Giới thiệu

Thuở hồng hoang, trước khi trời đất phân định, vũ trụ chỉ là một khối hỗn độn vô biên.

Giữa cõi mịt mờ không có thời gian và sinh linh ấy, Đại Đạo dần hình thành, thai nghén nên Tam Thiên Ma Thần và những Hỗn Độn Chí Bảo uy lực vô song.

Từ tâm hỗn độn, một đóa Hỗn Độn Thanh Liên huyền diệu nở rộ, bên trong ẩn chứa một sinh linh vĩ đại – Bàn Cổ.

Trải qua vô tận kỷ nguyên, Bàn Cổ trưởng thành, tay cầm Bàn Cổ Phủ, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, gánh trên vai sứ mệnh khai thiên.

Ngài vung búa chém tan hỗn độn, đối đầu với sự phẫn nộ của Tam Thiên Ma Thần – những kẻ không muốn trật tự tự do tự tại của mình bị phá vỡ.

Một trận đại chiến kinh thiên động địa nổ ra.

Bàn Cổ với sức mạnh vô địch đã lần lượt đánh bại các Ma Thần, thân xác họ hóa thành dưỡng chất cho thế giới mới.

Cuối cùng, khi trời đất được phân khai, Bàn Cổ kiệt sức, ngài dùng thân thể mình hóa thành vạn vật: mắt hóa nhật nguyệt, hơi thở hóa gió mây, xương máu hóa núi sông, tạo nên thế giới Hồng Hoang đầy sức sống.

Sau khi Bàn Cổ hóa thân, thế giới Hồng Hoang bước vào kỷ nguyên Long Hán, thời đại của tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân tranh bá.

Giữa lúc đại kiếp sắp nổi lên, Hỗn Độn Châu – một chí bảo khác bị tổn hại từ trận chiến khai thiên – lặng lẽ xuất hiện, mang theo một

linh hồn không thuộc về thế giới này.

Linh hồn ấy là Chu Du, một thanh niên ở thế kỷ 21, đã hy sinh trong một vụ hỏa hoạn khi cứu người.

Trong khoảnh khắc sinh tử, anh bị một vòng xoáy bí ẩn hút vào, linh hồn dung hợp với Hỗn Độn Châu rồi xuyên không đến thuở sơ khai của Hồng Hoang, nhập vào một quả trứng rồng trong điện Chúc Long tại Long Cung.

Chu Du tỉnh lại trong một không gian tối tăm, nhận ra mình đã trở thành bào thai của một con rồng, và kinh hoàng hơn, anh là con trai độc nhất của Chúc Long – nhị bá chủ của Long tộc.

Mang theo ký ức từ những cuốn tiểu thuyết Hồng Hoang đã đọc ở kiếp trước, Chu Du biết rõ bi kịch sắp ập đến.

Đại kiếp Long Hán sẽ khiến Long tộc từ đỉnh cao quyền lực rơi xuống vực thẳm, bị nghiệp lực quấn thân, suy tàn vạn kiếp.

Và người cha mà anh chưa từng gặp mặt, Chúc Long, sẽ phải tự bạo thân mình trong trận chiến tại Bất Chu Sơn.

Không thể chấp nhận một khởi đầu bi thảm như vậy, Chu Du quyết tâm thay đổi vận mệnh.

Dù chỉ là một linh hồn yếu ớt trong quả trứng, anh đã dốc toàn lực, gửi đi một lời cảnh báo le lói đến Chúc Long.

Dù bán tín bán nghi, Chúc Long vì thương con vẫn nghe theo, bí mật tách ra một phần nguyên thần và tinh huyết, tạo nên một phân thân làm đường lui.

Quả nhiên, đại chiến tam tộc nổ ra theo đúng quỹ đạo mà Chu Du biết.

Ma Tổ La Hầu âm thầm giật dây, đẩy mâu thuẫn lên đến đỉnh

điểm.

Trận chiến tại Bất Chu Sơn nhuốm máu cả đất trời, và Chúc Long, trong một tình thế tuyệt vọng, đã chọn cách tự bạo để cứu vãn Long tộc.

Nhưng nhờ có sự chuẩn bị từ trước, một phần sinh mệnh của ngài đã được bảo toàn trong Long Cung, lặng lẽ chờ ngày thức tỉnh.

Trong lúc thế giới bên ngoài rung chuyển, Chu Du âm thầm tu luyện trong trứng.

Anh kết hợp truyền thừa của Long tộc và những pháp môn tu luyện của Ma Thần còn lưu lại trong Hỗn Độn Châu, sáng tạo ra con đường tu hành của riêng mình.

Khi đại kiếp Long Hán kết thúc, nghiệp lực giáng xuống tam tộc, Chu Du cũng chính thức phá trứng chào đời.

Anh phải đối mặt với Cửu Cửu Hóa Hình Lôi Kiếp cực kỳ hung hiểm, thậm chí đạo Tử Tiêu Thần Lôi cuối cùng còn mang theo nghiệp lực của cả Long tộc.

Nhờ sự bảo vệ của Hỗn Độn Châu, Chu Du đã vượt qua kiếp nạn, hóa thành tiên thiên đạo thể, tu vi ngay lập tức đạt tới Kim Tiên đỉnh phong.

Bước ra thế giới Hồng Hoang suy tàn sau đại chiến, Chu Du đối mặt với một Long tộc đã mất đi vầng hào quang, chìm trong nghiệp lực.

Với kiến thức vượt thời đại và thực lực phi phàm, anh nhanh chóng trở thành trụ cột tinh thần mới.

Anh không chỉ giúp Long tộc ổn định lại cục diện mà còn bắt đầu hành trình kinh thiên động địa của riêng mình: du hành Hồng Hoang, giảng đạo thu công đức để xóa bỏ nghiệp lực, thu phục vô số linh bảo

cơ duyên, và trong một cơ duyên xảo hợp, anh đã bái được Đạo Tổ Hồng Quân – người sắp thành Thánh – làm thầy, trở thành đại đệ tử thân truyền duy nhất.

Từ đây, Chu Du không chỉ gánh vác sứ mệnh phục hưng Long tộc mà còn chính thức bước lên vũ đài tranh đoạt đại đạo, đối đầu với những đại năng đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

Liệu một linh hồn từ thế giới hiện đại, mang trong mình bí mật của tương lai, có thể thay đổi được số phận đã định của Long tộc và cả Hồng Hoang hay không?

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 1

Trước khi trời đất chưa mở, tất cả đều là một vùng hỗn độn, không có khái niệm thời gian, cũng chẳng có sinh linh tồn tại.

Đại Đạo dần sinh, Hỗn Độn theo đó thai nghén ra Hỗn Độn chí bảo và ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Trong bóng tối vô biên của Hỗn Độn, một đóa sen xanh lặng lẽ sinh ra, có mười hai phiến lá, nở ra hai mươi bốn cánh hoa, giữa tâm sen lại kết thành năm hạt sen, bên trong có bốn mươi chín tầng cấm chế Hỗn Độn, chính là Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Thanh Liên, hay còn gọi là Sáng Thế Thanh Liên.

Trong đóa sen xanh đang thai nghén một vị Hỗn Độn Ma Thần, và đang không ngừng lớn lên.

"Hỗn Độn như quả trứng gà, Bàn Cổ ẩn trong đó." Hỗn Độn không tính năm tháng, chẳng biết đã qua bao lâu, Hỗn Độn Ma Thần trong đóa sen xanh cũng đã trưởng thành to lớn vạm vỡ.

Theo đóa sen xanh vỡ nát, người khổng lồ xuất hiện giữa hư không Hỗn Độn, hướng về phía Hỗn Độn tuyên thệ sự ra đời của mình.

"Ta tên Bàn Cổ, là con của Đại Đạo." Chính là Lực Chi Ma Thần trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, chưởng khống Lực Chi Pháp Tắc, có truyền thừa bẩm sinh, bạn sinh cùng Hỗn Độn linh bảo Bàn Cổ Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Bàn Cổ không ngừng tu hành trong hư không Hỗn Độn, cuối cùng một ngày nọ trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, một tồn tại sánh ngang với Thiên Đạo đời sau.

Trong quá trình tu hành sau đó, y hiểu ra mình đã là đệ nhất dưới Đại Đạo Hỗn Độn, Bàn Cổ muốn tái lập Hỗn Độn, kiến tạo lại trời đất, tấn thăng lên cảnh giới Đại Đạo.

Y bèn cầm Hỗn Độn linh bảo Bàn Cổ Phủ, không ngừng bổ về phía bóng tối Hỗn Độn.

Mà ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đại biểu cho pháp tắc của Đại Đạo thấy vậy vô cùng phẫn hận, lại bị Đại Đạo thúc đẩy, để ngăn cản Bàn Cổ khai thiên tích địa tái lập Hỗn Độn, bọn chúng đều hiện ra chân thân đến ngăn cản.

"Bọn ta đang tiêu dao tự tại trong Hỗn Độn, nếu ngươi khai thiên, bọn ta sẽ đi về đâu?" Bàn Cổ sớm đã ở tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, lại cầm trong tay Hỗn Độn linh bảo Bàn Cổ Phủ, đầu đội Hỗn Độn linh bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy đông người thế mạnh, nhưng vẫn không địch lại Bàn Cổ.

Ba ngàn Ma Thần kẻ trước ngã xuống, người sau tiến lên, lại chỉ thấy Bàn Cổ vung chiếc Bàn Cổ Phủ không ngừng múa, từng đạo quỹ tích huyền ảo di chuyển nhanh chóng trong Hỗn Độn, ba ngàn Ma Thần lần lượt vẫn lạc dưới vệt rìu, thân thể hóa thành vật tư cho việc khai thiên, hình thành vô tận thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang, nhưng cũng có mấy vị Ma Thần "chặt tay cầu sống", thoát khỏi thân thể Ma Thần đã nuôi dưỡng vô số nguyên hội, nguyên thần bỏ chạy thoát thân. .....

Cuối cùng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần toàn quân bị diệt, các chí bảo khác trong Hỗn Độn cũng bị ảnh hưởng, hoặc là bị tổn thương nghiêm trọng, hoặc là trực tiếp vỡ nát.

Hỗn Độn Châu chỉ đứng sau Hỗn Độn Thanh Liên cũng bị tổn thương nặng nề, phiêu tán trong bóng tối Hỗn Độn.

Đúng như câu: Đại Đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, tuy bị Đại Đạo chi phối chưa có linh trí, nhưng cũng có ý thức xu lợi tị hại.

Theo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thân tử đạo tiêu, Bàn Cổ cũng không dừng động tác trong tay, cuối cùng bóng tối Hỗn Độn nứt ra, xuất hiện một tia sáng, Bàn Cổ cũng kiệt sức mà dừng lại.

Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật. .....

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thoáng chốc đã qua, trong ánh sáng của hư không Hỗn Độn đột nhiên xuất hiện hai khí thanh và trọc.

Khí thanh nhẹ nhàng mà trong suốt dần dần bay lên, biến thành trời, khí trọc nặng nề mà vẩn đục dần dần chìm xuống, ngưng kết lại hình thành mặt đất.

Lúc này khoảng cách giữa trời và đất vô cùng gần, cực kỳ không ổn định, chỉ trong chốc lát lại có xu thế khép lại, Hỗn Độn muốn quay về bóng tối!

Bàn Cổ thấy vậy liền đến nơi có ánh sáng, đầu đội trời, chân đạp đất, chống đỡ giữa trời và đất.

Từ đó Bàn Cổ mỗi ngày cao thêm một trượng, trời cũng cao lên một trượng, đất dày thêm một tấc.

Giữa trời đất có thân thể Bàn Cổ chống đỡ dần dần bắt đầu ổn định, theo thời gian ngày ngày trôi qua, Bàn Cổ cũng ngày càng cao lớn, khoảng cách giữa trời và đất cũng ngày càng xa.

Một vạn tám ngàn năm sau, lúc này thân thể Bàn Cổ đã cao tới chín vạn vạn dặm, như một ngọn núi cao chọc trời, sừng sững giữa trời đất, địa phong thủy hỏa giữa trời đất cũng đã ổn định lại.

Bàn Cổ cuối cùng kiệt sức mà chết, ngửa mặt lên trời gầm lớn: "Ta tên Bàn Cổ, nguyện thân hóa vạn vật, để hoàn thiện trời đất!" Giọng nói vừa dứt, thân thể Bàn Cổ tỏa ra một luồng huyền quang,

theo đó huyết nhục trên cơ thể bắt đầu tách rời, máu cũng không ngừng chảy ra.

Tạo hóa chi khí bắt đầu lan tỏa khắp trời đất.

Cuối cùng, khí thở ra của Bàn Cổ hóa thành gió xuân và mây mù, tiếng nói hóa thành sấm sét, mắt trái bay lên không hóa thành mặt trời thái dương vạn trượng hào quang, mắt phải hóa thành mặt trăng trong sáng, râu tóc hóa thành đầy trời sao, tứ chi hóa thành núi non hùng vĩ ở bốn phương đông tây nam bắc, máu huyết hóa thành sông ngòi cuồn cuộn, gân mạch hóa thành đường đi thông suốt bốn phương tám hướng, cơ bắp hóa thành ruộng đất màu mỡ, lông mồ hôi hóa thành cây cỏ rậm rạp, răng và xương sọ hóa thành khoáng sản ngọc thạch kim loại, mồ hôi hóa thành mưa móc cam tuyền, thân thể hóa thành núi Bất Chu Sơn đứng sừng sững giữa trời đất từ ngàn xưa. .....

Bàn Cổ từ đó vẫn lạc, thế giới Hồng Hoang thành hình, từ nay về sau bên trong có trời đất, bên ngoài có màng ngăn thế giới.

"Ầm ầm" một đạo kim quang từ hư không Hỗn Độn rơi vào trời đất Hồng Hoang mới sinh, chính là công đức mà Đại Đạo ban xuống cho Bàn Cổ vì đã khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật.

Công đức hoàn toàn bao phủ toàn bộ Hồng Hoang sơ sinh, có thể thấy công đức khổng lồ đến mức nào.

Bàn Cổ Phủ ở bên cạnh Bất Chu Sơn được công đức Đại Đạo tẩy lễ, kết hợp với công đức Đại Đạo, hóa thành ba kiện Tiên Thiên chí bảo, chính là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung.

Ba kiện Tiên Thiên chí bảo hình thành rồi bay vút lên không.

Thái Cực Đồ phát ra một luồng sức mạnh huyền ảo, san phẳng Hỗn Độn chi khí còn sót lại giữa trời đất, Hỗn Độn Chung thì vang lên mấy tiếng chuông, định trụ địa phong thủy hỏa hỗn loạn, Bàn Cổ

Phiên cuối cùng vung ra mấy đạo kiếm khí, đánh tan tức thì toàn bộ Hỗn Độn chi khí còn sót lại và địa phong thủy hỏa hỗn loạn.

Hồng Hoang sau khi được cải tạo trở nên ổn định hơn, đã thích hợp để sinh tồn, ba kiện Tiên Thiên chí bảo thì tứ tán ẩn mình.

Sau đó, màng ngăn thế giới hấp thu Hỗn Độn chi khí trong Hỗn Độn, chuyển hóa thành Tiên Thiên chi khí, lan tràn đến toàn bộ trời đất Hồng Hoang, càng làm cho thế giới mới sinh trở nên ổn định hơn.

Phần công đức Đại Đạo còn lại kết hợp với các mảnh vỡ từ Hỗn Độn Thanh Liên và Hỗn Độn Châu, hóa thành các loại Tiên Thiên linh bảo trong trời đất mới sinh, còn Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá thì hấp thu một phần công đức nhưng không phân hóa, trực tiếp biến mất không tăm tích.

Trong đó có một đạo công đức khai thiên kết hợp với Thiên Địa huyền hoàng chi khí, dần dần ngưng kết thành một tòa bảo tháp, bảo tháp lúc đầu cao vạn trượng, chẳng mấy chốc ngưng tụ thành một tiểu tháp cao một thước, chính là hộ thân chí bảo của Thái Thượng trong Tam Thanh: Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Công đức Đại Đạo còn lại ẩn vào trong trời đất Hồng Hoang, hình thành sinh mệnh, ví như Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành khi xuất thế đã có sẵn công đức Đại Đạo.

Ảnh hưởng do công đức Đại Đạo tạo thành dần dần tan biến, trời đất Hồng Hoang sơ sinh cũng đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu không ngừng trưởng thành.

Hồng Hoang đã định, mấy vị Hỗn Độn Ma Thần may mắn thoát chết đều chỉ còn lại một tia nguyên thần, muốn độn nhập vào Hồng Hoang, lại cũng bị Đại Đạo đánh tan, hóa thành cơ duyên rơi xuống trời đất.

Hồng Hoang đã qua mấy nguyên hội, vạn vật đã sinh, đã đến thời đại Long Hán.

Hỗn Độn Châu biến mất trong Hỗn Độn đột nhiên xuất hiện tại Hồng Hoang, lúc này mắt của Đại Đạo hiện ra, một đạo huyền quang bay xuống, rơi trên Hỗn Độn Châu, sau đó biến mất không dấu vết.

Phẩm cấp Hỗn Độn Châu tụt dốc, từ Hỗn Độn chí bảo biến thành một kiện Tiên Thiên chí bảo, bị đánh rơi xuống Đông Hải.

Lúc này Đông Hải đã bị Long tộc thống trị, Hỗn Độn Châu không ngừng lặn sâu về phía Long Cung, không một ai phát hiện.

Hỗn Độn Châu cuối cùng dừng lại tại một tòa điện được canh phòng nghiêm ngặt trong Long Cung, trên biển hiệu cửa điện có viết ba chữ đạo văn lớn "Chúc Long Điện".

Trong tình huống lính canh không hề hay biết, Hỗn Độn Châu bay vào trong điện, rơi vào một quả trứng ẩn chứa sinh cơ trên cao đài giữa điện. .....

Hồng Hoang không tính năm tháng, lại vạn năm đã qua, Hồng Hoang vạn tộc tranh phong, thời đại Long Hán đã là Hồng Hoang mà chúng ta quen thuộc, lúc này đại năng giữa trời đất cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, có thể nói "Kim Tiên đầy đất đi, Chân Tiên không bằng chó".

Hồng Hoang Đông Hải, Long tộc cũng đã sớm chiếm cứ đại dương mênh mông này, trong Chúc Long Điện sâu trong Long Cung, quả trứng mà Hỗn Độn Châu rơi vào cũng bắt đầu có biến hóa.

"Chuyện gì thế này, mình còn chưa chết!" "Chói mắt quá, sao không nhìn thấy gì hết?" Bên trong quả trứng rồng, một linh hồn tỉnh lại, chính là nhân vật chính Chu Du.

Kiếp trước Chu Du sống ở một khu dân cư cũ, đường dây điện

trong khu chẳng chịt phức tạp, Chu Du đang ngủ say bỗng giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng động dưới lầu, chỉ nghe dưới lầu không ngừng la hét: "Cháy rồi!" "Cứu hỏa!" "Có ai không!

Còn ai không!". .....

Chu Du một cú cá chép bật dậy khỏi giường, vớ lấy điện thoại bên cạnh, kéo cửa ra lao như điên về phía cầu thang, khói đặc bốc lên khắp hành lang, hun cho mắt Chu Du đỏ ngầu.

"May mà chỉ có sáu tầng!" Chịu đựng khói đặc vừa xuống đến lầu dưới, liền thấy một cô bé gái đang đứng bơ vơ trên cầu thang thoát hiểm, cơ thể vẫn còn run lẩy bẩy.

Chu Du cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, theo bản năng bế cô bé lên rồi chạy xuống cầu thang.

Ngay lúc sắp ra khỏi tòa nhà, lan can gỗ trên lầu rơi xuống, đập thẳng vào vai Chu Du.

Chu Du bị đập người loạng choạng, cố gắng vùng vẫy bế cô bé chạy ra ngoài, sau đó bất tỉnh nhân sự, mãi cho đến lúc này mới tỉnh lại, cứ ngỡ mình đang ở trong bệnh viện!

Điều mà Chu Du không ý thức được là, ngay sau khi mình ngã xuống, một vòng xoáy bảy màu trên bầu trời vừa hay xuất hiện trên tòa nhà dân cư cũ kỹ, Chu Du trong suốt toàn thân bị hút vào vòng xoáy rồi biến mất không thấy. .....

Chu Du đang cảm nhận tình hình cơ thể, trong đầu lại truyền đến từng cơn đau dữ dội, bị những dòng thông tin không ngừng công kích.

Dòng thông tin khổng lồ này không ngừng dung nhập vào linh hồn của Chu Du, mắt thấy linh hồn yếu ớt sắp sụp đổ.

Lúc này Hỗn Độn Châu bên cạnh linh hồn phát ra một luồng huyền quang bảo vệ vững chắc linh hồn của Chu Du.

Nguyên lai là vào lúc khai thiên, Hỗn Độn Châu rơi vào bóng tối Hỗn Độn, sau khi Hồng Hoang sơ sinh, nó đã hạ xuống dòng sông thời không do Đại Đạo chưởng khống.

Trong dòng sông thời không, nó đã hấp thu linh hồn của Chu Du, nên mới bị dòng sông thời không đẩy ra, đây là vì dòng sông thời không không cho phép sinh linh tồn tại, bất đắc dĩ phải đến Hồng Hoang, lại bị Đại Đạo phát giác, sau đó bị đánh thẳng xuống Đông Hải.

Chẳng biết qua bao lâu, trong đầu Chu Du mới khôi phục lại bình tĩnh.

"Đây!

Mình đã đến Hồng Hoang!

Chương 2

Bây giờ lại thành một quả trứng!" "Còn có cả Hỗn Độn Châu nữa, mình đúng là có hơi liều, nhưng cú sốc này cũng lớn quá rồi!" Nội tâm Chu Du co rút một trận, lập tức nhớ lại những tiểu thuyết Hồng Hoang đã xem ở kiếp trước, vội vàng giơ một tay lên, làm theo các bước của tiền bối mà thề!

"Đại Đạo ở trên, từ nay về sau trên đời chỉ có con trai Chúc Long - Chu Du!" Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy có dị tượng gì, xem ra đã không còn hậu họa gì nữa.

Lại không biết rằng từ trước đó, khi Hỗn Độn Châu bị dòng sông thời không đẩy ra đến Hồng Hoang, đã bị Đại Đạo phát giác, Đại Đạo cũng trực tiếp đánh Hỗn Độn Châu từ Hỗn Độn chí bảo xuống phàm trần, hóa thành cấp bậc Tiên Thiên chí bảo, cho nên uy năng của Hỗn Độn Châu cũng đã mất đi phần lớn.

Một mặt Đại Đạo không cho phép Hồng Hoang có Hỗn Độn chí bảo tồn tại, mặt khác cũng là kiếp nạn mà Chu Du phải gánh khi đến đây, chỉ là toàn bộ đều do Hỗn Độn Châu gánh chịu, cho nên từ đây hai người cũng sống chết nương tựa vào nhau.

Hồng Hoang lúc này Thiên Đạo chưa sinh, Đại Đạo quản lý trời đất, sau này theo Đại Đạo ẩn mình, căn nguyên của Chu Du sẽ không ai có thể tính toán, thực sự trở thành một thành viên của Hồng Hoang.

Chu Du kiếp trước là thanh niên ba không, nhưng ngoài lúc nỗ lực làm việc, cậu rất thích đọc một số tiểu thuyết Hồng Hoang, đương nhiên cũng ảo tưởng có cơ hội quay về thế giới Hồng Hoang đầy sóng gió.

Nhưng nay đã trở thành hiện thực, Chu Du lại chẳng vui nổi, cũng

là vì Chu Du biết rõ thế giới Hồng Hoang là phó bản tàn khốc nhất.

Hồng Hoang thực lực vi tôn, không có bối cảnh, không có thực lực thì chỉ có con đường vẫn lạc.

Nay đã đến Hồng Hoang, lại còn trở thành một con rồng, khởi đầu này đúng là có chút khó khăn!

Hồi lâu sau, Chu Du cuối cùng cũng nhận ra sự thật, đã đến Hồng Hoang rồi thì cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể từng bước thuận theo thế cục mà đi, điều khiến người ta vô cùng vui mừng là, bây giờ mình đang có Tiên Thiên chí bảo mà vô số người Hồng Hoang phải đỏ mắt ghen tị.

Và theo sự quen thuộc với thông tin trong đầu, Chu Du cũng đã hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình.

Kiếp này hóa thành trứng rồng, trở thành con trai độc nhất của Chúc Long.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa hóa hình, tương lai muốn hóa hình xuất thế, còn cần tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần, vượt qua hóa hình chi kiếp.

"Cái bối cảnh này có hơi bi thảm rồi đấy!" Điều đáng mừng là trận chiến Long Hán vẫn chưa bắt đầu, nhưng lúc này tam tộc cũng đang chỉnh đốn binh mã, chiến cục sắp bùng nổ.

Chuyện xảy ra sau đại kiếp Long Hán thì người đời sau ai cũng biết.

Hồng Hoang mới sinh, Long tộc chính là đại tộc Hồng Hoang, là thế lực hạng nhất Hồng Hoang, kết quả vì tranh đoạt khí vận mà bị La Hầu tính kế, tổn thất thảm trọng, hơn nữa nghiệp lực sâu nặng sa sút thành hạng hai.

Tuy là ý trời, đáng có kiếp này, nhưng kết cục của Long tộc cũng

thật sự bi thảm.

Chu Du đời sau đối với Long tộc trong Hồng Hoang cũng vô cùng đau lòng, bởi vì Long tộc đã dùng chính mình để giải thích cái gì gọi là mở màn đã là đỉnh cao!

Trời đất nhất trác nhất định, tự có nhân quả.

Nhưng kiếp này Chu Du đã đến, Long tộc cũng nhất định sẽ có thay đổi, huống chi Chu Du hiện tại còn có Hỗn Độn Châu trong tay, tuy rằng bây giờ chỉ là Tiên Thiên chí bảo, nhưng cũng là tồn tại vô thượng.

"Không biết kiếp trước đã thắp bao nhiêu hương, kiếp này đã có may mắn đến Hồng Hoang, nhận được Hỗn Độn Châu, vậy thì cũng phải để Hồng Hoang đều tụng danh ta!" Thắp hương đâu phải là bái Phật!

Huống chi đời sau ai mà không biết, phương Tây xưa nay cằn cỗi, hiếm có động thiên phúc địa.

Hai vị Thánh nhân phương Tây lại thích đi ăn chùa, bất kể là người hay vật, mở miệng là nói có duyên với phương Tây, tiếp theo chính là dẫn độ về phương Tây.

Nếu nói về mặt dày, trong Hồng Hoang, Tây phương Nhị Thánh có thể đứng đầu, cho nên đối với hai vị phương Tây, Chu Du chưa bao giờ có ấn tượng tốt.

"Nhất định phải gặp mặt hai vị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, xem da mặt hai người họ có thật sự dày như vậy không!" Nghĩ đến đây, Chu Du không khỏi bật cười khẽ.

"Chắc là hai vị hiện giờ vẫn chưa thành Thánh, sau này không thể gọi thẳng tên được." Đợi đến khi Thánh nhân xuất thế mà gọi thẳng thánh danh, Thánh nhân tự sẽ cảm ứng được, vạn nhất Thánh nhân để

tâm, vậy thì thảm rồi.

Chu Du cũng không ngờ được sau này mình lại khiến hai vị phương Tây đau đầu không ngớt. .....

"Không biết ông bố tiện nghi của mình, bây giờ đang ở đâu nhỉ?

Chức phó của Long tộc, chắc cũng có thể chấp nhận được!" Chu Du đã chấp nhận sự tồn tại của mình, tâm thái cũng hoàn toàn thay đổi.

"Thao tác sinh tồn đầu tiên ở Hồng Hoang, vậy thì bắt đầu từ việc thay đổi kết cục của ông bố tiện nghi đi, ít nhất phải để cái đùi to tiện nghi của mình bảo vệ mình lớn lên đã!" Có câu đại thế không thể đổi, tiểu thế lại có thể biến, đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, giống như Chu Du không thể ngăn cản đại chiến Long Hán, cũng không thể ngăn cản đại chiến Vu Yêu... nhưng một vài chi tiết nhỏ vẫn có thể thương lượng, Chu Du tin rằng việc thay đổi kết cục của Chúc Long vẫn có thể làm được.

Suy nghĩ của Chu Du vạn thiên, cuối cùng mới quay về bản thân!!!

Việc đầu tiên và cũng là quan trọng nhất trong Hồng Hoang, chính là không ngừng tu luyện, trước tiên tranh thủ hóa hình xuất thế sớm. .....

Chu Du tâm niệm vừa động, thông tin về cảnh giới liền hiện ra trong đầu.

Hiện tại cảnh giới trong Hồng Hoang là Địa Tiên → Thiên Tiên → Kim Tiên → Thái Ất Kim Tiên → Đại La Kim Tiên → Hỗn Nguyên, vì Hồng Quân Đạo Tổ vẫn chưa thành Thánh, chưa truyền đạo cho Hồng Hoang, cho nên cảnh giới Chuẩn Thánh vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng Chu Du biết rõ, sau khi Đạo Tổ thành Thánh, công bố pháp

môn Tam Thi, sau Đại La chính là Chuẩn Thánh, Thánh Nhân (Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên), Thiên Đạo, Đại Đạo.

Chu Du có truyền thừa Tiên Thiên, cũng biết rõ nếu mình không tu luyện chút nào, hoàn toàn dựa vào thân rồng của mình hấp thu Tiên Thiên linh khí để tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần, vậy thì Chu Du khi hóa hình cũng chỉ ở cấp độ Kim Tiên, muốn tu vi của mình khi hóa hình có sự đề thăng, không thể lạc hậu quá nhiều so với các đại năng khác!

Sau đó Chu Du thu liễm tâm tư, tra xét thông tin trong linh hồn. .....

Trong đầu Chu Du có truyền thừa Tiên Thiên, cùng với vô số thông tin do Hỗn Độn Châu để lại, nhưng hiện tại Chu Du vẫn là trạng thái linh hồn không có chút tu vi nào, việc cấp bách là từ thông tin trong đầu chỉnh lý ra phương pháp tu luyện thuộc về mình.

Mà trong đầu những thông tin như sao trời tự nhiên tồn tại nhiều loại phương pháp tu luyện, trong đó không chỉ có khổ tu chi pháp của một bộ phận ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần mà Hỗn Độn Châu ghi lại, còn có phương pháp tu luyện truyền thừa Tiên Thiên của tộc Chúc Long.

Sau khi so sánh kỹ lưỡng, Chu Du phát hiện tu luyện của Hỗn Độn Ma Thần gần với bản nguyên chi đạo của pháp tắc hơn, là căn bản của Đại Đạo, Đại Đạo dễ tham ngộ, nhưng pháp tắc khó thành, hiện tại cho dù mình tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần cũng khó mà tu luyện, nhưng pháp môn luyện thể của Ma Thần thì có thể tham khảo.

Dù sao ba ngàn Ma Thần đều sống trong Hỗn Độn, nếu không có một thân thể cường hãn, thì Cương Phong Hỗn Độn ở khắp nơi sẽ đồng hóa thân thể.

Mà tu luyện bản nguyên chi đạo của Hỗn Độn pháp tắc phải đợi đến khi mình đạt đến Chuẩn Thánh mới có thể tiến hành, lại vì đến từ

đời sau và có huyết mạch Chúc Long, cho nên có sự thân cận bẩm sinh với Thời Gian Đại Đạo, tham ngộ Thời Gian Đại Đạo sẽ dễ dàng hơn, vì vậy Chu Du chuẩn bị lấy Thời Gian chi đạo làm căn bản tu hành.

Pháp môn truyền thừa Tiên Thiên của tộc Chúc Long tuy đơn giản dễ thực hành, nhưng tu thành cao nhất cũng chỉ đến Đại La Kim Tiên.

Bởi vì Chúc Long hiện tại cũng chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cho nên hai bên đều có ưu nhược điểm.

Điểm khởi đầu của truyền thừa Tiên Thiên thấp hơn, giới hạn trên của pháp tắc Ma Thần cao hơn.

Dù thế nào đi nữa, công pháp sau Đại La đều phải tự mình suy diễn, hoặc là đợi đến sau này Đạo Tổ thành Thánh rồi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Đương nhiên bây giờ nghĩ những điều này còn hơi xa vời, nhưng tin rằng Chuẩn Thánh đối với Chu Du không phải là vấn đề gì!

Chỉnh lý xong thông tin công pháp, ý thức Chu Du dần dần chìm vào trong đầu. .....

Chương 3

Hồng Hoang tu chân không tính năm tháng, không biết đã qua bao lâu, Chu Du cuối cùng cũng đã suy diễn ra công pháp, đặt tên là Tiên Thiên Nguyên Công.

Pháp môn này kết hợp pháp môn luyện thể của Ma Thần và pháp môn tu hành truyền thừa Tiên Thiên của Chúc Long mà sinh ra, pháp lực và nhục thân cùng tu.

Chỉ có điều Chu Du vẫn chưa hóa hình, cho nên thủ đoạn luyện thể không có cách nào thi triển, dù sao khéo tay cũng khó nấu cơm không gạo.

Chỉ có thể trước tiên tu luyện linh hồn thành Tiên Thiên Nguyên Thần, mới có thể bắt đầu tu luyện.

Kết hợp kinh nghiệm trong thông tin truyền thừa, Chu Du lại đem công pháp mình tổng kết ra từ đầu đến cuối xem xét kỹ lưỡng một lần.

Sau khi xác nhận không có sai sót, Chu Du cũng chính thức bắt đầu tu hành lần đầu tiên trong đời người, không, phải nói là lần đầu tiên trong đời rồng.

Màng ngăn thế giới Hồng Hoang không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn chi khí thành Tiên Thiên chi khí, lúc này Tiên Thiên linh khí trong Hồng Hoang đặc biệt dồi dào.

Hơn nữa Đông Hải Long Cung là một nơi động thiên phúc địa, Tiên Thiên linh khí càng dồi dào hơn những nơi khác, cho nên Chu Du hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề Tiên Thiên linh khí.

Thật đáng thương cho các tu hành giả thời Mạt Pháp đời sau, hận

không thể sinh ra trong Hồng Hoang, cảm nhận Tiên Thiên linh khí ở khắp mọi nơi.

Theo Tiên Thiên Nguyên Công vận chuyển, vô số Tiên Thiên linh khí phun trào tiến vào trong trứng rồng, mà Hỗn Độn Châu bên cạnh linh hồn Chu Du lại tiến một bước tôi luyện linh khí, cuối cùng không ngừng rót vào linh hồn Chu Du.

Cứ như vậy, linh hồn Chu Du ngày qua ngày hấp thu luyện hóa linh khí tinh thuần.

Cho đến mấy vạn năm sau, Chu Du đột nhiên mắt sáng lên, phúc chí tâm linh, linh hồn lập tức tĩnh tâm ngưng thần, thành thế ngũ tâm triều nguyên ngồi xếp bằng trong trứng.

Linh hồn yếu ớt bắt đầu dần dần hóa thực, từ từ chuyển hóa thành Tiên Thiên Nguyên Thần, chỉ trong mấy ngày, Tiên Thiên Nguyên Thần gần như ngưng tụ thành thực thể, có thể thấy Tiên Thiên Nguyên Thần lúc này cường hãn đến mức nào.

Từ đó, Tiên Thiên Nguyên Thần quan trọng nhất trước khi hóa hình đã tu hành thành công, sau này chỉ cần chính thức tu hành đề thăng cảnh giới, là có thể thuận lợi hóa hình xuất thế.

Lần tu luyện đầu tiên của Chu Du đã kéo dài mấy vạn năm, tuy không bằng các đại năng bế quan mấy nguyên hội, nhưng đối với Chu Du đã là rất lâu rồi.

Dù sao kiếp trước của Chu Du cũng chỉ có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, ảnh hưởng tạo thành chính là rất nhiều kinh nghiệm kiếp trước cũng trở nên ngày càng mơ hồ!

Khi tu luyện, vật ngã lưỡng vong, phảng phất như là kẻ si mê nhất giữa trời đất, liền không ý thức được sự tồn tại của thời gian, cũng không có cảm giác khô khan.

Nhưng Chu Du mấy vạn năm cũng chỉ tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần, vẫn chưa chính thức cảm ngộ Đại Đạo tiến vào cảnh giới tu hành, không khỏi cảm khái: "Thời gian ở Hồng Hoang thật không đáng tiền!" Nhưng Chu Du cũng không vội, bây giờ nguyên thần đã thành, cảnh giới tu vi cũng chỉ là nước chảy thành sông.

Đá núi khác có thể dùng để mài ngọc, có kinh nghiệm tu luyện của ba ngàn Ma Thần và tộc Chúc Long, con đường đến Đại La tất sẽ là một đường thẳng tắp.

Bên này Chu Du đang chìm đắm trong tu hành, bên kia Long tộc đã bắt đầu hiệu lệnh toàn bộ tộc lân giáp, chỉnh đốn binh mã chuẩn bị chiến tranh.

Chúc Long cũng vừa kết thúc nghị sự quay về Chúc Long Điện, đến trước trứng rồng của Chu Du.

Thấy biểu hiện của trứng rồng lúc này, làm sao còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cũng là lúc này trước trứng rồng của Chu Du tràn ngập Tiên Thiên linh khí.

Sau đó Chúc Long lại cảm nhận được nguyên thần của Chu Du trong trứng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Lại tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần rồi!" Chúc Long nhớ lại từ khi mình có ý thức đến nay, đến khi tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần đã trải qua mấy chục nguyên hội, cuối cùng lại trải qua ba nguyên hội mới hóa hình xuất thế, không khỏi cảm thán!

Không kìm được mà nói ra lời: "Con ta lại có tư chất như vậy, chỉ mấy vạn năm đã tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần!" "Thật đáng mừng, đáng mừng, đợi con ta hóa hình, Long tộc nhất định sẽ có thêm một Thái Ất Kim Tiên!" Chúc Long mặt mày hớn hở, nhưng chỉ một

lát sau lại nhíu mày.

"Hiện tại cục thế tam tộc ngày càng căng thẳng, đợi đến khi con ta hóa hình không biết sẽ thế nào, thiên đạo che giấu, không thể biết được a. ....." Thấy Chu Du trong trứng đang tu hành, nỗ lực để hóa hình xuất thế, lại vuốt râu cười.

Sau đó liền trầm ngâm nói với trứng rồng: "Lúc này chiến sự sắp bùng nổ, con ta cho dù hóa hình xuất thế, đối với chiến sự cũng không có tác dụng bao nhiêu, tranh thủ sau chiến tranh hãy hóa hình xuất thế đi!" Sau đó để lại một đạo truyền tin bên ngoài trứng rồng, liền chuẩn bị rời khỏi Chúc Long Điện.

"Trong bảo khố của ta có mấy kiện Tiên Thiên chi bảo, đợi đến khi con ta hóa hình có thể lấy." Lúc này Chu Du đang chìm đắm trong tu hành, nhưng nguyên thần vẫn có thể cảm nhận thông tin bên ngoài, khi Chúc Long tiến vào đã phát hiện.

Nghe lời của Chúc Long cũng biết, đại chiến Long Hán lần này không thể tránh khỏi, nhưng Chúc Long không biết mình sẽ chiến tử dưới núi Bất Chu!

Bởi vì tam tộc đều có thể cảm ứng được Đại Đạo, hiểu rằng muốn tu vi tiến thêm một bước, tất phải thống nhất Hồng Hoang.

Tập trung khí vận của toàn bộ Hồng Hoang, chắc chắn có thể đột phá bình cảnh, đây cũng là do Đại Đạo thúc đẩy.

Tuy có nghi ngờ La Hầu khiêu khích, nhưng thực tế là ý trời khó cưỡng.

Chu Du đang trong giai đoạn tu hành quan trọng không thể gián đoạn, thấy Chúc Long muốn rời đi, chỉ có thể dùng hết toàn bộ khí lực phân ra một tia nguyên thần chi lực truyền tin ra ngoài, cảnh báo cho Chúc Long, cũng không quan tâm Chúc Long có tin hay không.

“Phụ hoàng lần này đi chắc chắn có nguy hiểm, nên sớm tính toán, để lại đường lui!” Chúc Long tuy kinh ngạc vui mừng vì sự tồn tại của nguyên thần Chu Du, nhưng cũng thất sắc vì lời của Chu Du.

Bản thân mình cũng từng có một tia dự cảm, nhưng dưới sự che giấu của thiên đạo, không có cách nào suy diễn, chỉ cho rằng đây là tâm ma xâm nhập.

“Tiểu nhân vặt vãnh có gì đáng sợ, trận chiến này Long tộc tất thắng, ta nhất định có thể toàn thân trở về, lấy bảo vật của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc về ăn mừng cho con ta!” Không hổ là Chúc Long, lời nói tràn đầy khí phách kiêu hùng.

Chúc Long hiểu rằng trận tranh phong tam tộc lần này mình bắt buộc phải xuất chiến, bởi vì mình là nhân vật số hai của Long tộc, bản thân tu vi cũng không yếu hơn Long Vương, đối với Long tộc là không thể thiếu!

Nhưng Chúc Long cũng không phải là kẻ cuồng vọng, tuy tự tin nhưng cũng hiểu rằng trong Hồng Hoang cường giả vô số, chỉ là ẩn mình trong núi non rừng rậm.

Những người từng gặp trước đây như Càn Khôn Lão Tổ, Hồng Quân, La Hầu, thực lực thực sự khó lường.

Lại nghĩ đến Chu Du sắp xuất thế hóa hình, trong lòng cũng vô cùng không nỡ, sau đó suy tư một lát, nói khẽ với trứng rồng: “Nhưng con ta đã nói như vậy, vậy ta sẽ để lại một đường lui!” Nói xong, liền ép ra hai giọt bản mệnh tinh huyết, lơ lửng trên lòng bàn tay.

Đồng thời một tay kết ấn, lại đem linh lực trong cơ thể hóa thành hình dao, cắt về phía nguyên thần, theo nguyên thần chia làm hai, sắc mặt Chúc Long cũng trở nên trắng bệch.

Một phần ba nguyên thần được phân ra, xuyên qua cơ thể dung

nhập vào trong bản mệnh tinh huyết.

Thân hình Chúc Long loạng choạng, khí tức cũng hỗn loạn, có thể thấy thao tác này áp lực cực lớn, cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng có chút không ổn định.

Sau đó Chúc Long vội vàng ngồi xếp bằng khôi phục lại, mà sự vật hình thành từ nguyên thần dung hợp tinh huyết cũng đang không ngừng hấp thu Tiên Thiên linh khí bên ngoài.

Hồi lâu sau, Chúc Long mới ổn định lại cảnh giới, nhưng huyền quang trên người cũng có chút ảm đạm.

Hiệu quả của bản mệnh tinh huyết kết hợp với nguyên thần rất rõ rệt, trong lúc Chúc Long ổn định cảnh giới, bên cạnh lại xuất hiện một thân ảnh, tướng mạo giống hệt Chúc Long, chỉ là cảnh giới chỉ có Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng đang ngồi xếp bằng trước trứng rồng.

"Đây là phân thân ta để lại, có thể bầu bạn cùng con ta!" "Nhưng bây giờ vừa mới ngưng luyện thành, nguyên thần vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với tinh huyết để tỉnh lại, cứ ở đây tu luyện đi!" "Con ta cần cẩn thận tu hành, ta phải đi rồi!" Chúc Long ngồi xếp bằng bay lên, dặn dò trứng rồng.

"Vâng!" Nói xong, một tia nguyên thần chi lực của Chu Du cũng tan biến.

Rời khỏi Chúc Long Điện, Chúc Long đi về phía nơi ở của Long Vương, trên không trung vẫn có thể loáng thoáng nghe được Chúc Long tự nhủ.

"Hy vọng đường lui này không có tác dụng!". .....

Bên trong Thủy Tinh Điện của Đông Hải Long Cung.

Chương 4

Một người khổng lồ hiên ngang vĩ ngạn ngồi cao trên điện, thân hình cao lớn, trên mặt có hai hàng lông mày rậm rạp đặc biệt bắt mắt, không giận mà uy, khiến người ta nhìn thấy mà sợ, chính là bá chủ Hồng Hoang - Long Vương.

Chúc Long ngồi bên dưới, tướng mạo tuy có mấy phần tương tự Long Vương, nhưng khí chất lại có vẻ ôn hòa nho nhã.

Mà hai bên đại điện thì ngồi đầy tinh anh của Long tộc và các tộc lân giáp khác, tất cả đều là tu vi Đại La Kim Tiên.

Đừng nhìn một đám Đại La Kim Tiên trong điện địa vị không cao, nhưng ở Hồng Hoang hiện nay cũng thuộc dạng bá chủ một phương.

Dù sao hiện tại Thánh nhân, Chuẩn Thánh đều chưa xuất hiện, Đại La đã là đỉnh phong!

Không lâu sau, giọng nói của Long Vương trên điện truyền đến: "Từ khi ta xuất thế đến nay, chinh chiến trăm tộc mấy vạn năm, đến nay mới có tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân chúng ta xưng bá, cùng nhau chia sẻ Hồng Hoang!" "Tam tộc cùng tồn tại không phải là nguyện vọng của chúng ta!

Vậy Long tộc chúng ta phải đi về đâu?" Long Vương nói xong, liền nghe mọi người dưới điện nhao nhao hồi đáp, tất cả đều muốn thống nhất Hồng Hoang, sau đó hưởng thụ khí vận vô biên, thúc đẩy tu vi tiến thêm một bước.

"Hai vị bệ hạ, tộc lân giáp của chúng ta đang lúc khí vận đỉnh thịnh, cao thủ trong tộc cũng không ngừng ra đời, tam tộc tất có một trận chiến, tộc ta binh cường mã tráng, đủ sức một trận!" "Phượng tộc, Kỳ Lân tộc cũng chỉ là lũ gà đất chó sành, không đáng lo!"

“Chiến!” “Thuộc hạ nguyện làm tiên phong!” “Xưng bá Hồng Hoang!” “Chúng ta có gì phải sợ, chỉ là một trận chiến!”. .....

Những gì mọi người nói cũng là sự thật, thực tế từ khi tam tộc tế thiên thống lĩnh các tộc xưng bá Hồng Hoang, tộc nhân tam tộc tiến bộ rất nhanh, cao thủ trên Kim Tiên cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Kéo theo đó là tộc nhân từng người một trở nên kiêu ngạo, đặc biệt là tầng lớp cao của tam tộc, càng ỷ vào cảnh giới cao tuyệt, một bộ dáng ngạo mạn lăng nhân, khiến người ta không ưa.

Thực ra mọi người không biết vì đại kiếp sắp đến, kiếp khí lan tràn khắp Hồng Hoang.

Các tộc rơi vào đại kiếp, kiếp khí nhập thể can nhiễu nguyên thần, phóng đại những cảm xúc tiêu cực trong nguyên thần, cho nên mới từng người một quên hết mọi thứ, chưa bao giờ suy nghĩ đến việc thất bại sẽ ra sao.

Kỳ thực cho dù không có kiếp khí, theo tính cách kiêu ngạo của Long tộc, cũng sẽ không cảm thấy mình sẽ thất bại.

Điều này cũng tạo thành các cuộc ma sát nhỏ không ngừng giữa tam tộc, ngày tích tháng lũy, kiếp khí không ngừng sinh thành, từ đó khiến kiếp khí trong Hồng Hoang ngày càng nồng đậm.

Theo cục thế ngày càng căng thẳng, hiềm khích giữa tam tộc đương nhiên cũng ngày càng sâu.

Cho nên nói tam tộc tất có một trận chiến, ngoài Long Vương, Nguyên Phượng và Kỳ Lân cũng đều lòng biết dạ sáng, dù sao mục đích đều giống nhau, đều là vì tranh đoạt khí vận.

Lãnh tụ tam tộc tự nhiên không ngăn cản các cuộc tranh đoạt của tam tộc, tranh khí vận mà, không lạnh nhạt sao được! !!

Và theo việc không ngừng công phạt các chủng tộc khác, thực lực

của tộc mình cũng sẽ ngày càng mạnh, khí vận cũng ngày càng tăng.

Khí vận tăng đến một mức độ nhất định sẽ được khí vận gia thân, tự sẽ phúc trạch sâu dày, bất kỳ cường địch nào chẳng phải giơ tay là diệt, bảo bối chẳng phải tùy nơi có thể tìm thấy.

Khí vận đỉnh tiêm như đám Tam Thanh, phảng phất như bảo bối trực tiếp tự đưa đến tay, đương nhiên Tam Thanh có công đức khai thiên, Hồng Hoang cũng chỉ có mấy người họ, Long tộc cũng không dám mơ tưởng.

Bầu không khí trong điện nhiệt liệt, mọi người dưới điện nghị luận sôi nổi.

"Chúng ta tuy đều là cảnh giới Đại La, nhưng Phượng tộc, Kỳ Lân tộc cũng chỉ kém một chút, chúng ta vẫn nên tìm hiểu rõ thực lực của họ, sau đó mới tính, huống chi Long Cung là căn bản của chúng ta, vẫn cần người đáng tin cậy trấn thủ!" Chính là lời của Chúc Long.

"Chúc Long bệ hạ sao có thể tự coi thường mình, tộc lân giáp của ta binh đông tướng mạnh, Đại La Kim Tiên đã có mấy chục, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cộng lại vẫn không đủ!" "Cho dù họ cộng lại vượt qua tộc ta, cũng không thể chiến thắng chúng ta được." Một Đại La Kim Tiên dưới điện đứng dậy đáp lời, tuy tôn trọng Chúc Long, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng phản bác.

"Tam tộc chia ba Hồng Hoang, tộc ta khí vận đỉnh thịnh, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng vậy, tuy không biết tình hình cụ thể của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhưng chắc cũng giống tộc ta, nhân tài lớp lớp!" Chúc Long nhìn mọi người dưới điện kiên nhẫn đáp lại, nhưng thấy phản ứng của mọi người dưới điện cũng không khỏi thở dài!

Long Vương nghe được tranh luận, tuy không tán thành lời của Chúc Long, nhưng đối với lời của người em trai có tu vi chỉ sau mình này vẫn khá coi trọng, liền mở miệng nói: "Em trai ta lo lắng rất đúng,

Đông Hải là căn bản của tộc ta, có thể chọn Quy Thừa Tướng coi giữ, chắc cảnh giới Đại La đủ để trấn áp bọn tiểu nhân." Chúc Long nghĩ lại cũng chỉ có thể như vậy, dù sao trong nhận thức thì đỉnh cao của Hồng Hoang chính là Đại La Kim Tiên, huống chi còn có đường lui mình để lại.

Đối với lời của Long Vương tự nhiên không có ý kiến, chỉ có thể đáp lại.

"Đây đúng là sách lược vẹn toàn." Cuối cùng Long Vương đưa ra quyết định.

"Được, truyền lệnh từ hôm nay, các tộc lân giáp chỉnh đốn binh mã chuẩn bị chiến tranh!" Đương nhiên không chỉ Long tộc như vậy, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng có động thái tương tự.

Mấy tháng thời gian thoáng chốc trôi qua, tại bờ biển phía tây gần Đông Hải, mấy con ấu long cảnh giới Thiên Tiên đang nô đùa, trên biển thỉnh thoảng dấy lên những con sóng lớn, đó là khả năng khống chế nước bẩm sinh của Long tộc.

Cách đó không xa, một bóng đen cũng đang từ xa quan sát mấy con ấu long này, miệng còn không ngừng nói gì đó.

Lại gần xem, người này chính là một trong Tứ Đại Ma Vương dưới trướng Ma Tổ La Hầu - Loa Chú La, tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Lúc này hắn đang báo cáo với Ma Tổ La Hầu, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính.

"Bẩm báo Ma Tổ, theo lệnh của ngài, đã chuẩn bị xong, có thể hành động bất cứ lúc nào!" Bên kia trong ma quật dưới Linh Sơn, cung điện đen kịt của La Hầu tọa lạc trong đó, không ngừng tỏa ra khí đen về phía bên ngoài.

La Hầu trong điện nghe xong, khóe miệng hơi nhếch lên, mặt lộ vẻ vui mừng.

Tam tộc tuy đều tự chỉnh đốn binh mã chuẩn bị đại chiến, thỉnh thoảng xuất hiện một số cuộc tranh đấu quy mô nhỏ, nhưng đến nay vẫn chưa xuất hiện tác chiến quy mô lớn, điều này khiến La Hầu không thể chịu đựng được.

Nếu không có đại chiến tam tộc, La Hầu làm sao có thể ngồi thu lợi ngư ông.

Chính xác mà nói, La Hầu tu hành là Hủy Diệt Đại Đạo, là lấy sát nhập đạo, một niệm sinh mà sát kiếp khởi.

Đại kiếp nổi lên, La Hầu liền có thể hấp thu sát lục chi khí của trời đất, gia tăng tốc độ tấn thăng.

Lần này cũng là thuận theo ý trời dẫn động đại kiếp trời đất, cho nên mới phải thực hành kế sách, tiến một bước gây ra tranh đoạt giữa tam tộc.

"Được, Loa Chú La, lập tức bắt đầu hành động, nhất định không được để lộ căn nguyên, kế này thành, ta mới có thể để Ma tộc vang danh khắp Hồng Hoang!" "Tuân lệnh!" Loa Chú La nhận lệnh xong, lập tức thu liễm ma khí trên người, quay người hóa thành một con phượng hoàng năm màu, bay đến trên không bờ biển.

Hướng về mấy con ấu long Thiên Tiên bên dưới, giương đôi cánh, pháp lực trên người dâng trào, một đường lửa hình phượng hoàng lao nhanh về phía mấy con rồng nhỏ.

Đường lửa lướt qua, cả bầu trời dường như đều bị đốt cháy, truyền ra từng luồng nhiệt khí.

Thật đáng thương mấy con rồng nhỏ tu vi chỉ có cảnh giới Thiên Tiên, làm sao có thể thoát khỏi sự tính toán của Đại La Kim Tiên.

Căn bản không kịp chạy thoát, trực tiếp chết thảm tại chỗ.

Loa Chú La nhìn mấy con rồng nhỏ Thiên Tiên bên bờ biển, cúi đầu xem xét kỹ thi thể của mấy con rồng nhỏ trong biển, phát giác không có sơ hở, lại nhìn về phía cao thủ Long tộc đang vội vàng chạy đến từ xa, sau đó hét lớn: "Lũ Long tộc các ngươi, lại dám giết Phượng Hoàng tộc ta, thế tất nợ máu phải trả bằng máu!" Hét xong, Loa Chú La trong hình dạng phượng hoàng năm màu liền cưỡi mây bay đi nhanh chóng.

Thấy ấu long chết thảm, cao thủ Long tộc ở gần đó cũng điên cuồng vận chuyển pháp lực, truy kích về phía Loa Chú La, chỉ còn lại hai vị Kim Tiên chân long.

Một vị râu dài quá ngực, vị còn lại thì tóc đỏ đầy đầu.

"Phượng tộc đáng giết, lại dám tàn sát tiểu bối Long tộc ta, không thể tha thứ." Kim Tiên Long tộc tóc đỏ nghiến răng nói: "Có phải Phượng tộc thật hay không vẫn chưa biết, xem Ngao Khôn bọn họ có bắt được hung thủ không, chúng ta đi bẩm báo Long Vương!" Kim Tiên Long tộc râu dài đáp lại.

"Chính là Phượng tộc, trên người mấy con rồng nhỏ còn sót lại dấu vết thần hỏa độc hữu của Phượng Hoàng." "Thật đáng thương mấy con rồng nhỏ!" Kim Tiên Long tộc tóc đỏ mắt mang vẻ thương cảm, nhìn vết cháy trên người mấy con rồng nhỏ Thiên Tiên hận hận nói.

Nói xong hai con rồng đem mấy con rồng nhỏ Thiên Tiên đơn giản thu dọn, sau đó thu vào trong tay áo, đợi lát nữa mang về Long tộc giao cho đại năng kiểm tra.

Nhưng không bao lâu, liền thấy một con rồng từ xa loạng choạng bay đến, tay trái đã không còn, máu rồng trên người cũng không ngừng nhỏ xuống, cả người đã bị nhuộm thành màu đỏ.

“Ngao Khôn, ngươi sao rồi!” Kim Tiên Long tộc tóc đỏ vội vàng tiến lên đỡ lấy Ngao Khôn.

Chương 5

"Mau đi, là Đại La của Phượng tộc!" Nói xong, hai mắt liền nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh.

Hai con rồng còn lại vội vàng mang Ngao Khôn trở về Đông Hải.

Trong Thủy Tinh Điện của Long Cung, mấy con chân long chết thảm được xếp thành một hàng, Ngao Khôn cụt tay đã được đại năng Long tộc chữa trị tỉnh lại.

Long Vương trên điện nghe xong lời tường thuật của mấy người, hiểu rõ ngọn ngành sự việc, nổi trận lôi đình.

Giơ tay vỗ một cái, chiếc bàn trước mặt liền hóa thành tro bụi, bay tán loạn trong đại điện.

Trong điện cũng là quần chúng kích động, "Phượng tộc thực sự là quá coi thường Long tộc!" "Thuộc hạ xin lệnh xuất chiến!". .....

Long Vương nghiêm giọng hét lớn: "Truyền lệnh của ta, toàn tộc chuẩn bị chiến tranh, năm ngày sau chinh phạt hai tộc Phượng, Kỳ Lân." Bên này Long tộc đang khẩn trương chuẩn bị khai chiến, Loa Chú La lại ở gần tổ địa của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc giả dạng Long tộc, làm điều tương tự.

Khiến hai tộc cũng náo loạn, ngại Long tộc thế lớn, không dám tùy tiện xuất chiến, sau đó liên hệ với Kỳ Lân tộc, cuối cùng kết thành minh ước.

Biết được Long tộc năm ngày nữa sẽ khai chiến, hai tộc Phượng, Kỳ Lân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, đại chiến sắp bùng nổ! . .....

Tam tộc sắp bắt đầu đại chiến, bên này Chu Du vẫn chìm đắm trong tu hành.

Tốc độ tu hành của Tiên Thiên Nguyên Thần kinh người, huống chi là công pháp do chính Chu Du suy diễn ra, phù hợp nhất với bản thân, cho nên tu hành càng là một ngày ngàn dặm.

Kể từ lần cuối ông bố tiện nghi Chúc Long rời đi, chỉ mới vài năm, Tiên Thiên Nguyên Thần của Chu Du đã tu thành cảnh giới Kim Tiên, hơn nữa còn là Kim Tiên đỉnh phong.

Trước đây chỉ là một linh hồn khó tu hành, nhưng sau khi tu thành Tiên Thiên Nguyên Thần, có kinh nghiệm tu hành của vô số Hỗn Độn Ma Thần, còn có thông tin truyền thừa của Chúc Long.

Tu hành trước Đại La Kim Tiên đối với Chu Du đặc biệt đơn giản, mà bây giờ Chu Du chỉ cần có chút cảm ngộ là nguyên thần có thể trực tiếp nhập vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Hơn nữa bên trong trứng rồng, Hỗn Độn Châu ở bên cạnh nguyên thần của Chu Du, cảm ngộ Đại Đạo còn rõ ràng hơn bên ngoài.

Dù sao bản thân Hỗn Độn Châu cũng là sản vật của Đại Đạo, nếu không phải Hỗn Độn Châu bị tổn thương, Chu Du thậm chí có thể sánh ngang với Bàn Cổ.

Hiện tại tuy nói kém hơn rất nhiều, nhưng so với đại bộ phận người ở Hồng Hoang thì tư chất vẫn tốt hơn, hóa hình xuất thế là thượng phẩm tiên thiên thần thai mà, chỉ là không bằng Tam Thanh, Nữ Oa các tiên thiên đại thần.

Bởi vì mấy người này xuất thế đã là đỉnh tiêm tiên thiên thần thai rồi.

Nguyên thần trong quá trình tu hành không ngừng, cũng cảm ngộ được sự vĩ đại vô biên của Đại Đạo, Chu Du càng nhận ra sự nhỏ bé của bản thân, tu hành cũng ngày càng đầu nhập.

Dù sao trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, sau đại kiếp Long Hán

chính là đại chiến Vu Yêu, Thánh nhân thành đạo.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến, câu nói này giải thích tất cả ở Hồng Hoang, cuối cùng vẫn là dựa vào tu vi thực lực để nói chuyện.

Chu Du toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tu luyện, tự nhiên không biết gì về thông tin bên ngoài.

Cho dù biết được tình hình hiện tại, cũng không thay đổi được gì, đại thế không thể đổi, tiểu thế có thể biến, thực là ý trời, huống chi hiện tại đã để Chúc Long để lại đường lui đã rất không dễ dàng.

Năm ngày đã qua, đại quân tam tộc cũng tập trung tại Bất Chu Sơn.

Dưới núi, quân đội tam tộc đông đến hàng trăm triệu, nhưng lại xếp hàng ngay ngắn có trật tự.

Phía trên hai tộc Phượng, Kỳ Lân là một đóa khánh vân, mọi người chỉ thấy khánh vân tỏa ra kim quang chói mắt, một luồng khí tường thụy phun ra, Nguyên Phượng, Lân Tổ ngồi xếp bằng trên một đóa khánh vân, điều này cũng đại biểu cho thái độ của hai tộc.

Mà phía trên đại quân Long tộc là một chiếc loan xa, cũng kim quang lấp lánh, tường vân bao quanh, trên xe khắc họa các loại long văn, bốn bánh xe như hoa sen, trước loan xa có chín con thần long màu vàng lượn lờ, càng thêm uy nghiêm khí phách.

Chính là chí bảo của Long tộc - Cửu Long Liễn, Long Vương và Chúc Long ngồi trên đó.

Cửu Long Liễn tuy là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng lại được Long tộc coi là chí bảo, cũng là vì Cửu Long Liễn là bạn sinh chi bảo của Long Vương, đại biểu cho uy nghiêm của Long tộc.

"Long Vương, Long tộc vì sao lại hạ thủ độc ác với hậu bối của chúng ta như vậy!" Nguyên Phượng một mặt phẫn hận hét về phía

Long Vương.

"Hay cho một Nguyên Phượng, rõ ràng là các ngươi sát hại ấu long Long tộc, lại ở đây đảo ngược trắng đen, nói không hợp nửa câu cũng nhiều, đến đây một trận!" Long Vương bay vút lên không hóa thành thân rồng lao về phía Nguyên Phượng, Nguyên Phượng cũng không cam chịu yếu thế, từ khánh vân bay lên, cùng Long Vương đánh thành một đoàn, Long Vương và Nguyên Phượng đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hai người thế quân lực địch nhưng cũng khó phân thắng bại.

Mọi người dưới trướng chỉ thấy trên trời một rồng một phượng triền đấu, "Ầm ầm" pháp lực của hai người đối chọi nhau, xung quanh dấy lên một trận cuồng phong, thỉnh thoảng có một phần pháp lực thoát ra, rơi xuống dưới Bất Chu Sơn, phát ra tiếng động lớn.

Sau đó trên mặt đất toàn là tro bụi, lại là một ngọn núi nhỏ bên cạnh Bất Chu Sơn trực tiếp bị xóa sổ.

Chỉ là một phần pháp lực, đã có uy lực kinh thiên động địa như vậy, có thể thấy Đại La Chân Tiên đỉnh phong cường hãn đến mức nào, không hổ là thực lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang lúc này.

"Chúc Long, ta đến lĩnh giáo Thời Gian chi đạo của ngươi lợi hại đến đâu." Một tiếng cười lớn ngông cuồng truyền đến, chính là Lân Tổ bên cạnh Nguyên Phượng lúc trước, thấy Long Vương và Nguyên Phượng đã đánh nhau, cũng hiểu rằng quyết chiến đã bắt đầu, tự nhiên phải tìm đối thủ.

"Tự nhiên phụng bồi, ta cũng muốn lĩnh lược cao chiêu của Lân Tổ!" Hai người nói xong cũng chọn chỗ bắt đầu đại chiến.

"Xông lên!" "Giết cho ta!" "Tiêu diệt Long tộc!" "Diệt Phượng, Kỳ Lân tộc!" Dưới trướng tam tộc gào thét lao về phía đối phương, chẳng mấy chốc đã quấn lấy nhau.

Trong nháy mắt cả Bất Chu Sơn hỗn loạn thành một đoàn, thỉnh thoảng có thể thấy mấy con rồng hợp lực giết một con hỏa phượng, một cặp Kim Tiên long phượng đang đối chiến, một con kỳ lân khác từ phía sau tấn công Kim Tiên của Long tộc. .....

Chỉ trong chốc lát, dưới Bất Chu Sơn đã là những thân ảnh ngã xuống của tam tộc, trên có Đại La, dưới có Thiên Tiên, máu tươi nhuộm đỏ cả chân núi Bất Chu.

Xung quanh Bất Chu Sơn, đâu đâu cũng là tiếng nổ do đại chiến sinh ra, núi lớn bị san bằng, sông ngòi trực tiếp cạn khô, mặt đất cũng nứt ra những khe hở khổng lồ.

Kiếp khí bao phủ tất cả sinh linh tham chiến, tất cả mọi người cũng không cảm nhận được, lúc này trong lòng mọi người chỉ có một ý nghĩ là sát lục.

Mà không ai để ý rằng, sinh linh tam tộc tử trận ngày càng nhiều.

"Giết đi, tiếp tục giết đi!" "Chết càng nhiều càng tốt!" "Hậu thiên sát khí thật nồng đậm a!" Xa xa chiến trường, một thân ảnh toàn thân tỏa ra khí đen nồng nặc ẩn mình giữa không trung, sát cơ trong ánh mắt không hề che giấu, khiến người ta như gai ở sau lưng, không rét mà run.

Chính là Ma Tổ La Hầu, kẻ đứng sau giật dây đại chiến tam tộc.

Lúc này La Hầu dường như cảm nhận được điều gì, vung tay một cái chính là một luồng hủy diệt chi ý tấn công về phía chiến trường tam tộc, chiến tranh tam tộc càng thêm kịch liệt.

Nói về bên này, trong lúc Chúc Long và Lân Tổ đại chiến, đột nhiên khí tức Chúc Long trì trệ, bị Lân Tổ một chiêu đánh trúng, lập tức miệng phun máu tươi, bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

Lân Tổ cũng theo đó sững sờ, cứ ngỡ chiến lực của mình lại có sự

đề thăng, đâu ngờ Chúc Long chính là vì trước đó ở Long Cung phân ra bản mệnh tinh huyết và nguyên thần, mới tạo thành thực lực bị tổn thương nghiêm trọng.

Trước đây Lân Tổ ở dưới tay Chúc Long không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, nhưng hiện tại nguyên thần Chúc Long bị tổn thương, sau khi ngưng tụ thành phân thân, khó khăn lắm mới ổn định được cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực cũng chỉ còn lại khoảng bảy thành, khó tránh khỏi không phải là đối thủ của Lân Tổ.

Tổ Lân ngay sau đó liên tục tung ra mấy đạo công kích, lại thấy pháp lực tung ra ở trước mặt Chúc Long từ từ tan biến.

"Thời Gian Đại Đạo!" "Ta xem ngươi còn có thể đỡ được bao nhiêu!" Nói chuyện liền áp sát tấn công thẳng vào bản thể của Chúc Long.

Chương 6

Cùng với chiến ý bành trướng, pháp lực trong cơ thể Lân Tổ điên cuồng vận chuyển, pháp lực bàng bạc, hóa thành công kích cuồng bạo, từ cánh tay phun ra trực tiếp lao đến trước mặt Chúc Long.

"Thời Gian Chi Ấn!" Chúc Long hai tay kết ấn, mấy đạo thời gian ấn ký gia trì lên thân mình, Thời Gian Chi Ấn là do Chúc Long độc sáng, tất cả pháp lực công kích đến bản thể, đều sẽ bị thời gian bào mòn, đủ để hóa giải một phần lực công kích.

Trong sát na, theo quyền cương của Lân Tổ va chạm, mấy đạo thời gian ấn ký của Chúc Long vỡ tan, Thời Gian Chi Ấn cũng không ngăn được pháp lực quyền cương của Lân Tổ.

Cuối cùng cũng bị đánh trúng thân rồng, Chúc Long bị đánh rơi xuống, máu tươi từ miệng mũi phun ra.

"Chúc Long cũng chỉ có thế, Nguyên Phượng, đợi ta kết liễu Chúc Long, sẽ trợ ngươi một tay." Tổ Lân nhìn về phía Nguyên Phượng, nói.

"Đừng làm hại Chúc Long!" Xa xa Long Vương nghe thấy tiếng của Lân Tổ, hét lớn một tiếng, không ngừng gia tăng công thế, muốn trước tiên hạ gục Nguyên Phượng, cứu viện Chúc Long.

Nhưng bản thân thực lực hai bên không chênh lệch bao nhiêu, Long Vương tuy có cực phẩm tiên thiên linh bảo Long Vương Châu, nhưng Nguyên Phượng cũng có Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, công thế của Long Vương tự nhiên không có tiến triển gì lớn.

"Chỉ trách khai chiến quá nhanh, thực lực chưa kịp hồi phục, nếu không hôm nay nhất định phải để Lân Tổ nhà ngươi cảm nhận thế nào

là trăng tròn sao khuyết!" Trong lòng Chúc Long không khỏi dấy lên từng dòng suy nghĩ.

Nhìn cục thế đã rơi vào thế giằng co, Chúc Long biết rõ mình không địch lại Lân Tổ, vậy lần này Long tộc tất sẽ thảm bại, ít nhất phải khiến Lân Tổ không còn sức tham dự vào cuộc chiến của Nguyên Phượng và Long Vương.

Nghĩ đến đây, Chúc Long đã có quyết tâm, lại nghĩ đến lời của Chu Du trước đó, cũng không khỏi có thêm mấy phần hối hận.

Chúc Long trong lòng đã có ý chết, kiếp khí trong nguyên thần lập tức tan ra, hoàn toàn khôi phục thanh minh, suy tính một hồi, lại cũng hiểu rõ vận mệnh của mình.

Đứng dậy lau đi vết máu trên mặt, hét lớn một tiếng, pháp lực vô tận trong cơ thể tụ lại, hóa ra bản thể Chúc Long bay về phía Lân Tổ, Lân Tổ cũng thấy Chúc Long lao đến, cũng không khỏi nói một tiếng.

"Được!" Nói xong cũng hội tụ pháp lực, chuẩn bị tiếp tục giao chiến, lại nghe Chúc Long sau khi đến gần, hét lớn một tiếng: "Bạo!" Thấy trạng thái của Chúc Long sau khi đến gần, Lân Tổ liền biết Chúc Long muốn tự bạo, cùng mình đồng quy vu tận.

Lân Tổ trong nháy mắt mặt mày trắng bệch, pháp lực nhanh chóng thu hồi, pháp lực thu hồi va chạm với pháp lực hung hãn tuôn ra từ trong cơ thể, miệng cũng phun ra một ngụm nghịch huyết, sau đó liền dùng hết toàn bộ khí lực, điên cuồng lùi lại.

"Ngươi đúng là kẻ điên!" Thấy không kịp thoát khỏi trung tâm tự bạo của Chúc Long, Lân Tổ trực tiếp tiêu hao tinh huyết phát động huyết độn chuẩn bị chạy trốn.

"Tộc nhân chúng ta thương vong vô số, làm sao còn có thể xưng bá Hồng Hoang!" Chúc Long hét lớn về phía Long Vương, nói xong cả

thân rồng bắt đầu phình to ra, trên cơ thể cũng xuất hiện từng vết nứt, cuối cùng trực tiếp vỡ tan nổ tung.

"Ầm" trời đất phát ra một tiếng nổ lớn, thi thể tam tộc bên dưới như mảnh vỡ bay tứ tán ra xung quanh, ở giữa trống ra một khu vực trống trải cực lớn.

Bên dưới cũng xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy, uy lực tự bạo của Đại La Kim Tiên đỉnh phong kinh khủng đến mức này!

Chúc Long cứ thế thân vẫn, Lân Tổ cho dù phát động huyết độn cũng không thể thoát khỏi phạm vi nổ, bị nổ trọng thương, không còn sức chiến đấu. .....

Theo sau việc Chúc Long tự bạo bỏ mình, Lân Tổ trọng thương hấp hối, toàn bộ chiến trường cũng rơi vào tĩnh lặng chết chóc, dù sao đây cũng là vị cao tầng đầu tiên của Tam tộc tử trận kể từ khi khai chiến.

Ở phía xa, Long Vương và Nguyên Phượng cũng đã dừng tay.

Long Vương cuối cùng dù thắng một chút, nhưng nếu tiếp tục tranh đấu thì trong thời gian ngắn cũng không phân được thắng bại, kết quả chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, mà lúc này pháp lực của hai người cũng gần như cạn kiệt, không còn sức để tái chiến.

Nhìn xuống chân núi Bất Chu, thấy tộc nhân chết vô số, trong lòng Long Vương, Nguyên Phượng và Lân Tổ cũng nảy sinh một tia hối hận, sắc mặt đều trầm xuống, mày nhíu chặt.

"Dừng tay!" Giọng của Long Vương truyền khắp chiến trường.

Tại chiến trường dưới chân núi Bất Chu, người của Tam tộc nghe thấy giọng Long Vương, cuối cùng cũng dừng lại động tác trong tay.

Sau đó, người của Tam tộc nhìn sát khí vô biên tràn ngập giữa đất trời, đầy kinh ngạc, đây chính là kết quả do chính mình tham gia tạo

thành.

Toàn bộ thánh địa Bất Chu Sơn thánh khiết trở nên ô uế, chướng khí mịt mù, từ đó có thể thấy đại chiến Tam tộc kịch liệt đến mức nào!

Người trong chiến trường cũng ai nấy sắc mặt trắng bệch, đều hiểu rõ đã gây ra tổn hại lớn như vậy cho thiên địa Hồng Hoang, hậu quả sẽ nghiêm trọng đến đâu.

Ở phía xa, La Hầu đang quan sát chiến trường Tam tộc thấy họ dừng chiến, hiểu rằng mình nên xuất hiện.

Y liền hiện thân giữa chiến trường, từ từ hút sát khí vô biên trên chiến trường vào trong cơ thể.

"Sát khí Hậu thiên ở mức độ này cũng đủ dùng rồi, đủ để lão tổ ta tiến thêm một bước!" Vừa dứt lời, một luồng khí thế Đại La đỉnh phong xuất hiện trong cảm nhận của Long Vương và Nguyên Phượng, hơn nữa luồng khí thế này còn không ngừng tăng lên, thậm chí cả Long Vương, Nguyên Phượng hai người cũng bị uy áp của luồng khí thế này ảnh hưởng, không ngừng lùi lại.

Thấy La Hầu xuất hiện giữa sân, với trí tuệ của Long Vương, Nguyên Phượng và Lân Tổ, đâu còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, lần lượt nhớ lại những điểm nghi vấn trong các sự kiện trước đó.

"Làm sao các tộc lại có thể không phân lớn nhỏ, bắt nạt sát hại hậu bối!

Mình còn ngu ngốc cho rằng kẻ giết hậu bối của mình là hai tộc kia." Tất cả đều là kế hoạch của La Hầu, khiêu khích quan hệ Tam tộc, khiến Tam tộc huyết chiến, còn mình thì ngồi thu lợi ngư ông.

"La Hầu, là ngươi!" "Chết tiệt!" "Bây giờ mới hiểu, có phải hơi muộn rồi không?

Huống hồ các ngươi Tam tộc đã sớm thân ở trong kiếp, khí vận đã suy, hiện tại đã không thể cứu vãn." "Mưu đồ của lão tổ đã hoàn thành, các ngươi chính là chất dinh dưỡng để lão tổ tấn thăng, chính là lúc này!" La Hầu nói xong, khí thế trên người lập tức biến mất, sau đó một luồng khí thế mạnh hơn từ người La Hầu tỏa ra, rõ ràng là La Hầu đã hấp thu sát khí từ chiến trường Tam tộc, đột phá tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Long Vương và những người khác càng cảm thấy La Hầu sâu không lường được, dưới sự cảm tri của nguyên thần, phát hiện toàn thân La Hầu tràn ngập khí tức hủy diệt chói mắt.

La Hầu chính là dùng Sát chứng đạo, tu luyện chính là Hủy Diệt Đại Đạo, là một trong những đại đạo đỉnh cao trong ba ngàn đại đạo, chiến lực kinh người.

Nay lại hấp thu sát khí của cuộc chiến Tam tộc, Long Vương và những người khác càng không phải là đối thủ, trong lòng càng thêm cảnh giác.

"Hủy Diệt Đại Đạo!" "Hủy Thiên Diệt Địa!" Dưới lòng bàn tay La Hầu, Hủy Diệt Chi Đạo đi cùng với pháp tắc hủy diệt đầy trời hóa thành những sợi tơ, hóa thành từng đạo hắc mang huyền ảo, càn quét đất trời, bao trùm toàn bộ chiến trường Tam tộc.

Theo sau pháp tắc hủy diệt giáng xuống, trong chốc lát toàn bộ chiến trường bị sương mù đen vô tận bao phủ, những người tiếp xúc lập tức hóa thành tro bụi.

"La Hầu ngươi dám!" Long Vương, Nguyên Phượng lập tức phản ứng, mỗi người vận chuyển một phần pháp lực vừa mới hồi phục, thúc đẩy pháp bảo tấn công La Hầu.

"Đến hay lắm!" La Hầu đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với công kích toàn lực của hai người hoàn toàn không để ý, bàn tay lật

một cái, một cây trường thương đen như mực liền xuất hiện trong tay La Hầu.

Chính là đệ nhất sát lục chí bảo của Hồng Hoang --- Thí Thần Thương!

Ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén Bàn Cổ Đại Thần, sau đó vỡ nát.

Trong đó, cánh sen hóa thành cực phẩm Tiên thiên linh bảo Ngũ Phương Thần Kỳ.

Thân sen kết hợp với mảnh vỡ của rìu Bàn Cổ, chính là Tiên thiên chí bảo --- Thí Thần Thương này, là pháp bảo có sức tấn công mạnh nhất Hồng Hoang, giết người không dính nhân quả, quả thực lợi hại vô cùng.

Chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay La Hầu khẽ đâm một cái, đã phá tan công kích của hai người, thậm chí dư lực còn đánh bay hai kiện pháp bảo ra xa.

Long Vương và Nguyên Phượng cũng bị thương thế này làm bị thương.

Nếu không phải vì La Hầu vừa mới đặt chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tu vi còn chưa ổn định, e rằng Long Vương, Nguyên Phượng không chỉ bị thương mà còn mất mạng trực tiếp.

Thấy thần thông công kích của hai người bị La Hầu phất tay một cái là tan, hai người trong lúc nhất thời khó mà tin nổi, rơi vào hoảng hốt.

"Không ổn!" Chỉ thấy La Hầu đặt ngang Thí Thần Thương trước người, quán pháp lực Chuẩn Thánh vào, Thí Thần Thương lập tức thần quang đại thịnh, quét xuống chiến trường phía dưới.

Tam tộc sau khi Chúc Long tự bạo cũng đã dừng tranh đấu, lúc này

nhìn công kích của La Hầu rơi xuống, ai nấy đều dốc sức chống cự.

Chương 7

Khí tức hủy diệt lướt qua, số tộc nhân Tam tộc còn lại không nhiều lại chết thương quá nửa, những người còn lại là vì khoảng cách khá xa mới may mắn đỡ được, nhưng cũng ở trong tình trạng trọng thương.

Rất nhiều Đại La Kim Tiên càng là mười không còn một, Tam tộc đến đây nguyên khí đại thương.

Lúc này, theo sau sự chết chóc thảm trọng của Tam tộc và việc dừng tranh đấu, kiếp khí của thiên địa cũng dần dần tan đi, sát khí vô biên lại bị La Hầu hấp thu phần lớn, thiên địa trở nên trong lành.

Nguyên thần của Long Vương, Nguyên Phượng chấn động một trận, phúc chí tâm linh, sau đó ngón tay khẽ động, giống như Chúc Long lúc trước mà suy tính, liền biết được kết quả cuối cùng.

Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ ba người đều cười khổ.

Sau đó lại ngầm hiểu ý đứng dậy, vì để bảo lưu huyết mạch của tộc quần, vậy thì phải đưa ra quyết định, nếu không những tộc nhân còn lại cũng sẽ bị La Hầu phất tay diệt sạch.

Có ý tưởng rồi, hành động tự nhiên cũng không chậm.

Chỉ là tình thế này cũng không kịp lập đàn tế, ba người đành nhẫn tâm, hướng lên trời cầu nguyện.

Tiếng cầu nguyện của Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ truyền khắp Hồng Hoang.

“Đại Đạo ở trên, ngô là Long tộc chi chủ --- Long Vương, nay Lân Giáp nhất tộc của ta cùng Phượng tộc, Kỳ Lân tộc chinh phạt lẫn nhau, mưu đồ xưng bá Hồng Hoang, trở thành chủ của đất trời, sát

lục vô số, nhân quả quá nhiều, nghiệp lực sâu nặng, nguyện dùng thân mình phong ấn hải nhãn của Vô Tận Chi Hải, phi Hồng Hoang diệt không xuất, để trả nhân quả thiên địa!" "Đại Đạo ở trên, ngô là Phượng tộc chi chủ --- Nguyên Phượng, ...nguyện dùng thân mình vĩnh trấn Bất Diệt Hỏa Sơn, phi Hồng Hoang diệt không xuất, để trả nhân quả thiên địa!" Cùng lúc Long Vương, Nguyên Phượng hướng Thiên Đạo cầu nguyện phát thệ, Lân Tổ cũng hướng Thiên Đạo phát ra đại nguyện.

"Đại Đạo ở trên, ngô là Kỳ Lân chi chủ --- Lân Tổ, ...nguyện dùng thân mình hóa thành điềm lành, Kỳ Lân xuất hiện, ắt có điềm lành, để trả nhân quả thiên địa!" Tiếng nói vừa dứt, thiên địa giáng xuống công đức, tu vi của Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ lập tức tăng vọt, lập tức đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu không phải không biết phương pháp trảm thi, nếu không ba người đã có thể trảm ra một thi.

Mặc dù cảnh giới đã đột phá, nhưng vẫn là thân thể trọng thương, cũng không còn sức tái chiến.

"Thật là vô tri, các ngươi thân ở trong kiếp mà không tự biết, cho dù hiện tại mượn công đức thiên địa bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ như vậy.

Nếu không phải lão tổ không muốn gánh nhân quả của các ngươi, hôm nay các ngươi chắc chắn khó thoát." Chỉ thiếu một chút là có thể chém giết Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ.

Mặc dù chỉ cần hủy diệt ba người, tu vi có thể tiến thêm một bước, nhưng cuối cùng La Hầu cũng dừng công kích, không tiếp tục đồ sát.

Bởi vì ba vị Chuẩn Thánh hợp lực, chính mình cũng không đánh lại, cho dù cả ba đều trọng thương, lỡ có ai học theo Chúc Long thì

không hay.

Ba người nghe lời của La Hầu, liền trừng mắt giận dữ nhìn Ma Tổ La Hầu.

Chỉ là lời La Hầu còn chưa nói xong, thân ảnh đã biến mất, sớm đã đi xa.

Lúc này Tam tộc đều đang dưới sự chú thị của Thiên Đạo, Thiên Đạo vô tình mà lại chí công.

Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ ba người tuy hận La Hầu đến tận xương tủy, nhưng cũng không muốn gây thêm chuyện.

Bởi vì nếu không hoàn thành lời thề với Thiên Đạo, hậu quả còn nghiêm trọng hơn, cho nên Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ ba người cũng không đuổi theo.

Huống hồ ba người đã không còn dư lực, cho dù có đuổi kịp, nhiều nhất cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, Thí Thần Thương trong tay La Hầu, không ai có thể đỡ được.

Thực hiện lời thề càng quan trọng hơn, ít nhất cũng bảo toàn được mầm mống của Tam tộc.

Lúc này tại chiến trường Tam tộc, những người sống sót ai cũng mang thương tích, ít có người lành lặn, lại còn ai nấy nghiệp lực quấn thân.

Gây ra phá hoại to lớn cho thiên địa Hồng Hoang, nghiệp lực tự nhiên sẽ không ngừng sinh ra.

Thấy thảm trạng như vậy, Long Vương, Nguyên Phượng, Lân Tổ hối hận cũng đã muộn.

Nhân tính không bằng thiên tính, ba người thu nhận những tộc chúng còn lại, để thuộc hạ dẫn dắt mỗi người trở về tộc địa, sau đó

một mình đi đến hải nhãn, Bất Tử Hỏa Sơn...

Theo sau Chúc Long tự bạo bỏ mình, Long Vương phong ấn hải nhãn, Nguyên Phượng vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân hóa thành điềm lành, Long Hán đại chiến kết thúc, Tam tộc lần này cũng rút khỏi vũ đài tranh đoạt nhân vật chính của đất trời!

Trên núi Ngọc Kinh ở phía Đông Hồng Hoang, một lão đạo ngồi xếp bằng trên đất, nhìn về hướng Bất Chu Sơn, trên đỉnh đầu còn treo một mảnh ngọc điệp khuyết thiếu, chính là Tiên thiên chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Lượng kiếp đã kết thúc, ta cũng phải sớm chuẩn bị, sớm ngày thành tựu Hỗn Nguyên!" Nói xong, liền nhắm mắt lại, nguyên thần tiếp tục chìm vào trong ngọc điệp. ...

Trong lúc Tam tộc khai chiến, việc tu hành của Chu Du cũng đến thời khắc quan trọng.

Trong trứng rồng ở điện Chúc Long, tiên thiên nguyên thần của Chu Du đã sớm hóa thành thực thể, cảnh giới càng đạt đến tầng Kim Tiên đỉnh phong.

Nội thị nhìn xuống, nguyên thần giống như thân thể, trong đó gân mạch cũng rõ ràng vô cùng, tựa như bạch ngọc, tỏa ra từng trận huyền quang.

Mặc dù cảnh giới chưa đạt đến dự tính của mình, nhưng khoảng cách đến Thái Ất Kim Tiên đã ở trong gang tấc, mà lúc này cũng không thể tiến thêm, đã đến lúc phải hóa hình.

Thực ra, lúc Long Hán chi chiến vừa bắt đầu, cảnh giới đã đến Kim Tiên hậu kỳ, tuy không bằng nguyên thần Kim Tiên đỉnh phong, nhưng đã có thể độ hóa hình chi kiếp, hóa thành tiên thiên đạo thể.

Nhưng Chu Du vẫn cảm thấy chưa đủ, vô số đại năng Hồng

Hoang khi hóa hình đều là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Chu Du cũng không vội, lập tức khắc phục sự cám dỗ hóa hình trong nguyên thần, tiếp tục tham ngộ đại đạo, cho đến hiện tại đạt đến Kim Tiên đỉnh phong.

Trong cõi u minh cảm nhận được, nếu lúc này không hóa hình mà chọn tiếp tục tu hành, không những cảnh giới sẽ không tăng lên, mà sau này đạo thể hóa hình cũng sẽ không viên mãn.

Tiên thiên đạo thể là do Thiên Đạo hóa thành, mà Kim Tiên đỉnh phong chính là cực hạn đạo thể của Chu Du.

Cảnh giới tiên thiên nguyên thần trước khi hóa hình nếu quá cao, cũng sẽ gây ra việc dễ dàng không hợp với đạo thể, điều đó đối với tu hành không có lợi, Chu Du chỉ có thể chọn hóa hình xuất thế.

Hóa hình lôi kiếp đối với Chu Du hoàn toàn không thành vấn đề, vì có Hỗn Độn Châu tùy thân bảo hộ, Hỗn Độn Châu là một Tiên thiên chí bảo, hóa hình lôi kiếp chỉ là chuyện nhỏ!

Do người hóa hình khác nhau, nên lôi kiếp cũng có sự khác biệt, có người hóa hình chỉ có chín đạo lôi kiếp, mà cao nhất là cửu cửu hóa hình chi kiếp, có đủ tám mươi mốt đạo.

Hóa hình lôi kiếp của Chu Du chính là cửu cửu hóa hình lôi kiếp.

Chu Du trong trứng rồng tỏa ra tiên thiên nguyên thần chi lực của mình, chiếu ứng với thiên địa, Đại Đạo có cảm ứng liền sẽ giáng xuống hóa hình chi kiếp.

Không lâu sau khi Chu Du tỏa ra nguyên thần, trên Đông Hải, phía trên Long Cung liền có biến hóa.

Trên mặt biển, tiên thiên linh khí giữa trời đất không ngừng hội tụ, tạo thành thế hung mãnh, thành một dòng lũ linh khí rót vào điện Chúc Long trong Long Cung.

Trong điện Chúc Long, tiên thiên linh khí cuồng bạo dần ngưng kết, vây quanh trứng rồng dần hình thành một cái kén tròn trong suốt, nếu có người đứng cách đó không xa có thể thấy một bóng người đang ngồi xếp bằng trong trứng rồng.

"Linh khí sao lại như thế này!" "Chẳng lẽ có đại năng đột phá!" "Là ai?" "Ở sâu trong Long Cung!". . .

Trong Long Cung, một đám lính tôm tướng cua bàn tán xôn xao, thỉnh thoảng nhìn quanh, như đang tìm kiếm điều gì đó.

"Không cần hoảng hốt, cảnh tượng này là do thái tử điện hạ Chu Du, con trai của Chúc Long bệ hạ, đang hóa hình.

Chương 8

Các ngươi cứ xem là được!" Từ trong Long Cung bước ra một bóng người nhỏ bé lưng còng, sau lưng còn vác một cái mai rùa, hai con mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn thẳng vào sâu trong Long Cung, đồng thời giọng nói cũng truyền khắp trong ngoài Long Cung.

Chính là Đại La Kim Tiên trấn thủ của Long tộc, Cửu Thiên Tuế --- Quy Thừa Tướng.

"Ra là thái tử điện hạ, sao trước đây chưa từng nghe qua!" "Ngươi thì biết được cái gì!" "Chỉ có ngươi biết nhiều thôi!". . .

Mọi người bàn tán xôn xao.

Lúc này trong điện Chúc Long, cái kén hình thành từ linh khí tan ra, trứng rồng cũng theo đó biến mất, bóng người lúc trước cũng hoàn toàn hiện ra.

Là tiên thiên đạo thể của Chu Du đã hoàn toàn hóa thành, đạo thể lộ ra bên ngoài, nhưng bị tiên thiên linh khí nồng đậm che khuất, không nhìn rõ mặt mũi.

Đạo thể của Chu Du mở mắt ra, một đạo linh quang lóe lên trong mắt, một ít tiên thiên linh khí hóa thành đạo bào che kín toàn thân.

Ngay sau đó lại là vô số tiên thiên linh khí tràn vào trong đạo thể, điên cuồng nâng cao cảnh giới đạo thể của Chu Du.

Thời gian trôi qua, theo sau lượng lớn tiên thiên linh khí bị hấp thu, tiên thiên linh khí trong điện cũng càng lúc càng mỏng, có thể thấy rõ dung mạo của Chu Du, lờ mờ có thể thấy bóng dáng của Chu Du ở kiếp trước, nhưng càng thêm tuấn dật.

Cảnh giới cũng không ngừng tăng lên, Thiên Tiên sơ kỳ, Thiên

Tiên trung kỳ, Thiên Tiên hậu kỳ, Kim Tiên sơ kỳ, Kim Tiên trung kỳ, Kim Tiên hậu kỳ, khí tức của Chu Du cũng ngày càng mạnh, cho đến Kim Tiên đỉnh phong mới dừng lại.

"Ầm!" Một luồng khí thế mạnh mẽ từ trên người Chu Du bộc phát ra, một lát sau thân ảnh Chu Du phiêu nhiên xuất hiện, hiện ra ở chính diện Long Cung.

"Chúc mừng Chu Du thái tử hóa hình xuất thế!" Quy Thừa Tướng thấy một đạo nhân trẻ tuổi tuấn lãng đột nhiên xuất hiện bên ngoài Long Cung, liền biết là Chu Du, vội vàng chắp tay hành lễ.

"Không cần đa lễ, đợi ta độ xong cửu cửu hóa hình chi kiếp này đã!" Chu Du nhìn Quy Thừa Tướng nói, mặc dù trong lòng cũng có nghi hoặc, "Chúc Long không có ở đây, lẽ nào Tam tộc đã khai chiến rồi...?" Chu Du nói xong cũng không dừng lại, trực tiếp lao ra khỏi mặt biển, hóa thành thân rồng bay về phía kiếp vân trên trời.

Trên bầu trời chỉ thấy một con chân long uy vũ không ngừng bay lượn lên trên, xung quanh đạo quang dày đặc, toàn thân phát ra kim quang chói lòa.

Giữa không trung lại có biến hóa, tiên thiên linh khí lập tức sóng trào mãnh liệt, thành thế lật sông đảo biển.

Chẳng mấy chốc mây đen dày đặc, sấm sét vang trời.

Theo sau tiếng sấm, một đám kiếp vân đen kịt từ từ bay tới, xung quanh thỉnh thoảng lóe lên một tia điện quang, chính là kiếp vân hóa hình của Chu Du.

Xung quanh kiếp vân linh khí cuồn cuộn, vẫn không ngừng mở rộng.

Cuối cùng, kiếp vân ngưng tụ từng đạo tiên thiên linh khí thành tiên thiên thần thai lôi trực tiếp giáng xuống, đánh trúng thân rồng của

Chu Du.

Chu Du cũng không vận chuyển bất kỳ pháp lực nào, chọn dùng thân thể máu thịt để chống đỡ lôi kiếp.

Kỳ lạ là, tiên thiên thần thai lôi đã đánh trúng thân rồng, khí tức của Chu Du không những không suy giảm chút nào, ngược lại còn mạnh hơn.

Tiên thiên thần thai lôi từng đạo giáng xuống, thân rồng được kiếp lôi tôi luyện, trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Đây chính là lợi ích của phương pháp luyện thể Tiên Thiên Nguyên Công mà Chu Du suy diễn.

Cứ như vậy, tám mươi đạo đầu tiên của cửu cửu hóa hình lôi kiếp đã được vượt qua một cách dễ dàng.

Nhưng điều khiến Chu Du không ngờ tới là, sau khi trải qua tám mươi đạo hóa hình kiếp lôi, đạo cuối cùng lại ẩn mà không phát, chậm chạp không giáng xuống.

Chu Du lộ vẻ nghi hoặc, vì sao đạo kiếp lôi cuối cùng vẫn chưa có tung tích.

"Lẽ nào chỉ có tám mươi đạo, không đủ viên mãn sao!" Chỉ thấy kiếp vân trên trời xảy ra biến hóa điên cuồng, như thể là phản ứng với việc thân rồng của Chu Du cứng rắn chống đỡ, lại như muốn chứng minh uy lực của mình.

Linh khí trong phạm vi ngàn dặm gần đó bị thôn phệ sạch sẽ, ngưng tụ thành một đạo lôi đình màu tím tựa như một con thần long màu đen.

Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ trong lôi đình màu tím tỏa ra, gây cho Chu Du áp lực cực lớn.

“Tử Tiêu Thần Lôi, sao lại thế này?!” Thần lôi vừa xuất hiện đã bị Chu Du nhận ra, đạo kiếp lôi cuối cùng lại là Tử Tiêu Thần Lôi hiếm thấy ở Hồng Hoang!

Chu Du há hốc miệng, không biết tại sao lại có sự thay đổi như vậy!

Lại không biết lúc mình hóa hình, cũng chính là lúc Chúc Long tự bạo, đại chiến Tam tộc ngừng lại.

Tam tộc sát lục vô số, làm tổn hại thiên địa Hồng Hoang tạo thành nghiệp lực vô biên bắt đầu giáng xuống Tam tộc, cho nên đạo lôi kiếp cuối cùng của Chu Du mới biến thành Tử Tiêu Thần Lôi.

“Sao đạo lôi này lại màu tím?

Cảm giác thật đáng sợ!” “Sao lại có uy năng như vậy!” “Điện hạ nguy rồi!” “Không biết nói thì đừng nói, không ai coi ngươi là người câm đâu!” Nhìn thần lôi kinh khủng trên không, chúng nhân Long Cung cũng có chút run sợ.

“Đạo lôi này?

Tử Tiêu Thần Lôi, sao lại là Tử Tiêu Thần Lôi?” Quy Thừa Tướng nhìn lôi đình màu tím trên trời, mắt đầy kinh ngạc.

“Bệ hạ đã dặn dò, phải làm sao bây giờ!” Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, nguyên thần chợt tối sầm, từng đạo nghiệp lực đen kịt xuất hiện trong nguyên thần của mỗi người.

Cảm nhận được nghiệp lực sinh ra từ sâu trong nguyên thần, ai nấy đều kinh hoảng thất thố!

Nhìn đạo lôi đình màu tím trên không, đồng tử Chu Du lập tức co rút, đây chính là Tử Tiêu Thần Lôi, được mệnh danh là đệ nhất lôi đình Hồng Hoang, uy lực vô biên.

Khác với thần lôi thông thường chứa đựng pháp tắc lôi đình, Tử Tiêu Thần Lôi chứa đựng vô lượng Hủy Diệt Chi Đạo.

Đạo tổ Hồng Quân chính là dựa vào tuyệt kỹ này mà tung hoành Hồng Hoang, có thể thấy uy lực của nó!

Chỉ bằng tu vi Kim Tiên của mình, dù thế nào cũng không thể chống đỡ, chỉ có thể chọn dùng Hỗn Độn Châu.

Mặc dù Hỗn Độn Châu xuất hiện trước mặt chúng nhân Long Cung, nhưng chỉ cần Hỗn Độn Châu thu liễm khí tức, mọi người sẽ không nhận ra đây là Tiên thiên chí bảo, chỉ nghĩ pháp bảo của Chu Du là cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Tiên thiên chí bảo, ít nhất là mọi người chưa từng thấy.

Nhìn Tử Tiêu Thần Lôi sắp giáng xuống, Chu Du điên cuồng vận chuyển Tiên Thiên Nguyên Công thúc đẩy Hỗn Độn Châu.

Sau khi tu thành tiên thiên nguyên thần, Chu Du đã luyện hóa tiên thiên linh cấm trong Hỗn Độn Châu ngay từ đầu, đến nay đã luyện hóa quá nửa.

Tại sao chưa hoàn toàn tế luyện, là vì tu vi không đủ.

Có thể luyện hóa quá nửa, là vì Chu Du được hóa ra từ trong Hỗn Độn Châu, hai bên sống chết nương tựa, không cần phải khổ sở từng chút một đi hấp thu luyện hóa cấm chế.

Hiện tại tuy là cảnh giới Kim Tiên cũng có thể thúc đẩy một phần uy năng của Hỗn Độn Châu, nếu không hôm nay đã nguy hiểm.

Kim Tiên bình thường dù có Tiên thiên chí bảo, dù luyện hóa được một tia cũng không thể điều khiển.

Lúc này, đạo Tử Tiêu Thần Lôi cuối cùng trong kiếp vân cũng đã ủ xong.

Chương 9

"Ầm ---" Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống, như muốn chẻ đôi cả bầu trời.

Giữa trời đất như chỉ còn lại tia lôi quang màu tím chói lòa này.

Tử Tiêu Thần Lôi mang theo ý hủy diệt, lao về phía Chu Du!

"Hỗn Độn Châu, đến!" Dưới sự thúc đẩy toàn bộ pháp lực của Chu Du, Hỗn Độn Châu cũng bay lên trời, nghênh đón Tử Tiêu Thần Lôi.

"Bùm!" Tử Tiêu Thần Lôi và Hỗn Độn Châu va chạm giữa không trung.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, cả bầu trời như sắp nổ tung, linh khí vừa mới hội tụ trên không thành thế lật sông đảo biển, lao ra bốn phía.

Mắt Chu Du trắng xóa một hồi!

Một lúc sau mới bình tĩnh lại, kiếp vân trên trời cũng dần tan biến!

Hỗn Độn Châu cũng trở về trong nguyên thần.

Chu Du thở phào một hơi, vội vàng kiểm tra Hỗn Độn Châu xem có bị tổn hại không!

Không hổ là Tiên thiên chí bảo, cứng rắn chống lại Tử Tiêu Thần Lôi mà không có chút thay đổi.

Bản thể Hỗn Độn Châu vốn là Hỗn Độn chí bảo, tuy bị Đại Đạo hạ cấp, nhưng chất liệu thì không hề giảm!

Trở lại mặt biển, Chu Du biến về tiên thiên đạo thể, trên người cũng có thêm một loại khí chất không thể nói rõ. ...

Hóa hình chi kiếp đã qua, bầu trời lại quang đãng.

Đối mặt với ánh nắng chói chang, Chu Du cúi đầu, đưa hai tay ra nhìn đi nhìn lại, trong lòng cũng không khỏi cảm khái.

Đến Hồng Hoang mấy vạn năm, cuối cùng cũng có được thân thể.

Khi chưa hóa hình tuy có thể dựa vào nguyên thần để cảm nhận thế giới bên ngoài, nhưng cảm nhận của thân thể hoàn toàn khác.

Mãi đến bây giờ hóa hình xuất thế, Chu Du mới có cảm giác chân thật.

Ngay cả khi thời khắc cuối cùng xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi ngoài dự kiến, nhưng Chu Du cảm thấy đây cũng chỉ là một lần ma nạn hiếm có.

Trải nghiệm hóa hình lần này càng khiến Chu Du hiểu rõ sự nguy hiểm trong thế giới Hồng Hoang là ở khắp mọi nơi.

Nhìn những sợi nghiệp lực quấn quanh dưới chân nguyên thần trong thức hải, trong lòng Chu Du hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

Mình cho đến vừa rồi mới hóa hình xuất thế, không có nhân quả nào khác, chỉ có thể là đại chiến Tam tộc kết thúc, Long Hán đại kiếp kết thúc, nghiệp lực trời giáng.

Trong lòng tuy đã hiểu rõ duyên do, nhưng cũng không khỏi có chút buồn bực, đây chính là sự bất đắc dĩ khi là một thành viên của Long tộc!

Trong Hồng Hoang có phần thưởng công đức, tự nhiên sẽ có nghiệp lực sinh ra.

Hoàn thiện Thiên Đạo, có lợi cho Hồng Hoang, sẽ được thiên địa ban thưởng, đó chính là công đức.

Công đức có thể hóa thành vật, có thể giúp nâng cấp phẩm cấp linh bảo, thậm chí có thể trực tiếp nâng cao tu vi của tu sĩ, được mệnh

danh là dầu vạn năng đệ nhất Hồng Hoang.

Công đức đương nhiên càng nhiều càng tốt, Chu Du biết sau này Nữ Oa tạo người, liền trực tiếp dùng công đức thành Thánh.

Còn nghiệp lực là mặt trái của công đức.

Nghiệp lực gia thân, tu hành bị cản trở chỉ là một phần nhỏ.

Khí vận cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, nói đơn giản là đi đường bị ngã, mây bay rơi xuống, uống nước mắc răng.

Nghiệp lực càng nhiều, hậu quả càng nghiêm trọng, thậm chí có người đang ở trong nhà, họa từ trên trời giáng xuống trực tiếp bị tiêu diệt.

Hiện tại Long Hán chi chiến hẳn đã kết thúc, theo sau Tam tộc lưỡng bại câu thương, Long Vương, Nguyên Phượng vĩnh trấn hải nhãn, Bất Tử Hỏa Sơn, Lân Tổ hóa thành điềm lành, ba người không bao giờ vào Hồng Hoang nữa.

Có công đức bù đắp, nghiệp lực phân tán đến trên người các tộc chúng cũng đã giảm đi rất nhiều.

Dù vậy, sự tồn tại của nghiệp lực sau đại kiếp cũng khiến Long tộc bỏ lỡ cơ hội Thiên Đạo xuất thế, Hồng Hoang nhanh chóng thăng tiến sau này, triệt để trở thành thế lực hạng hai.

Còn Chu Du trước đó chưa hóa hình, chưa tạo sát nghiệt, nghiệp lực càng ít đi vài phần, nhưng cũng không phải nhất thời có thể tiêu trừ.

Ít nhất trong thời gian này, Chu Du phải càng thêm cẩn thận, mình lại không phải là Tam Thanh, không có công đức khai thiên trong người, sợ rằng sơ ý một chút bị chính nghĩa chi sĩ nhìn thấy phất tay diệt đi, vậy thì thiệt to.

Hiện tại Hồng Hoang không phải là thời kỳ Tam tộc đỉnh thịnh, Long tộc đã như mặt trời lặn về phía tây, cũng không có ai để ý đến thân phận Long tộc của ngươi.

Nghiệp lực đương nhiên có thể dùng Hỗn Độn Châu che giấu, nhưng Chu Du hiểu biết về Hồng Hoang khá sâu, ai biết vị đại năng nào có thủ đoạn gì, vẫn là cẩn thận một chút, mọi việc mưu tính kỹ rồi hãy hành động.

Chu Du cũng lơ lửng trên mặt biển, hai nắm tay siết chặt, làm quen với đạo thể của mình.

Chỉ thấy nguyên thần ngồi ngay ngắn trong đan điền nê hoàn cung, Hỗn Độn Châu đứng trên đỉnh nguyên thần.

Mà các nơi trong đạo thể đều lấp lánh ánh sáng, ẩn chứa sức tạo hóa sinh sôi nảy nở.

Tiên thiên đạo thể, trời sinh thân cận với đại đạo, không chỉ tu hành làm ít công nhiều, mà còn ẩn chứa tạo hóa, càng dễ dàng suy diễn đại đạo pháp tắc.

Đại năng Hồng Hoang đều dùng nó để hóa hình, ngay cả Nữ Oa tạo người sau này cũng lấy tiên thiên đạo thể của bà làm khuôn mẫu.

Đương nhiên không phải nói Nhân tộc sinh ra là tiên thiên đạo thể, Nhân tộc chỉ có hình dạng của tiên thiên đạo thể, còn cần phải tu luyện, cho đến khi hoàn toàn chuyển hóa mới có được năng lực của tiên thiên đạo thể.

Đương nhiên vì là một con chân long, Chu Du cũng có thể hóa thành chân thân của Long tộc, khi chiến đấu sẽ dễ dàng hơn.

Dù sao thân thể của Long tộc cũng thuộc hàng đầu ở Hồng Hoang, hơn nữa đạo Tử Tiêu Thần Lôi cuối cùng cũng không phải chống đỡ vô ích.

Lần hóa hình chi kiếp này không chỉ đẩy tu vi của Chu Du tiến thêm một chút, khiến Chu Du thấy được cơ hội tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, đồng thời cũng nâng thân thể lên đến tầng thượng phẩm Hậu thiên linh bảo.

Tức là Chu Du không dùng pháp lực, chỉ bằng thân thể cũng có thể chống lại mũi nhọn của thượng phẩm Hậu thiên linh bảo.

Làm quen một hồi với thân thể đã lâu không có, Chu Du hóa thành hình rồng, hướng về Long Cung.

Ở trong biển càng là sân nhà của Long tộc, Chu Du như cá gặp nước, tốc độ càng nhanh hơn mấy phần, chẳng mấy chốc đã thấy được Đông Hải Long Cung từ xa.

Mấy tòa cung điện nguy nga tráng lệ tọa lạc trên đáy biển, toát lên vẻ hùng vĩ, khắp nơi tràn ngập đạo vận huyền diệu.

Mà thực tế hiện tại Chu Du nhìn thấy chỉ là một góc của Long Cung, phần lớn đều bị đại trận che giấu.

Bên ngoài có đại trận bao quanh, bên trong hàm chứa giới tử thiên địa, thực sự là một nơi động thiên phúc địa.

Chương 10

Theo lý mà nói, Long tộc tuy trở thành thế lực hạng hai, nhưng thực lực vẫn khó lường, chỉ là vì sao hậu thế lại sa sút đến mức bị con khỉ kia bắt nạt như vậy.

Chu Du nghĩ là vì Long tộc không có chiến lực đỉnh cao, đối mặt với mưu đồ của Thánh nhân cũng chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt giận.

Thấy một con chân long từ xa bơi tới, cấm vệ đứng gác trước cổng Long Cung liền quỳ gối hành lễ.

"Thuộc hạ cung nghênh thái tử điện hạ!" "Ừm!" Chu Du hóa thành tiên thiên đạo thể, đi vào Long Cung, tay vung một đạo tạo hóa chi lực, cấm vệ cảnh giới Thiên Tiên trung kỳ trước cửa pháp lực một trận sôi trào, đột phá đến Thiên Tiên hậu kỳ.

"Tạ thái tử điện hạ!" Cấm vệ càng thêm cung kính.

Một tia tạo hóa chi lực không có hiệu quả lớn như vậy, chỉ vì cấm vệ đã là Thiên Tiên trung kỳ đỉnh phong, sắp đột phá, Chu Du cũng chỉ là giúp hắn một tay, tiết kiệm cho cấm vệ mấy năm tu hành.

Dưới ánh mắt nhiệt tình của cấm vệ, Chu Du bước vào Long Cung.

Dáng vẻ lùn mập của Quy Thừa Tướng đang đợi ở cửa, chẳng trách hậu thế miêu tả Quy Thừa Tướng đều dùng những từ không hay.

Thật ra tướng mạo của Quy Thừa Tướng đúng là không thể nhìn được, theo lý mà nói đại năng hóa hình không nói là tuấn mỹ vô cùng, nhưng cũng là khí chất phi phàm.

Tại sao Quy Thừa Tướng lại như thế này, Chu Du cũng không tiện

hỏi!

“Chúc mừng điện hạ!” Quy Thừa Tướng cúi đầu, cúi người với Chu Du.

“Hà tất phải như vậy, ngô là vãn bối của thừa tướng, còn cần thừa tướng chỉ điểm nhiều hơn!” Chu Du đối với nhân tình thế thái thì quen thuộc vô cùng, Quy Thừa Tướng tuy là thuộc hạ của Long tộc, nhưng một thân tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng đáng được lễ ngộ.

Nghe Chu Du nói vậy, Quy Thừa Tướng cũng lộ vẻ vui mừng, trong lòng một trận vui vẻ.

“Chu Du điện hạ khiêm tốn như cốc rỗng, không giống chín người con trai của Long Vương mắt cao hơn đầu, không thể nói lý!” Quy Thừa Tướng cũng càng lúc càng vui.

“Điện hạ đừng làm lão phu xấu hổ, vừa rồi thấy điện hạ độ kiếp, lão phu cũng lo lắng cho điện hạ!” “Ai ngờ cuối cùng lại là Tử Tiêu Thần Lôi, lão phu cũng là từ miệng Long Vương mới biết loại thần lôi này, quả thật uy lực vô biên, điện hạ lại không hề hấn gì, có thể thấy điện hạ được trời đất yêu mến!” Quy Thừa Tướng cũng tỏ ra thiện ý của mình với Chu Du.

“Lần cửu cửu hóa hình kiếp nạn này, đều là vì nghiệp lực đột ngột giáng xuống, bị trời đất sát phạt, mới có kiếp nạn này!” Chu Du thật thà nói với Quy Thừa Tướng, tuy trong lòng sớm đã có cảm giác, hiểu rõ duyên do, nhưng dù sao mình cũng chỉ là vừa mới hóa hình, không thể bộc lộ quá nhiều, đề phòng bị người ta chú ý.

“Thì ra là vậy, vừa rồi lão phu cũng cảm nhận được nghiệp lực trời giáng, nhưng không ngờ dưới nghiệp lực, lôi kiếp lại có thể thay đổi như vậy!” Quy Thừa Tướng cũng một trận thổn thức, nhíu mày suy nghĩ điều gì đó.

“Đột nhiên sinh ra nghiệp lực, lẽ nào là đại quân Long tộc của ta đã tiêu diệt Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, bị trời đất không dung sao?” “Hay là...!” “Ngô cũng không biết lại như thế này, thừa tướng có biết vì sao lại đột nhiên sinh ra nghiệp lực, lẽ nào tộc ta đã xảy ra chuyện gì?” Chu Du giả vờ hỏi Quy Thừa Tướng.

“Điện hạ có biết, Long Vương bệ hạ và Chúc Long bệ hạ thống lĩnh chúng tộc Lân Giáp, xuất binh phạt Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì?” Quy Thừa Tướng cũng không biết.

Chu Du đương nhiên biết Tam tộc khai chiến, phạm vi mấy vạn dặm quanh Bất Chu Sơn suýt bị đánh thành đất trắng, lại bị La Hầu tập kích, gần như toàn quân bị diệt, nhưng cũng không có cách nào nói với Quy Thừa Tướng.

Hai người còn chưa nói xong, tàn quân của Long tộc đã trở về Long Cung.

Hai người vội vàng tiến lên, từ miệng của Ngao Quảng chạy trốn trở về mới hiểu rõ mọi chuyện.

Đúng vậy, Ngao Quảng này chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng của hậu thế, nhưng lúc này cũng chỉ mới có cảnh giới Thái Ất trung kỳ.

“Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi, Chúc Long bệ hạ đã hồn về Hỗn Độn, Long Vương bệ hạ cũng vĩnh viễn không được ra ngoài, Lân Giáp nhất tộc của ta phải làm sao bây giờ?” “Chu Du điện hạ xin hãy nén đau thương!” Quy Thừa Tướng hai mắt đỏ hoe, không chỉ vì Long Vương, Chúc Long mà đau thương, còn vì tiền đồ của Long tộc mà khổ não.

“Sao lại như vậy?” Mặc dù sớm đã biết lịch sử, Chúc Long cũng đã để lại hậu thủ, nhưng phân thân của Chúc Long còn không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, không khỏi cảm thương cho Chúc Long, ông

bố tiện nghi đối với mình không tệ.

Chúng nhân Long Cung đều lộ vẻ cay đắng, không biết phải làm sao.

Dù sao lúc này Long Cung trống rỗng, toàn bộ Long tộc hiện tại Đại La Kim Tiên chỉ còn lại lèo tèo bốn người, ba Đại La Kim Tiên trung kỳ, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Trong đó còn bao gồm Quy Thừa Tướng là Đại La trung kỳ này, còn ba Đại La còn lại ai cũng mang thương tích, vừa từ chiến trường trở về, đang ở sâu trong Long Cung dưỡng thương.

Huống hồ Long tộc hiện tại ai cũng nghiệp lực gia tăng, tu hành không dễ, đột phá gian nan, không biết phải qua bao lâu mới có thể hồi phục nguyên khí, cho nên mới có cảnh tượng quần long vô thủ.

"Xin Quy Thừa Tướng mở đại trận Long Cung, tộc ta tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức!" Chu Du nói với Quy Thừa Tướng.

"Điện hạ nói rất phải, để ta đi mở đại trận!" Quy Thừa Tướng phất tay cáo biệt, đi đến nơi đặt đại trận Long Cung.

Không lâu sau đại trận mở ra, toàn bộ Long Cung được bao bọc trong đó.

Nếu không để lại khí tức của mình trong đại trận, thì dù có đến nơi Long Cung tọa lạc, cũng không thể tìm thấy Long Cung.

Toàn bộ Long Cung cũng chìm vào tĩnh lặng. ...

Sau khi Quy Thừa Tướng đóng đại trận Long Cung liền triệu tập tất cả mọi người trong Long tộc để nghị sự.

Lúc này Long Cung chỉ còn lại Quy Thừa Tướng và Ngao Tuấn, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ có thương thế nhẹ hơn, nhưng Ngao Tuấn còn phải hồi phục thương thế, cho nên tạm thời mọi người đề cử

cháu trai của Long Vương là Ngao Quảng xử lý sự vụ Long tộc.

Chín người con trai của Long Vương ai cũng có tu vi cao hơn Ngao Quảng, bối phận cũng đủ, nhưng không có năng lực lãnh đạo, cho nên không xét đến.

Đương nhiên Ngao Quảng có thể lên vị, trong đó Chu Du đóng vai trò rất lớn.

Dù sao trong Long tộc cũng có rất nhiều thuộc hạ trực thuộc của Chúc Long, Chu Du vừa mới hóa hình, tuy nói còn chưa chứng minh được năng lực của mình, nhưng địa vị vẫn rất cao, lời nói có tác dụng rõ rệt!

Tại sao Chu Du không muốn làm Long tộc chi chủ, vì chính anh cũng không muốn làm công việc này, dù sao tu luyện mới là mục tiêu duy nhất của Chu Du.

Khó khăn lắm mới đến Hồng Hoang một lần, chứng đạo vĩnh hằng mới là mục tiêu theo đuổi.

Hơn nữa hậu thủ của Chúc Long vẫn còn, trong Long tộc còn ai có thể sánh được với Chúc Long?

Chúc Long tỉnh lại có ý tưởng nắm giữ Long tộc, thì với uy quyền của Chúc Long ai có thể ngăn cản?

Cho nên Chu Du trực tiếp đề cử Ngao Quảng đảm nhiệm Đông Hải Long Vương.

Trong hậu thế Ngao Quảng làm cũng không tệ, chỉ là tính tình hơi nhu nhược, đời này có Chu Du ở đây, Chúc Long vẫn còn sống, tin rằng eo của Ngao Quảng cũng có thể cứng hơn một chút.

Sau đó toàn bộ Long tộc liền như Chu Du đã nói với Quy Thừa Tướng, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức. ...

Bên này chuyện của Long tộc tạm thời sắp xếp ổn thỏa, Chu Du cũng trở về sâu trong điện Chúc Long, dùng phương pháp mở khóa mà Chúc Long để lại để mở bảo khố của Chúc Long.

Bảo khố không có gì thay đổi, không khác gì so với lần trước Chúc Long rời đi, chỉ thiếu một phần linh vật dưỡng thương, là do Chúc Long lấy đi.

Bên ngoài rải rác đặt một số linh vật tiên thiên hiếm thấy ở Hồng Hoang, như Thái Dương Chân Kim, Thái Âm Chân Kim là nhiều nhất.

Những thứ này đều là từ rất lâu trước đây Chúc Long trực tiếp lấy từ Thái Dương tinh và Thái Âm tinh.

Còn lại là một số tiên thiên linh căn, các loại cây ăn quả và một số kỳ hoa dị thảo, những thứ này cũng là do Chúc Long thu thập trong những năm qua đặt trong bảo khố, đây đều là những bảo bối hiếm thấy ở Hồng Hoang!

Theo nguyên tắc thấy là có phần, Chu Du thu những tiên thiên linh căn này vào trong Hỗn Độn Châu, trong Hỗn Độn Châu đang thai nghén một tiểu thiên thế giới.

Chương 11

Tiểu thiên thế giới tuy chưa hoàn toàn hình thành, nhưng trong đó có đủ nguyên khí để những tiên thiên linh căn này thuận lợi trưởng thành.

Chu Du vừa đi vừa thu, đột nhiên cảm nhận được Hỗn Độn Châu có dị động, phát ra một thông điệp khao khát.

Chu Du trong lòng có nghi hoặc, cũng không quan tâm phân biệt linh vật nữa, trực tiếp thu hết vào Hỗn Độn Châu, đi về phía sâu hơn.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối bảo khố, thấy mấy món tiên thiên linh bảo mà Chúc Long để lại, Chu Du mới hiểu vì sao Hỗn Độn Châu lại có cảm giác này.

Chỉ thấy ba món tiên thiên linh bảo được đặt trên ba đài cao, phía trên còn có vô số cấm chế bảo vệ.

Món đứng đầu là một món linh bảo hình hạt châu!

Chu Du dùng nguyên thần chi lực dò xét phát hiện đây chính là Định Hải Thần Châu, nhưng lại chỉ có mười hai viên.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, linh bảo loại châu phần lớn đều do mảnh vỡ của Hỗn Độn Châu hóa thành, Định Hải Thần Châu cũng không ngoại lệ, chính là do mảnh vỡ của Hỗn Độn Châu hóa thành.

Hỗn Độn Châu bị nó hấp dẫn, sinh ra khao khát mãnh liệt, muốn bổ sung bản nguyên của mình.

Nhưng Hỗn Độn Châu đã vỡ, dù có thu thập tất cả mảnh vỡ cũng không thể hóa thành nguyên bản, vì Đại Đạo không cho phép, nhiều nhất là dung hợp với nhau có thể nâng cao phẩm cấp.

Định Hải Thần Châu cũng chính là pháp bảo thành danh của đại đệ

tử ngoại môn của Thông Thiên là Triệu Công Minh, bên trong có thế giới vi mô, có thể định giang hải, tổ thành pháp trận cũng có thể vây khốn người.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu là trung phẩm Tiên thiên linh bảo, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, nếu ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu thì là cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nói cũng thật trùng hợp, Định Hải Thần Châu là do Chúc Long tình cờ phát hiện ở bờ biển Đông Hải.

Hậu thế Triệu Công Minh ở Đông Hải nhiều năm vẫn không tìm thấy, có thể thấy phúc duyên của y có hạn, nếu không Định Hải Thần Châu cũng không bị Nhiên Đăng đoạt đi.

Vì bản thân Chúc Long bạn sinh linh bảo còn chưa tế luyện xong, lại đúng lúc đại chiến, cho nên tạm thời gác Định Hải Thần Châu lại, định sau này mới luyện hóa sử dụng.

Lúc này Chu Du chỉ có thể trong lòng nói một câu: "Ông bố tiện nghi, ngại quá, sau này con sẽ đền cho cha một món khác!" Ngay sau đó, Chu Du mở cấm chế trên đài cao, thu lấy mười hai viên Định Hải Thần Châu này.

Cầm chơi một lát, liền trực tiếp giao cho Hỗn Độn Châu hấp thu, trong Hỗn Độn Châu truyền ra một ý vui mừng, liền hút Định Hải Thần Châu vào.

Bản thân Hỗn Độn Châu đã là cấp bậc Tiên thiên chí bảo, hấp thu mười hai viên Định Hải Thần Châu cũng không thể tấn thăng phẩm cấp, chỉ là tăng cường một chút bản nguyên.

Vì linh bảo và tu sĩ không giống nhau, linh bảo tấn thăng khó hơn tu sĩ rất nhiều, thời gian hao phí cũng lâu hơn.

Chu Du dự định xem có cơ hội nào từ tay Triệu Công Minh lấy được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu còn lại không, tin rằng Hỗn Độn Châu nếu hấp thu thêm hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu nữa, chắc chắn có thể tấn thăng, chỉ là không biết có thể tấn thăng đến mức độ nào.

Hỗn Độn Châu hấp thu mười hai viên Định Hải Thần Châu cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Chu Du giao Định Hải Thần Châu cho Hỗn Độn Châu xong liền không quan tâm nữa, đợi Hỗn Độn Châu hấp thu xong tự nhiên sẽ có phản ứng, sau đó bắt đầu xem hai món linh bảo còn lại.

Món pháp bảo thứ hai là một món pháp bảo phòng ngự, hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Ngũ Long Y, trên đó có hình năm con rồng nhỏ đang nô đùa.

Không biết chất liệu gì, không bị nước lửa xâm phạm, vô cùng mềm mại, mà năng lực phòng ngự kinh người, pháp lực tấn công vào thân thể ít nhất có thể bị giảm đi ba phần.

Đương nhiên nếu nói là tu sĩ cấp thấp, thì pháp lực tấn công đối với Ngũ Long Y như không có gì.

Chu Du lập tức giải khai cấm chế lấy xuống.

Ngũ Long Y lập tức đón gió mở ra, năm con rồng nhỏ thêu trên áo hấp thu tiên thiên linh khí bên ngoài, lập tức rời khỏi Ngũ Long Y, hóa thành linh khí chi long, không ngừng bay lượn giữa không trung.

Chu Du lập tức phân ra một tia nguyên thần xâm nhập vào Ngũ Long Y, chẳng mấy chốc đã luyện hóa đạo cấm chế đầu tiên.

Linh long cũng trở về trên áo, khôi phục nguyên trạng.

Chu Du tâm niệm vừa động, Ngũ Long Y rơi xuống người Chu Du, hóa thành một chiếc đạo bào dài màu đen, càng thêm mấy phần

anh vũ.

Món linh bảo cuối cùng trên đài là một món linh bảo hình đao, hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Bạch Ngọc Đao, thân đao hẹp dài, tựa ngọc mà không phải ngọc.

Nhưng Chu Du không có cảm tình với đao, cho nên trực tiếp lấy xuống thu vào trong cơ thể đơn giản tế luyện, đợi sau này xử lý, nếu có thu đồ đệ có thể giao cho đồ đệ.

Chu Du thu xong mấy món linh bảo, liền ngồi xếp bằng tại chỗ.

Định Hải Thần Châu không cần lo lắng, Hỗn Độn Châu tự mình hấp thu, nhưng Ngũ Long Y chỉ là luyện hóa sơ bộ, còn cần tiếp tục luyện hóa cấm chế, như vậy mới có thể phát huy uy năng lớn nhất của linh bảo.

Bên ngoài phân thân của Chúc Long vẫn còn ở nguyên vị trí chưa tỉnh lại.

Vì bản thân nguyên thần dung hợp tinh huyết cần một khoảng thời gian nhất định, chân thân trong Long Hán chi chiến đã tự bạo, khiến nguyên thần lại một lần nữa bị tổn thương, cho nên thời gian tỉnh lại không biết còn phải tăng thêm bao lâu.

Quay đầu nhìn phân thân của Chúc Long, trong ánh mắt Chu Du cũng đầy ôn tình, kiếp trước mình một mình lớn lên, hiện tại có người nhà, đương nhiên đối với Chúc Long đặc biệt coi trọng.

Nếu không lúc đó cũng sẽ không mạo hiểm nguy cơ nguyên thần bị tổn thương để đi nhắc nhở Chúc Long, may mà hiện tại kết quả không tệ, thay đổi kết cục của Chúc Long, đây cũng là kết quả tốt nhất.

Mấy năm sau, Chu Du mới luyện hóa được một phần cấm chế của Ngũ Long Y.

Do cảnh giới của Chu Du hạn chế, nên còn một phần cấm chế không thể lý giải, cần phải đợi khi cảnh giới cao hơn mới tiếp tục luyện hóa cấm chế.

Cảm nhận được hạn chế của cảnh giới, trong lòng Chu Du không ngừng dâng lên khao khát đối với tu vi, phải biết hiện tại trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên mới là bá chủ một phương.

Nhưng từ đó có thể thấy, tâm cảnh của Chu Du vẫn không ổn định lắm, dù sao cũng mới vừa hóa hình xuất thế.

Ngay sau đó Chu Du bắt đầu một lần bế quan tu hành nữa, lần tu hành này anh muốn bước vào cảnh giới Thái Ất, ngưng kết hung trung ngũ khí.

Như vậy mới có đủ tự tin rời khỏi Long Cung, du lịch Hồng Hoang giải quyết nghiệp lực, hiện tại Chu Du hiểu rõ một mực khổ tu, tốc độ giảm bớt nghiệp lực thực sự quá chậm, chỉ có thể đi Hồng Hoang tìm kiếm biến hóa!

Hơn nữa phải biết hiện tại trong Hồng Hoang, quả thực khắp nơi đều là bảo bối.

Chưa nói đến những Tiên thiên linh bảo đó, hiện tại tùy tiện một ngọn núi linh sơn cây cối đều là hấp thu tiên thiên chi khí mà trưởng thành, nếu đợi đến khi tiên thiên chuyển hậu thiên trong Hồng Hoang, sẽ trở nên không còn giá trị.

Vật hiếm thì quý, hiện tại tu sĩ sẽ không cảm thấy hoa cỏ tùy nơi có thể thấy được, sẽ là bảo bối mà sau này mình chỉ có thể ao ước mà không thể có được.

Cho nên Chu Du phải nhân lúc tốt này, thu thập một số linh vật hiếm có.

Sinh ra sớm, cũng có cái lợi. ...

Theo sau Long Hán đại kiếp kết thúc, kiếp khí của trời đất hoàn toàn tiêu tán, Hồng Hoang cũng khôi phục một khoảng thời gian bình tĩnh.

Đương nhiên thiên địa đại kiếp không phải chỉ có một lần này.

Mỗi khi kiếp khí Hồng Hoang dâng lên, Thiên Đạo có cảm ứng, phát động kiếp nạn, thanh trừ kiếp khí.

Sau khi kiếp khí tan đi, tu sĩ giữa trời đất lại sẽ đột phá mạnh mẽ, theo sau sự phá hoại đối với Hồng Hoang, kiếp khí lại dâng lên, cứ thế tuần hoàn.

Chương 12

...

Lại năm trăm năm trôi qua.

Hỗn Độn Châu cuối cùng đã hoàn toàn hấp thu Định Hải Thần Châu, khôi phục được một ít bản nguyên.

Thế giới bên trong lại hoàn chỉnh thêm một chút, uy năng sánh ngang với trung phẩm Tiên thiên chí bảo, phòng ngự càng là vô biên, điều này đối với Chu Du hiện tại là vô cùng quan trọng.

Dù sao trong Hồng Hoang có một món pháp bảo vừa tay đối với sự thăng tiến của tu sĩ là rất lớn, mà một món Tiên thiên chí bảo càng là điều mà vô số tu sĩ Hồng Hoang mơ ước.

Bản thân Hỗn Độn Châu đã tồn tại pháp tắc thời gian và không gian, thậm chí có thể kết nối với vô tận thế giới phụ thuộc của Hồng Hoang.

Hiện tại bản nguyên lại được nâng cao, năng lực này càng được tăng cường, chỉ là hiện tại với tu vi Kim Tiên của Chu Du không thể thúc đẩy Hỗn Độn Châu mở ra thông đạo tam thiên thế giới mà thôi.

Nếu Chu Du là Chuẩn Thánh trở lên, trực tiếp có thể đánh thông tam thiên thế giới.

Mà có Hỗn Độn Châu, dù gặp phải tình huống xấu nhất, Chu Du cũng có thể thúc đẩy Hỗn Độn Châu đi đến tam thiên thế giới, làm lại từ đầu.

Nhưng Chu Du hiểu rõ đại thế Hồng Hoang, cũng sẽ không để mình đi đến bước đó.

Đương nhiên tuy nói quy tắc đại đạo của tam thiên thế giới và thế

giới Hồng Hoang nhất trí, nhưng cảm ngộ đại đạo không dễ dàng như ở Hồng Hoang, dù sao Hồng Hoang là nơi Đại Đạo yêu mến, Thiên Đạo ngự trị.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Chu Du sẽ không rời khỏi Hồng Hoang đi đến tiểu thế giới.

Hơn nữa Chu Du hiện tại thiếu nhất chính là thời gian, nếu đi đến tam thiên thế giới, tốc độ tu hành lại sẽ chậm lại.

Dù Chu Du so với mấy vị tiên thiên đại thần hóa hình xuất thế sớm hơn một chút, nhưng bị tư chất của bản thân hạn chế, chỉ là thượng phẩm tiên thiên thần thai mà thôi.

Bất luận là điểm xuất phát tu luyện hay tốc độ tu luyện chắc chắn không thể so với Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy các loại đỉnh cấp tiên thiên thần thai ma.

Chu Du phải nắm bắt tiên cơ, trước khi Đạo tổ Hồng Quân thành đạo đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, mới có thể thuận lợi đuổi kịp những tiên thiên đại thần này.

Tu chân không tính năm tháng, có thể Chu Du một lần bế quan đã qua mấy vạn năm.

Nếu đợi đến khi Đạo tổ thành Thánh, lấy thân hợp đạo, thì ưu thế duy nhất của Chu Du cũng không còn tác dụng.

Không chỉ số ít linh bảo trong trời đất bị Đạo tổ phân chia hết, thậm chí sau khi Vu Yêu xuất thế, đến lúc đó Yêu quản trời, Vu quản đất, không có thực lực muốn có được linh căn cũng là xa vời.

Chỉ bằng Hỗn Độn Châu không thể để Chu Du chứng đạo siêu thoát, không tin thì nhìn Đông Hoàng Thái Nhất là hiểu.

Hỗn Độn Châu chỉ là gốc rễ chứng đạo, nhân lúc mình quen thuộc đại thế Hồng Hoang, nỗ lực tích trữ tư lương, mới có một tia hy

vọng.

Chu Du nội thị Hỗn Độn Châu lơ lửng trên đỉnh nguyên thần trong đan điền, nhận ra sự thay đổi của Hỗn Độn Châu cũng lộ vẻ vui mừng, đây mới là bản mệnh pháp bảo thực sự, gốc rễ chứng đạo của Chu Du.

Nếu hoàn toàn tế luyện xong Hỗn Độn Châu, đợi đến sau Chuẩn Thánh, thời gian rảnh rỗi cũng có thể đi đến tam thiên thế giới một chuyến.

Phải biết trong tam thiên thế giới cũng tồn tại vô số linh dị chí bảo, và những bảo tài hiếm có của Hồng Hoang, đợi đến sau Đại La đến đó khám phá một phen, cũng có thể tăng thêm nội tình của Chu Du.

Trong thời gian Hỗn Độn Châu hấp thu Định Hải Thần Châu, Chu Du cũng chìm đắm trong cảm ngộ đại đạo, hiện tại cũng cuối cùng không nhịn được muốn đột phá cảnh giới Kim Tiên, ngưng luyện hung trung ngũ khí, tấn thăng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Ngưng luyện hung trung ngũ khí, tức Kim chi phế khí, Mộc chi can khí, Thủy chi thận khí, Hỏa chi tâm khí, Thổ chi tỳ khí.

Tu sĩ bình thường muốn đột phá, cần phải có công phu mài giũa, hấp thu luyện hóa tiên thiên ngũ hành chi khí trôi nổi trong trời đất, từng bước ngưng luyện, cuối cùng hung trung ngũ khí phù hợp với ngũ hành của trời đất, mới có thể thiên nhân hợp nhất, tấn thăng cảnh giới Thái Ất.

Nhưng tốc độ như vậy cực chậm.

Nếu như tu sĩ có căn cơ vô cùng vững chắc như Chu Du, tiên thiên ngũ hành chi khí cần thiết vượt xa so với người thường vô số lần.

Chỉ riêng việc hấp thu tiên thiên ngũ hành chi khí trôi nổi trong trời đất, đã cần hao phí mấy vạn năm thời gian.

Cho nên hấp thu tiên thiên ngũ hành chi khí trong trời đất, cũng chỉ thích hợp cho một số người có tư chất không đủ, lại không có bối cảnh tài nguyên mà bất đắc dĩ lựa chọn.

Chu Du đương nhiên sẽ không làm như vậy, trong bảo khố của Chúc Long có vô số tiên thiên ngũ hành linh vật, có thể dùng để đột phá.

Mà thực tế trong Hồng Hoang, tiên thiên thần thai ma đa số cũng là trực tiếp hấp thu tiên thiên ngũ hành chi khí trong ngũ hành linh vật, để tiến hành tu luyện.

Đương nhiên mấy vị đỉnh tiêm tiên thiên ma thần xuất thế đã là Thái Ất thì không cần phải xét đến.

Họ trời sinh hung trung ngũ hành chi khí đã ngưng kết thành, vì mấy vị tiên thiên đại thần hóa hình nơi nào cũng là động thiên phúc địa có linh khí vô cùng dồi dào, tiên thiên ngũ hành chi khí càng là ẩn chứa vô số.

Trong Hồng Hoang, phẩm cấp ngũ hành linh vật không giống nhau, ngũ hành linh vật phẩm cấp cao, ẩn chứa tiên thiên ngũ hành linh khí tự nhiên càng dồi dào.

Ngũ hành linh vật mà Chúc Long để lại càng là trân phẩm trong đó, Chu Du không cần lo lắng về vấn đề tiên thiên ngũ hành linh khí.

Chỉ là rút ra tiên thiên ngũ khí trong linh vật, linh vật không khỏi bị tổn thương, cho nên đại bộ phận người đều hấp thu một số vật dễ có được.

Mà trong Hồng Hoang, ngũ hành linh vật nổi tiếng nhất, phải kể đến thập đại tiên thiên linh căn.

Nhưng lại không có ai sử dụng những linh căn này, chưa nói linh căn khó tìm, quan trọng nhất là đừng xem thường thập đại linh căn,

tuy hóa hình gian nan, nhưng Đại La bình thường không phải là đối thủ, hơn nữa cực phẩm linh căn đều có chủ, ai dám đi xin tiên thiên ma thần, huống hồ ngay cả bản thân tiên thiên ma thần cũng không dễ dàng làm tổn thương căn cơ của linh căn.

Chu Du lấy hết ngũ hành linh vật trong Hỗn Độn Châu ra, chẳng mấy chốc đã chất thành một ngọn núi nhỏ, trong đó không thiếu mấy cây hạ phẩm tiên thiên linh căn.

Đây chính là lợi ích của việc có bối cảnh, chỉ bằng một mình Chu Du đi tìm, không biết khi nào mới có thể tìm được nhiều ngũ hành chi vật như vậy.

Chu Du thu lại những tiên thiên linh căn đã chọn vào Hỗn Độn Châu, ngũ hành chi vật còn lại, đủ để Chu Du ngưng luyện hung trung ngũ khí.

Ra tay cấm cố ngọn núi nhỏ ngũ hành linh vật, sau đó bắt đầu rút ra ngũ hành chi khí.

Phải biết linh vật có linh, không cấm cố, thì linh vật sẽ tứ tán chạy trốn, tìm nơi an toàn, cho đến khi bị người tiếp theo tìm thấy.

Theo sau tiên thiên ngũ hành chi khí trong ngũ hành linh vật bị rút ra, đại bộ phận ngũ hành linh vật mất đi linh quang, hóa thành bình thường.

Từng đạo tiên thiên ngũ khí điên cuồng ùa về phía Chu Du, hung trung ngũ khí được nhanh chóng ngưng luyện thành, cảnh giới của Chu Du cũng không ngừng tiến về cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Ngũ hành chi khí cuồn cuộn không dứt, hung trung ngũ khí của Chu Du hoàn toàn ngưng kết, cũng tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Hơn nữa Chu Du đột phá đã là cảnh giới Thái Ất trung kỳ, có thể

thấy căn cơ vững chắc đến mức nào.

Trong nội phủ, tiên thiên ngũ khí ngưng kết, nội tạng cũng được tăng cường thêm một bước, đạo thể của Chu Du vốn đã mạnh mẽ, hiện tại tấn thăng Thái Ất lại được nâng cao thêm một bước.

"Cuối cùng cũng trở thành Thái Ất Kim Tiên, ở Hồng Hoang mấy năm mới có được cảnh giới này, tu hành không dễ." "Đến lúc có thể cân nhắc ra ngoài rồi, đi xem Hồng Hoang thế nào, tiện thể giải quyết vấn đề nghiệp lực, sau đó nhân lúc này đi tìm bảo bối thôi!" Hao phí mấy ngày, củng cố cảnh giới Thái Ất, Chu Du cũng sắp xếp lại vô số bảo vật trong Hỗn Độn Châu, chuẩn bị xuất phát đi Hồng Hoang.

Từ trong bảo khố vơ vét sạch sẽ bảo vật mà Chúc Long để lại, cũng không biết Chúc Long tỉnh lại sẽ có cảm nhận gì!

Hiện tại Chu Du có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Châu, hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Ngũ Long Y, còn có một món trung phẩm Tiên thiên linh bảo Bạch Ngọc Đao, chỉ là Chu Du không thích đao, cho nên chỉ đơn giản tế luyện một chút.

Trong lòng nghĩ rằng lần này đi Hồng Hoang nhất định phải tìm một món pháp bảo tốt, Hỗn Độn Châu không thể dễ dàng lộ ra, vậy gặp phải chiến đấu cũng không thể lần nào cũng là đánh giáp lá cà, nói ra cũng không hay phải không?

Chương 13

Ví như ở núi Vũ Di, món Lạc Bảo Kim Tiền kia...

Bên này trước khi Chu Du rời đi, chắc chắn phải thông báo cho chúng nhân Long Cung một tiếng, quan trọng nhất cũng là nói cho mấy người cao tầng biết sự tồn tại của Chúc Long.

Một mặt để mấy người hiểu rõ Long tộc hiện tại vẫn còn một vị đại lão, mặt khác là chờ Chúc Long tỉnh lại, Long tộc có đại sự gì chúng nhân Long Cung cũng có thể thỉnh giáo Chúc Long.

Ngay khi Chu Du chuẩn bị rời khỏi Long cung để đến Hồng Hoang, một đại sự lại đang diễn ra ở nơi đây.

Hồng Hoang Tây phương.

Hồng Quân và La Hầu lơ lửng đối mặt nhau, cả hai đều có tu vi Chuẩn Thánh.

Hồng Quân là Chuẩn Thánh đỉnh phong, còn La Hầu sau đại chiến Tam tộc cũng đã có sự thăng tiến rõ rệt, đạt tới tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ. "Ngươi quá cuồng vọng rồi, Hồng Quân, tự tin đến thế sao, cho rằng có thể đối phó được ta?" La Hầu sắc mặt âm trầm, nói với Hồng Quân.

Trận chiến này giữa Hồng Quân và La Hầu chính là đại đạo chi tranh, một trong hai người muốn chứng đạo Hỗn Nguyên thì tất phải có một trận chiến.

Lúc này, Hồng Quân đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, bước tiếp theo chính là chứng đạo Hỗn Nguyên, vì vậy mới tìm đến La Hầu.

La Hầu vừa dứt lời, sau lưng liền xuất hiện bốn đạo thần kiếm lơ

lửng, bao vây lấy hai người.

Đó chính là Tiên thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận, một trận pháp sát phạt vô thượng, là chí bảo sát lục mà La Hầu dùng vô biên sát khí luyện chế thành.

Khi bốn kiếm vào vị trí, trong trận tức thì kiếm khí tung hoành, sát cơ vô hạn, hung hiểm vạn phần.

Mặc dù lúc này trận đồ của Tru Tiên Kiếm Trận vẫn chưa hoàn toàn trở thành cấp bậc Tiên thiên chí bảo, không phải là Tru Tiên Kiếm Trận "phi tứ thánh bất khả phá" như sau này, nhưng vẫn có uy hiếp cực lớn đối với Chuẩn Thánh. "Lão đạo cũng không có mười phần chắc thắng, nhưng nếu Ma đạo thịnh hành ở Hồng Hoang, thì Hồng Hoang sẽ không còn ngày nào yên ổn!" "Vì chúng sinh Hồng Hoang, lão đạo không tiếc một trận chiến!" Chỉ thấy trên đỉnh đầu Hồng Quân là Tạo Hóa Ngọc Điệp, bên cạnh là Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Chính là ba đại Tiên thiên chí bảo.

Hồng Quân chắp tay sau lưng, nhìn thẳng vào La Hầu.

Thấy Tru Tiên Kiếm Trận ập đến, Hồng Quân cũng không nói gì thêm, sắc mặt thản nhiên không hề né tránh, trực tiếp bị cuốn vào trong trận.

La Hầu trong lòng cũng cả kinh, không ngờ đối phương không hề chống cự, trực tiếp lao vào Tru Tiên Kiếm Trận, chẳng lẽ có âm mưu gì?

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, một giọng ngâm vang lên. *Chẳng phải đồng, chẳng phải sắt, cũng chẳng phải thép,* *Từng giấu mình dưới núi Tu Di.* *Chẳng cần luyện bằng âm dương điên đảo,* *Lẽ nào không có thủy hỏa rèn giũa sắc bén?* *Tru Tiên sắc bén, Lục Tiên

vong mạng,* *Hãm Tiên bốn phía nổi hồng quang.* *Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu,* *Đại La thần tiên máu nhuộm áo.* Trong trận, kiếm khí lượn lờ, bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt lóe lên kiếm quang, từng đạo kiếm ảnh sát lục bổ tới.

Hồng Quân lại không hề hoảng hốt, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu phát ra vô số kim quang, hóa thành một hư ảnh liên hoa bảo vệ Hồng Quân vững chắc.

Kiếm khí lần lượt bị kim sắc liên hoa chặn lại, khi vô số kiếm ảnh đánh trúng liên hoa, Hồng Quân cũng hơi lùi lại, sắc mặt ửng hồng.

Xem ra đòn tấn công vừa rồi, Hồng Quân cũng không dễ dàng đỡ được.

Thấy uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận như vậy, Hồng Quân cũng không giữ lại thực lực, chỉ nghe một tiếng truyền ra. "Ra!" Khánh vân hiện ra trên đỉnh đầu Hồng Quân, Thiên Địa Nhân tam hoa nở rộ, tức thì có ba bóng người bay ra, dung mạo có vài phần tương tự Hồng Quân.

Đó chính là Tam thi của Hồng Quân, và cả ba thi đều có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thấy tam thi của Hồng Quân xuất hiện trong trận, La Hầu cũng kinh hãi, còn tưởng đó là pháp thuật hư ảo của Hồng Quân.

Tam thi mỗi người cầm Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đánh lui công kích của bốn kiếm, cuối cùng dồn sức phá tan Tru Tiên Kiếm Trận.

Dù sao lúc này Tru Tiên Kiếm Trận vẫn chưa ở hình thái hoàn chỉnh, hai kiện Tiên thiên chí bảo đã đủ để đột phá phong tỏa của kiếm trận.

Bốn kiếm tức thì bị đẩy lùi, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá.

Hồng Quân xuất hiện bên ngoài trận, thấy Tru Tiên Tứ Kiếm bị

thương, liền vung tay chỉ một cái.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu phóng ra một đạo huyền quang, trói chặt Tru Tiên Tứ Kiếm. "Thu!" Tru Tiên Tứ Kiếm điên cuồng giãy giụa, nhưng bị thương nên cũng không sức phản kháng, cùng với trận đồ chưa hoàn chỉnh rơi vào tay Hồng Quân.

Bên này, La Hầu bị tam thi đẩy lùi, nhìn Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Hồng Quân, mặt đầy vẻ lo lắng.

Vốn đã không phải đối thủ của Hồng Quân, giờ bốn kiếm cũng bị hàng phục, trong lòng không khỏi càng thêm căng thẳng.

Nhìn Hồng Quân đang chế ngự tứ kiếm, khóe mắt hắn giật giật, trong tay cũng xuất hiện một cây thương.

Chính là Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, do thân của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là chí bảo sát lục đệ nhất Hồng Hoang.

La Hầu vung Thí Thần Thương trong tay, quét bay tam thi, lao về phía Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy liền thu hồi tam thi, trực diện nghênh đón!

Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn đang khống chế Tru Tiên Tứ Kiếm, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên đứng trước người Hồng Quân.

Mặc dù Thí Thần Thương cũng là Tiên thiên chí bảo, nhưng cảnh giới của chủ nhân vốn đã kém một bậc, hơn nữa phòng ngự của Hồng Quân cũng kinh người, Thí Thần Thương cuối cùng vẫn không phá được phòng ngự của Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

Công kích của Hồng Quân bên này cũng đánh cho La Hầu trái né phải tránh.

La Hầu không có Tiên thiên chí bảo phòng thân, Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên chỉ là cực phẩm Tiên thiên linh bảo cũng không

chống đỡ nổi sát thương của Tiên thiên chí bảo, chỉ có thể liên tục bại lui, chẳng mấy chốc đã mình đầy thương tích.

Sau mấy ngày đại chiến, La Hầu cũng chỉ gắng gượng giữ được nguyên thần bất diệt.

Thấy việc không thể thành, hắn muốn độn đào, lại phát hiện Tru Tiên Kiếm Trận của mình đã bị Hồng Quân tế khởi!

Hắn càng thêm kinh hãi thất sắc!

Mấy ngày đại chiến, Tru Tiên Kiếm Trận sớm đã bị Hồng Quân tế luyện đơn giản xong, giờ đây nó trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà. "Kém một chiêu, nhưng Hồng Quân ngươi cũng đừng đắc ý, dù chết ta cũng không để cho ngươi được lợi!" Hiểu rằng mình không thể thoát, cũng không thể cùng Hồng Quân đồng quy vu tận, hắn chỉ có thể chọn lựa để lại một chút hy vọng, đến chết cũng phải tính kế Hồng Quân một phen. "Ngô lấy thân tế thiên địa, từ nay đạo trưởng ma tiêu, đạo tiêu ma trưởng.

Ma đạo vĩnh bất diệt!" Vừa nói xong, cả người hắn đã nổ tung, thân vẫn đạo tiêu!

Chuẩn Thánh tự bạo, cả Hồng Hoang đều rung chuyển.

Mà trên núi Tu Di lại càng thêm tan hoang, núi Tu Di là nơi tổ mạch của Tây phương Hồng Hoang, tổ mạch bị tổn thương, linh khí không còn được như xưa.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến Tây phương cằn cỗi.

Chương 14

Trên núi, uy lực cường đại trực tiếp phá tan Tru Tiên Trận, mấy món pháp bảo của La Hầu cũng thoát ra khỏi trận không biết tung tích, còn Hồng Quân ở ngoài trận bị chấn động cũng trọng thương mà lui.

Thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm đã tàn phá, nhìn cảnh hoang tàn đổ nát phía dưới, trong lòng Hồng Quân cũng một trận đắng chát.

Trận chiến này La Hầu đã chết, chỉ còn lại nghiệp lực khổng lồ rơi xuống người Hồng Quân.

Dư chấn qua đi, sát khí giữa thiên địa cũng dần tiêu tán, thiên địa giáng xuống công đức, sáu thành rơi vào người Hồng Quân, phần công đức còn lại tản lạc khắp thiên địa, từ đó Đạo Ma cùng tồn tại!

Công đức mà Hồng Quân nhận được còn xa mới đủ để triệt tiêu nghiệp lực, đành phải quay về núi Ngọc Kinh suy tính lại.

Đại chiến của hai người ở Tây phương khiến cả Hồng Hoang phải chú ý, những người may mắn chứng kiến trận chiến đều bị uy năng của Chuẩn Thánh làm cho kinh sợ.

Đại chiến đã qua, Hồng Hoang lại rơi vào yên tĩnh, rất nhiều Tiên thiên đại thần cũng lần lượt xuất thế.

Hoàng hoàng Bất Chu Sơn, từ Long Hán đại kiếp đã qua mấy năm, dưới chân núi sớm đã không còn cảnh tượng tan hoang khi xưa, đã khôi phục lại vẻ xanh tươi um tùm.

Trong một tiên thiên động phủ trên núi, một nam một nữ đang ngồi luận đạo, chính là hai huynh muội Phục Hy, Nữ Oa, hai người cũng vừa mới hóa hình không lâu.

Nhưng Phục Hy đã là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Nữ Oa cũng có tu

vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, không hổ là Tiên thiên đại thần! "Huynh trưởng, muội đã hóa hình rồi, khi nào mới có thể ra ngoài ngắm nhìn Hồng Hoang thiên địa?" Nữ Oa nhìn Phục Hy với ánh mắt đầy khao khát.

Chỉ vì Nữ Oa từ khi xuất thế đến nay vẫn luôn ở trong động phủ đạo trường, chưa từng ra khỏi sơn môn, đối với thế giới bên ngoài không khỏi có chút mong chờ. "Trong Hồng Hoang nguy cơ tứ phía, bây giờ huynh không có cách nào bảo vệ muội bình an, đợi huynh đột phá Đại La chúng ta sẽ ra ngoài!" Phục Hy an ủi muội muội.

Hai người chỉ có thể từ trong tiên thiên truyền thừa hiểu được khởi nguyên của Hồng Hoang, nhưng đối với Hồng Hoang hiện tại không hiểu rõ lắm.

Trận đại chiến dưới chân núi mấy vạn năm trước đã khiến hai huynh muội kinh hãi, dư chấn vừa truyền đến từ Tây phương càng khiến Phục Hy có chút lo lắng, vì vậy chưa đến Đại La sẽ không cho Nữ Oa xuất sơn.

Nghe Phục Hy nói, Nữ Oa cũng mặt mày không vui, nhưng không thấy được ánh mắt khao khát nhìn ra ngoài của Phục Hy.

Sinh ra trong đại thế, nào có ai không muốn tham gia.

Trên núi Côn Luân, cũng có ba người ngồi luận đạo.

Ba người đồng dạng có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, chính là Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành.

Mấy người đều nhìn về phía Tây phương, tuy không thể thấy được cuộc tranh đấu trên cảnh giới Đại La là một cảnh tượng ra sao, nhưng trong lòng cũng sinh ra hướng tới.

Thái Thanh Lão Tử trong mắt đầy vẻ bình tĩnh, thanh tịnh vô vi.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy thì đầy vẻ khao khát, dường như đang

ảo tưởng cảnh tượng sau này mình trở thành đại năng như vậy.

Thượng Thanh Thông Thiên là trực tiếp nhất, thanh Thanh Bình Kiếm trong tay phảng phất như có thể nghe được suy nghĩ của Thông Thiên, muốn đại chiến một trận.

Những chuyện tương tự cũng xảy ra ở khắp nơi trong Hồng Hoang, tuy không biết cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng đều cảm khái sự cường đại của Chuẩn Thánh.

Cuộc chiến Đạo Ma ở Tây phương kết thúc, bên này Chu Du cũng từ Đông Hải đến Hồng Hoang, hóa thành đạo thể thong dong dạo chơi.

Từ khi đến Hồng Hoang đây là lần đầu tiên ra ngoài, tuy đã đến Hồng Hoang nhưng lại chưa từng được chiêm ngưỡng phong quang tươi đẹp của nơi này.

Nhưng đi được mấy vạn dặm đã thấy vô số dị tượng.

Hồi tưởng lại cảnh sắc hậu thế, so với Hồng Hoang hiện tại, quả thực là một trời một vực.

Hồng Hoang hiện nay mới sinh ra được mấy chục nguyên hội, giữa thiên địa tràn ngập tiên thiên linh khí ở khắp mọi nơi, khắp nơi núi non cao chót vót, dưới núi cây cỏ um tùm.

Cảnh sắc nơi nơi đều do trời đất tạo nên, đúng là một cảnh tượng vô thượng.

Nơi bình thường đã lộng lẫy đa sắc như vậy, có thể tưởng tượng được động thiên phúc địa thực sự sẽ có phong quang như thế nào.

Long cung tuy cũng được coi là động thiên phúc địa, nhưng so với những động thiên phúc địa hàng đầu trong Hồng Hoang vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Điều này vẫn phải thừa nhận, vì vậy một trong những mục đích của chuyến đi này của Chu Du là tìm một tiên gia phúc địa thực sự để làm đạo trường.

Tính cả hôm nay, Chu Du cũng đã rời khỏi Đông Hải được mấy năm.

Từ chút bùi ngùi khi mới rời Đông Hải, đến bây giờ đầy hứng khởi, đã được chiêm ngưỡng thế giới Hồng Hoang hùng vĩ, tâm cảnh cũng dần dần bắt đầu thay đổi.

Ban đầu khi biết mình đến Hồng Hoang, Chu Du đã có một cảm giác cấp bách tâm lý cực lớn.

Vì mình thuộc lòng các sự kiện lớn của Hồng Hoang, hiểu rõ mức độ nguy hiểm của thế giới này, nên thần kinh lúc nào cũng căng thẳng.

Dù tốc độ tu hành đủ nhanh, nhưng không chịu nổi mình nghĩ quá nhiều.

Hơn nữa lại trở thành một con chân long, trong Hồng Hoang càng không có cảm giác tồn tại, vì vậy Chu Du mới cần phải cấp thiết nâng cao tu vi.

Tu vi càng cao, Chu Du cảm thấy an toàn càng cao!

Bây giờ du lịch Hồng Hoang, hiểu rõ thời kỳ mà Hồng Hoang đang ở, con đường phía trước đã rõ ràng!

Đạo tâm càng thêm thuần khiết kiên định.

Chu Du ngồi xếp bằng trên mây, thỉnh thoảng lấy ra mấy quả linh quả từ trong Hỗn Độn Châu ra nếm thử.

Trong đầu tuy vẫn đang suy nghĩ về lộ trình du lịch, nhưng linh giác cũng luôn chú ý đến tình hình xung quanh.

Phát hiện sau Long Hán đại kiếp, vô số chủng tộc ở Hồng Hoang

vạn tộc san sát, dưới tầng mây thỉnh thoảng xảy ra tranh đấu, ít nhất trong hành trình mấy vạn dặm của Chu Du, tình huống này đã xảy ra vô số lần.

Ở Hồng Hoang, thực lực là trên hết, nhất định phải trở thành người nắm giữ thế cờ của Hồng Hoang.

Đạo tâm của Chu Du càng thêm kiên định, cũng có thêm một cảm giác không nói nên lời, không rõ ràng.

Chính là đạo tâm đã xảy ra biến đổi, sau đó khí chất trên người cũng thay đổi theo, cả người có thêm một vẻ phiêu nhiên tiêu sái.

Từ nỗi sợ hãi ban đầu đối với Hồng Hoang, đến bây giờ muốn tranh với trời!

Thiên hạ hối hả đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đi.

Trong Hồng Hoang thực lực là trên hết, mọi tranh đấu cũng đều là tranh giành lợi ích.

Dù Chu Du chọn cách trốn trong Long cung, cũng chỉ là trốn được nhất thời, chứ không trốn được cả đời.

Cho dù Chu Du trốn được Vu Yêu chi chiến, trốn được Phong Thần chi chiến, lẽ nào còn có thể trốn được Tây Du sao?

Chẳng phải trong Phong Thần chi chiến, tam thái tử của Đông Hải Long Vương bị Linh Châu Tử chuyển thế là Na Tra rút gân lột da, Long tộc cũng không có gì để nói.

Chương 15

Tại sao?

Chẳng phải vì sau lưng Linh Châu Tử là thánh nhân Nữ Oa sao?

Tại sao trong Tây Du, con khỉ có thể đại náo Long cung, tống tiền linh bảo, chẳng phải vì con khỉ liên quan đến sự hưng thịnh của đạo thống Tây phương, sau lưng là hai vị thánh nhân.

Nếu Long tộc xuất hiện một vị thánh nhân, vậy thì ngươi hãy xem, những chuyện này còn có thể xảy ra không?

Chứng đạo vĩnh hằng, linh bảo, khí vận, công đức không thể thiếu một.

Linh bảo thì mình có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Châu, khí vận và công đức thì dựa vào ký ức tiền thế.

Những thứ này đối với tôi không nói là dễ như trở bàn tay, cũng là chuyện trong tầm tay, vốn liếng mạnh mẽ tôi đều có, vậy còn có lý do gì không đi tranh một phen!

Đã đến Hồng Hoang, vạn sự trốn cũng không thoát, chi bằng buông bỏ mọi e dè, tranh cho trời long đất lở.

Dù sao mình cũng đã chết một lần, dù có vẫn lạc lần nữa, dám tranh với trời, cũng coi như không đến đây một chuyến vô ích.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Du một trận thanh minh, đạo tâm đã định!

Tu vi cũng điên cuồng tăng lên.

Bây giờ Chuẩn Thánh chưa xuất hiện, Đại La là lão tổ một phương, Thái Ất mới là đỉnh tiêm ở Hồng Hoang, Chu Du có thể

buông bỏ lòng e dè.

Tâm kết được giải khai, Chu Du du lịch càng thêm thoải mái, tiện tay thu một gốc tiên thiên linh thảo đang tranh đấu ở phía dưới vào trong túi. "Tôi làm vậy là để ngăn chặn hai bên xảy ra tranh đấu gì, dù sao phá hoại Hồng Hoang là không tốt." Hóa hình đến nay tu vi đã là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, chỉ cần có chút cảm ngộ là có thể tiến vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tương lai Đại La có thể mong đợi, Chu Du cũng có chút tự đắc!

Sau đó nguyên thần phản hồi lại khiến sự tự đắc của Chu Du trong nháy mắt tan biến.

Trong nguyên thần, nghiệp lực quấn quanh, khiến nguyên thần đối với đại đạo cảm ngộ phi thường chậm chạp, dẫn đến tu vi của Chu Du trì trệ không thể tấn thăng đỉnh phong.

Đừng nhìn bây giờ tu vi của Chu Du tăng lên rất nhanh, nhưng thực ra đều là dựa vào tư chất vô thượng mà cứng rắn phá vỡ chướng ngại của nghiệp lực.

Nếu đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, muốn khai tam hoa thành tựu Đại La, những nghiệp lực này chính là chướng ngại lớn nhất.

Chu Du suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một cách.

Đó là dùng công đức chi lực để tiêu giải nghiệp lực, giải trừ hậu họa.

Nhân quả nghiệp lực tuy phiền phức, nhưng nghiệp lực trong nguyên thần của Chu Du là do Long tộc gây ra trong hậu thiên, vẫn có thể tiêu giải.

Long tộc vào đại kiếp, nhưng Chu Du không hề bị kiếp khí xâm nhập, vì vậy sử dụng công đức chi lực của Hồng Hoang, hẳn là có thể tiêu giải.

Mà bây giờ chuyện đơn giản nhất đối với Chu Du chính là truyền đạo tứ phương, Đạo tổ Hồng Quân còn chưa truyền đạo, vậy thì để Chu Du làm người bố đạo đầu tiên ở Hồng Hoang!

Cũng không suy nghĩ có gì khác, Chu Du hạ mây xuống một ngọn núi lớn, tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ phóng ra ngoài.

Cả khu rừng tinh quái đều bị tu vi của Chu Du trấn nhiếp, lần lượt phủ phục xuống đất.

Chu Du tiện tay tìm một ngọn núi cao, nói với trên núi: "Đại đạo tại thượng, Chu Du cảm ngộ chúng sinh Hồng Hoang tu hành gian nan, không biết thiên thời, hôm nay thuận theo thiên đạo, truyền đạo tại đây, đại đạo giám chi!" Nghe lời này, chúng linh trong núi đều đứng dậy rồi lại quỳ lạy xuống đất, cảm tạ ân truyền đạo của Chu Du. "Đạo sinh ra nó, đức nuôi dưỡng nó, vật hình thành nó, thế hoàn thành nó.

Vì vậy vạn vật không gì không tôn đạo mà quý đức." "Đạo được tôn, đức được quý, không ai ra lệnh mà thường tự nhiên..." Theo đạo pháp từ miệng Chu Du truyền ra, chúng linh nghe đạo đều chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra, thỉnh thoảng có tiểu linh Thiên Tiên đột phá cảnh giới.

Tuy không bằng thánh nhân giảng đạo hoa trời rơi rụng, nhưng lúc này sau lưng Chu Du cũng tỏa ra từng trận hà quang, lơ lửng phía sau.

Xa xa nhìn lại, phảng phất như linh bảo xuất thế.

Lần giảng đạo này cũng kéo dài ba năm, thấy chúng linh nghe đạo phía dưới đều chưa tỉnh lại, Chu Du cũng phiêu diêu lên mây bay đi.

Lại thấy giữa thiên địa trời giáng công đức, tuy không đồ sộ bằng khai thiên công đức, nhưng cả khối công đức cũng bằng một phần vạn khai thiên công đức.

Tám thành rơi vào người Chu Du, là công giảng đạo.

Hai thành còn lại, một thành rơi vào nơi giảng đạo, cả nơi đó tức thì hóa thành phúc địa, tỏa ra một trận huyền quang, thành cuối cùng rơi vào người chúng sinh nghe đạo.

Công đức hạ xuống, Chu Du liền thu công đức vào trong nguyên thần, nghiệp lực trong nguyên thần tức thì va chạm với công đức.

Hai thứ giao thoa vào nhau, như nước lửa tiêu tan, toàn bộ đều biến mất không thấy, cuối cùng tất cả nghiệp lực trong nguyên thần đều bị công đức triệt tiêu sạch sẽ, công đức giảng đạo còn lại còn hơn một nửa.

Chu Du cũng không dùng công đức để nâng cao tu vi, tuy công đức có thể khiến tu vi tăng lên trong nháy mắt, và không có hậu họa, nhưng cảm ngộ đại đạo không theo kịp, cũng là tồn tại yếu nhất trong cùng tu vi.

Chu Du muốn ở mỗi cảnh giới đều đặt nền móng vững chắc nhất, tất nhiên sẽ không sử dụng công đức để trực tiếp thúc đẩy tu vi tấn thăng.

Cắn răng, Chu Du trực tiếp đem toàn bộ công đức đưa vào Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu sớm đã là hạ phẩm Tiên thiên chí bảo đỉnh phong, lại thêm hấp thu mười hai viên Định Hải Thần Châu để tăng cường bản nguyên, bây giờ chỉ còn thiếu một chút là có thể đột phá trung phẩm Tiên thiên chí bảo.

Hấp thu nhiều công đức như vậy có thể trở thành trung phẩm Tiên thiên chí bảo hay không, trong lòng Chu Du cũng không chắc.

Lại thấy Hỗn Độn Châu sau khi hấp thu công đức, tiểu thế giới bên trong tức thì rơi vào tĩnh lặng, đẩy nguyên thần của Chu Du ra

ngoài.

Nếu lúc này Chu Du có thể nhìn thấy tiên thiên linh cấm của Hỗn Độn Châu, sẽ thấy có thêm mấy đạo tiên thiên linh cấm bắt đầu phân giải rồi lại không ngừng tái tổ hợp.

Thấy Hỗn Độn Châu đã hấp thu hoàn toàn công đức, có biến hóa rõ rệt.

Chu Du cũng hạ mây xuống, tìm một nơi ẩn mật trong núi, bố trí trận pháp cảnh giới, bắt đầu tu hành.

Vốn vì bị nghiệp lực ảnh hưởng, tâm cảnh đã là Thái Ất đỉnh phong, bây giờ đạo thể cũng chỉ vừa mới đột phá hậu kỳ, vậy thì bây giờ cần phải nâng cao tu vi của mình đạt đến Thái Ất đỉnh phong.

Nói hai đầu, ngay khi Chu Du bên này giảng đạo hoàn thành, trên núi Ngọc Kinh ở Đông phương Hồng Hoang.

Đạo tổ Hồng Quân đang tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong lòng có cảm ứng, mở mắt ra, ngón tay hơi động, chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Hồng Quân vuốt râu mỉm cười, chính là đã tính ra Chu Du giảng đạo trên ngọn núi vô danh!

Lúc này Hỗn Độn Châu đã bắt đầu tấn thăng, không thể che giấu căn nguyên của Chu Du, cũng bị Đạo tổ Hồng Quân tính ra tiền nhân hậu quả. "Tiểu tử thông minh!" Hồng Quân cũng không khỏi cảm thán!

Lúc này Hồng Quân đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đang tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vốn định sau khi thành đạo sẽ bắt đầu giảng đạo, lại không ngờ bị tiểu tử này giành trước tiên cơ, nhưng cũng cảm thấy Chu Du thật hiếm có. "Nghiệp lực quấn thân mà có thể nghĩ đến việc giảng đạo để

lấy công đức, giống như ta vậy." "Thật là nhân tài có thể đào tạo!" Chu Du tuy biết Đạo tổ Hồng Quân thành thánh giảng đạo, nhưng không hiểu rằng thiên định người giảng đạo đầu tiên là Đạo tổ Hồng Quân.

Chương 16

Cướp công đức của Đạo tổ, kết nhân quả với Đạo tổ cũng không biết là tốt hay xấu.

Nhưng nghe ý của Đạo tổ đối với Chu Du vẫn có hảo cảm, dù sao cũng là Đạo tổ!

Thời gian thấm thoắt, Chu Du bế quan tu hành lại qua nghìn năm.

Vẫn luôn chìm đắm trong tu hành, đương nhiên không biết Đạo tổ Hồng Quân đã nhớ kỹ mình, nếu không đạo tâm còn có thể ổn định được hay không là một vấn đề.

Dù sao bị người đệ nhất Hồng Hoang để ý, ai biết được trong lòng cũng sẽ lo lắng.

Nhưng tu vi của Chu Du vẫn là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, vốn có thể một bước đến đỉnh phong, nhưng biến hóa của Hỗn Độn Châu đã làm Chu Du tỉnh lại từ trong tu hành.

Chu Du ngẩng đầu nhìn Hỗn Độn Châu, trong lòng kích động.

Xem ra Hỗn Độn Châu hấp thu nhiều công đức như vậy có biến hóa, chỉ sợ nhiều công đức hấp thu rồi mà Hỗn Độn Châu không có chút thay đổi, vậy thì thật là mất cả chì lẫn chài.

Bây giờ Hỗn Độn Châu có biến hóa, vậy nhất định là có sự thăng tiến lớn, điều này làm Chu Du rất vui mừng, dù sao đây cũng là ngón tay vàng lớn nhất của hắn!

Lúc này bên trong Hỗn Độn Châu, mấy đạo linh cấm tiên thiên mới sinh đã hoàn toàn tái tổ hợp xong, đã tấn thăng một lần nữa.

Dù so với Khai thiên tam bảo cũng không hề thua kém, có thể một số công năng có chút không bằng, như năng lực tái lập địa phong thủy

hỏa của Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, nhưng dù sao cũng từng là Hỗn Độn chi bảo, năng lực phòng ngự công kích không cần phải nói nhiều!

Bề ngoài của Hỗn Độn Châu vẫn giống như trước, không có gì khác biệt.

Nhưng uy áp xung quanh thì không phải tiên thiên linh bảo thông thường có thể có được, sau khi tấn thăng trung phẩm, uy áp toàn thân của Hỗn Độn Châu tỏa ra, dần dần khuếch tán ra bên ngoài.

Tuy Chu Du đã tế luyện Hỗn Độn Châu xong, nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực này lớn đến mức nào.

Với thực lực Thái Ất hậu kỳ của mình mà hoàn toàn không có sức chống cự, có thể thấy uy năng của Tiên thiên chí bảo, may mà Hỗn Độn Châu đối với Chu Du không có gì tổn hại.

Chu Du nguyên thần khống chế Hỗn Độn Châu thu liễm toàn bộ uy áp, Hỗn Độn Châu lại trở về trạng thái bình thường.

Chỉ thấy Hỗn Độn Châu một trận huyền quang lướt qua, Chu Du không hề cảm giác gì đã bị hút vào trong Hỗn Độn Châu, sau khi hút Chu Du vào, nó cũng phát ra một đạo kim quang rồi biến mất tại chỗ.

Chúng sinh trong Hồng Hoang cảm nhận được áp lực tỏa ra từ Hỗn Độn Châu, không hiểu sao mà kinh hãi.

Tưởng rằng lại có vị đại năng nào đó đột phá, nhao nhao bắt đầu suy tính, nhưng không có thu hoạch gì, cũng chỉ coi đó là một chuyện lạ ở Hồng Hoang mà bàn tán.

Bên này Hỗn Độn Châu phát ra một đạo kim quang biến mất tại chỗ, lại lợi dụng năng lực không gian của bản thân, xuyên qua lớp màng của Hồng Hoang, đến trong Hỗn Độn.

Chỉ vì sau khi Tiên thiên chí bảo tấn thăng hoàn thành cũng cần

phải trải qua kiếp nạn.

Mà lúc này trong Hồng Hoang thiên đạo chưa hiện, độ kiếp trong Hồng Hoang không chỉ gây ra tổn hại lớn cho Hồng Hoang, mà đối với Hỗn Độn Châu cũng không có tác dụng rèn luyện.

Đồng thời Hỗn Độn Châu cũng không muốn để người Hồng Hoang phát giác sự tồn tại của mình, nên đã mang Chu Du đến bên ngoài lớp màng của Hồng Hoang, trong Hỗn Độn để tiếp nhận lễ rửa tội của Đại đạo.

Ngoài Hỗn Độn do Đại đạo quản lý, chí bảo chi kiếp dù có uy lực thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến Hồng Hoang.

Chu Du bị hút vào Hỗn Độn Châu liền phát hiện bên trong Hỗn Độn Châu đã thai nghén ra hoàn toàn biến đổi thành một tiểu thiên thế giới đơn giản.

Thế giới hỗn độn một mảng trước kia bây giờ cũng có địa phong thủy hỏa, chỉ là vô cùng trống trải, không có nhật nguyệt tinh thần, cũng không có núi lớn, cây cỏ sinh linh.

Nhưng bây giờ hoàn toàn có thể được coi là một tiểu thiên thế giới, chỉ cần sau này hoàn thiện những thứ còn thiếu, thì sẽ sinh thành một thế giới hoàn chỉnh, có thể cho sinh linh sinh tồn tu luyện.

Hơn nữa theo sự tấn thăng của thế giới, Hỗn Độn Châu cũng sẽ từ từ tăng lên, đây quả là một niềm vui bất ngờ lớn!

Nhìn quanh tiểu thiên thế giới do Hỗn Độn Châu sinh thành, trong lòng Chu Du cũng một trận vui mừng.

Như vậy uy lực của Hỗn Độn Châu lại tăng thêm mấy phần, tính an toàn của mình lại được nâng cao rất nhiều, có một nơi an toàn, cũng có thêm tự tin!

Trong tiểu thiên thế giới tràn ngập tiên thiên linh khí nồng đậm,

vượt xa nồng độ linh khí trong Hồng Hoang, tuy bây giờ còn không bằng một số tiên thiên phúc địa, nhưng theo thời gian trôi qua, tiểu thiên thế giới của Hỗn Độn Châu tuyệt đối có thể sánh ngang với một số động phủ hàng đầu trong Hồng Hoang.

Dù sao Hỗn Độn Châu không chỉ kết nối với ba ngàn đại thiên thế giới và vô số tiểu thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang, mà còn có cả Hỗn Độn.

Có thể hấp thu Hỗn Độn chi khí không ngừng chuyển hóa thành tiên thiên linh khí, tiểu thiên thế giới không ngừng tích lũy hấp thu tiên thiên linh khí, không chỉ nồng độ linh khí trong thế giới tăng dần, thế giới cũng sẽ từ từ trưởng thành.

Chu Du không chỉ có thêm một kiện trung phẩm Tiên thiên chí bảo, đồng thời cũng không còn phải lo lắng khi tiên thiên linh khí của Hồng Hoang chuyển hóa thành hậu thiên linh khí nữa.

Vì Hỗn Độn Châu có thể cung cấp tiên thiên linh khí không ngừng, với khả năng hấp thu chuyển hóa một ngày của Hỗn Độn Châu, dù thế giới này đầy ắp sinh linh cũng hoàn toàn đủ dùng.

Các năng lực khác của Hỗn Độn Châu không bằng Khai thiên tam bảo, nhưng chỉ riêng một năng lực và tốc độ chuyển hóa Hỗn Độn chi khí thì các chí bảo khác có đuổi ngựa cũng không theo kịp.

Dù sao bên trong nó tồn tại một tiểu thiên thế giới hoàn chỉnh.

Chu Du tìm nơi trồng lại linh căn đã lấy từ bảo khố của Chúc Long trước đó, nhìn linh căn cắm rễ tức thì hấp thu linh khí trong thế giới rồi lắc lư thân mình, Chu Du cũng có thể cảm nhận được niềm vui của linh căn.

Đột nhiên, Chu Du lại cảm nhận được một trận áp lực ập đến.

Áp lực này khác với trước đây, trước đây là do Hỗn Độn Châu

phát ra, dù áp lực có lớn đến đâu cũng không có nguy hiểm gì đối với Chu Du.

Nhưng bây giờ áp lực này ép Chu Du mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây còn là ở bên trong Hỗn Độn Châu, nếu Chu Du ở trong Hỗn Độn, chưa nói đến việc Chu Du có thể tồn tại được trong Hỗn Độn hay không (thông thường chỉ có Đại La mới có thể đi lại ngắn trong Hỗn Độn, Chuẩn Thánh mới có thể tự do đi lại, hơn nữa còn phải đối mặt với các loại nguy hiểm trong Hỗn Độn, đương nhiên cảnh giới Chuẩn Thánh phải đợi sau khi Đạo tổ giảng đạo mới chính thức xuất hiện, tuy bây giờ không ít người đã có thực lực Chuẩn Thánh), dù có thể sinh tồn được, dưới áp lực này cũng sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt, có thể thấy uy áp lớn đến mức nào.

Chu Du vội vàng ngẩng đầu nhìn qua Hỗn Độn Châu ra bên ngoài Hỗn Độn, lại chỉ thấy một con mắt dọc lơ lửng trong Hỗn Độn. "Đây là...

Đại Đạo Chi Nhãn, không sai, tuyệt đối là Đại Đạo Chi Nhãn!" Trong lòng Chu Du, cảm giác quen thuộc thoáng qua, khi mới đến Hồng Hoang đã cảm nhận được khí tức như vậy.

Tuy lúc đó không có ý thức, nhưng Chu Du hiểu rõ nó cũng thần bí như lúc đó, ẩn chứa vĩ lực vô biên.

Dù sao lúc đó là Hỗn Độn Châu mang linh hồn của Chu Du vừa mới đến Hồng Hoang.

Đại Đạo Chi Nhãn nhìn về phía Hỗn Độn Châu, trong lòng Chu Du cũng ngẩn ra.

Bị Đại Đạo Chi Nhãn nhìn chằm chằm, đương nhiên trong lòng vô cùng thấp thỏm, hình như mình cũng đâu có làm chuyện gì nghịch thiên đại sự đâu nhỉ, chẳng qua chỉ là giúp Chúc Long thoát khỏi tử kiếp, cộng thêm giảng đạo mà thôi.

Đại đạo cũng sẽ không nhắm vào mình chứ?

Chu Du đang nghi hoặc, lúc này Đại Đạo Chi Nhãn nhìn sâu vào Hỗn Độn Châu một cái, rồi biến mất không thấy.

Khi Hỗn Độn Châu đến Hồng Hoang trước đây đã được chấp nhận, Đại đạo thừa nhận Hỗn Độn Châu thuộc về Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không chủ động tấn công.

Có lẽ đợi đến khi Hỗn Độn Châu lại đột phá đến Hỗn Độn linh bảo, Đại đạo mới ra tay, đương nhiên Chu Du bên này không biết.

Đại Đạo Chi Nhãn lui đi, trong Hỗn Độn chỉ còn lại lôi kiếp, nhìn nơi Đại Đạo Chi Nhãn biến mất, Chu Du thở phào một hơi, phen này làm Chu Du kinh hồn bạt vía, ai đến cũng phải đứng chết trân tại chỗ.

Tuy Đại Đạo Chi Nhãn nhìn Hỗn Độn Châu, nhưng Chu Du ở trong Hỗn Độn Châu, ai biết có phải Đại đạo đang cảnh cáo Chu Du không.

Chương 17

May mà Đại Đạo Chi Nhãn không làm gì cả, xem ra sau này vẫn nên thành thật một chút!

Bên này Hỗn Độn lôi kiếp đã hạ xuống, nhưng lập tức bị Hỗn Độn Châu phân giải hút vào tiểu thiên thế giới, tiểu thiên thế giới cũng có lôi kiếp.

Dù sao kiếp lôi không chỉ ẩn chứa hủy diệt chi lực, mà còn có một tia sinh chi pháp tắc, đối với thế giới mới sinh cũng có sự giúp đỡ rất lớn.

Kiếp tấn thăng của Tiên thiên chí bảo đối với Hỗn Độn Châu mà nói vẫn rất đơn giản, dù sao tuy bây giờ bị hạ cấp, trước đây cũng là cấp bậc Hỗn Độn chí bảo.

Theo kiếp lôi hạ xuống, tiểu thiên thế giới cũng ngày càng hoàn thiện, cuối cùng kiếp lôi tiêu tan, Hỗn Độn Châu cũng được không ít lợi ích, tiểu thế giới càng thêm phong phú, còn có thêm mấy đạo kiếp lôi pháp tắc.

Chu Du nhìn tốc độ kiếp lôi tiêu tan còn tưởng kiếp lôi không muốn để Hỗn Độn Châu hấp thu nữa.

Chính mình ở trong Hỗn Độn Châu cũng chỉ cảm nhận được một trận chấn động, sau đó liền gió yên mây lặng, không khỏi cảm khái. "Người so với người, tức chết người!" Bên này kiếp lôi vừa tiêu tan, Hỗn Độn Châu cũng lóe lên biến mất trong Hỗn Độn, quay về ngọn núi vô danh.

Ngoài Chu Du ra, không ai biết vừa rồi Hỗn Độn Châu đã chạy đến Hỗn Độn độ kiếp.

Chu Du đến Hồng Hoang liền bị Hỗn Độn Châu đưa ra bên ngoài, Chu Du nguyên thần khẽ động, thu Hỗn Độn Châu vào trong cơ thể, chuẩn bị tiếp tục du lịch Hồng Hoang. "Linh bảo, ta đến đây!" Trên ngọn núi vô danh này, Chu Du cũng coi như đã trải qua một khoảng thời gian khó quên.

Tuy phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện, nhưng cũng chính tại đây Hỗn Độn Châu đã hoàn thành tấn thăng, trở thành trung phẩm Tiên thiên chí bảo.

Ngọn núi này sau này cũng coi như khí vận kinh người.

Chu Du sửa đổi trận pháp cảnh giới trước động phủ một chút, biến nó thành một trận pháp khảo nghiệm đạo tâm, bản thân trận pháp không khó, chỉ cần đạo tâm kiên định thuần khiết là có thể vượt qua khảo nghiệm.

Mà Chu Du cũng để lại trong động phủ một số vật tu hành và phương pháp tu hành.

Không phải Tiên Thiên Nguyên Công, chỉ là phương pháp tu hành bình thường tìm được từ Long cung, nhưng đối với người bình thường cũng coi như là pháp thượng đẳng, có thể tu luyện đến cảnh giới Thái Ất.

Cũng coi như Chu Du để lại một tia cơ duyên cho nơi này, nếu có người hữu duyên đến đây tìm được nơi này, vượt qua khảo nghiệm đạo tâm liền có thể tìm thấy.

Sau khi để lại cơ duyên, Chu Du liền đi ra khỏi núi, cưỡi mây tiếp tục du lịch thế giới Hồng Hoang lộng lẫy đa sắc, mà mục tiêu đầu tiên là đến Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, từ xưa đã là cột trụ trời của Hồng Hoang, bên trong ẩn chứa ý chí bất khuất của

Bàn Cổ, là nơi rèn luyện thân thể tốt nhất trong Hồng Hoang.

Cho đến khi Vu Yêu đại chiến, cột trụ Bất Chu bị đụng gãy, hậu thế Hồng Hoang không còn được thấy nữa.

Hậu thế duy nhất một thứ liên quan đến Bất Chu Sơn chính là hậu thiên chí bảo Phiên Thiên Ấn do Nguyên Thủy luyện chế, món trọng bảo này là sau khi Bất Chu Sơn đổ, Nguyên Thủy thu lấy đoạn trụ phía trên rồi luyện thành.

Trong Hồng Hoang, Bất Chu Sơn là nơi tuyệt đối phải đến, không chỉ để chiêm ngưỡng di chí của Bàn Cổ, mà còn vì trên Bất Chu Sơn có vô số linh bảo, được coi là trọng địa linh bảo của Hồng Hoang, rất nhiều năng nhân đều có thu hoạch trên Bất Chu Sơn, ít nhiều đều có!

Không biết Chu Du lại có thể tìm được gì?

Trong đoạn đường này, vạn tộc tranh đấu càng thêm kịch liệt, vì địa bàn, vì linh thực vật, vì pháp bảo, không ngừng tranh đoạt, thậm chí còn gặp phải Kim Tiên chặn đường cướp bóc.

Thật là mở mang tầm mắt, hóa ra ở Hồng Hoang đã tồn tại chuyện này, đương nhiên hai tên tiểu tặc Kim Tiên cũng bị Chu Du xử lý, không có thu hoạch gì!

Cuối cùng ở nơi không xa Bất Chu Sơn, gặp được hai vị Đại La Kim Tiên tranh phong, Chu Du ở xa xa nhìn nửa ngày, cuối cùng vẫn bị một vị Đại La Kim Tiên phát hiện, mới vội vàng độn tẩu.

Chu Du vốn muốn tìm hiểu xem trận chiến giữa các Đại La như thế nào, để học hỏi một chút, nhưng không ngờ nguyên thần linh giác của Đại La Kim Tiên kinh người, cách trận chiến của hai người mấy nghìn dặm cũng có thể bị phát hiện.

Hai vị Đại La Kim Tiên đang chiến đấu cũng vô cùng ngạc nhiên, từ trước đến nay chỉ nghe nói Thái Ất Kim Tiên sợ Đại La Kim Tiên,

chưa thấy hai Đại La Kim Tiên đại chiến, một Thái Ất Kim Tiên ở bên cạnh rình mò.

Chẳng lẽ không sợ một lúc sơ ý bị lực lượng Đại La ảnh hưởng, đó chính là tai bay vạ gió.

Vì vậy thông thường khi các tu sĩ cấp cao tranh đấu, tu sĩ cấp thấp đều tránh xa, sợ vạ lây.

Mà Chu Du cũng là dựa vào Hỗn Độn Châu, cộng thêm Ngũ Long Y và phòng ngự nhục thể thượng giai mới dám mạo hiểm tiến lên quan sát.

Cuối cùng, Chu Du đã đến dưới chân Bất Chu Sơn.

Nhìn ngọn núi đệ nhất Hồng Hoang này, cũng vô cùng chấn kinh.

Tuy thân ở Hồng Hoang, dù ở đâu cũng có thể nhìn thấy Bất Chu, nhưng thực sự đến dưới chân Bất Chu mới thấy được sự vĩ đại vô biên của nó.

Cột trụ Bất Chu chống đỡ trời đất, có thể thấy mức độ nguy nga, đứng dưới chân Bất Chu liền có thể cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân.

Trên Bất Chu Sơn nối liền lớp màng thế giới, dưới trấn áp đại địa.

Chỉ riêng chân núi đã có phương viên vạn dặm, trong vạn dặm đều là uy áp của Bất Chu Sơn.

Với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ của Chu Du, trong phạm vi uy áp cũng chỉ có thể bay lên cao mấy nghìn mét.

Càng đừng nói đến một số Kim Tiên và Thiên Tiên, e rằng vừa đến phạm vi Bất Chu Sơn, đã bị áp đến không thể đứng dậy.

Chu Du cũng không vận chuyển pháp lực, chỉ bằng đạo thể nhục thân đi bộ lên Bất Chu Sơn, muốn chiêm ngưỡng cảnh sắc của Bất

Chu Sơn một cách trọn vẹn.

Mấy trăm năm trôi qua, theo Chu Du càng đi càng cao, đến sườn núi cũng phải dùng hết toàn bộ pháp lực.

Sau đó leo lên dù đã hóa thành long thân, điên cuồng vận chuyển toàn thân pháp lực, cũng bước đi gian nan, chuyến leo Bất Chu Sơn lần đầu tiên của Chu Du sắp kết thúc.

Đáng nói là, mỗi ngày vận chuyển toàn thân pháp lực đến mức pháp lực cạn kiệt, tuần hoàn lặp lại, Chu Du cũng đã đột phá cảnh giới đến Thái Ất đỉnh phong, chỉ chờ có cảm ngộ khai đỉnh thượng tam hoa là có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên.

Mỗi ngày dùng uy áp của Bất Chu Sơn để rèn luyện nhục thể, nhục thể cũng được tăng cường thêm một bước, hiện tại đã có thể sánh ngang với hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

Cuối cùng Chu Du dừng bước ở nơi cao mười vạn trượng trên sườn Bất Chu Sơn. "Xem ra đây chính là cực hạn của Thái Ất Kim Tiên rồi, đến cuối cùng tôi cũng phải hóa thành chân thân, e rằng không có người nào sau này có thể ở Thái Ất đỉnh phong mà đến được đây!" Trên mặt Chu Du cũng hiện lên một nụ cười, hiển nhiên rất hài lòng với thu hoạch của mình.

Dừng bước, Chu Du bắt đầu đi dạo quanh sườn Bất Chu Sơn.

Tuy chỉ là sườn Bất Chu Sơn, nhưng cũng có diện tích phương viên nghìn dặm.

Lại không thể cưỡi mây quan sát, nên Chu Du chỉ có thể vừa đi vừa cảm ngộ đạo uẩn trên Bất Chu Sơn.

Nguyên thần cũng luôn luôn thăm dò, xem có gì bất thường không, có dị tượng tất có cơ duyên, đây mới là mục đích quan trọng khi đến Bất Chu Sơn mà!

Chưa được bao lâu, nguyên thần của Chu Du đã nhận được phản hồi. "Có dao động của trận pháp, vận khí tốt vậy sao!" Tuy dao động rất yếu, nhưng cảm nhận của nguyên thần Chu Du lại rất rõ ràng, xem ra trong trận có bảo vật gì đó có duyên với Chu Du!

Nói xong Chu Du liền tìm kiếm từng trượng một ở gần đó, cuối cùng ở một nơi tối trên sườn núi đã phát hiện ra nguồn gốc của dao động, nhưng dưới sự bao phủ của nguyên thần chi lực, lại không phát hiện ra gì cả, rõ ràng có thể cảm nhận được dao động của trận pháp.

Chu Du sắc mặt kinh ngạc, pháp lực trên người dâng trào, vung về phía nơi này.

Chương 18

Lại chỉ cảm thấy tay nhẹ bẫng, pháp lực trong tay lại trực tiếp bị hấp thu. "Hóa ra là một huyễn trận." Nói xong liền phủ pháp lực toàn thân, trực tiếp đi vào trong trận.

Chu Du cũng là dựa vào phòng ngự kinh người, có bảo bối bên mình, không sợ hãi gì, đổi lại là người bình thường đã sớm đứng tại chỗ, dùng pháp lực từ từ phá trận.

Đi vào trong trận pháp, các loại huyễn tượng xuất hiện trước mặt Chu Du.

Nhưng Chu Du có Hỗn Độn Châu bảo vệ, hơn nữa sau khi vào trận pháp đã thu liễm tâm thần, không bị huyễn tượng mê hoặc, trực tiếp đi về phía trung tâm trận.

Đi nửa ngày liền phát hiện ra trận nhãn, hóa ra là một gốc tiên thiên linh trúc.

Đi đến trận nhãn thu tiên thiên linh trúc vào Hỗn Độn Châu trồng xuống, trận nhãn đã tìm thấy, trận pháp tự nhiên bị phá, cũng là vì đạo tiên thiên linh trận này không có người điều khiển, nếu không Chu Du cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Trận pháp bị phá, chỉ thấy sau trận có một sơn động, trong động có một ao nước, ở giữa mọc một đóa sen trắng mười hai phẩm.

Chu Du nguyên thần thăm dò, ánh mắt tức thì đờ ra. "Không ngờ lại là bảo bối này, không ngờ tới!" Hóa ra trong ao nước toàn là Tam Quang Thần Thủy, mà đóa sen trắng mọc ở giữa càng là trọng bảo Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Phải biết Tam Quang Thần Thủy, tên là Tam quang vì nó do ba

loại tiên thiên thần thai thủy là Nhật, Nguyệt, Tinh hỗn hợp mà thành.

Ba loại tiên thiên thần thai thủy này, mỗi loại đều là thần thủy hiếm có trên đời, cũng là độc vật tuyệt thế.

Nhật quang thần thủy có thể tiêu ma huyết nhục tinh cốt, nguyệt quang thần thủy có thể ăn mòn nguyên thần hồn phách, tinh quang thần thủy có thể thôn giải chân linh niệm thức.

Nhưng nhật quang thần thủy màu vàng, nguyệt quang thần thủy màu bạc, tinh quang thần thủy màu tím một khi hợp ba làm một, thì chính là thánh dược chữa trị đệ nhất, có thể giải trừ mọi chất độc, khắc chế mọi cái gọi là độc "vô dược khả cứu".

Còn có thể chữa trị mọi vết thương và bệnh tật, thậm chí có thể khiến xương trắng mọc thịt, người chết sống lại.

Đặc biệt là đối với tổn thương nguyên thần có hiệu quả kỳ diệu.

Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong Tam Quang Thần Thủy càng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, ngồi trên đó, nghiệp lực không xâm, có thể tịnh hóa vạn vật, quả thực lợi hại vô cùng.

Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén ra Bàn Cổ đại thần, sau đó vỡ nát.

Bốn hạt sen chưa trưởng thành, hóa thành Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đều là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, một hạt sen trưởng thành hóa thành Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là Tiên thiên chí bảo.

Trong đó Tạo Hóa Thanh Liên rơi xuống Bất Chu Sơn, bị Thiên đạo không dung, cuối cùng hoa sen hóa thành Bàn Long Biển Quải, ngó sen hóa thành Ngọc Như Ý, lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm, đây cũng là lý do vì sao nói Tam Thanh từ đầu đến cuối là một nhà.

Tiền thế vẫn luôn không có truyền thuyết về đóa sen này, vốn

tưởng đã sớm biến mất, lại không ngờ ở trên Bất Chu Sơn, xem ra tiền thế khi Bất Chu Sơn gãy, Tịnh Thế Bạch Liên cũng bị tổn thương nghiêm trọng, đến mức hậu thế không còn thấy nữa, suy đoán này cũng có cơ sở, dù sao Tạo Hóa Thanh Liên cũng ở trong Bất Chu Sơn. "Tịnh Thế Bạch Liên có duyên với ta!" Chu Du nguyên thần đi sâu vào Tịnh Thế Bạch Liên, tức thì cảm nhận được niềm vui của bạch liên, không khỏi nói ra miệng.

Mất một khoảng thời gian mới tế luyện xong Tịnh Thế Bạch Liên, lại vui mừng có được một kiện trọng bảo.

Hỗn Độn Châu không thể dễ dàng lộ ra, nếu không với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hiện tại của mình, không biết bao nhiêu đại năng sẽ ra tay cướp đoạt, Tịnh Thế Bạch Liên tuy cũng rất quý giá, nhưng so với Tiên thiên chí bảo vẫn còn kém một chút.

Sau khi tế luyện, Chu Du liền ngồi xếp bằng trên Tịnh Thế Bạch Liên, trên bạch liên hiện ra huyền quang bao bọc lấy hắn.

Nguyên thần hết lần này đến lần khác bị tịnh hóa, vết tích còn sót lại của nghiệp lực lần trước cũng không còn dấu vết, tiên thiên nguyên thần long lanh như vừa mới hóa hình.

Sau đó Chu Du cũng thu Tam Quang Thần Thủy vào Hỗn Độn Châu, hậu thế Tam Quang Thần Thủy đều tính bằng giọt.

Bây giờ một ao cũng có mấy chục vạn giọt, lần này phát tài rồi.

Sắp xếp xong tất cả thu hoạch, Chu Du ngồi trên bạch liên, tiếp tục đi dạo trên Bất Chu Sơn.

Thu một số linh căn và linh thực vật quý giá vào Hỗn Độn Châu, liền không còn thu hoạch được trọng bảo nào khác, liền xuống Bất Chu Sơn, tiếp tục du lịch trong Hồng Hoang.

Chuyến đi Hồng Hoang lần này đã qua vạn năm, nhưng vẫn chưa

đi hết Hồng Hoang, dù sao Chuẩn Thánh cũng cần mấy năm mới bay hết Hồng Hoang, mà còn là bay không nghỉ.

Nhưng Chu Du đối với chuyến đi này cũng khá hài lòng, không chỉ có được Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, mà còn thu hoạch được linh căn, bảo vật hiếm thấy ở Hồng Hoang sau này.

Nghĩ đến đây, Chu Du dự định quay về Long cung trước, chờ đợi đại thế bắt đầu.

Trên đường quay về, Chu Du dự định đi một con đường khác, xem trên đường có trải nghiệm gì khác không, có thể có cảm ngộ đột phá Thái Ất Kim Tiên, tấn thăng cảnh giới Đại La hay không.

Nếu không tấn thăng, tin rằng sau khi quay về Long cung, cùng mấy vị Đại La Kim Tiên thảo luận một chút, là có thể thành công đột phá.

Đột phá đến Đại La Kim Tiên, mới có thể đến Hỗn Độn Tử Tiêu Cung khi Đạo tổ thành thánh giảng đạo.

Gặp gỡ các đại thần Hồng Hoang, Chu Du cũng muốn xem Lão Tử có phải là vô vi không, Nguyên Thủy có phải là kiêu ngạo không, Thông Thiên có phải là thẳng thắn không, quan trọng nhất là trong Tử Tiêu Cung còn có thể xem một màn kịch lớn.

Nhưng những thứ này chỉ có thể đợi đến khi mình đột phá mới thấy được, nếu không mọi thứ đều vô ích.

Một bước chậm, bước bước chậm, thời gian vẫn rất cấp bách, vì Chu Du chỉ nhớ các sự kiện lớn của Hồng Hoang, đối với việc Đạo tổ Hồng Quân khi nào thành đạo, lại không có ấn tượng cụ thể gì.

Nghĩ đến những điều này, Chu Du cũng cảm thấy trong lòng như có một ngọn núi lớn.

Bây giờ không phải là tiền thế của mình, một người ăn no cả nhà

không đói, mình và Long tộc có mối ràng buộc không thể giải khai, vì vậy càng phải dựa vào ký ức của mình để tránh nhân quả trong đại kiếp, trở thành nội tình của Long tộc.

Chu Du lúc thì cưỡi mây bay trên trời, lúc thì đi bộ đo lường núi non, tự tại vui vẻ.

Hôm đó, đột nhiên một ngọn núi lớn chắn tầm mắt của Chu Du.

Lại chỉ thấy ngọn núi này, trên có Ngọc Kinh Kim Khuyết, Thất Gian Huyền Lương, Tử Vi Thượng Cung, ở giữa có Tam Mật Thân Diệu, tám phương của núi tự nhiên sinh ra Thất Quỳnh Chi Tạ, mỗi phương sinh một gốc, lan tỏa khắp tám phương, bao phủ hạc thiên, đúng là một nơi thánh địa vô thượng, không biết là ai đang thanh tu ở đây?

Chu Du trong lòng vui mừng, tiên thiên phúc địa như vậy, tất là có đại năng Hồng Hoang ở đây, muốn lên núi kết giao một phen, dù sao trong Hồng Hoang kết giao với mấy vị đại thần vẫn rất cần thiết.

Chu Du đến trước sơn môn, một nam đồng trông như được điêu khắc từ ngọc đứng trước sơn môn, Chu Du nhìn kỹ, lại cũng là Thái Ất Kim Tiên!

Lão đại của sơn môn này có chút mạnh mẽ nha, ngay cả đồng tử gác cổng cũng là Thái Ất Kim Tiên, vậy khẳng định là có đạo Đại La!

Chỉ thấy đồng tử đến trước mặt Chu Du, ngẩng đầu kiêu ngạo nói: "Lão gia nói có đồng đạo đến thăm, ta cứ tưởng là đại năng phương nào, hóa ra là một tiểu tiểu Thái Ất Kim Tiên!" Ấn tượng tốt ban đầu của Chu Du tan thành mây khói, quả linh quả giấu trong tay lại thu về, vốn còn định cho mấy quả linh quả, kết giao làm quen, ném đi cũng không cho nó! "Ngươi đồng tử này thật vô lễ, ta vốn muốn gặp gỡ một vị hữu đạo chân tiên, lại không ngờ tiểu tiểu đồng tử lại dám ăn nói cuồng ngôn, xem ra vẫn là để bản long thay chủ nhân của

ngươi dạy dỗ lại!" Nói xong, Chu Du xắn tay áo lên, ra vẻ muốn lập tức động thủ, giáo huấn một phen. "Ngươi còn dám đánh ta sao, đây là địa phương của lão gia ta!" Đồng tử mặt đỏ bừng, hình như bị lời nói của Chu Du làm cho tức giận. "Vậy ta sẽ thay lão gia của ngươi giáo dục ngươi." Nói xong, không đợi đồng tử phản ứng, tức thì đến bên cạnh đồng tử, đưa tay giữ chặt chân thân của đồng tử, sau đó phóng nguyên thần chi lực ra ngoài, trấn áp đồng tử.

Tội nghiệp đồng tử không có kinh nghiệm chiến đấu, còn chưa kịp vận chuyển pháp lực, đã bị Chu Du chế phục.

Chu Du ôm ngang đồng tử, sau đó hơi khuỵu gối.

Đè đầu đồng tử xuống gối, đưa tay phải vỗ vào mông đồng tử, nhưng cũng không dùng pháp lực.

Chương 19

"Bốp!" "Bốp!"...

Trước sơn môn chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn xen lẫn tiếng nức nở của đồng tử. "Sao lại khóc rồi?" "Ta có dùng sức mấy đâu!" Chu Du còn tưởng mình dùng sức quá mạnh, tay vừa nới lỏng liền để đồng tử giãy thoát ra. "Ngươi tên này, lát nữa nhất định phải mách ngươi một trận, để lão gia dạy dỗ ngươi!" Đồng tử đã chạy xa, tức giận hét lớn, nhưng động tác ôm mông có chút hài hước.

Khiến Chu Du cười lớn: "Nhóc con nhà ngươi, hắc!" Lại thấy đồng tử này nói còn chưa xong, đã chạy vào trong sơn môn.

Chu Du cũng muốn nói một tiếng với chủ nhân trên núi, liền đi theo.

Nhưng không ngờ lại trực tiếp đi vào đại trận của sơn môn.

Đồng tử tự nhiên quen thuộc đại trận, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của Chu Du, trong đại trận chỉ còn lại một mình Chu Du. "Kẻ cuồng vọng, ngươi cứ từ từ hưởng thụ đi!" Trong trận, Chu Du nghe thấy giọng của đồng tử, không khỏi cười khổ. "Tay nhanh quá, tay nhanh quá!" "Trận pháp của lão gia ta không phải Thái Ất Kim Tiên có thể ra được đâu, ngươi cứ từ từ đợi đi.

Tiểu gia khi nào có rảnh sẽ đến tìm ngươi!" Đồng tử ngoài trận nói xong lại ôm mông nhảy lò cò chạy đi.

Nhìn cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi, cộng thêm kiếm quang thỉnh thoảng ập đến, Chu Du nhận ra đạo trận pháp này.

Trận này là tiên thiên mê trận.

Rất nhiều đại năng đều bố trí trận này dưới núi, chỉ để ngăn người

dưới núi làm phiền thanh tu, bản thân trận pháp không có nhiều sát thương.

Nhưng nếu không thể tìm thấy trận nhãn, cũng sẽ bị nhốt trong đó, mất phương hướng, cuối cùng dù may mắn ra được, cũng đã cách xa ngọn núi này.

Trận pháp này không làm hại người, nhiều nhất chỉ là khiến người ta không tìm được đường vào sơn môn.

Chu Du tiên thiên nguyên thần chi lực tỏa ra ngoài cơ thể, không ngừng thăm dò xung quanh, nhưng qua rất lâu cũng không thấy đường phía trước, xem ra với nguyên thần chi lực của Thái Ất Kim Tiên cũng không có tác dụng gì.

Phải phá trận thế nào đây?

Chu Du đứng tại chỗ khổ sở suy nghĩ, đột nhiên mắt Chu Du sáng lên, liền nhắm mắt lại, hóa thành long thân.

Dựa vào Hỗn Độn Châu luôn bảo vệ, liền thu liễm nguyên thần, tán hết toàn thân pháp lực.

Để linh khí bên ngoài cũng không thể tiến vào đạo thể, như một phàm nhân, chỉ dựa vào cảm giác của cơ thể để thăm dò.

Vì con đường dẫn đến sơn môn tất nhiên là nơi linh lực yếu nhất trong trận pháp, long thân của Chu Du không chỉ phòng ngự sánh ngang với hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, mà còn rất nhạy cảm với linh lực xung quanh. "Trái!" "Phải!" "Sau!" Chẳng mấy chốc, mắt Chu Du sáng lên, đã đi ra khỏi trận pháp, đến bên ngoài trận. "Ngươi làm sao đi ra được?" Chỉ thấy tiểu đồng vừa bị đánh, ngồi xếp bằng trên cành cây, tay còn cầm một quả linh quả đang gặm.

Thấy Chu Du xuất hiện bên trong sơn môn, tức thì kinh hãi thất sắc, tay buông lỏng, quả trong tay rơi xuống đất.

Đồng tử ngạc nhiên, lập tức đứng dậy quay người chạy lên núi, miệng còn la hét: "Lão gia, lão gia, tên trộm vào rồi!" Theo đồng tử lên núi, chỉ có một tòa cung điện, cung điện trông mộc mạc không hoa mỹ.

Nhưng quan sát kỹ mới phát hiện trên cung điện khắp nơi đều là đạo ngân, tràn ngập đạo uẩn, ba ngàn đại đạo đều có thể cảm nhận được, phảng phất như vô số đại đạo đều bị giấu trong tòa cung điện này. "Khí phách lớn thật!" Chu Du cảm thán. "Tại hạ Long tộc Chu Du, đi ngang qua bảo địa, thấy ngọn núi này thần tú, biết là nơi thanh tu của đại năng chi sĩ." "Nay tự ý xông vào sơn môn, mong tôn hạ lượng thứ!" Thấy đồng tử chạy vào trong cung điện, Chu Du đứng trước cửa cung điện chắp tay nói.

Tuy đã biết chủ nhân trên núi biết mình sẽ đến, nhưng vẫn phải thể hiện thái độ.

Không lâu sau, cửa cung điện mở ra, nhưng không thấy ai ra, Chu Du hiểu rằng sơn chủ mời mình vào nói chuyện, liền bước vào trong cung điện.

Điện từ ngoài nhìn không có gì khác thường, nhưng khi Chu Du đi vào trong điện, nhật nguyệt trong điện xoay chuyển, hoàn toàn khác với những gì quan sát bên ngoài.

Chu Du cảm giác cả người như đến với cội nguồn của đại đạo, khắp nơi đều là đại đạo pháp tắc hiển hiện, bên tai tiếng đại đạo không dứt, dưới sự rửa tội của ba ngàn đại đạo, Chu Du tức thì rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Bản thân đối với thời gian đại đạo đã rất nhạy cảm, lại ở nơi đại đạo hiển hóa, Chu Du đối với thời gian đại đạo cảm ngộ ngày càng sâu, lĩnh ngộ thời gian đại đạo dần sâu sắc.

Phải biết Đại La mới là mở ra cánh cửa đại đạo, chính thức tu hành đại đạo, mà Chu Du đang ở ngay điểm này.

Lần ngộ đạo này lại không biết bao lâu, khi Chu Du tỉnh lại phát hiện, mình đã thành công lĩnh ngộ thời gian đại đạo, đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, trên đỉnh tam hoa hiển hiện, trong đó một đóa đã nở.

Đại La Kim Tiên khai đỉnh thượng Thiên Địa Nhân tam hoa, sơ kỳ có thể khai Nhân chi hoa, trung kỳ khai Địa chi hoa, hậu kỳ khai Thiên chi hoa.

Đại La tam hoa cùng nở, ngũ khí triều nguyên, cuối cùng có thể vào Đại La đỉnh phong.

Không ngờ chỉ cảm ngộ một phen trong điện đã đột phá Đại La Kim Tiên.

Lúc này cảnh vật xung quanh lại thay đổi, khôi phục thành đại điện thực sự, trong điện có một bồ đoàn, trên bồ đoàn ngồi một lão đạo tóc râu đều bạc trắng, mặt mày từ tường.

Bên cạnh cái tên đang nháy mắt ra hiệu kia không phải là đồng tử trước sơn môn thì còn là ai. "Cảm tạ tôn thượng đề bạt!" Chu Du cúi người, chân thành cảm tạ. "Ngô và ngươi có duyên cớ, ban cho ngươi duyên pháp." "Nhưng ngươi một mình vào được sơn môn, vẫn khiến ngô có chút bất ngờ!" Lão đạo cúi đầu nhìn Chu Du. "Chưa từng gặp qua tôn thượng, lại không biết tại hạ và tôn thượng lại có nhân quả này?" Chu Du vẫn có chút nghi hoặc. "Là lão đạo cảm tri thiên đạo, vốn định đợi tiến thêm một bước sẽ bố đạo Hồng Hoang, lại bị ngươi giành trước một bước!" Lão đạo cười nói. "Bố đạo, tôi giảng đạo thì sao chứ.

Tôi lại không cướp của ông cái khác...

Hồng Quân lão tổ!!!" Chu Du trong lòng còn đang không ngừng suy nghĩ, tức thì ngẩn người.

Sau đó cúi người hành lễ. "Tôn thượng có phải là Hồng Quân lão tổ, tiểu tử không biết suy nghĩ của tôn thượng, chỉ vì nghiệp lực quấn thân, mới nghĩ ra cách này." Người đệ nhất Hồng Hoang, ai đến mà không sợ! "Nhụ tử khả giáo, đã qua rồi, có sao đâu!" Quả nhiên là người đệ nhất Hồng Hoang, độ lượng này. "Ngươi và ta đã có duyên pháp này, lại vượt qua khảo nghiệm của sơn môn, có nguyện ý làm thủ đồ của ta không?" "Nguyện ý!" Không ngờ lại có cơ duyên như vậy, Chu Du phổng mũi rồi, còn ai nữa!!! "Lão tử là đệ tử của Hồng Quân!" Chu Du trong lòng vui như hoa nở.

Đồng tử nháy mắt ra hiệu bên cạnh cũng ngẩn ra, vội vàng hướng về phía Chu Du hành lễ.

Chương 20

"Kiến qua sư huynh!" Chu Du cũng đứng dậy đáp lễ, sau đó lại quay về chỗ cũ, thành thật dập đầu mấy cái.

Hồng Quân một tay vuốt râu, nụ cười trên mặt càng đậm.

Chu Du trước là giảng đạo, chứng minh tài tình của mình, sau lại xông qua sơn môn chứng minh thiên phú của mình, vì vậy Hồng Quân đối với Chu Du cũng rất hài lòng. "Chu Du vừa vào Đại La, hãy nghe vi sư giảng đạo." "Vâng!" Chu Du cũng ngồi xếp bằng dưới chân Hồng Quân, chăm chú nghe đạo.

Trong điện thỉnh thoảng bay lượn đóa đóa kim hoa, xuất hiện dị tượng phi phàm, Chu Du lúc thì tỏ vẻ mê hoặc, lúc thì hiện ra vẻ hoảng nhiên đại ngộ...

Hồng Quân giảng đạo ròng rã mười năm, Chu Du nghe vô cùng nhập tâm, thu hoạch cũng rất lớn.

Tuy không thể hấp thu toàn bộ đại đạo mà Hồng Quân giảng, nhưng những chỗ còn chưa hiểu, Chu Du cũng cố gắng ghi nhớ, đợi sau này từ từ nghiền ngẫm, tin rằng nhất định sẽ thu được nhiều lợi ích.

Hồng Quân giảng đạo xong, bèn dừng lại, nhìn Chu Du trước mắt, trong lòng lại càng thêm tán thưởng.

Trong mười năm này, đã củng cố được cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể thấy thiên phú của Chu Du phi thường.

Nói đi cũng phải nói lại, Chu Du dù sao cũng có mối liên hệ mật thiết với Hỗn Độn Châu, cộng thêm trí tuệ sớm phát triển, đã nâng cấp thần thai từ trung phẩm Tiên thiên của Chúc Long chi tử lên thượng

phẩm Tiên thiên.

Chưa hóa hình đã ngưng tụ Tiên thiên nguyên thần thành thực thể, lĩnh ngộ lực còn hơn cả đỉnh tiêm Tiên thiên thần thai, nền tảng vô cùng vững chắc, cho nên bây giờ tiến bộ cũng phi thường nhanh.

"Đa tạ sư tôn ban pháp!" Chu Du cung kính hành lễ với Hồng Quân.

"Đồng tử, hãy tìm một nơi trên núi để Chu Du an tâm thể hội đại đạo." Hồng Quân liếc nhìn đồng tử bên cạnh rồi nhắm mắt lại.

"Vâng!" "Đa tạ sư tôn!" Thấy Hồng Quân chuẩn bị tham ngộ đại đạo, Chu Du chậm rãi lui ra khỏi điện, đồng thời không ngừng ra hiệu, vẫy tay cho đồng tử theo sau.

Đồng tử rụt rè lê bước, rất không tình nguyện, thực ra còn có chút sợ hãi.

Lão gia chưa thu nhận Chu Du thì hắn đã dám động thủ, bây giờ trở thành đệ tử nhập thất của lão gia, là sư huynh của mình, chẳng phải càng thêm ngang ngược sao.

Nghĩ đến đây, vẻ khổ sở trên mặt đồng tử càng đậm, nó nhìn Hồng Quân thật sâu.

Nhưng lại không nhận được hồi đáp, nó lại thất vọng quay đầu đi.

Xem ra lão gia cũng không có ý định bênh vực mình, làm đồng tử thật khó quá đi!

Khoảnh khắc đồng tử quay đầu đi đã không để ý thấy, khóe mắt Hồng Quân giật giật, dường như có chút không nhịn được cười.

Hồng Quân đối với đứa đồng tử này của mình bây giờ cũng có chút đau đầu, nhưng đồng tử sau khi được điểm hóa vẫn luôn ở trên núi Ngọc Kinh.

Chưa từng ra ngoài, trông tu vi không tệ, nhưng thực chất không có chút kinh nghiệm nào, hơn nữa bây giờ đang ở tuổi đáng ghét, tuy đối với mình vô cùng tôn kính, nhưng có đôi lúc vẫn khá tùy hứng.

Chi bằng cứ để Chu Du truyền thụ cho đồng tử một ít kinh nghiệm xử thế ở Hồng Hoang.

Bên này, Chu Du thấy đồng tử lề mà lề mề ra khỏi cửa điện, lập tức đi tới trước mặt nó.

"Tiểu quỷ, sư tôn bảo tìm một nơi ở trong núi.

Ngươi thấy nơi nào thì tốt?" Chu Du nhìn cảnh vật trên núi, cân nhắc xem nên xây động phủ ở đâu.

"Đừng gọi ta là tiểu quỷ, ta tên là Hạo Thiên!" Đồng tử không vui đáp lại, không sai, chính là Hạo Thiên Ngọc Hoàng Đại Đế đời sau.

Chu Du cũng sững sờ, thầm nghĩ trong lòng!

"Tôi biết bên cạnh sư phụ sẽ có Hạo Thiên và Dao Trì, nhưng không ngờ lại là cậu ta, đây chính là Thiên Đế đời sau mà!" "Ta còn chưa tính sổ chuyện ngươi trêu chọc ta lúc trước, ngươi lại còn ấm ức à!" Chu Du vừa nói vừa kéo đồng tử lại bên cạnh.

"Hạo Thiên, Hạo Thiên thì cũng phải gọi ta một tiếng sư huynh!" "Không muốn!" Hạo Thiên đồng tử tưởng Chu Du lại muốn động thủ, liền giãy giụa cánh tay, không muốn đứng quá gần Chu Du.

"Không muốn à, không muốn thì tốt, sư huynh vốn định cho ngươi một món quà gặp mặt, nếu ngươi không muốn thì thôi vậy." Nói xong liền định thu giỏ linh quả và linh vật vừa xuất hiện trong tay vào trong áo.

"Muốn, sao lại không muốn?" Hạo Thiên đồng tử tay mắt lanh lẹ, vội vàng xách giỏ quả qua.

Tay còn cầm lấy một quả ăn, miệng vừa ăn vừa nói: "Ừm, ngon quá, quả trên núi này ta ăn ngán rồi!" "Vậy ta tha thứ cho ngươi." "Đây là quả ở đâu vậy, vị khác hẳn trên núi." Chỉ cần không động thủ thì chính là sư huynh tốt!

"Đương nhiên là khác rồi, đây là quả sư huynh lấy từ Đông Hải." Chu Du khoanh tay sau gáy, nghiêm túc nói, nghĩ đến Đông Hải vẫn có chút nhớ nhung.

"Đông Hải ở đâu, có gì vui không?" Hạo Thiên vừa ăn quả, vừa nghiêm túc hỏi.

"Đông Hải à, ở Hồng Hoang…" Hai người trò chuyện sôi nổi, bên này, Hồng Quân đang nhắm chặt hai mắt dường như nghĩ đến chuyện gì thú vị, bất giác bật cười.

Chu Du cứ thế an cư tại núi Ngọc Kinh, ngoài việc nghe Hồng Quân giảng đạo thì chính là cùng Hạo Thiên đi dạo loanh quanh.

Vì thế còn đặc biệt làm mấy cái cần câu, dạy Hạo Thiên câu cá, nhưng cá trên núi Ngọc Kinh quá ranh ma, có khi cả ngày cũng không thấy một con nào cắn câu.

Mà Hạo Thiên cũng trở thành cái đuôi theo sau Chu Du, vì Hạo Thiên cũng biết, trong đầu vị sư huynh này của mình có vô số trò vui.

Thỉnh thoảng hai người lại vặt sạch tiên thiên linh quả của Hồng Quân, bắt linh điểu rồi lại thả, khiến cho linh điểu thấy hai người là bay đi từ xa.

Không chỉ vậy, có lúc còn chọc giận một đồng tử khác của Hồng Quân là Dao Trì, khiến nàng khóc lóc đi mách tội.

Khiến Hồng Quân dở khóc dở cười, đành phải lấy ra một pháp bảo hình cây thước, đánh vào lòng bàn tay hai người mấy cái, còn dặn dò hai người không được phá phách chúng linh và đồng tử trên núi.

Tuy Hồng Quân rất vui với tâm thái ngây thơ của hai người, dù sao tu vi của cả hai chưa bao giờ bị đình trệ.

Nhưng một Đại La Kim Tiên, một Thái Ất Kim Tiên cả ngày bắt cá mò chim, bắt nạt tiểu linh trên núi cũng không hay cho lắm, chỉ có thể trừng phạt qua loa, lệnh cho hai người bế môn suy ngẫm.

Chu Du và Hạo Thiên lại không biết, trong lúc hai người bế môn suy ngẫm, bên cạnh cái ao nhỏ mà hai người thường câu cá, một lão đạo đang ngồi bên bờ ao, tay còn cầm một cây cần câu, miệng lẩm bẩm.

"Quả thực là một phương pháp tốt để rèn luyện đạo tâm!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cần câu chùng xuống, có cá cắn câu.

Lão đạo mặt lộ vẻ vui mừng, vung cần câu trong tay, con cá bị quăng lên bờ, nhưng lão đạo gỡ lưỡi câu, lại thả cá về ao, chính là Hồng Quân.

Chu Du đã trải qua khoảng thời gian vui vẻ nhất kể từ khi đến Hồng Hoang trên núi Ngọc Kinh.

Có Hồng Quân làm sư phụ, gánh nặng trong lòng cũng được trút bỏ, đạo tâm lại tiến thêm một bước.

Mà tu vi cũng tiến triển một ngày ngàn dặm, đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ, ở Hồng Hoang cũng được xem là một phương lão tổ, sư phụ Hồng Quân đối với tiến bộ của Chu Du lại càng vui mừng.

Chẳng biết từ bao giờ, Chu Du đã ở trên núi Ngọc Kinh trọn vẹn một vạn năm, đối với núi Ngọc Kinh cũng đã có tình cảm.

Mỗi ngày cùng Hạo Thiên nô đùa, vô cùng thảnh thơi, nhưng nỗi nhớ về Đông Hải cũng thỉnh thoảng dâng lên trong lòng, dù sao đó cũng là một ngôi nhà của mình ở Hồng Hoang.

Cho đến một ngày, Hồng Quân triệu kiến Chu Du.

“Ta sắp bắt đầu bế quan để đột phá, trong thời gian này sẽ đóng cửa sơn môn.” Hồng Quân ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn trong đại điện.

Chương 21

"Sư tôn!" "Con muốn trở về Đông Hải." "Si nhi." "Đi đi.

Vi sư biết trong lòng con có nghiệp chướng, trận pháp núi Ngọc Kinh con đều đã biết, có thể trở về bất cứ lúc nào!" "Vâng!" Tình hình hiện tại của Long tộc quả thực là một khúc mắc trong lòng Chu Du.

Nghiệp lực trên người mình đã được giải quyết hoàn toàn, mà Chúc Long và các thành viên Long tộc khác vẫn còn bị nghiệp lực quấn thân, thực sự khiến người ta lo lắng.

Huống hồ bây giờ còn có một cực phẩm Tiên thiên linh bảo có thể tiêu trừ nghiệp lực là Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Chu Du muốn trở về Đông Hải giao cho Long tộc dùng một thời gian để tiêu trừ nghiệp lực.

Hồng Quân nói xong, lật tay một cái, một kiện pháp bảo xuất hiện.

"Đây là cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Môn, có duyên với con, hôm nay ban cho con." Chu Du nhận lấy Long Môn, trong lòng vô cùng kích động và cảm động, hai tay nâng Long Môn, hành lễ với Hồng Quân.

"Đi đi!" Nói xong, phất trần trong tay quét qua, Chu Du liền xuất hiện bên ngoài điện, cửa điện ầm ầm đóng chặt.

Chu Du ôm Long Môn trong tay, nhìn sâu vào trong điện.

Trở lại động phủ, luyện hóa xong Long Môn, mới hiểu được tác dụng của pháp bảo này.

Long Môn, là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, một kiện chí bảo phụ trợ.

Tuy lực công kích không được xuất sắc, chỉ ở mức thượng phẩm

Tiên thiên linh bảo, nhưng có thể uẩn dưỡng nhục thân, không ngừng tăng cường độ của nhục thể.

Nếu thời gian và linh khí đủ, thậm chí có thể nâng nhục thân lên đến tầng thứ Hỗn Nguyên, dĩ nhiên việc này cần một thời gian rất dài.

Đồng thời có thể tịnh hóa huyết mạch, không ngừng tăng cường nồng độ huyết mạch của bản thân.

Thậm chí một số chủng tộc có huyết mạch Long tộc, có thể sử dụng Long Môn để hóa thành Long tộc, điều này đối với tình hình của Long tộc là thích hợp nhất, mình trở về Đông Hải sẽ có thể làm được nhiều việc.

Mất mấy năm để luyện hóa xong Long Môn, sau đó liền đi chào Hạo Thiên.

Hạo Thiên đương nhiên không nỡ xa cách, đã hoàn toàn công nhận vị sư huynh tiện nghi này, có tình cảm rất sâu sắc với Chu Du.

Nhưng thấy Chu Du đã quyết tâm ra đi, và còn hứa hẹn rất nhiều, nhất định sẽ sớm trở về, Hạo Thiên mới chịu để Chu Du xuống núi.

Thực ra Chu Du cũng có thể hiểu, Hạo Thiên và mình tình cảm sâu đậm, mình cũng đã xem Hạo Thiên như em trai, nó không nỡ xa mình, nên mới như vậy.

Mà mình lại không thể không về, cho nên chỉ có thể để Hạo Thiên tạm thời đau lòng, sau này sẽ bù đắp.

Tạm biệt Hạo Thiên, Chu Du xuống núi Ngọc Kinh, một đường bay về phía Đông Hải.

Bây giờ tu vi Đại La Kim Tiên, chắc cũng không có ai dám cản đường rồi.

Một đường gió yên biển lặng, không ngờ giữa đường lại xảy ra

chuyện.

Chu Du vừa ra khỏi Ngọc Kinh có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Bản thân tu vi đã là Đại La Kim Tiên, ở Hồng Hoang hiện nay cũng thuộc hàng đỉnh tiêm, trên đường bay cũng không thu liễm khí tức, tự nhiên không có kẻ tiểu nhân nào dám khiêu khích.

Chẳng biết từ bao giờ đã rất gần Đông Hải.

Tuy thực lực Long tộc trong Đông Hải đã suy yếu, nhưng đại trận Long Cung đã mở, không cần lo lắng an nguy của Long tộc, Chu Du cũng không quá vội vã trở về Long Cung, cho nên cũng không toàn lực độn hành.

Ngày hôm đó, Chu Du đang ngồi xếp bằng trên mây, cẩn thận cảm ngộ đại đạo mà Hồng Quân đã giảng.

Đột nhiên phát hiện phía trước tỏa ra từng đợt tiên quang, nguyên thần cảm nhận được dị tượng, Chu Du liền tỉnh lại từ trong tu hành.

Hạ xuống khỏi tầng mây, liền thấy phía trước có một ngọn tiên sơn.

Núi cao sừng sững, thế lớn hiểm trở.

Gốc nối Côn Lôn mạch, đỉnh chạm trời xanh.

Hạc trắng thường đến đậu trên cây bách, vượn đen thỉnh thoảng treo mình trên dây leo.

Nắng chiếu rừng cây, tầng tầng lớp lớp sương hồng bao phủ; gió thổi khe núi, phấp phới vạn dặm mây màu bay.

Chim lạ hót vang trong rừng trúc, gà gấm đua nhau gáy giữa khóm hoa dại.

Bên trái sơn môn có một tấm bia đá, trên bia khắc mười chữ lớn.

“Vạn Thọ Sơn phúc địa, Ngũ Trang Quán động thiên!” Nguyên lai là Vạn Thọ Sơn, nơi ở của Trấn Nguyên Tử, Ngũ Trang Quán.

Nói đến Trấn Nguyên Tử cũng là một tiên thiên đại thần nổi danh ở Hồng Hoang, hiệu là Địa Tiên chi tổ, nắm giữ Địa Thư trong Thiên Địa Nhân Tam Thư.

Thiên Địa Nhân Tam Thư chính là Phong Thần Bảng, Địa Thư, Sinh Tử Bộ.

Thiên Thư Phong Thần Bảng, là công cụ mà Thiên đình đời sau dùng để sắc phong các vị thần trên Thiên đình, thực chất là dùng để ước thúc chúng thần, tiêu trừ nhân quả của thiên địa đại kiếp.

Ban đầu do Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy, cuối cùng do Hạo Thiên quản lý.

Địa Thư là khuôn mẫu của đại địa Hồng Hoang, ghi lại địa mạo Hồng Hoang, có thể sửa đổi địa hình Hồng Hoang, có khả năng phòng ngự vô biên, tay cầm Địa Thư đứng trên đại địa Hồng Hoang, có thể nói là tiên thiên lập nơi bất bại.

Vẫn luôn ở trong tay Trấn Nguyên Tử.

Nhân Thư chính là Sinh Tử Bộ, ghi chép tiền kiếp kim sinh, sinh lão bệnh tử của tất cả sinh linh dưới Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang.

Quyển sách này sau khi luân hồi xuất thế thì do Địa phủ quản lý.

Ngoài Địa Thư, trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử còn có một trong thập đại Tiên thiên linh căn, cây Nhân Sâm Quả.

Là linh căn sinh ra vào lúc hỗn độn mới phân, thiên địa chưa mở, còn được gọi là Thảo Hoàn Đan, hay Nhân Sâm Quả.

Ba ngàn năm mới ra hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại qua ba ngàn

năm nữa mới chín, cần gần một vạn năm mới có được một lứa, mà một vạn năm cũng chỉ kết được ba mươi quả.

Hình dáng của quả Nhân Sâm giống như một đứa trẻ chưa đầy ba tháng tuổi, tứ chi đầy đủ, ngũ quan vẹn toàn.

Nếu phàm nhân ngửi một hơi, có thể sống ba trăm sáu mươi năm, ăn một quả, có thể được bốn vạn bảy ngàn năm tuổi thọ, quả là dị bảo vô thượng.

Chu Du đi qua bia đá, đến trước sơn môn, liền thấy một tòa đạo quán, trên hai cánh cửa của đạo quán lại có một đôi câu đối: "Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia." "Hay!" Chu Du thấy câu đối cũng không khỏi vỗ tay khen hay.

Tiếng nói vừa dứt, lại thấy cửa quán mở rộng, hai đồng tử bước ra, đứng hai bên cửa.

Vẻ mặt thanh tú, cốt cách sảng khoái, tóc búi hai bên đầu.

Chính là hai đồng tử Thanh Phong và Minh Nguyệt, Thanh Phong và Minh Nguyệt cúi người cung kính nói với Chu Du: "Lão gia nhà ta thấy chim khách báo tin vui, biết có đạo chân tiên ở ngoài núi, lệnh cho hai người chúng ta đến nghênh tiếp đại tiên, có thất lễ đón từ xa!" Chu Du chắp tay, liền cùng hai đồng tử đi vào trong quán, lên đến chính điện.

Thấy trong điện có hai vị đạo nhân đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ánh mắt cũng nhìn về phía Chu Du ở cửa điện.

Chương 22

Một người trong điện mặc áo bào vá trăm mảnh, thắt một sợi dây lụa xanh, tay phe phẩy phất trần đuôi hươu, chân đi đôi dép cỏ ba quai, chính là chủ nhân của Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử.

Một người khác mình khoác hồng bào, đầu đội khăn Cửu Dương, chính là đóa mây đầu tiên giữa thiên địa, Hồng Vân đạo nhân.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là hai người bạn chí cốt, đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

"Bần đạo Trấn Nguyên Tử xin ra mắt." Trấn Nguyên Tử chắp tay nói.

"Tương phùng tức là duyên, bần đạo Hồng Vân, đạo hữu từ đâu đến?" Bên này, Hồng Vân đạo nhân cũng chắp tay làm lễ, rồi hỏi.

"Tại hạ là Chu Du của Long tộc, từ Đông Hải đến, du lịch Hồng Hoang, lúc này từ núi Ngọc Kinh trở về Đông Hải." "Hôm nay đi qua nơi này, thấy tiên sơn này, muốn bái phỏng chủ nhân, tạm nghỉ chân một lát." Chu Du đáp lễ.

"Lại là núi Ngọc Kinh, không biết trên núi có phải là Hữu Đạo Toàn Chân Hồng Quân lão tổ không?" Hồng Vân nghe Chu Du từ núi Ngọc Kinh trở về, không khỏi nhìn kỹ Chu Du.

Hai người đối với Hồng Quân lão tổ trên núi Ngọc Kinh cũng có chút hiểu biết, biết đó là một vị vô thượng đại năng, thực lực vượt xa Đại La Kim Tiên.

"Không ngờ đạo hữu cũng biết gia sư!" Xem ra Hồng Quân chưa thành đạo, cũng đã danh tiếng vang xa.

"Thất nghênh thất nghênh, Chu Du đạo hữu lại là cao đồ của

Hồng Quân lão tổ!" Liền gọi hai đồng tử Thanh Phong và Minh Nguyệt đến phân phó.

"Đạo hữu từ xa đến, nên tiếp đãi chu đáo, không được chậm trễ, hãy đi hái mười quả Nhân Sâm Quả, để Chu Du đạo hữu nếm thử." Thanh Phong Minh Nguyệt nghe lệnh lui ra.

"Chu Du đạo hữu phải nếm thử Nhân Sâm Quả của lão ca nhà ta, quả là tiên phẩm vô thượng." Bên này Hồng Vân cũng xoa xoa tay, xem ra rất lưu luyến hương vị của Nhân Sâm Quả.

Bên này Trấn Nguyên Tử cũng vỗ trán.

"Chu Du đạo hữu chê cười, thực là lão hữu này của ta có chút tham ăn, Nhân Sâm Quả trong đạo quán này, phần lớn đều rơi vào miệng hắn!" Hồng Vân nghe xong lời này cũng mặt mày xấu hổ, có chút ngại ngùng.

Chu Du từ điểm này cũng có thể thấy được giao tình của hai người rất sâu đậm.

"Đa tạ đa tạ!

Cây Nhân Sâm Quả của đạo hữu nổi tiếng khắp Hồng Hoang mà!" Chu Du cũng rất vui mừng, có thể kết giao với hai người.

Bên này Thanh Phong Minh Nguyệt trở về phòng, lấy gậy vàng, đĩa son rồi trèo lên cây Nhân Sâm Quả gõ mười quả, sau đó lại lấy mấy chén trà thơm, kính cẩn dâng lên trong điện.

Chu Du nhìn quả Nhân Sâm, quả nhiên có hình dạng một đứa trẻ chưa đầy ba tháng tuổi, liền trong sự chiêu đãi của Trấn Nguyên Tử mà nếm thử.

Cây Nhân Sâm Quả quả không hổ là một trong thập đại Tiên thiên linh căn, quả Nhân Sâm đúng là trân phẩm vô thượng, hương vị trong đó quả thực quá tuyệt diệu, chẳng trách Hồng Vân mặt dày mày dạn

ăn không ngừng.

Nếm xong Nhân Sâm Quả, uống xong trà thơm, ba người liền theo đề nghị của Trấn Nguyên Tử bắt đầu luận đạo.

Một lần luận đạo này kéo dài mấy chục năm, Chu Du cũng thu hoạch rất sâu.

Bản thân mình chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cảnh giới đã có chênh lệch, thu hoạch so với hai người càng nhiều hơn.

Hơn nữa hai người giảng đều là đại đạo sở trường của mình, càng khiến Chu Du nghe mà say mê.

Vì Chu Du mình còn chưa đạt đến Hỗn Nguyên, cho nên chuyên chú tu vi, quen thuộc cũng chỉ có Thời gian đại đạo mà thôi.

Cho nên đến lượt mình luận đạo, cũng chỉ có thể nói một chút về Thời gian đại đạo.

Về sau, Chu Du dứt khoát nói ra một phần những gì mình thu được khi nghe đạo trên núi Ngọc Kinh, cùng hai người chia sẻ, hai người nghe mà kinh hỷ liên miên.

Phải biết rằng con đường đột phá đến Đại La chính là lựa chọn một đại đạo để tu hành, đợi đến khi có cảm ngộ, lĩnh ngộ được pháp tắc đại đạo liền có thể tiến vào cảnh giới Đại La.

Cảm ngộ đại đạo năm thành liền có thể đột phá Hỗn Nguyên, hoàn toàn tham ngộ được một trong các đại đạo, liền có thể đạt đến tầng thứ Thiên Đạo.

Nếu có thể nắm giữ ba ngàn đại đạo chính là người đứng đầu dưới Đại Đạo, như Bàn Cổ chính là tầng thứ Thiên Đạo của Lực chi đại đạo.

Mà Chuẩn Thánh chỉ là một giai đoạn quá độ giữa Đại La và Hỗn Nguyên.

Luận đạo kết thúc, ba người đều dừng lại, đều nhắm mắt tham ngộ đại đạo, cuối cùng đồng thời tỉnh lại.

Chu Du cũng củng cố được tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, tự có dấu hiệu đột phá, hai người kia cũng đều có thu hoạch.

"Thu hoạch rất nhiều, Chu Du đạo hữu quả là phúc duyên của ta!" Trấn Nguyên Tử cười lớn.

"Không dám!" Chu Du cũng vô cùng đắc ý, dù sao đại đạo mà sư phụ Hồng Quân giảng không phải người bình thường có thể tiếp xúc.

Nếu bây giờ không có Chu Du chia sẻ, sau này Hồng Quân thành Thánh, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người đi nghe đạo tuyệt đối sẽ không có thu hoạch nhiều như sau này.

"Cũng đã làm phiền khá lâu, ta xin cáo từ trở về Đông Hải, hai vị đạo hữu nếu đến Đông Hải nhất định phải ghé qua." Chu Du đứng dậy, chắp tay làm lễ, để lại một tín vật.

"Tất nhiên." "Đến lúc đó còn phải cùng đạo hữu lại một lần nữa nâng chén trò chuyện!" Hai người đứng dậy tiễn khách, Trấn Nguyên Tử lại đưa cho Chu Du mười quả Nhân Sâm Quả.

"Như vậy sao được!" Chu Du từ chối.

"Ba người chúng ta nói chuyện rất hợp, Chu Du đạo hữu đến Ngũ Trang Quán của ta tức là có duyên, hơn nữa còn được nghe cao luận của Chu Du đạo hữu, xem như là cảm tạ, chẳng lẽ đạo hữu không muốn kết giao với hai người bạn chúng ta sao?" Trấn Nguyên Tử mở miệng nói.

"Thôi được, có thể kết giao với hai vị, cũng là may mắn của Chu Du." Chu Du cũng biết không thể từ chối, đành phải nhận lấy.

Trấn Nguyên Tử cũng là người nổi danh trượng nghĩa ở Hồng Hoang, chỉ là Hồng Vân dính vào nhân quả lớn.

Mình đã kết giao với hai người bạn này, vậy thì phải giúp một tay, ít nhất cũng phải giữ được cái mạng nhỏ của Hồng Vân.

Trước hết không nói mình đã làm chuyện như vậy một lần, quan trọng hơn là bây giờ mình là đệ tử thân truyền duy nhất của Hồng Quân, chút thể diện này vẫn có.

Đương nhiên Chu Du cũng biết, chuyện liên quan đến Hồng Mông Tử Khí là do Thiên Đạo nắm giữ, cái này không thể kiểm soát được, chỉ có thể để Hồng Vân đi một vòng.

Ba người từ biệt, dưới sự chứng kiến của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, Chu Du cưỡi mây bay đi.

Rời khỏi Ngũ Trang Quán, Chu Du xác định phương hướng, ngồi xếp bằng trên mây.

Sau đó thúc giục mây bay, thẳng tiến về phía Đông Hải.

Lại nói Chu Du trên núi Ngọc Kinh tấn thăng Đại La, sơ bộ bước vào Thời gian đại đạo, lại ở Ngũ Trang Quán luận đạo củng cố tu vi, với tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ hiện tại, bay trên không trung cũng nhanh như chớp giật, nhanh như sao băng.

Trên mây, Chu Du lấy ra Nhân Sâm Quả mà Trấn Nguyên Tử tặng, vừa định ăn, lại phúc chí tâm linh, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

"Nếu trồng hạt Nhân Sâm Quả trong tiểu thiên thế giới của Hỗn Độn Châu thì liệu nó có mọc được không nhỉ?" "Nếu có thể trồng thành công, vậy sau này mình cũng có Nhân Sâm Quả ăn bất cứ lúc nào, cho dù cây trồng ra không bằng cây trong Ngũ Trang Quán, ít nhất cũng tốt hơn linh căn bình thường chứ!" Nói là làm, Chu Du vèo một cái tiến vào tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu.

Nhanh chóng ăn xong quả Nhân Sâm vừa lấy ra, đem hạt còn lại chôn xuống đất trong tiểu thiên thế giới, sau đó tay khẽ động, một vốc Tam Quang Thần Thủy liền tưới lên hạt Nhân Sâm Quả.

Phủ lên hạt một lớp đất, làm dấu, bây giờ chỉ chờ xem hạt Nhân Sâm Quả có thể nảy mầm sinh trưởng hay không!

Chu Du đến tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu, ban đầu cũng không để ý đến sự thay đổi của Tam Quang Thần Thủy, cho đến khi vừa trồng hạt Nhân Sâm Quả và dùng đến Tam Quang Thần Thủy, mới phát hiện ra sự khác thường.

Chương 23

Nhìn kỹ lại, lại thấy bên cạnh Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong hồ Tam Quang Thần Thủy lại có thêm bốn đóa sen trắng, hai đóa cửu phẩm, hai đóa lục phẩm, đang lay động thân mình trong Tam Quang Thần Thủy.

Nguyên thần kết nối với Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, mới phát hiện ra nguyên lai là do Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên khi ở Bất Chu Sơn, bốn hạt sen trên đó đã chín, rơi vào trong Tam Quang Thần Thủy, hấp thu sinh cơ vô hạn trong Tam Quang Thần Thủy, đã bắt đầu nảy mầm trưởng thành.

Sau đó lại bị Chu Du thu vào tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu, theo linh khí trong Hỗn Độn Châu ngày càng nồng đậm, hạt sen trong môi trường linh khí vô cùng dồi dào mà lớn mạnh, mấy vạn năm sau đã trưởng thành như hiện tại.

Hai đóa cửu phẩm bạch liên, ở cấp độ trung phẩm Tiên thiên linh bảo, hai đóa lục phẩm bạch liên, ở cấp độ hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

Bốn đóa sen trắng kế thừa năng lực của Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, không chỉ có phòng ngự không tầm thường, mà còn có thể hấp thu tịnh hóa nghiệp lực.

Chu Du còn đang đau đầu làm sao để giúp Long tộc có được công đức thanh trừ nghiệp lực trong nguyên thần, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, lần này có thể yên tâm rồi.

Dù chỉ có bốn đóa sen trắng nhưng cũng đủ cho Long tộc sử dụng, nghiệp lực của các thành viên Long tộc dưới Thái Ất Kim Tiên vốn đã ít, tu hành trên đài sen lục phẩm trăm năm là có thể hoàn toàn tiêu trừ

nghiệp lực.

Đại La Kim Tiên vốn chỉ có bốn vị, để lại một đóa cửu phẩm bạch liên, ba người mỗi người một ngàn năm là có thể hoàn toàn khôi phục.

Đài sen cửu phẩm cuối cùng để lại cho Chúc Long, thanh trừ nghiệp lực trong nguyên thần của Chúc Long, lại dùng thêm Tam Quang Thần Thủy, ước chừng Chúc Long rất nhanh sẽ có thể tỉnh lại.

Hơn nữa bây giờ Long tộc trải qua đại kiếp, số lượng không còn một phần mười, có bốn đóa sen trắng và Long Môn trợ giúp, tin rằng Long tộc có thể rất nhanh hồi phục nguyên khí.

Dù tạm thời không đạt đến trình độ mấy chục Đại La như trước Long Hán đại kiếp, cũng sẽ là một thế lực lớn ở Hồng Hoang lúc này.

Nghĩ đến đây, Chu Du càng tăng thêm mấy phần tốc độ, thẳng tiến về Đông Hải Long Cung.

Không lâu sau đã đến bờ Đông Hải, Chu Du hạ mây xuống, cẩn thận quan sát.

Ngày trước Long Cung chưa đóng, Đông Hải luôn náo nhiệt phi thường, bây giờ hoàn toàn khác, khắp nơi đều là một mảnh tịch lặng.

Trong lòng Chu Du cũng là một mảnh thổn thức.

"Bây giờ như vậy cũng tốt." Hiện tại cách đại kiếp tiếp theo còn xa, Long tộc nhân lúc này nghỉ ngơi dưỡng sức, còn hơn là từng người mang theo nghiệp lực đi lại ở Hồng Hoang, không giết người thì cũng mất mạng.

Chu Du không suy nghĩ nhiều, liền đi vào đáy Đông Hải.

Đến nơi Long Cung tọa lạc, Chu Du tỏa ra khí thế Đại La, tìm thấy đại trận Long Cung, đi vào trong trận.

Như đã nói ở phần trước, Chu Du đã để lại tin tức của mình trong

đại trận, cho nên có thể tự do ra vào, lại không biết trong Long Cung đã loạn thành một đoàn.

"Bẩm Long Vương, Thừa tướng, có một Đại La Kim Tiên không rõ lai lịch đang tiến thẳng đến Long Cung của chúng ta!" Trong Thủy Tinh Cung, vị Thái Ất Kim Tiên canh giữ trận pháp đã sớm thông qua đại trận cảm nhận được khí tức Đại La của Chu Du, liền đến khẩn cấp bẩm báo.

"Có biết là cảnh giới gì không?" Dưới ghế chủ tọa trong điện, người có mai rùa sau lưng đứng dậy hỏi, chính là Quy Thừa tướng.

"Đại trận chỉ có thể thăm dò cảnh giới đại khái, tu vi cụ thể không biết." Thái Ất Kim Tiên trong điện chắp tay trả lời.

Long tộc hiện tại như chim sợ cành cong, rất nhiều tộc nhân dưới ảnh hưởng của nghiệp lực trong nguyên thần, tu hành nhiều năm nhưng không có chút tiến triển nào, thỉnh thoảng còn phải đối mặt với sự dày vò của tâm ma, đạo tâm của nhiều tộc nhân bị tổn thương, cho nên cũng sợ lúc này xảy ra đại chiến.

Dù ở căn cứ của Long tộc, không lo thắng bại, nhưng sợ thực lực lại bị suy yếu, cho nên đối với bên ngoài khá nhạy cảm.

"Triệu tập các vị thúc bá, xem Đại La ngoài trận đến vì việc gì?" Trên ghế chủ tọa chính là Ngao Quảng, mấy vạn năm qua đi, vẫn là Thái Ất Kim Tiên, có thể thấy ảnh hưởng của nghiệp lực Long tộc nặng nề đến mức nào.

"Vâng!" "Long Vương xin chờ, hiện nay tộc ta chỉ có bốn vị Đại La, ba vị còn lại đều đang bế quan thanh trừ nghiệp lực, lúc này đánh thức sợ có tâm ma tác loạn, chúng ta hãy xem Đại La ngoài trận có ý đồ gì!" "Thừa tướng nói rất phải!" "Trước khi ra trận, hãy hỏi Đại La có việc gì!" "Tuân lệnh!" Thái Ất Kim Tiên dưới điện nhận lệnh đi ra ngoài cung.

Vừa mới ra khỏi cửa, lại chỉ thấy Chu Du, đã đứng bên ngoài Thủy Tinh Cung.

"Ngài là điện hạ Chu Du!!!" "Chúc hạ cung nghênh điện hạ." Lớn tiếng nói xong, cúi mình quỳ xuống.

Cảm nhận khí tức quanh người Chu Du, phát hiện Đại La Kim Tiên mà đại trận vừa cảm nhận được lại là Chu Du, vị Thái Ất Kim Tiên canh giữ đại trận mặt đầy vẻ chấn kinh.

"Điện hạ Chu Du??" "Điện hạ đã trở về!" Ngao Quảng và Quy Thừa tướng trong điện cũng bước nhanh ra khỏi Thủy Tinh Cung.

Sau đó cũng phát hiện Chu Du lại trở thành Đại La Kim Tiên, hai người há hốc miệng, nhưng nhất thời không biết nói gì.

"Thái tử là Đại La Kim Tiên?" Ngao Quảng hoàn hồn, vô thức mở miệng hỏi.

"Điện hạ đã trở về, đi vạn năm không ngờ điện hạ đã là Đại La, Đại La ngoài trận vừa rồi hẳn là điện hạ." Quy Thừa tướng mặt đầy kinh ngạc, nhưng cũng hỏi theo.

"Là ta, đi Hồng Hoang mấy vạn năm cũng thu hoạch được rất nhiều." "Ngao Quảng vẫn ở cảnh giới Thái Ất, sao lại như vậy?" Chu Du trả lời hai người, nhìn hai người giống như lúc Chu Du chưa rời Đông Hải, cảnh giới không hề tiến bộ, ngược lại còn có chút hư phù, cũng có chút không hiểu.

"Để điện hạ biết, Long Vương và ta vạn năm qua dốc hết tâm sức, không dám có chút lơ là, sợ Long tộc lại gặp nạn, cho nên tu hành có chút trì trệ, huống hồ nghiệp lực ngày đêm quấn quanh, khó tránh khỏi cảnh giới không ổn định!" "Chuyến đi này của điện hạ đã giải quyết triệt để vấn đề nghiệp lực rồi sao!" Quy Thừa tướng vội vàng hỏi, thấy Kim Tiên ngày nào bây giờ chỉ qua mấy vạn năm đã biến thành

Đại La Kim Tiên, trong lòng cũng vạn phần không tin.

Nhưng nhìn thấy sự thật cũng không khỏi hoài nghi bản thân, đạt đến cảnh giới Đại La phải mất mấy nguyên hội.

Đúng là người so với người, tức chết người mà.

"Thái tử có phương pháp giải quyết không?" Ngao Quảng cũng vội vàng hỏi, xem ra đã bị nghiệp lực hành hạ đến sợ rồi.

"Quả thực có, chuyến đi Hồng Hoang này, may mắn có được công đức mới thanh trừ được nghiệp lực." Chưa đợi Chu Du nói xong, Ngao Quảng và Quy Thừa tướng hai người thở dài một hơi.

Hai người biết rõ, công đức không phải muốn có là có được, thiên thời địa lợi nhân hòa thiếu một cũng không được, dùng phương pháp công đức không thể giải quyết được vấn đề của Long tộc lúc này.

"Tuy nhiên, sau đó ở Bất Chu Sơn có thu hoạch, có thể giải quyết được nghiệp lực." Hai người nghe xong, lại mặt mày tươi cười, vội vàng mời Chu Du vào Thủy Tinh Cung.

Sau đó, Chu Du kể lại ngắn gọn kinh nghiệm ở Hồng Hoang của mình, bao gồm việc bái sư Hồng Quân, nhận được Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Long Môn.

Hai người lúc đầu nghe mà gãi tai gãi má, nghe xong lại mừng rỡ như điên, hiển nhiên một mặt là kinh ngạc với khí vận của Chu Du, mặt khác là thấy được lúc Long tộc phục hưng.

Theo Chu Du giao một đóa cửu phẩm bạch liên và hai đóa lục phẩm bạch liên cho Ngao Quảng, hai người càng run rẩy toàn thân.

Ngao Quảng nhận lấy bạch liên, liền triệu tập đông đảo Long tộc.

Lại nói, đợi đến khi mọi người trong Long tộc đều đến Thủy Tinh Cung, thấy Chu Du ở cảnh giới Đại La, cũng đều tại chỗ kinh ngạc.

Ban đầu Chu Du là con trai của Chúc Long, thân phận cao quý, nhưng tu vi không cao lắm, cho nên mọi người tuy tôn kính, nhưng không cảm thấy đặc biệt tôn trọng.

Mà bây giờ Chu Du không chỉ tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên, trở thành đỉnh cao chiến lực của Long tộc, còn mang về mấy đóa sen trắng giải trừ gông cùm của Long tộc, tất cả Long tộc đều kính phục từ tận đáy lòng!

Mọi người đều cúi mình hành lễ với Chu Du, dù sao cũng là Chu Du đã kéo Long tộc ra khỏi cảnh tuyệt vọng.

Sau đó theo đề nghị của Ngao Quảng, bắt đầu phân phối việc sử dụng bạch liên, không khí trong toàn bộ Thủy Tinh Cung càng thêm sôi nổi.

Chuyện của Long tộc giao cho Ngao Quảng và Quy Thừa tướng xử lý, dù sao mình cũng đã để lại mấy đóa sen trắng cho mọi người.

Tuy mọi người không thể sử dụng cùng lúc, nhưng ít nhiều đã có hy vọng, không còn u mê như trước.

Mà Chu Du trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người rời khỏi Thủy Tinh Cung, cũng không để ý đến những lời tranh giành về bạch liên của mọi người trong điện.

Đương nhiên là phải tranh giành trước, sử dụng sớm một bước, thì sẽ sớm thoát khỏi nỗi khổ của nghiệp lực một bước, đều là đồng tộc chỉ có thể dùng lời nói để phân thắng bại, cho nên các tộc nhân trong điện cũng tranh đến đỏ mặt tía tai.

Chương 24

Tại sao Chu Du không thể dùng Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên?

Bởi vì Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã bị Chu Du hoàn toàn luyện hóa, không thể để người khác sử dụng.

Trừ khi Chu Du giải trừ luyện hóa của nguyên thần mình, nhưng như vậy cũng sẽ gây ra tổn thương nhất định cho nguyên thần của Chu Du, thậm chí tổn thương nguyên thần không thể hồi phục, cho nên Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không thể để người khác sử dụng.

Nếu không thì phiền não nghiệp lực của mấy vị Đại La Kim Tiên đối với Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên mà nói, chỉ cần mấy năm là có thể hoàn toàn tiêu trừ.

Pháp bảo được luyện hóa sơ bộ có thể giải trừ nguyên thần bất cứ lúc nào, sẽ không gây tổn hại cho nguyên thần, đây cũng là lý do tại sao ban đầu Chu Du không hoàn toàn luyện hóa Bạch Ngọc Đao.

Rời khỏi Thủy Tinh Cung, nhìn mọi thứ trong Long Cung, không có thay đổi lớn so với lúc rời đi, nhưng không khí lại hoàn toàn khác.

Nhiều tộc nhân đã biết Chu Du mang về pháp bảo có thể giải quyết nghiệp lực, tâm lý vốn có chút sa sút, bây giờ đã khôi phục lại.

Tâm thần Chu Du càng thêm ổn định, dù sao cũng là tộc của mình, vẫn hy vọng Long tộc có thể khôi phục vinh quang ngày xưa, đối mặt với ánh mắt nhiệt tình của các tộc nhân, Chu Du đi vào điện Chúc Long.

Khi Chu Du rời khỏi Thủy Tinh Cung, Quy Thừa tướng đã bí mật

truyền âm, nói với Chu Du rằng sự tồn tại của Chúc Long tạm thời chỉ có mấy người cao tầng biết.

Chính là để ngăn người khác biết được sự tồn tại của Chúc Long, ỷ vào còn có đại năng mà kiêu ngạo ngang ngược không biết điều, lại một lần nữa ảnh hưởng đến Long tộc.

Đây không phải là Quy Thừa tướng lo lắng quá nhiều, nhớ lại Long Hán đại kiếp năm xưa, tộc nhân chính là như vậy.

Bây giờ tuy không có kiếp khí quấy nhiễu, nhưng ai nấy đều nghiệp lực quấn thân.

Bản thân đạo tâm đã không ổn định, nếu bây giờ biết Chúc Long còn tồn tại, vậy chẳng phải là náo loạn trời đất sao.

Long tộc cũng chính là nhờ có những trí giả như Quy Thừa tướng, mới có thể dần dần ổn định sau Long Hán đại kiếp.

Điện Chúc Long vẫn như cũ, Quy Thừa tướng còn tăng cường lực lượng bảo vệ điện Chúc Long.

Long tộc ít người biết Chúc Long tồn tại, còn tưởng là sự sắp xếp của Quy Thừa tướng đối với cống hiến của Chúc Long.

Chu Du đi vào trong điện, nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của Chúc Long, trong lòng cũng ấm lại.

Mình rời Đông Hải du lịch Hồng Hoang mấy vạn năm đã qua, Chúc Long vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, có thể thấy mức độ thảm khốc của đại kiếp.

Chúc Long đối với mình cũng là hết lòng hết sức, không chỉ để lại cho mình Tiên thiên linh bảo, còn dẫn ra một đạo linh mạch của Long Cung để mình hóa hình.

Thấy Chúc Long bây giờ như vậy, Chu Du lập tức lấy ra một đóa

cửu phẩm bạch liên còn lại từ Hỗn Độn Châu đặt dưới chỗ ngồi của Chúc Long.

Dẫn dắt nguyên thần của Chúc Long luyện hóa sơ bộ cửu phẩm bạch liên, như vậy cửu phẩm bạch liên có thể giúp Chúc Long tiêu trừ nghiệp lực.

Dần dần nguyên thần của Chúc Long đi sâu vào nơi cấm chế của bạch liên, tuy là hành động vô thức.

Nhưng đối với Chúc Long mà nói, cảm nhận được bạch liên bên dưới có thể giúp giải quyết nghiệp lực trong nguyên thần, sau đó nguyên thần liền tự nhiên luyện hóa.

Thấy Chúc Long đã chủ động luyện hóa bạch liên, Chu Du trong lòng nhẹ nhõm.

Sau đó lại lấy ra mấy giọt Tam Quang Thần Thủy, từng giọt đưa vào nguyên thần của Chúc Long, vì Chúc Long còn chưa tỉnh, cho nên hấp thu vô cùng chậm chạp.

Vốn chỉ là một phần ba nguyên thần được tách ra, hồi phục ý thức tương đối đơn giản.

Nhưng trong Long Hán chi kiếp, bản thể vẫn lạc, tổn thương này không phải một sớm một chiều có thể hồi phục, cho nên Chu Du đưa mấy giọt Tam Quang Thần Thủy vào bạch liên.

Một mặt tu sửa nguyên thần của Chúc Long, mặt khác cũng đẩy nhanh tốc độ luyện hóa cửu phẩm bạch liên của Chúc Long.

Đồng thời cũng đặt mấy giọt Tam Quang Thần Thủy lên trên cửu phẩm bạch liên, nếu Tam Quang Thần Thủy không đủ, thì những giọt này sẽ tự động được đưa vào.

Làm xong tất cả, Chu Du lóe lên cũng biến mất trong điện Chúc Long, đến Hỗn Độn Châu bắt đầu tu luyện.

Rời khỏi Ngũ Trang Quán, đã sớm muốn tiềm tu, nhưng dù sao chuyện của Long tộc vẫn đè nặng trong lòng, cho nên chỉ có thể trước tiên trở về Long tộc giao bạch liên cho Long tộc, sau đó mới tìm thời gian tiềm tu.

Bây giờ chuyện của Long tộc đã xử lý xong, hơn nữa cũng đã đưa Tam Quang Thần Thủy vào nguyên thần của Chúc Long, không còn vướng bận, có thể an tâm tu hành rồi.

Tu hành rồi, thời gian liền không có khái niệm.

Chu Du nghe được rất nhiều đại đạo từ sư phụ Hồng Quân, cần phải nghiền ngẫm kỹ lưỡng, ngoài ra đối với pháp tắc thời gian cũng phải tiếp tục cảm ngộ.

Dần dần Chu Du cũng chìm đắm vào trong đó.

Theo sự tham ngộ của Chu Du, một số đại đạo trước kia còn mơ hồ, bây giờ dần dần cũng đã hiểu được một ít.

Mà đối với pháp tắc, chỉ cần nhập môn, sau đó sẽ dễ dàng hơn một chút, kết hợp với sở ngộ của bản thân, cảnh giới nguyên thần cũng dần dần tiến bộ.

Dần dần tiến tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tin rằng sau khi Chu Du tiềm tu kết thúc, tu vi nguyên thần liền có thể đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trong tiểu thiên thế giới, linh khí ngày một tăng lên, hạt Nhân Sâm Quả ban đầu trồng trong thế giới bắt đầu nứt vỏ nảy mầm, dần dần mọc ra cành non.

Trong một ngàn năm Chu Du bế quan, cây Nhân Sâm Quả cũng đã hoàn toàn trưởng thành, trên cành nở ra những nụ hoa.

Khác với cây Nhân Sâm Quả thật trong Ngũ Trang Quán, cây Nhân Sâm Quả trong tiểu thiên thế giới, ngàn năm ra hoa, ngàn năm kết quả,

lại qua ngàn năm nữa là có thể chín, có thể thu được mười tám quả.

Hiệu quả cũng tương tự như Nhân Sâm Quả trong Ngũ Trang Quán, nhưng ăn một quả nhiều nhất cũng chỉ tăng được vạn năm tuổi thọ, cũng có thể gọi là trung phẩm Tiên thiên linh căn.

Đương nhiên khẩu vị tuy không bằng Nhân Sâm Quả thật, nhưng cũng được năm phần.

Nhưng chắc hẳn Chu Du cũng sẽ mãn nguyện, dù sao chỉ là một hạt Nhân Sâm Quả đã trở thành một kiện trung phẩm Tiên thiên linh căn, lời to rồi.

Thực tế ở Hồng Hoang, dù hạt Nhân Sâm Quả có thể may mắn sống sót, nhiều nhất cũng chỉ trở thành hạ phẩm Tiên thiên linh căn.

Hoàn toàn không thể như trong tiểu thiên thế giới của Hỗn Độn Châu, bởi vì trong tiểu thiên thế giới, linh khí dồi dào, lại được Chu Du tưới bằng Tam Quang Thần Thủy, mới khiến cho hạt quả trưởng thành thành trung phẩm, đây chính là niềm vui bất ngờ.

Long tộc cũng trong một ngàn năm dần dần hồi phục nguyên khí.

Bốn vị Đại La bao gồm cả Quy Thừa tướng, nghiệp lực không nói là hoàn toàn giải trừ, ít nhất nghiệp lực đã không ảnh hưởng đến tu hành, cũng không còn sinh ra tâm ma nữa, vài tia còn lại quấn quanh nguyên thần thì phải dùng công phu mài nước để mài mòn.

Ngao Quảng và các Thái Ất Kim Tiên khác vì số lượng đông, chỉ có một nửa nhỏ hoàn toàn khôi phục, còn lại vẫn cần thời gian để từ từ phân phối bạch liên, cho đến khi cuối cùng loại bỏ.

Cuối cùng là những người dưới Thái Ất Kim Tiên, vì nghiệp lực tương đối ít, thanh trừ tương đối đơn giản, cho nên nghiệp lực đã hoàn toàn tiêu trừ.

Toàn bộ đại trận Long Cung vẫn chưa được giải khai, vì mọi

người trong Long tộc đều chìm đắm trong tu hành, để bù đắp cho khoảng thời gian mấy vạn năm này.

Trong điện Chúc Long, khuôn mặt tái nhợt của Chúc Long cũng đã thêm vài phần huyết sắc, trở nên hồng hào hơn một chút.

Tam Quang Thần Thủy quả thực thần kỳ vô cùng, cửu phẩm bạch liên dưới thân cũng đã bị Chúc Long luyện hóa hoàn thành, nghiệp lực trong nguyên thần cũng đang tiêu tan với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Bây giờ nghiệp lực quấn quanh nguyên thần cũng chỉ còn một phần mười so với trước kia, cũng có thể tưởng tượng được, nghiệp lực của Chúc Long trong Long Hán đại kiếp sâu nặng đến mức nào.

Chương 25

Mấy vị Đại La Kim Tiên trung kỳ chỉ mất ngàn năm đã thanh trừ xong, mà Chúc Long một mình hưởng một kiện cửu phẩm bạch liên, vẫn chưa hoàn toàn thanh trừ xong.

Nhưng tin rằng cũng không quá lâu, đợi nghiệp lực trong nguyên thần của Chúc Long hoàn toàn tiêu trừ, Chúc Long sẽ có thể tỉnh lại.

Ngàn năm đã qua, bên này Chu Du cũng đã tỉnh lại, tu vi nguyên thần như đã nói trước đó đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, bây giờ chỉ cần nâng cao cảnh giới pháp lực của bản thân là được.

Sau đó Chu Du cũng thấy được cây Nhân Sâm Quả trong tiểu thiên thế giới.

"Ra hoa rồi à, xem ra trong tiểu thiên thế giới vẫn có thể nuôi trồng được." "Sau này phải tìm thêm vài Tiên thiên linh căn nữa!

Đợi Hạo Thiên lên làm Thiên Đế, lúc nào đó phải đi tìm hắn xin ít Bàn Đào." Bởi vì bây giờ Chu Du cũng không biết Bàn Đào có phải ở trong tay Hồng Quân hay không, dù sao sau này Bàn Đào là do Hồng Quân ban cho Hạo Thiên.

Cảnh giới nguyên thần đã là Đại La hậu kỳ, cảnh giới bản thân cũng là công phu mài nước, không phải một sớm một chiều có thể thành công, cho nên Chu Du định xem tình hình của Long tộc trong Long Cung.

Bảo Ngao Quảng tìm một bộ phận tộc nhân, tiến hành kế hoạch tiếp theo của mình.

Không sai, Chu Du cũng có kế hoạch tiếp theo cho Long tộc, vừa có thể nâng cao thực lực của Long tộc, đồng thời cũng có thể nhận

được một phần công đức, tăng cường đáng kể nội tình của Long tộc.

Đó chính là sử dụng Long Môn để nâng cao nồng độ huyết mạch của một bộ phận Long tộc, sau đó nâng cao tu vi, cuối cùng bồi dưỡng ra một nhóm tinh anh.

Nhóm tinh anh này đối với Chu Du vô cùng quan trọng, hơn nữa còn liên quan đến bố cục của Chu Du ở Hồng Hoang!

Kế hoạch của Chu Du cũng đã suy nghĩ rất lâu, từ lúc mới ý thức được mình đã đến Hồng Hoang, Chu Du đã suy tư, sau đó ngày càng hoàn thiện.

Đã sinh ra ở Long tộc, vậy làm thế nào để Long tộc sau khi trải qua Long Hán đại kiếp có thể hồi phục nguyên khí, không đến nỗi sa sút thành tấm nền mặc người bắt nạt ở Hồng Hoang, đây là vấn đề Chu Du suy nghĩ ban đầu.

Chu Du ban đầu chuẩn bị giai đoạn đầu ẩn mình phát triển, sau đó đợi đến khi mình có thực lực, chiếm được vị trí quan trọng trong Long tộc, mới thực hiện kế hoạch của mình.

Nhưng sau đó sự xuất hiện của Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Long Môn đã cho Chu Du tự tin để đẩy nhanh sự trỗi dậy của Long tộc, có thể khiến kế hoạch của Chu Du được thực hiện nhanh hơn, từ đó rút ngắn đáng kể thời gian trỗi dậy của Long tộc.

Bây giờ kế hoạch của mình đối với Long tộc đã có thể thực thi rồi, xem lại kế hoạch trong đầu một lần nữa, Chu Du liền ra khỏi Hỗn Độn Châu.

Tìm Ngao Quảng, Quy Thừa tướng và mấy vị Đại La Kim Tiên, nói lại kế hoạch của mình đối với Long tộc một lần.

Mấy người nghe Chu Du giảng, phản ứng đầu tiên là chấn kinh, sau khi tự mình tính toán, liền phá lên cười lớn.

Kế hoạch của Chu Du chính là tuyển chọn những người Kim Tiên của Long tộc, lợi dụng cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Môn mà Hồng Quân ban cho, để nâng cao huyết mạch của Kim Tiên Long tộc, kích phát tư chất của mọi người.

Sau khi tư chất được nâng cao, tu vi sẽ có một sự thăng tiến rõ rệt, Long tộc liền có được vài phần thực lực như xưa.

Sau đó mở đại trận Long tộc, thành lập phường thị bên bờ Đông Hải, tạo ra nơi giao dịch đầu tiên ở Hồng Hoang.

Những người được nâng cao trước đó liền có thể dùng được rồi, những người này sẽ phụ trách công việc thường ngày của phường thị, đồng thời cũng có tác dụng răn đe.

Tin rằng theo thời gian, số người tham gia phường thị càng nhiều, lợi ích mà Long tộc nhận được càng nhiều, không chỉ là bảo vật, thậm chí công đức khí vận cũng không thành vấn đề.

"Thái tử quả là đại tài!" Vẫn là Quy Thừa tướng phối hợp nhất, trong nháy mắt đã hiểu rõ lợi ích của kế hoạch Chu Du đối với Long tộc.

"Thiên ân bao la, giáng kỳ tài này cho Long tộc ta." Đây là lời của Ngao Liệt, người có tu vi cao nhất hiện tại của Long tộc, trừ Chúc Long chưa tỉnh, bây giờ Ngao Liệt đã là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng là sau khi tiêu trừ nghiệp lực mới có thể đột phá.

Mấy người còn lại cũng không ngớt lời khen ngợi, vì từ kế hoạch của Chu Du, mọi người thấy được hy vọng phục hưng của Long tộc.

Đối với Chu Du biểu hiện ra thiện ý lớn nhất, một mặt là tôn trọng thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ hiện tại của Chu Du, mặt khác là từ tận đáy lòng cảm tạ Chu Du.

Nếu không có Chu Du, bây giờ mọi người còn đang bận rộn tiêu

trừ nghiệp lực, đâu có được những ngày tự do như hiện tại, càng đừng nói đến việc nâng cao tu vi.

Thậm chí cuối cùng Long tộc cũng sẽ dần dần mai một ở Hồng Hoang.

Chính Chu Du đã để cho mọi người trong Long tộc thấy được hy vọng, mới khiến cho mọi người chìm trong từng cơn cuồng hỷ.

"Thái tử Chu Du, tộc nhân Kim Tiên có thể triệu tập bất cứ lúc nào, không biết chí bảo này khi nào có thể dùng?" Quy Thừa tướng mắt mong chờ nhìn Chu Du.

"Bất cứ lúc nào cũng được." Chu Du nói xong, Long Môn trong tay xuất hiện.

"Đây là bảo vật do sư phụ ta, Hồng Quân lão tổ ban cho, hẳn là sư phụ đã tính được tình hình của Long tộc ta, chọn ra một kiện linh bảo thích hợp nhất cho ta!" Chu Du hướng về phía núi Ngọc Kinh ở phương đông Hồng Hoang cúi mình hành lễ.

Mấy người trong điện cũng theo Chu Du chắp tay.

"Lễ tán Hữu Đạo Huyền Chân Hồng Quân lão tổ!" "Đa tạ Hồng Quân lão tổ!" Lại nói trên núi Ngọc Kinh, Hồng Quân đang bế quan cảm ngộ dường như cảm nhận được điều gì, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Đối với ấn tượng về Long tộc đã có chút thay đổi, đương nhiên tác dụng của Chu Du không cần phải nói.

Bái xong sư phụ, bên này Chu Du đối với Quy Thừa tướng và mấy người sắp xếp việc vặt.

Chỉ là nói rõ tầm quan trọng của việc tuyển chọn nhân tài, tu vi có thể yếu hơn một chút, nhưng tâm tính nhất định phải tốt.

Nếu sau này tạo ra phường thị, những người này chính là bộ mặt của Long tộc, vạn lần không thể chọn những kẻ ngạo khí lăng nhân.

Đương nhiên mọi người cũng đều hiểu tầm quan trọng của việc này, nhao nhao gật đầu đồng ý.

Theo kế hoạch của các cao tầng trong Thủy Tinh Cung hoàn tất, Ngao Quảng cũng chính thức bắt đầu tuyển chọn những người thích hợp.

Chỉ trong vài ngày, tất cả nhân tuyển của Long tộc đã được tuyển chọn xong.

Một quảng trường sau Thủy Tinh Cung, tất cả Kim Tiên được tuyển chọn đứng trên quảng trường.

Chính giữa phía trước quảng trường có một đài cao, trên đài cao, toàn bộ cao tầng trên Đại La của Long tộc, và Ngao Quảng cùng mọi người đứng đó.

"Điện hạ, tổng cộng một ngàn ba trăm hơn danh Kim Tiên, đều ở đây." Trên đài cao, Quy Thừa tướng hành lễ với Chu Du nói.

Dưới đài, mọi người nhìn cảnh này nghị luận sôi nổi.

"Người đó là ai?" "Xem ra địa vị không thấp, ngươi không thấy người đó đứng ở giữa nhất sao!" "Trước đây chưa từng nghe nói!" "Chẳng lẽ là đại năng ẩn thế của tộc ta, trẻ quá!" "Trật tự!!!" Ngao Quảng trên đài lớn tiếng quát xuống dưới đài.

"Đây là điện hạ Chu Du, con trai của Chúc Long!

Ra ngoài du lịch trở về Đông Hải." Quy Thừa tướng cũng giới thiệu Chu Du với mọi người dưới đài, Chu Du cũng chỉ lộ diện một lần ở Long tộc khi hóa hình.

Bây giờ các Kim Tiên dưới đài đa số là hậu bối, không nhận ra

Chu Du cũng là chuyện bình thường.

Quy Thừa tướng nói xong, Chu Du lăng không bay lên, một luồng khí thế Đại La Kim Tiên tỏa ra, mọi người dưới đài cảm nhận được khí tức Đại La liền lùi lại ngã xuống đất.

"Điện hạ Chu Du là Đại La Kim Tiên!!!" "Lợi hại quá!" Thấy bộ dạng của mọi người dưới đài, Chu Du thu liễm khí tức, ngồi xuống ghế, cũng không nói gì, mặt lạnh lùng.

Mọi người dưới đài nhao nhao đứng dậy hành lễ.

"Bái kiến điện hạ Chu Du!" Chu Du chắp tay, bên này Quy Thừa tướng tiếp tục nói: "Các ngươi có biết, pháp bảo tiêu trừ nghiệp lực trước đây đều là do điện hạ Chu Du ban tặng không?" "Là điện hạ Chu Du cho sao?" "Lễ tán điện hạ Chu Du!" Mọi người lại một lần nữa bái lạy.

Chương 26

Thấy mọi người đứng dậy, Long Môn trong tay Chu Du rơi xuống khoảng không trên quảng trường, hóa thành một cánh cửa ánh sáng.

Sau đó nói với mọi người dưới đài: "Đây là cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Môn, do sư phụ ta Hồng Quân lão tổ ban tặng, trời sinh phù hợp với Long tộc ta, các ngươi có thể vào Long Môn, đề thuần nồng độ huyết mạch, tăng cường tư chất!" "Vào đi!" Thiên phú của các tiên thiên chi tộc như Long tộc phần lớn dựa vào nồng độ huyết mạch, nồng độ huyết mạch càng cao, tư chất càng tốt, cho nên mọi người nghe nói Long Môn có thể nâng cao tư chất, liền nhao nhao đi vào cánh cửa ánh sáng.

Đợi tất cả mọi người vào xong, Long Môn hóa thành một bóng sáng, trở về tay Chu Du.

"Ta bắt đầu thôi động Long Môn, Thừa tướng có thể sắp xếp tộc nhân chuẩn bị dược liệu cho việc thành lập phường thị." "Chỉ cần chờ vài năm, các tộc nhân trong Long Môn nâng cao xong, liền có thể cùng nhau đến bờ Đông Hải." "Tốt." Mọi người gật đầu, sau đó người chuẩn bị dược liệu thì chuẩn bị dược liệu, người tu hành thì tu hành.

Chu Du quay về điện Chúc Long, vung tay đóng cửa điện.

Sau đó toàn lực thôi động Long Môn, mọi người trong Long Môn tiếp nhận sự tẩy tinh phạt tủy của Long Môn, nồng độ huyết mạch không ngừng tăng lên.

Chu Du nhận thấy tu vi của mọi người trong Long Môn tăng vọt sau khi huyết mạch được đề thuần, nhưng linh khí trong Long Môn vốn không dồi dào, lại thêm nhiều người như vậy, cho nên gây ra tình

trạng không đủ linh khí để thăng cấp.

Liền dẫn linh khí trong Hỗn Độn Châu vào trong Long Môn, cung cấp cho các tộc nhân trong Long Môn nhu cầu thăng cấp, mình cũng tiến vào Hỗn Độn Châu, hấp thu tiên thiên linh khí để rèn luyện pháp lực, cố gắng đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nguyên thần đã sớm đột phá, cho nên Đại La hậu kỳ đối với Chu Du mà nói không có chút khó khăn nào, chẳng qua chỉ là không ngừng rèn luyện pháp lực.

Trăm năm sau, nước chảy thành sông, thành công đột phá.

Bây giờ mới thực sự được xem là đại lão ở Hồng Hoang, so với các tiên thiên đại thần khác cũng không hề thua kém.

Trước đây Chu Du còn lo lắng rất nhiều, bây giờ là đệ tử thân truyền đầu tiên của Hồng Quân, tu vi lại tấn thăng Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực sự đã bước lên sân khấu lớn của Hồng Hoang, trở thành người cầm cờ.

Một khí chất điềm nhiên, siêu thoát vật ngoại xuất hiện trên người Chu Du.

Liền đó, Chu Du ra khỏi Hỗn Độn Châu, sau đó vung tay dẫn mọi người trong Long Môn đến quảng trường trước đó.

Nhiều tộc nhân đã sớm hoàn thành việc nâng cao huyết mạch, thời gian còn lại đều là khổ tu.

Một ngàn ba trăm hơn người, khoảng ba trăm người tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, một số ít là tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Một ngàn người còn lại đều ở cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong.

Có thể thấy lần này Long Môn đối với họ có sự thăng tiến lớn đến mức nào.

“Các ngươi có thể trở về, củng cố tu vi.” “Vâng!” Một âm thanh đồng đều vang dội khắp quảng trường.

Các cao tầng Long Cung nhận được tin tức cũng vội vàng đến, nhìn tu vi của mọi người cũng khó giấu được vẻ kinh ngạc.

Nhưng nhìn Chu Du, cũng là một trận nghi hoặc.

“Điện hạ Chu Du lại đột phá rồi!” Ngao Liệt nhìn sâu vào Chu Du, trong mọi người chỉ có hắn là tu vi Đại La hậu kỳ, nhưng hắn cũng không cảm nhận rõ được thực lực cụ thể của Chu Du.

“Phải!” Chu Du cũng không giấu diếm.

“Xem ra Thái tử bây giờ là người đứng đầu Long tộc rồi!” Ngao Liệt có chút lạc lõng, nhưng chỉ một lát sau lại khôi phục phong thái sấm rền gió cuốn ngày thường.

Trước đây đều là mình gánh vác đại nghiệp Long tộc, bây giờ có thể thở phào một chút rồi!

“Chúc mừng điện hạ!” Chu Du đưa tay ấn xuống, mọi người đều cảm nhận được một lực không thể kháng cự ấn lên tay đang hành lễ của mình, càng cảm thấy thực lực của Chu Du sâu không lường được!

“Thừa tướng, dược liệu cho phường thị đã chuẩn bị đầy đủ chưa?” “Bẩm Thái tử, đã chuẩn bị đủ cho nhu cầu của hai phường thị!” “Tốt, không lâu nữa chúng ta sẽ cáo với trời cao, thành lập phường thị!” “Tuân lệnh!” Mọi người đều đáp.

Mấy ngày trôi qua, đại trận Long Cung mở ra, toàn bộ Long Cung cũng lộ ra trong tầm mắt của ngoại giới.

Mọi người lại một lần nữa tập trung tại quảng trường sau Thủy Tinh Cung.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Du, họ xuyên qua đại trận Long Cung, đến bên bờ Đông Hải.

Ngay sau đó, Quy thừa tướng và những người khác đem dược liệu trong phường thị rải lên người mọi người.

Bởi vì kiến trúc trong phường thị rất nhiều, nên chỉ có một phần lầu các trong phường thị được luyện chế thành Hậu thiên chi bảo, việc luyện hóa toàn bộ phường thị là không thực tế.

Mọi người dựa theo quy hoạch của phường thị mà bày ra các lầu các, mỗi lầu các đều có tác dụng riêng, phần lớn đều là do Chu Du đề nghị luyện chế ra, ví dụ như nơi giao dịch, nơi luận đạo, thậm chí cả tửu lâu ẩm thực.

Mặc dù tu sĩ Hồng Hoang hấp thu linh khí là có thể sinh tồn, nhưng cũng phải cân nhắc đến khẩu vị của tiên nhân.

Phần lầu các còn lại do những người khác trong Long tộc thiết kế luyện hóa.

Sau khi sắp đặt xong, các lầu các hợp lực tạo thành một tòa đại trận, có thể chống lại công thế của Đại La Kim Tiên.

Ngoài phường thị, còn có một công đoạn cuối cùng, đó chính là tế trời.

Mà tất cả vật dụng tế trời cũng đã được chuẩn bị đầy đủ.

Bên ngoài phường thị cũng mới xây một đài cao tế trời, sau khi đặt phường thị xong, mọi người đến trước đài cao bên ngoài phường thị.

Rồi họ nhìn về phía Chu Du.

Chu Du cũng bước lên trên cao đài, hướng thiên địa cầu nguyện: "Hôm nay Long tộc ta cảm thấy Hồng Hoang rộng lớn, chúng linh giao lưu không dễ, muốn lập một khu chợ ở bờ Đông Hải làm nơi

giao dịch, mong Đại đạo chứng giám!" Lời tế trời vừa dứt, trên bầu trời một đám mây lành bay tới, dừng lại phía trên phường thị, đồng thời một đạo kim quang công đức hạ xuống.

Đạo công đức này có thể so sánh bằng một nửa công đức giảng đạo của Chu Du.

Trong đó, ba thành rơi vào người Chu Du, ba thành rơi vào phường thị vừa mới xây xong.

Các lầu các trong phường thị hấp thu công đức, tỏa ra kim quang, chất liệu được nâng cao, đại trận được tạo thành lúc này có thể chống lại Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Bốn thành công đức còn lại rơi vào người của Long tộc, ai nấy cũng đều vui mừng hớn hở.

Chu Du cũng thu toàn bộ công đức vào trong Nguyên thần, giữ lại những công đức này là vì cân nhắc cho sau này.

Bởi vì Hỗn Độn Châu hiện tại đã là trung phẩm Tiên thiên chí bảo, chút công đức này cũng hoàn toàn không đủ để thăng cấp.

Bản thân mình hiện giờ cũng không có chỗ nào cần dùng đến công đức, nên cứ giữ lại trong Nguyên thần, đợi sau này sử dụng.

Hơn nữa công đức từ phường thị không phải là mối làm ăn một lần, sau này theo dòng người đến phường thị tiến hành giao dịch, công đức của Long tộc và Chu Du cũng sẽ ngày càng nhiều.

Chỉ cần phường thị còn tồn tại, công đức sẽ cuồn cuộn không dứt.

Nếu có thể nhìn thấy khí vận của Long tộc, sẽ phát hiện khí vận Long tộc vốn bị tổn hại nghiêm trọng, dưới mấy phen thao tác của Chu Du, đã dần dần hồi phục, còn đang không ngừng tăng lên!

"Ta là con trai của Chúc Long, Chu Du, nay cảm thấy các tộc trong

Hồng Hoang đều có những kẻ huyết mạch không thuần, không biết thiên đạo.

Vì vậy, ngoài phường thị, ta lập một đạo Long Môn, có thể dùng để đề thăng huyết mạch!" Đây không phải Long Môn thật sự, chỉ là một hư ảnh của Long Môn, có thể giúp tiên nhân dưới Thái Ất đề thăng nồng độ huyết mạch.

Thường thấy nhất là những con cá chép bình thường có huyết mạch Long tộc, nếu vượt qua Long Môn, có thể hóa thành tiểu long Thiên Tiên.

Chương 27

Long Môn thật sự Chu Du không nỡ đặt ở đây, lỡ ngày nào đó bị ai tiện tay dắt dê đi mất, vậy thì Chu Du lỗ to rồi.

Bên này Long Môn vừa được lập, trên trời lại bay tới một đám mây lành, nhỏ hơn đám mây lành lúc trước rất nhiều, chỉ bằng một phần ba.

Dù sao cũng chỉ là một hư ảnh Long Môn, không phải chân thân Long Môn, nếu Chu Du thật sự chí công vô tư, tin rằng Thiên đạo cũng sẽ không quá keo kiệt!

Đương nhiên đây là chuyện về sau.

Cùng với việc phường thị được xây dựng và Chu Du lập Long Môn, chuyện xảy ra ở đây cũng được Thiên đạo chia sẻ cho chúng sinh Hồng Hoang.

Phường thị của Long tộc Đông Hải và Chu Du người lập Long Môn cũng coi như nổi danh ở Hồng Hoang.

Trên núi Ngọc Kinh, Hồng Quân đang chìm đắm trong Đại đạo, ý cười càng thêm đậm, sự công nhận dành cho Chu Du lại tăng thêm một bậc.

Mà tu sĩ trong Hồng Hoang thì lại nảy sinh hứng thú nồng hậu với Đông Hải.

Khi tế trời kết thúc, đông đảo Long tộc phân tán vào trong phường thị, phụ trách các bộ phận khác nhau, phường thị của Long tộc mới chính thức đi vào hoạt động.

Bước vào cổng lớn phường thị, những giới thiệu và điều cấm kỵ về phường thị đều được liệt kê trên tấm bia đá sau cổng.

Tất cả những người vào phường thị đều có thể nhìn thấy ngay lập tức, nếu có người không tuân thủ quy củ, đội chấp pháp của Long tộc trong phường thị không phải để trưng.

Đương nhiên đội chấp pháp của Long tộc cũng chỉ có tác dụng răn đe, nếu có người tu hành đi hai người, xảy ra mâu thuẫn có thể tìm đội chấp pháp trợ giúp.

Thời gian trôi qua từng ngày, phường thị dần trở nên tấp nập, hai bên đường phường thị đều là những sạp hàng nhỏ do tu sĩ bày ra.

Ban đầu còn không biết tình hình cụ thể của phường thị, nên chỉ có lác đác vài người đến, nhưng sau khi tìm được thứ mình cần trong phường thị, danh tiếng của phường thị Long tộc ngày càng lan rộng.

Bên này Chu Du cũng đã sớm trở về Đông Hải, trong phường thị chỉ để lại một vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ trấn giữ, tin rằng hoàn toàn có thể đảm bảo an toàn cho phường thị.

Cùng với danh tiếng của phường thị Đông Hải ngày càng lớn, cũng không ngừng có tu sĩ tìm đến.

Hôm ấy, trưởng lão của Cuồng Sư nhất tộc, Kim Sư đầu sư tử thân người cổ đeo chuông vàng, nghe nói Đông Hải có phường thị, bèn đến đây.

Sau khi nhìn thấy thiên tài địa bảo trong phường thị, khóe mắt điên cuồng giật giật.

Cuối cùng, trong cửa hàng của Long tộc, y còn phát hiện một kiện Tiên thiên linh bảo hình đao, không kìm được lòng mình, chính là Bạch Ngọc Đao mà Chu Du đặt ở trong đó.

Y trực tiếp phóng ra khí tức Thái Ất đỉnh phong trên người, nói với người chiêu đãi: "Mau đưa kiện linh bảo hình đao này cho ta xem!" "Tôn thượng có biết, kiện Tiên thiên linh bảo này là bảo vật

của Long tộc chúng ta, chỉ có thể đổi lấy Tiên thiên linh bảo cùng cấp!" "Tôn thượng có thể lấy linh bảo ra trước, chúng ta sẽ giúp ngài thẩm định, thừa trả thiếu bù!" Người chiêu đãi cũng không động đậy, nói ra quy tắc giao dịch trước.

Kim Sư trong tay không có linh bảo để trao đổi, kiện Tiên thiên linh bảo duy nhất trên người là cái chuông trên cổ, nhưng cũng chỉ là hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Nhanh đưa linh bảo hình đao ra đây!

Bằng không lão tử đập nát cái tiệm của ngươi!" Kim Sư nghe lời của người chiêu đãi Long tộc, trong lòng cũng nảy sinh vài ý nghĩ.

"Tôn thượng ở phường thị của Long tộc chúng ta, định cướp đoạt sao?" Mấy người Long tộc trong tiệm đều là Kim Tiên, bất đắc dĩ bị khí thế của Kim Sư áp bức, nhưng vẫn dựa lưng vào tường chống đỡ trả lời.

"Ta mặc kệ là của ai, ta thấy chính là của ta, đến tay ta thì là của ta." Nói xong, pháp bảo hình côn trong tay điên cuồng đập xuống cấm chế trong tiệm.

Chẳng mấy chốc trong tiệm đã là một mớ hỗn độn, tuy mấy người Long tộc đã mở cấm chế, tránh được mấy đòn, nhưng cấm chế cũng sắp bị phá vỡ.

"Cái mai rùa của ngươi cũng dày thật, xem gia gia đập nát mai rùa của ngươi, linh bảo sẽ là của ta!" Toàn thân pháp lực cuộn trào, xem ra là định toàn lực công phá cấm chế để đoạt linh bảo.

"Hồi!" Mấy người trong tiệm chỉ nghe thấy một tiếng, liền thấy thời gian trong tiệm như quay ngược lại, bàn ghế vỡ nát khôi phục nguyên trạng, trong lúc mấy người mắt tròn mắt dẹt, lại nghe thấy một câu.

“Thời gian đảo lưu!” Thì ra là Chu Du vừa mới tham ngộ Thời gian đại đạo có chút thu hoạch, Nguyên thần cảm giác được tình hình phường thị, không đợi đại năng trong phường thị ra tay, liền tiện tay tung ra một chiêu kỹ năng vừa mới lĩnh ngộ.

Thấy có người ra tay, đại năng Long tộc trong phường thị cũng ẩn mình trên không.

Ngay sau đó Chu Du đưa tay xuống tóm một cái, Kim Sư liền bị một luồng sức mạnh vô hình ném thẳng ra ngoài phường thị, Chu Du cũng biến mất khỏi Long Cung.

Kim Sư vừa mới bò dậy, liền thấy một bóng người trên không, ngồi trên một đóa bạch liên, tay cũng không có động tác gì, chính là Chu Du.

Chu Du tiện tay đánh một đạo pháp lực về phía Kim Sư, Kim Sư vội vàng khôi phục chân thân, thúc giục bạn sinh linh bảo chống đỡ.

Thấy công kích không có uy lực lớn lắm, y bèn ra tay trước, hóa thành chân thân Cuồng Sư bay lên.

Chỉ thấy một con sư tử vàng rực đội một cái chuông linh lao về phía Chu Du trên không.

Thật đáng thương, Kim Sư cũng chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đột phá chưa được mấy năm, làm sao có thể chống lại Chu Du, một kẻ kỳ dị có thể sánh với Đại La đỉnh phong.

Còn chưa đến gần, đã bị Chu Du một đạo pháp lực đánh rơi xuống đất, Tiên thiên linh bảo cũng vô dụng.

“Thì ra là một con Cuồng Sư!” Chu Du sờ cằm, cúi đầu nhìn con sư tử vàng óng ánh đang đứng trên mặt đất, trong lòng cũng nảy sinh mấy phần yêu thích.

Mặc dù Kim Sư sau khi hóa hình thì thân hình thô kệch, nhưng

chân thân lại vô cùng xinh đẹp, mà Chu Du kiếp trước lại không có sức chống cự với những vật dễ thương, thấy được chân thân của Kim Sư, pháp lực trong tay cũng lơi đi một chút.

Tuy tay đã nhẹ đi một phần, nhưng cũng không phải là thứ Kim Sư có thể đối kháng, trực tiếp bị đè xuống đất.

"Tha, tha mạng.

Tiểu sư phục rồi!" Thấy Chu Du mấy chiêu đã đánh bại mình, Kim Sư cũng biết là đã gặp cao thủ.

Nghĩ mình ra ngoài mấy năm, dựa vào tu vi Thái Ất đỉnh phong không nói là làm càn làm bậy, nhưng cũng không sợ hãi gì, vậy mà vẫn bị vấp ngã, chỉ có thể sớm nhận thua, đây mới là chính đạo.

"Ngươi là Cuồng Sư mà không có chút cốt khí nào sao!" Chu Du cũng cạn lời, ở Hồng Hoang mấy năm đây là lần đầu tiên thấy một Thái Ất Kim Tiên như vậy.

"Thực ra là tiểu sư nhìn thấy tôn thượng, trong lòng sùng kính, không dám phản kháng!" Kim Sư cúi đầu, chuông trên đỉnh đầu vang lên.

"Chỉ là một Thái Ất mà dám cướp phường thị của Long tộc, không biết ngươi là gan thật to, hay là không có tim không có phổi!" "Tiểu sư cũng là thấy vật quý mà nảy lòng tham, thực sự rất thích, hơn nữa tiểu sư không có giết chóc!" Kim Sư tin vào việc mọi sự đều nên chừa một đường, từ trước đến nay chỉ cướp bảo vật, không giết người.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ta hiện đang thiếu một con vật cưỡi, có nguyện làm tọa kỵ không?" Chu Du cũng là vì thấy Kim Sư tuy cuồng vọng, nhưng trên người không có nghiệp lực tồn tại, nên mới có ý thu phục.

Nghe Chu Du hỏi, Kim Sư vội vàng trả lời.

“Không làm tọa kỵ thì sẽ thế nào?” “Vậy thì diệt ngay tại chỗ,” Chu Du chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm Kim Sư.

“Không không không, ta nguyện làm tọa kỵ, nguyện làm tọa kỵ!” Kim Sư duỗi đầu không ngừng gật.

“Nghĩ mình tung hoành Hồng Hoang mấy vạn năm, lại ngã nhào ở nơi này hôm nay.” Thấy Kim Sư thần phục, Chu Du nói tiếp: “Ta là Chu Du của Long tộc, tiểu sư nên biết mình là người dưới trướng ai rồi đó.” “Vâng, lão gia.

Vậy lão gia cũng là Long tộc, có thể cho ta mượn thanh Bạch Đao linh bảo vừa nhìn thấy không ạ!” “Ngươi tiểu sư này thật là được voi đòi tiên, pháp bảo là bảo vật của ta, cứ xem biểu hiện của ngươi đã.” Chu Du nói xong, một đạo cấm chế được đánh vào Nguyên thần của Kim Sư, dùng để khống chế.

Kim Sư cũng không phản kháng, nhìn cấm chế hạ xuống.

“Biểu hiện không tệ, cấm chế không có tổn hại, sau này yên tâm làm vật cưỡi, ta sẽ gỡ nó ra cho ngươi.” “Vâng, lão gia!” Chu Du giơ tay lên, Kim Sư liền bay đến dưới chân Chu Du, hướng về phía Đông Hải.

Chương 28

Chỉ là còn chưa đến Đông Hải, một luồng uy áp kinh khủng trực tiếp đè một người một tọa kỵ xuống đất. ... ...

Mà nói Chu Du và Kim Sư, một người một tọa kỵ đang hướng về Đông Hải, đột nhiên giữa không trung truyền đến một luồng uy áp, trực tiếp đè hai người xuống mặt đất.

Sau đó Chu Du thúc giục linh bảo định đứng dậy, lại cảm nhận được uy áp càng lúc càng mạnh.

Chu Du không thể không thúc giục toàn thân pháp lực vào Hỗn Độn Châu, mới có thể đứng dậy dưới luồng uy áp này.

Miễn cưỡng bảo vệ được bản thân, cúi đầu xuống lại chỉ thấy Kim Sư nằm bẹp dưới đất, cũng không sử dụng pháp bảo, một vẻ dáng dấp phó mặc cho số phận.

"Ngươi đồ lười biếng này!

Thật là." Chu Du cười cười đá vào Kim Sư một cái, đang tò mò vì sao lại xảy ra tình huống này.

Bản thân đã là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không tính chí bảo, chiến đấu lực cũng ở cấp độ Đại La đỉnh phong, sao đột nhiên lại bị một luồng uy áp trấn áp xuống.

Nếu không phải có Hỗn Độn Châu, luồng uy áp càng lúc càng mạnh này chẳng phải có thể trực tiếp đè mình bẹp dí sao, tình huống gì thế này!

Còn chưa đợi Chu Du hoàn hồn, trong Hồng Hoang đột nhiên dị tượng liên tiếp.

Chỉ thấy trong Hồng Hoang tử khí từ phía đông kéo đến, thiên hoa

loạn trụy, địa dũng kim liên, tiếng đạo âm vang vọng khắp trời đất.

Chẳng mấy chốc khí lành tan đi, Đại đạo hiển hiện, vô số sinh linh chìm đắm trong đó.

Dưới luồng khí lành này, vô số tu sĩ được đột phá, thậm chí có cả cỏ cây linh bảo trong Hồng Hoang cũng được cơ duyên này, trực tiếp được điểm hóa linh trí hóa hình mà ra, có thể thấy dị tượng trời đất lúc này linh dị đến mức nào.

Đồng thời đi kèm với dị tượng chính là uy áp càng thêm to lớn, cùng với từng trận tử quang từ phía đông Hồng Hoang truyền ra.

Chúng sinh Hồng Hoang lần lượt cảm thấy thần phục, mang theo thái độ thành kính mà quỳ lạy.

Lại chỉ nghe thấy giọng nói uy nghiêm truyền đến từ trong Hồng Hoang.

"Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Huyền môn đô lĩnh tú, nhất khí hóa Hồng Quân.

Ta là Hồng Quân, hôm nay thành đạo ở Ngọc Kinh, chứng đạo Thánh nhân, sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời trong Hỗn Độn, người có duyên đều có thể đến nghe." Sau đó dị tượng cùng với uy áp từ từ biến mất. ... ...

"Sư phụ thành đạo!!!" Chu Du tuy biết Hồng Quân nhất định sẽ thành Thánh, nhưng nói thật là hiện tại vẫn chưa chuẩn bị xong.

Vốn dĩ nghĩ rằng lúc Hồng Quân thành đạo mình có thể đạt đến Đại La đỉnh phong, đến lúc đó có thể trực tiếp trảm thi tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Người tính không bằng trời tính, nhưng dù sao cũng có vốn liếng để đi nghe đạo.

Nếu mình hiện tại chỉ là cảnh giới Thái Ất, có thể sống sót trong Hỗn Độn hay không còn là vấn đề, huống chi làm sao tìm được Tử Tiêu Cung.

Cho dù Chu Du là chân truyền của Hồng Quân, e rằng trên Tử Tiêu Cung cũng sẽ không có một chỗ cho Chu Du.

Nghĩ đến đây, Chu Du trong lòng cũng có chút không thể chờ đợi được nữa, muốn nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung, kiến thức một phen các vị đại năng Hồng Hoang.

"Lão gia, Hồng Quân vừa rồi là ai vậy, lợi hại thế?" "Vừa rồi là sư phụ của lão gia ngươi, Hồng Quân lão tổ thành đạo Hỗn Nguyên, thành tựu cảnh tượng Thánh nhân.

Sau này tu hành cho tốt, tuyệt đối không được khinh suất nói về Thánh nhân, phải biết Thánh nhân là tôn vị trên Đại La Kim Tiên, nhắc đến danh húy của Thánh nhân, Thánh nhân liền có thể cảm nhận được." "Lão gia, thì ra bối cảnh của chúng ta lợi hại như vậy!" Kim Sư một mặt ngưỡng mộ, tuy không biết đang nghĩ gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt của nó là có thể biết, đối với việc làm tọa kỵ cho Chu Du hiện tại là vạn phần hài lòng.

"Là ta chọn, ta muốn làm tọa kỵ của lão gia, ai nói cũng không được!!!" "Lão gia ta phải đến Hỗn Độn Tử Tiêu Cung nghe đạo, ngươi trước tiên trở về Long Cung, ta sẽ để lại trên người ngươi một đạo tin tức, người Long tộc nhìn thấy sẽ hiểu!" Bên này Chu Du cũng dặn dò Kim Sư.

"Lão gia, ta cũng muốn đi nghe đạo, lão lão gia không phải nói chỉ cần có duyên phận là có thể đi nghe đạo sao?" Bên này Kim Sư quay

đầu lại, một bộ dáng ta đang giận.

"Ngươi nha!" Chu Du chỉ vào trán Kim Sư, không khỏi bật cười.

"Ngươi bây giờ chỉ là cảnh giới Thái Ất, chưa nói đến tu vi ngươi không đủ, không thể xuyên qua cách mô thế giới để đi vào Hỗn Độn, cho dù có thể đi vào Hỗn Độn ngươi cũng không tìm được Tử Tiêu Cung!

Huống chi trong Hỗn Độn nguy hiểm vạn phần, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng chỉ miễn cưỡng bảo vệ được bản thân, nếu lão gia nhất thời không để ý, vậy ngươi sẽ hồn về Hỗn Độn, trực tiếp bị Hỗn Độn tiêu giải!" "Vậy phải làm sao, lão gia!" Nhìn vẻ mặt khao khát của Kim Sư, lại cảm nhận được cảnh giới Thái Ất đỉnh phong của Kim Sư, Chu Du cũng muốn thử xem công đức có thể giúp Kim Sư đột phá hay không.

Dù sao Đại La Kim Tiên cần phải khai mở tam hoa trên đỉnh đầu, khác với cảnh giới thông thường.

"Thật sự muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, vậy lão gia ta sẽ giúp ngươi một tay!" Chu Du nói xong, từ trong Nguyên thần phân ra một đạo công đức chi lực, xuất hiện trên tay, "Đây là công đức chi lực, là lão gia lập phường thị mà có được, hiện tại tặng cho ngươi, hy vọng ngươi có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Đại La!" "Đa tạ lão gia, Kim Sư nhất định sẽ đột phá Đại La, lại vì lão gia đi đến Hỗn Độn!" Kim Sư một mặt khao khát nhìn công đức chi lực trong tay Chu Du.

"Đi!" Chu Du cũng không chậm trễ, trực tiếp đưa công đức trong tay vào Nguyên thần của Kim Sư.

Kim Sư trong nháy mắt hóa thành đạo thể đầu sư tử thân người, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu hành.

Chẳng mấy chốc khí thế trên người đã xảy ra biến hóa.

Vốn dĩ Kim Sư đã là tu vi Thái Ất đỉnh phong, chỉ cần có chút cảm ngộ là có thể nhìn thấy cảnh giới Đại La.

Hiện tại có công đức của Chu Du ban cho, đương nhiên nước chảy thành sông bắt đầu đột phá Thái Ất Kim Tiên, hơn nữa bản thân Kim Sư lại tham ngộ Kim chi đại đạo, nên cảnh giới Đại La hẳn là không có vấn đề gì.

Nhìn Kim Sư đang trong quá trình đột phá, Chu Du ngón tay khẽ động, Bạch Ngọc Đao trong phường thị liền xuất hiện bên cạnh.

Xóa bỏ khí tức tế luyện của bản thân trong Bạch Ngọc Đao, quay đầu lại là có thể giao Bạch Ngọc Đao cho Kim Sư.

Vốn dĩ Chu Du chỉ sơ bộ tế luyện Bạch Ngọc Đao, nên việc xóa bỏ khí tức Nguyên thần không có chút tổn hại nào, hơn nữa bản thân Kim Sư chỉ có một bạn sinh hạ phẩm Tiên thiên linh bảo là chuông linh, có Bạch Ngọc Đao, độ an toàn trong Hỗn Độn sẽ tăng lên nhiều hơn.

Hiện tại Kim Sư sắp tấn thăng Đại La Kim Tiên, giao Bạch Ngọc Đao cho Kim Sư cũng coi như vật tận kỳ dụng, mà bản thân mình hiện tại cũng không thiếu linh bảo lắm.

Thực sự không được, chỗ sư phụ Hồng Quân còn có rất nhiều, chỉ cần Chu Du hạ thấp mặt mũi, tin rằng một hai kiện cũng không có vấn đề gì.

Thế là Chu Du trực tiếp lấy Bạch Ngọc Đao từ phường thị ra, giao cho Kim Sư.

Chu Du cũng không sợ chậm trễ, bởi vì Chu Du biết chỉ cần không chậm trễ quá lâu, Tử Tiêu Cung cuối cùng vẫn có vị trí của mình.

Tuy nhất định không phải là mấy vị trí đầu tiên, vì mấy vị trí đầu tiên là thiên định, đều có sắp xếp riêng, nên Chu Du mới trợ giúp Kim

Sư tấn thăng, mà không phải là lần đầu tiên đến Tử Tiêu Cung.

Chương 29

Đương nhiên Chu Du không tin Hạo Thiên dám đóng cửa với mình!

Trong lúc Chu Du đang trầm tư, Kim Sư cũng sắp hoàn thành tấn thăng, Nhân hoa trên đỉnh đầu đã nở, chính thức bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ có điều hiện tại vẫn đang trong quá trình tham ngộ.

Cuối cùng Kim Sư cũng tỉnh lại, trước sau chỉ mất mấy ngày, có thể thấy được sự diệu dụng của công đức.

"Đa tạ lão gia thành toàn!" Kim Sư quỳ lạy hành lễ.

"Đây là Bạch Ngọc Đao, hiện tại ban cho ngươi!" "Đa tạ lão gia, đa tạ lão gia." Kim Sư yêu thích không buông tay nhận lấy Bạch Ngọc Đao, Nguyên thần đơn giản tế luyện, liền thu vào trong cơ thể, sau đó hóa thành chân thân, khuỵu chân trước xuống, mời Chu Du ngồi lên lưng.

"Được, đến Tử Tiêu Cung thôi!" Chu Du khoanh chân trên lưng Kim Sư, sau đó chỉ huy Kim Sư đi ra ngoài Hỗn Độn.

Bản thân Kim Sư lĩnh ngộ là Kim chi pháp tắc, tốc độ tuy không bằng những người chuyên tu hành tốc độ chi đạo, nhưng tốc độ phi hành cũng cực nhanh, hơn nữa cực kỳ ổn định.

Chu Du ngồi trên lưng Kim Sư không cảm nhận được chút gập ghềnh nào, liền trực tiếp tiến vào tu hành.

Không lâu sau, Kim Sư chở Chu Du đến trước cách mô Hồng Hoang.

Lúc Chu Du đến, nơi này cũng đã tụ tập rất nhiều tu sĩ, đều là

những người muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, phần lớn đều là tu vi Đại La, một số ít người cũng có tu vi Thái Ất đỉnh phong.

Nhưng Chu Du cũng đều có thể nhìn ra căn nguyên, xem ra các tiên thiên đại thần đã sớm xuất phát rồi, những người trước cách mô thế giới hiện tại cũng là vừa mới đến.

Lẻ tẻ có mấy người Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, không biết có phải là được trưởng bối đưa đến để kiến thức một phen đại năng Hồng Hoang hay không.

Xem ra trưởng bối trong nhà cũng không định để mấy người Thái Ất Kim Tiên xuyên qua cách mô đến Hỗn Độn, trong Hỗn Độn vẫn quá nguy hiểm, Thái Ất Kim Tiên vẫn nên ở lại trong Hồng Hoang thì tốt hơn.

Chu Du thấy có mấy vị Đại La Kim Tiên đã xuyên qua cách mô đến Hỗn Độn, liền gọi Kim Sư một tiếng.

Kim Sư hiểu ý, chuông linh trên cổ bay lên, xuyên qua cách mô thế giới, sau đó chở Chu Du đến bên ngoài Hỗn Độn.

"Đây là đại năng phương nào, ngay cả tọa kỵ cũng là Đại La Kim Tiên!" "Ngươi xem chuông linh phía trước con sư tử kia cũng là Tiên thiên linh bảo, thật là tài đại khí thô!" "Chẳng lẽ là ẩn sĩ Hồng Hoang!!!" "Ghi nhớ dáng vẻ của vị đại năng này, để sau này tiểu bối không chọc vào!" Những lời bàn tán sau cách mô Hồng Hoang, Chu Du lúc này không nghe thấy được nữa.

Bởi vì đã đến hư không Hỗn Độn, trong hư không Hỗn Độn không thể nghe thấy âm thanh, giao lưu cũng chỉ có thể dựa vào Nguyên thần chi lực.

Chu Du cảm nhận phương hướng của Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, sau đó truyền âm cho Kim Sư, rồi hai người nhanh chóng bay đi.

... ...

Mênh mông Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung sừng sững trong đó, xung quanh cung điện đều là lực lượng không rõ, đẩy lùi khí lưu Hỗn Độn xung quanh.

Vạn dặm vuông đều là một vùng bình lặng, tạo thành sự đối lập rõ rệt với sự hỗn loạn trong Hỗn Độn, khiến người ta cảm khái về sự vĩ đại của Thánh nhân.

Mà từ khi Hồng Quân thành Thánh, tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang, giảng đạo tại Tử Tiêu.

Trong Hồng Hoang không ít đại thần, khi nghe lời của Hồng Quân, đã ngay lập tức lên đường đến Hỗn Độn.

Tổ mạch Hồng Hoang là Côn Luân sơn trải dài vạn dặm, tử khí bao quanh.

Phía đông Côn Luân là nơi Tam Thanh thanh tu, ba người đang luận đạo tại nơi ở của Thái Thanh Lão Tử.

Hiện tại ba người còn chưa thành Thánh, chính là lúc thân mật nhất, không hề tồn tại sự tranh giành đạo pháp như hậu thế.

Hơn nữa mỗi lần ba người luận đạo cũng đều thu hoạch không ít, nên thỉnh thoảng lại luận đạo cầu tiến.

Lúc này trong ba người Thái Thanh Lão Tử là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hôm đó, một luồng uy áp ập đến ba người, cảm nhận được luồng uy áp này, chỉ thấy pháp bảo trong tay ba người cùng xuất ra.

Bàn Long Biển Quải trong tay Lão Tử bay lên, Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng thúc giục Thanh

Bình Kiếm, mỗi người tự chống đỡ.

Một lát sau, ba người đang khổ sở chống đỡ uy áp, liền nghe thấy Hồng Quân tuyên cáo Hồng Hoang, chứng đạo thành Thánh.

Áp lực trên người ba người đột nhiên nhẹ bẫng, lại nghe thấy Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, ba người nhìn nhau, sắc mặt ngẩn ra.

Bởi vì ba người vô cùng tự tin, dựa vào tiên thiên truyền thừa liền cho rằng mình là do Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, tự nhận là Bàn Cổ chính tông.

Hơn nữa tu hành cũng cực kỳ nhanh chóng, lại không biết Hồng Quân đã thành đạo, không khỏi có chút thất vọng.

"Lại không biết Tử Tiêu Cung ở đâu?" Thông Thiên nói với hai huynh trưởng.

"Ba người chúng ta là hậu duệ của Bàn Cổ, còn phải đi nghe đạo sao?" "Chúng ta tuy là do Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nhưng ngươi và ta đều biết sự khó khăn của việc thành đạo, Hồng Quân lão tổ đã mở rộng cửa phương tiện, chúng ta cũng nên đi, tin rằng nhất định sẽ có thu hoạch!" Lão Tử nói xong, hai người kia cũng gật đầu đồng ý, sau đó ba người thu lại linh bảo, đóng chặt sơn môn, lên đường đến Hỗn Độn. ... ...

"Huynh trưởng, Thánh nhân là cảnh giới gì?" "Thánh nhân chắc chắn là trên Đại La mấy tầng, nếu không Hồng Hoang sao lại có cảnh tượng như vậy!" Trên Bất Chu Sơn, chính là Phục Hy và Nữ Oa đang nói chuyện.

"Vẫn là mau xuất phát, cố gắng đến Tử Tiêu Cung sớm, nghe được đại đạo của Thánh nhân!" Phục Hy nói với Nữ Oa.

"Đúng vậy!" Hai người cũng đứng dậy bay về phía Hỗn Độn. ... ...

Phía tây Hồng Hoang, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt mày hớn hở.

"Thực là cơ duyên của hai người chúng ta!" "Tây phương xa xôi, chúng ta cũng phải nhanh chóng xuất phát." "Thực sự là Tây phương cằn cỗi, tu hành chậm chạp, lần này Hồng Quân lão tổ thành đạo, hai người chúng ta cũng có thể cầu xin phương pháp giải cứu." ... ...

Nhưng dưới Bất Chu Sơn lại là một cảnh tượng khác, Thập nhị tổ vu đang bàn tán sôi nổi trong đại điện.

Tổ vu không kính trời đất, chỉ kính Bàn Cổ, nên đối với việc Hồng Quân thành Thánh nhân, không đặc biệt coi trọng, nhưng trưởng của Tổ vu là Đế Giang cũng có tầm nhìn xa.

"Bọn ta Tổ vu là do tinh huyết của Phụ thần hóa thành, là hậu duệ của Bàn Cổ, lại không có Nguyên thần, nghe đạo có ích gì?" Người nói chuyện đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, chính là Hỏa chi tổ vu phương nam Chúc Dung.

Phải biết rằng Bàn Cổ khai thiên, sau đó Nguyên thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết diễn hóa thành Thập nhị tổ vu, lần lượt là: Đế Giang: như túi da vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, Không gian tốc độ chi tổ vu Cú Mang: xanh như trúc biếc, thân chim mặt người, chân cưỡi hai rồng, Mộc chi tổ vu phương đông Nhục Thu: mặt người thân hổ, mình mặc vảy vàng, vai mọc hai cánh, tai trái đeo rắn, chân cưỡi hai rồng, Kim chi tổ vu phương tây Cộng Công: đầu mãng xà thân người, mình mặc vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xanh, Thủy chi tổ vu phương bắc Huyền Minh: mặt người thân chim, hai bên tai mỗi bên treo một con rắn xanh, chân đạp hai con rắn xanh, Vũ/Băng chi tổ vu Hậu Thổ: thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, hai tay cầm rắn mây, Thổ chi tổ vu trung ương Cường Lương: miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng, tay dài, Lôi chi tổ vu Chúc Cửu

Âm: tay người thân rồng, toàn thân đỏ rực, Thời gian chi tổ vu Thiên Ngô: tám đầu mặt người, thân hổ tám đuôi, Phong chi tổ vu Hấp Tư: mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ, Điện chi tổ vu Xa Bỉ Thi: mặt người thân thú, hai tai như chó, tai treo rắn xanh, Độc chi tổ vu Còn có Chúc Dung vừa nói chuyện.

"Chính vì chúng ta không có Nguyên thần, không thể tu hành, nên mới phải xem lần nghe đạo này có phương pháp giải quyết không!" Người nói chính là Đế Giang.

"Cho dù không dùng pháp lực, nhục thân của chúng ta cũng đã vô địch!" "Đừng nói nữa, lần này chúng ta cùng đi!" Đế Giang không đợi người khác phản bác, trực tiếp quyết định.

Nói xong, chỉ thấy mười hai vị tổ vu trực tiếp bay lên không, dựa vào nhục thân xuyên qua cách mô Hồng Hoang tiến vào Hỗn Độn.

Chương 30

Vừa lúc đó, Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh cũng nghe thấy lời của Hồng Quân, liền nhìn nhau cười một tiếng, rời khỏi Thái Dương Tinh.

Dẫn theo mấy người Yêu tộc đến chỗ cách mô thế giới.

Vu Yêu hai phe gặp nhau trong Hỗn Độn, vì lời nói về hậu duệ Bàn Cổ mà nảy sinh bất đồng, cuối cùng Đế Tuấn và Thái Nhất dựa vào Hỗn Độn Chung cùng Thập nhị tổ vu đại chiến, cuối cùng cả hai đều bị thương, mỗi bên tự lui.

Những nơi khác trong Hồng Hoang, các đại năng cũng bay đến Hỗn Độn. ... ...

Nghe đạo ở Tử Tiêu Cung cũng cần đại cơ duyên, cơ duyên tất có khảo nghiệm.

Khảo nghiệm đầu tiên là tu vi, tu vi không đạt đến Đại La Kim Tiên, ngay cả tư cách vào Hỗn Độn cũng không có.

Khảo nghiệm thứ hai là tìm được Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn mênh mông, nếu không có duyên phận, Tử Tiêu Cung dù ở ngay trước mắt, cũng không có cách nào tiến vào.

Có người chạy loạn một hồi cũng đến được đích, mà có người rõ ràng biết Tử Tiêu Cung ở đâu, nhưng lại không đến được.

Người có duyên đều có thể nghe đạo, chỉ có đến Tử Tiêu Cung mới chứng minh là có duyên phận.

Mấy ngày sau, những người kể trên đều đến ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhìn cung điện duy nhất trong tầm mắt, đều cảm khái uy năng của Thánh nhân, lại thấy cửa Tử Tiêu Cung đóng chặt, biết thời gian chưa

đến, liền đứng đợi trước cửa cung.

Thỉnh thoảng lại có người đến ngoài Tử Tiêu Cung, gia nhập vào trong đó.

Nhìn ra xa, đều là những bậc Đại La từ khắp nơi trong Hồng Hoang, như Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và các tiên thiên đại thần khác, đương nhiên còn có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân quen thuộc của Chu Du, mọi người đều tĩnh lặng chờ cửa cung mở ra.

Không lâu sau, Kim Sư chở Chu Du cũng đến ngoài Tử Tiêu Cung, mọi người cũng đều nhìn về phía một người một sư tử của Chu Du.

Phải biết rằng hiện tại trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên mới là đỉnh phong chủ lưu.

Bây giờ người đến ngay cả tọa kỵ cũng là Đại La, thực sự khiến mọi người kinh ngạc, nhưng cũng không biết là nhân vật nào.

Trong đám người, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng nhìn thấy Chu Du từ xa, liền đi ra khỏi đám đông, đến trước mặt một người một sư tử của Chu Du.

"Chúc mừng Chu Du đạo hữu!" "Chúc mừng đạo hữu, lần này nhiều ngày không gặp, lại có được tọa kỵ này nha!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lần lượt mở miệng chúc mừng, bởi vì hai người biết, Chu Du là đệ tử nhập thất của Hồng Quân lão tổ.

Trong đó Hồng Vân đối với Kim Sư càng có mấy phần tò mò, tọa kỵ Đại La Kim Tiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp!" Chu Du nhìn thấy nụ cười trên mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng hiện ra ý cười, xoay người xuống khỏi tọa kỵ, để Kim Sư khôi phục đạo thể, cùng hai người đáp lễ.

Dù sao trong số mọi người cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử và Hồng

Vân là tương đối quen thuộc.

Hơn nữa ba người đều là người có tính cách hào sảng, trước đây nói chuyện rất hợp, cho dù xa cách lâu ngày không gặp, tình cảm cũng không giảm.

Mọi người trước cửa Tử Tiêu Cung cũng một trận tò mò, nhìn về phía mấy người.

Lúc này Hồng Vân quay lại đám người trước Tử Tiêu Cung.

Hồng Vân trước nay là người tốt của Hồng Hoang, bạn bè cũng không ít, nhưng đa số đều là quan hệ gật đầu chào hỏi mà thôi, thấy Chu Du đến đây, cũng không thể chờ đợi được mà giới thiệu Chu Du cho mọi người.

"Các vị đạo hữu, đây là đệ tử dưới trướng Hồng Quân Thánh nhân, Chu Du đạo hữu!" "Các vị đạo hữu an hảo!" Chu Du đang nói chuyện với Trấn Nguyên Tử nghe thấy lời của Hồng Vân, cũng một mặt bất đắc dĩ.

Vốn dĩ không định nhanh như vậy biểu lộ thân phận của mình, giả heo ăn thịt hổ, xem ai dám vuốt râu cọp, nhưng lại không chịu nổi cái miệng lớn của Hồng Vân.

"Thì ra là Chu Du đạo hữu!" Mọi người trong lòng cũng kinh ngạc, lại là hậu duệ của Thánh nhân.

"Thì ra là Chu Du đạo hữu, bần đạo Thái Thanh Lão Tử!" "Ngọc Thanh Nguyên Thủy!" "Thượng Thanh Thông Thiên!" "Phục Hy!" "Nữ Oa!" ... ...

Mọi người vạn trạng, chỉ mấy người trước Tử Tiêu Cung này khi nhìn Chu Du cũng có biểu hiện khác nhau.

Có người ngưỡng mộ, có người ghen tị, có người khinh bỉ, còn có người không để ý.

Nhưng đối với Chu Du vẫn là người coi trọng chiếm đa số, dù sao mấy chữ hậu duệ của Hồng Quân phân lượng cực nặng.

Nghe xong mọi người tự giới thiệu, cũng vội vàng đáp lại.

"Gặp qua Tam Thanh đạo hữu!" ... ...

"Nghe nói Chu Du đạo hữu là đệ tử của Hồng Quân lão tổ, có biết lão tổ khi nào giảng đạo không!" Bên này Chu Du còn chưa kịp nói chuyện với Tam Thanh, trong đám người truyền ra một giọng nói, nhưng cũng không nhìn rõ là ai.

"Thánh nhân giảng đạo, là chuyện khó có được.

Ngươi sao không có chút kiên nhẫn nào." "Nên trị tội bất kính của ngươi!" Còn chưa đợi Chu Du trả lời, mọi người đã phê bình người hỏi một trận tơi bời.

"Lúc sư phụ thành đạo, ta đã xuống núi du ngoạn, lúc này cũng là nghe nói sư phụ sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, liền đến đây, không biết cửa cung khi nào mở, chỉ cần tĩnh tâm chờ đợi là được, nếu không kiên nhẫn, có thể trực tiếp rời đi!" Đối với loại người này, Chu Du cũng không có tính khí tốt gì, nhanh chóng nói chuyện với Tam Thanh và mọi người mới là chuyện chính.

Tam Thanh, Phục Hy và những người khác, sinh ra đã mang theo khai thiên công đức, có khí vận lớn, cơ duyên lớn.

Hơn nữa Tam Thanh và Nữ Oa là người thiên định, nhất định sẽ thành Thánh.

Chu Du còn không biết mình có thể chứng đạo Hỗn Nguyên trước khi Tam Thanh thành Thánh hay không, nên bây giờ tạo mối quan hệ tốt chắc chắn không sai, dù sao bạn bè nhiều cũng là chuyện tốt. ... ...

Còn chưa đợi mọi người phản ứng, cửa Tử Tiêu Cung đã mở ra, mọi người hoàn toàn không có sức phản kháng đều bị hút vào trong

cung.

Mọi người trước cửa kém nhất cũng đều là tu vi Đại La Kim Tiên, có thể hút hết một đám người vào trong điện, có thể thấy được tu vi của Thánh nhân.

"Dưới Thánh nhân, đều là con kiến" câu này không phải là hư vọng.

Mọi người sau khi bị hút vào trong cung một lát mới phản ứng lại, nhìn ra xa, phía trước có một đài cao.

Dưới đài đặt sáu cái bồ đoàn, xem ra đài cao trước điện chính là nơi Hồng Quân giảng đạo, nhưng sáu cái bồ đoàn khiến mọi người không hiểu.

Theo lý mà nói, đến ngoài Tử Tiêu Cung ít nhất cũng có mấy ngàn người, vì sao chỉ có sáu cái bồ đoàn, chẳng lẽ Thánh nhân có thâm ý gì, mọi người trong lòng không khỏi nảy sinh một trận suy đoán.

Bên này Chu Du cũng nhìn thấy cảnh tượng trong điện, đặc biệt là nhìn thấy sáu cái bồ đoàn, hiểu rằng đây là thánh vị thiên định, mỗi người đều có chủ.

Chương 31

Tuy trong lòng có chút ngưỡng mộ, nhưng nghĩ đến sau này Thánh nhân bị Thiên đạo khống chế, nên tâm tư cũng vơi đi mấy phần.

"Đạo hữu có biết Thánh nhân có ý gì không?" Trấn Nguyên Tử nghiêng người hỏi Chu Du, bên cạnh Hồng Vân cũng vểnh tai nhìn Chu Du.

"Đạo hữu sao không tiến lên, ngươi là chân truyền của Hồng Quân lão tổ mà!" Hồng Vân theo sát Trấn Nguyên Tử nói.

"Sư phụ giảng đạo cho Hồng Hoang, nhất định có dụng ý, chỉ là lúc này ta nên ở bên cạnh hầu hạ thì hơn!" Chu Du trong lòng rõ ràng, nhưng cũng sẽ không nói thẳng ra với hai người.

Dù sao bây giờ Thiên đạo đã bắt đầu hiển hiện, nhiễu loạn Thiên đạo không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, hơn nữa vạn nhất là do Hồng Quân làm, mình mạo muội nói ra phá hỏng thì không tốt.

"Nếu là do Thánh nhân làm, tất nhiên có dụng ý lớn!" Sau đó Hồng Vân không đợi Trấn Nguyên Tử và Chu Du có phản ứng, liền đi về phía trước.

Mà nói mọi người dưới điện nhìn thấy bồ đoàn, đều cảm thấy sẽ có đại cơ duyên, sau đó mấy người liền không thể chờ đợi được mà lao về phía bồ đoàn.

Hồng Vân thấy vậy cũng tăng thêm mấy phần tốc độ dưới chân.

Trong số mọi người đi đầu chính là Tam Thanh, ba người hợp nhất, đẩy lui mấy người xung quanh, ngồi trước ba cái bồ đoàn đầu tiên.

Mấy người theo sát phía sau thấy vậy, chuyển hướng sang mấy

cái bồ đoàn phía sau.

Nhưng Phục Hy mắt nhanh tay lẹ, lại chặn mấy người lại, sau đó trực tiếp đẩy Nữ Oa về phía bồ đoàn thứ tư.

Đợi Nữ Oa ngồi xuống, chính mình cũng không kịp tranh giành bồ đoàn phía sau, đành phải ngồi sau lưng Nữ Oa.

Hồng Vân phát giác tương đối nhanh, hiện tại đã đến trước bồ đoàn thứ năm, nhưng còn chưa đợi Hồng Vân ngồi xuống, một bóng người đã trực tiếp đẩy Hồng Vân ra ngồi vào bồ đoàn thứ năm.

Chính là Côn Bằng của Bắc Hải, dựa vào tốc độ cướp được bồ đoàn của Hồng Vân.

"Ngươi!" Hồng Vân thấy việc không thể làm, cũng trực tiếp nghiêng người ngồi vào bồ đoàn thứ sáu.

Đến đây sáu cái bồ đoàn toàn bộ đều có người chiếm giữ, những người còn lại đều than thở một tiếng, đã bỏ lỡ đại cơ duyên.

Nhưng cũng không dám cướp đoạt, bởi vì đây là nơi của Thánh nhân, nếu Thánh nhân không vui thì hỏng bét.

Thế là đành phải tự tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống.

Chu Du nhìn cảnh tượng trong điện, quả nhiên là một màn quen thuộc, vậy lát nữa chính là lúc hai người Tây phương bắt đầu biểu diễn rồi.

Còn chưa đợi Chu Du nghĩ xong, cửa điện đã vang lên giọng của hai người Tây phương.

Một người sắc mặt vàng vọt, mặt mày đau khổ, phảng phất như bị bệnh nặng.

Người kia thì đầu tròn tai lớn, một bộ phúc tướng, chính là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây phương.

“Thật đáng thương cho hai người bọn ta từ nơi xa xôi cằn cỗi ở Tây phương đến đây, vì cầu con đường cứu vớt Tây phương, lại không ngờ ngay cả một chỗ ngồi cũng không có.

Thật đáng thương thay!” Nói xong, nước mắt hai người lại thật sự rơi lã chã.

Mọi người trong điện khóe mắt co giật, không ngờ lại có người không biết xấu hổ như vậy.

Chỉ nghe Tiếp Dẫn mặt mày đau khổ nói tiếp: “Sư đệ, Tây phương chúng ta xa xôi, đến đây đã không dễ, bây giờ còn không có vị trí, không nghe được chân âm của Thánh nhân, thà chết đi cho xong.” Nói xong nhìn mấy người trên bồ đoàn phía trước, thấy mấy người không có phản ứng gì, trực tiếp đâm đầu vào cột trụ bên điện.

Chỉ nghe một tiếng “đang”, Tiếp Dẫn trong nháy mắt đầu vỡ máu chảy.

“Sư huynh, sao lại như vậy, đạo hữu có thể thương xót hai người chúng ta, nhường ra một vị trí, để Tây phương chúng ta cũng có thể nghe được lời dạy của Thánh nhân không?” Bên này Chuẩn Đề cũng khóc lóc thảm thiết nói với mấy người.

Nhìn Tam Thanh phía trước không liếc mắt, Chuẩn Đề nhìn sang Nữ Oa, lại chỉ thấy Phục Hy mặt lộ vẻ tức giận.

“Huynh muội ta cũng chỉ có một chỗ ngồi!” Chuẩn Đề thấy Phục Hy có vẻ muốn động thủ, vội vàng lui lại nửa bước, nhìn sang hai người cuối cùng.

Lại chỉ thấy người cuối cùng đột nhiên như bị trúng tà, đứng dậy, chính là Hồng Vân.

Miệng còn không ngừng nói: “Thật đáng thương, thật đáng thương” Bên này Chuẩn Đề thấy cảnh tượng này, trực tiếp chen lấn

Hồng Vân, ngồi vào bồ đoàn cuối cùng.

Mọi người dưới điện thấy cảnh tượng này, đều tỏ vẻ khinh bỉ, nhưng cũng đối với Hồng Vân lộ vẻ châm chọc.

Vị trí tốt như vậy lại nhường ra, sớm biết mấy câu nói là có thể nhường chỗ, vậy sao không phải là mình.

Bên này Chuẩn Đề ngồi xuống, sắc mặt hơi vui, nói với người trên bồ đoàn thứ năm: "Đạo huynh khai ân, sư huynh ta bị thương nặng, đáng lẽ phải có một chỗ ngồi, mau nhường cho sư huynh ta đi!" Côn Bằng trên bồ đoàn thứ năm đang định mắng chửi, liền nghe thấy Nguyên Thủy mở miệng.

"Loài súc sinh lông vũ ẩm ướt sinh ra từ trứng sao xứng ngồi cùng với bọn ta, còn không mau nhường chỗ!" Bên này Lão Tử và Thông Thiên tuy kinh ngạc với lời của Nguyên Thủy, nhưng hiện tại cũng không tiện phản bác, một người nhắm mắt không nói, một người mắt nhìn chằm chằm Côn Bằng, dường như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay.

Mắt Côn Bằng đầy lửa giận, nhìn Tam Thanh, nhưng cũng bất đắc dĩ, mình không đánh lại ba người, sau đó lưu luyến không rời đứng dậy đi xuống bồ đoàn.

Tiếp Dẫn nhân cơ hội ngồi lên bồ đoàn thứ năm.

"Đáng hận!" Côn Bằng nhìn sâu vào mấy người, trong lòng lửa giận ngút trời.

Sau đó nhìn sang Hồng Vân ngơ ngác không xa, trong lòng càng thêm mấy phần hận ý.

Nếu không có Hồng Vân nhường chỗ, mình cũng sẽ không có tai họa vô cớ này.

Mà lúc này Trấn Nguyên Tử cũng đến bên cạnh Hồng Vân.

“Sao lại có thể thiện tâm như vậy?” Biết Hồng Vân tốt bụng, nhưng không ngờ cơ duyên lớn như vậy cũng sẽ từ bỏ, Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Đối với hành vi của Hồng Vân chỉ cảm thấy hận sắt không thành thép.

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không cần buồn, nhường rồi thì thôi!” Bên này Chu Du tuy biết bồ đoàn bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chiếm, nhưng lại không biết quá trình sự việc là như vậy, Hồng Vân bị ngốc sao?

Lúc này cũng chỉ có thể an ủi Trấn Nguyên Tử trước.

Lời vừa nói xong, lại chỉ thấy Hồng Vân một trận co giật, ánh mắt trở nên thanh minh, mới nhớ lại chuyện vừa làm.

“Sao vậy?” “Ngươi sao lại ngốc như vậy.” Trấn Nguyên Tử vẫn lo lắng cho Hồng Vân.

“Vừa rồi không biết sao, ta hoàn toàn không phát giác, lại không ngờ đã nhường đi cơ duyên!” Hồng Vân cũng hối hận đỏ mắt.

“Xem ra Hồng Vân là có duyên không phận!” Chu Du trong lòng hiểu ra mấy phần, chắc chắn là do Thiên đạo làm, Thánh nhân thiên định, không thể là Hồng Vân.

Tuy hiểu ra, nhưng cũng không khỏi cảm thấy tiếc cho Hồng Vân, hiện tại chỉ cảm thấy đã mất đi đại cơ duyên, lại không ngờ đây là một quả vị Thánh nhân.

Không biết Hồng Vân cuối cùng biết được sẽ có phản ứng gì, nhưng đáng tiếc nhất có lẽ là Côn Bằng, tuy Hồng Vân không có chỗ ngồi, nhưng còn mang theo một đạo Hồng Mông Tử Khí an ủi, Côn Bằng thì ngay cả cọng lông cũng không vớt được!

Đã kiếp này trở thành bạn của Hồng Vân, vậy thì cố gắng giúp

Hồng Vân thoát khỏi vận mệnh đi!

Chu Du trong lòng thầm nghĩ.

Chương 32

"Thật đáng tiếc!" Mọi người dưới điện xem một vở kịch hay, làm mới lại nhận thức của mình.

Một là không ngờ lại có người không biết xấu hổ như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai là không ngờ trong Hồng Hoang lại có người tốt bụng như Hồng Vân, chỉ cảm thấy Hồng Vân ngốc đến đáng yêu!

Còn chưa đợi mọi người dưới điện bàn tán, đài cao trong điện liền xuất hiện dị tượng.

Mọi người định mắt nhìn lại, trên đài cao dường như tồn tại vô số không gian, từng tầng, từng lớp đều là sự huyền ảo vô tận, cho đến nơi sâu thẳm.

Chưa đợi mọi người nhìn rõ, dị tượng tan đi, chỉ thấy Hồng Quân ngồi ngay ngắn trên đài, hai bên có đồng tử đứng hầu dưới đài, chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

"Gặp qua sư phụ!" Chu Du vội vàng cúi người lạy.

"Gặp qua Thánh nhân!" Mọi người cũng lần lượt hành lễ.

Hồng Quân cúi mày, nhìn mọi người trong điện, đặc biệt là nhìn kỹ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Hồng Vân mấy lần, sau đó lại nhìn thấy Chu Du bên cạnh Hồng Vân, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Ngón tay giơ lên, trên đài cao lại có thêm một cái bồ đoàn, ngay dưới chỗ ngồi của Hồng Quân.

Chu Du vừa nhìn liền biết ý của Hồng Quân, liền đi lên đài cao ngồi trên bồ đoàn, Hồng Quân gật đầu, sau đó nói: "Chỗ ngồi cứ như vậy sắp xếp, không được thay đổi." "Lần giảng đạo này, tổng cộng có ba lần, mỗi lần kéo dài ba ngàn năm, cách nhau cũng ba ngàn năm."

Hồng Quân cũng không quản phản ứng của người bên dưới, liền bắt đầu lần giảng đạo đầu tiên. ... ...

"Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." "Đạo trùng, nhi dụng chi hoặc bất doanh.

Uyên hề, tự vạn vật chi tông; trạm hề, tự hoặc tồn.

Ngô bất tri thùy chi tử, tượng đế chi tiên." "Cốc thần bất tử, thị vị huyền tẫn.

Huyền tẫn chi môn, thị vị thiên địa căn.

Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần." "Trí hư cực, thủ tĩnh đốc.

Vạn vật tịnh tác, ngô dĩ quan phục.

Phu vật vân vân, các phục quy kỳ căn.

Quy căn viết tĩnh, tĩnh viết phục mệnh.

Phục mệnh viết thường, tri thường viết minh.

Bất tri thường, vọng tác hung.

Tri thường dung, dung nãi công, công nãi toàn, toàn nãi thiên, thiên nãi đạo, đạo nãi cửu, một thân bất đãi." ... ...

Thánh nhân giảng đạo, dị tượng nảy sinh, không phải là cảnh tượng Chu Du giảng đạo năm xưa.

Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, lý lẽ huyền ảo quấn quanh trong điện.

Thỉnh thoảng từng đóa kim hoa rơi xuống người mọi người trong điện, sau đó xung quanh mọi người trong nháy mắt tỏa ra một trận huyền quang.

Cùng với sự giảng đạo sâu sắc của Hồng Quân, mọi người dưới đài cũng nghe như si như say, thỉnh thoảng có người bỗng nhiên khai sáng, tu vi trực tiếp tấn thăng.

Nhưng vẫn có mấy người ngồi trong điện, ngó trái ngó phải, dường như không có chút phản ứng nào với lời giảng đạo của Hồng Quân.

Nhưng nhìn những người xung quanh đều chìm vào cảm ngộ, mấy người cũng không thể không nhắm mắt lại, nghe Hồng Quân giảng.

Chính là mấy người trong Thập nhị tổ vu, trời sinh không có Nguyên thần, chỉ tu nhục thân, nên đối với những cảnh giới dưới Chuẩn Thánh mà Hồng Quân giảng không có phản ứng gì.

Nhưng một trong số các tổ vu, Thổ chi tổ vu Hậu Thổ lại có phản ứng hoàn toàn khác, lại có thể hấp thu toàn bộ những gì Hồng Quân giảng, khiến người ta kinh ngạc.

Tuy lần giảng đạo này của Hồng Quân chỉ giảng lại một lần tất cả các cảnh giới dưới Chuẩn Thánh, nhưng đối với tất cả mọi người dưới điện không nghi ngờ gì là thích hợp nhất.

Bởi vì hiện tại ngoài các lãnh tụ tam tộc và La Hầu trước đây, tu vi cao nhất còn lại của Hồng Hoang cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Bây giờ lần giảng đầu tiên tại Tử Tiêu Cung, không nghi ngờ gì là giúp mọi người sắp xếp lại những thiếu sót trong tu hành, để mọi

người thấy được những thiếu sót, sai lầm trong quá trình tu hành của mình, để củng cố nền tảng.

Nếu không có lần giảng đạo này, thì cho dù sau này Hồng Quân giảng tam thi chi pháp, cũng sẽ có rất nhiều người vì tu vi của mình mà không thể đột phá Chuẩn Thánh, huống chi là vấn đỉnh Hỗn Nguyên.

Mà Chu Du ở bên cạnh Hồng Quân nghe được cũng rõ ràng nhất, thu hoạch cũng cực lớn.

Không biết là cố ý hay vô ý, Chu Du phát hiện lần giảng đạo này của Hồng Quân càng phù hợp với tình hình của mình hơn.

Mình từ khi hóa hình bắt đầu đã vô cùng coi trọng nền tảng, nên mỗi cảnh giới cũng đều là nước chảy thành sông, không có tình trạng đốt cháy giai đoạn.

Hơn nữa trên núi Ngọc Kinh Hồng Quân đã giảng đạo riêng cho mình mấy vạn năm, nên cảnh giới của mình so với mọi người dưới điện hẳn là vững chắc nhất.

Nhưng hiện tại lại có chút khác biệt so với trước đây, trước đây Hồng Quân chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, nên một số tình huống của Chu Du nhìn không rõ lắm, cho dù chỉ đạo Chu Du cũng là theo suy nghĩ của thời Chuẩn Thánh.

Hiện tại Hồng Quân đã trở thành Thánh nhân, nên đối với mỗi khuyết điểm trong cảnh giới của Chu Du đều vô cùng rõ ràng.

Nên nhân cơ hội giảng đạo, chiếu cố một chút cho đệ tử nhập thất này của mình.

Chu Du mới phát hiện lần giảng đạo này của Hồng Quân giống như là giảng riêng cho mình vậy.

Cùng với việc giảng đạo bắt đầu, Chu Du so sánh tình hình của

mình với đại đạo nghe được, phát hiện rất nhiều chỗ thiếu sót trước đây của mình, mình hóa hình ra đã là cấp Kim Tiên.

Tuy tu vi không thấp, hơn nữa mình trước khi hóa hình Nguyên thần đã cảm ngộ rất nhiều, nhưng dù sao cũng không có đạo thể, sau khi ra đời không có trải nghiệm cảnh giới Địa Tiên, Thiên Tiên, nên vẫn có chút không viên mãn.

Chu Du nhân cơ hội này trước khi tấn thăng Chuẩn Thánh lại sắp xếp lại đạo của mình.

Mà mọi người dưới điện cũng có suy nghĩ tương tự, dù sao đa số người không phải là đại thần như Tam Thanh, có tiên thiên truyền thừa.

Hiểu biết về cảnh giới vẫn chưa đủ, khó tránh khỏi có chút thiếu sót, nghe Hồng Quân giảng rồi lại đối chiếu với bản thân, đều được lợi ích không nhỏ.

Chương 33

Lần giảng đạo này đã kéo dài hai ngàn năm, cùng với nền tảng ngày càng viên mãn, cảnh giới của Chu Du cũng đã buông lỏng, trực tiếp tiến vào cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Trong sáu cái bồ đoàn dưới đài, Lão Tử vốn đã là cảnh giới Đại La đỉnh phong, hiện tại cách bước vào Chuẩn Thánh cũng chỉ là một bước chân.

Năm người còn lại thấp nhất cũng giống như Chu Du, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Cùng với thời gian trôi qua, vốn tưởng rằng lần giảng đạo này Hồng Quân chỉ định giảng cho mọi người cảnh giới dưới Chuẩn Thánh.

Lại không ngờ một ngàn năm cuối cùng, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân bay ra, từng luồng huyền quang đại đạo từ Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra, toàn bộ đại điện trong nháy mắt tràn ngập đạo vận đại đạo, ba ngàn đại đạo phảng phất như đều ở trong đó.

"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu; Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu.

Thiên địa chi gian, kỳ do thác dược hồ?

Hư nhi bất khuất, động nhi dũ xuất.

Đa ngôn số cùng, bất như thủ trung." Hồng Quân lại bắt đầu giảng đạo về pháp tắc tu hành, mọi người dưới đài trong nháy mắt vui mừng khôn xiết, vốn dĩ mọi người đối với việc tấn thăng Đại La đã có chút tham ngộ về đại đạo mình tu hành, nhưng cũng đều là thầy bói mù sờ voi, không biết gì.

Hiện tại có hệ thống chỉ đạo, con đường đạo đồ vô cùng rõ ràng, nên ai nấy đều vui mừng ra mặt.

Chu Du trước đây cũng chưa từng nghe Hồng Quân giảng giải về pháp tắc chi đạo, dù sao Chu Du lúc đầu cũng chỉ mới vào Đại La, cách Chuẩn Thánh còn một đoạn đường dài, nên Hồng Quân cũng sẽ không mạo muội giảng giải cho Chu Du về pháp tắc tu hành chi đạo.

Hồng Quân vốn định đợi Chu Du có chút tham ngộ về Thời gian đại đạo, liền truyền hạ pháp tắc đại đạo, nhưng không ngờ thánh đạo của mình đã đến gần, chỉ có thể đóng cửa sơn môn tham ngộ đạo quả Thánh nhân.

Hiện tại cảnh giới của Chu Du đã đủ, nên nghe vào cũng rất sâu sắc.

Trên bồ đoàn, pháp tắc chi đạo của Hồng Quân truyền xuống, Lão Tử trong lòng có cảm ngộ, cảnh giới Chuẩn Thánh cũng là nước chảy thành sông, trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thập nhị tổ dưới đài càng vui mừng như điên, tuy trước đây đạo tổ Hồng Quân giảng về cảnh giới dưới Chuẩn Thánh không có tác dụng gì với mình, nhưng pháp tắc đại đạo này lại là nơi tu hành, cái này đương nhiên là có thể nghe hiểu!

Một ngàn năm cũng trôi qua trong nháy mắt, cùng với kỳ giảng đạo ba ngàn năm kết thúc, Hồng Quân cũng dừng lại, mọi người dưới đài nghe chăm chú, lại nghe thấy tiếng đạo âm tan đi, vô cùng thất vọng.

Sau đó mọi người cũng đều tỉnh táo lại, lần lượt lạy Hồng Quân.

"Đa tạ đạo tổ truyền đạo chi ân!" Truyền đạo cho Hồng Hoang xứng đáng với danh xưng đạo tổ, Hồng Quân cúi đầu gật đầu.

Lần nghe đạo ba ngàn năm này, cảnh giới mọi người đều có đề

thăng, trong đó Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử và những người khác đều đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, hơn nữa Lão Tử thậm chí còn đi được một đoạn rất dài trong Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mà Chu Du cũng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nói về chiến lực, không thua kém Lão Tử.

Bởi vì Chu Du tấn thăng Chuẩn Thánh cũng gần như chỉ sau Lão Tử.

Hiện tại mới là đội ngũ hàng đầu của Hồng Hoang, đương nhiên Hồng Quân không tính!

Lúc này lại nghe thấy một người dưới đài lên tiếng, "Đạo tổ, Vu tộc chúng con không có Nguyên thần, có cách nào giải quyết không!" Chính là một trong Thập nhị tổ vu, Đế Giang, cũng là lão đại của các tổ vu.

Bởi vì Vu tộc không có Nguyên thần, các Đại vu khác cũng chỉ có thể mài giũa nhục thân, nên Đế Giang muốn hỏi xem có cách nào không.

"Vu tộc tự có duyên pháp!" Còn chưa đợi Đế Giang nói, Hồng Quân nói tiếp: "Ba ngàn năm đã qua, lần giảng đạo này đến đây là hết, lần sau sẽ là ba ngàn năm sau, các ngươi tự lui xuống đi!" "Đa tạ Hồng Quân đạo tổ, chúng con cáo lui!" Sau đó cửa Tử Tiêu Cung mở ra, Hồng Quân vung tay, mọi người trong điện trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Điện, mọi người đều xuýt xoa, cảm khái sức mạnh của Thánh nhân.

"Chu Du đạo hữu ở đâu?" Hồng Vân còn muốn tìm Chu Du hỏi xem tình hình của mình thế nào, bởi vì Chu Du dù sao cũng là chân truyền của đạo tổ Hồng Quân.

“Đừng ồn ào!

Hồng Vân, nhân quả giữa ngươi và ta khó mà kết thúc!” Một bóng người ở xa hận thù nhìn Hồng Vân, chính là Côn Bằng.

“Sợ ngươi chắc!” Hồng Vân tuy có chút tức giận, vốn dĩ mình đã hơi hồ đồ nhường đi vị trí, bây giờ còn phải kết nhân quả với con chim ngốc Côn Bằng này, cũng là tức không chịu nổi.

Trấn Nguyên Tử tuy không hiểu chuyện trong điện, nhưng vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh Hồng Vân.

Côn Bằng cũng nhìn ánh mắt không thiện cảm của Tam Thanh và những người khác, hừ một tiếng rồi đứng dậy tiến vào Hỗn Độn.

“Chu Du đạo hữu hiện tại chắc là bị đạo tổ giữ lại rồi, chúng ta về Hồng Hoang trước đi!” Trấn Nguyên Tử kéo Hồng Vân cũng rời đi.

Những người còn lại nghe lời của Trấn Nguyên Tử, cũng đầy ngưỡng mộ nhìn Tử Tiêu Cung.

Mình chỉ được nghe đạo ba lần, người bên trong kia có thể nghe thánh ngôn bất cứ lúc nào, thật hận không thể thay thế.

Sau đó cũng đều than thở rồi lui đi. ... ...

“Chúc mừng lão sư chứng đạo thành Thánh!” Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân cũng nhìn đệ tử đang cười nói vui vẻ bên dưới, mặt đầy bất đắc dĩ.

“Thánh nhân ư!

Chẳng thành Thánh nhân thì thôi!” Nhìn Hồng Quân với vẻ mặt phức tạp, Chu Du cũng lấy làm nghi hoặc trong lòng, bèn hỏi Hồng Quân.

“Lão sư vì sao lại nói vậy, đệ tử không hiểu?” “Thiên ý như đao, Chu Du có biết vì sao lại có ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung không?”

Hồng Quân nhìn Chu Du với vẻ mặt nghiêm túc.

“Đệ tử không biết!

Lão sư ắt là vì chúng sinh Hồng Hoang siêu thoát mà giáng xuống đại đạo!” Đến lúc cần nịnh nọt thì vẫn phải nịnh nọt, Chu Du tỏ vẻ sùng bái.

“Là do vi sư có được di sản của Ma Thần Hỗn Độn, nên mới có cảnh ngộ này, chứng đạo thành Thánh, đều là...” Hồng Quân nói được nửa câu thì dừng lại.

“Hửm?” Chu Du càng thêm bối rối, sao không giống với kiếp trước nhỉ!

Kiếp trước chẳng phải nói là sau khi Hồng Quân chứng đạo Thánh nhân, ông ta đã ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, rồi nhận được đại công đức, đại khí vận, cuối cùng thuận lợi hợp đạo, thành tựu Bán bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh nhân sao?

Tại sao bây giờ lại thành ra thế này, di sản của Ma Thần Hỗn Độn là cái gì?

Nếu bây giờ Hồng Quân đã chứng đạo Thánh nhân, mà Thiên Đạo vẫn chưa hoàn toàn hiển hiện trước mặt thế nhân.

Hồng Quân cũng chưa hợp đạo, không thể nào có ảnh hưởng gì đến ông ấy được, cho dù có di sản của Ma Thần Hỗn Độn thì đã sao?

“Lại vì trận chiến Đạo Ma, phương Tây điêu tàn, vi sư nghiệp lực quấn thân, đành phải giảng đạo để trả lại nghiệp lực!

Nhân quả tuần hoàn, vi sư cũng ở trong bàn cờ này!” “Sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, vi sư sẽ phải thân hợp Thiên Đạo, đến lúc đó không thể được như bây giờ nữa!” Nghe Hồng Quân nói, Chu Du dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Tuy Hồng Quân không nói rõ, nhưng thứ có thể khiến Hồng Quân thân ở trong bàn cờ chỉ có Đại Đạo mà thôi.

Nói cách khác, vốn dĩ ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn đáng lẽ phải thân vẫn vào lúc khai thiên, tư dưỡng cho Hồng Hoang mới sinh, nhưng có một bộ phận Ma Thần Hỗn Độn nguyên thần bị trọng thương trốn thoát, tuy bị Đại Đạo nghiền nát, nhưng cũng khiến Thiên Đạo không được viên mãn cho lắm.

Hồng Quân tiếp nhận di sản của Ma Thần Hỗn Độn, vì vậy Đại Đạo sắp xếp cho La Hầu xuất thế tranh đạo với Hồng Quân, đại chiến ở phương Tây, sau đó gây ra tổn thương nghiêm trọng cho tổ mạch phương Tây.

Chương 34

Nhân quả nghiệp lực nảy sinh, Hồng Quân bắt buộc phải giảng đạo ở Hồng Hoang để trả lại nghiệp lực, thúc đẩy tu sĩ Hồng Hoang tiến thêm một bước.

Dù vậy cũng không đủ để trả hết nhân quả.

Một vòng lại nối một vòng, cuối cùng chỉ có thể thân hợp Thiên Đạo, khiến cho Hồng Hoang viên mãn.

"Thì ra là thế, thì ra là thế!" Chu Du phảng phất hiểu ra tại sao Hồng Quân rõ ràng là Thánh nhân đời đầu của Huyền Môn, cuối cùng lại phải kết thúc bằng việc hợp đạo, tại sao thuở sơ khai của Hồng Hoang lại xảy ra trận chiến Đạo Ma, thì ra tất cả đều là mưu tính của Đại Đạo!

Dù cho không phải mọi chuyện đều do Đại Đạo hoạch định, nhưng đại thế ắt hẳn là do Đại Đạo sắp đặt, chân tướng chắc chắn là như vậy, nhân quả do trời định.

"Lão sư!" Chu Du lộ vẻ lo lắng, hiểu được tình cảnh của Hồng Quân, Chu Du cũng lo cho ông.

Mấy ông thuyết âm mưu ở kiếp trước còn bảo Hồng Quân hợp đạo là để khống chế Hồng Hoang, rồi đột phá Đại Đạo, đúng là nhảm nhí.

"Chắc hẳn trước đó Hồng Vân nhường chỗ cũng không phải tự thân mong muốn?" "Đúng như ngươi nói, tổ mạch phương Tây bị tổn thương, ắt phải có hồi báo, cho nên liền ứng lên người của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." "Vì vậy mới có chuyện Hồng Vân nhường chỗ!" "Vậy chẳng phải tất cả đều là hư ảo sao!!!" Chu Du tuy biết Hồng Hoang đều nằm trong sự sắp đặt của Đại Đạo, nhưng cảm giác bị khống chế

thực sự khiến người ta khó chịu, nghĩ đến đây cũng có chút suy sụp.

Cả người phảng phất trở nên vô lực, nguyên thần cũng có chút u ám.

Thấy Chu Du có biểu hiện như vậy, Hồng Quân sợ đạo tâm của Chu Du bị tổn thương liền nói tiếp: "Chu Du không cần kinh hoảng, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, phàm việc gì cũng có một tia sinh cơ!" Chu Du nghe xong toàn thân chấn động.

"Huống hồ cho dù vi sư thân hợp Thiên Đạo, cũng không phải là từ đây thân vẫn!" "Chẳng qua là bị Thiên Đạo khống chế mà thôi, huống hồ vi sư cũng muốn nhìn trộm bí mật của Đại Đạo, đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực." Hồng Quân cũng đã nghĩ thông suốt, nếu thế không thể cản, vậy chỉ có thể vui vẻ chấp nhận.

Chu Du lúc này mới hiểu ra, Đại Đạo cũng chỉ là một quy tắc, là để cho Hồng Hoang trưởng thành một cách bình thường.

Đối với những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang cũng chỉ có thể nắm giữ một phương hướng lớn, đối với những chuyện cụ thể cũng không có phân biệt đúng sai, cũng sẽ không nói là cưỡng ép can dự trực tiếp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Du thả lỏng mới hoàn hồn lại.

Mục tiêu của mình là chứng đạo siêu thoát, không có xung đột gì với Đại Đạo, chẳng qua sau này thuận theo đại thế mà thôi.

Nhưng nghĩ đến Hồng Quân lại cảm thấy có chút buồn bực.

"E rằng đệ tử không thể hầu hạ người được nữa!" "Vi sư thân hợp Thiên Đạo, tuy là để trả nhân quả, nhưng cũng có suy tính của riêng vi sư." "Hồng Hoang đại kiếp, vi sư cũng sẽ xuất hiện, không được có thái độ nhi nữ thường tình!" "Vâng!" Chu Du hiểu rõ, đạo tâm của Hồng Quân phi phàm, nếu đã hiểu rõ tình cảnh của mình,

cũng là muốn mượn quy hoạch của Đại Đạo, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

"Một bữa ăn, một ngụm nước, đều là Đại Đạo.

Chu Du cũng đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, hãy nghe vi sư giảng đạo trảm Tam Thi!" Thấy Chu Du đã tấn thăng Chuẩn Thánh, Hồng Quân cũng muốn truyền lại đạo trảm Tam Thi mà mình đã ngộ ra, để Chu Du chiếm được tiên cơ, dù sao sau này giảng đạo, những thứ này đều sẽ được truyền khắp Hồng Hoang.

Hồng Quân đương nhiên cũng có tư tâm, lỡ như sau này mình hợp đạo rồi, Chu Du đột nhiên xảy ra biến cố thì làm sao bây giờ.

Tuy thân hợp Thiên Đạo sẽ có chút quan tâm đến Chu Du, nhưng dù sao Thiên Đạo vô tình, không thể nào giống như mình bây giờ được.

Cho nên tranh thủ để Chu Du đột phá sớm, tin rằng thực lực ở trong tay, không ai có thể dễ dàng trêu chọc.

Nói xong, ngọc điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân hiện ra, bắt đầu giảng đạo cho Chu Du.

Lập tức trong Tử Tiêu Cung lại truyền ra âm thanh huyền diệu của Đại Đạo, nhưng bên ngoài lại không hề hay biết chút nào.

Tuy hai thầy trò trong Tử Tiêu Cung giao tiếp rất nhiều, nhưng trên thực tế chỉ trong chốc lát, tâm lý của Chu Du đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Quân, đạo tâm càng thêm kiên định, chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, siêu thoát ra ngoài Đại Đạo.

Bởi vì chỉ có trở thành tầng thứ Thiên Đạo, mới không bị Đại Đạo quản khống, mới được tiêu dao.

Giống như Hồng Quân, nếu Hồng Quân có thể chứng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, vậy thì sau khi thân hợp Thiên Đạo có thể quay về với bản ngã, chứ không phải giống như kiếp trước, trở nên không có chút tình cảm nào.

Đương nhiên đường phải đi từng bước một, bây giờ điều Chu Du cần làm là tu hành đạo trảm Tam Thi, trảm được Tam Thi, đột phá thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, như vậy mới có thể cân nhắc bước đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không để bị tụt lại phía sau.

Nếu không chờ đến sau khi lão sư Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba ở Tử Tiêu Cung, Thánh nhân xuất hiện, lúc đó muốn làm gì cũng bị hạn chế khắp nơi.

Dù cho Chu Du là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Tiên thiên chí bảo, nhưng ở trong Hồng Hoang vẫn không bì được với Thánh nhân có thể sử dụng một phần sức mạnh của Thiên Đạo.

Thời gian trôi qua không quá mấy ngày, đã nghe Chu Du quát lên một tiếng.

"Trảm!" Chỉ thấy một trong tam hoa trên đỉnh đầu Chu Du, Nhân Chi Hoa, nở rộ, bay ra một bóng người xuất hiện bên cạnh Chu Du, có năm sáu phần tương tự với Chu Du, nhưng mặt mày hiền hòa, mang theo thiện ý, có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đó chính là Thiện thi mà Chu Du dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trảm ra.

Tam Thi phân thành Thiện thi, Ác thi, Tự ngã thi.

Trong đó Thiện thi và Ác thi dễ nhất, chỉ cần tu vi đến là có thể mượn tiên thiên linh bảo để trảm ra trực tiếp.

Còn Tự ngã thi trảm ra không dễ, không chỉ cần tu vi, mà còn cần

có cảm ngộ vô cùng sâu sắc mới có thể trảm ra, nhưng đối với Chu Du mà nói, có sự giúp đỡ của Hồng Quân, cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng trảm thi cần mượn tiên thiên linh bảo, dùng linh khí bất diệt tiên thiên để ký thác, cho nên tiên thiên linh bảo ở hậu thế mới quý giá như vậy.

Phải biết tiên thiên linh bảo là có số lượng, mà tu sĩ thì vô tận, tiên thiên linh bảo dùng một cái thiếu một cái, chúng linh ở hậu thế mới vô cùng coi trọng tiên thiên linh bảo.

Hơn nữa dùng tiên thiên linh bảo trảm thi cũng sẽ tiêu hao bản nguyên của linh bảo, cần thời gian dài uẩn dưỡng mới có thể khôi phục, cho nên sau khi Chu Du trảm ra Thiện thi, liền thu Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên vào nguyên thần để uẩn dưỡng.

"Bần đạo Bạch Liên đạo nhân, ra mắt đạo hữu!" Thiện thi mặt mày hiền hòa, cúi người hành lễ với Chu Du.

Chu Du nhìn Thiện thi đối diện, tuy biết Thiện thi đối diện chính là mình, có thể cảm nhận được suy nghĩ của Thiện thi bất cứ lúc nào, tình huống này vẫn khiến Chu Du cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ngươi và ta đều là một thể, không cần như vậy!" "Bần đạo là một thân của đạo hữu, nhưng đạo hữu lại không phải là Bạch Liên!" Lập tức Bạch Liên đạo nhân và Chu Du nhìn nhau cười một tiếng, bay vào trong Nhân Chi Hoa trên đỉnh đầu Chu Du.

Hồng Quân cũng nhìn Chu Du với vẻ mặt tán thưởng, từ lúc giảng đạo đến nay không quá mấy ngày, Chu Du đã trảm ra Thiện thi, có thể thấy ngộ tính của Chu Du.

"Đi đi!" Nói xong cũng không đợi Chu Du phản ứng, trực tiếp đưa Chu Du vào trong Hồng Hoang, rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

Thật đáng thương cho những người khác vẫn còn đang vất vả từ

trong Hỗn Độn trở về Hồng Hoang!

Lúc này trong lòng Chu Du khẽ động, tự có cảm ứng...

Vì Bất Chu Sơn chống đỡ trời đất, nên đỉnh Bất Chu Sơn chính là nơi có vách ngăn của Hồng Hoang, hơn nữa là nơi dễ đến nhất trong Hồng Hoang.

Mọi người rời khỏi Hồng Hoang đều trực tiếp đi đến đỉnh Bất Chu Sơn, trở về Hồng Hoang cũng đi qua nơi này, cho nên Chu Du mới bị Hồng Quân một tay đưa đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Lúc này trên Bất Chu Sơn, Chu Du vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ trước đó, cảm khái Đại Đạo vô thường.

Tuy bây giờ Chu Du đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, đã trảm được một thi, có thể coi là người đứng đầu dưới Thánh nhân ở Hồng Hoang hiện nay, nhưng Chu Du vẫn không có chút tự mãn nào, bởi vì càng hiểu rõ về Hồng Hoang, càng có thể cảm nhận được sự vĩ đại của Đại Đạo.

Nước ở Hồng Hoang vẫn còn quá sâu!

Phải biết trên Chuẩn Thánh còn có Thiên Đạo Thánh nhân, Thánh nhân là tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lên nữa mới là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, cuối cùng mới là tầng thứ Đại Đạo.

Muốn đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, Chu Du còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Chương 35

Phải biết Hồng Quân trong lúc bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể thân hợp Thiên Đạo, mới có thể nhìn trộm cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, không biết sau này mình nên đi con đường này như thế nào.

Bây giờ vẫn là trảm Tam Thi trước, sau đó đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã.

Còn chưa đợi Chu Du suy nghĩ sâu hơn, nguyên thần đã có cảm ứng, phúc đến tâm linh.

Cảm giác được gần đây có bảo vật xuất thế có duyên với mình, lập tức vội vàng gọi Kim Sư, đi đến nơi cảm ứng.

Trước đây một mình, đi đâu cũng phải phân ra một tia nguyên thần để bay trên mây, bây giờ có Kim Sư là lao động miễn phí, cuối cùng cũng có thể yên tâm tham ngộ Đại Đạo.

Tuy nguyên thần của Chu Du có cảm ứng, nhưng lại không biết bảo vật này rốt cuộc là vật gì, sau khi tính toán một phen cũng không có kết quả.

Xem ra có thể là bảo vật này còn chưa hoàn toàn xuất thế, cho nên không thể tính toán ra được căn nguyên.

Nhưng cho dù là tiên thiên linh bảo, hay là tiên thiên linh vật khác, đều có thể coi là niềm vui từ trên trời rơi xuống, dù sao bây giờ có rất nhiều thời gian, Chu Du có thể tìm đến nơi nó ở, chờ đợi linh vật xuất thế!

Mọi người nghe đạo ở Hồng Hoang sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung cũng nhanh chóng trở về Hồng Hoang, bởi vì pháp tắc chi đạo mà Đạo Tổ Hồng Quân giảng, cũng không phải một sớm một chiều là có thể

cảm ngộ được.

Mọi người cũng nhân lúc vừa nghe xong, trong lòng có chút ngộ ra, cho nên vội vàng trở về đạo trường của mình, từ từ thưởng thức, tin rằng sau này nhất định sẽ có thu hoạch, đây cũng là lý do mọi người không kịp giao lưu, liền trực tiếp trở về Hồng Hoang.

Tham ngộ Đại Đạo là một chuyện vô cùng riêng tư, lúc tu sĩ toàn tâm tham ngộ Đại Đạo cũng là lúc phòng ngự yếu nhất, lúc này nếu bị ảnh hưởng thì hậu quả khó lường, đạo trường của mỗi người mới là nơi an toàn nhất.

Trong số mọi người, Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác là những người trở về Hồng Hoang đầu tiên.

Trở lại Bất Chu Sơn, chỉ là còn chưa đợi mấy người chào hỏi nhau, đã thấy tâm thần Nữ Oa khẽ động, trong chốc lát trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, liền nói với mọi người: "Các vị đạo huynh, tiểu muội trong lòng có chút ngộ ra, xin phép trở về trước!" Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng, kéo Phục Hy với vẻ mặt ngơ ngác định rời đi, Phục Hy bên này bất đắc dĩ, chỉ đành chắp tay cáo biệt.

Lúc này Tam Thanh, Chuẩn Đề và những người khác cũng ngẩn ra, không hiểu tại sao, nhưng chỉ một lát sau trên mặt mỗi người cũng hiện lên nụ cười, xem ra có chuyện gì tốt sắp xảy ra.

"Nguyên Thủy, Thông Thiên, chúng ta cũng đi thôi!" Lão Tử cũng không nói lời cáo biệt, thực sự có chút coi thường hai người phương Tây, nói xong, ba người Tam Thanh hóa thành ba đạo hồng quang bắn về phía chân núi.

"Sư đệ, xem ra nơi này có bảo vật có duyên với phương Tây chúng ta, chúng ta hãy đi lấy về!" "Đúng vậy, đúng vậy, sư huynh hai ta đi nhanh về nhanh, trở về rồi tiếp tục tham ngộ Đại Đạo!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn những người rời đi, nhìn nhau cười

một tiếng, thân ảnh cũng nhanh chóng biến mất trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Tại một sườn núi nhô ra ở Bất Chu Sơn, tuy so với Bất Chu Sơn chỉ là một chỗ nhô ra, nhưng vẫn cao lớn hơn vô số ngọn núi ở Hồng Hoang rất nhiều.

Kim Sư chở Chu Du đến sườn núi, Chu Du dựa vào một tia liên hệ trong nguyên thần mà tìm đến đây.

Chỉ là còn chưa đợi Chu Du cẩn thận cảm ứng nơi linh vật ở, lại cảm nhận được mấy đạo khí tức đang nhanh chóng tiếp cận.

"Hửm?

Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác sao lại đến đây?" Chu Du xuống khỏi Kim Sư, đáp xuống trên núi, nhìn Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người trong chốc lát cũng đã đến sườn núi.

"Chu Du đạo hữu!" "Đạo hữu không phải đang thanh tu ở Tử Tiêu Cung sao, sao lại đến đây du ngoạn?" Lão Tử bên này mở miệng hỏi Chu Du.

Chu Du mang theo Kim Sư cũng không thu liễm khí tức, cho nên mấy người đến gần, cũng đều phát hiện ra Chu Du và Kim Sư.

Mọi người hiển nhiên rất kinh ngạc khi Chu Du ở đây.

Nghe xong lời của Lão Tử, Chu Du nhìn mấy người, phát hiện không khí giữa mấy người cũng có chút vi diệu, Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác nhìn nhau, cũng có chút lúng túng, dù sao Nữ Oa vừa rồi còn nói vội trở về đạo trường tham ngộ Đại Đạo, nhưng mấy người cũng không vạch trần nhau.

"Câu này không phải nên là ta hỏi các ngươi sao?

Không trở về tham ngộ đạo tổ truyền dạy, sao lại đi lang thang khắp nơi!" Cảm nhận được khí tức Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong của Chu Du, mấy người cũng không tiện mở miệng trực tiếp, sợ Chu Du nổi lòng cướp đoạt.

Vẫn là Nữ Oa nhìn mấy người đang như nhắm mắt ngưng thần, nói thật với Chu Du: "Đạo huynh, quả thực là Nữ Oa trở về Hồng Hoang, cảm nhận được nơi này có vật hấp dẫn, cho nên mới đến xem một chút!" "Đúng vậy, hai người chúng ta cũng cảm ứng được vật này có duyên với ta, bị hấp dẫn mà đến!" Chính là hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Để đạo hữu biết, ba huynh đệ chúng ta cũng có cảm ứng!" Tam Thanh cũng theo sát trả lời Chu Du.

Mấy người lần lượt giải thích tình hình, để Chu Du không hiểu lầm, sợ Chu Du hiểu lầm là mấy người đang mưu đồ pháp bảo của hắn, thực sự là bối cảnh của Chu Du quá sâu, hậu đài quá cứng.

Tuy nói bây giờ Chu Du là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng mấy người hợp lực lại cũng không yếu, chỉ là vừa nghe đạo ở Tử Tiêu Cung xong, mấy người cũng không dám ra tay với Chu Du.

"Thì ra đều là bị bảo vật xuất thế hấp dẫn mà đến, xem ra bảo vật này khá thông linh, muốn tìm đạo hữu thích hợp à!" Chu Du cũng không rõ tại sao bảo vật này lại như vậy, nhưng nhập gia tùy tục, dù sao cái gì là của mình thì không ai cướp được.

Dù sao bây giờ bảo vật còn chưa xuất thế.

"Vậy chúng ta hãy chờ bảo vật xuất thế, mỗi người tự dựa vào bản lĩnh!" Chu Du nói với mọi người.

"Rắc rối rồi, bảo vật xuất thế làm sao chúng ta tranh lại được

đây!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng giật mình, chau mày.

Bây giờ trên sân có vẻ có mấy người, nhưng hai người bọn họ thế đơn lực bạc, Chu Du là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Lão Tử tuy không bằng Chu Du, nhưng Tam Thanh là một thể, ba người hợp lực quả thực là mạnh nhất trong số mọi người, cảnh giới của Nữ Oa và Phục Hy tương tự như hai người họ lại có linh bảo trong tay, tính thế nào hai người họ cũng không chiếm được thế thượng phong!

"Lẽ nào lần này phải tay không trở về?" Mà mấy người còn lại cũng đang tính toán, xem mỗi người có mấy phần thắng.

Không khí giữa mấy người có chút căng thẳng, đúng lúc này từ xa lại bay đến hai người, mọi người nhìn kỹ, thì ra là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Hồng Vân từ xa đã thấy mọi người tụ tập lại, bay đến gần mới phát hiện người đứng đầu lại là Chu Du, người chưa đến tiếng đã đến trước.

"Chu Du đạo hữu, ngươi không phải còn ở Tử Tiêu Cung sao?

Sao lại trở về Bất Chu Sơn?" Giọng nói của Hồng Vân mang theo một tia kinh ngạc và vui mừng, mấy người còn lại nghe được trong lòng lại lạnh đi.

Thôi xong, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại cùng một phe với Chu Du rồi.

Thấy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đến đây, Chu Du cũng vui vẻ cười một tiếng.

Ban đầu định sau khi nghe đạo xong sẽ giao lưu với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, nhưng không ngờ Hồng Quân lại giữ Chu Du lại, sau đó truyền thụ đạo trảm Tam Thi, cho nên hai người chỉ có thể trở

về trước.

Chu Du cũng không kịp an ủi Hồng Vân, dù sao Hồng Vân đã nhường đi một cơ duyên lớn như trời, mình còn đầy nghi hoặc, thực sự có chút đáng thương!

“Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, sao hai người cũng đến đây?

Ban đầu định cùng các ngươi trở về, nhưng không ngờ lão sư có sắp xếp khác.” “Không sao, sắp xếp của Đạo Tổ quan trọng hơn, đến đây không phải là do Hồng Vân sao, chúng ta vừa trở về Bất Chu Sơn, Hồng Vân liền nói nơi này có bảo vật có duyên với hắn, cho nên hai chúng ta mới tìm đến đây.” Trấn Nguyên Tử trả lời.

“Hửm?

Cũng cảm nhận được bảo vật?” Mọi người càng thêm kinh ngạc, linh bảo này khác với những linh bảo khác, lại khiến cho mọi người có mặt đều có cảm ứng, thực sự kỳ lạ!

“Thì ra là thế, chúng ta đều bị bảo vật này hấp dẫn mà đến!” “Vậy ta phải xem kỹ, là bảo vật gì có sức hấp dẫn như vậy!” Nghe lời của Chu Du, mấy người cũng cười lúng túng.

Ban đầu Chu Du đã có ưu thế về cảnh giới, bây giờ lại có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người, nghiễm nhiên là phe có thực lực nhất trong số mọi người có mặt.

Mọi người tụ tập lại, chỉ thấy sườn núi đột nhiên nứt ra, nơi nứt ra phát ra vạn đạo hào quang, phảng phất như cả sườn núi đều bị nhuộm vàng, khiến mọi người nhắm mắt lại.

Linh vật từ trong núi từ từ bay lên, toàn thân phủ đầy khí huyền hoàng, linh cơ vô hạn.

Chương 36

Mọi người đều tập trung nhìn nhưng cũng không dám tùy tiện động thủ, một là sợ phá hỏng linh cơ của bảo vật, hai là ra tay trước, ắt sẽ bị mọi người liên thủ tấn công.

Khi linh vật từ từ hiện ra từ trong núi, lơ lửng trên sườn núi, linh cơ toàn thân cũng ngày càng thịnh, thỉnh thoảng huyền quang lóe lên, tỏa ra bên ngoài, xem ra linh vật sắp xuất thế hoàn thành.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên mở mắt ra, đều cảm nhận được một luồng khí tức chí bảo khác với linh vật trên núi, thấy hai bóng người ở xa cũng ngày càng gần!

Trong lòng mọi người cũng càng thêm kinh ngạc.

"Vui rồi đây, một linh bảo không biết là gì, lại dẫn đến nhiều người như vậy!" Không biết cuối cùng sẽ thuộc về ai...

Hai bóng người đến trước mắt, mọi người lúc này mới bàng hoàng nhận ra, lại là hai vị Thái Dương Kim Ô trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Chẳng trách vừa rồi cảm nhận được một luồng khí tức chí bảo hoàn toàn khác, thì ra là Hỗn Độn Chung.

Thái Dương Tinh Đế Tuấn và Thái Nhất có thể nói là bẩm sinh giàu có.

Đông Hoàng Thái Nhất ôm chuông mà sinh, cái chuông này chính là một trong ba bảo vật khai thiên, tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung bên ngoài có nhật nguyệt tinh thần, xung quanh có địa thủy hỏa phong bao bọc, có sức mạnh xoay chuyển "chư thiên thời không", công năng diễn biến "thiên đạo huyền cơ", năng lực luyện hóa

“địa thủy hỏa phong”.

Còn có thể phản lại mọi đòn tấn công của bảo vật thần binh và vô hiệu hóa mọi tổn thương của thần thông pháp thuật.

Công thủ hợp nhất, đội trên đầu là bất bại, quả thực là chí bảo vô thượng.

Đế Tuấn cũng có Hà Đồ Lạc Thư hai đại cực phẩm tiên thiên linh bảo, hậu thế Phục Hy chính là dựa vào Hà Đồ Lạc Thư mới có thể lĩnh ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Bát Quái.

Hai người thực sự có khí vận kinh người, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến người ta thở dài.

Tương tự như hai người họ chính là Minh Hà trong biển máu, sinh ra đã có hai kiếm bạn sinh, Nguyên Đồ, A Tỳ, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn có cực phẩm linh bảo Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nhưng kết cục của Minh Hà tốt hơn nhiều, ít nhất không rơi vào tình cảnh như Đế Tuấn và Thái Nhất, không còn chút sinh cơ nào.

Mọi người tuy cũng tò mò, nhưng cũng hiểu hai người nhất định cũng là bị linh vật hấp dẫn mà đến.

Nhưng khi Chu Du nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, trong lòng dường như có suy đoán.

Ở Hồng Hoang, mấy người này chưa thành đạo đã tụ tập lại, còn ở trên Bất Chu Sơn, chỉ có bảo vật kia thôi!

Kiếp trước Chu Du có ấn tượng rất sâu sắc về chuyện này, dù sao mấy vị đại thần tiên thiên phân bảo, ngoài lão tổ Hồng Quân giảng đạo xong phân bảo, thì chỉ có bây giờ thôi.

Hiểu rõ đầu đuôi sự việc, Chu Du cũng bớt đi mấy phần suy nghĩ

về bảo vật này, bởi vì Chu Du biết, đây cũng là chuyện do Thiên Đạo đã định.

Nhưng nếu mình đã bị hấp dẫn, có cảm ứng, vậy cũng ắt sẽ có thu hoạch, cái gì thuộc về mình thì không ai cướp được!!!

Cho nên cũng tĩnh tâm lại, nhìn bảo vật đang hình thành trên đỉnh núi.

Mấy người khác ngoài lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung có tiếp xúc, cũng không có giao tiếp gì, cho nên cũng không chủ động nói nhiều.

"Đạo hữu cũng bị bảo vật này hấp dẫn phải không, bây giờ bảo vật còn chưa xuất thế, hay là ở đây chờ đợi đi!" Nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất đến, Phục Hy mở miệng nói.

Phục Hy cũng khá có cảm tình với hai người, nếu không hậu thế cũng không bị hai người mời vào Thiên Đình làm Yêu Hoàng.

"Đa tạ Phục Hy đạo hữu!" Hai người đến đây thấy các vị trí xung quanh bảo vật đều đã bị chiếm, cộng thêm lời mời của Phục Hy, tự nhiên đồng ý.

Mấy người còn lại nhìn Phục Hy, ban đầu người đã không ít, còn không biết có thể phân được không, bây giờ lại đến thêm hai người, lại bớt đi mấy phần cơ hội.

Phục Hy cũng không nói gì, nhưng trên mặt cũng co giật một trận.

"Nói nhanh quá rồi!

Khổ thật mà!" Mọi người đứng vững, chỉ thấy đỉnh núi bắt đầu rung chuyển ngày càng dữ dội, linh quang trên bảo vật càng thịnh, xem ra bảo vật sắp xuất thế.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, cả đỉnh núi hoàn toàn nứt ra, vô số mảnh đá bắt đầu bắn về phía dưới.

Bảo vật lơ lửng trên núi, mọi người lúc này mới nhìn rõ nguyên hình của bảo vật, đúng như Chu Du dự liệu.

Đó là một dây hồ lô tiên thiên, trên dây có bảy quả hồ lô, mỗi quả hồ lô có màu sắc khác nhau, lần lượt là màu vàng, màu đỏ, màu trắng, màu xanh, màu vàng đất, màu xanh lục, màu đen.

Hơn nữa mỗi quả hồ lô đều tỏa ra huyền quang, nhưng cũng có sự khác biệt.

Trong đó quả hồ lô màu đen cuối cùng so với những quả khác có vẻ hơi nhỏ, giống như bị suy dinh dưỡng.

Mọi người nhìn bảy quả hồ lô trên dây, rồi lại nhìn nhau, người đông của ít, bây giờ không ai biết nên phân chia như thế nào!

"Quả nhiên là thế, xem ra lần này không có hy vọng gì với hồ lô rồi!" Chu Du biết, hồ lô tự có định số, hơn nữa Chu Du cũng không nghĩ đến việc cưỡng ép cướp đoạt.

Phải biết Chu Du bây giờ thực sự không muốn có bất kỳ liên quan nào với Đại Đạo, tuy bây giờ thực lực cao hơn những người khác một bậc, nhưng bây giờ cưỡng ép phá hủy định số, sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bây giờ Chu Du chỉ muốn thế giới phát triển theo diễn biến của Hồng Hoang kiếp trước, như vậy mình mới có thể tìm kiếm biến hóa dưới đại thế, chứ không phải cưỡng ép can dự vào đại thế.

Dù sao mình hiện tại đối với Đại Đạo mà nói, không cần vung tay, trong nháy mắt, có thể đã không còn tồn tại, vẫn nên thành thật một chút, nhưng cơ duyên mình đáng được nhận cũng không thể bỏ qua.

"Bây giờ trên dây có bảy quả hồ lô, mà chúng ta lại có mấy người.

Bảy quả hồ lô xem ra cũng không thể chia đều." "Bây giờ có đạo hữu nào bằng lòng từ bỏ không?" Chu Du nhìn mọi người, mọi người

đều không nói gì.

"Xem ra cũng không ai bằng lòng từ bỏ cơ duyên đến tay, hôm nay nhân danh sư phụ ta đưa ra một phương pháp, các ngươi có thể nghe thử!" Nghe Chu Du nhắc đến Hồng Quân, mấy người mặt mày khổ sở, nhưng cũng không nói được gì.

Đều là vừa nghe Đạo Tổ truyền đạo, bây giờ không đồng ý chẳng phải là coi thường Đạo Tổ sao.

"Chúng ta nguyện nghe!" "Toàn bộ nhờ đạo hữu phân chia!" Mấy người lần lượt trả lời.

Chu Du nhìn mọi người.

"Hãy nghe đây, bảo vật có linh, đợi hồ lô rơi xuống bay về phía người nào, thì sẽ thuộc về người đó, được không?" "Đạo hữu công chính!" "Đạo hữu không hổ là cao đồ của Đạo Tổ, chúng ta đồng ý!" Mọi người cũng không ngờ Chu Du lại đưa ra phương pháp như vậy, hoàn toàn không cưỡng ép phân chia, mà là để mọi người dựa vào vận khí.

Như vậy ai nhận được cũng không bị ghen tị, mất đi cơ duyên cũng không cảm thấy có gì bất mãn, chỉ trách vận khí mình không đủ.

Hơn nữa dưới sự chứng kiến của mọi người, không ai có thể thao túng, càng thể hiện sự công bằng, cho nên vui vẻ đồng ý, ngay cả đối với Chu Du cũng có mấy phần hảo cảm.

Chu Du cũng muốn xem thu hoạch của mình rốt cuộc là gì.

Lập tức mọi người đến bên cạnh dây hồ lô, mỗi người tìm vị trí tốt, chỉ chờ hồ lô rơi xuống.

Không lâu sau, linh khí xung quanh dây hồ lô bắt đầu tụ tập về phía hồ lô, hình thành mấy vòng xoáy linh khí, cuối cùng dưa chín cuống rụng, bảy quả hồ lô từ trên dây rơi xuống bay tứ tán, chỉ còn

lại một sợi dây mây lơ lửng giữa không trung.

Bảy quả hồ lô rơi xuống, mọi người mới phát hiện hồ lô lại là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, tuy chưa đến tay, nhưng trong lòng cũng không khỏi vui mừng, nếu có thể được một quả hồ lô, vậy thì là một niềm vui lớn.

Chương 37

Hồ lô bay tứ tán, bởi vì xung quanh bảo vật đều bị mọi người chặn lại, cho nên cũng không cần lo lắng linh bảo sẽ biến mất.

Quả hồ lô màu vàng đầu tiên bay về phía Lão Tử, Lão Tử đưa tay ra đón, quả hồ lô màu vàng rơi vào trong tay, nụ cười trên mặt lan tỏa, nhận được một thượng phẩm tiên thiên linh bảo, đương nhiên là vui mừng.

Chu Du biết, quả hồ lô màu vàng này chính là Tử Kim Hồ Lô của Thái Thượng ở hậu thế.

Bảo vật có linh, mấy quả hồ lô còn lại cũng lần lượt rơi vào tay mọi người.

Hồ lô màu đỏ thuộc về Hồng Vân, sau này được hắn luyện hóa thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Hồ lô màu trắng thuộc về Đế Tuấn, sau này hồ lô được hắn luyện thành Trảm Tiên Phi Đao, trong đại chiến Vu Yêu, uy danh lừng lẫy, giết chết không ít đại năng Vu tộc, sau khi Đế Tuấn chết, truyền lại cho con trai Lục Áp, trong Phong Thần chi chiến, Lục Áp sử dụng Trảm Tiên Phi Đao, từng xuất hiện năm lần đều không thất thủ, chém giết năm vị đại yêu thời Hồng Hoang.

Hồ lô màu xanh thuộc về Thông Thiên, vì bên trong có hai con Thủy Hỏa Kỳ Lân, bị Thông Thiên luyện thành Thủy Hỏa Hồ Lô.

Hồ lô màu xanh lục thuộc về Nguyên Thủy, sau này hồ lô được hắn luyện nhập tinh phách kỳ lân, có thể chấn nhiếp tâm thần.

Hồ lô màu vàng đất thuộc về hai người Tiếp Dẫn, nhưng không biết hậu thế ra sao.

Quả hồ lô nhỏ màu đen cuối cùng thuộc về Nữ Oa, sau này chính là nguyên hình của Chiêu Yêu Phiên của Thiên Đình.

Bảy quả hồ lô đều đã được phân chia xong, lúc này dây hồ lô lơ lửng trên trời cảm nhận được quả hồ lô cuối cùng thành hình muộn, không được viên mãn, liền phân ra một cành khô rơi vào tay Nữ Oa.

Xem ra đây chính là Tạo Nhân Tiên mà Nữ Oa sử dụng khi tạo người.

Lúc này mọi người cũng đều có thu hoạch, cất kỹ linh bảo, lại nhìn Chu Du hai tay trống trơn, trong mắt đều là vẻ trêu tức.

Chu Du thì trong lòng có cảm ứng, cơ duyên của hắn rơi vào dây hồ lô giữa không trung, liền đưa tay lên, dây hồ lô trên không liền rơi vào tay Chu Du.

Chu Du cảm nhận mới phát hiện dây hồ lô còn ẩn chứa sinh cơ, bản thân có thể dùng làm một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, vượt xa thu hoạch của mọi người.

Nếu đặt dây hồ lô trong tiểu thiên thế giới của Hỗn Độn Châu, chắc hẳn có thể mọc lại hồ lô.

Thực ra đây cũng là do một chút linh cơ trong minh minh của dây hồ lô cảm nhận được Hỗn Độn Châu trên người Chu Du, cho nên mới hấp dẫn Chu Du đến, cuối cùng bị Chu Du nhận được.

Đến đây việc phân chia bảo vật hoàn tất, mọi người cũng đều thi lễ rồi trở về.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong lòng có vô số nghi hoặc, kéo Chu Du đến Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn...

Vạn Thọ Sơn.

Chu Du, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ba người ngồi xếp bằng

trong quán.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người mặt mày khó hiểu, cũng không biết sau khi Chu Du trở về Ngũ Trang Quán đã nói gì với hai người họ.

Thực ra Chu Du nói với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rằng, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Vân sở dĩ tinh thần hoảng hốt, cuối cùng nhường chỗ cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại là do vận mệnh đã định, điều này càng khiến hai người họ thêm bối rối.

Thực tế, sáu cái bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung đều có nhân quả lớn như trời, Tam Thanh có công đức khai thiên, khí vận kinh người, cho nên ba người mỗi người một cái.

Phục Hy, Nữ Oa là nhân vật quan trọng của hậu thế, cũng là những người được trời đất ưu ái, có một cái trong đó.

Cuối cùng là hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tuy không bằng mấy người phía trước, nhưng hai người họ đại diện cho khí vận của phương Tây, cho nên cuối cùng mới có thể giành được bồ đoàn.

Mà Hồng Vân tuy khí vận bất phàm, nhưng so với mấy người trước đó thì vẫn là một trời một vực.

"Lẽ nào chỉ vì khí vận của ta không bằng hai người phương Tây?" Hồng Vân chau mày, hiển nhiên khó có thể chấp nhận tình huống này.

"Không phải nói là vì khí vận công đức, Hồng Vân là đám mây đầu tiên của trời đất, khí vận cũng bất phàm, nhưng chuyện ở giữa còn liên quan đến những nguyên nhân khác." Chu Du kiên nhẫn tiếp tục giải thích cho Hồng Vân.

"Các ngươi đều biết lão sư và La Hầu từng có một trận chiến!" "Chuyện này sau này ta mới biết!" Hai người cũng gật đầu đồng ý.

"Đại chiến ngày đó, sư phụ ta và La Hầu đều là tu vi Chuẩn

Thánh, hơn nữa còn có sức mạnh của tiên thiên chí bảo, cuối cùng tổ mạch phương Tây bị tổn thương, cho nên phương Tây bây giờ mới nghèo nàn như vậy!" "Lần này sư phụ ta giảng đạo ở Hồng Hoang cũng là để trả nhân quả, vậy ngươi nói hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn làm sao có thể không có chỗ ngồi?" Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu đại chiến ở phương Tây, tổn thất to lớn, đối với phương Tây có chút thiếu sót, cho nên cơ duyên này mới rơi vào đầu hai người phương Tây.

Tuy nói tình trạng của Hồng Vân không phải do Đạo Tổ Hồng Quân gây ra, nhưng thực tế vẫn không thoát khỏi liên quan.

"Nói như vậy, hai chỗ ngồi này thực tế là đã được định sẵn cho hai người phương Tây rồi!" Trấn Nguyên Tử đã hiểu rõ.

"Thì ra là thế!" "Tuy không muốn nói như vậy, nhưng sự thật là như vậy, tuy chuyện không phải do sư phụ ta làm, nhưng xét cho cùng vẫn là vì sư phụ ta!" "Không dám, không dám, Đạo Tổ có thể truyền thụ Đại Đạo đã là phúc duyên của chúng ta rồi!" Trấn Nguyên Tử lập tức xua tay.

"Ai..." Hồng Vân thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Những gì đạo hữu nói, nghi hoặc trong lòng ta đã tan biến, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng đành chịu." "Nếu không cả ngày mang cái danh người tốt cũng không hay!" Hai người tưởng mình đã hiểu rõ chân tướng, trong lòng cũng thoải mái.

Nhưng Chu Du cũng chỉ nói một phần sự thật, tình hình thực tế chỉ có Chu Du và Hồng Quân biết.

Không thể nào nói thẳng sự thật cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, chưa nói đến việc có thể nói ra được không, cho dù có thể giải thích rõ ràng cho hai người họ, thì hai người họ có bị tổn thương đạo tâm hay không lại là một vấn đề khác.

Bởi vì Hồng Vân nhường chỗ tuy là do Đại Đạo sắp đặt, nhưng lại liên quan đến quy hoạch của Đại Đạo và bí mật của Hồng Quân, cho nên không thể tùy tiện nói ra.

"Hồng Vân, tuy nhường chỗ không phải là ý của ngươi, nhưng dù sao chỗ ngồi cũng đã nhường đi, cho nên danh hiệu này nhất thời không bỏ được, khiến ngươi bình thường làm những chuyện vô ích." Trấn Nguyên Tử đối với hành vi thường ngày của Hồng Vân vẫn có chút ý kiến, tuy trước đó cũng đã nói rất nhiều lần, nhưng Hồng Vân giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, vẫn cứ làm theo cách cũ.

Trấn Nguyên Tử cũng hy vọng chuyện này có thể cảnh tỉnh Hồng Vân một chút.

Phải biết ở Hồng Hoang không phải dựa vào lòng tốt để sinh tồn, không có thực lực bên người, tất cả đều là hư ảo.

"Ta thấy Côn Bằng là kẻ lòng dạ hẹp hòi, Hồng Vân lần này nhường chỗ, gián tiếp đắc tội với hắn, vẫn phải cẩn thận!" Chu Du cũng dặn dò Hồng Vân, bởi vì Chu Du biết hậu thế chính là vì sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung xong, Hồng Vân may mắn có được một đạo Hồng Mông Tử Khí, bị Côn Bằng đố kỵ, cho nên nhân lúc Hồng Vân một mình, cùng với Minh Hà bao vây, Hồng Vân vẫn lạc, mà cuối cùng đạo Hồng Mông Tử Khí đó cũng không thấy đâu.

Đương nhiên bây giờ chuyện còn khá sớm, Chu Du cũng chỉ cảnh báo Hồng Vân, muốn bảo vệ Hồng Vân, không phải chỉ đơn giản là phòng bị.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, bây giờ cũng không còn lo lắng như trước, đạo tâm thanh minh.

Dưới đề nghị của Chu Du, ba người bắt đầu luận đạo lần thứ hai.

Lần luận đạo đầu tiên, ba người đều vẫn còn là cảnh giới Đại La Kim Tiên, hơn nữa Chu Du còn thấp hơn hai người một cảnh giới, bây giờ Chu Du đã là Chuẩn Thánh trảm được một thi, mà hai người cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy bây giờ Chu Du còn chưa thể bộc lộ ra Thiện thi, nhưng chỉ bằng cảm ngộ pháp tắc đã vượt xa hai người, cho nên lần luận đạo này, hai người thu hoạch rất phong phú.

Đương nhiên Ngũ Hành Chi Đạo của Hồng Vân và Địa Đạo của Trấn Nguyên Tử cũng khiến Chu Du có chút thu hoạch.

Chẳng trách sau này các cao nhân cứ động một chút là luận đạo, quả thực đối với việc tu hành có sự trợ giúp rất lớn.

Thời gian trôi qua không quá trăm năm, ba người cũng đã có tiến bộ rất lớn, tuy cách đột phá còn rất xa, nhưng có thể có tiến bộ như vậy ở cảnh giới Chuẩn Thánh đã rất vui mừng rồi.

Chu Du đã giải quyết được nghi hoặc của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng đã chia sẻ thu hoạch ở Tử Tiêu Cung cho hai người, cuối cùng cũng sắp trở về Long tộc.

Chu Du biết sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung chính là đại chiến Vu Yêu, lúc đó Nhân tộc cũng đã xuất thế, Long tộc cũng phải nâng cao thực lực một chút, tuy Long tộc đã không còn là nhân vật chính của trời đất, nhưng Chu Du cũng không muốn Long tộc bị đại thế cuốn theo.

Chu Du có sắp xếp riêng cho Long tộc.

Ra khỏi Ngũ Trang Quán, Kim Sư vẫn luôn theo sau Chu Du hiểu ý, lập tức hóa thành chân thân, chở Chu Du bay về Đông Hải.

Chương 38

Lần này Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung khai giảng, Kim Sư cũng khó khăn lắm mới có được cơ hội này, cho nên vô cùng trân trọng.

Lúc nghe đạo càng thêm dụng tâm, đạo lý nghe không hiểu liền học thuộc lòng, nghĩ sau này có thể hỏi chủ nhân Chu Du.

Tuy vị trí trong Tử Tiêu Cung ở phía sau, nhưng tiến bộ không nhỏ, đặc biệt là lúc Đạo Tổ giảng giải về tu hành Đại La, cho nên sau khi giảng đạo kết thúc, Kim Sư đã là tu vi Đại La hậu kỳ.

Bản thân lúc xông vào chợ ở Đông Hải chỉ mới là cảnh giới Thái Ất đỉnh phong, bây giờ đã là Đại La hậu kỳ, ai thấy cũng phải khen một tiếng tốt.

Kim Sư cũng vô cùng mãn nguyện, đối với chủ nhân Chu Du tự nhiên càng thêm tôn sùng.

Dù sao không có Chu Du nhìn trúng, đem công đức chi lực cho mình, trợ lực tấn thăng, vậy mình cũng không có cơ hội từ Thái Ất Kim Tiên biến thành Đại La, sau đó tham gia nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cho nên bình thường làm việc cũng càng thêm ân cần.

Nói đến khu chợ của Long tộc bên bờ Đông Hải, một người một sư tử đến nơi.

Kim Sư bây giờ không còn là hình tượng kỳ quái đầu sư tử thân người lúc còn là Thái Ất Kim Tiên nữa, bây giờ cũng có thể hoàn toàn hóa thành đạo thể, nếu không Chu Du cũng không muốn mang một con Kim Sư như vậy đến chợ.

Thực sự là hình tượng của Kim Sư khiến người trong chợ quá quen thuộc, ai mà không biết kẻ đầu tiên đến chợ Long tộc cướp bóc!

Chu Du nhìn khu chợ ngày càng náo nhiệt, người qua kẻ lại, trong các cửa hàng hai bên đường càng là người ra người vào, trong lòng Chu Du cũng có mấy phần thở dài, có lẽ trong Hồng Hoang chỉ có nơi này mới có thể khiến Chu Du cảm nhận được cảnh tượng của hậu thế.

Kim Sư hóa thành đạo thể, nhìn biểu cảm của Chu Du cũng không biết an ủi thế nào.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, Chu Du cũng khôi phục bình thường.

Bây giờ Chu Du cũng chỉ có chút hoài niệm, nếu không với đạo tâm kiên định hiện tại hoàn toàn có thể bỏ qua những suy nghĩ này.

Nhưng Chu Du cảm thấy nếu ngay cả những thứ này cũng không có, sẽ thiếu đi mấy phần nhân khí, cũng không biết Nhân tộc khi nào xuất thế.

Dạo một vòng trong chợ, tìm hiểu tình hình hiện tại, Chu Du liền trở về Đông Hải, nhưng Chu Du cũng đang cân nhắc có nên tìm một đạo trường hay không, bởi vì cứ ở trong Đông Hải cũng không tốt.

Dù sao tuy Đông Hải Long Cung có thể coi là một động thiên phúc địa, nhưng chứa cả Long tộc, Chu Du cảm thấy lúc nào đó cũng cần tìm một đạo trường của riêng mình, như vậy cũng có thể thanh tịnh một chút.

Nói đến trên Đông Hải, tiên thiên phúc địa không ít, trừ những nơi đã có chủ, còn có rất nhiều, xem ra có thể quy hoạch trước một chút.

Đến Long Cung, Chu Du không kinh động bất kỳ ai, để Kim Sư ở ngoài điện, sau đó một mình đến điện của Chúc Long.

Nhìn Chúc Long sắp tỉnh lại, chú ý đến Tam Quang Thần Thủy trong Cửu phẩm Bạch Liên dưới thân Chúc Long sắp cạn, lại từ trong

Hỗn Độn Châu lấy ra một vốc Tam Quang Thần Thủy, trực tiếp rắc lên Bạch Liên, bởi vì lúc này nguyên thần của Chúc Long cũng ở trong Bạch Liên.

Nhìn Cửu phẩm Bạch Liên hấp thu Tam Quang Thần Thủy, Chu Du cũng xoay người vào Hỗn Độn Châu bắt đầu tu luyện, dù sao linh khí trong Hỗn Độn Châu vẫn sung túc, hơn nữa bây giờ Chu Du đã trảm ra Thiện thi, bản nguyên của Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bị tổn thương, có thể trực tiếp đặt vào trong Tam Quang Thần Thủy để khôi phục.

Ban đầu có thể phải mất mấy nguyên hội mới có thể khôi phục như cũ, nhưng bây giờ chỉ cần mấy vạn năm là được.

Tam Quang Thần Thủy là linh bảo của trời đất, có hiệu quả kỳ diệu đối với tổn thương bản nguyên của nguyên thần.

Đồng thời Chu Du cũng thả Bạch Liên đạo nhân từ trong tam hoa ra, hai người cùng nhau tham ngộ Đại Đạo, như vậy tu hành càng nhanh chóng...

Trong Hỗn Độn Châu, Chu Du bắt đầu bế quan tu hành, cộng thêm sự giúp đỡ của Thiện thi Bạch Liên đạo nhân, dùng một ngàn năm, Chu Du mới hấp thu được những gì nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

Nhưng cũng chỉ là đối với cảnh giới trước Chuẩn Thánh càng thêm sâu sắc và ổn định, đối với đạo trảm Tam Thi mà Hồng Quân truyền thụ riêng sau này vẫn cần thời gian tham ngộ lâu hơn.

Dù vậy Chu Du cũng đã rất hài lòng, chỉ vì trong Hồng Hoang ngoài Chu Du ra cũng chỉ có Lão Tử tu vi đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Hơn nữa Lão Tử còn chưa trảm thi, cho nên bây giờ chiến lực của Chu Du có thể nói là đạt đến trình độ đỉnh phong của Hồng Hoang.

Chu Du biết mình chỉ là tạm thời dẫn trước, những người khác nghe đạo ở Tử Tiêu Cung chắc chắn cũng sẽ có tiến bộ rất lớn, nhưng ít nhất đã đi trước một bước, vậy sau này Chu Du không định để họ vượt qua.

Hơn nữa bây giờ cách thời điểm Hồng Quân hợp đạo không quá vạn năm, Chu Du liền định trước khi Hồng Quân hợp đạo sẽ trảm hạ Tam Thi, như vậy dù cho sau này mọi người thành Thánh, mình cũng có chỗ dựa.

Phải biết sau khi Hồng Quân hợp đạo, không phải chuyện lớn của Hồng Hoang thì không xuất hiện.

Chu Du không có tự tin mình có thể thành tựu Hỗn Nguyên trước khi Hồng Quân hợp đạo, vậy Hồng Quân không xuất hiện, tuy Chu Du không lo về tính mạng, nhưng đến lúc đó Thánh nhân xuất thế, mình mất mặt thì không hay rồi.

Đợi Chu Du trảm hạ Tam Thi, dù sau này mọi người thành Thánh không địch lại, nhưng cũng có chút sức phản kháng, còn hơn là bị Thánh nhân áp chế.

Hơn nữa trong Hồng Hoang, thực lực vi tôn, không có thực lực cũng không có quyền lên tiếng.

Bây giờ điều Chu Du cần làm là biến đạo tu hành pháp tắc mà lão sư Hồng Quân truyền lại thành của mình, đột phá cảnh giới, cuối cùng trảm Tam Thi, rồi mới tính đến việc chứng đạo Hỗn Nguyên.

Khi mọi người lần lượt từ Tử Tiêu Cung trở về, danh tiếng của Đạo Tổ Hồng Quân càng truyền khắp tứ hải bát hoang, kéo theo tên của Chu Du cũng xuất hiện trong các tộc, các tộc trưởng lần lượt cảnh báo tộc nhân, không được trêu chọc.

Dù sao Chu Du không chỉ là đệ tử của Hồng Quân, mà còn là một

Chuẩn Thánh thực thụ, là đại năng đỉnh cao của Hồng Hoang, cho nên vẫn nên kính nhi viễn chi.

Bên này ba ngàn khách mời của Tử Tiêu Cung trở về đạo trường, bế quan tu hành trong động phủ, tham ngộ Đại Đạo, hấp thu những gì nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

Mà bên Yêu tộc lại khác, lần này Yêu tộc theo Đế Tuấn và Thái Nhất nghe đạo không ít, sau khi trở về Bất Chu Sơn, Đế Tuấn và Thái Nhất phân chia xong hồ lô tiên thiên, sau đó tiếp tục tiến về đỉnh Bất Chu Sơn.

Phía sau hai người cũng có thêm nhiều yêu thần của Yêu tộc, trong đó tu vi cao nhất chính là Thập Đại Yêu Thánh của hậu thế, lần lượt là Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thương Dương, Bạch Trạch, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Quỷ Xa.

Sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, thập yêu cũng đã đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Yêu tộc tuy do Đế Tuấn và Thái Nhất hai người sáng lập, nhưng hai người trước đó cũng chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên, chỉ dựa vào uy năng của chí bảo mới tập hợp được chúng yêu dưới trướng, cho nên đám yêu dưới trướng không nói là âm phụng dương vi, nhưng cũng là nghe lệnh không nghe lời.

Nhưng lần này sau khi thấy Đế Tuấn và Thái Nhất hai người thành tựu Chuẩn Thánh, mới có chút thật lòng thần phục.

Mà trong đó, trí giả dưới trướng là Bạch Trạch lại khác với chúng yêu, Bạch Trạch đối với Đế Tuấn và Thái Nhất hai người vô cùng tôn sùng.

Bạch Trạch cho rằng Đế Tuấn và Thái Nhất sinh ra từ Thái Dương Tinh, khí vận hội tụ, ắt sẽ thành tựu một phen đại nghiệp, cho

nên đối mặt với lời chiêu mộ của hai người, hắn là người đầu tiên thần phục, những yêu còn lại chẳng qua là bị ép bởi tình thế mà thôi.

Chuyến đi Bất Chu Sơn lần này cũng chính là do Bạch Trạch đề nghị.

Là vì Yêu tộc mới thành lập, tuy có đến hàng trăm tỷ, nhưng phân tán trên đại địa Hồng Hoang, thực lực tổng thể tuy mạnh, nhưng cũng không thể phát huy được.

Đế Tuấn và Thái Nhất tuy cũng muốn tìm một nơi phúc địa, tập hợp tất cả Yêu tộc lại, nhưng nơi có thể chứa được Yêu tộc thực sự không dễ tìm.

Đầu tiên là yêu cầu phải đủ lớn, có thể chứa được hàng trăm tỷ Yêu tộc, sau đó còn phải tiên thiên linh khí dồi dào có thể thỏa mãn chúng yêu tu hành, thực sự khiến người ta đau đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhận ra vấn đề này, cho nên sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc đã hỏi kế Bạch Trạch, Bạch Trạch liền đưa ra sách lược cầu đảo thượng thiên.

Mới có chuyện chúng Yêu tộc tụ tập ở Bất Chu Sơn, chuẩn bị hướng lên trời cầu đảo, thành lập Yêu tộc, có thể thấy trí tuệ của Bạch Trạch.

Đỉnh Bất Chu Sơn, chúng Yêu tộc đứng sau lưng Đế Tuấn và Thái Nhất, nghe Đế Tuấn hướng lên trời cầu đảo: "Đại Đạo tại thượng, có thuộc hạ Yêu tộc, tản lạc ở Hồng Hoang, thực lực yếu kém, bị sỉ nhục, hôm nay chúng ta thành lập Yêu tộc, dùng Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận, hưng vượng tộc quần, Đại Đạo giám chi!" Lời cầu đảo của Đế Tuấn vừa kết thúc, trên Bất Chu Sơn liền hiện ra dị tượng, một đạo công đức rắc xuống chúng yêu, trong đó Đế Tuấn và Thái Nhất nhận được nhiều nhất, thứ hai là Bạch Trạch, mà các Yêu Thánh còn lại cũng có thu hoạch.

Còn chưa đợi mọi người hấp thu xong, dị tượng lại biến đổi, trên Bất Chu Sơn hiện ra một hư ảnh sơn môn, kim quang vạn trượng chiếu rọi xuống, mọi người trong lòng cũng có cảm ứng, sự vật xuất hiện ắt có liên quan đến Yêu tộc.

Khi hư ảnh dần trở nên thực thể cũng xuất hiện trong Hồng Hoang.

Một lát sau, trên Bất Chu Sơn lại xuất hiện một tòa lầu cổng khổng lồ, trên đầu cổng còn có đạo văn, mọi người nhìn kỹ, mới hiểu trên đó viết gì.

Chương 39

"Nam Thiên Môn!" Chính là đạo văn viết trên lầu cổng.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Thái Nhất, bay về phía Nam Thiên Môn, nhưng phải bay đến chín vạn dặm mới đến được ngoài Nam Thiên Môn.

Ngoài cổng kim quang vạn đạo cuồn cuộn cầu vồng, thụy khí ngàn dải phun ra tử vụ.

Đã khiến mọi người cảm khái, mà sau khi đi qua Nam Thiên Môn lại trực tiếp chấn kinh chúng yêu.

Bên trong cổng chính là một tòa Thiên Đình, đập vào mắt là cảnh tượng vàng son lộng lẫy.

Lầu các điện vũ, tiên khí bao quanh, ngọc trâm châu lý, tử thụ kim chương.

Trong nguyên thần của mọi người lập tức rung động một trận, hiển nhiên là đã hiểu mình đang ở đâu.

Biết đây là Thiên Đình, phân thành ba mươi sáu tầng trời, ngang dọc được sắp xếp theo số Thiên Cương, Địa Sát.

Thiên cung, bảo điện, các kiến trúc chính tổng cộng có một trăm linh tám tòa.

Có ba mươi sáu cung, Khiển Vân Cung, Bì Sa Cung, Tam Thanh Cung, Ngũ Minh Cung, Đâu Suất Cung, Di La Cung, Quang Minh Cung, Diệu Nham Cung, Thái Dương Cung...

Có bảy mươi hai điện, Triều Hội Điện, Lăng Hư Điện, Bảo Quang Điện, Thông Minh Điện, Sơ Lợi Điện, Thiên Vương Điện, Phi Hương Điện, Linh Quan Điện, Lăng Tiêu Điện, Tiếp Dẫn Điện, Thái Dương

Điện, Thái Âm Điện...

Chúng yêu đến trước cửa một tòa điện ở giữa, chỉ thấy bảo điện đó kim đinh toàn ngọc hộ, thải phụng vũ chu môn.

Phục đạo hồi lang, nơi nơi linh lung dịch thấu; tam diêm tứ thốc, tầng tầng long phượng cao tường, chính là nơi tôn quý nhất trong Thiên Cung, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chúng yêu đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện, cũng cảm khái trước tạo hóa vô biên của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất càng là cuồng hỉ, ban đầu còn đang lo lắng Yêu tộc đi về đâu, bây giờ xuất hiện Thiên Đình, chẳng phải là buồn ngủ gặp chiếu manh, thực sự là kinh hỉ.

Ngoài điện, chỉ thấy Bạch Trạch đi đầu quỳ lạy xuống đất.

"Chúc mừng Yêu Hoàng có được bảo địa Thiên Đình này, thực là phúc của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn và Thái Nhất nghĩ đến đây là quy hoạch của Bạch Trạch cũng càng thêm coi trọng hắn.

Đế Tuấn đưa tay đỡ Bạch Trạch dậy, lộ ra vẻ cảm kích.

Bởi vì Đế Tuấn khác với Thái Nhất, Đế Tuấn không chỉ tu vi Hỏa chi pháp tắc, mà còn có Đế Hoàng pháp tắc, cho nên hành sự càng thiên về hoàng giả, coi trọng nhân tài.

Mà Thái Nhất hành sự lại thiên về bá đạo, kiếp trước Thái Nhất được xưng là người đứng đầu dưới Thánh nhân cũng là vì vậy.

Chúng yêu còn lại lúc này đối với hai người Đế Tuấn và Thái Nhất cũng là tâm phục khẩu phục, cũng lần lượt quỳ lạy xuống đất, cao hô Yêu Hoàng.

"Các vị hãy đứng dậy!" Đế Tuấn cười nói.

"Trời giúp Yêu tộc ta, để chúng ta tìm được Thiên Đình này, không

chỉ linh khí dồi dào, mà tinh thần chi lực càng nồng đậm, thực là phúc địa tu hành, dời Yêu tộc đến Thiên Đình, có thể vạn thế vô lo rồi!" "Vâng, thuộc hạ sẽ trở về Hồng Hoang, đưa thuộc hạ Yêu tộc ta, đến Thiên Đình." Chúng yêu cũng vô cùng hưng phấn, tuy nơi tộc quần mình ở có thể coi là nơi linh khí sung túc, nhưng làm sao có thể so với Thiên Đình, có cơ hội để tộc nhân đến Thiên Đình tu luyện, đó có thể nói là bánh từ trên trời rơi xuống.

Cho nên đối với chuyện này cũng vô cùng quan tâm.

"Đợi Yêu tộc dời đến Thiên Đình, chúng ta cũng phải mở tiệc lớn, tuyên cáo Hồng Hoang!" Đế Tuấn nói với chúng yêu.

Chính là mượn chuyện Thiên Đình, tuyên cáo sự tồn tại của Yêu tộc với Hồng Hoang.

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Chúng yêu hiểu ý của Đế Tuấn, đây cũng là điều họ mong đợi.

Dù sao ai mà không muốn nổi danh ở Hồng Hoang, cho dù là với tư cách là cao tầng của Yêu tộc.

Không quan tâm đến suy nghĩ của Yêu tộc trong Thiên Đình, mọi người trong Hồng Hoang cũng đều cảm nhận được dị động ở Bất Chu Sơn, bấm ngón tay tính một cái, liền hiểu ra nguyên do sự việc.

Mọi người nhìn về phía Bất Chu Sơn, sau đó cũng cảm thán trước vận may của Yêu tộc, liền không quan tâm nữa, chìm vào tu hành.

Nhưng Chu Du trong Long Cung cảm nhận được Thiên Đình xuất thế, trong lòng lại cũng không bình tĩnh, bây giờ Thiên Đình đã xuất thế, vậy thì trận chiến Vu Yêu cũng không còn xa nữa, trong khoảng thời gian này Long tộc nên làm gì đây?...

Nay Thiên Đình đã xuất thế, Hồng Hoang cũng sắp tiến vào dòng thời gian của Vu Yêu chi kiếp, cách lần giảng đạo thứ hai ở Tử Tiêu

Cung của Hồng Quân cũng chỉ còn ngàn năm.

Mặc dù vào thời điểm này, Vu Yêu không thể nào xảy ra đại chiến, nhưng đối với Chu Du mà nói, thời gian đã không còn nhiều.

Không phải là sẽ xảy ra biến cố gì, mà là làm sao để thu hoạch được nhiều hơn trong quá trình Vu Yêu đại chiến mới là trọng điểm Chu Du đang suy nghĩ.

Bởi vì như đã nói trước đó, sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, chúng sinh lần lượt thành Thánh, sau đó chính là màn mở đầu của Vu Yêu đại chiến, nếu không có đủ thực lực thì cũng không thể tham gia vào đó để giành lấy cơ duyên.

Đến lúc đó, Chu Du nhiều nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, còn cần phải có cống hiến đủ lớn trong kiếp nạn lần này để thu được nhiều công đức hơn.

Mặc dù Chu Du không định dùng công đức để chứng đạo, nhưng đến cuối cùng khi tham ngộ Đại đạo, nếu có công đức tương trợ, tốc độ tu hành vẫn sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Tỉ mỉ suy nghĩ về dòng thời gian của Hồng Hoang sau này, nhưng cũng không nghĩ ra được kế hoạch gì hay, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Bất quá ưu thế hiện tại của Chu Du so với những người khác cũng rất rõ ràng, đó là hắn đã trảm được nhất thi, cho nên chỉ cần giữ vững ưu thế là được.

Chu Du đang tham ngộ Đại đạo trong Hỗn Độn Châu, thì lúc này trong Chúc Long điện đã xảy ra biến hóa, Chúc Long đã chìm vào tĩnh lặng từ lâu bắt đầu từ từ tỉnh lại, đôi mắt chậm rãi mở ra.

Bỗng nhiên linh khí trong Chúc Long điện một trận cuộn trào, Chúc Long vừa tỉnh lại cảm nhận được pháp lực trống rỗng trong cơ

thể, bất giác hấp thu Tiên thiên linh khí từ bên ngoài.

Bên ngoài toàn bộ Chúc Long điện lại hình thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ, Tiên thiên linh khí không ngừng rót xuống Chúc Long điện.

Mọi người trong Long Cung đều nhìn về hướng Chúc Long điện, tưởng rằng là Chu Du đột phá bình cảnh mới tạo ra cảnh tượng như vậy, đâu ngờ Chu Du đang ở trong Hỗn Độn Châu, mà Hỗn Độn Châu lại trực tiếp hấp thu Hỗn Độn chi khí rồi chuyển hóa thành Tiên thiên linh khí.

Chỉ cần Chu Du ở trong Hỗn Độn Châu thì không bao giờ phải lo lắng về vấn đề Tiên thiên linh khí, cho dù sau này Hồng Hoang từ Tiên thiên chuyển sang Hậu thiên cũng hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Trong tiểu thiên thế giới có đủ Tiên thiên linh khí, huống hồ Hỗn Độn Châu còn đang ngày đêm không ngừng hấp thu chuyển hóa để nâng cao nồng độ linh khí của tiểu thiên thế giới, thúc đẩy tiểu thiên thế giới tấn thăng.

Ngay khi trong Chúc Long điện xảy ra biến hóa, Chu Du ở trong Hỗn Độn Châu cũng nhận ra điều khác thường, hiện thân từ trong Hỗn Độn Châu, vừa nhìn liền thấy Chúc Long đang điên cuồng hấp thu linh khí, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

Đã rất lâu kể từ Long Hán chi kiếp, Chúc Long cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Chu Du nhận thấy nồng độ linh khí bên cạnh Chúc Long không đủ, cần không ít thời gian để hồi phục, lập tức dẫn một ít Tiên thiên linh khí từ tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu ra, sau đó lại lấy ra Tam Quang Thần Thủy vẩy lên người Chúc Long, để ông có thể nhanh chóng hồi phục.

Nhận được linh khí dồi dào cùng một phần Tam Quang Thần Thủy, hiệu quả lập tức thấy rõ.

Chúc Long không chỉ tu vi dần dần hồi phục và nâng cao, mà cảnh giới vốn bị hư phù do nguyên thần bị tổn thương nghiêm trọng trước đó, bây giờ tỉnh lại cũng trở nên vững chắc.

Cuối cùng, theo linh khí xung quanh lắng lại, Chúc Long cũng đã hoàn toàn hồi phục, đã là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chúc Long nhìn Chu Du trước mặt, cũng không khỏi lệ nóng tuôn trào. "Ngô nhi, con chịu khổ rồi." Chúc Long biết sau đại chiến tam tộc, tình hình Long tộc chắc chắn sẽ không tốt đẹp.

Dù Chu Du chưa hóa hình xuất thế, sau đại kiếp nghiệp lực chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hắn, nghĩ đến nỗi khổ bị nghiệp lực quấn thân, Chúc Long cảm thấy càng thêm áy náy với Chu Du.

Chương 40

Chúc Long cũng vừa mới tỉnh lại, đang ổn định cảnh giới, hơn nữa Chu Du đã hoàn toàn thu liễm khí tức, cho nên Chúc Long không nhận ra được cảnh giới của Chu Du, liền cho rằng hắn bị nghiệp lực quấn thân nên dùng linh bảo che giấu khí tức.

Chu Du nghe lời Chúc Long, biết rằng khi nguyên thần của ông chìm vào tĩnh lặng không thể cảm ứng được thế giới bên ngoài, chỉ có thể dựa vào bản năng hấp thu linh khí để tự chữa trị, cho nên hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra ở bên ngoài hiện tại.

Hắn liền phóng thích khí tức đã thu liễm ra.

Chúc Long nhìn Chu Du có khí tức đột nhiên thay đổi, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Lại cảm nhận được khí tức trên người Chu Du ngày càng mạnh, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Chỉ trong chốc lát, khí tức tỏa ra từ Chu Du đã khiến Chúc Long cảm thấy áp lực. "Ngô nhi có được cảnh giới này từ khi nào?" Nhìn Chúc Long mặt đầy dấu chấm hỏi, Chu Du cũng đem những chuyện xảy ra sau trận chiến tam tộc kể cho ông nghe.

Từ việc cảm nhận được Chúc Long thân vẫn, đến hóa hình xuất thế, sau đó mở đại trận Long Cung, để Long tộc nghỉ ngơi hồi phục, cuối cùng là du lịch Hồng Hoang, bái sư Hồng Quân, cuối cùng Hồng Quân thành Thánh, bản thân tấn thăng Chuẩn Thánh.

Chu Du kể một phần tình hình cho Chúc Long nghe, đương nhiên chuyện về Hỗn Độn Châu và Đại đạo thì không nói. "Ngô nhi lại có cơ duyên như vậy!" Chúc Long nghe lời Chu Du, nụ cười trên mặt chưa từng tắt.

Nhất là khi nghe Chu Du nói đoạt được Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Long Môn, giúp Long tộc giải trừ nghiệp lực, thành lập phường thị để thu được công đức, ông càng vỗ tay khen hay. "Nói vậy là, hiện tại Long tộc đã không còn lâm vào khốn cảnh như ngày xưa nữa?" Chúc Long nghe Chu Du nói về tình hình Long tộc, vội vàng hỏi. "Đúng là như vậy!" "Tốt quá, Long tộc may mắn có được con ta." "Trước khi đại chiến tam tộc kết thúc, ta đã đoán được kết cục, nhưng vạn vạn không ngờ, Long tộc ta lại có thể hồi phục như cũ, tất cả đều là công lao của con ta.

Nếu không có Ngô nhi nhắc nhở, thì bây giờ ta cũng đã hồn quy Hỗn Độn, không còn ngày tương kiến!" Vào cuối Long Hán đại kiếp, tức là khi đại chiến tam tộc sắp kết thúc, khí lận kiếp của thiên địa đã bắt đầu tiêu tan, Chúc Long lòng có cảm ứng, cho nên đã tính toán kết cục của mình và Long tộc.

Thấy tiền cảnh đều là một màu đen tối, vì để bảo tồn một chút mầm mống Long tộc, Chúc Long mới tự bạo chân thân.

Lại không ngờ, con trai của mình lại có thể giúp Long tộc hồi phục nguyên khí, thậm chí còn có công đức thu vào, mừng đến phát khóc.

Chúc Long nhìn xuống Cửu phẩm Bạch Liên dưới thân, trong lòng càng thêm thổn thức.

Khi Chu Du còn chưa hóa hình xuất thế, mình đã thân vẫn, không kịp chăm sóc cho hắn, còn để hắn bị nghiệp lực trời giáng, vốn đã buồn bực, mà bây giờ có thể hồi phục nguyên thần cũng đều là nhờ Chu Du giúp đỡ, cho nên trong lòng càng thêm vài phần áy náy. "Đối với Long tộc, vi phụ không có gì hối tiếc, nhưng lại áy náy với Ngô nhi rất nhiều!" "Phụ hoàng không cần như vậy, là con trai thì những việc này đều nên làm!" Chu Du cũng có chút kích động, dù sao đây

cũng là người thân của mình ở Hồng Hoang, Long Hán đại kiếp không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể nỗ lực nhắc nhở Chúc Long, may mắn là bây giờ đã thay đổi được vận mệnh của ông. "Phụ hoàng có muốn thông báo cho Long tộc không?" "Không cần nữa, Hồng Hoang bây giờ đã không phải là thời đại của ta, chỉ cần để mấy người trong Long tộc biết là được rồi.

Ta sẽ ở trong Chúc Long điện ổn định tu vi, đợi đến khi sư phụ của con giảng đạo lần thứ hai ở Tử Tiêu Cung, ta cũng sẽ đi nghe thử.

Không ngờ Hồng Quân lão tổ lại chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng cũng đúng, thời tam tộc đỉnh thịnh ông ta đã là một trong số những đại năng của Hồng Hoang, thành Thánh cũng là lẽ đương nhiên." Chúc Long trong lòng cũng có tính toán riêng, nghe xong lời Chu Du, ông hiểu rõ Hồng Hoang bây giờ, Đại La Kim Tiên đã không còn là đỉnh phong, Thánh nhân đã xuất hiện, hạng Chuẩn Thánh cũng không ít.

Bản thân mình bây giờ cũng chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đây còn là nhờ sự giúp đỡ của Tam Quang Thần Thủy của Chu Du mới có thể thuận lợi hồi phục.

Nếu không, dù có hồi phục cũng chỉ là tu vi Đại La hậu kỳ, ở Hồng Hoang hiện tại cũng chỉ là mức bình thường, cho nên vẫn nên tu luyện trước rồi tính sau.

Thấy Chúc Long xuất thế, Chu Du cũng không vào Hỗn Độn Châu tu hành nữa, dù sao tu hành cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, bây giờ vẫn nên ở bên cạnh ông bố tiện nghi này của mình đã.

Kiếp trước mình cô đơn một mình, chưa từng trải nghiệm được sự ấm áp của gia đình, bây giờ có một ông bố tiện nghi, tuy không ở bên cạnh quá lâu, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Chu Du lấy linh quả trong Hỗn Độn Châu ra, bao gồm cả quả Nhân Sâm do Trấn Nguyên Tử tặng và quả Nhân Sâm thứ cấp tự

mình trồng trong tiểu thiên thế giới Hỗn Độn Châu, cùng với rất nhiều linh bảo thu được ở Hồng Hoang, để Chúc Long nếm thử, ra vẻ khoe khoang.

Còn Chúc Long thì ánh mắt đầy vẻ vui mừng.

Sau đó, Chu Du cũng truyền âm cho Ngao Liệt và Quy thừa tướng, báo cho họ biết chuyện Chúc Long tỉnh lại.

Nhận được truyền âm của Chu Du, mọi người đang nghị sự trong Thủy Tinh Cung cũng sững sờ tại chỗ.

Trừ Quy thừa tướng và một số ít người đã được Chu Du báo trước, những người còn lại đều tưởng rằng Chúc Long đã thân vẫn dưới chân núi Bất Chu, bây giờ đột nhiên nghe tin Chúc Long còn sống, làm sao không kinh ngạc. "Thì ra Chúc Long bệ hạ vẫn còn tại thế!" "Chúng ta mau đi bái kiến Chúc Long bệ hạ!" Chúng nhân cũng không màng chỉnh trang y phục, đứng dậy liền chạy về phía Chúc Long điện.

Đến trước Chúc Long điện, chưa kịp bái lạy, đã bị cuốn thẳng vào trong.

Khiến cho đám thị vệ gác cửa và Kim Sư đều ngơ ngác.

Mấy người vào trong điện, thấy Chúc Long ngồi cao trên điện, đều quỳ lạy. "Chúc Long bệ hạ!" "Không ngờ Chúc Long bệ hạ vẫn còn!" "Đứng lên đi, ta cũng vừa mới tỉnh lại, trước đại chiến là do Ngô nhi nhắc nhở, nên mới để lại một hậu thủ, không ngờ hậu thủ này lại trở thành sinh cơ của ta!" "Lại là như vậy!" "Chu Du điện hạ thật là phúc của Long tộc ta!" Chúc Long nhìn xuống đám người dưới điện, trong lòng cũng dâng lên một trận hoài niệm. "Sự tồn tại của ta, các ngươi mấy người biết là được rồi, cũng xem như là để lại một lá bài tẩy cho Long tộc!" "Chúng thần hiểu rồi!" Mọi người đều mang vẻ mặt kích động. "Hiện tại Long tộc cũng xem như đã hồi phục nguyên khí, trước

đó sư phụ thành đạo, mấy người các ngươi không kịp đến nghe giảng, lần này hãy cùng nhau đến Tử Tiêu Cung nghe đạo đi!" Chu Du cũng dặn dò đám người một phen. "Vâng!" Sau khi vào điện, chỉ mải nhìn Chúc Long, không quan sát kỹ, bây giờ nghe Chu Du nói chuyện, mấy người mới cảm nhận được cảnh giới của Chu Du sâu không lường được. "Không biết điện hạ bây giờ là cảnh giới gì, cảm giác tu vi của điện hạ vượt xa Đại La!" "Các ngươi không đi nghe đạo, không rõ lắm, trên Đại La là cảnh giới Chuẩn Thánh, trên Chuẩn Thánh mới là Thánh nhân!

Ta hiện tại là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!" "Thì ra trên Đại La không phải là Thánh nhân, mà còn có Chuẩn Thánh!" Nhìn Chu Du nói chuyện với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng mọi người nghe được lại trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chỉ một lát sau lại hoàn hồn, mặt mày tươi cười.

Hiện tại Long tộc đã khác trước, tuy Đại La Kim Tiên trong Long tộc chưa hồi phục lại mức như thời Long Hán chi kiếp, nhưng bây giờ Long tộc còn có Chúc Long tồn tại, Chu Du cũng đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực không yếu hơn trước, quan trọng nhất là sư phụ của Chu Du là Thánh nhân, cho nên Long tộc bây giờ cũng xem như thực lực hùng hậu, mấy người đương nhiên trong lòng hưng phấn. "Hồng Hoang bây giờ đại năng xuất hiện lớp lớp, Long tộc ta cũng phải theo kịp thời đại, nay đã không còn nghiệp lực, hẳn sẽ có một bước tiến vượt bậc, các vị cần trông coi Long tộc thật tốt, không được gây chiến nữa!" Nghe Chúc Long nói vậy, chúng nhân cũng cúi đầu vâng dạ.

Sau đó lại trò chuyện một lúc lâu, mấy người mới lui ra khỏi Chúc Long điện, để lại hai cha con Chu Du và Chúc Long bồi dưỡng tình cảm. ...

Theo sự tỉnh lại của Chúc Long, Long tộc lại bước vào một giai đoạn chấn chỉnh.

Chúc Long hiểu sâu sắc rằng trước khi đại kiếp đến, tộc nhân kiêu căng ngạo mạn, ai nấy đều mang thái độ trời đất bao la ta là số một, làm sao có thể không rơi vào kiếp nạn, đến mức không thể tự thoát ra.

Cho nên bây giờ tỉnh lại, đối với mọi người yêu cầu càng thêm nghiêm khắc, vạn lần không được như trước kia, nếu không dù là kiếp nạn gì Long tộc cũng khó tránh khỏi.

Trong Chúc Long điện, Chu Du cũng đã ở cùng Chúc Long mấy năm.

Ban đầu Chu Du còn kể cho Chúc Long nghe một số chuyện vặt vãnh, vì Chúc Long không tham gia vào quá trình trưởng thành của hắn, nên đặc biệt hứng thú với những trải nghiệm của Chu Du.

Nhưng theo lời kể của Chu Du, Chúc Long cũng dần dần cảm thấy có gì đó khác lạ, không có sự tồn tại của mình, Chu Du vẫn sống rất thuận buồm xuôi gió, mình chẳng có gì có thể giúp đỡ hắn, trong phút chốc cảm thấy có chút thất bại.

Sau đó, hai người bắt đầu luận đạo, tuy rằng cảnh giới hiện tại của Chúc Long không bằng Chu Du, nhưng Thời Gian đại đạo của ông có thể nói là tinh diệu tuyệt luân.

Dù sao Chúc Long cũng được xem là chúa tể thời gian, nên trời sinh đã nhạy cảm hơn với Thời Gian đại đạo.

Chương 41

Tuy Chu Du cũng khá quen thuộc với Thời Gian đại đạo, nhưng so với loại Tiên thiên chi linh thế hệ đầu tiên của Hồng Hoang như Chúc Long, vẫn còn có chút thiếu sót, cho nên hai người luận đạo Chu Du cũng thu hoạch được không ít, đương nhiên người thu hoạch lớn nhất là Chúc Long.

Bởi vì chìm vào tĩnh lặng đã mất đi một khoảng thời gian rất dài, lại thêm trong lúc nguyên thần bị tổn thương, cảm ngộ đối với Đại đạo không có chút tiến bộ nào, bây giờ luận đạo với Chu Du càng là thu hoạch đầy ắp.

Sau khi hai người luận đạo, mỗi người đều tự mình thể ngộ, thì lúc này bên ngoài Long Cung lại có khách không mời mà đến.

Trước đại trận Long Cung, một Đại La Kim Tiên của Yêu tộc đứng trước cửa lớn tiếng la hét. "Kẻ dưới trướng Long tộc nghe đây, ta là Quỷ Xa Yêu Thần dưới trướng Yêu Hoàng, Yêu tộc mới thành lập, phụng lệnh Yêu Hoàng, mời Long tộc lên trời một chuyến!" "Thuộc hạ của Đế Tuấn và Thái Nhất đến Long tộc ta làm gì?" Chúng nhân Long Cung cũng mặt đầy ngơ ngác. "Kẻ đến không có ý tốt!" "Chẳng lẽ là chiêu mộ Long tộc chúng ta lên trời làm yêu?" Phải nói vẫn là Quy thừa tướng thông minh, một lời đã nói trúng tâm tư của Đế Tuấn và Thái Nhất. "Hắn sao dám, dù Long tộc ta khí vận đại tổn, cũng không thể lên trời làm thuộc hạ cho hai tên đó!" Chúng nhân Long Cung cũng phẫn nộ. "Long tộc chẳng lẽ không hoan nghênh Yêu tộc ta?" Quỷ Xa mặt đầy bất mãn, nhìn đám người trước Long Cung. "Báo cho Đế Tuấn và Thái Nhất, Long tộc ta không làm phụ thuộc của người khác, muốn Long tộc ta thần phục, xem hai tên đó có thực lực đó không!" Một giọng nói từ sâu trong Long Cung truyền ra. "To gan,

dám nhục mạ Yêu Hoàng của ta, các ngươi Long tộc không sợ đại quân Yêu tộc đến sao!

Dễ dàng tiêu diệt các ngươi Long tộc!" Lúc này trước Long Cung hiện ra một bóng người, dưới thân còn cưỡi một con sư tử vàng, chính là Chu Du.

Chu Du tiện tay vung lên, Quỷ Xa trước cửa như bị một lực lớn nghiền qua, thân thể lập tức ngã xuống đất, miệng mũi còn tuôn ra máu. "Ngài là Chu Du đạo hữu môn hạ của Thánh nhân!" Nhìn bóng người trên không, Quỷ Xa cảm thấy có chút quen thuộc, một lúc sau nhớ lại, đây không phải là đệ tử của Thánh nhân sao!

Trong lòng một trận đắng chát.

Quỷ Xa cũng là một trong số những yêu tộc theo Đế Tuấn, Thái Nhất nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cho nên đối với Chu Du vẫn có ấn tượng, ngày đó chúng yêu còn đang cảm thán là ai có cơ duyên như vậy. "Ta là Chu Du của Long tộc!" "Đạo hữu bớt giận, đạo hữu bớt giận.

Hai vị bệ hạ cũng không biết đạo hữu lại là người của Long tộc!" Quỷ Xa cũng là kẻ lươn lẹo, đổ hết tội cho hai người Đế Tuấn và Thái Nhất. "Ta sẽ đến hỏi Đế Tuấn, Thái Nhất, còn ngươi... cút đi!" Chu Du cũng lộ vẻ tức giận. "Vâng, vâng, vâng!" Quỷ Xa nghe lời Chu Du nói, cũng ba chân bốn cẳng bỏ chạy, sợ Chu Du lại tung thêm một chưởng, vậy mình không chết cũng trọng thương.

Ai mà không biết đệ tử của Thánh nhân đã sớm tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ không biết đã đi được bao xa trong cảnh giới Chuẩn Thánh mà thôi, nếu Quỷ Xa biết Chu Du đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, sợ là đã trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Chu Du nhìn Quỷ Xa đi xa, trong lòng cũng một trận tức giận, lại dám tìm đến Long tộc, không biết lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, còn

muốn thu phục Long tộc, thật là vọng tưởng.

Lại nói Quỷ Xa nhanh chóng chạy khỏi Đông Hải, hướng về Thiên Đình trên núi Bất Chu, một lát sau đã đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện. "Hai vị bệ hạ, Quỷ Xa Yêu Thần cầu kiến!" Thị vệ trong điện báo cáo với Đế Tuấn và Thái Nhất. "Không phải bảo Quỷ Xa đi chiêu mộ Long tộc rồi sao?

Sao lại về nhanh vậy, sợ là có biến cố gì rồi!

Mau cho Quỷ Xa vào!" Hai người Đế Tuấn và Thái Nhất trao đổi một chút, lập tức vội vàng bảo thị vệ cho Quỷ Xa vào điện. "Hai vị bệ hạ, đại sự không thành rồi!" Quỷ Xa vào điện liền nói. "Quỷ Xa, lời này là sao?" Đế Tuấn nhìn Quỷ Xa mặt đầy vết máu, một trận tức giận, bảo ngươi đi chiêu mộ Long tộc, ngươi mới đi một lát đã về nói vậy? "Bệ hạ bớt giận, thật sự là Long tộc thế lớn!" Quỷ Xa thấy Đế Tuấn bất mãn, lập tức vội vàng nói: "Thuộc hạ đến Long Cung của Long tộc, vốn định dùng lời hay ý đẹp để chiêu mộ, nhưng không ngờ trong Long Cung lại gặp được đệ tử của Thánh nhân!" "Chu Du đạo hữu!" "Chính là ngài ấy, thì ra Chu Du đạo hữu là một thành viên của Long tộc, thuộc hạ rời khỏi Long Cung hỏi thăm mới biết Chu Du là con của Chúc Long!" Quỷ Xa nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất đang kinh ngạc, vội vàng tiếp tục trả lời. "Thuộc hạ bày tỏ ý định, lại bị Chu Du đánh thẳng ra khỏi Long Cung, cho nên vội vàng đến đây hồi bẩm hai vị bệ hạ." Nghe lời của Quỷ Xa, tuy Đế Tuấn cảm thấy lời của y không hoàn toàn là thật, nhưng chuyện liên quan đến đệ tử của Thánh nhân Chu Du chắc không phải là nói dối, cũng cảm thấy kinh ngạc trước tình hình này. "Lại không biết Chu Du đạo hữu lại là hậu duệ của Chúc Long!" Thái Nhất cúi đầu không biết đang nghĩ gì. "Chuyện chiêu mộ Long tộc này không cần nhắc lại nữa.

Chuẩn bị lễ vật, Quỷ Xa, ngươi lại đến Long tộc tạ lỗi, sau đó mời Chu Du đạo hữu tham gia đại yến của Yêu tộc ta!" Quỷ Xa trong

lòng đầy bất mãn, nhưng nhìn Đế Tuấn với vẻ mặt nghiêm túc cũng chỉ có thể đồng ý. "Chuyện này sợ là đã làm mất lòng Chu Du đạo hữu, phải biết Chu Du là đệ tử của Thánh nhân, hơn nữa giao du rộng rãi, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đều có giao tình với hắn!" Thái Nhất nói với Đế Tuấn. "Sự đã đến nước này, cũng không có cách nào khác, vốn không biết Long tộc có đại năng như vậy, chuyện mưu đồ Long tộc không cần nghĩ đến nữa.

Ai mà ngờ được, chỉ trách chúng ta lúc đó bế quan lại không biết người thiết lập phường thị và Long Môn của Long tộc Chu Du lại chính là đệ tử Thánh nhân Chu Du." Nhìn Đế Tuấn trả lời như vậy, Thái Nhất cũng thở dài.

Không còn cách nào khác, tuy rằng lúc đó Chu Du thành lập phường thị Long tộc, thiết lập Long Môn tuy là hướng thiên cầu đảo, được Thiên đạo tuyên truyền, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất đang ở Thái Dương Tinh bế quan tu hành, không chú ý đủ, cho nên mới có một sự nhầm lẫn tai hại như vậy, lại còn khiến Chu Du không có ấn tượng tốt về Yêu tộc, đúng là mất cả chì lẫn chài, hai người lúc này hối hận cũng đã muộn.

Bây giờ chỉ có thể lại để Quỷ Xa đi tạ lỗi, sau đó mời Chu Du tham gia yến hội Thiên Đình của Yêu tộc, rồi tính sau.

Bên này Quỷ Xa mang theo trọng lễ, lại một lần nữa đến bên ngoài Long Cung, nói với cấm vệ trước cửa: "Phiền thông báo một tiếng, Yêu tộc Quỷ Xa đến tạ lỗi!

Hai vị Yêu Hoàng bệ hạ mời Chu Du đạo hữu, ba năm sau đến dự yến hội Thiên Đình!" Nhìn Quỷ Xa hai lần thái độ khác hẳn nhau, cấm vệ trước cửa cũng trong lòng khinh bỉ, lập tức đứng dậy vào sâu trong Long Cung bẩm báo.

Chúc Long điện, nghe xong lời bẩm báo của thị vệ, Chu Du nói

với thị vệ: "Người thì không cần gặp nữa, nói với Quỷ Xa, đến lúc đó sẽ đến xem một chút, xem Đế Tuấn, Thái Nhất giở trò gì!" Đương nhiên nửa câu sau, thị vệ sẽ không truyền đạt.

Nhận được hồi âm, Quỷ Xa cũng không cảm thấy tiếc nuối, vội vàng đặt lễ vật xuống rồi rời khỏi Long Cung, vội vã quay về Thiên Đình báo cáo.

Trong Chúc Long điện, Chu Du và Chúc Long đang trò chuyện. "Nếu không có Ngô nhi, Long tộc bây giờ chính là cảnh tượng này!" Chúc Long cảm thấy thế sự vô thường, Long tộc thế lớn, đương nhiên không sợ bất kỳ ai, một khi không có thực lực, thì chỉ bị ăn tươi nuốt sống đến chết, may mắn Long tộc có chỗ dựa, nếu không cảnh ngộ bây giờ chỉ có thể tệ hơn. "Long tộc còn có phụ hoàng mà?" "Ta?

Ta đã lạc hậu rồi!" Nghe lời Chu Du, tuy biết đây là Chu Du đang tâng bốc mình, nhưng cũng không khỏi trong lòng thầm vui, dù sao thực lực hiện tại có thể được con trai công nhận, vẫn là rất vui.

Nhưng Chúc Long đối với cảnh giới hiện tại của mình vẫn có tự biết mình, cảnh giới Đại La vẫn chưa đủ để khiến Yêu tộc sợ hãi, tất cả đều là công lao của Chu Du!

Chu Du bên này nghĩ sau này lên trời dự yến nhất định phải chất vấn Đế Tuấn, Thái Nhất một hai. ...

Ba năm thời gian cũng thoáng chốc trôi qua, Chu Du đã đồng ý với Đế Tuấn, Thái Nhất sẽ đến Thiên Đình tham gia yến hội, vậy sẽ không thất hứa.

Hơn nữa cũng nhất định phải để Đế Tuấn, Thái Nhất cho một lời giải thích!

Trước khi thời gian đến gần, Chu Du rời khỏi Long Cung, chuẩn bị đến Thiên Đình, nhưng cách yến hội bắt đầu vẫn còn một khoảng

thời gian, Chu Du cũng không vội, ra khỏi Long Cung liền cùng Kim Sư đi dạo ở Đông Hải.

Dù có đến muộn thì Đế Tuấn, Thái Nhất cũng có thể làm gì được!

Chương 42

Đông Hải của Hồng Hoang rộng lớn vô biên, không chỉ có mỗi Long tộc, trong đó còn tồn tại vô số đại năng Tiên thiên.

Như Đông Vương Công được Hồng Quân điểm làm Nam Tiên Chi Thủ chính là một trong số đó, càng đừng nói đến sau này Tam Thanh thành Thánh phân nhà, Thông Thiên cũng đến Đông Hải, có thể thấy Đông Hải thật sự là một phương phúc địa.

Giữa không trung, Chu Du ngồi trên lưng Kim Sư, thỉnh thoảng nhìn xuống những hòn đảo rải rác bên dưới, từ trên cao nhìn xuống, như những vì sao lấp lánh, mà trong các hòn đảo cũng tồn tại các loại sinh linh, khiến Chu Du cũng được mở rộng tầm mắt.

Hôm đó, một người một sư tử đang nhàn nhã trò chuyện trên mây. "Lão gia, khi nào chúng ta đến Thiên Đình?" Kim Sư ngẩng đầu hỏi Chu Du. "Không vội, không vội, cứ để Đế Tuấn, Thái Nhất chờ đi!" Chu Du ra vẻ không quan tâm.

Thật sự cũng là như vậy, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, dù tế thiên được công đức nhưng không có pháp môn trảm thi, tu vi cũng chỉ có vậy.

Địa vị của Chu Du tôn quý, không chỉ là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong đã trảm nhất thi, mà còn là đệ tử của Thánh nhân, Chu Du có thể đến đã là cho Đế Tuấn, Thái Nhất mặt mũi lắm rồi.

Vốn dĩ thấy hai người họ phái Quỷ Xa đến muốn hàng phục Long tộc đã khiến Chu Du rất bất mãn, nếu không phải sau đó Quỷ Xa mang trọng lễ đến tạ tội, Chu Du căn bản sẽ không cho Đế Tuấn, Thái Nhất mặt mũi này.

Thật ra là Chu Du muốn kiến thức một chút về Thiên Đình của

Hồng Hoang, kiếp trước chỉ nghe nói Thiên Đình nguy nga, nhưng chỉ tồn tại trong tưởng tượng, đã đến Hồng Hoang, sao có thể bỏ qua.

Hơn nữa sau này Hồng Quân hợp đạo, Chu Du thế đơn lực mỏng, tuy không yếu hơn hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng cũng không muốn mạo nhiên khai chiến, khiến mưu đồ của mình thất bại. "Theo địa vị của lão gia, đúng là nên xuất hiện cuối cùng!" Kim Sư vẻ mặt nghiêm túc. "Hửm?" Chu Du cũng không thể nói Kim Sư nghĩ không đúng, dù sao mặt mũi vẫn phải có.

Không đợi một người một sư tử tiếp tục trò chuyện, không gian phía trước đột nhiên thay đổi, cả một mảng không gian như bị khựng lại, tách rời khỏi môi trường xung quanh, khiến Chu Du không khỏi sững sờ.

Chỉ một lát sau lại khôi phục bình thường, dù chỉ là biến hóa trong nháy mắt, nhưng cũng bị nguyên thần của Chu Du và Kim Sư cảm nhận được. "Lão gia, đây là trận pháp?" Kim Sư cũng trợn to hai mắt. "Chắc là một Tiên thiên trận pháp, để ta xem thử!" Chu Du tỏ ra hứng thú, thường dưới Tiên thiên trận pháp tất có linh vật, không biết dưới đạo trận pháp này là cái gì!

Chu Du đứng dậy đáp xuống mặt biển, tỏa ra một tia pháp lực, thăm dò về phía trước, lại không có gì bất thường. "Đối với pháp lực không có phản ứng sao?" Sau đó nguyên thần Chu Du khẽ động, rồi nhẹ nhàng tiến vào trong trận pháp, bỗng nhiên cảnh sắc xung quanh biến ảo.

Nguyên thần đến giữa trận, chỉ thấy trong trận khắp nơi đều là Hỗn Độn chi khí cuồng bạo, trong đó còn có các loại dị thú Hỗn Độn do Hỗn Độn chi khí hình thành, nhận ra lực nguyên thần của Chu Du, chúng thú như bầy sói ngửi thấy mùi máu tanh, lần lượt lao về phía đạo nguyên thần này.

Chu Du né được mấy đòn tấn công của dị thú, nhiều dị thú hơn nữa mang theo Hỗn Độn chi khí cũng lao về phía hắn.

Bây giờ một tia nguyên thần không phải là đối thủ, lập tức nguyên thần Chu Du lóe lên, tức khắc rời khỏi đại trận.

Chu Du đã nhận ra tòa đại trận này không đơn giản, trong đó tràn ngập Hỗn Độn chi khí, chỉ thuần nguyên thần thì không có cách nào giải quyết.

Những đòn tấn công này cường độ không lớn, Chu Du cảm thấy chắc không phá được phòng ngự của mình, lập tức dùng lực nguyên thần bao phủ toàn thân, trực tiếp lao vào đại trận. "Lão gia?" Kim Sư bên ngoài trận pháp ngơ ngác, lập tức cũng lao về phía trận pháp, nhưng không biết Chu Du làm sao vào được, nên mãi không thể xông vào.

Chu Du dùng đạo thể chân thân tiến vào đại trận, thấy Hỗn Độn chi khí xung quanh càng điên cuồng ập tới, sau đó vận chuyển toàn thân pháp lực, đánh tan từng sinh vật do Hỗn Độn chi khí hóa thành, nhưng Hỗn Độn chi khí bị đánh tan sau khi trở về lại hợp với dị thú xung quanh, tạo thành một dị thú mới, mà đòn tấn công lại mạnh hơn một phần.

Bây giờ đòn tấn công trong trận đã gây ra uy hiếp cho Chu Du! "Xem ra chỉ đánh lui Hỗn Độn chi khí không có tác dụng gì, Hỗn Độn chi khí trong trận như có linh trí, còn biết kết hợp với nhau!

Chỉ có thể dùng phương pháp ngốc nhất!" Vốn Chu Du còn nghĩ có thể trực tiếp đánh xuyên đại trận, bây giờ nhận ra Hỗn Độn chi khí trong trận tan rồi lại tụ, uy lực còn không ngừng tăng lên, tuy có thể cưỡng ép tiêu diệt, nhưng lại tốn thời gian, mà không biết uy năng sẽ tăng lên đến mức nào, cho nên chỉ có thể chọn một phương pháp nguyên thủy nhất.

Cũng bởi vì trận này là trận pháp vô chủ, không có nguồn bổ sung, chỉ cần hấp thu hết Hỗn Độn chi khí, trận pháp sẽ tự phá.

Lập tức Hỗn Độn Châu trên nguyên thần của Chu Du rung động, trong trận tức khắc xuất hiện một vòng xoáy, trực tiếp hấp thu Hỗn Độn chi khí vào trong, một lát sau vòng xoáy tiêu tan, mà Hỗn Độn chi khí trong Tiên thiên đại trận cũng trở nên vô cùng loãng. "Chính là lúc này!" Nhìn mấy luồng Hỗn Độn chi khí trôi nổi xung quanh, đã không còn chút sức tấn công nào, Chu Du lập tức ngồi xếp bằng, lực nguyên thần tỏa ra, muốn luyện hóa đại trận.

Mấy ngày sau, Chu Du cũng đột nhiên mở mắt, đứng dậy, thấy Hỗn Độn chi khí xung quanh trống rỗng, ánh mắt cũng hiện lên vẻ phức tạp. "Hỗn Độn đại trận, quả nhiên lợi hại." Chu Du đã hoàn toàn luyện hóa đại trận, mới hiểu được đạo trận pháp này chính là Hỗn Độn đại trận, thuộc cấp bậc cực phẩm Tiên thiên đại trận, cũng chỉ đứng sau mấy đại trận đỉnh cấp trong Hồng Hoang.

Bởi vì trong trận tràn ngập Hỗn Độn chi khí, nếu muốn phá trận phải tiêu diệt hết Hỗn Độn chi khí, dù không có người điều khiển, một Chuẩn Thánh bình thường cũng phải mất vô tận năm tháng mới có thể tiêu diệt hết lượng lớn Hỗn Độn chi khí, phá vỡ trận pháp.

Trong quá trình phá trận còn phải không ngừng chống lại đòn tấn công của dị thú do Hỗn Độn chi khí tạo thành, nếu có người điều khiển, đại trận do vô tận Hỗn Độn chi khí tạo thành, Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng phải vẫn lạc.

Chu Du cũng là được lợi từ đại trận, dựa vào Hỗn Độn Châu trực tiếp hút đi lượng lớn Hỗn Độn chi khí, đại trận tự nhiên không còn uy lực gì, mới có thể dễ dàng luyện hóa.

Chu Du sau khi hoàn toàn luyện hóa đại trận, lại thả ra Hỗn Độn chi khí mà Hỗn Độn Châu đã hút vào, trong trận lại tràn ngập luồng

khí Hỗn Độn cuồng bạo, nhưng bây giờ hoàn toàn không có chút tấn công nào đối với Chu Du, sau đó Chu Du mở đại trận, để Kim Sư bên ngoài vào. "Lão gia vào đây bằng cách nào?" Kim Sư ở bên ngoài chờ mấy ngày, cũng có chút lo lắng, đồng thời cũng lo âu.

Nhìn Kim Sư lộ vẻ lo lắng, Chu Du trong lòng cũng ấm áp, xem ra Kim Sư đã thật lòng quy phục.Đã vậy thì Kim Sư đã hoàn toàn thần phục, vậy Chu Du cũng phải có chút biểu thị, lập tức ngón tay khẽ động, cấm chế trong nguyên thần của Kim Sư hoàn toàn tiêu tan. "Lão gia?" "Cấm chế vô dụng, giữ lại làm gì!" Kim Sư quỳ xuống đất, mắt ngấn lệ, xem ra lão gia cũng đã công nhận mình. "Kim Sư đa tạ lão gia!" "Được rồi, xem sau trận pháp có vật gì!" Không gian trong trận bắt đầu rung động, sau đó một khe nứt dần dần mở ra, cuối cùng hình thành một cánh cửa, Chu Du bước vào trước, Kim Sư cũng theo sau.

Một người một sư tử đi vào, lại phát hiện bên trong lại là một cảnh tượng khác, Tiên thiên linh khí vô cùng nồng đậm, quả là một chốn tiên cảnh nhân gian.

Có thể nói là thế trấn uông dương, triều dũng ngân sơn ngư nhập huyệt; uy ninh dao hải, ba phiên tuyết lãng thận ly uyên.

Đan nhai quái thạch, tước bích kỳ phong.

Trên đan nhai, có phượng hoàng rực rỡ cùng hót; trước tước bích, sơn thạch như kỳ lân nằm một mình.

Trên đỉnh núi thỉnh thoảng nghe được tiếng gà gấm gáy, trong hang đá có thể thấy rồng giao ra vào.

Trong rừng có hươu thọ tiên hồ, trên cây có linh cầm huyền hạc.

Cỏ lạ hoa thơm không tàn, thông xanh bách biếc trường xuân.

Nguyên thần Chu Du quét qua toàn bộ không gian, phát hiện đây là một hòn đảo nhỏ, rộng trăm vạn dặm, lại như một lục địa thu nhỏ.

Một con sông chia hòn đảo làm hai nửa, chính giữa hòn đảo còn có một cái hồ nhỏ, trong hồ lại có một hòn đảo nhỏ hơn, trên đảo có một tấm bia đá, trên bia đá viết hai chữ đạo văn "Bồng Lai". "Đông Hải Bồng Lai tiên đảo!" Lại là tiên đảo Đông Hải, trong Đông Hải có mấy hòn tiên đảo luôn được người đời biết đến, nhưng lại không ai tìm thấy, là do khi Bàn Cổ khai thiên, mấy mảnh vỡ Hỗn Độn rơi xuống Đông Hải hóa thành, lần lượt là Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng.

Chu Du lại tìm được Bồng Lai tiên đảo!

Trước đó còn đang nghĩ không thể ở mãi trong Long Cung, cũng phải có đạo trường của riêng mình.

Chương 43

Không ngờ ở Đông Hải lại tìm được Bồng Lai tiên đảo, thật là của trời cho, Chu Du vội vàng đến trước bia đá, sau đó nguyên thần bay ra, trực tiếp luyện hóa bia đá.

Tấm bia đá này chính là bia trấn đảo của Bồng Lai tiên đảo, chỉ cần luyện hóa bia đá, Bồng Lai từ nay sẽ mang họ Chu, chỉ một lát sau, bia đá trấn đảo đã được hoàn toàn luyện hóa, Chu Du đối với toàn bộ Bồng Lai đã nắm rõ trong lòng bàn tay. ...

Theo việc Chu Du luyện hóa linh bi trấn đảo, toàn bộ Bồng Lai cũng đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Bồng Lai khác với các động thiên phúc địa thông thường, bởi vì gốc rễ của nó là mảnh vỡ Hỗn Độn, cho nên vị trí cũng phiêu hốt bất định, có thể thay đổi bất cứ lúc nào, không thể không nói Chu Du rất may mắn.

Sau khi luyện hóa bia đá trấn đảo, Chu Du có thể tùy ý thay đổi vị trí của tiên đảo, quả thực là vô cùng tiện lợi. "Lão gia, đây là đâu?" Kim Sư theo Chu Du đến Bồng Lai tiên cảnh, cũng mặt đầy ngơ ngác, giọng nói run rẩy.

Kim Sư trước đây vẫn luôn sống ở Đông Hải, nơi ở cũng không tệ, nhưng dù sao cũng không được xem là động thiên phúc địa.

Tuy rằng Kim Sư theo Chu Du chưa đầy vạn năm, cũng đã kiến thức qua rất nhiều động thiên phúc địa, thậm chí cả Tử Tiêu Cung cũng đã đến, tầm mắt đã nâng cao rất nhiều, nhưng không ngờ ở Đông Hải lại có thể gặp được một tiên cảnh cực phẩm như vậy.

Cảm giác nồng độ linh khí ở đây thậm chí còn cao hơn Long Cung rất nhiều, làm sao có thể không kinh ngạc. "Đây là Bồng Lai tiên cảnh,

là do mảnh vỡ Hỗn Độn rơi xuống Hồng Hoang khi khai thiên tạo thành, được xem là động thiên phúc địa đỉnh cấp của Hồng Hoang, sau này chính là nhà của chúng ta!" Chu Du trả lời bình tĩnh, nhưng nội tâm cũng vui mừng khôn xiết. "Chúng ta sau này sẽ ở đây!" Kim Sư mặt đầy hưng phấn, trực tiếp chạy nhảy khắp Bồng Lai.

Chu Du cũng thu lại vẻ vui mừng, vừa rồi luyện hóa linh bi trấn đảo, cũng đã có một cái nhìn đại khái về Bồng Lai tiên đảo, các loại linh căn, linh vật trong Bồng Lai cũng đã biết rõ, nhưng vẫn còn một nơi không nhìn rõ.

Theo ghi chép của linh bi trấn đảo, nơi đó nguyên bản hẳn là một cái ao do tinh hoa nhật nguyệt ngưng tụ thành sương, vô cùng quý giá.

Phải biết rằng Đế Lưu Tương của đời sau cũng chỉ là vật pha loãng từ tinh hoa nhật nguyệt, đã có thể điểm hóa chúng sinh, vậy một cái ao hoàn toàn là sương tinh hoa nhật nguyệt thì hiếm có đến mức nào!

Tuy không bằng Tam Quang Thần Thủy, nhưng cũng không kém quá nhiều, chỉ là mấy chục vạn năm trước đột nhiên xảy ra biến cố, linh bi trấn đảo liền không còn cảm ứng được nữa.

Chu Du thầm nghĩ trong đó chắc chắn đã xảy ra biến hóa, mà bây giờ Chu Du là chủ nhân của Bồng Lai tiên đảo, đương nhiên phải xem thử rốt cuộc có cái gì đã ảnh hưởng đến thu hoạch của mình.

Cũng không gọi Kim Sư, thân hình Chu Du lóe lên, liền đến hòn đảo nhỏ trung tâm, lực nguyên thần tỏa ra, cảm ứng về phía ao tinh hoa nhật nguyệt.

Nhưng không đợi lực nguyên thần đến nơi, một luồng lực pháp tắc sát lục trực tiếp tiêu diệt lực nguyên thần của Chu Du.

Cảm nhận được lực nguyên thần biến mất, Chu Du cũng đau hừ

một tiếng, tuy không bị thương nặng, nhưng dù sao cũng là một tia nguyên thần của mình, cảm giác đau đớn truyền đến từ nguyên thần vẫn khá chân thực.

Chu Du vốn cố chấp, nếu đã nhận định một việc, thì nhất định phải hoàn thành, bây giờ mình đã trở thành chủ nhân của Bồng Lai tiên đảo, lại có thể bị thương ngay trong nhà mình, thật có chút tức giận.

Thu liễm nguyên thần, đến trước ao, nhìn cái ao nguyên bản đã bị cấm chế bao phủ, hoàn toàn không thấy được cảnh tượng bên trong, Chu Du cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Lại có thể tiêu diệt lực nguyên thần của mình, vật bên trong chắc chắn có sức tấn công mạnh mẽ, sau đó Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên hiện ra, Chu Du ngồi trên đài sen, Hỗn Độn Châu trong nguyên thần khẽ động, cũng truyền ra một luồng lực chí bảo, Chu Du trực tiếp đi vào cấm chế.

Khi Chu Du đến gần, cấm chế trên ao khởi động, từng đạo thương ảnh mang theo pháp tắc sát lục đâm về phía Chu Du, Chu Du tung người né tránh, mấy đạo thương ảnh đâm hụt, nhưng Chu Du quay đầu lại thấy mấy đạo thương ảnh khác ập tới. "Chuyện gì vậy?

Tại sao mấy đạo thương ảnh này lại có pháp tắc sát lục?" Phải biết chỉ có Chuẩn Thánh trở lên mới có thể tu hành pháp tắc Đại đạo, chẳng lẽ bên trong có Chuẩn Thánh tu hành pháp tắc sát lục?

Chu Du cau mày, Sát Lục chi đạo trong Hồng Hoang có sức tấn công không cần phải nói, là một trong ba đạo công kích hàng đầu, nhưng nếu có người tại sao lại gặp ở trong Bồng Lai tiên đảo, mà còn chưa luyện hóa linh bi trấn đảo, chẳng lẽ trong đó có bảo vật sát lục gì?

Tuy trong lòng đầy nghi ngờ, nhưng không làm cản trở việc Chu

Du đối kháng với thương ảnh.

Cuối cùng thương ảnh cũng ngày càng nhiều, Chu Du cũng khó mà né tránh, dứt khoát trực tiếp mở đài sen, sau đó dùng lực của Hỗn Độn Châu bao phủ lên trên. "Đinh...

đinh...

đinh" Chỉ nghe thấy những thương ảnh mang theo pháp tắc sát lục trực tiếp đâm vào đài sen, tuy làm đài sen từ từ lùi lại, nhưng không gây ra tổn thương gì.

Hơn nữa trên Bạch Liên còn có lực chí bảo của Hỗn Độn Châu, trừ phi phá vỡ được lực chí bảo, nếu không thì không có cách nào tấn công được vào bản thể của Bạch Liên, càng không cần nói đến Chu Du trên Bạch Liên.

Thấy vô số thương ảnh đã bị phòng ngự của mình chặn lại, Chu Du cũng phóng ra lực nguyên thần, tra xét.

Lại chỉ thấy một đạo thương ảnh dựng thẳng trên cái ao nguyên bản, sương tinh hoa nhật nguyệt mà Bồng Lai tiên đảo tích lũy mấy nguyên hội trong ao đã không còn tung tích. "Tên trộm tốt, dám mưu đoạt chí bảo của ta!" Thấy cái ao cạn khô, Chu Du trong lòng cũng có mấy phần thất vọng, đối với vật thể chưa biết phía trên lại thêm mấy phần sát cơ, mình khó khăn lắm mới có được Bồng Lai tiên đảo, lại phát hiện tinh hoa nhật nguyệt tích lũy đã sớm bị xài hết, đặt vào ai mà không tức giận.

Chu Du gọi ra Hỗn Độn Châu, sau đó cưỡi đài sen tấn công lên phía trên, chẳng mấy chốc đã đến nơi cấm chế, không thấy người đâu, chỉ thấy một cây thương dựng giữa không trung, thì ra thương ảnh bên dưới là thật! "Sao lại là một cây thương?" Chu Du trong lòng nghi hoặc, tay dồn pháp lực, vươn về phía cây thương này, nhưng không ngờ cây thương này như có linh trí, điên cuồng chống cự ngăn cản sự

xâm nhập của Chu Du. "Còn dám phản kháng!" Thúc đẩy Hỗn Độn Châu, trực tiếp trấn áp cây thương này, sau đó đưa tay nắm lấy, lực nguyên thần xâm nhập vào trong, một lúc sau, liền thấy Chu Du há hốc miệng, ánh mắt đầu tiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó lại biến thành vui sướng như điên. "Lại là vật này!" Thì ra nguyên thần Chu Du thâm nhập vào cây thương này, mới biết tại sao cây thương này lại có sức kháng cự mạnh như vậy, bởi vì cây thương này chính là Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương.

Chuyện kể rằng dưới sự sắp đặt của Đại đạo, sư phụ của Chu Du là Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu đại chiến, cuối cùng La Hầu thân vẫn, lúc tự bạo lại phá vỡ Tru Tiên kiếm trận, cho nên pháp bảo tùy thân tứ tán, trong đó Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương liền rơi vào Đông Hải.

Điểm rơi cách Bồng Lai không xa, bản thân Thí Thần Thương trong đại chiến đã bị tổn thương, cảm ứng được xung quanh có vật để tu phục, cho nên trực tiếp xuyên qua Hỗn Độn đại trận bên ngoài đảo, đến bên trong Bồng Lai.

Hấp thu hết tinh hoa nhật nguyệt tích lũy của Bồng Lai, lúc này mới trong mấy chục vạn năm tu phục hoàn thành, nhưng bản thân Thí Thần Thương không có ý thức, cho nên vẫn luôn ở lại trong Bồng Lai.

Mãi đến bây giờ Chu Du tìm được Bồng Lai tiên đảo, đến trước Thí Thần Thương, Thí Thần Thương không người khống chế, cho nên mới bị Hỗn Độn Châu trấn áp, nếu không với cấp bậc trung phẩm Tiên thiên chí bảo của Hỗn Độn Châu căn bản không thể trấn áp được Thí Thần Thương.

Một mổ một uống, nhân quả tuần hoàn, nếu Chu Du không tìm được Bồng Lai, bản thân không có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Châu, thì dù thế nào cũng không thể hàng phục được Thí Thần Thương.

Sau khi hiểu rõ đầu đuôi, Chu Du cũng thu liễm nụ cười, nguyên thần vội vàng thâm nhập vào Thí Thần Thương, tìm đến nơi cấm chế của chí bảo, sau đó luyện hóa nó.

Bởi vì La Hầu đã chết, cho nên việc tế luyện đơn giản Thí Thần Thương vẫn rất dễ dàng.

Nhưng cũng giống như Hỗn Độn Châu, những cấm chế phía sau với tu vi Chuẩn Thánh hiện tại của Chu Du không có cách nào hoàn toàn tế luyện, Chu Du cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua, đợi sau này tấn thăng Hỗn Nguyên có lẽ có thể hoàn toàn tế luyện.

Bản thân Chu Du tu hành Thời Gian chi đạo, bây giờ Thí Thần Thương ẩn chứa pháp tắc sát lục, cũng là đỉnh tiêm trong ba ngàn Đại đạo, tế luyện Thí Thần Thương cũng giúp Chu Du nhập môn Sát Lục chi đạo.

Tế luyện Thí Thần Thương xong, thu vào trong nguyên thần.

Nếu có thể nhìn thấy nguyên thần của Chu Du sẽ phát hiện, Hỗn Độn Châu treo trên đầu tiểu nhân nguyên thần của Chu Du, Thí Thần Thương thì ở trong tay, xem như là uy phong lẫm liệt.

Đáng tiếc trừ Chu Du không ai có thể thấy!

Thu hồi chí bảo, Chu Du thở dài một hơi, cũng không khỏi vui mừng trong lòng, lần này không chỉ phát hiện ra Bồng Lai tiên đảo, làm đạo trường sau này của mình, mà bây giờ lại có được Thí Thần Thương, nền tảng lập thân lại mạnh thêm mấy phần.

Chu Du sau đó cũng tổng kết lại linh bảo của bản thân, trừ một số Tiên thiên linh căn trong Hỗn Độn Châu, bây giờ có hai kiện Tiên thiên chí bảo, một là trung phẩm Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Châu, bên trong có tiểu thiên thế giới, hai là hạ phẩm Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, tuy là hạ phẩm, nhưng sức tấn công có thể xưng là đệ

nhất.

Chương 44

Còn có cực phẩm linh bảo Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Long Môn, và Tiên thiên Hồ Lô Đằng.

Nhưng Tiên thiên Hồ Lô Đằng đang ở trong tiểu thế giới nuôi dưỡng hồ lô, cái này tạm thời không dùng được, còn lại là hạ phẩm Tiên thiên linh bảo Cửu Long Y, kiện linh bảo này bây giờ cũng chỉ có tác dụng trang trí, đối với Chu Du mà nói, chút phòng ngự này có cũng được không có cũng không sao.

Sắp xếp lại linh bảo của mình, một vấn đề khác liền xuất hiện trước mắt Chu Du, bởi vì Chu Du đã là Chuẩn Thánh trảm được nhất thi, hơn nữa là dùng cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trảm thi, vậy lần trảm thi tiếp theo cũng cần cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thi thứ ba cũng chắc chắn là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bây giờ mình chỉ còn lại một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo là Long Môn, kiện cuối cùng nên lấy từ đâu?

Đây quả thực là một vấn đề, lại không thể dùng Tiên thiên chí bảo trảm thi, bởi vì Chu Du cảm thấy có chút lãng phí!

Hơn nữa Hỗn Độn Châu phải giữ lại để trấn áp khí vận, dù dùng Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương trảm thi, tổn thương bản nguyên chí bảo gây ra, cần một thời gian rất dài mới có thể bù đắp!

Tuy vấn đề đã xuất hiện, nhưng Chu Du cũng không vội, một mặt sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung chắc chắn sẽ có một phần linh bảo của mình, mặt khác theo suy nghĩ của mình trong Hồng Hoang vẫn còn Tiên thiên linh bảo chưa xuất thế.

Thực sự không được thì trực tiếp dùng Tiên thiên Hồ Lô Đằng trảm thi, nhưng Chu Du cũng có lo lắng, mình không phải là Tiên thiên

linh căn hóa hình, cũng không tu hành Mộc hệ Đại đạo, dùng Tiên thiên Hồ Lô Đẳng trảm thi ngược lại là tự chuốc lấy phiền phức.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, Chu Du cũng tạm thời thu liễm tâm tư, bây giờ mình đã may mắn hơn vô số người rồi, phải biết Tiên thiên linh bảo bao nhiêu người cầu mà không được, mình còn đang dùng cực phẩm linh bảo trảm thi!

Sắp xếp lại tâm tư, Chu Du cũng làm quen với Bồng Lai, luyện chế một tòa đại điện đặt trên hòn đảo nhỏ, bên cạnh điện có linh hoa linh thảo bao quanh, sắp xếp có trật tự, mang ý nghĩa sinh cơ bừng bừng, trên cửa điện Chu Du khắc ba chữ đạo văn "Ngộ Đạo Điện", càng thêm thanh u.

Đây chính là nơi ở sau này của mình!

Chu Du bước vào Ngộ Đạo Điện, sau đó lấy một số đồ trang trí trong Hỗn Độn Châu ra, đặt trong điện.

Truyền tin cho Kim Sư một đạo, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy ngày sau, Chu Du mới từ trong điện đứng dậy.

Lần này tế luyện Bồng Lai tiên đảo và Thí Thần Thương tuy tốn không nhiều thời gian, nhưng yến hội của Thiên Đình cũng sắp bắt đầu, lập tức gọi Kim Sư đến, mở đại trận Bồng Lai, Chu Du cũng rời khỏi Bồng Lai, hướng về núi Bất Chu. ...

Lại nói Kim Sư chở Chu Du đến Thiên Đình, mà chúng Yêu Thần của Yêu tộc cũng đã phụng mệnh mời các đại năng Hồng Hoang trở về.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, "Khởi bẩm bệ hạ, các vị Yêu Thần đã trở về!" Bạch Trạch hồi đáp với Đế Tuấn và Thái Nhất đang ngồi cao trên điện. "Các vị đạo hữu có nhận được truyền tin không?" Đế Tuấn

sau khi tế thiên phát hiện ra Thiên Đình, liền cho rằng Yêu tộc là con cưng của trời đất, phái thuộc hạ đi mời rộng rãi chúng nhân Hồng Hoang, thể hiện sự thịnh vượng của Yêu tộc, đồng thời cũng muốn chúng nhân Hồng Hoang thấy được thực lực của Yêu tộc, công nhận địa vị của Yêu tộc. "Bẩm bệ hạ, các vị Yêu Thần đã đưa thiệp mời đến đạo trường của các vị đạo hữu.

Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và các vị đại năng khác cũng đều đồng ý đến dự yến, nhưng cũng có mấy vị đạo hữu đang du lịch Hồng Hoang, Yêu Thần không tìm thấy!

Tuy nhiên, Đông Vương Công lại ăn nói ngông cuồng, trong lời nói có ý hủy hoại Yêu tộc ta!" Bạch Trạch bẩm báo sự thật. "Một tên Đông Vương Công nhỏ bé lại dám như vậy, chúng ta tôn ngươi một tiếng đạo hữu, lại không ngờ lại cuồng vọng như vậy!" Nghe lời của Bạch Trạch, Thái Nhất tức giận, vốn là kẻ tính tình nóng nảy, chỉ coi trọng thực lực, bây giờ nghe Đông Vương Công không cho mặt mũi như vậy, tự nhiên phẫn nộ! "Chỉ là một Đại La nhỏ bé, dù có vào Chuẩn Thánh cũng chỉ có vậy, đợi đại yến của Yêu tộc ta kết thúc, nhất định phải bóc da hắn!" Nghe Thái Nhất nói vậy, sắc mặt u ám của Đế Tuấn cũng khá hơn mấy phần.

Đế Tuấn đối với Đông Vương Công cũng không có ấn tượng tốt gì, Yêu tộc tế thiên đã giúp Đế Tuấn và Thái Nhất đi được một đoạn dài trong cảnh giới Chuẩn Thánh, tự nhiên khí thế càng đủ, bây giờ nghe một Đại La Kim Tiên Đông Vương Công lại dám phớt lờ mặt mũi của Yêu tộc, cũng bất mãn. "Cứ để sau này tính!

Vu tộc phản ứng thế nào?" Đế Tuấn tiếp tục hỏi Bạch Trạch, trước đó trên đường đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, Đế Tuấn, Thái Nhất và người của Vu tộc đã xảy ra tranh cãi, bây giờ tự nhiên không thể chủ động mời Vu tộc.

Nhưng bây giờ Vu tộc cũng là thế lực lớn nhất Hồng Hoang, cho nên Đế Tuấn cũng phải xem phản ứng của Vu tộc. "Theo Yêu tộc ở gần Vu tộc hồi báo, bây giờ Vu tộc cũng đang xây dựng quy mô lớn, chuẩn bị hành lễ tế thiên!" "Vu tộc cũng muốn tế thiên?" "Vâng, bệ hạ." "Bạch Trạch có biết Vu tộc có ý đồ gì không?" "Vu tộc lòng dạ khó lường!

Thấy Yêu tộc ta hành lễ tế thiên, thu được công đức, thực lực đột phá mạnh mẽ, Vu tộc đó cũng muốn tranh giành với tộc ta!" Đế Tuấn, Bạch Trạch hai người rất coi trọng chuyện xảy ra với Vu tộc.

Thật sự cũng là như vậy, trong Hồng Hoang hiện nay, trừ Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và mấy vị Tiên thiên đại thần không có thế lực phụ thuộc, còn lại đứng đầu Hồng Hoang chính là Vu tộc.

Không chỉ có Thập nhị Tổ Vu, ai nấy đều là thực lực Chuẩn Thánh, dưới trướng còn có mấy Đại Vu, là tu vi Đại La Kim Tiên, với thực lực hiện tại của Yêu tộc vẫn chưa đủ để tranh giành với Vu tộc, tuy rằng số lượng Yêu tộc đông đảo, vượt xa Vu tộc, nhưng ở cấp bậc Đại La Kim Tiên trở lên vẫn còn kém không ít.

Sau khi Yêu tộc tế thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất là Chuẩn Thánh sơ kỳ, các Yêu Thánh khác cũng vừa mới vào Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên ít hơn Vu tộc một chút, nhưng tin rằng có Thiên Đình tồn tại, thực lực của Yêu tộc sẽ rất nhanh đuổi kịp, có thể tranh giành với Vu tộc.

Hai tộc tất yếu phải phân thắng bại, Đế Tuấn, Thái Nhất và chúng nhân Vu tộc cũng rõ ràng, bởi vì theo thực lực tăng lên, tài nguyên cần thiết cũng sẽ ngày càng nhiều, địa bàn chiếm đóng tương ứng tất nhiên sẽ có trùng lặp, tuy có Thiên Đình làm căn cứ, nhưng không thể chứa hết tất cả thuộc hạ Yêu tộc, ma sát giữa Vu Yêu hai tộc là không thể tránh khỏi.

Quan trọng nhất là theo thế lực của Vu tộc và Yêu tộc ngày càng lớn, tất sẽ nảy sinh tranh đoạt vị trí nhân vật chính của trời đất.

Tuy rằng bây giờ vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng cao tầng Vu Yêu đã sớm biết rõ trong lòng.

Cho nên Đế Tuấn và Bạch Trạch đối với chuyện của Vu tộc mới quan tâm như vậy, phải biết biết người biết ta mới có thể trăm trận không thua. "Cho người theo dõi Vu tộc mọi lúc!" "Vâng, bệ hạ!" Đế Tuấn và Thái Nhất hiểu được tình hình Hồng Hoang cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nếu yến hội lần này không ai đến, vậy ở Hồng Hoang sẽ mất mặt lớn.

Trong Hồng Hoang, bên trong Bàn Cổ điện của Vu tộc, Thập nhị Tổ Vu, ngồi riêng trong điện.

Bàn Cổ điện là do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, là nơi Tổ Vu xuất thế, còn được gọi là Tổ Vu điện, có thể chống lại thuật thôi diễn, lực phòng ngự càng vô biên, chỉ tiếc không thể di động, là thánh địa của Vu tộc. "Đại ca, chúng ta đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể tế điện Phụ thần!" Cộng Công nói với Đế Giang đang ngồi ở vị trí đầu điện. "Ừm, Yêu tộc tế thiên có thể có thu hoạch như vậy, chúng ta Tổ Vu tế bái Phụ thần tất sẽ có thu hoạch!

Hơn nữa trong Hồng Hoang, Vu tộc ta thế lớn, là truyền nhân của Phụ thần, vị trí nhân vật chính của trời đất này tất thuộc về Vu tộc ta." Đế Giang rất có tự tin.

Dù sao Hồng Hoang đều là do Bàn Cổ hóa thành, vậy là Tổ Vu do tâm huyết của Bàn Cổ hóa thành, cho rằng Hồng Hoang chính là đất của nhà mình, đương nhiên là nhân vật chính!

Mấy người nói xong, liền rời khỏi Bàn Cổ điện, đi ra ngoài.

Lúc này trong Vu tộc đã chuẩn bị xong đồ tế tự, nhưng khác với

Yêu tộc tế thiên, Vu tộc tế tự đa số dùng vật sống.

Sinh linh Yêu tộc gần Vu tộc thì gặp đại họa, trực tiếp bị Vu tộc bắt làm dược liệu tế thiên, đến nỗi Yêu tộc trong phạm vi vạn dặm của Vu tộc đều chạy trốn.

Đương nhiên trước đó khi Yêu tộc thăm dò, Vu tộc vẫn chưa chuẩn bị tế phẩm, Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thiên Đình vẫn chưa nhận được tin tức, nếu biết Vu tộc bắt bớ Yêu tộc làm tế phẩm, sợ là yến hội Thiên Đình cũng không cần mở nữa, hai tộc có thể trực tiếp khai chiến rồi.

Theo lễ tế tự của Vu tộc bắt đầu, hàng vạn sinh linh Yêu tộc bị chém giết, trong tộc địa của Vu tộc, máu tanh dị thường, vô số máu Yêu tộc hội tụ thành từng con sông.

Mà lúc này chúng nhân Vu tộc mặt không biểu cảm nhìn tế phẩm trước mắt, trong lòng cũng không có chút áy náy nào, trong suy nghĩ của họ Yêu tộc là do trời đất sinh ra, nên là thức ăn và tế phẩm của Vu tộc.

Thập nhị Tổ Vu đi đến trước toàn bộ Vu tộc, quỳ lạy về phía Bàn Cổ điện. "Đại đạo tại thượng, Vu tộc ta không tôn trời đất, chỉ kính Phụ thần, nay lấy đại địa Hồng Hoang làm cơ sở, Bàn Cổ điện trấn áp khí vận, lập nên Vu tộc, Đại đạo giám chi!" "Vu tộc, lập!" "Vu... vu... vu" Tộc nhân Vu tộc bên dưới hô vang phụ họa, tượng Bàn Cổ trong Bàn Cổ điện nghe lời Tổ Vu cũng rung động, thấy cảnh này, chúng nhân Vu tộc đều quỳ lạy trước điện.

Theo lễ tế tự kết thúc, công đức trời đất cũng lại một lần nữa giáng xuống, không thua kém công đức lập tộc của Yêu tộc, thậm chí còn hơn.

Chương 45

Công đức giáng xuống rơi trên đầu chúng nhân Vu tộc, tuy rằng Vu tộc không tu nguyên thần, nhưng công đức rơi xuống, tu vi của tộc nhân cũng nhanh chóng tăng lên, tu vi của Thập nhị Tổ Vu cũng đều có tăng trưởng.

Vu tộc tế thiên lập tộc không phải là thao tác của một tiểu tộc tiểu bộ lạc, đây là đại sự có thể chấn động cả Hồng Hoang.

Các đại năng Hồng Hoang đều cảm ứng được cảnh tượng Vu tộc thành lập, thấy trời giáng công đức, cũng đều kinh ngạc thất sắc.

Vu tộc không kính trời không kính đất, chỉ tế tự Đại đạo và Bàn Cổ đã có thu hoạch công đức nhiều như vậy, có thể thấy di sản của Bàn Cổ, không hổ là chủng tộc do tâm huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Chu Du đang trên đường cũng cảm ứng được Vu tộc tế thiên lập tộc, trong lòng cũng một trận thổn thức, Vu Yêu đã lần lượt lập tộc, vậy tiếp theo chính là cuộc đấu tranh xoay quanh hai tộc này.

Chu Du biết rõ kết cục cuối cùng, cũng hiểu rõ Vu Yêu đại kiếp bây giờ cũng chỉ mới manh nha, kiếp khí từ từ tuôn ra trời đất.

Lúc này mình nên cố gắng tránh xa một chút, tuy muốn thu hoạch công đức, nhưng cũng phải chú ý để không bị cuốn vào đại kiếp, tuy không quá lo lắng về an nguy, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn, nhất là đại kiếp lần này thảm liệt hơn cả đại chiến tam tộc.

Nhưng cũng phải xem trong đại kiếp có cơ duyên gì, phú quý hiểm trung cầu mà, dù sao bản thân mình hiện tại không có nỗi lo thân vẫn.

Thấy nơi Vu tộc ở máu chảy thành sông, Chu Du trong lòng cũng co giật, Vu tộc thật sự là gan lớn, sợ Yêu tộc không biết mình chính là

tế phẩm, chất thành một ngọn núi, sợ là có mấy chục triệu Yêu tộc!

Trên Thiên Đình, khi thấy cảnh này, cả Lăng Tiêu Bảo Điện như muốn bị lật tung. "Khinh người quá đáng, khinh Yêu tộc quá đáng!" Cái bàn dài trước mặt Đế Tuấn cũng không còn tồn tại, chúng nhân Yêu tộc trong điện càng sôi sục.

Rõ ràng là vô cùng phẫn nộ với hành vi của Vu tộc sử dụng Yêu tộc làm tế phẩm. "Bạch Trạch!" "Thuộc hạ có mặt!" "Tăng tốc triệu tập tộc nhân lên trời, sau đó phái người đến đất của Côn Bằng ở Bắc Hải, mời Côn Bằng, ta muốn cùng Vu tộc một trận chiến!" "Bạch Trạch không cần đi nữa, ta sẽ đến Bắc Hải!" Thái Nhất càng bị tức điên, hận không thể bây giờ liền đến Vu tộc một trận chiến, nhưng nghe Đế Tuấn muốn đi tìm Côn Bằng, Thái Nhất liền nhận nhiệm vụ này, nếu Côn Bằng không chịu, mình sẽ nhân cơ hội đánh với Côn Bằng một trận, đánh cho hắn chịu, cũng phải buộc Côn Bằng lên chiến xa của Yêu tộc! "Bệ hạ, vậy yến hội Thiên Đình!" "Cứ tiến hành không sai sót, ta muốn tại yến hội chinh thảo Vu tộc, tuyên bố Vu Yêu thế bất lưỡng lập!" "Vâng!" Chúng nhân trong điện lúc này đồng lòng căm thù địch, đối với Đế Tuấn càng thêm tin phục, dù sao lão đại có thể ra mặt vì mình mới là lão đại tốt.

Chu Du bên này đương nhiên không biết chuyện xảy ra ở Lăng Tiêu Bảo Điện, cho dù biết cũng cảm thấy bình thường, dù sao thì trận chiến giữa Vu và Yêu là không thể tránh khỏi.

Chỉ có điều Vu tộc dùng sinh linh Yêu tộc làm vật tế, đây là điều Chu Du không ngờ tới.

Ở kiếp trước, tôi chỉ biết về Vu Yêu đại chiến chứ không hiểu rõ nguyên nhân, còn tưởng rằng chỉ vì hai tộc tranh đoạt vị trí nhân vật chính của thiên địa nên mới sinh tử đối đầu.

Lại không biết Vu tộc lại trực tiếp dùng Yêu tộc làm vật tế.

Đây không phải là tình huống người là dao thớt, ta là cá thịt, thế lực Yêu tộc cũng không tầm thường, đương nhiên không thể tha thứ cho hành vi của Vu tộc, vậy thì tiếp theo trong Hồng Hoang tất nhiên sẽ là gió tanh mưa máu!

Chu Du biết rõ đây chẳng qua chỉ là nhân quả tuần hoàn mà thôi.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, mọi người thương lượng một lát rồi ai làm việc nấy, Thái Nhất cũng rời Thiên đình, thẳng tiến đến Bắc Hải.

Hồng Hoang Bắc Hải và Đông Hải hoàn toàn khác biệt, Đông Hải linh khí dồi dào, còn Bắc Hải lại là vùng đất lạnh lẽo cằn cỗi, không chỉ linh khí mỏng manh mà còn tràn ngập các loại hung thú không có linh trí.

Những hung thú này tuy không có ý thức nhưng lại da dày thịt béo, thậm chí có con còn sánh ngang với Đại La, vì vậy tu sĩ bình thường không muốn đến đây, đương nhiên Côn Bằng sinh ra ở Bắc Hải, tự nhiên không sợ.

Thái Nhất đến nơi sâu trong Bắc Hải, nhưng cũng không biết đạo trường của Côn Bằng ở đâu, chỉ có thể đứng trên Bắc Hải hét lớn tên Côn Bằng.

Thấy nửa ngày không có phản ứng, Thái Nhất cũng nổi nóng, liền gọi ra Hỗn Độn Chung, dùng mấy phần pháp lực ném về phía sâu trong Bắc Hải. "Keng!

Keng!

Keng!" Hỗn Độn Chung vang lên, hung thú bốn phía rơi vào điên cuồng, chẳng mấy chốc nhiều hung thú cấp thấp cũng nổ tung, rõ ràng là không thể chống lại uy lực của Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất cũng chỉ muốn kinh động Côn Bằng, không muốn gây

sát nghiệt, do đó không dùng mấy phần sức lực.

Nếu không, với thực lực Chuẩn Thánh hiện tại của Thái Nhất, toàn lực thúc giục Hỗn Độn Chung, e rằng có thể biến cả Bắc Hải thành phế tích.

Lúc này ở nơi sâu trong Bắc Hải, Côn Bằng đang bế quan tu hành tham ngộ đại đạo.

Trước khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, bản thân đã là Đại La Kim Tiên thành danh đã lâu, và cũng như những người nghe đạo khác, đã đột phá Chuẩn Thánh ngay tại Tử Tiêu Cung.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đặt lên người khác có lẽ sẽ vui như điên, nhưng đối với Côn Bằng lại cảm thấy oán hận khó nguôi.

Chỉ thấy Côn Bằng mặt mày dữ tợn, toàn thân lệ khí, chỉ vì Côn Bằng sinh ra đã không có mấy thiện tâm, lại ở Tử Tiêu Cung mất đi cơ duyên lớn, vẻ mặt hận thù càng thêm hung ác!

Vốn dĩ Côn Bằng nghe đạo không muốn tranh đấu với ai, nhưng không ngờ chỗ ngồi bị cướp, lệ khí trên người tự nhiên càng tăng thêm mấy phần.

Sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về liền một mực bế quan tham ngộ, muốn đợi tu vi tiến thêm một bước rồi đi tìm mấy người kia tính sổ.

Tam Thanh thì hiện tại Côn Bằng đánh không lại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có hai người, nhưng Hồng Vân là đầu sỏ của việc nhường ghế, vì vậy hận ý của Côn Bằng đối với Hồng Vân cũng chỉ sau Nguyên Thủy, dù sao Nguyên Thủy mở miệng ra là "thấp sinh noãn hóa, súc sinh có lông", thực sự khiến mình tức giận.

Lệ khí đầy bụng khiến đạo tâm của Côn Bằng khó định, tu vi trì trệ không tiến triển, lửa giận trong lòng càng thịnh! "Keng!" Côn Bằng vừa tạm thời gạt bỏ lệ khí trong lòng, đang tham ngộ đại đạo thì nghe

thấy tiếng Hỗn Độn Chung từ bên ngoài vang lên, tiếng chuông như vang lên ngay bên tai, khiến Côn Bằng phải bất đắc dĩ thoát khỏi trạng thái tham ngộ tu hành.

Từ Tử Tiêu Cung trở về vốn đã ôm một bụng tức, bây giờ khó khăn lắm mới lắng đọng đạo tâm tham ngộ đại đạo lại bị đánh thức, sự phẫn nộ của Côn Bằng có thể tưởng tượng được.

Côn Bằng một bước ra khỏi động phủ, trong nháy mắt hóa thành chân thân nguyên hình, mang theo vẻ phẫn nộ lao về phía mặt biển. "Lão tổ ngược lại muốn xem xem là kẻ nào phá hoại tu vi của ta, nếu thực lực không đủ thì làm lương khô cho lão tổ vậy!" Côn Bằng mang theo nộ ý, càng đi càng nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trên mặt biển. "Là ai làm lỡ lão tổ tham ngộ đại đạo!" Người chưa tới, giọng nói giận dữ đã truyền từ dưới đáy biển lên, khiến Thái Nhất cũng có chút kinh ngạc. "Côn Bằng đạo hữu, đã lâu không gặp!" Thái Nhất mặt mày lạnh lùng, trong lòng cũng không mấy dễ chịu, từ khi Vu tộc tế trời, trong lòng y cũng kìm nén một ngọn lửa giận. "Thì ra là Thái Nhất đạo hữu, cớ sao lại quấy rầy người khác thanh tu?" Thấy là Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng cũng thu liễm mấy phần lệ khí, dù sao Côn Bằng biết cảnh giới của Thái Nhất không dưới mình, hơn nữa còn có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, nghĩ lại tiếng chuông vừa rồi chính là Hỗn Độn Chung đang vang lên, thật là phiền lòng!

Tuy lời nói rất bình thường nhưng thái độ của Côn Bằng không hề nhiệt tình, ngược lại còn có chút lạnh nhạt. "Yêu tộc mới thành lập, mở tiệc lớn tại Thiên đình, nghĩ rằng Côn Bằng đạo hữu cũng thuộc Yêu tộc, nên đặc biệt đến mời!" Thái Nhất nghĩ đến việc lễ trước binh sau, xem Côn Bằng phản ứng thế nào. "Thái Nhất đạo hữu, ta đang tu hành, yến tiệc thì không đi nữa, ngoài ra ta cũng không thuộc Yêu tộc, đạo hữu mời về cho!" Côn Bằng nói xong liền muốn quay về động phủ. "Côn Bằng đạo hữu, như vậy là không đúng rồi, chẳng lẽ đạo

hữu không phải do thiên địa sinh dưỡng hóa hình mà thành?" Thái Nhất cũng chẳng phải tay hiền lành gì, lên tiếng châm chọc. "Ngươi!" "Thái Nhất cuồng vọng, ngươi chẳng qua chỉ là một con Tam Túc Kim Ô, chẳng qua là cậy vào sức mạnh của pháp bảo mà thôi!" Côn Bằng nghĩa phẫn khó bình, quát lên. "Thấp sinh noãn hóa, súc sinh có lông, vốn định dùng lễ đối đãi, không ngờ ngươi lại không biết điều, xem ra vẫn phải dùng thực lực nói chuyện!" Thái Nhất nói xong, Hỗn Độn Chung trở lại trên đầu, rồi tấn công về phía Côn Bằng. "Để ta xem uy lực chí bảo của ngươi!" Côn Bằng không cam chịu yếu thế, chân thân trực tiếp nghênh đón.

Chẳng mấy chốc hai người va vào nhau, trên Bắc Hải cũng nổi lên sóng lớn ngất trời.

Công kích bằng chân thân của Côn Bằng tuy lợi hại, nhưng trong tay cũng chỉ có một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo, căn bản không có cách nào phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung.

Chương 46

Còn Thái Nhất không cần lo lắng công kích của Côn Bằng, chỉ cần chuyên tâm tấn công, Côn Bằng lại cần phải kiêm cố, vì vậy đánh nhau chưa được bao lâu, chân thân đã bị Thái Dương pháp tắc chi lực của Thái Nhất thiêu đốt.

Tuy phòng ngự chân thân của Côn Bằng mạnh mẽ, nhưng cũng không chống lại được công kích mang theo khí tức Thái Dương, dù sao nhục thể không phải là linh bảo, trên chân thân cũng là một mảng đỏ, một mảng đen, cuối cùng một bên cánh cũng bị Thái Nhất trực tiếp giật xuống, đau đến mức Côn Bằng hét lên.

Xem ra sau khi Yêu tộc tế trời, Thái Nhất thu hoạch không nhỏ, lúc trước khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hai người cũng chỉ ngang tài ngang sức, bây giờ Côn Bằng đã không địch lại.

Hai người tranh đấu, Côn Bằng cũng kiên trì được mấy ngày, sớm đã có ý lui, liền nhân lúc Thái Nhất tung một đòn tấn công tới, cũng không phản kháng, trực tiếp để Thái Nhất đánh trúng.

Cậy vào nhục thân cứng rắn chống đỡ, sau đó nhân lực từ cú đánh của Thái Nhất, trực tiếp quay đầu bỏ chạy về phía sau.

Thái Nhất thấy mình đánh trúng Côn Bằng, trong lòng vui mừng, nhưng không ngờ lại thấy Côn Bằng trực tiếp chạy về phía sau cũng ngẩn ra, sau đó khóe miệng nở nụ cười lạnh. "Đánh không lại thì chạy, lẽ nào đó chính là phong cách của ngươi sao, Côn Bằng?" "Chạy được sao!" Hỗn Độn Chung trên đầu rơi xuống tay, sau đó trực tiếp ném về phía Côn Bằng.

Lại nói, tốc độ của Côn Bằng vô biên, từ bên cạnh Thái Nhất lui đi liền hóa thành chân thân, dang rộng đôi cánh nhanh chóng độn hành,

tuy biết tốc độ hóa hồng của Kim Ô mặt trời vô biên, nhưng Côn Bằng cũng không phải hạng xoàng.

Nhưng không ngờ Hỗn Độn Chung lại bay thẳng đến trước mặt, từ trên đầu chụp xuống, trực tiếp thu Côn Bằng vào trong chuông. "Thái Nhất, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Côn Bằng bị nhốt trong Hỗn Độn Chung, dùng hết mọi thủ đoạn cũng không phá được, biết không thể thoát thân, đành tạm thời gạt bỏ hận ý, hét ra bên ngoài.

Thái Nhất thấy Hỗn Độn Chung hiển uy, cũng thuận tay thu hồi Hỗn Độn Chung đặt trong lòng bàn tay, đáp lại Côn Bằng bên trong. "Vốn chỉ muốn mời đạo hữu đến Thiên đình, cùng bàn đại kế, nhưng không ngờ đạo hữu không biết điều, thôi thì đến Thiên đình rồi nói sau vậy!" Thái Nhất nói xong, nâng Hỗn Độn Chung rời khỏi Bắc Hải, quay về Thiên đình trên Bất Chu Sơn.

Đánh với Côn Bằng một trận, hàng phục được Côn Bằng, tâm trạng Thái Nhất cũng bình tĩnh lại, một lúc sau có chút thấp thỏm, nghĩ xem làm thế nào giải thích với Đế Tuấn, vốn dĩ Đế Tuấn bảo mình đến mời Côn Bằng, nhưng mình không những đánh Côn Bằng một trận mà còn nhốt gã trong Hỗn Độn Chung, thực sự khó giải thích.

Thái Nhất bây giờ cũng rất đau đầu.

Lúc này, yến tiệc ở Thiên đình cũng sắp bắt đầu, khắp nơi trên Thiên đình đều treo đèn kết hoa, chúng yêu ai vào việc nấy.

Có kẻ phụ trách tiếp đãi, có kẻ phụ trách dẫn đường, đương nhiên tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, nếu không để một tiểu yêu Địa Tiên, Thiên Tiên đến chiêu đãi, chẳng phải là tỏ ra Thiên đình keo kiệt sao!

Đế Tuấn cũng là vì muốn thể hiện thực lực của Yêu tộc, dù sao yến tiệc lần này một là muốn cho chúng sinh Hồng Hoang thấy được địa vị của Yêu tộc, hai là muốn tuyên chiến với Vu tộc, đương nhiên

cũng thể hiện phong thái của các chàng trai Yêu tộc.

Lúc này, Thái Nhất cũng đã quay trở lại Thiên đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, "Thái Nhất đã gặp được Côn Bằng đạo hữu chưa!" Đế Tuấn thấy Thái Nhất trở về, mở miệng liền hỏi. "Ừm, cái này..." "Gặp thì gặp rồi!

Chỉ là..." Thái Nhất có chút hoảng loạn, dù sao chuyện cũng không làm xong. "Đệ của ta từ khi nào lại trở nên lúng túng như vậy!

Sao vậy?" Thấy biểu hiện của Thái Nhất, Đế Tuấn biết đã có chuyện xảy ra, liền vội vàng nhìn Thái Nhất. "Côn Bằng không đồng ý, ta liền đánh với hắn một trận, sau đó dùng Hỗn Độn Chung nhốt lại!" Thái Nhất cũng là liều mạng, trực tiếp nói sự thật cho Đế Tuấn. "Đệ đệ sao lại hồ đồ như vậy!" Đế Tuấn vỗ trán, rõ ràng là có chút đau đầu với người em trai tính tình có phần nóng nảy này, vốn nghĩ để Thái Nhất đi mời Côn Bằng, nghĩ lại thà không bằng để Bạch Trạch đi.

Bây giờ không những không kết giao được mà còn trở mặt với Côn Bằng trước. "Thực sự là Côn Bằng không biết điều!" Sau đó Thái Nhất kể lại đầu đuôi sự việc cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe xong sắc mặt lạnh đi, xem ra cũng có chút bất mãn với hành động của Côn Bằng.

Sau đó nói với Thái Nhất: "Việc này cũng không trách đệ được, trước tiên thả Côn Bằng ra đi!" Thái Nhất nghe xong, Hỗn Độn Chung trong tay lơ lửng, sau đó thả Côn Bằng ra.

Thấy Côn Bằng một thân nhếch nhác, Đế Tuấn cũng giật giật khóe mắt, xem ra Thái Nhất đánh có chút ác. "Côn Bằng đạo hữu, thật sự xin lỗi.

Vốn định để đệ của ta đến Bắc Hải mời, không ngờ Thái Nhất

tính tình nóng nảy, lại động thủ với đạo hữu, thật sự xin lỗi!" Côn Bằng vừa ra khỏi Hỗn Độn Chung, còn chưa rõ mình đang ở đâu, đã thấy Đế Tuấn cúi người nói chuyện với mình, trong lòng cũng nổi lên lửa giận, nhưng cuối cùng không nói ra.

Thực sự là tình thế ép người, bây giờ đang ở trong đại bản doanh của Yêu tộc, muốn chạy cũng không chạy được, một bụng lửa giận thì có ích gì! "Cũng tại ta không nghe hết lời của Thái Nhất đạo hữu!" Côn Bằng cũng nói với khóe miệng co giật, lòng không như miệng.

Đế Tuấn cũng nói rõ ý đồ, nhìn về phía Côn Bằng. "Vậy chuyện Yêu tộc!" "Côn Bằng cũng là một thành viên của Yêu tộc, tất sẽ cùng tiến cùng lùi." Côn Bằng cũng bất đắc dĩ. "Tốt, có đạo hữu tương trợ, Yêu tộc ta tất sẽ tiến thêm một bậc, đại yến sắp bắt đầu, chúng ta đi gặp các đạo hữu khác trước!" Đế Tuấn nói xong, liền dẫn Thái Nhất, Côn Bằng đến nơi tổ chức yến tiệc. "Thiện." Côn Bằng mặt mày đau khổ đi theo sau. ...

Trước Nam Thiên Môn, mấy vị Yêu thần Đại La Kim Tiên đứng hai bên chào đón các đại năng Hồng Hoang.

Hiện tại trong Hồng Hoang, Chuẩn Thánh mới là tầng lớp đỉnh cao, đương nhiên sẽ không đứng ở cửa, như vậy tuy có thể thể hiện thực lực của Yêu tộc, nhưng mặt mũi của Chuẩn Thánh để ở đâu, vì vậy cấp bậc Đại La Kim Tiên là thích hợp nhất.

Cùng với những người được Yêu tộc mời dần dần đến, Thiên đình cũng ngày càng náo nhiệt, tụ tập trong điện yến chuyên dụng cao đàm khoát luận.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hô kinh ngạc từ ngoài cửa truyền đến. "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba vị đại thần đến." "Tam Thanh cũng đến!" Mọi người trong điện ngẩn ra, nhao nhao nhìn ra ngoài, chẳng mấy chốc, đã thấy ba người Tam Thanh cùng lúc đến.

"Gặp qua ba vị đạo hữu!" Mọi người trong điện nhìn về phía Tam Thanh, cúi người hành lễ. "Lão Tử gặp qua chư vị đạo hữu!" "Nguyên Thủy gặp qua chư vị đạo hữu!" "Thông Thiên gặp qua chư vị đạo hữu!" Tam Thanh sắc mặt thản nhiên, nhưng trong lòng vẫn rất kinh ngạc, không ngờ Đế Tuấn Thái Nhất lại có sức hiệu triệu như vậy, những người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hơn nửa đã có mặt trong điện.

Còn chưa đợi Tam Thanh bước lên ngồi xuống.

Ngoài điện lại truyền đến giọng nói. "Phục Hy, Nữ Oa đại thần đến." "Phục Hy, Nữ Oa đạo hữu cũng đến, Đế Tuấn Thái Nhất không phải giao du không rộng sao?

Vì sao những đại thần này lại đến ủng hộ a!" "Thực lực của Yêu tộc sâu không lường được, lại mời được nhiều người như vậy!" "Không biết có thể gặp được Chu Du đạo hữu không!" "Nghe nói Chu Du tiền bối cũng sẽ đến!" "Đích truyền của Thánh nhân lại đến đây!" Bầu không khí trong điện càng thêm náo nhiệt, nghị luận sôi nổi.

Phục Hy Nữ Oa đến nơi liền thấy cảnh tượng như vậy, thấy những người quen thuộc, trên mặt nở nụ cười.

Trong đạo trường chỉ có lèo tèo vài đồng tử, đâu náo nhiệt như bây giờ, Phục Hy vẫn rất khao khát cảnh tượng này.

Sự xuất hiện của Phục Hy Nữ Oa như thổi lên tiếng kèn hiệu.

Giọng của thị vệ ngoài cửa liên tục không dứt.

Chương 47

"Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đại thần đến!" "Minh Hà đại thần đến!" "Trấn Nguyên Tử đại thần đến!" ...

Các nhân vật Hồng Hoang mà Chu Du quen thuộc lần lượt đến Thiên đình, lúc này Chu Du dắt theo Kim Sư cũng đến ngoài Nam Thiên Môn.

Thấy Nam Thiên Môn to lớn cũng không khỏi cảm khái vận khí của Đế Tuấn Thái Nhất, thành lập Yêu tộc lại có được tạo hóa như vậy, quả nhiên là kẻ được Đại đạo yêu thương.

Nhưng nghĩ đến sau Vu Yêu đại kiếp, Thiên đình bị tổn thất nghiêm trọng, cảnh tượng lúc này lại trở nên tàn tạ, trong lòng Chu Du cũng cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng đây cũng là do vận mệnh, mình cũng không có cách nào, hơn nữa Thiên đình cũng không thuộc về mình, Chu Du cũng chỉ là cảm khái.

Diện mạo của Chu Du cũng đã sớm được Yêu tộc biết đến, vì vậy Đại La ở cửa thấy một đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào, cưỡi Kim Sư, liền nhận ra đây chính là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, Chuẩn Thánh Chu Du.

Không đợi Chu Du đến, liền chủ động xuống khỏi mây, đến trước mặt Chu Du, hành lễ với Chu Du trên lưng Kim Sư hỏi: "Đại tiên vất vả, bệ hạ nhà ta đã đợi lâu!" "Ừm!" Chu Du cúi đầu, thu hồi ánh mắt.

Mấy vị Đại La trước cửa đứng hai bên cổng Nam Thiên Môn, cúi người hành lễ với Chu Du. "Cung nghênh Tôn Thượng!" Thực sự là địa vị của Chu Du không tầm thường, đệ tử đích truyền duy nhất của Thánh nhân trong Hồng Hoang, không ai dám coi thường, huống chi

trước cửa chỉ là hạng Đại La.

Kim Sư nhìn Nam Thiên Môn mở rộng, trực tiếp chở Chu Du trên lưng đi vào. "Thật là sâu không lường được!" "Kim Sư ngồi dưới cũng là tiền bối Đại La hậu kỳ, chúng ta khi nào mới có được phong quang như vậy a!" Mấy Thái Ất Kim Tiên Yêu tộc sau cửa nhìn một người một sư tử đã đi xa cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Chẳng mấy chốc, Chu Du theo chỉ dẫn đến điện yến tiệc, liền nghe thấy thị vệ trước cửa cúi người hành lễ, sau đó hét vào trong điện: "Đệ tử đích truyền của Thánh nhân, Chu Du đại thần đến!" *"Còn có người chuyên xướng tên nữa à?" "Xem ra Yêu tộc cũng có thể diện phết!"* Người tu hành nếu muốn thăm dò, chỉ cần quét qua nguyên thần là có thể biết, chỉ là đây là nhà người ta, không thể dùng nguyên thần tùy tiện dò xét, nếu gặp phải loại người coi trọng sự riêng tư, vậy thì không hay rồi.

Chu Du xuống khỏi Kim Sư, để Kim Sư tự do hoạt động, cũng đi vào trong điện, cảm giác như đến Tử Tiêu Cung, đa số mọi người trong điện đều đã tham gia nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Chu Du vẫn còn có chút ấn tượng. "Chu Du đạo hữu an hảo!" "Gặp qua Chu Du đạo hữu!" "Thánh nhân có chỉ thị gì không!" Mọi người thấy Chu Du đến vội vàng đứng dậy, cũng vô cùng kinh ngạc, thái độ đối với Chu Du hoàn toàn khác với những người khác.

Chu Du thu liễm khí tức, nhìn qua tu vi tương đồng với Tam Thanh và những người khác trong điện, đều là tu vi Chuẩn Thánh, nhưng ai mà không biết Chu Du là đệ tử đích truyền của Thánh nhân, càng coi trọng hơn mà thôi. "Lần này chỉ có bần đạo một mình nhận lời mời của Đế Tuấn, Thái Nhất!" "Lão sư vẫn đang thanh tu ở Hỗn Độn!" Chu Du cũng trả lời thích đáng câu hỏi trong đám đông, nhưng thoáng chốc lại thấy bóng dáng của Trấn Nguyên Tử, cũng ngậm miệng không nói, đến bên cạnh Trấn Nguyên Tử. "Trấn Nguyên Tử,

đến khi nào vậy!

Hồng Vân đâu?" "Mới đến không lâu, mới đến không lâu." Trấn Nguyên Tử mặt mày tươi cười, rõ ràng là rất vui khi thấy Chu Du đến bên mình.

Điều này chẳng phải chứng minh giao tình của mình với Chu Du sâu đậm sao. "Hồng Vân đang bế quan tu hành ở Hỏa Vân Động, đang ở thời khắc quan trọng, ước chừng ngàn năm sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung mới có thể gặp!" "Cũng tốt!" Chỉ là chưa đợi hai người nói xong, Tam Thanh, Phục Hy mấy người cũng đứng dậy đi về phía Chu Du. "Từ biệt ở Bất Chu Sơn, đạo hữu vẫn khỏe chứ!" Lão Tử cúi người nhìn hai người Chu Du.

Mấy người cũng mặt mày tươi cười, rõ ràng là việc Chu Du phân bảo ở Bất Chu Sơn không cậy vào thực lực và địa vị để cướp đoạt, cũng khiến mấy người có hảo cảm.

Đương nhiên cũng là tôn trọng tu vi và thân phận của Chu Du! "Tu hành không tính năm tháng, ngàn năm đối với chúng ta chẳng phải là một cái búng tay sao!" "Đúng vậy, nếu không phải sợ lỡ buổi nghe đạo, có lẽ cũng đã bế quan thanh tu rồi." Tu sĩ Hồng Hoang là tạo vật tiên thiên, tuổi thọ gần như vô tận, vì vậy một lần tu luyện thường là vạn năm.

Thậm chí có tu sĩ bế quan từ trước Long Hán đại kiếp, tỉnh lại lần nữa đã là Vu Yêu chi kiếp, nhưng tu sĩ như vậy cũng là số ít.

Tu hành không chỉ cần thời gian, công đức, linh bảo cũng là trợ lực, nếu chỉ bế quan tu hành có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thì Hồng Hoang cũng không có nhiều tranh đấu như vậy. "Đạo hữu hiện đang thanh tu ở đâu vậy!" Thông Thiên có ấn tượng tốt hơn với Chu Du, bản thân tính tình vốn thẳng thắn, cho rằng Chu Du tu vi cao thâm, xử sự công chính, địa vị đệ tử Thánh nhân cũng không kém đích truyền

Bàn Cổ của mình bao nhiêu, tự nhiên muốn kết giao với Chu Du. "Thông Thiên có thể đến Đông Hải tìm ta, nếu không ở Bồng Lai Đông Hải, tất sẽ ở trong Long tộc." Chu Du đối với Tam Thanh khá có hảo cảm, lại vì tính cách yêu ghét rõ ràng của Thông Thiên tương tự với Chu Du, nên càng quý mến hơn.

Quan trọng nhất là ở kiếp trước, ai mà không biết tiếng tăm bao che đệ tử của Thông Thiên, điều này cũng khiến Chu Du càng thêm đồng tình, vì Chu Du cũng vậy! "Đạo hữu cũng có giao tình với Long tộc?" Thông Thiên cũng mặt mày nghi hoặc, xem ra lại là một kẻ si mê tu hành, không hiểu rõ chuyện xảy ra ở Đông Hải. "Chu Du đạo hữu là con trai của Chúc Long Long tộc, là điện hạ của Long tộc, trước đây lập phường thị, đặt Long Môn chính là Chu Du đạo hữu!" Lúc này Đế Tuấn dẫn theo Thái Nhất và Côn Bằng cũng đến điện, thấy Thông Thiên mặt mày nghi hoặc, liền đứng ra giải thích.

Mấy người trong điện mới vỡ lẽ. "Thì ra là vậy!" "Đạo hữu lập phường thị trước khi Đạo Tổ thành đạo chính là Chu Du đạo hữu à, ta còn từng đến phường thị, quả thực rất tiện lợi cho việc giao dịch." "Đạo hữu đại tài!" Xem ra có người đã từng đến phường thị, sau đó người vừa nói liền bị mấy người bên cạnh kéo lại hỏi tình hình cụ thể.

Chu Du nhìn thấy, trong lòng cũng một trận vui mừng, *quảng cáo đầu tiên ở Hồng Hoang thế này là xong, mà nói chứ, người vừa rồi không phải do tôi nhờ vả đâu nhé.* Tuy trước đây đã thông báo khắp Hồng Hoang, nhưng bây giờ phường thị và đệ tử Thánh nhân liên hệ với nhau, càng khiến mọi người coi trọng.

Người đến phường thị càng nhiều, công đức của Long tộc cũng sẽ không ngừng tuôn đến, nghe có người hưởng ứng, Chu Du cũng không khỏi mở miệng. "Chư vị lúc rảnh rỗi có thể đến Đông Hải một chuyến, tất sẽ có thu hoạch!" "Đúng vậy đúng vậy!" "Cảm tạ đạo

hữu, vừa hay có thể trao đổi một số linh vật!" Nghe mọi người hưởng ứng, nụ cười trên mặt Chu Du càng thêm rạng rỡ, ngay cả cảm quan đối với hai người Đế Tuấn Thái Nhất cũng có chút cải thiện.

Đế Tuấn thấy lời nói vừa rồi có tác dụng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra đây là Đế Tuấn cố ý nói cho mọi người nghe, trước đây không biết Long tộc có sự tồn tại của Chu Du, mới phái người thu phục Long tộc, dẫn đến có khúc mắc với Chu Du, bây giờ đương nhiên phải nghĩ cách bù đắp.

Lẽ nào Đế Tuấn không biết phường thị có lợi cho Long tộc sao?

Đương nhiên là không thể, chỉ là bán một cái nhân tình cho Chu Du mà thôi.

Trong Hồng Hoang hiếm có hạng người lương thiện, cho dù có cũng vô cùng quý giá, sinh tồn ở Hồng Hoang, tất cả nằm ở một chữ "tranh", tranh linh bảo, tranh phúc địa, tranh khí vận, tranh công đức.

Vạn vật đều phải tranh giành mới có được, một miếng ăn, một ngụm uống, nhân quả tuần hoàn.

Linh bảo Hồng Hoang có hạn, tài nguyên như linh liệu có hạn, mà tu sĩ lại không ngừng tăng lên, chỉ có không ngừng tranh thủ mới có thể có được.

Huống chi Đế Tuấn là thủ lĩnh một tộc, đương nhiên không thể là người có tâm tư đơn thuần.

Rất rõ ràng, vốn dĩ Chu Du lên trời một là để xem thực lực của Yêu tộc, hai là để chất vấn Đế Tuấn Thái Nhất một hai, nhưng dưới thao tác này của Đế Tuấn, không thể không nhận cái nhân tình này, đã vậy thì đã biến tướng nhận lỗi, vậy Chu Du cũng không thể được đằng chân lân đằng đầu.

Dù sao hiện tại Long tộc so với Yêu tộc, thực lực tổng thể vẫn có chênh lệch, Long tộc dù sao cũng đã suy tàn.

Tuy có Chu Du khai nguồn tiết lưu, nhận được công đức, nhưng dù sao trong tam tộc đại chiến đã tổn thất thảm trọng, lại một thời gian dài tu hành đình trệ, cũng không nên sinh ra tranh đấu.

Nhưng nếu thật sự đánh nhau, cũng không sợ!

Hơn nữa ấn tượng của Chu Du đối với Đế Tuấn cũng bình thường, bây giờ xem ra các đại năng Hồng Hoang đều là những người tâm tư kín đáo.

Không thể xem thường.

Sau khi mọi người trò chuyện, ai nấy đều ngồi vào chỗ của mình, tuy Chu Du có địa vị cao nhất, nhưng Đế Tuấn Thái Nhất là chủ nhà, vì vậy Đế Tuấn lại sắp xếp một vị trí khác bên cạnh ghế chủ tọa cho Chu Du! "Cảm tạ chư vị đạo hữu đã đến tham dự yến tiệc của Thiên đình!" Đế Tuấn cúi người hành lễ với mọi người bên dưới. "Mời rộng rãi chư vị, đều vì Yêu tộc ta mới thành lập, phiền chư vị chứng giám!" ...

Cùng với lời mở đầu của Đế Tuấn, bầu không khí trong điện càng thêm sôi động, mọi người nâng chén đổi ly, vô cùng vui vẻ.

Chương 48

Không lâu sau, Đế Tuấn đến trước mặt Chu Du, nâng chén nói với Chu Du: "Thực sự là Đế Tuấn lỗ mãng, không biết thân phận Long tộc của đạo hữu, mong được lượng thứ!" "Không biết không có tội!" Thấy thái độ nhận lỗi của Đế Tuấn, Chu Du cảm thấy hơi vô vị, vốn còn định dạy dỗ Đế Tuấn Thái Nhất một hai, nhưng niệm tình hai người biết điều, lại tặng thêm một cái nhân tình, tạm tha cho bọn họ một lần!

Thấy thái độ của Chu Du, biết chuyện đã kết thúc, Đế Tuấn cũng vô cùng vui mừng.

Trò chuyện một lát, cáo biệt Chu Du rồi lại tìm đến Tam Thanh, dù sao cũng là đại năng có số má ở Hồng Hoang, nhưng cảm thấy Tam Thanh không có thái độ tốt, đành cáo từ.

Cuối cùng đến trước chỗ ngồi của Phục Hy Nữ Oa. "Hiện nay Yêu tộc mới thành lập, nhân lực không đủ, không biết hai vị có thể cùng chúng ta chấn hưng Yêu tộc không!" "Yêu tộc nguyện dùng vị trí Yêu Hoàng để đãi ngộ!" Lời nói của Đế Tuấn khiến Phục Hy trong lòng khẽ động, Phục Hy vốn có ấn tượng rất tốt với Đế Tuấn Thái Nhất, lại tính toán Thiên đình có duyên với con đường chứng đạo của mình, liền quay sang nhìn Nữ Oa, cảm nhận được tâm tư của Nữ Oa.

Phục Hy suy nghĩ một lát, liền nói với Đế Tuấn: "Được!" Đế Tuấn trong lòng mừng như điên, vốn định thử dò một hai, có hay không cũng cứ thử trước, không ngờ hai người Phục Hy lại đồng ý ngay.

Hai người gia nhập, thực lực Yêu tộc lại được tăng lên rất nhiều, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Chu Du thấy cảnh này liền biết, từ đây toàn bộ khung sườn của Yêu tộc cũng đã hoàn chỉnh. ...

Mấy tháng trôi qua, yến tiệc của Thiên đình cũng đến hồi kết.

Khi mọi người đã ngồi yên, Đế Tuấn nói với mọi người trong điện: "Chư vị hãy nghe, có Vu tộc vô cớ khi nhục Yêu tộc ta, Yêu tộc ta tất có hồi đáp, từ nay Vu Yêu không đội trời chung!

Cũng xin chư vị đạo hữu chứng giám!" Trong điện đột nhiên yên tĩnh, sau đó lại trở nên ồn ào, mọi người biết Vu Yêu hai tộc có xung đột, nhưng không ngờ đã đến mức độ này.

Chu Du tự nhiên đã sớm dự liệu, không có bất kỳ phản ứng nào.

Dù sao Vu Yêu các ngươi có bất hòa thế nào cũng không liên quan đến Long tộc ta!

Về phần những người khác có nghĩ như vậy không thì Chu Du không biết.

Nghe mọi người nghị luận sôi nổi, Chu Du yên vị trên điện, cứ như vậy lại qua mấy ngày.

Chu Du cảm thấy yến tiệc vô cùng nhàm chán, không bằng quay về Long tộc cùng Chúc Long luận đạo cho sảng khoái, huống chi vừa mới có được tiên đảo Bồng Lai và Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, mau chóng quay về tiếp tục tế luyện thì tốt hơn.

Sau đó cáo biệt Đế Tuấn và mọi người, đứng dậy quay về Bồng Lai.

Thấy Chu Du rời đi, Tam Thanh cũng nảy sinh ý định rời đi, sau đó liền theo sau Chu Du rời khỏi Thiên đình.

Mà Đế Tuấn và mọi người thấy vậy cũng cảm thấy yến tiệc nên kết thúc, liền kết thúc yến tiệc, mọi người ai về đạo trường nấy.

Côn Bằng vẫn luôn bị Thái Nhất nhìn chằm chằm, cũng không dám tùy tiện rời đi, lại sợ sau khi rời đi Thái Nhất tìm đến Bắc Hải, quấy rầy mình không được yên ổn, chỉ có thể tạm thời gạt bỏ ý định thoát ly Yêu tộc.

Nhưng Côn Bằng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày thoát khỏi lồng giam, đương nhiên đây cũng là chuyện sau này.

Phục Hy Nữ Oa không rời khỏi Thiên đình, đã đồng ý gia nhập Yêu tộc trở thành Yêu Hoàng, vậy Phục Hy cũng phải có hồi đáp, không thể miệng thì đồng ý, quay đầu lại bỏ mặc.

Cùng Nữ Oa thương lượng hồi lâu, hai người quyết định chuẩn bị cho Yêu tộc một bất ngờ, cũng coi như là biểu tượng cho việc hai người trở thành Yêu Hoàng.

Đợi những người khác tham dự yến tiệc rời đi, Phục Hy nói với Đế Tuấn: "Đế Tuấn đạo hữu, hai người chúng ta mới lên làm Yêu Hoàng, vì vậy cũng đã chuẩn bị một kiện pháp bảo, hãy xem!" Chỉ thấy trên tay Nữ Oa hiện ra một cái hồ lô màu đen, bay đến tay Thái Nhất.

Phục Hy thuận tay ném một cái, hồ lô bay đến giữa không trung dừng lại, Thái Nhất hai tay hư ấn, một đạo trận pháp từ hư không xuất hiện, trực tiếp bao phủ hồ lô.

Cùng với sự điều khiển của Phục Hy, hồ lô màu đen cũng không ngừng biến hóa trong trận, cuối cùng mất đi hình dạng hồ lô, tiên thiên bất diệt linh quang hiện ra.

Thấy cảnh này, linh liệu trong tay áo Phục Hy không ngừng tuôn ra, bay đến giữa không trung trong trận, kết hợp với tiên thiên bất diệt linh quang, chẳng mấy chốc trong trận một kiện linh bảo hình phướn không ngừng xoay tròn.

Phục Hy thì rảnh ra một tay, không ngừng viết trong hư không.

Trên phướn theo đó xuất hiện đạo văn, cho đến cuối cùng Phục Hy mới dừng lại động tác, mấy đạo văn trên phướn cũng đã hoàn thành. "Chiêu Yêu Phiên", đúng vậy, kiện linh bảo này chính là chí bảo của Yêu tộc sau này, Chiêu Yêu Phiên!

Thấy Chiêu Yêu Phiên hoàn toàn hoàn thành, Phục Hy định đưa tay ra nắm lấy, lại chỉ thấy trên Chiêu Yêu Phiên hiện ra huyền quang, phảng phất như có linh trí bay ra ngoài điện.

Mấy người bên cạnh cũng định ra tay bắt lấy, cũng bị Chiêu Yêu Phiên né tránh.

Chiêu Yêu Phiên đến ngoài điện dừng lại, mấy người cũng không ra tay, vì thấy trên bầu trời kiếp vân hội tụ thành hình, sau đó từng đạo kiếp lôi giáng xuống Chiêu Yêu Phiên. "Sao có thể!" Phục Hy mặt mày kinh hãi, không hiểu tại sao lại dẫn đến thiên kiếp.

Bản thân hồ lô tiên thiên cũng chỉ là cấp bậc thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, vì có thể thu chân linh của người, vì vậy Phục Hy định tạo lại hình dạng linh bảo, sau đó hóa thành một cây Chiêu Yêu Phiên, trông có vẻ khí thế hơn, lại không ngờ khi thành hình lại dẫn đến thiên kiếp giáng lâm, do đó Phục Hy cũng vô cùng kinh ngạc.

Cùng với kiếp lôi trên trời từng đạo giáng xuống, Chiêu Yêu Phiên cũng ngày càng yêu dị, mấy đạo văn Phục Hy viết trước đó, bây giờ tràn ngập đạo vận, hoàn toàn khác với trước.

Thấy cảnh này, mấy người cũng cảm thấy nghi hoặc, tưởng là do Phục Hy làm, nhao nhao nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy nhìn Chiêu Yêu Phiên đang dần biến hóa trên trời, cũng mặt mày đầy dấu hỏi, không biết nên trả lời thế nào.

Cuối cùng kiếp lôi trên trời tan đi, một đạo công đức cũng rơi vào

Chiêu Yêu Phiên, mà Chiêu Yêu Phiên cũng hoàn toàn thay đổi hình dạng, rơi vào tay Phục Hy.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy cán phướn như cây xà ngang trong cung, mặt phướn trải rộng, trên phướn mông lung, tựa như có hai khí đen trắng.

Mấy người nhìn kỹ, trong hai khí đen trắng trên phướn, lại có những văn tự nhỏ như nòng nọc màu xanh biếc bơi qua bơi lại, trông có vẻ lộn xộn, nhưng lại ẩn chứa quy luật huyền diệu.

Phục Hy mang theo nghi hoặc, nguyên thần thâm nhập vào trong, lại chỉ thấy tiên thiên linh cấm trong Chiêu Yêu Phiên lại nhiều thêm mấy đạo.

Bản thân hồ lô đen tiên thiên không đủ, khi Nữ Oa nhận được hồ lô, hồ lô này cũng chỉ mới tiến vào hàng thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Bây giờ qua tay Phục Hy tái tạo, nhiều nhất cũng chỉ là đỉnh phong thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, vì sao bây giờ lại biến thành cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng vì hồ lô là do Nữ Oa luyện hóa, vì vậy nguyên thần của Phục Hy cũng không thể thâm nhập, đành giao cho Nữ Oa, để nàng từ từ tra xét.

Bản thân thì giải thích với Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác. "Thực không dám giấu, kiện linh bảo này đã xuất hiện một số biến hóa!" "Trước đây trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa được hồ lô đen này, thấy nó có thể thu chân linh của người, vì vậy hai người chúng ta vốn định tái tạo hình dạng của nó, làm chí bảo của Yêu tộc, đặt tên là Chiêu Yêu Phiên, có thể lệnh cho chúng yêu tộc ghi lại chân linh trên đó." "Nếu có Yêu tộc thân vẫn, cũng có thể bảo lưu một tia chân linh.

Đợi có cơ hội có thể tái tạo sinh cơ!" Phục Hy tiếp tục nói: "Khi chúng yêu để lại chân linh, nếu có lệnh ban ra, phàm những yêu tộc đã

ghi tên đều có thể biết được, thuộc về Yêu tộc, không ai không nghe lệnh, phụng chỉ, nếu có kẻ không nghe, Yêu tộc có thể khu trừ." "Chỉ là không biết tại sao, lại khiến thiên kiếp giáng xuống, hơn nữa còn có công đức dung nhập." Đế Tuấn vừa nghe tác dụng của Chiêu Yêu Phiên, vội vàng nắm lấy Phục Hy. "Đạo hữu, bây giờ thế nào rồi, có thay đổi gì không?" Đế Tuấn thống lĩnh Yêu tộc, tuy có nhiều ý tưởng, nhưng đều không thể thực thi, đều vì Yêu tộc đông đảo, lại đều phân tán ở khắp nơi trong Hồng Hoang.

Trong Thiên đình chỉ có một số ít, cho dù các Yêu thần đang hỗ trợ Yêu tộc di dời, nhưng đây không phải là công việc một sớm một chiều, vì vậy Đế Tuấn cũng luôn lo lắng.

Nhưng Đế Tuấn không ngờ, Phục Hy Nữ Oa không chỉ đồng ý gia nhập Yêu tộc làm hoàng, mà còn mang đến bảo vật như vậy, tự nhiên vô cùng vui mừng, nhưng lại nghe Phục Hy nói linh bảo có biến, càng thêm lo lắng.

Bên này Nữ Oa tra xét linh bảo xong, mặt mày tràn đầy kinh hỉ, sau đó nói với Phục Hy: "Huynh trưởng, Chiêu Yêu Phiên không thay đổi, chỉ là năng lực tăng lên rất nhiều, biến thành cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" Nghe lời của Nữ Oa, Phục Hy cũng thở phào một hơi, còn Đế Tuấn thì vô cùng vui mừng. "Đây là phúc của Yêu tộc!

Chắc hẳn là do Thiên đạo làm, mới có công đức rơi xuống!" "Ta sẽ lệnh cho tất cả Yêu tộc đến đây để lại chân linh!" "Có được hai vị thật là may mắn của Yêu tộc!" Phục Hy cũng bị Đế Tuấn lây nhiễm.

Chương 49

"Hai người chúng ta cũng thuộc Yêu tộc, nên làm như vậy!" "Đúng vậy đúng vậy!" Nhìn mấy người đang thảo luận nhiệt tình, Côn Bằng bên này mặt mày khổ sở.

Vừa nghe tác dụng của Chiêu Yêu Phiên, đột nhiên kinh hãi, vốn không muốn ở lại Yêu tộc lâu, có cơ hội tất sẽ thoát ly Yêu tộc, nhưng bây giờ Yêu tộc có Chiêu Yêu Phiên, mình lại làm sao thoát thân đây.

Phải biết rằng trong tu hành, nguyên thần cố nhiên vô cùng quan trọng, bị tổn thương cũng cần rất nhiều thời gian để hồi phục, nhưng nguyên thần cũng có thể phân hóa, thực sự không được cũng có thể tự hủy.

Chân linh lại khác, chân linh là dấu ấn thực sự của một người ở Hồng Hoang, chân linh quan hệ đến căn bản của một người.

Nếu bị tổn thương, không thể hồi phục, huống chi chân linh còn quan hệ đến chứng đạo Hỗn Nguyên, càng vô cùng quan trọng!

Đạo của Hỗn Nguyên giảng cứu viên mãn như một, nếu chân linh không viên mãn, vậy thì đừng nghĩ đến việc tấn thăng Hỗn Nguyên. "Khổ quá khổ quá!" "Yêu tộc có Chiêu Yêu Phiên, tất sẽ bắt lão tổ để lại chân linh!" Nghĩ đến đây, mặt Côn Bằng cũng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, so với sự vui mừng của mấy người kia càng thêm đặc biệt. "Lẽ nào đạo hữu không vui sao?" Thái Nhất mặt mày mang theo nụ cười trêu chọc nhìn về phía Côn Bằng. "Vui, vui!" Đâu phải là vui, rõ ràng là cười khổ.

Nữ Oa cũng đưa Chiêu Yêu Phiên cho Đế Tuấn, nắm Chiêu Yêu Phiên trong tay, Đế Tuấn vô cùng mãn nguyện. "Đây là chí bảo của Yêu tộc ta!" "Hai vị xin nhận của ta một lạy!" Phục Hy thấy Đế Tuấn

chuẩn bị lạy hai người, vội vàng đỡ dậy, sau đó nói với Đế Tuấn: "Không cần thiết, đây là thiên ý." "Ta muốn tu hành ở Thiên đình, mong đạo hữu đồng ý!" "Tảo tháp dĩ đãi." Đế Tuấn nói xong, nguyên thần khẽ động, Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện trong tay. "Ta biết đạo hữu tinh thông trận pháp, đây là Hà Đồ Lạc Thư, là bạn sinh linh bảo của ta, là cấp bậc cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đạo hữu có thể tham ngộ một hai, tin rằng tất có thu hoạch." Thấy Đế Tuấn cho mình mượn Hà Đồ Lạc Thư, Phục Hy cũng vội vàng nhận lấy. "Cố chi sở nguyện, bất cảm thỉnh nhĩ, đợi ta tham ngộ có được, sẽ trả lại đạo hữu!" Thấy Phục Hy nhận được Hà Đồ Lạc Thư, Nữ Oa cũng mừng cho Phục Hy.

Nhưng bây giờ mình không phải là người ngây thơ không biết gì, hiểu rằng Yêu tộc có đại nhân quả, Phục Hy nói con đường chứng đạo của mình ở Yêu tộc, mình mới đồng ý gia nhập Yêu tộc, nhưng mình không có tình cảm gì với Yêu tộc, không muốn ở lại Yêu tộc.

Sau khi giao Chiêu Yêu Phiên cho Phục Hy, Nữ Oa liền muốn quay về đạo trường, Phục Hy hiểu ý Nữ Oa, cũng đành đồng ý.

Phục Hy liền tự mình ở lại Thiên đình.

Đế Tuấn sau khi tế luyện Chiêu Yêu Phiên, nói với chúng yêu: "Lệnh cho chúng yêu lên trời, để lại chân linh trong Chiêu Yêu Phiên!" "Vâng!" Chúng yêu nhận lệnh lui xuống. "Đạo hữu cũng có thể để lại một đạo chân linh!" Đế Tuấn lạnh lùng nhìn Côn Bằng sau lưng Thái Nhất nói.

Biết Côn Bằng không có lòng với Yêu tộc, tạm thời khuất phục cũng chỉ là do Thái Nhất ép buộc, nhưng trước đây không có phương pháp khống chế, chỉ có thể giả vờ.

Bây giờ có Chiêu Yêu Phiên, tự nhiên không cần giả vờ nữa, ngay lập tức muốn Côn Bằng để lại chân linh, giả sử sau này Côn Bằng có

dị tâm, vậy cũng hoàn toàn có thể hủy đi con đường chứng đạo của Côn Bằng. "Cái này!" Côn Bằng mặt mày do dự, dường như muốn từ chối.

Ánh mắt Thái Nhất đột biến, phảng phất như Côn Bằng không đồng ý là sẽ động thủ.

Thấy ánh mắt của mọi người, Côn Bằng cũng chỉ có thể nghiến răng, phân ra một tia chân linh đầu nhập vào Chiêu Yêu Phiên. "Thiện!" Đế Tuấn gật đầu, cùng với việc chân linh của Côn Bằng tiến vào, Chiêu Yêu Phiên tăng thêm một chút uy năng.

Đế Tuấn cũng thêm mấy phần nhẹ nhõm, có Chiêu Yêu Phiên sẽ không cần lo lắng chúng yêu có lòng bất thần.

Sau đó cũng không quan tâm phản ứng của Côn Bằng, dẫn Phục Hy Thái Nhất đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhìn mấy người rời đi, sắc mặt Côn Bằng trầm xuống, hận ý trong mắt đại thịnh. "Sẽ có một ngày khiến các ngươi hối hận!" Cũng theo bước chân của mấy người đi xa.

Mà từ khi Đế Tuấn hạ lệnh, trong Hồng Hoang lại có biến hóa. ...

Sau khi có được Chiêu Yêu Phiên, toàn bộ Yêu tộc cũng bắt đầu hành động lớn, vô số Yêu tộc nhao nhao hưởng ứng hiệu lệnh của Đế Tuấn, từ đại địa Hồng Hoang xuất phát, tiến về Thiên đình trên Bất Chu Sơn.

Lúc này trên đại địa Hồng Hoang, thực lực của Vu tộc mạnh nhất, Vu tộc bình thường đều coi Yêu tộc là hạng phụ thuộc, tồn tại như vật tế để tế tự.

Bây giờ Yêu tộc không coi Vu tộc ra gì, hội tụ ở Thiên đình muốn cùng Vu tộc bình phân thiên địa Hồng Hoang, Vu tộc tự nhiên có phản ứng.

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập lại thương thảo việc này. "Nếu để Yêu tộc lên trời, vậy thực lực Yêu tộc chắc chắn sẽ đột phá mạnh mẽ, thế tất sẽ trở thành đại họa của Vu tộc ta!" "Không bằng nhân lúc này, Yêu tộc phân tán, chúng ta dùng thủ đoạn sấm sét, dập tắt ý niệm của Đế Tuấn!" "Đúng vậy đúng vậy!" Các Tổ Vu khác nhìn lão đại Đế Giang ngồi ở vị trí đầu, nhao nhao bày tỏ ý kiến.

Nghe các Tổ Vu khác nói vậy, Đế Giang cũng âm thầm gật đầu.

Hiện nay trong Hồng Hoang, Vu tộc tuy là thế lực hạng nhất, nhưng thực lực tổng thể của Yêu tộc cũng không thể coi thường, chỉ là Yêu tộc quá phân tán, hiện tại hoàn toàn không phải là đối thủ của Vu tộc mà thôi.

Nếu toàn bộ Yêu tộc tập trung ở Thiên đình, vậy thì không thể nói Vu Yêu ai mạnh ai yếu, hơn nữa số lượng tộc nhân Yêu tộc lên đến hàng trăm tỷ, mà Vu tộc chỉ có mấy chục triệu, cho dù Vu tộc có thể lấy một địch mười, cũng không địch lại được Yêu tộc đông đảo.

Vì vậy nghe ý kiến của các Tổ Vu khác, trong lòng Đế Giang cũng đã có kế hoạch. "Vu tộc là hậu duệ của Phụ Thần, chính tông Bàn Cổ, hợp lẽ là tộc đệ nhất Hồng Hoang!" "Vu Yêu tất có một trận chiến, nhân lúc Yêu tộc yếu thế, phải cho Yêu tộc biết Vu tộc ta không thể chiến thắng!" "Các ngươi tự thống lĩnh bộ lạc của mình, chặn đường Yêu tộc lên trời, tin rằng Yêu tộc không lên được trời, tiểu nhi Đế Tuấn sẽ phải chịu đau khổ!" Nghe Đế Giang hạ lệnh, chúng Vu nhao nhao đứng dậy trở về bộ lạc của mình triệu tập nhân thủ, sau đó ai nấy đều tiến quân về phía đại bộ lạc Yêu tộc gần nhất.

Trước đây vì Vu tộc tế trời, đã huyết tẩy một lượt Yêu tộc gần đó, hiện nay trong phạm vi mấy dặm quanh Vu tộc gần như không thấy bóng dáng Yêu tộc.

Đương nhiên muốn chặn đường Yêu tộc lên trời, chắc chắn phải

tìm đến những đại bộ lạc Yêu tộc xa xôi.

Cùng với sự xuất động của đại quân Vu tộc, toàn bộ Hồng Hoang cũng rơi vào hỗn loạn.

Nơi có bộ lạc Yêu tộc, khắp nơi đều là lửa khói liên miên.

Vu tộc cậy vào thực lực, liên tục nghiền ép, đến mức số lượng Yêu tộc lên trời chưa đến một phần mười, số còn lại không bị Vu tộc nghiền nát, thì là chạy trốn đến những nơi khác, thậm chí bên bờ Đông Hải cũng có thể thấy từng đoàn Yêu tộc.

Cuối cùng Vu tộc thậm chí tập hợp đại quân trực tiếp đóng quân dưới chân Bất Chu Sơn, muốn cắt đứt hoàn toàn con đường lên trời của Yêu tộc.

Mà Yêu tộc trong Thiên đình thấy cảnh này, càng cảm thấy Vu tộc khi người quá đáng, nhưng các cao tầng như Đế Tuấn Thái Nhất bế quan tu hành, không thể thông báo, chỉ có thể đơn độc xuống giới tranh đấu với Vu tộc.

Không có sự tồn tại của Đế Tuấn Thái Nhất, Yêu tộc sao có thể địch lại được Tổ Vu của Vu tộc, chúng yêu hạ giới gần như không ai thoát ra, bị Vu tộc toàn diệt.

Lúc này Đế Tuấn đang bận tế luyện Chiêu Yêu Phiên, cảm nhận được chân linh của đại yêu Yêu tộc trong Chiêu Yêu Phiên tiêu tán, vô cùng kinh hãi, trực tiếp xuất hiện trong Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn chúng yêu trong điện như kiến bò trên chảo nóng, cũng vội vàng hỏi tình hình.

Nghe Vu tộc không cho Yêu tộc trên đại địa Hồng Hoang lên trời, đại khai sát giới, Đế Tuấn tức giận ngút trời, trực tiếp gọi Thái Nhất tỉnh lại, sau đó lại phái người đến nơi ở của Phục Hy Côn Bằng, đợi tập hợp cao tầng Yêu tộc xong, dẫn mọi người cùng nhau hạ giới đến

chân Bất Chu Sơn. "Dám sỉ nhục Yêu tộc ta như vậy!" Thái Nhất vốn là người sát phạt quả đoán, nghe Vu tộc như vậy, càng hận không thể trực tiếp xông vào trong Vu tộc. "Thái Nhất không thể khinh địch, Thập Nhị Tổ Vu cũng là cấp bậc Chuẩn Thánh!" Đế Tuấn tuy tức giận, nhưng dù sao vẫn là hoàng giả một tộc, giảng cứu mưu định sau động.

Khi mọi người đến chân Bất Chu Sơn, thấy cảnh tượng Yêu tộc máu chảy thành sông, tứ tán chạy trốn, tất cả lý trí cũng hóa thành lửa giận ngút trời. "Vu tộc vô sỉ, lại dám đồ sát Yêu tộc ta!" Thái Nhất hét lớn một tiếng, tế ra Hỗn Độn Chung, ném về phía đại quân Vu tộc.

Chương 50

"Keng!

Keng!

Keng!" Hỗn Độn Chung vang lên, tiếng chuông du dương cũng trực tiếp đánh tan khí thế của đại quân Vu tộc, không ít Vu tộc bị chấn thương trực tiếp.

Một đòn phẫn nộ của Thái Nhất, không đơn giản như vậy, nếu không phải đại quân Vu tộc hình thành trận thế, vậy thì không chỉ bị chấn thương như bây giờ, e rằng sẽ có đại lượng Vu tộc thân vẫn!

Dưới núi, Thập Nhị Tổ Vu thấy Hỗn Độn Chung đột kích, vội vàng cầm lấy linh bảo trong tay, đánh về phía Hỗn Độn Chung trên không.

Ầm!

Mấy kiện linh bảo trực tiếp va vào Hỗn Độn Chung, tuy không gây ra thương tổn gì cho Hỗn Độn Chung, nhưng dù sao cũng là Chuẩn Thánh cùng cấp với Thái Nhất ra tay, vì vậy Hỗn Độn Chung cũng bị đẩy lui.

Thái Nhất vẫy tay, Hỗn Độn Chung thuận thế trở lại tay Thái Nhất, nhưng một luồng phản chấn lực mạnh mẽ cũng truyền từ Hỗn Độn Chung đến, khiến thân ảnh Thái Nhất lùi mạnh, máu tươi trong miệng cũng không ngừng trào ra. "Vô sỉ đến cực điểm!" Thấy Thái Nhất bị mấy Tổ Vu liên thủ đẩy lui, mắt Đế Tuấn tóe lửa, cũng trực tiếp từ tay Phục Hy gọi ra Hà Đồ Lạc Thư, dẫn mọi người cùng tấn công về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Tuy Vu tộc trông có vẻ đông đảo, nhưng thực lực đỉnh phong cũng

không kém Yêu tộc bao nhiêu, chỉ là thực lực trung tầng tương đối nổi bật.

Thấy chúng yêu tộc tấn công đến, Vu tộc cũng không cam chịu yếu thế, cầm lấy linh bảo bên mình liền nghênh đón, cả bầu trời một mảng hỗn loạn.

Bên này Đế Giang và Đế Tuấn trực tiếp đối đầu, hai người đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy Vu tộc không tu nguyên thần, không tế luyện được Tiên thiên linh bảo, nhưng trong tay Đế Giang là bạn sinh chi bảo, vì vậy cũng không kém Hà Đồ Lạc Thư bao nhiêu, hai người đánh nhau cũng bất phân thắng bại.

Nhưng mấy người khác thì không như vậy, Vu tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng nhục thể lại vô cùng cường hãn, bên này Thái Nhất còn có thể cậy vào Tiên thiên chí bảo nắm chắc phần thắng, Phục Hy cũng chiếm thế thượng phong, nhưng mười đại Yêu thần còn lại cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, vừa đủ để chống lại các Tổ Vu còn lại của Vu tộc, mọi người qua lại, chiến sự nhất thời lâm vào bế tắc.

Cùng với việc tranh đấu không ngừng leo thang, chúng Vu Yêu tham chiến cũng tổn thất thảm trọng, Thập Nhị Tổ Vu nhìn cảnh tượng bên dưới, trong lòng một trận đau khổ, dưới sân trông có vẻ Vu tộc đại thắng, nhưng thực ra tổn thất của Vu tộc cũng không nhỏ.

Hơn nữa Vu tộc không đông như Yêu tộc, Yêu tộc chết vô số còn có nguồn hậu bị dồi dào, nhưng Vu tộc không tu nguyên thần, tu hành tốn thời gian khá dài, mỗi một tu sĩ Vu tộc đều vô cùng quý giá.

Thấy các chiến sĩ bên dưới đang huyết chiến, không hề sợ hãi sinh tử, mấy vị Tổ Vu nhìn nhau, cùng gật đầu.

Sau đó mấy vị Tổ Vu chịu bị thương thoát khỏi đối thủ, sau đó tập hợp bên cạnh Đế Giang. "Đại ca, bây giờ phải dùng chiêu đó sao?"

"Hiện tại không còn cách nào khác, đã vậy thì Yêu tộc ứng chiến, chúng ta cũng phải cho bọn họ biết, ai mới là chủ nhân thực sự của Hồng Hoang!" "Dùng đại trận!" Cùng với việc mấy người truyền âm xong đứng vào vị trí, một tiếng hét lớn truyền đến! "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!" Mười hai Tổ Vu Chuẩn Thánh sơ kỳ tập trung toàn thân chi lực, sát khí dưới đất bắt đầu dần dần hội tụ về mặt đất, sau đó phá vỡ mặt đất, đến giữa không trung hình thành đại trận.

Chúng Vu Yêu hai tộc đều bị bao phủ trong đó, cảm nhận được sát khí giữa trời đất, khí thế của Vu tộc càng thêm thịnh.

Vì Vu tộc bản thân vốn sống bằng sát khí, tu hành càng cần sát khí phụ trợ, bây giờ sát khí lan tràn trong trận, đối với Vu tộc là thích hợp nhất, còn Yêu tộc thì liên tiếp bại lui.

Thấy toàn bộ Yêu tộc bị bao phủ trong đại trận, Đế Tuấn Thái Nhất và những người khác nhao nhao thi triển thuật không gian na di, muốn thoát khỏi đại trận, nhưng dù mọi người có thi triển thế nào cũng không thể rời khỏi đại trận. "Hỏng rồi, đám man tử này sao có thể tìm được trận pháp như vậy!" Đế Tuấn trong lòng thầm kinh hãi.

Thực ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng là Tổ Vu vừa mới có được trong Bàn Cổ Điện, nếu không phải thấy các cao tầng Yêu tộc như Đế Tuấn Thái Nhất dồn dập đến, căn bản sẽ không bố trí đại trận này.

Vì đây là lá bài tẩy lớn nhất của Vu tộc, mà hiện tại chúng Yêu tộc đã đến, lại có tinh nhuệ Yêu tộc ở dưới núi, Tổ Vu cũng mang theo ý định một lưới bắt hết, nghiến răng tung ra tuyệt chiêu.

Đế Tuấn thấy sát khí ngày càng nồng đậm, cảm thấy không ổn, mà hiện tại đã rơi vào trong trận, thuật na di cũng không thể sử dụng, lại không biết Vu tộc còn có hậu chiêu gì.

Trước trận, Thập Nhị Tổ Vu cũng mặt mày đỏ bừng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy là đại trận chuyên thuộc của Tổ Vu, tập hợp sức mạnh của mười hai Tổ Vu có thể thúc đẩy tinh huyết của Bàn Cổ, tụ tập sát khí trời đất, có thể ngưng tụ ra chân thân Bàn Cổ.

Nhưng lúc này tu vi của các Tổ Vu không quá Chuẩn Thánh, vì vậy tổ thành đại trận có chút miễn cưỡng, cũng chỉ là vừa đủ dùng.

Cùng với sát khí dưới trận không ngừng tuôn ra, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng đến giới hạn mà Tổ Vu có thể chịu đựng.

Chỉ thấy sát khí trong trận dần dần hội tụ, một thân ảnh uy vũ từ từ hư chuyển thực, cuối cùng hình thành một người khổng lồ chống trời đạp đất, mắt của người khổng lồ tuy chưa mở, nhưng uy thế toàn thân đã khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Vô số tồn tại ở Hồng Hoang cảm nhận được khí tức càng kinh hô thành tiếng, tưởng rằng lại có Thánh nhân xuất thế! ...

Vô số ánh mắt ở Hồng Hoang nhìn về phía chân Bất Chu Sơn, muốn biết đây là ai lại có khí thế như vậy. "Không thể nào!" "Sao có thể là Bàn Cổ!" Xa ở Côn Luân, Tam Thanh cảm nhận được luồng khí tức này, trong nháy mắt kinh tỉnh, vì Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên có thể cảm ứng được khí tức của Bàn Cổ.

Đúng vậy, chính là khí tức của Bàn Cổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tập hợp sức mạnh của Tổ Vu thúc đẩy tinh huyết của Bàn Cổ, tụ tập sát khí trời đất, có thể ngưng tụ chân thân Bàn Cổ.

Ba người Tam Thanh nhìn nhau, trong chấn kinh cũng mang theo một tia sợ hãi, nếu Bàn Cổ sống lại, vậy ba người sẽ ra sao?

Chỉ là chưa đợi Tam Thanh phản ứng, khí tức này lại hóa thành hư vô.

Quay lại chân Bất Chu Sơn, thì ra là chúng Yêu tộc.

Thấy chân thân của người khổng lồ dần hình thành, cảm nhận được khí tức không thể chống cự của người khổng lồ trong trận càng lộ vẻ sợ hãi, mọi người tự thi triển, lại không có công kích nào có thể đến được vị trí của người khổng lồ.

Ngược lại các loại công kích của mọi người bị đại trận chuyển dời, rơi xuống người nhà mình, lại là một mảng tử thương, mấy người thấy vậy cũng vội vàng dừng tay.

Trong đại trận ẩn chứa vô tận thời không chồng chất, không chỉ chuyên khắc chế không gian na di, mười hai cột thần trụ thông thiên vĩnh hằng bất diệt, dù na di hư không thế nào cũng không thể na di ra khỏi phạm vi của mười hai cột thần trụ.

Hơn nữa còn có thể chuyển dời công kích trong trận, đương nhiên tiền đề là giới hạn công kích không vượt quá phạm vi chịu đựng của đại trận.

Mọi người cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh này từ từ tỉnh lại, kinh khủng trên mặt dần tăng lên.

Nhưng mấy người Yêu tộc cũng không phải là hạng người mặc người chém giết, thấy cảnh này, Phục Hy càng tâm tư khẽ động.

Sau đó truyền âm suy nghĩ của mình cho chúng Yêu tộc.

Thời gian cấp bách, mọi người cũng không quan tâm có tác dụng hay không, dứt khoát trực tiếp thi triển.

Bên này Thái Nhất tâm lĩnh thần hội, Hỗn Độn Chung trong tay bay lên, sau đó đứng trước chúng Yêu tộc.

Chúng yêu nhao nhao vận chuyển toàn thân pháp lực, sau đó truyền pháp lực vào người Đế Tuấn, thì ra Phục Hy muốn tập hợp sức mạnh của mọi người để thúc giục Hỗn Độn Chung, nhưng dù sao Thái Nhất

mới là chủ của Hỗn Độn Chung, vì vậy mọi người chỉ có thể lấy Thái Nhất làm trung chuyển, sau đó dồn toàn bộ pháp lực Chuẩn Thánh toàn lực thúc giục Hỗn Độn Chung, muốn cưỡng ép phá vỡ đại trận.

Cùng với việc pháp lực của mọi người không ngừng rót vào, máu tươi ở khóe miệng Thái Nhất không ngừng chảy ra.

Vì Thái Nhất dù sao cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, pháp lực của mấy Chuẩn Thánh phía sau hội tụ đến, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, Thái Nhất chỉ có thể gắng gượng, sau đó truyền pháp lực vào Hỗn Độn Chung, mà Hỗn Độn Chung cũng là ai đến cũng không từ chối, trở nên ngày càng linh động.

Đợi toàn bộ pháp lực của mọi người đều được truyền vào Hỗn Độn Chung, Thái Nhất cảm nhận được sức mạnh như muốn tuôn ra từ trong Hỗn Độn Chung, vội vàng thúc giục Hỗn Độn Chung về phía người khổng lồ trong trận.

Tổ Vu ngoài trận thấy chân thân Bàn Cổ hình thành, vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng được thấy Phụ Thần.

Nhưng thấy chúng Yêu tộc thúc giục Hỗn Độn Chung, muốn phá vỡ đại trận, sau đó cũng phóng ra toàn bộ một tia sức mạnh Tổ Vu cuối cùng, muốn để chân thân Bàn Cổ trực tiếp mở mắt, thức tỉnh, sau đó trực tiếp tiêu diệt chúng Yêu tộc tại chỗ.

Nhưng tu vi của các Tổ Vu không quá Chuẩn Thánh sơ kỳ, thực lực không đủ, tuy có đại trận nhưng cũng không đủ thành thạo, vì vậy người khổng lồ Bàn Cổ trong trận mãi không thể mở mắt.

Chương 51

Lúc này sức mạnh của Hỗn Độn Chung đã đến, dưới sự toàn lực của Tổ Vu, khóe mắt người khổng lồ khẽ nhấc lên, phát ra một tia thần quang.

Sức mạnh của Hỗn Độn Chung trực tiếp bị đánh tan, chúng yêu thấy cảnh này, đều cúi đầu chán nản, mà Đế Tuấn Thái Nhất và những người khác cũng thở dài một hơi, xem ra một đòn này cũng không có hiệu quả!

Lúc này pháp lực toàn thân của chúng Yêu tộc đều đã cạn kiệt, trong trận cũng không được bổ sung, mọi người tự lấy ra linh quả, linh căn hấp thu, pháp lực hồi phục chẳng được bao nhiêu, cũng chỉ có thể liều chết một trận.

Khi mọi người đang bất lực, lại thấy khóe mắt người khổng lồ trong trận phát ra một đạo thần quang, định mở mắt, nhưng cả thân ảnh lại từ thực chuyển hư, trở nên ngày càng phiêu miểu.

Một đòn chí bảo tập hợp sức mạnh của mọi người cũng không dễ đỡ như vậy, đã hao phí toàn bộ khí lực của Tổ Vu ngoài trận.

Chân thân Bàn Cổ đương nhiên không thể hoàn chỉnh.

Cùng với việc chân thân Bàn Cổ trong trận từ từ tan đi, toàn bộ đại trận cũng bắt đầu giải thể.

Mấy người Yêu tộc thấy cảnh này, tự nhiên vô cùng kinh hỉ, nhưng đợi đại trận hoàn toàn tan đi, Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện trước mắt mấy người Yêu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu ai nấy trên người cũng khí tức suy yếu, tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán ra chân thân Bàn

Cổ, đối với Thập Nhị Tổ Vu đã là toàn lực.

Một đòn của Hỗn Độn Chung khiến Tổ Vu công dã tràng, nhưng cũng là bình thường, trận pháp cũng mới có được không lâu, nếu Tổ Vu có tinh tiến về trận pháp, vậy hôm nay Yêu tộc đã khó thoát.

Lần này Đế Tuấn và những người khác thấy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng có chút khiếp sợ. "Hôm nay để các ngươi thoát một kiếp!" "Nếu thực lực của chúng ta tăng thêm một bậc, vạn lần không có chuyện các ngươi thoát được!" Đế Giang nhìn về phía chúng Yêu tộc, nhàn nhạt nói. "Ngươi!" "Lần này phá được, lần sau cũng không thành vấn đề." Đế Tuấn sắc mặt nghiêm túc cũng đáp lại.

Nhưng lúc này hai bên đã không còn sức chiến đấu, đều đã sơn cùng thủy tận, Thập Nhị Tổ Vu tuy nhục thể cường hãn, nhưng cũng khí huyết hao tổn.

Còn mấy người Yêu tộc tuy đang hấp thu pháp lực, nhưng không phải một sớm một chiều có thể hồi phục, cũng đã kiệt sức.

Hai người cũng chỉ có thể đấu võ mồm. "Hừ!" Mấy người Yêu tộc lúc này đã có ý lui, sợ Thập Nhị Tổ Vu hồi phục, lại lần nữa tổ thành đại trận, nhưng mấy người không còn pháp lực để thúc giục Hỗn Độn Chung nữa, huống chi Thái Nhất bị pháp lực của mọi người xung kích, đã bị thương.

Đế Tuấn hừ một tiếng, liền vung tay, pháp lực còn lại bao bọc chúng yêu bên dưới rồi trực tiếp bay về Thiên đình.

Thái Nhất và mấy người còn lại theo sau, cũng vội vàng rời đi.

Chúng Vu tộc thấy Đế Tuấn và những người khác đi xa, cũng không nhịn được nữa, ai nấy đều phun ra máu tươi, nhục thân cường hãn của Tổ Vu cũng nứt ra mấy vết sâu hoắm.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không phải dễ dàng bố trí,

nếu Thập Nhị Tổ Vu ai cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đương nhiên dễ dàng.

Nhưng mấy người hiện tại không quá Chuẩn Thánh sơ kỳ, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã là nỏ mạnh hết đà, lại bị một đòn của Hỗn Độn Chung, đương nhiên bị phản phệ.

Hiện tại cũng chỉ là biểu hiện của phản phệ, nếu không phải vì uy hiếp Yêu tộc, đã sớm không nhịn được huyết khí cuồn cuộn trong ngực.

Đương nhiên tuy trọng thương nhưng vẫn còn sức liều chết một đòn, có lẽ mấy người Yêu tộc đã sớm nhìn ra, nhưng lo lắng Vu tộc không màng tất cả đồng quy vu tận, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Không lâu sau, Tổ Vu cũng dẫn Vu tộc rời khỏi chân Bất Chu Sơn.

Tuy chỉ là trận đại chiến đầu tiên của Vu Yêu, nhưng đã khiến Hồng Hoang chấn động.

Nhất là khi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được bố trí, chân thân Bàn Cổ xuất hiện, càng khiến chúng sinh Hồng Hoang thất kinh.

Tuy đa số người không biết người khổng lồ trong trận là ai, nhưng cảm nhận được luồng khí tức này, vẫn kinh ngạc, đương nhiên những người biết sự tồn tại của chân thân Bàn Cổ càng có ánh mắt vô cùng phức tạp.

Dù sao Hồng Hoang này là do Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật hình thành, nếu Bàn Cổ lại xuất hiện, vậy chẳng phải tất cả mọi người đều phải thần phục sao?

Thậm chí ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, cũng sắc mặt chuyên chú, nhìn mọi chuyện xảy ra dưới chân Bất Chu Sơn.

Nhưng cùng với việc chân thân Bàn Cổ xuất hiện, Hồng Quân tuy sắc mặt có khác, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Hồng Quân đã nhận được di sản của Hỗn Độn Ma Thần, nếu Bàn Cổ sống lại, mình quả thực không biết phải xử trí ra sao.

Mà sau khi cảm nhận được khí tức trong trận, Hồng Quân biết Bàn Cổ thực sự không thể sống lại, trong trận chỉ là một đạo ấn ký của Bàn Cổ mà thôi, không tồn tại ý thức của chính mình, vì vậy mới bị Tổ Vu triệu hoán ra.

Đúng vậy, là triệu hoán, vì ấn ký của Bàn Cổ tồn tại trong thiên địa Hồng Hoang, mà Tổ Vu là do tâm huyết của Bàn Cổ hóa thành, mười hai Tổ Vu liên hợp, quả thực có thể triệu hoán ra ấn ký của Bàn Cổ, hóa thành chân thân Bàn Cổ, chỉ để bảo hộ, mà không có ý thức của chính mình.

Đông Hải Bồng Lai, Chu Du cũng dùng nguyên thần cảm nhận trận đại chiến đầu tiên của Vu Yêu.

Khi thấy Tổ Vu sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tim cũng không khỏi đập nhanh. *Tuy mình có thể cảm nhận được uy lực của Bàn Cổ từ Bất Chu Sơn và Hỗn Độn Châu, nhưng làm sao so được với chân thân chứ.* Vì vậy trong khoảnh khắc thấy chân thân Bàn Cổ, Chu Du cũng mang theo lòng sùng kính vô cùng, nghiêm túc quan sát, cả nguyên thần cũng rơi vào trạng thái chuyên chú.

Cho dù không thấy được toàn thể chân thân Bàn Cổ, nhưng đối với Chu Du mà nói đã vô cùng mãn nguyện.

Lúc này đạo tâm cũng theo đó rung động, cảnh giới bắt đầu lỏng ra.

Tiên thiên linh khí xung quanh bắt đầu tràn vào cơ thể, Hỗn Độn Châu lúc này cũng dẫn linh khí trong tiểu thiên thế giới ra, toàn bộ rót

vào đạo thể của Chu Du.

Khi Chu Du còn đang chấn động vì chân thân Bàn Cổ, cảnh giới đã đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đợi Chu Du hoàn hồn lại, mới phát hiện cảnh giới đã phá.

Tích lũy của Chu Du đã sớm hoàn thành, từ lần đầu tiên giảng đạo ở Tử Tiêu Cung ra, đã chém được một thi, có thể đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng Chu Du không cưỡng ép đột phá, mà đợi nước đầy tự tràn.

Chân thân Bàn Cổ vừa rồi chính là cơ duyên, thuận lý thành chương đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trận đại chiến đầu tiên của Vu Yêu kết thúc, tu vi của Chu Du cũng hoàn thành tấn thăng.

Tính toán thời gian, lần giảng đạo thứ hai của lão sư Hồng Quân sắp bắt đầu.

Chu Du cần nhân khoảng thời gian này mau chóng ổn định tu vi, chém thêm một thi, sau đó tĩnh tâm chờ đợi thời gian giảng đạo đến, đến Tử Tiêu Cung.

Không biết lần này Đạo Tổ Hồng Quân lại sẽ giảng những gì?

Mà theo trận chiến đầu tiên giữa Vu Yêu kết thúc, Hồng Hoang cũng đã bình tĩnh lại đôi chút.

Do thời gian Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai tại Tử Tiêu Cung sắp đến, chủ đề về lần giảng đạo này lại bắt đầu lan truyền trong giới đại năng.

Mọi người cũng giống như Chu Du, vô cùng tò mò về nội dung của lần giảng đạo thứ hai.

Trong lần nghe đạo đầu tiên tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đã giảng

xong Đại La chi đạo, lại truyền thụ pháp tắc tu hành chi đạo, nhờ đó mà Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và những người khác mới có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Nếu dựa theo cảnh giới mà suy đoán, vậy lần giảng đạo này tất nhiên sẽ liên quan đến Hỗn Nguyên chi đạo, mọi người cũng đều trong lòng hướng về.

Tại Bồng Lai, Đông Hải, Chu Du cũng đang suy tư, hiện tại cảnh giới của mình đã nước chảy thành sông, đột phá một cách tự nhiên, có thể trảm nhị thi, vậy nên chọn linh bảo nào đây?

Chương 52

Lại không biết rằng bản thân đã đi trên một con đường khác với chúng nhân Hồng Hoang.

Theo lời Hồng Quân giảng, nhập môn Pháp tắc chi đạo, sau đó ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong trảm nhất thi để tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tại Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong trảm nhị thi để tiến vào hậu kỳ, trảm tam thi nhập đỉnh phong, sau đó tam thi hợp nhất mới có thể đột phá Hỗn Nguyên.

Sở dĩ Chu Du khác biệt là vì nền tảng quá tốt, cho nên mới có thể chưa trảm nhị thi đã tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chỉ vì lúc Chu Du xuất thế, tuy không sánh được với các Tiên Thiên đại thần đỉnh tiêm của Hồng Hoang như Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa, nhưng cũng thuộc tầng lớp thượng phẩm Tiên Thiên thần thai ma, chênh lệch không lớn lắm.

Hơn nữa, Hỗn Độn Châu không ngừng hấp thu hỗn độn chi khí để hóa thành tiểu thiên thế giới trưởng thành, Chu Du với tư cách là chủ nhân của Hỗn Độn Châu cũng được nuôi dưỡng theo sự phát triển không ngừng của thế giới bên trong, tư chất không ngừng tăng lên.

Theo thế giới bên trong Hỗn Độn Châu tấn thăng lên tiểu thiên thế giới, Chu Du cũng thuận lý thành chương trở thành Tiên Thiên thần thai ma đỉnh tiêm.

Và theo bản nguyên của tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu không ngừng tăng cường, tư chất của Chu Du cũng ngày một tốt hơn, so với Tam Thanh và những người khác cũng nhỉnh hơn một bậc, tự nhiên sẽ có lợi ích.

Hiện tại Chu Du đã tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy việc trảm nhị thi cũng là nhiệm vụ hàng đầu của y.

Chẳng qua, vì sao không trảm nhị thi ngay lúc vừa tấn thăng, chẳng phải là vì Chu Du vẫn chưa nghĩ ra nên dùng pháp bảo gì để trảm thi hay sao.

Như đã nói ở trên, hiện tại lựa chọn của Chu Du chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Môn, các pháp bảo khác không nằm trong phạm vi xem xét.

Nhưng Chu Du lo lắng dùng Tiên Thiên Chí Bảo để trảm thi sẽ hơi lãng phí, hơn nữa tổn thất gây ra cho Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó mà bù đắp, vì vậy vẫn luôn do dự.

Sau một hồi lâu, Chu Du mới đưa ra quyết định.

Đã chọn con đường chứng đạo, vậy thì không thể rụt rè sợ sệt, tuân theo quy củ.

Đời trước có biết bao đại năng đều dùng Tiên Thiên Linh Bảo trảm thi, nhưng trừ mấy vị nhận được Hồng Mông Tử Khí ra, không một ai thành Thánh, có thể thấy con đường này khó khăn đến mức nào.

Mà sư phụ Hồng Quân lại là tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên Thánh Nhân, pháp bảo dùng để trảm thi chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Mặc dù Hồng Quân là một lần trảm cả ba, trực tiếp dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp, món Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp này để trảm ra tam thi, nhưng có tấm gương để đối chiếu, Chu Du cũng bớt đi lo lắng.

Cho dù Thí Thần Thương nhất thời bị tổn thương bản nguyên, mình vẫn còn Tam Quang Thần Thủy có thể giúp nó phục hồi nhanh hơn, giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng từ trong nguyên thần gọi ra Thí Thần Thương, đặt ở bên cạnh, sau đó ngồi xếp bằng.

Không lâu sau, trên đỉnh đầu hiện ra tam hoa, Bạch Liên đạo nhân cũng từ Nhân chi hoa bay ra, cảnh giác quan sát xung quanh Chu Du.

Tuy đang ở Bồng Lai, nhưng trảm thi là chuyện vô cùng trọng yếu, không thể có một chút sai sót, vì vậy Bạch Liên đạo nhân mới căng thẳng như vậy.

Dù sao thì tam thi và bản thể vinh cùng vinh, tổn cùng tổn.

Địa chi hoa trên đỉnh đầu Chu Du chậm rãi nở ra, tử khí lan tỏa, Thí Thần Thương bay thẳng lên trên đỉnh đầu y.

Dưới sự trợ giúp của Thí Thần Thương, một thân ảnh hư ảo dần xuất hiện trong Địa chi hoa, và không ngừng hóa thành thực thể.

Cuối cùng, Địa chi hoa nở rộ hoàn toàn, thân ảnh đó cũng từ trong Địa chi hoa bay ra, đáp xuống bên cạnh Chu Du, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Bạch Liên đạo nhân thấy cảnh này cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bản thể của Chu Du cũng từ cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ không ngừng tăng lên, cuối cùng đạt tới tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Theo Chu Du mở mắt, một luồng sáng cũng từ khóe mắt lóe lên.

Xem ra lần trảm thi này Chu Du thu hoạch không ít.

Trảm thi không chỉ là tăng lên về cảnh giới, quan trọng hơn là tam thi có thể cùng nhau tu hành, điều này đã tăng tốc độ tu hành của Chu Du lên rất nhiều.

Lần này dùng Thí Thần Thương trảm hạ đệ nhị thi là Ác thi, tu hành Sát Lục pháp tắc chi đạo, đây là một đại đạo mà trước đây Chu

Du chưa từng tiếp xúc.

Mà Ác thi vừa trảm ra đã có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, đối với Sát Lục chi đạo càng có cảm ngộ sâu sắc, dù sao cũng là dùng Tiên Thiên Chí Bảo trảm hạ.

Ác thi được trảm ra, Thiện thi và Chu Du cũng có thể cùng chia sẻ cảm ngộ của Ác thi.

Vậy thì chiến lực của Chu Du lại mạnh lên không ít, có Sát Lục pháp tắc, bây giờ đối mặt với mười bản thân ở Chuẩn Thánh trung kỳ trước đây cũng không thành vấn đề, có thể thấy Sát Lục pháp tắc mạnh đến mức nào, dĩ nhiên là trong trường hợp không dùng chí bảo. "Bần đạo ra mắt bản tôn!" Ác thi hành lễ với Chu Du, sau đó cũng nhìn Bạch Liên đạo nhân mỉm cười, hai người bay thẳng vào trong tam hoa trên đỉnh đầu Chu Du.

Chu Du cũng cẩn thận cảm nhận, hiện tại bản tôn và Thiện thi Bạch Liên đạo nhân đều có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Mà Ác thi có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, bản tôn chủ yếu tu hành Thời Gian chi đạo, Thiện thi tu hành Tịnh Hóa chi đạo, Ác thi thì tu hành Sát Lục chi đạo.

Trong ba người, Ác thi có sức tấn công mạnh nhất, luận về thực lực hiện tại có lẽ là người đứng đầu dưới Hồng Quân.

Trong lòng Chu Du không khỏi thầm vui mừng, bây giờ đã có nền tảng vững chắc, chỉ chờ thành tựu Hỗn Nguyên.

Chẳng qua lần này trảm thi, bản nguyên của Thí Thần Thương bị tổn thương, cần phải uẩn dưỡng thêm.

Chu Du thu hồi Thí Thần Thương, sau đó cẩn thận kiểm tra, thấy bên trong Thí Thần Thương có mấy đạo Tiên Thiên Linh Cấm đã có chút mơ hồ, tuy có hơi đau lòng, nhưng Chu Du biết đây là điều bắt

buộc phải gánh chịu.

Lập tức dẫn ra gần nửa chỗ Tam Quang Thần Thủy trong Hỗn Độn Châu, trực tiếp rót vào trong Thí Thần Thương.

Thấy Thí Thần Thương hấp thu Tam Quang Thần Thủy, lòng Chu Du cũng ổn định lại.

Y khẽ động ngón tay, tính toán một chút liền hiểu ra Thí Thần Thương hấp thu nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy vẫn cần vạn năm thời gian mới có thể khôi phục, không khỏi thầm kinh hãi.

Dù sao Chu Du cũng không phải Hồng Quân, không có nhiều công đức như vậy, công đức giảng đạo lần trước phần lớn đã cho Hỗn Độn Châu, cái hộ chuyên nuốt công đức này.

Phần còn lại đối với Thí Thần Thương cũng chỉ như muối bỏ bể, giống như gân gà, ăn không có vị mà bỏ thì tiếc, may mà Chu Du có Tam Quang Thần Thủy để sửa chữa Thí Thần Thương.

Nhưng Tam Quang Thần Thủy trải qua thời gian dài sử dụng, cũng chỉ còn lại nửa ao.

Thúc đẩy linh căn dùng một ít, Chúc Long phục hồi cũng dùng không ít, cuối cùng lặt vặt cộng thêm lần này Thí Thần Thương dùng gần nửa, số Tam Quang Thần Thủy còn lại tuy không ít, nhưng Chu Du không có cách nào để có lại được, dùng một ít là mất một ít, vẫn nên tiết kiệm một chút!

Chu Du nhìn Tam Quang Thần Thủy trong Hỗn Độn Châu cũng có chút líu lưỡi, đúng là không làm chủ thì không biết xót của mà!

Nhưng Tam Quang Thần Thủy này cũng thật thần kỳ, nguyên thần tu sĩ bị tổn thương có thể dùng, bản nguyên linh bảo cũng có thể sửa chữa, chỉ là hơi khó kiếm.

Phải biết Ngũ Phương Thần Kỳ mấy năm cũng chỉ sinh ra được

vài giọt.

Chu Du chỉ dựa vào nửa ao còn lại này cũng là một trong những phú hộ hàng đầu Hồng Hoang, nhưng Chu Du không cảm thấy mình giàu có gì, dĩ nhiên nói câu này có hơi "Versailles".

Thiện thi, Ác thi đã trảm hạ, vậy còn lại chính là Tự ngã thi.

Thiện ác nhị thi dễ trảm, chỉ cần cảnh giới đạt tới, và chuẩn bị sẵn Tiên Thiên Linh Bảo, thì việc trảm thi không có gì khó khăn.

Nhưng Tự ngã thi cuối cùng lại khác, không chỉ yêu cầu cảnh giới mà còn phải có đạo tâm kiên định.

Chương 53

Bởi vì lúc phân rõ tự ngã, vạn nhất bị tâm ma mê hoặc, liền sẽ lạc lối, không còn là chính mình nữa.

Cho nên trảm Tự ngã thi tương đối nguy hiểm, dĩ nhiên cửa ải này đối với Chu Du mà nói càng là như vậy, bởi vì những gì đã trải qua ở kiếp trước, có lợi có hại, tuy biết được mạch lạc của các sự kiện lớn ở Hồng Hoang, nhưng đến lúc khảo vấn bản tâm cũng là một đại kiếp nạn.

Nhưng đây cũng là chuyện sau này, hiện tại Chu Du phải một lần nữa đến Tử Tiêu Cung, tham gia lần giảng đạo thứ hai, tuy không biết lần này sư phụ có giảng đến tam thi chi pháp không, nhưng mình cũng có thể đối chiếu, tham khảo những gì mình hiểu với những gì sư phụ Hồng Quân giảng.

Ba người đồng hành, ắt có thầy ta!

Hơn nữa lúc trảm hạ Tự ngã thi, tin rằng Hồng Quân vẫn chưa hợp đạo, mình vẫn còn đường lui. "Thời gian sư phụ giảng đạo cũng sắp đến rồi!" Chu Du bấu ngón tay tính toán, vừa hay đã qua ba ngàn năm kể từ lần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung trước đó.

Không đợi Chu Du lẩm bẩm xong, trong Hồng Hoang lại vang lên một giọng nói quen thuộc, cho dù đang ở Bồng Lai, Đông Hải, Chu Du cũng cảm thấy như đang vang lên bên tai. "Thời khắc đã đến, Tử Tiêu Cung đã mở, người hữu duyên đều có thể đến nghe đạo!" Giống như lần trước, người hữu duyên với Tử Tiêu Cung đều có thể đến, nhưng không biết lần này lại có bao nhiêu người! "Đến giờ rồi!" Lập tức, tam hoa trên đỉnh đầu Chu Du hiện ra, Bạch Liên đạo nhân xuất hiện. "Đạo hữu cứ ở lại Bồng Lai giữ nhà nhé!", Bạch Liên gật đầu.

Dù sao ba người có thể cùng chia sẻ, một người nghe đạo là đủ rồi.

Chu Du gọi Kim Sư đến, sau đó một cái thoắt người cưỡi lên, đi về phía Long Cung. ...

Không lâu sau, Chu Du đã trở lại Long Cung, thấy mọi người đều lộ vẻ mong chờ, y cũng vui mừng từ đáy lòng, liền gọi mọi người cùng bay về phía Bất Chu Sơn.

Chu Du và Chúc Long đứng ở phía trước đội ngũ giao lưu, những người phía sau thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười truyền đến, cũng đều mỉm cười thấu hiểu.

Mọi người đều là Đại La Kim Tiên trở lên của Long tộc, đều đã từng gặp Chúc Long ở Chúc Long Điện.

Thậm chí Ngao Quảng vì chỉ có tu vi Thái Ất đỉnh phong, không có tư cách tham gia.

Tuy nói mọi người có thể bảo vệ Ngao Quảng sinh tồn trong hỗn độn, nhưng Hồng Quân giảng đạo tất là pháp tu hành trên Chuẩn Thánh, hiện tại Ngao Quảng nghe cũng vô ích, ngược lại còn bị ảnh hưởng, nên không để Ngao Quảng đến.

Không lâu sau, mọi người xuyên qua màng ngăn của Hồng Hoang, Chu Du dẫn mọi người quen đường quen lối đến trong hỗn độn.

Lần trước Kim Sư mới vừa vào Đại La, có lúc còn cần Chu Du chăm sóc.

Mà nay Kim Sư đã có tu vi Đại La hậu kỳ, còn có hai món Tiên Thiên Linh Bảo bên người, những người khác cũng đều có linh bảo hộ thân, tu vi cũng là Đại La, Chu Du tự nhiên nhẹ nhõm.

Có kinh nghiệm lần trước, lại thêm Thiên Đạo âm thầm dẫn lối, Chu Du dẫn mọi người dễ dàng đến bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Mà lúc này cửa điện Tử Tiêu Cung đang mở rộng, hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì đứng trước cửa, chờ đợi người đến nghe đạo.

Thấy Chu Du dẫn mọi người đến, Hạo Thiên mặt mày tươi cười, đi thẳng đến trước mặt Chu Du, cung kính hành lễ. "Sư huynh cuối cùng cũng đến rồi!" Xem ra không phải lúc riêng tư, Hạo Thiên vẫn rất nể mặt Chu Du.

Dao Trì cũng đi theo sau Hạo Thiên, mặt lộ vẻ căng thẳng.

Nhưng so với những người nghe đạo khác, hai người cảm thấy quả nhiên là sư huynh nhà mình thân thiết hơn.

Những người nghe đạo lần trước, không phải giả dối thì cũng là một bộ mặt bất mãn, khiến hai người không thích!

Chu Du nhìn hai người, cũng cười hỏi: "Hôm nay sao không hầu hạ sư phụ, lại chạy ra trước cửa thế này!" "Lão gia nói lần này cứ để hai chúng con đợi ở cửa là được, đến lúc thì đóng cửa Tử Tiêu Cung!" Hạo Thiên vội vàng trả lời, sau đó ghé sát vào Chu Du, chìa bàn tay nhỏ ra, khẽ nói: "Sư huynh, quà của ta đâu?

Lần trước lão gia đưa huynh về thẳng, ta còn chưa kịp nói chuyện với huynh, lần này là tính hai lần quà đó nha, quà của Dao Trì ta cũng nhận giùm luôn!" Nghe lời này, Dao Trì bên cạnh mím môi làm bộ tức giận. "Ai cho ngươi nhận giùm ta!" "Chẳng phải là... ta muốn ngươi nhẹ nhàng một chút thôi mà..." Hạo Thiên cũng không ngờ Dao Trì lại ở ngay sau lưng, nói dối cũng không biết nói thế nào. "Sao ngươi cũng theo ra đây?" "Không phải nên dẫn đường cho người nghe đạo sao?" "Ngươi!" Dao Trì tức giận, rõ ràng là muốn chiếm hết quà một mình, bây giờ còn đổ tội cho mình.

Chu Du cũng không nhìn nổi nữa, cười khẩy gõ vào đầu Hạo Thiên một cái. "Ngươi cái tiểu quỷ này!" Hạo Thiên cũng không đỏ mặt, cứ đứng đó cười hắc hắc.

Tiện thể kéo tay Dao Trì, hai người cùng đứng trước mặt Chu Du, sau đó chìa tay nhỏ về phía y.

Xem ra lại sắp phải phá tài rồi, Chu Du cười lắc đầu.

Nhưng món tiền nhỏ này Chu Du cam tâm tình nguyện, vốn dĩ tình cảm với Hạo Thiên và Dao Trì đã rất tốt, lại lâu rồi không gặp, với tư cách là sư huynh, đương nhiên phải cho chút quà.

Chu Du vung tay, hai quả Nhân Sâm Quả nhận được từ Trấn Nguyên Tử liền lơ lửng trên tay, Chu Du giới thiệu với hai người: "Đây là Nhân Sâm Quả, một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, do Trấn Nguyên Tử đạo hữu tặng, hiện tại còn lại mấy quả, hai người mỗi người một quả!" Đợi hai người trợn to mắt nhận lấy, trên tay Chu Du lại xuất hiện hai món Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo. "Đây là Đông Hải Thận Châu, cũng là sư huynh nhận được từ Long Cung, đã được ta luyện hóa thành Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, có thể hóa ra ảo cảnh, ảnh hưởng đến cả Đại La bình thường, đồng thời bên trong Thận Châu là một số linh quả ta thu thập được, hai người bình thường có thể nếm thử." Hạo Thiên trực tiếp đưa tay lấy một viên Thận Châu, trên mặt lộ ra vẻ tinh ranh, sau đó lại đưa tay muốn lấy viên còn lại, Chu Du lập tức khép lòng bàn tay lại, Hạo Thiên vồ hụt.

Loạt động tác này khiến Dao Trì ngây người, sau đó vội vàng nhận lấy viên Thận Châu còn lại trong tay Chu Du, đặt vào người, còn dùng tay vỗ vỗ, mặt lộ vẻ bất mãn nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên tự thấy đuối lý, cũng không dám nhìn lại. "Bình thường nếu nó còn bắt nạt muội, cứ nói với sư huynh, sư huynh sẽ dạy dỗ nó!" Chu Du thấy bộ dạng nghịch ngợm của Hạo Thiên cũng đành chịu, nói với Dao Trì. "Vâng, sư huynh!" Dao Trì nghe lời Chu Du, vội vàng cúi người. "Sau này nếu không có việc gì có thể đến Đông Hải Long Cung, đó là nơi của sư huynh!" Chu Du thấy những người mình

mang theo phía sau lộ vẻ kinh ngạc, cũng vội vàng giới thiệu với Hạo Thiên và Dao Trì.

Đặc biệt là khi nghe Chu Du giới thiệu Chúc Long, hai người vội vàng cúi người hành lễ.

Dù sao đây cũng là phụ thân của sư huynh, tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng cũng là trưởng bối, hai người không thể thất lễ.

Phía sau, Chúc Long cũng vội vàng kéo hai người đến bên cạnh, lấy ra linh vật trân quý trong tay, đưa cho hai người. "Cho thì cứ nhận đi!" Chu Du thấy hai người lộ vẻ do dự, vội vàng nói. "Đa tạ Chúc Long tiền bối!" Hai người đồng thanh cảm tạ.

Dù sao bảo vật Chúc Long lấy ra, Đại La bình thường nhìn cũng phải đỏ mắt, tuy không bằng Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng không kém là bao.

Chu Du tự nhiên không để tâm, bởi vì trong bảo khố của Chúc Long rất nhiều thứ đều là do y chọn còn thừa lại.

Chúc Long cũng là thấy bộ dạng đồng tử của Hạo Thiên và Dao Trì, trong lòng có cảm xúc.

Dù sao lúc Chu Du xuất thế, mình không kịp chăm sóc, hiện tại gặp được sư đệ đồng môn của Chu Du, cảm thấy vô cùng thân thiết, cho nên ra tay cũng vô cùng hào phóng.

Chương 54

Dĩ nhiên Chu Du không rõ lắm suy nghĩ của Chúc Long, cho dù biết cũng chỉ thấy vui mừng!

Mọi người trò chuyện một lát, theo người đến Tử Tiêu Cung ngày càng nhiều, Hạo Thiên và Dao Trì cũng cáo lui với mọi người, trở lại trước cửa Tử Tiêu Cung.

Chu Du nói với mọi người: "Chúng ta cũng vào thôi!" "Được!" Nghe mọi người trả lời, Chu Du cũng dẫn mọi người vào trong Tử Tiêu Cung.

Giúp mọi người tìm một chỗ ngồi, sau đó liền đứng dậy đi về phía Trấn Nguyên Tử quen thuộc.

Trấn Nguyên Tử nghe thấy giọng nói của Đạo Tổ, liền lập tức rời khỏi Ngũ Trang Quán đến Tử Tiêu Cung.

Trước đó Chu Du ở ngoài điện không thấy, lúc này thấy Trấn Nguyên Tử liền đi đến bên cạnh ông. "Trấn Nguyên Tử đạo hữu đến sớm!" "Chu Du đạo hữu cũng không muộn!" Hai người hàn huyên thân thiết. "Đạo hữu, vừa rồi là?" "Đây là người của Long tộc ta, phụ thân ta cũng ở đây!" "Chúc Long tiền bối!" Trấn Nguyên Tử vô cùng kinh ngạc. "Đúng vậy!" "Chúc Long tiền bối không phải...?" "Trong đó có chút duyên cớ!" Không lâu sau, Hồng Vân cũng đến, không khí ba người càng thêm tốt đẹp.

Trong đám đông, Côn Bằng mắt mang hận ý nhìn về phía Hồng Vân, nhưng thấy Chu Du và Trấn Nguyên Tử bên cạnh Hồng Vân, trong lòng lo lắng, nếu mình báo thù Hồng Vân, hai người này quả thật là phiền phức lớn.

Chưa đợi Côn Bằng suy nghĩ sâu, liền nghe cửa lớn Tử Tiêu Cung

ầm ầm đóng lại, mọi người cũng đều ngồi vào chỗ của mình.

Mà trong điện, Hồng Quân lặng lẽ xuất hiện trên cao đài từ hư không, mọi người nhìn về phía Hồng Quân, cảm nhận Hồng Quân lúc này càng thêm phiêu diêu, tựa như đã hợp với đạo, không có một tia khí tức nào tiết ra ngoài, khiến mọi người hiểu rằng Hồng Quân càng thêm cao thâm khó lường. "Cung nghênh Đạo Tổ!" Thấy mọi người dưới đài, Hồng Quân chắp tay, mở miệng nói. "Ba ngàn năm đã qua, lần thứ hai giảng về Chuẩn Thánh chi đạo, hãy nghe đây!" "Thị chi bất kiến danh viết di; thính chi bất văn danh viết hi; bác chi bất đắc danh viết vi.

Thử tam giả, bất khả trí cật, cố hỗn nhi vi nhất.

Kỳ thượng bất hiểu, kỳ hạ bất muội.

Thằng thằng hề bất khả danh, phục quy vu vô vật.

Thị vị vô trạng chi trạng, vô vật chi tượng, thị vị hốt hoảng.

Nghênh chi bất kiến kỳ thủ, tùy chi bất kiến kỳ hậu.

Chấp cổ chi đạo, dĩ ngự kim chi hữu.

Năng tri cổ thủy, thị vị đạo kỷ." "Huyền nguyên thượng nhất hồn phách luyện, nhất chi vi vật cự tốt kiến, tu đắc chí chân thủy cố phán, chí kỵ tử khí gia uế *, lục thần hợp tập hư trung yến, kết châu cố tinh dưỡng thần căn, ngọc thi kim thược thường hoàn kiên, bế khẩu khuất thiệt thực thai tân, sử ngã đãi luyện hoạch phi tiên" "Tiên nhân đạo sĩ phi hữu thần, tích tinh luy khí dĩ vi chân.

Hoàng đồng diệu âm nan khả văn, ngọc thư giáng giản xích đan văn.

Tự viết chân nhân cân kim cân, phụ giáp trì phù khai thất môn.

Hỏa binh phù đồ bị linh quan, tiền ngang hậu ti cao hạ trần.

Chấp kiếm bách trượng vũ cẩm phiên, thập tuyệt bàn không phiến phân đàn.

Hỏa linh quan tiêu đội lạc yên, an tại hoàng khuyết lưỡng mi gian, thử phi chi diệp thực thị căn". ...

Lần giảng đạo này lại là ba ngàn năm, không hoàn toàn giống như những gì mọi người nghe đạo trước đó tưởng tượng.

Vốn dĩ mọi người cho rằng trong lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ truyền thụ pháp tắc tu hành chi đạo, là điều bắt buộc để tu hành Chuẩn Thánh.

Lúc này, phần lớn người nghe đạo cũng đã tiến vào Chuẩn Thánh, kém nhất cũng là Đại La hậu kỳ thậm chí là tu vi đỉnh phong.

Theo lý mà nói, Đạo Tổ nên truyền đạo từ Chuẩn Thánh đến Hỗn Nguyên chi pháp.

Nhưng trong ba ngàn năm, Hồng Quân đều không nhắc đến phương pháp đột phá, chỉ đơn thuần giảng thuật pháp tu hành của Chuẩn Thánh cho mọi người.

Mặc dù mọi người nghe rất chăm chú, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm giác thất vọng.

Ba ngàn năm sắp trôi qua, Hồng Quân trên đài cũng dừng giảng thuật, nhìn mọi người trong điện Tử Tiêu, mở miệng nói: "Đại đạo ẩn giấu, Thiên Đạo sắp xuất hiện, mà ta là người đầu tiên đạt đến Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang, nên có ba lần giảng đạo, lần này kết thúc còn một lần nữa, ta cũng sẽ thân hợp Thiên Đạo.

Sau đó Thiên Đạo viên mãn, không có đại sự sẽ không xuất hiện, hiện tại nếu có bất kỳ nghi vấn nào có thể nêu ra, ta sẽ giải đáp!" Nghe lời Hồng Quân nói, mọi người trong điện cũng kinh loạn, đây là lần đầu tiên họ biết sau khi giảng đạo kết thúc, Hồng Quân sẽ thân

hợp Thiên Đạo.

Nhưng một lát sau, trong lòng mọi người cũng có chút vui mừng, bất kỳ ai biết trên đầu có một vị Thánh Nhân lúc nào cũng chú ý cũng sẽ hành sự do dự, sợ chọc giận Thánh Nhân, nếu Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo rồi không dễ dàng xuất hiện, vậy sau này hành sự có thể nhẹ nhàng hơn.

Lúc này dưới điện, Tam Thanh nhìn nhau, Lão Tử đứng dậy cúi lạy Hồng Quân, sau đó hỏi: "Sư phụ tại thượng, chúng con đã vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu muốn chứng đạo có pháp môn nào không?" Trong điện lập tức yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, các vị đại năng Hồng Hoang cũng nhao nhao nín thở, vểnh tai lên, sợ bỏ lỡ lời Hồng Quân nói.

Hồng Quân quét mắt qua, trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Ba ngàn đại đạo, đều có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thành tựu Thánh Nhân!" "Đại đạo của ta, có ba pháp có thể chứng đạo, một là dĩ lực chứng đạo chi pháp, là dùng đại nghị lực, đại tu vi để mạnh mẽ phá vỡ xiềng xích của đại đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên." Nghe xong lời của Hồng Quân, mọi người trong điện đều nhíu mày.

Dĩ lực chứng đạo xem ra đơn giản, thực ra lại khó nhất.

Phải biết tu vi của mọi người hiện tại bất quá là Chuẩn Thánh, còn phải tham ngộ đại đạo pháp tắc tu vi mới có tiến triển.

Huống hồ đại đạo càng tham ngộ càng cảm thấy huyền ảo vô cùng, có thể có tiến triển đã là vô cùng gian nan.

Nếu muốn tham ngộ một đại đạo trên năm thành quả thực là gian nan vô cùng.

Mà chứng đạo Hỗn Nguyên không chỉ cần tham ngộ đại đạo pháp tắc vượt quá một nửa, quan trọng hơn là đột phá xiềng xích của đại

đạo.

Đây là chuyện còn khó hơn cả việc tham ngộ đại đạo pháp tắc.

Huống hồ sau này Thiên Đạo xuất thế, đại đạo ẩn giấu, trước tiên không nói đại đạo càng khó tham ngộ, thứ hai là thiên địa Hồng Hoang cũng sẽ ngày càng hoàn thiện, xiềng xích của đại đạo cũng sẽ càng chặt chẽ hơn.

Cho nên con đường dĩ lực chứng đạo đầu tiên thực tế là không thể đi được.

Mọi người suy nghĩ xong cũng nhao nhao lắc đầu.

Hồng Quân trong lòng biết rõ, bởi vì chính mình chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không phải là dĩ lực chứng đạo chi pháp, thậm chí ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng không được.

Dĩ nhiên Bàn Cổ không phải chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên, mà là dùng tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực để chứng tầng thứ Đại Đạo.

Lúc này thấy phản ứng của mọi người, Hồng Quân cũng tiếp tục nói: "Dĩ lực chứng đạo quá gian nan, hai pháp còn lại dễ hơn một chút, một là trảm thi chứng đạo, người có tam thi, là thiện, ác, tự ngã chi thi.

Nếu trảm hạ tam thi, sau đó tam thi hợp nhất tự khắc có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hai là công đức chi pháp, dùng đại công đức, đại nghị lực được Thiên Đạo công nhận, cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên!" Hồng Quân vẫn truyền lại tam thi chứng đạo chi pháp, dù sao sau này mình thân hợp Thiên Đạo, và việc giảng đạo hiện tại đều là trợ lực cho Hồng Hoang không ngừng trưởng thành, đây cũng là sự sắp đặt của đại đạo.

Mọi người nghe xong ba phương pháp Hồng Quân giảng, rơi vào

trầm tư.

Ba phương pháp đều có ưu nhược điểm, nhưng đối với mọi người mà nói, dĩ lực chứng đạo không cần xem xét, mà công đức khó có được, chứng đạo cũng không biết cần bao nhiêu, cho nên dễ nhất ngược lại là tam thi chi pháp.

Chương 55

Mọi người suy nghĩ xong, liền bái lạy, đồng thanh nói: "Cầu sư phụ truyền hạ tam thi chi pháp!" "Thiện!" Hồng Quân biết mọi người tất sẽ chọn tam thi chi pháp, cho nên trước đó cũng đã truyền tam thi chi pháp cho Chu Du.

Nói xong, liền bắt đầu tiếp tục giảng. "Tam thi giả, thiện ác tự ngã chi thi, độc dã, nhân thân hữu tam thi thần, danh tam độc, quản nhân tiêu thiện ác, thượng thi danh bành cư; trung thi danh bành toản; hạ thi danh bành kiểu." "Hựu hữu tam thi giả, nhất viết thanh cô, chủ phạt nhân nhãn, lệnh nhân mục ám diện trứu, khẩu xú xỉ lạc; nhị viết bạch cô, chủ phạt ngũ tạng, lệnh nhân tâm háo khí thiếu, kiện vong hoang muộn; tam viết huyết cô, chủ phạt vị quản, lệnh nhân phúc khang phiền trướng, cốt khô nhục tiêu." "Phu học đạo tu trường sinh giả, nhược bất tiên trảm tam thi, đồ phiền phục dược đoạn cốc, cầu trường sinh bất tử, bất khả đắc dã.

Nhược hậu nhân vị tiên thánh kinh phương hư mậu, nãi vị cứu hại chi sở do dã.

Thử thượng thánh chi chí huấn, chân nhân chi bí ngôn, nghi khả úc tai!" "Nhược trảm tam thi, nhu dĩ tái vật, tam thi vô ký thác chi vật, bất khả trảm, trảm thi tối hảo tuyển trạch nãi thị tiên thiên chi vật, phàm vật vô pháp thành vi tam thi ký thác, nhi trảm tam thi sở dụng tiên thiên chi vật phẩm cấp dã quan hồ trảm đích tam thi tu vi, nhu thận trọng tuyển trạch." Hồng Quân giảng xong còn nhìn Chu Du một cái đầy ẩn ý.

Trước đó lúc Chu Du trảm nhất thi chính là ở bên cạnh mình, dùng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại thấy Chu Du đã ở trình độ nhị thi, Hồng Quân tuy vui mừng, nhưng cũng sợ Chu Du nhất thời không cẩn thận, chọn sai vật ký thác, vậy thì không kịp nữa.

Chu Du đương nhiên tâm lĩnh thần hội, hiểu được suy nghĩ của Hồng Quân, nhưng mình có kiến thức của kiếp trước, đương nhiên sẽ không tùy tiện lựa chọn, lần này thậm chí còn trực tiếp lấy Tiên Thiên Chí Bảo để trảm nhị thi.

Chu Du lần này lại nghe một lần tam thi chứng đạo chi pháp, đối chiếu với những gì mình hiểu, đối với tam thi chi pháp lại có thu hoạch mới, trảm hạ tự ngã thi lại tăng thêm mấy phần chắc chắn.

Mà trong điện cũng rơi vào trầm mặc, mọi người đều nhắm mắt trầm tư.

Không lâu sau, liền thấy trên bồ đoàn phía trước, bên cạnh vị trí của Lão Tử lại xuất hiện một thân ảnh.

Chu Du nhìn qua, thấy tam hoa trên đỉnh đầu Lão Tử đã hiện ra, một vị lão giả tương tự Lão Tử đứng bên cạnh bồ đoàn, đang cùng Lão Tử giao lưu. "Thái Thượng ra mắt bản tôn!" Lão giả chính là Thiện thi của Thái Thanh Lão Tử, Thái Thượng Lão Quân đời sau. "Thiện tai!" Nói xong, tam hoa trên đỉnh đầu nở rộ, Thái Thượng cũng bay vào trong tam hoa trên đỉnh đầu Lão Tử.

Lão Tử dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp làm pháp bảo ký thác tam thi, đem tam thi trảm ra, trong khoảnh khắc này, tu vi của Lão Tử lập tức trở thành Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mà Thiện thi thì có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thấy Lão Tử vừa nghe xong tam thi chi pháp của Hồng Quân đã thành công trảm thi, Chu Du không khỏi cảm khái: "Không hổ là người đứng đầu Tam Thanh!

Tư chất quả nhiên không tầm thường!" Không lâu sau khi Lão Tử trảm thi, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lần lượt trảm hạ nhất thi, sau đó trong điện, Phục Hy, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn...

đều nhao nhao trảm được nhất thi, thành công tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ!

Vô số Đại La trong điện nhìn những đại năng trảm thi phía trước, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, nhưng cũng có mấy người sau khi nghe xong Chuẩn Thánh chi đạo của Hồng Quân cũng đã đạt tới tu vi Chuẩn Thánh, Chúc Long và Ngao Liệt cũng ở trong số đó.

Hai người cũng chỉ vừa mới vào Chuẩn Thánh, tuy có Tiên Thiên chi bảo, nhưng còn chưa đạt đến tu vi Chuẩn Thánh trảm thi, chỉ đợi trở về Long Cung tu vi có tiến triển, liền có thể thành công trảm thi.

Theo mọi người trảm thi thành công, tất cả mọi người trong điện cũng đều tỉnh lại, sau đó lại bái lạy dưới đất. "Tạ ơn sư phụ truyền đạo!" Hồng Quân thản nhiên cười một tiếng, sau đó tiếp tục nói. "Lần giảng đạo này kết thúc, các ngươi lui ra đi, ba ngàn năm sau là lần giảng đạo cuối cùng!" Không đợi mọi người nghe xong, Hồng Quân đã biến mất trên cao đài, mọi người cũng bị đưa ra ngoài điện.

Mà lần này Hồng Quân cũng không giữ Chu Du lại, bởi vì vừa rồi lúc mọi người trảm thi, Chu Du đã được Hồng Quân dặn dò xong, dù sao ở tầng thứ Thánh Nhân tự nhiên có thể thấy Chu Du đã thành công trảm hạ nhị thi.

Dĩ nhiên cũng không trực tiếp đưa Chu Du đến Bất Chu, Hồng Quân biết Chu Du là dẫn người của Long tộc đến, cho nên cũng tôn trọng suy nghĩ của Chu Du.

Theo Chu Du và mọi người cùng xuất hiện ngoài điện, Tam Thanh và những người khác cũng vô cùng kinh ngạc.

Một mặt là cho rằng hiện tại đã là tu vi Chuẩn Thánh, nhưng vẫn không cảm nhận được Hồng Quân đã đưa mình ra ngoài như thế nào, cảm khái sự cường đại của Thánh Nhân.

Mặt khác chính là mình đã trảm thi, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng vẫn không nhìn thấu cảnh giới của Chu Du, chỉ cảm thấy thực lực của Chu Du cao thâm khó lường.

Mọi người suy đoán, Chu Du dĩ nhiên không biết, cũng không thể nói ra, liền gọi mấy người Long tộc, chắp tay với mọi người rồi rời đi.

Trước Tử Tiêu Cung, những người còn lại chào tạm biệt nhau, ba hai người một nhóm rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Chẳng qua trong lời nói đều là bàn luận về tam thi chi đạo, trước đó trên điện mấy người đều dùng Tiên Thiên Linh Bảo trảm hạ, có người đi trước, mọi người đương nhiên hiểu Tiên Thiên chi bảo sau này sẽ ngày càng quan trọng.

Trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo có hạn, căn bản không thể cung cấp cho tất cả tu sĩ trảm thi, vậy thì tranh đấu về Tiên Thiên Linh Bảo tất nhiên sẽ leo thang.

Mà Chu Du cũng trở lại Đông Hải cùng mọi người thảo luận về tương lai của Long tộc! ...

Sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung xong, Chu Du dẫn người của Long tộc trở về Hồng Hoang.

Tu vi của mọi người đều trên Đại La, tốc độ độn hành tự nhiên phi thường, chỉ mấy ngày đã đến trên Đông Hải.

Thấy tu vi của mọi người có tiến bộ rõ rệt, Chu Du cũng vô cùng cao hứng.

Chúc Long suốt đường đi càng là lòng tràn đầy phấn khởi, bởi vì

Long tộc ngày nay còn mạnh hơn xưa.

Phải biết sau khi tam tộc đại chiến kết thúc, cả Long tộc cũng chỉ có lèo tèo bốn vị Đại La Kim Tiên.

Mà hiện tại, trừ sự tồn tại của Chu Du, Chúc Long và Ngao Liệt đã tấn thăng Chuẩn Thánh, mặc dù là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại La Kim Tiên cũng có mấy chục vị, càng không cần nói đến những người dưới Đại La.

Hơn nữa, Long tộc còn có phường thị, khí vận và công đức cũng đang dần dần tăng lên.

Nghĩ đến những điều này, ánh mắt Chúc Long nhìn Chu Du càng thêm dịu dàng.

Dĩ nhiên tất cả những điều này đều là nhờ Chu Du, nếu không phải Chu Du sinh ra ở Long tộc, vậy Long tộc tự nhiên sẽ giống như kiếp trước không ngừng suy vong, đến cuối cùng mặc người ức hiếp.

Đến trên Long Cung, thấy Chúc Long dẫn người của Long tộc muốn bay xuống biển, trở về Long Cung, Chu Du vội vàng mở miệng ngăn mọi người lại. "Phụ hoàng còn chưa thấy đạo trường của con đâu!" "Còn mời các vị dời bước xem qua!" Chúc Long biết sự tồn tại của Bồng Lai, nhưng những người khác không rõ, cho nên nghe Chu Du nói vậy trong lòng cũng nảy sinh tò mò, dừng bước nhìn về phía Chúc Long.

Dù sao Chúc Long vẫn luôn là Long Hoàng của Long tộc. "Đạo trường của con ta, ta nhất định phải xem cho kỹ!" "Đạo trường của điện hạ tất là nơi chung linh tạo hóa, không biết ở đâu có thể tìm được?" Ngao Liệt cũng mở miệng hỏi. "Không xa, ngay bên cạnh Long Cung thôi!" Nghe Chu Du nói vậy, mọi người càng thêm tò mò, ở bên cạnh Long Cung sao Long tộc lại không phát hiện?

Mà thực tế là Chu Du trước khi đi nghe đạo mới di chuyển Bồng Lai Tiên Đảo đến gần Long Cung, hơn nữa Bồng Lai Hỗn Độn đại trận vừa mở, cộng thêm Bạch Liên đạo nhân khống chế đại trận, Chuẩn Thánh bình thường cũng không phát hiện được, huống chi trong Long tộc hiện tại ngay cả một Đại La cũng không có, đều theo Chu Du đi Tử Tiêu Cung nghe đạo rồi. "Phụ hoàng hãy theo con!" Sau đó Chu Du nói với Kim Sư dưới thân: "Kim Sư, về đạo trường!" "Vâng, lão gia." Kim Sư nghe lời Chu Du, quay đầu cảm nhận, sau đó trực tiếp hạ mây, đi về phía Bồng Lai.

Tiện thể nói một chút, tu vi của Kim Sư hiện nay cũng là Đại La đỉnh phong, sắp tiến vào Chuẩn Thánh, tu hành lại là Kim chi đại đạo, cho nên tốc độ phi hành cực nhanh, nếu không phải Kim Sư khống chế tốc độ, mấy Đại La của Long tộc căn bản không theo kịp.

Chỉ trong vài hơi thở, Kim Sư đã đến bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ là đại trận chưa mở, mấy người Long tộc không thấy được manh mối gì.

Chương 56

"Điện hạ, chẳng lẽ đạo trường của ngài cũng ở dưới biển?" Ngao Liệt nhìn mặt biển mênh mông, trong lòng cũng một trận nghi hoặc, vội vàng hỏi Chu Du.

Nhìn mấy người vẻ mặt khó hiểu, Chu Du cũng không úp mở, nói một tiếng với mặt biển phía trước: "Mở!" Mọi người liền thấy mặt biển đột nhiên biến hóa, phảng phất như sa mạc bị kéo ra, cả Bồng Lai đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Chu Du quay người lại, liền thấy người của Long tộc trợn to hai mắt, nhìn Bồng Lai Tiên Đảo ở xa. "Đây là!" "Sao lại có tiên đảo như vậy!" "Đúng là nơi vô thượng!" Mấy người không tự chủ được mà cảm thán thành tiếng.

Ngay cả Chúc Long cũng là khóe mắt giật giật, biết đây là đạo trường Bồng Lai Tiên Đảo của Chu Du, không biết còn tưởng đây là một tiểu đại lục nữa!

Hơn nữa trong tiên đảo xanh tươi um tùm, thực sự là một nơi thế ngoại đào nguyên.

Mà cũng đúng, trong Bồng Lai chưa từng có tranh đấu, cho nên vẫn giữ được cảnh tượng như thuở sơ khai của Hồng Hoang, đương nhiên là một cảnh sơn thanh thủy tú.

Dẫn mọi người xuyên qua Hỗn Độn đại trận vào trong tiên đảo, cảm nhận được linh khí trong tiên đảo, sắc mặt mọi người lại một trận biến hóa, khóe miệng phảng phất như có nước bọt không ngừng chảy ra, thực sự bị cảnh sắc Bồng Lai làm cho xúc động.

Không đợi mọi người có động tác gì khác, Chu Du dẫn mấy người đến điện trên đảo.

Sau đó phân phó Kim Sư dâng lên linh quả. "Mở mang tầm mắt!" "Đạo trường của điện hạ đúng là trời tạo đất dựng!" "Không biết đảo này tên là gì?" Mấy người Long tộc ngồi xuống, sau đó nhao nhao mở miệng. "Đảo này chính là Bồng Lai!" Chu Du thuận miệng đáp. "Lại là Bồng Lai Tiên Đảo!" "Do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, tiên thiên truyền thừa ở Đông Hải, không ngờ điện hạ lại có thể tìm được!" "Điện hạ quả thật được đại đạo ưu ái!" Nghe mấy người ca tụng, trong lòng Chu Du lại không có chút gợn sóng nào, thực sự là đã được ca tụng quá nhiều. "Không ngờ đạo trường của con ta lại có phong cảnh như vậy!" Nghe Chúc Long nói, Chu Du tiếp lời: "Đạo trường tuy lớn, nhưng lại thiếu đi mấy phần hơi người, con muốn tìm một số tiểu bối có tư chất tốt trong Long tộc đến Bồng Lai, không biết phụ hoàng nghĩ sao!" "Tốt!

Con ta có suy nghĩ này rất tốt!" Chúc Long cũng có chút kinh hỷ, không ngờ Chu Du lại nghĩ như vậy, mấy người còn lại càng là vui mừng ra mặt.

Vốn dĩ đạo trường là do Chu Du tự mình tìm được, không có quan hệ gì với Long tộc, hiện tại nghe thấy Chu Du vì Long tộc mà suy tính như vậy đương nhiên là hưng phấn.

Tuy nói sau tam tộc đại chiến, tộc nhân Long tộc giảm mạnh, nhưng đến bây giờ, Long Cung cũng đã đông đúc, tuy Chân Long của Long tộc không dễ sinh ra, nhưng cũng có đến hàng trăm vạn, huống chi là các Long chúc khác.

Long Cung tuy lớn, nhưng cũng không đủ để dung nạp tất cả Long tộc, cho nên số Chân Long còn lại đều phân tán ở bốn biển.

Nếu có thể để một bộ phận Long tộc có thiên phú xuất chúng đến Bồng Lai, vậy quả thật là tin vui lớn, hơn nữa trong Bồng Lai tiên thiên linh khí dồi dào, tu luyện chắc chắn sẽ làm ít công to.

Nếu không phải các việc lớn nhỏ của Long tộc đều cần mấy người quyết đoán, thì mấy vị Đại La Kim Tiên này cũng hận không thể tu hành lại một lần nữa. "Không biết điện hạ cần chiêu mộ bao nhiêu hậu bối?" Tâm tư của mấy vị Long tộc còn lại, Ngao Liệt đương nhiên rõ ràng.

Nhưng hiện tại Chu Du là người đứng đầu thực tế của Long tộc, hơn nữa còn là đệ tử truyền thừa của Thánh Nhân, tất cả vẫn phải xem suy nghĩ của Chu Du, mình sẽ không làm trái.

Nghe Ngao Liệt hỏi, Chu Du cũng trầm tư.

Tình hình của Long tộc, Chu Du cũng hiểu rõ, Long tộc ngày nay xem ra ngày càng thay đổi, nhưng so với Vu Yêu lưỡng tộc vẫn có chênh lệch rất lớn.

Mà Bồng Lai không phải là một nơi phân tán của Long tộc, Chu Du muốn để Bồng Lai trở thành nơi chứa đựng nội tình của Long tộc, cho nên mới làm như vậy. "Tộc nhân đến đây, không được dễ dàng ra khỏi Bồng Lai, chỉ cần ở Bồng Lai tu luyện cho tốt là được, nếu Long tộc có đại sự gì, sẽ đến ứng đối!" "Chọn một vạn tộc nhân là được, Long chúc cũng được, người có thiên phú xuất chúng được ưu tiên!" Mọi người trong điện lập tức hiểu được suy nghĩ của Chu Du, cũng vô cùng tán thành kế sách này.

Bồng Lai Tiên Đảo với tư cách là đạo trường của đệ tử Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, hơn nữa linh khí lại dồi dào như vậy.

Vậy thì người đến đây tu vi tất nhiên sẽ đột phá mạnh mẽ, cuối cùng trở thành tinh nhuệ của Long tộc, lâu dần Bồng Lai cũng sẽ trở thành thánh địa của Long tộc.

Mọi người đương nhiên sẽ không phản đối, liền gật đầu đồng ý.

Dĩ nhiên suy nghĩ của Chu Du mấy người không thể nào đoán hết được, mấy người chỉ nghĩ đến một phương diện.

Nguyên nhân quan trọng hơn là Chu Du muốn để Long tộc cùng Nhân tộc hậu thế kết minh, Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, kiếp này Chu Du đã sinh ra ở Long tộc, vậy cũng phải để Long tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa về mặt thực chất.

Dĩ nhiên không phải nói thực lực đủ lớn là có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa, Vu Yêu hiện tại cũng không kém, nhưng cũng không thể trở thành.

Cho nên Chu Du dự định đi ké xe thuận gió của Nhân tộc, cũng để Long tộc cùng tồn tại với thiên địa Hồng Hoang, dĩ nhiên giai đoạn đầu của Nhân tộc sẽ phải dựa vào sự che chở của Long tộc, đây cũng là một chút tâm tư của Chu Du, dù sao kiếp trước cũng là một người Nhân tộc.

Dĩ nhiên thời gian còn dài, cho nên Chu Du phải nhân lúc này đặt nền móng trước, Long tộc trong Bồng Lai chính là sự chuẩn bị của Chu Du.

Thảo luận xong, Long tộc cũng trực tiếp rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, vốn dĩ Chu Du muốn để Chúc Long ở lại, nhưng Chúc Long lại muốn ở Long Cung hơn, Chu Du cũng chỉ có thể thuận theo.

Không lâu sau, các Đại La của Long tộc đã đưa tất cả tiểu bối Long tộc đến Bồng Lai Tiên Đảo, đợi mấy người đưa đến rồi rời đi, Chu Du cũng khởi động Hỗn Độn đại trận, Bồng Lai biến mất trên Đông Hải.

Trong Bồng Lai, hơn vạn tiểu bối Long tộc đã tập trung, đa số đều là tu vi Kim Tiên, một số ít có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Trước khi đến Bồng Lai cũng đều được các Đại La của Long tộc

dặn dò, cho nên biết thân phận của Chu Du.

Khi thấy Chu Du đến, nhao nhao bái lạy dưới đất. "Tham kiến điện hạ!" Nhìn đám đông tiểu bối Long tộc phía dưới, biết đây chính là vốn liếng cho kế hoạch sau này của mình.

Liền nói với đám tiểu bối Long tộc phía dưới: "Từ nay về sau các ngươi chính là một mạch Bồng Lai của Long tộc, Long tộc không có đại sự, không được ra khỏi Bồng Lai!" "Vâng!

Điện hạ" Không có bất kỳ ý kiến nào, có thể đến Bồng Lai đã là tạo hóa lớn lao.

Long Môn trong tay Chu Du hiện ra, sau đó hóa Long Môn thành nguyên hình đặt trên đảo rồi nói tiếp: "Đây là Long Môn, ở phường thị tiền bối của các ngươi chắc đã nói cho các ngươi rồi, bây giờ vào đi!" "Đa tạ điện hạ!" Mọi người đương nhiên biết tác dụng của Long Môn, cho nên từng người một hớn hở chạy vào trong Long Môn, đợi tất cả mọi người đã vào, cũng đóng Long Môn lại, đặt ở vị trí cũ.

Tiên thiên linh khí trong Bồng Lai Tiên Đảo dồi dào, không giống như trong Long Cung, cho nên Chu Du không cần lo lắng vấn đề linh khí, cũng không cần Hỗn Độn Châu trợ giúp.

Sau đó cũng trở về điện trên đảo, bắt đầu tu hành, Ác thi đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, mình cũng phải nhanh chóng, trước khi sư phụ Hồng Quân hợp đạo, cố gắng trảm hạ tam thi.

Trong khi Chu Du đang huấn luyện tiểu bối trên đảo Bồng Lai, nỗ lực tu hành, thì trên Hồng Hoang lại có biến hóa, lần này lại là Côn Bằng!

Sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai ở Tử Tiêu Cung kết thúc, đông đảo đại năng cũng nhao nhao trở về Hồng Hoang, mà tin tức trong Tử Tiêu Cung cũng lan truyền khắp Hồng Hoang.

Chúng nhân Hồng Hoang mới biết trên Đại La chính là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà pháp môn tam thi thành Thánh cũng được quảng bá rộng rãi, tranh đoạt Tiên Thiên linh vật ngày càng thảm liệt.

Những tiểu bối may mắn sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo càng là kinh hồn bạt vía, sợ có đại năng ra tay cướp đoạt, những tiểu bối có bối cảnh không sâu nhao nhao ẩn thế không ra, hoặc là nỗ lực tìm kiếm nơi an toàn.

Hồng Hoang ngày càng hỗn loạn, mà phường thị Long tộc ở Đông Hải cũng trở thành nơi lánh nạn của một đám tu sĩ.

Đông đảo tu sĩ vượt qua ngàn núi vạn sông đến bờ Đông Hải, cầu xin che chở, bởi vì trong phường thị Long tộc không cho phép tranh đấu, người vi phạm sẽ bị Long tộc nghiêm trị.

Theo số lượng tu sĩ đến ngày càng tăng, phường thị Long tộc cũng ngày càng hưng thịnh, nhưng dù sao không gian trong phường thị có hạn, không thể dung nạp phần lớn tu sĩ.

Sau đó Long tộc cũng xây dựng một tiểu thành bên ngoài phường thị, xung quanh phường thị cũng hình thành một khu vực tập trung.

Chương 57

Bên này thực lực của Long tộc cũng theo thời gian trôi qua không ngừng tăng trưởng.

Tương tự, Yêu tộc chiếm cứ Thiên Đình cũng đang ngày càng hưng thịnh, khí vận không ngừng tăng lên.

Trên Thiên Đình, trong một điện vũ, Côn Bằng cũng đang khổ sở suy tư.

Kể từ khi bị Đế Tuấn, Thái Nhất ép buộc, cưỡng chế gia nhập Yêu tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất liền phân cho Côn Bằng cung điện này, đãi ngộ cũng không tệ, nhưng không ngăn được lòng Côn Bằng không ở Yêu tộc.

Lần này đi Tử Tiêu Cung nghe đạo cũng là đi cùng với người của Yêu tộc, mà trong Tử Tiêu Cung, Côn Bằng cũng đã dùng bạn sinh linh bảo Vạn Tượng Bảo Bàn của mình trảm hạ nhất thi, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Càng khiến cho Đế Tuấn, Thái Nhất trong lòng cảnh giác, đối với Côn Bằng càng thêm đề phòng.

Mà lúc này Côn Bằng nhìn bạn sinh linh bảo bị tổn thương trong nguyên thần, trong lòng cũng khá buồn bực.

Mình xuất sinh ở biển Bắc Minh, là nơi nghèo nàn hiếm có ở Hồng Hoang, khí vận tự nhiên không bằng người khác.

Lúc xuất sinh cũng chỉ có một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Vạn Tượng Bảo Bàn bạn thân, vốn đã có chút buồn bực, hiện tại lại bị người khống chế, đương nhiên trong lòng buồn bực.

Hiện tại kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo duy nhất cũng đã bị

tổn thương, chiến lực của Côn Bằng bị tổn hại, tạm thời không thể cùng người tranh đấu, tâm tình lại càng tệ hơn.

Suy nghĩ của Côn Bằng cũng không có gì sai, Bắc Hải vốn là vùng biên duyên của Hồng Hoang, linh khí tự nhiên không bằng nơi tạo hóa như Đông Hải, nhưng so với Tây phương hiện tại lại tốt hơn nhiều, dù sao cũng là nơi được hình thành lúc khai thiên.

Nói về kiện Vạn Tượng Bảo Bàn bạn sinh của Côn Bằng cũng không yếu, chỉ là Vạn Tượng Bảo Bàn thiên về diễn hóa chi pháp, giống như Hà Đồ Lạc Thư, là phụ trợ chí bảo.

Trên bàn xem ra không có vật gì, thực ra ẩn chứa vô số đạo văn, đạo vận nảy sinh, trong đó tư duy vô hạn lan tỏa, càng dễ tìm được chút linh cơ, có được cơ hội tấn thăng, đúng là một kiện tu hành chí bảo, cho nên tu vi của Côn Bằng cũng không thua kém người khác.

Tuy nói công kích bình thường, nhưng dù sao cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Côn Bằng dựa vào bạn sinh linh bảo, ở biển Bắc Minh cũng là bá chủ không ai dám tranh.

Mà hiện tại bị nhốt ở Thiên Đình, thực sự là nội tâm uất ức.

Cuối cùng Côn Bằng cũng không chịu nổi bầu không khí này, dứt khoát ra khỏi cung điện, đi về phía hạ giới.

Đến ngoài Nam Thiên Môn, lại bị mấy Đại La Kim Tiên gác cửa chặn đường! "Tôn thượng, định đi đâu!" Mấy Đại La Yêu tộc sau cửa nói chuyện tuy bình thường, nhưng ngữ khí có chút trào phúng.

Thực sự là thuộc hạ Yêu tộc đều biết Côn Bằng là bị Thái Nhất hàng phục, bất đắc dĩ mới gia nhập Yêu tộc, cho nên đối với Côn Bằng cũng không có mấy phần tôn kính, nếu không phải nể thực lực của Côn Bằng, thì thậm chí còn không thèm nói chuyện.

Côn Bằng đương nhiên có thể nghe hiểu ngữ khí của mấy tiểu

bối, càng thêm tức giận. "Ta đi đâu cũng là các ngươi có thể hỏi sao, mau mở cửa lớn!" "Nếu không đừng trách lão tổ thủ hạ không lưu tình!" Thấy Côn Bằng nói như vậy, mấy Đại La cũng rõ thực lực của Côn Bằng, lập tức một trong số họ thoắt người biến mất, chắc là đi bẩm báo Đế Tuấn, Thái Nhất.

Côn Bằng đương nhiên có thể thấy, cho nên cũng không ngăn cản, cứ lơ lửng tại chỗ, chờ hồi âm, đây cũng là y thăm dò, chính là muốn xem Yêu tộc rốt cuộc sẽ như thế nào!

Tốc độ của Đại La đương nhiên nhanh chóng, chỉ một lát đã đến ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, thông báo với thị vệ trước cửa.

Đế Tuấn không biết Côn Bằng muốn làm gì, nhưng hiện tại chân linh của Côn Bằng đã ở trong Chiêu Yêu Phiên.

Côn Bằng cũng sẽ không làm ra chuyện gì hoang đường, hơn nữa hiện tại Côn Bằng cũng đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, vẫn nên dùng chính sách mềm dẻo.

Trầm tư mấy giây, liền nói với Đại La phía dưới: "Côn Bằng đạo hữu là một thành viên của Yêu tộc ta, không cần ngăn cản!" "Vâng!" Đại La Yêu tộc dưới điện nghe xong liền lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, sau đó bay đến Nam Thiên Môn. "Bệ hạ có lệnh, Côn Bằng tôn thượng là thuộc hạ Yêu tộc, có thể tùy thời ra vào Thiên Đình!" "Hừ!" Thấy mấy Đại La ở cửa mở Nam Thiên Môn, Côn Bằng không đợi mấy người chắp tay, liền trực tiếp xuyên qua Nam Thiên Môn, bay về phía Bắc Hải.

Thực sự là có chút uất ức, nghĩ mình một tôn Chuẩn Thánh, địa vị ở Yêu tộc lại không bằng một Đại La, thật đáng phẫn hận, nếu không phải chân linh bị ghi vào Chiêu Yêu Phiên, Côn Bằng đã sớm trở về biển Bắc Minh, xưng vương xưng tổ.

Mang theo đầy bụng oán khí, hóa thành chim đại bàng phi tốc đi về

phía Bắc Hải.

Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn lớn, không biết mấy ngàn dặm.

Hóa thành chim, tên là Bằng.

Côn Bằng một thân hai hình là độc nhất ở Hồng Hoang, hơn nữa tốc độ độn hành cực nhanh, Kim Ô Hóa Hồng thuật của Đế Tuấn, Thái Nhất cũng chỉ ở mức bình thường, đơn thuần về tốc độ cũng không đuổi kịp.

Đây cũng là lý do ban đầu Côn Bằng không sợ Thái Nhất, chính là dựa vào tốc độ vô biên, nhưng ngàn tính vạn tính không tính đến năng lực của Tiên Thiên Chí Bảo, lại trực tiếp phá vỡ không gian thu Côn Bằng vào, mới có chuyện này!

Hành trình của chim đại bàng, một lần vỗ cánh là mấy chục vạn dặm, đến biển Bắc Minh cũng đã mấy ngày, có thể thấy Hồng Hoang vô biên.

Trên đường một phen cực tốc, tâm tình phức tạp cũng có chút dịu lại, thấy đã trở về nơi đạo trường, Côn Bằng cũng có thêm mấy phần nhẹ nhõm, liền hóa thành cự côn trực tiếp chui xuống đáy biển.

Đáy biển là nơi Côn Bằng sinh ra, sau khi hóa hình Côn Bằng thu thập linh bảo Bắc Hải, cũng xây dựng một tòa cung điện Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo trên đáy biển.

Mở cấm chế ngoài cung điện, hóa thành đạo thể bay vào trong điện.

Đương nhiên không thể dùng bản thể, tuy cung điện cũng có nội hàm giới tử, nhưng dù sao bản thể của Côn Bằng thực sự quá lớn, cũng không tiện hoạt động, tu hành tham ngộ vẫn là đạo thể tốt nhất.

Ngồi xếp bằng ở nơi tu hành thường ngày, Côn Bằng cũng khóa chặt cung điện, khởi động đại trận ngoài điện, sau đó mới gọi ra bạn sinh linh bảo Vạn Tượng Bảo Bàn trong nguyên thần.

Nguyên thần cảm ứng, thấy bạn sinh chi bảo bản nguyên bị tổn thương, Côn Bằng cũng không khỏi đau lòng, mình không giống như mấy người khác, có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, sau này trảm thi vẫn là một vấn đề.

Tuy nói Côn Bằng không nên như vậy, cho dù là Tiên Thiên Linh Bảo cũng nên có mấy kiện, nhưng thực sự là sinh linh trong Bắc Hải hiếm hoi, linh bảo càng là không có tung tích.

Mỗi lần đi đến Hồng Hoang, cũng không biết là khí vận của mình không tốt, hay là công đức quá ít, chính là không tìm được mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên linh vật thì không thiếu.

Nếu Chu Du nghe được nội tâm của Côn Bằng, chắc chắn sẽ vô cùng tán thành, Côn Bằng cũng không làm chuyện gì có hại cho Hồng Hoang, tại sao lại xui xẻo như vậy.

Linh bảo không có, đánh người không phải dựa vào bản thể thì cũng là nhặt cung điện lên mà đập, thực sự có chút mất phong độ, chỉ có thể nói vận khí thực sự không tốt!

Côn Bằng đương nhiên không biết tương lai của mình, thấy bạn sinh chi bảo bị tổn thương, vội vàng lấy ra những Tiên Thiên linh vật mình thu thập được, sau đó luyện hóa lấy Tiên Thiên bản nguyên rót vào trong Vạn Tượng Bảo Bàn.

Thấy Vạn Tượng Bảo Bàn từ từ hấp thu, đáy lòng Côn Bằng cũng thở phào một hơi, nếu không có thần vật tương tự Tam Quang Thần Thủy, Vạn Tượng Bảo Bàn muốn hoàn toàn khôi phục còn cần nửa nguyên hội!

Lập tức tam hoa trên đỉnh đầu Côn Bằng hiện ra, sau đó Thiện thi từ trong đó bay ra, theo chỉ huy của Côn Bằng, không ngừng luyện hóa Tiên Thiên linh vật cung cấp cho Vạn Tượng Bảo Bàn, mà bản tôn đạo thể ngồi xếp bằng trên bảo bàn, bắt đầu nhân lúc giảng đạo kết thúc tham ngộ Chuẩn Thánh tu hành chi đạo.

Chỉ là Côn Bằng không biết, sau khi mình dùng Vạn Tượng Bảo Bàn trảm thi, Vạn Tượng Bảo Bàn bị tổn thương lại có một chút biến hóa, chân ý hàm chứa trong đó đang dần dần cùng nguyên thần của mình tương hỗ chiếu rọi...

Côn Bằng xui xẻo cuối cùng cũng bắt đầu bế quan, chìm đắm trong tu hành.

Côn Bằng không hề ý thức được sự thay đổi của thời gian, mà dưới sự trợ giúp của Vạn Tượng Bảo Bàn, nguyên thần cũng dần dần chìm vào trạng thái ngộ đạo.

Nhưng sâu trong nội tâm lại luôn có một tia bất cam, tia tâm ý này cũng từ từ nảy mầm lớn mạnh, kết hợp với đạo văn trên Vạn Tượng Bảo Bàn, khiến phương hướng ngộ đạo của Côn Bằng sinh ra một chút sai lệch.

Đương nhiên tâm ý không phải tâm ma, sẽ không có phản phệ gì.

Trong nguyên thần, Côn Bằng cũng không ý thức được, nhưng Vạn Tượng Bảo Bàn dưới thân lại đang điên cuồng vận chuyển.

Chương 58

Bỗng một ngày, Côn Bằng trong lòng có cảm ứng, sau đó tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, lúc này mới nhận ra những gì mình đã lĩnh ngộ, rồi trong lòng lại có cảm ứng, nhìn xuống dưới thân.

Vạn Tượng Bảo Bàn dưới thân đã có biến hóa, đạo văn dần dần hiện lên, giao thoa vào nhau, khiến nguyên thần Côn Bằng hơi căng lên.

Thấy Vạn Tượng Bảo Bàn sinh ra biến hóa như vậy, Côn Bằng lo lắng sẽ có ảnh hưởng gì, lập tức để nguyên thần xuyên qua đạo văn trên Vạn Tượng Bảo Bàn, tiến vào bên trong.

Phải biết đạo văn là do thiên địa sinh ra, nếu có đạo văn tồn tại, nguyên thần chỉ cần quét qua là có thể biết được ý nghĩa của đạo văn.

Nhưng vì đạo văn ẩn chứa đạo uẩn, không dễ truyền bá, chúng sinh chỉ có thể thấy, không thể viết ra.

Lúc này nguyên thần của Côn Bằng tiến vào trong Vạn Tượng Bảo Bàn, lại thấy bên trong bảo bàn phảng phất như đã trở thành một thế giới đạo văn.

Từng đạo văn lơ lửng xung quanh nguyên thần, không ngừng biến ảo, lúc thì tiêu tán, lúc thì hiện lại, còn không ngừng tổ hợp.

Nhìn vô số đạo văn sinh ra đủ mọi biến hóa, Côn Bằng cũng vô cùng chấn kinh.

Sau đó nguyên thần đưa tay ra, muốn cảm nhận từng đạo văn, nhưng trong khoảnh khắc ngón tay nguyên thần chạm vào đạo văn, đạo văn liền sinh ra biến hóa, một ấn ký đạo văn lại trực tiếp xuất hiện trên bề mặt nguyên thần, giống như được xăm lên vậy.

Côn Bằng cảm ngộ một lát, mắt sáng lên, cũng đã biết bây giờ nên làm thế nào.

Chỉ thấy nguyên thần ngồi xếp bằng trong Vạn Tượng Bảo Bàn, bị đạo văn bao vây, cảm thụ đạo uẩn của vô số đạo văn.

Cùng với việc không ngừng cảm ngộ đạo văn, trên nguyên thần đầy ắp ấn ký đạo văn.

Cuối cùng, hai mắt nguyên thần của Côn Bằng mở ra, tràn đầy thần quang.

Nguyên thần từ trong Vạn Tượng Bảo Bàn bay ra, tiến vào đạo thể, mà trên đạo thể của Côn Bằng cũng tràn ngập đạo uẩn của đạo văn.

Côn Bằng cúi đầu nhìn thấy cảnh tượng này, cũng vô cùng vui mừng, sau đó chỉnh lý lại những gì nguyên thần cảm ngộ được một lát rồi bắt đầu đối thiên lập thệ: "Nay có Côn Bằng cảm ngộ Đại Đạo, thấy được những gì đạo văn đạo uẩn hàm chứa, lại thấy đạo văn tuy do Đại Đạo thiên địa sinh ra, không dễ truyền bá, nay ta đã thuộc Yêu tộc, sáng tạo ra Yêu văn, Đại Đạo giám chi!" Dứt lời, liền thấy trước mặt Côn Bằng xuất hiện từng Yêu văn, từ hư chuyển thực, sau đó hiện lên trên đỉnh đầu Côn Bằng.

Tại sao Côn Bằng lại nói mình thuộc Yêu tộc, một mặt là vì chân linh của mình đã ở trên Chiêu Yêu Phiên, bị Đế Tuấn, Thái Nhất khống chế, mặt khác là Côn Bằng muốn chiếm một vị trí nhất định trong Yêu tộc, để thu được khí vận.

Mặc dù không thích Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng không thể không thừa nhận Yêu tộc vẫn có thực lực cường đại.

Nếu mình chiếm được vị trí nhất định trong Yêu tộc, khí vận cũng sẽ nghiêng về phía mình.

Khí vận càng nhiều, tự nhiên tu vi cảnh giới tăng lên càng nhanh, hơn nữa có khí vận Yêu tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không dám tùy tiện động đến mình, nếu không khí vận Yêu tộc tất nhiên sẽ bị tổn hại.

Đây cũng là quyết định mà Côn Bằng đã suy nghĩ rất lâu mới đưa ra.

Cùng với sự xuất hiện của Yêu văn, trên Bắc Hải cũng xuất hiện thiên địa dị tượng, từng chữ Yêu văn lớn cũng xuất hiện trên không trung, sau đó một đạo công đức hiện ra, lại lớn ngang với công đức Chu Du giảng đạo.

Công đức chia làm ba phần, một đạo khoảng ba thành trực tiếp dung nhập vào Yêu văn trên không, Yêu văn dung nhập công đức cũng phát ra kim quang chói mắt, để toàn bộ Hồng Hoang đều thấy được.

Hai đạo còn lại rơi xuống cung điện dưới biển, một đạo khoảng năm thành rơi vào tay Côn Bằng, đạo cuối cùng khoảng hai thành trực tiếp rơi vào trong Vạn Tượng Bảo Bàn.

Côn Bằng thấy công đức rơi vào tay, cũng không suy nghĩ gì khác, trực tiếp sử dụng.

Hồng Hoang thực lực vi tôn, nếu bây giờ mình không yếu hơn Đế Tuấn, Thái Nhất, hà tất phải chịu nỗi uất ức này.

Chỉ thấy khí tức của Côn Bằng dần dần tăng lên, lệ khí toàn thân cũng giảm đi đôi chút, khí chất có sự thay đổi.

Đợi đến khi công đức hao hết, tu vi đã là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, ngay cả thiện thi cũng đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mà Vạn Tượng Bảo Bàn sau khi hấp thu công đức, bản nguyên bị tổn thương trước đó đã được bù đắp hoàn toàn, sau đó ở nơi sâu thẳm có tiên thiên cấm chế lại sinh ra cấm chế mới.

Trở thành tồn tại đỉnh phong trong số cực phẩm tiên thiên linh bảo, đương nhiên bản chất vẫn giống như trước, công kích phòng ngự đều bình thường, chủ yếu là diễn hóa chi đạo được đề thăng.

Tuy nói việc Côn Bằng sáng tạo Yêu văn được thuật lại khá nhiều, nhưng thực tế cũng chỉ có mấy năm ngắn ngủi mà thôi.

Cùng với lời thề của Côn Bằng trên Bắc Hải, Yêu văn do Côn Bằng sáng tạo cũng được Đại Đạo truyền khắp Hồng Hoang.

Yêu văn và Côn Bằng cũng được tất cả chúng sinh Hồng Hoang biết đến, dù sao đây cũng là đại sự có lợi cho toàn bộ Hồng Hoang.

Vô số đại năng cũng cảm khái trí tuệ của Côn Bằng, lại có thể sáng tạo ra Yêu văn.

Mà phía Yêu tộc trên Thiên đình lại càng chấn kinh.

Kể từ khi Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, khí vận Yêu tộc đã được đề thăng cực lớn, thậm chí có thể nói so với trước đây, khí vận Yêu tộc đã tăng lên mấy lần.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn, Thái Nhất nhận được tin tức Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, cũng cảm nhận được khí vận Yêu tộc tăng vọt, vui mừng khôn xiết.

Dù sao khí vận Yêu tộc tăng lên, Yêu Hoàng của Yêu tộc càng được hưởng lợi, nhưng chỉ trong chốc lát đã cảm nhận được khí vận Yêu tộc cũng bị Côn Bằng chiếm cứ một phần, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Bây giờ lại không dễ xử lý rồi!" Đế Tuấn cảm tri khí vận Yêu tộc, cũng không khỏi mở miệng.

Trước kia Côn Bằng bị khống chế, trong Yêu tộc không có mấy cảm giác tồn tại, tự nhiên cũng không chiếm được bao nhiêu khí vận.

Nhưng không ngờ Côn Bằng lại trực tiếp sáng tạo Yêu văn, trở thành một phần không thể chia cắt của khí vận Yêu tộc, điều này cũng khiến Đế Tuấn có chút khó xử.

"Nếu Côn Bằng đã hoàn toàn dung nhập Yêu tộc, vậy Ngô còn lo lắng gì nữa!" "Truyền lệnh Yêu tộc, Côn Bằng là Yêu Sư của Yêu tộc ta, nếu có ai bất kính, tất sẽ trọng phạt!" "Vâng!" Các cao tầng Yêu tộc dưới điện đương nhiên biết được lợi ích của việc Yêu văn ra đời, tự nhiên đối với Côn Bằng có cái nhìn thay đổi lớn, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia cảm khái.

"Không hổ là bậc tiền bối tiên thiên, Chuẩn Thánh đại năng!" Thái độ đối với Côn Bằng hoàn toàn khác trước.

Cùng với việc Yêu tộc chủ động tuyên truyền, Hồng Hoang cũng biết được tin tức Côn Bằng trở thành Yêu Sư, đương nhiên các bên phản ứng không giống nhau.

Trên Côn Luân, Tam Thanh đối với tin tức này chỉ nhàn nhạt cười một tiếng.

Sáng tạo Yêu văn chỉ có thể nói Côn Bằng tài tình vô song, nhưng Yêu Sư của Yêu tộc thì có liên quan gì đến ta!

Trong Tổ Vu Điện của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập lại.

"Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, khí vận Yêu tộc đại thịnh, đối với Vu tộc ta bất lợi!" Đế Giang nhìn các Tổ Vu khác nói.

"Đúng là như vậy, bất quá khí vận Yêu tộc tăng lên, khí vận tộc ta cũng không ngừng tăng lên." "Chúng ta lại hàng phục mấy tộc nữa, khí vận tất sẽ vượt xa Yêu tộc!" "Bất quá không thể không phòng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn cần luyện tập nhiều hơn!" Nghe lời của các Tổ Vu, Đế Giang trong lòng cũng cảm thấy như vậy.

Cùng với việc Vu tộc không ngừng chinh chiến trên đại địa Hồng

Hoang, khí vận cũng ngày càng mạnh.

Tuy Yêu tộc chiếm cứ Thiên đình, lần này lại có Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng đuổi kịp khí vận Vu tộc, huống chi Vu tộc còn có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tự nhiên không sợ Yêu tộc.

"Tiếp theo cứ theo kế hoạch mà làm, tộc ta nhất định sẽ thống lĩnh đại địa Hồng Hoang!" "Được." "Vâng, đại ca!" Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng đang cảm khái.

"Dù sao cũng là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, lại có thể thoát khỏi phiền lụy!" "Đạo huynh, Côn Bằng coi ta là kẻ thù, sao có thể trợ trưởng uy phong của người khác!" Mặc dù Hồng Vân cũng biết việc Côn Bằng làm ra không tầm thường, nhưng miệng lưỡi cũng không thể tán đồng.

"Phải phải, nếu tên Côn Bằng kia dám đến, chúng ta cũng không sợ!" Trấn Nguyên Tử cười an ủi Hồng Vân.

Chương 59

"Thế mới phải!

Thanh Phong, Minh Nguyệt, mau đem Nhân Sâm Quả của lão gia nhà ngươi ra đây, an ủi tâm hồn bị tổn thương của ta!" "Ngươi đúng là!" Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ, sao cứ luôn nhòm ngó mấy quả của mình, không khỏi cảm khái Hồng Vân lòng dạ rộng rãi.

"Đi đi đi đi, lấy thêm mấy quả, lát nữa hai ta đến Đông Hải, tìm Chu Du đạo hữu!" Thanh Phong, Minh Nguyệt nhận lệnh lui ra, chỉ nghe Hồng Vân nói: "Chu Du đạo hữu vẫn luôn bảo hai ta tìm y, nhưng vẫn chưa đi, lúc này cũng nên đi một chuyến!" "Còn không phải vì ngươi!" Trấn Nguyên Tử nghe lời Hồng Vân, vội cúi đầu cười khổ.

"Ai!" Trong lòng lại một tiếng thở dài, tình nghĩa bao nhiêu nguyên hội, đương nhiên không thể nhìn Hồng Vân xảy ra chuyện.

Đương nhiên Chu Du trên đảo Bồng Lai ở Đông Hải không biết tâm tư của hai người, sau khi biết Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, trong điện Bồng Lai cũng nghe được mấy câu than thở, chỉ là khác với tiếng than của Trấn Nguyên Tử.

"Sao mình không nghĩ ra nhỉ!" "Biết sớm tôi đã tạo ra chữ viết trước rồi!" "Sơ suất quá, sơ suất quá!" Chính là Chu Du vỗ đùi cảm thán!

Sáng tạo chữ viết là một kiện công đức lớn a, sao trước đây mình lại không nghĩ tới nhỉ.

Bất quá một lát sau, Chu Du lại quay đầu nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt cũng theo đó biến đổi, cười lên.

“Cướp mất cơ hội giảng đạo lần đầu của Sư tôn, kết nhân quả, nên mới may mắn được bái làm môn hạ của ngài.

Nếu thật sự cướp công đức của Côn Bằng, không lẽ lão đó sẽ bái mình làm thầy à!” “Mà nói đi cũng phải nói lại, Côn Bằng cũng xui xẻo thật, tạo ra Yêu Văn thì tạo rồi, mà công đức lại không nhiều!” Sau đó nguyên thần lại chìm vào tham ngộ Đại Đạo...

Lại nói sau khi Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, Yêu tộc cũng chìm trong cuồng hoan.

Khí vận có sự đề thăng lớn như vậy, đối với Yêu tộc đương nhiên là chuyện tốt vô thượng.

Tuy rằng hiện tại thực lực Yêu tộc không có đề thăng lớn, nhưng theo thời gian trôi đi, sự đề thăng của Yêu tộc sẽ ngày càng lớn, đây chính là lợi ích của khí vận.

Đế Tuấn đặc biệt sai Bạch Trạch đến Bắc Minh Chi Hải mời Côn Bằng lên trời, sau đó lại để Phục Hy thông báo cho Nữ Oa, chúng yêu hội tụ tại Thiên đình, trước tiên là xác lập thân phận Yêu Sư, thứ hai cũng là cùng nhau thương nghị đại sự của Yêu tộc.

Không nhắc đến động thái của Yêu tộc, lúc này trong Tử Tiêu Cung ở Hỗn Độn, những người nghe đạo đã sớm tan đi, trong điện chỉ còn lại Hồng Quân và Hạo Thiên, Dao Trì mấy người.

Nhìn Tử Tiêu Điện trống rỗng, Hồng Quân cúi mày, trong lòng cũng không khỏi thổn thức.

“Không biết sau khi hợp đạo còn có thể nhìn thấy cảnh tượng này không!” Lại nghĩ đến mấy đồng tử dưới gối và Chu Du xa xôi ở Đông Hải Hồng Hoang, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười.

“Hạo Thiên, Dao Trì, lại đây!” Hồng Quân vẫy tay.

Hai đồng tử liền đến trước tọa của Hồng Quân, lắng nghe giáo

huấn.

"Sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu, chính là lúc Ngô hợp đạo, e rằng hai ngươi cũng rất lâu không thể đến Hồng Hoang, nhân lúc này hãy đi du lịch một phen!" "Vâng, lão gia!" Hai người biểu hiện không giống nhau, Hạo Thiên lòng đầy vui sướng đều treo trên mặt, còn Dao Trì thì điềm nhiên.

Sau đó hai đồng tử cũng rời Tử Tiêu, tiến đến Hồng Hoang.

Dù sao bây giờ hai người đều đã là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sắp tiến vào Chuẩn Thánh, đi lại trong Hỗn Độn vẫn không có vấn đề gì.

"Dao Trì, hay là hai chúng ta đến Đông Hải trước, tìm sư huynh!" "Lão gia bảo hai chúng ta đi du lịch Hồng Hoang, nếu có sư huynh dẫn đi, vậy còn có ý nghĩa gì?" "Sư huynh vẫn luôn ở trong Đông Hải, chắc chắn cũng có nhiều bảo vật, lúc về tìm được, chia cho ngươi một nửa!" "Được!" Hạo Thiên nhếch miệng cười, không tin ngươi không mắc bẫy.

Sau đó hai người xác định phương hướng, tốc độ cũng cực nhanh.

Chu Du đương nhiên không biết kế hoạch của Yêu tộc, càng không biết Hạo Thiên, Dao Trì đã xuất phát từ Hỗn Độn từ lâu, nhưng cũng đã tỉnh lại từ trong tham ngộ Đại Đạo.

Nguyên lai là Hạo Thiên dẫn theo Dao Trì đã đến trên Đông Hải, vì không biết Chu Du ở đâu, cũng chỉ có thể dựa theo tin tức Chu Du để lại mà thông báo cho Chu Du.

Nguyên thần Chu Du nhận được tin tức, tự nhiên tỉnh lại, sau đó thả những người đã đột phá trong Long Môn ra, rồi để mọi người tự giải tán, bất quá cũng giữ lại mấy tiểu bối Thái Ất Kim Tiên lanh lợi, ở trong cung điện hầu hạ.

Nghe Chu Du phân phó, mọi người tứ tán đi, mấy người ở lại thì mặt mày vui vẻ.

Mọi người đều biết thân phận của Chu Du, có cơ hội hầu hạ bên cạnh Chu Du, không chỉ có cơ hội thường xuyên nghe Chu Du giảng đạo, càng có cơ hội quen biết đại năng Hồng Hoang, đây là vinh hạnh lớn biết bao, cho nên những người rời đi nhìn mấy người ở lại cũng vô cùng hâm mộ.

Chu Du phất tay, mấy tiểu bối Thái Ất Kim Tiên đến trong điện, để mấy người tự làm quen, sau đó gọi Kim Sư, đi ra ngoài Bồng Lai.

Hạo Thiên, Dao Trì sao lại ra ngoài rồi, Chu Du trong lòng cũng mang theo nghi vấn, có phải Hồng Quân có sắp xếp gì không.

Chu Du thúc giục Kim Sư, một người một sư tử vội vã bay về phía Hạo Thiên, Dao Trì đang ở.

Không lâu sau, Chu Du đã nhìn thấy hai người từ xa, chỉ thấy hai đồng tử được điêu khắc tinh xảo như ngọc đang lơ lửng trên Đông Hải, nhìn ngó xung quanh.

Đương nhiên khí tức Đại La Kim Tiên của hai người tỏa ra, tự nhiên không ai dễ dàng trêu chọc.

Thấy Chu Du và Kim Sư đến, hai người cũng vội vàng đón chào.

"Sư huynh!

Ta đến rồi!" "Sư huynh!" Đến bên cạnh Chu Du, hai người vội vàng mở miệng, đương nhiên hoạt bát nhất là Hạo Thiên.

Chu Du hồi tưởng lại hình tượng Hạo Thiên được miêu tả trong tiểu thuyết kiếp trước, làm sao cũng không khớp với đồng tử trước mắt, không biết kiếp này sau này Hạo Thiên sẽ như thế nào.

"Hai người các ngươi sao lại ra khỏi Tử Tiêu Cung!" Thấy Chu

Du mặt mày nghi hoặc, Hạo Thiên vội vàng trả lời: "Lão gia giảng đạo xong liền bế quan, mấy ngày trước mới bảo hai chúng ta đi du lịch Hồng Hoang, chúng ta liền ra ngoài!" "Chúng ta ra ngoài việc đầu tiên là đến tìm sư huynh, cho nên bảo vật của sư huynh có phải là nên cho ta xem một chút không!" Ra là không có chuyện gì.

Đúng là Hạo Thiên, Dao Trì từ khi được Hồng Quân điểm hóa liền luôn đi theo bên cạnh, từ Ngọc Kinh Sơn đến Tử Tiêu Cung ngoài Hỗn Độn, vẫn chưa có cơ hội trải nghiệm ở Hồng Hoang.

Sư tôn tất là cân nhắc đến việc sau này hợp đạo, hai người cũng không có ai chăm sóc, bèn trực tiếp để hai người đến Hồng Hoang du lịch, đương nhiên cũng biết Hạo Thiên ra ngoài chắc chắn sẽ tìm Chu Du trước.

Nghĩ đến những điều này, Chu Du cũng thở phào một hơi, cũng là lo lắng Hồng Quân có dặn dò gì.

Nghe lời của Hạo Thiên, tên nhóc này suýt nữa làm mình nghẹn một hơi.

"Hóa ra tìm sư huynh là vì bảo vật của sư huynh à!" "Muốn gì lúc về tìm cho ngươi!" "Nếu đã đến Hồng Hoang, vậy trước tiên cứ đi theo sư huynh đi, sư huynh dẫn các ngươi tìm hiểu Hồng Hoang tươi đẹp này!" "Được thôi, ta biết sư huynh tốt nhất mà!" "Đa tạ sư huynh!" Nghe hai người đồng thanh, Chu Du trong lòng cũng mềm đi mấy phần, sau đó kéo hai người ngồi lên Kim Sư, trở về Bồng Lai.

Chưa đến Bồng Lai, Chu Du bên này lại nhận được tin tức, ra là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng đã đến trên Đông Hải, vì không tìm được Bồng Lai ở đâu, nên chỉ đành giống Hạo Thiên, Dao Trì truyền tin cho Chu Du.

"Thật là trùng hợp, sao lại hẹn nhau cùng đến vậy!" Chu Du cũng hơi cảm khái, sau đó liền để Kim Sư quay đầu.

“Trấn Nguyên Tử, Chu Du đạo hữu không phải nói đạo trường ở gần Long cung của Long tộc sao?

Sao lại không thấy động thiên phúc địa nào tồn tại xung quanh?” “Đạo trường của Chu Du đạo hữu tất có đại trận bao quanh, không tìm được cũng là bình thường!” “Bây giờ hai chúng ta đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy mà còn không tìm được, đạo trường của Chu Du đạo hữu cũng quá thần bí rồi!” “Ừm, Chu Du đạo hữu cao thâm khó lường!” Hai người liền ở cách Bồng Lai không xa mà trò chuyện.

Cũng đúng, hiện tại Hỗn Độn Đại Trận là do thiện thi của Chu Du là Bạch Liên Đạo Nhân thao túng, khi không có người thao túng, Chuẩn Thánh cũng không thể thấy được.

Hiện tại có Bạch Liên Chuẩn Thánh trung kỳ khống chế đại trận, đừng nói là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Chuẩn Thánh trung kỳ, cho dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chưa chắc có thể cảm nhận được.

Không đợi hai người tiếp tục giao lưu, Chu Du một đoàn người cũng đã đến bên cạnh Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Thấy Chu Du mấy người, trên mặt Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng hiện lên nụ cười, đặc biệt là khi thấy Hạo Thiên, Dao Trì, hai người vội vàng chắp tay hành lễ.

“Kiến quá Chu Du đạo hữu!” “Ngoài Tử Tiêu Cung đã gặp qua đạo hữu, nhưng không biết xưng hô thế nào?” Trấn Nguyên Tử hai người nhận ra Hạo Thiên, Dao Trì chính là đồng tử ngoài Tử Tiêu Cung, nhưng không biết xưng hô thế nào.

Chương 60

Ban đầu thấy hai người còn vô cùng kinh ngạc, dù sao đồng tử của Thánh nhân đều là tu vi Đại La Kim Tiên.

"Hạo Thiên, kiến quá hai vị đạo hữu!" "Dao Trì, kiến quá hai vị đạo hữu!" Làm quen với nhau một lát, Chu Du liền mở Hỗn Độn Đại Trận, mọi người lúc này mới phát hiện ra Bồng Lai lại ở ngay dưới chân không xa, cũng nhao nhao cảm khái.

Đương nhiên đây vẫn chưa phải là điều kinh ngạc nhất, mấy người đến Bồng Lai cũng giống như Tiên Thiên Long Tộc, trợn to hai mắt, không biết phải làm sao.

Theo lý mà nói, Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử và Hỏa Vân Động của Hồng Vân đều thuộc động thiên phúc địa, không đến mức như vậy, nhưng dù sao Bồng Lai cũng là do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, tự nhiên khác với những nơi do Hồng Hoang thiên địa sinh ra.

Hơn nữa trong Bồng Lai còn mơ hồ tồn tại Hỗn Độn chi khí ôn hòa, đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người kinh ngạc.

Tương tự, mấy người cũng thấy được Long tộc trong Bồng Lai, cảm nhận được tu vi của đông đảo tiểu bối Long tộc, Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi mở miệng nói: "Nơi này của đạo hữu thật là nơi vô thượng tạo hóa!" Hồng Vân liền nói tiếp: "Nhiều Long tộc quá!" Sau đại chiến tam tộc, số lượng Long tộc giảm mạnh, hơn nữa đại trận Long cung vừa mở, Long tộc dưới Kim Tiên liền không xuất hiện nữa.

Dẫn đến Long tộc trên đại địa Hồng Hoang ngày càng ít xuất hiện, cũng chỉ có thể ở ven Đông Hải mới phát hiện Long tộc tụ tập, cho nên Hồng Vân mới có cảm khái như vậy, đương nhiên đây cũng phù

hợp với quy hoạch của Chu Du đối với Long tộc.

Dù sao thực lực Long tộc hiện tại cũng thua xa Vu Yêu hai tộc, không có tâm tư tranh đoạt ngôi vị nhân vật chính của thiên địa, tự nhiên lâu không xuất thế.

Nếu muốn xuất thế, cũng phải đợi đến khi thực lực Long tộc không chênh lệch nhiều so với Vu Yêu hai tộc, lúc đó mới là lúc Long tộc hiển uy.

"Đều là tiểu bối Long tộc, đến Bồng Lai thanh tu!" Mặc dù Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng là bạn tốt của Chu Du, nhưng đối với một số quy hoạch của Long tộc, vẫn là mình tự biết thì tốt hơn.

Tuy không đến mức không tin tưởng hai người, nhưng làm việc vẫn phải cẩn thận, đây cũng là điều Chu Du học được ở Hồng Hoang.

Dẫn mấy người đến cung điện trên đảo, Hạo Thiên và Dao Trì liền đi theo Kim Sư đi dạo trên đảo.

Vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Hồng Quân, bây giờ thấy Bồng Lai phong quang như vậy, đương nhiên phải thưởng thức cho đã.

Chu Du cũng không có ý kiến gì, trước tiên để Kim Sư đi cùng Hạo Thiên dạo một vòng, trong Bồng Lai tiên đảo các loại linh quả nhiều không kể xiết, Hạo Thiên tất nhiên sẽ rất thích thú, hơn nữa trên đảo cũng không có gì không thể xem.

Sau đó cùng Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người bắt đầu luận đạo, dù sao ba người hiện tại đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực ngang nhau, luận đạo với nhau sẽ có nhiều lợi ích.

Thời gian cứ như vậy, bất tri bất giác đã trôi qua.

Chỉ là lúc này Yêu tộc lại xảy ra biến cố!...

Trong lúc Chu Du mấy người ở Bồng Lai luận đạo, mọi người

của Yêu tộc đã tập trung đông đủ ở Thiên đình.

Lúc này trong Yêu tộc Thiên đình, Đế Tuấn, Thái Nhất đều là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, Phục Hy và Côn Bằng cũng là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, cộng thêm Thập đại yêu thánh lúc này cũng đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, sắp trảm nhất thi, Yêu tộc lúc này có thể coi là binh cường mã tráng.

Mà trước đó Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, khí vận Yêu tộc lại có sự gia tăng đáng kể, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng chúng nhân Yêu tộc tự nhiên càng thêm đắc ý.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện đang thương nghị làm sao để khuếch đại thế lực Yêu tộc, muốn trong cuộc chiến Vu Yêu sắp tới giành được vị thế dẫn đầu.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn, Thái Nhất ngồi cao trên đế vị, Phục Hy ngồi bên cạnh, Yêu Sư Côn Bằng thì ngồi ở vị trí thấp hơn.

Hai bên đại điện, Thập đại yêu thánh cùng các cao tầng Yêu tộc khác ngồi phân hai bên.

Trong điện tràn ngập uy áp Chuẩn Thánh, không có tu vi Chuẩn Thánh lúc này cũng không vào được Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Chư vị, hiện nay cuộc tranh đấu giữa Yêu tộc ta và Vu tộc ngày càng kịch liệt, tuy chưa có đại chiến, nhưng cũng ma sát không ngừng, mà Yêu tộc ta trong tranh đấu lại thắng ít thua nhiều, có kế sách gì chỉ giáo cho ta không!" Trên điện, Đế Tuấn sắc mặt vô cùng âm trầm, vẻ mặt ngưng trọng nhìn mọi người trong điện.

Tuy rằng lần trước chúng nhân Yêu tộc thoát ra khỏi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu Yêu không còn tranh đấu quy mô lớn, nhưng trên đại địa Hồng Hoang, các cuộc chiến quy mô nhỏ giữa hai tộc lại nhiều không kể xiết.

Biết được hiện tại Yêu tộc đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn chưa có cách phá giải, tự nhiên sẽ không gây ra đại chiến Vu Yêu.

Mọi người dưới điện nghe lời của Đế Tuấn đều lộ vẻ mặt khổ sở, cũng là vì rất rõ ràng thực lực của Vu Yêu hai tộc.

Người hiểu rõ ngươi nhất thường là kẻ thù, tự nhiên mọi người dưới điện đối với tình hình Vu tộc lại càng quen thuộc, cho nên cũng không biết trả lời thế nào.

Thấy phản ứng của mọi người, Đế Tuấn càng thêm tức giận, sau đó quay đầu nhìn Phục Hy và Côn Bằng bên cạnh.

"Phục Hy yêu hoàng, Côn Bằng yêu sư có lương sách gì không?" Hai người nghe vậy, cũng trầm tư hồi lâu, sau đó nhìn nhau, cuối cùng Phục Hy mở miệng.

"Hiện nay Vu tộc thế lớn, trên đại địa Hồng Hoang là bá chủ, tinh anh Yêu tộc ta đa số ở Thiên đình, nếu hàng phục các tộc khác trên đại địa, quay đầu lại sẽ bị Vu tộc giết hại, tự nhiên không được!" "Kế sách hiện nay chính là mời đông đảo đại năng Hồng Hoang gia nhập Yêu tộc ta!" Kế sách mà Phục Hy, Côn Bằng hai người nghĩ ra chính là chiêu mộ cao thủ ở Hồng Hoang, bù đắp sự thiếu hụt chiến lực đỉnh tiêm của Yêu tộc.

Giống như Thái Nhất mời Côn Bằng vậy.

Thực ra thực lực Vu Yêu hai tộc vốn không chênh lệch nhiều, chủ yếu là chiến lực cao tầng có sự chênh lệch.

Chiến lực đỉnh tiêm của Yêu tộc cũng chỉ có Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng và những người khác, Thập đại yêu thánh sau mấy người một bậc.

Nhưng Vu tộc thì khác, Thập Nhị Tổ Vu vốn là do tinh huyết Bàn

Cổ hóa thành, có thể nói là huyết mạch chính thống của Bàn Cổ.

Hiện nay tu vi đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, càng không cần phải nói đến các Đại Vu dưới trướng như Khoa Phụ, Hậu Nghệ, từng người chắc cũng đã nhập Chuẩn Thánh.

Huống chi Vu tộc vốn không tu nguyên thần, chuyên tâm hấp thu sát khí, ngưng luyện nhục thân, cộng thêm khi tranh đấu, hãn bất úy tử, vượt cấp tác chiến chỉ là chuyện thường ngày, Thập đại yêu thánh của Thiên đình tự nhiên cũng không phải là đối thủ.

Đế Tuấn nghe lời hai người nói, cũng không khỏi suy tư.

Hiện nay Vu Yêu hai tộc là hai thế lực lớn nhất Hồng Hoang, mà Vu tộc lại bài ngoại, cuồng vọng tự đại, nếu có thể mời các bậc đại năng, đối với Yêu tộc mà nói tự nhiên là cực tốt.

Đế Tuấn càng nghĩ càng thấy kế này khả thi, liền nói với mọi người dưới điện: "Kế này rất hay!" "Hai vị thật là trí giả vô thượng của Yêu tộc ta, cùng với ý tưởng của Ngô không mưu mà hợp!" Không hổ là Đế Tuấn kiêm tu đế hoàng chi đạo, nói chuyện vừa khen Phục Hy, Côn Bằng, cũng thể hiện sự sắc sảo của mình.

Mọi người dưới điện cũng nhìn về phía Phục Hy, Côn Bằng hai người, lộ vẻ sùng kính.

Bất quá lại thấy một người, đứng dậy bước ra, miệng nói: "Bệ hạ, thần có một nỗi lo, không biết có nên nói hay không!" Đế Tuấn nghe thấy tiếng nói dưới điện, cúi đầu nhìn, chính là một trong Thập đại yêu thánh, Bạch Trạch, cũng là một trí giả túc trí đa mưu.

"Bạch Trạch có lo ngại gì, mau nói đi!" Chỉ thấy Bạch Trạch vẻ mặt kỳ quái nhìn Côn Bằng một cái, sau đó nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ, lời Phục Hy yêu hoàng nói có lý, nhưng đại năng Hồng Hoang không ai không phải là kẻ kiệt ngao, e rằng nếu không có người ngang hàng

mời, kế sách của yêu hoàng e sẽ khiến bệ hạ thất vọng lớn!" Nghe Bạch Trạch nói, mấy người trên đài đều sững sờ, Côn Bằng thì sa sầm mặt.

"Tốt cho ngươi Bạch Trạch, lại dám chọc vào chỗ đau của lão tổ!

Sau này tất sẽ có hồi đáp!" Mặc dù đối với Yêu tộc không có nhiều quy thuộc, nhưng Côn Bằng cũng không thể nói ra trước mặt mọi người, chỉ là mắt mang nộ hỏa nhìn Bạch Trạch.

Mà Bạch Trạch dưới điện thấy biểu hiện của Côn Bằng cũng kinh ngạc, cũng không khỏi trở nên trầm mặc.

Đế Tuấn liền quét mắt trong điện, biểu hiện của mọi người cũng hiện ra trước mắt.

Cũng thầm thở dài, xem ra Côn Bằng vẫn chưa hoàn toàn quy tâm!

Sau đó cũng mở miệng.

"Bạch Trạch có cách nào giải quyết không?" "Thần có một cách, nhưng đối với uy vọng của Thái Nhất bệ hạ có tổn hại!" Bạch Trạch suy nghĩ một lát mới nói ra một câu, sau đó lại tiếp tục trầm mặc.

Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn cũng bị lời của Bạch Trạch khơi dậy, không khỏi phiền não.

"Bạch Trạch nói muốn làm thế nào, nói nhiều lời vô ích làm gì!" "Thái Nhất, đừng nói bừa!

Chương 61

Bạch Trạch cũng là vì ngươi mà nghĩ!" Đế Tuấn quát Thái Nhất một tiếng, sau đó hỏi Bạch Trạch dưới điện: "Bạch Trạch nếu có lương sách cứ nói thẳng!" Bạch Trạch nghe xong lời hai người trên đài nói, cũng không để ý, sau đó trực tiếp nói với Đế Tuấn, Thái Nhất hai người: "Hai vị bệ hạ, có biết chuyện lần trước yến hội Thiên đình của ta, chuyện của Đông Vương Công ở Đông Hải không!" "Sao vậy, ta thấy người này có chút không vừa mắt!" Thái Nhất nghe lời của Bạch Trạch không khỏi nhớ lại trước đây, Đông Vương Công không chỉ từ chối lời mời của Yêu tộc, còn buông lời trào phúng, nếu không phải biết Đông Hải có vô số năng nhân, Yêu tộc lúc đó thế đơn lực bạc, đã sớm giết qua rồi.

"Đông Vương Công người này là một trong những đạo hữu ở Tử Tiêu Cung, đạo hạnh cũng khá sâu, có thể làm ứng cử viên hàng đầu cho việc mời đại năng lần này của tộc ta, Thái Nhất bệ hạ không bằng đích thân mời, tiên lễ hậu binh!" "Nếu Đông Vương Công vẫn không chịu tiếp nhận, vậy Thái Nhất bệ hạ liền có thể dùng vũ lực hàng phục!" "Lần này chiêu mộ được Đông Vương Công là tốt nhất, nếu không được cũng phải dùng vũ lực hàng phục, như vậy đối với việc mời đại năng sau này mới có tác dụng răn đe!" "Chỉ là nếu ra tay, đối với uy vọng của bệ hạ có tổn hại!" Bạch Trạch tỉ mỉ giải thích cho Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nghe lời của Bạch Trạch, mấy người trên đài cũng đang nghiêm túc suy nghĩ.

Yêu tộc đối với Đông Vương Công tự nhiên không có ấn tượng tốt, cũng là vì chuyện trước đây, bất quá nếu chiêu mộ không thành liền ra tay, tuy có thể chấn nhiếp những người khác, nhưng đối với

danh tiếng của Yêu tộc cũng có chút không tốt, bất quá nếu không ra tay lại tỏ ra Yêu tộc mềm yếu, Đế Tuấn nghĩ đến đây cũng rơi vào thế lưỡng nan.

Côn Bằng nghe lời của Bạch Trạch, cũng nghĩ đến cảnh tượng lúc đó với Thái Nhất, sắc mặt co giật.

Bất quá cũng có suy nghĩ, nếu hiện tại đã chiếm cứ một phần khí vận của Yêu tộc, vậy Yêu tộc càng mạnh, đối với mình cũng càng có lợi, liền mở miệng nói: "Kế này khả thi, Thái Nhất bệ hạ có thể tuyên cáo Hồng Hoang trước, muốn bái phỏng Đông Vương Công, nếu Đông Vương Công tự cao tự đại không chịu tiếp nhận, vậy là Đông Vương Công vô lễ, có thể thuận lý thành chương ra tay." "Nếu như Đông Vương Công chịu thì sao?" Thái Nhất vội vàng hỏi.

"Nếu Đông Vương Công chịu chiêu đãi, vậy bệ hạ tự có thể chiêu mộ, nếu không đồng ý nữa thì ra tay là được, chẳng lẽ người khác sẽ biết rõ trong đạo trường đã xảy ra chuyện gì!" "Kế của Yêu Sư nhất cử lưỡng tiện, không chỉ bảo vệ danh tiếng Yêu tộc, còn có thể thể hiện thực lực Yêu tộc ta!" Lúc này lại là Phục Hy mở miệng, hiển nhiên là rất hài lòng với kế sách của Côn Bằng.

Đế Tuấn, Thái Nhất nghe vậy cũng đại hỷ.

"Kế này nếu thành, Yêu Sư đáng ghi một đại công!

Cứ dùng Đông Vương Công làm người chiêu mộ đầu tiên, cho dù không thành, Thái Nhất cũng phải thể hiện phong phạm của Yêu tộc ta!" Mọi người trong Lăng Tiêu Bảo Điện cũng đã sắp xếp xong kế hoạch, mọi người hạ giới mời các bậc đại năng Hồng Hoang, mà Đông Vương Công chính là người mở đầu.

Đông Vương Công chịu tiếp nhận cố nhiên là tốt nhất, nếu không, Thái Nhất cũng có thể trực tiếp dùng vũ lực, trực tiếp áp chế, để chúng sinh Hồng Hoang hiểu rõ thực lực Yêu tộc, có tác dụng uy hiếp,

tránh cho các đại năng đều cảm thấy Yêu tộc mềm yếu có thể bắt nạt, không chịu gia nhập.

Lần này Đế Tuấn, Phục Hy đương nhiên là an tọa trong Thiên đình, dù sao Thiên đình vẫn phải để lại đủ phòng bị, tuy rằng Vu tộc lúc này không thể mạo hiểm giết lên Thiên đình, nhưng Yêu tộc cũng không thể dốc toàn bộ lực lượng, cho nên Thái Nhất liền dẫn theo Thập đại yêu thánh đến đại địa Hồng Hoang...

Trong Đông Hải vô biên, không chỉ tồn tại Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng ba tiên đảo do mảnh vỡ Hỗn Độn tạo thành, mà còn có Thập Châu.

Nơi Đông Vương Công ở chính là một trong số đó, Tử Phủ Châu.

Tử Phủ Châu lớn tương đương Bồng Lai, nhưng toàn bộ là lục địa, Thang Cốc nằm trong đó.

Đông Vương Công là do tiên thiên chí dương chi đạo hóa thành, tuy cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều thuộc chí dương, nhưng Đông Vương Công đối với Đế Tuấn, Thái Nhất lại không có chút hảo cảm nào.

Dù sao đại đạo mấy người tu luyện tương đồng, tất có tranh giành.

Cho nên lần trước Yêu tộc đến mời Đông Vương Công dự yến, Đông Vương Công không những không đi mà còn buông lời hủy báng Đế Tuấn, Thái Nhất.

Dù sao thực lực của Đông Vương Công cũng không tầm thường, sau khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung đã dùng bạn sinh cực phẩm linh bảo Nguyên Dương Kiếm trảm nhất thi, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, còn nắm giữ tiên thiên thập đại tiên thiên linh căn Phù Tang Thụ.

Nói về Phù Tang Thụ, mọc nhiều trong rừng, lá như dâu, lại có

gai, cây cao hai ngàn trượng, lớn hai ngàn vòng, hai cây cùng gốc mọc lên, nương tựa vào nhau, cho nên gọi là Phù Tang.

Khác với các tiên thiên linh căn khác, như Nhân Sâm Quả Thụ của Trấn Nguyên Tử còn có thể ra hoa kết quả, nhưng Phù Tang Thụ thì không, cũng là vì trong Phù Tang Thụ uẩn hàm tiên thiên hỏa chi đạo, tiên thiên chí dương chi đạo, cô đạo bất sinh, cho nên không có cách nào kết quả.

Bất quá đối với Đông Vương Công mà nói lại vô cùng quan trọng, là vật tất bị khi tu hành chí dương chi đạo.

Đông Vương Công cũng có giao tình với Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu là do tiên thiên chí âm hóa thành, cũng là tiên thiên đại năng, nghe đạo ở Tử Tiêu Cung cũng đã là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tuy có giao tình với Đông Vương Công, nhưng không phải là đạo lữ, chỉ là vì âm dương chi đạo của hai người tương hỗ chiếu ứng, nhiều lần luận đạo, sau đó đều ở trên Đông Hải tương hỗ chiếu ứng mà thôi.

Đông Vương Công từ sau khi trảm thiện thi ở Tử Tiêu Cung liền luôn ở Tử Phủ Châu thanh tu, lại không biết phiền phức đã tìm đến mình.

Yêu tộc Thiên đình cũng đã đem tin tức Thái Nhất bái phỏng Đông Vương Công, cùng thương nghị đại sự Yêu tộc mà lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến mọi người lầm tưởng Đông Vương Công cũng muốn gia nhập Yêu tộc.

Cùng với sự truyền bá của tin tức, Đông Vương Công bên này cũng nhận được tin tức khẩn cấp từ Tây Vương Mẫu, mang theo vẻ mặt nghi hoặc, Đông Vương Công mở tin tức ra, biết được tin tức của Yêu tộc, trong nháy mắt mắng lớn.

“Yêu tộc lại dám lừa ta như vậy!” “Ta lúc nào muốn gia nhập Yêu tộc?” Sau đó từ dưới Phù Tang Thụ đứng dậy, trở về đạo trường Tử Phủ, muốn xem xem Yêu tộc rốt cuộc có âm mưu gì.

Dù sao người ở Tử Phủ Châu đều biết rõ mình đối với Yêu tộc không có ấn tượng tốt gì.

Hôm đó, Thái Nhất dẫn theo Bạch Trạch cũng đã đến trên Tử Phủ Châu ở Đông Hải, dù sao Tử Phủ cũng không có tiên thiên đại trận lợi hại gì, vẫn là khá dễ tìm.

Thái Nhất vừa mới đến trên Tử Phủ Châu, liền nghe thấy tiếng nói từ phía dưới truyền đến.

“Yêu tộc có việc gì quý giá, Tử Phủ Châu không chào đón Yêu tộc!” Vốn dĩ nếu không có chuyện của Yêu tộc, Thái Nhất đến, Đông Vương Công không nói là nhiệt tình chiêu đãi, nhưng cũng không đến mức phẫn nộ như vậy, nhưng nghe thấy tin tức từ Yêu tộc truyền đến, muốn hàng phục mình, Đông Vương Công lúc này thấy Thái Nhất tự nhiên không khách khí.

“Lần trước Yêu tộc mời, Đông Vương Công đã buông lời phúng thứ, lần này lại càng coi thường Yêu tộc ta, lẽ nào là khi Yêu tộc ta không có người?” Bạch Trạch vội vàng lên tiếng quát.

“Tiểu tiểu Bạch Trạch, có cao luận gì!” Bạch Trạch sinh tính lãnh đạm, lại cũng bị Đông Vương Công tức giận không ít.

“Yêu đế của Yêu tộc ta, Đông Hoàng Thái Nhất đến đây, vốn muốn cùng Đông Vương Công thương nghị đại sự, lại không ngờ Đông Vương Công lại khinh thị chúng ta như vậy!” “Có lời thì nói thẳng, không cần nói nhiều như vậy!

Ta, Đông Vương Công, sẽ không cùng Yêu tộc đồng lưu!” “Ngươi!” Thái Nhất thấy Đông Vương Công thái độ như vậy càng

thêm bùng nổ, cho dù là Vu tộc cũng không thể khinh thị như vậy.

Một tiếng gầm lớn truyền khắp cả Tử Phủ Châu.

"Đông Vương Công khinh thị Yêu tộc như vậy, Ngô đến xem Đông Vương Công có bản lĩnh gì!" Nghe thấy chính chủ Thái Nhất nói chuyện, Đông Vương Công cũng từ cung điện phía dưới bay ra, khí tức Chuẩn Thánh trung kỳ cũng theo đó mà đến.

Cảm nhận được khí tức Chuẩn Thánh trung kỳ của Đông Vương Công, Thái Nhất cũng chính thức đối diện với Đông Vương Công.

"Chẳng trách có gan như vậy, ra là đã là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ rồi." "Bất quá Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh trung kỳ cũng có chênh lệch." "Thái Nhất đạo hữu đến đây, thất lễ không ra đón xa a!" Thái Nhất nghe vậy càng thêm đại nộ.

"Âm dương quái khí!

Để xem ngươi có bản lĩnh gì!" "Sợ ngươi chắc!" Hai người trong nháy mắt chiến đấu với nhau.

Bạch Trạch thấy cảnh này, cũng nhếch miệng một cái, sau đó lui ra xa.

Cuộc tranh đấu giữa các Chuẩn Thánh trung kỳ, mình là Chuẩn Thánh sơ kỳ vẫn là không tham gia thì hơn, huống chi Thái Nhất còn có tiên thiên chí bảo, chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Trên chiến trường, Đông Vương Công chưa đến mấy chiêu đã rơi vào thế hạ phong, hiểm nguy trùng trùng.

Dù sao Thái Nhất là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, không phải Đông Vương Công mới vào trung kỳ có thể so sánh.

Mà Thái Nhất lúc này ngay cả Hỗn Độn Chung cũng chưa sử dụng, dù sao trận chiến này cũng là để chúng sinh Hồng Hoang thấy

được thực lực của Yêu tộc.

Nếu ra tay đã dùng tiên thiên chí bảo, chẳng phải là để chúng sinh Hồng Hoang khinh thị sao!

Đông Vương Công vừa giao thủ liền biết mình không phải đối thủ của Thái Nhất, sau đó nhân cơ hội Thái Nhất một chiêu hạ xuống, đột nhiên trong tay Nguyên Dương Kiếm xuất hiện, sau đó cầm kiếm lui về phía sau, hét lớn với Thái Nhất: "Thái Nhất, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" "Đông Vương Công, ngươi đối với Yêu tộc ta vô lễ trước, nay lại không biết tiến thoái, nói không chừng hôm nay phải để ngươi quy về Yêu tộc, Tử Phủ này cũng nhường ra đi!" Thái Nhất thấy Đông Vương Công lấy ra linh bảo, trong tay khẽ lật, sau đó Hỗn Độn Chung hiện ra.

Đông Vương Công thấy Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất, càng thêm co rút mắt, vội vàng nguyên thần truyền tin cho Tây Vương Mẫu, muốn Tây Vương Mẫu đến giúp.

"Bình thường nghe nói Yêu tộc bá đạo, hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức, không ngờ hôm nay lại bắt nạt đến đầu ta!" Mang tâm lý kéo được lúc nào hay lúc đó, Đông Vương Công tay cầm cực phẩm linh bảo nhưng cũng không ra tay.

"Chắc là đang chờ người khác đến cứu, để ta xem rốt cuộc là ai!" Thái Nhất một mắt liền nhìn ra tâm tư của Đông Vương Công, bèn để Hỗn Độn Chung lơ lửng, hai tay khoanh lại, nhìn Đông Vương Công, khóe miệng còn mang theo một tia cười khẩy.

"Thái Nhất lại dám nhục ta như vậy!" Đông Vương Công tuy tức giận, nhưng không có một chút động tác nào, chỉ chờ Tây Vương Mẫu đến.

Chương 62

Không bao lâu, một đạo lưu quang bay về phía Tử Phủ Châu.

"Thái Nhất đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" Người chưa đến, tiếng đã truyền đến.

Không lâu sau, một tiên tử mày như họa, dung nhan tuyệt thế xuất hiện trước mắt mọi người, thân mặc trường quần màu lục, càng hiển khí chất thanh lãnh, chính là Tây Vương Mẫu đến.

Tuy rằng Thái Nhất đối với Đông Vương Công không có ấn tượng tốt gì, nhưng đối với Tây Vương Mẫu lại khá có hảo cảm.

"Kiến quá đạo hữu!" "Không biết đạo hữu có phải vì Đông Vương Công mà đến không!" "Chính là, không biết Đông Vương Công đã đắc tội gì với Yêu tộc!" Tây Vương Mẫu cũng mặt mày nghi hoặc, tuy có giao tình với Đông Vương Công, nhưng đó cũng chỉ là vì đạo trường gần nhau, thường xuyên luận đạo.

Tin tức Yêu tộc ở Hồng Hoang muốn bái phỏng Đông Vương Công cũng là nàng truyền cho Đông Vương Công.

Vốn dĩ là muốn Đông Vương Công tùy cơ ứng biến, dù sao lúc này Yêu tộc thế lớn, lại không ngờ Đông Vương Công trực tiếp đối đầu với Thái Nhất.

Thật là có chút hận sắt không thành thép.

"Thật là khi người quá đáng, đối mặt với Vu tộc sao không giống như hôm nay!" Thấy Tây Vương Mẫu đến, Đông Vương Công cũng tăng thêm một chút tự tin, đánh không lại thì chạy thoát, lại không biết uy lực của tiên thiên chí bảo.

Thái Nhất còn chưa kịp trả lời câu hỏi của Tây Vương Mẫu, liền

nghe Đông Vương Công nói như vậy, trong nháy mắt nộ hỏa bùng cháy.

Vốn dĩ trận chiến Bất Chu đối với Yêu tộc đã là một vết sẹo, bây giờ Đông Vương Công lại cố tình vạch ra.

"Hôm nay tất là ngươi chết ta sống!" Nói xong cũng không nhìn Tây Vương Mẫu nữa, trực tiếp thúc đẩy Hỗn Độn Chung đánh về phía Đông Vương Công.

"Đông Vương Công, ngươi!" Tây Vương Mẫu cũng không ngờ Đông Vương Công lại tự đại như vậy, không biết thực lực của Thái Nhất, hay là cảm thấy hai người có thể chiến thắng, mắt mù không thấy Hỗn Độn Chung sao?

Bất quá người đã đến, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Linh bảo trong tay hiện ra cũng đuổi theo Thái Nhất.

Thấy Thái Nhất phản ứng như vậy, Đông Vương Công cũng có chút hối hận, bất quá một lát sau cũng bị phẫn nộ che lấp, dù sao mình vẫn luôn không tranh với đời, Yêu tộc lại từng bước ép người.

"Tử Phủ nhất mạch ta, từ nay về sau cùng Yêu tộc thế bất lưỡng lập!" Thái Nhất nghe lời của Đông Vương Công càng thêm không thể kìm nén được cơn giận, gầm lên một tiếng, Hỗn Độn Chung trong tay bay lên đánh về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công bị Hỗn Độn Chung một kích đánh rơi, cảnh giới có chênh lệch, cực phẩm linh bảo càng không địch lại tiên thiên chí bảo.

Máu tươi trong miệng cũng không ngừng trào ra, đại kinh thất sắc, sau đó điên cuồng suy nghĩ đường lui.

Bên này Tây Vương Mẫu thấy một kích căm phẫn của Thái Nhất lại có uy lực như vậy, cũng không khỏi kinh hãi, bất quá lúc này đã ra

tay, cũng đã có dự liệu.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay bay lên, đón gió tung bay, trực tiếp giữ lấy Hỗn Độn Chung.

Thấy Hỗn Độn Chung bị giữ lại, Đông Vương Công cũng sững sờ, cũng không nhân cơ hội phản kích, vì vừa rồi một kích của Hỗn Độn Chung đã làm Đông Vương Công trọng thương, mà Đông Vương Công lúc này cũng không muốn hao phí bản nguyên để cưỡng ép đại chiến với Thái Nhất.

Thấy Hỗn Độn Chung trên không trung cũng đang điên cuồng va chạm dưới sự bao bọc của Tố Sắc Vân Giới Kỳ, sắp thoát khỏi phạm vi của Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Đông Vương Công trực tiếp bức ra mấy giọt tinh huyết, dùng huyết độn đào sinh, chỉ thấy nơi Đông Vương Công rơi xuống huyết quang lóe lên, thân ảnh liền biến mất không thấy.

Thái Nhất thấy Đông Vương Công không chiến mà chạy, cũng dùng nguyên thần chi lực điên cuồng tỏa ra bốn phía.

Mà Tây Vương Mẫu thấy động tác của Đông Vương Công càng thêm tức giận, ta đến giúp ngươi, ngươi lại bỏ mặc người giúp mà tự mình chạy thoát.

Sau đó cũng thu hồi Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nói với Thái Nhất: "Thái Nhất đạo hữu tự đi đi, hôm nay coi như ta nợ một ân tình!" "Vậy thì thôi." Thái Nhất nghe lời của Tây Vương Mẫu, khẽ gật đầu, sau đó cũng thu hồi Hỗn Độn Chung, đuổi theo hướng Đông Vương Công đào tẩu, lại không biết hướng Đông Vương Công đi đến chính là nơi có phường thị của Long tộc...

Phường thị Đông Hải, người đến người đi, ngày càng phồn hoa, đã trở thành một thánh địa giao dịch luận đạo ở Hồng Hoang.

Thậm chí trong đó, thỉnh thoảng có người đổi được tiên thiên linh bảo, tuy là hạ phẩm, nhưng cũng là vô cùng may mắn rồi.

Phải biết hiện tại trong Hồng Hoang, tiên thiên linh bảo là hàng cứng, cho dù là đại năng cũng không thể mỗi người một kiện.

Đương nhiên kiện linh bảo này là do Long tộc làm ra, một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo có thể khiến phường thị càng thêm phồn thịnh, Long tộc cảm thấy vụ làm ăn này đáng giá.

Cùng với việc phường thị cung cấp cho Long tộc ngày càng nhiều công đức, tự nhiên đối với phường thị ven Đông Hải này càng thêm coi trọng, bình thường đều có mấy vị Đại La Kim Tiên tọa trấn.

Chính là để duy trì trật tự phường thị, phòng phạm kẻ xấu.

Mà các bậc Chuẩn Thánh, e ngại bối cảnh và thực lực của Chu Du, tự nhiên không dám làm càn.

Đông Vương Công cũng là nghĩ đến sự tồn tại của Chu Du, cho nên mới một đường chạy trốn đến phường thị.

Nếu không với thân thể trọng thương chạy trốn ở Hồng Hoang chẳng phải như trẻ con cầm tiền ra chợ sao.

Huống chi trên đại địa Hồng Hoang có thể chiến thắng Thái Nhất lại càng ít, Đông Vương Công cùng Tam Thanh không có giao tình đặc biệt, đương nhiên sẽ không vì y mà ra mặt, cho nên vẫn là mạo hiểm đến địa bàn của Long tộc.

Sau khi huyết độn, chiến lực của Đông Vương Công cũng giảm mạnh, cần tìm một nơi dưỡng thương.

Phường thị Long tộc gần nhất của Đông Hải liền trở thành lựa chọn duy nhất của Đông Vương Công.

Đông Vương Công đến trong phường thị, đã bị Đại La Long tộc

cảm ứng được, vì Đông Vương Công hiện tại cũng không nghĩ đến việc thu liễm khí tức, mà tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Nếu không phải trên người có vết máu, Long tộc còn tưởng Đông Vương Công là đại năng đến thị sát.

Đương nhiên phường thị mở rộng cửa, tự nhiên sẽ không ngăn cản, Đông Vương Công cũng được vào, đi về phía tửu lâu nơi đông người tụ tập.

Bên này Thái Nhất theo sát phía sau, thấy Đông Vương Công tiến vào trong phường thị, tưởng có âm mưu gì, liền dừng lại trên không trung.

Sắc mặt ngưng trọng, sau đó thả ra nguyên thần dò xét, lại không ngờ cũng bị Đại La Long tộc mượn đại trận phường thị cảm tri được.

"Không biết các hạ, đến phường thị Long tộc ta có việc gì quý giá!" Mượn năng lực của đại trận, Đại La Long tộc biết người đến là Chuẩn Thánh, cho nên nói chuyện cũng có mấy phần trịnh trọng.

Một lời không hợp đã dùng nguyên thần dò xét, nếu không phải là Chuẩn Thánh, Đại La Long tộc đã sớm động thủ.

"Phường thị Long tộc?" "Ngô là Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc!" "Ra là yêu đế Thái Nhất các hạ của Yêu tộc, không biết các hạ vì sao lại dò xét phường thị Long tộc ta!" Hiện tại Long tộc không phải là Long tộc sau Long Hán đại kiếp, tuy không bằng Vu Yêu hai tộc, nhưng có sự kiêu ngạo của Long tộc, hơn nữa hiện tại Long tộc còn có sự tồn tại của Chu Du, Đại La Long tộc nói chuyện cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Người vừa mới vào phường thị Long tộc là tử địch của Yêu tộc ta, các ngươi muốn cản ta?" Thái Nhất tuy đối với Chu Du của Long tộc rất e ngại, nhưng đối với một Đại La Long tộc nhỏ bé vẫn không

thèm để ý.

Thấy Đại La Long tộc có ý ngăn cản, đồng tử Thái Nhất co lại, như có ý một lời không hợp liền động thủ.

"Để Thái Nhất bệ hạ biết, phường thị Long tộc ta từ khi Chu Du điện hạ sáng tạo đã cấm chỉ xảy ra tranh đấu trong phường thị, bên ngoài Long tộc không quản, nếu vào trong phường thị thì phải tuân thủ quy củ!" "Nếu Thái Nhất bệ hạ muốn vào phường thị, Long tộc ta vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu các hạ muốn động thủ trong phường thị, điều này tuyệt đối không thể!" Đại La Long tộc nói chuyện cũng mở đại trận, sợ Thái Nhất động thủ, phường thị Long tộc tất sẽ bị trọng thương, đến lúc đó thì đã muộn.

Thái Nhất vốn định trực tiếp bắt Đông Vương Công trong phường thị, nhưng nghe lời Đại La Long tộc nói, càng thêm phẫn nộ.

"Vốn dĩ giảng giải duyên cớ với một Đại La nhỏ bé đã là nhân từ của Ngô, còn dám khinh thị ta, hôm nay ta tất phải bắt Đông Vương Công trong phường thị Long tộc của ngươi, xem các ngươi có năng lực gì!" Lời còn chưa nói xong, một đạo công kích tiện tay đã rơi xuống đại trận ngoài phường thị Long tộc.

Tuy phường thị có đại trận bảo hộ, không bị thương chút nào từ công kích của Thái Nhất, nhưng tiểu thành ngoại vi do chúng sinh Hồng Hoang xây dựng thì không may mắn như vậy.

Vốn dĩ không phải do đại năng tạo ra, lại không có đại trận bảo hộ, dưới lực của Chuẩn Thánh, tiểu thành ngoại vi trong nháy mắt sụp đổ một nửa lớn, tu sĩ trong đó cũng tử thương thảm trọng.

Chương 63

Tuy là công kích tiện tay của Thái Nhất, nhưng dù sao cũng là lực của Chuẩn Thánh trung kỳ, lại không ngờ phòng ngự của đại trận phường thị mạnh mẽ, công kích không rơi vào chút nào, Thái Nhất cũng không khỏi kinh dị.

Nguyên tiên phường thị Long tộc mới hình thành, Đại La đỉnh phong liền có thể đánh tan, nhưng cùng với công đức chi lực dung nhập, hiện tại Chuẩn Thánh bình thường không thể gây ảnh hưởng gì đến đại trận phường thị.

Thái Nhất cũng là tiện tay công kích, cũng không dùng hết toàn lực, nếu Thái Nhất toàn lực công phá, đại trận phường thị cũng không đỡ nổi.

Đương nhiên Thái Nhất không biết những điều này, thấy một kích tiện tay không có hiệu quả, liền chuẩn bị gia tăng pháp lực công kích, chuẩn bị đánh xuyên đại trận phường thị, sau đó vào trong bắt Đông Vương Công.

"Thái Nhất các hạ có biết, phường thị là do Chu Du điện hạ của Long tộc ta xây dựng, nếu hôm nay Thái Nhất các hạ hủy phường thị Long tộc ta, vậy Chu Du điện hạ tất sẽ không dễ dàng bỏ qua!" Đại La Long tộc thấy Thái Nhất quyết ý muốn công phá phường thị, cũng vội vàng hét lớn với Thái Nhất ngoài trận.

Thái Nhất nghe vậy, tay dừng lại một chút, xem ra đối với ấn tượng của Chu Du vẫn là khá sâu.

Dù sao tu vi của Chu Du sâu không lường được, hơn nữa còn là đích truyền của Đạo Tổ, nhưng nếu hôm nay không bắt được Đông Vương Công, một ngụm khí trong lòng mình cũng không thể buông

xuống.

Dù sao mình có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, cho dù Chu Du đến cũng có thể toàn thân trở ra, bèn quyết định tốc chiến tốc thắng, trước khi Chu Du đến đánh xuyên đại trận, sau đó bắt Đông Vương Công.

Nghĩ đến đây, tay Thái Nhất lại gia tăng thêm mấy phần lực.

Cùng với công kích của Thái Nhất đến, đại trận phường thị cũng xuất hiện gợn sóng, đối với công kích của Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong hiện tại, đại trận phường thị cũng không chống đỡ được mấy lần.

Cùng với một lần công kích nữa của Thái Nhất, kiến trúc trong phường thị cũng lung lay sắp đổ, vì đại trận phường thị chính là do từng tòa kiến trúc trong đó tạo thành, nếu các kiến trúc đổ xuống, đại trận tự nhiên không còn tồn tại.

Cùng với việc kiến trúc xuất hiện từng vết nứt, cả đại trận phường thị cũng đến bờ vực sụp đổ.

Lúc này liền nghe thấy một giọng nói từ xa truyền đến.

"Thái Nhất, ngươi dám!" Nguyên lai là Chu Du dẫn theo Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hạo Thiên, Dao Trì mấy người trong Bồng Lai đến.

Vốn dĩ Chu Du ba người ở Bồng Lai luận đạo, Hạo Thiên, Dao Trì ở Bồng Lai dạo chơi, sau đó Hạo Thiên, Dao Trì hai người cũng trở về điện bàng thính.

Mà ba người luận đạo cũng đã nhiều lần, lần này thấy Hạo Thiên, Dao Trì hai người, tự nhiên vui vẻ, cho nên nơi luận đạo càng nghiêng về đại đạo từ Đại La đến Chuẩn Thánh, chính là muốn thành toàn cho hai người.

Hai người tự nhiên hiểu rõ, cho nên nghe cũng vô cùng nghiêm túc.

Nếu cứ tiếp tục như vậy một thời gian, nói không chừng hai người cũng sẽ đột phá Đại La, tiến vào Chuẩn Thánh, nhưng lúc này Chu Du bên này cũng nhận được tin tức truyền tin từ Đại La trong phường thị.

Lập tức dừng luận đạo, ngón tay khẽ động, thôi toán một hồi đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, nhưng đối với việc làm của Thái Nhất cũng vô cùng tức giận.

Ngươi không có bản lĩnh bắt Đông Vương Công tại chỗ, để hắn chạy đến trong phường thị, hiện tại lại không màng quy củ của Long tộc, ngang nhiên ra tay, đây là miệt thị đối với mình và Long tộc, Chu Du tự nhiên tức giận vô cùng.

Sau đó nói với Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân một chút, mấy người liền từ Bồng Lai bay ra, đến ven Đông Hải, ngoài phường thị Long tộc.

Đến nơi này liền thấy Thái Nhất đang công kích đại trận phường thị, mắt Chu Du hơi đỏ, quát lớn với Thái Nhất trên phường thị.

Sau đó Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện dưới tọa của Chu Du, bay về phía phường thị, mà Long Môn thì để lại ở Bồng Lai không mang theo.

Nghe thấy tiếng nói từ xa truyền đến, tay Thái Nhất cũng dừng lại một chút, trong lòng căng thẳng.

"Chu Du đến rồi!" Sau đó cũng dừng công kích, nhìn thân ảnh đang không ngừng bay gần từ xa.

"Chu Du đạo hữu!" "Thái Nhất, ngươi muốn làm gì!

Lại dám công phá phường thị Long tộc của ta, là còn muốn Long tộc thần phục Yêu tộc của ngươi sao." Chu Du nhìn Thái Nhất trên

không trung, quát lớn.

"Chu Du đạo hữu, hôm nay là Long tộc của ngươi cản trở đại sự của Yêu tộc ta!" Tuy đối với Chu Du coi trọng, nhưng Thái Nhất dựa vào tiên thiên chí bảo, đối với Chu Du cũng không có nhiều tôn trọng.

"Để đạo hữu biết, trong phường thị là đại địch của Yêu tộc ta, Đông Vương Công, hắn thề cùng Yêu tộc thế bất lưỡng lập, vậy hôm nay tất phải để Đông Vương Công vẫn lạc tại chỗ!" "Ngươi và Đông Vương Công có thù oán, liên quan gì đến phường thị Long tộc của ta!" "Đông Vương Công đang ở trong phường thị!" "Vậy ngươi cứ đợi hắn ra!" "Đạo hữu ngươi!" "Quy củ của Long tộc ta chính là như vậy, trong phường thị, không được tranh đấu!" Thái Nhất nghe vậy, khóe mắt co giật.

"Chu Du đạo hữu là đích truyền của Đạo Tổ, tự có cao luận, hôm nay muốn dạy ta sao?" "Ta đến thử thủ đoạn của đạo hữu trước!" Thấy động tác của Thái Nhất, Chu Du toàn thân pháp lực vận chuyển, trực tiếp nghênh đón, một trận đại chiến khó có thể tránh khỏi....

Thực ra cũng là do Thái Nhất quá tự tin, cho rằng Chu Du chẳng qua cũng có cảnh giới tương đương mình, cho dù là đích truyền của Đạo Tổ thì cũng không thể vượt qua bao nhiêu.

Huống hồ bản thân hắn còn có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, cho nên căn bản không hề sợ hãi.

Trước đó khi chiêu hàng Long tộc, Đế Tuấn biết đến sự tồn tại của Chu Du liền không hành động nữa, trong lòng Thái Nhất vốn đã bất mãn.

Mà bây giờ một phường thị Long tộc nhỏ nhoi cũng dám bắt hắn tuân thủ quy củ của Long tộc, oán khí trong lòng Thái Nhất càng thêm sôi sục.

Thấy Chu Du đến, hắn dứt khoát ra tay, cũng là để Chu Du và Long tộc thấy được thực lực của Yêu tộc.

Trên phường thị, Chu Du và Thái Nhất va chạm vào nhau.

Ầm --- một luồng xung kích ập xuống phía dưới.

Hai vị Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong va chạm, uy lực quả thực rất lớn.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vội vàng bảo vệ phường thị và tiểu thành bên ngoài.

Trước khi đến đây, Chu Du đã truyền âm cho hai người, hôm nay không cần ra tay.

Rốt cuộc, Chu Du biết Thái Nhất không phải là đối thủ của mình, hơn nữa cũng không muốn để hai người họ trêu chọc vào nhân quả.

Vốn dĩ trên người Hồng Vân đã có đại nhân quả, nếu lần này lại đối địch với Yêu tộc, vậy sau này trừ phi Hồng Vân lúc nào cũng đi theo Chu Du, nếu không Chu Du không thể đảm bảo an nguy cho y.

Dứt khoát bảo hai người họ chăm sóc phường thị và các tiểu bối Long tộc ở dưới.

Rốt cuộc hai người cũng có tu vi Chuẩn Thánh, chống đỡ dư ba trận chiến của hai người tất nhiên không có vấn đề gì.

Giữa không trung, trận chiến giữa Chu Du và Thái Nhất đã bước vào giai đoạn kịch liệt.

Tuy tạm thời chưa sử dụng Tiên thiên chí bảo, nhưng cuộc giao tranh của hai người vẫn vô cùng dữ dội, khiến mấy người phía dưới được một phen mở rộng tầm mắt. "Trấn Nguyên Tử, ngươi nói xem nếu ta xông lên, có thể chống đỡ được mười chiêu của một trong hai người họ không?" Sắc mặt Hồng Vân hơi ửng hồng, xem ra trận

chiến trên cao cũng khiến y tâm triều dâng trào. "Nếu ở trên mặt đất, ta dựa vào Địa Thư còn có thể chống đỡ Thái Nhất được một hai phần, nhưng với Chu Du đạo hữu, ta không dám nói chắc." "Đúng là như vậy, bình thường không biết, chiêu số của Chu Du đạo hữu lại sắc bén đến thế!" Hạo Thiên và Dao Trì nghe Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nói chuyện cũng cảm thấy vinh dự, tuy rất tin tưởng sư huynh của mình, nhưng lúc đầu nhìn thấy trận chiến trên không trung cũng có chút lo lắng.

Trên trời, Thái Nhất tung ra mấy chiêu tấn công đều bị Chu Du nhẹ nhàng đỡ được, trong lòng cũng trở nên có chút nóng nảy.

Xem ra thực lực của Chu Du quả thực sâu xa, vốn tưởng rằng thực lực của Chu Du cũng tương đương mình, nhưng trên thực tế mình lại thật sự đánh không lại.

Bản thân không chỉ chủ động ra tay, mà còn bị Chu Du áp đảo, như vậy kế hoạch tiếp theo của Yêu tộc sẽ càng khó thực hiện!

Không chỉ không bắt được Đông Vương Công trong chuyến đi này, mà danh vọng cũng sẽ bị nghi ngờ.

Thái Nhất nghĩ đến đây, trong lòng quyết đoán, sau đó cầm lấy Hỗn Độn Chung, thúc giục nó lao về phía Chu Du.

Chương 64

Chu Du đã có hai kiện Tiên thiên chí bảo, tự nhiên hiểu rõ uy lực của Tiên thiên chí bảo, nhưng vẫn muốn xem thực lực hiện tại của mình như thế nào.

Tuy cảnh giới giống Thái Nhất, đều là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, nhưng mình đã là tồn tại trảm nhị thi, nếu không phải nền tảng quá tốt, thì đã sớm tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi.

Hơn nữa, tuy bây giờ mình là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng so với Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường cũng không hề yếu hơn.

Thấy Thái Nhất thúc giục Hỗn Độn Chung tấn công tới, hắn cũng vui mừng, khó khăn lắm mới gặp được một Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy thì hãy xem rốt cuộc mình mạnh đến mức nào.

Hắn không lấy Tiên thiên chí bảo ra, mà trực tiếp vận chuyển toàn thân pháp lực, thúc giục Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, nhìn thấy uy lực của Hỗn Độn Chung đã đến trước mắt, liền trực tiếp chống đỡ. "Keng!" Hỗn Độn Chung dù sao cũng là Tiên thiên chí bảo, công kích vô song, Chu Du cũng bị đánh bay lui mấy dặm.

Thế nhưng, Chu Du ở phía xa lại không hề bị thương chút nào, mặt lộ vẻ vui mừng.

Xem ra bản thân hiện tại hoàn toàn có thể chống lại công kích của Tiên thiên chí bảo, có điều Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân cũng có chút ảm đạm.

Chu Du thầm thở dài, tuy rằng bây giờ pháp lực của mình hùng hậu, có thể thúc giục cực phẩm Tiên thiên linh bảo chống lại uy lực của Tiên thiên chí bảo, nhưng cực phẩm linh bảo cũng không thể kiên trì trong thời gian dài.

Xem ra vẫn phải dùng Tiên thiên chí bảo để đối đầu với Tiên thiên chí bảo.

Mà Thái Nhất và mấy người phía dưới nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều trợn tròn mắt. "Chu Du đạo hữu thật là thần nhân!" "Lại có thể đỡ được uy lực của Tiên thiên chí bảo!" Họ không ngờ lại thấy Chu Du chỉ dùng một kiện cực phẩm linh bảo đã đỡ được một kích toàn lực của Thái Nhất, mà còn là một kích toàn lực bằng Tiên thiên chí bảo, thậm chí không hề tổn hại, thực sự kinh ngạc.

Nếu Thái Nhất không có Tiên thiên chí bảo, chẳng phải Thái Nhất không phải là đối thủ một hiệp của Chu Du sao?

Mà nhìn thấy Chu Du bị Hỗn Độn Chung đánh bay ra xa, trong lòng Thái Nhất cũng thắt lại.

Tuy biết Chu Du là đích truyền của Đạo Tổ, thực lực sâu không lường được, nhưng bây giờ lại trực tiếp đỡ được uy lực của Tiên thiên chí bảo, Thái Nhất tự nhiên cảm thấy không ổn. "Thực lực của đạo hữu thật đáng kính!" "Nếu trong tay đạo hữu có Tiên thiên chí bảo, Thái Nhất chỉ dựa vào Hỗn Độn Chung trong tay cũng không phải là đối thủ!" "Đạo hữu có thể để ta bắt Đông Vương Công, ta tự sẽ không làm hại đạo hữu!" Chu Du nghe vậy cũng nhếch miệng cười, biết Thái Nhất đã công nhận thực lực của mình, nhưng vẫn cho rằng mình không có Tiên thiên chí bảo, nên hắn đã ở thế bất bại. "Thái Nhất, ngươi hãy nhìn đây!" Chu Du nói xong, trong tay xuất hiện một bóng thương, chính là Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương.

Cảm nhận được khí tức từ trong tay Chu Du, Thái Nhất càng sững sờ tại chỗ. "Ngươi vậy mà cũng có Tiên thiên chí bảo!" "Đây là Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương!

Lại đến đây chiến một trận!" Chu Du nói xong, Thí Thần Thương trong tay vung lên, liền một lần nữa xông đến trước mặt Thái Nhất,

chỉ có điều lúc này trong tay đã có Tiên thiên chí bảo. "Sư huynh cũng có Tiên thiên chí bảo, vậy Thái Nhất chắc chắn sẽ bại!" "Đúng vậy, đúng vậy, Chu Du đạo hữu chưa dùng Tiên thiên chí bảo đã đánh ngang tay với Thái Nhất, bây giờ trong tay có chí bảo thuận lợi, Thái Nhất tự nhiên không địch lại!" "Mà nói, sao Chu Du đạo hữu cũng có chí bảo chứ!" "Sư huynh ta phúc duyên sâu dày, sao lại không thể có Tiên thiên chí bảo?" Chính là Hạo Thiên thấy Hồng Vân mặt lộ vẻ kinh ngạc, ăn nói không lựa lời, không khỏi lên tiếng phản bác. "Đúng là lão đạo nói bậy, đạo hữu đừng trách, đừng trách!" Hồng Vân vội vàng mở miệng xin lỗi, Hạo Thiên cũng quay mặt đi, chuyên tâm nhìn chiến trường trên không. "Để cho ngươi lắm lời!" Trấn Nguyên Tử mở miệng cũng trách mắng, Hồng Vân tự thấy xấu hổ, cũng vội vàng chắp tay hành lễ, sau đó mấy người đều toàn thần nhìn Chu Du và Thái Nhất.

Hai người trên không trung đều dùng đến Tiên thiên chí bảo, dư ba tự nhiên uy lực càng lớn hơn.

Trấn Nguyên Tử vì để đảm bảo an toàn cho phường thị cũng không thể không lấy ra Địa Thư, bao bọc toàn bộ phường thị, có thể thấy được uy lực của hai người khi sử dụng Tiên thiên chí bảo chiến đấu.

Thái Nhất thấy Chu Du lấy ra Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, càng thêm hối hận.

Sao mà biết được Chu Du cũng có Tiên thiên chí bảo, lẽ nào Tiên thiên chí bảo lại dễ dàng có được như vậy sao?

Hơn nữa Thí Thần Thương, là pháp bảo công kích đệ nhất Hồng Hoang, điều này trong truyền thừa tiên thiên đã có thể biết được.

Thái Nhất còn rõ Thí Thần Thương là chí bảo của Ma tộc La Hầu, lúc này lại xuất hiện trong tay Chu Du. "Chắc là do Đạo Tổ Hồng

Quân ban cho, thật may mắn a!" Vốn dĩ Chu Du không có Tiên thiên chí bảo, mình còn dựa vào Hỗn Độn Chung chiếm chút thượng phong, bây giờ Chu Du lấy ra Thí Thần Thương, Thái Nhất tự nhiên có chút e ngại, trong lòng cũng không khỏi nghĩ ngợi rất nhiều.

Đương nhiên Chu Du không biết Thái Nhất nghĩ gì, dù biết cũng sẽ không phản bác, dù có phải là Đạo Tổ ban cho hay không, dù sao Thí Thần Thương hiện tại đang ở trong tay mình, huống hồ đây là mình tự tìm được, chứ không phải sư phụ cho.

Cảnh tượng trên sân đã hoàn toàn trái ngược với trước đó, lúc này Chu Du toàn lực thúc giục Thí Thần Thương, từng bước ép sát.

Mà Thái Nhất thì liên tục lùi về sau, chẳng mấy chốc trên người đã xuất hiện mấy vết thương, trong miệng cũng có máu tươi chảy ra.

Hắn đã biết mình không phải là đối thủ, nên toàn lực thúc giục Hỗn Độn Chung phòng ngự.

Hỗn Độn Chung dù sao cũng là Tiên thiên chí bảo, hơn nữa còn là pháp bảo bạn sinh của Thái Nhất, Chu Du cũng không thể dễ dàng đột phá phòng ngự của Hỗn Độn Chung, chỉ có thể dựa vào công kích của Thí Thần Thương không ngừng tiêu hao pháp lực của Thái Nhất, cho đến khi cuối cùng pháp lực của Thái Nhất hao hết, một kích thành công.

Bởi vì Chu Du cũng đã nổi nóng, trước đó Yêu tộc không để ý đến sự tồn tại của Chu Du mà muốn hàng phục Long tộc, tuy đã giải thích xin lỗi, Chu Du cũng đã bỏ qua, nhưng hôm nay Thái Nhất lại muốn phá hoại quy củ của Long tộc, đương nhiên không thể nhẫn nhịn.

Tuy không thể trực tiếp khiến Thái Nhất vẫn lạc, nhưng cũng phải cho Thái Nhất một bài học, để hắn biết Long tộc có mình tồn tại, không phải ai cũng có thể khinh nhờn.

Hỗn Độn Chung có khả năng phòng ngự vô biên, nhưng sau đó Thái Nhất cũng sẽ phải chịu lực phản chấn.

Thái Nhất không chỉ phải thúc giục Hỗn Độn Chung, mà pháp lực còn phải chống lại lực phản chấn, khó tránh khỏi có sơ suất, vết thương trên người cũng là do vậy mà ra.

Mà theo Thí Thần Thương của Chu Du không ngừng tấn công, khí tức Chuẩn Thánh của Thái Nhất cũng dần dần suy yếu.

Đại chiến đã kéo dài mấy ngày, xem ra không bao lâu nữa, Thái Nhất sẽ không chống đỡ nổi.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại xuất hiện một thân ảnh...

Rốt cuộc, chuyến đi này của Thái Nhất đều nằm trong kế hoạch của Yêu tộc, cho nên trong tình huống bắt Đông Vương Công không thành, tự nhiên sẽ có người lên trời bẩm báo cho Đế Tuấn.

Mà Đế Tuấn nghe nói Đông Vương Công trốn đến phường thị Long tộc, Thái Nhất đuổi theo sát nút, liền lo lắng tính tình nóng nảy của Thái Nhất sẽ không kiêng nể gì.

Bây giờ trong Hồng Hoang ai mà không biết, phường thị Long tộc là do đích truyền của Đạo Tổ là Chu Du xây dựng, nếu lại xảy ra xung đột với Long tộc, thì sự việc sẽ không hay rồi.

Lập tức hắn trực tiếp thông báo cho chúng Yêu tộc, còn mình thì xuống hạ giới trước để xem tình hình.

Thuật Kim Ô Hóa Hồng cũng là tốc độ cực nhanh trong Hồng Hoang, tự nhiên phi hành rất nhanh, không bao lâu đã đến bên bờ Đông Hải.

Nhìn thấy cảnh tượng trên không trung cũng không khỏi lo lắng vô cùng, vội vàng lớn tiếng hét lên: "Chu Du đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" "Thủ hạ lưu tình!" Chu Du nhìn Thái Nhất đã toàn thân đẫm máu sau

Hỗn Độn Chung, cũng dừng động tác trong tay. "Đế Tuấn đạo hữu đến thật đúng lúc!" Khóe miệng hắn mang theo một tia cười lạnh, nhìn về phía Đế Tuấn đang bay tới.

Đến gần, Đế Tuấn nghe thấy lời của Chu Du cũng trong lòng thắt lại, xem ra không dễ giải quyết rồi.

Hắn vội vàng tiến lên đến bên cạnh Thái Nhất, nhìn Thái Nhất đầy vết thương, không khỏi đau lòng. "Đạo hữu sao lại hạ thủ độc ác như vậy!" Mà nghe thấy lời của Đế Tuấn, Chu Du càng tức giận hơn. "Yêu tộc hành sự chính là như vậy sao, lẽ nào khi dễ Long tộc ta không người?" Lập tức Thí Thần Thương trong tay hắn vung lên, tấn công về phía hai người.

Chương 65

Mà Đế Tuấn thấy tình hình của Thái Nhất, biết không có gì đáng ngại, nhưng đối với Chu Du cũng có mấy phần bất mãn.

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng sinh ra từ Thái Dương, ở bên nhau vô số năm tháng, tình cảm tự nhiên không tầm thường, thấy Thái Nhất bị thương mới nói ra những lời như vậy, không ngờ Chu Du lại trực tiếp cầm Thí Thần Thương tấn công tới.

Hắn nào biết Chu Du lúc này cũng đã nổi giận thật sự.

Vốn tưởng Đế Tuấn hỏi rõ sự thật sẽ có chút hối hận, nhưng không ngờ hai người là cá mè một lứa, vẫn phải dùng vũ lực phân cao thấp.

Đế Tuấn, Thái Nhất cũng vội vàng thúc giục linh bảo chống đỡ, nhưng không ngờ Chu Du càng đánh càng hăng.

Mà Thí Thần Thương trong tay Chu Du cũng càng ngày càng thuận tay, như cánh tay sai khiến, điều này khiến cho Đế Tuấn, Thái Nhất hai người khổ sở.

Vốn dĩ Thái Nhất đã bị thương, pháp lực không còn nhiều, mà Đế Tuấn tuy ở trạng thái toàn thịnh, nhưng không có Tiên thiên chí bảo, cũng không thể ngăn cản thế công của Chu Du, chẳng mấy chốc cũng trở nên mình đầy thương tích.

Mọi người phía dưới nhìn Chu Du một mình địch hai trên không trung, mặt đầy vẻ kinh ngạc, biết thực lực của Chu Du khó lường, nhưng không ngờ lại bá khí như vậy, một Yêu Đế không phải đối thủ, hai người cũng đánh không tha, thật không hổ là đích truyền của Đạo Tổ.

Hạo Thiên, Dao Trì càng trợn to hai mắt nhìn lên trời, thậm chí có chút muốn vỗ tay reo hò!

Nhìn thấy phong thái của Chu Du như vậy, mấy vị Đại La của Long tộc cũng không khỏi lệ rơi đầy mặt, nhớ lại năm xưa Long tộc cũng uy phong như thế.

Chỉ là trải qua Long Hán Đại Kiếp, trở nên sa sút, mà bây giờ Chu Du điện hạ lại tái tạo vinh quang cho Long tộc! "Chu Du đạo hữu thật là bá khí!" Hồng Vân nói xong liền mím môi, nhìn Chu Du trên không trung, trong mắt cũng tràn đầy vẻ kính nể. "Trước kia cứ tưởng Chu Du đạo hữu chỉ hơn Thái Nhất một chút, bây giờ mới biết đạo hữu mới là người thâm tàng bất lộ!" Trấn Nguyên Tử nghe lời Hồng Vân, cũng cảm khái thốt lên.

Tất cả mọi người có mặt đều bị thực lực của Chu Du làm cho kinh ngạc.

Ba người trên trời ngươi tới ta đi, nhưng Đế Tuấn, Thái Nhất hai người càng đánh càng kinh hãi, cảm nhận được pháp lực cuồn cuộn không dứt trên người Chu Du, hai người cũng nảy sinh ý định lui binh.

Lúc này trên bầu trời, chúng Yêu tộc đã đến, thấy Chu Du áp đảo Đế Tuấn, Thái Nhất hai người, chúng Yêu tộc nhao nhao muốn xuống sân, cứu Đế Tuấn, Thái Nhất.

Mà Chu Du cũng đã nhìn thấy chúng Yêu tộc, thấy chúng Yêu tộc cũng muốn tấn công, không khỏi ra tay lại nặng thêm mấy phần.

Đế Tuấn và Thái Nhất không chống đỡ nổi, máu tươi từ miệng mũi không ngừng tuôn ra.

Ngay lúc một kích của Chu Du đã đến, kích sau chưa tới, Đế Tuấn vội vàng dìu Thái Nhất lui ra khỏi chiến trường, trở về trong đám người Yêu tộc. "Chu Du đạo hữu, hai người chúng ta không phải là

đối thủ." "Hừ!" Thấy hai người đã chạy thoát, Chu Du cũng không khỏi hừ lạnh một tiếng. "Long tộc ta có chỗ nào trêu chọc các ngươi không?" "Chưa từng!" Đế Tuấn nghe lời của Chu Du cũng cúi đầu nhận lỗi. "Vậy Thái Nhất đến liền phá hủy phường thị của ta, là khi dễ Long tộc ta không người?" "Không dám!" Thái Nhất cũng hối hận rồi, tự nhiên không có chuyện gì lại đi gây sự với Chu Du. "Long tộc ta tĩnh dưỡng, chưa từng gây sự, vậy việc làm của Yêu tộc hôm nay, phải xử lý thế nào?" Nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất giống như những cô vợ nhỏ bị bắt nạt, hơn nữa ai nấy đều thân mang trọng thương, trong lòng Chu Du cũng nguôi giận. "Phường thị bị tổn hại, Yêu tộc chúng ta tự nhiên sẽ bồi thường toàn bộ!

Lại dâng thêm lễ vật hậu hĩnh!" Đế Tuấn cũng biết đạo lý phá tài miễn tai, huống hồ hiện tại là Yêu tộc có lỗi trước, lại bại trong tay Chu Du, cũng chỉ có thể làm như vậy. "Hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, chuyện này kết thúc!" Chu Du nhìn quanh cảnh tượng bên trong phường thị, sau đó mở miệng nói với Đế Tuấn, Thái Nhất. "Đạo hữu, cái này!" Nghe Chu Du sư tử ngoạm, trong lòng Đế Tuấn khổ sở, lần này không chỉ thảm bại, mà còn phải bồi thường thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, thật là mất cả chì lẫn chài cũng không đủ để hình dung. "Lẽ nào Thiên đình to lớn, ngay cả hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cũng không có sao?" Thấy Đế Tuấn, Thái Nhất mặt lộ vẻ khó xử, Chu Du cũng biết Tiên thiên linh bảo quý giá, mà thượng phẩm Tiên thiên linh bảo càng khó có được, nhưng Yêu tộc có lỗi trước, nên cũng trực tiếp lên tiếng. "Được, chính là hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo!" "Đại ca!" Nghe Đế Tuấn đồng ý, Thái Nhất biết rõ gia sản của mình cũng không khỏi kinh ngạc.

Rốt cuộc Thiên đình trừ đi mấy linh bảo đã được luyện hóa, trong bảo khố cũng chỉ có ba kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo. "Ý ta đã quyết, không cần nói nữa!" Đế Tuấn ngắt lời Thái Nhất, sau đó trả

lời. "Tốt, vậy bây giờ ta muốn sửa chữa phường thị, không tiễn xa!" "Không cần!" Nghe lời của Chu Du, khóe miệng Đế Tuấn, Thái Nhất cũng co giật, chỉ đành mang theo đám Yêu tộc trở về Thiên đình.

Dọc đường, chúng yêu cũng im lặng không nói, cho đến khi về đến Thiên đình, đuổi hết mọi người đi, Đế Tuấn mới giải tỏa cơn giận của mình, bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện, tất cả đồ trang trí không có cái nào còn nguyên vẹn.

Thái Nhất mở miệng nói: "Đại ca, Thái Nhất có lỗi!" "Chuyện này không trách ngươi!

Kế hoạch của chúng ta không có vấn đề, chỉ không ngờ Đông Vương Công lại chạy thẳng đến phường thị Long tộc!" "Vậy Tiên thiên linh bảo?" "Tự nhiên phải đưa, thực lực của Chu Du sâu không lường được, hơn nữa lần này mới biết trong tay hắn có Tiên thiên chí bảo.

Dặn dò Yêu tộc ta, không được dễ dàng trêu chọc Long tộc!" "Vâng!" "Chu Du đạo hữu, giấu kỹ thật, lại có thực lực như vậy, còn có cả Tiên thiên chí bảo!" Nhìn Thái Nhất trọng thương, Đế Tuấn cũng không ngừng cảm khái.

Bên bờ Đông Hải.

Sau khi đám người Yêu tộc rời đi, Chu Du cũng đáp xuống phường thị, nhìn Đông Vương Công trong một kiến trúc, Chu Du cũng khẽ cười trong lòng. "Thật biết chọn chỗ!" Chỉ thấy Đông Vương Công đứng dậy bước ra khỏi tửu lâu, cúi đầu lạy Chu Du. "Đa tạ Chu Du đạo hữu ơn cứu mạng, nếu có yêu cầu, Tử Phủ nhất mạch của ta nguyện làm tiên phong quân!" "Cùng là đạo hữu Tử Tiêu, không cần đa lời, có thể tự đi!" Chu Du nghe lời của Đông Vương Công cũng không có cảm giác gì, thực sự là đã nhận quá nhiều lời tâng bốc. "Đa tạ đạo hữu, đa tạ đạo hữu." Đông Vương Công nghe Chu Du hạ lệnh

tiễn khách, vội vàng chạy ra khỏi phường thị, bay về phía Tử Phủ ở Đông Hải.

Hắn đã nghỉ ngơi trong phường thị mấy ngày, khôi phục được một chút, huống hồ Yêu tộc đã đi xa, mình cũng không cần ở lại phường thị, nên vẫn là mau chóng trở về Tử Phủ, khôi phục thương thế.

Các cao tầng Long tộc cũng đã đến phường thị, bắt đầu sửa chữa.

Nhận được truyền tin của Đại La trong phường thị, Chúc Long và Ngao Liệt liền dẫn cao tầng Long tộc đến ngay lập tức.

Đến phường thị liền thấy Chu Du đại chiến Thái Nhất.

Vốn định lên giúp đỡ, nhưng nhận được truyền âm của Chu Du mới không xuất hiện, lại được chứng kiến Chu Du đánh tơi bời hai anh em Đế Tuấn, khiến chúng long tâm triều dâng trào, cảm khái Long tộc có Chu Du tồn tại.

Lúc này trận chiến kết thúc cũng tuân theo mệnh lệnh của Chu Du, mặt đầy ý cười bắt đầu sửa chữa phường thị.

Phường thị Long tộc là nơi tụ tập của vô số tu sĩ, trận đại chiến trước đó tự nhiên cũng bị mọi người thu hết vào mắt, sự coi trọng đối với Long tộc lại tăng thêm một bậc.

Chu Du đáp xuống, cũng tìm thấy Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và những người khác, cảm ơn hai người đã bảo vệ phường thị.

Nếu không có Địa Thư của Trấn Nguyên Tử bảo hộ, lúc này phường thị có lẽ đã không còn tồn tại, rốt cuộc Chuẩn Thánh trung kỳ lại còn có Tiên thiên chí bảo, phường thị dù có đại trận cũng không có nhiều tác dụng.

Bên ngoài phường thị, rất nhiều đại năng cũng đã tận mắt chứng kiến phong thái của Chu Du, đều cảm thán, trong Hồng Hoang lại có

thêm một tộc không thể trêu chọc.

Một bóng hình xinh đẹp, theo Thái Nhất mà đến, càng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Chu Du, trong lòng cũng dấy lên sóng gợn...

Nói đến việc Thái Nhất từ Thiên đình đến Tử Phủ Châu, Tây Vương Mẫu cũng nhận được tin tức do Yêu tộc truyền bá, lập tức khẩn cấp truyền tin cho Đông Vương Công.

Chương 66

Không ngờ Đông Vương Công quá cuồng vọng, cho rằng tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của mình có thể chống lại Yêu tộc, sau đó liền bị Thái Nhất dạy cho một bài học.

Biết không địch lại Thái Nhất, hắn vội vàng tìm đến Tây Vương Mẫu tương trợ.

Tây Vương Mẫu nể tình giao hảo ngày xưa, nghĩ rằng có thể giúp Đông Vương Công hòa giải một chút.

Dù không hòa giải được, thì hai Chuẩn Thánh trung kỳ cũng có thể khiến Yêu tộc biết khó mà lui.

Nhưng không ngờ khi mình đến, Đông Vương Công đã ở trong trạng thái trọng thương.

Mang lòng tốt cứu Đông Vương Công khỏi tay Thái Nhất, lại không ngờ Đông Vương Công trực tiếp bỏ mặc mình mà chạy trốn.

Nếu không phải mình kịp thời giải thích, cộng thêm nợ một ân tình, mới khiến Thái Nhất dừng tay.

Lần này thật sự là lỗ nặng, nhưng cũng coi như nhìn ra bộ mặt của Đông Vương Công.

Đã tỏ rõ lập trường, nàng cũng không giúp đỡ nữa, khiến Thái Nhất cũng không còn ý định ra tay với Tây Vương Mẫu, trực tiếp truy đuổi Đông Vương Công.

Tây Vương Mẫu trong lòng căm hận, nhưng cũng muốn xem kết quả thế nào, dứt khoát đi theo Thái Nhất đến bên trong phường thị.

Thấy Đông Vương Công đến phường thị Long tộc, nàng còn cảm thấy Đông Vương Công thật ngu xuẩn, lại cho rằng đại trận của

phường thị Long tộc có thể ngăn chặn được công kích từ Tiên thiên chí bảo của Thái Nhất.

Kết quả cũng như Tây Vương Mẫu dự liệu, Thái Nhất đến phường thị Long tộc đòi người, sau khi bị từ chối liền trực tiếp tấn công phường thị, gần như công phá đại trận bên ngoài.

Tây Vương Mẫu ẩn mình bên ngoài phường thị, thấy Long tộc trong phường thị lại không sợ Thái Nhất còn cảm thấy kinh ngạc, không ngờ sau đó lại trực tiếp thấy Chu Du ra sân, rồi Thái Nhất trực tiếp bại lui.

Vốn tưởng chuyện này đến đây là kết thúc, sau đó lại thấy Đế Tuấn dẫn chúng Yêu tộc từ Thiên đình vội vàng đến.

Chu Du một mình chiến với Đế Tuấn, Thái Nhất hai người lại còn dư sức, điều này khiến Tây Vương Mẫu nhìn đến mắt sáng lên.

Đối với Chu Du, Tây Vương Mẫu chỉ biết là đích truyền của Đạo Tổ, đồng đạo ở Tử Tiêu Cung, nhưng đối với chiến lực của Chu Du thật sự không rõ.

Rốt cuộc Chu Du cũng chưa từng tranh đấu với ai ở Hồng Hoang, qua lần này mới biết, hóa ra thực lực của Chu Du sâu không lường được.

Tự nhiên tâm lý bình tĩnh của nàng cũng nảy sinh một chút gợn sóng, đặc biệt là khi thấy Đế Tuấn, Thái Nhất hai người cuối cùng suýt chút nữa không thể toàn thân trở ra, Tây Vương Mẫu cảm thấy đạo tâm của mình đã rung động.

Đợi đến khi chúng Yêu tộc rời đi, Đông Vương Công cũng bị Chu Du đuổi ra khỏi phường thị, Tây Vương Mẫu lúc này mới hiện thân bên ngoài phường thị.

Chu Du đương nhiên biết trong lúc đại chiến, vô số đại năng cũng

đang âm thầm quan sát, nhưng đại chiến kết thúc mà không xuất hiện, Chu Du cũng không quan tâm nữa.

Rốt cuộc, trận chiến lần này đã thể hiện một phần thực lực của mình, tin rằng có thể chấn nhiếp tất cả những kẻ có ý đồ xấu.

Huống hồ Long tộc cũng nên phát ra tiếng nói của mình, nếu không chúng sinh Hồng Hoang còn tưởng Long tộc yếu đuối dễ bắt nạt, đương nhiên có Chu Du tồn tại, những người như vậy cũng là số ít.

Mà sau khi Tây Vương Mẫu xuất hiện, đã bị Chu Du phát hiện.

Thấy Tây Vương Mẫu đáp xuống phường thị, đi về phía nhóm người mình, Chu Du cũng dừng bước. "Chu Du đạo hữu!" "Không biết Tây Vương Mẫu đạo hữu cũng đến nơi này!" "Nếu ta không đến, làm sao có thể thấy được tư thế anh hùng của đạo hữu!" "À, cái này cũng là do Yêu tộc hành sự quá cuồng vọng, thực sự là bất đắc dĩ!" "Đạo hữu nói đùa rồi, có thực lực như vậy cũng nên để chúng sinh Hồng Hoang biết!" Tây Vương Mẫu mặt đầy vẻ sùng bái.

Mà Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và những người khác mặt đầy kinh ngạc nhìn Tây Vương Mẫu và Chu Du.

Cùng là đồng đạo ở Tử Tiêu Cung, mấy người biết tính tình Tây Vương Mẫu lạnh lùng, không ngờ sau khi gặp Chu Du lại biến thành như vậy.

Một bộ dạng tiểu nữ tử gặp thần tượng. "Tây Vương Mẫu đạo hữu, có phải có ý với Chu Du đạo hữu không a!" Hồng Vân cúi đầu truyền âm cho Trấn Nguyên Tử. "Làm sao có thể!" "Ngươi si mê ngộ đạo, đương nhiên không hiểu rồi, ta chính là người có tấm lòng tốt đệ nhất Hồng Hoang, kiến thức đương nhiên nhiều hơn!" "Ngươi nhìn ra rồi?" "Cái này làm sao không nhìn ra được, nhớ năm xưa vô số nữ tu sĩ gặp ta cũng như vậy!" Trấn Nguyên Tử nhận được truyền âm của

Hồng Vân, có chút suy tư.

Nếu Tây Vương Mẫu thật sự có ý với Chu Du đạo hữu, không biết Chu Du đạo hữu sẽ nghĩ thế nào, vội vàng truyền âm cho Hồng Vân. "Chỉ không biết Chu Du đạo hữu có ý đó không!" Chu Du đương nhiên không biết Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đang thảo luận riêng tư, thấy Tây Vương Mẫu cũng có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc kiếp trước đều có lời đồn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là một đôi. "Đạo hữu hôm nay sao lại đến đây?" "Để đạo hữu biết, ta và Đông Vương Công đạo trưởng khá thân thiết, nhiều lần luận đạo, cũng có chút giao tình.

Lần này nghe nói Yêu tộc muốn đến Tử Phủ Châu, liền truyền tin cho Đông Vương Công!" "Đông Vương Công không địch lại Thái Nhất, truyền tin cho ta, muốn ta giúp một tay, ta cũng là mang lòng tốt mà đi!" "Không ngờ Đông Vương Công đợi ta đến, lại trực tiếp chạy trốn, thực sự không ra gì!" "Ta cũng là một trong những người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, nên đã nợ một ân tình mới khiến Thái Nhất dừng tay!" Chu Du nghe vậy mới hiểu, hóa ra hai người không có quan hệ gì.

Nghe Tây Vương Mẫu kể lại đầu đuôi sự việc, Chu Du cũng không khỏi có mấy phần hảo cảm với vị Tây Vương Mẫu nhiệt tình này. "Đông Vương Công lại có thể như vậy!!!" Mấy người còn lại nghe lời của Tây Vương Mẫu, đối với Đông Vương Công cũng tràn đầy khinh bỉ. "Tây Vương Mẫu cũng thật xui xẻo, gặp phải một tiểu nhân như vậy!" Hồng Vân bĩu môi nói với Chu Du: "Vẫn là Chu Du đạo hữu trượng nghĩa nhất!" "Nói chứ Chu Du đạo hữu chính là một trong những người bạn đáng kết giao nhất Hồng Hoang!" "Hai người chúng ta có may mắn cũng là gặp được từ sớm!". .....

Chu Du nghe cái miệng rộng này của Hồng Hoang nói chuyện

cũng ngơ ngác, không biết Hồng Vân đột nhiên nói những điều này để làm gì.

Mà Trấn Nguyên Tử nghe Hồng Vân nói cũng vội vàng ngắt lời, trực tiếp bảo Hồng Vân ngậm miệng lại, kẻo nói sai lời, đến lúc đó sẽ không hay. "Hồng Vân!" Hồng Vân nghe lời của Trấn Nguyên Tử cũng hậm hực dừng lại. "Đạo hữu lần này cũng là tai bay vạ gió!" "Đã đến đây, cũng coi như có duyên, hay là đến đạo trường của ta ngồi chơi một chút!" "Được!" Tây Vương Mẫu nghe vậy, vui vẻ đồng ý, sau đó Chu Du liền dẫn mọi người đến Bồng Lai.

Trận chiến ở phường thị, thực ra cũng chỉ mấy ngày, nhưng tên tuổi của Chu Du và Long tộc đã lan truyền khắp Hồng Hoang, có thể thấy sự kiện lần này lan truyền rộng đến mức nào.

Đông Hải Bồng Lai, Chu Du dẫn mọi người đến điện trong đảo, mấy Thái Ất Kim Tiên của Long tộc dâng lên linh quả trà nước.

Chỉ thấy trong chén trà đều có một phiến lá trà lơ lửng trên đó, lại khiến cho cả điện tràn ngập hương trà.

Nói đến trà này, ở nơi khác không có, chính là do Chu Du trước kia du lịch Hồng Hoang, trên Bất Chu Sơn thu được một gốc Tiên thiên linh căn sinh ra.

Gốc Tiên thiên linh căn này là cây non của Tiên thiên Ngộ Đạo Trà Thụ.

Chu Du thấy cây trà chưa trưởng thành, sau đó lại cho vào Hỗn Độn Châu sinh trưởng, cho đến gần đây mới có mấy phiến lá. "Các vị có thể thử xem trà Ngộ Đạo của ta thế nào, tuy đối với Chuẩn Thánh chúng ta hiệu quả không lớn, nhưng được cái hương vị độc đáo!" Ngộ Đạo Trà cũng là hạ phẩm Tiên thiên linh căn, mấy ngàn năm mới có thể mọc ra trăm phiến lá, đối với tu sĩ dưới Đại La có thể nói là lợi khí ngộ đạo, có thể giúp tu sĩ nhanh chóng tiến vào trạng thái ngộ đạo,

đồng thời nguyên thần đối với đại đạo cũng sẽ nhạy bén hơn, nhưng thời gian duy trì có hạn.

Đối với tồn tại trên Chuẩn Thánh đã lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc thì hiệu quả rất nhỏ.

Mà Chu Du cũng là hoài niệm hương vị kiếp trước, bình thường cũng coi nó như một loại đồ uống. "Hương vị quả thực độc đáo, không ngờ nơi này của đạo hữu không chỉ tạo hóa chung linh, mà còn có nhiều vật phẩm hiếm lạ!" Tây Vương Mẫu thưởng thức xong trà Ngộ Đạo, cũng không khỏi mở miệng nói.

Chương 67

"Tây Vương Mẫu đạo hữu nếu không có việc gì, có thể ở lại mấy ngày, đồ tốt của Chu Du đạo hữu không thiếu đâu!" Đương nhiên vẫn là Hồng Vân, nếu nói về ăn uống thì trong mấy người cũng chỉ có Hạo Thiên có thể sánh bằng. "Sư huynh, đồ tốt của huynh ở đâu hết rồi?" "Sao bên ngoài không có?" Ánh mắt Hạo Thiên đảo quanh, xem ra rất có hứng thú với những thứ Chu Du cất giữ. "Ha ha!

Chu Du đạo hữu vẫn là đem đồ quý ra đi!" Hồng Vân, Hạo Thiên kẻ tung người hứng!

Trấn Nguyên Tử vỗ trán, miệng còn nói: "Sao lại kết giao với tên bạn tham ăn như ngươi!" Mà Chu Du nghe vậy cũng mặt lộ vẻ mỉm cười, không đáp lại lời hai người, nếu không lần này lại phải xuất huyết nhiều, cách đây không lâu chính là bị hai người phối hợp như vậy mà moi đi không ít bảo bối.

Thấy Chu Du biểu hiện như vậy, Hồng Vân và Hạo Thiên cũng nhìn nhau ngẩn ra.

Xem ra chiêu này cũng không hiệu quả, lần sau đổi chiêu khác.

Tây Vương Mẫu thấy không khí trong điện náo nhiệt, cũng mặt mang vẻ hâm mộ, mỉm cười.

Hồi tưởng lại cuộc sống khổ tu trước đây của mình, tự nhiên đối với cảnh tượng như vậy hâm mộ vô cùng, mà bây giờ mình cũng ở trong điện, lại cực kỳ vui vẻ.

Sau đó là mấy người luận đạo, Tây Vương Mẫu tuy là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng trong mấy người trừ Hạo Thiên, Dao Trì ra thì tu vi của nàng là thấp nhất, nên thu hoạch cũng không nhỏ.

Không chỉ ấn tượng đối với Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân càng tốt hơn, đương nhiên hình ảnh của Chu Du cũng dần dần khắc sâu trong lòng...

Trong Bồng Lai, mấy người Chu Du luận đạo không biết thời gian trôi qua, mà ở các nơi khác trong Hồng Hoang lại có những biểu hiện khác nhau đối với sự kiện lần này.

Trên Côn Lôn Sơn, nơi Tam Thanh ở.

Ba người cũng đang thảo luận về trận chiến giữa Chu Du và Đế Tuấn. "Không ngờ, vốn tưởng chúng ta đã trảm được một thi, đã đuổi kịp, nhưng không ngờ thực lực của Chu Du đạo hữu lại cao thâm như vậy!" Lão Tử mặt mang vẻ khổ sở, nói với Nguyên Thủy, Thông Thiên. "Đúng vậy, vẫn luôn chưa thấy Chu Du ra tay, không ngờ vừa ra tay đã là đại thủ bút.

Nghĩ đến Đế Tuấn, Thái Nhất không kém gì ta!

Chu Du đạo hữu lại có thể một mình địch hai!" Trong mắt Thông Thiên tràn đầy kích động, xem ra đối với thực lực của Chu Du cũng vô cùng hâm mộ. "Chúng ta là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, sau này còn chưa biết thế nào, hai tên Đế Tuấn, Thái Nhất cũng chỉ vậy mà thôi!" Nguyên Thủy sinh tính kiêu ngạo, cho rằng ba người mình là đích truyền của Bàn Cổ, tuy cũng thừa nhận thực lực của Chu Du cao thâm, nhưng cũng không cho rằng hành động này của Chu Du có gì quá đáng kinh ngạc. "Nhị ca, sao có thể coi thường người khác!" Nghe Nguyên Thủy nói vậy, Thông Thiên lập tức cảm thấy không đúng, liền mở miệng phản bác. "Chẳng qua là dựa vào pháp bảo do Đạo Tổ truyền lại mà thôi, nếu ta có pháp bảo này, cũng có thể dễ dàng làm được!" "Nhị ca nói sai rồi, Đông Hoàng Thái Nhất kia chính là cầm một trong Khai Thiên Tam Bảo là Hỗn Độn Chung, nhị ca chắc chắn có thể hàng phục được sao?" "Thông Thiên, ngươi!" Nhìn Thông

Thiên toàn nói lời làm tăng uy phong của người khác, Nguyên Thủy cũng có chút bất mãn.

Xem ra tranh chấp giữa hai người, không chỉ vì tranh chấp đại đạo, mà tính cách bình thường đã có khác biệt.

Thấy hai người lại tranh cãi, Lão Tử cũng có chút bất đắc dĩ, tính cách chính là như vậy, mình cũng không có cách nào hay, chỉ có thể mở miệng hòa giải. "Chu Du đạo hữu không dễ dàng ra tay, tạm không bàn chuyện này, hai người đã có cảm ngộ gì về nhị thi chưa?" Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người nghe Lão Tử nói, cũng đều quay đầu đi, không nhìn nhau.

Thông Thiên ồm ồm nói: "Tử Tiêu nhị giảng chưa đầy ngàn năm, vẫn chưa có thu hoạch gì, nhưng đã có phương hướng!" "Ta cũng vậy, nhưng đối với tam thi chi đạo lại có thêm thu hoạch!" "Nhị đệ có thể nói ra, chúng ta cùng nhau tham ngộ!" "Được!" Ba người lại một lần nữa tiến vào luận đạo.

Mà trong Bàn Cổ Điện của Vu tộc ở Hồng Hoang, không khí lại khác hẳn. "Yêu tộc lần này đá phải tấm sắt rồi!" "Lại bị đánh thẳng về sào huyệt!" "Thật là hả lòng hả dạ!" "Không biết Yêu tộc còn có gan không!

Ha ha!" "Hay là nhân lúc Yêu tộc bị thương, chúng ta công lên Thiên đình!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Nghe lời của các Tổ Vu khác trong điện, Đế Giang một mặt phấn khích vì thực lực Yêu tộc bị tổn hại, mặt khác lại cảm thấy bất đắc dĩ trước lời đề nghị tấn công Thiên đình của mấy người, vội vàng lên tiếng quát mắng. "Không được, Đế Tuấn, Thái Nhất tuy bị thương, nhưng bảo vật của Yêu tộc cũng vô số, có thể nhanh chóng khôi phục.

Huống hồ Thiên đình là đại bản doanh của Yêu tộc, đại trận của chúng ta còn chưa nắm vững, bây giờ còn không thể lên trời!" "Vu tộc

chúng ta tu luyện bằng sát khí, nếu lên trời thì thực lực của chiến sĩ Vu tộc sẽ giảm xuống, càng thêm bất lợi!" "Vậy chúng ta bỏ lỡ cơ hội tốt này sao?" "Bỏ lỡ lần này, Yêu tộc chấn chỉnh lại, cũng không dễ đối phó a!" "Tuy chúng ta không thể lên trời, nhưng trên đại địa còn có rất nhiều thuộc hạ của Yêu tộc, nhân lúc Đế Tuấn, Thái Nhất bị thương, Yêu tộc không thể ngăn cản đại quân của Vu tộc ta!" "Hơn nữa dù Đế Tuấn, Thái Nhất khôi phục hoàn toàn, chỉ cần chúng ta nắm vững Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Yêu tộc cũng chỉ là vung tay là diệt!" Đế Giang là lão đại của Tổ Vu, tâm trí đương nhiên không tầm thường. "Ghi nhớ, Đông Hải là địa bàn của Long tộc, không được dễ dàng trêu chọc, đi vào vết xe đổ của Yêu tộc!" "Đương nhiên, đương nhiên, nếu không chúng ta cũng không phải đối thủ của Chu Du!". .....

Trong Hồng Hoang, các trưởng bối của các tộc đã sớm thông báo cho các tiểu bối về sự tồn tại của Chu Du, hơn nữa còn dặn dò Đông Hải là địa bàn của Long tộc, không được dễ dàng gây sự, chính là sợ Chu Du xuất hiện.

Tuy Chu Du sẽ không quá gây khó dễ cho tiểu bối, nhưng đại năng trong tộc không phải là đối thủ của Long tộc và Chu Du.

Lúc này sứ giả của Yêu tộc cũng đã đến bên ngoài Long tộc ở Đông Hải, đưa đến thượng phẩm Tiên thiên linh bảo mà Đế Tuấn, Thái Nhất đã hứa.

Yêu tộc lần này thật sự là xuất huyết, không chỉ trộm gà không thành lại mất nắm thóc.

Hai Yêu Đế trọng thương, còn phải lấy ra hai kiện thượng phẩm Tiên thiên chi bảo.

Đại La của phường thị Long tộc cũng xuất hiện trước mặt sứ giả Yêu tộc, nhận lấy hai kiện linh bảo, sau đó đợi sứ giả Yêu tộc đi rồi,

cũng khởi thân bay vào trong Đông Hải.

Đại trận Bồng Lai tuy đã mở, nhưng Chu Du vẫn để lại một vài chỉ dẫn cho Long tộc, khi muốn tìm mình có thể tìm thấy.

Đại La của Long tộc cũng dựa vào chỉ dẫn chi bảo này mới có thể tìm thấy Bồng Lai.

Người khống chế bên ngoài Bồng Lai là thiện thi của Chu Du, Bạch Liên đạo nhân, cũng thấy Đại La của Long tộc từ phường thị đến bên ngoài Bồng Lai.

Lập tức mở ra một kẽ hở trong đại trận, cho Đại La của Long tộc vào.

Tiểu bối canh giữ trong trận thấy Đại La của Long tộc đến, cũng đứng dậy hành lễ, sau đó đợi Đại La nói rõ ý định, liền dẫn đi đến nơi Chu Du và mấy người đang ở.

Chẳng mấy chốc, Chu Du đã nhận được hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo do Yêu tộc đưa đến.

Hai kiện Tiên thiên linh bảo này, một kiện tên là Lục Dương Liệt Viêm Kính, là linh bảo sinh ra từ Thái Dương, có thể tụ hỏa từ bốn phương, sau đó chuyển hóa thành Thái Dương Chân Hỏa để tấn công.

Đối với những vật tà ma âm thuộc, có lực công kích cường đại.

Do Đế Tuấn, Thái Nhất cũng sinh ra từ Thái Dương, tu hành cũng là chí dương Thái Dương Chân Hỏa, nên pháp bảo này đối với hai người họ tác dụng cũng bình thường, vì vậy lần này mới đem Lục Dương Liệt Viêm Kính đưa tới.

Chu Du thấy pháp bảo này cũng cảm thấy bình thường, nhưng sau này nếu mình mở lò luyện khí, hoặc luyện đan, trực tiếp dùng Lục Dương Liệt Viêm Kính làm động lực, thì cũng khá tốt.

Kiện thứ hai tên là Thiên Giám Đăng, là do Đế Tuấn, Thái Nhất phát hiện trong Thiên đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, có khảm một ngọn thần đăng đơn giản thô kệch.

Ngọn đèn này hình tứ giác, ở giữa có ngọn lửa hừng hực cháy, ngày đêm không ngừng.

Bấc đèn là tinh tủy trong Thái Dương, đặt trong điện có tác dụng tịnh thần, mà phóng ra ngoài có thể làm tổn thương nguyên thần, cũng coi như một bảo bối tốt.

Xem ra Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không dám qua loa với mình, đưa lên hai bảo bối tốt.

Chương 68

Hắn đặt Thiên Giám Đăng lên cột đèn trong điện, sau đó lại thu Lục Dương Liệt Viêm Kính vào Hỗn Độn Châu.

Chu Du triệu Đại La của Long tộc từ phường thị đến, lập tức nói. "Nếu Yêu tộc đã đưa linh bảo đến, vậy chuyện này coi như kết thúc, phường thị mở cửa trở lại!" "Vâng!" Thấy Chu Du phất tay, Đại La của Long tộc vội vàng trở về bờ Đông Hải.

Do Thái Nhất đã gây ra thiệt hại cho đại trận phường thị, nên phường thị vẫn luôn không mở cửa, cho đến khi Yêu tộc đưa đến linh bảo đã hứa, Chu Du mới cho phường thị mở cửa.

Chu Du cũng trở về nội điện, tiếp tục luận đạo cùng mọi người.

Mấy chục năm sau, mọi người trong điện mới dừng giảng đạo, cũng đều có thu hoạch. "Thu hoạch không nhỏ!

Nơi này của đạo hữu ta phải thường xuyên đến!" Tây Vương Mẫu mang theo vẻ mặt khát khao nhìn về phía Chu Du. "Đương nhiên có thể!" Chu Du tưởng rằng Tây Vương Mẫu là trong lúc luận đạo với mấy người thu hoạch phong phú, hy vọng có thể đến nhiều hơn, tự nhiên đồng ý.

Không chú ý đến một tia linh quang trong ánh mắt của Tây Vương Mẫu.

Mà Tây Vương Mẫu nghe vậy càng vui mừng, chỉ có điều thấy thần sắc của Chu Du, liền biết Chu Du không hiểu ý mình, cũng có chút thất vọng.

Nào biết biểu hiện của hai người đều bị Dao Trì bên cạnh nhìn thấy rõ ràng.

Thấy Chu Du như vậy, Dao Trì không khỏi khẽ cười.

Mà Hạo Thiên bên cạnh phát hiện ra biểu hiện của Dao Trì, vội vàng mở miệng hỏi!

Chỉ có điều Dao Trì kín miệng như bưng, Hạo Thiên cũng không thu được gì.

Cho đến cuối cùng, Trấn Nguyên Tử dưới sự thúc giục của Hồng Vân cũng cảm thấy đã làm phiền Chu Du đã lâu, cáo từ rời đi.

Trong điện cũng chỉ còn lại Hạo Thiên, Dao Trì, Chu Du và Tây Vương Mẫu bốn người.

Ra khỏi Bồng Lai, Trấn Nguyên Tử mới không hiểu hỏi: "Sao lần này lại vội đi như vậy, nhớ Hỏa Vân Động của ngươi!" "Cái gì chứ, đồ ngốc nhà ngươi!" "Hồng Vân, ngươi có lời thì nói thẳng, sao lại vô cớ mắng người!" Hồng Vân thấy bạn tốt Trấn Nguyên Tử trong mắt đầy vẻ mờ mịt, liền nói: "Ngươi không thấy ánh mắt của Tây Vương Mẫu nhìn Chu Du đạo hữu sao?

Hai chúng ta ở đó không phải là làm lỡ chuyện sao!" "À, ngươi nói là!" "Không sai, xem ra Tây Vương Mẫu đã để ý Chu Du đạo hữu rồi!" "Vậy Chu Du đạo hữu?" "Chu Du đạo hữu chắc là không biết, nên với tư cách là bạn thân của Chu Du đạo hữu, chúng ta càng không nên ở lại Bồng Lai!" "Nói đúng, Hồng Vân ngươi thật sự đã làm một việc tốt!" "Vậy ngươi nói xem, Hồng Hoang ai mà không biết danh tiếng tốt của ta, Hồng Vân!" "Ngươi mà là danh tiếng tốt!

Ngươi không phải không muốn danh tiếng người tốt này nữa sao?" "Ta vừa nói sao?

Không có mà!". .....

Không nhắc đến Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người, lúc này trong điện Bồng Lai.

Dao Trì nhìn Chu Du, Tây Vương Mẫu hai người, sau đó truyền âm cho Hạo Thiên, nói muốn kể cho hắn nghe chuyện vừa rồi!

Không bao lâu liền nghe Hạo Thiên nói: "Sư huynh, hai chúng ta còn chưa dạo hết Bồng Lai, hai người cứ trò chuyện trước, ta và Dao Trì ra ngoài trước!" Lập tức cùng Dao Trì rời đi.

Trong điện chỉ còn lại Chu Du và Tây Vương Mẫu hai người. .....

Khi mọi người rời đi, không khí trong điện càng trở nên thân mật.

Đôi mắt to của Tây Vương Mẫu cứ nhìn chằm chằm vào Chu Du, khiến Chu Du trong lòng phát hoảng.

Rốt cuộc, kiếp trước hắn cũng là một kẻ độc thân, chưa từng trải qua cảm giác yêu đương, nên đối với biểu hiện của Tây Vương Mẫu tự nhiên kinh ngạc.

Lập tức tò mò hỏi: "Tây Vương Mẫu có vấn đề gì sao?" Câu hỏi này khiến Tây Vương Mẫu hoàn toàn ngây người, tình ý nồng nàn trong mắt cũng dần tan biến. "Hóa ra hắn không biết!" Nàng chỉ có thể cứng rắn nói: "Đạo hạnh của Chu Du đạo hữu cao thâm, nhưng chúng ta luận đạo đã lâu, có thể đi cùng ta dạo một vòng tiên cảnh Đông Hải Bồng Lai này không!" "Là chủ nhà, tự nhiên nên làm vậy!" Lập tức Chu Du đứng dậy, sau đó dẫn Tây Vương Mẫu ra khỏi cửa điện.

Hạo Thiên và Dao Trì trốn ở không xa, thấy cảnh này còn tưởng hai người sắp thành đôi.

Hạo Thiên nhìn chằm chằm hai người đi xa rồi nói với Dao Trì: "May mà ngươi thông minh, nếu không thì hỏng chuyện rồi!" "Đương nhiên rồi, ta nhìn thoáng qua đã nhận ra ánh mắt của Tây Vương Mẫu đối với sư huynh Chu Du không giống bình thường!" "Là không giống thế nào vậy?" "Dù sao cũng là không giống!" "Được rồi." Chu Du đương nhiên có thể cảm nhận được khí tức của hai người, nhưng

cũng không tiến lên.

Rốt cuộc, hai người họ cũng có bí mật riêng, nào biết Hạo Thiên và Dao Trì đang thảo luận chính là mình.

Mà Tây Vương Mẫu cũng cùng Chu Du dạo chơi trong Bồng Lai, dần dần Chu Du cũng cảm nhận được điều bất thường. 'Nói là dạo tiên đảo.

Sao cứ nhìn mình mãi vậy?' Dù có chậm chạp đến đâu cũng sẽ có chút cảm xúc, nên tuy Chu Du không hiểu rõ chuyện tình cảm nam nữ, nhưng kiếp trước thông tin phát triển, chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, so sánh với cảnh tượng tương tự ở kiếp trước, Chu Du cũng hiểu ra, Tây Vương Mẫu đây là có ý với mình rồi.

Nhưng cũng không dám chắc chắn, mình chưa từng trải qua, lỡ như đoán sai, thì chuyện sẽ lớn.

Nên cũng bắt đầu thỉnh thoảng quan sát kỹ Tây Vương Mẫu.

Tuy kiếp này ở trong Hồng Hoang, thực lực là trên hết, nhưng nếu có một đạo lữ chí đồng đạo hợp làm bạn, thì phong cảnh trên con đường này chắc chắn sẽ thêm phần quyến rũ.

Hơn nữa đạo lữ trong Hồng Hoang không giống bình thường, trên người Tây Vương Mẫu cũng có không ít khí vận, tương lai Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể trông chờ.

Bản thân Chu Du đối với vị đạo hữu nhiệt tình Tây Vương Mẫu này đã có chút hảo cảm, chỉ là trước đây chưa từng trải qua chuyện tình cảm, hơn nữa thân ở Hồng Hoang cũng chưa từng cân nhắc, nên căn bản không nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ thấy biểu hiện của Tây Vương Mẫu, trong lòng Chu Du cũng có một chút rung động, nhưng dù sao cũng chưa từng trải qua chuyện này, nên cũng không biết phải nói thế nào.

Cả hai đều mang trong lòng những suy nghĩ khác lạ, nên chuyến du ngoạn Bồng Lai lần này có vẻ đặc biệt kỳ quái.

Cho đến mấy ngày sau, hai người đã đi qua đại khái Bồng Lai, nói là đi thực ra cũng là cưỡi mây ngao du trên trời, nên phong cảnh dưới đất không nhìn được bao nhiêu, nhưng người thì lại nhìn rất kỹ.

Hai người trở về điện, Hạo Thiên và Dao Trì cũng theo lên, thấy không khí giữa hai người, khóe miệng cũng nhếch lên.

Không lâu sau, chỉ nghe Tây Vương Mẫu mở miệng nói: "Lần này cũng cảm ơn đạo hữu chiêu đãi, ta bên này không làm phiền nữa." Nghe lời của Tây Vương Mẫu, lòng Chu Du nguội lạnh, xem ra là mình nghĩ sai rồi.

Nhưng miệng vội nói: "Đạo hữu không ở lại thêm vài ngày sao, ta bên này còn có hạt giống cây Nhân Sâm Quả lấy được từ chỗ Trấn Nguyên Tử, sắp chín rồi!" Nghe lời của Chu Du, Tây Vương Mẫu mặt mang vẻ do dự.

Lúc này Hạo Thiên bên cạnh nói: "Đúng vậy, Nhân Sâm Quả chắc chắn Tây Vương Mẫu chưa từng ăn, tuy không bằng Nhân Sâm Quả trong Ngũ Trang Quán, nhưng cũng có năm phần tiêu chuẩn, rất ngon đó?" "Vậy ta lại làm phiền mấy ngày!" Chu Du nghe vậy cũng cười rộ lên, lập tức sắp xếp, cho tiểu bối Long tộc chuẩn bị nơi ở cho Tây Vương Mẫu.

Một lát sau, nơi ở của Tây Vương Mẫu cũng đã chuẩn bị xong, ngay trong một tòa điện bên cạnh đại điện này, mà Tây Vương Mẫu cũng rời khỏi điện, đến nơi ở.

Bên này thấy Tây Vương Mẫu đã đi xa, Hạo Thiên vội vàng nói với Chu Du: "Sư huynh, huynh không phải còn rất nhiều Nhân Sâm Quả sao?

Ngay cả Nhân Sâm Quả thật trong Ngũ Trang Quán cũng còn mấy quả a!" "À, cái này!" Lẽ nào Chu Du có thể nói muốn để Tây Vương Mẫu ở lại thêm mấy ngày, nên bịa ra lời nói dối sao?

Chương 69

Tự nhiên là không thể, đang lúc Chu Du lúng túng, Dao Trì mở miệng. "Hạo Thiên, ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì?" "Chỉ là hỏi một chút thôi!" Hạo Thiên đầy vẻ không kiên nhẫn. "Sớm biết không nói cho ngươi!" Chu Du nghe vậy, vội vàng hỏi Dao Trì: "Hai người đang nói gì, có phải có chuyện gì giấu ta không!" Thấy Chu Du không tự biết, Hạo Thiên vội vàng tiếp lời: "Sư huynh, nếu ta nói ra có phần thưởng gì không?" "Hửm?" Chu Du tò mò! "Dao Trì nói ánh mắt của Tây Vương Mẫu không đúng, dường như có ý với huynh!" Chu Du quay sang nhìn Dao Trì, thấy Dao Trì như gà con mổ thóc, trong lòng Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hiểu được tâm ý của Tây Vương Mẫu là tốt rồi, mình còn tưởng vừa rồi Tây Vương Mẫu muốn đi là vì sao, hóa ra có thể là cảm thấy vẫn luôn ở chỗ Chu Du không thích hợp lắm.

Hiện tại giữa hai người chỉ còn lại một lớp giấy cửa sổ, nhưng Chu Du lại không biết làm thế nào để chọc thủng, nên ánh mắt cũng có chút không kiên nhẫn. "Sư huynh, có phải không biết nên mở lời thế nào không!" Dao Trì nhìn ra tâm tư của Chu Du, liền hỏi. "Dao Trì có kế sách gì hay!" Tình cảm đến rồi cũng không thể không để tâm, rốt cuộc cảm giác này không thể nói cho người ngoài biết. "Chỉ cần sư huynh có ý, vậy ta sẽ tìm Tây Vương Mẫu đạo hữu một chút!" "Để sư huynh cân nhắc một chút!" Chu Du xưa nay sát phạt quả đoán, bây giờ cũng trở nên do dự, thật là bất đắc dĩ.

Sau đó Chu Du định thần lại, đã đến Hồng Hoang, thì phải tuân theo bản tâm.

Mà lúc này bản tâm đã biết, sao còn phải e dè, dứt khoát nói thẳng

với Dao Trì: "Sư huynh cũng có ý với Tây Vương Mẫu, chuyện này trước tiên nhờ ngươi truyền lời!" "Sư huynh, vậy phần thưởng của ta còn không?" Chu Du bị Hạo Thiên nói một câu, tâm trạng rối bời cũng lập tức bình tĩnh lại. "Nếu chuyện này thành, sư huynh sẽ tìm cho hai người mỗi người một kiện Tiên thiên linh bảo!" "Được rồi, sư huynh cứ chờ đưa linh bảo đi!" Nói xong, Hạo Thiên dẫn Dao Trì ra khỏi cửa điện, chỉ còn lại một mình Chu Du ngồi trong điện, tuy người ở đây, nhưng tâm thần lại không ở đây.

Qua một lúc lâu, Hạo Thiên và Dao Trì mới trở về, sau đó nói với Chu Du trên đài: "Sư huynh, ngày mai Tây Vương Mẫu mời huynh lại dạo tiên đảo!" Nghe xong lời của Hạo Thiên, Chu Du hiểu chuyện này đã thành.

Lập tức cũng mở miệng nói: "Lần này hai người lập được công lớn, ta ở đây còn có hai quả hồ lô tuy là hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng uy năng không thua trung phẩm, nhưng hiện tại còn chưa hoàn toàn chín, hai người còn phải đợi ngàn năm!" "Thật sao!" "Đa tạ sư huynh!" Hạo Thiên và Dao Trì đương nhiên biết Tiên thiên linh bảo quý giá.

Kể từ khi Đạo Tổ Hồng Quân giảng xong tam thi đại đạo, tranh đoạt Tiên thiên linh bảo trong Hồng Hoang càng thêm thảm khốc, không biết bao nhiêu đại năng vì để tìm được Tiên thiên chi bảo trảm thi mà tốn hết tâm sức, mà bây giờ chỉ cần đợi ngàn năm là có Tiên thiên linh bảo, chuyện này còn không đơn giản.

Đương nhiên Tiên thiên linh bảo trong miệng Chu Du chính là Tiên thiên hồ lô đằng mà hắn cùng chúng nhân Hồng Hoang nhận được từ Bất Chu Sơn.

Tuy đã mọc ra bảy quả hồ lô, nhưng chưa hoàn toàn mất đi sinh cơ hóa thành cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Mà Chu Du đem Tiên thiên hồ lô đằng đặt trong Hỗn Độn Châu, lại thêm Tam Quang Thần Thủy, cuối cùng mới mọc ra hai quả Tiên thiên hồ lô.

Đây cũng là những quả hồ lô cuối cùng mà gốc Tiên thiên hồ lô đằng này có thể kết ra, đợi đến khi hai quả hồ lô này chín, Tiên thiên hồ lô đằng cũng sẽ hóa thành cực phẩm Tiên thiên chi bảo, không còn sản xuất hồ lô nữa.

Hai quả hồ lô này còn cần ngàn năm mới chín, nên tạm thời Hạo Thiên và Dao Trì còn phải chờ đợi một phen, nhưng có lẽ có thể thu hoạch được trước khi sư phụ giảng đạo lần thứ ba ở Tử Tiêu Cung.

Cùng Hạo Thiên và Dao Trì trò chuyện thêm một lát, sau đó đợi hai người rời khỏi đại điện, Chu Du cũng bắt đầu mong chờ ngày mai.

Đương nhiên Tây Vương Mẫu ở vách bên cũng như vậy.

Dao Trì đến chỗ Tây Vương Mẫu nói rất nhiều, cũng để Tây Vương Mẫu hiểu được suy nghĩ của Chu Du.

Chàng có tình thiếp có ý, chuyện này còn không phải là nước chảy thành sông sao!

Đương nhiên Chu Du bây giờ không vội vàng như vậy, phải biết trong Hồng Hoang thực lực mới là vốn liếng, mà đạo lữ cũng chỉ là một cảnh đẹp trên con đường đại đạo.

Tâm trung mãnh hổ, tế khứu sắc vi.

Âm dương tương hợp, đối với tu hành đại đạo càng có lợi. .....

Một đêm trôi qua thật dài, khi mặt trời mọc, Chu Du và Tây Vương Mẫu cũng đồng thời mở mắt.

Sau đó, hai người đứng dậy, rời khỏi điện của mình, đứng ngoài điện nhìn nhau, Tây Vương Mẫu bất giác cúi đầu.

Thấy cảnh này, Chu Du vội bước đến trước mặt Tây Vương Mẫu, vừa nói vừa nắm lấy tay nàng: "Hôm nay, ta sẽ đưa đạo hữu đi ngắm cảnh tiên Bồng Lai!" Cảm nhận được sự mềm mại trong lòng bàn tay, Chu Du không khỏi kích động, còn Tây Vương Mẫu thì đã đỏ bừng cả mặt.

Ở phía xa, Hạo Thiên và Dao Trì đang trốn sau điện thấy vậy cũng vui vẻ mỉm cười, nhưng chỉ thấy nụ cười mà không nghe thấy tiếng, hóa ra hai người họ đã sớm che giấu âm thanh xung quanh.

Thấy hai người tay trong tay đi xa dần, Hạo Thiên mới gỡ bỏ kết giới, rồi cùng Dao Trì rời đi.

Nhìn Tây Vương Mẫu bên cạnh, Chu Du mở lời: "Sống ở Hồng Hoang, lúc đầu ta ngày nào cũng lo lắng, cho đến khi gặp được sư tôn, sau đó tấn thăng Chuẩn Thánh mới dám buông lỏng cảnh giác, không ngờ kiếp này lại gặp được ngươi!" Nghe Chu Du nói, Tây Vương Mẫu thoáng vẻ e thẹn, bàn tay đang nắm lấy tay Chu Du cũng dùng thêm vài phần sức.

Nàng có thể hiểu lời Chu Du nói, nhưng không thể đồng cảm hoàn toàn với những cảm xúc trong đó, chỉ có thể dùng những hành động nhỏ nhặt này để thể hiện sự ủng hộ của mình.

Từ khi đến Hồng Hoang, mặc dù tu vi và thực lực của Chu Du tăng vọt, nhưng chỉ mình anh biết những suy nghĩ trong lòng.

Lúc mới biết mình đã đến Hồng Hoang, tôi lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, sau đó lại biết kiếp này mình hóa thành một thành viên của Long tộc, lại càng cảm thán vận mệnh vô thường.

Ban đầu, tôi còn định cứ ru rú trong Long cung, mặc kệ thế sự bên ngoài biến đổi, nhưng không ngờ nghiệp lực lại giáng xuống, cản trở việc tu hành, đành phải dựa vào tu vi Thái Ất Kim Tiên để rời Long cung đến Hồng Hoang.

May mà có Tiên Thiên chí bảo Hỗn Độn Châu, nếu không với tu vi Thái Ất Kim Tiên, tôi thật sự không chắc mình dám mạo hiểm rời Long cung.

Mãi đến khi bái sư Hồng Quân, Chu Du mới cảm thấy hoàn toàn yên ổn, nhưng không ngờ khi đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, đạo tâm lại suýt nữa bị tổn thương.

Nếu không có sư tôn Hồng Quân nhắc nhở, có lẽ Chu Du đã hoàn toàn sa ngã, đạo tâm không còn.

Nhưng giờ đây, đạo tâm của anh đã vô cùng kiên định, con đường phía trước cũng đã rõ ràng, mọi việc đều tùy tâm mà hành.

Nếu gặp Tây Vương Mẫu trước đây, có lẽ anh chỉ thở dài một tiếng: "Hồng Hoang thực lực vi tôn, làm gì có chỗ cho nhi nữ tình trường!" Nhưng bây giờ đạo tâm đã định, gặp chuyện cũng không còn do dự, đạo tâm không hổ thẹn, mọi việc đều có thể làm.

"Từ khi hóa hình đến nay ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này, cho đến khi gặp ngươi mới hiểu rõ đạo tâm của mình ở đâu!" Tây Vương Mẫu nghe Chu Du cảm thán xong cũng không khỏi lên tiếng.

Hai người thổ lộ chân tình, chuyến du ngoạn Bồng Lai sau đó càng thêm thi vị.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua mấy trăm năm, Tây Vương Mẫu cũng ở lại Bồng Lai.

Theo thời gian trôi đi, thời điểm Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba cũng chỉ còn chưa đến nghìn năm.

Hạo Thiên dẫn theo Dao Trì đến từ biệt Chu Du, muốn đi du lịch Hồng Hoang, dù sao đây cũng là một trong những lý do Hồng Quân cho hai người họ ra ngoài.

Hạo Thiên và Dao Trì lúc này cũng đã tấn thăng Chuẩn Thánh, chỉ

là chưa trảm thi mà thôi, dù sao cũng vừa mới vào Chuẩn Thánh, cần phải củng cố cảnh giới.

Dựa vào tu vi Chuẩn Thánh, du lịch Hồng Hoang cũng không có gì nguy hiểm, chỉ cần không đến những nơi hiểm địa cực đoan, với bối cảnh của Hạo Thiên và Dao Trì, gần như có thể đi ngang Hồng Hoang.

Nếu chỉ ở bên cạnh Chu Du, chuyến đi Hồng Hoang này đối với hai người cũng không có nhiều ý nghĩa.

Dù sao Chu Du lúc này được xem là người đứng đầu Hồng Hoang, bên cạnh còn có Tây Vương Mẫu là Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng không có kẻ nào không có mắt dám đến gây sự.

Không trải nghiệm sự tàn khốc của Hồng Hoang, con đường tu đạo sau này cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Chương 70

Dù sao chỉ một mực khổ tu thì không thể thành tựu Hỗn Nguyên, tất nhiên nếu có Hồng Mông Tử Khí thì cũng cần đại công đức phụ trợ.

Chu Du ngồi xếp bằng trên điện, nhìn Hạo Thiên và Dao Trì trước mặt, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng.

Nghìn năm trôi qua trong chớp mắt, Hạo Thiên và Dao Trì vẫn giữ dáng vẻ đồng tử như xưa, nhưng cảnh giới đã hoàn toàn khác.

Lần đầu Chu Du gặp Hạo Thiên, hắn cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Từ khi Hạo Thiên và Dao Trì đến Bồng Lai cũng chỉ hơn nghìn năm, đã từ cảnh giới Đại La thành công tấn thăng Chuẩn Thánh, lần này lại muốn một mình đến đại địa Hồng Hoang, Chu Du đương nhiên rất khâm phục.

Anh bèn nói với hai người: "Ta biết tâm ý của hai ngươi, cũng biết đây là sư tôn sắp đặt, ta sẽ không cản trở, ngược lại ta còn rất tán đồng!" "Với tu vi Chuẩn Thánh của hai ngươi, ở Hồng Hoang hẳn là không có nguy hiểm gì lớn, nhưng hãy nhớ kỹ, có một số nơi hiểm địa không được tùy tiện đi vào!" "Đặc biệt là Vô Tận Hải Nhãn, nơi sâu thẳm của Bắc Minh, còn có vực sâu Huyết Hải..." Hạo Thiên nghe lời Chu Du, nghiêm túc đáp lại: "Sư huynh, trông ta rất ngốc sao?" "Tại sao lại nói vậy!" "Vậy tại sao ta phải đi tìm cái chết chứ!" "Hửm?" Chu Du nghe Hạo Thiên nói, thoáng chốc sững sờ, thật không ngờ Hạo Thiên lại thẳng thắn như vậy, anh còn tưởng Hạo Thiên sẽ cảm kích đến rơi nước mắt.

"Sư huynh nói đều là vì tốt cho ngươi!

Hãy nghe cho kỹ!" "Ta đương nhiên hiểu rồi, ta và Dao Trì sẽ ngoan ngoãn du lịch ở Hồng Hoang là được rồi.

Mà sư huynh, huynh đã chuẩn bị gì cho chúng ta vậy!" Chu Du còn định nói thêm, nhưng đã bị lời của Hạo Thiên làm rối loạn cảm xúc.

Thấy Chu Du và Hạo Thiên nói chuyện có phần tranh luận, Dao Trì và Tây Vương Mẫu đều mỉm cười rạng rỡ.

"Được rồi, sư huynh biết cả hai đều hiểu, cũng đã chuẩn bị cho các ngươi rồi!" Chu Du nói xong, đưa một tay ra, hai quả hồ lô liền xuất hiện trong tay, chính là hai món hạ phẩm Tiên Thiên chi bảo được sinh ra từ Tiên Thiên hồ lô đằng trong Hỗn Độn Châu.

Đã gần nghìn năm trôi qua, hồ lô đương nhiên đã chín.

"Đây là Tiên Thiên hồ lô đã hứa với hai ngươi, đều là hạ phẩm Tiên Thiên chi bảo, hai ngươi hãy luyện hóa trước đi!" Chu Du phất tay, hai quả hồ lô lần lượt rơi vào tay Hạo Thiên và Dao Trì.

Hai người vô cùng kinh ngạc, vội vàng thúc giục nguyên thần, luyện hóa ngay tại điện.

Dù sao họ cũng không lo bị ảnh hưởng, nơi đây có sư huynh bảo vệ, là nơi an toàn nhất.

Chu Du và Tây Vương Mẫu nhìn nhau mỉm cười.

Chỉ vài ngày sau, hai người đã sơ bộ luyện hóa hồ lô, cảm nhận được năng lực của nó lại càng thêm kinh hỉ.

Hai quả hồ lô này tuy không bằng những quả thượng phẩm Tiên Thiên hồ lô nguyên bản, nhưng năng lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, có thể hút vạn vật vào trong, sau đó thúc giục luyện hóa những thứ bên trong, đúng là một món bảo vật hủy thi diệt tích tuyệt vời.

Đùa thôi, đương nhiên không thể làm chuyện đó, cất giữ hay luyện

hóa đều do chủ nhân quyết định.

Hồ lô này không chỉ có thể hút vạn vật để cất giữ hay luyện hóa, mà còn có thể chứa đựng khí tức hủy diệt, có thể hủy hoại nhục thân của người khác, chỉ Chuẩn Thánh bình thường mới có thể chống đỡ.

Hai người luyện hóa hồ lô, tự nhiên nhìn thấy những thứ Chu Du để lại bên trong, trong chốc lát cảm động đến đỏ cả mắt, Dao Trì không kìm được nước mắt.

Thấy biểu hiện của hai người khi cảm nhận được những vật phẩm quý giá trong hồ lô, Chu Du dù trong lòng vui như hoa nở, nhưng sắc mặt vẫn trở nên nghiêm túc.

"Không được ra vẻ nhi nữ thường tình, tu sĩ chúng ta phải đối mặt với mọi chuyện không kinh sợ!" Tây Vương Mẫu nghe vậy cũng lườm Chu Du một cái.

Thấy Chu Du diễn quá gượng gạo, anh lại trở về nụ cười như cũ, nói với Hạo Thiên và Dao Trì: "Được rồi, sư huynh chỉ để lại cho hai người một ít bảo vật thôi, đừng cảm động quá, sư huynh vẫn còn nhiều mà!" Hóa ra Chu Du đã để lại toàn bộ Nhân Sâm Quả mà Trấn Nguyên Tử tặng cho hai người, sau đó lại cho thêm một số linh dược hồi phục quý giá vào trong hồ lô, chỉ sợ hai người gặp phải nguy hiểm.

Cuối cùng, anh còn đặt vào mỗi hồ lô một ngọc bài chứa đựng một đạo nguyên thần của mình.

Nếu hai người gặp nguy hiểm, đạo nguyên thần trong ngọc bài có thể bảo vệ họ một lần, mỗi người một khối.

Đương nhiên, nếu ngọc bài bị sử dụng và vỡ nát, Chu Du cũng sẽ có cảm ứng và đến cứu viện.

Ngọc bài chỉ đảm bảo hai người không bị giết chết trong thời gian

ngắn.

Phải biết rằng việc chế tạo ngọc bài không dễ dàng, còn phải rót pháp lực của bản thân vào đạo nguyên thần đó, mấy năm trời cũng chỉ làm được bốn khối.

Hạo Thiên và Dao Trì mỗi người một khối, một khối đã được gửi đến Long cung cho Chúc Long, khối cuối cùng Chu Du tặng cho Tây Vương Mẫu.

Hạo Thiên và Dao Trì đương nhiên cảm nhận được tấm lòng của sư huynh, bèn vội vàng quỳ lạy trong điện, nghiêm túc nói: "Hạo Thiên đa tạ sư huynh!" "Dao Trì đa tạ sư huynh!" Chu Du phất tay, vội vàng đỡ hai người dậy, rồi nói: "Được rồi, chuẩn bị xong thì xuất phát đi, sau này thời gian còn dài mà!" "Sư huynh, vậy ta đi đây!" "Đi đi!" Hai người đi một bước lại ngoảnh đầu lại một lần, nhưng trong điện dù có không gian Giới Tử cũng chỉ cần vài bước chân, Hạo Thiên và Dao Trì liền biến mất trong đại điện.

Sắc mặt Chu Du cũng trở nên bình thản.

Thấy sắc mặt Chu Du biến đổi, Tây Vương Mẫu đương nhiên biết tâm trạng anh không tốt, bèn nói: "Nếu không được, chúng ta có thể đi theo sau họ không xa, với tu vi của hai người họ sẽ không cảm nhận được." "Không được, có chúng ta ở bên cạnh giúp đỡ, chuyến du lịch đó sẽ chẳng còn ý nghĩa gì.

Cũng nên để họ nếm trải sự tàn khốc của Hồng Hoang rồi!" Tây Vương Mẫu nghe vậy cũng không nói gì thêm.

Hạo Thiên và Dao Trì rời đi chưa được bao lâu, Tây Vương Mẫu cũng rời Bồng Lai, trở về đạo trường của mình.

Dù hai người đã có tình ý, nhưng Tây Vương Mẫu da mặt mỏng, Chu Du biết phải đợi đến khi đại cáo Hồng Hoang, Bồng Lai mới thực

sự trở thành nhà của nàng.

Sau khi mọi người đi hết, Chu Du bắt đầu gọi Kim Sư và các tiểu bối Long tộc đến, bắt đầu giảng đạo cho chúng.

Dù sao Hạo Thiên và Dao Trì đều đã là Chuẩn Thánh.

Tuy tư chất của Kim Sư không bằng họ, nhưng lúc này cũng đã là Đại La đỉnh phong, tin rằng với sự giúp đỡ của Chu Du, Chuẩn Thánh không phải là điểm dừng của hắn.

Còn các tiểu bối Long tộc khác vẫn chưa đạt đến cảnh giới Đại La.

Chu Du muốn biến Bồng Lai thành thánh địa Long tộc đúng nghĩa, tự nhiên phải nâng cao tu vi của các tiểu bối.

Tiếng đạo âm không ngừng vang lên trong điện, cả Bồng Lai chìm vào tĩnh lặng. ...

Lại mấy trăm năm trôi qua, trong Hồng Hoang không có đại sự gì xảy ra.

Hạo Thiên và Dao Trì đã du lịch rất lâu, thời gian Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba cũng chỉ còn vài trăm năm.

Chu Du bên này cũng đã sớm kết thúc buổi giảng đạo, thời gian còn lại đều dùng để tham ngộ Tam Thi đại đạo.

Lần giảng đạo này hiệu quả cũng rất đáng kể, Kim Sư quả nhiên đột phá Đại La, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hơn nữa Kim Sư bản thân lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc, không chỉ thực lực có tiến bộ vượt bậc, sau khi hóa thành nguyên hình tốc độ cũng tăng lên rõ rệt.

Tuy không bằng Côn Bằng và Kim Ô cùng cảnh giới, nhưng cũng không chênh lệch nhiều.

Trong số các tiểu bối Long tộc còn lại, lại không đạt được kỳ vọng của Chu Du.

Hơn vạn tiểu bối Long tộc cũng chỉ có hai người tấn thăng Đại La, còn lại đều ở cảnh giới Thái Ất.

Tuy Long tộc ở Bồng Lai đều là những cá thể có tư chất tốt, nhưng trong thời gian ngắn từ Kim Tiên tấn thăng Thái Ất đã là không dễ, huống chi là Đại La, cho nên cũng chỉ có hai người tấn thăng Đại La.

Họ được Chu Du sắp xếp làm quản sự của Long tộc ở Bồng Lai, chuyên quản lý các tiểu bối Long tộc.

Chương 71

Đương nhiên cũng may là ở Bồng Lai, nếu không nhiều người như vậy tấn thăng Thái Ất, lượng Tiên Thiên ngũ khí cần dùng không phải là ít, cho dù là Long tộc có nội tình sâu dày cũng phải xuất huyết một phen.

Bồng Lai vì còn sót lại Hỗn Độn chi khí, cộng thêm Chu Du tìm được lúc nó chưa bị tổn hại chút nào, mới có thể cung cấp nhiều Tiên Thiên ngũ khí như vậy.

Nếu không, Chu Du đã phải điên cuồng thúc giục Hỗn Độn Châu chuyển hóa Hỗn Độn chi khí bên ngoài thành Tiên Thiên ngũ khí để cung cấp cho đám Long tộc sử dụng.

Đương nhiên, lý do tại sao Chu Du lúc tấn thăng không sử dụng Hỗn Độn Châu là vì lúc đó Hỗn Độn Châu bị tổn thương khá nghiêm trọng.

Mãi sau này nhờ có Định Hải Thần Châu cộng thêm công đức, Hỗn Độn Châu mới khôi phục được một chút bản nguyên, hiệu suất mới được nâng cao.

Hơn nữa, lúc đó Chu Du bản thân có rất nhiều vật phẩm ngũ hành, cũng không cần dùng Hỗn Độn Châu để chuyển hóa.

Sau khi mọi người nghe đạo và tấn thăng, Chu Du cũng đưa họ ra khỏi đại điện trên đảo, sau đó triệu tập Thiện thi và Ác thi vào đại điện, bắt đầu tham ngộ Tam Thi đại đạo.

Anh muốn trảm hạ Tự Ngã Thi trước khi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba, dù sao cũng đã hơn hai nghìn năm kể từ lần cuối sư tôn Hồng Quân giảng về Tam Thi chi đạo, Chu Du cũng không biết Tam Thanh và những người khác có đột phá lần nữa không.

Tại sao không nghĩ đến Đế Tuấn và Thái Nhất?

Bởi vì trong trận đại chiến lần trước, Chu Du đã biết hai người họ còn một khoảng cách mới trảm được nhị thi, huống hồ lại bị mình trọng thương, khôi phục lại như cũ đã mất không ít thời gian, nói gì đến tiến bộ.

Nói như vậy, Vu tộc nên cảm ơn Chu Du, nếu không cùng với sự tiến bộ của Yêu tộc, ngày tháng của Vu tộc cũng không dễ chịu như vậy.

Bản thân lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai, Chu Du đã trảm được nhị thi.

Cùng với việc nghe lại Tam Thi đại đạo ở Tử Tiêu Cung, đối chiếu với những gì mình đã hiểu trước đó cũng có thu hoạch, nhưng dù sao vẫn chưa đủ để trảm hạ tam thi.

Chu Du cũng không cố ý theo đuổi, dù sao cảnh giới của anh luôn yêu cầu nước chảy thành sông mới tốt.

Theo thời gian trôi qua, sự hiểu biết của Chu Du về Tam Thi đại đạo ngày càng sâu sắc, hơn nữa lần này có cả Thiện thi và Ác thi cùng tham ngộ, hiệu suất tự nhiên càng cao.

Ngay sau khi kết thúc buổi giảng đạo cho mọi người, anh đã cảm nhận được cơ duyên trảm thi.

Nhưng Tự Ngã Thi của Chu Du lại khác với những người khác.

Vì Chu Du có ký ức kiếp trước, với tư cách là Chuẩn Thánh, những ký ức này tuy không thể quên, nhưng trong năm tháng dài đằng đẵng cũng sẽ trở nên mơ hồ.

Việc Chu Du trảm Tự Ngã Thi chính là phải phân định rõ ràng bản ngã kiếp trước và bản ngã kiếp này.

So với những người khác chỉ cần tìm kiếm bản ngã trong Hồng Hoang, độ khó tăng lên rất nhiều, còn phải lo lắng trong quá trình trảm thi sẽ gặp tâm ma, lạc lối trong đó.

Cơ duyên đã đến, Chu Du lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể thuận thế mà làm, tiến hành trảm thi.

Lập tức, tam hoa trên đỉnh đầu hiện ra, Thiện thi và Ác thi đều bay vào trong tam hoa, Chu Du đã bắt đầu trảm thi.

Độ khó của việc trảm Tự Ngã Thi nằm ở chỗ nhận rõ bản ngã, nhưng khi Chu Du bắt đầu trảm thi, nguyên thần bắt đầu rơi vào cảnh hỗn loạn.

Chu Du tự nhiên hiểu rõ độ khó của việc trảm hạ Tự Ngã Thi, nhưng anh vô cùng tự tin vào bản thân, cho rằng với đạo tâm kiên định chắc chắn có thể thành công trảm thi.

Nhưng anh không ngờ rằng từ khi bắt đầu, vô số cảnh tượng hiện ra trong nguyên thần, nguyên thần bắt đầu lạc lối.

Có khu chung cư cũ nát, có lan can bốc cháy, còn có tiếng còi xe cứu hỏa ngoài tòa nhà, ký ức thoáng chốc quay về quá khứ...

Ý thức của Chu Du đột nhiên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, bên cạnh là chiếc điện thoại Apple cũ mua với giá hai nghìn tệ, ngoài cửa sổ là một khung cảnh bình yên, hoàn toàn không có dấu hiệu cháy nổ.

Lật tấm chăn mỏng ra, Chu Du đứng dậy, lao đến bên bồn rửa mặt, nhìn mình trong gương, rơi vào sự hoang mang sâu sắc.

“Lẽ nào tất cả chỉ là một giấc mơ!” “Sư tôn, Hạo Thiên, Dao Trì, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Tây Vương Mẫu... tại sao từng người một lại chân thực đến vậy!” “Rốt cuộc có phải là thật không!” Chu Du siết chặt hai tay, rồi vò đầu bứt tai, dường như cơn đau xé da có

thể khiến mình tỉnh táo hơn, có thể giúp mình tỉnh lại từ trong mê mang.

Cơn đau trên da đầu khiến Chu Du cảm thấy vô cùng chân thực, dường như mọi thứ ở Hồng Hoang chỉ là do Chu Du tưởng tượng ra.

Thân thể Chu Du dần mềm nhũn, ngồi bệt xuống sàn nhà.

Hơi lạnh từ sàn nhà truyền đến, khiến Chu Du hiểu rằng mình không còn là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, không còn là thân thể Chuẩn Thánh mang huyết mạch Chúc Long!

Chu Du gắng gượng đứng dậy nhìn mình trong gương, rồi tự lẩm bẩm: "Xem ra vẫn là đọc tiểu thuyết nhiều quá, không phân biệt được thực tế rồi!" "Mày vẫn là thằng làm công ăn lương chăm chỉ đó!" "Vẫn nên bớt đọc tiểu thuyết Hồng Hoang lại, nếu không đến cả giấc mơ cũng chân thực như vậy!" Tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng suy sụp.

Anh siết chặt tay phải, đấm mạnh vào tấm gương trước mặt, dường như muốn mình tỉnh táo lại.

Gương vỡ, tay rách, máu chảy.

Nhìn máu tươi không ngừng chảy ra từ khớp tay, cảm nhận từng cơn đau nhói truyền đến, trong lòng Chu Du đã xác nhận, tất cả những điều này thật sự chỉ là một giấc mơ của mình.

Cùng lúc đó, trên đảo Bồng Lai, nguyên thần của Chu Du dần trở nên u ám.

Hỗn Độn Châu trên nguyên thần dường như cảm nhận được điều gì, vội vàng phóng ra một đạo huyền quang, vững vàng bảo vệ nguyên thần của Chu Du, nhưng cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ suy yếu của nguyên thần chứ không thể ngăn cản.

Trong Hỗn Độn tại Tử Tiêu Cung, nguyên thần của Đạo Tổ Hồng

Quân chấn động, dường như cảm nhận được điều gì, bèn tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Ngài khẽ động ngón tay, nhưng cũng không thể tính ra được điều gì.

Chỉ biết rằng tâm thần bất an của mình có liên quan đến Chu Du, mà hiện tại mình đang bị Đại Đạo giám sát từng giây từng phút, cũng không biết Chu Du gặp phải phiền phức gì mà lại có nguy cơ sinh tử.

Trong lòng lo lắng bất an, ngài tự xem xét bản thân, rồi cắn răng, trực tiếp gửi một đạo công đức mang theo huyền quang vào Hồng Hoang.

Đạo công đức này khác với đại đạo công đức thuần túy, nó là đại đạo công đức mà Hồng Quân nhận được sau trận đại chiến với La Hầu.

Phần lớn đã được Hồng Quân dùng để tiêu trừ nghiệp lực, phần còn lại được ngài dung nhập vào khí vận của bản thân, đại biểu cho dòng dõi đệ tử của Hồng Quân.

Hồng Quân sắp thân hợp Thiên Đạo, trong nguyên thần tuy có nghiệp lực nhưng đã loại bỏ phần lớn, đối với ngài đã không còn nhiều ảnh hưởng.

Hồng Quân vốn định sau khi thân hợp Thiên Đạo, sẽ để đạo công đức dung hợp khí vận này trợ giúp mình tham ngộ Thiên Đạo cho đến khi tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực.

Nhưng lúc này cảm nhận được Chu Du gặp nạn, ngài cũng không giữ lại, dứt khoát đưa đạo công đức dung hợp khí vận này vào Hồng Hoang.

Nó xẹt qua đảo Bồng Lai, trực tiếp đi vào cơ thể Chu Du, không ngừng dung nhập vào nguyên thần.

Trong nguyên thần của Chu Du, ký ức về Hồng Hoang ngày càng trở nên mơ hồ, ký ức kiếp trước lại một lần nữa rõ ràng.

Nhìn máu không ngừng chảy ra từ mu bàn tay, Chu Du vội vàng lục tung tủ đồ, muốn tìm thuốc cầm máu.

Nhưng một kẻ độc thân bình thường khỏe mạnh, lại không có thói quen chuẩn bị hộp y tế, tự nhiên không tìm thấy gì, đành phải dùng vài miếng băng cá nhân dán lên vết thương, rồi cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Nhưng Chu Du không đi thang máy, mà ma xui quỷ khiến lại đi vào cầu thang bộ trong lối thoát hiểm.

Chương 72

Máu tươi trên tay không ngừng nhỏ xuống bậc thang, khiến Chu Du càng thêm hối hận, tại sao lại bị một giấc mơ ảnh hưởng đến vậy.

Bàn tay đang đè lên vết thương càng dùng sức hơn.

Anh chậm rãi đi xuống tầng dưới, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng ngoài cầu thang bộ!

Thấy bóng dáng trước mắt, cả người Chu Du như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ! ...

Khi bóng dáng ấy xuất hiện trước mắt Chu Du, cả người anh lại rơi vào mê hoặc.

Mãi cho đến khi bóng dáng trước mắt quay người lại, Chu Du nhìn rõ khuôn mặt của cô bé, mới thoáng chốc kinh ngạc.

Đây không phải là cô bé mà mình đã cứu lúc đó sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây!

Cũng không biết đã qua bao lâu, Chu Du mới hoàn hồn, nguyên thần cũng trở nên thanh tỉnh trở lại.

Trước khi có giấc mơ này, tôi chưa từng thấy mặt cô bé, bây giờ tôi lại có ấn tượng về cô bé này, vậy tức là trước đó tôi đã gặp cô ấy rồi.

Vậy thì giấc mơ trước đó của tôi mới là thật, còn hiện tại là gì?

Nếu những thứ hiện tại đều là giả, vậy tôi đang làm gì?

Sự xuất hiện của cô bé khiến trong đầu Chu Du hiện lên hết câu hỏi này đến câu hỏi khác!

Cùng với sự vận động điên cuồng của não bộ, Chu Du cũng từ

trong ký ức mơ hồ nhớ lại.

Hiện tại là đang trong giai đoạn trảm thi!

"Đây, chính là Tự Ngã Thi kiếp trước của ta!" Sau một hồi suy nghĩ, Chu Du cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình, ký ức về Hồng Hoang lại một lần nữa hiện ra.

Hiểu rõ tình hình, nguyên thần của Chu Du bừng lên thần quang, ngày càng thanh tỉnh.

Sau đó, chỉ nghe Chu Du nói một tiếng: "Phá!" Cảnh tượng trước mắt Chu Du như một bức tranh bị xé toạc, dần dần tan biến.

Sau đó, Chu Du mở mắt, nhìn thấy ngọn Thiên Giám Đăng trên cột trụ trong đại điện, mới thở phào một hơi, nói: "Không ngờ trảm một cái Tự Ngã Thi, đạo tâm suýt nữa lạc lối.

May mà có cô bé nhắc nhở, mới thoát khỏi phiền não!" Chưa kịp suy nghĩ nhiều, cơ duyên trảm thi đã đến.

Cùng với việc nguyên thần ngày càng thanh tỉnh, đạo tâm của Chu Du cũng càng thêm thuần túy.

Đặc biệt là lần này trảm hạ Tự Ngã Thi kiếp trước, điều đó đại biểu cho mọi thứ của kiếp trước đều đã tan thành mây khói cùng với Tự Ngã Thi, không còn bất kỳ ảnh hưởng nào.

Những ký ức kiếp trước này đối với Chu Du cũng là một sự tham khảo, dù sao các đại sự của Hồng Hoang đều được ghi lại trong đó.

Tự ngã kiếp trước của Chu Du chính là độ khó của việc trảm thi, luôn có nguy cơ lạc lối.

Bây giờ Tự Ngã Thi kiếp trước đã bị phá, còn lại Tự Ngã Thi kiếp này, đối với Chu Du không còn là chuyện khó.

Nguyên thần vừa động, Hỗn Độn Châu đột nhiên xuất hiện, Tự

Ngã Thi liền bị trảm xuống!

Dung mạo giống hệt Chu Du ở kiếp trước, tu vi cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Bái kiến bản tôn!" Tự Ngã Thi chắp tay hành lễ, rồi bay vào tam hoa trên đỉnh đầu.

Đến đây, Chu Du cũng đã tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Ngoài Tự Ngã Thi là Chuẩn Thánh đỉnh phong, bản tôn và Thiện Ác nhị thi cũng đều tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đợi đến khi tam thi và bản tôn đều đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chu Du liền có thể bắt đầu tam thi hợp nhất, tấn thăng Hỗn Nguyên chi đạo.

Trảm xong tam thi, Chu Du cũng rảnh rỗi, bắt đầu suy nghĩ tại sao lúc mình lạc lối lại xuất hiện cô bé kia.

Từ ghi chép của Hỗn Độn Châu, anh cũng nhìn thấy đạo công đức ẩn chứa khí vận kia.

Nếu không có đạo công đức ẩn chứa khí vận đó, có lẽ mình đã chìm trong mê loạn, căn bản không thể tỉnh lại.

Cô bé trong ảo ảnh chính là hóa thân của đạo công đức đó, đã thức tỉnh bản thân đang lạc lối, giúp cho tự ngã trong mê loạn tỉnh lại, thành công trảm đi Tự Ngã Thi kiếp trước.

Mà đạo công đức này đến từ ngoài Hỗn Độn thiên, vậy chỉ có thể là do sư tôn Hồng Quân ban tặng.

Chu Du cẩn thận xem xét nguyên thần, phát hiện nguyên thần đã dung hợp đạo công đức khí vận này.

Lúc này Chu Du mới biết Hồng Quân đã vì mình mà trả giá những gì, hy sinh lớn đến mức nào!

Nghĩ đến đây, Chu Du vội vàng quỳ lạy về phía Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, cảm tạ ân đức của sư tôn Hồng Quân.

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân cảm nhận được tình hình của Chu Du, cũng mỉm cười mãn nguyện, xem ra sự trả giá của mình cũng có thu hoạch.

Hồng Quân đương nhiên có thể cảm nhận được cảnh giới của Chu Du, dù sao cũng là Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang mà.

Cảm nhận được Chu Du vô sự, hơn nữa còn trảm hạ tam thi, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ, Hồng Quân cũng nhắm mắt lại, tiếp tục ngộ đạo.

Bên này Chu Du lạy xong cũng đứng dậy.

Sự giúp đỡ vô tư của sư tôn Hồng Quân mới giúp mình có cơ hội tỉnh lại, hơn nữa sự trả giá cũng là cực lớn, vậy mình nhất định phải trợ giúp sư tôn thoát ly khỏi Thiên Đạo.

Có suy nghĩ này, Chu Du cũng bắt đầu tính toán.

Hồng Hoang là thế giới không ngừng phát triển dưới quy tắc của Đại Đạo, vậy chỉ cần Hồng Hoang phát triển đến một mức độ nhất định, Thiên Đạo vô cùng ổn định, liền có thể dung nạp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó Hồng Quân mới có cơ hội thoát ly.

Nếu giống như kiếp trước, Vu Yêu đại chiến, Bất Chu Sơn gãy, Hồng Hoang thiên địa bị trọng thương, Hồng Quân cũng chỉ có thể hoàn toàn dung nhập vào Thiên Đạo để khống chế Hồng Hoang thiên địa, không còn cơ hội thoát ly, biến thành Thiên Đạo vô tình.

Hiểu rõ tình hình Hồng Hoang, vậy Chu Du tự nhiên phải lên kế hoạch.

Xem ra kiếp này cũng phải nhúng tay vào cuộc chiến Vu Yêu, không thể để Vu tộc đâm gãy Bất Chu Sơn nữa.

Tuy Vu Yêu đại kiếp là do Đại Đạo sắp đặt, nhưng cũng vì Vu Yêu đại chiến phá hoại Hồng Hoang quá lớn.

Vì một vị trí nhân vật chính của thiên địa mà lại coi thường chúng sinh Hồng Hoang, ra tay tàn sát.

Chương 73

Ngay cả Tiên Thiên chí bảo và Bàn Cổ chân thân cũng ra trận tham chiến, thế đã đành, nhưng e rằng Đại Đạo cũng không thể tính được Vu tộc lại điên cuồng đến mức trực tiếp đâm gãy Bất Chu Sơn, khiến Hồng Hoang trời nghiêng đất lệch, bao nhiêu năm tích lũy hóa thành tro bụi, thậm chí không còn cơ hội tấn thăng.

Hồng Hoang cũng vì đại kiếp lần này mà ngày càng suy yếu.

Ai mà không biết sau Vu Yêu, màng ngăn cách của thiên địa cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Trước đây có thể hấp thu Hỗn Độn chi khí từ bên ngoài không ngừng chuyển hóa thành Tiên Thiên chi khí.

Chính vì lần trời nghiêng này, năng lực hấp thu chuyển hóa giảm mạnh, Tiên Thiên chi khí trong Hồng Hoang mới biến thành Hậu Thiên, thậm chí cuối cùng Hồng Hoang không thể dung nạp nhiều tu sĩ tồn tại như vậy.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân vì để Hồng Hoang tuần hoàn cân bằng, mới cách tuyệt thiên địa, hoàn toàn phong bế hạ giới.

Mà Địa Tiên giới trước đây theo thời gian trôi đi, linh khí cũng dần tiêu tán, hậu thế đã trở thành thời kỳ mạt pháp.

Lúc này trong Hồng Hoang, Tiên Thiên chi khí tràn ngập, Đại La trở lên không còn lo lắng về thọ mệnh, vì Hồng Hoang thiên địa có thể không ngừng sản sinh Tiên Thiên chi khí, đủ để dung nạp nhiều tu sĩ hơn.

Cùng với sự tấn thăng không ngừng của Hồng Hoang, năng lực hấp thu chuyển hóa cũng sẽ ngày càng mạnh.

Đến lúc đó, Hồng Hoang đâu đâu cũng là Đại La cũng không phải là nói suông.

Cho nên, việc Chu Du cần làm là đảm bảo Hồng Hoang phát triển ổn định, tất cả những tồn tại phá hoại sự phát triển của Hồng Hoang đều sẽ bị Chu Du nhắm đến.

Vu Yêu đại chiến, cứ đánh thoải mái, hoa cỏ cây cối tôi không quan tâm, nhưng kẻ nào dám động đến Bất Chu Sơn, thì đừng trách tôi phải ra tay, đại khai sát giới.

Tất cả không chỉ vì mình chứng đạo Hỗn Nguyên, mà quan trọng hơn là vì sư tôn Hồng Quân có cơ hội thoát ly khỏi Thiên Đạo.

Nguyên thần suy nghĩ rất nhiều.

Khi trong đầu đã có kế hoạch sơ bộ, việc cần làm là chuẩn bị tốt, phòng ngừa những tình huống bất ngờ xảy ra.

Vạn nhất lại giống như kiếp trước, vậy Chu Du có tìm chỗ khóc cũng không được.

Bây giờ cách Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ ba cũng chỉ còn vài trăm năm.

Lần giảng đạo trước, các tiểu bối Long tộc trong Bồng Lai cũng đã củng cố được thu hoạch.

Bây giờ cũng đã đến lúc giảng đạo lần nữa.

Chu Du quyết định trước tiên phải bồi dưỡng các tiểu bối Long tộc trong Bồng Lai lên Đại La Kim Tiên.

Dù sao sau này Vu Yêu đại chiến, tuy tầng lớp cao nhất quyết định kết quả trận chiến, nhưng Chu Du cũng không thể ra tay với các tiểu bối Vu Yêu.

Vẫn là binh đối binh, tướng đối tướng thì tốt hơn.

Ít nhất trong tay có một nhóm Đại La Kim Tiên, vậy dù Vu Yêu làm loạn thế nào, Chu Du cũng không cần lo lắng, chỉ cần mình trong trận quyết chiến cuối cùng, vững vàng bảo vệ Bất Chu Sơn là được rồi.

Ít nhất có mấy vạn Đại La Kim Tiên bao vây Bất Chu Sơn, đám Vu Yêu cũng không dám dễ dàng động thủ.

Dù sao danh tiếng Long tộc bây giờ đã vang xa, trong Hồng Hoang ai mà không biết Long tộc mạnh mẽ.

Đệ tử của Đạo Tổ, con trai của Chúc Long, Chuẩn Thánh Chu Du một mình có thể đánh bại hai vị Chuẩn Thánh Yêu Đế của Yêu tộc, hơn nữa lại còn có Tiên Thiên chí bảo.

Tin rằng dưới sự chấn nhiếp của Chu Du, Bất Chu Sơn sẽ vô cùng ổn định.

Bên này Chu Du trảm hạ tam thi, cũng đã suy nghĩ rõ ràng kế hoạch cho sau này, liền tiếp tục củng cố cảnh giới.

Mà Yêu tộc lúc này lại không yên ổn.

Trước có Yêu Sư Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, bây giờ Yêu Hoàng Phục Hy cũng muốn gây chuyện! ...

Lúc này trong Thiên đình của Yêu tộc, chúng yêu liên tiếp hai lần đại bại, khí vận cũng có phần tổn hại, hơn nữa không khí trong cả tộc có chút không ổn.

Dù sao hai lần đại bại đối với sĩ khí của Yêu tộc ảnh hưởng không nhỏ.

Vốn dĩ Yêu tộc lập tộc, chiếm được Thiên đình, chúng yêu đều mang trong mình suy nghĩ xưng bá Hồng Hoang, xưng vương làm tổ.

Nhưng trong trận Vu Yêu đại chiến đầu tiên, gặp phải Thập Nhị

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, bị Vu tộc đánh cho tỉnh mộng.

Tuy lúc này khí vận Yêu tộc đang sôi sục, nhưng Vu tộc trên đại địa cũng không kém, muốn trở thành nhân vật chính của thiên địa, cùng tồn tại với trời đất còn cần phải cùng Vu tộc tranh một trận thắng thua.

Yêu tộc lúc này vừa chiếm được Thiên đình, lại có Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, chúng yêu tin rằng dưới sự lãnh đạo của Đế Tuấn, Thái Nhất, tiền đồ của Yêu tộc tất sẽ vô lượng, Vu tộc nhỏ bé sẽ trở thành bại tướng dưới tay Yêu tộc.

Thất bại lần này, chúng yêu trong lòng hiểu rõ, so với Vu tộc vẫn còn chênh lệch khá lớn, cần thời gian để bù đắp, ngược lại còn khiến Yêu tộc đoàn kết hơn.

Nhưng sau đó Chu Du một mình trọng thương Đế Tuấn, Thái Nhất, điều đó đã phá vỡ lòng tin của Yêu tộc.

Theo thời gian lan truyền, chúng yêu đều biết kết quả sự việc.

Đó là hai vị Yêu Đế vô địch của Yêu tộc không những không thực hiện được kế hoạch, mà còn chủ động chọc giận Chu Du, cuối cùng phải dâng lên hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo để bồi thường.

Điều này khiến Yêu tộc vốn ngày càng tự đại không thể chấp nhận, đến mức sự thống trị của Đế Tuấn, Thái Nhất cũng bị ảnh hưởng.

Nếu nói trận Vu Yêu đại chiến đầu tiên đã ngưng tụ sự đoàn kết của Yêu tộc, thì trận chiến với Chu Du lại làm tan rã sự đoàn kết đó.

Điều này cũng khiến Đế Tuấn, Thái Nhất vô cùng tức giận.

Dù sao hai người họ cùng khí vận Yêu tộc tương liên, có thể cảm

nhận được tình hình khí vận của Yêu tộc, tự nhiên nhận ra tình hình có chút không ổn!

Kế hoạch ban đầu lại dẫn đến kết quả hiện tại, hai người hối hận không kịp.

Đông Vương Công cũng không phải là không thể không đánh, tại sao lại chọc giận Chu Du chứ!

Đương nhiên bây giờ đã hối không kịp, hai người cũng chỉ có thể tạm thời gác lại lòng báo thù, nhanh chóng xử lý chuyện của Yêu tộc trước.

Đối với Long tộc và Chu Du, nếu không có cơ hội chắc chắn trăm phần trăm, hai người cũng sẽ không chọc giận nữa, dù sao đối với thực lực của Chu Du vẫn còn ấn tượng sâu sắc.

Nói về Phục Hy, từ khi đến Thiên đình, ngoài Chiêu Yêu Phiên ra cũng không làm được gì cho Yêu tộc, lại nghiễm nhiên chiếm một phần khí vận rất lớn của Yêu tộc, thậm chí phần khí vận chiếm được còn nhiều hơn cả Côn Bằng, dù sao cũng là vị trí Yêu Hoàng.

Hơn nữa, nếu Côn Bằng không sáng tạo Yêu văn trở thành Yêu Sư, căn bản không thể so sánh với Phục Hy.

Tuy hai người đều là Tiên Thiên đại thần, cùng là đạo hữu ở Tử Tiêu Cung, hơn nữa tu vi cũng tương tự, chỉ là Phục Hy cao hơn Côn Bằng một chút, hai người cũng sẽ không có chênh lệch lớn như vậy.

Nói cho cùng, không phải là vì Côn Bằng bị Thái Nhất ép buộc, còn Phục Hy là nhận lời mời của Đế Tuấn hai người, còn chuẩn bị cả Chiêu Yêu Phiên là chí bảo của Yêu tộc sao.

Chương 74

Có câu nói, ăn của người thì phải mềm mỏng, nhận của người thì phải nể nang.

Đế Tuấn, Thái Nhất thấy Phục Hy như vậy, tự nhiên càng thêm coi trọng, thậm chí Đế Tuấn còn giao cả Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy tham ngộ, có thể thấy sự tin tưởng đối với Phục Hy.

Ngược lại, đối với Côn Bằng lại luôn đề phòng.

Tuy Côn Bằng sáng tạo Yêu văn, Đế Tuấn cũng chỉ cho chức vị Yêu Sư, đây là chức vị bắt buộc phải cho.

Cũng không trách được sau này Côn Bằng phản bội Yêu tộc.

Côn Bằng vốn đang tu hành yên ổn ở Bắc Minh chi hải, lại bị Yêu tộc phá hoại việc tiềm tu, còn muốn Côn Bằng làm tay sai.

Côn Bằng có cống hiến, lại không nhận được sự tôn trọng xứng đáng, ai mà chịu nổi.

Đương nhiên, tạm thời không nhắc đến Côn Bằng.

Lúc này Phục Hy từ phường thị của Long tộc ở hạ giới trở về, liền tiếp tục tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, dù sao chí bảo này ẩn chứa vô cùng thâm sâu đạo lý vũ trụ tinh tượng.

Phục Hy trước đây đã từng nghe nói về Hà Đồ Lạc Thư, nhưng vẫn luôn vô duyên gặp mặt, mãi đến khi gia nhập Yêu tộc làm hoàng mới được Đế Tuấn cho mượn, mới có thể tham ngộ.

Mà Phục Hy vừa nhận được Hà Đồ Lạc Thư liền chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra.

Thực sự là đạo lý ẩn chứa trong Hà Đồ Lạc Thư khiến Phục Hy

thu hoạch rất nhiều, phảng phất như nhìn thấy con đường của mình trong đó.

Thiên sinh thần vật, thánh nhân noi theo; thiên địa biến hóa, thánh nhân noi theo; trời hiện tượng, thấy cát hung, thánh nhân noi theo; Hà xuất 《Đồ》, Lạc xuất 《Thư》, thánh nhân noi theo.

Nói đơn giản là có thể dung hội quán thông đạo lý ẩn chứa trong Hà Đồ Lạc Thư, vậy Hỗn Nguyên chi đạo cũng không còn xa.

Phải biết rằng, thông thường Hà Đồ vi thể, Lạc Thư vi dụng; Hà Đồ chủ thường, Lạc Thư chủ biến; Hà Đồ trọng hợp, Lạc Thư trọng phân; phương viên tương tàng, âm dương tương bão, tương hỗ vi dụng, không thể phân chia.

Hà Đồ Lạc Thư là kinh vĩ của nhau.

Mà Hà Đồ chủ toàn, nên cực tại mười; Lạc Thư chủ biến, nên cực tại chín.

Hà Đồ lấy năm số sinh thống năm số thành mà cùng ở một phương, để tỏ rõ cái toàn mà dẫn dắt cái thường, là thể của số vậy.

Lạc Thư lấy năm số lẻ thống bốn số chẵn mà mỗi số ở một nơi, chủ về dương để thống âm mà báo hiệu sự biến, là dụng của số vậy.

Hà Đồ tượng trời tròn, số là ba, là lẻ; Lạc Thư tượng đất vuông, số là hai, là chẵn.

Các loại biến ảo tinh tượng, nguyên lý toán học của hậu thế, đều được thể hiện trong chí bảo này.

Có thể tưởng tượng được Hà Đồ Lạc Thư thực sự thần bí khó lường.

Nếu có thể vào nơi ở của Phục Hy, liền có thể thấy lúc này Phục Hy đang cầm Hà Đồ Lạc Thư, toàn thần quán chú.

Thỉnh thoảng cũng đưa nguyên thần vào trong đó, nhưng dù sao Hà Đồ Lạc Thư là bạn sinh chi bảo của Đế Tuấn, nguyên thần của Phục Hy cũng không thể đi sâu vào nơi có cấm chế tiên thiên trong linh bảo, chỉ có thể tra xét được một phần đạo lý ẩn chứa trong chí bảo, nhưng điều này đã khiến Phục Hy kinh hỉ như điên.

Một ngày nọ, Phục Hy như thường lệ, tham ngộ sự kỳ diệu của Hà Đồ Lạc Thư.

Đợi nguyên thần trở về đạo thể, vô tình nhìn thấy hoa văn trên bề mặt Hà Đồ, vô cùng kinh ngạc!

Trên Hà Đồ là một hình rồng không ngừng xoay chuyển được tạo thành từ vô số chấm đen trắng.

Ban đầu Phục Hy không ý thức được đạo lý ẩn chứa trong đó, chỉ lo đi sâu vào Hà Đồ Lạc Thư để tham ngộ vô số đạo lý số học.

Sau khi tham ngộ không ít đạo lý số học, trong lòng có chút sở đắc, lúc này lại nhìn thấy hình rồng trên bề mặt Hà Đồ, cũng là phúc đến tâm linh, lập tức nghĩ đến hình rồng không ngừng xoay chuyển trên Hà Đồ đại biểu cho vũ trụ tinh hà này.

Hoa văn đồ hình giống như một mê cung, nếu không biết đường, sẽ chỉ lạc lối trong đó, mà nếu biết được mấu chốt, vậy chính là chuyện nước chảy thành sông.

Trong lòng linh quang lóe lên, Phục Hy hiểu rõ mấu chốt, việc tham ngộ càng là một ngày ngàn dặm.

Phục Hy tham ngộ Hà Đồ, mới hiểu rõ Hà Đồ ghi chép lại đạo diễn hóa của vũ trụ tinh hà.

Hồng Hoang vũ trụ tinh hà luôn biến đổi, cho nên hình rồng trên Hà Đồ mới không ngừng xoay chuyển.

Mà những chấm đen và trắng tạo thành hình rồng, ẩn chứa vô

cùng huyền bí.

Mấy điểm mấu chốt chính là vị trí của các tinh tú trong tinh hà.

Trong đó, điểm trung tâm duy nhất vĩnh viễn không đổi, chính là Bắc Cực tinh, cũng chính là Thiên Cực, cho nên nói Hà Đồ chính là tinh đồ của Hồng Hoang.

Phục Hy tạm thời vẫn chưa ngộ được Lạc Thư.

Thực ra nó chính là "mạch lạc đồ", là đồ án biểu thị mạch lạc biến hóa của không gian thiên địa.

Cho nên Lạc Thư ẩn chứa đạo không gian pháp tắc, hậu thế Phục Hy cũng là sau khi ngộ thấu Lạc Thư mới có Âm Dương Bát Quái.

Lúc này, Phục Hy tuy hiểu Hà Đồ Lạc Thư là Tiên Thiên linh bảo vô cùng quý giá, nhưng lại không ngờ Hà Đồ lại là tinh đồ do thiên địa tạo thành.

Chỉ riêng việc vận chuyển của vũ trụ Hồng Hoang đã đủ để Phục Hy tham ngộ rất lâu rồi.

Còn Lạc Thư, Phục Hy tuy biết là một chí bảo ẩn chứa đạo không gian pháp tắc, nhưng lúc này kiến thức của Phục Hy về không gian chi đạo rất ít, cho nên vẫn chưa có thu hoạch gì.

Cùng với việc Phục Hy tham ngộ Hà Đồ ngày càng nhiều, trong lòng cũng càng thêm kinh ngạc.

Hà Đồ vốn là tinh đồ, công dụng là địa lý, nên ở trên trời là tượng, ở dưới đất thành hình.

Mọi nơi trên đại địa Hồng Hoang đều có thể đối ứng một một trên đó.

Các tinh tú trên đó là Tam Viên Nhị Thập Bát Tú.

Tượng, số, lý trên đó, chí giản chí dịch, lại thâm thúy vô cùng,

khiến Phục Hy vô cùng say đắm.

Rất lâu sau, Phục Hy mới tỉnh ngộ, tổng hợp lại những gì mình thu hoạch được, trên mặt càng thêm tươi cười.

Tuy lần này Phục Hy không hoàn toàn tham ngộ Hà Đồ, dù sao cấm chế tiên thiên trong đó cũng là trở ngại, nhưng cũng có thu hoạch cực lớn.

Thiên đình của Yêu tộc cũng tồn tại trong tinh hà, Phục Hy thông qua lần tham ngộ quy luật vận chuyển của các vì sao này, đã sáng tạo ra một đạo trận pháp, đó là vận dụng vô số vì sao trong Hồng Hoang để tạo thành đại trận, hội tụ sức mạnh của vô số vì sao hóa thành tinh quang tấn công.

Trận pháp này triệu hoán tinh lực của vũ trụ Chu Thiên, có uy lực của hàng ức vì sao, uy lực mạnh mẽ đủ để hủy thiên diệt địa!

Chỉ cần có thể bố trí được đại trận, việc đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc không thành vấn đề.

Hơn nữa, đại trận này không cần Chuẩn Thánh trở lên, chỉ cần Đại La Kim Tiên là có thể bố trí.

Chương 75

Phục Hy đặt tên cho nó là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. ...

Phục Hy ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nhưng cũng không thông báo cho Đế Tuấn, Thái Nhất ngay lập tức.

Dù sao Phục Hy đã có nắm chắc, nhưng đối với hiệu quả thực tế vẫn chưa xác định, cho nên lại cầm Hà Đồ Lạc Thư lên, rồi một tay không ngừng vẽ trong hư không.

Không lâu sau, Phục Hy đã vẽ ra một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận giản lược trong hư không trước mặt, rồi không ngừng đối chiếu với hình rồng trên Hà Đồ, cuối cùng thở dài một hơi.

"Đại trận đã thành!" "Đây là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Cùng lúc đó, trên Thiên đình đột nhiên có một luồng tử khí bay đến, dừng lại trên điện của Phục Hy, sau đó một đạo công đức cũng hạ xuống.

Chúng yêu Yêu tộc thì trợn mắt há mồm nhìn nơi ở của Phục Hy ở xa, không hiểu tại sao.

Đế Tuấn, Thái Nhất thấy cảnh này tuy không biết Phục Hy đã làm gì, nhưng vẫn thật lòng vui mừng cho Phục Hy, dù sao lúc này thực lực của Phục Hy tăng lên cũng là một thành viên của Yêu tộc.

Nhưng Đế Tuấn, Thái Nhất hai người vừa thấy công đức hạ xuống, liền cảm nhận được khí vận của Yêu tộc như ăn phải thuốc đại bổ, không ngừng bành trướng, càng khiến hai người trợn mắt há mồm.

"Phục Hy đạo hữu đã làm gì vậy!" "Khí vận của Yêu tộc ta lại có sự tăng trưởng như vậy, có thể so sánh với lần Côn Bằng sáng tạo

Yêu văn!" "Nhanh chóng triệu tập Thập đại yêu thánh, Yêu Sư Côn Bằng và các đại năng Yêu tộc khác, cùng ta đến nơi ở của Yêu Hoàng Phục Hy!" Thị vệ ngoài điện nghe lệnh, lập tức truyền lệnh của Đế Tuấn xuống.

Lúc này, Phục Hy cảm nhận được tử khí và công đức từ trên trời giáng xuống, thu công đức vào đạo thể, hắn mới hiểu đây là phần thưởng cho việc mình đã hiển hóa sự diễn hóa vận chuyển của vũ trụ Hồng Hoang.

Công đức hạ xuống, tử khí trên trời cũng đã tan biến, Phục Hy cũng từ trong điện đứng dậy, thấy chúng yêu Yêu tộc tụ tập ngoài điện, cũng sững sờ.

"Chúng ta bái kiến Yêu Hoàng Phục Hy!" Chúng Yêu tộc hành lễ với Phục Hy.

Mà Đế Tuấn thì mỉm cười đi đến trước mặt Phục Hy.

"Thật đáng mừng, thật đáng mừng, Phục Hy đạo hữu thật sự là phúc của Yêu tộc ta!" Phục Hy cúi người hành lễ, cũng đã cảm nhận được khí vận của Yêu tộc tăng vọt, mà phần mình chiếm giữ trong đó càng nặng hơn, dù sao cũng là người sáng tạo ra trấn tộc đại trận của Yêu tộc.

Nhìn ánh mắt có phần nghi hoặc của chúng yêu Yêu tộc, Phục Hy hiểu mọi người đến đây cũng là muốn xem mình đã làm gì mà khiến khí vận của Yêu tộc có cảnh tượng như vậy.

Phục Hy cũng không úp mở, ở đây đều là người Yêu tộc, cho dù tin tức có lan truyền ra ngoài cũng không sao, dù sao đại trận cũng chỉ có mình biết cách bố trí.

Lập tức, hắn nói với Đế Tuấn: "Phục Hy lần này cũng có chút sở đắc, cũng đều nhờ bệ hạ ban cho!" Đế Tuấn ngơ ngác.

“Đạo hữu sao lại nói vậy?” “Bệ hạ có biết Hà Đồ Lạc Thư không, thu hoạch của ta đều nhờ vào Hà Đồ Lạc Thư!” “Có được thu hoạch này là do đạo hữu tự mình tham ngộ, Hà Đồ Lạc Thư tuy là bạn sinh chi bảo của ta, nhưng không hợp với đại đạo mà ta tu, xem ra đạo hữu đã có thu hoạch lớn!” “Bệ hạ có biết đại trận lần trước của Vu tộc không!” “Tự nhiên biết, nếu không phải nhị đệ có Tiên Thiên chí bảo, vậy Yêu tộc chúng ta đã toàn quân bị diệt.

Lẽ nào Phục Hy đạo hữu cũng sáng tạo ra đại trận!!!” “Đại trận lần trước khiến Yêu tộc ta tổn thất thảm trọng, sau khi trở về ta cũng lòng còn sợ hãi.

Lần này tham ngộ Hà Đồ có chút sở đắc, bệ hạ hãy xem!” Chỉ thấy Phục Hy phất tay, trong hư không trước mặt mọi người xuất hiện một đại trận thu nhỏ.

Trận này ứng với số Chu Thiên, có 365 tiết điểm, đều được Phục Hy hóa thành hình dạng các vì sao.

Trong đó, lấy hai vì sao chí cao là Thái Dương và Thái Âm làm trận nhãn.

Cùng với sự vận chuyển của đại trận thu nhỏ, vô số tinh quang từ đó bắn ra, rồi hạ xuống.

Mặt đất của Thiên đình trực tiếp bị đạo tinh quang này xuyên thủng, rồi lại biến mất, dần dần tiêu tán trong hư không mênh mông.

Mọi người thấy uy lực của trận pháp, càng thêm chấn động.

Phải biết rằng Thiên đình là do thiên địa sinh ra, linh bảo hậu thiên bình thường tấn công cũng không thể tạo thành tình huống hiện tại.

Mà đây chỉ là một trận pháp giản lược do Phục Hy tùy tay hóa ra, đã có thể tạo thành đòn tấn công như vậy!

Tuy mặt đất bị tinh quang xuyên qua đang tự hồi phục, nhưng mọi

người đều là Đại La trở lên, cũng đều có thể phân biệt được uy lực của đạo tinh quang này.

Không dùng bất kỳ linh bảo nào, chỉ dựa vào tinh quang do đại trận hóa thành, đã có uy lực lớn như vậy!

Vậy đại trận thực sự sẽ có uy lực như thế nào?

Thực tế, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quá phức tạp, Phục Hy cũng là nhờ vào sức mạnh của Hà Đồ, mới có thể bố trí một trận pháp thu nhỏ trong hư không để hiển thị, không bằng một phần vạn của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự.

"Đạo hữu, đây là trận pháp gì, sao lại có uy lực như vậy!" Đế Tuấn thấy hiệu quả của trận pháp, mặt đầy khao khát.

Thực sự là trước đó đã bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc dọa cho khiếp vía.

Lúc này thấy trận pháp do Phục Hy tùy tay bố trí lại có uy năng như vậy, tự nhiên muốn có được.

"Báo cho bệ hạ biết, đây là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Phục Hy mặt đầy kiêu ngạo, rồi tiếp tục giới thiệu cho mọi người.

"Các vì sao Chu Thiên vĩnh viễn tồn tại, ẩn chứa sức mạnh vô thượng.

Trận này chính là vận chuyển sức mạnh của vô số vì sao hóa thành tinh quang tấn công." "Hơn nữa trận này là do các vì sao tiên thiên hóa thành, ứng với vị trí của 365 tinh tú Chu Thiên, tụ tập vô lượng tinh thần chi lực, Vu tộc sẽ không còn đáng lo ngại nữa!" "Chỉ có điều, muốn bố trí trận này, trước tiên cần chế tạo 365 lá cờ chính Đại Chu Thiên Tinh Thần tương ứng với 365 vì sao Thái Cổ, sau đó còn cần chế tạo 14.800 lá cờ nhỏ Tiểu Tinh Thần, dùng để điều động vô số vì sao Chu Thiên.

Vẫn cần 365 vị Đại La Kim Tiên dẫn dắt hàng ức Yêu tộc trấn giữ tại các vị trí tinh tú của đại trận!" "Nếu bố trí được trận này, tập hợp sức mạnh của các vì sao Chu Thiên cùng 365 vị Đại La Kim Tiên và hàng ức Yêu tộc, thậm chí có sức mạnh chống lại cả Thánh nhân!" Đương nhiên Phục Hy cũng chỉ nói vậy, dù sao đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh và sức mạnh của Thánh nhân đều không rõ lắm.

Nhưng Phục Hy biết rằng, tập hợp sức mạnh của các vì sao Chu Thiên, cộng thêm chúng Yêu tộc trấn giữ, cho dù Thánh nhân đến cũng không phải là không thể đánh một trận.

Đây là sự tự tin đối với đại trận, ít nhất bản thân mình là Chuẩn Thánh ở trong đại trận cũng hoàn toàn không có sức chống cự.

"Lại có sức mạnh vĩ đại như vậy!" Đế Tuấn, Thái Nhất và các Yêu tộc khác đều chìm trong im lặng, hoàn toàn bị lời nói của Phục Hy trấn trụ.

Phải biết rằng, Thánh nhân duy nhất hiện tại của Hồng Hoang chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Bây giờ Phục Hy nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại có thể chống lại sức mạnh của Thánh nhân, đương nhiên khiến mọi người kinh ngạc.

"Nếu có uy lực như vậy, Yêu tộc ta hà cớ gì phải sợ Vu tộc!

Những gì đại trận cần, Yêu tộc ta dù phải dốc hết tất cả cũng phải chuẩn bị tốt!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Đế Tuấn rất nhanh hoàn hồn, nghe xong lời miêu tả của Phục Hy về Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thế nào cũng phải có được.

Lập tức, hắn nói với mọi người: "Đây là trấn tộc đại trận của Yêu tộc ta, Phục Hy đạo hữu có thể ra lệnh cho mọi người trong Thiên

đình, cần gì cứ việc nói!" Đế Tuấn tự nhiên hiểu rõ, có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Yêu tộc tự nhiên có át chủ bài vô thượng.

Từ nay không còn sợ đại trận của Vu tộc nữa, cho dù Chu Du đến, e rằng cũng phải thân vẫn trong trận.

"Vâng, bệ hạ!" Nghe xong lời của Đế Tuấn, Phục Hy cũng mặt đầy nghiêm túc, dù sao đây là đại sự liên quan đến nội tình của Yêu tộc.

Chúng yêu Yêu tộc vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đồng lòng hiệp lực, các loại linh tài, linh bảo nhao nhao hội tụ tại nơi ở của Phục Hy.

Chưa đầy mấy ngày, 365 lá cờ chính Đại Chu Thiên Tinh Thần đã được luyện thành, còn lại 14.800 lá cờ nhỏ Tiểu Tinh Thần vẫn cần một thời gian nhất định. 365 lá cờ chính Đại Chu Thiên Tinh Thần luyện thành, đã có thể bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, uy lực cũng có được sáu thành của đại trận hoàn chỉnh.

Biết 365 lá cờ chính đã thành, mọi người cũng nóng lòng muốn xem hiệu quả của đại trận.

Chương 76

Phục Hy bèn dẫn chúng yêu ra ngoài Thiên đình bắt đầu bố trận.

Lúc này, 365 vị Đại La Kim Tiên cũng đã hội tụ giữa không trung.

Chỉ có điều, trong số đó có nhiều người cũng chỉ mới vào Đại La, là tập hợp tài nguyên của Yêu tộc mới bồi dưỡng ra.

Nếu có 365 vị Đại La đỉnh phong, uy lực của đại trận cũng sẽ tăng lên.

Phục Hy hiểu rõ, dù sao thời gian sáng tạo ra đại trận có hạn, có thể tìm được 365 vị Đại La Kim Tiên này đã là không dễ.

Lập tức, hắn sắp xếp mỗi người cầm cờ chính Chu Thiên Tinh Thần đứng vào vị trí.

Cùng với việc các Đại La của Yêu tộc đứng vào vị trí, lấy ra các lá cờ chính Đại Chu Thiên Tinh Thần trong tay, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng hoàn toàn hình thành.

Trận pháp vừa mới vận chuyển, đã hiển hiện ra uy lực vô thượng.

Mọi người ngoài trận nhìn mà lòng run sợ, nếu mình ở trong đại trận, e rằng không chịu nổi một đòn của đại trận.

Cùng với sự vận chuyển của trận pháp, những điểm thiếu sót cũng đã hiện ra.

Vì Thái Dương chi địa thuộc về Đế Tuấn, Thái Nhất, nên đại trận có thể không kiêng nể gì mà mượn sức mạnh của Thái Dương.

Mà Thái Âm chi địa lại không thuộc quyền quản hạt của Yêu tộc, trên Thái Âm cũng có đại năng Chuẩn Thánh, đại trận không thể mượn sức mạnh của Thái Âm, cho nên uy lực không thể đạt đến đỉnh

phong.

Tuy bây giờ đối phó với Chuẩn Thánh không có vấn đề gì, nhưng đối với Chuẩn Thánh trở lên, đại trận có chút gắng sức.

Phục Hy hiểu rõ vấn đề của đại trận, cũng báo cáo tình hình cho Đế Tuấn, hỏi Đế Tuấn nên làm thế nào!

Đế Tuấn nghe xong lời của Phục Hy, cũng nhíu mày, không biết đang nghĩ gì! ...

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận là nền tảng lập tộc của Yêu tộc lúc này, tự nhiên không thể có bất kỳ sai sót nào.

Hiện tại đại trận đã xuất hiện vấn đề, Đế Tuấn phải nghĩ ra đối sách để giải quyết.

Dù sao Thái Âm và Thái Dương đều là những tinh thần chí tôn của Hồng Hoang, Thái Dương đã có thể thai nghén ra Đế Tuấn, Thái Nhất, thì Thái Âm tự nhiên cũng không hề thua kém.

Trên Thái Âm tinh, Hi Hòa cũng là người từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn đương nhiên có ấn tượng, tu vi của nàng cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tuy không bằng mình và Thái Nhất chiếm cứ khí vận Yêu tộc, sắp sửa trảm nhị thi, nhưng cũng là một trong những tồn tại có số má ở Hồng Hoang.

Nếu mạo muội đến thẳng đó nói với Hi Hòa rằng cần sử dụng Thái Âm chi lực, khả năng rất cao là sẽ công cốc trở về, thậm chí có thể đắc tội với Hi Hòa, vì vậy Đế Tuấn cũng nhíu mày, không biết đang suy tính điều gì.

Phục Hy thấy Đế Tuấn như vậy, cũng có chút sốt ruột.

Dù sao Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã lĩnh ngộ xong, nếu chỉ vì

không thể sử dụng Chu Thiên tinh thần chi lực, thì uy lực của đại trận sẽ không đạt đến mức dự kiến.

Hiện tại bản thân cũng là một thành viên của Yêu tộc, khí vận tương liên, tự nhiên trong lòng nóng như lửa đốt.

Một lúc sau, Đế Tuấn mới lên tiếng: "Hi Hòa đạo hữu trên Thái Âm tinh tuy cùng ta là đồng đạo ở Tử Tiêu Cung, nhưng chúng ta chưa từng có giao tình, mạo muội đến đó, e rằng sẽ có biến cố!" Phục Hy nghe lời của Đế Tuấn, trong nguyên thần cũng lóe lên một tia linh quang, sau đó mỉm cười nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ, chúng ta quả thực không có giao tình với Hi Hòa, nhưng có người lại cùng Hi Hòa trò chuyện rất vui vẻ!" "Đạo hữu có biết là ai không, có thể mời đến được chăng?" "Người này cũng là một thành viên của Yêu tộc chúng ta!" "Ta lại không biết người của Yêu tộc có giao tình với Hi Hòa đạo hữu!" "Chẳng lẽ xá muội Nữ Oa không phải là một thành viên của Yêu tộc sao?

Bệ hạ có biết chăng, trong Tử Tiêu Cung, Nữ Oa và Hi Hòa nói chuyện rất hợp ý.

Ta cũng là sau này nghe Nữ Oa nhắc tới, nếu có Nữ Oa đi, việc này ắt thành!" Đế Tuấn nghe lời Phục Hy, mừng rỡ vô cùng, cúi người hành lễ với Phục Hy.

"Vậy phiền Phục Hy đạo hữu dặn dò Nữ Oa đạo hữu đi một chuyến!" Thấy Đế Tuấn có thái độ như vậy, Phục Hy cũng cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lập tức đáp lại: "Bệ hạ không cần phải như thế, Nữ Oa dù sao cũng là Yêu hoàng của Yêu tộc, nên đi chuyến này!" "Vậy thì phiền Nữ Oa đạo hữu rồi!" "Nữ Oa đi lần này là đại diện cho Yêu tộc chúng ta, vậy nên xin đạo hữu xem xét nên chuẩn bị những gì!" "Thiện!" Nữ Oa đi chuyến này là để cầu người giúp việc, đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ lễ vật ra mắt.

Đế Tuấn tất nhiên biết điều đó nên trực tiếp nhờ Phục Hy tham mưu, cần chuẩn bị những gì, dù sao Nữ Oa đi cũng là đại diện cho Yêu tộc.

Theo sau Đế Tuấn đem lời của Phục Hy nói cho các Chuẩn Thánh Yêu tộc khác, những người còn lại cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao lúc này chỉ cần chuyện ở Thái Âm tinh thành công, Yêu tộc sẽ có phương tiện để đối đầu với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc.

Hơn nữa, sau khi luyện chế thành công mười bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu tinh thần, hội tụ sức mạnh của ức vạn Yêu tộc, thì hoàn toàn có thể nghiền ép.

Đương nhiên, đám người Yêu tộc nghĩ như vậy, việc hội tụ Chu Thiên tinh thần chi lực làm thủ đoạn tấn công quả thực quá mạnh mẽ.

Phục Hy và Đế Tuấn thương nghị mấy ngày, sau đó liền rời khỏi Thiên Đình, bay về phía đạo trường ở Bất Chu Sơn.

Nữ Oa không thích Thiên Đình, đã sớm trở về đạo trường ở Bất Chu Sơn, vì vậy Phục Hy chỉ có thể hạ giới.

Dù sao chuyện này cũng trọng đại, nếu không thể nói rõ với Nữ Oa trước mặt, thì đám người Yêu tộc bao gồm cả chính Phục Hy cũng cảm thấy không ổn.

Phục Hy với tư cách là người sáng tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, tự nhiên muốn thấy đại trận xuất thế.

Còn đám người Yêu tộc thì muốn tăng cường nội tình của Yêu tộc, để khí vận Yêu tộc tiến thêm một bước, từ đó trở thành nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang.

Đạo trường của mình, Phục Hy tự nhiên không thể quen thuộc hơn.

Y lập tức đến nơi Nữ Oa thanh tu, sau đó dùng nguyên thần truyền tin cho Nữ Oa.

Liền thấy Nữ Oa từ trong điện đạo trường bước ra, thấy Phục Hy trở về cũng lộ vẻ kinh ngạc!

"Huynh trưởng sao lại trở về lúc này, Tử Tiêu tam giảng chẳng phải còn mấy trăm năm nữa sao?" "Nữ Oa, vi huynh trở về là vì muội!" Nữ Oa càng nghe càng hồ đồ, không hiểu tại sao.

"Vi huynh nhờ Hà Đồ Lạc Thư, pháp bảo bạn sinh của Đế Tuấn mà lĩnh ngộ, sáng tạo ra một đại trận vô thượng.

Trận pháp tuy mạnh, nhưng tồn tại một chút thiếu sót, cần muội giúp một tay!" "Huynh trưởng, huynh là đại gia về trận pháp, tuy nói muội đối với trận pháp không phải một chữ cũng không biết, nhưng cũng không hiểu rõ lắm, muội có thể giúp được gì chứ?" Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Nữ Oa, Phục Hy biết nàng đã hiểu lầm.

"Không phải để muội giúp ta tham ngộ đại trận, mà trận này sử dụng Chu Thiên tinh thần chi lực làm căn bản.

Trong Chu Thiên tinh thần, Thái Dương và Thái Âm là trận nhãn.

Hiện tại Thái Dương tinh không có vấn đề gì, nhưng vẫn còn thiếu Thái Âm chi lực!" "Chẳng phải muội có giao tình với Hi Hòa đạo hữu trên Thái Âm tinh sao, cho nên lần này muốn nhờ muội đi một chuyến!" Nữ Oa nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Một mặt kinh ngạc vì huynh trưởng lại có thể ngộ ra đại trận như vậy, mặt khác là kinh ngạc vì lại để mình đi làm thuyết khách.

"Sử dụng Thái Âm chi lực, Hi Hòa có thể đồng ý sao?

Dù sao đây cũng là chuyện tiêu hao bản nguyên của Thái Âm!" "Đế Tuấn nghĩ thế nào?" "Người ta Hi Hòa lại không phải Yêu tộc!

Ân...” Nữ Oa nói đến đây, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, hơn nữa càng nghĩ càng thấy khả thi, liền đem ý nghĩ này nói cho Phục Hy.

“Huynh trưởng, Đế Tuấn là do Thái Dương sinh ra, Hi Hòa là thần của Thái Âm, huynh xem hai người họ có cơ hội trở thành đạo lữ không?” Phục Hy nghe vậy cũng tâm thần chấn động, sau đó liền suy nghĩ về tính khả thi của việc này.

Chương 77

"Huynh trưởng lại không nghĩ tới, hai người họ một chí dương một chí âm, quả là trời sinh một cặp!" "Muội cứ đến Thái Âm tinh một chuyến trước, xem thử Hi Hòa đạo hữu có ý nghĩ gì!

Ta sẽ lên trời báo cho bệ hạ!" Sau đó, Phục Hy vội vàng đưa lễ vật mà Yêu tộc đã chuẩn bị cho Nữ Oa, rồi lập tức lên đường trở về Thiên Đình.

Nữ Oa cũng là trong cõi u minh nảy ra một ý nghĩ, lại thành tựu một cuộc hôn nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Nếu để Chu Du biết được, cũng không khỏi cảm khái khí vận của các đại năng Tiên thiên.

Bên này Nữ Oa lên đường chuẩn bị đi đến Thái Âm tinh, còn Phục Hy thì dùng hết sức bình sinh để đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ!" "Phục Hy đạo hữu đã trở lại, Nữ Oa đạo hữu đã xuất phát chưa?" "Bệ hạ, ta đã đem sự việc nói cho Nữ Oa, sau đó liền lập tức quay về, thực sự có việc quan trọng cần thương lượng!" Đế Tuấn tò mò, rõ ràng mọi chuyện đã thương lượng xong, lẽ nào Nữ Oa không muốn đi.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Đế Tuấn, Phục Hy vội vàng nói: "Thực ra là một ý nghĩ đột xuất của Nữ Oa, không biết bệ hạ có ý với Hi Hòa đạo hữu không!" Đế Tuấn nghe lời Phục Hy cũng ngẩn người!

Chẳng phải nói là đến Thái Âm tinh thương lượng mượn Thái Âm chi lực sao, sao lại dính dáng đến mình.

"Hay, Phục Hy yêu hoàng lời này rất diệu!" Mọi người trong điện

nghe xong lời Phục Hy cũng có chút mê hoặc, nhưng Bạch Trạch là một trong những nhà trí giả hàng đầu của Yêu tộc, nghe Phục Hy hỏi Đế Tuấn đã hiểu ra dụng ý của y.

"Bệ hạ là do Thái Dương sinh ra, chí dương chí cương, còn Thái Âm Hi Hòa là chí âm chí nhu, không còn gì xứng đôi hơn!" "Bệ hạ nếu có thể cùng Hi Hòa nữ thần kết thành đạo lữ, không chỉ có ích cho tu hành của bệ hạ, mà đối với Yêu tộc ta càng quan trọng hơn.

Hơn nữa, Yêu tộc ta còn có thể có thêm một vị đại năng, thực là kế một hòn đá trúng ba con chim!" "Bệ hạ không bằng suy nghĩ một chút!" Nghe xong lời của Bạch Trạch, Phục Hy gật đầu, còn đám yêu quái dưới điện cũng nhao nhao liếc mắt nhìn về phía Phục Hy.

"Huynh trưởng, kế này khả thi!" Đế Tuấn thấy phản ứng của mọi người trong điện, cũng hoàn hồn lại.

"Nhưng ta và Hi Hòa chưa từng qua lại, hơn nữa ý đồ quá rõ ràng!" Đế Tuấn lắc đầu, không biết đang nghĩ gì.

Đế Tuấn ngoài tu hành Thái Dương chi đạo, còn có Đế Vương chi đạo, đương nhiên hiểu rõ ý nghĩ của Phục Hy và Bạch Trạch là vô cùng chính xác, đối với bản thân và Yêu tộc cũng là lựa chọn tốt nhất, chỉ là nhất thời có chút rối rắm mà thôi.

Về phần nói tình cảm xen lẫn nhiều công lợi, Đế Tuấn lại không quan tâm, dù sao cũng là tộc tôn, là kẻ cô ngạo tu hành Đế Vương chi đạo.

Thái Nhất ở bên cạnh lại có chút sốt ruột mở miệng nói: "Huynh trưởng, Phục Hy và Bạch Trạch nói đúng đấy, nếu việc này thành, Hi Hòa đạo hữu cũng có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, Yêu tộc ta lại thêm một đại chiến lực, mà Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng có thể phát huy thực lực!" Đế Tuấn nghe vậy, cũng cúi đầu nhìn Thái Nhất: "Ta hiểu ý của Phục Hy và Bạch Trạch, nhưng kế này có hiểm nghi

mượn nữ nhân thành sự, nếu bị người khác biết được, chẳng phải tỏ ra Yêu tộc ta quá vô năng!" "Bệ hạ nói vậy là sai rồi, nên biết người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Hơn nữa, nếu Hi Hòa cũng có hảo cảm với bệ hạ, chẳng phải là thiên tác chi hợp sao!" "Đúng vậy, đúng vậy, bệ hạ lo xa rồi." Mọi người nhao nhao khuyên nhủ Đế Tuấn, Đế Tuấn thấy vậy cũng vung tay, nói với mọi người: "Cứ xem chuyến đi này của Nữ Oa đạo hữu thế nào đã!" Thấy Đế Tuấn đã buông lời, Phục Hy vội vàng nói tiếp: "Ta đã để Nữ Oa đến Thái Âm tinh, chẳng bao lâu sẽ trở về, đến lúc đó hỏi là biết!" "Được, nếu Nữ Oa có tin tốt truyền về, ta sẽ đến Thái Âm tinh gặp Hi Hòa!" "Thiện!" … Trong lúc mọi người đang thương thảo ở Thiên Đình, Nữ Oa cũng đã đến Thái Âm tinh.

Thái Âm tinh nằm sâu trong không gian tinh tú hạo hãn.

Khắp nơi trên đó tựa như những tác phẩm điêu khắc bằng băng, đều tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, mọi thứ hiện ra đẹp đẽ tuyệt vời.

Chỉ có điều, trong cái đẹp lại có thiếu sót, đó là nơi nơi đều toát ra khí tức lạnh lẽo.

Thái Âm và Thái Dương đối lập nhau, một bên chí dương, một bên chí âm, tự nhiên Thái Âm tinh cũng trái ngược với Thái Dương.

Ở chính giữa Thái Âm tinh, sừng sững một tòa cung điện cực kỳ to lớn.

Bên ngoài cung điện mọc một cây đại thụ tựa như ngọc bích, chính là cây Nguyệt Quế, một trong thập đại Tiên thiên linh căn.

Tiên thiên Nguyệt Quế thụ là linh căn do Thái Âm đại đạo hóa thành, cũng là linh hồn của Thái Âm, cùng Thái Âm tinh tương sinh.

Chỉ cần ở trên Thái Âm tinh, bất kỳ tổn thương nào cũng sẽ lập tức phục hồi, Thái Âm tinh không diệt, thì Nguyệt Quế tự nhiên cũng

sẽ không chết.

Cây Nguyệt Quế cũng như cây Phù Tang, là bảo vật vô thượng để tu hành Thái Âm chi đạo.

Chủ nhân của nó tự nhiên là đại thần do Thái Âm sinh ra, Hi Hòa.

Ngô Cương ngày đêm chặt cây ở hậu thế hẳn là ở nơi này.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Lúc này, trong đại điện có hai vị tiên tử mắt sáng răng trắng, dung nhan tuyệt thế đang ngồi, chính là Nữ Oa và Hi Hòa.

Chỉ thấy Nữ Oa nhìn Hi Hòa đang ngẩn người trước mặt, trêu chọc nói: "Hi Hòa đạo hữu, cảm thấy Đế Tuấn thế nào?" Hóa ra là Nữ Oa đến Thái Âm tinh, được Hi Hòa nhiệt tình chiêu đãi.

Sau đó trong cuộc trò chuyện, Nữ Oa đã nói ra ý định của Yêu tộc, đương nhiên chỉ là nói muốn mượn Thái Âm chi lực.

Hi Hòa nể mặt Nữ Oa cũng miễn cưỡng đồng ý.

Nữ Oa thấy vậy liền hỏi ấn tượng của Hi Hòa về Đế Tuấn, lúc này mới khiến Hi Hòa ngẩn người.

"Cái này… nên nói thế nào đây!" Hai tinh tú Thái Dương và Thái Âm là do mắt trái và mắt phải của Bàn Cổ hóa thành, xem như cùng một mạch truyền thừa.

Mà Thái Âm và Thái Dương lại hấp dẫn lẫn nhau, Hi Hòa tự nhiên có ấn tượng rất tốt về Đế Tuấn.

Nhưng lúc này nghe Nữ Oa nói thẳng thừng như vậy, tự nhiên vô cùng ngượng ngùng.

"Xem ra Hi Hòa đạo hữu cũng rất có hảo cảm với Đế Tuấn!" "Nữ Oa đạo hữu, đừng nói nữa!" Hi Hòa mặt đỏ bừng nói với Nữ Oa.

Nữ Oa tự nhiên cũng thấy được biểu hiện của Hi Hòa, trong lòng đã có quyết định.

Sau đó cũng không nói thêm về chuyện của Đế Tuấn, dù sao đây mới là lần đầu tiên, đơn thuần chỉ là thăm dò thái độ của Hi Hòa đối với Đế Tuấn.

Từ biểu hiện của Hi Hòa, Nữ Oa biết chuyện mình nghĩ đã thành công đến tám chín phần.

Tuy nhiên, mọi việc không thể quá vội vàng, lỡ như có sai sót thì không hay.

Sau đó, Nữ Oa chỉ ở lại Thái Âm tinh mấy ngày rồi cũng rời đi.

Rời khỏi Thái Âm tinh, nàng không trở về Bất Chu Sơn mà đi thẳng đến Thiên Đình.

Mọi người ở Thiên Đình đã chờ đợi từ lâu.

Nữ Oa trở về thuật lại mọi chuyện, Yêu tộc trong lòng cũng đã có cơ sở, việc này đã thành.

Đế Tuấn quyết định mấy ngày nữa sẽ đến Thái Âm tinh, cũng coi như là giao lưu một chút.

Lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc đã gần như hoàn chỉnh.

Thái Âm chi lực đã có thể dùng, vậy chỉ còn thiếu mười bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu tinh thần.

Đợi đến khi mười bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu tinh thần được luyện thành, Yêu tộc liền có thể triệu tập mọi người thao luyện trận pháp.

Đương nhiên, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lúc này vẫn chưa ở đỉnh phong.

Nếu ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La đều đạt đến đỉnh phong, cộng thêm tu vi của ức vạn Yêu tộc được nâng cao, uy lực của đại trận tự nhiên sẽ tăng lên càng lớn.

Tuy nhiên, lúc này đã có đủ sức để chiến đấu, vì vậy đám người Yêu tộc đang nóng lòng mong chờ mười bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu tinh thần còn lại.

Chương 78

Vậy mà chờ đợi lại thêm một trăm năm nữa, cách Tử Tiêu tam giảng cũng chỉ còn một trăm năm.

Đám người Yêu tộc bắt đầu thao luyện Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bên ngoài Thiên Đình.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên mỗi người cầm một lá cờ chủ Đại Chu Thiên tinh thần, mười bốn ngàn tám trăm Thái Ất Kim Tiên cũng mỗi người cầm một lá cờ tiểu tinh thần đứng ở vị trí đã định, còn lại vô số Yêu tộc tiến vào trong đại trận.

Đại trận lấy ba trăm sáu mươi lăm lá cờ Đại Chu Thiên tinh thần làm gốc, mười bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu Chu Thiên tinh thần làm cành, ức vạn thần ma làm lá, dùng Chu Thiên tinh thần chi lực liên kết lại với nhau.

Có thể thấy uy lực và uy thế của nó hạo đại đến mức nào.

Theo sự vận hành của trận pháp, Chu Thiên tinh thần chi lực đều bị hấp dẫn đến.

Tinh thần chi lực ở Thiên Đình vốn đã nồng đậm, tự nhiên uy lực càng mạnh hơn.

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác ở trong trận, đại trận tuy đang vận chuyển nhưng chưa phát động công kích, nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được uy lực vô thượng của trận này.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tuy không có không gian trận pháp tồn tại, nhưng phạm vi của đại trận cực rộng.

Dưới sự bao phủ của đại trận, có thể trực tiếp khóa chặt người bị bao phủ.

Một khi bị đại trận khóa chặt, dù có thần thông gì cũng không thể thoát khỏi sự tấn công của tinh quang.

Thấy trận pháp đã thành, Đế Tuấn liền hạ lệnh cho mọi người toàn lực vận chuyển đại trận, hướng về một ngọn núi nhỏ trên Hồng Hoang phát ra một kích.

Tinh thần chi lực xung quanh đại trận điên cuồng tuôn vào, sau đó trong trận vô lượng tinh quang hội tụ, một đạo tinh quang vô cùng thô to bắn về phía dưới.

Nó xẹt qua bầu trời, cuối cùng rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Lúc này, nơi tinh quang rơi xuống trên đại địa cũng là một mảnh hỗn độn.

Ngọn núi nhỏ kia trực tiếp bị xóa sổ, sau đó vị trí của ngọn núi cũ trở thành một vực sâu có kích thước bằng đạo tinh quang vừa rồi.

Đây vẫn là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận phát ra từ trên Thiên Đình mà đã có uy lực như vậy, nếu bố trí trên Hồng Hoang, không biết sẽ gây ra bao nhiêu thương tổn.

Mọi người nhìn cảnh tượng tinh quang rơi xuống, vô cùng kinh ngạc.

Họ phát hiện ra trong số những người có mặt, không ai có thể chặn được một kích này.

Ngay cả Thái Nhất dựa vào Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng mà thôi.

Mà nếu kẻ địch không thể thoát ra khỏi Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, sẽ liên tục bị vô lượng tinh quang tấn công, cho đến khi vẫn lạc mới kết thúc.

Qua một lúc lâu, đám người Yêu tộc mới hoàn hồn lại.

Thấy hiệu quả của đại trận, ai nấy đều vui mừng hớn hở.

Yêu tộc có đại trận này, còn ai dám vuốt râu hùm Yêu tộc nữa.

Đế Tuấn càng hài lòng nhìn chằm chằm vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, cảm khái trí tuệ của Phục Hy.

Đám người Yêu tộc chìm trong cuồng hoan, lại không biết một kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang vô cùng cảnh giác.

Vu tộc luôn theo dõi động tĩnh của Yêu tộc.

Thấy một kích của đại trận Yêu tộc lại có uy lực như vậy, các Tổ Vu cũng tụ tập tại Bàn Cổ Điện.

Đế Giang mặt mày nghiêm túc nhìn mọi người.

"Không ngờ Yêu tộc cũng có đại trận như vậy, uy lực của trận này không thua kém Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của chúng ta!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận là do Phụ Thần truyền lại, trận pháp này của Yêu tộc từ đâu mà có?" Các Tổ Vu khác nghe lời của lão đại Đế Giang, nhao nhao cúi đầu trầm tư.

Quả thực trước đây Vu tộc dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận có thể áp chế Yêu tộc một bậc.

Hiện tại tuy cả hai tộc Vu Yêu đều không ngừng phát triển, nhưng việc Yêu tộc có được đại trận vô thượng đối với Vu tộc không phải là một tin tốt.

"Đại ca, đại trận vô thượng như vậy chắc chắn yêu cầu rất nhiều, chúng ta cần phải hiểu rõ nguyên lý của trận này!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của chúng ta đã nắm giữ thông thạo, luận về uy lực còn hơn cả nó!" "Tiểu bối của Vu tộc ta không thể chống lại cuộc tấn công như vậy!" "Từ trên Thiên Đình rơi xuống đã có uy lực như thế, nếu ở trên mặt đất, tiểu bối Vu tộc ta tất sẽ thương vong vô

số!" "Đám tiểu tử Yêu tộc này, sao lại tìm được trận pháp như vậy!" "Thật là may mắn!" Trong khi đó, Hậu Thổ ngồi ở cuối cùng lại nảy sinh những ý nghĩ khác trong tâm trí. *'Yêu tộc có đại trận này, Vu tộc ta cũng có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, nếu tranh đấu, với uy lực như vậy, Hồng Hoang e rằng sẽ bị tổn thương nặng nề!

Tương lai của Vu tộc sẽ ra sao?'* Vu tộc không tu nguyên thần, tự nhiên không tinh thông thuật thôi toán.

Mặc dù Hậu Thổ khác với các Tổ Vu khác, có chút thu hoạch ở Tử Tiêu Cung, nhưng dù sao cũng là một trong các Tổ Vu, bẩm sinh bị hạn chế, lúc này cũng đang lo lắng cho tương lai của Vu tộc.

Dù sao, cuộc tranh đoạt ngôi vị nhân vật chính của trời đất tất nhiên sẽ đi kèm với máu tanh gió tanh.

Cuộc tranh đấu của tam tộc trong Long Hán đại kiếp trong truyền thừa Tiên thiên cũng là như vậy, nhưng không biết lần này liệu hai tộc Vu Yêu đã thân ở trong kiếp nạn hay chưa.

Lúc này đại thế đã khởi, lẫm kiếp khí trong trời đất Hồng Hoang vẫn chưa nhiều, hai tộc Vu Yêu tự nhiên sẽ không ý thức được những điều này, dù sao cũng chưa có kiếp khí nhập thể.

Đợi đến sau Tử Tiêu tam giảng của Đạo tổ Hồng Quân, Thiên Đạo xuất thế, theo sau tranh chấp Vu Yêu ngày càng thảm liệt, kiếp khí sinh sôi, lúc đó đại kiếp mới thực sự bùng nổ.

Tuy rằng lúc này Vu Yêu đối lập, nhưng vẫn chưa xảy ra quyết chiến quy mô lớn, cũng là vì hai tộc đều không có nắm chắc phần thắng, cho nên nhân lúc này điên cuồng tiêu hao nội tình, tăng cường thực lực.

Đợi đến khi thời cơ chín muồi, tất nhiên sẽ là một trận huyết chiến, cho đến khi phân ra thắng bại.

Nhưng ngoài Chu Du ra, không ai biết được kết quả.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tuy là lần đầu tiên xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, nhưng uy lực của đại trận đủ để khiến chúng sinh Hồng Hoang chấn động.

Một kích toàn lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận giáng xuống, Chu Du ở tận Bồng Lai trên Đông Hải xa xôi cũng cảm nhận được.

Mặc dù Chu Du đã trảm tam thi, nhưng sau đó chỉ là ổn định cảnh giới, không chìm sâu vào trạng thái ngộ đạo.

Vì vậy, một kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tuy cách Đông Hải rất xa, nhưng cũng bị Chu Du cảm giác được.

Chu Du tỉnh lại từ trong tu luyện, ngón tay khẽ động, một lúc sau mới mở mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn. *'Đúng là tộc được Thiên Đạo yêu thương, nếu không có Vu tộc, Yêu tộc giành được vị trí nhân vật chính của trời đất cũng dễ như trở bàn tay!'* Khí vận của Yêu tộc quả thực khiến Chu Du có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng trước khi Hồng Quân hợp đạo, khí vận của Yêu tộc đã không ngừng tăng lên, trước có Côn Bằng sáng tạo ra yêu văn, sau có Phục Hy ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Chu Du cũng không khỏi cảm khái.

Yêu tộc dù sao cũng là tồn tại tranh đoạt vị trí nhân vật chính của trời đất với hậu duệ của Bàn Cổ, không có một chút nội tình làm sao được.

Mặc dù Chu Du biết tình hình cụ thể của Vu Yêu đại kiếp, nhưng nếu đơn thuần gạt bỏ lập trường của bản thân, cũng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối cho Yêu tộc.

Yêu tộc lập tộc đã có được thánh địa như Thiên Đình, sau đó lại có Côn Bằng, Phục Hy, khí vận Yêu tộc không ngừng tăng lên đều là kết

quả cống hiến của chính những người Yêu tộc.

Chương 79

Ngược lại, Vu tộc hoàn toàn dựa vào di sản của Bàn Cổ, ngay cả Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng là tìm được trong Bàn Cổ Điện, quả thực có chút chênh lệch.

Tuy nhiên, dù Chu Du biết kết cục của Vu Yêu, nhưng y sẽ không để Hồng Hoang giống như kiếp trước.

Dù sao chỉ có Hồng Hoang ngày càng cường đại, sư phụ Hồng Quân của mình mới có hy vọng thoát khốn, mà bản thân cũng có thể tìm được nhiều cơ hội siêu thoát hơn.

Hơn nữa, Chu Du biết nếu mình cưỡng ép can dự vào Vu Yêu đại kiếp sẽ gây ra nhân quả cực lớn, không chỉ hướng đi của Hồng Hoang thế giới này sẽ thay đổi, mà độ chính xác trong ký ức hậu thế của mình cũng sẽ giảm đi đáng kể, vì vậy y thường sẽ không dễ dàng nhúng tay vào.

Nhưng ở kiếp này, Chu Du có mục tiêu của riêng mình.

Khi còn yếu ớt đã bái Hồng Quân làm thầy, được che chở, mà Hồng Quân cũng coi y như con ruột.

Vậy nên, nếu có cơ hội giúp Hồng Quân thoát khỏi gông cùm, Chu Du cũng sẽ không giữ lại chút nào mà toàn lực ứng phó.

Về con đường Hỗn Nguyên, Chu Du cũng có kế hoạch của riêng mình, ví dụ như vào lúc Vu Yêu quyết chiến, bảo vệ vững chắc Bất Chu Sơn, công đức nhận được chắc chắn không ít.

Về phần nhân quả, Chu Du không cho rằng hai tộc Vu Yêu sau quyết chiến còn có năng lực gì để uy hiếp mình, huống hồ Chu Du cũng không trực tiếp tham chiến.

Sự xuất hiện của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng khiến Chu Du trong lòng cảnh giác.

Dù sao át chủ bài của hai tộc Vu Yêu đều đã lộ ra, lúc này cách Tử Tiêu tam giảng không quá trăm năm, đợi sau khi sư phụ Hồng Quân hợp đạo, hai tộc sẽ không còn như bây giờ.

Nguyên thần lướt qua Bồng Lai, nhờ phúc Chu Du trảm thi xong giảng đạo, hiện tại mọi người trong Bồng Lai đều có sự tiến bộ rõ rệt.

Lúc này trong Bồng Lai, ngoài bản thân Chu Du là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, Kim Sư cũng đã tiến vào Chuẩn Thánh sơ kỳ, đang chuẩn bị trảm nhất thi, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trong số vạn dư Long tộc còn lại, Đại La Kim Tiên cũng có mấy chục người, đại đa số còn lại đã tiến vào cảnh giới Thái Ất, trong đó Thái Ất hậu kỳ chiếm đa số, chỉ còn lại vài tiểu bối ở Kim Tiên đỉnh phong, vì tư chất mà chưa thể tấn thăng Thái Ất.

Hiện tại, chỉ riêng thực lực của Bồng Lai đã có thể được coi là một đại tộc ở Hồng Hoang.

Chu Du dự định sau khi sư phụ Hồng Quân hợp đạo, sẽ để những tiểu bối này nhanh chóng tiến vào cảnh giới Đại La, còn Chuẩn Thánh thì xem có bao nhiêu Long tộc có thể lĩnh ngộ, ít nhất cũng phải có mấy chục vị.

Nếu không, đợi đến khi Vu Yêu quyết chiến, số lượng Chuẩn Thánh của hai bên cộng lại gần trăm vị, chỉ dựa vào mấy Chuẩn Thánh thì không có tác dụng gì.

Đương nhiên, những tồn tại đỉnh phong trong Chuẩn Thánh như Chu Du vẫn có khả năng quyết định cục diện chiến tranh, nhưng Chu Du lại không thể trực tiếp tham gia vào quyết chiến Vu Yêu.

Hơn nữa, nếu muốn bảo vệ Hồng Hoang, chỉ dựa vào sức một người thì có chút không đủ, vì vậy vẫn phải nhanh chóng bồi dưỡng tiểu bối Long tộc.

Thấy mọi người trong Bồng Lai đều chìm đắm trong tu hành, Chu Du cũng rất vui mừng.

Dù sao mình cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, giảng đạo cho mọi người ở Bồng Lai là chuyện nhỏ, nhưng vì Long tộc, y vẫn rất tận tâm bồi dưỡng.

Hoàn hồn lại, trên đầu Chu Du hiện ra tam hoa, Tự Ngã Thi từ đó bay ra.

Chu Du lật tay, Long Môn hiện ra trên lòng bàn tay.

Tự Ngã Thi tự nhiên hiểu ý Chu Du, nhận lấy Long Môn từ tay bản tôn, sau đó gọi Kim Sư, đi ra ngoài điện.

Nếu giảng đạo đã giúp mọi người ở Bồng Lai có tiến bộ lớn, Chu Du cũng muốn giúp thêm một tay, kết nối Long Môn với chủ mạch của Bồng Lai, để mọi người vào Long Môn tiếp tục tu hành.

Bản thân Bồng Lai đã là động thiên phúc địa hàng đầu, tiên thiên linh khí vô cùng dồi dào.

Kết nối Long Môn với chủ mạch của Bồng Lai, điều kiện tu hành trong Long Môn cũng sẽ tốt hơn.

Quan trọng nhất là chủ mạch có thể tích lũy nhật tinh nguyệt hoa.

Long Môn ở trên đó, những nhật tinh nguyệt hoa này sẽ tiến vào trong Long Môn, mà nhật tinh nguyệt hoa đối với Long tộc lại là linh vật vô thượng.

Tin rằng với điều kiện như vậy, sự tiến bộ của Long tộc chắc chắn sẽ khiến Chu Du hài lòng.

Tự Ngã Thi mang theo Kim Sư ra khỏi cửa điện, liền đáp xuống ao nhật tinh nguyệt hoa trước đó.

Sau đó, Tự Ngã Thi dựng Long Môn lên, điều khiển tấm bia đá trấn đảo, Long Môn cũng dần dần kết nối với chủ mạch của Bồng Lai.

Hiện tại Thí Thần Thương đã bị Chu Du thu phục, nhật tinh nguyệt hoa trong Bồng Lai cũng sẽ từ từ tích lũy, chỉ là cần thời gian quá dài, Chu Du có chút không coi trọng, nên dứt khoát để tiểu bối Long tộc sử dụng.

Long Môn dần dần hóa thành nguyên hình, lấp đầy cả cái ao.

Trong Bồng Lai cũng vang lên tiếng của Chu Du.

"Nhanh vào Long Môn!" Các con rồng trong Bồng Lai nghe thấy tiếng của Chu Du, tỉnh lại từ trong trạng thái tham ngộ, sau đó cũng nhao nhao kéo đến, rồi tiến vào trong Long Môn.

Đợi các Long tộc tiến vào Long Môn, cả Bồng Lai lại trở nên có chút trống trải.

Đúng lúc Chu Du sắp xếp ổn thỏa cho mọi người, chuẩn bị đến Long Cung thì Hạo Thiên và Dao Trì ở ngoài Bồng Lai đã trở về.

Người quen sẽ phát hiện, hai người tuy dung mạo không thay đổi, nhưng ánh mắt lại sắc bén hơn.

Hai người đi lần này cũng đã mấy năm, đã chứng kiến bản chất cá lớn nuốt cá bé của Hồng Hoang, vì vậy khí chất đều có sự thay đổi, không còn giống như đồng tử thiếu niên ngây thơ ngày nào.

Chuyến đi này cũng khá gian nan, tuy không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng gặp phải đủ loại chuyện, thậm chí chuyện chặn đường cướp bóc đã thành quen.

Khi hai người vừa rời Bồng Lai, gặp được tu sĩ đồng đạo còn vui mừng, dù sao lúc này Hồng Hoang cũng coi như đất rộng người thưa, gặp được người tu đạo cũng không dễ.

Nhưng không ngờ quay đầu lại đã bị người khác lừa gạt, không chỉ muốn cướp đoạt bảo bối của hai người, còn muốn ăn tươi nuốt sống hai người, thực sự khiến hai người vô cùng tức giận.

Đương nhiên cuối cùng cũng đã giết chết kẻ đó, nhưng cũng khiến hai người hiểu ra một số điều.

"Vẫn là về nhà tốt!" Hạo Thiên nhìn đại trận Hỗn Độn của Bồng Lai ở không xa, trong lòng cảm khái, chuyến đi này mới hiểu lời sư huynh nói rất đúng, Hồng Hoang quá nguy hiểm.

Chỉ khi đã trải nghiệm Hồng Hoang, mới hiểu có bối cảnh, có thực lực mới là quan trọng nhất.

May mà mình có gia đình, có sư huynh.

"Đúng vậy, vẫn là ở đạo trường tốt, không có nhiều đấu đá tâm cơ như vậy!" Dao Trì mang theo một tia sầu muộn, không biết đang nghĩ gì.

"Nhanh vào thôi, linh quả ta dự trữ đều hết rồi, phải nhanh đi tìm sư huynh!" "Ngươi chỉ biết ăn thôi!" Dao Trì bĩu môi nhìn Hạo Thiên, Hạo Thiên mặt đỏ lên, cũng nhớ lại.

Khi vừa rời Bồng Lai, hai người cũng có thể được gọi là tiểu phú ông.

Chỉ riêng linh vật mà Chu Du cho hai người đã đủ sánh với kho tàng của một tiểu tộc ở Hồng Hoang.

Mà Hạo Thiên cũng không biết mình giàu có đến mức nào, tiêu xài hoang phí, thỉnh thoảng gặp người tu hành còn mở tiệc lớn.

Đồng tử cầm vàng ra chợ, tự nhiên thu hút nhiều kẻ xấu.

Chương 80

Hai người dù sao cũng là tu vi Chuẩn Thánh, còn có Tiên thiên linh bảo do Chu Du tặng, vì vậy tuy an toàn thoát thân, nhưng vô số linh quả coi như lãng phí vô ích.

Đương nhiên, đây cũng coi như là học phí mà hai người phải trả.

Nếu Chu Du biết được, tự nhiên sẽ mỉm cười, đây là một kinh nghiệm bắt buộc phải có ở Hồng Hoang, dù sao không phải ai cũng có kinh nghiệm từ kiếp trước như Chu Du, nên lúc nào cũng cẩn thận.

Hai người đến bên ngoài Bồng Lai, đã bị Chu Du cảm nhận được.

Sau đó, khi hai người đến trong điện Bồng Lai, Hạo Thiên và Dao Trì bắt đầu kể lại kinh nghiệm của chuyến đi, thỉnh thoảng trong điện lại vang lên vài tiếng cười khẽ. … Hạo Thiên và Dao Trì đã đến, Chu Du cũng ở lại trong Bồng Lai.

Chẳng mấy chốc, thời gian của Tử Tiêu tam giảng đã đến.

Trong Hồng Hoang cũng vang lên tiếng của Đạo tổ Hồng Quân: "Thời gian đã đến, ta tại Tử Tiêu Cung giảng Hỗn Nguyên đại đạo, người có duyên đều có thể đến!" … Thời gian của Tử Tiêu đệ tam giảng đã đến.

Theo tiếng của Đạo tổ Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang, những người đồng đạo ở Tử Tiêu Cung đều không thể chờ đợi mà đi đến trong Hỗn Độn.

Bởi vì lần này Đạo tổ Hồng Quân chắc chắn sẽ giảng về Hỗn Nguyên đại đạo, do lần trước Hồng Quân giảng đạo, mọi người nhao nhao tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tự nhiên vô cùng khao khát cảnh giới Hỗn Nguyên sau đó, các đại năng mới kích động như vậy.

Trong Bồng Lai, Chu Du cũng nghe thấy tiếng của sư phụ, lập tức gọi Hạo Thiên, Dao Trì và Kim Sư, chuẩn bị đến Tử Tiêu Cung.

Lần này Chu Du không đi từ Bất Chu Sơn đến Hỗn Độn như trước, mà trực tiếp vung tay mở ra một đường hầm không gian trước mặt, đưa mọi người đi vào.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, Chuẩn Thánh có thể tùy tay phá vỡ không gian, nhưng muốn mở ra một đường hầm không gian như vậy, phải có lĩnh ngộ nhất định về không gian đại đạo.

Hơn nữa còn cần sự khống chế vô cùng tinh vi, lỡ như không khống chế tốt, sẽ bị Hỗn Độn chi khí trực tiếp phá nát thông đạo.

Mà đường hầm không gian Chu Du mở ra có thể trực tiếp nối liền với Hỗn Độn, có thể thấy lúc này Chu Du lĩnh ngộ không gian đại đạo đã rất sâu, thực lực lại có tiến bộ lớn, lại có thể tùy tay mở ra đường hầm không gian.

Đợi đường hầm không gian ổn định, Chu Du liền đưa ba người xuyên qua đường hầm không gian xuất hiện trong Hỗn Độn, sau đó cảm ứng phương hướng của Tử Tiêu Cung, đưa ba người trực tiếp bay về phía đó.

Không lâu sau đã đến bên ngoài Tử Tiêu Cung, phát hiện họ là những người đến sớm nhất, những người khác vẫn chưa thấy bóng dáng.

Tuy Hạo Thiên và Dao Trì có chút kinh ngạc, nhưng Chu Du đã sớm đoán được.

Dù sao lúc này Chu Du đã là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại trực tiếp mở đường hầm không gian, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

Mấy người thấy cửa Tử Tiêu Cung đã mở, Hạo Thiên và Dao Trì đi đến cửa đứng lại, xem ra là đã nhận được truyền tin của sư phụ.

Còn Chu Du đưa Kim Sư trực tiếp đi vào trong Tử Tiêu Cung, trên đài cao sư phụ vẫn chưa xuất hiện.

Chu Du tìm đến vị trí của mình ngồi xuống, Kim Sư cũng tìm đến vị trí cũ ngồi yên.

Theo thời gian trôi qua, người Hồng Hoang cũng lục tục đến.

Đương nhiên Tam Thanh chỉ sau mấy người Chu Du.

Thấy Chu Du trên đài, Tam Thanh và những người khác cũng hành lễ rồi tìm vị trí ngồi xuống. … Đợi đến giờ, Hạo Thiên và Dao Trì đóng cửa lớn của Tử Tiêu Cung.

Lúc này Chu Du mới phát hiện, trong số những người đồng đạo ở Tử Tiêu Cung, có một bộ phận nhỏ không xuất hiện, xem ra đã vẫn lạc.

Mặc dù lúc này Hồng Hoang chưa có đại kiếp, nhưng tranh đấu trong Hồng Hoang lúc nào cũng không thể tránh khỏi.

Sau Tử Tiêu nhị giảng, cuộc tranh đấu vì Tiên thiên linh bảo không hề ít, chắc cũng vì vậy mà một bộ phận người không còn cơ hội nghe đạo nữa.

Theo sau cửa Tử Tiêu Cung đóng lại, mọi người cũng đều tập trung nhìn lên đài cao.

Chỉ thấy Đạo tổ Hồng Quân đã xuất hiện trên đài, toàn thân khí tức không hề lộ ra một chút nào, hiển nhiên là thực lực đã đại tiến.

Thấy mọi người dưới đài, Hồng Quân cũng không nói gì, nhắm mắt tĩnh tâm, tự mình bắt đầu giảng.

“Đại đạo đã định, bần đạo có ba lần giảng đạo, các ngươi đều biết.

Đây là lần cuối cùng, giảng về Hỗn Nguyên đại đạo!” Hồng Quân

vô cùng bình tĩnh nói với những người dưới đài, không có một chút dao động.

Chu Du trong lòng khẽ động, *‘Xem ra sư phụ sắp thân hợp Thiên Đạo rồi.’* Mà những người dưới đài sớm đã biết đây là lần giảng đạo cuối cùng của Đạo tổ Hồng Quân, sau đó cũng nhao nhao quỳ lạy.

“Hỗn Độn sơ khai, có vật hỗn thành, sinh trước trời đất.

Tĩnh lặng, trống rỗng, độc lập mà không đổi, tuần hoàn mà không ngừng, có thể làm mẹ thiên hạ.

Ta không biết tên nó, gượng gọi là Đạo, gượng đặt tên là Đại.

Đại thì đi, đi thì xa, xa thì về.

Cho nên Đạo lớn, Trời lớn, Đất lớn, Người cũng lớn.

Trong vũ trụ có tứ đại, mà người ở một trong đó.

Người theo Đất, Đất theo Trời, Trời theo Đạo, Đạo theo tự nhiên.” “Tiên nhân đạo sĩ phi hữu thần, tích tinh lũy khí dĩ vi chân…” “Ngũ hành tương thôi phản quy nhất, tam ngũ hợp khí cửu cửu tiết…” Lúc này Hồng Quân đã gần như Thiên Đạo, tự nhiên khác với hai lần giảng đạo trước.

Mà lần này giảng về đại đạo cũng là Hỗn Nguyên đại đạo, mọi người trong Tử Tiêu Cung nghe cũng cảm thấy vô cùng huyền ảo, có phần khó hiểu, nhưng cũng cố gắng chống đỡ.

Dù không thể hoàn toàn lý giải cũng phải ghi nhớ kỹ những gì Đạo tổ giảng.

Chu Du đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuy nghe có chút khó khăn, nhưng cũng có thể lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Mà Tam Thanh ngồi ở hàng đầu, dựa vào truyền thừa của Bàn Cổ cũng chỉ có thể hấp thu được năm phần, huống chi là Nữ Oa, Tiếp

Dẫn, Chuẩn Đề, nhiều nhất cũng chỉ được hai phần.

Những người còn lại dưới điện đều nhíu mày, mặt mày hoang mang.

Dù sao lần giảng đạo này là Hỗn Nguyên đại đạo, những người nghe hiểu đều là những tồn tại có tư chất Hỗn Nguyên.

Về phần những người không hiểu, Hỗn Nguyên đại đạo mà Hồng Quân giảng vốn không phải chuẩn bị cho họ.

Hồng Quân đối với phản ứng của mọi người bên dưới cũng không quan tâm, tự mình giảng tiếp.

Một lần giảng này trôi qua ba ngàn năm.

Khi Hồng Quân dừng giảng đạo, trong điện chỉ có vài người còn lưu lại trong loại ý cảnh huyền diệu đó, không thể tự thoát ra.

Dù sao cũng là những tồn tại Tiên thiên có tư chất Hỗn Nguyên.

Chương 81

Những người còn lại đã tỉnh lại ngay khi Hồng Quân kết thúc giảng đạo, căn bản không thể lý giải Hỗn Nguyên đại đạo.

Trong số những người có mặt, cảnh giới của Chu Du là cao nhất, tam thi đều đã trảm, vì vậy thu hoạch cũng lớn nhất.

Cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng đã hoàn toàn ổn định, chỉ cần có chút tiến triển là có thể tiến vào Chuẩn Thánh đỉnh phong, suy xét việc tam thi hợp nhất.

Hồng Quân thấy cảnh giới của Chu Du như vậy, trong lòng cũng có chút yên tâm.

Hiện tại đã cách Hỗn Nguyên không xa, xem ra đợi mình thân hợp Thiên Đạo không lâu, Chu Du liền có thể thành công đột phá, chứng Hỗn Nguyên.

Lập tức, ngón tay dưới đạo bào chỉ một cái, một đạo cảm ngộ liền rơi vào người Chu Du, đương nhiên không ai thấy được.

Chính là cảm ngộ chứng đạo Hỗn Nguyên của Hồng Quân.

Tin rằng có những thứ này, con đường chứng đạo của Chu Du sẽ dễ dàng hơn.

Chu Du đang ở trong cảnh giới huyền diệu tự nhiên không thể cảm nhận được, nhưng đợi đến khi tỉnh lại sẽ hiểu.

Làm xong tất cả, Hồng Quân cũng mở mắt, hai đạo thần quang cũng lóe lên trong mắt.

Mọi người trong điện cũng đều đã tỉnh lại.

Chu Du tự nhiên cũng cảm nhận được cảm ngộ do Hồng Quân

truyền đến, vội vàng quỳ lạy dưới đất.

Những người còn lại thấy Chu Du như vậy cũng nhao nhao quỳ lạy: "Cảm tạ ân truyền đạo của sư phụ!" Hồng Quân gật đầu, sau đó mọi người trong điện liền nghe thấy đạo âm truyền đến.

"Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, ta được Tạo Hóa Ngọc Điệp, chứng đạo Hỗn Nguyên, đáng lẽ có ba lần giảng đạo.

Ba lần giảng đạo này đã hoàn tất.

Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi một, cho nên Thiên Đạo cần bổ sung, ta sẽ lấy thân hợp Thiên Đạo, không phải đại thế trời đất sẽ không xuất hiện!" Mọi người biết Hồng Quân sắp thân hợp Thiên Đạo, nhưng đến hôm nay mới hiểu rõ là chuyện gì, lập tức đồng thanh nói: "Sư phụ không thể!" Mặc dù biết sau khi Hồng Quân hợp đạo, sau này cũng sẽ nhẹ nhõm hơn, không giống như trước đây trên đầu lúc nào cũng có một vị Thánh nhân đè nặng.

Nhưng dù sao Hồng Quân truyền đạo có ơn với mình, vì vậy vẫn phải làm chút công phu bề mặt.

Không đợi mọi người nói tiếp, Hồng Quân lại mở miệng: "Ta thân hợp Thiên Đạo, Đại Đạo ẩn náu, Thiên Đạo tiếp quản Hồng Hoang.

Thiên Đạo Thánh nhân cũng nên thuận ứng Thiên Đạo mà xuất thế, là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, nhưng lại không phải Hỗn Nguyên Đại La, có thể đem nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, vạn kiếp bất diệt!" "Thánh nhân là hiệp trợ Thiên Đạo chưởng quản Hồng Hoang, Thiên Đạo không diệt Thánh nhân không chết, nếu không phải Thánh nhân, dưới lượng kiếp đều có nguy cơ vẫn lạc!" Nghe Hồng Quân nói vậy, mọi người càng thêm kinh hãi.

Hóa ra còn có một quả vị Thiên Đạo Thánh nhân, tuy không phải chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đem nguyên thần ký

thác vào Thiên Đạo liền có thể trở thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Mà sau đó Hồng Quân nói, dưới Thánh nhân đều có nguy cơ vẫn lạc càng khiến mọi người sợ hãi, lại không biết phải làm sao.

Lúc này, liền nghe một người dưới điện nói: "Đạo tổ tại thượng, làm thế nào để thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân!" … Mọi người đang ngẩn người thì nghe thấy một giọng nói từ dưới điện truyền đến.

Chu Du nhìn kỹ, hóa ra là Thái Thanh Lão Tử hỏi.

Lão Tử nói xong, Tử Tiêu Cung rơi vào trầm mặc, ai nấy đều lộ vẻ khao khát nhìn Hồng Quân trên đài cao.

Mà Chu Du biết thánh vị đã được định sẵn, ngay cả Hồng Quân cũng không thể thay đổi, dù sao đây là sự sắp đặt của Đại Đạo, vì vậy y mang vẻ mặt thích thú nhìn đám người dưới điện.

Hồng Quân nhìn những người nghe đạo bên dưới, sau đó mở miệng nói: "Dưới Huyền Môn của ta, sẽ có sáu quả vị Thánh nhân!" Những người dưới điện nghe vậy, nhao nhao nhìn về sáu cái bồ đoàn phía trước, dù sao sáu cái bồ đoàn này đã xuất hiện từ lần đầu tiên ở Tử Tiêu Cung.

Mặc dù Chu Du là đích truyền của Đạo tổ Hồng Quân, theo lý cũng nên có một thánh vị, nhưng vị trí của Chu Du là do Đạo tổ sau này sắp xếp.

Tuy sự tồn tại của Chu Du khiến mọi người có chút nghi hoặc, nhưng sáu thánh vị chắc chắn có liên quan đến sáu cái bồ đoàn này. *'Chẳng lẽ sáu cái bồ đoàn này chính là sáu thánh vị!'* Côn Bằng hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào bồ đoàn của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Ở không xa, Hồng Vân cũng đầy lòng hối hận.

Sự việc đến nước này, tuy biết thánh vị không liên quan đến mình, nhưng dù sao bồ đoàn là bị cướp từ trong tay mình, khó tránh khỏi đau lòng.

Lại thấy Côn Bằng mắt đầy lệ khí, bất giác cảm thấy vô lực. *'Lỗ to rồi!

Thật sự là lỗ to rồi!'* Mà sáu người bị mọi người nhìn chằm chằm, Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì trong lòng vui mừng khôn xiết.

Lão Tử tuy đã có dự liệu, nhưng để chắc chắn cũng mở miệng hỏi: "Không biết ai có thể hưởng quả vị Thánh nhân!" Những người trên bồ đoàn càng không chớp mắt nhìn Hồng Quân, hy vọng nghe được câu trả lời trong lòng mình.

Chỉ nghe trên đài cao, Hồng Quân lật tay, một luồng tử khí liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hồng Quân lộ vẻ tiếc nuối nhìn Chu Du, còn Chu Du thì mắt đầy vẻ không quan tâm, dù sao Thiên Đạo Thánh nhân làm sao bì được với Hỗn Nguyên Đại La.

Một bên là nguyên thần ký thác Thiên Đạo, sau này cũng bị Thiên Đạo chế ngự, một bên là chứng đạo Hỗn Nguyên, siêu thoát Thiên Đạo.

Chu Du tự nhiên biết nên chọn thế nào, huống hồ thánh vị lần này cũng là do Đại Đạo sắp đặt, căn bản không có phần của mình.

Thấy biểu hiện của Chu Du như vậy, Hồng Quân mỉm cười.

Mặc dù biết tính cách của đồ đệ mình, nhưng dù sao lúc này là quả vị Thánh nhân, khó tránh khỏi khiến người khác đỏ mắt, mà biểu hiện của Chu Du càng khiến Hồng Quân tán thưởng, xem ra mình không chọn sai người.

Nào biết mục tiêu của Chu Du không phải là Hỗn Nguyên Đại La đơn giản, mà là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, thậm chí còn muốn giúp Hồng Quân thoát khỏi Thiên Đạo.

Nếu Hồng Quân biết suy nghĩ của Chu Du, e rằng cũng sẽ bị ý tưởng của y dọa cho một phen, dù sao bản thân ông cũng chỉ nghĩ đến việc thân hợp Thiên Đạo, sau đó có chút tham ngộ, chứng đạo Vô Cực.

Thấy biểu hiện của Chu Du, Hồng Quân cũng yên lòng, mở miệng nói: "Đây là Hồng Mông Tử Khí, là nền tảng để thành tựu quả vị Thánh nhân!

Một đạo Hồng Mông Tử Khí liền có thể thành tựu một tôn quả vị Thánh nhân!" Mọi người trong điện ai nấy đều mặt đỏ tai hồng nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân, không ngờ một đạo Hồng Mông Tử Khí như vậy lại có thể giúp người ta thành tựu Thánh nhân!

Đồng thời trong lòng cũng hiểu rõ, nếu không có đạo Hồng Mông Tử Khí này, thì đừng hòng thành tựu quả vị Thánh nhân!

Sau đó liền nghe Hồng Quân nói tiếp: "Bàn Cổ khai thiên, có đại công đức, Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thân mang khai thiên công đức, có thể làm đồ đệ của ta, cơ duyên đến, liền có thể thành Thánh!" Tam Thanh ba người nhìn nhau, sau đó quỳ lạy: "Chúng con đồng ý!" Hồng Quân gật đầu, Hồng Mông Tử Khí trong tay phân ra ba đạo, chui vào đỉnh đầu của Tam Thanh.

Thấy Hồng Mông Tử Khí rơi xuống, ba người vui mừng hớn hở.

Chu Du nhìn mà buồn cười, *'Bây giờ các ngươi còn chưa rõ điều này đại biểu cho cái gì đâu!'* Nhưng Chu Du sẽ không nói gì, sau đó liền nghe tiếng Hồng Quân truyền đến.

"Nữ Oa có đại công đức tại thân, có thể làm quan môn đệ tử của

ta, có thể thành tựu Thánh nhân!" Nữ Oa lập tức quỳ lạy, "Bái kiến sư tôn!" Một đạo Hồng Mông Tử Khí lại từ tay Hồng Quân bay ra, rơi trên đỉnh đầu Nữ Oa.

Bảy đạo Hồng Mông Tử Khí đã đi bốn đạo, còn lại ba đạo, mọi người cũng đều đoán được sáu cái bồ đoàn có thể chính là sáu thánh vị!

Nghe Hồng Quân nói Nữ Oa là quan môn đệ tử, hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lòng nóng như lửa đốt, vội vàng quỳ xuống đất.

"Sư phụ tại thượng, Tây phương của chúng con là nơi cằn cỗi, tu đạo không dễ, nhưng hai huynh đệ chúng con một lòng cầu đạo, xin sư phụ thành toàn!" Mọi người thấy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại giở trò cũ, nhao nhao liếc mắt giận dữ.

Chương 82

Mặc dù biết không ngồi trên bồ đoàn thì thánh vị khó được, nhưng cũng không muốn để Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có được.

Trên đài, Hồng Quân nghe xong lời của hai người, trong lòng cũng thầm than.

Nếu không phải vì tranh đấu với La Hầu mà nợ nhân quả, vô biên nghiệp lực giáng xuống, đâu có cơ hội cho hai người.

Nhưng sự sắp đặt của Đại Đạo lại không thể phản bác, sau đó cũng đành mở miệng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có đại công đức, nhưng sau này tự có khí vận, có thể làm ký danh đệ tử của ta, cũng có thể thành Thánh!" Nghe Hồng Quân nói vậy, hai người tức thì mừng rỡ vô cùng, vội vàng lại quỳ lạy.

"Đa tạ sư tôn!" Mặc dù chỉ là ký danh đệ tử, không bằng Tam Thanh, Nữ Oa, nhưng dù sao cũng được Hồng Quân thu nhận vào môn hạ, hơn nữa còn có cơ duyên thành Thánh, hai người đâu còn không thỏa mãn.

Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân lại phân ra hai đạo rơi trên đầu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hiện tại sáu cái bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung đều đã được Hồng Quân ban cho Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này trên tay Hồng Quân chỉ còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí, mọi người trong lòng cũng không khỏi có chút mất mát.

Dù sao ai cũng biết Đạo tổ Hồng Quân còn có một đích truyền đệ tử là Chu Du, đạo Hồng Mông Tử Khí này hẳn là của Chu Du.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng dù sao vẫn còn cơ hội, cho nên

ngoài mất mát, vẫn còn vài phần khao khát.

Lập tức mọi người cũng đều quỳ lạy, nói với Hồng Quân: "Xin sư phụ thương xót chúng con!" Chu Du nhìn cảnh này trong lòng cũng thầm than, *'Số mệnh của Hồng Vân à, tuy mình đối với đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không có chút ý nghĩ nào, nhưng biết rõ kết cục, nghĩ đến tương lai của Hồng Vân, với tư cách là bạn bè cũng lo lắng cho hắn.'* Hồng Quân thấy tình trạng của mọi người dưới điện, cũng than một tiếng, sau đó nói: "Thôi được, cũng thành toàn cho các ngươi!" Mọi người dưới điện nghe vậy càng vui mừng khôn xiết, vốn dĩ đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không tính đến, không ngờ học theo hai người Tây phương không cần mặt mũi lại có thu hoạch như vậy!

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng trong tay Hồng Quân bay ra, liền lượn lờ trong Tử Tiêu Điện.

Đương nhiên mọi người trong điện cũng không thể ra tay, dù sao tất cả đều phải xem vận may, trên đài lúc này Đạo tổ Hồng Quân vẫn còn đó.

Trong mắt mọi người chỉ còn lại đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Lại thấy Hồng Mông Tử Khí lượn lờ hồi lâu, liền thẳng tắp rơi xuống, rơi thẳng vào người một vị đạo nhân mặc hồng bào.

Mọi người ai oán, sau đó nhìn về người đó, không phải Hồng Vân thì là ai!

"Sao lại là hắn!" Mọi người thấy Hồng Mông Tử Khí rơi trên đầu Hồng Vân cũng tức không chịu nổi, nhìn Hồng Vân với ánh mắt không thiện cảm.

Bồ đoàn cũng nhường rồi, tại sao còn có Hồng Mông Tử Khí.

Mà lúc này Hồng Vân thấy Hồng Mông Tử Khí rơi trên người

mình, vui mừng như điên, đối với ánh mắt của những người xung quanh dường như không cảm nhận được.

Ở không xa, Côn Bằng nhìn Hồng Vân, hung quang trong mắt càng thêm mấy phần, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hại ta mất thánh vị, lại còn có Hồng Mông Tử Khí lựa chọn, Hồng Vân ngươi thật là may mắn!" Nếu không phải Hồng Vân nhường chỗ, bồ đoàn của mình sao lại bị hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cướp mất.

Côn Bằng tự biết lúc này mấy người trên bồ đoàn đều là Thánh nhân tương lai, tự nhiên đè nén hận thù, nhưng Hồng Vân là thủ phạm khiến mình mất thánh vị, tự nhiên không thể bỏ qua, huống hồ lúc này Hồng Vân còn có Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân đã phân phát hết, sau đó cũng nói tiếp: "Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, các ngươi cũng có một tia sinh cơ.

Tuy Thiên Đạo có số, người có đại trí tuệ, đại nghị lực cũng có thể thành Thánh!" Nghe xong lời của Hồng Quân, một số ít người suy nghĩ một lúc, sau đó sắc mặt quái dị, *'Lời này của Đạo tổ chẳng phải là nói chúng ta ra tay cướp đoạt sao!'* Thánh nhân đã được trời định không thể động vào, nhưng Hồng Vân lại là quả hồng mềm.

Mấy người nhìn Hồng Vân, khóe mắt càng co giật.

Mà đại đa số người cũng có sắc mặt quái dị, nhưng khác với mấy người phía trước, mọi người lại nhao nhao nhìn về phía Chu Du, kinh ngạc vì là đích truyền đệ tử của Đạo tổ mà Chu Du lại không có thánh vị, ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng không có.

Mà Chu Du cũng không quan tâm ánh mắt của mọi người, dù sao con đường của mình đã rõ ràng, chính là chứng đạo Hỗn Nguyên, Hồng Mông Tử Khí không có tác dụng gì!

Tuy nhiên, thấy mấy người cứ nhìn chằm chằm vào Hồng Vân, y cũng ý thức được nguy cơ của Hồng Vân đã đến. … Nói về Hồng Vân vui mừng có được Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên vô cùng hân hoan.

Hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, sau đó liền thấy rất nhiều đại năng trong Tử Tiêu Điện đều đang nhìn mình, ánh mắt lộ ra đầy vẻ tham lam.

Hồng Vân tự nhiên biết suy nghĩ của mọi người, nhưng lúc này Hồng Mông Tử Khí đã thuộc về mình, lại là do Đạo tổ Hồng Quân ban cho, tạm thời không ai có thể cướp đoạt.

Hồng Vân tuy nghĩ vậy, nhưng cũng rõ ràng Hồng Mông Tử Khí là nền tảng để thành tựu Thánh nhân, sẽ thu hút vô số đại năng dòm ngó.

Nếu không phải đang ở trong Tử Tiêu Cung, e rằng hiện tại đã có người gạt bỏ sự kiêng dè đối với Chu Du và Trấn Nguyên Tử mà ra tay.

Dù sao các đại năng Hồng Hoang đều rất rõ, Hồng Vân chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, tuy cảnh giới không yếu, nhưng thực lực thực sự có hạn.

Mà hai người bạn tốt của Hồng Vân, Chu Du và Trấn Nguyên Tử, một người là đích truyền của Đạo tổ, hiện tại cũng không biết cảnh giới ra sao, trước đây một mình đánh cho Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc phải ôm đầu tháo chạy, thực lực không thể lường được.

Người còn lại là chủ nhân của Địa Thư, tay cầm Địa Thư đứng trên đại địa Hồng Hoang, có thể nói là phòng ngự vô biên, không dễ gì phá được.

Nếu hai người quyết tâm bảo vệ Hồng Vân, những người có ý đồ với Hồng Vân sẽ rất khó xử.

Hồng Vân tự nhiên cũng biết chỗ dựa của mình, quay người nhìn

Trấn Nguyên Tử bên cạnh, lại thấy Trấn Nguyên Tử mặt đầy tức giận nhìn mấy người ở không xa.

Hóa ra là mấy người ở đó đang thương lượng làm sao để đoạt được đạo Hồng Mông Tử Khí này từ tay Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử thấy vậy tự nhiên không hài lòng.

Mà Hồng Vân thấy cảnh này, trong lòng cũng thầm hổ thẹn, vừa rồi mình lại còn nghĩ Trấn Nguyên Tử có ý đồ với đạo Hồng Mông Tử Khí này hay không, thực sự không nên.

Sau đó thấy Trấn Nguyên Tử quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hồng Vân, nói: "Hồng Vân thật là may mắn nha!" Ngữ khí mang theo một tia hâm mộ, nhưng không có một chút đố kỵ.

Ban đầu khi Đạo tổ Hồng Quân phân phát Hồng Mông Tử Khí, Trấn Nguyên Tử còn có chút ảo tưởng.

Nhưng khi tử khí lần lượt bị Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lấy hết, Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng dần dập tắt ý nghĩ đó.

Cũng giống như mọi người, y nghĩ đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng chắc chắn thuộc về Chu Du.

Với tư cách là bạn tốt, tuy không phải mình có được, nhưng cũng thực sự vui mừng cho Chu Du.

Nhưng không ngờ Đạo tổ lại để mọi người dựa vào vận may, Trấn Nguyên Tử không khỏi kinh ngạc.

Mà đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng rơi trên đầu Hồng Vân, càng khiến Trấn Nguyên Tử vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ *'Tên tiểu tử Hồng Vân này thật là may mắn nha!'* Thấy Hồng Mông Tử Khí đã chọn Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng giống như vừa rồi, tự nhiên vui mừng cho bạn tốt.

Nhưng sau đó nghe lời của Đạo tổ Hồng Quân, Trấn Nguyên Tử biết xem ra đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, Hồng Vân lấy được vẫn chưa yên ổn.

Tuy nhiên, y không có một chút tâm tư cướp đoạt, toàn bộ suy nghĩ đều là làm sao để bảo vệ Hồng Vân.

Dù sao trong Tử Tiêu Cung đâu đâu cũng là Chuẩn Thánh, chỉ cần một nửa có ý đồ với Hồng Vân, hai người mình cũng không có sức phản kháng.

Trấn Nguyên Tử là người có chân tính tình, có khí phách lớn lao ở Hồng Hoang.

So sánh giữa Hồng Mông Tử Khí – cơ duyên thành Thánh và bạn tốt, y dứt khoát chọn bạn tốt, không thể không nói Chu Du nguyện ý kết bạn với Trấn Nguyên Tử.

Thấy ánh mắt của Hồng Vân, lại nghe không ít đại năng mưu đồ Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi mở miệng với Hồng Vân: "Hồng Vân không cần lo lắng, có ta ở đây, với tư cách là huynh trưởng, nhất định sẽ bảo vệ ngươi chu toàn!" Lời của Trấn Nguyên Tử cũng khiến Hồng Vân tăng thêm mấy phần cảm giác an toàn.

"Đa tạ đạo hữu!" Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử chân tình bộc lộ cũng tăng thêm lòng tin, nhìn quanh bốn phía, sau đó tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong tỏa ra, trên người cũng toát ra một loại khí chất không sợ hãi.

Chương 83

Dù sao Hồng Vân cũng là một trong những đại năng của Hồng Hoang, muốn có được cơ duyên thành Thánh trong tay Hồng Vân, thì phải xem mình có dũng khí để cùng Hồng Vân tử chiến một trận hay không.

Lúc này, Chu Du ở bên cạnh đài cao cũng thấy được biểu hiện của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, trong lòng cũng vui mừng.

Dù sao trong thế giới lớn như Hồng Hoang, có được một hai người bạn tri kỷ, thật không dễ dàng.

Chu Du nói không chừng đến lúc đó cũng phải ra tay chấn nhiếp một phen, để bọn họ đừng ai cũng có ý đồ với Hồng Vân.

Tuy nhiên, Chu Du biết kiếp trước là Côn Bằng và Minh Hà ra tay, còn có mấy vị đồng đạo ở Tử Tiêu Cung cũng tham gia cướp đoạt, rốt cuộc Hồng Vân vẫn lạc như thế nào, Chu Du thực sự không có ấn tượng.

Về sau trước tiên để Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử ở cùng nhau, đợi mình tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên, thì hoàn toàn có thể bảo vệ được đạo Hồng Mông Tử Khí này của Hồng Vân, dù sao không ai dám vuốt râu hùm dưới mí mắt của một vị Thánh nhân.

Nhưng Chu Du cũng biết Hồng Vân muốn vượt qua kiếp này cũng rất khó, dù sao Hồng Mông Tử Khí quá quý giá, là thứ bắt buộc phải có để thành Thánh.

Mà Chu Du hiện tại tuy đã trảm tam thi, nhưng dù sao vẫn chưa tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên, trong khoảng thời gian trước khi Chu Du chứng đạo, hai người Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không dễ dàng gì.

Nếu Hồng Vân có thể hạ quyết tâm, chủ động từ bỏ đạo Hồng Mông Tử Khí này, tự nhiên sẽ không gặp nạn, vì mục tiêu của mọi người đều là Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng Chu Du biết Hồng Vân không thể nào từ bỏ, dù sao đây là một vị trí Thánh nhân, ý nghĩ của người tu đạo chẳng phải là chứng đạo Hỗn Nguyên sao.

Hiện tại có Hồng Mông Tử Khí, thành tựu Hỗn Nguyên chỉ trong tầm tay, Hồng Vân tự nhiên sẽ không từ bỏ, cho nên cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Chu Du nhìn đám người trong điện, trong lòng cũng không ngừng suy tính, làm thế nào mới có thể bảo vệ được tên ngốc Hồng Vân này.

Mà Hồng Mông Tử Khí đối với Chu Du mà nói giống như gân gà, thậm chí còn không bằng gân gà.

Mặc dù Chu Du cũng muốn xem Hồng Mông Tử Khí làm thế nào để giúp người ta thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng bản thân y tuyệt đối sẽ không sử dụng.

Dù sao Chu Du tu đạo đến ngày nay, mục tiêu luôn vô cùng rõ ràng, đó chính là chứng đạo siêu thoát.

Lựa chọn phương pháp tam thi hợp nhất, chính là không muốn thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, bị Thiên Đạo hạn chế, tự nhiên sẽ không thay đổi phương hướng của mình, huống hồ ý nghĩ cuối cùng của Chu Du là chứng cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, còn muốn giúp Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo, làm sao có thể chủ động trở thành Thiên Đạo Thánh nhân!

Không đợi Chu Du suy nghĩ nhiều hơn, Hồng Quân trên đài đã mở miệng.

“Đã được đại đạo Huyền Môn của ta, trảm tam thi, tất nhiên phải

có vật ký thác.

Nay linh bảo Hồng Hoang có hạn, ta thấy các ngươi cũng không có linh bảo vừa tay.

Với tư cách là đệ tử Huyền Môn đến Tử Tiêu Cung này nghe đạo, nhất định sẽ có cơ duyên!" "Ta năm xưa du lịch Hồng Hoang, cũng có được một số bảo bối.

Nay ta sắp thân hợp Thiên Đạo, những thứ này cũng không còn tác dụng, hôm nay liền ban hết cho các ngươi, cũng coi như là vật phòng thân!" Hồng Quân vừa dứt lời, người trong điện lại rơi vào chấn kinh.

Phải biết rằng trong điện, ngoại trừ mấy vị đại thần Tiên thiên, Tam Thanh, Nữ Oa, có người thậm chí ngay cả một kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cũng không có.

Tiên thiên linh bảo duy nhất sau khi trảm nhất thi, trên người liền nghèo rớt mồng tơi.

Mọi người nghe Hồng Quân sắp phân phát bảo vật, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Người Hồng Hoang đều biết rõ trong trời đất Hồng Hoang này, Đạo tổ Hồng Quân có nhiều linh bảo nhất, ngay cả Tiên thiên chí bảo cũng có mấy kiện.

Nay Đạo tổ Hồng Quân sắp thân hợp Thiên Đạo, những linh bảo này đều sẽ được phân phát, mọi người tự nhiên vô cùng phấn khích.

Mà Chu Du biết hiện tại đã đến màn phân phát bảo vật, cũng không khỏi tĩnh tâm, thầm mong đợi.

Mặc dù biết mấy kiện Tiên thiên chí bảo của sư phụ Hồng Quân đều đã có người được chọn, Chu Du không suy xét.

Tuy nhiên, một số cực phẩm Tiên thiên linh bảo còn lại thì ai đến

trước được trước, không biết lần này mình sẽ có thu hoạch gì!

Chu Du tin rằng Hồng Quân chắc chắn đã để lại cho mình không ít thứ, chút tự tin này vẫn có.

Dù sao Chu Du mới được coi là đệ tử nhập môn thực sự của Hồng Quân, đã vào Ngọc Kinh Sơn từ trước khi Hồng Quân thành Thánh!

Hồng Quân cũng biết mình thân hợp Thiên Đạo, những linh bảo này đều không còn chỗ dùng, hơn nữa sau này Thánh nhân cũng cần những thứ này để trấn áp khí vận, nhưng dù sao Chu Du mới là đệ tử thực sự của mình, đương nhiên phải chuẩn bị tốt cho Chu Du! …… Trong điện Tử Tiêu, mọi người vui mừng khôn xiết, một lúc sau mới bình tĩnh lại, bấy giờ liền nghe Hồng Quân nhìn về phía mấy người trên bồ đoàn phía trước nói tiếp: "Các ngươi mấy người đều là Thánh nhân Thiên định, sau này thành đạo cần phải có linh bảo trấn áp khí vận!" Mọi người trong điện nghe lời của Đạo tổ Hồng Quân thì trong mắt càng thêm ghen tị.

Vốn dĩ có thể phân được linh bảo, bản thân đã vô cùng vui sướng.

Nhưng mấy người phía trước không những đã định trước sẽ thành Thánh nhân, mà còn được Đạo tổ đích thân ban bảo vật, thật đúng là khí vận ngút trời, linh bảo mà Đạo tổ ban cho để trấn áp khí vận thấp nhất cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thậm chí là thuộc loại Tiên thiên chí bảo, tự nhiên không khỏi khiến mọi người đỏ mắt.

Mấy người ngồi trên bồ đoàn lại càng hưng phấn vô cùng, dù sao linh bảo có thể được Đạo tổ Hồng Quân để mắt tới cũng là thứ mà bản thân mình mơ ước, sáu người nhìn Hồng Quân không chớp mắt.

Hồng Quân tự nhiên nhìn thấy vẻ nóng rực trong ánh mắt của mọi người, bèn không nói gì thêm, bàn tay lật lại, một món pháp bảo hình đồ xuất hiện trong tay, bức đồ này tỏa ra vạn đạo hào quang, thụy khí

bao quanh, phía trên có một cây cầu vàng, đại đạo chân ngôn lơ lửng trên đó, tràn ngập đạo uẩn của Đại đạo, uy áp vô cùng nặng nề, chính là Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ.

Hồng Quân lấy Thái Cực Đồ ra, rồi nói với Lão Tử ngồi ở vị trí đầu tiên trên bồ đoàn: "Bức đồ này là một trong ba báu vật khai thiên do Bàn Cổ Phủ hóa thành sau khi Bàn Cổ khai thiên, là Tiên thiên chí bảo, ngươi do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành nên có duyên với nó, hôm nay ta ban cho ngươi, có thể dùng để trấn áp khí vận, bức đồ này một khi giương ra, có thể đứng vào thế tiên thiên bất bại!" Lại là Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, Hồng Quân ra tay quả nhiên phi phàm, Lão Tử vốn tưởng Hồng Quân ban bảo vật, nhiều nhất cũng chỉ là cực phẩm linh bảo.

Cho dù bản thân Lão Tử thanh tĩnh vô vi cũng trực tiếp bị món linh bảo này làm cho choáng váng, phải biết rằng hiện tại trên tay mình còn chưa có Tiên thiên chí bảo.

Sau đó thấy Thái Cực Đồ từ tay Hồng Quân bay ra, vội vàng đưa hai tay lên, run rẩy đón lấy, rồi cúi đầu lạy xuống đất, miệng nói: "Đa tạ lão sư ban bảo!" Mọi người trong điện càng trực tiếp kinh ngạc đến ngây người, đây chính là Tiên thiên chí bảo, rất nhiều người ngay cả cực phẩm Tiên thiên linh bảo cũng chưa từng thấy qua, huống chi là Tiên thiên chí bảo.

Mà Thái Cực Đồ cũng là một trong ba báu vật khai thiên, là thượng phẩm trong số các Tiên thiên chí bảo, huyền diệu vô tận, có thể phòng ngự công kích yếu hại, chặn được mọi đòn tấn công, bình định địa phong thủy hỏa, tự nhiên khiến mọi người vô cùng ngưỡng mộ.

Lão Tử nhận lấy Thái Cực Đồ rồi ngồi lại trên bồ đoàn, Nguyên Thủy ở bên cạnh cũng lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ, Tiên thiên chí bảo ai

mà không muốn có, sau đó lòng đầy mong đợi nhìn Hồng Quân trên đài cao.

Chỉ thấy trong tay Đạo tổ Hồng Quân lại xuất hiện một vật.

"Nguyên Thủy cũng là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, ban cho ngươi lá cờ này, lá cờ này cũng là một trong ba báu vật khai thiên, Bàn Cổ Phiên, cũng thuộc Tiên thiên chí bảo, mong ngươi hãy sử dụng cho tốt!" Nguyên Thủy trong lòng vui mừng khôn xiết, sau đó cũng hai tay nhận lấy, cúi đầu lạy xuống đất, trong lòng cũng mãn nguyện hơn nhiều.

Bàn Cổ Phiên cũng là do Bàn Cổ Phủ hóa thành sau khi khai thiên, cũng thuộc tầng lớp thượng phẩm Tiên thiên chí bảo, có uy lực xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh phá tan chư thiên thời không, đạo tạo hóa vô cực, công năng thống ngự vạn pháp áo nghĩa, năng lực khai tịch trời đất hoàn vũ, lại có thể thao túng uy lực của trời đất, công phạt, tạo hóa càng được xếp vào hàng đầu Hồng Hoang.

Mà mọi người trong điện thấy lại là một món Tiên thiên chí bảo, càng thêm ghen tị, Tam Thanh thật sự có vận may vô thượng.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy đều đã nhận được Tiên thiên chí bảo, nhưng ba báu vật khai thiên là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đã đến tay Lão Tử, Nguyên Thủy, còn lại một món là Hỗn Độn Chung, nhưng đó là pháp bảo cộng sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, điều này cả Hồng Hoang đều biết, vậy thì Thông Thiên không dễ xử lý rồi.

Hồng Quân nhìn ánh mắt Thông Thiên cũng có chút do dự, thấy Thông Thiên có chút sốt ruột, Hồng Quân trầm tư một lát mới từ trong tay áo lấy ra một trận đồ, sau đó bốn thanh kiếm xuất hiện trên trận đồ, chính là Tru Tiên Kiếm Trận.

"Đây là Tru Tiên Kiếm Trận, vi sư biết Thông Thiên tính thích sát

phạt, nên ban cho ngươi kiếm trận này, nhưng trận này uy lực quá lớn, sát khí cực nặng, nếu bày ra trận này, phi tứ thánh không thể phá, nhưng lại không thể trấn áp khí vận, hãy dùng cho tốt!" Nghe lời của Hồng Quân, trong điện phảng phất như nổ tung, Tam Thanh ba người toàn bộ nhận được trọng bảo còn chưa tính, bây giờ Thông Thiên lại nhận được Tru Tiên Kiếm Trận.

Phải biết Tru Tiên Kiếm Trận là pháp trận sát phạt vô thượng của Thiên đạo, bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt lại được luyện tạo từ chất liệu đặc biệt không phải đồng, không phải sắt, không phải thép, không những không gì không phá được mà còn cứng rắn vô cùng, cộng thêm Tru Tiên Trận Đồ huyền diệu vô cùng.

Một khi Tru Tiên Kiếm Trận triển khai, thật sự là phi tứ thánh không thể phá, bây giờ Thông Thiên có món trọng bảo này, ai còn dám trêu chọc, dù sao hiện tại trong Hồng Hoang cũng chỉ có Hồng Quân là Thánh nhân.

Mà Thông Thiên cũng không thể chờ đợi được mà nhận lấy Tru Tiên Kiếm Trận, dù sao Thông Thiên vốn đã yêu thích kiếm đạo, bây giờ lại được bảo bối này, tự nhiên vui mừng hớn hở, đối với lời Hồng Quân nói không thể trấn áp khí vận, thật sự không mấy quan tâm, dù sao trên tay còn có Thanh Bình Kiếm có thể trấn áp khí vận.

Mà Chu Du trên đài thấy mấy người Tam Thanh nhận được linh bảo, trong lòng cũng đã có số, nghe Hồng Quân nói Tru Tiên Kiếm Trận không có cách nào trấn áp khí vận, cũng thầm than trong lòng.

Chương 84

Dù sao tính cách của Thông Thiên vẫn rất tốt, trong Tam Thanh, Chu Du có thiện cảm nhất với Thông Thiên, nhưng nghĩ đến đại nạn của Tiệt giáo sau này cũng là từ đây mà ra, dù sao Nhân giáo và Xiển giáo đều có Tiên thiên chí bảo trấn áp khí vận.

Tam Thanh tuy nói là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, nhưng tính cách mỗi người khác nhau, thấy Thông Thiên nhận được trọng bảo như vậy, Lão Tử cũng chỉ liếc một cái, sau đó liền nhắm mắt.

Mà Nguyên Thủy thấy Thông Thiên nhận được Tru Tiên Kiếm Trận, đặc biệt là nghe Hồng Quân nói phi tứ thánh không thể địch, trong lòng cũng có chút thay đổi, ánh mắt nhìn Thông Thiên cũng nhiều thêm mấy phần ghen tị, nhưng Thông Thiên tự nhiên không biết, còn tưởng là Nguyên Thủy đang chúc mừng mình.

Linh bảo của Tam Thanh đã được ban xuống, ba người còn lại trên bồ đoàn biết đã đến lượt mình.

Liền nghe Hồng Quân trên đài trong tay xuất hiện một quả cầu và một bức đồ rồi nói: "Vật này là Hồng Tú Cầu, là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, sau này cũng có một phen công đức tại thân, bức đồ này là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng thuộc loại cực phẩm Tiên thiên linh bảo, con gái của ta Nữ Oa, ngươi tính tình hòa nhã, không thích tranh đấu, hai món linh bảo này công thủ kiêm bị, hôm nay ta ban cho ngươi!" Nữ Oa vội vàng nhận lấy, sau đó cúi đầu lạy.

Hồng Tú Cầu là thượng phẩm trong số các cực phẩm Tiên thiên linh bảo, lớn bằng một vòng tay, màu hồng phấn, cả quả tú cầu treo đầy chuỗi ngọc, chuông nhỏ leng keng, mang một loại hào quang riêng.

Đây là công đức thánh khí của Nữ Oa, lập nên thiên địa nhân tam hôn; là dị bảo nhân duyên, có thể chủ quản hôn nhân tam giới, hữu tình nhân chung thành quyến thuộc, tự nhiên có công đức không ngừng.

Uy lực công kích cũng cực lớn, mặc cho ngươi pháp lực lớn đến đâu, cũng không thể trốn thoát, lại còn dính phải là chết, nhục thân nguyên thần đều không giữ được.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bức đồ này một khi giương ra, liền hóa thành một phương trời đất Hồng Hoang, nhốt người vào trong đó, phòng ngự cũng vô biên, cũng là một món chí bảo phòng ngự.

Mọi người trong điện dường như đã tê dại, chỉ là lần này Hồng Quân ban cho Nữ Oa không phải là Tiên thiên chí bảo mà thôi.

Thấy Nữ Oa tuy không phải Tiên thiên chí bảo nhưng cũng là hai món cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn còn lại trên bồ đoàn ngóng trông, cũng muốn biết mình sẽ có linh bảo gì, nhưng mãi không thấy Hồng Quân lên tiếng, thế là hai người lại trực tiếp quỳ xuống đất, mở miệng liền nói: "Lão sư tại thượng, Tây phương chúng con đất đai cằn cỗi, thiếu thốn linh bảo, xin lão sư từ bi, ban cho linh bảo, để trấn áp khí vận!" Hai người cũng không màng đến sự khinh bỉ trong điện, không ngừng khóc lóc kể khổ.

Hồng Quân cũng bất đắc dĩ, trong tay cũng xuất hiện mấy món linh bảo, sau đó bay về phía hai người.

"Hai người các ngươi có đại nghị lực, hôm nay cũng ban cho hai ngươi Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, Hàng Ma Xử, đều là cực phẩm Tiên thiên linh bảo!" Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhận lấy linh bảo, vội vàng dập đầu.

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên là của Tiếp Dẫn, giống như

Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên của Chu Du, đều thuộc loại cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đều là do hạt sen của Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành, ngồi trên đài sen, không vật gì có thể phá, sau này cũng là vật trấn áp khí vận của Tây phương giáo.

Sau này bị Văn đạo nhân hút mất ba phẩm, dẫn đến cấp bậc của Thập nhị phẩm Kim Liên hạ xuống, hóa thành cửu phẩm Kim Liên.

Hàng Ma Xử là của Chuẩn Đề, cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đối với ma tộc càng là công kích vô song, hậu thế Phật ma cùng tồn tại, Hồng Quân bây giờ không biết có biết hay không.

Chu Du nhìn hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cũng có chút cạn lời, nhưng cũng có mấy phần kính phục, dù sao không phải ai cũng có thể vứt bỏ mặt mũi.

Dù sao Tây phương không giống Đông phương, vốn cũng thuộc nơi linh tú của trời đất, nhưng trận chiến Đạo Ma khiến cho chủ mạch của Tây phương bị tổn thương, trở nên vô cùng cằn cỗi, hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề tuy hành sự có chút khiến người ta khinh bỉ, nhưng nếu là người khác thì còn không bằng hai người họ.

Mọi người trong điện thấy hành động của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cũng đều cúi đầu lạy, miệng cũng theo hai người nói: "Xin lão sư từ bi, ban cho linh bảo để phòng thân!" … Một đám đại năng nghe đạo trong điện, thấy mấy người trên bồ đoàn phía trước thấp nhất cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tự nhiên cũng vô cùng ngưỡng mộ, thấy Hồng Quân ban cho Tiếp Dẫn Chuẩn Đề xong liền nhắm mắt lại, tưởng rằng Hồng Quân không ban bảo vật nữa, trong lòng cũng sinh ra nỗi chua xót.

Cùng là người nghe đạo ở Tử Tiêu, mấy người phía trước không những nhận được Thánh vị, còn có rất nhiều linh bảo, mình thì chỉ có thể nhìn người khác vui mừng, càng nghĩ càng chua xót, mọi người

nhìn Chuẩn Đề Tiếp Dẫn phía trước, sau đó cũng lần lượt cúi đầu thỉnh cầu, trong nháy mắt cả điện Tử Hà trở nên ồn ào.

Hồng Quân nhìn những người trong điện từng người cũng học theo Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, sắc mặt càng thêm bất đắc dĩ, sau đó nói với mọi người trong điện: "Im lặng, những người trước đó đều là người có duyên, đã là đệ tử Huyền môn của ta, tự nhiên sẽ có được.

Ngoài điện Tử Tiêu có một Phân Bảo Nhai, linh bảo của ta đều đặt ở đó, các ngươi có thể đi tìm!" Sau đó Hồng Quân vung tay, cửa điện Tử Tiêu mở ra, mọi người đều bị đưa ra ngoài.

Mọi người thấy vậy, vội vàng lao về phía Phân Bảo Nhai, Hồng Quân chủ động phân phát bảo bối thì mình không có phần, nhưng bây giờ Hồng Quân nói rất nhiều linh bảo đều được đặt trên Phân Bảo Nhai, đó không phải là ai đến trước được trước sao.

Vì vậy mọi người cũng không thể chờ đợi được mà dùng hết sức bình sinh lao về phía Phân Bảo Nhai.

Mà Kim Sư, Trấn Nguyên Tử mấy người cũng nhận được ám hiệu của Chu Du, ngay khi ra khỏi cửa điện cũng bay về phía Phân Bảo Nhai.

Trong nháy mắt, Tử Tiêu Cung rộng lớn cũng chỉ còn lại Chu Du và Hồng Quân, cùng với Hạo Thiên Dao Trì.

Chu Du biết lão sư Hồng Quân không thể nào đặt tất cả linh bảo lên Phân Bảo Nhai, chắc chắn còn một ít.

Hơn nữa mình tuy cũng muốn một ít linh bảo, nhưng dù sao lão sư cũng không đưa mình ra khỏi điện, chắc chắn là có lời muốn nói với mình.

Không lâu sau, lão sư Hồng Quân sắp thân hợp Thiên đạo, Chu Du cũng muốn cùng Hồng Quân nói chuyện một phen.

Trên đài cao, Chu Du mặt mang nụ cười nhìn Hồng Quân.

“Lão sư, lần này ngài xuất huyết lớn rồi!

Kho tàng mấy trăm nguyên hội trong một sớm đã tan hết!” Hồng Quân sao có thể không nhìn ra tâm tư của Chu Du, cũng trực tiếp cười nói: “Ngươi cái thằng nhóc này, phải biết rằng những Tiên thiên linh bảo này đều đã được Đại đạo định sẵn chủ nhân, ta cũng không có cách nào can dự, nhưng ta sớm đã chuẩn bị cho ngươi rồi!” “Đa tạ lão sư, đa tạ lão sư!” Hồng Quân chỉ tay điểm vào trán Chu Du, dù sao bây giờ Chu Du cũng đã là tồn tại trảm tam thi, cũng chỉ có riêng tư, Hồng Quân mới làm như vậy, dù sao bên ngoài vẫn phải giữ chút mặt mũi cho Chu Du.

Hồng Quân lật tay, một món linh bảo hình cây thước liền xuất hiện trong tay Hồng Quân.

“Đây là Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Là đỉnh tiêm trong số các cực phẩm Tiên thiên linh bảo, tuy thuộc cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng công năng không kém gì Tiên thiên chí bảo, là bảo vật của một trong ba nghìn ma thần trước khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, bị tổn thương nghiêm trọng rơi xuống Hồng Hoang mới hóa thành Hồng Mông Lượng Thiên Xích.” “Bảo vật này công kích chỉ sau Thí Thần Thương của ngươi, lại có thể đo lường vạn vật, có năng lực kết nối không gian, đứng trên thước có thể bỏ qua thuộc tính không gian, trực tiếp đến đích!

Nhưng phòng ngự có hạn!” Nghe lời của Hồng Quân, Chu Du có chút kinh ngạc, xem ra món Hồng Mông Lượng Thiên Xích này là một bảo bối tốt.

Thí Thần Thương là công kích đệ nhất Hồng Hoang, bây giờ pháp bảo này công kích chỉ sau Thí Thần Thương, vậy chính là công kích mạnh nhất trong các cực phẩm Tiên thiên chi bảo, thật không hổ là di

bảo của ma thần.

Hơn nữa còn có năng lực khác, chỉ riêng hiệu quả bỏ qua không gian, mình có thể trực tiếp dựng Hồng Mông Lượng Thiên Xích giữa hai địa điểm, thật là một thần khí đi đường.

Nhưng bản lĩnh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích không chỉ có vậy, trong đó ẩn chứa không gian đại đạo, là đạo mà ba nghìn ma thần tu luyện, mãi đến khi Bàn Cổ khai thiên bị tổn thương mới rơi xuống Hồng Hoang, trở thành Tiên thiên linh bảo, nguyên bản là thuộc tầng lớp Hỗn độn chí bảo, thậm chí là trong Hỗn độn, cũng có thể trực tiếp đến, quả là một dị bảo vô thượng.

Hơn nữa Chu Du tranh đấu với người khác cũng không thể lúc nào cũng lấy Thí Thần Thương ra, dù sao uy lực của Thí Thần Thương quá lớn, có lúc Chu Du cũng không thể hoàn toàn khống chế, dù sao lúc này còn chưa hoàn toàn luyện hóa Thí Thần Thương, cần phải tam thi hợp nhất đột phá Hỗn Nguyên sau đó, mới có thể hoàn toàn luyện hóa sử dụng.

Tiên thiên chí bảo mới là vũ khí vừa tay của Thánh nhân, Chuẩn Thánh tuy cũng là thánh, nhưng so với Hỗn Nguyên thì kém quá xa, có thể sử dụng Tiên thiên chí bảo, nhưng không thể hoàn toàn thôi động, phát huy uy lực của Tiên thiên chí bảo.

Bây giờ có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vậy Chu Du cũng có một món bảo vật công kích vừa tay, hơn nữa Lượng Thiên Xích diệu dụng vô cùng, có thể nói là Tiên thiên linh bảo tùy thân đệ nhất của Chu Du.

Chuyện Thí Thần Thương ở trong tay Chu Du, cả Hồng Hoang đều đã truyền tai nhau, Hồng Quân tự nhiên cũng biết, dù sao Chu Du một mình chiến đấu với Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc, còn làm hai người trọng thương, danh tiếng của Chu Du sớm đã được Hồng

Hoang biết đến.

Dù sao Tiên thiên chí bảo có năng lực bình tế, Hồng Quân không biết Thí Thần Thương ở trong tay ai, mãi đến khi Thí Thần Thương xuất hiện mới biết đã bị Chu Du có được.

Nói đến Thí Thần Thương, lúc Hồng Quân đại chiến với La Hầu đã biết năng lực của món chí bảo này, nhưng lúc đó lại không thể giữ lại, vô cùng đáng tiếc, bây giờ món chí bảo này rơi vào tay Chu Du, cũng xem như đã giải quyết một tâm sự của Hồng Quân, dù sao nếu không phải La Hầu tự bạo, Thí Thần Thương cũng sẽ không thoát ra được.

Hồng Quân giao Hồng Mông Lượng Thiên Xích cho Chu Du, sau đó cũng từ trong tay áo lấy ra vô số linh vật, nói với Chu Du: "Linh bảo có số lượng đều nằm trong Đại đạo, vi sư cũng không thể giữ lại quá nhiều, thôi thì những Tiên thiên linh vật linh căn này đều giao cho ngươi, xem như là tư lương sau này!" Nhìn vô số linh vật trân quý trong tay Hồng Quân, Chu Du trong lòng cảm động, dù sao Hồng Quân đã trong quyền hạn lớn nhất đem tất cả mọi thứ cho mình, không khỏi khóe mắt hơi đỏ.

"Đa tạ lão sư!" "Ta không lâu nữa sẽ thân hợp Thiên đạo, không phải đại thế Hồng Hoang sẽ không xuất thế, ngươi còn cần phải tự lo liệu!" Tuy lời của Hồng Quân rất thẳng thắn, nhưng Chu Du biết suy nghĩ của Hồng Quân, cũng quỳ xuống trên bồ đoàn.

"Đệ tử hiểu!" "Ta biết ngươi đã trảm tam thi, kinh nghiệm thành tựu Hỗn Nguyên cũng đã truyền thụ cho ngươi, tin rằng thành tựu Hỗn Nguyên đối với ngươi không phải là vấn đề gì!

Ta sau khi thân hợp Thiên đạo cũng sẽ cẩn thận tham ngộ Vô Cực chi đạo, nếu ta xuất thế, lập tức đến gặp ta.

Ta sẽ truyền cho ngươi tham ngộ Vô Cực!" Chu Du nghe đến đây,

khóe mắt cũng không cầm được nước mắt.

Hồng Quân bị Thiên đạo khống chế, vẫn còn lo lắng cho mình, có cơ hội xuất thế cũng muốn đem cảm ngộ của mình truyền thụ cho mình, điều này thật sự khiến Chu Du cảm động, suy nghĩ trong lòng càng thêm kiên định, đó chính là nhất định phải để Hồng Quân thoát khỏi Thiên đạo, khôi phục tự do.

"Lão sư, đệ tử ghi nhớ!

Đệ tử tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên, tất sẽ nghĩ mọi cách, để lão sư thoát khỏi Thiên đạo!" Mà Hồng Quân nghe lời của Chu Du, cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, tuy biết con đường này vô cùng gian nan, nhưng mình vẫn phải thân hợp Thiên đạo, để Chu Du có một phương hướng cũng tốt, sau đó cũng mặt mang nụ cười đáp lại: "Vậy ta sẽ chờ ngươi!

Chương 85

Ha ha!" Nhìn biểu hiện của Hồng Quân, Chu Du cũng hiểu rõ suy nghĩ của Hồng Quân không phải là rất tin tưởng vào năng lực của Chu Du, nhưng Chu Du lại tràn đầy tự tin.

Dù sao Hồng Hoang vẫn đang trưởng thành, tuy lúc này thân hợp Thiên đạo tuy không phải là thân tử, nhưng cũng không khác gì vẫn lạc, nhưng sau này Hồng Hoang tấn thăng, trong trời đất có thể dung nạp Hỗn Nguyên Vô Cực, lúc đó Thiên đạo tuy mạnh, nhưng Hồng Quân cũng có cơ hội thoát khỏi Thiên đạo.

Thiên đạo vô tình Hồng Quân hữu ý, sự phát triển của Thiên đạo tất sẽ không dung nạp sự tồn tại khác biệt của Hồng Quân, mà Hồng Quân cũng đã tiêu hết nhân quả Hồng Hoang, Đại đạo tự nhiên sẽ để Hồng Quân thoát ly.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Du cũng nhiều thêm mấy phần tự tin, bây giờ điều cần làm là nắm bắt sự phát triển của Hồng Hoang là được rồi.

Đương nhiên bây giờ Chu Du không thể nói rõ với Hồng Quân, dù sao dưới Đại đạo, ai biết sẽ xảy ra biến hóa gì, nếu như không giống với sự phát triển của Hồng Hoang kiếp trước, vậy Chu Du sẽ mất đi tiên cơ.

Những lời hai người nói, những người khác cũng không biết, mọi người nghe đạo ở Tử Tiêu đang hướng về Phân Bảo Nhai, muốn giành trước thu hoạch.

Chu Du cũng không biết Kim Sư có lấy được món linh bảo trong lòng mình hay không! … Trong điện Tử Tiêu, Chu Du cũng trực tiếp thu Hồng Mông Lượng Thiên Xích mà Hồng Quân ban cho vào nguyên

thần.

Với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ hiện tại, tế luyện đơn giản cực phẩm Tiên thiên linh bảo là chuyện dễ dàng, mấy hơi thở là có thể tế luyện đơn giản xong, vô số Tiên thiên linh vật còn lại cũng đặt vào trong Hỗn Độn Châu, tiếp tục cùng Hồng Quân nói chuyện.

Ngoài điện không xa, tại Phân Bảo Nhai, mọi người cũng lục tục đến nơi.

Linh bảo trong Hồng Hoang có hạn, không có một vị đại năng nào cảm thấy Tiên thiên linh bảo của mình nhiều, dù sao pháp bảo càng nhiều thực lực sẽ càng mạnh.

Nếu không phải Hồng Quân giữ Chu Du lại, chắc Chu Du cũng là người đầu tiên vận chuyển pháp lực đến Phân Bảo Nhai, mọi người ra khỏi Tử Tiêu Cung đương nhiên là tăng hết tốc độ, hận không thể dùng toàn bộ pháp lực để bay, vì vậy rất nhanh đã đến Phân Bảo Nhai.

Tuy Kim Sư, Trấn Nguyên Tử đám người nhận được ám hiệu ánh mắt của Chu Du, nhưng dù sao tu vi vẫn có hạn, không đuổi kịp tốc độ của Tam Thanh, Đế Tuấn đám người, bị tụt lại phía sau.

Trên Phân Bảo Nhai, mấy đạo lưu quang lướt qua, một lát sau Tam Thanh xuất hiện trước Phân Bảo Nhai.

Ba người nhìn thấy vô số Tiên thiên linh bảo trên Phân Bảo Nhai cũng đỏ mắt, dù sao trên Phân Bảo Nhai bày la liệt Tiên thiên linh bảo, thực sự hiếm thấy.

Lão Tử tiện tay quét một cái, trong nháy mắt Phân Bảo Nhai liền thiếu đi mấy chục món Tiên thiên linh bảo, tuy nhìn qua Lão Tử thu không ít linh bảo, nhưng Lão Tử cũng chỉ thu những bảo vật có duyên với mình.

Mà Nguyên Thủy thì không tinh tế như vậy, đại tụ vung lên, hơn

nửa linh bảo trên Phân Bảo Nhai liền rung động, nhưng cuối cùng cũng chỉ có mấy chục món rơi vào trong tay áo Nguyên Thủy.

Tuy Hồng Quân đặt rất nhiều Tiên thiên linh bảo lên Phân Bảo Nhai, nhưng không thể để một người lấy hết, Nguyên Thủy muốn lấy hết Tiên thiên chi bảo trên Phân Bảo Nhai, nhưng cũng chỉ là vọng tưởng, cuối cùng cũng giống như Lão Tử, chỉ có mấy chục món linh bảo rơi vào tay.

Thông Thiên thấy hành động của Lão Tử và kết quả của Nguyên Thủy, cũng tỏa ra nguyên thần chi lực, từ trên Phân Bảo Nhai lấy đi mấy chục món Tiên thiên chi bảo.

Trên Phân Bảo Nhai là do Hồng Quân tích lũy qua vô số năm tháng, nhưng bị ba người Tam Thanh mỗi người lấy đi mấy chục món, cũng đã thiếu đi gần một nửa.

Đế Tuấn, Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đám người vội vàng chạy tới thấy cảnh này, cũng giống như Nguyên Thủy, muốn thu hết tất cả linh bảo trên Phân Bảo Nhai, nhưng phát hiện dù thế nào cũng không thể thu được, chỉ có thể dựa vào duyên phận mà tùy cơ thu lấy.

Đợi đến khi mấy người đều thu xong, Trấn Nguyên Tử mới vội vàng chạy tới, thực lực vẫn có chênh lệch, mấy người cũng thấy cảnh tượng trên Phân Bảo Nhai, vội vàng tiến lên thu lấy.

Kim Sư nhận được chỉ thị của lão gia nhà mình, ngay lập tức nhìn về phía Phân Bảo Nhai, nhưng không phát hiện hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, đã hiểu rằng món linh bảo này đã bị người khác thu đi, nhưng lại không biết là ai, cũng chỉ có thể tiện tay thu lấy mấy món Tiên thiên linh bảo, sau đó chờ đợi bẩm báo.

Hỗn Độn Châu trong tay Chu Du đã là trung phẩm Tiên thiên chí bảo, nếu nhận được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, tất

nhiên sẽ có tiến giai, vì vậy bây giờ hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu là vật mà Chu Du phải có, mà Chu Du cũng không biết có bị Thông Thiên thu đi như kiếp trước hay không, vì vậy trong Tử Tiêu Cung cũng đã dặn dò Kim Sư một chút.

Theo sau các đại năng Tử Tiêu lục tục đến nơi, linh bảo trên Phân Bảo Nhai cũng bị quét sạch, khiến những người đến sau chỉ biết than thở, vì sao không đến sớm hơn, dù sao đây là nơi dễ dàng nhất để có được Tiên thiên linh bảo trong Hồng Hoang, đương nhiên điều này cũng vô dụng, linh bảo người khác đã lấy được cũng không thể nào chia cho mình.

Kim Sư thì mắt nhanh tay lẹ, đã vậy thì tiên thiên linh bảo trên Phân Bảo Nhai đã hết, mà nhiệm vụ lão gia giao còn chưa hoàn thành, vậy thì phải có chút bồi thường.

Phân Bảo Nhai đặt Tiên thiên linh bảo, đã có thể đặt được nhiều Tiên thiên linh bảo như vậy, có thể chịu được uy áp của vô số linh bảo, chắc chắn cũng không phải vật tầm thường, hơn nữa những người khác có thể vì sĩ diện mà không thu Phân Bảo Nhai, nhưng mình là thuộc hạ của đệ tử thân truyền của Đạo tổ Hồng Quân, lấy Phân Bảo Nhai cũng không quá đáng chứ, sau đó cũng đem nguyên thần phủ lên Phân Bảo Nhai, rồi thu vào lòng.

Kim Sư thu Phân Bảo Nhai xong cũng vui mừng hớn hở, rõ ràng Phân Bảo Nhai cũng thuộc loại Tiên thiên linh bảo, bị Kim Sư nhặt được một món hời.

Tam Thanh đám người bên cạnh thấy hành động của Kim Sư cũng mặt co giật, sao lại quên mất Phân Bảo Nhai cuối cùng này.

Mà những vị đại năng khác không nhận được linh bảo càng ngẩn người, phảng phất như mất đi bảo bối gì đó, cũng đúng là linh bảo rõ ràng ở ngay trước mắt, mình lại không thu, điều này cũng không thể

trách ai, từng người trong lòng hối hận vô cùng.

Mọi người thấy Tiên thiên linh bảo đã hết, thậm chí cả Phân Bảo Nhai cũng bị Kim Sư thu vào lòng, cũng mang theo thất vọng mà hậm hực quay về, mang theo một tia hy vọng bay về phía Tử Tiêu Cung, muốn xem xem Đạo tổ còn có ân tứ gì ban xuống không.

Đợi đến khi mọi người đến ngoài Tử Tiêu Cung, cũng chỉ thấy Đạo tổ Hồng Quân ngồi cao trên đài, mà Chu Du cũng nhắm mắt ngưng thần.

Kim Sư vội vàng truyền tin cho Chu Du nói rõ tình hình, Chu Du nhận được tin tức cũng thầm than trong lòng, xem ra vẫn phải đi tìm Thông Thiên, kiếp trước hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này chính là bị Thông Thiên có được, sau đó khi thành Thánh thì ban cho ngoại môn đại đệ tử Triệu Công Minh.

Nhớ lại lúc đó, mình mới chỉ vừa hóa hình xuất thế, tu vi chỉ là Kim Tiên, nghĩ rằng sẽ cẩu đến trước Phong Thần, đợi tu vi đạt đến Chuẩn Thánh, liền có thể tìm Triệu Công Minh thử trao đổi một chút.

Nhưng không ngờ bây giờ mình đã trở thành đệ tử thân truyền của Đạo tổ Hồng Quân, cùng Tam Thanh là đồng bối, thậm chí Tam Thanh đám người cũng phải tôn xưng một tiếng sư huynh.

Hơn nữa cũng đã trảm tam thi, tu vi so với Tam Thanh còn tinh thâm hơn, đã là tồn tại đệ nhất trong số những người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, tự nhiên không thể nói là chờ đợi thêm nữa, trực tiếp tìm Thông Thiên là được.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này là vật phải có, nếu để Hỗn Độn Châu tự mình tấn thăng còn không biết phải qua bao nhiêu năm, mà có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, vậy Hỗn Độn Châu tấn thăng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nghĩ đến đây cũng mặt mang thiện ý nhìn về phía Thông Thiên không xa, thấy Thông Thiên một mặt nghi hoặc, không biết vì sao.

Trên đài, Hồng Quân thấy mọi người ở Tử Tiêu cũng đã quay về, sau đó mở miệng nói: "Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, ta được tạo hóa thần khí, thành tựu Thánh nhân khai giảng Đại đạo, đến nay ba lần đã đủ.

Ta cũng đã đến lúc hợp đạo!" Mọi người trong điện sắc mặt phức tạp, nhìn Hồng Quân trên đài, trong lòng vừa không muốn trên đầu có một vị Thánh nhân, lại cũng đều đã nhận ân huệ của Hồng Quân, vì vậy cũng không biết nên biểu hiện ra sao.

"Lão sư tam tư!" Mấy người trên bồ đoàn phía trước cúi đầu lạy, Chu Du cũng không nhìn rõ sắc mặt của mấy người.

"Ý ta đã quyết, lại là chuyện Đại đạo đã định!" "Đại đạo bốn mươi chín, độn đi một, nên Thiên đạo không hoàn chỉnh, ta lấy thân hợp đạo, không phải đại thế Hồng Hoang, Hồng Quân không hiện!" "Hợp!!!" Ngoài điện Tử Tiêu, tử khí đông lai, đại đạo công đức rơi xuống trong điện Tử Tiêu, xem như là phần thưởng cho Hồng Quân giảng đạo cho chúng sinh, mà những người nghe đạo cũng đều có thu hoạch.

Công đức hạ xuống, nhưng mây tử khí vẫn chưa tan đi, trên tử khí hiện ra một đạo kim quang, một luồng uy áp vô thượng hướng ra ngoài Hỗn độn.

Mọi người tuy ở trong Tử Tiêu Cung, nhưng cũng có thể cảm nhận được sức nặng của luồng uy áp này, thậm chí là lúc Hồng Quân thành đạo, uy áp cũng không mạnh mẽ như vậy, khiến mọi người trong điện nhao nhao suy đoán.

Chu Du từng trải qua uy áp của Đại đạo, hiểu rằng đạo kim quang này hẳn là Thiên đạo rồi, dù sao tuy không có uy áp mạnh mẽ vĩ đại

như Đại đạo, nhưng cũng có sự khó lường như nhau, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trên đài cao, thân ảnh của Hồng Quân dần dần hư ảo, sau đó Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân cũng hiện ra, theo thân ảnh của Hồng Quân dần dần biến mất, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng hóa thành một đạo lưu quang bay về phía kim quang phía trên, cuối cùng ẩn vào trong tử khí kim quang biến mất, lúc này mọi người mới hiểu rằng kim quang trên tử khí là do Thiên đạo hiển hóa.

Chu Du nghi hoặc vì sao Hồng Quân thân hợp Thiên đạo, Đại đạo sao lại không có công đức hạ xuống, điều này tuy là Hồng Quân bất đắc dĩ, nhưng cũng là vì thành toàn cho Thiên đạo.

Suy nghĩ một lát mới hiểu ra hẳn là sau khi thân hợp Thiên đạo, sẽ tự mình hạ xuống, không cho chúng sinh biết.

Mọi người trong điện thấy Hồng Quân đã biến mất, cũng toàn bộ cúi đầu lạy xuống đất.

"Đạo Tổ từ bi!" Dù sao cũng đã nhận ân giảng đạo của Hồng Quân, bây giờ Hồng Quân cũng là vì trời đất Hồng Hoang, lựa chọn lấy thân hợp đạo, xứng đáng được mọi người tôn kính, từ đó Đạo tổ Hồng Quân thân hợp Thiên đạo, không phải đại thế Hồng Hoang sẽ không xuất hiện. … Một lát sau, mọi người cũng lần lượt đứng dậy chuẩn bị rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Dù sao mọi chuyện cũng đã kết thúc, bây giờ ở lại Tử Tiêu Cung cũng không có lợi ích gì, Hồng Quân là thân hợp Thiên đạo, chứ không phải đã vẫn lạc, mọi người tự nhiên cũng không thể ở lâu trong Tử Tiêu, đương nhiên Chu Du không nằm trong số đó.

Thấy Tam Thanh đứng dậy định đi, Chu Du mở miệng.

Chương 86

"Thông Thiên sư đệ, xin dừng bước!" Lần này nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Tam Thanh đám người cũng thu hoạch rất nhiều, có thể nói là bội thu.

Không những được Đạo tổ Hồng Quân thu vào Huyền môn, đương nhiên là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, mấy người cũng không đặc biệt quan tâm, điều mà mấy người quan tâm là nhận được Thánh vị, đây là điều họ chưa bao giờ nghĩ đến.

Kinh hỉ này đến quá đột ngột, ngay cả một tồn tại điềm nhiên như Lão Tử cũng không khỏi thầm vui mừng, huống chi là Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau đó lại mỗi người nhận được Tiên thiên chí bảo, cũng là chuyện vui lớn.

Thậm chí cuối cùng một ít linh bảo ở Phân Bảo Nhai cũng không khiến ba người cảm thấy phấn khích, thực sự là lần thu hoạch này ngoài dự liệu.

Ba người vốn định vội vàng quay về Côn Luân, sau đó tế luyện chí bảo, rồi lại tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhưng không ngờ vừa định rời đi, Chu Du lại lên tiếng.

Thông Thiên mặt mang nghi hoặc, vội vàng quay đầu lại.

"Sư huynh có điều gì chỉ giáo!" Dù sao vừa mới được Đạo tổ Hồng Quân thu vào Huyền môn, vậy thì là đệ tử thân truyền của Đạo tổ, Chu Du liền tự nhiên trở thành sư huynh của Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Thông Thiên nhận được ân huệ như vậy của Hồng Quân, tự nhiên cũng rất tôn kính Hồng Quân, tôn xưng Chu Du một tiếng sư huynh cũng là tự nhiên.

Chỉ có hai người bên cạnh lại sắc mặt biến đổi, Lão Tử ban đầu kinh ngạc, sau đó trở nên điềm nhiên, Nguyên Thủy thì một mặt kiêu ngạo, rõ ràng là rất không hài lòng với cách xưng hô của Thông Thiên.

Tuy chiến lực của Chu Du đã được mọi người biết đến, nhưng Nguyên Thủy đối với Chu Du không có ấn tượng tốt gì, ai cũng biết trong lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu, Nguyên Thủy đã mắng Côn Bằng là loại thấp sinh noãn hóa, cho rằng mình là đích truyền của Bàn Cổ, trong Hồng Hoang không có ai khác có thể lọt vào mắt.

Ngay cả hơn nửa người ở Tử Tiêu cũng bị Nguyên Thủy mắng một lượt, tự nhiên đối với Chu Du cũng không có bao nhiêu tôn kính.

Hơn nữa trước đây Chu Du không lộ tài năng, Nguyên Thủy tự nhiên không coi trọng.

Tuy sau này Chu Du một mình chiến với Đế Tuấn, Thái Nhất hai người, khiến mọi người Hồng Hoang biết được sự mạnh mẽ của Chu Du, nhưng Nguyên Thủy cũng chỉ coi trọng hơn một chút, bây giờ lại được Thánh vị và Tiên thiên chí bảo, càng thêm mục trung vô nhân.

Chu Du tự nhiên thấy được biểu hiện của Nguyên Thủy, tự nhiên sắc mặt lạnh đi, vẫn là kiêu ngạo như vậy, xem ra gã này cũng thiếu đòn đây mà!

Nếu không phải địa vị của Chu Du tôn quý, trong lần giảng đạo đầu tiên ở Tử Tiêu có lẽ đã cho Nguyên Thủy một bài học, trước đây Chu Du còn có ấn tượng khá tốt với Tam Thanh, muốn kết giao với ba người, nhưng sau này đối với Nguyên Thủy càng ngày càng không thích.

"Vừa rồi sư huynh ở Tử Tiêu Cung bồi lão sư nên không kịp đến Phân Bảo Nhai, trong đó có một món thượng phẩm linh bảo là Định Hải Thần Châu, không biết có bị sư đệ thu lấy không!" Tam Thanh mấy người thầm nghĩ, may mà Chu Du không đi, nếu không mấy

người làm sao có thể thu hoạch được nhiều linh bảo như vậy.

Dù sao tu vi của Chu Du cũng sâu không lường được, chỉ riêng việc một mình chiến với Đế Tuấn Thái Nhất đã biết tu vi của Chu Du không hề thua kém mấy người, huống chi Thái Nhất còn có Tiên thiên chí bảo, Chu Du đều có thể chiến mà thắng, vậy ba người cũng không phải là đối thủ.

Thông Thiên trầm tư một lát, sau đó mang theo nghi vấn mở miệng nói: "Trong số linh bảo ta thu được quả thực có một món, không biết sư huynh có chỉ giáo gì?" Thông Thiên nghe lời của Chu Du, lướt qua những linh bảo mình thu được, cũng phát hiện ra món linh bảo này, là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo gồm hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, nhưng lại không biết Chu Du tìm món linh bảo này làm gì.

"Thông Thiên sư đệ có biết, ta là một thành viên của Long tộc, lại ở Bồng Lai Đông Hải, trên biển nhiều sóng gió, vì vậy cần món linh bảo này để trấn hải!" Chu Du đương nhiên sẽ không nói cho mấy người suy nghĩ thật của mình, phải biết rằng tuy trận chiến với Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc đã bại lộ món Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, nhưng sự tồn tại của Hỗn Độn Châu không có ai biết.

Ngay cả Hồng Quân cũng không rõ, nếu không Hồng Quân đã sớm giữ lại hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này cho Chu Du.

Hỗn Độn Châu từng cũng là Hỗn độn chí bảo, tuy bây giờ bị Đại đạo đánh rơi cảnh giới, nhưng năng lực che giấu thiên cơ cũng không giảm đi bao nhiêu.

Từng có lúc Chu Du giảng đạo, nếu không phải Hỗn Độn Châu tấn thăng, vậy Hồng Quân có lẽ cũng không có cách nào tính ra được căn nguyên của Chu Du kiếp này, có thể thấy năng lực che giấu thiên cơ của Hỗn Độn Châu mạnh mẽ đến mức nào.

Là chứng đạo chí bảo của Chu Du, tự nhiên không thể bại lộ, đây

mới là át chủ bài của Chu Du.

Thông Thiên nghe lời của Chu Du, tự nhiên không có suy nghĩ gì khác, dù sao linh bảo đều là do Hồng Quân để lại, Chu Du biết cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này tuy là thượng phẩm linh bảo, nhưng bây giờ mình đã có Tiên thiên chí bảo, cũng không thiếu món này, liền lấy Định Hải Thần Châu ra, tiện miệng nói: "Nếu là sư huynh cần dùng, Thông Thiên đương nhiên xin dâng lên!" Lão Tử bên cạnh định nói gì đó, nghe Thông Thiên nói vậy cũng không lên tiếng nữa.

Mà Nguyên Thủy lại lên tiếng nói: "Thông Thiên, Tiên thiên linh bảo là do trời đất tạo hóa, chúng ta cũng không có nhiều, sao có thể như vậy!" Chu Du vốn nghe lời của Thông Thiên còn cảm thấy rất hài lòng, dù sao Chu Du tự nhiên sẽ không nhận không, tất sẽ bồi thường cho Thông Thiên, nhưng không ngờ Nguyên Thủy lại có tác phong tiểu nhân như vậy.

Vừa ở Tử Tiêu Cung nhận được Thánh vị, lại được Hồng Quân ban cho Tiên thiên chí bảo, còn chưa nói đến việc thu mấy chục Tiên thiên linh bảo ở Phân Bảo Nhai, lại vì một món thượng phẩm linh bảo mà làm mất mặt Chu Du, sắc mặt Chu Du tự nhiên không tốt.

Thông Thiên nghe vậy cũng ngẩn ra, không ngờ Nguyên Thủy lại nói như vậy, đây không phải là tự nhiên rước họa vào thân sao.

Sau đó mở miệng phản bác: "Nhị ca, hôm nay được lão sư ân tứ, một món thượng phẩm Tiên thiên linh bảo sao có thể trả hết được!" Nguyên Thủy cũng thấy sắc mặt của Chu Du, lại nghe Thông Thiên nói, sau đó sắc mặt tối sầm, không nói nữa, tuy trong lòng càng thêm không hài lòng, nhưng bây giờ đang ở Tử Tiêu Cung, cũng không nói nhiều nữa.

Điển hình của việc được lợi còn khoe mẽ, tuy là Thánh nhân Thiên đạo đã định, nhưng kiêu ngạo như vậy, đắc tội với Chu Du, cuối cùng cũng sẽ không có kết cục tốt.

Thấy Định Hải Thần Châu trên tay Thông Thiên bay tới, Chu Du cũng không đứng dậy, đưa một tay ra nhận lấy, sau đó nói với mấy người: "Nếu là do Thông Thiên tự mình thu hoạch, sư huynh cũng sẽ không lấy không, đây có một món thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cộng thêm vạn giọt Tam Quang Thần Thủy có thể xem như bồi thường!" Chu Du cũng từ trong số những trân phẩm mà Hồng Quân để lại cho mình chọn ra một món thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, lại lấy ra vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, bay về phía Thông Thiên.

Thông Thiên thấy linh bảo và Tam Quang Thần Thủy bay ra từ tay Chu Du tự nhiên vô cùng hưng phấn, phải biết Tam Quang Thần Thủy không phải dễ dàng có được.

Chuẩn Thánh tranh đấu dễ bị tổn thương nguyên thần, nguyên thần khôi phục cần thời gian dài, linh vật tu phục nguyên thần lại càng ít, Tam Quang Thần Thủy chính là thần vật trong số đó, Thông Thiên bản thân thích chiến đấu, có được Tam Quang Thần Thủy cũng vui mừng khôn xiết.

Lão Tử Nguyên Thủy bên cạnh cũng lộ vẻ ngưỡng mộ, dù sao vụ mua bán này Thông Thiên kiếm lời lớn rồi, mà Tam Quang Thần Thủy trên người Chu Du còn có nửa ao, tự nhiên càng không để ý, chỉ là đối với ấn tượng của Nguyên Thủy càng tệ hơn.

Sau đó thấy Thông Thiên đã nhận lấy, rồi nói với những người còn lại trong điện: "Lão sư đã thân hợp Thiên đạo, Tử Tiêu Cung cũng sẽ đóng lại, các ngươi có thể tự đi!" Những người dưới điện cũng chỉ còn lại Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử mấy người, Yêu tộc vừa mới chọc giận Chu Du, tự nhiên không ở lại,

mà những người khác cũng đã sớm rời đi.

"Đợi Tử Tiêu Cung đóng lại, Thông Thiên nếu muốn tìm ta, có thể đến Đông Hải!" Chu Du có được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, tự nhiên vui mừng, đối với Thông Thiên cũng đặc biệt có thiện cảm, sau đó liền mở miệng nói với Thông Thiên.

"Vâng!" Thông Thiên gật đầu, sau đó theo Lão Tử Nguyên Thủy cũng rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử có lời muốn nói, Chu Du biết suy nghĩ của hai người, sau đó mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đạo hữu, có thể đến Bồng Lai trước đợi ta!" Hai người hiểu rằng Chu Du bây giờ còn rất nhiều chuyện, sau đó cũng chắp tay rời đi.

Tây Vương Mẫu cũng là một thành viên của Tử Tiêu, lúc này Hồng Quân hợp đạo, biết tâm tình của Chu Du tự nhiên không tốt, sau đó cũng đi đến trước mặt Chu Du, nắm lấy tay Chu Du.

Chu Du thấy Tây Vương Mẫu cũng lộ vẻ tươi cười, nhưng nguyên thần lướt qua biết Tây Vương Mẫu sắp đột phá, nói với Tây Vương Mẫu: "Ta không sao!

Ngươi cảnh giới sắp đột phá, vậy thì quay về trước, đợi đến khi tấn thăng rồi đến Bồng Lai!" Thấy Chu Du không có gì khác thường, Tây Vương Mẫu cũng trong lòng yên tâm, lúc này sắp đột phá, trảm nhị thi, tự nhiên phải tìm nơi đột phá, ngoài Hỗn độn cảm ngộ Đại đạo không thuận lợi, tự nhiên là quay về Hồng Hoang trước.

"Được!" Tây Vương Mẫu nói xong cũng chậm rãi rời đi, từ đó mọi người đều rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Chu Du vung tay, cửa lớn Tử Tiêu Cung đóng chặt, mà Chu Du vội vàng đem hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu vào trong Hỗn Độn Châu, để Hỗn Độn Châu tự mình hấp thu, tin rằng Hỗn Độn Châu có

được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này, bản nguyên được khôi phục, vậy cũng tất sẽ có tấn thăng.

Sau đó cũng gọi Hạo Thiên Dao Trì đến. … Tử Tiêu Cung theo sự rời đi của mọi người cũng chìm vào tĩnh lặng, Chu Du nhìn khắp Tử Tiêu, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Lão sư Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo, Hồng Hoang cũng sắp tiến vào thời đại sóng gió hùng tráng, Chu Du tự nhiên rõ ràng hướng đi của Hồng Hoang, bây giờ điều cần làm là nâng cao thực lực bản thân để đối phó với đại thế, dù sao đã đến thế giới này cũng phải để lại dấu ấn của mình trong đại thế huy hoàng này.

Mãi đến khi Hạo Thiên và Dao Trì đến, Chu Du mới hoàn hồn.

"Sư huynh!" "Sư huynh!" "Hiện nay lão sư đã thân hợp Thiên đạo, Tử Tiêu Cung cũng sẽ ẩn vào Hỗn độn, hai người các ngươi là theo ta trở về Đông Hải, hay là ở đây thanh tu!" Chu Du biết hai người tự có vận đạo, nhưng lúc này lão sư Hồng Quân dù sao cũng vừa mới thân hợp Thiên đạo, Hạo Thiên Dao Trì hai người cũng xem như không nơi nương tựa, liền muốn để hai người theo mình trở về Bồng Lai, đợi đến khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc rồi xuất thế.

"Đa tạ sư huynh, lão gia trước khi đi cũng đã dặn dò qua hai chúng ta, nếu đã du lịch Hồng Hoang, vậy sau này hai chúng ta sẽ ở lại Tử Tiêu này, đợi đến khi nào lão gia quay về, chúng ta còn phải hầu hạ bên cạnh!" Chu Du hiểu rằng hai người và lão sư Hồng Quân tình cảm sâu đậm hơn, bên cạnh Hồng Quân luôn là Hạo Thiên Dao Trì hai người này.

Hiểu được tâm tư của hai người, Chu Du cũng không ép buộc, sau đó nói với hai người: "Ừm, sắp tới Hồng Hoang động loạn tứ khởi, ở Tử Tiêu Cung thanh tu cũng tốt, sư huynh quay về Bồng Lai trước, nếu có chuyện có thể trực tiếp đến Bồng Lai tìm ta!" "Được, sư

huynh!" Hạo Thiên Dao Trì hai người gật đầu xưng vâng.

Chu Du gọi Kim Sư đến, liền cũng trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu quay về Đông Hải.

Tiếp theo chính là Vu Yêu đại chiến rồi, Chu Du tự nhiên hiểu rõ khoảng thời gian Vu Yêu đại kiếp cũng là thời gian vàng để các tộc Hồng Hoang phát triển, đương nhiên cũng phải tranh thủ thời gian hiện tại để nâng cao thực lực của Long tộc Bồng Lai, đến lúc Vu Yêu quyết chiến mới có thể phát huy tác dụng.

Mang theo một loạt suy nghĩ, Chu Du cũng quay về Bồng Lai, tại Bồng Lai gặp được Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đã chờ đợi từ lâu.

Chương 87

"Hồng Vân vận khí tốt thật, tuy không có được Thánh vị nhưng lại được Hồng Mông Tử Khí chiếu cố mà!" Chu Du thấy Hồng Vân mặt mang nụ cười, không khỏi lên tiếng.

"Quá khen, quá khen!

Tất cả là nhờ Chu Du đạo hữu, vốn tưởng đạo Hồng Mông Tử Khí này Đạo tổ sẽ cho Chu Du đạo hữu, không ngờ lại rơi vào thân ta!" Xem ra Hồng Vân vẫn chưa nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, còn một mặt hạnh phúc, đâu biết rằng đạo Hồng Mông Tử Khí này chính là lá bùa đòi mạng.

"Cái gì của ngươi, thì là của ngươi, có liên quan gì đến ta, Hồng Vân đừng nghĩ nhiều!" "Đạo hữu, chẳng lẽ đối với đạo Hồng Mông Tử Khí này không có suy nghĩ gì sao?" "Đạo của ta nằm ở Hỗn Nguyên, chứ không phải Thiên đạo Thánh nhân, vì vậy cần nó cũng vô dụng!" Nghe Chu Du mặt lộ vẻ nghiêm túc, Hồng Vân lại càng tươi cười hơn.

Vốn dĩ chỉ là tò mò, vì sao Đạo tổ Hồng Quân không đem đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cho Chu Du, bây giờ xem ra Chu Du thật sự không có hứng thú gì với Hồng Mông Tử Khí.

Mà nghe lời của Chu Du, Trấn Nguyên Tử bên cạnh sắc mặt thả lỏng.

Hồng Vân cầm Hồng Mông Tử Khí như trẻ con cầm vàng, nhưng đại năng Hồng Hoang không ai không thèm thuồng Hồng Vân, tuy hai người hiện tại đều là Chuẩn Thánh, nhưng bây giờ thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu Chu Du cũng có suy nghĩ đối với Hồng Mông Tử Khí, vậy

Trấn Nguyên Tử ở giữa hai người thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, bây giờ nghe Chu Du nói vậy, nỗi sầu trong lòng tự nhiên tan biến.

"Ta tuy đối với đạo tử khí này không có suy nghĩ gì, nhưng Hồng Vân ngươi đừng dễ dàng ra khỏi sơn môn, rất nhiều đồng đạo ở Tử Tiêu đang thèm muốn đạo Hồng Mông Tử Khí này của ngươi đấy!" Chu Du rõ ràng biết kết cục của Hồng Vân, nhưng cũng không thể ép buộc Hồng Vân ở một nơi, dù sao người tu đạo nói đến là tùy tâm mà hành động.

"Hồng Vân tự nhiên hiểu!" "Nếu có chuyện có thể đến Đông Hải tìm ta!" Trấn Nguyên Tử Hồng Vân hai người nghe vậy cũng vô cùng cảm động, lúc này trên người Hồng Vân có đại cơ duyên đại nhân quả, khiến vô số người dòm ngó, nếu xảy ra tình huống có Chu Du che chở, an toàn cũng được nâng cao rất nhiều.

Hai người tự nhiên cung thân cảm tạ.

"Chúng ta là bạn tốt, không cần như vậy!" "Hy vọng Hồng Vân có thể sớm lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, thành tựu Thánh nhân, nếu có một vị Thánh nhân làm bạn tốt, vậy nói ra cũng có vinh hạnh vô thượng!

Ha ha!" Nghe xong lời của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân phảng phất như nhìn thấy điều gì đó, mặt đầy khao khát.

Chu Du biết hậu quả sau này, tự nhiên không có suy nghĩ như vậy, nhưng nếu đem kết cục mình biết nói cho Trấn Nguyên Tử Hồng Vân hai người, chắc chắn hai người họ cũng sẽ không tin, chỉ có thể chờ đợi sự việc phát triển.

Xảy ra tình huống có thể bảo vệ được Hồng Vân là tốt nhất, dù sao Chu Du hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh, không thể chi phối đại thế Hồng Hoang, chỉ có thể đem phân tích tình hình nói cho hai người.

“Trong Hồng Hoang, đại năng cũng lớp lớp xuất hiện, Hồng Vân cũng phải đề phòng, dù sao bây giờ trọng bảo tại thân!” “Hồng Vân hiểu!

Không lâu nữa ta sẽ quay về đạo trường, không có cảm ngộ tuyệt đối không ra ngoài!” “Như vậy là tốt rồi!

Nếu muốn ra ngoài có thể tìm hai chúng ta trước!” Chu Du cũng cảm thấy phương pháp này cũng ổn, ít nhất ở trong Hỏa Vân Động, an toàn của Hồng Vân cũng có bảo đảm.

Hồng Vân nếu ra ngoài, thì trực tiếp tìm Trấn Nguyên Tử và mình, ít nhất trong Hồng Hoang tạm thời không có ai có thể ở bên cạnh mình giết hại Hồng Vân.

Thực ra Chu Du bất đắc dĩ như vậy cũng có nguyên nhân, bởi vì Chu Du thật sự cũng không biết Hồng Vân cuối cùng là vẫn lạc như thế nào, chỉ biết có liên quan đến Côn Bằng, vậy bây giờ cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Ba người thương lượng xong xuôi, Hồng Vân Trấn Nguyên Tử cũng cùng nhau rời khỏi Bồng Lai, sau đó Trấn Nguyên Tử cùng Hồng Vân quay về Hỏa Vân Động, cuối cùng mới quay về Ngũ Trang Quán.

Nhưng mấy người không biết lúc này bên cạnh Hỏa Vân Động đã có không ít người ẩn nấp trong bóng tối, chính là chờ đợi Hồng Vân quay về.

Lúc này thấy Trấn Nguyên Tử cùng Hồng Vân quay về, từng người cũng sinh lòng kinh ngạc, một mình Hồng Vân thì cũng dễ giải quyết, nhưng Trấn Nguyên Tử là một trong số ít đại năng, Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh Hồng Vân, thật sự không dễ để kẻ đứng sau hành động, vì vậy chỉ đành tiếp tục ẩn nấp tìm cơ hội.

Trong Bồng Lai, Chu Du ngồi xếp bằng.

Sau khi Trấn Nguyên Tử Hồng Vân hai người rời đi, Chu Du liền bắt tay vào việc nâng cao thực lực của Long tộc trong Bồng Lai, dù sao Tử Tiêu tam giảng cũng đã ba nghìn năm, Chu Du muốn xem xem đám người Long tộc trong mấy nghìn năm này tu hành ra sao, sau đó một đạo nguyên thần chi lực tỏa ra, đến nơi có Long Môn.

Đám người Long tộc đến Long Môn đã có hơn ba nghìn năm, nhờ vào linh khí của chủ mạch Bồng Lai và tác dụng tôi luyện của Long Môn, tu vi của rất nhiều Long tộc trong đó nâng cao rõ rệt.

Vạn dư Long tộc trong Long Môn này đã toàn bộ là trên Kim Tiên, kém nhất cũng là Thái Ất chi cảnh, dù sao có thể đến Bồng Lai, tư chất của Long tộc đều là thượng giai, cộng thêm Chu Du không tiếc chi phí bồi dưỡng, đương nhiên là hiệu quả phi phàm.

Trong đó Đại La Kim Tiên đã có mấy trăm, khoảng một nửa Đại La là Đại La đỉnh phong, đa số còn lại cũng là Thái Ất đỉnh phong, Đại La Kim Tiên trong tầm mắt, chỉ cần khổ tu trăm năm là có thể thành công tấn thăng.

Lướt qua tu vi của đám người Long tộc, Chu Du cũng vô cùng vui mừng, xem ra những năm mình nghe đạo, tiểu bối Long tộc vẫn rất nỗ lực, có tu vi như vậy, sự trỗi dậy của Long tộc đã là chuyện một sớm một chiều.

Từ khi mình sáng lập phường thị, giải quyết nghiệp lực của Long tộc khiến khí vận của Long tộc khôi phục, sau đó theo công đức ngày càng nhiều, khí vận của Long tộc cũng dần dần nâng cao.

Tuy xa không bằng Vu Yêu hai tộc, nhưng đã là một trong số ít đại tộc Hồng Hoang chỉ sau hai tộc này.

Theo thời gian này tính toán, xem ra đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến, vạn dư tiểu bối Long tộc của Bồng Lai đều có thể tiến vào Đại La, cũng là một cỗ sức mạnh tuyệt đối không yếu.

Sau đó Chu Du gọi những Long tộc Đại La Kim Tiên trong Long Môn ra, truyền thụ cho họ pháp tắc chi đạo mà lão sư Hồng Quân giảng ở Tử Tiêu.

Trước đây vì những tiểu bối này tuy tư chất thượng giai, nhưng tu vi có hạn, cho dù Chu Du khai giảng pháp tắc chi đạo, mọi người cũng nghe không hiểu, còn ảnh hưởng đến tu hành.

Chu Du liền chỉ giảng tu hành dưới Chuẩn Thánh, bây giờ đã có mấy trăm Đại La, vậy pháp tắc chi đạo liền có thể truyền xuống.

Mà đám người Long tộc đang ở trong Long Môn tham ngộ Đại đạo, liền kinh ngạc thấy hoàn cảnh biến đổi, còn chưa kịp quan sát kỹ, liền thấy Chu Du trên đại điện, thế là mấy trăm Đại La của Long tộc nhao nhao cúi đầu lạy.

"Bái kiến điện hạ!" Tuy hiện tại tu vi của Chu Du đã là đệ nhất Long tộc, nhưng Chu Du vẫn không cảm thấy xưng hô này có gì không đúng.

Dù sao Chúc Long vẫn còn tại thế, hơn nữa Chu Du cũng không muốn làm Long Hoàng của Long tộc, chỉ muốn ở sau màn hỗ trợ, vì vậy đối với xưng hô cũng không có suy nghĩ gì khác.

Xưng hô này cũng hợp lý, huống chi trong Long tộc ai mà không biết danh tiếng của Chu Du, xưng hô này càng thêm thân cận!

Nhìn mấy trăm Long tộc Đại La trong mắt đầy vẻ kính ngưỡng, Chu Du cũng trong lòng kích động.

Ai có thể ngờ được Long tộc từng sa sút dưới sự giúp đỡ của mình, bây giờ đã có mấy trăm vị Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn không ngừng nâng cao, nếu bây giờ xuất thế, tất nhiên sẽ dọa sợ chúng nhân Hồng Hoang.

Nhưng đối với Long tộc trong Bồng Lai, Chu Du có sắp xếp, vì

vậy bây giờ còn chưa thể xuất hiện trước mắt thế nhân.

"Đã vào Đại La, hãy nghe ta khai giảng pháp tắc chi đạo!" Chu Du hy vọng trong số những Long tộc này, có người có thể đột phá Đại La tiến vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

Nhưng Chu Du cũng hiểu rõ, Chuẩn Thánh không chỉ dựa vào tu vi, mà còn nhiều hơn là khí vận, trong điện rất nhiều Long tộc có mười người có thể tiến vào Chuẩn Thánh, vậy Chu Du đã vô cùng vui mừng rồi.

Dù sao Long tộc không giống như Vu Yêu lúc này được Thiên đạo ưu ái, khí vận tuy có nâng cao, nhưng vẫn có chênh lệch.

Nhưng Hỗn Độn Châu đang hấp thu bản nguyên của Định Hải Thần Châu, nếu đợi đến khi Hỗn Độn Châu tấn thăng hoàn thành, trực tiếp hiển lộ đại đạo của Hỗn Độn Châu ra ngoài, vậy hẳn sẽ có thêm không ít Chuẩn Thánh!

Hơn nữa linh khí trong Bồng Lai dồi dào, cộng thêm Hỗn Độn Châu tùy thời nâng cấp, những Long tộc này và trời đất cũng không có bao nhiêu nhân quả, tấn thăng lên càng thuận tiện hơn một chút, không có nhiều ràng buộc như vậy. … Đúng lúc Chu Du đang giảng đạo cho các vị Đại La ở Bồng Lai, thì trong Hồng Hoang, cùng với tin tức Hồng Quân hợp đạo lan truyền, danh xưng Thánh nhân lại một lần nữa hiện lên trong lòng vô số người.

Đặc biệt là khi mọi người biết rằng Hồng Hoang sẽ có sáu vị Thánh nhân xuất hiện, càng khiến vô số người phải cảm thán.

Những nơi ở của các vị Thánh nhân dự bị cũng trở nên náo nhiệt hơn, vô số sinh linh khao khát bái sư những vị đó, trở thành đệ tử Thánh nhân để được che chở và học tập đại đạo.

Tại Côn Lôn của Tam Thanh.

Ba người đang bàn bạc về vấn đề Hồng Mông Tử Khí.

“Từ khi có được Hồng Mông Tử Khí, ta đã tham ngộ rất lâu nhưng vẫn chưa đắc được chút nào, lẽ nào là cơ duyên chưa tới?” Lão Tử mặt lộ vẻ nghi hoặc, ngồi trên cao nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Chương 88

Nguyên Thủy nghe vậy cũng gật đầu: “Ta cũng vậy!” “Chẳng lẽ lão sư lừa gạt chúng ta!” “Thông Thiên sao lại nói như vậy, Đạo Tổ đã nói Hồng Mông Tử Khí là nền tảng thành Thánh, vậy thì chúng ta có thể dựa vào đó để thành tựu Thánh nhân!” Thông Thiên mặt lộ vẻ bất mãn, nhưng cũng biết mình nói năng lỗ mãng, khiến Nguyên Thủy không vui.

“Chắc là vẫn chưa đến lúc!” Lão Tử vuốt râu cười khổ. "Cũng chẳng hay khi nào mới có thể chiêm nghiệm được đạo của Thánh nhân!" Hai người còn lại cũng lộ vẻ mong chờ.

“Nếu chúng ta đều không có tiến triển gì, tin rằng những người khác cũng sẽ không có thu hoạch gì!” Nguyên Thủy tự nhiên vô cùng tự cao về thân phận của mình, dù sao cũng là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, cảm thấy trong số mấy người họ, ba huynh đệ mình hẳn sẽ là những người thành Thánh đầu tiên.

“Không biết vì sao Chu Du đạo hữu lại không có thánh vị?” Mặc dù Nguyên Thủy không có bao nhiêu tôn trọng đối với Chu Du, nhưng cũng có chút tò mò, theo lý mà nói, dù Chu Du không có thánh vị thì cũng nên có một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng tại sao lại chẳng có gì cả.

Nguyên Thủy nghĩ đến việc Chu Du chẳng được gì, không khỏi thầm vui trong lòng, sau này mình hẳn sẽ hoàn toàn dẫn đầu, đợi mình thành tựu thánh vị, xem hắn còn mặt mũi nào làm sư huynh nữa.

Chưa đợi Nguyên Thủy nghĩ tiếp, đã nghe thấy giọng của Lão Tử từ trên đài truyền đến.

“Lão sư hẳn là có mưu tính của riêng mình!

Không có cũng tốt, không giống như Hồng Vân, bây giờ không biết có bao nhiêu người đang nhòm ngó!" "Đúng là như vậy, Hồng Mông Tử Khí là nền tảng thành Thánh, mà Hồng Vân lại không vào được cửa của lão sư, tự nhiên sẽ có rất nhiều đồng đạo rục rịch!" "Thôi được rồi, nếu chúng ta đã có thánh vị, lại có đạo Hồng Mông Tử Khí này, vậy thì cứ tĩnh tâm chờ thời cơ đến đi.

Chỉ là chúng ta đã có được thánh vị, cũng nên mở rộng sơn môn, chọn đệ tử truyền đạo!

Không biết hai người các ngươi nghĩ sao!" "Đại huynh nói rất phải, hay là chúng ta dựng một chiếc thang trời trước sơn môn, chọn người ưu tú mà thu nhận!" "Được!" Thông Thiên nghe Lão Tử và Nguyên Thủy nói chuyện, trong lòng tuy có chút không đồng tình với cách làm này, nhưng thấy hai người đã bàn bạc xong xuôi cũng không nói nhiều.

Dù sao theo suy nghĩ của Thông Thiên, đã quyết định thu đồ đệ, thì bất kể tốt xấu, chỉ cần một lòng cầu đạo, thì nên mở rộng sơn môn, thu hết vào cửa, cách làm của Lão Tử và Nguyên Thủy thực sự có chút nhỏ mọn.

Tuy đời sau nói rằng phe của Thông Thiên là vạn tiên đến chầu, nhưng trong đó cũng cá mè một lứa, không thể không nói lựa chọn này của Thông Thiên thật sự có chút khác người.

Dù thu đồ đệ, cũng nên có sự chọn lọc, ít nhất cũng phải có lòng tôn sư trọng đạo.

Nhưng Thông Thiên lại không phân thiện ác, cuối cùng sẽ bị phản phệ, cho nên đời sau mới có Phong Thần chi kiếp, mà Tiệt giáo mới chịu cảnh chim muông tan tác.

Đương nhiên, suy nghĩ của Tam Thanh ở Côn Lôn, tạm thời Chu Du không thể biết được.

Hơn nữa, Chu Du hiện tại cũng không có ý định thu đồ đệ, dù sao đám tiểu bối Long tộc đã đủ để Chu Du chỉ đạo rồi.

Nếu sau này thật sự gặp được người hữu duyên, nói không chừng cũng sẽ thu vài người, nhưng cũng sẽ không giống như Thông Thiên.

Tại Tây phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đang ngồi đối diện nhau.

"Sư huynh, Hồng Vân dẫu sao cũng đã nhường chỗ cho hai người chúng ta!

Lần này chúng ta có nên ra tay cứu giúp không?" "Sư đệ chấp nhất rồi, người chết rồi còn có nhân quả sao!" "Ừm... là sư đệ ta chấp nhất rồi, vẫn là sư huynh tu vi tinh thâm!" Hai người nhìn nhau cười một tiếng, rồi cũng nhắm mắt không nói gì nữa.

Trên Thiên đình, rất nhiều người từng tham gia nghe giảng ở Tử Tiêu Cung cũng đã tụ tập trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Chúc mừng Phục Hy đạo hữu!" "Chúc mừng Yêu Hoàng!" Nữ Oa lúc này không ở Yêu tộc, mà đã trở về đạo trường ở Bất Chu Sơn, mọi người cũng chỉ có thể chúc mừng Phục Hy.

Bởi vì Nữ Oa là Thánh nhân trời định, có Nữ Oa là Thánh nhân, tương lai Yêu tộc đã vượt qua Vu tộc.

"Thật là phúc của Yêu tộc!

Không ngờ Yêu tộc ta tương lai cũng sẽ có Thánh nhân!" Mặc dù lần này không có được Hồng Mông Tử Khí, nhưng nếu Nữ Oa thành Thánh thì khí vận Yêu tộc tất nhiên sẽ đại thịnh, Đế Tuấn với tư cách là Yêu Đế tự nhiên được hưởng lợi rất lớn, cho nên cũng mừng rỡ ra mặt.

Phục Hy dưới điện cũng nở nụ cười, tuy có chút tiếc nuối vì mình không ngồi được lên bồ đoàn, nhưng dù sao cũng là muội muội của

mình có được đại cơ duyên, tương lai sẽ thành tựu Thánh nhân, trong lòng Phục Hy cũng vô cùng mãn nguyện.

Đế Tuấn không có được Hồng Mông Tử Khí trong Tử Tiêu Cung, nhưng cũng có ảo tưởng về cơ hội thành Thánh này: "Các vị đều biết Hồng Mông Tử Khí là nền tảng thành Thánh, Thánh nhân trời định chúng ta không thể trêu chọc, nhưng ngoài ra vẫn còn một đạo tử khí!" Mọi người vừa nghe liền biết Đế Tuấn đang nói đến đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, cũng bàn tán xôn xao không ngớt.

Không lâu sau, Bạch Trạch tiến lên mở miệng: "Bệ hạ, trong điện Tử Tiêu chúng ta đều nghe Đạo Tổ nói, người có đại nghị lực cũng có thể thành tựu Thánh nhân.

Hồng Vân kia khí vận không đủ, Hồng Mông Tử Khí trong tay tất sẽ chọc tới nhiều đồng đạo tranh đoạt, Yêu tộc chúng ta cũng nên nhúng tay vào!" Chúng nhân trong điện nghe vậy, nhao nhao gật đầu tán thành.

Chỉ là Đế Tuấn nghe vậy nhíu mày nói: "Tu vi của Hồng Vân không đáng kể, nhưng bạn tốt của hắn lại có chút khó đối phó!" Người trong điện tự nhiên biết, một trong những người bạn thân của Hồng Vân là Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử tuy có Địa Thư trong tay, phòng ngự cực mạnh, nhưng cũng không phải là đối thủ của Yêu tộc.

Người khó đối phó là một vị khác, đó chính là Chu Du.

Trước kia, đám người Yêu tộc đều đã chứng kiến sự cường thế của Chu Du, Đế Tuấn và Thái Nhất hợp lực còn không phải là đối thủ, nghe Đế Tuấn nhắc tới Chu Du, ai nấy đều lộ vẻ kiêng kị.

"Hai vị bệ hạ không cần ra tay, việc này cứ giao cho ta!" Mọi người liền nghe thấy một giọng nói vang lên trong điện, chính là lời

của Côn Bằng.

Mọi người nghe vậy cũng lộ vẻ đã hiểu, sao có thể quên Côn Bằng, đây chính là người có đại nhân quả với Hồng Vân.

Ngày đó trong Tử Tiêu Cung, Côn Bằng ban đầu đã ngồi vững trên bồ đoàn, nếu không phải Hồng Vân nhường chỗ, thì hôm nay có lẽ Côn Bằng đã thành tựu thánh vị.

Trong lòng Côn Bằng cũng vô cùng phẫn nộ.

Trước kia còn không biết chỗ ngồi đó là thánh vị trời định, chỉ cảm thấy mất đi một phen đại cơ duyên, nào ngờ thứ mình bị ép mất đi lại chính là thánh vị, bây giờ hối hận đến xanh cả ruột.

Đương nhiên chỉ là hình dung như vậy, nhưng cũng có thể thấy mức độ hối hận trong lòng Côn Bằng.

Từng có cơ hội một bước lên trời, nhưng lại bị người ta một cước đá xuống, sự chênh lệch này thực sự có chút khó chấp nhận.

Từ Tử Tiêu Cung trở về, đạo tâm của Côn Bằng cũng không ngừng bị giày vò, đối với Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tự nhiên là bất mãn, nhưng hiện tại mấy người đó đã là Thánh nhân trời định, lại có được chí bảo, mình đương nhiên sẽ không lấy trứng chọi đá.

Nhưng đối với Hồng Vân, kẻ đầu sỏ khiến mình mất đi đại cơ duyên, thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, cho nên khi nghe lời của Đế Tuấn, tự nhiên cũng vội vàng tiến lên.

Côn Bằng cũng muốn có được Hồng Mông Tử Khí, chiêm nghiệm đại đạo của Thánh nhân.

Nếu Đế Tuấn không muốn ra tay, thì mình thân chinh đi trước, Đế Tuấn vẫn có thể chấp nhận.

Dù sao một đạo chân linh của mình vẫn còn trên Chiêu Yêu Phiên,

nếu mình có được Hồng Mông Tử Khí mà có chút lĩnh ngộ, thành tựu Thánh nhân, thì cũng có thể thoát khỏi Yêu tộc.

Đế Tuấn tự nhiên biết Côn Bằng nghĩ gì, chỉ là không muốn dính vào nhân quả với chuyện của Hồng Vân mà thôi.

Lẽ nào Đế Tuấn không biết tầm quan trọng của Hồng Mông Tử Khí?

Lẽ nào không muốn thành tựu Thánh nhân?

Nhưng Đế Tuấn hiểu rõ lời của Đạo Tổ, trừ sáu vị Thánh nhân trời định ra, thì cho dù có được đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân này, vẫn phải trải qua vô số kiếp nạn mới có thể thành tựu Thánh nhân.

Chi bằng mình đánh bại Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang, tập trung khí vận Hồng Hoang vào một thân, tự nhiên có thể thành tựu Thánh nhân.

Côn Bằng muốn có được Hồng Mông Tử Khí, sau đó tham ngộ thành tựu Thánh nhân, tự nhiên là nghĩ quá nhiều, chỉ trách Côn Bằng quá tự tin.

Chương 89

Côn Bằng vốn đã có thù sâu như biển máu với Hồng Vân, lần này đi cũng là một mưu kế của Đế Tuấn.

Nếu Côn Bằng không lấy được Hồng Mông Tử Khí thì thôi, nếu có thể lấy được, thì Yêu tộc cũng có thể dựa vào Côn Bằng để thống nhất Hồng Hoang, đến lúc đó mình lập địa thành Thánh, Côn Bằng e rằng sẽ ngây người!

Đương nhiên, Đế Tuấn và Côn Bằng hai người đều có mưu tính riêng, cũng đều cảm thấy kế hoạch của mình vạn vô nhất thất, vậy cuối cùng không biết ai mới là người chiến thắng, hoặc là cả hai đều thất bại.

Trong Hồng Hoang, vô số đại năng cũng giống như Côn Bằng, đều mưu đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân để thành tựu Thánh nhân.

Trong một thời gian, Hồng Hoang cũng dậy sóng ngầm, dường như toàn bộ ánh mắt của Hồng Hoang đều tập trung vào Hỏa Vân Động.

Nhưng Hồng Vân đang thanh tu trong Hỏa Vân Động tuy có dự liệu, nhưng lại không hề hay biết, vẫn đang không ngừng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần.

Hồng Vân tham ngộ mấy năm nhưng không thu hoạch được gì, tâm tình trở nên có chút tồi tệ, cảm xúc tiêu cực dần dâng lên trong lòng, bèn dừng việc tham ngộ lại.

"Đạo của Thánh nhân quả nhiên bác đại tinh thâm, ta, Hồng Vân, cũng là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy mà không có chút thu hoạch nào!" "Xem ra cơ duyên chưa tới!" "Nếu đã như vậy, không

bằng đến Ngũ Trang Quán tìm Trấn Nguyên Tử luận đạo một phen, xem có tiến triển gì không!" Hồng Vân nghĩ đến đây, liền chuẩn bị xuất phát rời khỏi Hỏa Vân Động, tiến về Vạn Thọ Sơn.

Chu Du tuy biết Hồng Vân trong khoảng thời gian này sẽ gặp đại nguy hiểm, nhưng cũng không thể ép Hồng Vân hành động theo kế hoạch của mình, chỉ có thể để Hồng Vân ở lại trong Hỏa Vân Động trước, chuẩn bị sau khi giảng đạo cho đám người Long tộc xong sẽ suy tính kỹ hơn.

Nhưng không ngờ Hồng Vân tham ngộ Hồng Mông Tử Khí không có chút thu hoạch, lại không chịu nổi cô tịch mà ra khỏi Hỏa Vân Động, e rằng Đại Đạo cũng đã can nhiễu trong đó...

Ngoài Hỏa Vân Động, vô số Đại La Kim Tiên ngày đêm không ngừng ẩn mình trong hư không.

Dù sao các đại năng Chuẩn Thánh cũng không biết khi nào Hồng Vân mới ra ngoài, lại không thể cưỡng công Hỏa Vân Động, cũng chỉ có thể phái thuộc hạ trông chừng, như vậy nếu Hồng Vân ra ngoài cũng sẽ biết được ngay lập tức.

Cùng với việc đại trận Hỏa Vân Động mở ra, bên ngoài động cũng dậy sóng ngầm.

Rất nhiều Đại La thấy đại trận Hỏa Vân Động mở ra, biết Hồng Vân sắp ra ngoài, lập tức thông báo cho người đứng sau, dần dần, rất nhiều đại năng ở Tử Tiêu Cung cũng bay về phía Hỏa Vân Động.

Hồng Vân từ khi quay về đạo trường, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí mãi mà không có tiến triển, tự nhiên có chút tâm phiền ý loạn, lại không chú ý đến người bên ngoài động, đương nhiên không biết vô số đại năng đang kéo tới.

Tuy nói cảnh giác không đủ, nhưng dù sao cũng là tồn tại Chuẩn

Thánh trung kỳ, trong khoảnh khắc ra khỏi Hỏa Vân Động cũng cảm nhận được vô số Đại La tồn tại trong hư không ngoài động, trong lòng cũng dấy lên nghi ngờ.

"Ta, Hồng Vân, cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, đám Đại La nhỏ nhoi cũng muốn mưu đoạt chí bảo của ta, hừ!" Hồng Vân tuy có dự đoán người trong Hồng Hoang có ý đồ với Hồng Mông Tử Khí của mình, nhưng nhìn thấy vô số Đại La ngoài động cũng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Sau đó cũng trực tiếp cưỡi mây bay đi, muốn bay thẳng về phía Vạn Thọ Sơn.

Mà cách Hỏa Vân Động không xa, các đại năng ở Tử Tiêu Cung cũng đã đến, không trực tiếp xuất hiện vì sợ làm Hồng Vân kinh hãi, mà từng tốp hai, ba người ẩn mình trong hư không, chờ Hồng Vân đến.

Một lát sau, mọi người chỉ thấy phía trước có một đám mây ngũ sắc bay tới, mọi người biết Hồng Vân đã đến, cũng nhao nhao hiện ra thân ảnh, nhìn chằm chằm vào Hồng Vân đang ngày càng đến gần.

Hồng Vân trên đám mây ngũ sắc thấy cảnh tượng này cũng kinh ngạc trong lòng, không ngờ phía trước đám Đại La chỉ là tép riu.

"Không ngờ ta, Hồng Vân, được xưng là người tốt nhất Hồng Hoang, lại có nhiều người mưu hại ta như vậy!" Nghĩ xong cũng dừng mây lại, nói với đám người phía trước: "Các vị đạo hữu vì sao cản đường ta?" Mặc dù đám người phía trước đông đảo, lại đều có ý đồ với Hồng Mông Tử Khí của mình, nhưng mấy người phía trước đều là tự mình chiến đấu, Hồng Vân cảm thấy hôm nay cũng không có nguy cơ sinh tử gì, cho nên nói chuyện cũng đặc biệt tự nhiên.

"Hồng Vân, hôm nay muốn mượn Hồng Mông Tử Khí của ngươi xem một chút!" "Vị đạo hữu vừa rồi nói đúng, Hồng Vân ngươi là

người tốt bậc nhất Hồng Hoang, ngay cả thánh vị cũng có thể nhường, không bằng cũng nhường Hồng Mông Tử Khí cho chúng ta đi!!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Bản thân Hồng Vân vốn đã vô cùng hối hận về chuyện ở Tử Tiêu Cung, bây giờ lại nghe có người nói móc, tự nhiên cũng lửa giận ngút trời.

"Muốn Hồng Mông Tử Khí của ta, thì xem các ngươi có bản lĩnh đó không!" Hồng Vân nói xong, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay xuất hiện.

Sau đó, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bay lên đỉnh đầu Hồng Vân, miệng hồ lô mở ra hướng về đám người phía trước, dưới sự thúc giục của pháp lực, phun ra làn khói màu vàng như cát về phía mấy người.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể làm tan hồn phách người khác, làn khói như cát vàng này xâm nhập vào đạo thể liền có thể làm tổn thương nguyên thần, quả là một kiện lợi khí quần công.

Mọi người tự nhiên biết uy lực pháp bảo của Hồng Vân, thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phun ra khói, cũng đều lấy ra Tiên Thiên chi bảo để chống đỡ.

Nếu có người nhìn từ xa, còn tưởng là Hồng Vân một mình chặn đường mọi người.

Trong số những người chặn đường Hồng Vân cũng có mấy người cơ duyên mỏng manh, không có Tiên Thiên chi bảo, bị mấy luồng khói vàng xâm nhập đạo thể, xâm nhập linh hồn, không lâu sau liền nguyên thần bị tổn thương, rơi từ trên mây xuống.

Mọi người thấy cảnh này cũng mặt lộ vẻ căng thẳng, dù sao Hồng Vân cũng là một trong những đại năng có số má ở Hồng Hoang, đã là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ trảm được một thi.

Trong đám người chỉ nghe có người lớn tiếng hét lên: "Các vị đạo hữu, cùng nhau ra tay!" "Trước tiên bắt Hồng Vân lại, mới có thể phân phối Hồng Mông Tử Khí này!" Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, sau đó là vô số đòn tấn công từ bốn phương tám hướng ập về phía Hồng Vân.

Hồng Vân thấy đòn tấn công của mọi người ập đến không khỏi hét lên một tiếng hay!

Bản thân tâm tình không tốt, đang muốn phát tiết một phen, bây giờ đám đại năng trước mặt chỉ mới vào Chuẩn Thánh, chính là đối thủ tốt để Hồng Vân phát tiết.

Hồng Vân cũng không lùi lại, toàn thân pháp lực thúc giục Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô làm thế phòng ngự, các đòn tấn công của nhiều đại năng Chuẩn Thánh cũng dần mất đi uy lực dưới sự suy yếu của kiện thượng phẩm Tiên Thiên chi bảo này.

Khi đến bên cạnh Hồng Vân cũng không còn bao nhiêu uy lực, Hồng Vân tiện tay liền đánh tan mấy đòn tấn công.

Thực tế, vừa rồi mọi người cũng không dùng toàn lực, lần đầu giao thủ với Hồng Vân tự nhiên sẽ không bộc lộ hết át chủ bài của mình.

Thấy Hồng Vân dễ dàng đỡ được một loạt đòn tấn công của mọi người, mọi người cũng không giữ lại nữa, nhao nhao dùng toàn lực tấn công Hồng Vân.

Trong nháy mắt, linh khí toàn bộ chiến trường cũng bắt đầu bạo động, vô số đạo pháp tắc giao thoa, nhao nhao đánh về phía Hồng Vân.

Hồng Vân thấy thế công này cũng đầy vẻ nghiêm túc, sau đó Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bay lên đỉnh đầu, phát ra mấy đạo lực lượng pháp tắc màu vàng, bảo vệ Hồng Vân, Hồng Vân cũng thúc giục lực

lượng pháp tắc Chuẩn Thánh, nhân lúc thế công của mọi người còn dư, tấn công về phía mấy người.

Ầm.

Đòn tấn công pháp tắc của nhiều đại năng và mấy món Tiên Thiên chi bảo cũng đều đến trước mặt Hồng Vân, trực tiếp đâm vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Mặc dù Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô là thượng phẩm Tiên Thiên chi bảo, nhưng dù sao cũng không địch nổi nhiều đòn tấn công như vậy, huống hồ còn có mấy món Tiên Thiên chi bảo, Hồng Vân cũng bị đánh cho một trận tơi bời.

"Không hổ là đồng đạo Chuẩn Thánh!" Hồng Vân nhếch mép, mặt lộ vẻ mỉa mai nhìn đám đại năng Chuẩn Thánh tại đây.

Mặc dù cũng có ý phát tiết, nhưng thực sự số người trước mắt có hơi nhiều, Hồng Vân có chút không chịu nổi.

Cũng dốc toàn lực thúc giục pháp bảo, thân hồ lô dựng lên phun ra một luồng sáng màu vàng bắn về phía đám đại năng, nhưng không còn là làn khói đặc như lúc nãy.

Luồng sáng màu vàng này lướt qua trên không, trực tiếp lao về phía mấy Chuẩn Thánh không có Tiên Thiên chi bảo.

Không có Tiên Thiên chi bảo, chỉ dựa vào hậu thiên linh bảo tự nhiên không làm gì được đòn tấn công của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Một Chuẩn Thánh chỉ có thể nhìn luồng sáng màu vàng xâm nhập đạo thể, không bao lâu nguyên thần liền bị tiêu giải, chết tại chỗ.

Sau đó, đòn tấn công này cũng bị suy yếu đi phần lớn, định lao về phía người tiếp theo thì bị một người phía trên điều khiển Tiên Thiên chi bảo, trực tiếp xóa sổ.

Mấy vị Chuẩn Thánh còn lại không có linh bảo bên mình thấy uy lực của hồ lô Hồng Vân cũng kinh hồn bạt vía, sợ đòn tấn công tiếp theo sẽ đến trước mặt mình.

"Các vị đạo hữu, đã ra tay thì hôm nay tất là ngươi chết ta sống, toàn lực ra tay!" Nghe xong câu này, mắt của những người có mặt cũng đỏ lên.

Nếu hôm nay để Hồng Vân trốn thoát, thì nếu đơn đả độc đấu, không ai ở đây là đối thủ của Hồng Vân.

Hơn nữa, Hồng Vân còn có bạn thân là Trấn Nguyên Tử và đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ là Chu Du, đó đều là hai vị đại thần.

Chương 90

Nếu đợi họ tham gia, thì mấy người ở đây không phải là khó thoát kiếp nạn sao?

Chi bằng nhân lúc mọi người đều ở đây, toàn lực đánh giết Hồng Vân, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

Lỡ như có được Hồng Mông Tử Khí mà có chút lĩnh ngộ, dù không thành tựu Thánh nhân, thì cũng có lực lượng chống lại.

Mọi người đều hạ quyết tâm.

Vừa rồi còn nghĩ giữ lại một ít pháp lực, đợi đánh giết Hồng Vân xong sẽ tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, nhưng lúc này thấy đòn tấn công của Hồng Vân vô song, cũng không giữ lại nữa, nhao nhao dùng toàn lực.

Hồng Vân thấy thanh thế như vậy cũng không dám khinh suất.

Vốn định đánh giết mấy người để những người còn lại sợ hãi, như vậy mình vừa phát tiết được cảm xúc, lại có thể nhân cơ hội trực tiếp độn đi, nào ngờ lại kích động quần chúng, cũng vội vàng thu Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô về bên mình toàn lực phòng ngự.

Nhưng dù sao cũng là đòn tấn công toàn lực của mấy vị Chuẩn Thánh, đợi đòn tấn công xen lẫn pháp tắc của mọi người và Tiên Thiên Linh Bảo ập đến, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng bị đánh cho lui lại từng bước, cũng chỉ có thể đỡ được phần lớn thế công.

Đòn tấn công còn lại chỉ có thể dựa vào Hồng Vân tự mình cứng rắn chống đỡ.

Một loạt thế công của mọi người tan đi, thấy Hồng Vân đỡ được đòn tấn công xong khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Nếu chỉ có mấy Chuẩn Thánh, Hồng Vân dựa vào cảnh giới cao hơn một bậc lại có thượng phẩm Tiên Thiên chi bảo, tự nhiên không sợ.

Nhưng hiện tại trên sân lục tục kéo đến Chuẩn Thánh không dưới trăm người, Hồng Vân đương nhiên không phải là đối thủ.

Bên này Hồng Vân cảm nhận được đạo thể bị tổn thương cũng nảy sinh ý định rút lui, đối thủ thực sự quá nhiều, ở lại nữa chỉ có con đường bại vong.

Đầu óc Hồng Vân điên cuồng vận chuyển, nghĩ cách thoát thân, dù sao nếu bàn về thuật phi hành, Hồng Vân vẫn có ưu thế.

Thấy một loạt thế công của mọi người kết thúc, không tiếp tục tấn công, Hồng Vân biết mọi người không ai muốn ra mặt trước, dù hôm nay giết được mình, thì người ra mặt cũng sẽ bị bạn tốt của mình ghi hận.

Nhân lúc mọi người do dự, loạt thế công tiếp theo chưa đến, Hồng Vân đã tìm ra điểm yếu trong vòng vây của mọi người.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tỏa ra ánh sáng yếu ớt, định phun về phía điểm yếu của vòng vây.

Mấy vị Chuẩn Thánh trên không trung lo lắng uy lực chí bảo của Hồng Vân cũng tản ra hai bên, Hồng Vân nhân cơ hội trực tiếp mang theo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô xông ra khỏi vòng vây.

Sau khi thoát khỏi vòng vây của mọi người, Hồng Vân cũng nhân cơ hội hoàn trả cho mấy vị Chuẩn Thánh, sau đó ghi nhớ khí tức của mọi người.

“Chuyện hôm nay, sau này tất có hồi đáp!” “Không hay rồi, hắn muốn đi!” “Chặn hắn lại!” Nhưng Hồng Vân dù sao cũng là đại năng có số má ở Hồng Hoang, đánh không lại thì vẫn có thể chạy thoát.

Mặc dù nói ra không hay, nhưng thoát khỏi sự tấn công của gần trăm vị Chuẩn Thánh cũng là một thành tựu.

Nói xong quay đầu cũng không nhìn cảnh tượng phía sau, trực tiếp toàn lực độn đi về phía xa.

Mọi người thấy Hồng Vân thoát ra cũng phát ra mấy đòn tấn công, từ xa lại đánh trúng Hồng Vân, Hồng Vân bị đánh đến mức máu tươi trong miệng không ngừng phun ra.

Sau đó, tốc độ của Hồng Vân cũng ngày càng nhanh, dần dần kéo giãn khoảng cách với mọi người, bay nhanh về phía Ngũ Trang Quán.

Ở xa, nguyên thần của Hồng Vân không ngừng rung động, xem ra vừa rồi chịu đựng đòn tấn công cũng bị thương không nhỏ.

Sau khi hồi phục một chút cũng trực tiếp bắt đầu cầu cứu, truyền tin cho Trấn Nguyên Tử và Chu Du, báo cho hai người tình hình của mình...

Một đám mây hồng tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua mấy người phía sau vạn dặm.

Mà đám người phía sau cũng đều thi triển thần thông, cưỡi mây đạp gió, thúc giục linh bảo, đuổi theo Hồng Vân.

Trên bầu trời như có vô số sao băng lướt qua, nhưng khoảng cách với Hồng Vân lại ngày càng xa.

Hồng Vân dần bay xa, nhưng trong đầu cũng không ngừng trào dâng.

Chuyện hôm nay thực sự cũng khiến Hồng Vân sợ hãi, nếu không phải nhiều Chuẩn Thánh tự mình chiến đấu, thì hôm nay Hồng Vân cũng không có cơ hội thoát khỏi đòn tấn công của mọi người.

Đang vui mừng vì mình đã thoát được một kiếp, lại thấy trên

không có hai đạo pháp tắc, trực tiếp rơi xuống.

Hồng Vân đang toàn lực bay đi không kịp thúc giục pháp bảo, trực tiếp dùng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô che trước người.

Ầm!

Ầm!

Hai đòn tấn công rơi xuống...

Hồng Vân lại bị tấn công, trong lòng kinh hãi, cũng suy nghĩ miên man: "Vừa mới thoát khỏi hang cọp, cũng không để lộ hành tung, lúc bay đi toàn thân khí tức cũng đã thu liễm, tốc độ độn không hề giảm, tại sao vẫn có người đuổi kịp?" Hồng Vân trong lòng đang nghi hoặc đòn tấn công từ đâu đến, cũng không kịp suy nghĩ, đòn tấn công đã đến ngay trước mắt.

Vội vàng cũng chỉ có thể dùng pháp bảo chống đỡ, nhưng hai đạo pháp tắc tấn công này lại không giống như trước, uy lực mười phần, không chỉ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị đánh rơi xuống đất, thế công còn lại cũng đánh Hồng Vân trọng thương, nặng nề rơi xuống đất!

"Phụt..." Hồng Vân vừa rồi đại chiến đã bị thương, bây giờ lại bị lực lượng pháp tắc đột nhiên rơi xuống đánh trúng, máu tươi trong miệng không cầm được cũng trực tiếp phun ra, toàn thân đạo thể đã nứt ra, không bao lâu cả cơ thể cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Hồng Vân gắng gượng ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào hư không, cũng đầy lửa giận: "Đạo hữu phương nào, hôm nay vì sao cản đường ta!" Hồng Vân vừa dứt lời, hai bóng người từ từ xuất hiện trên bầu trời.

Tu vi của hai người này cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, khí tức trên người cũng đều vô cùng dày nặng, luận tu vi còn trên cả Hồng Vân.

Hồng Vân nhìn kỹ, cũng thấy lòng lạnh đi.

Nguyên lai hai người trên trời lại là Côn Bằng và Minh Hà.

"Hồng Vân, không ngờ tới phải không, hôm nay lại gặp phải cảnh này!" "Nếu không có ý định với thánh vị, ngày đó hà tất phải nhường ra thánh vị!" "Hại ta cũng mất đi cơ duyên trời cho, đã nhường thánh vị, đạo Hồng Mông Tử Khí này chắc ngươi giữ lại cũng không có tác dụng, giao nó cho lão tổ, cũng coi như ngươi trả xong nhân quả ở Tử Tiêu Cung!" Côn Bằng mặt đầy oán hận nhìn Hồng Vân phía dưới.

Nếu không phải Hồng Vân nhường bồ đoàn ở Tử Tiêu Cung, thì sao mình lại bị ép phải nhường thánh vị.

Trước kia còn không biết mình mất đi cái gì, bây giờ những người trên bồ đoàn ở Tử Tiêu Cung tam giảng đều được phân thánh vị và chí bảo, sao Côn Bằng không đỏ mắt cho được.

"Côn Bằng, cho dù ta nhường thánh vị, thì có liên quan gì đến ngươi, ngươi tự mình không giữ được thánh vị, thì cũng không nên trách ta!" Hồng Vân tuy tình cảnh đáng lo, nhưng có thể thừa nhận là lỗi của mình, dù sao mình nhường thánh vị cũng không biết đi tìm ai để nói.

"Nếu không có ngươi nhường vị trí, ta sao lại bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ép buộc, trắng tay mất đi thánh vị.

Nhưng ngươi cuối cùng lại còn có nền tảng Đại Đạo, ta lại chẳng có gì!" Côn Bằng càng nói càng gấp, cả người dường như đã rơi vào điên cuồng.

"Hồng Vân hôm nay ngươi khó thoát kiếp nạn, nếu ngươi thức thời, nhường ra Hồng Mông Tử Khí, có lẽ ta còn tha cho ngươi một mạng!" Hồng Vân mặt đầy khinh bỉ nhìn Côn Bằng mặt mũi vặn vẹo trên trời, trong lòng càng thêm khinh thường.

Tính cách thù dai của Côn Bằng ai mà không biết, cho dù mình giao ra Hồng Mông Tử Khí, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Côn Bằng, không cần giả nhân giả nghĩa như vậy, ai mà không biết đức hạnh của ngươi!

Ngươi mất cơ duyên nên đi tìm Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hôm nay chẳng phải là muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí từ tay ta sao!" Côn Bằng sắc mặt lạnh đi, lớn tiếng hét: "Hồng Vân chết đến nơi rồi còn cứng miệng!" "Hỏi ngươi lần cuối, ngươi rốt cuộc giao hay không giao!" Hồng Vân cũng biết hôm nay khó thoát kiếp nạn, nhưng cũng không muốn để Hồng Mông Tử Khí thuộc về Côn Bằng, quay đầu nhìn về phía một người bên cạnh Côn Bằng.

Chương 91

"Minh Hà đạo hữu, ta và ngươi xưa không oán nay không thù, vì sao phải cùng Côn Bằng hại tính mạng ta?" "Thực sự là Thánh nhân động lòng người, Hồng Vân đạo hữu đã được xưng là người tốt nhất Hồng Hoang, vì sao hôm nay không thành toàn cho ta!" Minh Hà mặt lạnh như băng, bản thân tu vi cũng là hàng đầu Hồng Hoang, linh bảo cũng có không ít, nhưng đối mặt với việc thành Thánh, ai lại có thể không động lòng!

Mà Minh Hà hôm nay đến đây cũng là vì Huyết Hải và đạo trường của Côn Bằng ở Bắc Minh Hải gần nhau.

Bản thân hai người tuy không có bao nhiêu giao tình, nhưng Côn Bằng dùng Hồng Mông Tử Khí mời, Minh Hà sẽ không từ chối.

Hồng Vân nghe vậy lại phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng ổn định thương thế, cũng cười nói: "Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, hai người các ngươi lại phân phối thế nào?" "Hồng Vân không cần ly gián, hai người chúng ta đã liên thủ hôm nay, thì việc phân phối Hồng Mông Tử Khí không phiền ngươi lo, mau mau đem Hồng Mông Tử Khí ra đây!" Côn Bằng không muốn lãng phí thời gian nữa, ai biết Hồng Vân có thông báo cho hai người bạn tốt của hắn không.

Phải biết Trấn Nguyên Tử đến còn không sao, Minh Hà tự mình có thể chặn được, nhưng nếu Chu Du cũng đến, thì chuyện hôm nay coi như công dã tràng.

Hồng Vân nghe lời của Côn Bằng, sắc mặt cũng tối sầm lại.

Mặc dù muốn kéo dài thời gian chờ bạn tốt đến, nhưng bây giờ cũng bị Côn Bằng nhìn thấu.

Hồng Vân biết hôm nay không còn đường sống, dứt khoát cũng

buông bỏ tâm kết, thu hồi linh bảo, mở miệng mắng Côn Bằng: "Côn Bằng ngươi cái đồ tiểu nhân, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Ta nhường thánh vị là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi, tự mình không có gan, bị người ta ép buộc liền phải nhường thánh vị, đáng đời ngươi mất cơ duyên, còn chạy đến Yêu tộc làm tiểu nhân, không biết xấu hổ!" "Hôm nay cho dù có được đạo Hồng Mông Tử Khí này của ta, ngươi cũng không thể thành tựu Thánh nhân chi tôn, thật là buồn cười!" Côn Bằng nghe lời của Hồng Vân càng thêm lửa giận ngút trời, bản thân vốn đã vô cùng oán hận Hồng Vân, lại nghe Hồng Vân mỉa mai như vậy, tự nhiên không thể chịu đựng được.

Quay đầu thấy ánh mắt khác lạ của Minh Hà bên cạnh, Côn Bằng cũng không nói gì, trực tiếp cầm linh bảo tấn công Hồng Vân.

Phải nói thực lực bản thân Côn Bằng đã trên Hồng Vân, hơn nữa linh bảo bạn sinh của Côn Bằng là Vạn Tượng Bảo Bàn tuy không có bao nhiêu lực công kích nhưng cũng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không phải Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có thể sánh bằng.

Mà Hồng Vân thân mang trọng thương, cũng không có bao nhiêu phòng ngự, Côn Bằng một đòn giận dữ, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vừa quay về bên cạnh Hồng Vân cũng bị đánh cho linh quang tối sầm, bản nguyên bị tổn thương, mà Hồng Vân càng thêm thoi thóp.

Hồng Vân biết mình không thể đỡ nổi một đòn nữa của Côn Bằng, cũng không chống cự, gắng gượng đứng dậy, sau đó nói với Côn Bằng: "Hôm nay nguyên thần thanh minh mới biết mình tất có kiếp nạn này, không phải ngươi Côn Bằng thì cũng sẽ có người khác, ta nhận rồi, nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí này cũng sẽ không thuộc về ngươi!" Nói xong, tam hoa trên đỉnh đầu xuất hiện, sau đó thiện thi của Hồng Vân xuất hiện bên cạnh, một người một thiện thi nhìn nhau một cái, sau đó chỉ thấy linh khí không ngừng hội tụ, hai người đồng

thời hét lên: "Nổ!" Côn Bằng vừa mới đến bên cạnh Hồng Vân càng thêm kinh hồn bạt vía, vội vàng thúc giục Vạn Tượng Bảo Bàn bay đi.

Côn Bằng cũng không ngờ Hồng Vân lại cương liệt như vậy, một lời không hợp liền trực tiếp tự bạo, hơn nữa tốc độ tự bạo cực nhanh khiến mình không kịp trở tay.

Vì sao Hồng Vân không thả thiện thi ra để mình độn đi?

Thực ra Hồng Vân cũng không biết hôm nay sẽ có kiếp nạn này, trước đó thoát khỏi vòng vây của nhiều đại năng, Hồng Vân đã bị thương, tự nhiên không ngờ sau đó còn có Côn Bằng và Minh Hà ngồi thu ngư ông đắc lợi, cũng là Hồng Vân số kiếp phải vậy.

Côn Bằng thấy Hồng Vân tự bạo đã không kịp chạy thoát, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Ầm!

Mặc dù đã là thân mang trọng thương, nhưng dù sao cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, uy lực tự bạo tự nhiên không tầm thường, không chỉ trời đất nơi đây đảo lộn, tan hoang khắp nơi, mà toàn bộ Hồng Hoang cũng bị chấn động.

Tại trung tâm tự bạo của Hồng Vân, cả vùng không gian đã vỡ nát, qua rất lâu cũng không thấy hồi phục.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bên cạnh Hồng Vân sắp tan rã, có thể thấy uy lực.

Mà cách trung tâm không xa, Côn Bằng áo quần rách rưới xuất hiện.

Cứng rắn chống đỡ vụ tự bạo của Hồng Vân, Côn Bằng cũng không khá hơn, không chỉ thân mang trọng thương, mà bảo vật bạn sinh Vạn Tượng Bảo Bàn cũng trở nên u tối vô cùng, bản nguyên bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau đó gắng gượng một hơi bay lên không trung, nhìn hiện trường tự bạo của Hồng Vân, cùng Minh Hà chờ Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, nhưng hai người chờ mấy hơi thở cũng không thấy bóng dáng Hồng Mông Tử Khí, chỉ có thể thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã vỡ nát.

"Hồng Mông Tử Khí đâu?" "Côn Bằng, vì sao không có Hồng Mông Tử Khí!" Hai người đang nghi hoặc, lại chỉ thấy dưới đất, trong vực sâu do Hồng Vân tự bạo tạo thành, một đạo Hồng Mông Tử Khí đầy đạo vận từ từ bay lên không trung.

Côn Bằng và Minh Hà vô cùng kinh hỉ, lập tức đưa tay ra thu lấy, nhưng Hồng Mông Tử Khí lại như bị kinh động, bay thẳng vào không gian vỡ nát ở trung tâm vụ tự bạo.

Hai người thấy vậy vội vàng phong tỏa không gian xung quanh, sau đó từng tấc một dò xét.

Không bao lâu, hai người nhìn nhau, trong lòng đầy kinh ngạc, vì sao không tìm thấy!

Lại tìm rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy, hai người nhìn cảnh tượng vỡ nát trước mắt, ánh mắt đầy cay đắng.

Hôm nay đúng là mất cả chì lẫn chài.

Sau đó cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp phá nát không gian xung quanh, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Chưa đợi hai người tiếp tục, đã nghe thấy một giọng nói từ xa vọng lại: "Côn Bằng, Minh Hà, hai ngươi dám!" ...

Lúc Hồng Vân ra khỏi cửa, bên trong Bồng Lai ở Đông Hải.

Chu Du đang chỉ đạo tu hành cho mấy trăm tiểu bối Đại La của Long tộc.

Giảng đạo đến lúc này, trong điện đã có mấy người Long tộc sắp tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Chu Du tự nhiên tâm tình càng tốt hơn.

Phải biết vạn dư Long tộc trong Bồng Lai này là nền tảng của Chu Du, hiện tại toàn bộ đã là cảnh giới trên Thái Ất, chỉ cần mấy trăm Đại La này có vài vị thành công tấn thăng Chuẩn Thánh, dù sau này không có tiến triển gì nữa, thì Long tộc chỉ cần không tìm chết tham gia vào tranh phong của nhân vật chính trong trời đất, thì ở trong Hồng Hoang, Long tộc cũng không còn gì phải lo lắng.

Lúc này, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Chu Du phe phẩy, miệng không ngừng nói ra chân ngôn đại đạo, mà Long tộc phía dưới nghe cũng vô cùng chăm chú.

Chu Du là tồn tại đệ nhất của Long tộc đời này, không nói đến việc Chu Du là con của Chúc Long, thực lực bản thân sâu không lường được, trong Long tộc không tìm ra một địch thủ nào, chỉ riêng thân phận đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ Hồng Quân đã khiến Long tộc phải ngưỡng mộ.

Bây giờ mọi người có may mắn đến Bồng Lai, nghe đạo dưới trướng Chu Du không biết là phúc phận tu luyện bao nhiêu năm, tự nhiên không ai khinh thường.

Trên đài, Chu Du nói rất nghiêm túc, dưới đài mọi người càng nghe nhập thần, trong điện không ít Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong thành công đột phá, thành tựu Đại La.

Ngày hôm đó, mọi người trong điện đang chìm đắm trong đại đạo, lại thấy Chu Du trên đài nhíu mày, sau đó để lại một câu nói liền biến mất trong đại điện: "Các ngươi ở đây tham ngộ, chờ ta trở về!" Nguyên lai là Chu Du nhận được tin tức cầu cứu của Hồng Vân, lập tức rời khỏi Bồng Lai đi cứu viện.

Vừa nhận được tin nhắn của Hồng Vân, Chu Du không khỏi cảm khái trong lòng: "Người tính không bằng trời tính, không ngờ Hồng Vân vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này, thật đúng là mệnh trung chú định!" Tuy biết Hồng Vân sẽ có kiếp nạn, nhưng cũng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Bây giờ chỉ xem Hồng Vân có thể kiên trì đến khi mình đến không.

Hồng Vân được coi là bạn tốt của Chu Du đời này, cũng không thể thấy chết không cứu.

Ngoài Bồng Lai, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Chu Du bay ra, lướt qua hư không trước mặt, ngay lập tức không gian trước mặt bị rạch ra thành một đường hầm không gian, sau đó Lượng Thiên Xích biến lớn rơi xuống dưới chân Chu Du, chở Chu Du xuyên qua về phía Hỏa Vân Động.

Từ Đông Hải đến Hỏa Vân Động khá xa, dù là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của Chu Du, dùng tốc độ tối đa cũng phải mất một lúc mới đến.

Mà bây giờ có Hồng Mông Lượng Thiên Xích là cực phẩm Tiên Thiên chi bảo trực tiếp phá vỡ không gian, hình thành đường hầm không gian, chỉ cần mấy hơi thở là có thể đến, cũng chẳng trách Chu Du sau khi có được nó lại yêu thích không rời tay.

Bên này Chu Du nhận được tin nhắn của Hồng Vân đã xuất phát, nhưng cũng không biết phản ứng của Trấn Nguyên Tử ra sao.

Tại nơi giao giới giữa Đông và Tây, trên đỉnh Vạn Thọ Sơn mây mù lượn lờ, quanh năm không tan.

Lúc này Trấn Nguyên Tử cũng đang tham ngộ tam thi đại đạo dưới gốc cây Nhân Sâm Quả, sau lưng còn lơ lửng một bóng sách, chính là Địa Thư trong ba cuốn Thiên Địa Nhân Thư.

Địa Thư có thể thúc giục địa mạch chi lực của Hồng Hoang, mà Trấn Nguyên Tử lúc này đang ở trong thời khắc quan trọng, đương nhiên phải lấy ra Địa Thư, làm vật hộ vệ.

Không quá một lát, liền nghe thấy một giọng nói từ dưới gốc cây Nhân Sâm Quả truyền ra: "Trảm!" Tam hoa trên đỉnh đầu Trấn Nguyên Tử hiện ra, sau đó từ địa chi hoa lại bay xuống một bóng người, chính là ác thi của Trấn Nguyên Tử.

Tại lần giảng đạo thứ hai ở Tử Tiêu Cung, Trấn Nguyên Tử đã ngay tại chỗ trảm ra thiện thi, mấy năm sau đó cũng luôn tham ngộ tam thi chi đạo, nhưng vẫn không có tiến triển.

Chương 92

Mãi đến khi Đạo Tổ Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, Đại Đạo ẩn náu, Thiên Đạo hoành hành, Trấn Nguyên Tử mới có chút cảm ngộ, vào hôm nay thuận lợi trảm ra ác thi trong tam thi, thành công tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Không thể không nói vận khí của Trấn Nguyên Tử vẫn rất tốt, phải biết hiện tại đám người Tam Thanh cũng chỉ mới vừa trảm ra ác thi, Trấn Nguyên Tử cũng không hổ là Địa Tiên chi tổ của đời sau, tồn tại ở bậc thang đầu tiên của Hồng Hoang.

Trái lại Hồng Vân tuy cũng là sinh linh lứa đầu tiên của Hồng Hoang, nhưng tu vi dù sao vẫn kém một bậc, hiện tại cũng chưa trảm ra ác thi, vẫn là trình độ Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mà Chu Du tuy cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng tu vi của hắn và mấy người kia không giống nhau.

Dù sao hiện tại Chu Du đã trảm hết tam thi, chỉ cần bản tôn và tam thi tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì Chu Du có thể bắt đầu tam thi hợp nhất, cân nhắc tấn thăng Hỗn Nguyên.

Mà những người khác khi trảm ra thi thứ ba đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, chưa nói đến tu vi càng cao trảm tự ngã thi càng khó, dù có thành công trảm ra tam thi, cũng không biết khi nào mới có thể tam thi hợp nhất tìm ra con đường Hỗn Nguyên.

Đây chính là sự nhìn xa trông rộng của Chu Du, dù sao nền tảng càng tốt, thì tuy giai đoạn đầu tu hành không nhanh, nhưng sau khi tấn thăng lại là một con đường bằng phẳng.

Trấn Nguyên Tử vừa trảm ra ác thi, còn chưa kịp vui mừng, đã thấy ngoài Địa Thư có một đạo nguyên thần tin tức lóe lên không

ngừng.

Trấn Nguyên Tử vội vàng thu lại thiện ác nhị thi, sau đó mở cấm chế của Địa Thư, mới nhận được tin nhắn nguyên thần của Hồng Vân.

Dù sao lúc đột phá tu vi vô cùng quan trọng, Trấn Nguyên Tử đương nhiên phải gạt bỏ mọi can nhiễu.

Trấn Nguyên Tử nhận được tin tức cũng kinh hãi trong lòng: "Hồng Vân sao lại lỗ mãng như vậy!" Dù sao trước đó Trấn Nguyên Tử và Chu Du cũng đã cảnh báo Hồng Vân, để Hồng Vân tu luyện trong đạo trường trước, nào ngờ Hồng Vân tham ngộ Hồng Mông Tử Khí không có kết quả, lại dám trực tiếp ra khỏi sơn môn.

Trấn Nguyên Tử cũng không do dự, lập tức gọi lại Địa Thư, vội vàng cưỡi mây đạp gió bay về phía Hỏa Vân Động...

Hai người đều đã lên đường, chỉ qua mấy hơi thở, uy lực tự bạo của Hồng Vân đã truyền đến, hai người cảm nhận được tiếng nổ lớn từ hướng Hỏa Vân Động truyền đến, trong lòng càng thêm lo lắng, ngón tay khẽ động, đã tính ra Hồng Vân đã vẫn lạc.

Sắc mặt Chu Du tối sầm, trong lòng cũng có mấy phần bi thương.

"Vẫn không giữ được Hồng Vân!" "Thế sự vô thường!" Hướng khác, Trấn Nguyên Tử cảm nhận được Hồng Vân đã chết, hai hàng lệ nóng chảy xuống.

Dù sao cũng là bạn thân bao nhiêu năm, bây giờ hay tin Hồng Vân chết, tự nhiên tâm thần đều chấn động, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: "Hồng Vân, ta sẽ báo thù cho ngươi ngay lập tức!" Nói xong, tốc độ dưới chân lại nhanh thêm mấy phần.

Trấn Nguyên Tử cũng không màng tiêu hao, trực tiếp thúc giục bản nguyên, phi nhanh về hướng Hỏa Vân Động.

Cuối cùng vẫn là Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất sắc hơn, chỉ mấy hơi thở, Chu Du đã từ Bồng Lai ở Đông Hải đến không xa Hỏa Vân Động, nhìn thấy nơi ở của Hồng Vân sau khi tự bạo, tan hoang khắp nơi.

Nhìn Côn Bằng trọng thương và Minh Hà an toàn trên không trung, Chu Du lớn tiếng quát.

Người chưa đến, tiếng đã truyền đến tai Côn Bằng và Minh Hà.

Vì vừa rồi không cảm nhận được khí tức của người khác, nên mới yên tâm bức bách Hồng Vân.

Không ngờ lúc này lại có người đến, hai người đương nhiên kinh dị, lập tức nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy không gian xa xa gợn lên một trận sóng, sau đó xuất hiện một cánh cửa ánh sáng, bóng dáng Chu Du từ trong đó xông ra, chính là thông đạo không gian do Hồng Mông Lượng Thiên Xích tạo thành.

Thấy Chu Du đã đến, hai người cũng kinh hãi, sao Chu Du lại đến nhanh như vậy.

Côn Bằng không khỏi lớn tiếng hét lên: "Chu Du đạo hữu, ta biết ngươi là bạn tốt của Hồng Vân, nhưng đây là nhân quả giữa ta và Hồng Vân, lẽ nào ngươi cũng có ý với Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân!" Không hổ là Côn Bằng, trước tiên tìm một cái cớ cho hành vi vừa rồi của mình, dù sao đồng đạo ở Tử Tiêu Cung đều biết chuyện Hồng Vân nhường chỗ làm liên lụy đến Côn Bằng.

Chu Du nghe vậy, trong lòng càng thêm lạnh lẽo.

"Mồm mép lanh lợi, Côn Bằng ngươi mất thánh vị, thì đi tìm Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thực sự không được thì ngươi tìm Nguyên Thủy, Tam Thanh, ngươi tìm Hồng Vân chẳng phải là thấy Hồng Vân thực lực không đủ sao!" "Hồng Mông Tử Khí ta không quan tâm, tuy ta và

Hồng Vân quen biết không quá mấy vạn năm, nhưng cũng tình cảm sâu đậm, hôm nay vì Hồng Vân cũng phải cùng ngươi làm một trận!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Chu Du trực tiếp bay ra, tấn công về phía Côn Bằng và Minh Hà.

Côn Bằng đã là thân mang trọng thương, Vạn Tượng Bảo Bàn trong tay cũng bản nguyên bị tổn thương, khó có thể phát huy thực lực, tự nhiên không phải là đối thủ.

Dù có cưỡng ép thúc giục Vạn Tượng Bảo Bàn, nhưng đợi Hồng Mông Lượng Thiên Xích đến, Vạn Tượng Bảo Bàn trực tiếp bị đánh rơi, mà Côn Bằng trong nháy mắt lại phun ra mấy ngụm máu tươi.

Minh Hà tuy không phải là mục tiêu tấn công chính của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nhưng cùng với việc Côn Bằng bị đánh bay, Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng đâm vào nhau.

Thấy hai kiện linh bảo đang giằng co trên không trung, Minh Hà biết không phải là đối thủ của Chu Du, sau đó vội vàng gọi ra hai thanh kiếm, gia nhập chiến cục, chính là Nguyên Đồ, A Tỳ, hai kiện cực phẩm Tiên Thiên chi bảo.

Minh Hà một bên thúc giục Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, một bên tay khấp ấn, thúc giục Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, muốn đánh rơi Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Đúng lúc Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang giằng co, hai đạo kiếm ý ẩn chứa sát khí ập đến, Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng bị đánh lui.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là cực phẩm Tiên Thiên chi bảo, đối mặt với toàn bộ ba kiện cực phẩm Tiên Thiên chi bảo của Minh Hà, tự nhiên tạm thời không địch nổi.

Chu Du đưa tay nắm một cái, Hồng Mông Lượng Thiên Xích liền quay về trong tay Chu Du.

Mặc dù đối kháng với ba kiện pháp bảo cùng cấp, nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại không hề bị thương, có thể thấy bản nguyên của Hồng Mông Lượng Thiên Xích cường hoành đến mức nào.

Côn Bằng và Minh Hà thấy Chu Du tiện tay một đòn, đã có uy lực như vậy, cũng không khỏi sinh lòng sợ hãi...

Minh Hà cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng khoảng cách đến việc trảm nhị thi cũng đã không xa, tự nhiên hiểu rõ thực lực của Chu Du hơn xa mình, sợ rằng đã sớm trảm ra nhị thi, thậm chí là tam thi đều đã trảm.

Không khỏi cũng khóe miệng co giật, sau đó nói với Chu Du: "Chu Du đạo hữu, ta chuyến này cũng không hề ra tay, huống hồ cũng không có được Hồng Mông Tử Khí, đạo hữu vừa gặp mặt liền ra tay, là vì sao!" Thấy Minh Hà nói như vậy, Chu Du càng thêm tức giận, Lượng Thiên Xích trên tay vung lên.

Thật không biết xấu hổ, ai mà không biết Minh Hà là người như thế nào.

Chu Du nhận được tin tức của Hồng Vân, tự nhiên hiểu rõ Minh Hà đã làm gì!

Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay chém về phía Minh Hà.

Minh Hà thấy Lượng Thiên Xích lại một lần nữa ập đến, cũng vội vàng thúc giục pháp bảo.

Chỉ thấy trên không trung, Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới thân Minh Hà bảo vệ Minh Hà vững chắc, trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên nổi lên từng trận huyết quang màu đỏ, như một tảng đá

cứng màu đỏ bị Lượng Thiên Xích không ngừng đập vào.

Mặc dù Hồng Mông Lượng Thiên Xích uy lực cực lớn, huyết quang màu đỏ trên Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng như sóng nước, ngoan cường chống cự, Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm cũng tấn công Lượng Thiên Xích từ hai bên.

Mà mỗi một lần Lượng Thiên Xích tấn công đều khiến Côn Bằng tâm thần run rẩy, cảm nhận được uy năng trên Lượng Thiên Xích, Côn Bằng biết nếu Lượng Thiên Xích đập vào người mình, thì sợ là sẽ vẫn lạc tại chỗ, giống như Hồng Vân.

"Minh Hà, ngươi cùng Côn Bằng lén lút làm bậy, hôm nay đã có gan chặn giết Hồng Vân, vì sao không có gan thừa nhận!" Minh Hà vốn nghĩ mình và Chu Du không có bao nhiêu nhân quả, hôm nay có thể ung dung rút lui, nhưng không ngờ thế công của Chu Du lại mạnh như vậy, dứt khoát cũng buông tay, trực tiếp toàn lực phản kích.

"Nguyên Đồ, A Tỳ, phá cho ta!" Vô số kiếm ý từ Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm bay ra, lao về phía Lượng Thiên Xích, uy thế vô cùng kinh người.

Chu Du thấy thủ đoạn của Minh Hà cũng không khỏi cảm khái: "Thật không hổ là tiên thiên đại năng, linh bảo thật là nhiều!" Chu Du tiện tay thu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sau đó ống tay áo quét một cái, vô số cương phong cũng từ miệng tay áo bay ra, đâm vào kiếm ý do Nguyên Đồ, A Tỳ phóng ra.

Trong nháy mắt, trên không trung, không gian nổ tung, trung tâm mỗi lần va chạm giữa kiếm ý và cương phong, đều xuất hiện một chỗ sụp đổ.

Thấy Chu Du dễ dàng đỡ được đòn tấn công của mình, Minh Hà cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên, Chu Du không thể dùng pháp lực trực tiếp đỡ được đòn tấn công toàn lực của hai kiện cực phẩm Tiên Thiên chi bảo.

Cương phong trong tay áo còn có lực lượng của Hỗn Độn Châu.

Chương 93

Mặc dù Hỗn Độn Châu chỉ thúc giục một tia lực lượng, dung nhập vào cương phong trong tay áo Chu Du, nhưng cũng đủ để chặn được kiếm ý của Nguyên Đồ, A Tỳ.

Dù sao thứ tấn công đến cũng không phải là bản thể của hai thanh kiếm, nếu Minh Hà điều khiển Nguyên Đồ, A Tỳ trực tiếp lao đến, thì Chu Du cũng sẽ không khinh thường như vậy.

Lúc này trên sân Minh Hà đã bị Chu Du áp đảo, mà Côn Bằng thì trong tình trạng trọng thương, miễn cưỡng đỡ được thế công của Chu Du.

Mặc dù Chu Du cũng muốn hôm nay giữ lại hai người, nhưng cũng biết xác suất này có hơi thấp.

Mặc dù Côn Bằng và Minh Hà đã bị thương, nhưng dù sao cũng là những kẻ mạnh trong Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu hai người một lòng muốn đi, mình cũng chỉ có thể đánh rớt mấy vạn năm tu vi của hai người.

Trừ khi ngay từ đầu đã lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, để hai người không có phản ứng, trực tiếp trọng thương hai người.

Nhưng Chu Du cũng biết hai người cũng thân mang đại nhân quả, Đại Đạo cũng sẽ không để hai người vẫn lạc ở đây.

Nếu Chu Du lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, thì Đại Đạo tất sẽ cử người đến cứu, thậm chí Hồng Quân vừa mới thân hợp Thiên Đạo cũng sẽ xuất hiện.

Mà cân nhắc đến việc lão sư vừa mới thân hợp Thiên Đạo, lúc này tất nhiên đang chìm sâu trong đó tham ngộ vô cực chi đạo, Chu Du

cũng không muốn mạo hiểm, dứt khoát cũng không lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, trực tiếp toàn lực ra tay.

Nếu hai người đã mưu hại Hồng Vân, thì hôm nay có thể đánh rớt vô số năm khổ tu của hai người, cũng coi như có thu hoạch.

Chu Du trong lòng quyết định, nhưng khổ cho hai người kia.

Mặc dù Chu Du không lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng dù sao cũng là tồn tại đã trảm ra tam thi, đòn tấn công hạ xuống, Minh Hà còn có thể ngoan cường chống đỡ, mà Côn Bằng thì máu tươi trong miệng không ngừng phun ra.

Đúng lúc hai người nảy sinh ý định rút lui, muốn độn đi, thì đám Chuẩn Thánh vừa rồi mưu hại Hồng Vân cũng xuất hiện ngoài chiến trường.

Dù sao Hồng Vân tự bạo cả Hồng Hoang đều có thể cảm ứng được, mà đám Chuẩn Thánh vốn đã ở không xa Hỏa Vân Động, tuy Hồng Vân tự bạo cách Hỏa Vân Động mấy vạn dặm, nhưng mọi người chỉ mất mấy hơi thở là có thể đến.

Không lâu sau khi Hồng Vân tự bạo mọi người đã đến, gần như trước cả Chu Du, chỉ là vừa đến nơi này, thấy Côn Bằng và Minh Hà, chuẩn bị xuất hiện thì liền nghe thấy giọng của Chu Du nên không ra mặt mà thôi.

Sau đó mọi người thấy Côn Bằng trọng thương, Minh Hà hiện tại cũng bị áp đảo, thực sự có chút thảm đạm.

Nhưng trong lòng lo lắng Hồng Mông Tử Khí bị Chu Du đoạt được, không thể không xuất hiện trước mặt mấy người.

"Côn Bằng đạo hữu, không biết Hồng Mông Tử Khí ở đâu!" "Giao ra Hồng Mông Tử Khí, chúng ta có thể giúp ngươi một tay!" Mọi người thấy Côn Bằng và Minh Hà đang ở thế yếu, nghĩ rằng Hồng

Vân đã chết, thì Hồng Mông Tử Khí tất nhiên rơi vào tay hai người.

Hiện tại tại đây có mấy trăm vị Chuẩn Thánh, nghĩ rằng nhiều người như vậy chặn được Chu Du không phải là chuyện khó!

Mà Chu Du thấy mọi người xuất hiện, trong lòng không có chút gợn sóng nào.

Dù sao khi đến đây lần đầu tiên đã phát hiện ra mọi người, chỉ là thấy Côn Bằng và Minh Hà là kẻ đầu sỏ gây ra cái chết của Hồng Vân, tạm thời không có tâm tư đi giao lưu với mọi người.

Côn Bằng tự nhiên nghe thấy lời của đám Chuẩn Thánh, nhưng trong lòng cũng cay đắng.

"Các vị đạo hữu, phụt, Hồng Mông Tử Khí không ở trong tay ta!" "Vậy thì ở trong tay Minh Hà rồi!" Minh Hà vốn đã lung lay dưới thế công của Chu Du, nghe mấy người nói vậy trong lòng gấp gáp, liền bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh trúng, cũng sắc mặt trắng bệch.

"Ta không có!" "Vậy đạo cơ duyên thành Thánh này ở đâu!" "Hai ngươi vẫn nên giao ra, nếu không hôm nay chính là lúc các ngươi vẫn mệnh!" "Ta!" Mọi người tự nhiên biết Chu Du đến sau khi Hồng Vân tự bạo, cho nên cũng không ai dám hỏi.

"Ta, Côn Bằng, xin thề với Đại Đạo, không hề có được Hồng Mông Tử Khí, nếu không sẽ không còn cơ hội tấn thăng!" "Ta, Minh Hà, xin thề với Đại Đạo, không hề có được Hồng Mông Tử Khí, nếu không Huyết Hải sẽ khô cạn!" Nghe lời của hai người, mọi người đều nhíu mày.

Dù sao Côn Bằng và Minh Hà dám thề với Đại Đạo, vậy chứng minh Hồng Mông Tử Khí hai người không có được.

Nhưng cũng không biết đạo Hồng Mông Tử Khí này rốt cuộc đi đâu rồi!

“Các vị không có việc gì thì lui ra!

Đừng làm lỡ việc của ta!” Chu Du dưới tay tấn công không ngừng, tuy biết Hồng Vân đã chết, nhưng không biết đám người trước mặt cũng là một phần trong đó, cho nên cũng không quản tâm tư của mọi người, trực tiếp phớt lờ.

Côn Bằng mắt đảo một vòng, sau đó lớn tiếng hét lên: “Chu Du đạo hữu, ta tuy là mấu chốt trong việc Hồng Vân vẫn lạc, nhưng trong đó các vị đạo hữu cũng công không thể không kể nha!” “Hửm?” Mọi người thấy Chu Du nhìn sang, đều kinh hồn bạt vía.

“Vậy hôm nay đều đừng đi!!” Nhiều Chuẩn Thánh nghe vậy, sắc mặt đột biến, trong lòng sinh hận ý với Côn Bằng, nhưng lúc này cũng không có cách nào, chỉ có thể trước tiên chặn Chu Du.

Mà dưới chân Chu Du, Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện, Hỗn Độn Châu cũng tỏa ra một luồng lực phòng hộ kết hợp với nó, Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương xuất hiện, lao thẳng về phía đám người.

Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trực tiếp chống đỡ đòn tấn công của nhiều Chuẩn Thánh lao vào đám người, sau đó Thí Thần Thương trong tay lướt qua, một bóng thương liền tấn công về phía mấy người phía trước.

Mặc dù mấy người phía trước toàn lực thúc giục Tiên Thiên chi bảo, nhưng cũng hoàn toàn vô dụng, Tiên Thiên chi bảo trong tay trực tiếp bị hủy, đạo thể cũng bị bóng thương đánh trúng, sau đó pháp tắc sát lục của Thí Thần Thương xông vào trong nguyên thần.

Không bao lâu, mấy danh Chuẩn Thánh đã rơi xuống đất, không còn sinh cơ.

Thấy uy năng của Chu Du, mọi người đều kinh ngạc, sau đó tứ tán

bỏ chạy.

Thực sự là Chu Du quá vô địch, Tiên Thiên Chí Bảo trong tay chỉ một đòn, mấy danh Chuẩn Thánh đã chết.

Thực ra cũng là mấy danh Chuẩn Thánh này xui xẻo, bản thân pháp bảo cũng đều là hạ phẩm Tiên Thiên chi bảo, uy năng có hạn, hơn nữa tu vi cũng mới vào Chuẩn Thánh.

Đối mặt với Chu Du, một tồn tại có thể xưng là Chuẩn Thánh vô địch, có thể đỡ được một đòn đã có thể tự hào.

Nhưng ai bảo trong tay Chu Du là Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương, pháp tắc sát lục vừa ra, mấy người cũng không còn sinh cơ.

Chu Du tuy lao vào đám Chuẩn Thánh, nhưng ánh mắt cũng luôn đặt trên người Côn Bằng và Minh Hà, xem hai người rốt cuộc làm thế nào thoát khỏi tay mình.

Nào ngờ tại nơi chiến trường, kiếp khí trời đất đột ngột nổi lên.

Bản thân Hồng Vân đã chết, lượng kiếp đã nổi lên, mà bây giờ gần mười danh Chuẩn Thánh lại vẫn lạc trong tay Chu Du, càng làm tăng tốc độ của lượng kiếp.

Cho nên trong chiến trường kiếp khí đột ngột nổi lên, sau đó lan ra, thậm chí cả lực cảm ứng nguyên thần của Chu Du cũng bị nhiễu.

Côn Bằng và Minh Hà thấy cảnh này cũng nhìn nhau một cái, Côn Bằng sau đó trực tiếp hóa thành một con đại bằng, cánh vỗ một cái, biến mất tại chỗ.

Mà Chu Du tự nhiên thấy được sự biến hóa của Côn Bằng, sau đó Thí Thần Thương trong tay vung lên, vốn tưởng Côn Bằng sẽ bị trực tiếp đánh rơi, nào ngờ bị một lực lượng vô hình cản lại, chỉ có một phần nhỏ đòn tấn công rơi vào người Côn Bằng.

Xem ra Côn Bằng mệnh không nên tuyệt.

Chu Du đoán rằng đây hẳn là Thiên Đạo ra tay, nên cũng không đuổi theo nữa.

Mà Minh Hà cũng thi triển Huyết Thần Tử, trực tiếp hao phí vô số năm tích lũy của Huyết Hải, độn đi mất.

Đến đây, nơi Hồng Vân tự bạo chỉ còn lại một mình Chu Du.

Mà cuộc tranh đấu lần này cũng khiến Chu Du cảm thấy vô cùng uất ức.

Hồng Vân chết coi như là đã định, nhưng mình ra tay cũng bị hạn chế khắp nơi, không thể toàn lực thi triển, vẫn là bị Đại Đạo hạn chế.

Xem ra phải nhanh chóng tấn thăng Hỗn Nguyên, nếu không đợi đến khi Tam Thanh và những người khác thành Thánh, thì mình chẳng phải càng thêm khó khăn sao.

Chương 94

Nhìn thấy kiếp khí nơi đây tan đi, Chu Du cũng thu lại di vật của Hồng Vân, chiếc Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị tổn hại nghiêm trọng.

Sau khi mở ra mới phát hiện Hồng Vân vậy mà đã tự mình lưu lại một con đường lui, Chu Du bất giác mỉm cười.

"Thật là một người thông minh!" Theo sau việc Hồng Vân tự bạo, mấy vị Chuẩn Thánh bỏ mình, sát khí giữa đất trời nổi lên tứ phía, kiếp khí sinh sôi, Vu Yêu lượng kiếp cũng bị kích hoạt.

Dù mới là giai đoạn đầu của lượng kiếp, nhưng kiếp khí của đất trời đã bắt đầu trào ra, lan tràn khắp nơi trong Hồng Hoang.

Nơi Hồng Vân vẫn lạc lại càng sát khí ngút trời, khiến vô số sinh linh xung quanh vô cùng sợ hãi, đương nhiên những điều này đối với bậc Chuẩn Thánh như Chu Du thì chẳng có tác dụng gì.

Nhưng khi kiếp khí không ngừng tăng lên, đợi đến lúc đại kiếp thực sự lên đến đỉnh điểm, một khi bị kiếp khí xâm nhiễm, dù là Chuẩn Thánh cũng phải nhập kiếp đi một vòng.

Trấn Nguyên Tử vội vã chạy cuối cùng cũng đến nơi, thấy cảnh tượng hỗn loạn dưới đất, cảm ứng được khí tức của Hồng Vân đã tan biến, không khỏi bi thương từ trong lòng, hai hàng lệ nóng tuôn rơi.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là chí hữu bao nhiêu năm, giờ phút này cảm nhận được Hồng Vân vẫn lạc, trong lòng tự nhiên có chút không thể chấp nhận, đối với hung thủ gây ra cái chết của Hồng Vân cũng căm hận vạn phần.

"Đạo hữu có biết là ai đã hại Hồng Vân vẫn lạc không?" Thấy

Trấn Nguyên Tử hai mắt đỏ ngầu, Chu Du cũng không khỏi thở dài.

"Ta đến nơi này thì Hồng Vân đã tự bạo, chỉ thấy Côn Bằng và Minh Hà hai người ở đây!" "Côn Bằng, ta biết ngay là hắn!

Không ngờ Minh Hà cũng tham gia, chẳng lẽ Hồng Mông Tử Khí lại có sức hấp dẫn đến thế sao!" Chu Du nghe vậy cũng không khỏi cảm khái, Hồng Vân là người tốt có tiếng ở Hồng Hoang, nhưng Trấn Nguyên Tử cũng không kém cạnh bao nhiêu, cũng là người luôn tạo điều kiện thuận lợi cho người khác, hiếm khi nổi giận, nhưng một khi nổi giận thì cũng vô cùng đáng sợ, dù sao cũng là tu vi Chuẩn Thánh.

"Trấn Nguyên Tử, chúng ta và Hồng Vân là chí hữu, tự nhiên không có lòng tham lam gì với bảo vật của Hồng Vân, nhưng dù sao đó cũng là cơ duyên thành Thánh, khó tránh khỏi khiến người khác đỏ mắt a!" "Ta biết, ta chỉ không ngờ lại nhanh đến vậy, vốn định để Hồng Vân ở lại trong Ngũ Trang Quán tiềm tâm tu hành, nhưng không ngờ ta tham ngộ Tam Thi có được thành quả, chém được nhị thi, thì Hồng Vân đã gặp đại nạn này!" "Ta nhất định sẽ báo mối huyết thù này cho Hồng Vân!

Để Côn Bằng, Minh Hà nợ máu phải trả bằng máu!" Chu Du hiểu rõ tầm quan trọng của Hồng Vân trong lòng Trấn Nguyên Tử, vì vậy cũng không lên tiếng phản bác, chỉ lật tay một cái, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị tổn thương bản nguyên nghiêm trọng đã xuất hiện trong tay.

"Ta vốn định trực tiếp đánh giết hai người, nhưng không ngờ có gần trăm vị đồng đạo Tử Tiêu tham gia, cuối cùng sau một trận đại chiến, cũng có mấy vị Chuẩn Thánh chết trong tay ta, nhưng cũng khiến cho lượng kiếp xuất hiện!

Để Côn Bằng và Minh Hà hai người trốn thoát!" "Sớm biết vậy nên để Hồng Vân thoát khỏi cái mầm họa Hồng Mông Tử Khí này!" "Bây giờ Hồng Mông Tử Khí cũng đã biến mất, sẽ không còn ảnh

hưởng gì nữa!" "Tội nghiệp Hồng Vân a!" "Trấn Nguyên Tử, ngươi hãy xem trong chí bảo của Hồng Vân đi!" Trấn Nguyên Tử nghe lời Chu Du cũng ngẩn ra, đưa tay nhận lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân, mở ra xem thì đột nhiên kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

"Sao lại là mảnh vỡ chân linh!" Thấy ánh mắt kinh ngạc của Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng giải thích.

"Phải nói rằng, Hồng Vân vẫn rất nghe lời, chắc hẳn ngày đó rời Bồng Lai đã khắc ấn mảnh vỡ chân linh của mình vào trong linh bảo này, tuy bây giờ không thể phục sinh, nhưng đợi hậu thế luân hồi xuất hiện, cũng có thể bắt đầu lại một lần nữa!" "Bây giờ đã là kết cục tốt nhất rồi!

Nếu hậu thế Hồng Vân tiến vào luân hồi, tu lại đến Chuẩn Thánh liền có thể thức tỉnh ký ức kiếp này, chúng ta lại có thể làm đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử ôm Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng lâu không nói nên lời, một lúc lâu sau mới trả lời Chu Du.

"Chu Du đạo hữu, ngươi không nói sớm, hại lão đạo thất thố như vậy!" Trấn Nguyên Tử vội vàng hóa đi vết lệ trên mặt.

"Trước đó Hồng Vân giao chiến với mọi người, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này cũng bị tổn thương bản nguyên, suýt chút nữa chút chân linh còn sót lại trong hồ lô đã tiêu tán, mà ta đến vừa đúng lúc, Côn Bằng và Minh Hà hai người đang tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí, chưa kịp thu lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô!" "Bây giờ ta đã dùng Tam Quang Thần Thủy bảo vệ bản nguyên của hồ lô, ngươi không cần lo chân linh của Hồng Vân tiêu tán nữa!" "May mà có đạo hữu a!" "Đã là hảo hữu, cần gì nhiều lời!" "Phải!" Trấn Nguyên Tử ôm chặt Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, cùng Chu Du đứng giữa không trung, nhìn xuống sát khí không ngừng bốc lên bên dưới, hai người dốc lòng cảm nhận tự nhiên có thể cảm nhận được trên vòm trời, kiếp khí vô biên

kia, cũng không khỏi cảm thán, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mấy người họ nhìn thấy cảnh tượng lượng kiếp.

"Côn Bằng, Minh Hà tuy đã thoát khỏi tay ta, nhưng cũng bị ta đánh rớt mấy nguyên hội tu vi, cho nên bây giờ ngươi đã chém được nhị thi, trình độ cũng đang dẫn trước xa!" "Chỉ là hai người tất sẽ không dễ dàng xuất hiện, lượng kiếp đã nổi, Trấn Nguyên Tử vẫn nên cẩn thận một chút!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân từ khi hóa hình đã kết giao, tình cảm vô cùng sâu đậm, Chu Du hiểu rõ nếu Côn Bằng và Minh Hà không xuất hiện thì thôi, chỉ cần vừa xuất hiện, Trấn Nguyên Tử tất nhiên sẽ truy sát hai người đến tận chân trời góc bể.

Mà Chu Du bây giờ gánh vác trách nhiệm trọng đại, có lúc còn không bằng Trấn Nguyên Tử phóng khoáng như vậy, dù sao Chu Du không chỉ gánh vác tương lai của Long tộc, còn phải để Hồng Quân thoát khỏi Thiên đạo, hành sự không thể nào tùy tâm sở dục.

Chu Du thấy Trấn Nguyên Tử đều đã chém được nhị thi, hiểu rằng đám người Tam Thanh, Đế Tuấn tất nhiên cũng đều ở trình độ chém nhị thi tương tự, mà bây giờ kiếp khí đã xuất hiện, vậy Vu Yêu đại kiếp liền bắt đầu từ bây giờ.

Trước kia Vu Yêu tranh đấu còn có tiết chế, nhưng bây giờ dưới lượng kiếp, tất sẽ không chết không thôi!

Chu Du và Trấn Nguyên Tử nhìn nơi Hồng Vân tự bạo bên dưới, sắc mặt cũng ngưng trọng, một lúc lâu sau hai người mới mang theo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trở về đạo trường của mình!

Dưới chân núi Bất Chu, lúc Hồng Vân gặp kiếp nạn, hai tộc Vu Yêu cũng đang đối đầu!

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác vốn đã có ý đồ với Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, nhưng vì nể mặt Chu Du cũng không tiện ra tay, cho nên thuận nước đẩy thuyền để Côn Bằng hành

động trước, nếu Côn Bằng lần này thuận lợi thì thôi, nếu Côn Bằng lần này không thành công, vậy Đế Tuấn, Thái Nhất không khỏi cũng phải tự mình ra tay.

Mà hai người vừa mới mang theo chúng Yêu tộc hạ giới chuẩn bị tiếp ứng Côn Bằng, chỉ là còn chưa ra khỏi Bất Chu Sơn, đã bị chúng Vu tộc ngăn cản, dù sao Vu tộc cũng tham gia Tử Tiêu tam giảng, cũng biết Yêu tộc muốn làm gì.

Tử Tiêu tam giảng, Yêu tộc có một vị trí Thánh nhân, đã khiến chúng Vu tộc cảnh giác vạn phần, cộng thêm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Phục Hy sáng tạo ra trước đó, thực lực Yêu tộc không ngừng tăng lên, thực sự khiến Vu tộc có chút kinh hãi, tự nhiên không thể ngồi yên nhìn thực lực Yêu tộc lại bành trướng, lúc này thấy Đế Tuấn, Thái Nhất dẫn Yêu tộc hạ giới tự nhiên phải ngăn cản một hai.

"Đế Tuấn, Thái Nhất không ở trên thiên đình hưởng thụ, xuống đây làm gì!" Chúc Dung tính cách nóng nảy, thấy Đế Tuấn, Thái Nhất tự nhiên không vui.

Nào ngờ Đế Tuấn, Thái Nhất căn bản không thèm nhìn hắn, trực tiếp nói với Tổ Vu lão đại Đế Giang: "Đế Giang, hôm nay không có ý định giao chiến với Vu tộc các ngươi!" "Không đánh nhau, các ngươi xuống đây làm gì?" Thái Nhất cũng là người bản tính hiếu chiến, thấy Chúc Dung ngang ngược như vậy, tự nhiên nộ khí dâng trào, "Chúc Dung, đừng có ngang ngược, muốn chiến thì chiến!" "Lũ chim tạp mao, sợ là muốn đi mưu đồ Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân chứ gì!

Tuy Vu tộc ta không cần dùng, nhưng cũng không để các ngươi có được!" "Ngươi!!!" Mọi người lời qua tiếng lại dần dần leo thang, thấy rõ sắp khai chiến, uy thế từ vụ tự bạo của Hồng Vân cũng truyền đến Bất Chu Sơn.

Chúng Yêu tộc thấy thanh thế như vậy, ngón tay khẽ động tự nhiên hiểu là Hồng Vân đã bỏ mình, ngay lập tức ai nấy cũng đều nở nụ cười, xem ra Côn Bằng đã thành công, vậy tương lai Yêu tộc chẳng phải sẽ có hai vị Thánh nhân sao.

Người Vu tộc tự nhiên cũng biết Hồng Vân đã chết, thấy biểu hiện của chúng Yêu tộc như vậy, hiểu rằng đây là mưu đồ của Yêu tộc, trong lòng cũng dấy lên một tia bất an, nếu Yêu tộc thành công đoạt được Hồng Mông Tử Khí, tương lai có hai vị Thánh nhân, vậy Vu tộc cũng không phải là đối thủ.

Các Tổ Vu nhìn nhau một cái, sau đó cũng quyết định nhân cơ hội này, trước tiên gây trọng thương cho Yêu tộc rồi nói sau.

Dưới tình hình Vu Yêu đối đầu, hai bên cũng không chú ý, từng tia kiếp khí không ngừng từ dưới đất trào lên, dung nhập vào người tu sĩ hai tộc.

Phải biết rằng lượng kiếp trong Hồng Hoang đều do sinh linh gây ra, theo sự trưởng thành ngày càng tăng của Hồng Hoang, số lượng sinh linh dung nạp cũng sẽ ngày càng nhiều, chỉ có điều sinh linh Hồng Hoang hấp thu linh khí giữa trời đất, đắc đạo trường sinh, lại không hề có chút báo đáp nào cho trời đất, ngược lại các loại tranh đoạt phá hoại thiên địa Hồng Hoang, Thiên đạo vì để duy trì cân bằng, tự nhiên sẽ giáng xuống lượng kiếp.

Đợi lượng kiếp kết thúc, đông đảo sinh linh vẫn lạc về với trời đất, trời đất mới có thể cân bằng.

Nói đơn giản là theo số lượng tu sĩ ngày càng nhiều, linh khí mà Hồng Hoang chuyển hóa đã không đủ để duy trì sự trưởng thành bình thường của Hồng Hoang, mà số lượng của hai tộc Vu Yêu đông đảo, không chỉ cần vô số linh khí, mà còn suốt ngày điên cuồng đại chiến, phá hoại căn cơ của Hồng Hoang, vì để duy trì sự cân bằng của trời

đất, Thiên đạo tự sẽ giáng xuống lượng kiếp.

Lượng kiếp lần này căn bản chính là kiếp của Vu Yêu, còn về Hồng Vân và mấy vị Chuẩn Thánh bị Chu Du đánh giết chỉ có thể coi là đã mở ra lượng kiếp.

Còn nói về Long tộc hiện tại cũng không yếu, vì sao không bị cuốn vào kiếp nạn, bởi vì thực lực của Long tộc trong Long cung bình thường, còn chưa đủ để bị cuốn vào đại kiếp, Bồng Lai là do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, lại có Hỗn Độn Châu cung cấp tiên thiên linh khí, căn bản không hao phí bao nhiêu tiên thiên linh khí của Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không nhập kiếp.

Trên núi Côn Luân, ba người Tam Thanh cũng đã thành công chém được nhị thi, tự nhiên có thể cảm nhận được vụ tự bạo của Hồng Vân ở hướng Hỏa Vân Động.

Có cảm ứng, họ cũng lần lượt chuyển ánh mắt về phía Hỏa Vân Động, sau đó thấy Chu Du đại sát tứ phương, càng là há hốc mồm.

Vốn tưởng rằng mình đã thành công chém được nhị thi, đã rút ngắn khoảng cách với Chu Du, nhưng không ngờ vẫn không cảm nhận được giới hạn thực lực của Chu Du, cuối cùng thấy mấy vị Chuẩn Thánh như gà con bị Chu Du tàn sát, trong lòng kinh ngạc, nhưng chỉ một lát sau thấy kiếp khí trời đất xuất hiện, cũng là sắc mặt đại biến.

Dù sao ngoại trừ Chu Du, trong Hồng Hoang không ai biết lượng kiếp lần này rốt cuộc sẽ thảm khốc đến mức nào, nhưng mọi người cũng đều biết lượng kiếp nguy hiểm, cho nên khó tránh khỏi kinh hãi thất sắc.

Các bậc Chuẩn Thánh khác trong Hồng Hoang, cũng đều giống như Tam Thanh.

Nhưng hai tộc Vu Yêu ở Bất Chu Sơn tuy cảm nhận được Hồng Vân tự bạo, nhưng bản thân đã ở trong kiếp, tuy thấy cảnh tượng kiếp khí trời đất ngút trời, nhưng không nghĩ đến mình chính là nhân vật chính của lượng kiếp.

Kinh ngạc vì lượng kiếp đến, lại đều không cảm nhận được, chút kiếp khí này dưới Bất Chu Sơn.

"Muốn đánh thì đánh thôi!" Theo lệnh của Đế Giang, đại quân Vu tộc bắt đầu điên cuồng tấn công về phía Yêu tộc.

Mấy trăm tỷ đại quân Vu Yêu bắt đầu tàn sát lẫn nhau, dưới Bất Chu Sơn lại biến thành máu chảy thành sông, mà ánh mắt của đông đảo đại năng cũng dần dần chuyển hướng về phía Bất Chu.

Đại chiến chính thức mở màn, đông đảo Yêu Thánh của Yêu tộc cũng cùng Đại Vu của Vu tộc đối đầu gay gắt, không ai nhường ai, mà Đế Tuấn, Thái Nhất cũng đối đầu với Tổ Vu.

Dù thực lực Yêu tộc so với trước kia tiến bộ vượt bậc, nhưng Vu tộc cũng là được trời đất ưu ái, thực lực tự nhiên cũng không hề thua kém, huống hồ Vu tộc vốn không tu nguyên thần, cho nên Yêu tộc cũng không nhìn ra cảnh giới cụ thể của đại quân Vu tộc, Yêu tộc cảm thấy bây giờ hai tộc cũng là thế quân lực địch.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy của Yêu tộc cũng đã thành công chém được nhị thi, mỗi người cũng bèn triệu hồi thiện ác nhị thi cùng Tổ Vu chiến đấu, sau đó chiến trường rơi vào thế giằng co.

Chương 95

Mà Vu tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng chỉ dựa vào nhục thân cũng có thể sánh ngang với hậu kỳ, huống hồ còn có các Tổ Vu, Đại Vu có pháp tắc tùy thân, cũng không sợ người Yêu tộc.

Lúc này trên chiến trường, chiến lực mạnh nhất của Yêu tộc vẫn là Đông Hoàng Thái Nhất, dù sao cũng có tiên thiên chí bảo, một mình đấu với hai vị Tổ Vu vẫn không hề rơi vào thế hạ phong, thỉnh thoảng còn nhờ uy lực của chí bảo hỗ trợ những người khác.

Hai tộc Vu Yêu qua lại, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, hai bên đều chưa tung ra át chủ bài.

Tuy lúc này chiến lực cao cấp của Yêu tộc không yếu hơn Vu tộc, nhưng theo thời gian trôi đi, đại quân Yêu tộc dưới sân lại dần dần rơi vào thế hạ phong.

Phải biết rằng Yêu tộc tuy nhục thể cũng cường đại, nhưng so với Vu tộc vẫn còn kém khá xa, theo cuộc chiến tiếp diễn, pháp lực của tộc nhân Yêu tộc cũng dần dần không đủ, Bất Chu Sơn tuy nói là nơi hội tụ linh khí trời đất, nhưng cũng không chịu nổi mấy trăm tỷ tu sĩ cùng lúc tiêu hao, căn bản không kịp bổ sung đã bị người Yêu tộc hấp thu, gây ra tình trạng linh khí gần đó thu không đủ chi, cho nên tộc nhân Yêu tộc trong tình huống pháp lực khô kiệt, tự nhiên không địch lại chiến sĩ Vu tộc, Yêu tộc tổn thất thảm trọng.

Đế Tuấn, Thái Nhất tự nhiên cũng thấy được cảnh này, cũng sốt ruột hiểu rằng nếu cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, Yêu tộc chỉ có con đường chiến bại, cũng quyết định sử dụng đại trận.

Bên này Thái Nhất một địch hai vốn đã chiếm thế thượng phong, cũng phân ra pháp lực thôi động Hỗn Độn Chung, tấn công về phía hai

Tổ Vu trước mặt, Tổ Vu thấy Hỗn Độn Chung đột kích, tự nhiên thu hồi pháp bảo toàn lực chống đỡ.

Thái Nhất lập tức thoát ra, tìm đến chiến cục của Đế Tuấn, sau đó cùng Đế Tuấn đứng chung một chỗ, Đế Giang thấy cảnh này cũng vội vàng tập hợp các Tổ Vu lại, đề phòng Yêu tộc từng người phá vỡ.

Các Tổ Vu nhìn cảnh tượng dưới núi cũng vô cùng vui mừng, xem ra đại quân Yêu tộc bây giờ đã không phải là đối thủ rồi.

"Thái Nhất sao không đánh nữa, ta còn muốn kiến thức cao chiêu của ngươi mà!" Thái Nhất tuy lỗ mãng, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, cũng không thèm đáp lại Chúc Dung, chỉ nghe Đế Tuấn nói; "Thái Nhất, không nên chiến đấu lâu dài, mau chóng triệu hồi bộ thuộc Yêu tộc, bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, để Vu tộc kiến thức uy lực đại trận của Yêu tộc ta!" "Được!" Thái Nhất nghe vậy, Hỗn Độn Chung trong tay bay ra, nện xuống sân, chúng Vu tộc tưởng Thái Nhất ỷ lớn hiếp nhỏ, cũng lần lượt ra tay ngăn cản Hỗn Độn Chung rơi xuống.

Lại thấy Hỗn Độn Chung không phóng ra uy năng vô thượng đánh giết Vu tộc, mà là lơ lửng giữa không trung trực tiếp vang lên, tiếng chuông truyền khắp sân, cuộc tranh đấu của chúng Vu Yêu cũng tức thì dừng lại.

Lúc này chỉ nghe Đế Tuấn vận chuyển pháp lực hô lớn: "Thuộc hạ Yêu tộc, bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Sau đó vô số đại tiểu tinh thần phiên bay về phía không trung, chẳng mấy chốc đại tiểu tinh thần phiên đã rơi vào vị trí đã định, khung xương của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thành.

Yêu tộc dưới sân nghe vậy tự nhiên hiểu ý Đế Tuấn, lần lượt bay về phía không trung, mỗi người tìm đến vị trí đứng vững, cũng cầm đại tiểu tinh thần phiên trong tay, dùng toàn thân pháp lực thôi động

đại tiểu tinh thần phiên trong tay.

Yêu tộc đã tập luyện mấy lần, Yêu tộc tự nhiên cũng vô cùng thông thạo, đương nhiên những Yêu tộc vừa chết trên chiến trường, sẽ có người thay thế.

Chẳng mấy chốc, một tòa pháp trận khổng lồ cũng lơ lửng giữa không trung, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thành hình, toàn bộ chiến trường dưới Bất Chu Sơn cũng bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn toàn bao phủ.

Chỉ trong vài hơi thở, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã hoàn toàn hình thành, chúng Vu tộc tự nhiên không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bao phủ hoàn toàn chiến trường Vu Yêu dưới Bất Chu Sơn, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Mà theo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vận chuyển, vô số tinh thần chi lực từ trên truyền xuống, qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hóa thành vô số đạo tinh quang, tấn công về phía đại quân Vu tộc, chúng Vu tộc thì vô cùng kinh hãi.

Tinh quang rơi xuống, vô số Vu tộc cũng tại chỗ hóa thành tro bụi.

Vu tộc đương nhiên biết Yêu tộc có đại trận, nhưng không ngờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại có uy năng như vậy, không chỉ phạm vi cực rộng, mà uy lực cũng cực lớn, thật là đáng sợ vô cùng, hơn nữa chúng Vu tộc phát hiện, uy năng của trận này còn chưa phải là lớn nhất, dù sao người chủ trì đại tinh thần phiên của Yêu tộc cũng chỉ là Đại La trung kỳ, nếu thực lực Yêu tộc tiến thêm, e rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một lượt công kích, đại quân Vu tộc sẽ phải chết hơn một nửa.

Dù lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không phải ở đỉnh phong, Chuẩn Thánh vào trận cũng không thể chống cự, có thể thấy uy năng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hoàn toàn không thua kém

Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu năm đó.

Những đại năng Hồng Hoang đang quan sát đại trận Vu Yêu cũng bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc làm cho kinh ngạc, phải biết rằng hiện tại đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang cũng chỉ là bậc Chuẩn Thánh, rơi vào trong trận cũng chỉ có thể chịu được mấy lượt công kích, biết đại trận của Yêu tộc lợi hại, nhưng cũng không ngờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc lại có uy năng như vậy, ngày thường đối với Đế Tuấn, Thái Nhất còn không đặc biệt coi trọng, chỉ cảm thấy hai người là tiên thiên thần thai, nhưng không ngờ thuộc hạ Yêu tộc hợp lực tổ thành đại trận, đã có thể dễ dàng tiêu diệt bất kỳ Chuẩn Thánh nào, tự nhiên có chút cảm khái.

Mà theo trên bầu trời, vô số tinh thần bản nguyên chi lực rơi xuống, gia trì lên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đại trận vốn đã uy lực kinh người lại càng uy lực bạo tăng, trước đó Chuẩn Thánh vào còn có thể chịu được mấy lượt công kích, vậy lúc này Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng phải đổ máu tại chỗ, mọi người nghi ngờ thậm chí là Thánh nhân cũng không phải không có sức chống cự.

Tam Thanh ở Côn Luân lần đầu tiên thấy đại trận như vậy của Yêu tộc cũng là ngoài dự liệu, vốn tưởng rằng đại trận đệ nhất Hồng Hoang là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, tập hợp lực lượng của mười hai Tổ Vu thôi động có thể ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, lực kháng Thánh nhân, nhưng không ngờ Yêu tộc cũng có đại trận cấp bậc như vậy, trước đó Tam Thanh tuy biết tu vi ba người mình dẫn đầu, nhưng cũng không phải là đối thủ của cả Yêu tộc, có cảnh giác với Yêu tộc, nhưng lại không coi trọng quá nhiều, dù sao đã có thánh vị, đợi sau khi thành tựu Thánh nhân, Vu Yêu chẳng qua chỉ là lật tay có thể diệt.

Nhưng hôm nay thấy đại trận của Yêu tộc, trong lòng lại dấy lên nghi ngờ, nếu thật sự thành tựu Thánh nhân, đối mặt với đại trận này

có chắc chắn thắng không?

Ba người trong lòng có đáp án, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, xem ra Thánh nhân ở Hồng Hoang cũng không phải vô địch, thực sự là đại trận của Yêu tộc xuất hiện quá đột ngột, khiến đạo tâm của mấy người cũng có chút rung động.

Không nói đến người khác, Yêu tộc từ khi bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Phải biết rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tương ứng với đầy trời tinh thần, hợp với vũ trụ tinh không, có thể trực tiếp triệu hồi ra Chu Thiên tinh thần chi lực hội tụ vào đại trận tổ thành tinh quang khóa chặt kẻ địch trong đại trận, nếu ở trong đại trận không thể chịu được ức vạn tinh thần chi lực, vậy sẽ không có sinh cơ.

Đây cũng là điểm khác biệt của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận với các trận pháp khác, đại trận không có không gian trận pháp, Yêu tộc cũng không cần lo Vu tộc sẽ đánh vỡ không gian trận pháp, khiến đại trận bị phá, bây giờ chỉ cần hội tụ tinh thần chi lực, hóa thành tinh quang tấn công về phía Vu tộc là được, tự nhiên là nhẹ nhàng hơn so với đấu võ.

Chúng Vu tộc thấy đại trận vận chuyển, lúc này mới hiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận xuất hiện, đã cho thấy Yêu tộc đã lộ ra lá bài tẩy lớn nhất.

Lại thấy dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chiến sĩ Vu tộc chết vô số, Vu tộc tuy cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hề hoảng loạn, dù sao Vu tộc cũng có át chủ bài!

Dưới chân núi Bất Chu, mười hai Tổ Vu hội tụ lại một chỗ, trong mắt đều là vẻ trang trọng, theo tiếng hét lớn của Đế Giang: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Khởi!" Các Tổ Vu khác mỗi người đứng vào vị trí, tỏa ra lực lượng Tổ Vu của mình, sau đó lực lượng của mười hai Tổ Vu tụ lại thành một khối, sát khí giữa trời đất lại lần nữa trào ra, bao vây đại quân Vu tộc trong chiến trường.

Theo sát khí không ngừng dâng lên ngưng tụ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dần dần hình thành, cũng bao phủ một đám chiến sĩ Vu tộc.

Mà đại trận hấp thu sát khí dâng lên từ xung quanh, trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại lần nữa xuất hiện thân ảnh của Bàn Cổ, sau đó thân ảnh này cũng không ngừng ngưng thực.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư trấn giữ vị trí Thái Dương Tinh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hình thành, bởi vì trong lòng cũng có mấy phần lo lắng, tuy Đế Tuấn đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình có lòng tin vô hạn, bởi vì trận này có thể không ngừng hội tụ Chu Thiên tinh thần chi lực, đối với Yêu tộc mà nói sẽ không hao phí quá nhiều sức lực, mà Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại không ngừng tiêu hao lực lượng của mười hai Tổ Vu, nhưng đối mặt với thân ảnh Bàn Cổ trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng là kinh hãi, sợ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không thể ngăn cản được công kích của Bàn Cổ chân thân, ngay lập tức truyền lệnh cho thuộc hạ Yêu tộc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bắt đầu toàn lực vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chỉ thấy trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô số tinh vị tương ứng với đầy trời quần tinh sáng lên, sau đó tinh thần chi lực trên bầu trời như sóng biển cuồn cuộn kéo đến, không ngừng rơi xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, và bị đại trận hấp thu, sau đó lại chuyển hóa tinh thần chi lực, trong trận vô số tinh quang lấp lánh, không ngừng tấn công về phía Vu tộc.

Lúc này Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của các Tổ Vu cũng đã hoàn toàn hình thành, tỏa ra sát khí vô tận, sát khí và tinh quang va chạm tạo ra vô số tiếng nổ, vang dội giữa trời đất.

Theo đại trận đối đầu, lực xung kích truyền ra bốn phía, trong nháy mắt vô số người Vu Yêu tại chỗ tử vong, thậm chí lực xung kích lan ra ngoài trận, như một trận cuồng phong, thổi bay toàn bộ thực vật ngoài Bất Chu Sơn, thấy dư uy của đại trận đối đầu đều mạnh mẽ như vậy, mọi người đối với đại trận Vu Yêu càng thêm kinh ngạc.

Mà lúc này trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thân ảnh Bàn Cổ cũng đã hoàn toàn ngưng thực, thân thể khôi ngô của Bàn Cổ đứng dậy, nhưng trong tay cũng không có gì cả, chỉ thấy Bàn Cổ chân thân hai mắt tròn xoe, tỏa ra hai đạo huyền quang trực tiếp bắn về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phía trên.

Trong chốc lát lại là vô số Yêu tộc bỏ mình, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng sinh ra một trận dao động, theo Bàn Cổ chân thân hình thành, chúng Yêu tộc càng cảm thấy áp lực, toàn lực vận chuyển đại trận, trong nháy mắt lại là vô số tinh quang ngưng tụ thành một cột sáng thô to rơi xuống Bàn Cổ chân thân.

Cột sáng rơi xuống, cũng khiến Bàn Cổ chân thân loạng choạng một cái, mười hai Tổ Vu mỗi người cũng sắc mặt đỏ bừng, xem ra cột sáng vừa rồi của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đối với Tổ Vu cũng là áp lực cực lớn, nhưng Bàn Cổ chân thân chỉ một lát sau lại đứng vững trên mặt đất, duỗi hai tay về phía Yêu tộc vung quyền.

Đợi quyền ảnh rơi xuống, đại trận của Yêu tộc càng xuất hiện một trận rồi lại một trận rung động, nhưng lại không có chút ý tứ nào là đại trận sắp vỡ, chỉ là vô số Yêu tộc trong trận bị lực xung kích của quyền lực trực tiếp xóa sổ.

Đế Tuấn, Thái Nhất thấy quyền ảnh của Bàn Cổ chân thân ập đến,

trong lòng kinh hãi, nhưng theo quyền ảnh bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngăn lại, cũng là trong lòng ổn định, xem ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn toàn có thể ngăn cản được công kích của Vu tộc.

Hơn nữa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc là dựa vào sức mạnh của đầy trời tinh thần, chỉ cần không thể công phá đại trận, vậy là có thể không ngừng hội tụ tinh thần chi lực tạo thành tinh quang công kích, sau đó Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại chuyển, vô số tinh lực lướt qua Bàn Cổ chân thân, rơi xuống đại quân Vu tộc, tuy Tổ Vu thôi động đại trận toàn lực chống cự, nhưng cũng có hơn một nửa tinh lực rơi vào giữa chúng Vu tộc, lại là vô số tộc nhân Vu tộc tại chỗ bị xóa sổ.

Thấy cảnh này, Tổ Vu cũng bất lực, dù sao Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy có thể tạo thành Bàn Cổ chân thân, nhưng dù sao cũng không phải Bàn Cổ tại thế, đối mặt với tinh quang tự nhiên không thể ngăn cản toàn bộ, mà chỉ có thể nhìn vô số Vu tộc bỏ mình.

"Đại ca, như vậy không được!" "Đại trận là sức mạnh của các Tổ Vu chúng ta, sớm muộn gì sức mạnh của các Tổ Vu chúng ta cũng sẽ cạn kiệt, nhưng đại trận của Yêu tộc là ngưng tụ chu thiên tinh thần, cứ đánh như vậy, Vu tộc ta sẽ tổn thương thảm trọng a!" Đế Giang tự nhiên biết nếu cứ tiếp tục như vậy, Vu tộc sớm muộn cũng sẽ bại vong, tuy vô cùng lo lắng, nhưng cũng không có cách nào.

"Đại ca, hay là trực tiếp sử dụng chiêu đó đi!

Nếu không chúng ta sẽ bị Yêu tộc tiêu hao đến chết!" "Không được, nếu một đòn này không đạt được hiệu quả, chúng ta sẽ không còn sức phản kích nữa!" Ý kiến của các Tổ Vu không thống nhất, nhưng Yêu tộc đâu biết Vu tộc nghĩ gì, tinh quang không ngừng rơi xuống, mà Vu tộc dần dần rơi vào tuyệt cảnh.

"Chỉ có thể toàn lực một kích!" "Đại ca!" "Nếu Yêu tộc thật sự có

thể ngăn cản, vậy các ngươi hãy mang theo nhị lang của Vu tộc ta trốn đi!" "Ta không tin một đòn này Yêu tộc cũng có thể ngăn cản!" "Được!

Tới đi!" Mười hai Tổ Vu mỗi người đều phun ra tinh huyết, trực tiếp dung nhập vào Đô Thiên Thần Sát Trận, sau đó hóa thành ngàn vạn sợi tơ máu rơi vào trong Bàn Cổ chân thân.

Bàn Cổ chân thân dung nhập tinh huyết của Tổ Vu nhìn vào tay mình, sau đó hét lớn một tiếng: "Phủ lai!" Âm thanh truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang lần lượt ngoái nhìn.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Độn Chung lung lay sắp đổ, Thái Nhất thấy vậy, toàn lực thôi động Hỗn Độn Chung, lúc này mới ổn định được Hỗn Độn Chung, không để nó bay xuống phía Vu tộc.

Mà ở hướng Côn Luân, Lão Tử và Nguyên Thủy vừa mới nhận được Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên càng là dốc toàn lực mới ổn định được hai kiện tiên thiên chí bảo này, không để chúng thoát ra, có thể thấy uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Bàn Cổ chân thân do đại trận ngưng tụ lại có thể trực tiếp triệu hồi Khai Thiên Tam Bảo, nếu Khai Thiên Tam Bảo thật sự bị triệu hồi đến, hình thành Khai Thiên Phủ, e rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ bị xé toạc trực tiếp.

Chương 96

Bàn Cổ chân thân tuy không triệu hồi được Khai Thiên Tam Bảo, nhưng trong tay cũng xuất hiện một đạo ảnh của Khai Thiên Phủ, nhìn Khai Thiên Phủ trong tay, Bàn Cổ chân thân dường như có linh trí, nhưng chỉ một lát sau lại rơi vào mê mang, trong ánh mắt cũng không có một tia thanh minh.

Dù sao Bàn Cổ đã vẫn lạc, thân hóa thiên địa Hồng Hoang, mười hai Tổ Vu dù có thể tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hồi ra Bàn Cổ chân thân, cũng chỉ là một đạo chân linh ấn ký mà Bàn Cổ lưu lại giữa trời đất, Bàn Cổ không thể trọng sinh, chẳng qua là ảnh của Khai Thiên Phủ xuất hiện, khiến chân linh có chút xúc động mà thôi.

Nhưng âm thanh của Bàn Cổ chân thân lại khiến cả Hồng Hoang há hốc mồm, chúng sinh đều nghi ngờ Bàn Cổ trọng sinh, nếu không sao lại xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Theo ảnh của phủ xuất hiện, Bàn Cổ chân thân cũng trực tiếp đứng vững, vung về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phía trên, một vệt rìu xuất hiện giữa trời đất, không gian dường như không thể dung nạp được vệt rìu này, nơi nó đi qua không gian trực tiếp vỡ vụn chỉ còn lại hư không.

Mọi người cũng chỉ có thể thấy một vệt hỗn độn lưu lại sau vệt rìu, lâu không tan.

Sau đó vệt rìu liền đến trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không trực tiếp xuyên thủng đại trận, mà là bị lá chắn ánh sáng do đại trận hình thành ngăn cản đường đi.

Thấy Bàn Cổ chân thân vung ảnh Khai Thiên Phủ, Đế Tuấn liền

biết đây là một đòn toàn lực của đại trận Vu tộc, nếu không thể ngăn cản, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ sụp đổ, chúng Yêu tộc cũng sẽ tại chỗ vẫn lạc, ngay lập tức hạ lệnh cho mọi người toàn lực thôi động đại tiểu tinh thần phiên trong tay.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận điên cuồng vận chuyển, cũng ngưng tụ toàn bộ tinh thần chi lực thành một lá chắn ánh sáng, ngăn cản vệt rìu này.

Cuối cùng vệt rìu và lá chắn ánh sáng va chạm vào nhau, trong tâm thần của mọi người có mặt đều là âm thanh ầm ầm, trong mơ hồ cũng chỉ có thể nghe thấy một tiếng va chạm, còn lại không nghe thấy gì cả.

Hơn nữa trong nguyên thần cũng là một trận trắng xóa, có thể thấy uy năng của đòn tấn công này.

Mà nơi đại trận tấn công đối đầu, hư không cũng không ngừng co lại, sau đó trực tiếp sụp đổ vào trong.

Oanh, một tiếng nổ lớn trực tiếp truyền khắp Hồng Hoang, nơi đối đầu xuất hiện một đám mây hình nấm, bắt đầu không ngừng xung kích ra bốn phía.

Tuy vệt rìu của Bàn Cổ chân thân đã bị ngăn cản, nhưng xung kích sau đó cũng khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trực tiếp vỡ tan, chúng Yêu tộc trong đại trận cũng xuất hiện trong tầm mắt của chúng sinh Hồng Hoang, và đám Yêu tộc ai nấy cũng đều trong trạng thái trọng thương, máu tươi trong miệng cũng không ngừng trào ra.

Nhưng mười hai Tổ Vu cũng không khá hơn, đợi khi lực xung kích rơi xuống, tuy Bàn Cổ chân thân nỗ lực ngăn cản, nhưng đại trận cuối cùng cũng tiêu tan, các Tổ Vu cũng hao hết lực lượng Tổ Vu thành sức lực cạn kiệt, nhưng đại quân Vu tộc vẫn còn sức tái chiến.

Lực xung kích còn lại lao ra bốn phía, toàn bộ Bất Chu Sơn ngoại trừ chiến trường Vu Yêu, trong vòng mấy trăm vạn dặm không còn sinh cơ, có thể thấy uy lực của hai đại trận Hồng Hoang vô biên.

Lúc này, các đại năng Hồng Hoang đang quan sát chiến trường Vu Yêu thấy cảnh vừa rồi, ai nấy cũng lưng toát mồ hôi lạnh.

Nếu nói lúc đại trận của hai tộc Vu Yêu vừa xuất hiện, đại trận còn chưa hoàn thiện, lúc này vào trận, Chuẩn Thánh còn có cơ hội sống sót, nhưng đòn tấn công vừa rồi e rằng ngay cả Thánh nhân cũng không thể ngăn cản, đương nhiên mọi người không biết Thánh nhân có uy lực gì, nhưng thấy uy lực của đại trận Vu Yêu chỉ cảm thấy chỉ có Thánh nhân mới có thể kháng cự.

Mọi người nghĩ cũng không sai, phải biết rằng tuy bây giờ hai tòa đại trận còn chưa ở trạng thái đỉnh phong nhất, nếu mười hai Tổ Vu ai nấy đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, ba trăm sáu mươi lăm vị tinh vị trong đại trận Yêu tộc lại có thăng tiến, vậy dù là Thánh nhân e rằng cũng sẽ bị thương dưới đại trận.

Lúc này dưới Bất Chu Sơn, chúng Vu tộc thấy công kích có hiệu quả, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đã bị phá, cũng mặt đầy hưng phấn, dù sao vừa rồi mười hai Tổ Vu hao phí bản nguyên toàn lực một kích, bây giờ chúng Yêu tộc đều trọng thương, thậm chí là các cao tầng Yêu tộc như Đế Tuấn, Thái Nhất cũng khóe miệng vương vệt máu, ngược lại Yêu tộc chỉ có mười hai Tổ Vu hao hết khí lực, các Đại Vu còn lại thì hoàn toàn trạng thái, tuy nói vừa rồi tinh quang công kích khiến Vu tộc tổn thất không nhỏ, nhưng bây giờ chính là lúc Vu tộc bắt đầu chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đế Giang thấy cảnh này cũng trong lòng hưng phấn vô cùng, xem ra một đòn cuối cùng đã đánh tan khí thế của Yêu tộc, ngay lập tức hét lớn với chúng Vu tộc: "Nhị lang môn, cho ta giết!" Chúng Vu tộc bắt

đầu sôi sục, sau đó trong đám người cũng vang lên vô số tiếng hô.

"Xông lên, giết sạch Yêu tộc, Vu tộc ta chính là chủ nhân của Hồng Hoang!" "Xông!" Dù trận chiến trước đó khiến Vu tộc tử vong thảm trọng, nhưng Vu tộc lúc này cũng dấy lên ý chí huyết chiến, thấy Yêu tộc yếu thế, cũng tiền phó hậu kế lao về phía Yêu tộc trên không.

Chúng Yêu tộc thấy Vu tộc xông tới cũng trong lòng kinh hãi, dù sao lúc này chúng Yêu tộc đã chết hơn một nửa rồi, thậm chí cả các Đại La Kim Tiên điều khiển tinh thần phiên cũng tay chân run rẩy, huống hồ là các Yêu tộc còn lại.

Đế Tuấn thì bị một đòn của Vu tộc vừa rồi trọng thương, không có sức chống cự, mà Thái Nhất vẫn dựa vào Hỗn Độn Chung ngăn cản phần lớn công kích, lúc này vẫn còn sức tái chiến, cho nên Thái Nhất cũng thôi động Hỗn Độn Chung ngăn cản công kích của nhiều Đại Vu, nhưng công kích của các Vu tộc còn lại thì không còn sức ngăn cản, người Yêu tộc lần lượt vẫn lạc, rơi khỏi mây.

Lúc này chiến trường lại rơi vào trạng thái ác liệt, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ, không phải là tiên thiên linh bảo trên chiến trường va chạm, thì là Vu Yêu tự bạo cùng người bên cạnh đồng quy vu tận.

Nhưng dù sao thực lực Vu tộc vẫn còn, Yêu tộc đã không thể chống cự, ngay khi Yêu tộc liên tiếp bại lui, trên sân rơi vào thế giằng co.

Bầu trời xuất hiện dị biến, tử khí vô cớ xuất hiện, sau đó đầy trời huyền quang chiếu xuống, một đạo pháp lực từ tử khí trên trời rơi xuống, cưỡng ép tách hai tộc Vu Yêu ra.

Mọi người nhìn dị tượng trên bầu trời, liền nghe thấy một giọng nói từ trong đó truyền xuống.

“Dừng!!!” Toàn bộ chiến trường rơi vào im lặng, mọi người cũng đều bị đạo pháp lực này giam cầm, mà các đại năng Hồng Hoang nghe thấy giọng nói cũng mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lại là giọng của Đạo Tổ Hồng Quân, Đạo Tổ không phải đã thân hợp Thiên đạo, không có đại sự không ra, sao lại xuất thế vào lúc này?

Mọi người đều kinh ngạc, tuy thực lực Vu Yêu cường đại, nhưng cũng không cần Đạo Tổ trực tiếp ngăn cản!

Mọi người còn chưa kịp suy nghĩ thêm đã nghe thấy giọng của Hồng Quân truyền đến.

“Hồng Hoang lần này lượng kiếp đã sinh, nhưng lúc này chưa phải là lúc lượng kiếp thịnh nhất, các ngươi hai tộc Vu Yêu tuy thân ở trong kiếp, nhưng vẫn phải tuân theo thiên ý, cần tự mình ước thúc vạn năm!

Không được tự ý ra tay, sau này Yêu tộc chưởng thiên, Vu tộc chưởng địa!” Giọng nói hạ xuống, mọi người mới hiểu vì sao Hồng Quân lại xuất hiện.

Khi lượng kiếp xuất hiện, Vu Yêu bắt đầu đại chiến, mọi người tự nhiên hiểu lúc này đại kiếp chính là kiếp của Vu Yêu, đợi đến khi hai tộc phân thắng bại, vậy đại kiếp lần này sẽ kết thúc, nhưng nghe xong lời Đạo Tổ Hồng Quân, mọi người mới biết, hai tộc Vu Yêu tuy thân ở trong kiếp, nhưng bây giờ chưa phải là thời cơ để hai tộc quyết một trận thắng bại, cho nên mới chọc đến Đạo Tổ xuất hiện.

Chu Du tự nhiên có thể cảm ứng được cảnh tượng Vu Yêu, thấy sư phụ Hồng Quân xuất hiện, Chu Du biết thực ra đại chiến Vu Yêu cũng là được Đại đạo quan tâm, bởi vì hai tộc Vu Yêu đều không phải là nhân vật chính của trời đất do Đại đạo sắp đặt, bây giờ Yêu tộc đã yếu thế, nếu không ngăn cản, Vu tộc sẽ thống nhất Hồng Hoang, với tính cách của Vu tộc, Hồng Hoang tất nhiên sẽ hỗn loạn vô cùng, cho

nên Hồng Quân mới xuất hiện, để kiếp Vu Yêu trở lại quỹ đạo bình thường, đợi đến sau này Tổ Vu không còn đầy đủ, Vu Yêu lưỡng bại câu thương, mới là sự sắp đặt của Đại đạo.

Chu Du tuy biết, nhưng cũng không có gì khác thường, dù sao sớm đã biết kết cục của Hồng Hoang, hơn nữa mình cũng là vì sự trưởng thành của Hồng Hoang, để sư phụ có thể thoát khỏi Thiên đạo, cho nên sự sắp đặt của Đại đạo đối với mình cũng có lợi, bèn không còn quan tâm nữa.

Cứ như vậy, Hồng Quân vung tay một cái, hai tộc Vu Yêu trực tiếp bị đưa về sào huyệt, dưới Bất Chu Sơn cũng khôi phục yên tĩnh, nhưng cảnh tượng hoang tàn cũng cho chúng sinh Hồng Hoang biết đã xảy ra chuyện gì.

Vu tộc tuy trong lòng không cam, nhưng kết cục đã định, cho nên cũng không có cách nào, chỉ có thể trước tiên nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến vạn năm sau lại chiến, dù sao lần này có thể đánh bại Yêu tộc, vậy lần sau vẫn có thể.

Chỉ là Vu tộc không ngờ, một trận chiến với Yêu tộc vào thời khắc cuối cùng lại có thể chọc ra Đạo Tổ Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo.

Các Tổ Vu cũng hiểu nhân vật chính của lượng kiếp lần này chính là hai tộc Vu Yêu, nếu có người có thể thắng, vậy sẽ là nhân vật chính của trời đất, hưởng thụ khí vận vô biên, quyết chiến tự nhiên là khó tránh khỏi, huống hồ cũng không ai có thể từ chối cơ hội như vậy.

Chỉ là không biết lần này Đạo Tổ có thâm ý gì, chẳng lẽ thật sự là ý của Thiên đạo, hay là không muốn Vu tộc thành công?

Mà bên Yêu tộc cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao một đòn của Bàn Cổ chân thân, lại ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không thể chịu đựng, nếu không có Đạo Tổ Hồng Quân cưỡng ép ngăn cản

chiến tranh Vu Yêu, vậy Yêu tộc cuối cùng thật sự không phải là đối thủ của Vu tộc.

Lần này tuy là tự tổn một nghìn, thương địch tám trăm, nhưng dù sao cũng biết được tuyệt chiêu át chủ bài của Vu tộc, đợi chúng Yêu tộc nghỉ ngơi, ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La thành tựu đỉnh phong, vậy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc không phải là không có sức tái chiến.

Vạn năm sau, Vu Yêu tự nhiên có thể phân thắng bại.

Mà các đại năng Hồng Hoang vẫn luôn quan sát Bất Chu Sơn cũng vô cùng kinh hãi, không ngờ trận chiến Vu Yêu lần này lại khiến Đạo Tổ tái xuất thế, và chỉ một lát sau lại lo lắng cho cảnh ngộ của mình, nếu vạn năm sau Vu Yêu quyết chiến một bên thắng, vậy tất sẽ thống nhất Hồng Hoang, đến lúc đó không biết phải làm sao?

Suy nghĩ của người khác Chu Du đương nhiên không biết, bởi vì Chu Du biết khoảng cách đến Vu Yêu quyết chiến chỉ còn lại vạn năm, trong vạn năm này phải để Long tộc Bồng Lai có sức chiến đấu, tuy bây giờ cảnh giới của Long tộc Bồng Lai tạm được, nhưng Vu Yêu lại có kỳ trận của Hồng Hoang.

Dù chúng Long tộc là do Chu Du sắp đặt để bảo vệ Bất Chu Sơn, không cần tham chiến, nhưng nếu không có thực lực mạnh mẽ, vậy trong cuộc quyết chiến Vu Yêu cũng sẽ tính mệnh khó giữ.

Chu Du không ngừng suy nghĩ, bây giờ cũng không có đại trận nào có thể truyền thụ cho mọi người, bèn quyết định trước tiên nâng cao tu vi của mọi người một chút, đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, vậy nên sẽ có năng lực tự vệ nhất định.

Đương nhiên bây giờ dù Chu Du cầm tiên thiên chí bảo, có thể cũng không có cách nào ngăn cản được một đòn toàn lực của hai tòa đại trận, điều này khiến Chu Du cũng có một chút cảm giác nguy cơ,

bởi vì mình phải tham gia vào cuộc quyết chiến Vu Yêu trong vòng vạn năm, nếu không có thực lực quyết định, tự nhiên sẽ không quyết định được hướng đi của cuộc quyết chiến Vu Yêu.

Mà bây giờ Chu Du chỉ cần có chút cảm ngộ là có thể đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy phải thử tam thi hợp nhất chứng đạo Hỗn Nguyên, nghĩ đến đây Chu Du quyết định bắt đầu bế quan tu hành một thời gian, hơn nữa bây giờ Hỗn Độn Châu đã thành công hấp thu bản nguyên của Định Hải Thần Châu, không lâu nữa sẽ có tiến triển, Chu Du cũng muốn xem lần này Hỗn Độn Châu có thể có thăng tiến gì không, từ đó trợ lực cho tu vi của mình tăng lên.

Nếu Hỗn Độn Châu thăng tiến, vậy tất sẽ phản bổ cho Chu Du, Chu Du cũng có thể nhân cơ hội này thành công đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, vậy đến lúc đó chỉ cần mình tìm được thời cơ, tất sẽ chứng đạo siêu thoát.

Đại chiến Bất Chu Sơn của hai tộc Vu Yêu đã kết thúc, Côn Bằng trọng thương tự nhiên không kịp tham gia trận đại chiến này, sau khi trốn thoát khỏi tay Chu Du, liền trực tiếp trở về Bắc Hải.

Côn Bằng trở về Bắc Hải liền lập tức phong bế đạo trường, tranh thủ hồi phục thương thế.

Chương 97

Chuyến đi Hỏa Vân Động lần này thật sự là lỗ đến tận nhà bà ngoại, không chỉ không thu hoạch được gì, mà còn bị trọng thương dưới vụ tự bạo của Hồng Vân, lại gặp Chu Du đến cứu viện Hồng Vân, oan uổng lại tổn thất vô số năm khổ tu, Côn Bằng chỉ cảm thấy xui xẻo đến cực điểm, lại không có sức phản kháng, chỉ có thể bình tâm tĩnh khí nhanh chóng chữa trị thương thế, chuẩn bị đợi sau khi thương thế hồi phục sẽ trở về Thiên Đình, mượn Yêu tộc tích lũy chém nhị thi.

Tuy thân ở Bắc Hải, nhưng cũng có thể cảm nhận được cảnh tượng Bất Chu Sơn, thấy Yêu tộc bại trận, Côn Bằng lại phun ra một ngụm máu tươi, thương thế không những không có dấu hiệu chuyển biến tốt, còn bị khí vận của Yêu tộc phản phệ.

Bản thân Côn Bằng là Yêu sư của Yêu tộc, chiếm một phần rất lớn khí vận của Yêu tộc, bây giờ đại chiến Vu Yêu, khí vận Yêu tộc bị tổn hại, vậy Côn Bằng tự nhiên cũng không dễ chịu.

Trước đó trọng thương chưa hồi phục, bây giờ lại gặp nạn này, lại không biết khi nào mới có thể hồi phục hoàn toàn, thành công chém nhị thi.

Mãi đến khi Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện, ra lệnh dừng đại chiến Vu Yêu, Côn Bằng mới thở phào nhẹ nhõm, biết cục diện đã định, cũng chuyên tâm hồi phục thương thế.

Lần này cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân không chỉ không có thu hoạch, còn tổn thất thảm trọng, trở về Thiên Đình cũng không biết sẽ đối mặt với tình huống gì, Côn Bằng đâu biết lần này trở về Thiên Đình, cũng đã quyết định kết cục của mình. ...

Các đại năng trong Hồng Hoang cũng đối với hai tộc Vu Yêu lòng có kiêng dè, dù sao thực lực mà hai tộc Vu Yêu bộc lộ ra trong trận đại chiến lần này thực sự quá đáng sợ, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong dưới đại trận Vu Yêu cũng không có sinh cơ, nếu hai tộc phân thắng bại, muốn thống nhất Hồng Hoang, mình thực sự không biết phải chống cự như thế nào.

Đương nhiên mấy người đã định thành Thánh tuy trong lòng cũng vô hạn cảm khái, nhưng đối với Vu Yêu thật sự không quá coi trọng, dù sao bây giờ quan trọng nhất là thành tựu Thiên đạo Thánh nhân, như vậy dù Vu Yêu có mạnh thế nào, là Thánh nhân tự nhiên có thể an tọa trong đạo trường.

Nhưng từ khi nhận được Hồng Mông Tử Khí ở Tử Tiêu Cung, mấy người đã định mệnh lại không có chút thu hoạch nào, không biết làm thế nào mới có thể thành tựu Thánh nhân, thực sự có chút sốt ruột.

Mà Nữ Oa từ khi từ Tử Tiêu trở về liền một mực bế quan tiềm tu trong đạo trường, thậm chí cả trận chiến Vu Yêu Nữ Oa cũng không tham gia, đương nhiên Yêu tộc cũng không ngờ trận chiến này lại suýt chút nữa toàn quân bị diệt.

Khổ khổ tham ngộ mà không được, Nữ Oa từ trong bế quan tỉnh ngộ, lúc này mới biết đại sự xảy ra ở Hồng Hoang, Hồng Vân bỏ mình, Nữ Oa cũng biết tuy là do Côn Bằng, Minh Hà làm, cũng không thoát khỏi quan hệ với Yêu tộc, không khỏi có chút cảm khái, nhưng dù sao mình cũng xem như là một thành viên của Yêu tộc, hơn nữa cũng không có bao nhiêu giao tình với Hồng Vân, cũng sẽ không có gì đáng tiếc, chỉ cảm thấy lại thiếu một vị đồng đạo Tử Tiêu.

Nữ Oa từ trong tiềm tu tỉnh lại suy nghĩ hồi lâu, hiểu rằng mình tiếp tục tham ngộ cũng sẽ không có thu hoạch gì, bèn trực tiếp ra khỏi

đạo trường, chuẩn bị du lịch Hồng Hoang, hy vọng ở Hồng Hoang có thể thu được chút linh cơ, từ đó thành công ngộ ra đại đạo.

Huống hồ Vu Yêu quyết chiến chỉ còn vạn năm sau, dù trong lòng có chút không nỡ nhìn chúng sinh Hồng Hoang lầm than, nhưng Nữ Oa biết trận chiến Vu Yêu này không thể tránh khỏi.

Hai tộc Vu Yêu đều là nhân vật chính của trời đất được chọn, tất định phải quyết ra thắng bại, đến lúc đó mình e rằng cũng phải tham gia vào đó, cho nên Nữ Oa chuẩn bị sau khi du lịch Hồng Hoang cũng không bế quan tiềm tu nữa.

Từ đạo trường Bất Chu Sơn ra, Nữ Oa liền thấy cảnh tượng sau đại chiến Vu Yêu, rừng núi xanh tươi trước kia, bây giờ cũng là một mảnh hoang tàn, khắp nơi đều là tàn tích sau khi bị đại chiến phá hoại.

Nữ Oa tỏa ra tạo hóa chi lực trong tay, rơi xuống mặt đất, không lâu sau mặt đất tàn phá cũng lại xuất hiện mầm cây non, vô số cành nhỏ hấp thu tiên thiên linh khí xung quanh, lắc lư trái phải, chắc là đang cảm tạ Nữ Oa.

Đồng thời từng tia công đức chi lực cũng rơi xuống đỉnh đầu Nữ Oa, đương nhiên Nữ Oa cũng là người lòng dạ từ bi, không nỡ nhìn thấy Bất Chu thành ngày xưa như vậy, lại không ngờ sẽ có công đức chi lực, cho nên tay cũng nhanh hơn mấy phần, tuy không thể để dưới Bất Chu Sơn khôi phục như xưa, nhưng cũng có thể gieo xuống một tia hy vọng, cứ như vậy Nữ Oa đi thẳng về phía trước, công đức chi lực sau lưng cũng ngày càng đậm đặc. ...

Trong Bồng Lai, Chu Du cũng đang tiềm tu, nhưng Hỗn Độn Châu trên nguyên thần lại sinh ra dị thường.

Trong Hỗn Độn Châu sớm đã hình thành tiểu thiên thế giới ẩn chứa sinh cơ vô hạn, chỉ có điều tiểu thiên thế giới này còn chưa đặc biệt hoàn chỉnh, thiếu đi thái dương, thái âm chi lực của Hồng Hoang,

cho nên Hỗn Độn Châu mãi không thể thăng tiến, phải biết rằng tuy Hỗn Độn Châu từng là Hỗn Độn chí bảo, nhưng dù sao cũng bị Đại đạo đánh rớt, cho nên rất nhiều pháp tắc cũng đều bị xóa bỏ, Hỗn Độn Châu mới biến thành tiên thiên chí bảo.

Mà từ khi hấp thu hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, bản nguyên của Hỗn Độn Châu được khôi phục đôi chút, thành công hiển hóa lại pháp tắc Thái Âm, Thái Dương.

Theo pháp tắc Thái Âm, Thái Dương xuất hiện trong tiểu thiên thế giới, cả tiểu thế giới trở nên ngày càng hoàn chỉnh, ngoại trừ quy mô, những thứ khác so với thế giới Hồng Hoang không khác biệt bao nhiêu, Hỗn Độn Châu lúc này cũng đến lúc thăng tiến.

Chu Du tuy biết hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu đối với Hỗn Độn Châu có sự giúp đỡ rất lớn, nhưng thật sự không biết Hỗn Độn Châu sẽ thăng tiến như vậy, giờ phút này cảm nhận được sự thay đổi của Hỗn Độn Châu mới rõ ràng những điều này.

Vậy có nghĩa là sau này nếu thế giới trong Hỗn Độn Châu thành công đột phá trung thiên thế giới, Hỗn Độn Châu sẽ biến thành Hỗn Độn chi bảo, nếu tiểu thiên thế giới biến thành đại thiên thế giới, vậy Hỗn Độn Châu sẽ là Hỗn Độn chí bảo, đương nhiên cuối cùng thành tựu thế giới như Hồng Hoang, Chu Du bây giờ còn không dám nghĩ.

Theo tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu ngày càng hoàn chỉnh, Hỗn Độn Châu cũng thành công thăng tiến lên thượng phẩm trong tiên thiên chí bảo, vậy bây giờ chính là phải vượt qua chí bảo chi kiếp, Chu Du lóe người đến trong Hỗn Độn Châu, mà Hỗn Độn Châu cũng biến mất trong Bồng Lai, trực tiếp xuất hiện trong Hỗn Độn.

Thao tác này đã có thể coi là quen thuộc rồi, dù sao trước đó khi thăng tiến trung phẩm, Hỗn Độn Châu cũng làm như vậy.

Chí bảo chi kiếp đối với Hỗn Độn Châu, món từng là Hỗn Độn chí

bảo này, không có chút khó khăn nào, mà bây giờ cũng không có Đại đạo chi nhãn xuất hiện, Chu Du cũng không có chút lo lắng nào, chẳng mấy chốc trong Hỗn Độn đã xuất hiện linh bảo kiếp lôi, Chu Du an tọa trong Hỗn Độn Châu, nhìn kiếp lôi trong hư không rơi xuống, liền trực tiếp bị Hỗn Độn Châu hấp thu, Chu Du cũng càng thêm ngưỡng mộ, nếu khi nào mình có được phòng ngự của Hỗn Độn Châu thì tốt biết mấy, ngay cả Đại đạo kiếp lôi cũng không có tác dụng gì, trực tiếp bị hấp thu.

Nhưng chỉ một lát sau Chu Du cũng dẹp bỏ suy nghĩ này, bởi vì Hỗn Độn Châu dù sao cũng từng là Hỗn Độn chí bảo, đâu phải là mình bây giờ có thể so sánh, huống hồ mình còn không phải là thân thể linh bảo.

Dễ dàng vượt qua chí bảo chi kiếp, Hỗn Độn Châu cũng không dừng lại, trực tiếp trở về Bồng Lai, giống như trước đây, trong Hồng Hoang cũng không ai biết Hỗn Độn Châu trực tiếp ra ngoài độ kiếp, thành công thăng tiến.

Mà Chu Du trong tiểu thiên thế giới của Hỗn Độn Châu cũng thấy được sự thay đổi của tiểu thiên thế giới, theo thế giới trở nên ngày càng hoàn chỉnh, khắp nơi tràn ngập tiên thiên linh khí nồng đậm, nồng độ linh khí lại tăng thêm mấy phần, các loại linh căn trước đây trồng trong tiểu thiên thế giới, bây giờ sinh trưởng cũng ngày càng tốt, thậm chí cá biệt linh căn còn có dấu hiệu đột phá.

Mà trong Hồng Hoang không có nơi nào có tiên thiên linh khí nồng đậm như tiểu thiên thế giới trong Hỗn Độn Châu, dù là một số động thiên phúc địa đỉnh tiêm cũng kém xa tiểu thiên thế giới này của Hỗn Độn Châu.

Phải biết rằng Hỗn Độn Châu không ngừng hấp thu hỗn độn chi khí chuyển hóa, mà những động thiên phúc địa này của Hồng Hoang

không có khả năng đó.

Hỗn Độn Châu thành công thăng tiến, tiểu thiên thế giới trong đó cũng dần hoàn chỉnh, nếu tiểu thiên thế giới hoàn chỉnh như một, Hỗn Độn Châu cũng sẽ tiến vào trình độ đỉnh cấp tiên thiên chí bảo, mà Chu Du cũng nhận được phản hồi từ Hỗn Độn Châu, rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Hỗn Độn Châu ẩn chứa vô số đại đạo, mà lần này bù đắp bản nguyên, pháp tắc Thái Âm, Thái Dương xuất hiện trong tiểu thiên thế giới cũng khiến Chu Du vô cùng vui mừng, dù sao lúc này Thiên đạo xuất thế, Đại đạo ẩn nấp, tham ngộ càng thêm khó khăn, có Hỗn Độn Châu thì tham ngộ đại đạo cực kỳ thuận tiện, vì sao Tam Thanh sau khi nhận được tiên thiên chí bảo tu vi tăng lên nhanh chóng, chắc hẳn cũng có công lao của tiên thiên chí bảo.

Chu Du rơi vào trạng thái đốn ngộ, tu vi tự nhiên cũng nước lên thuyền lên tăng lên, chỉ trong vài ngày, bản tôn đã thành công đột phá hậu kỳ, thành công tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, bây giờ Chu Du liền có thể cân nhắc tam thi hợp nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Phải biết rằng lúc này trong Hồng Hoang ngoại trừ Chu Du, người mạnh nhất cũng chỉ là Lão Tử đã chém được nhị thi và có tiên thiên chí bảo, bây giờ Chu Du sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, vượt qua Lão Tử không chỉ một chút, mà là tương đương với một đại cảnh giới, có thể thấy lúc này tu vi của Chu Du sâu đến mức nào.

Nhưng Chu Du không định công bố rộng rãi, vẫn theo kế hoạch của mình trước tiên chứng đạo Hỗn Nguyên, sau đó lại từ từ tu hành, để Hồng Quân có thể thoát khỏi Thiên đạo, sư đồ đồng thời chứng đạo Vô Cực.

Chu Du nhờ vào cơ hội Hỗn Độn Châu tấn thăng mà thành công

đột phá lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, định tiếp tục tham ngộ Tam Thi đại đạo, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng sau một thời gian dài tham ngộ, Chu Du mới phát hiện mình còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên rất xa.

Dù sao, Hỗn Nguyên đại đạo không chỉ cần tu vi mà quan trọng hơn là cảm ngộ đối với đại đạo, mà Chu Du bây giờ chỉ vừa mới bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên cảm ngộ đại đạo còn kém vài phần.

Hơn nữa, chứng đạo siêu thoát cũng cần cơ duyên và thời cơ thích hợp.

Trong Hồng Hoang, ngoài sư phụ Hồng Quân ra thì không còn ai là Hỗn Nguyên.

Kinh nghiệm chứng đạo của Hồng Quân thì Chu Du dĩ nhiên biết, nhưng con đường chứng đạo của Hồng Quân lại không hoàn toàn giống với Chu Du, vì vậy Chu Du hiện tại cũng có chút mờ mịt.

Một lát sau, Chu Du cũng bình tĩnh lại.

Hắn hiểu rằng mình vẫn giữ được thực lực đệ nhất Hồng Hoang, không cần phải quá băn khoăn.

Cổ nhân có câu nước chảy thành sông, tin rằng khi cơ duyên đến, tự nhiên có thể thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện tại, vô số Long tộc trong Bồng Lai cũng đã tiến vào khổ tu, tin rằng trước khi Vu Yêu quyết chiến diễn ra sẽ có tiến bộ vượt bậc, không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu Chuẩn Thánh xuất hiện.

Lúc này Bồng Lai cũng không có nhiều chuyện, Chu Du tiếp tục tham ngộ cũng chẳng thu hoạch được bao nhiêu, bèn nghĩ đến việc lại du ngoạn Hồng Hoang, xem có thể thu được gì không, nếu có thể cảm ngộ được cơ duyên Hỗn Nguyên thì tốt nhất.

Đã quyết định, Chu Du liền đứng dậy rời Bồng Lai, tiến vào Hồng Hoang.

Mặc dù lúc này Vu Yêu chi kiếp đã manh nha, nhưng đại kiếp lần này đối với Chu Du không có uy hiếp gì đặc biệt lớn, chỉ cần hắn không chủ động đối đầu với đại trận của hai tộc Vu Yêu.

Nhưng mục đích cuối cùng của Chu Du là bảo vệ cột chống trời Hồng Hoang, tuy cũng xem như tham gia đại kiếp, nhưng sẽ không chủ động tham chiến.

Chuyến du lịch lần này Chu Du cũng mang theo suy nghĩ thể ngộ, hy vọng trong quá trình thể ngộ có thể có thu hoạch, dù sao hiện tại mình chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước chân.

Chương 98

Trong khi đó, Nữ Oa đã rời khỏi Bất Chu Sơn, một mình đi lại trong Hồng Hoang.

Kể từ khi rời khỏi đạo trường, Nữ Oa lúc nào cũng tham ngộ đạo Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần, thậm chí không ngừng nghỉ một khắc nào.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí tuy có vẻ ẩn chứa đạo uẩn vô hạn, Nữ Oa lại chẳng thu hoạch được gì, không có chút manh mối nào.

Thậm chí cuối cùng nàng còn có chút hoài nghi liệu Hồng Mông Tử Khí có tác dụng thật hay không.

Tuy nhiên, từ khi rời Bất Chu Sơn, lĩnh ngộ của Nữ Oa đối với Tạo Hóa pháp tắc ngày càng sâu sắc.

Điều này khiến Nữ Oa vô cùng nghi hoặc.

Trước kia Nữ Oa tuy chủ tu Tạo Hóa chi đạo, nhưng lĩnh ngộ của nàng đối với Tạo Hóa pháp tắc không hề nhanh chóng.

Vậy mà từ khi rời Bất Chu Sơn, tiện tay khôi phục địa mạo dưới chân núi, không chỉ lực công đức không ngừng tăng lên, mà lĩnh ngộ đối với Tạo Hóa pháp tắc cũng nước lên thuyền lên, thực sự khiến Nữ Oa có chút bối rối.

Dường như trong cõi u minh có một mối liên hệ mà Nữ Oa không biết, nhưng nàng cũng không tìm ra lời giải, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước du lịch.

Hiện nay Vu Yêu đang đối đầu, Nữ Oa tự nhiên sẽ không đến nơi Vu tộc tọa lạc.

Dù sao chuyến đi này của Nữ Oa là để tìm kiếm cơ duyên, chứ

không phải tranh đấu với Vu tộc.

Tính cách Nữ Oa vốn ôn hòa, không thích tranh đấu, ngay cả việc gia nhập Yêu tộc cũng là vì Phục Hy, đối với Yêu tộc cũng không có tình cảm sâu đậm.

Nhưng lúc này Hồng Hoang khắp nơi đều là chém giết.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nữ Oa vô cùng bối rối, vì sao trong Hồng Hoang lại đầy rẫy sát lục?

Dù hai tộc Vu Yêu vì tranh đoạt vị trí Thiên Địa chủ nhân mà không ngừng giao tranh, nhưng lúc này cũng đã bị Đạo Tổ ra lệnh tạm dừng đại chiến, chỉ là vì sao Hồng Hoang vẫn như thế này.

Chẳng lẽ Hồng Hoang không thể có một mảnh yên tĩnh sao?

Nỗi băn khoăn của Nữ Oa ngày càng nhiều, đôi mày cũng nhíu ngày càng chặt, nguyên thần cũng trở nên có chút mệt mỏi, tựa như tâm ma nhập thể.

Một ngày nọ, Chu Du đang ngồi xếp bằng trên mây, nhìn xuống trời đất bên dưới.

Phải biết rằng sau Vu Yêu chi kiếp, Hồng Hoang có thể sẽ không còn cảnh tượng như hiện tại.

Nhìn non xanh nước biếc, trời đất tươi đẹp của Hồng Hoang, Chu Du cũng âm thầm hạ quyết tâm, nếu mình đã may mắn đến Hồng Hoang, vậy cũng phải bảo vệ nguyên khí của Hồng Hoang, chứ không chỉ vì để Hồng Quân có thể thoát ly Thiên Đạo.

Sứ mệnh đã rõ ràng, giờ khắc này đạo tâm của Chu Du cũng càng thêm kiên định.

Chu Du tiếp tục đi về phía trước không quá mấy vạn dặm thì cảm ứng được một luồng khí tức truyền đến từ dưới tầng mây.

Chu Du tò mò nơi này không phải động thiên phúc địa, cũng không có linh bảo xuất thế, vì sao lại có đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ tồn tại.

Hắn lập tức thu liễm khí tức, hạ xuống mây.

Đến gần, nhìn thấy Nữ Oa cách đó không xa, Chu Du mới có chút cảm giác.

Xem ra Nữ Oa hiện tại cũng đang du lịch, nhưng tại sao lại ra bộ dạng này, sắc mặt u ám, vẻ mặt mờ mịt!

Nguyên lai là Nữ Oa một đường suy tư mà không có đáp án, bất tri bất giác đã đến nơi này, mà nguyên thần vì đạo tâm bất ổn cũng có chút ảm đạm, mới thành ra bộ dạng mà Chu Du nhìn thấy.

"Nữ Oa sư muội, muội sao lại ở đây?" "Lại thành ra bộ dạng này?" Chu Du biết chuyến du lịch lần này của Nữ Oa chính là để tạo ra Nhân tộc, thành tựu Thánh nhân chi vị.

Nhưng hắn cũng tò mò, vì sao Nữ Oa lại nghĩ đến việc tạo ra người, cho nên hôm nay thấy Nữ Oa bộ dạng này, cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

Nữ Oa đang ngẩn ngơ, nghe thấy lời Chu Du mới hoàn hồn lại, thấy Chu Du cũng cung kính hành lễ.

"Gặp qua Chu Du sư huynh, Nữ Oa du lịch Hồng Hoang lại không biết đã đi đến đâu!" "Sư muội chỉ là trong lòng có điều không giải được!" "Gặp phải vấn đề gì?

Ta thấy nguyên thần muội u ám, tựa như có tâm ma tác quái!

Ta bên này cũng có một ít Tam Quang Thần Thủy, muội hãy dùng để khôi phục nguyên thần trước rồi nói!" Chu Du nói xong cũng từ trong Hỗn Độn Châu lấy ra mấy giọt Tam Quang Thần Thủy.

Dù sao kiếp này đã trở thành sư huynh của Nữ Oa, ấn tượng đối với Nữ Oa vẫn rất tốt, hơn nữa kiếp trước còn là thân Nhân tộc, đối với Nữ Oa càng thêm thân cận vô cùng.

Nữ Oa nhận lấy Tam Quang Thần Thủy, nhìn Chu Du có chút do dự, dường như không biết nên nói thế nào.

Chu Du thấy Nữ Oa như vậy cũng trực tiếp mở miệng: "Nếu không tiện nói thì thôi!

Nhớ khôi phục nguyên thần trước, có vấn đề gì cứ đến Bồng Lai tìm ta là được!" Chu Du đối với người mình có hảo cảm thì không hề keo kiệt, huống hồ Nữ Oa cũng là nguồn gốc của Nhân tộc.

"Sư huynh, thật sự vấn đề này có chút khó nói!" "Ồ, chẳng lẽ là chuyện nam nữ!" Chu Du nghe Nữ Oa nói vậy, càng thêm tò mò, là chuyện gì khiến Nữ Oa có thái độ như thế.

"Không không không, là vấn đề này của Nữ Oa có phần hơi ngây thơ!

Ta sợ sư huynh không thích!" "Cứ nói đi!" "Sư muội ta từ Bất Chu Sơn một đường đến đây, vào mắt đều là chúng tộc Hồng Hoang không ngừng chém giết, khiến cho trời đất tươi đẹp của Hồng Hoang trở nên ô uế, chẳng lẽ chúng tộc không thể sống hòa bình với nhau sao?" Chu Du nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nữ Oa mà không nhịn được cười.

Chu Du biết Nữ Oa dù sao cũng lớn lên dưới sự che chở của Phục Hy, lại thêm khí vận và công đức đầy đủ, chưa từng trải qua nhiều âm mưu tranh đấu, nên mới có suy nghĩ như vậy.

Nữ Oa nhìn vẻ mặt tươi cười của Chu Du cũng có chút mất mát.

"Sư huynh cũng cảm thấy vấn đề này của ta quả thực có chút ngây thơ rồi sao?" Chu Du nghe vậy, biết Nữ Oa hiểu lầm, bèn trực tiếp

nói: "Nữ Oa có biết, chúng sinh chém giết là vì cái gì không!" "Vì linh bảo, vì linh dược, chẳng lẽ còn có gì khác?" Chu Du lắc đầu, tiếp tục cười nói: "Chúng sinh tranh đấu là vì sinh tồn!" "Sinh tồn!

Chẳng lẽ không tranh đấu thì không thể sống sót sao?" "Hồng Hoang là có hạn, không chỉ là khí vận, mà còn có tài nguyên.

Ngươi nhiều thì ta ít, ngươi mạnh thì ta yếu, vậy phe mạnh có thể đảm bảo sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu sao?" "Giả sử Hồng Hoang không có tranh đấu, người người đều một lòng tu đạo, vậy Hồng Hoang cũng không chịu nổi số lượng tu sĩ ngày càng nhiều.

Thiên Đạo tuần hoàn, không có tuần hoàn thì cũng không còn là Hồng Hoang." Thấy Nữ Oa như có điều suy tư, Chu Du cũng vui vẻ, hiếm khi ở Hồng Hoang gặp được người thiện lương như vậy.

Phải biết rằng Hồng Hoang hiện tại nơi nơi đều là chém giết tranh đấu, cũng là do Nữ Oa khí vận kinh người, bối cảnh hùng hậu mới có vẻ hơi đơn thuần.

Nữ Oa nghe xong lời Chu Du cũng linh quang chợt lóe, nói với Chu Du: "Sư huynh, có phải là Thiên Đạo tuần hoàn, thì mới có thể khiến Hồng Hoang ổn định lại không!" "Thiên Đạo tuần hoàn, sẽ khiến Hồng Hoang vững chắc, nhưng giữa các tộc lại không thể yên ổn.

Dù sao đều là chủng tộc trường sinh, đều giống như Vu Yêu mưu cầu vị trí Thiên Địa chủ nhân, muốn cùng trời đất Hồng Hoang tồn tại, chủng tộc hưng thịnh vĩnh viễn!" Quả thật, sinh linh tiên thiên không có giới hạn tuổi thọ, chỉ có sinh linh hậu thiên mới có sinh lão bệnh tử.

Người tiên thiên trừ phi vẫn lạc thì không cần lo lắng vấn đề tuổi thọ.

Hơn nữa, giống như hai tộc Vu Yêu đều là vì muốn để chủng tộc của mình trở thành Thiên Địa chủ nhân, như vậy chỉ cần Hồng Hoang tồn tại, thì chủng tộc của mình sẽ không suy tàn.

Nhìn Nữ Oa với vẻ mặt nghiêm túc trước mặt, Chu Du cũng thấy nghi hoặc, Nữ Oa dù sao cũng là một thành viên của Yêu tộc, mình sẽ không dẫn Nữ Oa đi sai đường đấy chứ, lỡ như Nhân tộc không xuất hiện thì phải làm sao?

Chắc không đâu nhỉ!

Chương 99

Chu Du đang hối hận vì đã nói quá nhiều với Nữ Oa thì nghe nàng nói tiếp: "Nếu tồn tại chủng tộc hậu thiên, có hạn chế về tuổi thọ, vậy chẳng phải Thiên Đạo sẽ tuần hoàn bình thường sao?" "Hửm?" Chu Du còn đang thắc mắc sao Nữ Oa không hỏi về chuyện Vu Yêu!

"Sư huynh đồng ý rồi phải không!" Cái này, cái này, cái này, Chu Du ngẩn người, xem ra mình không dẫn Nữ Oa đi sai đường, Nữ Oa đã định sẵn là sẽ sáng tạo Nhân tộc.

Chỉ là mình vô tình dẫn Nữ Oa đi lên con đường này mà thôi...

Không đợi Chu Du trả lời câu hỏi của Nữ Oa, đã thấy Nữ Oa như tham ngộ được điều gì, ánh mắt mờ mịt trước đó cũng lộ ra một tia sáng tỏ.

Nữ Oa sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, cũng không quan tâm xung quanh có nguy hiểm hay không, trực tiếp tham ngộ Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần.

Chu Du thấy vậy hiểu rằng Nữ Oa đang trong trạng thái đốn ngộ, đang minh ngộ đại đạo của bản thân, cũng mỉm cười hài lòng, xem ra mình vô tình đã thành toàn cho Nữ Oa.

Chu Du lập tức cũng tung ra một đạo pháp tắc chi lực, bảo vệ xung quanh nơi Nữ Oa đang ở, phòng ngừa Nữ Oa bị ngoại giới can nhiễu, ảnh hưởng đến đốn ngộ.

Nữ Oa trong cuộc nói chuyện vừa rồi với Chu Du, cũng đột nhiên linh quang chợt lóe, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần bắt đầu kịch liệt chấn động.

Nữ Oa tham ngộ Hồng Mông Tử Khí mãi không có thu hoạch gì,

lúc này đột nhiên thấy Hồng Mông Tử Khí biến hóa, tự nhiên hiểu rằng những gì mình linh quang chợt hiện nghĩ ra vừa rồi, hẳn là nguyên nhân dẫn động Hồng Mông Tử Khí.

Ngay sau đó Nữ Oa cũng vội vàng hồi tưởng lại những suy nghĩ lúc linh quang lóe lên, vô số ý tưởng cũng đều hiện lên trong nguyên thần Nữ Oa.

Lúc này trong đầu Nữ Oa suy nghĩ liên miên, những lời vừa nói với Chu Du cũng xuất hiện trong tâm thần Nữ Oa.

Cẩn thận suy tư một lát, sau khi sắp xếp lại tất cả thông tin, Nữ Oa mới rõ ràng cuộc đối thoại vừa rồi với Chu Du có thể chính là cơ duyên thành Thánh của mình, sau đó cũng dụng tâm thể hội biến hóa của Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần.

Không lâu sau, Nữ Oa dường như cũng ngộ ra điều gì đó từ Hồng Mông Tử Khí, mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết, cũng mở hai mắt ra, thấy Chu Du cách đó không xa cũng vô cùng cảm kích.

Nhưng Nữ Oa không tiếp tục giao lưu với Chu Du, mà phải nhanh chóng thử nghiệm thu hoạch của mình.

Sau đó cũng trực tiếp đi đến một con sông nhỏ cách đó không xa.

Nữ Oa đứng bên bờ nước, nhìn dung mạo của mình trên mặt nước, cảm ngộ càng sâu thêm vài phần.

Nữ Oa cũng không tiếp tục tham ngộ, liền thò tay xuống nước múc lên một cục bùn, sau đó trên mặt cũng lộ ra một tia cười ý.

Chu Du thấy động tác của Nữ Oa cũng trong lòng vui mừng, xem ra Nữ Oa đã bắt đầu tạo ra người, Nhân tộc cũng sắp xuất hiện trong Hồng Hoang.

Kiếp trước là Nhân tộc, bây giờ may mắn được chứng kiến cảnh này cũng vô cùng phấn khích, sau đó cũng không để ý đến cảm xúc

khác, toàn thần chăm chú nhìn động tác của Nữ Oa.

Chỉ thấy Nữ Oa tay cầm cục bùn sông vừa lấy ra, tiện tay bắt đầu nặn.

Không lâu sau, cục bùn sông này đã biến thành hình dạng một tiên thiên đạo thể.

Kết quả đốn ngộ của Nữ Oa chính là sáng tạo ra một chủng tộc.

Chủng tộc này trông như thế nào, Nữ Oa cũng không có ý tưởng, liền nặn ra hình người nhỏ này theo hình dạng đạo thể của mình.

Tuy đã có hình dạng, nhưng người bùn nhỏ lại không có chút sinh cơ nào.

Nữ Oa nhìn người bùn nhỏ trong tay, lại rơi vào trầm tư.

Không lâu sau, Nữ Oa phúc chí tâm linh, đem Tạo Hóa pháp tắc đánh vào trong người bùn.

Dù sao Tạo Hóa pháp tắc là Thiên Đạo pháp tắc, Nữ Oa cảm thấy người bùn được Tạo Hóa pháp tắc tẩy lễ nhất định cũng sẽ xuất hiện sinh cơ.

Nhưng khi Tạo Hóa pháp tắc rót vào người bùn, lại thấy người bùn không chịu nổi sự tẩy lễ của Tạo Hóa pháp tắc, trực tiếp vỡ thành khối bùn.

"Tại sao lại như vậy?" Nữ Oa nhìn người bùn trước mắt cũng trong lòng nghi hoặc, rõ ràng mình tâm có sở cảm mới có hành động này, chỉ là vì sao hiện tại không có chút hiệu quả nào.

"Chẳng lẽ con đường này không được?" "Hay là...?" Chu Du ở bên cạnh thấy cảnh này cũng sốt ruột, dù sao bùn sông này là vật tầm thường, linh tính rất ít, dù có Tạo Hóa pháp tắc tẩy lễ cũng không đủ để sản sinh sinh cơ.

Nhưng lúc này Chu Du cũng không dám tùy tiện can thiệp vào suy nghĩ của Nữ Oa, cũng sợ chuyện tạo người xảy ra biến cố gì.

Ngay khi Chu Du không nhịn được muốn nhắc nhở Nữ Oa, thì thấy trong tay Nữ Oa cũng xuất hiện một nắm đất vàng.

Nắm đất vàng này hiện ra một màu vàng óng dị thường, theo gió mà lớn, diệu dụng biến hóa vô cùng.

Từ trong ánh sáng vàng óng không phải vàng, mây vàng bành trướng lên, chính là một khối lớn mấy mẫu màu vàng mờ mịt, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nữ Oa tiện tay chỉ một cái, một dòng nước sông liền bị hút đến, hòa vào trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Thấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng đã ẩm ướt, sắp bắt đầu không ngừng bành trướng, Nữ Oa tiện tay cũng trực tiếp áp chế biến hóa của Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Phải biết rằng một hạt Cửu Thiên Tức Nhưỡng liền có thể hóa thành một ngọn núi lớn ở Hồng Hoang, bây giờ trong tay Nữ Oa có một cục, đương nhiên sẽ tự nhiên bành trướng ra.

Sau khi áp chế biến hóa của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Nữ Oa cũng tiếp tục nặn người bùn, cuối cùng người bùn do Cửu Thiên Tức Nhưỡng hóa thành đã thành hình.

Nữ Oa cũng đem một tia Tạo Hóa chi lực đưa vào trong đó.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng tuy không vỡ nát, nhưng cũng không có biến hóa.

Mặc dù người bùn do Cửu Thiên Tức Nhưỡng hóa thành có thể chịu được sự tẩy lễ của Tạo Hóa pháp tắc, nhưng vẫn không hề lộ ra chút linh trí sinh cơ nào.

Tiện tay bóp nát người bùn, Nữ Oa càng thêm mờ mịt, ánh mắt liền nhìn về phía Chu Du.

Bên này Chu Du thấy ánh mắt đầy mê hoặc của Nữ Oa, cũng không nói gì, trong tay xuất hiện Tam Quang Thần Thủy, hóa thành một dòng nước cũng rót vào trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Tam Quang Thần Thủy là chí bảo trong nước, ẩn chứa sinh cơ vô hạn, càng giỏi tu phục nguyên thần, cho nên nếu muốn Nhân tộc sản sinh linh trí, sinh ra nguyên thần, Tam Quang Thần Thủy cũng là vật bắt buộc.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Nữ Oa hấp thu Tam Quang Thần Thủy sau đó cũng sản sinh biến hóa, Cửu Thiên Tức Nhưỡng trở nên thần quang nội liễm.

Sau đó Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Nữ Oa lại hóa thành một người bùn, Tạo Hóa pháp tắc trong tay Nữ Oa tuôn ra, dưới sự tẩy lễ của Tạo Hóa pháp tắc, người bùn bắt đầu xuất hiện sinh cơ.

Cuối cùng Tạo Hóa pháp tắc hoàn toàn dung nhập vào trong người bùn do Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo thành, người bùn bắt đầu biến hóa, toàn thân bắt đầu tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Không bao lâu, chỉ thấy người bùn cũng bắt đầu dần dần lớn lên, cuối cùng trở thành tiên thiên đạo thể cao bảy thước.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng ban đầu cũng dưới tác dụng của Tạo Hóa pháp tắc trở thành thân thể huyết nhục, nhưng lúc này Nhân tộc tuy giống với đạo thể của tu sĩ, nhưng lại không có chút tu vi nào.

Nữ Oa thấy cảnh này, biết mình đã thành công, sau đó trong tay xuất hiện một đoạn dây leo hồ lô nhỏ, chính là vật có được ở Bất Chu Sơn.

Đem dây leo hồ lô chấm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sau đó tiện

tay vung một cái, mấy trăm người bùn liền xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Tạo Hóa pháp tắc rắc xuống, vô số người nhỏ cũng đều biến thành thân thể huyết nhục.

Nữ Oa thấy mấy trăm người bùn này cũng hóa thành thân thể huyết nhục, cũng vui mừng dị thường.

Chương 100

Mà mấy trăm Nhân tộc xuất hiện đều vô cùng mờ mịt nhìn xung quanh, vô số Nhân tộc xuất thế liền đã sản sinh linh trí, tự nhiên biết mình từ đâu mà đến.

Cho đến khi nhìn thấy Nữ Oa ở phía sau, cũng nhao nhao bái lạy trước mặt Nữ Oa.

"Thánh Mẫu Nương Nương!" "Thánh Mẫu Nương Nương!" Nữ Oa nghe thấy âm thanh, mắt không rời khỏi chủng tộc do mình sáng tạo ra trước mặt, trong lòng vô cùng chấn động.

"Thành công rồi!" Không ngờ mình lại thật sự thành công rồi.

Ngay sau đó Nữ Oa mang theo một tia phấn khích nhìn về phía Chu Du cách đó không xa.

Chu Du tự nhiên có thể thấy ánh mắt của Nữ Oa, lại thấy mấy trăm Nhân tộc xuất hiện trước mặt Nữ Oa, Chu Du trong lòng chấn động, cả người đều trở nên run rẩy.

Chu Du kiếp trước là một trong Nhân tộc, kiếp này thấy cảnh Nhân tộc xuất thế, đương nhiên vô cùng kích động, huống hồ Nhân tộc kiếp này xuất thế cũng có một phần công lao của Chu Du.

Nhìn mấy trăm Nhân tộc có đủ huyết nhục nhưng không có chút pháp lực nào bên cạnh, Chu Du trong lòng khẽ động, biết Nhân tộc gian khổ, nếu kiếp này có cơ hội thấy Nhân tộc xuất thế, vậy cũng phải giúp đỡ một chút.

Ngay sau đó lại có một khối hỗn hợp Tam Quang Thần Thủy và Nhật tinh nguyệt hoa xuất hiện trong tay Chu Du, đồng thời Hỗn Độn Châu cũng xuất ra mấy đạo pháp tắc chi lực.

Chu Du đem chúng hỗn hợp lại, trực tiếp đưa vào trong cơ thể từng người tiên thiên Nhân tộc.

Từ nay về sau, những Nhân tộc đầu tiên xuất thế này liền có tư chất tiên thiên thần thai ma chi ở tầng thấp nhất, tuy hiện tại còn chưa có tu vi, nhưng sau này cũng không kém các chủng tộc khác.

Nữ Oa tự nhiên thấy được động tác của Chu Du cũng mặt lộ vẻ cảm kích.

Dù sao Hồng Hoang nguy hiểm mức độ quá lớn, hiện tại những Nhân tộc mới sinh này hoàn toàn không có tu vi gì, tự nhiên không thể sinh tồn trong Hồng Hoang.

Còn chưa đợi Nữ Oa nói chuyện, đã phát hiện Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần đã sản sinh biến hóa.

Kể từ khi Nhân tộc xuất thế, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần Nữ Oa cũng ngừng chấn động, lúc này lại bắt đầu dung hợp với nguyên thần Nữ Oa.

Nữ Oa cảm nhận được biến hóa của Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần, cũng trố mắt kinh ngạc.

Kể từ khi nhận được Hồng Mông Tử Khí ở Tử Tiêu Cung đến nay, cũng vẫn luôn không có chút tham ngộ sở đắc, nhưng ngay sau khi mình sáng tạo ra Nhân tộc, Hồng Mông Tử Khí lại dung nhập vào nguyên thần.

Mặc dù không biết vì sao lại sản sinh biến hóa như vậy, nhưng Nữ Oa cũng hiểu, mình đã tìm được con đường thành Thánh.

Sau đó dây leo hồ lô trong tay lại vung lên, số Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn lại toàn bộ hóa thành người bùn.

Tạo Hóa pháp tắc dung nhập, lại xuất hiện mười vạn chín ngàn Nhân tộc nữa, tất cả Nhân tộc cộng lại vừa đúng một nguyên chi số.

Nhìn từng người đầy linh trí xuất hiện, Nữ Oa cũng không kìm được niềm vui trong lòng mà cười lên.

Đợi tâm tình bình phục, nàng nói với Nhân tộc trước mặt: "Các ngươi là do ta tham ngộ tiên thiên đạo thể mà hóa thành, nên là Nhân tộc!" "Chúng ta là Nhân tộc!" "Chúng ta là Nhân tộc..." Nữ Oa tự nhiên nghe thấy tiếng hoan hô của Nhân tộc cũng vô cùng vui mừng, sau đó Hồng Mông Tử Khí dần dần dung nhập vào nguyên thần, tỏa ra một đạo thông tin.

Nữ Oa cũng biết được thánh đạo của mình đã thành, sau đó đối với Thiên Đạo thề: "Thiên Đạo ở trên, nay Nữ Oa thể hội Hồng Hoang hỗn loạn, bèn sáng tạo ra Nhân tộc, mong Thiên Đạo giám chi!" "Nhân tộc, lập!" Chữ 'lập' vừa nói xong, trong nguyên thần Nữ Oa lại có biến hóa.

Hồng Mông Tử Khí triệt để dung nhập vào nguyên thần Nữ Oa.

Lúc này Nữ Oa hoàn toàn dung hợp Hồng Mông Tử Khí, đã có thể xem là đẳng cấp Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể mượn lực của Thiên Đạo.

Mà lúc này giữa trời đất cũng là một trận rung động, giọng nói vừa rồi của Nữ Oa cũng được Thiên Đạo gia trì, truyền đến khắp nơi Hồng Hoang.

Hiện tại người trong Hồng Hoang đều biết Nữ Oa sáng tạo ra chủng tộc hoàn toàn mới 'Nhân tộc'.

Mà ngay lúc này, trên chín tầng trời một đóa khánh vân bay xuống, công đức kim quang hiện ra, trên đó một khối huyền hoàng khổng lồ bắt đầu hội tụ rồi hạ xuống, chính là công đức tạo người của Nữ Oa từ Thiên Đạo.

Khối công đức này lớn bằng khoảng một phần ba công đức khai

thiên, công đức hướng thẳng đến Nữ Oa hạ xuống.

Khi sắp rơi xuống mặt đất Hồng Hoang, lại một lần nữa chia làm bốn.

Một phần khoảng tám thành công đức rơi vào người Nữ Oa, trực tiếp bị Nữ Oa hấp thu hóa thành tu vi.

Một phần khoảng một thành Thiên Đạo công đức rơi vào người Chu Du, chính là tưởng thưởng cho công lao thành toàn việc tạo người của Chu Du.

Nhưng Chu Du lại không hấp thu, trực tiếp thu nó vào trong nguyên thần.

Vì hiện tại Chu Du đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, sắp tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên, những Thiên Đạo công đức này có thể giúp mình có chút cảm ngộ.

Mặc dù Chu Du chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên một chút, nhưng những công đức này không đủ, Chu Du cũng tạm thời cất giữ.

Hơn nữa lúc này là lúc Nữ Oa thành Thánh, Chu Du cũng không muốn bộc lộ thực lực của mình, cho nên cũng trực tiếp thu công đức vào trong nguyên thần.

Hai phần Thiên Đạo công đức còn lại, một phần rưỡi trực tiếp rơi vào dây leo hồ lô.

Trước đó nó chỉ là một đoạn thân của dây leo tiên thiên hồ lô của Chu Du, bây giờ có công đức như vậy dung nhập vào, trực tiếp hóa thành một cây roi dài, chính là Hậu Thiên công đức linh bảo Tạo Nhân Tiên.

Nửa thành công đức cuối cùng trực tiếp tán nhập vào cơ thể một nguyên chi số Nhân tộc này.

Đương nhiên Nhân tộc xuất thế càng sớm công đức cũng sẽ càng nhiều.

Mặc dù hiện tại những Nhân tộc này còn chưa có tu vi, có những công đức này cũng có thể khiến họ không bệnh không tai.

Nói về Nữ Oa, sau khi dung hợp công đức tạo người vào đạo thể, tu vi cũng bắt đầu tăng vọt.

Bản thân Hồng Mông Tử Khí đã hoàn toàn dung nhập vào nguyên thần, hiện tại lại nhận được vô tận công đức tu vi, cảnh giới Nữ Oa tự nhiên không có trở ngại, tu vi một đường tăng mạnh, cuối cùng trực tiếp đạt đến Thánh nhân sơ kỳ mới dừng lại.

Mà khi Nữ Oa thành công đột phá tu vi Thánh nhân, Hồng Hoang cũng có biến hóa.

Trong một lúc, trên bầu trời tiên âm vang vọng, thiên hoa rơi loạn, khí tường thụy lại xuất hiện trong Hồng Hoang.

Đại Đạo hiển hóa ra, trên mặt đất cũng là vô số cây cỏ, thú vật trực tiếp được điểm hóa linh trí, hóa hình xuất hiện, một cảnh tượng tường thụy.

Đồng thời một luồng uy áp lấy Nữ Oa làm trung tâm bắt đầu lan ra khắp Hồng Hoang.

Không lâu sau chúng sinh Hồng Hoang liền cảm nhận được luồng uy áp này, vô số sinh linh nhao nhao hướng về phía Nữ Oa bái lạy.

Chúng sinh Hồng Hoang tự nhiên hiểu, đây là Nữ Oa đã thành tựu Thánh nhân.

Phải biết lần trước Đạo Tổ Hồng Quân thành tựu Thánh nhân cũng là cảnh tượng như vậy, giữa trời đất tử khí xuất hiện, tường thụy biến bố, chỉ là uy áp khi Nữ Oa thành Thánh hiện tại yếu hơn một chút so với lúc Đạo Tổ thành Thánh.

Thực ra cũng đúng như vậy, Đạo Tổ Hồng Quân là tam thi hợp nhất chứng đạo Hỗn Nguyên, còn Nữ Oa chỉ là dùng đại công đức thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thiên Đạo Thánh Nhân tuy là Hỗn Nguyên, nhưng lại không phải Hỗn Nguyên.

Bởi vì Thiên Đạo Thánh Nhân thoát ly khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang liền không thể mượn lực của Thiên Đạo, cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi.

Chương 101

Nhưng Hỗn Nguyên dù không ở Hồng Hoang vẫn là Thánh nhân chi vị.

Tuy không bằng cảnh tượng Đạo Tổ thành Thánh, nhưng dù sao lúc này Nữ Oa cũng đã thành tựu Thánh nhân, cho nên trong Hồng Hoang đều là tiếng chúc mừng!

"Cung hạ Nữ Oa Nương Nương thành đạo Thánh nhân!".

Khi biết Nữ Oa chứng đạo thành tựu Thánh nhân, mọi người ở Tử Tiêu Cung cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì người đầu tiên thành tựu Thánh nhân không phải là Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành mà là Nữ Oa.

Mọi người đều tò mò Nữ Oa sao lại có cơ duyên như vậy.

Mà Yêu tộc tự nhiên vui mừng vô cùng.

Phải biết rằng tuy Nữ Oa không thường xuyên ở Thiên Đình, nhưng cũng là một trong các Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Hiện tại Nữ Oa thành tựu Thánh nhân, địa vị Yêu tộc tự nhiên nước lên thuyền lên, không còn sợ Vu tộc nữa.

Khi uy áp của Nữ Oa truyền đến, họ cũng nhao nhao bái lạy trên đất, hướng về Nữ Oa quỳ bái.

Nhưng Đế Tuấn, với tư cách là đế vương Yêu tộc, tuy cũng vui mừng, nhưng trong lòng cũng có một tia u ám.

Tuy Yêu tộc là do mình sáng lập, nhưng hiện tại Nữ Oa thành tựu Thánh nhân, khó bảo đảm nàng sẽ không có suy nghĩ khác đối với Yêu tộc.

Nếu Nữ Oa đăng cao nhất hô, tất sẽ có người theo như mây, Yêu Đế này của mình há chẳng phải thành đồ bỏ đi sao?

Cho nên trong lòng cũng có chút không vui.

Nhưng dù sao hiện tại là đại hỷ sự của Yêu tộc, tự nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài, mà Đế Tuấn quyết định mình vẫn nên hỏi ý Nữ Oa một chút, phòng ngừa đến cuối cùng công lao đổ sông đổ bể.

Theo tu vi Nữ Oa tăng lên, uy áp trên người cũng ngày càng nặng.

Chu Du lúc này tuy chỉ còn một bước là có thể chứng đạo siêu thoát, nhưng dù sao lúc này vẫn là tu vi Chuẩn Thánh, cũng cảm thấy uy áp cực lớn.

Theo khí tức Nữ Oa đạt đến đỉnh điểm, Chu Du cũng có chút vất vả, dù sao còn phải bảo vệ Nhân tộc mới sinh bên cạnh.

Cuối cùng Nữ Oa triệt để ổn định tu vi, cũng thu liễm khí tức lại, thấy Chu Du giúp mình bảo vệ Nhân tộc mới sinh cũng trong lòng cảm kích.

Dù sao mình phúc chí tâm linh cũng không khống chế được uy áp sau khi tấn thăng, nếu không có Chu Du tồn tại, e rằng Nhân tộc mới sinh đầu tiên đã bị khí tức tấn thăng Thánh nhân của mình trực tiếp xóa sổ.

Cảm nhận được Nữ Oa thu liễm khí tức Thánh nhân, Chu Du cũng thở phào một hơi, dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân cũng là Thánh nhân mà.

Nhìn Nữ Oa ngày càng phiêu diêu, Chu Du cũng chắp tay chúc mừng.

"Chúc mừng Nữ Oa Nương Nương chứng đạo thành Thánh!" Khí tức Nữ Oa chững lại, sau đó nói: "Sư huynh không cần khách khí, Nữ Oa có được cơ duyên này, sư huynh cũng công không thể không kể!"

Nữ Oa nói thật lòng, nếu chuyến du lịch này không gặp Chu Du, thì cũng không biết khi nào mới có thể thể ngộ, thành công lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Huống hồ mình tuy trong cuộc giao lưu với Chu Du thành công ngộ ra thánh đạo, nhưng không có Tam Quang Thần Thủy của Chu Du tương trợ, thì Nhân tộc còn không biết khi nào mới có thể xuất thế, mình cũng không biết có thể thành công tạo ra Nhân tộc hay không, có lẽ là chủng tộc khác.

Cho nên Nữ Oa mới nói Chu Du công không thể không kể.

Thiên địa tuần hoàn, nhất trác nhất định, Chu Du kiếp trước là một thành viên của Nhân tộc, kiếp này trợ lực Nữ Oa thành công tạo ra Nhân tộc, thật là nhân quả!

"Sư huynh có ơn thành đạo với ta, tiếp tục xưng hô như trước là được!" Nữ Oa nghiêm túc nhìn về phía Chu Du.

Mình đã thành tựu Thánh nhân, đối với cảnh giới của vị sư huynh này cũng hiểu rõ trong lòng.

Lúc này cũng vô cùng chấn kinh.

Trước kia biết Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, thực lực sâu không lường được, nhưng quả thực không biết Chu Du ở cảnh giới nào.

Trước kia Chu Du một mình chiến Đế Tuấn, Thái Nhất hai người cũng đã truyền khắp Hồng Hoang, Nữ Oa đoán Chu Du đã trảm nhị thi, sau này nghe đạo ở Tử Tiêu Cung cũng hẳn là sắp trảm tam thi, dù sao nhị thi của mình còn chưa trảm xong.

Nhưng lúc này thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân mới biết vị sư huynh này của mình đã sớm trảm tam thi, chỉ còn cách Hỗn Nguyên một bước chân, tự nhiên cũng vô cùng kinh dị.

“Nếu là sư muội mời, vậy sư huynh cũng không khách khí nữa!” Chu Du thấy thái độ của Nữ Oa cũng trong lòng khẽ động, xem ra tuy Nữ Oa thành công tấn thăng Thánh nhân, nhưng vẫn là tính cách đơn thuần trước kia.

“Nếu Nữ Oa muội đã thành tựu Thánh nhân, vậy cũng nên ở Hỗn Độn khai tịch đạo trường rồi nhỉ!” “Vậy đối với Nhân tộc có sắp xếp gì không!” Chu Du biết kiếp trước Nữ Oa đối với Nhân tộc không quan tâm, không biết là nguyên nhân gì, nhưng thấy Nữ Oa cũng biết Nữ Oa hẳn không phải tính cách như vậy, cho nên trong lòng cũng có chút nghi vấn.

“Sư muội không lâu nữa sẽ đến Hỗn Độn kiến tạo đạo trường, sư huynh đến lúc đó có thể đến xem một chút, về phần Nhân tộc...!” Nữ Oa mặt lộ vẻ do dự.

Thực ra khi thành Thánh, mình đã biết vận mệnh của Nhân tộc.

Nhân tộc là Thiên Địa chủ nhân do trời định, mà Nữ Oa tuy đối với Yêu tộc không có nhiều tình cảm nhưng cũng là Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Hiện tại hai tộc Vu Yêu tranh đoạt vị trí Thiên Địa chủ nhân, lại không biết vị trí Thiên Địa chủ nhân ngay khoảnh khắc Nhân tộc xuất thế đã được định sẵn rồi.

Nữ Oa dù biết cũng không có cách nào ngăn cản Yêu tộc tranh đoạt vị trí Thiên Địa chủ nhân, huống hồ mình tuy dựa vào việc tạo ra Nhân tộc thành tựu Thánh nhân mới biết Nhân tộc là Thiên Địa chủ nhân do trời định, nhưng đối với việc làm thế nào để thành tựu cũng không rõ.

Mà dưới sự chỉ thị của Thiên Đạo, Nữ Oa cũng biết mình không có cách nào đi giúp đỡ Nhân tộc, cho nên chỉ có thể chọn lựa không giúp bên nào.

Nữ Oa biết nếu mình tham gia, thì trong Hồng Hoang lại không biết sẽ có biến hóa gì, bèn trực tiếp không quan tâm nữa.

Hơn nữa hiện tại biết Nhân tộc là tộc do trời định, nhưng vị trí Thiên Địa chủ nhân cũng không phải dễ dàng như vậy.

Không có một phen rét buốt thấu xương, làm sao có được mùi thơm hoa mai phảng phất.

Con đường của Nhân tộc vẫn phải tự mình đi, nếu một mực ở dưới sự che chở của mình, thì Nhân tộc cũng không thể trở thành Thiên Địa chủ nhân của Hồng Hoang.

Nhìn vẻ mặt do dự của Nữ Oa, Chu Du biết kiếp trước Nữ Oa không quan tâm tất có ẩn tình, cũng không hỏi nữa, nhưng lúc này Nữ Oa lại mở miệng.

"Nếu sư huynh đã ở cảnh giới này, không lâu nữa sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng có một số lời lại không thể nói, sư huynh biết Thiên Địa chủ nhân do trời định là được!" Chu Du nghe lời Nữ Oa nói cũng trong lòng sáng lên...

Phải biết rằng trong Hồng Hoang lúc này là Vu Yêu tranh phong, vì sao Nhân tộc có thể dị quân đột khởi trở thành Thiên Địa chủ nhân sau Vu Yêu.

Dù là Nhân tộc đến lúc Vu Yêu quyết chiến, trong cả tộc cũng chỉ có vài vị Đại La Kim Tiên.

Mà hai tộc Vu Yêu Chuẩn Thánh cộng lại cũng có mấy trăm người, Đại La Kim Tiên càng là vô số.

Dù Vu Yêu quyết chiến lưỡng bại câu thương, cũng không đến lượt Nhân tộc thành thế.

Chỉ có thể nói Nhân tộc sở dĩ có thể thay thế Vu Yêu trở thành Thiên Địa chủ nhân, tất cả cũng đều là sự sắp đặt của Đại Đạo.

Nhân tộc tuy nói sinh sôi nảy nở nhanh chóng, nhưng dù sao có hạn chế về tuổi thọ, đương nhiên Nhân tộc tiên thiên xuất thế lúc này không có hạn chế này.

Nhân tộc hậu thiên tuổi thọ không quá mấy trăm năm, mấy trăm năm sau liền sẽ hồn quy Hỗn Độn, phù hợp với sự tuần hoàn của trời đất, cho nên mới được Đại Đạo sắp đặt trở thành Thiên Địa chủ nhân.

Hơn nữa lúc này Nhân tộc so với các chủng tộc khác trong Hồng Hoang càng hòa thiện hơn, không thích chém giết, đối với sự phá hoại Hồng Hoang cũng không lớn, tự nhiên là lựa chọn không thể thay thế cho vị trí Thiên Địa chủ nhân.

Chương 102

Chu Du nghe Nữ Oa nói, trong lòng cũng suy nghĩ rất nhiều.

Mặc dù Nữ Oa chỉ nói với Chu Du về sự tồn tại của Thiên Địa chủ nhân, nhưng Chu Du với tư cách là người đời sau đương nhiên biết tương lai của Nhân tộc.

Nhưng lúc này là lúc Vu Yêu đại thịnh, Nhân tộc quật khởi vẫn còn quá khó, trong quá trình hưng khởi tất nhiên chứa đầy máu và nước mắt.

Hẳn là Nữ Oa cũng trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, mới có thể dự đoán được Nhân tộc là Thiên Địa chủ nhân.

Nhưng dù là quý như Thánh nhân chi vị, đối với những chuyện xảy ra sau này cũng không thể rõ ràng.

Nữ Oa không giống như Chu Du, là người đến từ đời sau.

Nếu Nữ Oa đã rõ ràng tương lai của Nhân tộc, vì sao kiếp trước Nữ Oa sau khi tạo ra Nhân tộc liền không quan tâm nữa, xem ra cũng là bị Thiên Đạo hạn chế.

Bởi vì qua tiếp xúc với Nữ Oa, Chu Du biết tính tình của Nữ Oa, tất nhiên cũng sẽ không nhìn Nhân tộc xảy ra chuyện.

Vậy sau này Yêu tộc vì sao có thể tùy tiện chém giết Nhân tộc?

Chỉ có thể là Nhân tộc không có tai họa diệt vong, cộng thêm Nữ Oa bị hạn chế, mới không thể cảnh cáo Yêu tộc, huống hồ Nữ Oa cũng thuộc về một thành viên của Yêu tộc, cũng cực kỳ bất đắc dĩ.

Mặc dù đây chỉ là suy đoán của Chu Du, nhưng Chu Du biết cách chân tướng đã không xa rồi.

“Sư muội yên tâm, Nhân tộc có ta che chở, nhất định sẽ an toàn!” Nữ Oa nghe vậy cũng trong lòng thở phào một hơi.

Dù sao là Thánh Mẫu của Nhân tộc, đối với Nhân tộc tình cảm tự nhiên sâu đậm, chỉ là ngại Nhân tộc có con đường của mình phải đi, mình mới không thể can thiệp quá nhiều.

“Đa tạ sư huynh, vậy sư muội bên này xin tạ trước!” Chu Du phất phất tay, để lại một tia nguyên thần chi lực, liền cũng biến mất tại chỗ, chỉ để lại Nữ Oa và Nhân tộc mới sinh.

Nữ Oa thấy Nhân tộc trước mặt, cũng gọi mấy vị Nhân tộc xuất thế sớm nhất đến, sau đó dặn dò một lúc lâu, để lại Hậu Thiên công đức linh bảo Tạo Nhân Tiên, cũng bay lên trời.

Nhân tộc mới sinh nhìn Nữ Oa dần dần bay xa, cũng nhao nhao bái lạy trên đất.

Nữ Oa đã rời đi, vậy Nhân tộc mới sinh cũng bắt đầu con đường phát triển gian nan thuộc về Nhân tộc.

Đương nhiên nguyên thần chi lực của Chu Du vẫn còn trên người Nhân tộc, nếu Nhân tộc hiện tại gặp phải tai họa diệt tộc gì, thì Chu Du liền sẽ xuất hiện giải quyết.

Nữ Oa bay đi, nhưng cũng có thể tùy thời cảm nhận được hiện trạng của Nhân tộc, huống hồ còn có vị sư huynh Chu Du chỉ còn một bước nữa là đến Hỗn Nguyên ở phía sau, cho nên cũng không quá lo lắng.

Vừa đi không xa, Nữ Oa đang quen thuộc với cảnh giới huyền ảo của Thánh nhân thì cảm nhận được một luồng khí tức, thẳng hướng mình bay đến.

Nữ Oa nguyên thần khẽ động, liền biết là tình huống gì.

Sau đó liền thấy cuối trời truyền đến một trận phượng minh, một

con ngũ sắc kim phượng cảnh giới Đại La Kim Tiên hướng về phía Nữ Oa bay tới.

"Nữ Oa Nương Nương là Thánh nhân chí tôn, cần có tọa kỵ đi lại, xin hãy nhận lấy tiểu tiểu kim phượng này!" Ngũ sắc kim phượng đến trước mặt Nữ Oa, liền hai cánh phủ phục dưới đất, cúi đầu khẽ kêu.

Nữ Oa tự nhiên hiểu ý của kim phượng, trực tiếp ngồi lên lưng phượng, nói với kim phượng dưới yên: "Nếu có cơ duyên này, ta liền nhận ngươi!

Sau này làm tọa kỵ đi lại của ta nhé!" Kim phượng dưới yên tự nhiên phấn khích vô cùng, càng là kêu không ngớt.

Kim phượng chở Nữ Oa quay lại dưới Bất Chu Sơn.

Nữ Oa ngẩng đầu nhìn lên Thiên Đình trên Bất Chu Sơn, trên mặt cũng có một trận sắc thái khác lạ.

Mặc dù đối với Yêu tộc trên Thiên Đình không có nhiều tình cảm, nhưng dù sao cũng là Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Lúc này đã thành tựu Thánh nhân, vậy cũng nên đến Thiên Đình một chuyến, thuận tiện nhắc nhở Phục Hy một chút.

Phải biết Nữ Oa rõ ràng Thiên Địa chủ nhân là ai, nhưng lúc này mình dù sao cũng đã là Thánh nhân, nếu vào ở Yêu tộc thì Đế Tuấn e rằng trong lòng cũng có bất mãn.

Nếu đã quyết định không giúp bên nào, để Nhân tộc tự đi con đường của mình, vậy đối với Yêu tộc cũng nên như vậy.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thực sự là sau khi thành tựu Thánh nhân, suy tính ra được thông tin quá nhiều, khiến Nữ Oa cũng có chút không biết phải làm sao.

Nghỉ ngơi một lát ở đạo trường Bất Chu Sơn, Nữ Oa cũng mang

theo kim phượng đến trên Thiên Đình.

Xa xa đã thấy trên Thiên Đình đèn lồng kết hoa, náo nhiệt vô cùng, ngay cả trên Nam Thiên Môn cũng treo đầy dải lụa màu.

Hóa ra là Yêu tộc đang ăn mừng cho Nữ Oa.

Nhìn thấy Nữ Oa đến gần, mặt không biểu tình, không biết là vui hay buồn.

Không lâu sau, Đế Tuấn dẫn theo chúng nhân Yêu tộc đến, cung kính hành lễ.

"Gặp qua Oa Hoàng!" "Chúc mừng Oa Hoàng tạo Nhân tộc thành tựu Thánh nhân tôn vị!" Tại sao không xưng hô là Thánh nhân, còn không phải là để kéo gần quan hệ với Nữ Oa.

Nữ Oa cũng biết tâm tư của Đế Tuấn, chỉ là trong lòng sớm đã có quyết định, sẽ không tham gia tranh đoạt Thiên Địa chủ nhân.

Ngay sau đó nói với mọi người: "Yêu Đế không cần đa lễ, ta đến đây cũng là để gặp huynh trưởng của ta!" Phục Hy cũng vội vàng tiến lên, trong mắt đầy vẻ vui mừng, há miệng nhưng lại không biết nên xưng hô như thế nào.

Mặc dù là em gái của mình, nhưng dù sao lúc này quý là Thánh nhân chi vị.

Nữ Oa thấy biểu cảm của Phục Hy, cũng hiểu Phục Hy đang nghĩ gì, liền nói: "Huynh trưởng chẳng lẽ không nhận ra muội muội nữa rồi!" Phục Hy bừng tỉnh mới nói: "Không ngờ muội muội lại thành tựu Thánh nhân trước!" "Cũng là cơ duyên trùng hợp!" "Không biết muội muội sau này đi đâu?" Phục Hy biết Nữ Oa đã thành tựu Thánh nhân, nhưng đối với Yêu tộc cũng không có nhiều quyến luyến, mới có câu hỏi này.

Phục Hy đương nhiên cũng muốn Nữ Oa giúp Yêu tộc đánh bại

Vu tộc, nhưng cũng biết lúc này Đạo Tổ Hồng Quân có lệnh, Nữ Oa cũng có chút thân bất do kỷ, chỉ có thể xem trước Nữ Oa sẽ làm thế nào.

"Muội muội không lâu nữa sẽ ở Hỗn Độn khai tịch đạo trường, đến lúc đó cũng sẽ ở lâu trong Hỗn Độn!" "Vậy chuyện Vu tộc!" Đế Tuấn nghe vậy cũng vội vàng mở miệng.

"Vu Yêu chi tranh là quy hoạch của Thiên Đạo, ta đã là Thánh nhân liền không thể tùy tiện ra tay!" Đế Tuấn nghe Nữ Oa sẽ không thay thế địa vị của mình, trong lòng có một tia phấn khích, nhưng lại nghe Nữ Oa nói sẽ không ra tay, trong lòng cũng là một trận căng thẳng, âm thầm thở dài.

Nếu không có Nữ Oa ra tay, vậy Yêu tộc có thể sẽ có chút yếu thế.

Nhưng lúc này Nữ Oa đã quý là Thánh nhân, không phải mình có thể sắp xếp, liền cũng không nói nữa.

Nữ Oa thấy cảnh tượng này của Yêu tộc cũng bất đắc dĩ, cũng không thể nói với Yêu tộc các ngươi không có tư cách làm Thiên Địa chủ nhân, sớm tỉnh ngộ đi.

Ngay sau đó nói với Phục Hy: "Đợi muội muội đạo trường khai tịch, huynh trưởng có thể đến!" "Được!" Nữ Oa nghe Phục Hy trả lời, cũng xoay người bay về phía Hỗn Độn.

Đợi Nữ Oa bay xa, một giọng nói liền vang lên khắp Hồng Hoang.

"Ta là Nữ Oa, sẽ ở Hỗn Độn khai tịch đạo trường Oa Hoàng Thiên, trong đạo trường khai giảng Tạo Hóa chi đạo, người có duyên đều có thể đến!" Phải biết Nữ Oa là người đầu tiên thành Thánh sau Hồng Quân, cũng là người đầu tiên trong số các Thánh vị ở Tử Tiêu Cung sử dụng Hồng Mông Tử Khí thành đạo, tự nhiên thu hút ánh mắt của vô số đại năng Hồng Hoang.

Lúc này nghe Nữ Oa nói sẽ ở Hỗn Độn khai giảng đại đạo, tự nhiên ai nấy cũng đều xoa tay, hận không thể trực tiếp đến Hỗn Độn.

Chương 103

Không ít đại năng tu sĩ Hồng Hoang nhao nhao rời khỏi động phủ của mình, đến nơi giao thoa của Hồng Hoang, muốn xem Nữ Oa khai tịch đạo trường.

Dù sao đây vẫn là lần đầu tiên mọi người thấy Thánh nhân khai tịch đạo trường Hỗn Độn.

Đạo Tổ Hồng Quân khi thành đạo liền trực tiếp khai giảng đại đạo, mọi người đương nhiên không có cơ hội được xem, thậm chí Chu Du cũng không được thấy sư phụ Hồng Quân làm thế nào khai tịch đạo trường, cho nên lần này Nữ Oa khai tịch đạo trường Hỗn Độn hẳn sẽ có vô số tu sĩ đến.

Có thể có thu hoạch trong lúc Thánh nhân khai tịch Hỗn Độn, vậy chính là đại cơ duyên.

Hơn nữa Hồng Hoang xưa kia là do Bàn Cổ khai thiên tích địa mà thành.

Mặc dù Nữ Oa không có vĩ lực của Bàn Cổ đại thần, nhưng đối với những người chỉ là Chuẩn Thánh cũng là cơ duyên cực lớn.

Nếu có ai có thể chiêm nghiệm Nữ Oa khai thiên chi cơ, vậy Chuẩn Thánh đỉnh phong không phải là vấn đề gì!

Theo tin tức Nữ Oa trở thành Thánh nhân và sẽ ở Hỗn Độn khai tịch đạo trường truyền khắp Hồng Hoang, mấy vị Thánh nhân do trời định còn lại thì phản ứng khác nhau.

Trên núi Côn Luân, Tam Thanh sắc mặt khác nhau.

Lão Tử bình thản vô cùng, phảng phất Nữ Oa thành tựu Thánh nhân không có quan hệ gì với mình.

Mà Nguyên Thủy thì một mặt bất bình, bình thường luôn cảm thấy mình là Bàn Cổ chính tông, không ngờ Nữ Oa lại thành tựu Thánh nhân trước ba người mình, lúc này thực sự là có chút mất mặt.

Dù sao khi Đạo Tổ Hồng Quân thành Thánh, Nguyên Thủy vẫn chỉ là cảnh giới Đại La, đối với cảnh giới Thánh nhân hiểu biết còn không đặc biệt chân thực, tự nhiên sẽ không có phản ứng quá lớn, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhưng hiện nay mấy người là đồng thời nhận được Hồng Mông Tử Khí, thậm chí mình còn được Đạo Tổ Hồng Quân ban cho tiên thiên chí bảo, không ngờ lại để Nữ Oa dẫn trước một bước thành tựu Thánh nhân, điều này khiến cho tâm tự cao của Nguyên Thủy khó chịu.

Nhưng Nguyên Thủy lại cũng không có quá nhiều ghen tị, nhiều hơn là sự bức thiết đối với Thánh vị.

Ngược lại, Thông Thiên thì mặt mang vẻ vui mừng, hiển nhiên là có chút khao khát đối với cảnh giới Thánh nhân.

Dù sao Nữ Oa thành tựu Thánh nhân cũng đại biểu cho mấy người mình cũng sắp thành đạo.

"Không ngờ Nữ Oa sư muội lại thành tựu thánh nhân đạo quả trước!" Thông Thiên chân thành nói.

"Lần này Nữ Oa sư muội ở Hỗn Độn khai tịch đạo trường, hai người các ngươi có muốn đi xem không?" Lão Tử nhìn hai người bên cạnh hỏi.

Nguyên Thủy có chút mặt đỏ, liền trả lời: "Không đi không đi, gặp mặt còn phải gọi một tiếng Thánh nhân, thực sự là có chút mất mặt!" Thông Thiên một mặt nghi vấn.

"Nhị ca lời này sai rồi, chẳng lẽ chúng ta không đi chúc mừng

sao?" Lão Tử lúc này cũng nhìn Nguyên Thủy một cái, liền nói: "Nếu Nữ Oa sư muội có cơ duyên này thành tựu Thánh nhân, vậy chúng ta cũng có thể hỏi một chút, chuyện liên quan đến Thánh vị, Nguyên Thủy không thể xem nhẹ!" "Nếu huynh trưởng đã nói vậy, vậy ta liền đi một chuyến." Lão Tử lúc này mới chắp tay.

Nguyên Thủy tuy có chút tự cao, sĩ diện, nhưng cũng rõ ràng chuyến đi đến Hỗn Độn này quan hệ đến chuyện thành Thánh của mấy người mình cũng không dám chậm trễ.

Ba người cũng từ Côn Luân đứng dậy, mỗi người thúc giục pháp bảo, hướng về Hỗn Độn ngoài trời đi đến.

Tại Linh Sơn phương Tây.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người ngồi dưới cây Bồ Đề.

"Sư huynh không ngờ Nữ Oa lại đi trước một bước!

Thành tựu Thánh nhân chi vị, không biết hai người chúng ta khi nào mới có thể lĩnh ngộ thánh đạo!" "Sư đệ không cần vội vàng, nếu Nữ Oa thành tựu Thánh nhân, vậy chứng tỏ Hồng Mông Tử Khí do Đạo Tổ truyền xuống quả thực là cơ sở thành Thánh, tin rằng không lâu nữa, chúng ta cũng có thể chiêm nghiệm Hỗn Nguyên đại đạo!" "Vậy lần này Nữ Oa khai tịch đạo trường, chúng ta có cần mang theo chút quà chúc mừng không!" "Hoàn toàn không cần, phương Tây chúng ta nghèo nàn là ai cũng biết, chuyến đi này hai người chúng ta đi là được, tin rằng Nữ Oa sư muội cũng sẽ thông cảm!" "Rất đúng rất đúng, vẫn là sư huynh mưu sâu kế xa!" "Chuyến đi này chúng ta còn phải cùng Nữ Oa sư muội luận đạo một chút, xem có được khai sáng gì không!" "Thiện!" Hai người một lát sau cũng đứng dậy rời khỏi phương Tây đi đến Hỗn Độn.

Nhiều đại năng Hồng Hoang nhao nhao hướng về Hỗn Độn xuất phát, nhưng Chu Du lúc này lại đang bảo vệ Nhân tộc, không có chút ý

định đứng dậy.

Chu Du lúc này sắp tam thi hợp nhất, mặc dù có cơ hội chiêm nghiệm Thánh nhân khai thiên chắc chắn sẽ có thu hoạch, nhưng thu hoạch cũng sẽ không nhiều, dù sao Nữ Oa là công đức thành Thánh, mà Chu Du lựa chọn là một con đường khác.

Cơ duyên khai thiên tuy tốt, so với việc bảo vệ Nhân tộc, Chu Du vẫn lựa chọn vế sau, bởi vì trong lòng có chấp niệm.

Hơn nữa Chu Du biết mình chứng đạo Hỗn Nguyên cũng chỉ thiếu một thời cơ, thời cơ này không nằm ở Nữ Oa, cho nên cũng không đi đến Hỗn Độn, lựa chọn bảo vệ Nhân tộc mới sinh.

Phải biết Nhân tộc tuy là Thiên Địa chủ nhân sau này, nhưng lúc này cũng là ý thức mới sinh, đối với kiến thức Hồng Hoang còn xa mới đủ.

Hơn nữa hiện tại cũng không có tu vi, tự nhiên là vô cùng yếu ớt, nếu không có người trông nom, thì e rằng đi không qua được dòng sông nơi xuất thế, liền trực tiếp bị xóa sổ.

Chu Du tự nhiên biết cảnh ngộ của Nhân tộc, nhưng cũng không xuất hiện truyền đạo.

Trước hết Nhân tộc là do Nữ Oa vừa tạo ra, chúng sinh Hồng Hoang đều rõ ràng, tạm thời sẽ không có ai nhắm vào Nhân tộc.

Người trong Hồng Hoang đương nhiên hiểu, lỡ như chọc đến Thánh nhân, vậy chính là tai bay vạ gió.

Thứ hai là Chu Du muốn để Nhân tộc biết sự hiểm ác của Hồng Hoang.

Phải biết lúc này Nhân tộc mới sinh, ai nấy đều đơn thuần non nớt, lúc này là lúc dễ dàng rèn luyện ra một trái tim cường giả nhất.

Chu Du không muốn để Nhân tộc trở thành nguyên liệu luyện kiếm của Yêu tộc đời sau, mà là muốn để Nhân tộc trở thành Nhân tộc thật sự đỉnh thiên lập địa, không sợ bất kỳ gian nan nào, trở thành Thiên Địa chủ nhân thật sự trong Hồng Hoang.

Tương lai của Nhân tộc không phải là dựa vào sự ưu ái của Đại Đạo, trở thành chủng tộc bị Thiên Đạo khống chế, mà là phải trở thành Thiên Địa chủ nhân mạnh hơn cả Vu Yêu hiện tại.

Đương nhiên con đường này vô cùng gian nan, Chu Du cũng không có nhiều tự tin.

Nhưng nếu Chu Du đã đến đây, vậy cũng phải có cống hiến cho Nhân tộc, để Nhân tộc nhận thức sự hiểm ác của Hồng Hoang chính là bước đầu tiên.

Sau đó đợi mọi người hiểu được sự khó khăn của Hồng Hoang, có một trái tim cường giả, lúc đó mới là lúc Chu Du xuất hiện.

Hiện tại Nhân tộc bước đi gian nan, vượt qua chông gai, nhưng có kinh nghiệm như vậy, sau này Nhân tộc tất nhiên sẽ dựa vào thực lực đứng vững trong rừng vạn tộc Hồng Hoang.

Con đường của Nhân tộc vẫn phải do Nhân tộc tự mình đi, không thể bị bất kỳ ai thao túng, nếu không cũng không có ý nghĩa gì.

Cho nên Chu Du dù thấy Nhân tộc xảy ra các loại sự cố, nhưng chỉ cần không có họa diệt tộc, Chu Du cũng đều không ra tay, mặc cho Nhân tộc tự mình hành sự.

Trong Hỗn Độn, Nữ Oa đã xuất hiện.

Không sử dụng bất kỳ pháp lực linh bảo nào, cứ như vậy trực tiếp lơ lửng trong Hỗn Độn.

Dòng khí Hỗn Độn hung dữ bên ngoài đến bên cạnh Nữ Oa cũng phảng phất như một làn gió nhẹ, không có chút uy lực nào.

Nữ Oa tuy đã thu liễm toàn thân khí tức, nhưng nhất cử nhất động đều tràn ngập đạo uẩn của Đại Đạo, có thể thấy được lực của Thánh nhân.

Lúc này mọi người trong Hồng Hoang cũng đều đã đến trong Hỗn Độn.

Thấy bóng dáng Nữ Oa cũng vô cùng nghiêm túc, dù sao cũng là thấy được Thánh nhân chi vị.

Theo thời gian trôi qua, Nữ Oa cũng không còn thu liễm khí tức.

Thánh nhân chi uy khiến mọi người trong Hồng Hoang cảm nhận được áp lực vô biên.

Chương 104

Mọi người lần này thể hội được cái gì gọi là dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, mà Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì mặt lộ vẻ khao khát.

Mặc dù cũng có thể cảm nhận được uy áp của Thánh nhân, nhưng vừa nghĩ đến mình cũng sẽ trở thành tồn tại như vậy, tự nhiên trong lòng hướng về.

Không lâu sau, mọi người thấy Nữ Oa mở hai mắt ra, trong tay Hồng Tú Cầu xuất hiện.

Thánh nhân chi lực thúc giục Hồng Tú Cầu hướng về phía Hỗn Độn đập tới.

"Khai!" Hồng Tú Cầu hóa thành lưu quang bị Nữ Oa ném về phía hư không Hỗn Độn.

Một lát sau, Thánh nhân chi lực trên Hồng Tú Cầu bùng phát, hư không chấn động.

Tại vị trí Hồng Tú Cầu đánh trúng, hư không Hỗn Độn cũng đã vỡ nát.

Phải biết rằng đánh vỡ không gian trong Hồng Hoang và đánh vỡ hư không trong Hỗn Độn không phải là một khái niệm.

Chuẩn Thánh có thể ở trong Hồng Hoang phá vỡ hư không, nhưng đến trong Hỗn Độn lại không thể lay động chút không gian nào, cũng chỉ có lực của Thánh nhân mới có thể khiến hư không Hỗn Độn vỡ nát.

Mọi người cảm khái thánh nhân chi uy, cũng cẩn thận dò xét, muốn thăm dò huyền bí của thánh cảnh, nhưng cũng chỉ có thể thấy

trong hư không một mảnh đen tối, không có chút thu hoạch nào.

Thấy hư không phía trước vỡ nát sau đó khí tức Nữ Oa lại biến đổi, Thiên Đạo chi lực xuất hiện, uy áp trên người Nữ Oa càng nặng.

Mọi người liền thấy động tác trên tay Nữ Oa không ngừng, trong hư không phía trước cũng theo đó không ngừng biến hóa.

Không lâu sau trong hư không một thế giới hoàn toàn mới xuất hiện trong mắt mọi người.

Sau đó Thiên Đạo chi lực hội tụ, Nữ Oa cũng trực tiếp đem Thiên Đạo chi lực đánh vào trong tiểu thế giới.

Trong tiểu thế giới, địa, phong, thủy, hỏa xuất hiện, sau đó điên cuồng cuồn cuộn.

Thánh nhân chi lực của Nữ Oa lại lần nữa tuôn ra, Hồng Tú Cầu không ngừng xóa sổ địa phong thủy hỏa, sau đó địa phong thủy hỏa lại hiện, tuần hoàn không ngừng, cho đến cuối cùng địa phong thủy hỏa triệt để ổn định, tiểu thế giới cũng đã thành hình.

Tạo Hóa pháp tắc trong tay Nữ Oa xuất hiện, tiểu thế giới cũng theo đó xuất hiện bắt đầu diễn hóa.

Sơn thủy lâm mộc dần dần xuất hiện trong tiểu thế giới.

Qua mấy năm, tiểu thế giới cuối cùng ổn định, mà Nữ Oa cũng dừng lại động tác trong tay.

Thấy Nữ Oa tái tạo địa phong thủy hỏa vĩ lực, mọi người trong Hồng Hoang cũng trố mắt kinh ngạc, một bộ mặt ngạc nhiên, lực của Thánh nhân khủng bố như vậy.

Theo tiểu thế giới xuất hiện trong hư không Hỗn Độn, Nữ Oa cũng trong tay lại lần nữa vung lên.

Thánh nhân chi lực bao vây tiểu thế giới, trong nháy mắt ổn định

tiểu thế giới trong hư không.

Nhìn tiểu thế giới mới sinh, Nữ Oa cũng mở miệng nói: "Đây chính là đạo trường của ta Oa Hoàng Thiên!" Mọi người có mặt cũng nhao nhao chúc mừng.

"Chúc mừng Thánh nhân khai thiên thành công!".

Nhiều đại năng trong Hồng Hoang cũng đã tận mắt chứng kiến Nữ Oa khai tịch tiểu thế giới trong Hỗn Độn, ai nấy đều cảm thán trước vĩ lực của Thánh nhân.

Sau khi Oa Hoàng Thiên thành hình, bọn họ cũng lần lượt tiến lên.

Tam Thanh đến gần Nữ Oa.

"Chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đạo, thành tựu ngôi vị Thánh nhân, thật khiến cho bọn ta ngưỡng mộ không thôi!" Lão Tử lên tiếng trước, thấy Oa Hoàng Thiên đã khai tịch thành công, ngài cũng tiến lên chúc mừng.

Chỉ khi đến trước mặt Nữ Oa, Lão Tử mới thực sự cảm nhận được uy năng của Thánh nhân.

Ngài cảm nhận được toàn thân Nữ Oa tràn ngập đạo vận huyền diệu, một ý nghĩ không thể chiến thắng trỗi dậy từ đáy lòng.

Lúc này, có lẽ chính mình không thể chịu nổi một đòn tùy tay của Nữ Oa, cho dù bản thân đã là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng Thánh nhân chính là Thánh nhân, dưới Thánh nhân đều là giun dế, dù bao nhiêu Chuẩn Thánh cũng không phải là đối thủ.

Lão Tử cũng là thật tâm chúc mừng, không giống như Nguyên Thủy trong lòng còn vài phần suy nghĩ khác.

Lão Tử biết mình và mấy người kia cùng Nữ Oa đều là Thánh nhân thiên định, thành Thánh chỉ là vấn đề sớm muộn.

Hơn nữa, trước khi thành Thánh, tu vi của Nữ Oa chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, còn Lão Tử hiện tại đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu chính mình thành tựu ngôi vị Thánh nhân, tu vi tất nhiên sẽ vượt qua Nữ Oa, vì vậy hiện tại ngài không hề có chút tâm tư đố kỵ nào, chỉ muốn từ chỗ Nữ Oa thu được chút linh cảm thành Thánh.

"Sư huynh quá khen rồi, ta chỉ đi trước một bước mà thôi, đoán rằng mấy vị sư huynh cũng sắp chứng đạo!" Nữ Oa tự nhiên biết nguyên nhân mấy người này đến đây, chẳng qua là muốn từ chỗ nàng có được chút khai sáng, mau chóng thành tựu Thánh nhân mà thôi.

Nhưng chính Nữ Oa thành tựu Thánh vị cũng là do cơ duyên xảo hợp, nếu không phải Chu Du điểm tỉnh, con đường thành Thánh của nàng có lẽ còn có chút trắc trở.

Hơn nữa, Nữ Oa hiện tại đã là Thánh nhân, chỉ cần liếc mắt một cái, cảnh giới của mọi người đều hiện rõ trong lòng.

Hiện tại Tam Thanh cũng chỉ mới trảm được nhị thi, cách Chuẩn Thánh đỉnh phong trảm tam thi còn một khoảng cách.

Ngay cả Lão Tử tu vi cao nhất cũng chỉ gần trảm được tam thi mà thôi.

Nữ Oa lại nghĩ đến cảnh giới của Chu Du, bất giác trong lòng thầm than.

Mọi người trong Tử Tiêu Cung đều rất rõ, tuy mình thành tựu là Thánh nhân chí tôn, nhưng suy cho cùng là Thiên Đạo Thánh nhân, vẫn có khác biệt so với người chân chính chứng đạo Hỗn Nguyên.

Mặc dù ở Hồng Hoang, Thiên Đạo Thánh nhân không yếu, thậm chí sau khi mượn sức mạnh Thiên Đạo có thể ổn định thắng một Hỗn Nguyên Đại La bình thường, nhưng nói cho cùng, đây không phải là do chính mình đột phá, con đường phía trước tự nhiên không bằng

Hỗn Nguyên.

Mà Chu Du đã trảm cả tam thi, cách Hỗn Nguyên cũng chỉ một bước chân, có thể thấy được phong thái của đệ tử Đạo Tổ.

Nếu đợi đến khi Chu Du đột phá chứng đạo Hỗn Nguyên, e rằng mấy người bọn họ cộng lại cũng không phải là đối thủ.

Nhưng Nữ Oa và Chu Du không có hiềm khích gì, thậm chí lúc thành Thánh còn được Chu Du điểm tỉnh, tự nhiên sẽ không đối đầu với Chu Du.

Chỉ là lúc này nhìn thấy mọi người ở Hồng Hoang, trong lòng có chút cảm khái mà thôi.

Lão Tử tự nhiên không biết Nữ Oa đang nghĩ gì, cũng không thể biết được cảnh giới của Chu Du.

Mặc dù Lão Tử luôn xem Chu Du là mục tiêu tu hành, nhưng Chu Du cũng chỉ ra tay một lần khi Hồng Vân bỏ mình lần trước.

Hơn nữa, lúc đó lượng kiếp xúc động, Lão Tử cũng không thể dò ra tu vi thực sự của Chu Du.

"Chúc mừng Nữ Oa Thánh nhân!" Các đại năng Hồng Hoang khác thấy Lão Tử tiến lên cũng lần lượt đến chúc mừng.

Dù sao Nữ Oa thành Thánh đã tuyên cáo khắp Hồng Hoang, lúc này mình có may mắn chứng kiến Nữ Oa khai tịch tiểu thế giới, nhận được cơ duyên như vậy, đương nhiên phải tiến lên cảm tạ.

Chương 105

Nữ Oa nhìn thấy mọi người, cũng gật đầu một cái, nhưng không nói gì.

Dù sao Nữ Oa lúc này thân là Thánh nhân, tự nhiên không thể đáp lễ với mọi người, người bình thường cũng không chịu nổi đại lễ của Thánh nhân.

Nữ Oa thấy ánh mắt nóng rực của mọi người, hiểu rằng bọn họ đến đây là muốn nghe Thánh nhân giảng đạo, liền phất tay, Oa Hoàng Thiên tức thì mở ra một lối vào.

"Chư vị có thể vào Oa Hoàng Thiên tham quan!" Nói rồi, Nữ Oa đi đầu tiến vào Oa Hoàng Thiên mới sinh.

Mọi người thấy Nữ Oa bước vào cũng lần lượt đi theo.

Vừa rồi Nữ Oa khai tịch tiểu thế giới, mọi người đều nhận được không ít chỗ tốt, mỗi người đều có lĩnh ngộ riêng.

Hiện tại Nữ Oa sắp giảng Thánh nhân chi đạo tại nơi này, mọi người tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa thấy thế giới sơ sinh, sinh cơ không rõ rệt, bèn tiện tay chỉ một cái, một ngọn núi hùng vĩ liền xuất hiện trong Oa Hoàng Thiên, và còn không ngừng vươn cao, cho đến cuối cùng trở thành ngọn núi cao nhất Oa Hoàng Thiên.

Nữ Oa lại vung tay, đỉnh núi liền hóa thành một đài cao.

Một tòa cung điện cổ kính cũng xuất hiện trên đỉnh núi, trên cung điện có khắc đạo văn 'Oa Hoàng Cung', chính là đạo trường sau này của Nữ Oa.

"Ta sẽ giảng đạo tại đây!" Nữ Oa nói xong, liền bay thẳng vào

trong đại điện.

Mọi người không kịp quan sát cảnh tượng của Oa Hoàng Thiên, cũng lần lượt đi vào Oa Hoàng Cung.

Đợi mọi người ngồi yên, Nữ Oa bắt đầu giảng đạo: "Đại đạo ta nắm giữ là tạo hóa.

Có vật hỗn thành, sinh ra trước trời đất.

Tĩnh lặng, trống rỗng, độc lập mà không đổi, tuần hoàn mà không ngừng, có thể làm mẹ của trời đất.

Ta không biết tên nó, gượng gọi là Đạo, gượng đặt tên là Đại." "Đại thì trôi đi, trôi đi thì xa, xa thì trở về.

Cho nên Đạo lớn, Trời lớn, Đất lớn, Người cũng lớn.

Trong vũ trụ có tứ đại, mà người chiếm một trong số đó.

Người thuận theo Đất, Đất thuận theo Trời, Trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo tự nhiên." Mọi người như đang ở Tử Tiêu Cung nghe Thánh nhân đại đạo, trong điện tự nhiên cũng là thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, dị tượng trùng sinh.

Nhưng dù sao tu vi của Nữ Oa và Hồng Quân chênh lệch không ít, hơn nữa Nữ Oa giảng là Tạo Hóa Đại Đạo, mọi người trong điện nghe tuy nhập thần, nhưng thu hoạch lại không bằng ở Tử Tiêu Cung.

Nhưng mọi người cũng không nghĩ nhiều, dù sao có thể nghe Thánh nhân đại đạo đã là không dễ, mỗi người cũng đều là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lần này nghe đạo cũng là muốn xúc loại bàng thông, muốn từ trong lời giảng của Nữ Oa ngộ ra điểm chung của đại đạo, để thành tựu con đường đại đạo của chính mình.

Buổi giảng này cũng kéo dài mấy trăm năm, Nữ Oa cũng ngừng

giảng đạo, không nói thêm nữa.

"Đa tạ Thánh nhân giảng đạo chi ân!" Nữ Oa nghe chúng đại năng nói, cũng khẽ gật đầu, sau đó cửa lớn Oa Hoàng Cung mở ra, mọi người liền biết cơ duyên lúc này đã kết thúc, sau đó cũng túm năm tụm ba rời khỏi Oa Hoàng Cung.

Không lâu sau, trong điện chỉ còn lại Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Phục Hy.

Đế Tuấn, Thái Nhất trước đó đã biết sự sắp đặt của Nữ Oa, lúc này Nữ Oa đã là Thánh nhân, hai người cũng không dám trái nghịch.

Hơn nữa, Nữ Oa hiện là chỗ dựa vững chắc của Yêu tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất tự nhiên sẽ không đắc tội, nên sau khi Nữ Oa giảng đạo xong liền trực tiếp rời đi.

Đế Tuấn, Thái Nhất hiểu rằng, tuy Nữ Oa sẽ không ra tay, nhưng Yêu tộc có một Thánh nhân như Nữ Oa là sự thật.

Nếu Yêu tộc thật sự lâm vào tuyệt cảnh, tin rằng Nữ Oa đến lúc đó cũng sẽ không thấy chết mà không cứu!

Phục Hy thấy trên sân toàn là Thánh nhân thiên định, mình ở lại mấy người cũng không tiện giao lưu, bèn biết ý nói với Nữ Oa: "Ta đi dạo một vòng Oa Hoàng Thiên của muội muội trước!" Sau đó cũng trực tiếp rời khỏi Oa Hoàng Cung, ra ngoài điện.

Trong lòng y cũng sinh ra chút cảm xúc khác thường, xem ra mấy người trong điện đã kích thích đến Phục Hy, dù sao trong điện đều là Thánh nhân thiên định.

Phục Hy âm thầm hạ quyết tâm, sớm muộn gì mình cũng phải thành Thánh.

Đương nhiên Phục Hy không có chút oán trách nào với Nữ Oa, dù sao Thánh vị của Nữ Oa cũng là nhờ sự giúp đỡ của mình mới có

được, chỉ là đối với cảnh giới Thánh nhân nảy sinh khát vọng vô cùng.

Phục Hy hiểu rằng nếu Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, thì thánh đạo của mình cũng có hy vọng, vì vậy y càng thêm coi trọng Yêu tộc.

Trong Oa Hoàng Cung, Lão Tử mở lời: "Nữ Oa sư muội, mấy người chúng ta đều cùng lúc nhận được Hồng Mông Tử Khí do Đạo Tổ ban cho.

Nay sư muội đã thành tựu Thánh nhân, có điều gì có thể chỉ giáo cho chúng ta không?" Nữ Oa nhìn ánh mắt khao khát của mấy người trong điện, cũng trực tiếp trả lời: "Sư huynh, thánh đạo của ta là tạo ra Nhân tộc, nhận được đại công đức, trực tiếp thành tựu Thánh nhân!" Mấy người trong điện nghe Nữ Oa nói xong cũng lâm vào trầm tư.

Nếu Nữ Oa là nhờ công đức mà trực tiếp thành Thánh, mặc dù mấy người bọn họ cũng có ít nhiều công đức, nhưng Hồng Mông Tử Khí lại không có chút phản ứng nào, xem ra không phải công đức không đủ, thì là thời cơ chưa đến.

Mấy người trầm tư một lúc, cũng không thu hoạch được gì, liền nghe Nữ Oa nói tiếp: "Nhân tộc tuy do ta tạo ra, nhưng cũng là do Thiên Đạo định sẵn, các vị sư huynh cũng nên coi trọng một chút!" Nữ Oa nói xong cũng không nói nữa.

Nàng biết Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, tất sẽ có đại nhân quả, đại cơ duyên, nhưng thật sự không biết cơ duyên thành đạo của mấy người trong điện ở đâu.

Có thể chỉ điểm cho họ coi trọng Nhân tộc đã là sự dẫn dắt lớn nhất mà Nữ Oa có thể cho rồi.

Mà mấy người trong điện nghe vậy đều lâm vào trầm tư.

"Nhân tộc mới sơ sinh, sao lại có tầm quan trọng như vậy?" Lão Tử trong lòng không hiểu, nhưng cũng ghi nhớ lời của Nữ Oa, nghĩ

rằng có cơ hội nhất định phải đến Nhân tộc xem thử.

Mà Nguyên Thủy thì mặt đầy vẻ khinh thường, cảm thấy Nữ Oa chỉ đang tìm cách để mọi người chiếu cố Nhân tộc, con đường thành Thánh vẫn cần tự mình nắm giữ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng mặt mày mờ mịt, dù sao Nhân tộc đều sống ở phía đông Hồng Hoang, hai người họ là người phía tây Hồng Hoang, không thể cứ ở mãi phía đông, nên cũng có chút không biết phải làm sao! ...

Trong Oa Hoàng Cung, mấy người đều có tâm tư riêng.

Thấy Nữ Oa nói xong về Nhân tộc liền không mở lời nữa, mọi người hiểu rằng nguyên nhân Nữ Oa thành Thánh nằm ở Nhân tộc, nhưng con đường thành Thánh của những người còn lại vẫn cần tự mình tìm tòi.

Còn việc mấy vị này có coi trọng Nhân tộc hay không, thì tùy người tùy suy nghĩ.

Sau đó, mấy người cũng lần lượt cáo từ rời khỏi Oa Hoàng Thiên, mang theo một tia nghi hoặc trở về Hồng Hoang.

Thấy mọi người trong điện đã rời đi, Nữ Oa tiện tay vung lên, Phục Hy liền xuất hiện trong Oa Hoàng Cung.

"Hửm?" Phục Hy đang lang thang trong Oa Hoàng Thiên, trong lòng có tâm sự, tự nhiên cũng không chú ý nhiều đến sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh.

Chỉ đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện đã quay về Oa Hoàng Cung.

"Huynh trưởng đang suy tư việc gì mà chăm chú vậy?" Nữ Oa thấy Phục Hy mặt mày thất thần, cũng có chút nghi hoặc, không biết Phục Hy có điều gì không hiểu.

Chương 106

"Ta…" Phục Hy cũng không biết mở lời thế nào.

"Huynh và muội là huynh muội, cứ nói thẳng không sao!" Nữ Oa thấy Phục Hy do dự như vậy bèn trực tiếp mở lời, để Phục Hy gạt bỏ gánh nặng.

"Muội muội thành tựu ngôi vị Thánh nhân, vốn nên là chuyện vô cùng vui mừng, ta cũng không muốn làm muội muội phiền lòng, nhưng trong lòng cũng có chút không hiểu, mong muội muội chỉ điểm!" "Vâng." Nữ Oa gật đầu, cũng muốn biết Phục Hy đang nghĩ gì.

"Trong Tử Tiêu Cung, tính cả muội muội có sáu người nhận được Thánh vị, hiện tại muội muội cũng đã thành Thánh, vậy những người không có cơ duyên thành Thánh thì sẽ ra sao?" "Chẳng lẽ giống như Đạo Tổ đã nói, cần có đại nghị lực, đại công đức mới có thể thành tựu thánh đạo sao?" "Muội muội tạo ra Nhân tộc, nhận được công đức lớn như vậy, lại còn có Hồng Mông Tử Khí mới có thể thành Thánh!" "Vậy huynh không biết làm sao mới có thể nhận được nhiều công đức như thế, huống hồ cũng không có cơ duyên thành Thánh!" "Tuy ta biết thánh đồ của ta ở Yêu tộc, nếu Yêu tộc có thể thống nhất Hồng Hoang, ta cũng có thể nhìn thấy cảnh giới Thánh nhân, nhưng đây cũng không phải là chuyện dễ dàng!" Nữ Oa nghe xong lời của Phục Hy, nhất thời cũng không biết mở lời thế nào.

Vốn còn định để Phục Hy thoát ly Yêu tộc, dù sao Nhân tộc mới là nhân vật chính thiên định.

Nhưng hiện tại Phục Hy nói như vậy, khiến Nữ Oa cũng không biết khuyên giải thế nào.

“Huynh trưởng có biết Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, như vậy xem ra Yêu tộc không có cơ hội thống nhất Hồng Hoang!” Nữ Oa tuy cũng muốn Phục Hy thành Thánh, nhưng nàng biết Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang là chuyện không thể.

“Muội muội vừa rồi nói Nhân tộc thế nào, vì sao ta hoàn toàn không có ấn tượng!!!” Nữ Oa cũng giật mình, vừa rồi mình rõ ràng nói Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, hiện tại Phục Hy lại không nghe thấy gì.

Xem ra những chuyện này Đại Đạo sẽ không để cho người dưới Thánh nhân biết được, nàng cũng thầm kinh hãi.

“Huynh trưởng chỉ cần biết Nhân tộc cực kỳ quan trọng là được, còn về cảnh giới Thánh nhân không phải là hoàn toàn không có cơ hội.

Sư huynh có biết đệ tử của Đạo Tổ là Chu Du sư huynh không?” Phục Hy tự nhiên không biết những lời Nữ Oa vừa nói đã bị Đại Đạo che đậy, tưởng là Nữ Oa tự lẩm bẩm, hiện tại nghe Nữ Oa nói vậy cũng vội vàng đáp lời: “Tự nhiên biết, phải biết Chu Du đạo hữu từng một trận chiến với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Sau này Hồng Vân bỏ mình, ngài ấy càng là phất tay một cái đã khiến mấy vị đồng đạo cảnh giới Chuẩn Thánh tan biến, thực lực có thể nói là sâu không lường được!” “Huynh trưởng biết Chu Du đạo hữu, vậy cũng rõ Chu Du đạo hữu không có được Hồng Mông Tử Khí!” “Đúng vậy, ngày đó ở Tử Tiêu Cung chúng ta đều tò mò, vì sao đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không thuộc về Chu Du đạo hữu, mà lại rơi vào tay Hồng Vân.

Hiện tại nghe nói đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã biến mất, chẳng lẽ đã rơi vào tay Chu Du đạo hữu!” Nữ Oa nghe Phục Hy nói xong, bật cười, rồi nói tiếp: “Lúc ta thành Thánh, Chu Du đạo hữu đang ở bên cạnh, Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân không ở trên

người Chu Du đạo hữu, huynh trưởng không cần đoán mò.

Điều ta muốn nói là, Chu Du đạo hữu có khả năng là người tiếp theo chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Sao có thể!!!" Phục Hy vô cùng chấn kinh.

Mặc dù biết Chu Du là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng lại không có Hồng Mông Tử Khí.

Nghe Nữ Oa nói Chu Du có thể là người tiếp theo chứng đạo Hỗn Nguyên, y cũng có chút ngẩn ngơ, cũng không chú ý đến nửa câu đầu Nữ Oa nói.

Một lát sau mới phản ứng lại, nói với Nữ Oa: "Muội muội nói lúc muội thành Thánh, Chu Du đạo hữu ở bên cạnh, chẳng lẽ Chu Du đạo hữu có ý đồ với muội hay là với Hồng Mông Tử Khí của muội!!!" "Huynh trưởng đang nghĩ gì vậy, ta có thể thuận lợi thành Thánh là nhờ ơn Chu Du sư huynh, huynh nghe ta nói trước đã!" "Được!" Phục Hy cũng vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe.

Dù sao Chu Du cũng không có Hồng Mông Tử Khí, Phục Hy cũng cực kỳ tò mò vì sao Nữ Oa lại nói Chu Du sắp thành Thánh.

"Thời gian trước ta tham ngộ Hồng Mông Tử Khí không có kết quả, liền muốn du lịch Hồng Hoang, thấy khắp nơi chém giết cũng trong lòng không nỡ, sau đó lâm vào mê mang.

Không lâu sau gặp Chu Du sư huynh cũng đang ở Hồng Hoang tìm kiếm khế cơ đột phá, nên mới có giao lưu!" "Hơn nữa trong quá trình giao lưu sau đó, chính Chu Du sư huynh đã điểm tỉnh cho ta, ta mới có thể nghĩ đến việc tạo ra Nhân tộc, cuối cùng thành công lĩnh ngộ thánh đạo, mượn công đức tạo người mà trực tiếp tấn thăng!" "Thì ra là vậy, thế tại sao muội muội lại nói Chu Du đạo hữu là người chứng đạo tiếp theo, chẳng lẽ không phải là Tam Thanh sao?

Dù sao Tam Thanh đạo hữu đều có Hồng Mông Tử Khí!" Phục Hy nghe xong lời Nữ Oa, mặt lộ vẻ bừng tỉnh, nhưng đối với việc tại sao Chu Du lại là người có cơ hội thành Thánh nhất cũng không hiểu.

"Muội muội trước kia chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, trảm hạ nhất thi, đương nhiên không rõ cảnh giới của Chu Du sư huynh, cũng giống như huynh trưởng nói, chỉ cảm thấy tu vi của Chu Du sư huynh sâu không lường được, vài lời nói đã có thể điểm phá thiên cơ.

Nhưng đợi đến khi ta thành Thánh mới phát hiện Chu Du sư huynh cách Hỗn Nguyên cũng chỉ một lằn ranh!" "Muội muội nói Chu Du đạo hữu đã trảm hạ tam thi!!!" "Huynh trưởng nói không sai, sau khi ta thành Thánh, thấy Chu Du sư huynh đã trảm cả tam thi, tu vi đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn thiếu tam thi hợp nhất là có thể thành tựu Hỗn Nguyên.

Hơn nữa ta quan sát thấy Chu Du sư huynh đã bước ra nửa bước ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, có lẽ chỉ cần có cảm ngộ là sẽ trực tiếp chứng đạo siêu thoát!" Phục Hy mặt đầy kinh ngạc.

"Không ngờ Chu Du đạo hữu thâm tàng bất lộ, trước kia ta còn tưởng Chu Du đạo hữu tuy có thể một địch hai chẳng qua là dựa vào tu vi cao hơn một bậc, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, lại không ngờ Chu Du đạo hữu đã trảm hạ tam thi!" "Nhưng Chu Du đạo hữu là đệ tử của Đạo Tổ, hẳn là đã nhận được sự giúp đỡ của Đạo Tổ!" Phục Hy có chút ghen tị, dù sao mình chỉ là một thành viên của Huyền Môn, ngay cả đệ tử của Hồng Quân cũng không được tính.

"Huynh trưởng nghĩ sai rồi, ta thấy căn cơ của Chu Du sư huynh vô cùng vững chắc.

Đạo Tổ tuy có thể giúp đỡ Chu Du sư huynh, nhưng đại đạo tu luyện khác nhau, con đường Thánh nhân không phải Đạo Tổ giúp đỡ là có thể trực tiếp thành tựu được.

Ngay cả ta, một Thánh nhân thiên định cũng vậy, huống hồ Chu Du sư huynh không có Hồng Mông Tử Khí, hẳn là đều do chính mình khổ tu mà có!" "Lại là như vậy!

Lời muội muội nói huynh đã hiểu.

Nếu Chu Du đạo hữu có tu vi như vậy, chỉ cần Chu Du đạo hữu thành đạo, vậy có nghĩa là ta cũng có thể dựa vào tam thi đại đạo để thành tựu Hỗn Nguyên!" Phục Hy quét sạch vẻ u ám, đôi mắt đầy kích động, xem ra thực lực của Chu Du đã khiến Phục Hy tìm thấy hy vọng.

Nữ Oa thấy biểu hiện của Phục Hy cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nàng không biết rằng những lời mình nói càng khiến Phục Hy thêm kiên định ở lại Yêu tộc.

Phục Hy thầm nghĩ, nếu tam thi đại đạo có thể thành công chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy đợi đến khi Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, mình mượn vô biên khí vận, thánh nhân chi đạo chẳng phải sẽ nước chảy thành sông sao.

"Đa tạ muội muội điểm ngộ!

Đạo tâm của huynh trưởng suýt chút nữa đã không ổn định!" Nữ Oa tự nhiên không biết suy nghĩ của Phục Hy, mà chuyện liên quan đến Nhân tộc sư huynh cũng không thể nói ra, nên chỉ có thể để Phục Hy tạm thời ở lại Yêu tộc.

Dù sao mình đã thành Thánh nhân, an nguy của Phục Hy tự nhiên không cần lo lắng, nếu cuối cùng sự việc không thành, thì trực tiếp bảo vệ Phục Hy là được.

Sau đó, Phục Hy cũng hỏi Nữ Oa một số vấn đề tu hành.

Nữ Oa là Thánh nhân, nhìn thấu mọi việc, dưới sự chỉ đạo của Nữ Oa, tu vi của Phục Hy cũng đột phá mạnh mẽ… Ở một nơi xa xôi

trong Hồng Hoang, Chu Du tự nhiên không biết cuộc trò chuyện trong Oa Hoàng Cung, cũng không rõ Nữ Oa đã nhìn thấu thực lực của mình.

Cho dù biết, anh cũng chỉ cảm thấy Nữ Oa là Thánh nhân, đây cũng là chuyện nên làm, Chu Du cũng sẽ không để ý, vì hiện tại anh đang bận quy hoạch cho Nhân tộc.

Sau khi Nữ Oa thành Thánh, Chu Du cũng nhận được lượng lớn công đức.

Thấy Nữ Oa dùng công đức thành Thánh nhân, Chu Du tự nhiên cũng ngưỡng mộ.

Nhưng lúc này Chu Du đã trảm hạ tam thi, sắp tam thi hợp nhất chứng đạo Hỗn Nguyên, tự nhiên sẽ không lựa chọn con đường công đức thành đạo.

Hơn nữa, chưa nói đến công đức Chu Du thu được ít hơn Nữ Oa rất nhiều, không đủ để thành Thánh, điều quan trọng hơn là Chu Du không có Hồng Mông Tử Khí.

Không có Hồng Mông Tử Khí mà muốn dùng công đức thành đạo, thì cần phải có nhiều công đức hơn cả Nữ Oa lúc thành Thánh.

Việc này cần bao lâu, Chu Du không biết, cũng sẽ không chọn con đường này.

Chứng đạo Hỗn Nguyên không thơm hơn sao?

Hiện tại mình chỉ cách tam thi hợp nhất một lần ranh, nếu lựa chọn công đức thành Thánh chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn sao!

Chu Du rất rõ sự khác biệt giữa hai con đường, nên cũng xua tan đi một chút ngưỡng mộ trong lòng, kiên nhẫn tìm kiếm khế cơ đột phá của mình.

Lúc này, Nhân tộc ra đời cũng đã qua mấy trăm năm.

Qua bao nhiêu năm phát triển, từ mười vạn chín nghìn người ban đầu, hiện tại đã gần mười triệu.

Đây còn là do môi trường Hồng Hoang khắc nghiệt, trẻ sơ sinh khó sống sót, nếu không dân số sẽ còn nhiều hơn.

Mặc dù dân số tăng vọt không ít, nhưng Nhân tộc vẫn sống kiểu ăn lông ở lỗ, lại hay bệnh tật tai ương.

Ngay cả những con dã thú bình thường nhất trong Hồng Hoang cũng khiến Nhân tộc tổn thất thảm trọng, có thể thấy thực lực của Nhân tộc lúc này quả thực có phần yếu ớt.

Đương nhiên đây cũng là bước đầu tiên Nhân tộc nhận thức Hồng Hoang.

Chương 107

Không trải qua sự hiểm ác của Hồng Hoang, làm sao có thể sinh ra lòng tự cường, làm sao có thể trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất.

Phải nói rằng Chu Du cũng đã dụng tâm lương khổ.

Mặc dù Nhân tộc hiện tại cực kỳ yếu ớt, nhưng có Chu Du âm thầm bảo vệ, cũng đã vượt qua giai đoạn gian nan nhất.

Hơn nữa, Nhân tộc cũng đã xuất hiện tu sĩ, có thể đảm nhận trách nhiệm bảo vệ Nhân tộc.

Thực tế đây cũng là sự sắp xếp của Chu Du.

Ban đầu Nhân tộc yếu ớt, đối mặt với một số dã thú có tu vi, liền không có sức chống trả.

Nhân tộc liền nhận ra phải bắt đầu tu hành, chỉ có như vậy mới có sức phản kháng.

Mà Chu Du cũng tạo ra một số cơ duyên thích hợp, để tộc nhân có được phương pháp tu luyện.

Đương nhiên, Chu Du hiện tại vẫn chưa ngưng luyện ra công pháp tu luyện phù hợp nhất cho Nhân tộc, dù sao công pháp của Nhân tộc, Chu Du phải tập hợp sở trường của các nhà.

Đương nhiên, cùng với sự phát triển của Nhân tộc, tình huống gặp phải ngày càng nhiều, họ cũng dần ý thức được có người đang bảo vệ mình.

Mặc dù Chu Du chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của Nhân tộc, nhưng vẫn luôn bảo vệ họ.

Dù sao mỗi khi Nhân tộc đối mặt với đại họa diệt tộc, đều sẽ có kinh không hiểm mà bình an vượt qua.

Đương nhiên Chu Du hiện tại cũng không có ý định xuất hiện trước mặt Nhân tộc, dù sao kế hoạch của Chu Du là để Nhân tộc có lòng tự cường, chứ không phải dựa dẫm vào người khác, cho nên đối với những lúc Nhân tộc tế tự cũng không động lòng, chỉ thỉnh thoảng trên mặt lộ ra một tia vui mừng… Trong Nhân tộc hiện tại, Toại Nhân Thị là lãnh tụ.

Toại Nhân Thị là người đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, cảnh giới cũng là cao nhất trong Nhân tộc lúc này, tự nhiên trở thành thủ lĩnh Nhân tộc.

Dù sao Toại Nhân Thị sinh ra đầu tiên, được Chu Du ban cho Tam Quang Thần Thủy và tinh hoa nhật nguyệt nên tư chất kinh người, sau khi có được phương pháp tu hành, chỉ trong mấy trăm năm đã thành công tấn thăng lên tu vi Thiên Tiên, lúc này cũng là tu sĩ số một của Nhân tộc.

Kinh nghiệm mấy trăm năm cũng khiến Toại Nhân Thị ngày càng trưởng thành, nhưng khi thấy cảnh ngộ của tộc nhân, lòng cũng khó yên.

Lúc này, Nhân tộc có thể coi là chủng tộc yếu nhất Hồng Hoang!

Mặc dù ai ai cũng có tiên thiên đạo thể bên ngoài, nhưng lại không có nội chất tiên thiên đạo thể, thân thể cũng yếu ớt không chịu nổi.

Có khi một trận cuồng phong cũng có thể khiến một nửa tộc nhân của một bộ lạc biến mất, Toại Nhân Thị đương nhiên không hài lòng với cảnh ngộ hiện tại, nhưng cũng không biết làm sao để giải quyết.

Hơn nữa, mình cũng chỉ có tu vi Thiên Tiên, không có cách nào lo cho sự sống còn của mấy chục triệu tộc nhân, cũng bắt đầu khổ sở

suy tư, khao khát thay đổi vận mệnh Nhân tộc.

Toại Nhân Thị có lúc cũng cảm khái, nếu Nhân tộc ai ai cũng như mình thì tốt rồi, vấn đề sinh tồn tự nhiên sẽ được giải quyết.

Nhưng Toại Nhân Thị biết đây chỉ là ảo tưởng của mình, dù sao hiện tại đa số Nhân tộc là hậu thiên sinh linh, tu hành chậm chạp, ngay cả sinh tồn cũng là vấn đề, làm sao có thể toàn bộ trở thành tu sĩ.

Hơn nữa, tu hành cũng cần tài nguyên, mà hiện tại Nhân tộc thiếu nhất chính là tài nguyên… Hôm đó, Toại Nhân Thị đang suy tư trong rừng thì thấy trên trời sấm chớp rền vang, mây đen giăng kín.

Toại Nhân Thị biết nơi này sắp có mưa lớn, sau đó cũng tìm một gốc cây, định trú tạm một chút.

Lại chỉ thấy một tia chớp xẹt qua bầu trời, rồi bổ thẳng vào cây lớn bên cạnh Toại Nhân Thị.

Trên cây lớn tức thì lóe lên ánh lửa, không lâu sau cả cây đã bốc cháy, ngọn lửa hừng hực tỏa nhiệt nóng rực vào người Toại Nhân Thị.

Nhìn ngọn lửa từ không thành có, Toại Nhân Thị cũng lâm vào mê hoặc.

Mặc dù ngọn lửa này đối với một Thiên Tiên như Toại Nhân Thị không có ảnh hưởng gì, nhưng cũng khiến ông chấn kinh.

Bởi vì trước đây, Nhân tộc đều cho rằng lửa là do trời sinh, Nhân tộc không thể sở hữu.

Mà hiện tại Toại Nhân Thị thấy sét đánh trúng cây lớn, tia lửa sinh ra lại khiến cây bốc cháy, tạo ra ngọn lửa, tự nhiên có chút không hiểu.

Nhưng chỉ một lát sau, Toại Nhân Thị cũng trong lòng khẽ động.

Nếu tia lửa do sét đánh trúng cây lớn có thể khiến cây bốc cháy, vậy có phải mình cũng có thể làm được không?

Phải biết lúc này cây cối trong Hồng Hoang đều hấp thu tiên thiên chi khí mà lớn lên, nên cũng cứng rắn dị thường, có khi vũ khí đánh trúng cây cũng sẽ xuất hiện vài tia lửa, Toại Nhân Thị tự nhiên nghĩ đến những điều này.

Lập tức nhìn xung quanh, sau đó tìm một đoạn gỗ khô, lại tìm một cành cây thích hợp.

Tuy là cành cây nhưng cũng to bằng nắm tay, Toại Nhân Thị đặt đầu nhọn của cành cây lên gỗ khô, sau đó hai tay giữ lấy cành cây không ngừng xoay tròn, cho đến khi gỗ khô xuất hiện tia lửa.

Toại Nhân Thị trong lòng vui mừng, ý nghĩ vừa rồi quả nhiên là thật, hiện tại đã xuất hiện tia lửa, Toại Nhân Thị thấy vậy liền tiếp tục động tác trong tay.

Chỉ thấy tia lửa trên gỗ khô dần dần biến hóa, nhiều tia lửa xuất hiện, sau đó một cơn gió nhẹ thổi qua, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên gỗ khô.

Toại Nhân Thị lúc này mới đặt cành cây xuống, trừng lớn hai mắt nhìn ngọn lửa nhỏ trước mặt, mình thật sự đã khoan ra lửa!

Có ngọn lửa, Nhân tộc sẽ không cần lo lắng dã thú tấn công nữa, vì dã thú thông thường rất sợ lửa.

Hơn nữa, Nhân tộc từ nay cũng không cần ăn lông ở lỗ!

Chưa đợi Toại Nhân Thị tưởng tượng xong, lúc này liền thấy trên trời một đóa khánh vân bay tới, sau đó một đoàn công đức chi lực màu vàng kim hạ xuống.

Chính là công đức khen thưởng Toại Nhân Thị có công khoan gỗ lấy lửa.

Công đức hạ xuống chia làm hai phần, phần lớn rơi vào người Toại Nhân Thị.

Cảnh giới của Toại Nhân Thị bắt đầu lỏng ra, Thiên Tiên hậu kỳ, Thiên Tiên đỉnh phong, Kim Tiên sơ kỳ, Kim Tiên trung kỳ, cho đến Kim Tiên hậu kỳ mới dừng lại.

Mà một phần công đức khác thì rơi vào ngọn lửa nhỏ trước mặt Toại Nhân Thị, dù sao đây cũng là ngọn lửa hậu thiên đầu tiên, có năng lực không thua gì Tiên Thiên Chi Bảo.

Đương nhiên, là công cụ lấy lửa, gỗ khô và cành cây cũng biến thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Ngọn lửa nhỏ hấp thu công đức rồi lóe lên rơi vào mi tâm của Toại Nhân Thị, chìm vào trong đó hóa thành một ấn ký hình ngọn lửa.

Toại Nhân Thị cũng thu Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo trước mắt lại, bước nhanh trở về bộ tộc Nhân tộc, sau đó Nhân tộc cũng bắt đầu sử dụng lửa.

Chỉ là đợi Toại Nhân Thị rời đi, Chu Du trong hư không cũng hiện ra thân hình.

Hóa ra tia chớp trên trời cũng là do Chu Du âm thầm thao túng, với thân phận Chuẩn Thánh, vài đạo tia chớp chẳng qua là trong nháy mắt.

Mà việc đánh trúng cây lớn tạo ra ngọn lửa cũng là sự sắp đặt của Chu Du, hy vọng Toại Nhân Thị có thể mau chóng lĩnh ngộ.

Đương nhiên, Toại Nhân Thị cũng không phụ sự kỳ vọng của Chu Du.

Ban đêm trong Hồng Hoang đối với Nhân tộc cực kỳ nguy hiểm, không chỉ là dã thú, mà còn có giá lạnh.

Chương 108

Nhân tộc không có tu vi tự nhiên không thể chống cự, mà sự xuất hiện của lửa không chỉ mang lại nhiệt lượng, còn có ánh sáng, giúp Nhân tộc không cần lo lắng bị dã thú tấn công trong đêm tối lạnh lẽo.

Cùng với sự xuất hiện của ngọn lửa, Nhân tộc cũng dần nhận ra tác dụng của trí tuệ của mình.

Sau đó, Hữu Sào Thị thấy Nhân tộc không có nơi ở, đã xây dựng nhà cửa cho Nhân tộc, thành công giúp tộc nhân có nơi trú ngụ.

Đương nhiên Hữu Sào Thị cũng nhờ công đức mà trở thành Kim Tiên, mà ngôi nhà đầu tiên cũng trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Tiếp theo là Truy Y Thị phát minh ra y phục, Nhân tộc từ đó cũng có sự bảo vệ.

Truy Y Thị dựa vào đó trở thành Kim Tiên, mà bộ y phục đầu tiên cũng được công đức tẩy lễ, trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Đến đây, Nhân tộc Tam Tổ ra đời, mà vai trò của Chu Du trong đó không cần nói cũng biết.

Cùng với việc Nhân tộc bắt đầu tự lập, Chu Du cũng quyết định hiện thân… Nhân tộc Tam Tổ ra đời, Nhân tộc dựa vào trí tuệ của bản thân, sự phát triển cũng đi vào quỹ đạo nhanh chóng.

Trong khoảng thời gian này, Nhân tộc dần sinh ra lòng tự cường, dù sao đã chứng kiến sự hiểm ác của Hồng Hoang, nếu không có một lòng tự cường, sẽ bị Hồng Hoang đào thải.

Nhưng Chu Du biết Nhân tộc không có nội tình, tuy so với trước kia đã có bước đột phá rất lớn, nhưng thực lực tổng thể vẫn yếu ớt vô

cùng.

Hiện tại, cách lần đại chiến Vu Yêu trước đã gần nghìn năm, mà tiếp theo chính là trận quyết chiến Vu Yêu, thời gian để lại cho Nhân tộc không còn nhiều, bây giờ cũng là lúc mình xuất hiện trợ giúp Nhân tộc.

Nếu Chu Du bây giờ không ra tay tương trợ, vậy đợi đến lúc quyết chiến Vu Yêu, Nhân tộc vẫn không thể tránh khỏi bị tàn sát, trở thành vũ khí sắc bén để Yêu tộc đồ sát Vu tộc.

Chu Du kiếp trước là người, tự nhiên không thể để cảnh này xảy ra.

Cũng phải nhân lúc còn gần vạn năm thời gian, nâng cao thực lực của Nhân tộc lên.

Mặc dù đến cuối cùng thực lực Nhân tộc có tăng lên, cũng nhất định không địch lại Yêu tộc, dù sao Yêu tộc lúc này khí vận kinh người.

Nhưng Nhân tộc ít nhất cũng có sức phản kháng nhất định.

Chu Du nghĩ đến đây, cũng quyết định xuất hiện trong tầm mắt của Nhân tộc.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị hiện đều đang ở trong ngôi nhà lớn nhất của Nhân tộc.

Nơi này là nơi Nữ Oa thành Thánh, được Nhân tộc coi là tổ miếu.

Chu Du vẫn luôn quan sát, đương nhiên biết chỗ ở của mấy người, một cái lóe thân cũng xuất hiện trong tổ miếu.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị đang giao lưu tình hình Nhân tộc, lại đột nhiên thấy một bóng người xuất hiện, lập tức cảnh giác.

Trong tay mỗi người cũng xuất hiện công đức linh bảo, nhìn Chu Du đột nhiên xuất hiện, không rõ là địch hay bạn.

Mà Chu Du xuất hiện trong tổ miếu cũng đầy hứng thú cảm nhận tổ miếu Nhân tộc, phát hiện trong tổ miếu cũng tồn tại thánh lực của Nữ Oa.

Cũng chỉ có Chu Du mới có thể dễ dàng tiến vào, Chuẩn Thánh bình thường đến đây cũng không có cách nào lay động tổ miếu.

Nữ Oa không phải không quan tâm đến Nhân tộc, mà là không ra tay trên mặt nổi mà thôi.

Chu Du xuất hiện trong điện cũng thu liễm toàn bộ khí tức, dù sao mấy người trước mặt hiện chỉ có tu vi Kim Tiên, không thể chịu nổi uy áp Chuẩn Thánh đỉnh phong của mình.

Chỉ một lát sau, mấy người nhìn rõ dung mạo của Chu Du đang ngồi xếp bằng trong hư không, cũng quỳ lạy xuống đất.

Bởi vì họ đều là những người Nhân tộc ra đời đầu tiên, đương nhiên biết lúc ra đời, bên cạnh Thánh Mẫu chính là vị này.

"Không biết tôn thượng đến, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị thất lễ!" Thấy biểu hiện của mấy người, Chu Du cũng mỉm cười.

Xem ra mấy người đã nhận ra mình, vậy cũng không cần tỏ vẻ cao thâm nữa.

Chỉ là mấy người tạm thời không biết vai trò quan trọng của Chu Du trong việc Nhân tộc ra đời, nên tự nhiên có vài phần xa cách.

Chu Du cũng không để ý những điều này, bây giờ chưa phải lúc để họ biết.

"Đứng lên đi!

Xem ra khoảng thời gian này đã chịu khổ rồi!" Mấy người nghe

vậy cũng đứng dậy, khóe mắt hơi đỏ.

Là những người Nhân tộc ra đời đầu tiên, đương nhiên cũng phải gánh vác trọng trách của Nhân tộc.

Ba người mấy trăm năm qua cũng sống trong thấp thỏm lo âu, chỉ sợ nhất thời bất cẩn Nhân tộc xảy ra biến cố.

"Những gì Nhân tộc trải qua đều nằm dưới sự chú thị của ta.

Thấy Nhân tộc tự cường, lòng ta rất vui!" Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị nghe vậy vô cùng chấn kinh.

Chuyện xảy ra với Nhân tộc đều nằm dưới sự chú thị của Chu Du, vậy có nghĩa là người luôn bảo vệ Nhân tộc chính là Chu Du.

"Nạn kiếp trước đây của Nhân tộc đều là do tôn thượng…" Chu Du không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Thân hình Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cũng run lên một trận, sau đó cúi đầu lạy.

"Cảm tạ đại ân của tôn thượng!" Chu Du thấy biểu hiện của mấy người, cũng thản nhiên chấp nhận, sau đó tự nói: "Ta là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, Long tộc Chu Du.

Nhân tộc tuy do Nữ Oa sư muội tạo ra, nhưng cũng có một phần tâm huyết của ta, nên không cần phải cảm tạ!" "Ta không xuất hiện cũng là hy vọng Nhân tộc có thể tự cường.

Hiện tại Nhân tộc đã có một phen thay đổi, nên hôm nay ta đến đây!" Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị tuy có chút kinh hỉ vì người âm thầm bảo vệ đã xuất hiện, nhưng cũng có chút mờ mịt.

Dù sao vẫn luôn ở nơi này, không hiểu rõ đại thế Hồng Hoang.

Chu Du nói xong nhìn ba người Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị đang mê mang, cũng thở dài một tiếng.

Mặc dù nơi này cũng xem như ổn định, nhưng dù sao cũng có chút bế tắc.

Lập tức chỉ tay một cái, một luồng thông tin liền xuất hiện trong nguyên thần của ba người, ba người lúc này mới có nhận thức rõ ràng hơn về đại thế Hồng Hoang.

Sau đó liền nghe Chu Du nói tiếp: "Nơi này là nơi Nữ Oa thành Thánh, tuy không có hung thú mạnh mẽ tồn tại, nhưng đối với sự phát triển của Nhân tộc cũng cực kỳ bất lợi.

Đây là tổ địa của Nhân tộc, để lại một số người, còn lại hãy cùng ta về Đông Hải đi!" Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị biết Chu Du là được Thánh Mẫu giao phó, tự nhiên nghe theo.

Lập tức bắt đầu triệu tập cao tầng Nhân tộc, thương nghị về người đi đến Đông Hải.

Tam Tổ khẳng định phải đi xem thử, mà Nhân tộc cũng cần có tu sĩ ở lại, nên cuối cùng quyết định Tam Tổ dẫn theo gần một nửa Nhân tộc bình thường đến Đông Hải, toàn bộ tu sĩ còn lại vẫn ở lại tổ địa.

Chu Du thấy Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị đã sắp xếp xong, sau đó cũng vung tay một cái, đám đông Nhân tộc tụ tập lại liền bị thu vào Hỗn Độn Châu.

Chương 109

Chu Du cũng đứng dậy trực tiếp trở về Đông Hải.

Tại sao không mang tất cả Nhân tộc đi?

Bởi vì nơi Nữ Oa thành Thánh cũng là nơi Nhân tộc ra đời, Nhân tộc tự nhiên không thể từ bỏ.

Mà nơi này có uy năng còn sót lại của Nữ Oa khi thành Thánh, cũng có thể phát huy tác dụng bảo vệ, nên Tam Tổ mới mang đi hơn nửa Nhân tộc… Chỉ một lát sau, Chu Du đã trở lại trên Đông Hải.

Chu Du tìm một nơi thích hợp ở bờ biển Đông Hải, không xa phường thị của Long tộc, thả đông đảo Nhân tộc xuống, để họ tự sắp xếp, sau đó cũng gọi Kim Sư đến âm thầm bảo vệ Nhân tộc.

Dù sao lúc này Kim Sư đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, trảm hạ nhất thi, được coi là một trong số ít đại năng của Hồng Hoang.

Có Kim Sư bảo vệ, tin rằng cũng không ai dám vô cớ chọc vào Nhân tộc.

Đông đảo Nhân tộc kinh ngạc vô cùng nhìn xung quanh, dù sao chỉ mới qua một lát, hoàn cảnh đã thay đổi như vậy, tự nhiên chấn kinh.

Mà Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị biết Chu Du đã đưa Nhân tộc đến bên bờ Đông Hải, tuy đối với cảnh giới vô thượng của Chu Du vô cùng kinh dị, nhưng cũng lập tức quỳ lạy.

"Đa tạ tôn thượng!" Chu Du phất tay, liền trực tiếp biến mất tại chỗ, mà ba vị tổ của Nhân tộc đang quỳ lạy cũng biến mất không thấy, cao tầng Nhân tộc còn lại tự nhiên biết ba vị tổ đã được Chu Du mang đi.

Chu Du mang ba vị tổ của Nhân tộc trở về Bồng Lai.

Muốn nâng cao thực lực của Nhân tộc, thì trước tiên tu vi của ba vị tổ phải được nâng lên.

Dù sao ba vị tổ cũng được coi là bộ mặt của Nhân tộc, hiện tại mỗi người chỉ có tu vi Kim Tiên, đương nhiên không được.

Tiên thiên Nhân tộc dù sao cũng có tiên thiên công đức, hơn nữa còn có Tam Quang Thần Thủy của Chu Du và bản nguyên chi lực của Hỗn Độn Châu, tư chất tự nhiên cực tốt.

Mặc dù không bằng một số tiên thiên thần thai, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu, nên Chu Du đối với việc nâng cao thực lực của ba vị tổ vẫn rất có lòng tin.

Đông Hải là một trong những phúc địa hiếm có của Hồng Hoang, không chỉ có tiên thiên linh khí nồng đậm, mà trong Đông Hải cũng có vô số cơ duyên, Nhân tộc ở đây mới có không gian vô hạn.

Mà việc Chu Du cần làm là cố gắng hết sức nâng cao thực lực của Nhân tộc, đương nhiên cuối cùng để Long tộc và Nhân tộc kết minh là tốt nhất.

Một mặt có Long tộc tồn tại, Nhân tộc trước khi bộc phát thực lực cũng sẽ có chỗ dựa, mặt khác là muốn Long tộc cũng trở thành một chủng tộc trường tồn vĩnh cửu như Nhân tộc.

Nhưng hiện tại thực lực Nhân tộc quá yếu, tuy Chu Du có thể dựa vào thực lực mà ép buộc Nhân tộc và Long tộc giúp đỡ lẫn nhau, nhưng dù sao lúc này Long tộc thế lớn, khó tránh khỏi sẽ xem thường Nhân tộc, vạn nhất hai tộc nảy sinh hiềm khích, đó là điều Chu Du không muốn thấy.

Nên nhân lúc còn thời gian, để Nhân tộc phát triển trước mới là chính đạo.

Hơn nữa, tốc độ phát triển của Nhân tộc cũng không phải Long

tộc có thể so sánh, dù sao Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất do Thiên Đạo định sẵn.

Mà Long tộc cần phải đóng vai trò bảo vệ trong lúc Nhân tộc chưa hưng thịnh… Trong điện Bồng Lai, Đông Hải.

Chu Du ngồi cao trên điện, ba vị tổ của Nhân tộc cũng ngồi xếp bằng trong điện.

Chu Du sau khi mang ba vị tổ trở về Bồng Lai liền truyền thụ phương pháp tu hành, để ba người lĩnh ngộ trước, chỗ nào không hiểu cũng có thể mở lời hỏi.

Dù sao Chu Du định bồi dưỡng ba vị tổ, cũng phải dụng tâm.

Ba người sau khi nhận được công pháp cũng dụng tâm cảm ngộ, thu hoạch rất lớn.

Ba vị tổ của Nhân tộc vốn là những người đầu tiên ra đời, thân mang thiên địa công đức, tư chất tự nhiên không tầm thường, tu hành cũng là một ngày ngàn dặm.

Đột phá Thái Ất Kim Tiên chẳng qua là vấn đề thời gian, hơn nữa trong Bồng Lai linh khí dồi dào, ba người tu hành càng như cá gặp nước.

Không lâu sau, Chu Du thấy ba người đã dần đi vào quỹ đạo, liền vung tay một cái, trực tiếp đưa ba người đến điện bên cạnh, để họ tiềm tu.

Sau đó gọi mấy người Long tộc đến, hỏi thăm tình hình Long tộc sau khi mình rời đi.

Qua một hồi hỏi han, Chu Du đã rõ thực lực của Long tộc trong Bồng Lai hiện tại.

Kể từ lần trước Chu Du quyết định nâng cao thực lực của Long

tộc trong Bồng Lai một lần nữa, đến nay Long tộc Bồng Lai đã xuất hiện hai vị Chuẩn Thánh.

Đây là những tiểu bối Long tộc, ngoài Chu Du và Kim Sư ra, đã thành tựu cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà số lượng Đại La chi cảnh cũng có tăng lên, hiện tại có gần năm trăm người.

Nhưng đa số đều là mới vào Đại La, phần lớn tiểu bối Long tộc còn lại đều là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Mặc dù Long tộc đến Bồng Lai đều là những tiểu bối có tư chất tốt, nhưng vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Người giỏi hơn đã thành công tấn thăng lên Đại La Kim Tiên, còn lại dù có nỗ lực, nhiều nhất cũng chỉ đột phá Thái Ất tấn thăng Đại La, hy vọng trở thành Chuẩn Thánh là vô cùng nhỏ nhoi.

Nhưng Chu Du đối với thực lực hiện tại của Long tộc Bồng Lai cũng rất hài lòng, dù sao Long tộc không giống Vu Yêu hai tộc có khí vận vô biên, có thể bồi dưỡng ra khoảng năm trăm Đại La trở lên đã là tốt rồi.

Lại tìm hiểu thêm một chút về tình hình phường thị bên ngoài Bồng Lai, Chu Du cũng phất tay để mấy người Long tộc rời đi, một mình trong điện bắt đầu suy tư.

"Hiện tại cách trận quyết chiến Vu Yêu chưa đến vạn năm, nên quy hoạch thế nào đây!" Chu Du biết mình tham gia vào trận quyết chiến Vu Yêu, vậy thì tương lai mọi thứ sẽ không còn nằm trong ký ức của mình nữa.

Dù sao kiếp trước sau trận quyết chiến Vu Yêu, Bất Chu Sơn gãy, Hồng Hoang trời nghiêng đất lún.

Mặc dù mình không thay đổi kết cục của Vu Yêu hai tộc, nhưng

có mình tham gia, Hồng Hoang vẫn sẽ khác đi, sự phát triển của kiếp này đã khác với kiếp trước.

Nhưng đã quyết định giải cứu Hồng Quân, trở thành người bảo vệ Hồng Hoang, vậy suy nghĩ của Chu Du cũng sẽ không thay đổi.

Mặc dù hướng đi của Hồng Hoang khác đi, nhưng Chu Du có tu vi này cũng không cần lo lắng.

Suy tư hồi lâu, đem ý tưởng trong đầu suy diễn lại một lần, cảm thấy không có lỗ hổng lớn nào, cũng yên tâm.

Theo ý tưởng trước đó, Chu Du định nhúng tay vào trận quyết chiến Vu Yêu, nhưng cũng sẽ không trực tiếp đối đầu với Vu Yêu hai tộc, chỉ cần cuối cùng không để Vu Yêu hai tộc phá hủy Bất Chu Sơn là được.

Vu Yêu đại kiếp, Vu Yêu tất định cũng sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương, dù sao đây là sự sắp đặt của Đại Đạo.

Vu Yêu suy tàn, Nhân tộc bắt đầu lên sân khấu.

Mà muốn ổn định địa vị nhân vật chính của trời đất trong Hồng Hoang, cao thủ Chuẩn Thánh là không thể thiếu.

Ba vị tổ của Nhân tộc tu hành trong Bồng Lai, đợi đến lúc trận chiến Vu Yêu, tệ nhất cũng là cảnh giới Đại La.

Sau đó nếu Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, khí vận Nhân tộc sôi trào, cũng sẽ thành công đột phá Chuẩn Thánh.

Cộng thêm Long tộc, địa vị nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc hẳn là không thể lay chuyển, mà Long tộc cũng có thể theo đó mà chia sẻ một phần khí vận.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng cảm thấy nên về Long Cung một chuyến, thương đàm với Chúc Long một chút.

Chương 110

Mặc dù Chu Du là người số một của Long tộc, nhưng hướng đi của Long tộc vẫn cần hỏi ý kiến của chính Long tộc, dưa ép không ngọt mà!

Cho dù có người trong Long tộc không đồng ý, nhưng chỉ cần không phá hỏng ý tưởng của Chu Du là được.

Dưa không ngọt nhưng có thể giải khát, Chu Du cân nhắc cho Long tộc như vậy, Chúc Long khẳng định cũng sẽ đứng về phía Chu Du.

Trong chớp mắt, Chu Du trong điện đã biến mất không thấy, khi xuất hiện lại đã đến bên ngoài Long Cung.

Chu Du đi vào Long Cung tìm Chúc Long, Chu Du cũng đem một phần ý tưởng nói cho Chúc Long biết.

Nhưng có một số chuyện mặc dù Chu Du biết, lại không thể nói ra.

Giống như Nữ Oa, dù đã là Thánh nhân, vẫn không thể nói cho Phục Hy biết những gì mình suy tính được… Trong lúc Chu Du đang ở Long Cung, bên này Côn Bằng cũng rời Bắc Hải bay về phía Thiên Đình.

"Lần này nhất định phải mượn khí vận trảm hạ nhị thi!" Côn Bằng tuy kiếp trước lúc Hồng Vân vẫn lạc đã bị trọng thương, lại bị Chu Du đánh mất vô số năm khổ tu, nhưng lúc này cũng đã hồi phục.

Dù sao cũng là một trong số ít tiên thiên đại năng của Hồng Hoang, tài nguyên hồi phục vẫn có.

Côn Bằng trải qua chuyện này càng cảm thấy tầm quan trọng của

cảnh giới, nên mang cả của cải tích cóp được về Thiên Đình, định mượn khí vận Yêu tộc, lợi dụng thượng phẩm Tiên Thiên Chí Bảo Yêu Sư Cung để trảm hạ nhị thi, trở thành Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Côn Bằng một đường đi nhanh, không lâu sau cũng đến ngoài Nam Thiên Môn.

Lại phát hiện không khí của Yêu tộc rất vi diệu, Đại La gác cổng nhìn Côn Bằng với vẻ mặt kinh ngạc, khiến Côn Bằng một phen nghi hoặc.

Bên này, Côn Bằng mang theo nghi hoặc đến ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, đợi thị vệ bên ngoài thông báo xong cũng đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong điện, Đế Tuấn thấy Côn Bằng đến, mang theo một tia run rẩy hỏi: "Yêu Sư chuyến này kết quả thế nào, có lấy được Hồng Mông Tử Khí không?" Đế Tuấn đương nhiên căng thẳng, dù sao sau khi Nữ Oa thành Thánh đã tỏ rõ sẽ không dễ dàng ra tay.

Nếu không đến lúc Yêu tộc tồn vong, xem ra Nữ Oa sẽ không giúp đỡ gì, chỉ có thể làm vũ khí chiến lược răn đe Hồng Hoang.

Mà nếu Côn Bằng có thể lấy được Hồng Mông Tử Khí, vậy Yêu tộc sẽ có đủ tự tin để đối mặt với Vu tộc vạn năm sau.

Côn Bằng không ngờ Đế Tuấn lại trực tiếp như vậy, cũng đành mở lời đáp: "Khải bẩm bệ hạ, chuyến này Hồng Vân tuy đã vẫn lạc, nhưng Hồng Mông Tử Khí cũng đã biến mất không thấy!" Đế Tuấn thở dài một tiếng, sau đó cũng hỏi tiếp: "Yêu Sư không lấy được Hồng Mông Tử Khí?

Không phải cố ý lừa gạt ta chứ!" "Bệ hạ, ta có thể thề với Thiên Đạo, chuyến này ta đi cùng Minh Hà.

Sau khi Hồng Vân vẫn lạc, hai người chúng ta quả thực thấy

Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, nhưng cũng trơ mắt nhìn Hồng Mông Tử Khí biến mất không thấy!" Đế Tuấn nghe vậy cũng co rụt khóe mắt, nếu Côn Bằng dám thề với Thiên Đạo, chứng tỏ không lấy được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

"Yêu Sư đã đi cùng Minh Hà, vậy Minh Hà!" "Minh Hà trước đó cũng đã thề với Thiên Đạo, hai người chúng ta đều không lấy được!" Đế Tuấn nghe Côn Bằng nói, cũng trong lòng kinh ngạc.

Xem ra đạo Hồng Mông Tử Khí này đã biến mất không thấy, không biết ai mới có thể lấy được.

"Nếu đã như vậy, Yêu Sư cũng đã vất vả rồi!" Đế Tuấn cũng không còn tâm trạng tốt, nhíu mày không biết đang nghĩ gì.

Bạch Trạch dưới điện lúc này tiến lên: "Bệ hạ, trận chiến này Yêu tộc ta tuy bại, nhưng cũng đã thấy được thực lực của Vu tộc.

Quyết chiến với Vu tộc chỉ còn vạn năm, xin bệ hạ quyết đoán tương lai của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn nghe xong lời của Bạch Trạch lại một trận trầm tư, quay sang đám đông Yêu tộc trong điện nói: "Đây là lúc tồn vong của Yêu tộc ta, các vị có kế sách gì chỉ giáo cho ta không?" Đám đông trong điện cũng chìm vào im lặng.

Dù sao trận đại chiến trước đó, một đòn cuối cùng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc thực sự khiến đám đông Yêu tộc kinh hồn bạt vía, suýt nữa chết dưới một đòn.

Nếu không phải cuối cùng Đạo Tổ ra lệnh dừng, không biết có bao nhiêu người trong điện không trở về được.

"Bệ hạ, uy lực của đại trận Vu tộc lần trước chúng ta đều đã biết, Yêu tộc ta nên tập trung tài nguyên để nâng ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên chưởng khống đại tinh thần phiên lên cảnh giới đỉnh phong!" Phục Hy vừa từ Oa Hoàng Thiên trở về cũng tiến lên đáp lời.

Dù sao Nữ Oa cũng vừa mới thành Thánh, tuy có thể giúp Phục Hy, nhưng cũng cần ổn định cảnh giới Thánh nhân, nên Phục Hy đợi Nữ Oa bế quan xong cũng vội vàng trở về Thiên Đình.

"Nếu ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La đều là cảnh giới đỉnh phong, cộng thêm bản nguyên chi lực của Chu Thiên Tinh Thần, hẳn là đủ để kháng cự đòn cuối cùng của đại trận Vu tộc!" Bạch Trạch cũng nói theo: "Bệ hạ, Chu Thiên Tinh Thần đều cần sử dụng bản nguyên chi lực, không biết nơi Thái Âm, bệ hạ đã có thu hoạch gì chưa!"… Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn thấy ánh mắt của đám đông Yêu tộc trong điện, cũng một trận đỏ mặt.

Thái Âm Tinh dù sao cũng là một trong những chí tôn tinh của Hồng Hoang, đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc cực kỳ quan trọng.

Nếu cuối cùng không có sự cho phép của Hi Hòa trên Thái Âm Tinh, Yêu tộc không có cách nào cưỡng ép thúc đẩy bản nguyên chi lực của Thái Âm Tinh.

Trước kia còn là Nữ Oa đi mới mượn được một phần quyền sử dụng bản nguyên của Thái Âm Tinh.

Nhưng nếu muốn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phát huy hoàn toàn uy lực, thì Thái Âm Tinh là không thể thiếu.

Hơn nữa, trước đó mọi người đã định kế, muốn Đế Tuấn và Hi Hòa trở thành đạo lữ.

Chỉ là đúng lúc Tử Tiêu tam giảng, sự phát triển của hai người Đế Tuấn và Hi Hòa thế nào, mọi người cũng không quan tâm, nên hôm nay Bạch Trạch mới có câu hỏi này.

Trong đầu Đế Tuấn cũng hiện ra hình ảnh của Hi Hòa, trên mặt bất giác lộ ra một tia cười.

Đám đông dưới điện thấy biểu cảm của Đế Tuấn, tự nhiên trong lòng đã hiểu.

Mà Đế Tuấn thấy Thái Nhất bên cạnh mặt đầy vẻ trêu chọc, cũng có chút lúng túng, liền ho khan một tiếng, nói với mọi người: "Chuyện Thái Âm đã thành!" Xem ra Đế Tuấn và Hi Hòa hai người cũng đã vừa mắt nhau.

Dù sao một người là Thái Âm, một người là Thái Dương, cũng hấp dẫn lẫn nhau.

Hơn nữa, hai người đều biết cô âm không sinh, cô dương không trưởng, âm dương hợp vạn sự sinh, đây mới là ý của Thiên Đạo.

Bạch Trạch nghe vậy cũng vui mừng, liền mở lời nói: "Nếu chuyện Thái Âm đã thành, bệ hạ không bằng cùng Hi Hòa nữ thần kết thành đạo lữ, từ đó cử hành Thiên Hôn chi lễ.

Một mặt thể hiện thực lực của Yêu tộc ta, mặt khác cũng có thể chiêu mộ nhân thủ, để chuẩn bị cho trận quyết chiến với Vu tộc vạn năm sau!" Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn cũng tiếp lời của Bạch Trạch: "Đúng vậy, huynh trưởng một là có thể ôm được mỹ nhân về, hai là Yêu tộc ta cũng có thêm một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, ba là có thể nhân dịp cử hành Thiên Hôn, chúng ta nhân cơ hội chiêu mộ đại năng!" Người trong điện đều mắt tròn mắt dẹt nhìn Thái Nhất đang nói, không ngờ Thái Nhất cũng có kiến thức như vậy.

Đế Tuấn nghe xong lời của mọi người cũng trong lòng nóng lên, liền nói với Bạch Trạch: "Đã là Thiên Hôn, còn cần một người chứng hôn, không biết Bạch Trạch có ứng cử viên nào không!" "Bệ hạ, một việc không phiền hai chủ, nếu muốn chứng hôn, có thể để Phục Hy Yêu Hoàng mời Oa Hoàng Thánh Tôn!" Đám đông trong điện cũng lần lượt gật đầu, rõ ràng là rất tán thành việc Nữ Oa làm người chứng hôn.

Dù sao Nữ Oa lúc này là Thánh nhân, hai là Nữ Oa cũng thuộc về một thành viên của Yêu tộc.

Có thể mời Nữ Oa đến chứng hôn, cũng có thể để những người đến Thiên Đình hiểu rõ thực lực của Yêu tộc Thiên Đình, không dám xem thường Yêu tộc.

Không hổ là Bạch Trạch, Đế Tuấn nghe vậy cũng mặt đầy vẻ tán đồng.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, mọi người cũng nghị luận sôi nổi, tưởng tượng cảnh tượng Thiên Hôn.

Đế Tuấn cũng nói với Phục Hy: "Làm phiền Phục Hy Yêu Hoàng!" Sau đó mọi người liền nghe Phục Hy đáp lại: "Bệ hạ, việc này là đại sự của Yêu tộc ta, ta liền đi Oa Hoàng Thiên mời muội muội ta đến!" "Đa tạ Phục Hy đạo hữu rồi!" Đế Tuấn cũng đứng dậy, hành lễ với Phục Hy.

Phục Hy hoàn lễ, sau đó ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện liền đi thẳng về phía Hỗn Độn.

Việc Thiên Hôn cũng liên quan đến sự phát triển của Yêu tộc, và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do mình tạo ra có thể phát huy tác dụng hay không, Phục Hy tự nhiên coi trọng.

Mà mình từ Oa Hoàng Thiên trở về Thiên Đình cũng không sớm, tin rằng Nữ Oa lúc này hẳn đã ổn định cảnh giới.

Hơn nữa, nếu việc này thành công, khí vận Yêu tộc tất nhiên sẽ tăng lên, tu vi của mình cũng sẽ có tiến bộ, Phục Hy đương nhiên đồng ý… Ngoài Hỗn Độn Oa Hoàng Thiên, Phục Hy trực tiếp truyền tin cho Nữ Oa, một lát sau cũng trực tiếp tiến vào Oa Hoàng Thiên, đến Oa Hoàng Cung.

Chỉ là chưa đợi Phục Hy mở lời, đã nghe Nữ Oa nói: "Ý đến của

huynh trưởng, việc này ta đã đồng ý!" Vốn dĩ việc này là do Nữ Oa nghĩ ra.

Chương 111

Trước kia Yêu tộc định mượn bản nguyên Thái Âm, nhưng Nữ Oa linh quang chợt lóe, mới muốn thành toàn cho cặp đôi Đế Tuấn và Hi Hòa.

Hiện tại xem ra đây cũng là sứ mệnh của mình.

Dù sao tác hợp Thiên Hôn cũng có công đức để nhận, hơn nữa hai người Đế Tuấn và Hi Hòa cũng là lang có tình thiếp có ý, Nữ Oa tự nhiên vui lòng giúp đỡ.

Nhưng Nữ Oa cũng không ngờ, mồi lửa cho trận chiến Vu Yêu chính là con trai của Đế Tuấn và Hi Hòa, thực sự cũng có chút trùng hợp, không biết có phải là nhân quả hay không.

Phục Hy nghe vậy cũng vô cùng phấn khích, dù sao Nữ Oa đồng ý ra mặt chứng hôn, đối với Yêu tộc mà nói vẫn là cực kỳ có lợi.

"Đa tạ muội muội!

Tin rằng lần này hai người Đế Tuấn và Hi Hòa kết thành đạo lữ, thực lực Yêu tộc cũng sẽ có một sự đề thăng rất lớn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta tất nhiên cũng sẽ uy năng đại tăng!" Nữ Oa nghe lời của Phục Hy cũng có chút đau đầu, dù sao Nữ Oa biết kết cục đại khái của Vu Yêu.

Tuy không biết kết quả cụ thể thế nào, nhưng Nữ Oa biết thắng lợi cuối cùng là của Nhân tộc, nên tất cả những gì Vu Yêu đang làm bây giờ đều là hư vọng.

"Huynh trưởng phàm sự vẫn nên suy nghĩ kỹ!" Phục Hy biết Nữ Oa hiện đã là Thánh nhân, khả năng tính toán khẳng định mạnh hơn mình rất nhiều.

Mặc dù đối với lời của Nữ Oa cũng rất coi trọng, nhưng Phục Hy kiên tin sự thành công của Yêu tộc có liên quan đến con đường Hỗn Nguyên của mình.

Chứng đạo Hỗn Nguyên là không thể từ bỏ, càng không thể rời khỏi Yêu tộc, liền nói với Nữ Oa: "Huynh trưởng biết muội muội là vì tốt cho ta, nhưng lần này nếu có thể đánh bại Vu tộc, thì đạo của ta có thể thành!" Cũng không biết là do kiếp khí xâm nhập hay là do Phục Hy đối với việc chứng đạo Hỗn Nguyên tâm tâm niệm niệm, lần này lời nhắc nhở của Nữ Oa lại rơi vào hư không.

Nghe Phục Hy trả lời, Nữ Oa không khỏi thở dài một tiếng.

Quyết tâm của Phục Hy đã định, tất không thể lúc này bỏ cuộc giữa chừng, vậy mình cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nếu sự việc không thành, cũng có thể ra tay bảo vệ Phục Hy.

Nữ Oa tin rằng mình là Thánh nhân vẫn có năng lực này.

Dù sao lúc này trong Hồng Hoang, ngoài Đạo Tổ Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, chỉ còn lại mình là một Thánh nhân.

Mặc dù bị Thiên Đạo ràng buộc không thể tham gia vào trận quyết chiến Vu Yêu, nhưng mình ra tay cứu viện vẫn có thể.

Chỉ là điều Nữ Oa không biết là, lúc quyết chiến Vu Yêu sẽ không chỉ có một mình nàng là Thánh nhân, đến lúc đó có thể bảo vệ được Phục Hy hay không, không ai biết chắc.

Bên này Phục Hy cũng không thấy biểu cảm của Nữ Oa, tự mình chìm đắm trong viễn cảnh tương lai, sau đó nói với Nữ Oa: "Nếu muội muội đã đồng ý, ta bên này sẽ trở về Thiên Đình thông báo cho Đế Tuấn đạo hữu trước, muội muội có thể đến Thái Âm gặp Hi Hòa đạo hữu!" "Đến lúc đó xin muội muội truyền tin cho ta!" Ý tưởng của Yêu tộc là Đế Tuấn và Hi Hòa đã có ý, vậy liền ủy thác Thánh nhân đi,

cũng coi như làm tốt công việc bề mặt.

Thực tế Đế Tuấn và Hi Hòa cũng tự nhiên sẽ có liên lạc, thương lượng thời gian.

Nữ Oa gật đầu cũng nói: "Không lâu nữa, ta sẽ đến Thái Âm, xin huynh trưởng yên tâm!" Phục Hy chắp tay, cũng trực tiếp rời khỏi Oa Hoàng Thiên trở về Thiên Đình.

Nữ Oa ngồi xếp bằng trong Oa Hoàng Cung, ánh mắt cũng luôn nhìn Phục Hy đang dần đi xa, không biết đang nghĩ gì.

Không lâu sau, Phục Hy cũng trở về Thiên Đình, đến Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn Đế Tuấn đang ngồi cao trên đế vị, Phục Hy trực tiếp mở lời nói: "Bệ hạ, sự tình đã thành, đợi bệ hạ và Hi Hòa đạo hữu định xong thời gian, Nữ Oa sẽ đến làm người chứng hôn cho Thiên Hôn!" Đế Tuấn trên điện nghe lời của Phục Hy cũng vỗ vào ghế ngồi, nói với Phục Hy: "Đa tạ Phục Hy đạo hữu!" "Tiếp theo các vị có thể chuẩn bị cho việc Thiên Hôn!

Phải nhân cơ hội này chiêu mộ các bậc đại năng, tăng cường thực lực của Yêu tộc ta!" "Vâng!" Đám đông dưới điện cũng mặt đầy tự tin, cúi đầu xưng vâng.

Dù sao Thiên Hôn thành công, thực lực Yêu tộc tất nhiên sẽ có sự đề thăng, khí vận Yêu tộc cũng sẽ tăng lên, mà mọi người và khí vận Yêu tộc tương liên, tu vi cũng sẽ có tiến bộ.

Cùng với lệnh của Đế Tuấn, toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình cũng bắt đầu hành động, để chuẩn bị cho Thiên Hôn sắp tới! ...

Kể từ sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Chu Du chưa từng quay lại Long Cung.

Mặc dù ngày thường vẫn luôn giữ liên lạc với Chúc Long, nhưng những đại sự liên quan đến tương lai của cả Long tộc vẫn cần phải

thương thảo trực tiếp với Chúc Long và những người khác.

Vì vậy, Chu Du đã từ Bồng Lai đến Long Cung.

Lúc này Long tộc tuy đã khôi phục lại nguyên khí, nhưng trong Hồng Hoang, Vu Yêu liên tiếp đại chiến, đại trận của Long Cung cũng đã được khởi động.

Chu Du không kinh động bất kỳ ai, trực tiếp đi xuyên qua đại trận Long Cung, đến bên ngoài điện của Chúc Long.

Lúc này Chúc Long đã sớm nhận được tin nhắn của Chu Du, cũng đang ở trong điện chờ đợi.

Chu Du bước vào đại điện, chỉ thấy trong điện có một mình Chúc Long, không có người nào khác.

Chu Du quỳ lạy xuống đất, nói với Chúc Long: "Bái kiến Phụ hoàng!" Mặc dù lúc này Chu Du đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chúc Long chỉ mới là Chuẩn Thánh trung kỳ, vừa mới trảm hạ nhất thi, nhưng tình cảm của Chu Du đối với Chúc Long không hề có chút thay đổi.

Giờ phút này gặp lại Chúc Long cũng tự nhiên quỳ lạy.

Chúc Long thấy Chu Du cũng lộ vẻ vui mừng, đỡ Chu Du dậy nói: "Ngô nhi không cần như vậy, nếu để người trong Hồng Hoang biết được, e rằng sẽ bất kính với con!" "Con kính trời kính đất, kính cha kính sư tôn, mặc kệ bọn họ nói gì!" Chu Du cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nói chuyện tự nhiên đầy khí thế, chỉ tôn trọng bản tâm mà thôi.

"Có kẻ nào dám nói bậy!" Huống hồ Chu Du vốn là linh hồn từ kiếp trước, việc tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ cũng đã ăn sâu vào cốt tủy.

Chỉ là lúc này thân ở Hồng Hoang, chút thiện lương trong lòng phải ẩn giấu đi mà thôi.

Giống như khi Chu Du gặp được những người đồng đạo, y cũng vô cùng hòa nhã.

"Ngô nhi lần này đến nói có việc quan trọng cần bàn, không biết là chuyện gì?" Chúc Long nghe xong lời của Chu Du cũng cảm thấy một trận vui mừng, dù sao lúc này Chu Du trên thực tế đã là người mạnh nhất Hồng Hoang.

Nhưng rồi lại nhớ tới tin nhắn của Chu Du, cũng vội vàng hỏi.

"Phụ hoàng có biết chuyện Nữ Oa tạo ra con người không?" "Chuyện này ai mà không biết, cảnh tượng Nữ Oa Thánh nhân thành Thánh vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Nếu không phải ta đang trảm thi, e rằng cũng đã đến Hỗn Độn quan sát Thánh nhân khai tịch đạo trường!" Chúc Long vẻ mặt đắc ý, xem ra khá hài lòng với sự tiến bộ của mình.

Chu Du dĩ nhiên biết Chúc Long đã trảm thi, nhưng vừa rồi chưa kịp nói.

Lúc này thấy vẻ mặt của Chúc Long, y cũng mở miệng nói: "Chúc mừng Phụ hoàng trảm thi thành công, tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ!" "Ha ha, Ngô nhi e rằng đã sớm nhìn ra rồi, ta cũng chỉ là vừa mới đột phá có chút vui mừng mà thôi!" Chúc Long vuốt râu dài, mặt đầy ý cười.

"Ngô nhi vừa rồi nói Nữ Oa Thánh nhân thế nào?" Chu Du thấy Chúc Long đã nghiêm túc trở lại, cũng ngồi xuống nói với Chúc Long: "Nữ Oa sư muội thành tựu Thánh nhân cũng là vì tạo ra Nhân tộc mà nhận được vô số công đức, Phụ hoàng có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của Nhân tộc rồi đấy!" Sắc mặt Chúc Long ngưng trọng: "Nữ Oa Thánh nhân sáng tạo ra Nhân tộc được công đức ngút trời, nhờ đó mà trực tiếp dựa vào công đức để thành Thánh.

Chuyện này đã truyền khắp Hồng Hoang, ta tự nhiên biết.

Nhưng Nhân tộc là do Thánh nhân ứng với Thiên đạo mà tạo ra, có chút khác biệt cũng nên là bình thường thôi!

Hơn nữa Nhân tộc đã xuất hiện mấy năm rồi, ta cũng đã quan sát qua Nhân tộc, không phát hiện có điểm gì đặc biệt kỳ lạ cả!" Chu Du nghe vậy cũng đang suy nghĩ nên nói với Chúc Long thế nào để ông nhận ra tầm quan trọng của Nhân tộc, cuối cùng khiến Long tộc và Nhân tộc đạt thành đồng minh.

Suy nghĩ một lát, Chu Du cuối cùng cũng mở lời: "Phụ hoàng có biết Vu Yêu tranh đấu là vì cái gì không?" Chúc Long thấy Chu Du do dự, hiểu rằng mình có thể đã nghĩ sai, liền trả lời: "Vu Yêu đại chiến chẳng qua cũng giống như Long tộc ta khi xưa, là tranh đoạt khí vận Hồng Hoang, thành tựu vị trí thiên địa nhân vật chính!" "Vậy Phụ hoàng thấy Vu Yêu quyết chiến, ai sẽ thắng?" "Chuyện này!" Chúc Long tuy biết hai lần đại chiến giữa Vu Yêu, Yêu tộc đều rơi vào thế hạ phong, nhưng thấy thủ đoạn của Yêu tộc tầng tầng lớp lớp, nào là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thậm chí hiện tại còn có Thánh nhân tồn tại.

Mà Vu tộc tuy vẫn chỉ có ba nhát búa (ý chỉ thủ đoạn cũ), nhưng đây cũng là Bàn Cổ chính tông, Bàn Cổ chân thân xuất hiện trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng khiến Chúc Long kinh hồn bạt vía, cho nên không dám tùy tiện nói thắng bại của hai tộc.

"Hiện tại đại kiếp xuất hiện, Thiên đạo che lấp, chúng ta cũng không thể tính toán được!" Vẻ mặt Chúc Long càng lúc càng ngưng trọng, nghĩ đến sự cường thế của Vu Yêu, bất kể bên nào thắng cũng không phải là chuyện tốt đối với Long tộc.

Chương 112

Lập tức lại nói tiếp: "Long tộc ta thế yếu, tuy có con ở đây, Vu Yêu không dám làm càn, nhưng khí vận của Long tộc ta cũng không thể tăng trưởng được nữa!" Chu Du gật đầu, xem ra Chúc Long trong lòng đã sớm hiểu rõ.

"Phụ hoàng có biết tu vi của các tiểu bối Long tộc ở Bồng Lai thế nào không?" "Chắc là có mấy chục Đại La!" Các tiểu bối Long tộc ở Bồng Lai đều do Chúc Long tự tay chọn lựa, đương nhiên biết tình hình.

Nghe Chu Du nói vậy cũng không khỏi tò mò.

"Bên trong Bồng Lai, tiểu bối Long tộc tấn thăng Chuẩn Thánh có hai người, Đại La có năm trăm!" "Sao có thể như vậy!" Chúc Long trợn to đôi mắt trang nghiêm, mặt đầy kinh ngạc.

"Bồng Lai là tiên thiên phúc địa, tài nguyên dồi dào, lại thêm sự trợ giúp của cực phẩm tiên thiên chi bảo Long Môn, tự nhiên sẽ có sự thăng tiến lớn!" "Vậy cũng không thể có nhiều Đại La xuất hiện như vậy, thậm chí còn có cả Chuẩn Thánh!" "Nhi thần lúc rảnh rỗi thường giảng đạo cho các tiểu bối!" Chu Du lúc này cũng có chút cảm khái, không ngờ tu vi của Long tộc ở Bồng Lai lại vượt xa dự đoán của mình.

Ban đầu y còn nghĩ rằng đến lúc Vu Yêu quyết chiến, có thể có tiến bộ không nhỏ, không ngờ hiện tại Đại La Kim Tiên đã có quy mô.

Mặc dù lúc này so với hai tộc Vu Yêu vẫn còn kém không ít, nhưng cũng đã khiến Long tộc trở thành đại tộc số một Hồng Hoang sau Vu Yêu.

"Thảo nào, may mà đã đưa những tiểu bối có tư chất tốt đến Bồng

Lai!" Chúc Long biết được tin này cũng vui mừng khôn xiết.

"Vậy Long tộc ta cũng có đủ thực lực để đối kháng Vu Yêu rồi, Ngô nhi đến đây là muốn…?" Chu Du nghe vậy biết Chúc Long muốn tham gia vào đại kiếp Vu Yêu, lập tức vội vàng ngắt lời ông: "Long tộc chúng ta không nên tham gia vào chuyện của Vu Yêu!" Chúc Long lúc này cũng bối rối: "Vậy là sao?" "Phụ hoàng biết lúc này Long tộc tuy có thực lực, nhưng không thể so với hai tộc Vu Yêu, huống hồ Vu Yêu còn có tiên thiên đại trận tồn tại.

Ý của con đến đây là muốn Long tộc giúp đỡ Nhân tộc!" Chúc Long nghe đến đây mới hoàn hồn.

"Nhân tộc?

Ngô nhi có liên hệ với Nhân tộc sao?" Chu Du cũng muốn nói rõ thân phận thiên địa nhân vật chính của Nhân tộc cho Chúc Long, nhưng phát hiện không tài nào mở miệng được, hiểu rằng Thiên đạo không cho phép những thông tin này xuất hiện, liền đổi cách nói khác.

"Lúc Nữ Oa sư muội thành Thánh, con đang ở trước mặt sư muội.

Hơn nữa Nữ Oa sư muội đã ủy thác cho con chăm sóc Nhân tộc, cho nên con đã di dời phần lớn Nhân tộc đến Đông Hải!" "Nếu là Thánh nhân ủy thác, vậy cũng là nên làm.

Không biết Ngô nhi muốn Long tộc làm thế nào?" "Hiện tại Nhân tộc yếu kém, Long tộc có thể giúp đỡ Nhân tộc, để Nhân tộc phát triển thuận lợi ở Đông Hải!" "Ta hiểu rồi, lát nữa ta sẽ hạ lệnh." Chu Du gật đầu.

Nếu hiện tại không thể nói ra nguyên nhân, vậy thì cứ làm trước đã.

Y tin rằng có sự trợ giúp của Long tộc, Nhân tộc ở Đông Hải có thể yên tâm phát triển.

Với công đức của Nhân tộc, y tin rằng đến khi Vu Yêu đại chiến, nhiều đại năng của Nhân tộc xuất hiện, cũng tất sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc.

Dù sao cơ số của Nhân tộc tăng lên, cao thủ cũng sẽ xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Chu Du cũng rất mong chờ được thấy cảnh tượng này.

Nhưng sau đó y cũng dặn dò Chúc Long một phen.

Nếu Long tộc đã chân tâm giúp đỡ, vậy thì đừng có tâm thái kiêu ngạo, như vậy không những làm mất mặt Long tộc, mà còn khiến Nhân tộc không vui, thế thì không hay rồi.

Lời của Chu Du dĩ nhiên Chúc Long ghi tạc trong lòng, sau đó liền triệu tập cao tầng Long tộc, thương thảo chuyện của Nhân tộc. … Các cao tầng Long tộc xuất hiện trong điện, thấy Chu Du cũng vô cùng kinh hỉ.

Dù sao Chu Du chính là chỗ dựa của Long tộc, không chỉ địa vị cực cao, mà tu vi cũng kinh khủng tột cùng.

"Kính chào điện hạ!" … Chu Du thấy mọi người cũng gật đầu, đều là những gương mặt quen thuộc.

Hơn nữa tu vi của mọi người cũng có tiến bộ, cả điện nội trừ Chu Du và Chúc Long, còn có bốn vị Chuẩn Thánh.

Xem ra việc nghe giảng ở Tử Tiêu Cung cũng thu hoạch rất lớn.

Phải biết rằng lúc Chu Du hóa hình, Long Hán đại kiếp vừa mới kết thúc, Long tộc cũng chỉ có bốn vị Đại La Kim Tiên.

Mặc dù lúc đó không tính là yếu, nhưng so với hiện tại quả thực có chút thảm hại.

Sau đó Chúc Long liền truyền đạt ý của Chu Du, mọi người

đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Theo lệnh của Chúc Long, đông đảo Long tộc cũng bắt đầu tiến đến bờ Đông Hải, giúp đỡ Nhân tộc phát triển.

Không khí trong điện vô cùng sôi nổi, thì lúc này bên ngoài điện cũng có tin tức truyền đến, Thiên Đình lại cho người tới.

Chu Du cũng không hiểu, Thiên Đình lúc này không phải nên dưỡng tinh súc nhuệ, chuẩn bị quyết chiến với Vu tộc sao?

Bây giờ lại phái người đến Long tộc là muốn làm gì?

Sau đó đợi thị vệ truyền đạt tin tức, Chu Du mới biết hóa ra là Đế Tuấn sắp cưới Hi Hòa, mời người của Long tộc lên trời tham gia.

Nghe được tin này, Chu Du cũng rơi vào trầm tư.

Giống hệt như kiếp trước, Đế Tuấn và Hi Hòa kết thành đạo lữ cũng là chuyện đã định.

Sau Thiên Hôn chính là Thập Kim Ô ra đời, cũng là ngòi nổ cho trận quyết chiến Vu Yêu.

Nhưng những chuyện này không có quan hệ gì với Chu Du, dù sao những việc y suy tính đều là đại sự quan hệ đến xu hướng của Hồng Hoang.

Lần Thiên Hôn này, Chu Du cũng không định tham gia.

Nhìn người khác ân ái có gì hay ho, còn không bằng về nhà gặp Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến đây Chu Du cũng tò mò không biết sao Tây Vương Mẫu vẫn chưa trảm thi thành công, theo lý mà nói trảm thi nên là chuyện tương đối đơn giản mới phải.

Trảm thi đối với Chu Du mà nói tương đối nhẹ nhàng, nhưng đối với Tây Vương Mẫu thì không phải vậy, dù sao Tây Vương Mẫu là

trảm nhị thi.

Lập tức Chu Du tỏa ra một đạo nguyên thần chi lực, hướng về đạo trường của Tây Vương Mẫu ở Côn Luân Sơn, còn mình thì nói với Chúc Long: "Nếu Đế Tuấn đã gửi thiệp mời, vậy Long tộc ta cũng sẽ không làm mất mặt hắn.

Con sẽ không đi, Long tộc có thể phái người lên trời một chuyến!" "Ừ.

Vừa hay để Long tộc ta kiến thức một phen các đại năng Hồng Hoang!" "Được, vậy con xin trở về Bồng Lai trước, nếu có chuyện gì cứ tùy thời truyền tin cho con!" Chu Du nói xong cũng đứng dậy rời khỏi Long Cung, trở về tiên đảo Bồng Lai. … Theo thời gian trôi đi, bên phía Thiên Đình đã vô cùng náo nhiệt.

Nữ Oa trước đó đã đến Thái Âm Tinh thương lượng xong với Hi Hòa, Yêu tộc tự nhiên cũng định xong thời gian Thiên Hôn, gửi thiệp mời cho các đại năng Hồng Hoang.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng nhân Yêu tộc tụ tập tại đây, đương nhiên Nữ Oa không có mặt.

Bạch Trạch bước ra khỏi đám đông, sau đó nói với hai người đang ngồi trên đế vị: "Bẩm bệ hạ, đã thông báo hỷ sự cho các vị đại năng, thiệp mời cũng đã gửi đến!" Đế Tuấn gật đầu, tỏ vẻ đã rõ.

Lần này không biết ai sẽ đến.

Nếu Thánh nhân đã là người chứng hôn cho Thiên Hôn, vậy các đại năng Hồng Hoang cũng sẽ nể mặt Thánh nhân mà đến Thiên Đình tham gia.

Chương 113

Mà Yêu tộc cũng có thể nhân cơ hội này chiêu mộ đại năng.

Những người khác lại không biết lần quyết chiến Vu Yêu này Thánh nhân không thể ra tay, cho nên Đế Tuấn định giương cờ Thánh nhân lên, để thực lực Yêu tộc đại tiến.

Đương nhiên cuối cùng Nữ Oa chắc chắn sẽ biết, nhưng Nữ Oa cũng sẽ không nói cho người khác.

Đế Tuấn chính là nắm chắc được tâm tư của Nữ Oa, cho nên mới dám làm như vậy, dù sao Vu tộc cường thế, lúc này Yêu tộc thật sự không có bao nhiêu phần thắng.

"Còn có ai chưa thông báo đến không?" Yêu tộc đương nhiên muốn càng đông người càng tốt, nhưng đạo trường của nhiều đại năng đều ở những nơi ẩn mật trong Hồng Hoang, Yêu tộc cũng không thể thông báo hết được, cho nên Đế Tuấn cũng chỉ hỏi một chút.

"Bẩm bệ hạ, Long tộc đã thông báo, nhưng không tìm được nơi ở của Chu Du đạo hữu.

Ngoài ra chính là Trấn Nguyên Tử đại tiên đã đóng cửa sơn môn!" Đế Tuấn biết Trấn Nguyên Tử là bạn tốt của Hồng Vân, Yêu sư Côn Bằng chính là thủ phạm gây ra cái chết của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử chắc chắn sẽ không đến.

Nếu Trấn Nguyên Tử thật sự đến, Đế Tuấn còn phải lo lắng Trấn Nguyên Tử có gây rối ở Thiên Đình hay không, đến lúc đó mình cũng chỉ có thể đối đầu với Trấn Nguyên Tử, dù sao Côn Bằng là Yêu sư của Yêu tộc.

Nhưng đoán chừng Trấn Nguyên Tử cũng sẽ không trực tiếp xuất

hiện ở Thiên Đình, hắn chắc chắn cũng sẽ lo lắng Yêu tộc có hạ độc thủ hay không.

Dù sao Thiên Đình cũng xem như là đại bản doanh của Côn Bằng, mặc dù Đế Tuấn sẽ không chủ động ra tay.

Còn một người khác là Chu Du thì lại khiến Đế Tuấn có chút đau đầu.

Dù sao lần trước hai người bọn họ và Chu Du đã đại chiến một trận.

Mặc dù cuối cùng hai người không địch lại, phải bồi thường, nhưng lần đó cũng thật sự khiến Đế Tuấn kiến thức được thực lực của Chu Du.

Hơn nữa địa vị của Chu Du cực cao, cũng không thể không coi trọng.

Bây giờ không tìm được đạo trường của Chu Du lại là một cái cớ rất tốt.

Lập tức Đế Tuấn nói với Bạch Trạch: "Trấn Nguyên Tử và Chu Du đạo hữu không cần tìm nữa!" Mọi người trong điện cũng nhao nhao gật đầu, xem ra cũng đều nghĩ giống Đế Tuấn, hai người này quả thực có chút khó giải quyết.

Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn cũng không còn lỗ mãng như ngày xưa, khi nghe đến tên Chu Du liền giật nảy mình, rõ ràng là bị thực lực của Chu Du lần trước làm chấn kinh, hiện tại vẫn còn chút sợ hãi.

Thật sự là lúc đó Thái Nhất đối mặt với nguy cơ sinh tử, mình đã dùng toàn bộ thực lực, nhưng cũng bị Chu Du vài chiêu trực tiếp đánh bại.

Lần trước trong trận đại chiến Vu Yêu, đối mặt với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, cũng không khiến Thái Nhất

sinh ra nỗi sợ hãi như vậy.

Mặc dù uy lực một kích toàn lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mạnh hơn rất nhiều so với công kích của Chu Du ngày đó, nhưng không trực tiếp nhắm vào Thái Nhất, cho nên Thái Nhất dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận còn có thể chống đỡ được một hai.

Nhưng khi đối mặt với Chu Du, tiên thiên chí bảo cũng không có tác dụng gì, dù sao tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương trong tay Chu Du là pháp bảo có công kích mạnh nhất trong Hồng Hoang.

Nếu không phải Hỗn Độn Chung là bạn sinh chi bảo của mình, sử dụng như cánh tay sai khiến, cộng thêm Đế Tuấn kịp thời đến, vậy lúc đó mình e rằng đã vẫn lạc tại chỗ, cho nên Thái Nhất mới sợ Chu Du đến vậy.

Sau đó nghe lời của Đế Tuấn, cũng âm thầm vui mừng, có thể không gặp Chu Du thì không gặp, thật sự không muốn chọc vào Chu Du nữa.

Đương nhiên Chu Du tự nhiên không biết Thái Nhất đã có bóng ma tâm lý với mình, dù có biết cũng chỉ cảm thấy tự hào.

Dù sao trong truyền thuyết kiếp trước của Chu Du, Thái Nhất là người mạnh nhất dưới Thánh nhân, là tồn tại có thể cứng rắn chống lại công kích của Thánh nhân.

Bây giờ một vị Chuẩn Thánh đại năng như vậy, Yêu Đế của Yêu tộc lại sinh lòng sợ hãi với mình, Chu Du tự nhiên là vô cùng kiêu ngạo.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Bạch Trạch nghe vậy cũng trở về đám đông, liền nghe Đế Tuấn nói tiếp: “Lần này không chỉ liên quan đến chuyện cá nhân của ta, mà cũng là đại sự của Yêu tộc!

Mong các vị đồng tâm hiệp lực!” “Chúng thần tuân mệnh!” Thật

vậy, nếu lần Thiên Hôn này thành công, thực lực của Yêu tộc cũng sẽ đột phá mạnh mẽ.

Chưa nói đến việc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nhận được bản nguyên Thái Âm, uy lực sẽ được nâng cao thêm một bước, ngay cả bản thân Hi Hòa cũng là một vị Chuẩn Thánh thực lực cường hoành.

Hơn nữa Yêu tộc còn có thể trong bữa tiệc lớn này chiêu mộ đông đảo đại năng Hồng Hoang, có thể nói là nhất cử đa đắc.

Yêu tộc vừa mới thất bại cách đây không lâu cũng có thể khôi phục lại.

Mọi người trong Yêu tộc tin rằng Yêu tộc được nâng cao như vậy, lần sau đối mặt với Vu tộc tự nhiên sẽ ung dung hơn.

Chỉ trong vài ngày, rất nhiều Chuẩn Thánh đại năng của Hồng Hoang đã đến Thiên Đình, và Thiên Hôn cũng chính thức bắt đầu. … Ngày hôm đó, Đế Tuấn ngồi cao trên đế vị, nhìn các đại năng Hồng Hoang tụ tập trong điện, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, v.v., khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Lúc này khí vận Yêu tộc đang thịnh, hơn nữa còn có Thánh nhân Nữ Oa tồn tại, đã vượt qua Vu tộc một bậc.

Thiên Hôn bắt đầu, thấy nhiều đại năng Hồng Hoang vô số đến đây, trong lòng Đế Tuấn cũng vô cùng cao hứng, mắt đầy vẻ mong chờ Yêu tộc trở thành thiên địa nhân vật chính sau cuộc chiến Vu Yêu.

Nếu đợi đến khi Yêu tộc trở thành thiên địa nhân vật chính của Hồng Hoang, vậy có thể tập hợp khí vận Hồng Hoang, có vô cùng vô tận khí vận gia trì, Đế Tuấn cảm thấy dù là Thánh nhân, mình cũng không sợ.

Các đại năng trong Hồng Hoang cũng đều ngồi vào chỗ, sắc mặt khác nhau.

Trong đó có người do Long tộc phái đến, nhìn Đế Tuấn trên đài, vị Chuẩn Thánh của Long tộc cũng vẻ mặt lãnh đạm.

Dù sao Yêu tộc cũng đã gửi thiệp mời đến, Long tộc cũng sẽ không từ chối, nhưng đến đây cũng chỉ là để chứng kiến Thiên Hôn của Yêu tộc, còn những chuyện khác Long tộc không quan tâm cũng không tham gia.

Ngay lúc Đế Tuấn và mọi người đang chìm đắm trong ảo tưởng, phía trên Thiên Đình đột nhiên ráng hồng cuộn trào, từng trận kim quang lóe lên, thu hút ánh mắt của mọi người.

Mọi người chỉ thấy, chín con thần phượng kéo một cỗ thần xa hướng về phía Thiên Đình, phía sau còn có mấy vạn tu sĩ Yêu tộc phất cờ theo sát.

Thấy cảnh này, mọi người biết Thiên Hôn sắp bắt đầu, bởi vì trên thần xa chính là chủ tể của Thái Âm Tinh, nữ thần Hi Hòa, cũng là một vị Chuẩn Thánh đại năng.

Trong điện cũng có vài người sinh lòng cảm khái, không ngờ Đế Tuấn lại có vận may như vậy, có thể cưới được Hi Hòa.

Xem ra cũng là những người có ý với Hi Hòa.

Dù Đế Tuấn là chủ của Yêu tộc, đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, nhưng vẫn có người xem thường.

Lúc này liền nghe Đế Tuấn trên đế tọa nói: "Chư vị, thất lễ một chút!" Thấy Đế Tuấn mặt đầy ý cười, mọi người trong điện cũng nhao nhao gật đầu.

"Đế Tuấn đạo hữu cứ tự nhiên!" "Hôm nay là ngày đại hỷ của đạo hữu, chúng ta ở đây là được rồi!" Lão Tử vẻ mặt lãnh đạm mở miệng nói.

Nếu không phải vì nể mặt Nữ Oa, mấy vị Thiên định Thánh nhân

này sẽ không cho Đế Tuấn mặt mũi, dù sao lúc này Vu Yêu đang ở trong đại kiếp, mấy người họ không muốn dính vào.

Mà các đại năng khác cũng bất đắc dĩ, dù sao thế lực Yêu tộc hùng mạnh, nếu không đến e rằng sẽ bị Yêu tộc ghi hận, cho nên chỉ có thể lên trời tham gia Thiên Hôn của Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe mấy người trả lời cũng gật đầu: "Vậy xin chư vị chờ một lát!" Nói xong liền lập tức lóe thân biến mất.

Mọi người cũng hơi gật đầu, mặt lộ ra một nụ cười.

Dù sao Hi Hòa sắp đến, Đế Tuấn cũng phải ra ngoài nghênh tiếp.

Chương 114

Đã đến Thiên Đình, tham gia nghi thức đại hôn của Đế Tuấn, vậy cũng sẽ không vào lúc này làm mất mặt Đế Tuấn.

Thân ở trong Hồng Hoang, có tranh chấp là chuyện khó tránh khỏi, nhưng giữa các đại năng cũng rất coi trọng mặt mũi, cho nên đều đáp lại bằng một nụ cười.

Đế Tuấn hiện thân đã ra ngoài Thiên Đình, thấy thần xa đến, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Trên thần xa, Hi Hòa cũng thân khoác phượng thải hà y, đã sớm thu liễm uy áp, toàn thân tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Nhìn Đế Tuấn một thân hồng trang trước thần xa, nàng cũng mặt mang vẻ e thẹn.

Đế Tuấn thấy vậy cũng bước lên thần xa, ngồi bên cạnh Hi Hòa, nắm tay nàng.

Sau đó điều khiển thần xa đi vào trong Thiên Đình.

Một lát sau, thần xa cũng đến trước mặt chúng nhân Hồng Hoang, Đế Tuấn cũng nói với mọi người: "Hôm nay, ta, Đế Tuấn của Yêu tộc và Hi Hòa của Thái Âm kết thành đạo lữ, cử hành Thiên Hôn, mong chư vị chứng giám!" Lúc này Nữ Oa cũng xuất hiện phía trên đám đông, nhìn Đế Tuấn và Hi Hòa cũng mặt lộ nụ cười.

Đế Tuấn nói xong, liền nắm tay Hi Hòa bước xuống thần xa, hai người cúi mình trước Nữ Oa, sau đó Đế Tuấn lại nói: "Thiên Hôn đã thành, xin Oa Hoàng chứng giám!" "Thiện!" Nữ Oa nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu.

Đế Tuấn lập tức lại nhìn về phía đại địa Hồng Hoang, vận chuyển

pháp lực hét lớn: "Hôm nay, ta, Đế Tuấn, thuận theo Thiên đạo, cử hành Thiên Hôn, chúng sinh Hồng Hoang cùng chứng giám!" Giọng nói của Đế Tuấn cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Tiếng nói vừa dứt, trên bầu trời mây vàng cuồn cuộn, một đám mây lành xuất hiện phía trên Thiên Đình, sau đó công đức chi lực đậm đặc như thực chất cũng rơi xuống trong Thiên Đình.

Khi kim quang công đức rơi xuống, trong Thiên Đình kim quang lấp lánh, ráng hồng cuộn trào, ánh sáng tường thụy tràn ngập khắp cả Thiên Đình.

Phần lớn công đức rơi vào người Đế Tuấn và Hi Hòa, còn một phần nhỏ rơi vào tay áo Nữ Oa, một chút còn lại cũng tản vào khắp cả Thiên Đình.

Lần Thiên Hôn này là do Nữ Oa nghĩ ra đầu tiên, sau đó lại làm người chứng hôn, tự nhiên được hưởng một phần nhỏ công đức Thiên Hôn.

Thấy công đức xuất hiện, các vị đại năng Hồng Hoang đều trợn mắt há mồm.

Dù sao mặc dù biết Thiên Hôn là hỷ sự, nhưng không biết còn có công đức từ trời giáng xuống.

Dù sao cũng là hôn lễ đầu tiên của Hồng Hoang, thuận theo Thiên đạo, tự nhiên cũng sẽ có công đức rơi xuống.

Nhưng mọi người cũng đều có chút chua xót, mình khổ sở tìm kiếm công đức mà không được, không ngờ bên Yêu tộc lại có nhiều công đức như vậy, đủ để Yêu tộc bồi dưỡng thêm mấy vị Đại La.

Nhưng thấy cảnh tượng lúc này cũng nhao nhao mở miệng: "Chúc mừng Đế Tuấn đạo hữu!" "Chúc mừng!" … Đế Tuấn thấy công đức rơi xuống cũng khóe miệng nhếch lên, rõ ràng là rất hài lòng với

những gì thu được từ Thiên Hôn lần này.

Dù sao trước đó tuy từng nghĩ sẽ có công đức giáng xuống, nhưng không ngờ công đức lại lớn như vậy.

Nếu đem công đức thu được chuyển hóa thành tu vi, vậy thực lực lại sẽ tinh tiến không ít, Chuẩn Thánh đỉnh phong có hy vọng rồi.

Dù sao lúc này Đế Tuấn đã trảm hạ nhị thi, tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lúc này lại được công đức Thiên Hôn, chỉ cần trảm hạ tam thi là có thể trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đế Tuấn biết nếu vạn năm sau, Yêu tộc thắng lợi, vậy mình tất nhiên có thể đem tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên Đại Đạo, cũng càng thêm kích động.

Sau đó cũng nói với mọi người: "Hôm nay chư vị có thể đến chứng kiến cũng là vinh hạnh của Yêu tộc ta, các vị đạo hữu nhất định phải ăn ngon uống say!" rồi cùng Hi Hòa bước vào trong điện.

Lúc này trong Thiên Đình cũng lễ pháo đồng loạt vang lên, tiên nhạc nổi lên, đông đảo tiên tử đem các loại tiên quả, quỳnh tương ngọc dịch dâng lên, không khí trong điện cũng bắt đầu náo nhiệt. … Mấy chục năm trôi qua, Thiên Hôn cũng chính thức kết thúc, đông đảo đại năng cũng lần lượt rời khỏi Thiên Đình.

Đương nhiên cũng có mấy vị bị Yêu tộc chiêu mộ ở lại Thiên Đình, trở thành một thành viên của Yêu tộc.

Đương nhiên Chu Du cũng không quan tâm những chuyện này.

Theo Chu Du thấy, những người này có chút thiển cận, đến Thiên Đình thấy được thực lực của Yêu tộc liền bất chấp lượng kiếp mà gia nhập Yêu tộc, vậy cũng chỉ có thể trở thành pháo hôi trong đại kiếp.

Phải biết rằng lần lượng kiếp nào của Hồng Hoang mà không phải là thương vong vô số, muốn từ trong đại kiếp an toàn vượt qua, không có cảnh giới siêu việt tầm thường, tự nhiên là không được.

Hơn nữa dù là Chu Du lúc này cũng không dám dễ dàng nói mình có thể nhẹ nhàng vượt qua lượng kiếp.

Những người này biết rõ lượng kiếp đã đến, còn muốn tham gia, trừ phi giống như Chu Du thông thạo đại thế Hồng Hoang, còn lại chính là ngu xuẩn.

Chu Du tham gia lần đại kiếp này cũng là có mưu đồ, không phải là muốn tham gia vào trận đại chiến Vu Yêu.

Đương nhiên nếu kết cục cuối cùng vẫn như kiếp trước, vậy Chu Du nhất định sẽ ra tay, bảo vệ trụ trời Bất Chu Sơn.

Phòng ngừa Bất Chu Sơn gãy, Hồng Hoang từ tiên thiên chuyển thành hậu thiên, đến lúc đó Hồng Quân thật sự khó mà thoát ly Thiên đạo, chỉ có thể trở thành một bộ phận của Thiên đạo, không còn tình cảm gì nữa.

Bên này Chu Du cũng cuối cùng có một chút thu hoạch. … Tam Thanh và những người khác trở về Hồng Hoang, tiếp tục tham ngộ Hồng Mông Tử Khí hy vọng có thu hoạch, nhưng vẫn không thu được gì.

Chỉ có thể tạm gác lại việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, chuyên tâm tham ngộ Tam Thi Đại Đạo, muốn trảm hạ tam thi.

Nhưng lúc này một bóng hình cũng xuất hiện trong lòng mấy người.

Mấy người cũng đột nhiên ý thức được, hình như Chu Du đã lâu không xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thậm chí ngay cả khi Nữ Oa thành Thánh, khai tịch Oa Hoàng

Thiên, Chu Du cũng không đến, điều này thực sự khiến mấy người có chút nghi hoặc.

Thật sự là vì ấn tượng của mấy người đối với Chu Du quá sâu sắc, hơn nữa thực lực của Chu Du mấy người cũng không nhìn thấu, cho nên mấy người mới có suy nghĩ này.

Lúc này mấy người cũng đều đã trảm hạ nhị thi, đang tiến về hướng tam thi, cũng muốn xem xem có thể nhìn rõ thực lực của Chu Du không, lúc này mới phát giác đã lâu không nghe được tin tức của Chu Du.

Nhưng mấy người cũng chỉ là trong lòng nghi hoặc, một lát sau cũng đều gác lại suy nghĩ này.

Dù sao mấy người đều là Thiên định Thánh nhân, mà Chu Du ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng không có.

Dù thực lực của Chu Du vượt qua mấy người bọn họ, nhưng sau khi mấy người thành Thánh, e rằng Chu Du vẫn là Chuẩn Thánh, dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

Lúc này Chu Du đã trở về Bồng Lai, có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Nhân tộc Tam Tổ đã tu hành ở Bồng Lai rất lâu, từ trước Thiên Hôn của Đế Tuấn đã đến Bồng Lai cho đến bây giờ Thiên Hôn đã kết thúc, gần trăm năm tu hành cũng khiến mấy người đạt đến cảnh giới Thái Ất đỉnh phong.

Chu Du từ Long Cung trở về Bồng Lai thấy tu vi của mấy người cũng trong lòng vui mừng.

Nhân tộc Tam Tổ dù sao cũng là thế hệ Nhân tộc sơ sinh, hơn nữa còn có công đức trên người, nếu tu vi không tăng lên quá nhiều mới khiến Chu Du kinh ngạc.

Bây giờ Nhân tộc Tam Tổ đều đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cũng có năng lực tự vệ nhất định, Chu Du liền định đưa mấy người trở về Nhân tộc, để trợ giúp Nhân tộc phát triển, đồng thời cũng truyền thụ công pháp mà mình đã chuẩn bị cho Nhân tộc.

Lập tức Chu Du gọi Nhân tộc Tam Tổ đến điện.

Chương 115

Một lát sau, ba người đến điện, thấy Chu Du ngồi xếp bằng ở trên, ba người lập tức quỳ lạy nói với Chu Du trên điện: "Đa tạ ơn tài bồi của Tôn thượng!" Chu Du nghe vậy cũng gật đầu, sau đó nói: "Ừm, xem ra ba người các ngươi trong khoảng thời gian này không hề lười biếng!" "Hồng Hoang hiểm ác, Nhân tộc mới sinh thực lực không đủ, có may mắn được Tôn thượng tài bồi, ba người chúng ta tự nhiên phải cần mẫn!" "Được rồi, Nhân tộc cũng xem như là tâm huyết của ta, không cần khách sáo như vậy!

Phải biết rằng các ngươi có được tư chất này cũng là nhờ Tam Quang Thần Thủy của ta giúp đỡ!" Ba người tại chỗ chấn kinh, sau đó mặt đầy kinh ngạc nhìn Chu Du, lúc này mới hiểu vì sao vị này lại một mực giúp đỡ Nhân tộc.

Trước kia tuy biết Chu Du xem như là thủy tổ của Nhân tộc, nhưng so với Thánh mẫu Nữ Oa thì danh tiếng không nổi bật.

Hơn nữa Chu Du cũng từng nói là nhận được sự ủy thác của Nữ Oa mới giúp đỡ Nhân tộc, cho đến khi Chu Du nói đến Tam Quang Thần Thủy, ba người mới hiểu ra nguyên nhân.

Ba người tự nhiên biết Nhân tộc chính là do Tam Quang Thần Thủy hỗn hợp với Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà thành.

Lập tức quỳ lạy xuống đất: "Tham kiến Thánh Tổ!" Chu Du cũng mỉm cười gật đầu, xem ra mấy người đã hiểu ra, không còn câu nệ như vậy nữa.

Trước kia mấy người tuy tôn kính, nhưng vẫn có chút xa cách, cho rằng Chu Du chỉ là nhận sự ủy thác của Nữ Oa, đợi Nhân tộc trưởng thành sẽ rời đi, cho nên mới không quá thân cận.

Bây giờ biết Chu Du là thủy tổ thực sự của Nhân tộc, trong lòng tự nhiên đầy sùng kính, cũng tràn đầy thân cận.

Ba người cũng hiểu rằng Nhân tộc không cần phải lo lắng không có bối cảnh nữa, Chu Du chính là nội tình lớn nhất của Nhân tộc.

Lập tức trên mặt cũng xuất hiện vẻ vui mừng.

Lúc này giọng nói của Chu Du trên điện cũng truyền xuống.

"Như vậy là tốt rồi, trước kia cũng là muốn các ngươi có tâm tự cường, phải biết rằng chỉ có thực lực của bản thân mới là cái gốc để tồn tại trong Hồng Hoang, cho nên cũng không nói rõ với các ngươi!

Bây giờ ba người các ngươi đã là Thái Ất Kim Tiên, có thể một mình đảm đương một phương, cho nên ta ở đây cũng có nhiệm vụ giao cho các ngươi!" "Chúng thần nguyện ý!" … Chưa đợi Chu Du nói là nhiệm vụ gì, ba người cũng tranh nhau nói.

Chu Du thấy vậy, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

"Không phải là nguy cơ sinh tử gì, là ta ở đây có một vài công pháp cũng đều là vì Nhân tộc mà sáng tạo ra.

Nếu ba người các ngươi đã nguyện ý, vậy hãy trở về Nhân tộc ở bờ Đông Hải, truyền công pháp xuống!

Ngoài ra, ta đã sắp xếp Đông Hải Long tộc bảo vệ Nhân tộc!" Ba người nghe sự sắp xếp của Chu Du cũng trong lòng một trận xấu hổ, còn tưởng là có nhiệm vụ gì, không ngờ lại là trở về Nhân tộc truyền đạo, cũng kinh ngạc Chu Du có thể chỉ huy Long tộc bảo vệ Nhân tộc mới sinh.

Lập tức ba người đồng thanh nói: "Tuân mệnh!" Chu Du thấy biểu hiện của ba người cũng tiện tay phất một cái, ba người cũng biến mất trong Bồng Lai.

Khi ba người xuất hiện, phát hiện mình đã đến khu vực của Nhân tộc ở bờ Đông Hải.

Ba người vội vàng cưỡi mây bay vào tổ miếu của Nhân tộc.

Sau đó, đông đảo cao tầng Nhân tộc dồn dập đến tổ miếu, nhận được phương pháp tu luyện thích hợp cho Nhân tộc.

Trong tổ miếu cũng dựng lên tượng điêu khắc của Chu Du.

Theo sự truyền bá của công pháp, Nhân tộc cũng biết ngoài Thánh mẫu Nữ Oa nương nương ra, còn có một vị Thánh Tổ tồn tại, ban cho công pháp tu hành.

Lập tức tượng điêu khắc của Chu Du cũng như nấm mọc sau mưa, mọc lên trên khắp khu vực của Nhân tộc.

Khi bức tượng điêu khắc đầu tiên của Chu Du xuất hiện trong Nhân tộc, Chu Du ở Bồng Lai đã có cảm ứng.

Nhưng lúc này Chu Du vẫn chưa có cảm giác gì, chỉ cảm thấy có tượng điêu khắc ở đó, mình có thể tùy thời truyền nguyên thần chi lực đến tượng điêu khắc, giáng lâm trong Nhân tộc.

Nếu Nhân tộc có nạn, một đạo nguyên thần chi lực của mình cũng có thể ngăn cản địch nhân.

Đương nhiên Chu Du tuy đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng nguyên thần truyền đến tượng điêu khắc cũng chỉ có lực một kích, một kích đánh ra, tượng điêu khắc đó cũng sẽ vỡ nát.

Nếu chất liệu của tượng điêu khắc đạt đến tiên thiên, mới có thể duy trì tác chiến lâu dài.

Đương nhiên hiện tại Nhân tộc có thể nói là hai bàn tay trắng, không thể nào tạo ra được tượng điêu khắc cấp tiên thiên.

Chu Du cảm thấy hiện tại như vậy là tốt rồi, để khỏi Nhân tộc

biết được sức mạnh của tượng điêu khắc, rồi dựa vào hậu đài mà làm càn.

Cảm ứng được tượng điêu khắc, Chu Du cũng không để ý, trực tiếp tiến vào tu hành.

Nhưng theo công pháp mà Tam Tổ mang về bắt đầu được truyền bá rộng rãi trong Nhân tộc, tượng điêu khắc của Chu Du ngày càng nhiều, lúc này Chu Du đang tu hành liền cảm giác được sự tồn tại của tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, hơn nữa Chu Du phát hiện điều này dường như có sự trợ giúp cực lớn đối với việc tam thi hợp nhất của mình.

Bởi vì Nhân tộc là thiên định nhân vật chính, lúc này tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc mới sinh vô cùng thuần khiết, có thể giúp Chu Du tìm được cơ duyên tam thi hợp nhất.

Lúc này Chu Du mới ý thức được, vì sao lúc đó lại phúc chí tâm linh đến Hồng Hoang giúp đỡ Nữ Oa tạo người.

Quả nhiên nhất trác nhất ẩm giai thị nhân quả.

Nhưng Chu Du biết được tầm quan trọng của tín ngưỡng Nhân tộc, nhưng cũng sẽ không quá mức quan tâm đến số lượng tín ngưỡng, dù sao Chu Du là tham ngộ Tam Thi Đại Đạo, chứ không phải dùng tín ngưỡng để thành đạo.

Nếu dùng tín ngưỡng của Nhân tộc để tu hành, vậy tín ngưỡng của Nhân tộc càng mạnh thì tu sĩ mới mạnh, tín ngưỡng của Nhân tộc suy yếu thì tu sĩ có thể không có sức trói gà.

Cho nên Chu Du chỉ coi tín ngưỡng chi lực là nhiên liệu, để trợ lực cho mình cảm ngộ Tam Thi Đại Đạo, chứ không dựa vào tín ngưỡng để thành đạo.

Lại mấy năm trôi qua, lúc này công pháp mà Chu Du truyền xuống

đã được phổ cập trong Nhân tộc.

Chu Du cũng được lợi từ tín ngưỡng của Nhân tộc, đối với tam thi hợp nhất có thu hoạch mới, lại tiến thêm một bước dài, bây giờ chỉ cần có chút cảm ngộ là có thể thành tựu Hỗn Nguyên.

Nhân tộc có Long tộc giúp đỡ, hơn nữa còn có công pháp thích hợp, lúc này cũng phát triển nhanh chóng.

Lúc này Nhân tộc Tam Tổ đều đã trở thành cấp Đại La Kim Tiên, tuy chỉ là mới vào Đại La Kim Tiên, trong đó Thái Ất Kim Tiên cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Nhưng lại có một vấn đề mới xuất hiện.

Đó chính là công pháp tiên đạo mà Chu Du truyền xuống, đối với tư chất có một chút yêu cầu.

Nhân tộc tuy so với các chủng tộc khác, thời gian sinh sản ngắn, số lượng tăng lên rất nhanh, nhưng thể chất của trẻ sơ sinh lại một đời không bằng một đời, thậm chí tư chất cũng như vậy.

Dù có trẻ sơ sinh Nhân tộc có tư chất tốt, xác suất cũng ngày càng thấp, căn bản không thể tu hành công pháp mà Chu Du truyền xuống.

Theo số lượng Nhân tộc như vậy ngày càng nhiều, Tam Tổ cũng càng lúc càng lo lắng, dù sao trong Hồng Hoang không có thực lực, vậy Nhân tộc chắc chắn sẽ suy tàn.

Sau đó ba người cũng bắt đầu tìm kiếm phương pháp, muốn thay đổi cục diện này, cuối cùng không có chút thu hoạch nào.

Ba người có chút tự ti, không phải không nghĩ đến việc cầu cứu Thánh Tổ Chu Du, nhưng ba người ở Bồng Lai, vẫn luôn nghe lời dạy của Chu Du, Nhân tộc cần phải tự cường, cho nên ba người mới không cầu cứu.

Bây giờ ba người phát hiện sự việc không thể làm được, muốn thông qua Kim Sư hộ vệ Nhân tộc để cầu cứu Thánh Tổ, lại thấy một người vội vội vàng vàng xông vào tổ miếu. … "Khải bẩm Tam Tổ, có bộ lạc gửi tin cầu cứu!" Ba người đang lo lắng lại nghe thị vệ đến bẩm báo, cũng có chút bực mình, liền nói với thị vệ: "Nơi nào gửi tin?" "Là Nhân tộc ở nơi giáp ranh với Vu tộc!" Ba người càng thêm đau đầu, không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại liên quan đến Vu Yêu.

Phải biết rằng lúc này trên đại địa Hồng Hoang, Vu tộc là thế lực lớn nhất, trong đó có mấy vị Chuẩn Thánh chí tôn, đại năng cấp Đại La Kim Tiên càng không phải là số ít, ba người mình dù sao cũng chỉ là mới vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chương 116

Nếu bộ lạc Nhân tộc có xung đột với Vu tộc, ba người thật sự không biết phải làm sao.

Toại Nhân Thị mở miệng nói: "Ta đi xem xét tình hình, nếu ta không trở về, hai người các ngươi liền đi tìm Thánh Tổ!" "Hay là để ta đi!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nghe Toại Nhân Thị nói vậy cũng không đồng ý, muốn tự mình đi.

Dù sao chuyến đi này an nguy khó lường, Toại Nhân Thị là lãnh tụ của Nhân tộc, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị hai người không muốn để Toại Nhân Thị mạo hiểm.

"Ta đã quyết!" Hai người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nghe theo.

Toại Nhân Thị đã là cấp Đại La Kim Tiên, tốc độ cưỡi mây cũng không tầm thường, không lâu sau liền đến bộ lạc giáp ranh với Vu tộc.

Thủ lĩnh bộ lạc thấy Toại Nhân Thị đến, vội vàng tiến lên bái kiến.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn thủ lĩnh bộ lạc mặt đầy lo lắng, Toại Nhân Thị cũng có chút bối rối.

Bởi vì trước khi Toại Nhân Thị đến, y cứ ngỡ Nhân tộc và Vu tộc đã xảy ra tranh chấp gì đó, nhưng đến nơi mới phát hiện không có chiến sự xảy ra, cho nên cũng vội vàng hỏi.

"Khải bẩm Nhân Tổ, bộ lạc của chúng tôi giáp ranh với Vu tộc, thường có thông hôn.

Công pháp của Nhân Tổ đa phần yêu cầu tư chất, cho nên tộc nhân đa số tu hành công pháp luyện thể của Vu tộc." "Tộc nhân thuần huyết

của chúng ta sau khi tu hành vu pháp, ban đầu tiến bộ rất nhanh, chỉ là sau khi tấn thăng Thiên Tiên, ai nấy đều thần trí hỗn loạn.

Hiện tại trong bộ lạc, phần lớn tu sĩ đều trở nên như vậy, bộ lạc đang lúc sinh tử tồn vong, không thể không cầu cứu tổ miếu!" Toại Nhân Thị nghe xong cũng sững sờ, không ngờ Nhân tộc lại có thể tu hành pháp luyện thể của Vu tộc, liền nói: "Đưa người qua đây!" Không lâu sau, mấy danh Thiên Tiên Nhân tộc được đưa đến, nhưng trên người lại bị trói không thể động đậy, toàn thân còn tỏa ra sát khí.

Toại Nhân Thị nhìn cũng vẻ mặt mờ mịt, không hiểu tại sao.

"Tại sao lại trói mấy người này thành như vậy!" Thủ lĩnh bộ lạc thấy vậy vội vàng đáp lại.

Phải biết rằng trong bộ lạc này cũng chỉ có một Kim Tiên, chính là thủ lĩnh bộ lạc, còn lại đều là dưới Kim Tiên.

Bây giờ cả bộ lạc Thiên Tiên phần lớn đều như vậy, bộ lạc cũng là bất đắc dĩ mới phải cầu cứu tổ miếu.

"Nhân Tổ không biết, mấy người này đều là tu hành pháp luyện thể của Vu tộc, hiện tại toàn thân sát khí ngoại dật, thần trí không rõ, nếu không trói lại, e rằng tộc nhân sẽ bị thương!" Toại Nhân Thị nghe vậy, tiện tay tạo ra một nơi cấm cố, sau đó đưa mấy người vào trong, cởi bỏ dây trói trên người.

Lại chỉ thấy mấy người sau khi được cởi trói, bắt đầu đại chiến, không hề dùng một chút pháp lực, hoàn toàn dựa vào nhục thể để đối kháng, sát khí trên người cũng dần dần nồng đậm.

Nhìn thấy tình hình cụ thể, Toại Nhân Thị càng thêm bối rối.

Tình hình này không phải là mình có thể giải quyết được.

Lập tức nói với thủ lĩnh bộ lạc: "Đem tất cả những người có tình trạng này trong bộ lạc đến đây, ta muốn đưa về tổ miếu!

Lát nữa sẽ có người từ tổ miếu đến giúp các ngươi!" "Vâng!" Nghe Toại Nhân Thị nói vậy, trên mặt mọi người mới lộ ra một nụ cười, thật sự tình hình này khiến tộc nhân bộ lạc có chút sợ hãi.

Theo đó, đông đảo tu sĩ Nhân tộc bị sát khí quấn thân được đưa đến, lông mày của Toại Nhân Thị cũng càng nhíu càng sâu.

Đến cuối cùng, Toại Nhân Thị cũng phất tay áo dài, mang theo những người tu hành vu pháp trong bộ lạc trở về tổ miếu.

Trong tổ miếu, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng đang lo lắng chờ đợi, sợ Toại Nhân Thị gặp chuyện không may.

Cho đến khi Toại Nhân Thị xuất hiện, hai người mới yên tâm.

Toại Nhân Thị trở về tổ miếu, cũng chia sẻ tình hình cho hai người, ba người nhìn nhau, hồi lâu sau Toại Nhân Thị mới nói: "Xem ra tình hình này chúng ta cũng không có cách nào giải quyết.

Vừa hay chúng ta cũng phải cầu giáo Thánh Tổ, mang theo những người này cùng đi đi!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng gật đầu.

Sau đó ba người tìm đến Kim Sư, rồi dưới sự dẫn dắt của Kim Sư lại một lần nữa đến tiên đảo Bồng Lai.

Chu Du lúc này đang tu hành Tam Thi Đại Đạo, từ tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, cũng đã nhận được một tia cơ duyên.

Chu Du liền nghĩ đến việc đốt cháy tín ngưỡng chi lực để trợ lực cho mình tham ngộ, nhưng đúng lúc này lại cảm nhận được sự đến của Nhân tộc Tam Tổ và Kim Sư.

Tiện tay đưa mấy người đến, sau đó nói với Nhân tộc Tam Tổ mặt đầy lo lắng: "Nhân tộc gặp phải chuyện gì, tại sao lại lo lắng như vậy?" Chu Du chìm đắm trong tham ngộ, đối với những chuyện nhỏ của Nhân tộc tự nhiên cũng không hiểu rõ, liền nghe Toại Nhân Thị

dưới điện mở miệng trả lời: "Khải bẩm Thánh Tổ, lần trước ba người chúng thần đã truyền xuống công pháp mà Thánh Tổ đã truyền, nhưng tộc nhân mới sinh tư chất không tốt, không thể tu hành tiên đạo, chúng thần cũng muốn Thánh Tổ chỉ điểm!" Chu Du lúc này mới nghĩ đến, theo sự sinh sôi nảy nở của Nhân tộc, Nhân tộc mới sinh cũng không còn tư chất như trước, tu hành tiên pháp liền sẽ có trở ngại.

Dù sao hiện tại vẫn chưa phải là môi trường hậu thiên, trong Hồng Hoang đâu đâu cũng là tiên thiên chi khí, cho nên Chu Du cũng không xem xét đến vấn đề tư chất của Nhân tộc sinh ra ở hậu thiên.

Sau đó nói: "Chuyện này quả thực là ta đã sơ suất!

Lát nữa ta sẽ sửa đổi công pháp một chút là được!" "Đa tạ Thánh Tổ!

Còn có một chuyện nữa xin Thánh Tổ giải cứu!" "Chuyện gì?" Chu Du cũng có chút nghi hoặc, hiện tại Nhân tộc phát triển rất tốt, còn có chuyện gì cần mình ra tay mới có thể giải cứu!

Liền thấy Toại Nhân Thị mở miệng túi, mấy Thiên Tiên Nhân tộc bị sát khí quấn thân liền xuất hiện trên điện.

"Nhân tộc có bộ lạc giáp ranh với Vu tộc, mấy người này tu hành vu pháp biến thành như vậy, xin Thánh Tổ giải cứu!" Chu Du nhìn kỹ, phát hiện những tộc nhân Thiên Tiên này đều đã bị sát khí mê hoặc tâm thần.

Tiện tay phất một cái, sát khí trên người những Thiên Tiên Nhân tộc này liền biến mất, mọi người cũng khôi phục lại sự tỉnh táo.

Thấy Nhân tộc Tam Tổ đều quỳ lạy dưới đất, đông đảo Thiên Tiên Nhân tộc cũng dồn dập quỳ xuống.

Lúc này Chu Du cũng nhận được sự khai sáng, sau đó nói với

người bên dưới: “Vu tộc xem như là hậu duệ của Bàn Cổ đại thần, trời sinh không tu nguyên thần, dùng sát khí làm phương pháp luyện thể.

Nhân tộc thể chất yếu, tu hành vu pháp của Vu tộc tự nhiên không chịu nổi sự lợi hại của sát khí.

Lát nữa ta sẽ sửa đổi pháp luyện thể của Vu tộc, dùng làm pháp luyện thể cho Nhân tộc!” “Đa tạ Thánh Tổ!!!” … Thấy Tam Tổ xưng hô, đông đảo Thiên Tiên cũng kinh ngạc nhận ra mình đã đến nơi ở của Thánh Tổ, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Chu Du nhận được sự khai sáng từ công pháp của Vu tộc, nguyên thần khẽ động, không lâu sau liền sáng tạo ra công pháp đã được cải tiến, sau đó truyền thụ công pháp cho mọi người.

Thân ảnh của Chu Du cũng biến mất trên điện.

Toại Nhân Thị và những người khác nhận được công pháp mới cũng mừng như điên.

Nhưng theo sự biến mất của thân ảnh Chu Du, mọi người cũng cảm giác cảnh tượng thay đổi, liền trở về tổ miếu của Nhân tộc.

Cảm khái xong về uy lực của Thánh Tổ, ba người cũng truyền công pháp đến khắp các bộ lạc của Nhân tộc.

Theo đó, tộc nhân Nhân tộc tu hành, Chu Du cũng cảm nhận được tín ngưỡng chi lực không ngừng, từ các tượng điêu khắc ở khắp nơi truyền đến Bồng Lai.

Có tín ngưỡng chi lực như vậy làm nhiên liệu, việc cảm ngộ đại đạo vô cùng nhẹ nhàng.

Chu Du cũng đã lĩnh ngộ được áo nghĩa tam thi, tam thi trong tam hoa trên đỉnh đầu bắt đầu dần dần tiêu tán, hòa nhập vào bản tôn. … Có sự trợ giúp của tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, Chu Du cuối

cùng đã đột phá được bình cảnh cuối cùng, thành công lĩnh ngộ áo nghĩa tam thi.

Tam Thi chi đạo muốn đột phá, vậy thì phải lĩnh ngộ được áo nghĩa tam thi, sau đó lại đem tam thi hợp nhất.

Lúc này Chu Du chính là như vậy, đã thành công lĩnh ngộ được áo nghĩa Tam Thi Đại Đạo, tam thi bắt đầu hợp nhất.

Chương 117

Theo tam thi trong tam hoa trên đỉnh đầu dần dần tiêu tán, cánh cửa Hỗn Nguyên cũng đã mở ra trước mặt Chu Du.

Chu Du đã không còn khái niệm về thời gian, không biết đã qua bao lâu.

Tam hoa trên đỉnh đầu hiện ra, nhưng trong tam hoa lại không còn bóng dáng của tam thi, bởi vì lúc này tam thi đã hoàn toàn dung nhập vào bản tôn.

Chu Du cũng thành công đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, bắt đầu tấn thăng lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng lúc này trong Hồng Hoang, đại đạo ẩn náu, Thiên đạo xuất thế, khác với việc tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước kia.

Bây giờ Thiên đạo chưởng quản Hồng Hoang, thành tựu Hỗn Nguyên cần phải vượt qua Hỗn Nguyên Đại Đạo chi kiếp.

Mà nếu độ kiếp trong Hồng Hoang, e rằng ngay cả Bồng Lai bên dưới cũng sẽ không còn tồn tại.

Dù sao đây là kiếp nạn do đại đạo ban cho, vẫn là nên độ kiếp trong Hỗn Độn.

Bên này liền thấy Chu Du tiện tay vạch một cái, một cánh cửa không gian xuất hiện trước người.

Thân hình Chu Du lóe lên, trực tiếp biến mất trong cánh cửa không gian đó.

Ngay lúc Chu Du sắp đến bên ngoài Hỗn Độn, một luồng khí tức cũng không tự chủ được mà thoát ra.

Bởi vì lúc này Chu Du đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, không thể khống chế được khí tức của mình, luồng khí tức mang theo uy áp Hỗn Nguyên này liền tản ra khắp Hồng Hoang.

Mọi người trong Hồng Hoang đột nhiên cảm nhận được uy áp, sắc mặt đều thay đổi, dồn dập tỉnh lại từ trong tham ngộ, không biết lại là vị Thánh nhân nào tỏa ra uy áp Thánh nhân.

Dù sao luồng uy áp này giống như uy áp khi Nữ Oa thành Thánh trước kia, thậm chí còn mạnh hơn, nhưng nửa ngày sau cũng không thấy chút dị tượng nào, mọi người cũng không hiểu tại sao.

Trong lòng nghĩ rằng có thể lại có người thành tựu Thánh nhân, nhưng lại không phát hiện dị tượng, càng thêm kinh dị.

Mấy vị Thiên định Thánh nhân thì sắc mặt khác nhau, vừa rồi rõ ràng cảm nhận được uy áp Thánh nhân, nhưng lại không xuất hiện thiên tượng.

Mấy người trong lòng nghi hoặc, dồn dập đứng dậy, tỏa ra nguyên thần cẩn thận cảm ngộ, cuối cùng cũng không có chút thu hoạch nào.

Trên Côn Luân, Tam Thanh nhìn nhau.

"Vừa rồi lẽ nào là chúng ta cảm nhận sai?" Lão Tử không còn vẻ lãnh đạm, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh.

"Chắc là không, nếu có uy áp như vậy, vậy chắc chắn là cấp Thánh nhân!" Nguyên Thủy nhíu mày đáp.

"Nếu có người thành tựu Thánh nhân, vậy tại sao không có thiên tượng, phải biết rằng lúc Nữ Oa sư muội thành Thánh cũng là tử khí đông lai, giống như Đạo Tổ thành tựu Thánh nhân vậy!" Thông Thiên mặt mang vẻ nghi hoặc, nói với hai người.

"Luồng uy áp vừa rồi không phải truyền từ phương Tây, xem ra cũng không phải do Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gây ra, không biết là ai?"

Lão Tử trong lòng không giải thích được, cũng không thể nói ra.

Dù sao lúc này trong Hồng Hoang lại xuất hiện một danh Thánh nhân, đối với mấy người bọn họ mà nói không phải là tin tốt.

Dù sao bây giờ mấy người vẫn chưa tham ngộ được đại đạo trong Hồng Mông Tử Khí.

"Chúng ta vẫn phải mau chóng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, như vậy mới không bị tụt lại phía sau!" Nguyên Thủy vẻ mặt nghiêm túc, sau đó cũng ngồi xếp bằng tiến vào tu hành tham ngộ.

"Đúng vậy!" Ba người cũng không nói gì nữa, nhưng trong lòng mỗi người đều có suy đoán.

Trong lòng Lão Tử hiện lên một bóng hình, cũng đầy nghi hoặc: "Có phải là ngươi không?

Là đệ tử của Đạo Tổ, nên là người có cơ hội nhất, nhưng ngươi không có Hồng Mông Tử Khí, làm sao mà đột phá được?" Mặc dù phương Tây Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở khoảng cách xa hơn, nhưng cũng cảm nhận được luồng khí tức này, hai người nhìn nhau, cũng không có biểu cảm gì.

Chu Du không ngờ khí tức lúc mình đột phá lại có thể gây ra biến hóa ở Hồng Hoang, nhưng cũng không để ý.

Lúc này quan trọng nhất là mau chóng đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La, sau đó vượt qua Hỗn Nguyên chi kiếp.

Dù sao lúc này trong Hồng Hoang đại đạo ẩn náu, Thiên đạo chưởng quản, Chu Du chưa đột phá hoàn thành đã rời khỏi Hồng Hoang đến Hỗn Độn, tự nhiên sẽ không có dị tượng, luồng khí tức trước đó cũng là do vô ý tỏa ra trong quá trình đột phá tấn thăng.

Hình ảnh chuyển đổi, Chu Du đã rời khỏi Hồng Hoang đến Hỗn Độn.

Trong hư không, Chu Du ngồi xếp bằng, Chuẩn Thánh chi lực trong cơ thể dần dần chuyển hóa thành Hỗn Nguyên chi lực.

Tiên thiên nguyên thần trong nguyên thần cũng đang không ngừng biến hóa.

Cùng với sự tẩy lễ của Hỗn Nguyên chi lực, khí chất của cả người Chu Du cũng hoàn toàn thay đổi.

Theo đó, tia pháp lực cuối cùng trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa, Chu Du cũng chính thức thành tựu Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Từ nay ngạo nghễ càn khôn hoàn vũ, trải vạn kiếp mà không mòn, dính nhân quả mà không nhiễm, cùng tồn tại với Thiên đạo, cùng tồn tại với Đại đạo.

Sau khi thành tựu Hỗn Nguyên Thánh nhân, có thể thông tỏ vạn sự vạn vật, đại thiên thế giới, trong mắt quan sát quá khứ, hiện tại, tương lai, trong tay diễn hóa thời không, sinh diệt, luân hồi.

Ý niệm vừa động, tự có Thiên đạo biến hóa, vô cực vô lượng, vô sinh vô diệt, quy tịch hư không, có thể tụ có thể tán, bất sinh bất diệt, vạn kiếp bất ma, siêu thoát thời không, nhân quả không dính thân, du ngoạn ngoài vật chất, không lấy thời không luân hồi làm gốc, vĩnh hằng vĩnh tồn. … Lúc này liền thấy tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Châu trong nguyên thần của Chu Du xuất hiện, rơi xuống trên đỉnh đầu Chu Du, sau đó Thí Thần Thương cũng lơ lửng sau lưng Chu Du.

Dù sao lúc này Chu Du đã thành công đột phá Chuẩn Thánh đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng vẫn chưa hoàn toàn ổn định, cho nên vẫn cần một chút thời gian, tiên thiên chí bảo xuất hiện cũng là để phòng bị.

Vài hơi thở sau, khí tức của Chu Du cuối cùng cũng ổn định lại.

Chu Du nội thị mới phát hiện, lần tấn thăng này của mình đã trở

thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng thiên.

Cũng là vì Chu Du tích lũy sâu dày, cho nên sau khi tam thi hợp nhất, trực tiếp đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng, tương đương với Thánh nhân nhị trọng thiên.

Chu Du đưa tay nắm lấy Thí Thần Thương sau lưng, một đạo Hỗn Nguyên chi lực tỏa ra, hư không hỗn độn trước mặt lập tức vỡ nát, mãi không khôi phục, có thể thấy được uy lực của Hỗn Nguyên Đại La.

Sau khi tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nguyên thần liền hòa hợp với pháp lực, một đòn tùy tay chính là song trọng, tu sĩ dưới Thánh nhân tự nhiên không thể chống đỡ, mới có câu "dưới Thánh nhân đều là con kiến".

Chu Du cũng là sau khi thành tựu Hỗn Nguyên mới thật sự lĩnh ngộ được uy lực của Thánh nhân.

Chu Du nhìn uy lực của một đòn tùy tay mà đã như vậy, cũng vô cùng vui mừng.

Từ khi đến Hồng Hoang vô số năm, hôm nay cuối cùng đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Ngay lúc Chu Du đang chìm đắm trong niềm vui, trong hư không hỗn độn sấm sét lóe lên, một đám mây đen xuất hiện trong hư không.

Xem ra Hỗn Nguyên chi kiếp sắp đến, Chu Du cũng tỏa ra nguyên thần chi lực, rót vào hai kiện tiên thiên chí bảo.

Trước kia Chu Du tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng không có cách nào hoàn toàn luyện hóa tiên thiên chí bảo, hai kiện tiên thiên chí bảo này còn có mấy đạo cấm chế cần tế luyện.

Sau khi Chu Du tấn thăng hoàn tất, cũng là lần đầu tiên dùng Hỗn Nguyên nguyên thần chi lực rót vào tiên thiên chí bảo, trong nháy mắt

đã luyện hóa hoàn thành tất cả cấm chế.

Chương 118

Bây giờ hai kiện tiên thiên chí bảo mới thật sự là như cánh tay sai khiến, Chu Du cũng không thu chí bảo vào trong cơ thể, bởi vì trong hư không hỗn độn còn có lôi kiếp phải độ.

Nhìn lôi kiếp trong hư không, Chu Du cũng có chút khẩn trương, dù sao mình là chứng đạo Hỗn Nguyên, chứ không phải trở thành Thiên đạo Thánh nhân, không biết lần lôi kiếp này là cấp bậc gì.

Theo lôi kiếp uẩn nhưỡng, nguyên thần của Chu Du quét qua cũng thấy được điện quang trong lôi kiếp, lại toàn bộ đều là Tử Tiêu Thần Lôi!!!

Phải biết rằng lúc Chu Du mới hóa hình, đã gặp phải một đạo Tử Tiêu Thần Lôi, nhưng lúc đó mình hoàn toàn không có cách nào chống đỡ, suýt chút nữa trực tiếp vẫn lạc.

Cuối cùng vẫn là dựa vào Hỗn Độn Châu mới có thể đỡ được một đạo Tử Tiêu Thần Lôi, thành công hóa hình.

Bây giờ Chu Du là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hai kiện tiên thiên chí bảo trong tay cũng đã hoàn toàn luyện hóa, lúc này tự nhiên không sợ Tử Tiêu Thần Lôi.

Nhìn Tử Tiêu Thần Lôi sắp rơi xuống, Chu Du sắc mặt lạnh đi, sau đó nắm chặt Thí Thần Thương xông về phía nơi lôi kiếp đang uẩn nhưỡng.

Chu Du lại không muốn đợi kiếp lôi giáng xuống, mà là trực tiếp xông vào trong lôi kiếp!!!

Trong nháy mắt, Chu Du liền đến trong đám mây lôi kiếp.

Dù sao Chu Du lúc này vừa mới tấn thăng, trong lòng cũng là hào

khí vạn trượng, lại vô cùng tự tin.

Đến trong đám mây lôi kiếp, nhìn Tử Tiêu Thần Lôi trước mắt liền hồi tưởng lại tình cảnh khốn quẫn lúc hóa hình, trong lòng cũng nổi lên ý chí tranh thắng.

Hỗn Nguyên chi lực tỏa ra, Thí Thần Thương trong tay vung về phía kiếp lôi trước mắt.

Kiếp lôi là do đại đạo hóa thành, tự nhiên có thể cảm nhận được người ứng kiếp.

Chu Du xuất hiện trong đám mây lôi kiếp, từng đạo kiếp lôi điện quang cũng điên cuồng ập về phía Chu Du.

Nhưng đông đảo Tử Tiêu Thần Lôi chưa kịp uẩn nhưỡng đã bị Thí Thần Thương trong tay Chu Du đánh tan, biến mất tại chỗ.

Nhưng số Tử Tiêu Thần Lôi còn lại phảng phất như có ý thức, nhao nhao hội tụ, cuối cùng dần dần ngưng tụ thành một đạo Tử Tiêu Thần Lôi thô to.

Chu Du thấy vậy, biết mình không thể trực tiếp tiêu diệt Tử Tiêu Thần Lôi, phải chống đỡ được lôi kiếp mới xem như thành công.

Y cũng dừng lại động tác trong tay, chăm chú nhìn đạo Tử Tiêu Thần Lôi đang không ngừng hình thành.

Lần lôi kiếp này là do đại đạo hóa thành, tự nhiên sẽ không dễ dàng để người ứng kiếp độ kiếp thành công.

Theo đó, đạo thần lôi này hội tụ tất cả tử tiêu lôi quang trong lôi kiếp, một đạo tử tiêu kiếp lôi vô cùng thô to cũng hoàn toàn hình thành, trực tiếp lao về phía Chu Du. … Một luồng Tử Tiêu Thần Lôi khổng lồ đánh về phía Chu Du, mà Chu Du sắc mặt ngưng trọng, nhưng không hề có nửa phần sợ hãi.

Nhìn Tử Tiêu Thần Lôi đang dần ập đến, Chu Du cũng tế Hỗn Độn Châu lên, tay nắm chặt Thí Thần Thương.

Trong nháy mắt, Tử Tiêu Thần Lôi đã đến trước mặt, lúc này Chu Du vung Thí Thần Thương trong tay, mũi thương thẳng tắp chống đỡ Tử Tiêu Thần Lôi phía trước.

Xẹt xẹt xẹt… Trên mũi thương, vô số tia điện lóe lên, tỏa ra bốn phía hư không.

Mặc dù lúc này Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên, nhưng so với lực lượng Đại Đạo vẫn là vô cùng nhỏ bé, bị đạo Tử Tiêu Thần Lôi thô to này đánh cho liên tục lùi lại.

Cho dù Tử Tiêu Thần Lôi trước mắt chỉ là do Lôi chi Đại Đạo diễn hóa mà thành, nhưng cũng có uy lực vô biên, Chuẩn Thánh bình thường đừng nói là chống đỡ, dù chỉ đến gần đạo Tử Tiêu Thần Lôi này cũng không thể chịu nổi, chỉ có thể lập tức bị hủy diệt.

Chu Du không ngờ rằng đạo Tử Tiêu Thần Lôi kết hợp này lại có uy lực như vậy, lúc này Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu cũng tỏa ra một luồng lực lượng chí bảo, giúp Thí Thần Thương chống lại Tử Tiêu Thần Lôi.

Theo mây đen trong Hỗn Độn hư không, Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng hội tụ vào đạo thần lôi thô to này, Chu Du cũng dần dần có chút không địch lại nổi.

Xem ra mình vẫn xem thường Hỗn Nguyên chi kiếp rồi.

Ban đầu tôi cứ nghĩ lần độ kiếp này cũng chỉ như lần kiếp nạn của Hỗn Độn Châu trước đây, cho dù có khác biệt cũng sẽ không có uy năng quá lớn, nên trước đó mới nghĩ đến việc xông vào trong lôi kiếp, bây giờ nghĩ lại, mình quả thật có chút lỗ mãng.

Nhưng Chu Du không cho rằng đạo Tử Tiêu Thần Lôi hiện tại sẽ

gây nguy hiểm đến tính mạng của mình, nếu thực sự không được thì mình sẽ trực tiếp để Hỗn Độn Châu lên chống đỡ, Hỗn Độn Châu tuy đã hạ cấp nhưng lực phòng ngự vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Chu Du biết nếu cứ giằng co với kiếp lôi như vậy sẽ hao tổn rất lớn, bèn trực tiếp để Hỗn Độn Châu ra trận.

Nhưng Chu Du hiện tại không định trực tiếp tiến vào Hỗn Độn Châu, dù sao lôi kiếp tuy là do Đại Đạo giáng xuống, nhưng cũng có chỗ tốt nhất định.

Lập tức, nguyên thần Chu Du khẽ động, Hỗn Độn Châu trực tiếp chắn trước Thí Thần Thương, sau đó Chu Du cũng dừng lại thế lùi.

Chu Du thấy Hỗn Độn Châu đã chặn được đạo Tử Tiêu Thần Lôi thô to này, cũng trực tiếp rút Thí Thần Thương ra, dồn Hỗn Nguyên chi lực vào trong đó.

Chỉ thấy Thí Thần Thương thần quang đại thịnh, nơi mũi thương tựa như có thương mang xuất hiện, sau đó trực tiếp vung về phía đạo Tử Tiêu Thần Lôi này.

Đạo Tử Tiêu Thần Lôi trong hư không bị Hỗn Độn Châu cản lại, uy năng vô biên vừa rồi cũng chỉ còn lại một nửa, lúc này đối mặt với Thí Thần Thương lại không thể chống đỡ, trực tiếp bị Thí Thần Thương phá vỡ từ trung tâm, mà lôi kiếp văng ra bốn phía uy lực lại càng nhỏ đi mấy phần.

Chu Du nhìn Tử Tiêu Thần Lôi tan ra, trong lòng cũng thả lỏng.

Nơi nguy hiểm nhất của lôi kiếp đã qua, mây đen trong hư không cũng đã tan đi quá nửa, kiếp lôi còn lại đã không còn uy hiếp lớn đối với Chu Du.

Lúc này Chu Du cũng thu lại Hỗn Độn Châu và Thí Thần Thương, muốn dựa vào thân thể để vượt qua lôi kiếp.

Dù sao trong lòng Chu Du còn có một dự tính, đó là hiện tại tu vi của mình tuy đã đột phá, nhưng nhục thân vẫn là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chu Du muốn dựa vào sự kích thích của Tử Tiêu Thần Lôi, cộng thêm Hỗn Nguyên pháp lực để nhục thân của mình thành Thánh.

Phải biết rằng tuy Chu Du lúc này đã là Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên, nhưng nếu muốn nhục thân thành Thánh, còn phải dựa vào Hỗn Nguyên chi lực tẩm bổ trong thời gian dài.

Mà thời gian này nói ít cũng phải mấy Nguyên hội, trong khi Chu Du từ lúc sinh ra đến nay cũng chưa được bao lâu.

Vì vậy, Chu Du liền nghĩ đến việc dựa vào lực lượng lôi kiếp, đẩy nhanh quá trình nhục thân thành Thánh của mình.

Cho dù hiện tại không thể nhục thân thành Thánh, thì cũng có thể tiết kiệm cho mình vô số thời gian.

Nghĩ đến đây, Chu Du trực tiếp thu lại tiên thiên chí bảo, dù sao hai kiện tiên thiên chí bảo vừa rồi đã triệt tiêu phần lớn uy lực của kiếp lôi, lôi kiếp còn lại hẳn là không có vấn đề gì.

Tử Tiêu Thần Lôi vừa bị Thí Thần Thương đánh tan lại bắt đầu hội tụ, nhưng do có hai kiện tiên thiên chí bảo phòng ngự, mây đen cũng nhỏ đi rất nhiều, dù có hội tụ lại cũng không thể hình thành kiếp lôi như vừa rồi.

Chu Du thấy vậy cũng trực tiếp xông vào nơi Tử Tiêu Thần Lôi vừa tan ra, không sử dụng Hỗn Nguyên chi lực để chống đỡ, cứ như vậy dùng nhục thân trực tiếp kháng cự.

Thần lôi không ngừng ập tới, nhưng lúc này còn chưa kịp tụ lại đã bị nhục thân Chu Du trực tiếp hấp thu, Tiên Thiên Đạo Thể cũng bị Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng hủy diệt.

Nhục thân liên tục bị hủy diệt, sau đó lại được khí huyết hùng hậu trực tiếp phục hồi, cứ một bên phá hủy, một bên phục hồi như vậy, Đạo Thể dần dần được rèn luyện.

Cảm nhận được nhục thể không ngừng mạnh lên, Chu Du cũng trực tiếp ngồi xếp bằng trên hư không, tiếp nhận lôi kiếp tẩy lễ.

Phải biết quá trình này không hề đơn giản như tưởng tượng, dù sao Chu Du đã tấn thăng Hỗn Nguyên, trên Đạo Thể có Hỗn Nguyên chi lực bao phủ, có thể nói là vạn pháp bất xâm, Tử Tiêu Thần Lôi dù có phá hoại cũng sẽ bị Hỗn Nguyên chi lực chống đỡ.

Chương 119

Mà điều Chu Du làm lúc này chính là thu liễm toàn thân pháp lực, mặc cho Tử Tiêu Thần Lôi hủy diệt nhục thân.

Đây không phải là nỗi đau bình thường, cảm giác khác lạ khi huyết nhục tái sinh cũng khiến đạo tâm của Chu Du run rẩy.

Đạo Thể không ngừng bị hủy diệt rồi tái sinh, cũng ngày càng cường hãn, cho đến cuối cùng, những tia Tử Tiêu Thần Lôi lẻ tẻ lại phải mất một lúc lâu mới có thể hủy diệt được một chỗ Đạo Thể.

Chu Du cảm nhận được cường độ của Đạo Thể, hiểu rằng mình sắp nhục thể thành Thánh, nhưng lúc này những tia Tử Tiêu Thần Lôi lẻ tẻ cũng không còn tác dụng, bèn buông bỏ hạn chế, mạnh mẽ hút lấy những tia Tử Tiêu Thần Lôi đang tán loạn bốn phía.

Tức thì, vô số Tử Tiêu Thần Lôi trong hư không lao về phía Chu Du, huyết nhục trên Đạo Thể của Chu Du trong hư không không ngừng tan rã.

Cho đến cuối cùng, trong hư không cũng chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Mà lúc này khí tức của Chu Du cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Lẽ nào Chu Du đã tự đại, hấp thu quá nhiều Tử Tiêu Thần Lôi một cách liều lĩnh, dẫn đến bị trọng thương?

Đương nhiên là không, lúc này chỉ thấy trên bộ xương của Chu Du trong hư không xuất hiện một lớp màng màu máu, sau đó huyết nhục không ngừng xuất hiện trên bộ xương.

Không lâu sau, một Chu Du da thịt đầy đặn lại xuất hiện trong Hỗn Độn hư không.

Vừa rồi Chu Du cảm thấy cường độ huyết nhục đã khiến Tử Tiêu Thần Lôi có chút vất vả, nhưng mình vẫn chưa nhục thân thành tựu Hỗn Nguyên.

Bèn trực tiếp thúc đẩy Hỗn Nguyên chi lực, cũng gia nhập vào hàng ngũ Tử Tiêu Thần Lôi, cưỡng ép phá vỡ huyết nhục, để Tử Tiêu Thần Lôi có thể tràn vào đầy đủ, cuối cùng mới thành hình một bộ xương.

Mặc dù huyết nhục đã bị mài mòn hết, nhưng Chu Du cũng thành công tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, sau đó Hỗn Nguyên chi lực hóa thành sinh cơ nồng đậm, huyết nhục tái sinh.

Lúc này, nhục thân của Chu Du đã đột phá, tiến vào Hỗn Nguyên, cho nên Tử Tiêu Thần Lôi bên cạnh không còn chút uy hiếp nào.

Chu Du phất tay, Tử Tiêu Thần Lôi xung quanh bị tiện tay mài diệt, mây đen trong hư không cũng biến mất không thấy, trong Hỗn Độn lại khôi phục như cũ.

Chu Du đứng dậy lơ lửng giữa hư không, tiên thiên linh bảo Ngũ Long Y cũng lại xuất hiện trên người.

Ngũ Long Y dù sao cũng chỉ là một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo, đối mặt với Tử Tiêu Thần Lôi tự nhiên không có tác dụng lớn, Chu Du lo lắng khi Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống, kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo này sẽ bị tổn thương bản nguyên, bèn không mặc nó, trực tiếp thu vào trong nguyên thần.

Phải biết rằng cảnh giới Hỗn Nguyên đã có thể trực tiếp phá hủy tiên thiên linh bảo thông thường, đương nhiên chỉ là tiên thiên linh bảo dưới cực phẩm.

Đại Đạo lôi kiếp tự nhiên càng mạnh hơn, Chu Du sẽ không mạo hiểm, dù sao tiên thiên linh bảo cũng rất khó có được.

Mà lôi kiếp đã qua, Chu Du đã tấn thăng hoàn tất, cũng không thể ở trần, cho nên nguyên thần khẽ động, Ngũ Long Y lại xuất hiện trên người Chu Du.

Chu Du với Đạo Thể và cảnh giới đều đã tấn thăng, nhất cử nhất động đều ẩn chứa áo nghĩa Đại Đạo, dù không hề có chút khí tức nào lộ ra ngoài, người khác nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy thực lực của Chu Du không thể lường được.

Đến lúc này, Chu Du mới cuối cùng độ kiếp thành công, pháp lực và Đạo Thể đồng loạt đột phá Hỗn Nguyên, trở thành Thánh Nhân thứ hai sau Nữ Oa.

Nhưng Thánh Nhân Chu Du này là pháp thể song tu, không cần dựa vào Thiên Đạo.

Ở trong Hồng Hoang, Chu Du đơn đấu với hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân không có vấn đề gì, cho dù Thiên Đạo Thánh Nhân có mượn sức Thiên Đạo chi lực.

Nếu ở ngoài Hỗn Độn, Thiên Đạo Thánh Nhân mượn Hồng Hoang Thiên Đạo chi lực có hạn, vậy thì dù cho Hồng Hoang Lục Thánh cùng lên, Chu Du cũng có nắm chắc toàn thân trở lui, hơn nữa Lục Thánh tất nhiên sẽ có một hai người bị trọng thương.

Chu Du thu liễm tâm thần, chuẩn bị trở về Hồng Hoang, thì nghe một giọng nói truyền đến! "Thì ra là sư huynh thành tựu Hỗn Nguyên!" ...

Chu Du nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền biết là Nữ Oa đến.

Dù sao động tĩnh độ kiếp lớn như vậy, Nữ Oa đang ở trong Hỗn Độn làm sao có thể không cảm nhận được.

Thực tế cũng vậy, từ lúc Chu Du cảm nhận được cơ duyên đột phá, vừa mới có chút đột phá, Nữ Oa đã cảm ứng được khí tức Hỗn

Nguyên tồn tại trong Hồng Hoang.

Dù sao cũng là Hồng Hoang Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên cảm thụ rõ ràng hơn người khác, trong Hồng Hoang ngoại trừ Đạo Tổ Hồng Quân ra, không còn Thánh Nhân nào khác, lúc này Nữ Oa liền biết Chu Du hẳn đã thành tựu Hỗn Nguyên.

Sau đó vừa định đến Hồng Hoang chúc mừng một phen, lại cũng cảm nhận được dị động trong Hỗn Độn.

Nữ Oa cũng vừa mới trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân không lâu, tự nhiên không biết chứng đạo Hỗn Nguyên ở Hồng Hoang sẽ có lôi kiếp xuất hiện, chỉ cảm thấy ba động trong Hỗn Độn đặc biệt rõ ràng, liền rời khỏi Oa Hoàng Cung bay về phía dị động.

Mà khi Nữ Oa đến, Chu Du cũng đã độ xong lôi kiếp.

Nữ Oa thấy Chu Du lơ lửng giữa không trung, tỏa ra nguyên thần chi lực mới phát hiện mình lại không thể cảm nhận được cảnh giới của Chu Du, cũng càng thêm kinh ngạc.

Mặc dù biết Chu Du đã tấn thăng Hỗn Nguyên, nhưng không biết Chu Du vừa đột phá thực lực đã mạnh mẽ đến như vậy.

Sau đó cũng mang theo nghi hoặc mà lên tiếng.

Dù sao Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại còn dựa vào đại công đức mới thành tựu Hỗn Nguyên, tự nhiên so với tầng thứ Hỗn Nguyên chân chính có phần không bằng.

Mà Chu Du lại đã pháp thể song song đột phá Hỗn Nguyên, hơn nữa tu vi còn là cảnh giới Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên, tự nhiên sẽ không bị Nữ Oa nhìn ra thực lực.

Chu Du nghe thấy giọng nói từ xa cũng dừng bước, nhìn Nữ Oa đang chậm rãi bước tới, cũng mỉm cười. "Nữ Oa sư muội!" "Không ngờ sư huynh thành tựu Hỗn Nguyên nhanh đến vậy, trước kia khi ta

thành Thánh, thấy sư huynh đã trảm tam thi còn vô cùng kinh ngạc, không ngờ hôm nay sư huynh đã thành tựu Hỗn Nguyên!" Nữ Oa một trận cảm khái. "Sư huynh thực sự khiến Nữ Oa có chút kinh ngạc!" Chu Du nghe vậy, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, sau đó nói: "Nữ Oa sư muội, quá khen rồi, sư huynh tuy thành tựu Hỗn Nguyên, nhưng vẫn chậm hơn muội một bước!" "Không có sư huynh giúp đỡ, ta làm sao thành tựu Hỗn Nguyên, thiên phú của sư huynh vượt xa bọn ta, trước kia ta còn đang nghĩ lúc khai tịch Oa Hoàng Thiên sao lại không thấy sư huynh tồn tại?" Chu Du nghe xong cũng đáp: "Thực ra là sư huynh có chút cảm ngộ, cho nên mới vắng mặt!" Chu Du đương nhiên sẽ không nói ra nguyên nhân thực sự, sau đó tiếp tục nói: "Cơ duyên thành Thánh của ta cũng là trùng hợp, Nữ Oa sư muội có biết về tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc không?" Nhân tộc dù sao cũng là Nữ Oa tạo ra, tuy mình có góp không ít công sức, nhưng có một số chuyện cũng không thể giấu diếm, ví dụ như tín ngưỡng chi lực này.

Vì Nhân tộc tín ngưỡng Chu Du, nên số người tín ngưỡng Nữ Oa sẽ giảm đi.

Lúc này Nữ Oa không rõ lắm, Chu Du mới nói rõ, vạn nhất sau này vì tín ngưỡng mà xuất hiện hiềm khích thì không hay.

Nhưng Chu Du hiện tại đã thành tựu Hỗn Nguyên, sau này tín ngưỡng chi lực cũng không có tác dụng lớn lắm, dù sao Chu Du không cần dựa vào tín ngưỡng chi lực để tiếp tục tiến bộ. "Sư huynh cũng có thể cảm nhận được sao?" Nữ Oa vốn tưởng chỉ có mình mới biết, bây giờ nghe Chu Du nói vậy cũng có vẻ mặt ngạc nhiên. "Nhân tộc dù sao cũng có một phần tâm huyết của ta, cho nên ta cũng có thể hấp thu tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, cũng vì tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc mà ta mới xuất hiện cơ duyên, thuận lợi thành tựu Hỗn Nguyên!" "Thì ra là vậy!" Nữ Oa nghe vậy mới có vẻ mặt bừng tỉnh, dù sao trên người Nữ Oa tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc cũng không

ít. "Còn phải cho sư muội biết, tín ngưỡng chi lực tuy là vô tận, nhưng không thể dễ dàng sử dụng, có thể dùng để tham ngộ, nhưng không thể trực tiếp chuyển hóa thành tu vi!" Nữ Oa dù sao cũng là Thánh Mẫu của Nhân tộc, Chu Du cũng không hy vọng đến lúc đó vì tín ngưỡng của Nhân tộc mà gây ra phiền toái cho Nữ Oa. "Sư huynh sao lại nói vậy?" Nữ Oa tuy chưa sử dụng tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, nhưng cũng có suy nghĩ trong lòng, lúc này nghe Chu Du nói vậy tự nhiên có chút khó hiểu. "Nữ Oa sư muội đã cảm nhận được tín ngưỡng chi lực, tất nhiên sẽ biết tín ngưỡng chi lực tuy thuần khiết, nhưng cũng chứa đựng ý niệm của chúng nhân trong Nhân tộc, nếu dễ dàng sử dụng, thế tất sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến việc tu hành sau này!" Nữ Oa lúc này mới có chút sợ hãi, may mà mình chưa sử dụng, lập tức cúi người hành lễ với Chu Du. "Đa tạ sư huynh chỉ điểm, nếu không Nữ Oa đã phải chịu khổ rồi!" "Không cần như vậy, tuy nói đối với Thánh Nhân chúng ta, những ý niệm này không gây hại, nhưng tích tụ nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến việc tham ngộ Đại Đạo, nếu muốn dùng tín ngưỡng chi lực, vẫn cần phải cẩn thận!" Chu Du nhận được tín ngưỡng của Nhân tộc, cũng coi như chiếm mất phần của Nữ Oa, cho nên đối với Nữ Oa cũng đặc biệt quan tâm. "Nữ Oa xin ghi nhớ!" Sau đó Chu Du cũng xua tay, hỏi: "Sư muội có muốn cùng ta trở về Hồng Hoang không!" "Sư huynh đi trước đi, Nữ Oa được sư huynh chỉ điểm có chút thu hoạch!" "Được!" Thân hình Chu Du lóe lên, cũng biến mất trong Hỗn Độn.

Nữ Oa nhìn bóng dáng biến mất của Chu Du, đối với Chu Du cũng càng thêm kính bội.

Chương 120

Bởi vì Chu Du tuy là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng không có Hồng Mông Tử Khí lại có thể trực tiếp đột phá, đây là cần có đại nghị lực mới có thể thành tựu.

Nữ Oa tấn thăng Thiên Đạo Thánh Nhân, mới biết độ khó của việc thành tựu Hỗn Nguyên, cũng như năng lực của Hỗn Nguyên, cho nên mới kính bội Chu Du như vậy.

Không lâu sau, Nữ Oa cũng thu lại tâm tư, đi về phía Oa Hoàng Thiên, nghe xong một phen lời của Chu Du, sự coi trọng của Nữ Oa đối với Nhân tộc lại tăng thêm mấy phần.

Thiên địa nhân vật chính đã được định sẵn, sự kỳ dị tự nhiên không bình thường, Nữ Oa cũng muốn thu hoạch nhiều hơn.

Bên này Chu Du trở lại Hồng Hoang, ngay khoảnh khắc đầu tiên trở lại, Chu Du liền cảm giác được một luồng khí tức quen thuộc truyền đến, Chu Du liền không chống cự, trực tiếp bị đạo pháp lực này kéo vào một không gian độc lập.

Không gian này mờ mịt một mảnh, lại không hề có chút ba động nào, Chu Du ngoại trừ cảm nhận được khí tức quen thuộc, cũng không thấy có người tồn tại. "Không ngờ nhanh như vậy ngươi đã thành tựu Hỗn Nguyên!" "Bái kiến Sư tôn!" Thì ra đạo khí tức này chính là Đạo Tổ Hồng Quân, tuy lúc này đã thân hợp Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân cũng không hoàn toàn dung nhập vào Thiên Đạo, vẫn còn có ý thức của bản thân, chỉ là chỉ có thể cảm ngộ Thiên Đạo, không có sức ra tay mà thôi.

Mà Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên, ý thức của Hồng Quân cũng được Thiên Đạo buông lỏng, Hồng Quân lúc này mới có thể nhiếp

Chu Du đến.

Cảm nhận được khí tức của Hồng Quân trong không gian, Chu Du cũng chân thành nói: "Tất cả đều là do Sư tôn tài bồi!" "Ta có cho ngươi tiên thiên chí bảo đâu, ha ha!" "Sư tôn biết rồi!" Chu Du vẻ mặt kinh ngạc, xem ra Hồng Quân đã mượn lực lượng Thiên Đạo để cảm nhận được lực lượng Hỗn Độn Châu trên người mình, nhưng Chu Du cũng không hề lo lắng, dù sao Hồng Quân sẽ không động tâm tư gì với tiên thiên chí bảo. "Trước khi thân hợp Thiên Đạo ta còn đang nghĩ ngươi sẽ thành đạo vào lúc nào, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy!

Bây giờ đã thành tựu Hỗn Nguyên, vậy những cảm ngộ này của ta có thể giao cho ngươi rồi!" Chu Du nghe vậy liền cảm nhận được trong không gian xuất hiện một đám mây đạo, rơi xuống phía mình, Chu Du cũng buông bỏ Hỗn Nguyên chi lực bên ngoài thân, sau đó liền ý thức được đây là những thu hoạch của Hồng Quân khi tham ngộ Thiên Đạo. "Đa tạ Sư tôn!

Đệ tử nhất định sẽ nghĩ cách để Sư tôn thoát ly Thiên Đạo!" Chu Du cảm nhận được sự quan tâm của Hồng Quân, trong lòng cũng có chút chua xót, hô lên trong không gian. "Si nhi!!!" "Dị tượng thành Thánh sẽ không cho ngươi, nếu đã muốn làm thì cứ làm đi!" Lời Hồng Quân vừa dứt, cả không gian liền tan biến, mà Chu Du cũng lại xuất hiện trong Hồng Hoang, xem ra thời gian Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo đã hết.

Cảm nhận được khí tức của Hồng Quân tan đi, Chu Du càng thêm kiên định đạo tâm.

Chu Du lơ lửng trên không, thu liễm toàn thân khí tức, phát hiện quả nhiên không có dị tượng thành Thánh, bèn trực tiếp lóe mình trở về Bồng Lai. ...

Trở lại Bồng Lai, Chu Du ngồi ngay ngắn trên điện, tuy không tỏa

ra khí tức Hỗn Nguyên, nhưng cũng khiến cả đại điện tràn ngập đạo uẩn vô biên.

Dù sao lúc này Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên, dù không cố ý làm vậy, nhưng nhất cử nhất động của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều là 'Đạo'.

Lúc này trong đầu Chu Du cũng gợn lên từng gợn sóng.

Từ một người phàm ở kiếp trước, đến Hỗn Nguyên Thánh Nhân hiện tại, tuy từng bước đi tới không gặp mấy trắc trở, nhưng Chu Du biết mình cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Dựa vào ký ức kiếp trước để chiếm được tiên cơ trong Hồng Hoang, mới có được thu hoạch như vậy, nhưng vẫn còn khá xa so với mục tiêu Hỗn Nguyên Vô Cực của mình.

Dù sao chỉ khi mình trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực, mới có thể giúp lão sư Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Cảnh giới Hỗn Nguyên chẳng qua chỉ là tiến gần hơn một chút đến phương hướng này.

Nếu bây giờ mình đã trở thành đệ nhất nhân Hồng Hoang, vậy có thể đẩy nhanh bố cục, để Hồng Hoang phát triển thành Hồng Hoang trong lý tưởng của mình, sẽ không bao giờ xuất hiện cảnh Bất Chu Sơn gãy, trời sập đất lún.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Du cũng kiên định thêm mấy phần.

Mà muốn hoàn thành suy nghĩ của mình, chỉ dựa vào một mình vẫn chưa đủ.

Phải biết rằng đợi đến khi Vu Yêu quyết chiến, những người được trời định đều sẽ thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân.

Các vị Thánh Nhân không muốn Vu Yêu hai tộc uy hiếp địa vị, tất

nhiên sẽ khiến đại kiếp phát triển theo hướng thảm liệt hơn, cho đến khi Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương, gánh trên lưng nghiệp lực vô biên không còn sức uy hiếp Thánh Nhân nữa mới dừng lại.

Chu Du tuy không để ý đến suy nghĩ của bọn họ, nhưng việc mấy người này thành Thánh là không thể tránh khỏi, nhưng nếu muốn để Vu Yêu phá hoại Bất Chu, vậy thì Chu Du phải ra tay.

Hiện tại trong Bồng Lai, Long tộc đã có hơn năm trăm vị Đại La Kim Tiên, thậm chí Chuẩn Thánh cũng đã xuất hiện hai vị, nhưng Chu Du vẫn cảm thấy chưa đủ, còn phải nâng cao tu vi.

Để tránh cho đông đảo Long tộc và Hồng Hoang thiên địa dính líu quá nhiều, Chu Du định luyện hóa lại tiên đảo Bồng Lai, sau đó trực tiếp chuyển hóa Hỗn Độn chi lực từ trong Hỗn Độn.

Như vậy cũng có thể tránh cho đám người Long tộc hấp thu quá nhiều tiên thiên linh khí của Hồng Hoang, kết hạ nhân quả lớn hơn với Hồng Hoang thiên địa.

Dù sao chúng sinh Hồng Hoang sống trong Hồng Hoang, hấp thu thiên địa linh khí, thì sẽ kết hạ nhân quả với thiên địa, khi đại kiếp xuất hiện sẽ không thể tránh khỏi việc bị cuốn vào.

Lập tức trong tay Chu Du xuất hiện tấm bia đá trấn đảo Bồng Lai, sau đó lóe mình xuất hiện bên ngoài Hỗn Độn đại trận của Bồng Lai.

Bên trong Hỗn Nguyên Đạo Thể, Hỗn Nguyên chi lực điên cuồng dũng động, sau đó theo hai tay Chu Du tỏa ra, trực tiếp bao bọc toàn bộ Bồng Lai.

Cho đến khi toàn bộ Hỗn Nguyên chi lực dung nhập vào Bồng Lai, sau đó Chu Du thấy vậy cũng nguyên thần khẽ động, một đường hầm không gian liền xuất hiện trước mặt Chu Du.

Chu Du đưa tay ra vơ lấy, từng đoàn Hỗn Độn chi lực liền xuất

hiện trong tay Chu Du.

Chu Du thấy Hỗn Độn chi lực xuất hiện, sau đó cũng tiện tay dung nhập Hỗn Độn chi lực vào Bồng Lai.

Cuối cùng, mỗi một nơi trong Bồng Lai đều được Hỗn Nguyên chi lực và Hỗn Độn chi lực bao phủ, lúc này liền nghe Chu Du nói: "Ngưng!!!" Vô số đạo Hỗn Nguyên chi lực và Hỗn Độn chi lực kết hợp, sau đó triệt để dung hợp với mỗi một nơi trong Bồng Lai.

Chu Du muốn dùng thủ đoạn luyện khí để trực tiếp tái tạo toàn bộ Bồng Lai, muốn Bồng Lai trở thành một dạng linh bảo, không chỉ có công năng độc đáo, mà còn tiện lợi hơn cho việc di chuyển.

Mặc dù không biết tiên đảo Bồng Lai sẽ biến thành một kiện linh bảo như thế nào, nhưng Chu Du cho rằng sau khi tiên đảo Bồng Lai thành hình, ít nhất cũng phải mạnh hơn cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Mà theo Hỗn Nguyên chi lực trong cơ thể Chu Du không ngừng tuôn ra, địa mạo của tiên đảo Bồng Lai cũng ngày càng vững chắc, năng lực phòng ngự được nâng cao đáng kể.

Trước kia phòng ngự của Bồng Lai đều dựa vào Hỗn Độn đại trận, địa mạo bên trong không khác biệt nhiều so với đại địa Hồng Hoang.

Tùy tiện một Chuẩn Thánh cũng có thể gây ra tổn hại cực lớn, thậm chí nếu không có Hỗn Độn đại trận, Chuẩn Thánh còn có thể trực tiếp hủy diệt Bồng Lai.

Chu Du cũng nhân cơ hội này, trực tiếp hóa tiên đảo Bồng Lai thành pháp bảo, nâng cao năng lực phòng ngự của Bồng Lai, như vậy không chỉ ý tưởng kết nối với Hỗn Độn của mình có thể thực hiện, mà cả Bồng Lai cũng sẽ hóa thành một kiện trọng bảo phòng ngự vô biên.

Chúng nhân Long tộc trong Bồng Lai đều bị sự biến hóa của Bồng Lai làm cho kinh ngạc, lần lượt đi ra khỏi nơi ở của mình, đến hòn đảo trung tâm của Bồng Lai.

Nhìn thấy linh khí trong Bồng Lai trở nên cuồn cuộn, cũng há to miệng, không biết Chu Du đã làm gì.

Nhưng chúng nhân thấy cảnh tượng như vậy, cũng bị uy lực của Chu Du làm cho chấn động.

Bồng Lai có Hỗn Độn chi lực và Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du gia trì, cũng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng thậm chí trực tiếp trở thành hình dạng một hòn đảo nhỏ mini, rơi thẳng xuống trước mặt Chu Du.

Chu Du nhìn Bồng Lai nhỏ như lòng bàn tay cũng trong lòng vui mừng, như vậy mới là thứ mình muốn, tay không ngừng kết ấn, sau đó từng đạo cấm chế trận pháp được ấn vào trong Bồng Lai trước mặt Chu Du.

Mà Bồng Lai mini cũng không ngừng biến hóa, tiên thiên đạo uẩn trên đó ngày càng nồng đậm, thậm chí cuối cùng cả Bồng Lai đều bị tiên thiên linh khí bao phủ.

Nhìn từ xa chỉ thấy một khối tiên thiên linh khí nồng đậm đến cực điểm, cũng không thấy được hình dạng gì của tiên đảo Bồng Lai.

Chương 121

Chu Du biết sắp thành công, động tác trong tay cũng nhanh hơn.

Sau đó đem cấm chế của Hỗn Độn đại trận trực tiếp ấn vào thiên địa Bồng Lai.

Trước kia Hỗn Độn đại trận trong Bồng Lai còn cần người thúc đẩy mới có thể bộc phát năng lực mạnh nhất, chống đỡ công kích của Chuẩn Thánh.

Bây giờ qua tay Chu Du luyện hóa, toàn bộ Hỗn Độn đại trận đều dung nhập vào mỗi một nơi của Bồng Lai, hơn nữa Hỗn Độn đại trận sau khi luyện hóa có thể trực tiếp kết nối với Hỗn Độn, năng lực chuyển hóa Hỗn Độn chi khí cũng được tăng cường thêm một bước.

Có Hỗn Độn chi khí liên tục gia trì, bây giờ tiên đảo Bồng Lai ngay cả một đòn toàn lực của Thánh Nhân cũng có thể đỡ được mấy lần, có thể thấy Hỗn Độn đại trận hiện nay mạnh đến mức nào.

Hơn nữa, theo Hỗn Độn đại trận được ấn vào thiên địa Bồng Lai, tiên thiên linh khí trong Bồng Lai cũng không ngừng tăng lên, bây giờ không cần linh khí của Hồng Hoang thiên địa cũng đủ cung cấp cho vô số tu sĩ trong Bồng Lai tu hành.

Đến đây, tiên đảo Bồng Lai mới thực sự trở thành hình dạng trong lòng Chu Du.

Chu Du nhìn tiên đảo Bồng Lai đã được luyện hóa lại cũng mừng rỡ từ đáy lòng.

Dù sao lần này không chỉ tăng cường đáng kể phòng ngự của Bồng Lai, mà Bồng Lai còn có thể không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn chi khí thành tiên thiên linh khí.

Dù có đặt Bồng Lai trực tiếp vào Hỗn Độn, đông đảo tu sĩ cũng có thể an nhiên tu hành, chỉ là ở trong Hỗn Độn, độ khó để tu sĩ tham ngộ Đại Đạo sẽ tăng lên mà thôi.

Bây giờ có Hỗn Độn chi khí liên tục, Bồng Lai cũng sẽ không còn thiếu tiên thiên linh khí, dù cho vạn nhất Chu Du không ngăn cản được kết cục của Vu Yêu, thì Bồng Lai cũng sẽ không hóa thành hậu thiên, đây chính là năng lực của Thánh Nhân, tái tạo thiên địa.

Chu Du thấy Bồng Lai đã hoàn toàn ổn định, cũng thu tiên đảo Bồng Lai lúc này vào tay, nhìn ngắm hồi lâu.

Tuy có chút khác biệt so với suy nghĩ trước đây của Chu Du, tiên đảo Bồng Lai bây giờ vừa giống linh bảo lại vừa không giống linh bảo.

Nói không phải linh bảo là vì Bồng Lai lúc này, không chỉ phòng ngự sánh ngang tiên thiên chí bảo, mà còn có thể hấp thu Hỗn Độn chi khí để chuyển hóa.

Nhưng nói Bồng Lai là linh bảo, nó lại không có chân linh như linh bảo thông thường.

Nhưng Chu Du cũng hiểu, nếu tiên đảo Bồng Lai thực sự được mình luyện hóa thành cấp bậc linh bảo, vậy chắc chắn cũng là tồn tại sánh ngang cực phẩm, mà Thiên Đạo sẽ không cho phép chân linh của cực phẩm linh bảo xuất hiện trong Hồng Hoang, cho nên Bồng Lai mới biến thành bộ dạng hiện tại.

Nhưng Chu Du cũng không quá để ý, dù sao tuy muốn luyện hóa tiên đảo Bồng Lai thành một kiện linh bảo thật sự cũng không phải để sử dụng, mà là để bồi dưỡng đám người Long tộc, hiện tại như vậy đã thỏa mãn suy nghĩ của mình là được.

Huống hồ hiện tại tiên đảo Bồng Lai cũng không khác gì linh bảo!

...

Chu Du nhìn tiên đảo Bồng Lai đã được luyện hóa lại một lúc, trong lòng cũng vui vẻ.

Nhưng tuy mình đã là Hỗn Nguyên Đại La, nhưng ở trong Hồng Hoang vẫn không có cách nào nắm giữ tất cả.

Sau đó liền đặt Bồng Lai mini trong tay về chỗ cũ, chỉ thấy tiên đảo Bồng Lai hình dạng mini đột nhiên lớn lên, không khác gì lúc trước.

Chỉ là bây giờ trên Bồng Lai huyền quang tứ tán, đầy ắp đạo uẩn, người nhìn thấy liền cảm thấy đây là một nơi vô thượng tiên thiên động thiên phúc địa.

Mà Chu Du lóe mình cũng tiến vào Bồng Lai, cảm nhận được tiên thiên linh khí càng thêm nồng đậm và đang không ngừng tăng lên cũng thầm gật đầu.

Sau đó, giọng nói của Chu Du truyền khắp Bồng Lai, đám tiểu bối Long tộc cũng đều cúi đầu bái lạy, chuẩn bị nghe đạo.

Chu Du chuẩn bị lần đầu tiên giảng đạo sau khi thành tựu Hỗn Nguyên, nhưng cũng không giới hạn trong Bồng Lai, theo giọng nói của Chu Du hạ xuống, trong nguyên thần của chúng nhân Đông Hải Long tộc cũng đều nhận được giọng nói của Chu Du.

Lập tức Chúc Long liền dẫn theo chúng nhân long cung đến Bồng Lai, trên người đám người Chúc Long có Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du, tự nhiên có thể tìm được Bồng Lai.

Mọi người đi vào Bồng Lai, mới kinh ngạc nhận ra Bồng Lai lúc này lại thay đổi bộ dạng.

Lần trước mọi người đến Bồng Lai, lúc đó Chu Du vừa mới tìm thấy Bồng Lai không lâu.

Tuy cũng là động thiên phúc địa đỉnh tiêm, mọi người tuy kinh diễm kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức chấn kinh cực độ, nhưng lúc này đến Bồng Lai, lại là vẻ mặt ngạc nhiên, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Lúc này trong Bồng Lai tiên thiên linh khí dư dả vô cùng, hơn nữa trong tiên thiên linh khí còn ẩn chứa một chút Hỗn Độn chi lực nhu hòa, đối với tu sĩ trên cảnh giới Đại La thì không gì thích hợp hơn, mọi người tự nhiên là vô cùng chấn kinh.

Chưa đợi mọi người hoàn hồn, Chu Du phất tay một cái liền nhiếp mọi người đến hòn đảo trung tâm của Bồng Lai, sau đó nhắm chặt hai mắt, không quản tình hình bên dưới trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Mọi người tuy không biết tại sao Bồng Lai lại xảy ra biến hóa như vậy, nhưng nghe Chu Du giảng đạo cũng đều tự ngồi xuống bắt đầu nghe đạo.

Đại La Kim Tiên của Long tộc nghe đạo tự nhiên không biết cảnh giới của Chu Du ra sao, nhưng đám người Chuẩn Thánh sau khi nghe Chu Du giảng đạo một lát, cũng đều nhìn nhau, hiển nhiên là biết cảnh giới của Chu Du đã đến mức độ không thể lường được, nghi ngờ Chu Du đã không còn xa thành đạo.

Tại sao mọi người không cho rằng Chu Du đã chứng đạo Hỗn Nguyên, là vì dù sao mấy người cũng chỉ nghe qua ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ Hồng Quân, lúc này cảnh giới của Chu Du và Đạo Tổ Hồng Quân vẫn có chênh lệch, cho nên mọi người tự nhiên không cho rằng Chu Du đã thành đạo, huống hồ trong Hồng Hoang cũng không có dị tượng.

Lúc này Chu Du cũng không tỏa ra khí tức trên người, mọi người cũng chỉ có thể suy đoán.

Chu Du cũng không định nói cho mọi người biết cảnh giới của

mình ngay bây giờ, mà chuẩn bị đến lúc Vu Yêu quyết chiến sẽ cho mấy người còn lại một bất ngờ, chỉ không biết đến lúc đó là kinh hỉ hay kinh hãi.

Chu Du giảng đạo liền mấy năm, mà lúc này trong Hồng Hoang cũng bắt đầu có biến hóa. ...

Lúc này trong Thiên Đình, Đế Tuấn vẻ mặt căng thẳng, nhìn về phía Hi Hòa điện không xa.

Mà Thái Nhất đi theo bên cạnh, nói với Đế Tuấn: "Huynh trưởng không cần lo lắng, tẩu tử tất sẽ bình an!" "Ta biết Hi Hòa cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng tu vi càng cao, hậu duệ xuất hiện càng khó, hiện tại Hi Hòa đã có thai, ta cũng có chút căng thẳng!" Đế Tuấn không ngừng xoa nắn Hà Đồ Lạc Thư trong tay, có thể thấy được sự cấp bách trong lòng.

Thì ra là Hi Hòa có tin vui, hậu duệ của Đế Tuấn sắp ra đời, hẳn là mười con tiểu Kim Ô kia!

Lúc này Thái Nhất cũng thu liễm tâm tư, suy nghĩ một lát rồi nói với Đế Tuấn: "Huynh trưởng còn một việc nữa, nếu cháu trai của ta sắp ra đời, vậy cũng nên tìm một nơi để chúng nó tu hành cho tốt!" "Thái Dương là nơi ngươi và ta sinh ra, chẳng lẽ không được sao?" Đế Tuấn nghe vậy cũng có chút không hiểu, quay đầu nhìn Thái Nhất.

"Huynh trưởng và ta là do Thái Dương hóa thành, đã chiếm không ít khí vận của Thái Dương, Thái Dương tuy thích hợp, nhưng vì tương lai của bọn trẻ, vẫn nên tìm một nơi có khí vận!" "Ừm..." Đế Tuấn nghe xong lời của Thái Nhất cũng có chút trầm mặc, dù sao vừa mới làm cha có một số chuyện vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Thái Dương tuy đối với tu sĩ tu hành tiên thiên hỏa chi nhất đạo cực kỳ có lợi, nhưng Thái Dương Tinh đã có chủ, bọn trẻ nếu muốn thành công đột phá Chuẩn Thánh, vẫn phải tìm một nơi khí vận phồn

thịnh.

"Thái Nhất có ý kiến gì không?" Đế Tuấn biết Thái Nhất đã nói ra được mưu tính như vậy, chắc chắn đã có dự định.

Tuy không biết Thái Nhất trở nên thâm sâu như vậy từ khi nào, nhưng cũng có chút vui mừng, dù sao tính tình Thái Nhất có phần lỗ mãng, đương nhiên đây là Đế Tuấn cảm thấy vậy.

"Huynh trưởng còn nhớ Đông Vương Công không?" Đế Tuấn nghe vậy, trong lòng cũng hiện lên một bóng hình, sau đó cũng có chút tức giận!

"Đạo Tổ sắc phong Nam Tiên Chi Thủ, ta sao lại không biết, nếu không phải hắn, hai chúng ta lúc đó cũng sẽ không gây xung đột với Chu Du, mất hết cả mặt mũi!" "Nam Tiên Chi Thủ, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ không đồng ý đâu, ta thấy hắn cũng không kéo dài được bao lâu, Thái Nhất nhắc đến hắn làm gì!" Đế Tuấn vẻ mặt khinh thường.

"Đông Vương Công cuồng vọng, còn thật sự muốn trở thành Nam Tiên Chi Thủ của Hồng Hoang, nếu hắn đã có thù cũ với Yêu tộc chúng ta, lại còn chọc giận chúng nộ, vậy vùng đất Thang Cốc kia nên thuộc về các cháu trai rồi!" "Ngươi muốn công hạ Thang Cốc?" Đế Tuấn có chút kinh ngạc, sau đó liền hỏi.

"Lần trước không thể diệt được Đông Vương Công chẳng qua là để hắn chạy thoát đến phường thị của Long tộc, chọc đến Chu Du, lần này Yêu tộc chúng ta có Chu Thiên Tinh Đấu khóa chặt, một kích là có thể trực tiếp khiến hắn vẫn lạc!" Thái Nhất nhớ lại chuyện trước kia bị Chu Du trọng thương liền có chút rùng mình, nếu không có Đế Tuấn dẫn người đến cứu, e rằng mình đã không thể trở về Thiên Đình.

Cho nên đối với Đông Vương Công càng thêm oán hận, lúc này

Yêu tộc đã có đại trận trấn tộc, một kích có thể trực tiếp đánh trọng thương Đông Vương Công, Thái Nhất đương nhiên sẽ không nhẫn nhịn Đông Vương Công nữa, chỉ là chưa có cơ hội ra tay.

Hiện tại hậu duệ của Đế Tuấn sắp ra đời, cần một phúc địa có khí vận hội tụ, Thang Cốc của Đông Vương Công đã trở thành lựa chọn tốt nhất.

Chương 122

Hơn nữa trong Thang Cốc còn có một trong thập đại tiên thiên linh căn là Phù Tang Thụ, đối với tồn tại tu hành chí dương chi đạo càng là thần vật, Thái Nhất tự nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này.

Hơn nữa Đông Vương Công ỷ vào được Đạo Tổ sắc phong, càng thêm kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không có ai giúp hắn.

Đế Tuấn suy nghĩ một lát, sau đó nói với Thái Nhất: "Việc này khả thi, ta triệu tập mọi người trước, chúng ta nghĩ xem làm thế nào để một kích định đoạt!" "Được!" Lập tức Đế Tuấn liền triệu tập chúng nhân Yêu tộc, tại Lăng Tiêu Bảo Điện bắt đầu thương nghị việc này.

"Đông Vương Công đối với Yêu tộc chúng ta oán hận cực lớn, hiện tại lại ỷ vào được Đạo Tổ sắc phong mà diễu võ dương oai trong Hồng Hoang, ta muốn xuất binh đánh Thang Cốc, các vị có kiến giải gì!" Mọi người đối với Đông Vương Công không có ấn tượng tốt, hơn nữa đối với danh hiệu Nam Tiên Chi Thủ này cũng cực kỳ bất mãn, tự nhiên sẽ không phản đối.

"Bệ hạ, chúng thần không có ý kiến, chỉ là lần này nên để ai xuất chinh?" Trong điện, Bạch Trạch tiến lên nói, Yêu tộc tuy không địch lại Vu tộc, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận một khi xuất ra, Hồng Hoang có thể nói là vô địch, Bạch Trạch đối với Yêu tộc vô cùng tự tin, cho nên trực tiếp tiến lên.

"Lần này ta hạ giới, lần trước không thể trực tiếp khiến Đông Vương Công vẫn lạc, lần này xem hắn còn chạy đi đâu!" Thái Nhất trực tiếp tiếp lời Bạch Trạch.

Mọi người thấy Thái Nhất lên tiếng cũng lần lượt gật đầu, quả thực luận về thực lực cá nhân Thái Nhất là người mạnh nhất Yêu tộc,

huống hồ còn có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, lần này có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, cũng sẽ không xảy ra tình huống như lần trước.

"Triệu tập chúng yêu, tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, ta ở Thiên Đình trợ Thái Nhất một tay!" "Vâng!" Mọi người vội vàng rời đi, trực tiếp triệu tập thuộc hạ của mình, tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu đại trận ngay bên ngoài Thiên Đình.

Mặc dù là ở Thiên Đình, cách xa đại địa Hồng Hoang, nhưng Chu Thiên tinh thần chi lực trong Thiên Đình vô cùng nồng đậm, đại trận cũng tăng thêm mấy phần uy lực, trực tiếp khóa chặt Đông Vương Công, một kích hạ xuống cũng sẽ không có bất kỳ sinh cơ nào, cho nên chúng yêu cũng không hạ giới, phòng ngừa Vu tộc cản trở, chỉ có Thái Nhất dẫn theo mấy người tiến về Thang Cốc ở Đông Hải. ...

Bên này Thái Nhất đã xuất phát tiến về đại địa Hồng Hoang, trên Thiên Đình, Hi Hòa cũng đã sinh cho Đế Tuấn mười con tiểu Kim Ô.

Những con Kim Ô mới sinh đều có mắt màu vàng đỏ, dưới chân có ba móng vuốt sắc bén, trên bộ lông màu vàng kim lấp lánh từng tia Thái Dương Chân Hỏa.

Thấy mười con Kim Ô ra đời, Đế Tuấn cũng vui mừng khôn xiết.

Dù sao tư chất của mười con Kim Ô cũng đều rất cao, Đế Tuấn thấy Kim Ô ra đời, cũng vội vàng chuyển ánh mắt về phía đám người Thái Nhất, hy vọng Thái Nhất có thể nhanh chóng chiếm được Thang Cốc.

Lần này Thái Nhất hạ giới cũng không hề phô trương, dù sao lúc này Vu tộc ở Hồng Hoang cũng đang chỉnh đốn binh mã, vạn nhất chưa đến được Thang Cốc đã bị Vu tộc phát hiện thì không hay.

Mặc dù Đạo Tổ đã nói rõ Vu Yêu không được gây sự, nhưng với

đầu óc của Vu tộc thì chưa chắc đã nghe.

Chuyến đi này của Thái Nhất vốn đã định là đánh nhanh thắng nhanh, tự nhiên cũng sẽ không gây thêm chuyện.

Cho nên từ Thiên Đình ra ngoài, Thái Nhất trực tiếp bao bọc chúng nhân Yêu tộc, hóa thành kim quang bắn thẳng về phía Đông Hải.

Trên bầu trời Đông Hải lóe qua một đạo kim quang chói mắt, nhưng cũng không có nhiều người chú ý.

Dù sao Hồng Hoang thực sự quá lớn, các loại dị tượng cũng xuất hiện không ngừng, dù người bình thường có thấy cũng sẽ không ai muốn tìm hiểu ngọn ngành, dù sao lòng hiếu kỳ cũng sẽ hại chết người.

Trên Đông Hải, trong Bồng Lai, Chu Du đang giảng đạo cũng cảm nhận được một luồng khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ, nguyên thần quét qua liền biết là ai.

"Thái Nhất đến Đông Hải làm gì?" Chu Du cũng có chút không hiểu, theo lý mà nói, Đông Hải có sự tồn tại của Chu Du, đối với Yêu tộc không nói là cấm địa, nhưng cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện, tại sao bây giờ Thái Nhất lại đến Đông Hải?

Lập tức đạo nguyên thần chi lực này cũng từ xa theo sau đám người Thái Nhất.

Chu Du hiện là Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên, chỉ là lúc thành đạo không xảy ra dị tượng, không được phần lớn người Hồng Hoang biết đến, tự nhiên sẽ không bị một Chuẩn Thánh như Thái Nhất phát hiện hành tung.

Đạo nguyên thần chi lực này đi theo Thái Nhất đến đạo trường của Đông Vương Công, Chu Du liền biết đã xảy ra chuyện gì, tất là Thái Nhất đến tính sổ cũ.

Lần trước Đông Vương Công đại chiến với Thái Nhất, không địch lại nên chạy đến phường thị của Long tộc mới thoát được một kiếp, mà Thái Nhất vì công kích Long tộc cũng bị Chu Du mấy chiêu trọng thương, để lại một bóng ma tâm lý, càng không thể bỏ qua Đông Vương Công.

Hiện tại Vu Yêu đại chiến bị Đạo Tổ Hồng Quân ngăn cản, Thái Nhất sớm muộn cũng sẽ tìm đến Đông Vương Công.

Chu Du biết rõ ngọn ngành sự việc, nhưng cũng không có suy nghĩ gì, với Đông Vương Công lại không có giao tình gì, tự nhiên sẽ không ra tay cứu giúp.

Hơn nữa, Yêu tộc trong trận chiến này vì muốn đánh nhanh thắng nhanh tất nhiên sẽ xuất động Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, tuy Chu Du cũng muốn xem thử với thực lực Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên hiện tại của mình sẽ ra sao, nhưng vẫn chưa muốn bộc lộ toàn bộ thực lực.

Trên Tử Phủ Châu Thang Cốc, đám người Thái Nhất cũng đã đến.

Thái Nhất đến Tử Phủ Châu cũng không nói nhiều, trực tiếp tế Hỗn Độn Chung liền đập xuống Thang Cốc bên dưới.

Tiên thiên chí bảo xuất trận tự nhiên cũng thanh thế rất lớn, Đông Vương Công trong Thang Cốc cũng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, thân hình cũng run lên, sau đó vội vàng mở đại trận Tử Phủ Châu.

Theo Hỗn Độn Chung rơi xuống, đại trận Tử Phủ Châu cũng trực tiếp bị phá vỡ, dưới đại trận, chúng nhân Tử Phủ Châu cũng hộc máu tươi, trọng thương ngã xuống đất.

Mà Hỗn Độn Chung đánh vỡ đại trận cũng không rơi xuống, chuyến đi này của Thái Nhất là để chiếm cứ Thang Cốc, chứ không

phải muốn hủy diệt Thang Cốc, cho nên sau khi đánh vỡ đại trận liền thu lại mấy phần khí lực, trực tiếp để Hỗn Độn Chung lơ lửng trên Thang Cốc.

Bên dưới đại trận, Đông Vương Công tuy dựa vào đại trận tránh được một đòn, nhưng khí tức cũng có chút không ổn định, thấy đại trận Tử Phủ Châu đã bị phá, cũng vội vàng cầm lấy cực phẩm tiên thiên linh bảo trong tay, bay lên không trung.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc của Thái Nhất, Đông Vương Công cũng tức giận vô cùng.

"Thái Nhất, ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ sắc phong, ngươi muốn làm gì?" Nhìn khuôn mặt vì phẫn nộ mà vặn vẹo của Đông Vương Công, trên mặt Thái Nhất cũng xuất hiện mấy phần mỉa mai.

"Nam Tiên Chi Thủ, ngươi cũng chỉ có thể xưng bá ở cái Tử Phủ Châu nhỏ bé này mà thôi, ngươi thử xem trong Hồng Hoang có ai đồng ý không?" "Ngươi!" Đông Vương Công cũng bị chặn họng không nói nên lời, dù sao Đông Vương Công cũng biết trong Hồng Hoang có vô số đại năng, thậm chí còn có cả Thiên định Thánh Nhân tồn tại.

Đạo Tổ ban cho danh hiệu này, cũng là đặt mình lên giàn lửa.

Luận thực lực, mình chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, trong số các đại năng chỉ thuộc hàng thứ hai, chưa kể còn có mấy vị Thiên định Thánh Nhân sớm muộn gì cũng sẽ thành tựu Thánh Nhân chí tôn.

Nhưng Đông Vương Công cảm thấy nếu đã được Đạo Tổ sắc phong, vậy sau này mình tất nhiên sẽ trở thành Nam Tiên Chi Thủ thực sự, cho nên hành sự ít có kiêng dè, cũng chọc giận chúng nộ trong Hồng Hoang.

"Thái Nhất, bất kể ngươi nói thế nào, ta cũng là do Đạo Tổ sắc

phong, hôm nay ngươi lại đến Tử Phủ của ta muốn làm gì?" "Đông Vương Công, lần trước ngươi sỉ nhục Yêu tộc ta, vốn định để ngươi vẫn lạc tại chỗ, không ngờ vận khí của ngươi thật tốt, lại tìm được người giúp đỡ, còn chạy đến phường thị của Long tộc, hôm nay ngươi không có may mắn như vậy đâu!

Mau mau giao ra Thang Cốc, ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng!" "Thái Nhất ngươi không sợ Chu Du đạo hữu sao!" Thái Nhất nghe vậy, trong lòng có chút chột dạ, nhưng một lát sau cũng định thần lại.

"Đông Vương Công, ngươi tưởng ta không rõ sao.

Tuy ngươi và Long tộc cùng ở Đông Hải, nhưng không có liên hệ gì với Chu Du, dù hôm nay Chu Du có đến, Yêu tộc ta cũng phải chiếm lấy Thang Cốc của ngươi!" Đông Vương Công tự nhiên cũng là cáo mượn oai hùm, muốn dựa vào danh tiếng của đệ tử Đạo Tổ này để dọa Thái Nhất, nào ngờ Thái Nhất ỷ vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng không hề sợ hãi.

"Lẽ nào Thái Nhất ngươi không sợ Đạo Tổ trừng phạt!" "Nếu hôm nay ta đã đến đây, thì không sợ Đạo Tổ trừng phạt!" "Vậy thì thủ hạ kiến cao chiêu đi!" Đông Vương Công từ sau lần bị Thái Nhất trọng thương cũng đã tiềm tâm tu hành, tu vi cũng tăng lên, lúc này tuy có kiêng dè tiên thiên chí bảo của Thái Nhất, nhưng cũng đã có mấy phần tự tin.

Nghĩ rằng dù lần này không địch lại cũng có thể dễ dàng chạy thoát, bèn trực tiếp cầm tiên thiên linh bảo xông lên không trung, huống hồ là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ sắc phong, khí thế vẫn không thể mất.

Trên không trung, Thái Nhất thấy Đông Vương Công bay tới, lộ ra nụ cười khinh miệt.

"Chỉ sợ ngươi không đến!" Lập tức Hỗn Độn Chung trên Tử Phủ

Châu bay về tay Thái Nhất, Thái Nhất thúc đẩy pháp lực rót vào Hỗn Độn Chung, liền nghe trên Tử Phủ Châu Hỗn Độn Chung vang lên, mấy đạo công kích liền xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy Thái Nhất đã thúc đẩy tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung cũng kinh ngạc, dù sao vẫn có chút sợ hãi đối với kiện chí bảo này.

Nhưng lúc này công kích của chí bảo đã đến, cũng không cho phép Đông Vương Công suy nghĩ nhiều, chỉ có thể vận chuyển toàn thân pháp lực, thúc đẩy cực phẩm tiên thiên linh bảo bên cạnh để chống đỡ.

Mọi người chỉ thấy bên cạnh Đông Vương Công xuất hiện từng gợn sóng, sau đó lùi về trên Thang Cốc, khóe miệng còn có một vệt máu.

Vừa rồi tuy không phải là đòn toàn lực của Thái Nhất, nhưng cũng có bảy tám phần thực lực, hơn nữa Thái Nhất đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ trảm nhị thi, Đông Vương Công Chuẩn Thánh trung kỳ tự nhiên không phải là đối thủ.

Chương 123

Đông Vương Công tự nhiên cảm nhận được cảnh giới của Thái Nhất, lập tức nói với Thái Nhất trên trời: "Không ngờ ngươi đã tấn thăng hậu kỳ, lẽ nào Yêu tộc lại có khí vận như vậy!" "Khí vận của Yêu tộc ta không phải ngươi có thể hiểu, Đông Vương Công mau giao ra Thang Cốc, bó tay chịu trói!" "Hừ!

Thái Nhất hôm nay ta tuy không địch lại ngươi, nhưng cũng không phải ngươi muốn giữ là có thể giữ!" Đông Vương Công nói xong, liền muốn thúc đẩy khí huyết, một lần nữa chạy trốn, lúc này liền nghe trên không trung Thái Nhất mang theo một tia mỉa mai nói: "Biết ngay ngươi sẽ như vậy!

Chu Thiên Tinh Đấu khởi!" ...

Đông Vương Công đương nhiên biết uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nhưng trước đó tưởng rằng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc đã bị trọng thương ở Bất Chu Sơn, nên cũng không lo lắng.

Cho đến lúc này nghe Thái Nhất nói, trong lòng cũng dâng lên nỗi sợ hãi.

Phải biết rằng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc đều là kỳ trận của Hồng Hoang, được xưng là có thể chống lại Thánh Nhân, với tu vi Chuẩn Thánh của Đông Vương Công tự nhiên cũng không địch lại được.

Cảm nhận được mình đã bị Chu Thiên Tinh Đấu đại trận khóa chặt, Đông Vương Công hiểu rằng, mình đã không còn đường lui.

Lập tức dồn toàn bộ pháp lực vào tiên thiên linh bảo trong tay, chuẩn bị chống lại một kích này.

Chỉ thấy trên không Tử Phủ Châu đột nhiên tối sầm, sau đó một đạo tinh quang rơi xuống ngay trung tâm Thang Cốc nơi Đông Vương Công đang đứng.

"Nhất định phải đỡ được!" Tinh quang rơi xuống, thân ảnh của Đông Vương Công cũng bị tinh quang do Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bắn ra hoàn toàn bao phủ, không thấy được một chút thân ảnh nào.

Một lát sau, tinh quang cũng tan đi, mọi người định thần nhìn lại.

Chỉ thấy trên Tử Phủ Châu xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy, bên cạnh hố có một Đông Vương Công nằm bất động, không rõ sống chết.

Linh bảo bạn sinh của Đông Vương Công cũng đã vỡ nát, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lại kinh khủng đến vậy, một đạo tinh quang từ Thiên Đình rơi xuống lại trực tiếp đánh xuyên Tử Phủ Châu.

Mọi người đang kinh ngạc, lại phát hiện Đông Hải bên ngoài Tử Phủ Châu bắt đầu dâng lên sóng lớn, không ngừng va đập tứ phía.

Xem ra một kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, sau khi trọng thương Đông Vương Công, đã rơi xuống đáy biển, tạo ra uy lực như vậy.

Giữa không trung, chúng nhân Yêu tộc thấy uy lực của đại trận cũng mỉm cười, phải biết rằng đây cũng chỉ là một đòn tùy tay của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, chỉ có ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La hợp lực một kích, còn không phải là trạng thái hoàn chỉnh.

Nếu là lúc ở Bất Chu Sơn, vô số đại quân Yêu tộc hội tụ trong trận, một kích có thể hủy diệt cả Tử Phủ Châu.

Đừng nói một Chuẩn Thánh nhỏ bé, cho dù Thánh Nhân đến, Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận này, cũng hoàn toàn không sợ.

Nhưng Thái Nhất chỉ là muốn chiếm lấy Thang Cốc, tự nhiên

không cần tốn nhiều sức như vậy.

Một lát sau, mọi người kinh ngạc phát hiện, Đông Vương Công giãy giụa ngồi dậy.

"Thái Nhất, không ngờ uy lực đại trận của Yêu tộc ngươi lại mạnh đến vậy, xem ra hôm nay ta cũng không còn sinh cơ!" Đông Vương Công tuy dựa vào cực phẩm tiên thiên linh bảo đỡ được một kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nhưng linh bảo bạn sinh cũng đã bị tổn thương bản nguyên nghiêm trọng, trực tiếp vỡ nát.

Dù tiên thiên linh bảo có thể tự chữa lành, nhưng cũng cần thời gian rất dài, hiện tại không giúp được Đông Vương Công, huống hồ Đông Vương Công lúc này đã sắp chết, cũng không có năng lực thúc đẩy linh bảo nữa.

"Biết có ngày hôm nay, hà tất phải làm như lúc đầu?" Thái Nhất tay nâng Hỗn Độn Chung, vẻ mặt thản nhiên nói.

"Yêu tộc ta không phải để ngươi sỉ nhục!" Đông Vương Công nghe lời của Thái Nhất, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ.

"Ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ sắc phong, dù chết, ta cũng sẽ không thần phục Yêu tộc các ngươi, Yêu tộc các ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!" Đông Vương Công nói xong, thúc đẩy chút pháp lực cuối cùng trong người, sau đó cả người cũng trực tiếp tự bạo.

Tuy Đông Vương Công là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lúc này nguyên thần và Đạo Thể đều đã bị trọng thương, không có nhiều uy lực, nhưng theo sự tự bạo của Đông Vương Công, cả Tử Phủ Châu cũng rung chuyển.

Nhìn Đông Vương Công tự bạo, trên mặt Thái Nhất cũng không có biểu cảm gì, trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, không có thực lực thì

chỉ có thể vẫn lạc như Đông Vương Công.

Mà linh bảo bạn sinh của Đông Vương Công theo sự tự bạo của hắn, đã rơi vào vực sâu do Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tạo ra lúc nãy, không thấy tung tích.

Thái Nhất vốn định thu lấy bảo vật bạn sinh của Đông Vương Công, nhưng lúc này thấy tiên thiên linh bảo đã biến mất, trong lòng cũng có mấy phần tiếc nuối.

Nhưng một lát sau, cũng thu lại tâm tư, dù sao lần này chiếm được Thang Cốc đã là thành công rồi.

Huống hồ trong Thang Cốc còn có một trong thập đại tiên thiên linh căn là Phù Tang Thụ.

Thái Nhất nâng Hỗn Độn Chung, cũng trực tiếp đáp xuống Thang Cốc, Chuẩn Thánh chi lực tỏa ra, bao phủ toàn bộ Thang Cốc, sau đó một đại trận cũng xuất hiện bên ngoài Thang Cốc.

Nếu đã chuẩn bị cho mười con Kim Ô, vậy phải tránh cho chúng chạy lung tung, phải biết rằng hiện tại trong Hồng Hoang là địa bàn của Vu tộc, Thái Nhất tự nhiên phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Thái Nhất bày trận xong, để lại một Chuẩn Thánh của Yêu tộc, cũng trực tiếp dẫn chúng nhân trở về Thiên Đình.

Hiện tại theo sự vẫn lạc của Đông Vương Công, trên Tử Phủ Châu không còn cao thủ nào, có một Chuẩn Thánh ở đây đồn trú hẳn có thể đảm bảo an toàn cho Thang Cốc, huống hồ sau này theo mười con tiểu Kim Ô đến, cũng cần có người trông coi.

Thân ảnh của Thái Nhất và những người khác dần biến mất, nguyên thần chi lực của Chu Du cũng xuất hiện trong Thang Cốc.

Chỉ là bên cạnh nguyên thần chi lực còn có một kiện tiên thiên linh bảo bị tổn thương nghiêm trọng, chính là cực phẩm linh bảo bạn sinh

của Đông Vương Công.

Thái Nhất không thể phát hiện, nhưng Hỗn Nguyên Đại La nguyên thần của Chu Du tự nhiên có thể tìm thấy.

Từ lúc Thái Nhất đến Tử Phủ Châu, đến khi Đông Vương Công vẫn lạc và Thái Nhất rời đi cũng chỉ trong mấy hơi thở, Chu Du cũng cảm nhận được uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Một kích vừa rồi của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Chu Du tự nhiên có thể đỡ được, nhưng Chu Du cũng rõ ràng một kích vừa rồi không phải là toàn bộ uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Nếu Yêu tộc toàn lực một kích, Chu Du cũng không biết có thể đỡ được không, lúc này trong lòng cũng có mấy phần cảm khái.

Nhưng theo việc Chu Du tấn thăng Hỗn Nguyên Thánh Nhân, ít nhất sẽ không có nguy cơ sinh tử quá lớn, dù không đỡ được đòn toàn lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nhưng chạy trốn thì không có vấn đề gì.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có thể cưỡng ép khóa chặt trong Hồng Hoang, không có nghĩa là cũng có thể khóa chặt trong Hỗn Độn, nếu gặp phải nguy cơ không thể chống đỡ, Chu Du cũng có thể thu tất cả mọi người vào Bồng Lai, trực tiếp mang Bồng Lai lặn vào Hỗn Độn.

Nhưng chuyện như vậy hẳn sẽ không xảy ra, dù sao chưa nói đến việc Chu Du lúc này là tồn tại có thực lực đệ nhất Hồng Hoang, huống hồ lão sư của Chu Du là Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, cũng sẽ không nhìn Chu Du rơi vào cảnh ngộ như vậy.

Mang theo kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này, nguyên thần chi lực của Chu Du cũng biến mất trong Thang Cốc, không một ai có thể phát hiện, có thể thấy uy năng của Thánh Nhân.

Nếu không phải vì Vu Yêu quyết chiến, có lẽ Chu Du cũng sẽ cho Thái Nhất một bài học, dù sao Đông Hải cũng là địa phương của Long tộc, Yêu tộc lại một lần nữa gây sóng gió là không được.

Tin tức Đông Vương Công vẫn lạc cũng truyền khắp Hồng Hoang, đông đảo đại năng Hồng Hoang đều cảm khái thực lực của Yêu tộc, mà mấy vị Thiên định Thánh Nhân cũng nảy sinh ý nghĩ khác.

Dù sao lúc này ngoại trừ Nữ Oa, mấy người còn chưa thành tựu Thánh Nhân tôn vị, tự nhiên đối với Vu Yêu hai tộc cũng vô cùng kiêng dè, bởi vì hai tộc đều có kỳ trận của Hồng Hoang tồn tại, dù có thành tựu Thánh Nhân, mấy người cũng không cho rằng có thể bình an dưới đại trận.

Trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh thu hồi ánh mắt.

"Không ngờ vẫn xem thường uy lực của đại trận!" Lão Tử lúc này tuy sắc mặt như thường, nhưng trong lời nói cũng có mấy phần cảm giác cấp bách.

"Xem ra chúng ta cũng cần nhanh chóng thành tựu Thánh Nhân, nếu không đại trận này thực sự khiến người ta có chút kinh hãi!" Nguyên Thủy tuy tự cao, nhưng thấy Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng có chút chấn động.

Thông Thiên bên cạnh không nói gì, nhưng đối với lời của hai vị huynh trưởng cũng cực kỳ tán đồng.

Trước kia trong trận đại chiến ở Bất Chu Sơn giữa Vu Yêu, mọi người tuy thấy uy lực của đại trận, nhưng lúc đó hai tòa đại trận đối đầu nhau, khiến mấy người không có một khái niệm rõ ràng.

Chương 124

Chỉ biết uy lực của đại trận vô cùng, hiện tại đại trận tùy tay một kích, Đông Vương Công có cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng suýt vẫn lạc, mấy người đối với Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng đã có một nhận thức rõ ràng, tự nhiên đối với đại trận của Vu Yêu hai tộc càng thêm kiêng dè. ...

Tây Phương Linh Sơn, cuộc trao đổi tương tự cũng diễn ra giữa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Đại trận như vậy không nên tồn tại!" "Sư huynh nói rất phải, tương lai có các vị Thánh Nhân chúng ta tồn tại, vậy sự tồn tại của những đại trận này cũng vô dụng!" "Vậy thì hãy để Vu Yêu đại chiến không có đường lui!" "Sư huynh có kế sách gì không?" "Không thể nói, không thể nói!" Sau đó hai người nhìn nhau, cũng vẻ mặt đắc ý. ...

Tâm tư của mấy vị Thánh nhân được Thiên đạo định sẵn, Chu Du đương nhiên không thể biết rõ, mà dù có biết rõ thì hắn cũng chẳng buồn để tâm.

Dù sao thì bây giờ Chu Du đã thành tựu Hỗn Nguyên, không dính nhân quả, vạn kiếp bất diệt.

Nhưng Chu Du tuy có cảnh giới Thánh nhân, nhưng vẫn có chút khác biệt so với Thiên Đạo Thánh nhân, đó là vì Chu Du không có cách nào mượn sức mạnh của Thiên đạo Hồng Hoang, gặp chuyện cũng chỉ có thể sử dụng sức mạnh Hỗn Nguyên của chính mình.

Cho nên trước đó Chu Du mới nói, ở trong Hồng Hoang không thể chống lại được chúng Thánh hợp lực, bởi vì ở trong Hồng Hoang không chỉ đối mặt với Thánh nhân tầng thứ Hỗn Nguyên, mà còn có cả Thiên đạo Hồng Hoang.

Mà Thiên Đạo Thánh nhân dù chân thân có vẫn lạc thì cũng chẳng qua là tổn thất vô số năm tu vi, cuối cùng vẫn sẽ tái sinh trong Hồng Hoang.

Nhưng nếu Chu Du thật sự vẫn lạc, thì có thể là chết thật, bởi vì Chu Du không hề đem nguyên thần của mình khắc dấu ấn vào trong thiên địa Hồng Hoang.

Đây cũng là lý do vì sao Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên mà không hề phô trương rầm rộ, cũng là để bảo vệ Bất Chu Sơn trong Vu Yêu chi kiếp.

Mặc dù sư phụ Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo sẽ không trơ mắt nhìn Chu Du gặp phải nguy cơ sinh tử, nhưng Chu Du không muốn lật thuyền trong mương.

Vì sao lại nói như vậy, bởi vì từ một kích của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa rồi, Chu Du cũng đã nhìn ra được một vài điều.

Phải biết rằng sức mạnh Hỗn Nguyên của Thánh nhân bình thường có thể chấn tan chân linh bên trong tiên thiên linh bảo, trực tiếp phá hủy tiên thiên linh bảo.

Còn đối với cực phẩm tiên thiên linh bảo, sức mạnh của Thánh nhân vẫn không thể trực tiếp phá hủy, dù sao cực phẩm tiên thiên linh bảo không chỉ phòng ngự vô biên, mà chân linh bên trong cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Một kích vừa rồi của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vậy mà trực tiếp trọng thương cực phẩm tiên thiên linh bảo của Đông Vương Công, có thể thấy uy lực của một kích vừa rồi sánh ngang với một đòn toàn lực của Thánh nhân bình thường.

Tuy nhiên vẫn không bằng Chu Du hiện tại đã là Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, nhưng đòn tấn công đó chắc chắn cũng không phải là toàn

lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cho nên dù Đông Vương Công thân tử, Chu Du cũng không xuất hiện, chỉ cuối cùng thu lấy linh bảo bạn sinh của Đông Vương Công.

Phải biết rằng Thánh nhân khai thiên tích địa, tái tạo một phương trời đất, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc có thể uy hiếp đến sự tồn tại của Thánh nhân, Chu Du cũng không dễ dàng mạo hiểm.

Thu hoạch được một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo đã là rất tốt rồi, mặc dù kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này bản nguyên đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Theo nguyên thần chi lực trở về Bồng Lai, Chu Du tâm thần khẽ động, linh bảo bạn sinh của Đông Vương Công đã xuất hiện trên lòng bàn tay.

Dù sao chân linh của kiện cực phẩm linh bảo này đã gần như tiêu tán, cho nên Chu Du có thể tùy tay trực tiếp điều khiển.

Sau đó liền thấy Tam Quang Thần Thủy từ trong Hỗn Độn Châu trong nguyên thần bay ra, ồ ạt rót vào kiện cực phẩm linh bảo bị tổn thương này.

Nếu không có Tam Quang Thần Thủy, kiện tiên thiên linh bảo này không biết phải mất bao lâu mới có thể hồi phục.

Tiên thiên linh bảo tuy cũng là tồn tại bất tử bất diệt, nhưng một khi tiên thiên linh bảo bị hủy, chân linh bên trong cũng sẽ tiêu tán, dù cho tiên thiên linh bảo theo thời gian có thể tái sinh, chân linh bên trong cũng không còn như trước.

Mọi người trong điện đương nhiên không biết chuyện xảy ra bên ngoài, đạo âm từ miệng Chu Du không ngừng vang lên, mọi người cũng đều chìm đắm trong âm thanh của đại đạo.

Mà Chu Du suy nghĩ một lát rồi cũng tiếp tục chìm đắm trong đại đạo, không để ý đến những lời bàn tán của ngoại giới về chuyện lần này. ...

Một ngàn năm trôi qua, khoảng cách đến trận quyết chiến Vu Yêu đã không còn xa.

Lúc này Chu Du cũng dừng giảng đạo, nhìn đám người Long tộc dưới điện.

Thánh nhân giảng đạo, nào phải chuyện tầm thường, một ngàn năm giảng đạo này, mọi người cũng lần lượt đột phá.

Chúc Long trước đó đã trảm được một thi, bây giờ cũng sắp sửa trảm thi thứ hai, tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mà những người còn lại ở Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng đều có cảnh giới trảm thi, chỉ cần trở về tiềm tu mấy năm là có thể thành công tấn thăng.

Đương nhiên người thu hoạch lớn nhất vẫn thuộc về đông đảo Đại La Kim Tiên.

Trước kia trong Bồng Lai, đám hậu bối Long tộc chỉ có hai vị Chuẩn Thánh.

Bây giờ sau một ngàn năm giảng đạo kết thúc, tồn tại cấp Chuẩn Thánh đã có mười vị, nói cách khác trong một ngàn năm này, đã có tám vị Đại La thành công đột phá.

Mà các Đại La Kim Tiên còn lại cũng đều có tiến bộ, chỉ là do tư chất có hạn, không thể đột phá tấn thăng Chuẩn Thánh mà thôi.

Chu Du đã là cảnh giới Thánh nhân, dù không phóng ra nguyên thần chi lực, tu vi cảnh giới của mọi người cũng đều rõ như lòng bàn tay, cho nên khi thấy cảnh này cũng vô cùng vui mừng.

Xem ra việc mình luyện lại Bồng Lai vẫn có lợi ích cực lớn.

Phải biết rằng nếu Chu Du không luyện hóa lại Bồng Lai, thì Thiên đạo Hồng Hoang cũng sẽ không trơ mắt nhìn Long tộc xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy.

Dù sao khí vận của Long tộc tuy mạnh, nhưng so với Vu Yêu vẫn còn khoảng cách rất lớn.

Mà Chu Du đem Bồng Lai tế luyện lại, khiến Bồng Lai trực tiếp kết nối với Hỗn Độn, điều đó đã làm giảm đi rất nhiều sự phụ thuộc của mọi người vào thế giới Hồng Hoang, cho nên mới có được tiến bộ như vậy.

Chu Du bây giờ đã trở thành người cầm cờ ở Hồng Hoang, tự nhiên cũng phải có thế lực của riêng mình, nếu không chuyện gì cũng do Chu Du ra tay, thì Thánh nhân cũng quá mất giá rồi.

Lúc này thấy mọi người dần dần tỉnh lại, Chu Du phất tay, mọi người trong điện đều bị đưa ra ngoài điện, chỉ còn lại một mình Chúc Long.

Nhìn Chu Du ngồi cao trên điện, trong lòng Chúc Long cũng có vài phần suy đoán, dù sao lần này tiến bộ của mình thật sự quá lớn.

Phải biết rằng ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm đó ông cũng có tham gia nghe đạo.

Lần này thu hoạch tuy không bằng ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, nhưng cũng không kém là bao.

Chúc Long có chút do dự, không biết nên mở lời thế nào.

Chu Du thấy sắc mặt Chúc Long, tự nhiên hiểu rõ, bèn nói thẳng: "Trong điện đã bị ta phong tỏa, phụ hoàng cứ nói không sao!" Chúc Long nghe vậy cũng trực tiếp mở miệng: "Ngô nhi chẳng lẽ đã là cảnh giới Thánh nhân?" "Ta đã chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, cũng coi

như là Thánh nhân!" Chúc Long nghe được lời của Chu Du, thân hình cũng run lên một trận.

Suy đoán là một chuyện, bây giờ được xác nhận từ miệng Chu Du, tự nhiên là kinh ngạc tột độ, hơn nữa còn vui mừng vạn phần.

"Vậy tại sao trong Hồng Hoang không có dị tượng?" Thì ra Chúc Long vì điều này mà có chút hoài nghi, dù sao khi Đạo tổ Hồng Quân và Nữ Oa thành Thánh, đều là tử khí đông lai, chúng sinh Hồng Hoang đều có cảm ứng.

"Ta cũng giống như sư phụ, tu hành Tam Thi đại đạo, dùng nó để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chương 125

Hiện tại đại đạo ẩn giấu, cho nên ta tấn thăng trong Hỗn Độn, Hồng Hoang mới không có dị tượng!" "Thì ra là vậy!" Chúc Long đối với cảnh giới Thánh nhân không hiểu rõ lắm, cho nên nghe Chu Du nói vậy cũng bừng tỉnh.

Nhưng Chúc Long không biết rằng, lần này Chu Du thành đạo không có dị tượng hiển thị, cũng là vì Chu Du đang mưu tính cho Vu Yêu đại kiếp, dị tượng đều đã bị Hồng Quân che giấu.

Nhìn Chúc Long với vẻ mặt hưng phấn, Chu Du cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao tâm trạng của Chúc Long mình cũng có thể hiểu được.

Long tộc từ sau đại chiến tam tộc đã có chút suy sụp, tuy trước đó có Chu Du giúp đỡ, giải quyết nghiệp lực, ngưng tụ lại khí vận, không bị loại khỏi hàng ngũ đại tộc Hồng Hoang, nhưng cũng vẫn chưa trở thành thế lực đỉnh cấp nhất.

Hiện tại có Chu Du, một vị Thánh nhân tồn tại, Long tộc cũng có thể tái tạo lại huy hoàng.

Chúc Long sao có thể không hưng phấn cơ chứ.

"Phụ hoàng vẫn nên ghi nhớ chuyện của Nhân tộc!" Chu Du cuối cùng vẫn nhắc nhở Chúc Long một câu, dù sao đại thế Hồng Hoang không đổi, Nhân tộc tất sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất, thực lực Long tộc dù có mạnh hơn nữa cũng không thể thay thế được.

"Ta hiểu rồi!" Chúc Long biết Chu Du hiện tại là cảnh giới Thánh nhân, tầm nhìn tự nhiên xa hơn mình, cho nên đối với sự sắp xếp của Chu Du cũng răm rắp nghe theo.

Lúc này liền thấy trong tay Chu Du xuất hiện một kiện linh bảo.

Chúc Long thấy vậy còn tưởng là một kiện tiên thiên linh bảo bình thường, dù sao khí tức của kiện linh bảo này rất yếu, xung quanh cũng không có thần quang gì.

Lúc này liền nghe Chu Du nói: "Đây là cực phẩm linh bảo bạn sinh của Đông Vương Công, tuy bản nguyên bị tổn thương, nhưng ta đã dùng Tam Quang Thần Thủy khôi phục lại phần lớn, phụ hoàng ôn dưỡng mấy năm là có thể sử dụng!" "Cái gì?

Đây lại là bảo vật bạn sinh của Đông Vương Công, sao lại rơi vào tay ngô nhi?" Chúc Long biết Chu Du là Thánh nhân chí tôn, nhưng cũng sẽ không dễ dàng đi tìm phiền phức với Đông Vương Công, dù sao Đông Vương Công là nam tiên chi thủ do sư phụ Hồng Quân của Chu Du sắc phong.

Chu Du thấy biểu cảm này của Chúc Long, cũng hiểu Chúc Long có chút hiểu lầm, liền đem chuyện xảy ra trước đó kể lại cho Chúc Long.

Chúc Long nghe vậy cũng tỉnh ngộ, nói với Chu Du: "Đông Vương Công đó là do Đạo tổ sắc phong, ngô nhi không ngăn cản Thái Nhất sao?" "Sư tôn ban cho địa vị, cũng là vì Đông Vương Công là tiên thiên chí dương, được thiên đạo chiếu cố, không liên quan gì đến chuyện khác.

Huống hồ Đông Vương Công người này cũng đã lún sâu vào kiếp nạn, đáng phải có kiếp nạn này!" "Thì ra là vậy, không có nhân quả là tốt rồi.

Ta xin về Long cung trước, ôn dưỡng kiện linh bảo này một chút, sau đó lại đến trảm thi!" "Được!" Chu Du cũng không giữ lại, dù sao Chúc Long chỉ là trảm thi thứ hai, ở đâu cũng vậy.

"Chuyện thành tựu Hỗn Nguyên, phụ hoàng biết là được rồi!" "Ta tự nhiên hiểu!" Nói xong, Chúc Long cũng ra khỏi điện, dẫn theo đám

người Long cung rời khỏi Bồng Lai.

Lúc này, một đạo nguyên thần chi lực cấp Chuẩn Thánh quay trở về, trực tiếp dung nhập vào nguyên thần của Chu Du. ...

Vì sao Chu Du lúc này đã là cảnh giới Hỗn Nguyên, lại còn có nguyên thần chi lực cấp Chuẩn Thánh quay về?

Đó là vì trước kia khi Chu Du chưa tấn thăng, xét thấy Tây Vương Mẫu mãi không có tin tức, nên đã phái một tia nguyên thần chi lực đến Tây Côn Luân.

Nhưng đạo nguyên thần chi lực này lại mãi không quay về, mà Chu Du vội vàng đột phá, cũng không để ý, dù sao Tây Vương Mẫu ở trong đạo trường cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mãi cho đến khi Chu Du chứng đạo Hỗn Nguyên, đạo nguyên thần chi lực này cần tấn thăng Hỗn Nguyên mới muốn quay về, nhưng lúc này Chu Du đã sớm đến Hỗn Độn, đạo nguyên thần chi lực cấp Chuẩn Thánh này mất đi cảm ứng, nên mới ở lại chỗ của Tây Vương Mẫu.

Mà nay, đạo nguyên thần chi lực này cũng theo Tây Vương Mẫu cùng đến Bồng Lai, nguyên thần chi lực trở về cơ thể, liền được sức mạnh Hỗn Nguyên gột rửa hóa thành Hỗn Nguyên, trực tiếp dung nhập vào nguyên thần.

Dù sao nguyên thần chi lực không phải là một tia nguyên thần, Chu Du cũng không ý thức được đạo nguyên thần chi lực này chưa quay về.

Hiểu rõ thông tin trong đó, Chu Du cũng tùy tay vung lên, liền xuất hiện bên ngoài Bồng Lai.

Mà thấy Chu Du xuất hiện, một bóng hình xinh đẹp bên ngoài Bồng Lai cũng chấn động.

“Vì sao trảm thi thứ hai lại tốn nhiều thời gian như vậy?” Chu Du tuy là Thánh nhân, nhưng đối với chuyện trảm thi của Tây Vương Mẫu vẫn không rõ lắm, cho nên khi gặp Tây Vương Mẫu mặt đối mặt cũng không khỏi hỏi.

Tây Vương Mẫu biết Chu Du sẽ hỏi như vậy, cũng có chút bất đắc dĩ, liền đáp: “Ta bình thường cũng không thích tranh đấu, cho nên cũng không có kẻ thù sinh tử nào, vì vậy trảm thi thứ hai mới khó khăn như vậy!” “Thì ra là vậy!

Lâu rồi chưa đến, hãy xem sự thay đổi của Bồng Lai.” Ngay sau đó, Chu Du nắm tay Tây Vương Mẫu đi vào trong Bồng Lai.

Trước kia khi Tây Vương Mẫu đến, Bồng Lai cũng chỉ là một động thiên phúc địa đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ nhìn lại, phát hiện Bồng Lai đã có sự thay đổi lớn.

Không chỉ nồng độ tiên thiên linh khí tăng lên một bậc, mà bên trong Bồng Lai đâu đâu cũng hiển hiện đạo vận.

Tây Vương Mẫu càng nhìn càng kinh ngạc, quay sang nhìn Chu Du với ánh mắt nghi vấn.

Liền thấy Chu Du điểm tay một cái, hai người liền trở về trong điện Bồng Lai.

Lúc này Chu Du che giấu đại điện, cũng tỏa ra khí tức Hỗn Nguyên của mình.

Cảm nhận được sức mạnh Hỗn Nguyên tỏa ra từ người Chu Du, Tây Vương Mẫu có chút đứng không vững, một lúc sau chỉ có thể lấy ra tiên thiên linh bảo mới đứng vững được.

“Ngươi đã thành đạo!!!” “Phải!” Nhìn Tây Vương Mẫu với vẻ mặt ngơ ngác, Chu Du cũng có chút đắc ý. ...

Chu Du bên này đang an tọa trong Bồng Lai, thì ngoại giới Hồng Hoang cũng xuất hiện nhiều biến hóa.

Lúc này, cách thời điểm Đông Vương Công vẫn lạc đã một ngàn năm trôi qua, Nhân tộc phát triển cũng ngày càng hưng thịnh.

Bên ngoài một bộ lạc nhỏ của Nhân tộc, có một lão nhân tóc râu bạc trắng cưỡi một con trâu xanh đang từ từ đi tới.

Con trâu xanh trông đi rất chậm, nhưng mỗi bước cũng đi được rất xa, chỉ là những người nhìn thấy cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao trong Hồng Hoang kỳ nhân dị sự nhiều không kể xiết, người trong bộ lạc lại càng không có gì kinh ngạc, bởi vì trong bộ lạc Nhân tộc cũng không thiếu tu sĩ, mọi người chỉ cho rằng lão nhân trên lưng trâu xanh cũng là một tu sĩ.

Dù sao bây giờ Nhân tộc phát triển nhanh chóng, dựa vào ưu thế dân số, tu sĩ trên Kim Tiên cũng xuất hiện không ngừng, thậm chí Đại La Kim Tiên cũng đã có mấy vị.

Lão giả này chính là Thái Thanh Lão Tử trên núi Côn Luân.

Ba người Tam Thanh tham ngộ hồng mông tử khí mãi không có tiến triển, cho nên Lão Tử liền rời khỏi Côn Luân, dựa theo kinh nghiệm thành đạo của Nữ Oa, bắt đầu du lịch trong Hồng Hoang.

Lão Tử đi một đường, thấy vô số chủng tộc ở Hồng Hoang vì khí vận cơ duyên mà tranh đấu không ngừng, liền nhớ lại lời Nữ Oa nói, bèn đến khu vực thuộc Nhân tộc để quan sát kỹ lưỡng.

Khi Lão Tử vừa đến khu vực Nhân tộc, hồng mông tử khí trong nguyên thần cũng có một tia dao động.

Sự khác thường trong nguyên thần cũng khiến Lão Tử càng thêm tin chắc rằng trong Nhân tộc tất có cơ duyên thành đạo của mình, liền ở lại khu vực Nhân tộc, quan sát các bộ lạc của Nhân tộc.

Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, Lão Tử tuy trong lòng có chút cảm ngộ, nhưng luôn cảm thấy thiếu một chút linh cơ.

Hôm nay liền đến bộ lạc nhỏ của Nhân tộc này.

Lão Tử nhìn quanh trong ngoài bộ lạc, lúc này trong lòng cũng có mấy phần nghi vấn.

Chương 126

Nữ Oa trước kia bảo mấy người mình phải coi trọng Nhân tộc, rốt cuộc Nhân tộc có điểm gì kỳ lạ?

Vừa có thể khiến hồng mông tử khí trong nguyên thần của mình sinh ra dị động, lại vì sao luôn thiếu một chút khế cơ.

Cho nên có chút không hiểu, nhưng Lão Tử cũng không quá vội vàng, dù sao Thánh nhân là siêu thoát, tự nhiên cần có thiên thời địa lợi nhân hòa.

Lão Tử đến bộ lạc, cũng tiếp tục thể nghiệm cuộc sống thường ngày của Nhân tộc.

Nhìn những ngôi nhà được bố trí hợp lý, tuy đều là những tạo vật hậu thiên, nhưng cũng khiến Lão Tử cảm khái về sức sáng tạo của Nhân tộc.

Sau khi đến bộ lạc, Lão Tử ở chính giữa bộ lạc cũng thấy được tượng điêu khắc của Nữ Oa và Chu Du, không khỏi có chút tò mò, liền hỏi người trước tượng điêu khắc: "Vì sao trong nhiều bộ lạc lại có tượng điêu khắc?" Nhìn Lão Tử với vẻ mặt ngơ ngác, người này cũng nhiệt tình, liền đáp: "Có phải ông đã lâu không quay về lãnh địa Nhân tộc rồi không?" Người này hiểu lầm Lão Tử là một trong những người Nhân tộc lang bạt Hồng Hoang, lâu ngày không trở về, cũng kiên nhẫn giải thích.

"Thánh Mẫu tạo ra Nhân tộc chúng ta, Thánh Tổ lại truyền xuống công pháp, để Nhân tộc chúng ta có thể sinh tồn trong Hồng Hoang, Nhân tộc chúng ta đương nhiên phải lập tượng điêu khắc, ngày đêm cúng bái!" "Thì ra là vậy!" Lão Tử nghe vậy cũng bừng tỉnh, sau đó hồng mông tử khí trong nguyên thần lại có chút rung động.

“Chẳng lẽ đây là cơ duyên thành đạo của ta!” Lão Tử lập tức chấn động trong lòng, thân ảnh cũng biến mất trước tượng điêu khắc.

Nhìn Lão Tử biến mất, mọi người trước tượng điêu khắc cũng kinh hãi, không ngờ lão nhân này trông yếu ớt, lại là một vị tiên nhân!

Ngay sau đó mọi người cũng đều quỳ lạy xuống đất.

Phải biết rằng tiên nhân của Nhân tộc đều là những người bảo vệ Nhân tộc, mọi người tự nhiên vô cùng tôn kính.

Chỉ là trong đó có một người cũng dấy lên nghi vấn, vì sao tiên nhân của Nhân tộc lại không biết đến sự tồn tại của Thánh Tổ và Thánh Mẫu.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, cho rằng Lão Tử lại là một vị tiền bối lang bạt Hồng Hoang, vì sự sinh tồn của Nhân tộc.

Lúc này Lão Tử đã xuất hiện ở giữa không trung, ngồi xếp bằng trên lưng trâu xanh.

Hồng mông tử khí trong nguyên thần không ngừng rung động, Lão Tử cũng xúc động trong lòng.

Lời nói vừa nghe cũng hiện lên trong nguyên thần của Lão Tử, Thánh Tổ truyền xuống công pháp để Nhân tộc có thể sinh tồn trong Hồng Hoang, vậy thành đạo của mình lại là gì?

Lão Tử nhíu mày, chìm vào trầm tư, không lâu sau đột nhiên linh quang lóe lên.

Nhớ lại lời Đạo tổ Hồng Quân nói trong Tử Tiêu Cung trước đây.

Ngày đó Đạo tổ ban cho hồng mông tử khí cùng tiên thiên chí bảo, nói với Lão Tử rằng mình có công đức lập giáo, có thể thành tựu Thánh nhân, xem ra chính là để Lão Tử truyền xuống giáo thống.

Nghĩ đến đây, hồng mông tử khí trong nguyên thần của Lão Tử

cũng rục rịch, Lão Tử hiểu rằng mình đã nghĩ đúng, vậy truyền xuống giáo thống là phải ở Nhân tộc sao?

Lão Tử có chút do dự, dù sao lúc này trong Hồng Hoang Vu Yêu mới là đại thế.

Nhưng một lát sau, Lão Tử lại dập tắt suy nghĩ này.

Vu Yêu đều có tín ngưỡng của riêng mình, sẽ không tiếp nhận đạo thống của mình.

Nơi có thể truyền xuống đạo thống dường như chỉ có Nhân tộc là thích hợp nhất.

Hiểu rõ điểm này, Lão Tử cũng không vội truyền đạo, mà lại chìm vào tham ngộ, vì truyền đạo là đại sự, cũng cần thời gian để chỉnh lý đạo pháp muốn truyền.

Mấy ngày sau, Lão Tử mới chỉnh lý xong đạo pháp muốn truyền, sau đó trực tiếp đáp xuống trước bộ lạc, tìm một đài cao vận chuyển pháp lực truyền giọng nói của mình đi khắp nơi: "Ta là Thái Thanh Lão Tử, hôm nay tại Nhân tộc truyền xuống đạo thống, người có duyên đều có thể đến nghe đạo!". ...

Giọng nói của Lão Tử tuy không lớn, nhưng cũng truyền khắp Nhân tộc ở bờ Đông Hải.

Nhiều tu sĩ Nhân tộc đều nghe thấy giọng nói của Lão Tử cũng lần lượt kéo đến.

Nhưng Tam Thanh lúc này vẫn chưa thành tựu Thánh nhân chí tôn, cho nên người Nhân tộc nghe nói qua về Tam Thanh Lão Tử cũng là số ít.

Nhưng dù cho đại đa số người không biết Lão Tử là ai, nhưng có thể khiến nhiều tu sĩ Nhân tộc đều nghe thấy giọng nói, người nói chuyện tất nhiên cũng là bậc cao nhân đắc đạo.

Có may mắn được nghe đạo cũng là một phần cơ duyên, cũng đều vội vàng đến.

Hơn nữa trong lòng mọi người cũng có kỳ vọng, vạn nhất có thể được cao nhân thu nhận, đó cũng là một chuyện tốt.

Lúc này tại Bồng Lai ở Đông Hải, Chu Du cảm ứng được sự biến hóa khí vận của Nhân tộc, cũng từ trong tu hành tỉnh lại.

Dù sao Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh nhân, đối với sự biến hóa khí vận của Nhân tộc tự nhiên là vô cùng rõ ràng.

Huống hồ Lão Tử giảng đạo chính là ở bờ Đông Hải, Chu Du tự nhiên có thể nghe thấy.

Đợi giọng nói của Lão Tử truyền đến Bồng Lai, trong lòng Chu Du cũng rõ ràng, thời đại của các Thánh nhân sắp đến.

Lão Tử không lâu sau sẽ thành công truyền xuống giáo thống, lĩnh ngộ dung hợp hồng mông tử khí, đột phá tấn thăng thành Thiên Đạo Thánh nhân, mà mấy người còn lại đương nhiên cũng sẽ theo sát phía sau.

Thánh nhân xuất thế, cũng sẽ trở thành chúa tể của Hồng Hoang.

Tuy lúc này Vu Yêu thế lớn, nhưng mấy vị Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sẽ không trơ mắt nhìn Vu Yêu tiếp tục phát triển.

Nhưng Lão Tử thành Thánh truyền giáo cho Nhân tộc, lại là nợ Nữ Oa, vị Thánh Mẫu của Nhân tộc này một món nhân quả.

Dù sao Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, Lão Tử chưa được Nữ Oa đồng ý đã truyền giáo cho Nhân tộc, chiếm cứ một phần khí vận của Nhân tộc, lại phân chia tín ngưỡng chi lực của Nữ Oa, tự nhiên cần phải trả.

Mà Chu Du tuy nói có công sáng lập Nhân tộc, sau này lại tổng kết

công pháp cho Nhân tộc, nhưng dù sao cũng không phải là tồn tại thực sự tạo ra Nhân tộc.

Huống hồ tín ngưỡng của Nhân tộc cũng đã trợ lực cho Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên, cho nên Lão Tử truyền đạo và Chu Du lại không có nhân quả gì.

Chỉ là không biết Nữ Oa sẽ nghĩ thế nào, dù sao sau khi Chu Du thành Thánh cũng đã nói với Nữ Oa về tầm quan trọng của tín ngưỡng Nhân tộc, cũng như những mặt trái của nó, nhưng Lão Tử lại có thể coi là cướp đoạt trực tiếp.

Nhưng Lão Tử truyền giáo thống cho Nhân tộc cũng là chuyện Thiên đạo đã định, Nữ Oa có lẽ cũng không có cách nào.

Đúng như Chu Du nghĩ, Nữ Oa trong Oa Hoàng Thiên đang cảm ngộ tín ngưỡng của Nhân tộc, đột nhiên phát hiện khí vận của Nhân tộc sinh ra dao động, liền vội vàng tỏa ra một tia nguyên thần chi lực đến Nhân tộc, liền nghe thấy lời Lão Tử nói.

Nữ Oa có chút tức giận, muốn lên tiếng ngăn cản Lão Tử truyền đạo.

Dù sao Nhân tộc là do chính mình tạo ra, bây giờ Lão Tử lại ra mặt truyền xuống giáo thống, ngang nhiên cướp đi một phần khí vận Nhân tộc từ tay mình, Nữ Oa tự nhiên không đồng ý.

Chưa đợi Nữ Oa nói, Lão Tử đã cảm nhận được khí tức của Nữ Oa, liền vội vàng nói: "Nữ Oa sư muội, hôm nay là ta nợ ngươi một phần nhân quả, nhưng ta đến Nhân tộc truyền xuống giáo thống cũng là chuyện Thiên đạo đã định, mong Nữ Oa sư muội lượng thứ!" Nữ Oa nghe được lời của Lão Tử cũng dừng động tác, sau đó bắt đầu suy tính, một lát sau cũng biết được kết quả.

Suy tính một hồi Nữ Oa mới rõ, lần này Lão Tử thành đạo đã là

định cục rồi.

Mà Nữ Oa lúc này cũng nghĩ đến cảnh tượng mình thành Thánh.

Thành đạo tuy có Chu Du giúp đỡ, nhưng cũng là do Thiên đạo dẫn dắt mà thành, bây giờ Lão Tử truyền đạo cho Nhân tộc, tất nhiên cũng vậy, e rằng mình không thể ngăn cản được.

Chương 127

Một lát sau, giọng nói của Nữ Oa cũng truyền đến tai Lão Tử.

"Nếu sư huynh có cơ duyên này, vậy Nữ Oa cũng thành toàn cho huynh, nhưng sư huynh đừng quên món nhân quả này!" Nói xong không đợi Lão Tử trả lời, đạo nguyên thần chi lực này của Nữ Oa cũng trực tiếp tiêu tán.

Lão Tử nghe được lời của Nữ Oa cũng lộ vẻ khổ sở, biết ngay sẽ xảy ra tình huống này.

Dù sao Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, mình đến Nhân tộc truyền xuống giáo thống, tất nhiên phải phân chia một ít khí vận từ tay Nữ Oa, Nữ Oa sao có thể đồng ý!

Nếu không phải Lão Tử đem Thiên đạo ra nói, lại nợ Nữ Oa một phần nhân quả, e rằng hôm nay cũng không yên ổn.

Bây giờ tuy nợ nhân quả, nhưng Lão Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Lão Tử cũng không còn lựa chọn nào khác, dù sao Lão Tử biết rõ con đường thành đạo của mình chính là truyền đạo cho Nhân tộc.

Mình không thể không thành Thánh nhân được, cho nên món nhân quả này vẫn nên nợ thì hơn, như vậy mình truyền đạo cũng có thể quang minh chính đại, còn hơn là lén lút để Nữ Oa ghi hận.

Lão Tử cho rằng giao dịch này vẫn không lỗ, ít nhất sau khi mình thành tựu Thánh nhân cũng có cơ hội xoay chuyển.

Không lâu sau, bộ lạc nhỏ của Nhân tộc cũng chật cứng các tu sĩ Nhân tộc, dày đặc bao quanh đài cao nơi Lão Tử đang đứng.

Thấy cảnh tượng này, Lão Tử cũng biết thời cơ truyền đạo của

mình đã đến, liền mở miệng giảng đạo: “Thiên hạ giai vị ngã đạo đại, tự bất tiêu.

Phu duy đại, cố tự bất tiêu.

Nhược tiêu, cửu hĩ kỳ tế dã phu!

Ngã hữu tam bảo, trì nhi bảo chi: nhất viết từ, nhị viết kiệm, tam viết bất cảm vi thiên hạ tiên.

Từ cố năng dũng; kiệm cố năng quảng; bất cảm vi thiên hạ tiên, cố năng thành khí trường.

Kim xá từ thả dũng, xá kiệm thả quảng, xá hậu thả tiên, tử hĩ!

Phu từ, dĩ chiến tắc thắng, dĩ thủ tắc cố, thiên tương cứu chi, dĩ từ vệ chi.” “Giang hải chi sở dĩ năng vi bách cốc vương giả, dĩ kỳ thiện hạ chi, cố năng vi bách cốc vương.

Thị dĩ thánh nhân dục thượng dân, tất dĩ ngôn hạ chi; dục tiên dân, tất dĩ thân hậu chi.

Thị dĩ thánh nhân xử thượng nhi dân bất trọng, xử tiền nhi dân bất hại.

Thị dĩ thiên hạ nhạc thôi nhi bất yếm.

Dĩ kỳ bất tranh, cố thiên hạ mạc năng dữ chi tranh.” ...

Mà Chu Du cũng vẫn luôn quan sát tình hình ở bộ lạc này, tự nhiên cũng biết nguyên thần của Nữ Oa đã đến.

Tuy không biết hai người Nữ Oa và Lão Tử đã truyền âm nói gì, nhưng thấy Lão Tử bắt đầu giảng đạo, liền hiểu rằng hai người đã đạt được thỏa thuận.

Bên này Lão Tử tiếp tục truyền đạo, mà đông đảo tu sĩ Nhân tộc cũng chìm đắm trong đại đạo mà Lão Tử giảng.

Tuy Nhân tộc hiện tại cũng có công pháp do Chu Du truyền xuống, nhưng tu sĩ Nhân tộc đa số là tu sĩ tầng thấp, dù là Tam Tổ Nhân tộc cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, ít người được nghe Chuẩn Thánh giảng đạo.

Lần này Lão Tử giảng đạo, mọi người tuy không biết Lão Tử rốt cuộc có tu vi gì, nhưng cảm thấy Lão Tử ít nhất cũng là Chuẩn Thánh, tự nhiên là vui mừng khôn xiết, khi nghe đạo cũng toàn tâm toàn ý, sợ bỏ lỡ một chút.

Mà trên đài cao, theo thời gian trôi đi, đạo pháp Lão Tử giảng càng ngày càng sâu sắc.

Theo Lão Tử giảng đạo, hồng mông tử khí trong nguyên thần cũng đang rung động điên cuồng, đã có một phần hồng mông tử khí hoàn toàn dung nhập vào nguyên thần của Lão Tử.

Đương nhiên, Lão Tử đang chìm đắm trong truyền đạo vẫn chưa kịp để ý, không biết rằng khi mình truyền đạo kết thúc, chính là lúc thành Thánh.

Bảy bảy bốn mươi chín năm sau, Lão Tử dừng giọng truyền đạo.

Lúc này mới nhận ra sự biến hóa trong nguyên thần, hiện giờ hồng mông tử khí đã hoàn toàn dung nhập vào nguyên thần của Lão Tử, Lão Tử cũng thành công phá vỡ gông cùm Chuẩn Thánh, có được khế cơ thành tựu Thánh nhân.

Lúc này khí tức của Lão Tử huyền diệu, toàn thân cũng tràn ngập đạo vận, đám người Nhân tộc trước mặt đều cảm thấy Lão Tử càng thêm hư vô phiêu diêu.

Hồng mông tử khí hoàn toàn dung nhập, cảnh giới Thánh nhân đối với Lão Tử không còn trở ngại, chỉ cần tu vi đạt tới là có thể thành công tấn thăng.

Một lát sau Lão Tử cũng linh cơ lóe lên, liền đứng dậy, tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ cũng xuất hiện bên cạnh Lão Tử.

Lão Tử liếc nhìn đông đảo người Nhân tộc trước mặt, sau đó hướng lên trời hô lớn: "Thiên đạo tại thượng, ta là Tam Thanh chi Thái Thanh Lão Tử, hôm nay cảm ngộ thiên đạo có sở đắc, tại Nhân tộc truyền xuống giáo thống, lập Nhân giáo để giáo hóa Nhân tộc, dùng tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân giáo, Nhân giáo lập!" Lão Tử nói xong, trên bầu trời lại xuất hiện một đám mây lành, bay thẳng đến phía trên nơi truyền đạo, sau đó một đạo kim quang công đức khổng lồ hạ xuống.

Phần lớn công đức trong đám mây này trực tiếp rơi xuống người Lão Tử, Lão Tử trực tiếp chuyển hóa công đức thành tu vi.

Bản thân đã dung hợp hồng mông tử khí, cảnh giới Thánh nhân không còn trở ngại, lại có công đức, tu vi của Lão Tử cũng trực tiếp đột phá, thành tựu Thánh nhân chí tôn.

Một luồng khí tức trong nháy mắt từ trên người Lão Tử bùng phát ra.

Phần công đức còn lại thì rơi xuống người đông đảo Nhân tộc.

Tuy không nhiều nhưng đối với tu sĩ Nhân tộc mà nói cũng là cơ duyên cực lớn.

Chưa đợi mọi người thu hết công đức, liền thấy trên người Lão Tử tỏa ra một luồng khí tức Thánh nhân, đông đảo Nhân tộc cũng đều lần lượt quỳ lạy xuống đất.

Khi Lão Tử thành công tấn thăng Thiên Đạo Thánh nhân, tỏa ra khí tức Thánh nhân trong nháy mắt, giữa thiên địa Hồng Hoang cũng xuất hiện dị tượng. ...

Trong thiên địa Hồng Hoang, tử khí đông lai, thiên hoa loạn trụy,

địa dũng kim liên, đâu đâu cũng là khí lành.

Giống như dị tượng khi Đạo tổ Hồng Quân, Nữ Oa Thánh nhân thành Thánh trước đây.

Mà theo uy áp Thánh nhân của Lão Tử truyền khắp Hồng Hoang, lại thấy dị tượng xuất hiện giữa trời đất, chúng sinh Hồng Hoang cũng đều hiểu rằng trong Hồng Hoang đã có thêm một vị Thánh nhân.

Ngay sau đó cũng dưới uy áp của Thánh nhân trực tiếp quỳ lạy, hướng về nơi Lão Tử thành Thánh hô lớn: "Chúc mừng Thánh nhân!" "Chúc mừng Thánh nhân!". ...

Nữ Oa, Lão Tử liên tiếp thành Thánh, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang hiểu rằng, bây giờ đã bước vào một thời đại mới, địa vị của Vu Yêu nhị tộc cũng dần dần đi xuống.

Lúc này mọi người trên Thiên đình cũng đều cảm nhận được uy áp Thánh nhân của Lão Tử, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, mặt mày ngơ ngác.

Vốn dĩ Nữ Oa thành tựu Thánh nhân, hai người còn có thể chấp nhận, dù sao Nữ Oa cũng là một thành viên của Yêu tộc.

Nhưng bây giờ Lão Tử cũng đã thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, vậy Yêu tộc dù có chiến thắng Vu tộc, thì ý định thống nhất Hồng Hoang e rằng cũng sẽ gặp trở ngại, dù sao Thánh nhân mới là chúa tể thật sự trong Hồng Hoang.

Chương 128

Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang chẳng phải là tranh đoạt khí vận Hồng Hoang với Thánh nhân sao?

"Huynh trưởng thấy chuyện này thế nào?" Thái Nhất sắc mặt khổ sở nhìn Đế Tuấn, dù sao đám người Yêu tộc tu hành nhanh như vậy, cũng đều dựa vào khí vận Yêu tộc, nếu cứ để Thánh nhân xuất hiện, thì khí vận Yêu tộc tăng trưởng sẽ khó khăn.

"Thánh nhân là do trời định, Yêu tộc ta cũng không thể ngăn cản.

Nhưng Yêu tộc ta có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bây giờ cũng là binh hùng tướng mạnh, chắc Thánh nhân cũng sẽ không dễ dàng tham gia vào đại kiếp.

Chỉ cần Yêu tộc ta có thể chiến thắng Vu tộc, dù không thể thống nhất Hồng Hoang, thì Yêu tộc ta cũng sẽ là bá chủ thực sự của Hồng Hoang!" "Đến lúc đó, chúng ta đều có cơ duyên thành Thánh!" Đế Tuấn đối với Thánh nhân cũng có nhiều kiêng kỵ, nhưng lúc này tình thế của Yêu tộc đã là tên đã lên dây không thể không bắn, cho nên Đế Tuấn cũng chỉ có thể gạt bỏ kiêng kỵ, toàn lực chuẩn bị chiến đấu.

Mà đám người Vu tộc thì đối với việc Lão Tử thành Thánh không có phản ứng gì.

Tuy Tam Thanh là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, cùng Vu tộc thuộc về một mạch truyền thừa của Bàn Cổ, nhưng Vu tộc lại không có giao tình gì với Tam Thanh.

Vu tộc cho rằng chỉ cần không phải là người của Yêu tộc thành Thánh thì đối với Vu tộc không có ảnh hưởng gì.

Còn tại Bồng Lai, cách nơi Lão Tử thành Thánh không xa, Chu Du

cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì khí tức sau khi Lão Tử thành Thánh không mạnh lắm, không giống như Chu Du dự đoán trước đó.

Phải biết rằng khi Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên đã trực tiếp là Hỗn Nguyên nhị trọng thiên.

Chu Du cảm thấy mình ở trong Hồng Hoang một mình chiến hai Thánh cũng không phải vấn đề gì.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không chắc chắn, cho đến khi Lão Tử thành tựu Thánh nhân, Chu Du lúc này mới cảm nhận được Thiên Đạo Thánh nhân tuy dựa vào hồng mông tử khí thành tựu Thánh vị, nhưng so với mình cưỡng ép chứng đạo Hỗn Nguyên vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Lão Tử tuy trước khi thành Thánh có thể đã trảm hạ tam thi, nhưng sau khi thành Thánh vẫn là nhất trọng thiên, hơn nữa còn không phải là đỉnh phong.

Tuy nói Thiên Đạo Thánh nhân có thể ở trong Hồng Hoang mượn sức mạnh của thiên địa Hồng Hoang, nhưng Chu Du với tư cách là Thánh nhân nhị trọng thiên không phải là những Thiên Đạo Thánh nhân này có thể dễ dàng chống đỡ.

Cảm nhận được khí tức của Lão Tử, Chu Du cũng thu hồi ánh mắt quan sát.

Bây giờ Chu Du hoàn toàn xác định, trận quyết chiến Vu Yêu dù có mấy vị Thánh nhân tham gia vào, mình cũng hoàn toàn không lo lắng.

Chuyện sau đó Chu Du cũng đã biết, Lão Tử thành Thánh chỉ là một mồi lửa, tiếp theo là mấy người còn lại lần lượt thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân.

Đợi các vị Thánh nhân xuất hiện, thì Vu Yêu lượng kiếp cũng đã

gần.

Bên này Lão Tử sau khi chuyển hóa công đức thành tu vi đã thành công tấn thăng Thánh nhân nhất trọng thiên.

Tuy sau khi thành Thánh vô cùng hưng phấn, nhưng trong mắt vẫn có một tia u ám.

Lão Tử vốn tưởng rằng mình đã trảm hạ tam thi, sau khi thành Thánh sẽ bỏ xa Nữ Oa.

Nào ngờ sau khi thành Thánh tuy khí tức mạnh hơn Nữ Oa một chút, nhưng lại cùng ở Thánh nhân nhất trọng thiên, hy vọng tan vỡ tự nhiên có chút thất vọng.

Hơn nữa Lão Tử thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân còn nợ Nữ Oa một phần nhân quả, điều này cũng khiến Lão Tử có chút đau đầu.

Dù sao nhân quả của Thánh nhân không phải dễ dàng trả được.

Phải biết rằng Thiên Đạo Thánh nhân bất tử bất diệt, cũng không dính nhân quả.

Nhưng món nhân quả này lại là Lão Tử đã nợ từ khi thành Thánh.

Hơn nữa khác với nhân quả thông thường, đây là nợ một vị Thánh nhân khác, dù không có quả báo nhân quả, nhưng Nữ Oa cũng không phải dễ chọc.

Lão Tử không biết phải đợi đến bao giờ mới có thể trả được món nhân quả này của Nữ Oa.

Nhưng may mà mình đã thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, sau này có nhiều cơ hội, cùng lắm thì hy sinh một ít cơ duyên.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lão Tử hơi yên tâm, liền nhìn đông đảo người Nhân tộc trên sân.

“Ta là Tam Thanh chi Thái Thanh Lão Tử, hôm nay tại nơi này

thành tựu Thánh nhân, sẽ chọn một người thu làm đệ tử!" Mọi người thấy Lão Tử trên không trung nói chuyện, cũng đều ánh mắt sáng lên.

Dù sao có thể trở thành đệ tử của Thánh nhân, đó là cơ duyên vô thượng, ai nấy cũng đều mang ánh mắt khao khát nhìn về phía Lão Tử.

Lúc này liền thấy Lão Tử vươn tay, một bóng người liền từ trong đám đông bay ra đáp xuống trước mặt Lão Tử, chính là một thiếu niên Nhân tộc.

"Thiếu niên có nguyện trở thành đệ tử của ta không!" Thiếu niên này lập tức quỳ lạy xuống đất, lớn tiếng hô: "Đệ tử nguyện ý!" Lão Tử gật đầu, liền nói với thiếu niên: "Nếu đã nguyện ý nhập môn hạ của ta, ta liền ban cho đạo hiệu, sau này ngươi tên là Huyền Đô nhé!" Thiếu niên cũng vội vàng đáp lại: "Đa tạ sư phụ ban hiệu, sau này con chính là Huyền Đô!" Lão Tử mỉm cười nhìn Huyền Đô trước mặt, bây giờ đã thành công truyền xuống giáo thống lập nên Nhân giáo, lại thu được một đệ tử có thể truyền thừa Nhân giáo, cũng có chút nhẹ nhõm.

Sau đó mọi người liền thấy Lão Tử điểm tay một cái, thân ảnh của hai người Lão Tử đã biến mất tại chỗ, không còn thấy bóng dáng.

Mọi người biết cơ duyên đã bị Huyền Đô đoạt được, liền cũng thở dài rồi tự giải tán.

Lại nói trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đang tiềm tu cảm ngộ hồng mông tử khí.

Ngay lúc Lão Tử truyền đạo, hai người cũng có cảm ứng, sau đó hồng mông tử khí trong nguyên thần cũng bắt đầu rung động.

Hai người tuy cảm nhận được hồng mông tử khí dị động, nhưng lại không thấy chút khế cơ thành Thánh nào xuất hiện, trong lòng có chút nghi hoặc liền trực tiếp đi ra khỏi đạo trường.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tụ lại một chỗ, nhìn nhau sắc mặt cũng khác thường.

"Nhị ca cũng cảm nhận được rồi sao?" Nguyên Thủy nghe vậy cũng đáp lại: "Hồng mông tử khí có dị động, nhưng lại không có chút khế cơ nào xuất hiện!

Không biết là vì sao?" Thông Thiên cũng cúi đầu trầm tư.

Ngay lúc này, hai người nghe thấy giọng nói của Lão Tử truyền đến.

"Thiên đạo tại thượng..." Một lát sau, uy áp Thánh nhân của Lão Tử truyền đến Côn Luân, lúc này hai người mắt sáng lên, xem ra đều có sở ngộ.

Ngay sau đó hai người nội thị nguyên thần, phát hiện hồng mông tử khí trong nguyên thần đã bắt đầu dung hợp, hai người hiểu rằng khế cơ thành Thánh của mình đã đến.

Liền ngồi xếp bằng xuống, mấy hơi thở sau, đợi hồng mông tử khí và nguyên thần hoàn toàn dung hợp, hai người cũng đứng dậy, hướng lên trời hô lớn: "Thiên đạo tại thượng, ta là Tam Thanh chi Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hôm nay cảm ngộ thiên đạo, lập nên một giáo, tên là 'Xiển', ý là xiển minh thiên đạo, thuận theo trời mà hành, dạy dỗ theo tài năng, dùng tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển giáo, Xiển giáo lập!" "Thiên đạo tại thượng, ta là Tam Thanh chi Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay cảm ngộ thiên đạo, cũng lập nên một giáo, tên là 'Tiệt', đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn khứ kỳ nhất, Tiệt giáo của ta chính là vì vạn vật tiệt lấy một tia sinh cơ, hữu giáo vô loại, phàm có tâm cầu đạo đều có thể nhập Tiệt giáo của ta, dùng cực phẩm linh bảo Thanh Bình Kiếm trấn áp khí vận, Tiệt giáo lập!" Thông Thiên tuy có tiên thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận là sát lục chí bảo, không thể trấn áp

khí vận, cho nên Thông Thiên cũng chỉ có thể dùng Thanh Bình Kiếm làm vật trấn áp khí vận của Tiệt giáo.

Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng đều tự lập đại giáo, nhưng qua lời hai người nói có thể biết, giáo nghĩa của Xiển giáo và Tiệt giáo hoàn toàn trái ngược, ngày sau thế tất sẽ có một trận sóng gió.

Mà khi hai người nói xong, trên trời cũng xuất hiện biến hóa. ...

Trong nguyên thần của hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên, hồng mông tử khí đã hoàn toàn dung nhập, cảnh giới tự nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền đột phá Chuẩn Thánh.

Lúc này trên bầu trời lại xuất hiện hai đóa mây lành.

Không lâu sau, hai đạo công đức trực tiếp hạ xuống, rơi trên đỉnh đầu của hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên, mà hai người cũng thu lấy công đức trực tiếp hóa thành tu vi.

Chương 129

Một lát sau, lại có hai luồng uy áp Thánh nhân mạnh mẽ truyền đến Hồng Hoang.

Hai luồng uy áp này tuy so với uy áp lúc Lão Tử thành Thánh có yếu hơn một chút, nhưng cũng mạnh hơn khí thế lúc Nữ Oa thành Thánh không ít.

Dù sao Nữ Oa là dựa vào đại công đức tạo người trực tiếp thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, mà ba người Tam Thanh đều là dựa vào lập giáo thành tựu Thánh nhân.

Hơn nữa lúc Nữ Oa thành Thánh tu vi còn chưa bằng Tam Thanh bây giờ, tự nhiên không bằng ba người.

Nhưng hiện tại Nữ Oa thành Thánh sớm hơn một chút, tiến bộ cũng dẫn trước mấy người.

Sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được uy áp Thánh nhân truyền đến, cũng lập tức sững sờ, vội vàng quỳ lạy xuống đất.

Trong một ngày, ba người Tam Thanh đều thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, cũng khiến vô số người ở Hồng Hoang chấn kinh.

Dù sao Thánh nhân khó thành, Tam Thanh dù là Thiên đạo đã định, lại có thể trong một ngày đồng thời thành tựu, thật sự khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc.

Hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên cảm nhận được sức mạnh hoàn toàn khác biệt trong đạo thể cũng nhìn nhau cười.

Bởi vì từ khi nhận được hồng mông tử khí ở Tử Tiêu Cung, hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên đã vô cùng khao khát cảnh giới Thánh nhân.

Sau đó lại gặp phải đại trận của Vu Yêu, chứng kiến uy lực của đại trận Vu Yêu, cũng vô cùng cấp thiết muốn thành tựu Thánh nhân.

Cho đến bây giờ ba người toàn bộ thành tựu Thánh nhân, mới thực sự buông xuống được sự kiêng kỵ đối với Vu Yêu.

Bởi vì mấy người thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân mới hiểu rằng, Thánh nhân bất tử bất diệt, dù không địch lại đại trận Vu Yêu, cũng sẽ không có nguy hiểm hoàn toàn vẫn lạc.

Dù sao chỉ cần Hồng Hoang tồn tại, Thánh nhân sẽ không hoàn toàn tử vong, dù có tạm thời vẫn lạc cũng sẽ phục sinh trong Hồng Hoang, chỉ là tổn thất vô số năm tu vi.

Phải biết rằng sau khi mấy người thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, đều là cảnh giới Thánh nhân nhất trọng thiên.

Dù sau này tu vi tiến bộ, nhưng chỉ cần xuất hiện nguy cơ sinh tử, tái sinh trong Thiên đạo Hồng Hoang, thì sẽ quay trở lại cảnh giới Thánh nhân nhất trọng thiên.

Cho nên Thánh nhân tuy là bất tử bất diệt, nhưng cũng có nguy cơ tu vi sụt giảm.

Mà như Chu Du tuy là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu vi nghịch thiên, nhưng dù sao nguyên thần không có dấu ấn trong Thiên đạo Hồng Hoang.

Nếu thân tử thì chính là hoàn toàn vẫn lạc, đương nhiên với cảnh giới như Chu Du hiện tại, cũng sẽ không xuất hiện nguy cơ vẫn lạc.

Dù có đại chiến với các Thánh, nếu Chu Du muốn đi, mấy vị Thánh nhân hợp lực cũng không giữ được, huống hồ trên người Chu Du còn có hai kiện tiên thiên chí bảo.

Dù có gặp phải tình huống cực đoan, còn có sư phụ Hồng Quân!

Lúc này đã thành tựu Thánh nhân, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đang âm thầm làm quen với cảnh giới Thánh nhân.

Không lâu sau bên cạnh hai người lại xuất hiện hai bóng người.

"Hôm nay ba huynh đệ chúng ta cuối cùng cũng thành tựu Thánh nhân!" Chính là Lão Tử dẫn theo Huyền Đô xuất hiện đối diện Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Đa tạ huynh trưởng, nếu không có huynh trưởng có sở ngộ lập giáo thành Thánh, thì hai người chúng ta cũng sẽ không xuất hiện khế cơ này!" Nguyên Thủy vẻ mặt nghiêm túc hành lễ với Lão Tử.

Tuy Nguyên Thủy bình thường khá kiêu ngạo, nhưng lúc này có thể thành tựu Thánh nhân quả thực cũng là nhờ Lão Tử lĩnh ngộ.

"Đúng vậy, đa tạ huynh trưởng!" Thông Thiên cũng cùng Nguyên Thủy hành lễ với Lão Tử.

"Ba người chúng ta là đồng nguyên, không cần khách sáo, đây là đệ tử ta thu nhận, Huyền Đô!" Lão Tử phất tay, sau đó giới thiệu Huyền Đô cho hai người.

"Gặp qua hai vị sư thúc!" Huyền Đô cảm nhận được dị tượng Hồng Hoang, tự nhiên cũng biết hai vị này cũng giống như sư phụ Lão Tử của mình, đã là Thánh nhân chí tôn, lập tức cũng quỳ lạy trước mặt hai người.

"Được, không ngờ huynh trưởng cũng thu đệ tử!" Hai người có chút kinh ngạc, dù sao Lão Tử tu là vô vi chi đạo.

Mà bây giờ Lão Tử lại thu đồ đệ, hai người tự nhiên có chút chấn kinh.

Nhưng một lát sau hai người cũng nghĩ thông suốt, nếu Lão Tử lập giáo thành Thánh, thì tất nhiên phải truyền thừa giáo thống Nhân giáo, cũng nhất định phải thu người Nhân tộc làm đệ tử.

Hai người nếu đã lập giáo thành Thánh, cũng sẽ mở rộng sơn môn, truyền xuống giáo thống.

Ngay sau đó hai người cũng đều tự lấy ra một kiện tiên thiên linh bảo giao cho Huyền Đô, coi như là lễ gặp mặt.

"Nếu đã như vậy, thì hai người chúng ta cũng phải thu đồ đệ!" "Đúng vậy, nếu Tiệt giáo của ta đã xuất hiện, thì phải thu nhận nhiều đệ tử!" "Thông Thiên không được thu đồ đệ bừa bãi, lựa chọn đệ tử cũng phải thận trọng!" Nguyên Thủy không đồng tình lắm với suy nghĩ của Thông Thiên.

Trong nhận thức của Nguyên Thủy, đệ tử trước tiên phải xem tư chất căn nguyên.

Đối với người tư chất không đủ và căn nguyên không tốt, dù có thu vào môn hạ, cũng sẽ không có lợi ích gì.

Vì giáo nghĩa của hai người khác nhau, nên yêu cầu chọn đồ đệ cũng không giống nhau.

Thông Thiên cũng không nói nhiều, dù sao là mình thu đồ đệ, chứ không phải Xiển giáo của Nguyên Thủy thu đồ đệ.

Ngay sau đó hai người cũng vận dụng sức mạnh Thánh nhân bắt đầu truyền âm cho chúng sinh Hồng Hoang.

"Hôm nay Xiển giáo của ta mới lập, mở rộng sơn môn, người có duyên có thể nhập môn hạ Xiển giáo!" "Hôm nay có Tiệt giáo của ta lập nên, người có tâm cầu đạo đều có thể đến Côn Luân!" Đợi giọng nói của hai người truyền đi, chúng sinh Hồng Hoang cũng đều mặt mày kích động.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Thánh nhân mở rộng sơn môn.

Phải biết rằng sau khi Đạo tổ thành đạo cũng chỉ có ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Trừ việc thu nhận Chu Du làm thân truyền đệ tử trước khi thành đạo, thì chỉ thu nhận mấy vị Thiên định Thánh nhân trong ba lần giảng đạo, tu sĩ bình thường không có cơ hội này.

Mà hiện tại hai Thánh Nguyên Thủy và Thông Thiên nguyện ý thu đồ đệ, vô số người cũng hăng hái, đứng dậy hướng về Côn Luân nơi Tam Thanh đang ở mà đi.

Hy vọng mình có thể trở thành đệ tử môn hạ của Thánh nhân, như vậy không chỉ có chỗ dựa trong Hồng Hoang, mà còn có thể chiêm nghiệm thánh nhân đại đạo.

Trong Bồng Lai, Chu Du vốn đã biết mấy người này sẽ thành đạo khi Lão Tử thành Thánh, nhưng không ngờ hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên sau khi thành đạo liền bắt đầu mở rộng sơn môn, cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao tranh chấp giữa hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên, tuy bản chất là tranh chấp giáo nghĩa, nhưng nguồn gốc lại chính là ở việc thu đồ đệ.

Nếu hai người đã bắt đầu thu đồ đệ, thì chắc cũng không còn xa lúc Tam Thanh phân gia.

Tam Thanh hợp lại cũng có chút uy hiếp đối với Chu Du, vì ba người trong tay đều có tiên thiên chí bảo, thậm chí Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Thông Thiên còn được xưng là phi tứ thánh bất khả phá.

Mà Tam Thanh phân gia đối với mưu tính của Chu Du cũng có lợi.

Không cần Chu Du có tính toán gì, Tam Thanh tất nhiên cũng sẽ phân gia, đến lúc đó Chu Du cũng không còn nhiều cố kỵ, có thể yên tâm ra tay.

Mà Tam Thanh thành Thánh, hai người Tây Phương cũng có cảm

ứng, dù sao dị tượng thành Thánh, trong Hồng Hoang đều có thể thấy.

Chương 130

Lúc này trong lòng Chuẩn Đề vô cùng lo lắng, nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, mấy người Đông Phương đều đã thành tựu Thánh nhân, không biết khế cơ của hai người chúng ta lại ở đâu?" Trong lòng Tiếp Dẫn cũng có chút phiền muộn, cũng đang không ngừng suy nghĩ về con đường thành đạo của hai người mình.

Nữ Oa thành đạo là dựa vào đại công đức tạo người trực tiếp thành tựu, mà ba người Tam Thanh thì là dựa vào lập giáo thành đạo.

Hai người mình ở nơi Tây Phương cằn cỗi, không có bao nhiêu công đức có thể nhận được, thành tựu Thánh nhân tự nhiên có chút khó khăn.

Mà lập giáo thống, Tây Phương đa số là hung thú, tu sĩ so với Đông Phương ít hơn rất nhiều, truyền xuống giáo thống e rằng cũng không thể thành công tấn thăng, điều này khiến Tiếp Dẫn có chút khổ não.

Mà nếu cứ trơ mắt nhìn mấy người Đông Phương đã trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, hai người mình lại không thành Thánh, thì sau này khoảng cách với mấy người Đông Phương cũng sẽ ngày càng lớn, phục hưng Tây Phương cũng càng khó khăn hơn.

Lông mày của hai người cũng càng nhíu chặt, ngay lúc này hồng mông tử khí trong nguyên thần của Tiếp Dẫn cũng bắt đầu rung động, mà Tiếp Dẫn cũng vội vàng toàn tâm toàn ý lĩnh ngộ chân ý trong đó.

Một lát sau, trên mặt Tiếp Dẫn cũng xuất hiện biến hóa. ...

Một lúc sau, Tiếp Dẫn mới mở mắt, nhìn Chuẩn Đề.

"Sư huynh nghĩ ra phương pháp rồi sao?" Nhìn Chuẩn Đề với vẻ

mặt cấp thiết, Tiếp Dẫn thở dài một hơi, vẻ mặt đau khổ càng thêm đậm, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

"Sư huynh hà tất phải rụt rè như vậy, rốt cuộc đã nghĩ ra phương pháp gì?" Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề vội vàng như vậy, cũng nói thẳng: "Thành Thánh quả thực có cách, nhưng Tây Phương ta cằn cỗi, chỉ bằng lập giáo không thể thành Thánh, còn cần phải kết hạ đại nhân quả với Thiên đạo mới được!" Trong lòng Chuẩn Đề chấn động, dù sao trước kia hai người có được Thánh vị đã là kết hạ đại nhân quả với Hồng Vân.

Phải biết rằng như vậy mới tính là đại nhân quả.

Bởi vì nếu không có Hồng Vân nhường chỗ ở Tử Tiêu Cung, thì hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không thể có được Thánh vị, cho nên Hồng Vân đối với hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có đại nhân quả thành Thánh.

Nếu không phải cuối cùng Hồng Vân vẫn lạc, hai người đến bây giờ cũng không biết phải trả thế nào.

Đây cũng là nguyên nhân hai người nhìn Hồng Vân thân tử mà không ra tay, dù sao Hồng Vân thân tử, thì nhân quả giữa hai người và Hồng Vân cũng tan thành mây khói.

Người chết nợ tiêu, hai người dù muốn trả cũng không có người nhận.

Lúc này nghe Tiếp Dẫn nói hai người thành Thánh còn sẽ kết hạ đại nhân quả với Thiên đạo, quả thực cũng khiến Chuẩn Đề có chút kinh ngạc, vì đại nhân quả không phải dễ dàng có thể trả được.

"Sư huynh, hai người chúng ta cũng là Thiên định Thánh nhân, đã định là có đại nhân quả với Thiên đạo, chẳng lẽ còn có vấn đề gì sao?" "Sư đệ phải biết Tây Phương ta cằn cỗi, hơn nữa hai người

chúng ta muốn ở Tây Phương thành tựu Thánh nhân đại đạo, thì tất phải lập lời thề hưng thịnh Tây Phương ta!" "Sư huynh, hai người chúng ta cầu đạo chẳng phải là vì điều này sao.

Tuy cũng có tư tâm của mình, nhưng cũng là vì lợi ích của sinh linh Tây Phương.

Nếu chúng ta đã có suy nghĩ như vậy, thì hà tất phải để ý đến việc kết hạ nhân quả với Thiên đạo?" Chuẩn Đề nghe xong lời của Tiếp Dẫn, cũng có chút thả lỏng, tiếp tục nói: "Hơn nữa sau khi hai người chúng ta thành đạo, với thân phận Thánh nhân, nhân quả không dính, vậy cũng không cần lo lắng gì khác!" "Sư đệ nghĩ sai rồi, tuy sau khi hai người chúng ta thành Thánh có thể không dính nhân quả, nhưng lập thệ với trời đất là cần phải trả.

Hơn nữa hai người chúng ta tương đương với việc nhận trước công đức Thiên đạo để tạo phúc cho Tây Phương, những điều này đều cần hai người chúng ta sau khi thành tựu Thánh nhân phải trả.

Nếu không thể thực hiện lời thề, cũng sẽ bị Thiên đạo trừng phạt, thậm chí là đánh rớt khỏi Thánh cảnh!" Chuẩn Đề nghe vậy cũng sắc mặt biến đổi, cũng suy tư hồi lâu, cuối cùng trong lòng Chuẩn Đề cũng cắn răng mở miệng nói: "Sư huynh, nếu thành đạo chỉ có cách này, hai người chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nếu bây giờ hai người chúng ta không thành Thánh, thì sự trỗi dậy của Tây Phương sẽ càng khó khăn hơn, dù sao mấy người Đông Phương đã thành Thánh, nếu Tây Phương ta không có Thánh nhân, thì tất nhiên sẽ càng thêm suy yếu." "Huống hồ dù hai người chúng ta có kết hạ nhân quả với Thiên đạo, thì hai người chúng ta chỉ cần chăm sóc tốt cho thiên địa Tây Phương, đợi đến khi đại kiếp đến, Vu Yêu quyết chiến, Tây Phương ta sẽ có cơ hội!" Tiếp Dẫn nghe xong lời của Chuẩn Đề cũng chìm vào trầm tư.

Tuy thành Thánh sẽ bị ràng buộc với Tây Phương, kết hạ nhân quả với Thiên đạo, nhưng sau khi mình thành tựu Thánh đạo, mọi thứ đều có cơ hội thay đổi.

Nhưng nếu mình không thành đạo, thì ngay cả cơ hội cũng không có.

Trầm tư hồi lâu, Tiếp Dẫn cũng đưa ra quyết định.

"Nếu sư đệ cũng đã quyết tâm, vậy hai người chúng ta cứ làm như vậy đi!" "Sư huynh yên tâm, có hai người chúng ta, Tây Phương nhất định hưng thịnh, hai người chúng ta cũng có thể trả được nhân quả công đức thành đạo!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã quyết định, ngay sau đó hai người trên Linh Sơn, hướng lên trời hô lớn: "Hôm nay, ta Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề) tại Tây Phương cùng lập một giáo, tên là 'Tây Phương giáo', dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, đến cõi Cực Lạc, dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập nhị phẩm Công đức Thanh liên, Hàng ma xử trấn áp khí vận, Tây Phương giáo lập!" Hai người nói xong, một đóa mây lành bay đến, công đức Thiên đạo hướng về hai người trực tiếp hạ xuống.

Nhưng dù sao hai người cùng lập một giáo, công đức nhận được cũng là một chia làm hai, căn bản không đủ để hai người đồng thời thành tựu Thánh nhân.

Công đức rơi vào trong cơ thể hai người, lúc này hai người cũng có cảm ứng trong lòng, liền nhìn nhau, bất đắc dĩ tiếp tục hướng lên trời hô lớn, lập nên hồng nguyện: "Ta nếu chứng được vô thượng Thánh nhân, thành chính giác rồi, nơi Phật sát ta ở, đầy đủ vô lượng bất khả tư nghị công đức trang nghiêm.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, quyên phi nhuyễn động chi loại.

Tất cả chúng sinh, cũng như Diêm Ma La giới, trong ba đường ác,

đến sinh ở cõi ta, nhận pháp hóa của ta, đều thành A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, không còn sa vào đường ác.

Được nguyện này, mới làm Thánh.

Không được nguyện này, không giữ vô thượng chính giác.” ...

Lúc này trên Linh Sơn lại có một đóa mây lành bay đến, nhưng công đức trong đó vẫn đang không ngừng thai nghén, mãi không hạ xuống.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên biết hồng nguyện lập ra vẫn chưa đủ, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục hướng lên trời thề.

Mãi cho đến khi phát hạ bốn mươi tám đại hồng nguyện, đám mây lành trên trời mới hiển hiện kim quang công đức, hướng xuống phía dưới Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà rơi xuống.

Mà khi hai người phát xong bốn mươi tám đại hồng nguyện, hồng mông tử khí trong nguyên thần bắt đầu dần dần dung nhập, hai người đợi công đức hạ xuống, cũng trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, thành tựu Thánh nhân chí tôn.

Không lâu sau, hai đạo uy áp Thánh nhân liền từ Linh Sơn Tây Phương tỏa ra, truyền bá khắp Hồng Hoang.

Mà lúc này trên thiên địa Hồng Hoang lại sinh dị tượng, cũng là một trận tử khí, thiên hoa loạn trụy.

Cảm nhận được hai đạo uy áp quen thuộc này, lại nhìn dị tượng trên bầu trời, chúng sinh Hồng Hoang biết hai vị Tây Phương cũng đã thành Thánh nhân.

Ngày hôm nay quả thật là kinh hãi liên miên, vốn tưởng Lão Tử thành tựu Thánh nhân đã là chuyện kinh thiên động địa, không ngờ trong một ngày này, năm vị Thiên định Thánh nhân đều thành đạo.

Vậy sau này trong Hồng Hoang có kịch hay để xem rồi.

Phải biết rằng trước kia Nữ Oa Thánh nhân thành đạo, đã trực tiếp đến Hỗn Độn.

Đối với cục diện Hồng Hoang tuy có ảnh hưởng, nhưng cũng không sâu lắm.

Hiện tại Hồng Hoang lục Thánh cùng xuất hiện, vậy Vu Yêu lưỡng tộc coi như ngồi trên đống lửa.

Quay lại Linh Sơn, hai người Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sau khi thành tựu Thánh nhân lại không có niềm vui sướng như lúc Tam Thanh thành đạo trước đó.

Dù sao Tam Thanh thành tựu Thánh nhân, không hề phát đại hồng nguyện nào, cũng không kết hạ nhân quả gì với trời đất, tự nhiên là nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì thảm rồi, tuy đã thành tựu Thánh nhân như ý nguyện, nhưng dù sao cũng đã phát liên tiếp bốn mươi tám đại hồng nguyện, cũng có chút đau đầu, không biết phải làm sao cho phải.

"Sư đệ, hai người chúng ta tuy đã thành Thánh, nhưng bốn mươi tám đại hồng nguyện này không phải dễ dàng hoàn thành, xem ra hai người chúng ta cũng phải mưu tính kỹ lưỡng rồi!" "Sư huynh, ta tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng hiện tại hai người chúng ta cũng đã có cảnh giới giống như mấy người Đông Phương, vậy cũng không cần lo lắng người Đông Phương sẽ tìm phiền phức cho Tây Phương ta.

Lần quyết chiến Vu Yêu này chẳng phải là một cơ hội tốt sao?" Tiếp Dẫn vừa nghe lời của Chuẩn Đề, liền lại nghĩ đến chuyện đại chiến Vu Yêu trước kia.

Lúc đó hai người mình cũng là tu vi Chuẩn Thánh, nhưng cảm nhận được uy lực của đại trận Vu Yêu cũng có chút run sợ, dù sao uy lực của đại trận Vu Yêu thật sự đáng sợ.

Dù hiện tại hai người đã thành tựu Thánh nhân, nhưng vẫn cảm thấy đại trận Vu Yêu đối với mình có uy hiếp rất lớn, tự nhiên cũng không thể trơ mắt nhìn Vu Yêu nắm giữ đại trận nguy hiểm như vậy.

Chương 131

"Sư đệ nói là, hai người chúng ta có thể tham gia!" "Sư huynh, chúng ta đã trở thành Thánh nhân, biết rằng Vu Yêu lưỡng tộc sẽ không trở thành nhân vật chính của trời đất.

Nếu Vu Yêu không lâu nữa sẽ bắt đầu quyết chiến, vậy hai người chúng ta cũng có thể thêm dầu vào lửa, ít nhất khiến Vu Yêu không còn thực lực như vậy nữa!" Ngay sau đó hai người bắt đầu mưu tính.

Dù sao Thánh nhân không dính nhân quả, lúc này tuy hai người trên người mang nợ công đức Thiên đạo, nhưng đối với đại kiếp lần này vẫn không có gì lo lắng, dù sao dù có nhập kiếp, cũng không có nguy hiểm vẫn lạc.

Nhưng hai người đã trở thành Thánh nhân, dù không cần lo lắng vẫn lạc, nhưng cũng sợ trực tiếp ra mặt sẽ bị đại trận Vu Yêu tấn công, tổn thất tu vi, cho nên cũng chỉ có thể tính kế sau lưng.

Ngày hôm ấy định sẵn sẽ được ghi danh vào lịch sử Hồng Hoang, dẫu sao trong một ngày, năm vị Thánh nhân xuất hiện, dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên chưa từng ngừng lại.

Vô số khí tức tường thụy bao phủ khắp đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh trong Hồng Hoang được điểm hóa xuất thế, linh khí giữa thiên địa cũng nồng đậm hơn không ít.

Có thể thấy Thánh nhân xuất thế giúp ích rất nhiều cho Hồng Hoang, thậm chí ngay cả Thiên đạo Hồng Hoang cũng trở nên hoàn chỉnh hơn.

Bởi vì lúc này Thiên đạo Hồng Hoang đã xuất thế, các vị Thánh nhân thành Thánh cũng đại biểu cho việc Thiên đạo đã dần viên mãn, Đại đạo cũng sẽ dần ẩn đi và biến mất.

Trong Bồng Lai, Chu Du cảm nhận tình hình trong Hồng Hoang, vẻ mặt cũng lộ rõ sự vui mừng.

Bởi vì hiện tại mọi chuyện đúng như Chu Du dự liệu, sau khi Lão Tử thành Thánh, các Thánh nhân thiên định còn lại cũng sẽ lần lượt thành đạo.

Chỉ là Chu Du không ngờ rằng, những Thánh nhân này lại thành đạo hết trong cùng một ngày, dẫu sao kiếp trước không hề có ghi chép này, mọi người cùng nhau thành Thánh, thật đúng là một phen thịnh cảnh.

Mọi người thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, thúc đẩy Hồng Hoang thiên địa viên mãn, Thiên đạo Hồng Hoang tự nhiên cũng sẽ trở nên hoàn chỉnh hơn.

Cảnh tượng như vậy tự nhiên là có lợi cho lão sư Hồng Quân, dẫu sao Thiên đạo càng hoàn chỉnh, tốc độ thăng cấp của Hồng Hoang cũng sẽ dần nhanh hơn, như vậy sẽ không cần Hồng Quân bù đắp chỗ thiếu sót của Thiên đạo.

Nếu cuối cùng Thiên đạo có thể vì Hồng Hoang thiên địa thăng cấp mà trở nên hoàn chỉnh, có thể dung nạp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, vậy Đạo Tổ Hồng Quân cũng sẽ thoát khốn mà ra.

Cảnh tượng này cũng là điều Chu Du hy vọng nhìn thấy, hiện tại khoảng cách đến mục tiêu này đã không còn xa nữa.

Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát, Chu Du đã thu lại nụ cười, bởi vì Lục Thánh Thiên Đạo đã xuất thế toàn bộ, vậy thì tiếp theo chính là quyết chiến Vu Yêu rồi.

Mà trước khi quyết chiến Vu Yêu còn có một chuyện đáng để Chu Du xem trọng, đó chính là một trong các Tổ Vu, Hậu Thổ.

Phải biết Hậu Thổ chính là người thành tựu Địa Đạo Thánh nhân,

thành công xây dựng nên nơi Luân Hồi.

Luân Hồi xuất hiện có thể nâng cao Hồng Hoang thiên địa thêm một bước, cho nên Chu Du cũng phải giúp đỡ Hậu Thổ, bảo đảm Luân Hồi xuất hiện.

Chu Du hiểu rất rõ đại thế Hồng Hoang, cho nên mới hiểu được tầm quan trọng của việc Hậu Thổ sáng tạo Luân Hồi.

Hơn nữa sau khi Chu Du tham gia vào đại kiếp Vu Yêu, hướng đi của Hồng Hoang kiếp này sẽ không giống như kiếp trước.

Cho nên Chu Du cũng phải tận dụng tốt ký ức kiếp trước, bảo đảm ở mức độ cao nhất rằng sau khi đại thế Hồng Hoang xảy ra biến hóa, mình có thể có được thực lực định đoạt càn khôn.

Giống như Long tộc Bồng Lai, bởi vì lúc này Bồng Lai đã được Chu Du tế luyện lại, cho nên đám người Long tộc trong đó tiến bộ cũng rất nhanh.

Nương theo khí lành lúc Tam Thanh và những người khác thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, trong Long tộc lại có thêm mấy vị Đại La Kim Tiên thành công tấn thăng thành Chuẩn Thánh.

Hiện tại trong Bồng Lai, Long tộc có tổng cộng mười bốn vị Chuẩn Thánh, đương nhiên là trừ Chu Du và Tây Vương Mẫu ra, ngay cả tọa kỵ Chu Du cũng không tính vào.

Có được thực lực như vậy, Chu Du cảm thấy trong đại kiếp Vu Yêu, hẳn là có thể bảo vệ được Bất Chu Sơn, huống chi còn có rất nhiều Đại La Kim Tiên tồn tại.

Quan trọng nhất là Chu Du có thực lực Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên, chỉ cần chư Thánh Hồng Hoang không hợp sức tấn công, vậy Chu Du hoàn toàn không cần lo lắng.

Bên này Chu Du đang cẩn thận suy tư về tình huống sẽ xuất hiện

tiếp theo, mà hai tộc Vu Yêu ở Hồng Hoang lại có cảnh tượng khác nhau.

Trên Thiên Đình, đám người Yêu tộc cảm nhận được biến hóa của Hồng Hoang, cũng đều tỏ vẻ kiêng dè.

Dẫu sao sau khi Nữ Oa Thánh nhân xuất thế, khí vận của Yêu tộc cũng không tăng lên rõ rệt.

Bởi vì trước khi Thánh nhân chưa xuất thế, hai tộc Vu Yêu là hai thế lực lớn duy nhất ở Hồng Hoang, tự nhiên sẽ nhận được tạo hóa của trời đất.

Nhưng chúa tể thật sự trong Hồng Hoang đã biến thành Thiên Đạo Thánh nhân, Vu Yêu cũng sẽ không còn phong quang như trước nữa.

Hiện tại theo Tam Thanh và những người khác đều đã thành Thánh, sắc mặt của cao tầng Yêu tộc cũng càng ngày càng khó coi.

Bởi vì bọn họ biết, hiện tại khí vận đã có phần cố định, Yêu tộc không thể nào có thực lực tăng vọt như trước nữa.

Mà nếu muốn khí vận tăng lên cực lớn, vậy chỉ có thể chiến thắng Vu tộc trong cuộc quyết chiến Vu Yêu.

Nhưng Yêu tộc đối mặt với Vu tộc cũng không có nắm chắc phần thắng, dẫu sao Yêu tộc tuy có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mà Vu tộc cũng có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thậm chí đại trận của Yêu tộc còn hơi kém một chút, dẫu sao Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc có thể triệu hồi ra Bàn Cổ chân thân.

Hồng Hoang do Bàn Cổ hóa thành, cho nên Bàn Cổ chân thân mà đại trận triệu hồi sẽ âm thầm nhận được sự trợ giúp của thiên địa Hồng Hoang.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc tuy có thể hội tụ sức mạnh của Chu thiên tinh thần, nhưng chung quy vẫn kém một bậc.

Tuy nhiên hai tòa đại trận đều có uy lực của Thánh nhân, cho nên trừ phi toàn lực một kích, nếu không trong thời gian ngắn sẽ không phân được thắng bại.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn cũng có vẻ mặt u ám.

Trước đó lúc Lão Tử thành Thánh, Đế Tuấn đã có một phen trao đổi với Thái Nhất, cho rằng Thánh nhân là do trời định, hẳn là sẽ không có ảnh hưởng gì đến cuộc quyết chiến Vu Yêu.

Nhưng nay nhìn thấy mấy vị này đều đã thành tựu Thánh nhân, Đế Tuấn sao có thể không kiêng dè.

Phải biết Nữ Oa tuy nói mình sẽ không nhúng tay vào đại kiếp Vu Yêu, nhưng lỡ như các Thánh nhân khác tham gia vào, Yêu tộc sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn cũng không khỏi nhíu mày, lập tức nói với đám người Yêu tộc dưới điện: "Nay chư vị Thánh nhân đều đã thành đạo, vậy tiếp theo chính là cuộc quyết chiến giữa Yêu tộc ta và Vu tộc, Yêu tộc ta trải qua thời gian dài nghỉ ngơi chỉnh đốn, tiến bộ cũng rất lớn, lần này hẳn sẽ không thua kém Vu tộc!

Nhưng chư vị Thánh nhân đã xuất hiện, lỡ như Thánh nhân ra tay, vậy kết cục khó lường, trong cuộc quyết chiến Vu Yêu làm sao để bảo đảm Thánh nhân không tham gia vào, xin chư vị không tiếc lời chỉ giáo!" Nghe xong lời Đế Tuấn, đám người Yêu tộc cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Trước khi thành đạo, mấy vị Thánh nhân chỉ là Chuẩn Thánh, đối với hai tộc Vu Yêu mà nói tự nhiên không có bao nhiêu uy hiếp.

Cho dù có người giúp đỡ Vu tộc, đối với Yêu tộc mà nói cũng là

chuyện không đáng bận tâm, dẫu sao dưới đại trận của Yêu tộc, dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó có đường sống.

Nhưng hiện tại mấy vị này đều đã thành tựu Thánh nhân, hơn nữa Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, cùng Vu tộc cũng thuộc đồng nguyên với Bàn Cổ.

Lỡ như lúc quyết chiến Vu Yêu Tam Thanh xuất hiện, vậy đối với Yêu tộc chính là tai họa diệt vong.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc tuy mạnh, nhưng cũng không thể địch lại đại trận của Vu tộc và ba vị Thánh nhân liên thủ, cho nên nghe lời của Đế Tuấn, sắc mặt mọi người cũng có chút khổ sở.

Đang lúc mọi người nghị luận, Phục Hy đứng dậy bước lên nói: "Oa Hoàng từng nói sẽ không tham dự vào cuộc quyết chiến của chúng ta, vậy các Thánh nhân khác chắc cũng sẽ không tham gia, hẳn đây cũng là sự sắp xếp của Đạo Tổ.

Bệ hạ chỉ cần đợi một lát, ta sẽ lên Oa Hoàng Thiên hỏi thăm một phen!" Đế Tuấn nghe xong lời của Phục Hy, sắc mặt cũng sáng lên, lập tức nói với Phục Hy: "Yêu hoàng nói rất phải, xin làm phiền Yêu hoàng đến Oa Hoàng Thiên hỏi một chuyến, xem Oa Hoàng Thánh nhân có chỉ thị gì không!

Chương 132

Yêu tộc ta cũng có thể yên tâm chuẩn bị chiến đấu!" Mọi người trong điện cũng gật đầu lia lịa.

"Đúng vậy, đúng vậy!" "Vẫn nên mời Phục Hy Yêu hoàng đến Oa Hoàng Thiên một chuyến, hỏi Thánh nhân một chút mới được!" Phục Hy tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ của đám người Yêu tộc, nếu thật sự có Thánh nhân ra tay gia nhập phe Vu tộc, vậy Yêu tộc bại vong cũng là chuyện có thể thấy trước.

Bởi vì những người có mặt ở đây đều là cao tầng Yêu tộc, đều chiếm một phần khí vận Yêu tộc, tự nhiên đặc biệt coi trọng tương lai của Yêu tộc.

Phục Hy thấy cảnh tượng này cũng trực tiếp chắp tay lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, sau đó bay về phía Oa Hoàng Thiên.

Sau khi Thánh nhân xuất thế, Phục Hy cũng đã tính toán kỹ lưỡng, nhưng lúc này thiên địa lượng kiếp đã đến, Thiên đạo che lấp, Phục Hy tự nhiên không thu hoạch được bao nhiêu.

Tuy nhiên trong lúc tính toán cũng nhìn thấy cảnh hai tộc Vu Yêu đối đầu, nhưng trong đó không thấy sự tồn tại của Thánh nhân.

Phỏng đoán Thánh nhân hẳn là sẽ không dễ dàng ra tay, nhưng để chắc chắn vẫn chủ động đến Oa Hoàng Thiên.

Lúc này Phục Hy cũng đã liên kết với khí vận Yêu tộc, đặt hy vọng thành đạo lên người Yêu tộc.

Nếu Yêu tộc có thể thống nhất đại địa Hồng Hoang, vậy Phục Hy có thể mượn khí vận để chiêm nghiệm thánh cảnh.

Nếu Yêu tộc bại vong, vậy Phục Hy vạn sự thành không, có thể

giữ vững tu vi hiện tại hay không còn là hai chuyện khác nhau.

Cùng với sự xuất thế của Thánh nhân, trong lòng Phục Hy thỉnh thoảng cũng dấy lên nghi ngờ, đó là Thánh nhân có đứng nhìn một trong hai tộc Vu Yêu thành công thống trị Hồng Hoang không?

Chính vì có nghi ngờ này nên mới thôi diễn, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, chỉ có thể cầu cứu Nữ Oa.

Thực ra Phục Hy còn có tâm tư riêng, đó là muốn từ chỗ Nữ Oa tìm hiểu một số tình hình về Thánh nhân.

Nếu thật sự gặp phải Thánh nhân ra tay, đến lúc đó cũng có thể bình tĩnh hơn một chút.

Phục Hy ra khỏi Thiên Đình, liền đi thẳng đến Oa Hoàng Thiên, mà Nữ Oa cũng nhận ra sự xuất hiện của Phục Hy.

Đợi Phục Hy đến Oa Hoàng Thiên, liền trực tiếp nhiếp Phục Hy vào trong Oa Hoàng Điện.

Phục Hy đến bên ngoài Oa Hoàng Thiên đang định truyền tin cho Nữ Oa, nhưng đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến ảo.

Có thể khiến cho Chuẩn Thánh hậu kỳ như mình sinh ra biến hóa như vậy, Phục Hy cũng biết là do Nữ Oa ra tay.

Đến trong điện, không đợi Phục Hy nói chuyện, đã nghe Nữ Oa trực tiếp mở miệng nói: "Huynh trưởng đến đây vì chuyện gì, ta đã biết rồi!". ...

Phục Hy đến trong Oa Hoàng Cung, nghe xong lời của Nữ Oa cũng lấy làm kinh ngạc, cảm thán Thánh nhân quả nhiên là cao thâm khó lường.

Lập tức Phục Hy cũng mở miệng nói: "Muội muội biết ta vì sao mà đến, có cách nào chỉ dạy cho ta không?" Nữ Oa vẻ mặt bình tĩnh

nhìn Phục Hy, bởi vì suy nghĩ của Phục Hy, Nữ Oa đều biết đại khái.

Nhưng Nữ Oa cũng biết Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, Yêu tộc cho dù có thể chiến thắng Vu tộc, Phục Hy cũng sẽ không thể thực hiện được ước mơ.

Tuy nhiên Nữ Oa cũng không thể trực tiếp nói cho Phục Hy chân tướng tương lai, Thiên đạo cũng sẽ không cho phép, dẫu sao Phục Hy lúc này đã chìm sâu trong kiếp nạn.

Mà Nữ Oa chỉ nghĩ rằng Phục Hy có thể bình an vượt qua đại kiếp.

Lập tức nói với Phục Hy: "Thiên Đạo Thánh nhân sẽ không trực tiếp ra tay tham gia đại kiếp Vu Yêu, huynh trưởng không cần lo lắng, cho dù có người đi ngược Thiên đạo trực tiếp ra tay tham chiến, vậy muội muội cũng sẽ xuất hiện!" Phục Hy nghe xong những lời này cũng thở phào một hơi, chỉ cần Thánh nhân không tham gia đại chiến là được.

"Muội muội nói ra lời này, ta cũng coi như yên tâm rồi!" Nữ Oa biết tâm tư của Phục Hy, bèn nói thêm với Phục Hy: "Ta biết huynh trưởng đã khao khát Hỗn Nguyên thánh đạo từ lâu, nhưng muội muội là dựa vào Hồng Mông Tử Khí làm nền tảng, cộng thêm đại công đức tạo người mới có thể thành tựu Thánh nhân, cho nên không có bao nhiêu kinh nghiệm để huynh trưởng tham khảo.

Nếu huynh trưởng muốn tìm hiểu, cần phải đến Đông Hải Bồng Lai một chuyến!" Phục Hy nghe xong lời của Nữ Oa cũng sững sờ, dẫu sao mình quả thực muốn tìm hiểu sự huyền diệu của cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng Nữ Oa nói kinh nghiệm thành Thánh của nàng không có gì có thể tham khảo, bảo mình đi Đông Hải Bồng Lai một chuyến, vậy chẳng phải là nói Chu Du đã thành đạo rồi sao!

“Chu Du đạo hữu đã thành đạo!!!” Phục Hy vô cùng kinh ngạc, rõ ràng là cực kỳ chấn kinh trước tin tức Chu Du thành đạo.

Mà ngay lúc Phục Hy hô thẳng tên Chu Du, một ánh mắt cũng từ Đông Hải truyền đến Oa Hoàng Thiên.

Lúc này chỉ thấy Nữ Oa nói: “Xin Chu Du sư huynh lượng thứ, huynh trưởng của ta nhất thời kích động!” Lập tức một giọng nói truyền đến trong Oa Hoàng Cung: “Chuyện ta thành đạo, Phục Hy không được ngoại truyền.” Trong điện, Phục Hy cảm nhận được luồng khí tức này cũng vội vàng gật đầu, lại nghe giọng nói của Chu Du truyền đến: “Lúc rảnh rỗi có thể đến Đông Hải Bồng Lai!” Mà Phục Hy nghe xong âm thanh liền vội vàng chắp tay hành lễ, dẫu sao lúc này Chu Du đã tấn thăng Hỗn Nguyên Thánh nhân, cùng một cấp bậc với Nữ Oa.

Hơn nữa Chu Du cũng mời Phục Hy đến Đông Hải, hẳn là có điều muốn chỉ giáo, vậy Phục Hy tự nhiên phải cảm tạ.

Nữ Oa bên cạnh Phục Hy cũng hơi cúi người.

Thấy cảnh này, ánh mắt của Chu Du cũng biến mất.

Để lại Phục Hy và Nữ Oa với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Phục Hy bị tin tức Chu Du thành đạo làm cho kinh ngạc, còn Nữ Oa thì cảm thán thực lực của Chu Du.

Dẫu sao Nữ Oa và Phục Hy chỉ vừa nhắc đến tên Chu Du, Chu Du đã có thể trực tiếp chiếu ánh mắt vào trong Oa Hoàng Cung của Nữ Oa.

Phải biết Nữ Oa cũng là Thánh nhân, Oa Hoàng Cung cũng có đại trận bảo vệ, nhưng Chu Du vẫn có thể chiếu ánh mắt vào Oa Hoàng Cung, có thể thấy thực lực của Chu Du lúc này vượt xa Nữ Oa.

Trên Đông Hải Bồng Lai, Chu Du lúc này cũng có chút đau đầu,

chuyện thành đạo vốn dĩ chỉ có mấy người biết.

Nhưng Nữ Oa lại trực tiếp nói cho Phục Hy, đây là điều Chu Du không ngờ tới.

Chu Du cũng có chút hối hận vì ngày thành Thánh đã không dặn dò Nữ Oa.

Phải biết ngay cả Tam Thanh Lão Tử cũng chỉ có chút suy đoán, chưa hề xác định.

Mà Nữ Oa vì Phục Hy lại trực tiếp nói ra chuyện Chu Du thành đạo, điều này cũng khiến kế hoạch của Chu Du xảy ra một chút sai sót.

Vốn dĩ tôi định đến lúc quyết chiến Vu Yêu mới bộc lộ thực lực, không ngờ bây giờ đã bị Phục Hy biết được.

Phải biết Phục Hy hiện tại là một thành viên của Yêu tộc, nếu chuyện Chu Du thành đạo bị đám người Yêu tộc biết được, vậy thế nào cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc quyết chiến Vu Yêu.

Một khi Chu Du ra tay, vậy mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này e là cũng sẽ trực tiếp xuất thủ, chứ không phải âm thầm thúc đẩy sau lưng như hiện tại.

Cũng may Phục Hy trong lúc kinh ngạc, đã trực tiếp hô tên Chu Du ra, Chu Du mới có cảm ứng, một ánh mắt xuất hiện trong Oa Hoàng Cung, dặn dò Phục Hy.

Mà Chu Du tin rằng có sự dặn dò của mình, Phục Hy cũng sẽ không đem chuyện mình đã thành đạo lan truyền ra ngoài, dẫu sao lời của Thánh nhân vẫn có không ít trọng lượng.

Tại sao tôi lại không muốn bộc lộ thực lực, chính là vì tôi biết lúc quyết chiến Vu Yêu, các Thiên Đạo Thánh nhân đều đã xuất thế.

Hơn nữa các vị Thánh nhân trừ Nữ Oa ra sẽ không đứng nhìn hai tộc Vu Yêu thống nhất Hồng Hoang, bởi vì Thiên Đạo Thánh nhân mới là chúa tể thiên định của Hồng Hoang.

Vốn dĩ đại trận trấn tộc của hai tộc Vu Yêu đã có nguy hiểm đối với Thánh nhân, lỡ như một trong hai tộc chiến thắng thống nhất Hồng Hoang, vậy e là Thánh nhân cũng sẽ bị hai tộc Vu Yêu áp chế.

Cho nên Thiên Đạo Thánh nhân tất nhiên sẽ không muốn thấy cảnh tượng như vậy xuất hiện.

Chương 133

Mà Chu Du là vì sự ổn định và thăng cấp của thiên địa Hồng Hoang, tất nhiên sẽ không để đại chiến Vu Yêu ảnh hưởng đến Hồng Hoang.

Điều này đối lập với các vị Thánh nhân thiên định, cho nên Chu Du mới nghĩ đến việc ẩn giấu thực lực, đến lúc đó có thể nhân lúc các vị Thánh nhân thiên định chưa ra tay mà nhất cử định càn khôn.

Đây cũng là kế hoạch mà Chu Du kết hợp với thông tin kiếp trước mà đưa ra.

Phải biết trong kiếp trước, các vị Thánh nhân vì để hai tộc Vu Yêu có thể lưỡng bại câu thương, đã trực tiếp làm cho Bất Chu Sơn gãy đổ, để hai tộc Vu Yêu gánh trên lưng nghiệp lực to lớn, không còn cơ hội phục hưng nữa.

Hơn nữa thiên trụ Hồng Hoang sụp đổ, trời đất nghiêng ngả, Thiên đạo Hồng Hoang cũng không thể viên mãn, Hồng Quân cũng không thể thoát ly Thiên đạo, toàn bộ Hồng Hoang trở thành bàn cờ của các vị Thánh nhân.

Tuy Chu Du không biết mấy vị Thánh nhân vừa mới thành đạo này có nghĩ đến điểm này hay không, nhưng Chu Du vì Hồng Quân cũng không thể nhìn thấy cảnh tượng này xuất hiện, cho nên mới nghĩ đến việc ẩn giấu thực lực.

Nhân lúc chư Thánh chưa xuất hiện, trực tiếp khóa chặt chiến cục, bảo vệ Bất Chu Sơn, không phải vì hai tộc Vu Yêu, mà là vì Hồng Quân, cũng vì chúng sinh Hồng Hoang.

Phải biết Bất Chu thiên trụ gãy đổ, Hồng Hoang cũng sẽ biến thành hoàn cảnh hậu thiên, chúng sinh Hồng Hoang nếu muốn tham

ngộ Thiên đạo, độ khó sẽ tăng lên không chỉ một chút, đột phá cảnh giới cũng sẽ càng ngày càng khó khăn.

Bất kể là vì tư lợi hay công tâm, Chu Du đều sẽ không đứng nhìn mấy vị Thánh nhân này vì bản thân mà để Hồng Hoang sa đọa.

Những việc Chu Du làm ở giai đoạn đầu cũng là để có thể thành công cứu vãn Bất Chu trong cuộc quyết chiến Vu Yêu, nếu không với cảnh giới Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên như Chu Du hiện nay thì cần gì phải làm nhiều như vậy.

Cho dù là trời nghiêng đất lở ở Hồng Hoang cũng không ảnh hưởng đến Chu Du, hơn nữa lúc này Bồng Lai tiên đảo đã được Chu Du luyện lại, sinh tồn trong Hỗn Độn cũng không có vấn đề gì.

Chư vị Thánh nhân tự nhiên không biết suy nghĩ của Chu Du, mà Chu Du cũng biết mấy vị này tuy âm thầm thúc đẩy, muốn Thánh nhân làm chúa tể Hồng Hoang, nhưng cũng không ngờ kết cục cuối cùng lại thảm liệt như vậy.

Tuy Thánh nhân không dính nhân quả, nhưng không đại biểu nhân quả không tồn tại.

Trong đại kiếp Vu Yêu kiếp trước, Phong Thần chính là sự trừng phạt nhân quả của thiên địa Hồng Hoang.

Môn hạ của Thánh nhân cũng thương vong thảm trọng, nhân quả thuộc về Thánh nhân đều đổ lên người đệ tử môn hạ.

Bên này ánh mắt Chu Du rời đi, Phục Hy cũng hoàn hồn, nói với Nữ Oa: "Trước kia nghe muội muội nói về cảnh giới của sư huynh, ta vẫn chưa đủ coi trọng, không ngờ mới bao lâu, sư huynh đã thành tựu Hỗn Nguyên!" Phục Hy vẻ mặt cảm khái, dẫu sao tin tức Chu Du thành đạo thật sự cũng khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

"Chu Du sư huynh là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, tự nhiên là

không tầm thường.

Ta thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân cũng là nhờ Chu Du sư huynh rất nhiều, lúc đó ta đã biết với tài tình của Chu Du sư huynh, thành tựu Hỗn Nguyên cũng là chuyện tự nhiên!" Nữ Oa cũng rất tán thành Chu Du, dẫu sao lúc Nữ Oa thành Thánh đã nhìn ra Chu Du chỉ cách tam thi hợp nhất một bước chân.

"Chu Du sư huynh không có Hồng Mông Tử Khí, trực tiếp là tam thi hợp nhất thành tựu Hỗn Nguyên, huynh trưởng nhất định phải đến Bồng Lai thỉnh giáo một phen!" Phục Hy nghe vậy cũng có chút nhíu mày, dẫu sao Chu Du và Yêu tộc có hiềm khích rất lớn.

Tuy nhiên sau vài giây, Phục Hy cũng quyết định, Chu Du đã thành tựu Hỗn Nguyên, tự nhiên sẽ không để ý đến đám người Yêu tộc.

Huống chi vừa rồi còn nghe được lời mời của Chu Du, mình đi cũng không sao.

Lập tức Phục Hy và Nữ Oa lại trao đổi một lát, Phục Hy liền vội vã quay về.

Dẫu sao đám người trên Thiên Đình còn đang đợi tin tức của Phục Hy. ...

Nhìn bóng dáng Phục Hy biến mất trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cũng không khỏi thở dài một tiếng, quả thực có chút lo lắng cho tương lai của Phục Hy.

Nay mình đã là Thánh nhân chí tôn, nhưng trong Hồng Hoang này vẫn là thân bất do kỷ.

Tuy lúc này Đại đạo đã ẩn đi, nhưng Thiên đạo cũng đã hoàn toàn hiển hiện, Thánh nhân cũng ở dưới Thiên đạo.

Cho nên đúng như Đạo Tổ Hồng Quân đã nói, đại thế Hồng Hoang vẫn không thể thay đổi, giống như đại kiếp Vu Yêu hiện tại.

Nữ Oa rõ ràng biết cuối cùng Vu Yêu chỉ có thể lưỡng bại câu thương, căn bản không thể thống nhất Hồng Hoang, nhưng lại không có cách nào thay đổi.

Bởi vì đây chính là đại thế Hồng Hoang, thậm chí Nữ Oa ngay cả vận mệnh của Phục Hy cũng không thể thay đổi, đương nhiên đây không phải nói Nữ Oa không có đủ năng lực, mà là tồn tại quá nhiều bất tiện.

Trước hết là Phục Hy vẫn ôm hy vọng rất lớn vào việc Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, bởi vì Phục Hy cảm thấy chỉ có Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, mình mới có cơ hội chiêm nghiệm thánh cảnh.

Mặt khác là Nữ Oa biết nếu cưỡng ép ngăn cản Phục Hy tham chiến, vậy đại thế Hồng Hoang sẽ xảy ra thay đổi, phát triển theo hướng không thể dự đoán được.

Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng trong đại kiếp chỉ có thể tính toán được kết cục đại khái, đối với tình hình cụ thể là không thể biết rõ.

Giống như Chu Du nghĩ trước đó, chư vị Thánh nhân âm thầm tính kế, nhưng cũng không biết cuối cùng Hồng Hoang sẽ trực tiếp biến thành hậu thiên.

Nhưng bất luận Hồng Hoang xảy ra biến hóa gì, ảnh hưởng đối với chư vị Thiên Đạo Thánh nhân là cực nhỏ.

Bởi vì Thánh nhân đã là tồn tại bất tử bất diệt, đã siêu thoát chúng sinh Hồng Hoang, chỉ cần Hồng Hoang không diệt, vậy Thánh nhân cũng sẽ không vẫn lạc.

Cũng chính vì như vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mới âm thầm tính kế hai tộc Vu Yêu, nếu không hai tộc Vu Yêu dựa vào đại trận, đối với Thánh nhân cũng có mấy phần uy hiếp.

Mà chính là vì mấy vị này âm thầm tính kế, khiến cho uy lực của đại kiếp Vu Yêu tăng lên gấp bội, cuối cùng sự phát triển của Hồng Hoang bị phá hoại cực lớn.

Tuy nhiên Chu Du biết tuy ban đầu mấy vị Thánh nhân cũng sẽ có chút kinh hoảng, bởi vì năng lực của Thiên Đạo Thánh nhân cũng sẽ có phần giảm sút.

Nhưng cuối cùng mấy vị này cũng sẽ phát hiện, cùng với việc Hồng Hoang biến thành hậu thiên, Thiên đạo cũng sẽ trở nên suy yếu, trước hết Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện càng khó hơn, sau đó là sự khống chế của Thiên đạo đối với chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng sẽ yếu đi.

Có lẽ là ngẫu nhiên, khiến cho chư vị Thánh nhân thật sự trở thành tồn tại độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang, cũng khiến Hồng Hoang triệt để sa đọa thành bãi săn của Thánh nhân, hóa thành bàn cờ của Thánh nhân.

Mà Chu Du cũng chính là cân nhắc đến những điều này mới quyết định tham gia vào đại chiến Vu Yêu, bảo vệ Bất Chu Sơn - thiên trụ của Hồng Hoang, để Hồng Hoang không đến mức sa đọa thành hậu thiên, mất đi cơ hội thăng cấp.

Cho dù Chu Du biết sau khi kết quả thay đổi, ký ức của mình về hậu thế cũng sẽ hoàn toàn mất đi tác dụng, nhưng Chu Du cũng không để tâm.

Đã đến Hồng Hoang, không thể trơ mắt nhìn Hồng Hoang cứ như vậy sa đọa, phải để cho chúng sinh đều có một tia sinh cơ chứng đạo siêu thoát, đồng thời cũng để Hồng Quân có thể thành công thoát ly Thiên đạo.

Trở lại Oa Hoàng Cung, Nữ Oa tuy đã là Thiên Đạo Thánh nhân, biết kết cục của đại kiếp Vu Yêu, biết rõ Nhân tộc sẽ trở thành nhân

vật chính thật sự của trời đất, cho nên sẽ không cưỡng ép thay đổi.

Hơn nữa bởi vì mình tuy là một thành viên của Yêu tộc, nhưng cũng là Thánh mẫu của Nhân tộc, chỉ có thể lựa chọn đứng ngoài cuộc.

Cho dù có nhiều bất tiện, không thể trực tiếp tham gia đại kiếp, nhưng Nữ Oa cảm thấy mình với tư cách là Thánh nhân, trong đại kiếp bảo vệ được Phục Hy hẳn là không thành vấn đề, cho nên cũng chỉ thở dài một tiếng, mà không làm gì khác.

Đương nhiên nếu để Chu Du biết suy nghĩ của Nữ Oa lúc này, vậy chỉ có thể nói Thánh nhân cũng không thể tính toán được mọi thứ.

Cũng là do Chu Du có ký ức kiếp trước, mới biết được biến hóa hậu thế, tự nhiên biết rõ lần đại kiếp Vu Yêu này, Phục Hy cũng là hung nhiều cát ít.

Bên này Phục Hy từ Oa Hoàng Cung ra, cũng suy tư vạn điều, trong lòng cảm khái vạn phần.

Thực sự là Phục Hy vẫn luôn cho rằng trong Hồng Hoang lúc này chỉ có sáu vị Thiên Đạo Thánh nhân, thật không biết Chu Du đã thành tựu Thánh nhân, từ chỗ Nữ Oa biết được tin tức này, tự nhiên cũng vô cùng kinh ngạc.

Phải biết tuy Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng Chu Du không có Hồng Mông Tử Khí tồn tại, lại có thể trực tiếp chứng đạo siêu thoát, Phục Hy cũng không thể không cảm thán thành tựu của Chu Du.

Mà Phục Hy lúc này cũng có chút rối rắm, dẫu sao ở Oa Hoàng Cung đã nhận được sự dặn dò của Chu Du, đối với tin tức Chu Du thành Thánh tự nhiên là sẽ không tiết lộ.

Chương 134

Nhưng mình muốn đến Đông Hải Bồng Lai vẫn có chút bất tiện, dẫu sao Đế Tuấn, Thái Nhất và các Yêu tộc khác đối với Chu Du không hề thiện chí.

Tuy e ngại địa vị và thực lực của Chu Du, sẽ không dễ dàng chọc giận nữa, nhưng cũng sẽ không có ý tốt gì.

Phục Hy rối rắm chính là nếu mình đi Đông Hải có khiến đám người Yêu tộc sinh ra chút oán khí với mình, khiến cho khí vận của mình không ổn định hay không.

Sau một lúc, Phục Hy cũng quyết định, vẫn là đợi sau đại chiến Vu Yêu rồi đến Đông Hải Bồng Lai cầu giáo.

Đến lúc đó nếu Yêu tộc thắng lợi, vậy mình cũng có thể dựa vào khí vận Yêu tộc, có được thu hoạch, cộng thêm sự chỉ điểm của Chu Du, vậy thánh cảnh cũng sẽ mở rộng cánh cửa với mình.

Phục Hy lại không biết rằng quyết định này của mình đã khiến mình triệt để mất đi một tia sinh cơ trong đại kiếp.

Nếu nói trong Hồng Hoang ai còn có thể cứu được Phục Hy trong đại kiếp, trừ Đạo Tổ Hồng Quân ra thì chính là Chu Du.

Bên này Phục Hy đã quyết định, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn mấy phần, bởi vì đông đảo Yêu tộc trên Thiên Đình còn đang đợi mình hồi âm.

Mà lúc này Phục Hy cũng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, độn tốc tự nhiên không chậm, không bao lâu đã quay lại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn thấy Phục Hy trở về, cũng vội vàng hỏi: "Yêu hoàng, chuyến đi này có thu hoạch gì không?" Phục Hy nghe vậy cũng trực

tiếp trả lời: “Bệ hạ, chuyến đi này của Phục Hy cũng đã nhận được tin chính xác từ muội muội, lần quyết chiến này giữa Yêu tộc ta và Vu tộc, Thánh nhân sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không ra tay tham chiến!” Đế Tuấn nghe xong lời của Phục Hy cũng thở phào một hơi, không khí căng thẳng của Yêu tộc dưới điện cũng bắt đầu trở nên thoải mái.

Lúc này trong Hồng Hoang đã xuất hiện sáu vị Thánh nhân, Yêu tộc cũng sợ trong đại chiến Vu Yêu sẽ có Thánh nhân ra tay.

Bởi vì Yêu tộc tự biết mình không có giao tình gì với mấy vị Thánh nhân trừ Nữ Oa ra, lỡ như có Thánh nhân xuất hiện ở phe Vu tộc, vậy đã định Yêu tộc sẽ thất bại.

Hiện tại nghe được tin tức Phục Hy truyền đạt, biết Thánh nhân sẽ không xuất hiện, đám người Yêu tộc tự nhiên thoải mái hơn không ít.

Tuy Yêu tộc không có tự tin tuyệt đối sẽ chiến thắng Yêu tộc, nhưng lúc này cũng có tự tin sẽ không dễ dàng thất bại.

Cùng với thiên hôn của Đế Tuấn, cộng thêm sự tu dưỡng trước đó, Yêu tộc lúc này cũng là binh cường mã tráng, mạnh hơn trước đó không ít.

Mà Vu tộc gần đây không có tin tức tốt gì, đám người Yêu tộc đương nhiên là tự tin tăng lên gấp bội.

Lúc này Đế Tuấn nhìn đám người trong điện, cũng mở miệng nói: “Chuyến đi này vẫn là nhờ Phục Hy Yêu hoàng, có tin tức này, Yêu tộc ta cũng tăng thêm không ít tự tin!” Mà đám người Yêu tộc trong điện cũng nhao nhao chắp tay với Phục Hy, cảm tạ Phục Hy.

Phục Hy cũng xua tay, sau đó nói: “Bệ hạ quá khen, ta Phục Hy cũng là một thành viên của Yêu tộc, tất nhiên sẽ vì Yêu tộc ta mà suy nghĩ, chuyện này không đáng khen ngợi!” Phục Hy nói xong, Đế Tuấn

cũng càng thêm vui mừng, lập tức nói với mọi người: “Nếu lần này Thánh nhân không ra tay, vậy lần quyết chiến này Yêu tộc ta tất thắng, xin chư vị tăng cường thao luyện, nhất định phải để Vu tộc thấy được uy phong của Yêu tộc ta!” Mọi người cũng chắp tay xưng vâng, sau đó toàn bộ Yêu tộc cũng bắt đầu một vòng chuẩn bị mới.

Dẫu sao đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như Vu tộc, không thể để Yêu tộc xem thường, dẫu sao lần trước vừa mới bại trong tay Vu tộc.

Tuy nói cuối cùng Đạo Tổ ngăn cản, để Yêu tộc không đến mức tổn thất thảm trọng, nhưng Yêu tộc cũng có chút sợ hãi.

Lúc này có cơ hội chấn chỉnh lại, đám người Yêu tộc tự nhiên là cực kỳ nghiêm túc.

Yêu tộc bên này chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, Vu tộc bên này cũng không hề nghỉ ngơi. ...

Tuy nói Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ luyện nhục thân, nhưng đa số Tổ Vu của Vu tộc cũng không phải là kẻ vô não.

Hồng Hoang một ngày năm Thánh tự nhiên cũng khiến các vị Tổ Vu có chút kinh hãi.

Dẫu sao Vu tộc vẫn luôn cho rằng mình là chính tông của Bàn Cổ, có huyết mạch Bàn Cổ, là chủ nhân thật sự của Hồng Hoang.

Cho nên bình thường cũng đều tự coi mình là chúa tể Hồng Hoang, hiện tại thấy nhiều Thánh nhân xuất hiện như vậy, Vu tộc cũng có không ít lo lắng.

Tuy nhiên Vu tộc lại không sợ Thánh nhân, dẫu sao trong Hồng Hoang, người Vu tộc không cho rằng Thánh nhân có thể địch lại Bàn Cổ chân thân trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng Đế Giang cũng triệu tập các Tổ Vu đến Bàn Cổ Điện, nhìn đông đảo Tổ Vu cũng có vẻ mặt nghiêm túc.

“Tam Thanh và những người khác đều đã thành Thánh, vậy Vu tộc ta cũng không thể lạc hậu, nếu đại chiến lần trước bị Hồng Quân ngăn cản, nhưng lần này chúng ta cũng phải chém tận giết tuyệt Yêu tộc, để Vu tộc trở thành chúa tể thật sự của Hồng Hoang!” Các Tổ Vu dưới điện đối với Yêu tộc cũng vô cùng căm phẫn, chưa nói đến việc Yêu tộc sớm nhất đã nghi ngờ thân phận chính tông Bàn Cổ của Vu tộc, đến sau này chiếm đoạt khí vận Hồng Hoang, cuối cùng lại còn muốn đánh bại Vu tộc xưng bá Hồng Hoang, những điều này tự nhiên khiến Vu tộc không thể nhẫn nhịn.

Hơn nữa mấy lần đại chiến giữa Yêu tộc và Vu tộc đều kết thúc bằng thất bại, điều này cũng khiến Vu tộc có phần xem thường Yêu tộc.

Cho dù Yêu tộc phát triển nhanh chóng, thậm chí cuối cùng còn nghĩ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để đối kháng, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại đại trận do mười hai Tổ Vu tạo thành.

Những điều này cũng khiến Vu tộc có đủ tự tin có thể chiến thắng Yêu tộc, thật sự làm chúa tể Hồng Hoang.

Nhưng lúc này trong điện một giọng nói cũng truyền đến tai các vị Tổ Vu: “Huynh trưởng, Vu tộc ta tuy không sợ Thánh nhân, nhưng Thánh nhân có đứng về phía Yêu tộc không?” Các Tổ Vu khác nghe xong lời này, cũng nhìn về phía người nói chuyện, sau đó đều rơi vào trầm tư.

Người nói chuyện chính là Hậu Thổ Tổ Vu.

Hậu Thổ tuy là một trong mười hai Tổ Vu, nhưng lại có điểm khác biệt với các Tổ Vu khác, tuy cũng là không tu nguyên thần, nhưng lại có tâm tư tinh tế.

Huống chi lúc ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo, các Tổ Vu khác không có chút thu hoạch nào, nhưng Hậu Thổ lại có mấy

phần cảm ngộ, do đó sau khi Đế Giang nói chuyện, Hậu Thổ cũng đưa ra nghi vấn.

Mà các Tổ Vu khác tuy đối với Thánh nhân cũng có mấy phần kiêng dè, nhưng lại cho rằng Thánh nhân cũng không phải là đối thủ của Vu tộc, Bàn Cổ chân thân uy lực vô biên, vì thế cũng không để ý.

Lúc này nghe lời của Hậu Thổ, lại cũng nảy sinh mấy phần suy nghĩ.

Dẫu sao Yêu tộc tuy không địch lại Vu tộc, nhưng cũng không kém quá nhiều, mà cho dù Thánh nhân cũng không phải là đối thủ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Nhưng lỡ như mấy vị Thánh nhân này đứng về phía Yêu tộc, vậy Vu tộc sẽ không có mấy phần thắng.

Mọi người đang trầm tư, thì nghe một giọng nói thô kệch vang lên, chính là Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung: "Hậu Thổ muội muội không cần lo lắng, cho dù là Thánh nhân chúng ta cũng không sợ!" "Huynh trưởng nói vậy là sai rồi, cho dù các Tổ Vu chúng ta có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không sợ Thánh nhân, nhưng Yêu tộc có Thánh nhân giúp đỡ, chiến sĩ Vu tộc ta không địch lại được đâu!" Hậu Thổ nghe lời của Chúc Dung vội vàng lên tiếng phản bác, cũng là sợ Vu tộc thất bại.

Nghe xong lời của Hậu Thổ, Chúc Dung cũng ngậm miệng, hiển nhiên là có suy nghĩ.

Dẫu sao uy lực của Thánh nhân mọi người đều đã cảm nhận được, lần trước Đạo Tổ Hồng Quân ra tay, trực tiếp cưỡng ép tách hai tộc Vu Yêu ra, đương nhiên khiến Vu tộc kinh ngạc.

Tuy lúc đó đại trận Vu Yêu đều đã tiêu tan, nhưng năng lực của Thánh nhân cũng khiến đám người Vu tộc kinh hãi.

Đế Giang cũng nghe xong cuộc đối thoại của hai người, lập tức nói: "Hậu Thổ cũng không cần lo lắng, phỏng đoán Thánh nhân hẳn là sẽ không xuất hiện, Nữ Oa tuy là một thành viên của Yêu tộc, lần trước tộc ta và Yêu tộc đại chiến, Yêu tộc sắp sửa toàn bộ vẫn lạc cũng không thấy Nữ Oa ra tay, phỏng đoán lần này chư vị Thánh nhân cũng sẽ không ra tay, nếu thật sự có Thánh nhân đứng về phía Yêu tộc, vậy Vu tộc ta thà hủy diệt Hồng Hoang, cũng không thể nhìn Yêu tộc làm chúa tể Hồng Hoang!" Lời của Đế Giang vô cùng bá khí, nghe đến các Tổ Vu mặt mày hớn hở.

"Ca ca nói đúng!" "Hồng Hoang do Phụ Thần sáng tạo, nên thuộc về Vu tộc ta!" "Thà hủy diệt Hồng Hoang, cũng không thể để Yêu tộc chiếm cứ!" Hậu Thổ dưới điện nghe xong lời của Đế Giang có chút nhíu mày, nhưng thấy các Tổ Vu khác đều có suy nghĩ như vậy, lại cũng không biết làm thế nào.

Tuy nhiên lúc này trong lòng Hậu Thổ cũng có một tia khác thường.

Mà sau đó cũng giống như Yêu tộc, Vu tộc cũng đẩy nhanh bước chân thu phục các tộc trên đại địa.

Thực tế chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng sẽ không trực tiếp tham gia vào cuộc quyết chiến Vu Yêu, dẫu sao chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đều có thể tính toán ra kết cục của đại chiến Vu Yêu là lưỡng bại câu thương.

Huống chi Thánh nhân tuy là thân chí tôn, nhưng cũng không phải không có địch thủ, như đại trận của hai tộc Vu Yêu đối với Thánh nhân có uy hiếp, cho nên Thánh nhân không thể trực tiếp ra tay tham chiến, để mình rơi vào cảnh nguy hiểm.

Chỉ có thể âm thầm tính kế, trong các Thánh, Nữ Oa là không quan tâm không để ý, chờ đợi kết cục.

Nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại nghĩ đến việc thúc đẩy đại kiếp sâu sắc hơn, để hai tộc Vu Yêu có thể chìm sâu trong đại kiếp, sau đó không còn năng lực uy hiếp Thánh nhân nữa.

Chương 135

Còn về quyết tâm của Vu tộc cũng là điều chư vị Thánh nhân không ngờ tới, cho nên mới có kết cục như kiếp trước, cuối cùng Hồng Hoang trực tiếp sa đọa thành bàn cờ của Thánh nhân.

Không nhắc đến phản ứng của hai tộc Vu Yêu, lúc này trong Bồng Lai, sau khi Chu Du thu hồi ánh mắt từ Oa Hoàng Cung, suy tư một lúc cũng đã có quyết định.

Tiếp theo quyết chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, nhưng trước đó mình còn có mấy việc lớn phải làm, trước hết là trợ giúp Hậu Thổ thành đạo.

Bởi vì Chu Du biết Hậu Thổ thành đạo, đối với sự thăng cấp của Hồng Hoang cũng là vô cùng to lớn.

Phải biết lúc này Hồng Hoang không có Luân Hồi, cho nên sau khi sinh linh tử vong thì triệt để vẫn lạc.

Chân linh cũng phiêu tán trên Huyết Hải, vĩnh viễn không có hy vọng luân hồi.

Mà Huyết Hải cũng bởi vì là nơi quy tụ của sinh linh sau khi chết, cũng trở thành hiểm địa trong mắt chúng sinh Hồng Hoang.

Minh Hà được thai nghén trong Huyết Hải cũng chính là dựa vào Huyết Hải mới có thể trở thành tồn tại bất tử bất diệt chỉ đứng sau Thánh nhân.

Phải biết Huyết Hải dung nạp chân linh Hồng Hoang, cũng có khí vận vô biên, mà Minh Hà và Huyết Hải thực chất là một thể.

"Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử" cũng là cách nói như vậy, cho dù Thánh nhân có thể dễ dàng đốt núi nấu biển, nhưng cũng không

chịu nổi nghiệp lực vô biên khi Huyết Hải biến mất.

Đây cũng là nguyên nhân Minh Hà từ trước đến nay chưa từng có nguy cơ sinh tử nào, đánh không lại thì chui vào Huyết Hải, Thánh nhân cũng không làm gì được hắn.

Tuy nhiên không phải nói Thánh nhân không có cách trị hắn, trực tiếp cầm tù Minh Hà chính là một phương pháp.

Mà Hậu Thổ thành đạo chính là ở trong Huyết Hải, Chu Du muốn bảo vệ Hậu Thổ thành đạo, không thể không đối đầu với Minh Hà.

Dẫu sao Hậu Thổ thành đạo cần phải chiếm một nơi trong Huyết Hải của Minh Hà, xây dựng nơi Luân Hồi.

Minh Hà với tư cách là địa chủ của Huyết Hải, tự nhiên sẽ không dễ dàng đồng ý.

Chu Du cũng cảm thấy cuối cùng thậm chí có các Thánh nhân khác không muốn nhìn thấy Hậu Thổ thành tựu thánh đạo.

Dẫu sao bản thân Vu tộc đã có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực đã đủ để uy hiếp đến Thánh nhân, lỡ như trong đó lại có một Thánh nhân tạo thành đại trận, vậy sức mạnh của Vu tộc, Thánh nhân cũng không thể ngăn cản.

Như vậy Thiên Đạo Thánh nhân chẳng phải là phải trơ mắt nhìn Vu tộc trở thành chúa tể Hồng Hoang sao, chư vị Thánh nhân không thể chấp nhận được.

Nhưng Chu Du biết cùng với việc Hậu Thổ thành đạo, các Thiên Đạo Thánh nhân cũng sẽ cảm giác được tình huống ẩn giấu trong đó, một khi Hậu Thổ hóa thành Luân Hồi, vậy cũng không còn thuộc về Vu tộc nữa.

Tuy nhiên Chu Du sở dĩ cảnh giác như vậy cũng là sợ có Thánh nhân không muốn thấy Hậu Thổ thành Thánh, âm thầm phá hoại.

Nếu như vậy, không chừng mình cũng phải hàng phục Minh Hà trước khi Hậu Thổ thành Thánh, để Minh Hà ra tay hiệp trợ lúc Hậu Thổ thành Thánh, như vậy mới có thể bảo đảm tu vi của Chu Du không bị bại lộ.

Có kế hoạch rồi, Chu Du cũng có suy nghĩ, nhân lúc mồi lửa của cuộc chiến Vu Yêu trong Hồng Hoang còn chưa xuất hiện, trước hết đi chỉnh trị Minh Hà một phen. ...

Cho dù lúc này trong lòng Chu Du đã có mưu tính, nhưng khoảng cách đến cuộc quyết chiến Vu Yêu vẫn còn mấy nghìn năm, Chu Du cũng không biết khi nào Hậu Thổ sẽ thân hóa Luân Hồi, cho nên nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Lập tức phóng ra nguyên thần, bắt đầu xem xét tình hình tu vi của các tiểu bối Long tộc trong Long Môn.

Mà hiện tại đông đảo tiểu bối Long tộc trong Bồng Lai đã sớm chìm đắm trong tu hành, bởi vì trước đó Chu Du đã tế luyện lại Bồng Lai, hiện tại Bồng Lai trực tiếp hấp thu hỗn độn chi khí bên ngoài Hỗn Độn, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí.

Do đó có thể thực hiện cung ứng linh khí, sự phụ thuộc của Bồng Lai vào thế giới Hồng Hoang giảm đi rất nhiều.

Cũng chính vì vậy, tu vi của đông đảo tiểu bối Long tộc cũng tăng vọt, không ít Long tộc đã đến giới hạn tư chất cũng có được cơ duyên tấn thăng, điều này khiến Chu Du cũng có chút cảm khái.

Dẫu sao trước đó khi mình còn là Chuẩn Thánh, trong số những tiểu bối Long tộc này cũng chỉ xuất hiện mấy vị Chuẩn Thánh.

Vẫn là vì tư chất cực tốt, cộng thêm Bồng Lai được xem là động thiên phúc địa hàng đầu trong Hồng Hoang mới được như vậy.

Chu Du vốn tưởng rằng những Long tộc này đã đến giới hạn,

nhưng không ngờ sau khi mình thành tựu Hỗn Nguyên đã luyện hóa lại Bồng Lai, giải quyết vấn đề khí vận Long tộc không đủ, cũng trực tiếp khiến tu vi của tiểu bối Long tộc tăng lên rõ rệt.

Dẫu sao lúc này hai tộc Vu Yêu mới là tộc quần mà khí vận Hồng Hoang quy tụ, ngay cả Nhân tộc lúc này cũng không sánh được với khí vận Vu Yêu, cho nên bản thân Long tộc không đủ để chống đỡ cho nhiều Chuẩn Thánh xuất hiện như vậy.

Nhưng một Hỗn Nguyên Thánh nhân như Chu Du, trực tiếp dùng hỗn độn chi khí bổ sung tiên thiên, cũng thành công khiến đông đảo Chuẩn Thánh của Long tộc xuất hiện.

Hiện tại trong Bồng Lai, trong số những tiểu bối Long tộc này đã có mười bốn vị Chuẩn Thánh, Đại La cũng có số lượng năm trăm.

Nếu qua thêm nghìn năm, đợi đến lúc quyết chiến Vu Yêu bắt đầu, Chu Du tin rằng hẳn là sẽ còn không ít Đại La Long tộc tấn thăng thành Chuẩn Thánh.

Thấy thực lực Long tộc tăng lên, Chu Du tự nhiên cũng cực kỳ phấn khởi, dẫu sao lúc này mình cũng là một thành viên của Long tộc.

Có những tiểu bối Long tộc này cũng có thể bảo đảm kế hoạch của Chu Du có thể thực hiện thêm một bước.

Mà hiện tại trong Bồng Lai trừ Long tộc còn có Tây Vương Mẫu, nay đã chém được nhị thi, là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thậm chí ngay cả Kim Sư cũng đã chém được một thi, trở thành Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu đơn độc lôi đám người Bồng Lai ra cũng được xem là thế lực Hồng Hoang chỉ đứng sau Vu Yêu.

Chu Du thấy những điều này cũng có chút tự đắc, dẫu sao lúc này mình cũng đã thành tựu Hỗn Nguyên, đồng thời cũng khiến Long tộc

thay đổi kết cục kiếp trước.

Nguyên thần Chu Du đảo qua một lượt, thấy mọi người đều đang tiềm tu, cũng không đánh thức mọi người, bởi vì Chu Du cũng không có sắp xếp gì, huống chi mọi người cũng đều đang hấp thu thu hoạch từ việc nghe đạo.

Tuy nhiên sau khi Kim Sư thành công chém được một thi lại không có chuyện gì làm, ở trong Bồng Lai cũng tùy tiện 'gây sự', đánh danh hiệu bồi dưỡng tiểu bối, hành hạ đám tiểu bối Long tộc không nhẹ.

Dẫu sao Kim Sư đã là tồn tại chém được một thi, hơn nữa còn có tiên thiên linh bảo do Chu Du ban tặng, những tiểu bối Long tộc trong Bồng Lai này mới tấn thăng Chuẩn Thánh cảnh giới không lâu, tự nhiên không phải là đối thủ.

Cho nên sau đó Kim Sư cũng bị đông đảo tiểu bối Long tộc mách tội với Chu Du, khiến Chu Du một phen tức giận.

Nhưng Chu Du cũng không thật sự tức giận, bởi vì từ lúc Chu Du từ Tử Tiêu tam giảng trở về Bồng Lai, vẫn luôn không dẫn Kim Sư ra ngoài.

Hiểu rằng Kim Sư ở Bồng Lai vô số năm, cũng có chút phiền chán.

Huống chi Chu Du biết Kim Sư cũng là muốn tăng thêm một chút cảm giác tồn tại của mình, sợ Chu Du quên mất mình.

Mà sau đó tiểu bối Long tộc nghe Chu Du giảng đạo xong, liền tự mình tiềm tu, khiến Kim Sư không có chỗ đi.

Cho nên giờ khắc này cũng đang nằm ở ven Bồng Lai, không biết đang nghĩ gì.

Chu Du bên này cũng chuẩn bị đến Huyết Hải một chuyến, thấy Kim Sư như vậy, cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Lập tức liền muốn dẫn Kim Sư đến Huyết Hải, tiện thể cũng để Kim Sư có thể giải khuây.

Không thể không nói Chu Du cân nhắc vẫn là rất chu đáo.

Chương 136

Chu Du ngồi xếp bằng trong điện, thuận tay ấn một cái, một đạo Hỗn Nguyên chi lực liền xuất hiện bên cạnh Kim Sư ngoài điện.

Sau đó Kim Sư liền cảm giác một luồng lực không thể chống cự xuất hiện, trực tiếp nhiếp mình vào trong điện nơi Chu Du đang ở.

Kim Sư cảm nhận được luồng lực này xuất hiện, liền cũng đã hiểu là Chu Du đang triệu hoán, không có chút kháng cự nào, trực tiếp để luồng lực này kéo mình vào trong điện.

Lúc này Kim Sư cảm giác trước mắt tối sầm, liền biết đã đến trong điện, nhìn Chu Du đang ngồi xếp bằng, vội vàng quỳ lạy xuống đất: "Bái kiến lão gia!" Kim Sư đã là Chuẩn Thánh, nhưng cũng cảm nhận được một tia khí tức mà Chu Du trên điện vô tình để lộ ra.

Tuy là một đạo khí tức vô tình để lộ, nhưng cũng khiến Kim Sư có chút run sợ, hiển nhiên là bị uy áp của đạo khí tức này chấn nhiếp.

Kim Sư cũng hiểu rằng cảnh giới của Chu Du trên điện càng thêm sâu không lường được, cho nên một đạo khí tức vô tình tản ra cũng khiến mình cảm giác không thể chống cự.

Tuy nhiên lúc này Kim Sư còn không biết Chu Du đã tấn thăng Hỗn Nguyên.

"Ngươi con sư tử nhỏ này sao không đi trêu chọc đám tiểu bối Long tộc nữa?" Chu Du vẻ mặt cười cười, nhìn Kim Sư đang quỳ lạy dưới điện.

"Lão gia, chẳng phải là nhàm chán sao, huống chi con là đang rèn luyện bọn chúng đấy chứ, phải biết người trong Hồng Hoang còn hung ác hơn!" Kim Sư vội vàng đứng dậy biện giải, dẫu sao chuyện

này nói ra vẫn có chút hối hận.

Thực sự là mình quá nhàm chán, cho nên mới nghĩ đến việc tìm tiểu bối Long tộc so tài.

"Được rồi, chuyện này coi như xong, theo ta ra ngoài một chuyến!" Kim Sư dưới điện nghe xong lời của Chu Du cũng một phen vui mừng.

Một mặt là Chu Du không để tâm đến chuyện này, để mình thoát một kiếp, mặt khác là cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi, dẫu sao Kim Sư đã ở Bồng Lai rất lâu rồi.

Lập tức trên mặt Kim Sư cũng lộ vẻ vui mừng khôn xiết, nói với Chu Du: "Lão gia, chúng ta khi nào xuất phát?" Chu Du thấy biểu cảm của Kim Sư, cũng thở dài một tiếng, khoảng thời gian này thực sự là mình mưu tính quá nhiều.

Hiện tại mình tuy đã thành tựu Hỗn Nguyên, nhưng dần dần cũng biến thành kẻ cô độc thật sự.

Tuy nhiên chỉ một lát Chu Du cũng hoàn hồn, bởi vì mình không giống như mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia, bị Thiên đạo ảnh hưởng, cuối cùng tình cảm cũng càng ngày càng nhạt nhẽo.

Mình sẽ không lạnh lùng như mấy người kia, chỉ là tu vi tăng lên, khiến địa vị của Chu Du cực cao, cho nên có một chút cảm khái.

Lập tức nói với Kim Sư: "Bây giờ xuất phát đi!" Kim Sư cũng vẻ mặt hưng phấn, vội vàng hóa thành bản thể kim sư, sau đó đợi Chu Du ngồi lên.

Chu Du cũng không do dự, thân hình lóe lên trực tiếp ngồi lên lưng Kim Sư.

Sau đó cũng là một đạo nguyên thần chi lực bay vào điện tiềm tu của Tây Vương Mẫu, thông báo cho Tây Vương Mẫu chuyện mình ra

ngoài, sau đó cũng trực tiếp để Kim Sư ra khỏi Bồng Lai.

Bởi vì Chu Du biết Tây Vương Mẫu lúc này đang tham ngộ Đại đạo, cho nên cũng sẽ không hồi âm cho mình.

Ra khỏi Bồng Lai thấy phong cảnh của Đông Hải, Kim Sư cũng hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ thở ra, quay đầu hỏi Chu Du trên lưng: "Lão gia, chúng ta đi đâu ạ?" "Đi Huyết Hải!" Kim Sư nghe vậy, dưới chân dừng lại, lập tức vội vàng hỏi: "Huyết Hải?

Lão gia chúng ta đi tìm Minh Hà gây phiền phức sao?" "Cũng có thể nói như vậy, Hồng Vân đạo hữu vẫn lạc cũng có một phần nhân quả của Minh Hà!" Chuyến đi này của Chu Du cũng là chuẩn bị trước hết đánh Minh Hà một trận, sau đó mới dùng lời ngon tiếng ngọt thuyết phục Minh Hà hộ đạo cho Hậu Thổ, đương nhiên Chu Du cũng chuẩn bị trước cơ duyên cho Minh Hà.

Dẫu sao hiện tại chính mình cũng không có cách nào giết chết Minh Hà.

Bởi vì bản nguyên của Minh Hà chính là Huyết Hải, Chu Du lại không thể trực tiếp làm bốc hơi Huyết Hải, cho nên chỉ có thể trước hết đánh một trận, sau đó để Minh Hà làm việc.

Vì sao Chu Du không giải quyết nhân quả cho Hồng Vân, bởi vì Hồng Vân tuy vẫn lạc, nhưng chung quy vẫn còn chân linh tồn tại.

Đợi sau khi Luân Hồi xuất hiện, Hồng Vân cũng sẽ tiến vào trong Luân Hồi.

Nhân quả trong đó thân chuyển thế của Hồng Vân tự sẽ giải quyết, hiện tại mình ra tay thay Hồng Vân giải quyết nhân quả, chẳng phải là quá hời cho Minh Hà sao.

Hơn nữa Minh Hà còn có sứ mệnh của mình.

Bên này Chu Du nói xong, Kim Sư cũng một trận kích động.

Dẫu sao nhìn thấy lão gia nhà mình đại phát thần uy đương nhiên là cực tốt, lập tức cũng thúc đẩy pháp lực, trực tiếp tiến về phía Huyết Hải. ...

Kim Sư lúc này đã là tu vi Chuẩn Thánh, độn tốc cũng cực nhanh, không bao lâu đã đến trước Huyết Hải.

Lai lịch của Huyết Hải cũng không tầm thường, nói rằng sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa đã lấy thân hóa vạn vật, mảnh Huyết Hải này chính là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, rộng mấy vạn dặm.

Trong đó sóng máu cuồn cuộn, cá tôm không sinh sôi, chim chóc không đến, thiên địa lệ khí toàn bộ đều tụ tập ở nơi này, nghiễm nhiên là một mảnh cấm địa của Hồng Hoang.

Một người một sư tử đến trước Huyết Hải, Chu Du nhìn Huyết Hải trước mắt cũng cảm khái vận may của Minh Hà.

Dẫu sao Minh Hà là do Huyết Hải thai nghén mà thành, cũng có một tia khí vận khai thiên, lúc xuất thế đã có hai thanh kiếm bầu bạn, tên là Nguyên Đồ, A Tỳ.

Hai kiếm đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, không chỉ như vậy, Minh Hà còn có Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên - kiện linh bảo phòng ngự cực phẩm này, thực sự là một trong số những kẻ giàu có ở Hồng Hoang.

Thậm chí hiện tại Huyết Hải cũng bị Minh Hà luyện hóa, thành tựu bốn trăm tám mươi triệu phân thân Huyết Thần Tử, đại trận tạo thành cũng xem như uy lực mười phần.

Chuẩn Thánh bình thường đều không thể đột phá đại trận tiến vào trong Huyết Hải, tuy nhiên đại trận Huyết Hải đối với một Hỗn Nguyên Thánh nhân như Chu Du lại không có tác dụng gì.

Đến bên ngoài Huyết Hải Kim Sư cũng không có chút sợ hãi nào,

dẫu sao hiện tại Kim Sư cũng là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ.

Huống chi trên lưng còn có Chu Du tồn tại, vậy Kim Sư lại càng không có gì kiêng dè.

Chuyến đi này của Chu Du chung quy cũng là có mưu tính, cho nên cũng không muốn tạo ra động tĩnh quá lớn, bèn trực tiếp dẫn Kim Sư lóe thân một cái, trực tiếp tiến vào trong đại trận Huyết Hải.

Trước mắt Kim Sư biến đổi, đã phát hiện mình đang ở trong đại trận Huyết Hải, mà đại trận Huyết Hải cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đối với Chu Du kính nể càng sâu thêm mấy phần, lập tức nói với Chu Du: "Lão gia, có cần gọi tên Minh Hà kia ra không!" Chu Du nghe xong lời của Kim Sư cũng thuận tay điểm một cái, tức thì Hỗn Nguyên chi lực tản ra, sau đó liền bao phủ hoàn toàn Huyết Hải dưới pháp lực của Thánh nhân.

Dẫu sao các Thiên Đạo Thánh nhân đều đã xuất thế, Chu Du cũng không muốn để những người này biết việc mình làm, do đó trực tiếp dùng Hỗn Nguyên chi lực che lấp Thiên đạo ở vùng đất Huyết Hải.

Bên này Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du vừa mới bao phủ Huyết Hải, đã nghe Kim Sư gầm lớn một tiếng: "Minh Hà, mau đến bái kiến lão gia nhà ta!" Cùng với âm thanh truyền bá trong Huyết Hải, Minh Hà ở sâu trong Huyết Hải cũng nghe thấy giọng nói của Kim Sư.

Minh Hà ý thức được trong Huyết Hải có người xông vào, lại nghe xong lời của Kim Sư, cũng tức điên lên.

"Xông vào địa bàn Huyết Hải của ta, còn dám cuồng vọng như vậy, ta xem ngươi rốt cuộc là kẻ nào!" Lập tức Minh Hà cũng trực tiếp hiện thân trên Huyết Hải, vẻ mặt tức giận nhìn bóng người xuất hiện trong đại trận.

Mà trong khoảnh khắc Minh Hà xuất hiện, cũng nhìn thấy Chu Du trên lưng Kim Sư trong Huyết Hải.

Tức thì thân hình cũng run lên một cái, lắp bắp.

"Sao tên sát tinh này lại đến đây!" Phải biết Minh Hà đối với thực lực của Chu Du ký ức sâu sắc.

Ban đầu chỉ thấy Chu Du ở Tử Tiêu Cung, lại không cảm thấy Chu Du có bao nhiêu lợi hại.

Cho đến khi mình và Côn Bằng hai người mưu đồ Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, cuối cùng Hồng Vân thân chết, mình và Côn Bằng bị Chu Du chặn lại, một trận đánh tơi bời mới có nhận thức rõ ràng về thực lực của Chu Du.

Chương 137

Lần kinh lịch này cũng khiến Minh Hà ký ức sâu sắc, dẫu sao nếu không phải lần trước lượng kiếp đột ngột nổi lên, mới khiến Minh Hà và Côn Bằng hai người thành công thoát thân.

Không có kiếp khí của lượng kiếp nổi lên, vậy Minh Hà có thể đã bị Chu Du đánh chết tại chỗ.

Bởi vì Thí Thần Thương - tiên thiên chí bảo của Chu Du vừa xuất hiện, mình không có sức hoàn thủ.

Không chỉ tu vi La Hầu, pháp bảo cũng không theo kịp, Minh Hà không chết chẳng lẽ còn là Chu Du sao!

Mà lúc này Minh Hà thấy Chu Du xuất hiện trên Huyết Hải, đương nhiên cũng có chút kinh sợ.

Lập tức Minh Hà nói với một người một sư tử trên Huyết Hải: "Ngươi, ngươi, ngươi đến làm gì?" Chu Du nghe lời của Minh Hà cũng một phen bất lực, xem ra lần trước quả thực đã đánh cho Minh Hà sợ rồi.

Nếu không lần này thấy mình cũng sẽ không như vậy, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Lập tức nói với Minh Hà: "Ta đến ban cho ngươi một phần công đức!" Minh Hà nghe lời của Chu Du cũng vẻ mặt không tin, bởi vì Minh Hà biết Chu Du và Hồng Vân cũng là bạn tốt.

Mà Hồng Vân thân chết tuy mình không ra tay, nhưng cũng là đồng bọn của Côn Bằng.

Trước đó Chu Du suýt chút nữa đánh chết mình, lần này cũng sẽ không có lòng tốt như vậy, lập tức nói: "Ta không cần công đức,

ngươi mau rời khỏi Huyết Hải của ta!" Minh Hà hiện tại chỉ muốn Chu Du rời đi, dẫu sao đánh cũng không lại, trốn cũng không thoát, càng không thể chạy trốn.

Bởi vì nơi này chính là Huyết Hải, đại bản doanh của Minh Hà, nếu rời khỏi bản nguyên chi địa chẳng phải là càng thảm hơn sao.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Chu Du vốn dĩ cùng Kim Sư cũng chỉ là nói đùa, dẫu sao nhân quả của Hồng Vân còn cần đợi sau khi Hồng Vân chuyển thế mới giải quyết.

Mình cũng sẽ không chuyên môn chạy đến Huyết Hải đánh Minh Hà một lần, nhưng hiện tại Chu Du cũng có chút ngứa tay.

"Vốn dĩ còn muốn ban cho ngươi một phen tạo hóa, lại không ngờ ngươi không biết tốt xấu!" Lập tức ngón tay đang ngồi trên lưng Kim Sư điểm một cái, một đạo Hỗn Nguyên chi lực liền cũng trực tiếp lao về phía Minh Hà.

Chu Du biết Minh Hà đối với mình lòng có e sợ, sẽ không tin lời của mình, bèn trực tiếp chế phục Minh Hà rồi nói sau.

Phía trước cũng đã nói qua, Minh Hà chiếm cứ địa bàn Huyết Hải, cho dù là Thánh nhân cũng không thể cưỡng ép xóa sổ Minh Hà.

Dẫu sao muốn thật sự giết chết Minh Hà, thì phải cùng lúc làm bốc hơi Huyết Hải, như vậy Thánh nhân cũng sẽ gánh trên lưng nghiệp lực vô biên.

Cho dù là Thánh nhân không dính nhân quả, bất tử bất diệt, nhưng nghiệp lực của việc xóa sổ Huyết Hải cũng không có cách nào tiêu trừ.

Bởi vì đây là Đại đạo trực tiếp giáng xuống, Thánh nhân nhẹ thì hạ cấp, nặng thì trực tiếp đánh rớt thánh vị, Thánh nhân sẽ không dễ dàng ra tay với Minh Hà.

Nhưng điều này cũng không đại biểu Thánh nhân không có cách đối phó với Minh Hà, trực tiếp nhắm vào nguyên thần của Minh Hà chính là một phương pháp, chỉ là cần lãng phí thời gian, ép nguyên thần của Minh Hà ra khỏi Huyết Hải.

Thánh nhân không muốn gánh nhân quả vậy có thể trực tiếp cầm tù Minh Hà, không để ngươi vẫn lạc, nhưng cũng để ngươi mất đi tự do, điều này đối với đại năng Hồng Hoang cũng là chuyện còn khó chịu hơn cả chết.

Hơn nữa Thánh nhân nếu tàn nhẫn cũng có thể trực tiếp xóa sổ nguyên thần của Minh Hà, cho dù Minh Hà có thể ở Huyết Hải trọng sinh, hấp thu ký ức Huyết Hải, nhưng cũng sẽ làm chậm trễ Minh Hà không ít thời gian.

Lúc này Minh Hà thấy Chu Du một chỉ điểm xuống, cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Tuy đối với Chu Du vô cùng e sợ, nhưng không cho rằng một kích tùy tay của Chu Du đối với mình có bao nhiêu thương tổn.

Nhưng Minh Hà cũng là cẩn thận, trực tiếp triệu hồi linh bảo bạn sinh trong nguyên thần ra.

Trong nháy mắt hai đạo kiếm ảnh liền xuất hiện sau lưng Minh Hà, chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo A Tỳ, Nguyên Đồ.

Sau đó một đạo liên ảnh cũng xuất hiện dưới chân Minh Hà, cũng là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nhìn Minh Hà vũ trang toàn thân, Chu Du cũng có chút bật cười, không ngờ Minh Hà đối với mình khủng hoảng đến mức này, dẫu sao Minh Hà không biết mình đã thành công chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đối với một kích tùy tay của mình, Minh Hà sẽ có phản ứng như

vậy, hiển nhiên là thực lực của mình đã để lại cho Minh Hà ấn tượng quá sâu.

Tuy nhiên Chu Du nhìn Minh Hà trong Huyết Hải suýt chút nữa không nhịn được động tâm hạ thủ, dẫu sao Minh Hà thực sự quá hào nhoáng, toàn thân đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Cũng may trên người Chu Du có tiên thiên chí bảo, đồng thời cũng có sắp xếp cho Minh Hà, nếu không cũng sẽ không nhịn được trực tiếp ra tay cướp đoạt.

Mà Kim Sư dưới yên của Chu Du thì mắt đầy kinh ngạc, nhìn nhìn cái chuông trên cổ mình, lại nhìn huyền quang lấp lánh quanh thân Minh Hà, vô số bóng dáng cực phẩm tiên thiên linh bảo, cũng chảy ra nước miếng không có chí tiến thủ.

"Lão gia, không được rồi, chúng ta cướp của gã đi!" Chu Du nghe lời của Kim Sư, cũng một phen bất lực, sao lại tìm phải một con tọa kỵ không có chí tiến thủ thế này, cũng quên mất chính mình vừa rồi cũng thoáng có ý nghĩ đó.

Trong lúc Kim Sư nói chuyện, sức mạnh một kích vừa rồi của Chu Du, cũng đã đến trước mặt Minh Hà.

Minh Hà trước đó tuy lấy ra pháp bảo tủ, nhưng cũng là để phòng ngừa Chu Du lại ra tay.

Cũng không cảm thấy một kích tùy tay của Chu Du sẽ có bao nhiêu uy lực, chỉ là đợi một chỉ lực của Chu Du rơi lên người Minh Hà, Minh Hà trong nháy mắt cũng trợn to hai mắt...

Bản thân Minh Hà vốn đã có lòng sợ hãi đối với Chu Du, vì vậy đối mặt với một đòn của hắn cũng có phần xem trọng.

Nhưng khi một chỉ của Chu Du hạ xuống, Minh Hà lập tức cảm nhận được một luồng pháp lực không thể chống cự truyền đến đạo

thể của mình.

Ngay cả mấy món cực phẩm linh bảo trên người cũng có chút rung động, điều này khiến Minh Hà kinh hãi vô cùng, thật sự không thể ngờ một đòn tùy tay của Chu Du lại có uy lực đến thế.

Điều này cũng là do trước đó Minh Hà không vận dụng bao nhiêu pháp lực, dù sao tuy xem trọng Chu Du, nhưng y cũng không cho rằng một đòn của hắn có thể trực tiếp phá vỡ phòng ngự của ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Hiện thực lại khiến Minh Hà vô cùng kinh ngạc.

Đạo pháp lực này của Chu Du như giòi trong xương, trực tiếp đánh xuyên qua lớp pháp lực mà y bố trí bên ngoài thân, lao thẳng đến trước mặt triền đấu với ba món cực phẩm linh bảo.

Vốn tưởng rằng mình đã dốc hết vốn liếng ra là đã xem trọng Chu Du lắm rồi, nhưng không ngờ một chỉ tùy tay của Chu Du lại có thể khiến cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng sinh ra cảm giác này.

Nếu Chu Du thực sự toàn lực ra tay, e rằng mình thật sự không có chút sức lực chống trả nào.

Dù trên người có những món cực phẩm tiên thiên linh bảo này, xem ra bây giờ cũng chẳng có tác dụng gì nhiều.

Cảm giác này khiến Minh Hà toàn thân lạnh toát.

Lần trước cùng Côn Bằng đối mặt với Chu Du, Minh Hà tuy biết mình không địch lại, nhưng cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ vài chiêu.

Nhưng thực lực hiện tại của Chu Du khiến Minh Hà không thể nào đoán được, một đòn tùy tiện đã có uy lực đến thế, quả thực có thể so với Thánh nhân.

Lúc này Minh Hà cũng không do dự nhiều, vội vàng vận chuyển pháp lực, rót vào cực phẩm tiên thiên linh bảo trước người.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên được pháp lực của Minh Hà rót vào, toàn thân liền tỏa ra hồng quang, sau đó phối hợp với hai thanh kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ mới đánh tan được đạo pháp lực này của Chu Du.

Thấy pháp lực tiêu tan, Minh Hà cũng thở phào một hơi, rồi nhìn Chu Du trên Huyết Hải với vẻ mặt căng thẳng, trong lòng dâng lên một nỗi nghi ngờ.

"Một đòn tùy tay mà đã có uy lực thế này, lẽ nào đã thành Thánh?" Trong lòng Minh Hà nảy ra một suy đoán, quả thực thực lực của Chu Du quá mạnh mẽ.

Dù sao mình cũng đã chém được nhị thi, là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ, vậy mà suýt chút nữa không đỡ nổi một đòn tùy tay của Chu Du.

Chương 138

Cho dù Chu Du không phải Thánh nhân, thì cũng đã có thực lực của Thánh nhân.

Chỉ là Minh Hà không dám chắc chắn, vì mỗi khi Thánh nhân xuất hiện trong Hồng Hoang đều sẽ có dị tượng, mà Minh Hà vẫn luôn ở trong Hồng Hoang, lại không biết ngoài những Thiên Đạo Thánh nhân mới tấn thăng ra, còn có sự tồn tại của Chu Du.

Cảm nhận được thực lực của Chu Du, Minh Hà lại càng thêm thận trọng, vận dụng toàn thân, rót pháp lực vào mấy món cực phẩm linh bảo, đồng thời không rời mắt khỏi hai người Chu Du, sợ rằng hắn sẽ lại ra thêm một đòn nữa.

Bất quá, lúc này trong lòng Minh Hà tuy cảm thán thực lực của Chu Du, nhưng lại không cho rằng Chu Du có thể giữ mình lại được.

Bởi vì hiện tại Minh Hà đang ở trong Huyết Hải, có thể tùy thời dung nhập vào Huyết Hải.

Cho dù Chu Du có thực lực Thánh nhân, cũng không thể nào tìm được mình trong Huyết Hải, trừ phi là trực tiếp làm bốc hơi cả Huyết Hải.

Nghĩ đến đây, Minh Hà cũng có thêm mấy phần tự tin, tuy vẫn còn chút kinh sợ, nhưng cũng không còn căng thẳng như trước, vì đã nghĩ ra được đường lui.

Ngay sau đó, Minh Hà nói với Chu Du trên không trung: "Không ngờ ngươi lại có thực lực của Thánh nhân!" Lúc này, Chu Du trên Huyết Hải cũng có chút kinh ngạc.

Tuy là một đòn tùy tay của mình, nhưng đó cũng là pháp lực của

Hỗn Nguyên nhị trọng, không ngờ Minh Hà lại có thể đánh tan Thánh lực trong thời gian ngắn như vậy.

Bây giờ hắn cũng đã hiểu rõ thực lực của Minh Hà, nhưng dù vậy, Chu Du cũng không mấy để tâm, dù sao chênh lệch thực lực thực sự quá lớn.

Minh Hà chẳng qua là dựa vào nơi đây là địa bàn Huyết Hải, cộng thêm mấy món cực phẩm linh bảo mới có thể chống đỡ được công kích của mình, còn chưa đáng để mình toàn lực ứng phó.

Dù sao nếu Chu Du toàn lực ra tay, e rằng cả Huyết Hải cũng sẽ bị hủy diệt trực tiếp.

Nghe xong lời của Minh Hà, Chu Du cũng bật cười.

Minh Hà cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thể cảm nhận được thực lực của mình cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Minh Hà cũng chỉ có thể cảm nhận được thực lực của mình vượt xa Chuẩn Thánh, chứ không rõ cảnh giới thực sự của mình.

Ngay sau đó, Chu Du cũng nói: "Đã nói ban cho ngươi một đạo công đức, vậy mà không biết tốt xấu, vậy cũng đừng trách ta ra tay dạy dỗ ngươi!" Minh Hà nghe xong lời này, thân hình lại run lên một trận, rõ ràng là sợ Chu Du lại ra tay lần nữa.

Bất quá, Chu Du thấy biểu hiện của Minh Hà lại không vội ra tay, mà nói tiếp: "Minh Hà, ngươi cũng là một trong những đại năng Chuẩn Thánh có số má ở Hồng Hoang, sao lại nhát gan như vậy?" Minh Hà nghe vậy mặt liền đỏ bừng, nếu không phải vì Chu Du, sao mình lại thảm hại đến thế này.

Nói cho cùng vẫn là thực lực không bằng người.

Minh Hà thở dài một tiếng, đáp lại: "Kỹ năng không bằng người,

ta cũng không có gì để nói, nhưng ta không tin ngươi lại tốt bụng đến mức cho ta một hồi công đức!" Bởi vì chuyện của Hồng Vân, Minh Hà sẽ không tin lời Chu Du nói.

Dù sao trước đó đã bị Chu Du đánh cho một trận tơi bời, mất trắng không biết bao nhiêu năm công phu khổ tu.

"Xem ra vẫn phải bắt ngươi lại rồi nói sau!" Chu Du nghe xong câu trả lời của Minh Hà cũng thu lại nụ cười, sau đó Hỗn Nguyên pháp lực tản ra, trực tiếp lao về phía Minh Hà.

Mà Minh Hà thấy Chu Du trên không trung lại ra tay, cũng vội vàng vận dụng toàn bộ pháp lực, trực tiếp thúc giục toàn bộ cực phẩm linh bảo.

Một đòn trước đó của Chu Du đã khiến Minh Hà cảm nhận được thực lực vượt xa Chuẩn Thánh của hắn, lúc này tự nhiên sẽ không xem thường.

Đạo pháp lực này của Chu Du không phải là một đòn tùy tay như vừa rồi, mà là một đòn thực sự của Thánh nhân.

Khi công kích của Chu Du ập đến, mấy món linh bảo trước người Minh Hà cũng phát ra từng trận khẽ kêu.

Xem ra đòn công kích này của Chu Du cũng khiến mấy món cực phẩm linh bảo cảm thấy áp lực cực lớn, có dấu hiệu không thể chống đỡ.

Quả nhiên, một lát sau, ba món cực phẩm linh bảo trước người Minh Hà đều bị đạo pháp lực này của Chu Du đánh lui.

Huyền quang trên linh bảo cũng tối đi mấy phần, xem ra bản nguyên của linh bảo đã bị tổn thương.

Dù vậy cũng không thể hoàn toàn chống đỡ được đạo pháp lực này của Chu Du, nó trực tiếp rơi xuống người Minh Hà phía sau.

Minh Hà cảm nhận được luồng công kích mạnh hơn vô số lần so với vừa rồi, cũng không còn sức chống cự, trực tiếp bị Hỗn Nguyên chi lực còn sót lại xóa sổ.

Thấy thân ảnh Minh Hà tiêu tán, sắc mặt Chu Du cũng không thay đổi, bởi vì hắn biết Minh Hà không thể chỉ có chút thủ đoạn này, huống hồ ba món cực phẩm linh bảo cũng không có chút biến hóa nào, hoàn toàn không có cảnh tượng tứ tán sau khi chủ nhân chết.

Quả nhiên như Chu Du dự liệu, không lâu sau, thân ảnh Minh Hà lại xuất hiện bên cạnh mấy món linh bảo.

Chỉ có điều, Minh Hà lúc này khóe miệng rỉ ra tiên huyết, sắc mặt cũng cực kỳ tái nhợt.

Sự sợ hãi trong mắt không còn che giấu được nữa, không dám có thêm bất kỳ hành động nào, vì lúc này nguyên thần đã bị thương.

Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du không phải dễ dàng chống đỡ được.

Một đòn trước đó của Chu Du, tuy cũng là một đòn của Thánh nhân, nhưng căn bản không dùng mấy phần sức lực, bị mấy món cực phẩm linh bảo của Minh Hà chặn lại, cũng không công kích đến bản thể của y, cho nên Minh Hà không nhận ra Hỗn Nguyên chi lực cũng có thể công kích nguyên thần.

Bây giờ Chu Du công kích nghiêm túc, ba món cực phẩm linh bảo tự nhiên không có cách nào ngăn cản, cuối cùng cũng khiến đạo nhục thân này của Minh Hà trực tiếp bị xóa sổ, hơn nữa Hỗn Nguyên chi lực trong đó cũng gây tổn thương cho nguyên thần của Minh Hà.

Tuy Minh Hà có thể mượn bản nguyên của Huyết Hải để tái sinh, nhưng nguyên thần bị thương thì không dễ dàng khôi phục như vậy.

Minh Hà cũng đã nhận ra thực lực của Chu Du, cho nên mới có bộ

dạng này, ngay sau đó Chu Du liền nghe Minh Hà nói: "Ngươi thật sự đã thành tựu Thánh nhân!!!" Trước đó một đạo Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bị cực phẩm linh bảo ngăn cản, bây giờ thực sự cảm nhận được tính chất pháp lực của Chu Du, Minh Hà đương nhiên biết rõ đây là cái gì.

Chu Du nghe vậy, trên mặt lại lộ ra một tia cười, xem ra Minh Hà đã ý thức được.

Bất quá lúc này Huyết Hải đã bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao phủ hoàn toàn, cho nên ngoại giới không hề hay biết tình hình trong Huyết Hải, Chu Du tự nhiên cũng không lo lắng thực lực bị bại lộ.

Thấy Minh Hà đã hiểu rõ cảnh giới của mình, Chu Du cũng không còn tâm tư trêu đùa, nói với Minh Hà: "Ta đến là muốn cho ngươi một hồi tạo hóa, không liên quan đến nhân quả của Hồng Vân, nhân quả của Hồng Vân tự sẽ có người đến tìm ngươi!" …..

Minh Hà ở phía dưới nghe lời Chu Du nói cũng có chút kinh ngạc, bởi vì trước đó Hồng Vân đã vẫn lạc, đây là điều mà Minh Hà và Côn Bằng tận mắt chứng kiến.

Bây giờ nghe Chu Du nói vậy, Minh Hà tự nhiên vừa kinh ngạc vừa có chút không tin.

"Hồng Vân chưa chết!" Thấy Minh Hà vẻ mặt kinh ngạc, Chu Du cũng gật đầu không nói nhiều, bởi vì Hồng Vân hiện tại chỉ là một đạo chân linh, còn cần đợi đến khi luân hồi xuất hiện, nhập luân hồi một lần.

Chu Du không muốn tất cả mọi người đều biết chuyện của Hồng Vân, dù sao Hồng Mông Tử Khí biến mất cũng khiến vô số đại năng Hồng Hoang thèm muốn.

Lần này nói cho Minh Hà những điều này cũng là bất đắc dĩ, vì Minh Hà cho rằng Chu Du đến Huyết Hải là để báo thù cho Hồng Vân.

Nếu chỉ dựa vào thực lực để bắt Minh Hà khuất phục, Minh Hà cũng sẽ không thật lòng, Chu Du trước tiên phải xóa bỏ sự đề phòng của y.

Hơn nữa, Chu Du tuy có chút bất mãn với Minh Hà, nhưng trước đó cũng đã đánh bay vô số năm khổ tu của y, cũng coi như báo thù thay Hồng Vân, còn lại tự nhiên phải để Hồng Vân tự mình giải quyết.

Minh Hà thấy Chu Du gật đầu, trong lòng càng thêm mấy phần lạnh lẽo, phải biết rằng mình đã kết đại nhân quả với Hồng Vân.

Lúc này Hồng Vân còn có một người bạn là Thánh nhân, vậy chẳng phải mình sắp gặp đại họa rồi sao.

Giờ phút này Minh Hà biết Chu Du đã thành Thánh, mình hoàn toàn không phải đối thủ, lại bị tin tức Chu Du nói làm cho kinh hãi, cũng có chút hoảng hốt, nghĩ cách mau chóng chạy trốn, sau đó đóng cửa Huyết Hải, không tái xuất thế.

Mà Chu Du thấy Minh Hà một trận hoảng hốt, lại không nghĩ đến lúc này Minh Hà có ý định lui binh, nói tiếp: "Có nguyện ý nghe cơ duyên này ở đâu không!" Minh Hà toàn tâm toàn ý muốn chạy trốn, sao có thể chú ý đến lời Chu Du nói, thấy Chu Du lúc này không có ý định ra tay, liền trực tiếp thu hồi mấy món linh bảo trước người, sau đó một cái thoắt người trực tiếp biến mất trên Huyết Hải, vậy mà chạy mất!

Chương 139

Chu Du vừa dứt lời đã thấy thân ảnh Minh Hà biến mất không thấy, trong lòng cũng một trận tức giận.

Vốn tưởng rằng nói với Minh Hà nửa ngày, y sẽ ngoan ngoãn nghe mình nói, nhưng không ngờ Minh Hà lại trực tiếp độn tẩu, chỉ có thể dùng vũ lực.

Hắn liền tản Hỗn Nguyên pháp lực trong đạo thể ra, bao vây toàn bộ Huyết Hải.

Theo Hỗn Nguyên pháp lực từ ngoại vi Huyết Hải từng bước thu hẹp, Minh Hà cũng sẽ không còn nơi nào để trốn, chỉ có điều cách này hơi lãng phí thời gian.

Minh Hà đang dung nhập chân thân vào Huyết Hải, lúc này vừa mới trở về sào huyệt trong Huyết Hải, đang vỗ ngực mừng thầm, lại trực tiếp nhìn thấy Hỗn Nguyên chi lực không ngừng bao vây lấy mình.

Minh Hà kinh hãi, vội vàng lại lần nữa độn tẩu, ngay cả hồi phục cũng không kịp.

Theo Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du tiến tới, Minh Hà dần dần bị ép ra khỏi Huyết Hải.

Thấy thân ảnh Minh Hà lại hiện ra, Chu Du cũng không công kích lần nữa, dù sao Chu Du tuy mạnh, nhưng cũng sẽ không dễ dàng phá hoại Huyết Hải, Hỗn Nguyên chi lực chỉ là ép nguyên thần của Minh Hà ra, khiến y không thể độn tẩu lần nữa.

"Không chạy nữa à!" Chu Du nhìn Minh Hà bị Hỗn Nguyên pháp lực bao vây, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

Minh Hà bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn pháp lực của Thánh nhân bao vây chặt lấy mình, liền đáp lại: "Chu Du, ta là do Huyết Hải thai nghén, ngươi không thể giết được ta!" Nhìn bộ dạng ngoài mạnh trong yếu của Minh Hà, Chu Du cũng thu lại vẻ trào phúng, nhìn thẳng Minh Hà ở không xa, nói: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Ngô đã nói hôm nay cho ngươi một hồi cơ duyên, vậy thì đừng nghi ngờ, nếu không ngô tuy không thể làm cạn Huyết Hải, nhưng giam cầm ngươi cũng không tốn bao nhiêu sức lực!

Huống hồ dù có xóa bỏ nguyên thần của ngươi cũng không có bao nhiêu hao tổn!" Minh Hà nghe vậy, cũng có chút kinh hãi.

Y biết mình tuy cùng Huyết Hải đồng nguyên nhưng cũng có nhược điểm.

Nếu nguyên thần của mình bị giam cầm, vậy mình cũng không thể cưỡng ép tái sinh trong Huyết Hải.

Dù sao Huyết Hải không thể đồng thời thai nghén ra hai Minh Hà.

Hơn nữa, dù nguyên thần của mình vẫn lạc, có thể tái sinh trong Huyết Hải, cũng cần hao phí bản nguyên của Huyết Hải, đồng thời cũng cần thời gian rất dài để thai nghén.

Nếu giữa chừng lại có biến hóa, Minh Hà mới ra đời chưa chắc đã là Minh Hà hiện tại.

Cho nên nghe lời Chu Du nói, Minh Hà cũng không dám phản bác.

"Hôm nay ta nhận thua, bại trong tay Thánh nhân ta cũng không có gì để nói!" Minh Hà hiện tại đã khuất phục, chỉ là con vịt đã chín còn hơi cứng miệng.

Chu Du tự nhiên biết rõ, liền nói: "Lần trước với tư cách là bạn tốt của Hồng Vân, đánh bay vô số năm tu vi của ngươi, cũng coi như

báo thù cho Hồng Vân rồi.

Huống hồ nhân quả của Hồng Vân tự có hắn đến tìm ngươi, ta không có thời gian rảnh rỗi này, nói cho ngươi cơ duyên chính là cho ngươi cơ duyên!" Minh Hà lúc này mới coi như nghiêm túc nghe hết lời Chu Du nói, nhưng cũng hiểu rõ Chu Du sẽ không đơn thuần tặng không cho mình một hồi cơ duyên.

Huống hồ lúc này Chu Du đã là Thánh nhân, mình cũng không có gì có thể báo đáp, liền đáp lại: "Vì sao lại cho ta một hồi tạo hóa?" Nghe lời Minh Hà nói, Chu Du cũng không giấu diếm, liền nói: "Có được có mất, cho ngươi một hồi tạo hóa, cũng cần ngươi trả giá một chút.

Chuyện này khoan hãy nói, trước tiên cho ngươi một hồi tạo hóa!" Minh Hà nghe xong lời Chu Du càng thêm bối rối, vì Chu Du nói không rõ ràng, khiến Minh Hà thực sự có chút lo lắng.

Bất quá sau đó Minh Hà nghĩ đến mình cũng không có gì để mất, cũng có chút thản nhiên.

Hơn nữa linh bảo của mình đã luyện hóa, cũng không sợ chết, những thứ khác cũng không có gì khiến Minh Hà để tâm.

Chỉ là Minh Hà không biết rằng Chu Du không muốn đồ vật của y, mà là có ý đồ với cả vùng Huyết Hải và bản thân Minh Hà. *Hậu Thổ thân hóa luân hồi, chắc chắn là ở địa phận Huyết Hải, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến Minh Hà.

Nếu tôi không đến, Hậu Thổ cũng sẽ có một trận sóng gió với Minh Hà, ảnh hưởng đến việc Hậu Thổ hóa luân hồi.

Huống chi bản thân Hậu Thổ thân hóa luân hồi chính là thành toàn cho Địa đạo Hồng Hoang.

Địa đạo luân hồi là do Đại đạo định sẵn, nhưng tôi cũng không biết các vị Thiên Đạo Thánh nhân có lo lắng, sau khi Hậu Thổ thành

Thánh thì đại trận của Vu tộc sẽ càng mạnh hơn, mà ra tay phá hoại không.

Vạn nhất Thánh nhân ra tay, luân hồi cũng sẽ bị ảnh hưởng, luân hồi bị tổn hại thì Địa đạo không thể viên mãn, sự phát triển hiện tại của Hồng Hoang cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên vì sự phát triển của Hồng Hoang, tôi mới phải đến Huyết Hải trước.

Một mặt là sắp xếp ổn thỏa cho Minh Hà trước, đừng để ảnh hưởng đến việc Hậu Thổ hóa luân hồi ở Huyết Hải.

Mặt khác là để Minh Hà hộ đạo cho Hậu Thổ, phòng ngừa Thánh nhân ra tay.

Tôi biết dù mình có nói hay đến đâu, Minh Hà cũng không thể từ bỏ nơi bản nguyên của mình, cho nên mới nghĩ đến việc cho Minh Hà một hồi cơ duyên trước.

Minh Hà hiện tại cũng sẽ không biết, dù mất đi một phần Huyết Hải, nhưng cũng có thể dựa vào nơi luân hồi để có được một phần công đức khí vận.

Bất quá tôi cũng sẽ giảng giải rõ ràng cho Minh Hà, đây cũng là lý do tại sao tôi ban cho cơ duyên, cũng là để Minh Hà tin tưởng.* Minh Hà đang lúc nghi hoặc, lại nghe thấy đạo âm từ miệng Chu Du truyền đến, chính là chân ý của Tạo Hóa Đại Đạo.

Nghe thấy chân ý Đại đạo, Minh Hà lập tức tin lời Chu Du thêm mấy phần.

Dù sao cơ duyên Thánh nhân giảng đạo cũng không nhỏ, liền vội vàng ngồi xếp bằng trên Huyết Hải, bắt đầu lĩnh ngộ chân ý Tạo Hóa Đại Đạo từ miệng Chu Du.

Chu Du thấy biểu hiện của Minh Hà cũng mỉm cười, sau đó đạo

âm không ngừng truyền xuống, để Minh Hà có thể lĩnh ngộ nhanh nhất.

Đúng vậy, Chu Du truyền xuống Tạo Hóa Đại Đạo chính là muốn Minh Hà sáng tạo ra tộc A Tu La trong kiếp trước.

Sau đó Minh Hà cũng sẽ nhận được vô thượng công đức, thực lực đại tiến, có thể ở trong Huyết Hải chống đỡ được công kích của Thánh nhân.

Bất quá dù công đức không ít, nhưng Minh Hà cũng không thể thành tựu Thánh nhân, dù sao muốn dựa vào đại công đức để thành đạo vẫn cần Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà dù có thành công sáng tạo ra một tộc, nhiều nhất cũng chỉ là chém ra tam thi mà thôi.

Tuy nhiều nhất chỉ có thể chém hạ tam thi thành tựu Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Minh Hà dựa vào địa lợi Huyết Hải, chống đỡ công kích của Thánh nhân hẳn không phải là vấn đề gì, đây cũng là một tầng mưu tính của Chu Du.

Cơ duyên không phải dễ dàng có được như vậy.

Theo đạo âm của Chu Du gột rửa, Minh Hà lúc này cũng có biến hóa...

Lúc này, chỉ thấy trước người Minh Hà đạo uẩn tạo hóa quấn quanh, rõ ràng đã có lĩnh ngộ.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, mức độ nồng đậm của đạo uẩn vẫn không ngừng tăng lên.

Cuối cùng, Minh Hà lĩnh ngộ Tạo Hóa Đại Đạo càng ngày càng sâu, khí chất cả người cũng xảy ra thay đổi cực lớn.

Trước kia, Minh Hà toàn thân huyết sắc lan tỏa, tuy không đến mức khủng bố, nhưng cũng cực kỳ âm trầm, hung tướng lộ rõ, không giống bậc cao nhân đắc đạo, mà giống như ác ma vực sâu.

Lúc này, theo sự tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo, huyết sắc toàn thân cũng nhạt đi, cả người cũng nhu hòa hơn nhiều, không nói là từ mi thiện mục, nhưng cũng không còn mặt mũi hung tợn như trước.

Chu Du cũng chú ý đến biến hóa của Minh Hà, biết lúc này y đã đến thời khắc mấu chốt, đạo âm trong miệng cũng không ngừng, khiến cho chân ý Đại đạo đều dung nhập vào nguyên thần của Minh Hà.

Một lát sau, chỉ thấy Minh Hà đột nhiên mở mắt.

Chương 140

Chỉ là lúc này trong mắt một mảnh mờ mịt, không có chút thanh minh nào, xem ra đã hãm sâu vào trầm tư.

Chu Du hiểu rằng lúc này Minh Hà đã có sự tỉnh ngộ.

Ngay sau đó Chu Du hét lớn một tiếng: "Còn không ra tay, chờ đến khi nào?" Minh Hà cũng bị tiếng hét của Chu Du làm cho tỉnh lại, trong mắt cũng khôi phục lại vẻ thanh minh.

Nhìn Chu Du trên Huyết Hải, y cũng lộ vẻ cảm kích, sau đó pháp lực toàn thân cũng trực tiếp tản ra, nhiếp lấy một đạo bản nguyên trong Huyết Hải.

Tiếp đó, động tác trong tay không ngừng, trực tiếp dùng bản nguyên Huyết Hải thúc giục ra vô số đạo thân ảnh, thân ảnh liên tiếp xuất hiện.

Chu Du cũng phát hiện bốn người đứng đầu lại có tu vi Đại La Kim Tiên.

Dù chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng cũng vô cùng không dễ dàng, phải biết Nữ Oa tạo người lúc đó không có được như vậy, từ đó có thể thấy được sự mạnh mẽ của bản nguyên Huyết Hải.

Đợi đến khi những thân ảnh này hoàn toàn hiện ra, giọng nói của Minh Hà cũng truyền đến: "A Tu La xuất!" Trong Huyết Hải, vô số thân ảnh dần dần ngưng thực, cuối cùng thậm chí trực tiếp sản sinh linh trí.

Bốn thân ảnh đứng đầu cũng là những người thức tỉnh nhanh nhất, trực tiếp quỳ xuống trên Huyết Hải.

Vô số thân ảnh sau một lúc mờ mịt, cũng theo bốn thân ảnh dẫn

đầu bái lạy trên Huyết Hải.

Thấy tộc A Tu La ra đời, Chu Du cũng mỉm cười, sau đó cũng biến mất không thấy, ẩn nấp trên Huyết Hải.

Chu Du biết Minh Hà sắp đối với Thiên Đạo thề, ánh mắt của chư Thánh Hồng Hoang đều sẽ chú ý đến đây, tự nhiên sẽ không bại lộ vào lúc này, cũng trực tiếp ẩn nấp trên Huyết Hải, đồng thời thân ảnh của Kim Sư cũng tiêu tán.

Minh Hà tuy thấy thân ảnh Chu Du không còn, nhưng cũng biết hắn sẽ không rời đi, liền tiếp tục động tác của mình.

Thấy chủng tộc mình sáng tạo ra, trong lòng Minh Hà cũng một trận cảm khái.

Ngay sau đó y nói với đông đảo tộc nhân A Tu La phía dưới: "Các ngươi là tộc A Tu La!" Sau đó, tộc nhân A Tu La trong Huyết Hải cũng một trận hoan hô.

Lúc này Minh Hà chỉ vào bốn A Tu La đứng đầu nói: "Các ngươi bốn người là Tứ Đại Ma Vương của tộc A Tu La, tên là Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà!" Bốn đạo thân ảnh cũng vội vàng đáp lại: "Ta tên Tự Tại Thiên Ba Tuần!" "Ta tên Đại Phạm Thiên!"… Minh Hà thấy cảnh này cũng vui mừng từ tận đáy lòng, sau đó cũng ngửa mặt lên trời hét lớn: "Thiên Đạo ở trên, ngô là Minh Hà của Huyết Hải, hôm nay sáng tạo ra tộc A Tu La, Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói của Minh Hà cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Theo giọng nói của Minh Hà hạ xuống, trên Huyết Hải lập tức biến đổi, từng đạo huyền quang xuất hiện, một đoàn công đức khánh vân lại lần nữa hiện ra.

Sau đó, trong khánh vân, một đạo công đức chi lực khổng lồ trực

tiếp hạ xuống Huyết Hải.

Đạo công đức này phần lớn rơi vào người Minh Hà, còn lại một phần nhỏ chia làm hai.

Một phần rơi vào nơi ẩn thân của Chu Du, phần còn lại rơi vào người đông đảo tộc nhân A Tu La.

Công đức hạ xuống, chúng sinh Hồng Hoang cũng bị tình hình xảy ra ở Huyết Hải kinh động, sau đó vô số ánh mắt cũng nhìn về phía Huyết Hải.

Trong đó, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trực tiếp thúc giục Thánh nhân pháp lực, thăm dò vào bên trong Huyết Hải.

Nhưng lúc này Huyết Hải có Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao quanh, các vị Thánh nhân cũng không thể đưa ánh mắt vào trong Huyết Hải, chỉ có thể cảm giác được một trận sôi trào trong Huyết Hải.

Tuy các vị Thánh nhân có chút tò mò, nhưng cũng không có thêm động tác gì.

Bởi vì lúc này Minh Hà sáng tạo ra tộc A Tu La, nhận được đại công đức, các Thánh nhân liền cho rằng hiện tại là Thiên Đạo che đậy Huyết Hải, cũng đều cảm khái vận may của Minh Hà.

Dù sao không phải ai cũng có thể giống như Nữ Oa, thành công sáng tạo ra một tộc.

Tuy các vị Thánh nhân cũng có thể tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo để tạo ra chủng tộc mới, nhưng cũng biết sẽ không nhận được bao nhiêu công đức, bởi vì Nhân tộc là do Đại đạo định sẵn sẽ ra đời, còn tộc A Tu La có Huyết Hải làm nền tảng.

Điều mà các Thánh nhân không biết là tộc này cũng sẽ chiếm một phần khí vận trong Hồng Hoang sau này.

Trên Huyết Hải, theo công đức hạ xuống, khí tức của Minh Hà cũng sinh ra dao động.

Sau đó, mọi người trong Huyết Hải liền cảm nhận được khí tức của Minh Hà trở nên ngày càng cường hãn.

Chưa đợi tộc A Tu La trong Huyết Hải kinh ngạc, bên cạnh Minh Hà lại xuất hiện thêm một đạo thân ảnh.

Trên không trung, Chu Du biết, Minh Hà đây là dựa vào công đức sáng tạo ra tộc A Tu La mà trực tiếp chém ra tam thi, hiện tại đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đợi đến khi Minh Hà mở mắt, dị tượng trên trời cũng biến mất không thấy.

Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du cảm nhận được ánh mắt của các vị Thánh nhân đã biến mất, liền hiện thân, lại lần nữa xuất hiện trên Huyết Hải.

Chu Du trước đó trực tiếp ẩn đi thân ảnh cũng là sợ các Thánh nhân trực tiếp động dụng Thiên Đạo chi lực, như vậy Hỗn Nguyên chi lực bao phủ Huyết Hải của mình sẽ không còn tác dụng lớn, không thể ngăn cản các Thánh nhân tra xét Huyết Hải.

Nhưng không ngờ mấy vị này căn bản không động dụng Thiên Đạo chi lực, cảm nhận một chút tình hình Huyết Hải rồi thôi, Chu Du thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Minh Hà đã thành công đột phá, Chu Du cũng có chút vui mừng.

Minh Hà đã thành công tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm Huyết Hải, hẳn là có thể chống đỡ được mấy đòn của Thánh nhân, Hậu Thổ thành đạo hẳn sẽ không có chuyện gì lớn.

Dù sao các vị là Thiên Đạo Thánh nhân, bị Thiên Đạo chế ước,

cũng không thể trực tiếp hiện thân phá hoại Hậu Thổ thân hóa luân hồi, nhiều nhất là cách không một đòn.

Lúc này chính là lúc cần đến tác dụng của công cụ nhân Minh Hà, dù sao Chu Du không thể dễ dàng ra tay, trừ phi là Minh Hà không chống đỡ nổi Thánh nhân chi lực.

Vì Địa đạo luân hồi, nói không chừng Chu Du cũng phải bại lộ thực lực.

Bất quá, Chu Du cảm thấy Minh Hà có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm sự trợ giúp của Huyết Hải, hẳn không có vấn đề gì lớn, huống hồ Chu Du còn có chuẩn bị khác.

Thấy thân ảnh Chu Du lại xuất hiện, Minh Hà cũng thay đổi thái độ.

Xem ra Chu Du quả thực như lời hắn nói, đã cho mình một hồi tạo hóa.

Dù sao bản thân Minh Hà không có cảm ngộ gì về Tạo Hóa Đại Đạo, bình thường sở trường đều là một số sát lục chi đạo.

Tuy Minh Hà hiểu rằng hồi tạo hóa này của mình cũng không phải nhận không, Chu Du tất nhiên sẽ có yêu cầu, nhưng lúc này cũng không quan tâm.

Bởi vì cảnh giới của mình là thật sự đã tăng lên đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu không có tạo hóa mà Chu Du ban cho, mình muốn đột phá còn không biết phải đợi đến bao lâu.

Còn một điểm nữa là sau khi tu vi tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, vẫn không thể cảm nhận được sâu cạn trong cảnh giới của Chu Du, cho nên tự nhiên đối với Chu Du càng thêm kính sợ.

Hiện tại nhận được hồi tạo hóa này, thành công tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, Minh Hà cũng có chút kích động, liền cúi người với Chu Du trên không trung nói: "Cảm tạ Thánh nhân ban cho cơ duyên!" Chu Du tuy không rõ suy nghĩ trong lòng Minh Hà, nhưng thấy sự thay đổi của y cũng có chút tự đắc, liền nói với Minh Hà: "Bây giờ tin lời ngô rồi chứ!" Minh Hà mặt mày khổ sở, liền đáp lại: "Minh Hà ngu muội, không biết chân ý của Thánh nhân, mong được lượng thứ!" Chu Du gật đầu, liền nói: "Nhân quả tuần hoàn, ta ban cho ngươi một hồi tạo hóa, ngươi cũng cần phải hoàn trả!" Minh Hà lại cúi người, vội vàng trả lời: "Xin Thánh nhân chỉ giáo!" ...

Thấy Minh Hà vẻ mặt nghiêm túc, Chu Du cũng yên lòng, xem ra Minh Hà cũng đã thật tâm khuất phục.

Dù sao mình là Thánh nhân chí tôn, ban cho Minh Hà một hồi tạo hóa lớn như vậy, nếu không có yêu cầu gì cũng là điều không thể.

Đạo lý nhân quả Minh Hà tự nhiên cũng hiểu, cũng nghĩ đến việc có thể nhanh chóng hoàn trả.

Chương 141

Nếu không bị Chu Du để mắt đến thực sự khiến Minh Hà có chút sợ hãi, Chu Du trước kia đã để lại cho y bóng ma tâm lý rất sâu sắc.

Hiện tại Minh Hà biết Chu Du đã thành tựu Thánh nhân, đương nhiên càng thêm kính sợ.

Ngay sau đó Minh Hà liền nghe Chu Du nói: "Ngô hôm nay xuất hiện, cũng là vì chuyện sau này, chỉ là dưới Thiên Đạo, không thể dễ dàng nói rõ, cho nên ngươi nhớ kỹ, khi Hậu Thổ đến Huyết Hải không được cản trở, tận lực phối hợp là được!" Minh Hà nghe lời này, cũng có chút tò mò.

Dù sao Huyết Hải hiếm có khách đến, không hiểu tại sao Hậu Thổ sau này lại đến.

Nhưng cũng hiểu rõ Chu Du với tư cách là Thánh nhân còn không thể nói rõ, mình cũng không thể dễ dàng biết được, liền vội vàng đáp lại: "Minh Hà hiểu rõ!" Lúc này lại nghe Chu Du nói tiếp: "Việc Hậu Thổ làm cũng liên quan đến sự phát triển của Hồng Hoang, cho nên đến lúc đó có bất kỳ tình huống nào cũng không được tự ý hành động, cho dù là Huyết Hải bị tổn hại, cũng không được cản trở, sau này ngươi cũng tất sẽ có báo đáp!" Minh Hà nghe mấy câu đầu của Chu Du còn có chút bình thường, nhưng nghe xong lời Chu Du nói lại càng thêm kinh ngạc.

Không biết Hậu Thổ sẽ làm chuyện gì, mà có thể trực tiếp làm tổn hại Huyết Hải của mình.

Phải biết Huyết Hải vô biên, cho dù là Chuẩn Thánh cũng không thể gây ra tổn thương gì cho Huyết Hải, không ngờ việc Hậu Thổ làm lại có thể phá hoại bản nguyên Huyết Hải, khiến Huyết Hải bị tổn

hại.

Từ miệng Chu Du biết được tình hình, cũng khá là đau lòng.

Dù sao bản nguyên Huyết Hải cũng chính là bản nguyên của Minh Hà, Huyết Hải bị tổn hại đối với Minh Hà cũng có ảnh hưởng.

Bất quá Minh Hà cũng hiểu rõ mình đã nhận được tạo hóa mà Chu Du ban cho, vậy thì cho dù Hậu Thổ phá hoại Huyết Hải mình cũng không có gì để nói.

Chưa đợi Minh Hà bình tĩnh lại, lại nghe Chu Du nói tiếp: "Chuyện của Hậu Thổ, ngươi biết là được, ta hôm nay ban cho, cần ngươi hộ đạo cho Hậu Thổ, Hậu Thổ thành công, ngươi cũng thu hoạch không nhỏ!" Lời của Chu Du cũng khiến Minh Hà càng thêm mê hoặc.

Vốn tưởng rằng việc Hậu Thổ làm sẽ gây tổn hại cho Huyết Hải chính là nhân quả mình phải hoàn trả, nhưng lại không phải như vậy, Chu Du ban cho cơ duyên chính là để mình hộ đạo cho Hậu Thổ.

Huyết Hải bị tổn thương mình cũng sẽ có bồi thường, cũng khiến Minh Hà trong phút chốc có chút mờ mịt, đối với việc Hậu Thổ làm ở Huyết Hải càng thêm tò mò.

Thấy ánh mắt mê hoặc của Minh Hà, Chu Du cũng biết lời của mình cũng khiến y có chút bối rối, liền giải thích: "Ngô biết ngươi không hiểu, nhưng ngươi chỉ cần nhớ kỹ, tận lực giúp đỡ Hậu Thổ, sau đó hộ đạo cho Hậu Thổ là được, sau khi thành công ngươi tự sẽ hiểu!" Minh Hà cũng thu lại tâm tư, xem ra chỉ cần mình phối hợp với việc Hậu Thổ làm, sau đó bảo vệ tốt Hậu Thổ là được rồi.

Chỉ là Hậu Thổ đến làm tổn hại Huyết Hải của mình, còn phải mình trông coi cẩn thận, điều này thực sự khiến Minh Hà có chút khó chịu.

Ngay sau đó y cũng nói với Chu Du: "Lời của Thánh nhân, Minh Hà nhất định sẽ tuân theo, chỉ là Minh Hà còn có một chuyện không hiểu!" Chu Du vì để Minh Hà có thể xem trọng cũng tỏ vẻ nghiêm túc: "Cứ nói không sao!" Minh Hà do dự một lát, cũng trực tiếp hỏi: "Thánh nhân đã có cảnh giới này, tại sao không trực tiếp ra tay, ngô tuy đã tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng không phải là đối thủ một hiệp của Thánh nhân ngài?" Chu Du cũng biết Minh Hà sẽ có câu hỏi này, liền nói: "Việc ta thành đạo vẫn còn là bí mật, ngươi cũng phải giữ mồm giữ miệng.

Về phần ta tại sao không ra tay, là vì có nguyên nhân khác, ngươi cũng không cần lo lắng, đến lúc đó ngô cũng sẽ ở sau lưng ngươi quan sát!" Minh Hà nghe xong lời Chu Du cũng vẻ mặt nghiêm túc, liền nói: "Minh Hà hiểu rồi!" Chu Du đã là Thánh nhân chí tôn, huống hồ còn ban cho mình một hồi cơ duyên, đối với lời Chu Du nói Minh Hà tự nhiên là cực kỳ xem trọng, dù sao còn nợ một hồi nhân quả.

Chu Du đã sắp xếp xong xuôi, chuẩn bị trực tiếp quay về, liền nghe Minh Hà lúc này lại mở miệng nói: "Thưa Thánh nhân, Minh Hà trước kia mưu tính chuyện Hồng Vân tuy là thèm muốn Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, nhưng không có sát tâm với Hồng Vân, xin Thánh nhân lượng thứ!" Nghe xong lời này, Chu Du cũng vẻ mặt bình tĩnh liền đáp lại: "Chuyện của Hồng Vân, ta lúc đó cũng đã đánh bay tu vi vô số năm của hai ngươi, cho nên ngươi và ta không có bao nhiêu nhân quả, về phần chuyện Hồng Vân vẫn lạc, đợi Hồng Vân tự mình trở về rồi cùng hai ngươi tranh luận!" Minh Hà nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Chu Du không ra tay là được rồi.

Tuy mình hiện tại đã là tu vi Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với Chu Du vẫn không có một tia thắng lợi, thậm chí ngay cả dũng khí ra tay cũng không có bao nhiêu, huống hồ mình lại nợ một hồi nhân quả, tự nhiên không muốn đối địch với Chu Du.

Bên này Chu Du một cái thoắt người, thân ảnh cũng biến mất không thấy.

Về phần Kim Sư, lúc nãy khi Minh Hà sáng tạo ra A Tu La đã bị Chu Du thu vào trong tay áo.

Thấy thân ảnh Chu Du biến mất, Minh Hà cũng vội vàng cúi người: "Cung tống Thánh nhân!" Một lát sau, Minh Hà mới hồi phục lại, trong lòng cũng một trận thở phào, không ngờ mình không những không mất mạng, mà còn được một hồi đại cơ duyên.

Tuy trước đó bị đánh một trận, còn phải hộ đạo cho Hậu Thổ, nhưng Minh Hà cảm thấy những điều này đều đáng giá.

Dù sao thực lực mới là vốn liếng để lập thân, có thực lực mình cũng có thể tiêu dao trong Hồng Hoang.

Sau đó Minh Hà liền triệu tập tộc A Tu La, truyền xuống vô số công pháp, cùng với linh bảo.

Vùng đất Huyết Hải hiếm có người đến, có tộc A Tu La, Minh Hà cũng coi như có chút an ủi.

Bên này Chu Du tự nhiên không biết việc Minh Hà làm, ra khỏi Huyết Hải cũng thả Kim Sư ra, sau đó ngồi lên lưng Kim Sư.

Kim Sư tuy bị Chu Du thu vào trong tay áo, nhưng cũng chỉ mấy ngày, cũng không cảm thấy buồn chán, lúc này ra khỏi tay áo vội vàng hỏi Chu Du: "Lão gia, có cướp được pháp bảo của Minh Hà không!?" Chu Du nghe xong mặt cũng tối sầm.

Kim Sư hiện tại đã là đại năng Chuẩn Thánh, vẫn không sửa được cái tính này.

Chu Du cũng nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Kim Sư.

Lúc đó Kim Sư chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, đã dám cướp

đoạt linh bảo ở phường thị của Long tộc, hiện tại cũng mở miệng là cướp linh bảo của người khác, thực sự khiến Chu Du có chút bất đắc dĩ.

Sau đó hắn cũng gõ gõ vào đầu sư tử, nói với Kim Sư dưới yên: "Ngươi cái đầu tiểu sư này, sao vẫn không sửa được cái tật xấu này!" Kim Sư quay đầu nhìn Chu Du vẻ mặt bất đắc dĩ cũng có chút xấu hổ, hai cái tai cũng trở nên hơi đỏ ửng, liền đáp lại: "Lão gia ban cho Minh Hà cơ duyên lớn như vậy, Minh Hà cũng nên lấy chút đồ ra báo đáp chứ!" "Được rồi, ta tự có sắp xếp!" Chu Du cũng biết tính tình Kim Sư, liền vội vàng ngăn cản lời nói tiếp theo của hắn.

Kim Sư thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, nhưng một lát sau lại hỏi: "Lão gia, chúng ta bây giờ về Bồng Lai sao?" Chu Du nghe vậy, cũng trầm tư một lát, sau đó nói với Kim Sư: "Trước không về Bồng Lai, chúng ta trước tiên đi dạo một vòng trong Hồng Hoang, xem xem rồi đến Ngũ Trang Quán một chuyến, tìm cho ngươi mấy quả Nhân Sâm Quả!" "Hay quá, hay quá, Nhân Sâm Quả ăn ngon, cũng có thể để dành cho hai đứa nhóc Hạo Thiên Dao Trì!" Chu Du nghe xong lời Kim Sư, lại một trận hồi tưởng.

Bởi vì hiện tại mình cũng đã lâu không gặp Hạo Thiên Dao Trì, sau đó Chu Du cũng quyết định, trước tiên đến Ngũ Trang Quán một chuyến, sau đó lại đến Hỗn Độn Tử Tiêu Cung.

Ngay sau đó hắn ra hiệu cho Kim Sư, Kim Sư cũng biết ý Chu Du, bay về phía trung tâm Hồng Hoang…..

Kim Sư lúc này đã là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, độn tốc tự nhiên không phải tầm thường, trong nháy mắt đã xa rời Huyết Hải.

Phải biết con khỉ trong Tây Du đại kiếp hậu thế nhiều nhất cũng chỉ ở cấp bậc Kim Tiên, một cú lộn nhào đã có vạn tám ngàn dặm.

Với tư cách là Chuẩn Thánh trung kỳ, Kim Sư động dụng pháp

lực, tùy tiện một bước cũng đã có mấy vạn dặm.

Bất quá lúc này Kim Sư cũng không bay toàn lực, bởi vì hắn cũng đã lâu không đến đại địa Hồng Hoang, muốn du ngoạn một phen.

Dù sao trước đó ở Bồng Lai, không có cơ hội ra ngoài.

Chu Du nhìn ra tâm tư của Kim Sư, cũng không ngăn cản.

Cuối cùng Kim Sư cũng vui vẻ nhàn nhã, cứ bay lượn chậm rãi trên không trung.

Trên lưng Kim Sư, Chu Du lúc này cũng không để ý đến biểu hiện của hắn, mà ngồi xếp bằng, chìm vào suy tư. *Bây giờ chuyện của Minh Hà đã được sắp xếp ổn thỏa, việc còn lại là chờ đợi Hậu Thổ đến.

Tôi luôn dùng tâm tư xấu nhất để phỏng đoán suy nghĩ của các vị Thánh nhân, đặc biệt là hai vị Tây Phương kia, cho nên mới nghiêm túc như vậy trong chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi.

Tuy Hậu Thổ hóa luân hồi thành Thánh là chuyện do Đại đạo định sẵn, nhưng đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, tiểu thế có thể thay đổi.

Khó có thể đảm bảo Yêu tộc và các vị Thiên Đạo Thánh nhân này sẽ không vì nguyên nhân của Vu tộc mà can thiệp vào việc Hậu Thổ thành đạo, phá hoại sự viên mãn của luân hồi.

Cũng là vì hiện tại, chỉ có tôi biết, Hậu Thổ thân hóa luân hồi liền không còn là thân Tổ Vu, không thể cùng các Tổ Vu khác tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nữa.

Thực tế, sau khi thân thể Hậu Thổ hóa thành luân hồi thì không còn tinh huyết Tổ Vu, cho nên không thể phối hợp với các Tổ Vu khác triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân.

Nhưng tôi hiểu, các vị Thánh nhân cùng Yêu tộc lại không rõ.

Tôi có thể nghĩ đến, nếu Hậu Thổ thành đạo, các Thánh nhân tất nhiên sẽ cảm nhận được uy hiếp của Vu tộc tăng lên, từ đó ra tay phá hoại Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Cho dù không phải là ngăn cản luân hồi xuất hiện, cũng sẽ khiến Hậu Thổ triệt để bị xóa sổ, không cho Hậu Thổ cơ hội xuất thế nữa.

Mà Yêu tộc thì căn bản không muốn nhìn thấy luân hồi xuất hiện.

Chương 142

Dù sao cùng với Hậu Thổ hóa luân hồi, khí vận của Vu tộc cũng sẽ có một sự tăng lên cực lớn.

Yêu tộc vốn đã thua Vu tộc một bậc, hiện tại Vu tộc có khí vận gia trì như vậy, đến lúc Vu Yêu quyết chiến, e rằng Yêu tộc sẽ thất bại.

Đế Tuấn và những người khác tự nhiên có thể nghĩ đến phương diện này, cho nên vào thời điểm Hậu Thổ thành đạo, Yêu tộc cũng nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để phá hoại.

Mà tôi với tư cách là người kiên quyết bảo vệ sự phát triển của Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không nhìn thấy cảnh này xảy ra, cho nên mới trực tiếp đến Huyết Hải tìm Minh Hà, để Minh Hà trở thành người hộ đạo cho Hậu Thổ.

Bởi vì như đã nói trước đó, Hậu Thổ thành đạo hóa ra luân hồi, đối với Hồng Hoang là một sự nâng cấp cực lớn.

Đồng thời cùng với luân hồi xuất hiện, chúng sinh Hồng Hoang cũng có hy vọng luân hồi, mà không phải triệt để mất đi dấu ấn trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang cũng sẽ trở nên hoàn chỉnh hơn, phát triển cũng sẽ cực kỳ nhanh chóng.

Cùng với sự phát triển của Hồng Hoang, Thiên Đạo cũng sẽ dần viên mãn.

Sẽ có một ngày Thiên Đạo Hồng Hoang viên mãn, giữa trời đất có thể dung nạp sự tồn tại của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng có thể thoát ly khỏi Thiên Đạo, lấy lại tự do.

Đây cũng là mưu tính của tôi.

Không chỉ vì bản thân, cũng là không uổng công mình đến Hồng Hoang một lần.

Chúng sinh Hồng Hoang tồn tại trong mảnh thiên địa này, chỉ có bản nguyên Hồng Hoang tăng lên, thực lực của chúng sinh cũng sẽ theo đó tăng cường.

Chứ không phải như kiếp trước, Hồng Hoang suy tàn, cuối cùng ngay cả hoàn cảnh hậu thiên cũng không tồn tại, trực tiếp biến thành mạt pháp thời đại.

Tuy Thánh nhân vô dạng, nhưng chúng sinh không có năng lực như Thánh nhân, chỉ có thể hóa thành quân cờ trong bàn cờ của Thánh nhân.

Thánh nhân quản khống tất cả, chúng sinh cũng không còn cơ hội siêu thoát.

Dù sao Thánh nhân không muốn nhìn thấy trên bàn cờ lại xuất hiện thêm một người.

Đương nhiên Thánh nhân hiện nay có thể sẽ không nghĩ xa như vậy, nhưng tôi biết Thánh nhân cũng là người.

Theo thời gian thất tình lục dục của Thánh nhân dần dần phai nhạt, Thánh nhân vẫn sẽ biến thành như trong kiếp trước.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (Trời đất vô tình, xem vạn vật như chó rơm), câu nói này chính là ám chỉ Thánh nhân nên giống như Thiên Đạo, xem chúng sinh Hồng Hoang bình đẳng, nhưng thực tế Thánh nhân không phải như vậy.

Tôi là người của kiếp trước, tự nhiên sẽ không nhìn thấy tình huống như vậy xuất hiện.

Thay vì chờ đợi chúng sinh cầu xin Thánh nhân, không bằng trực tiếp nhân lúc này trở thành tồn tại trên Thánh nhân, khiến Hồng Hoang

biến thành dáng vẻ trong lòng mình, hậu thế người người đều có thể là rồng.

Hiện tại tôi đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, nhưng đối mặt với các vị Thánh nhân hợp lực cũng không thể chống cự, cho nên mới có mưu tính như vậy.

Hiện tại chuyện Hậu Thổ thành đạo đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ thời gian đến.

Chuyến đi đến Ngũ Trang Quán lần này, không chỉ là gặp Trấn Nguyên Tử, cũng là hy vọng Trấn Nguyên Tử đến lúc đó có thể trực tiếp ra tay giúp đỡ Hậu Thổ.

Dù sao Địa Thư trên người Trấn Nguyên Tử là một trong số ít chí bảo phòng ngự đỉnh cấp trong Hồng Hoang.

Chỉ cần Trấn Nguyên Tử ở trên đại địa, phòng ngự của Địa Thư có thể so với tiên thiên chí bảo thông thường.

Mà tôi với tư cách là phòng tuyến cuối cùng, cũng chỉ khi Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người không chống đỡ được, tôi mới ra tay.

Bởi vì tôi phải đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến, nhất cử định đỉnh.

Hiện tại nếu bại lộ tu vi, thế tất sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của mình.* Chu Du suy tư cũng đã lâu, tỉnh ngộ lại liền phát hiện, Kim Sư đã đi đến nơi Vạn Thọ Sơn tọa lạc.

Ngay sau đó Chu Du phất tay, để Kim Sư hạ xuống, sau đó một đạo nguyên thần chi lực cũng được gửi đến Ngũ Trang Quán, báo cho Trấn Nguyên Tử biết mình đã đến.

Một lát sau, một người một sư tử đi vào Vạn Thọ Sơn, đến trước cửa Ngũ Trang Quán, Chu Du liền nhìn thấy Trấn Nguyên Tử trực tiếp đợi ở trước cổng.

“Trấn Nguyên Tử, hà tất phải khách khí như vậy!” Chu Du đứng dậy xuống khỏi Kim Sư, sau đó cũng trực tiếp đi đến trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử thấy Chu Du cũng đầy mắt kích động: “Ngươi đã lâu không đến Ngũ Trang Quán của ta, Nhân Sâm Quả của ta đã đợi lâu rồi!” Chu Du nghe vậy, cười lớn một trận.

Lúc này Kim Sư cũng đã hóa thành đạo thể, cúi chào Trấn Nguyên Tử, nghe xong lời của ông liền vội vàng nói: “Thưa Đại tiên, ta cũng là lần đầu tiên đến Ngũ Trang Quán, Nhân Sâm Quả này cũng có thể cho ta một quả!” Nhìn Kim Sư một mặt khao khát, Chu Du và Trấn Nguyên Tử cũng nhìn nhau một cái, ý cười trên mặt càng đậm.

“Có, tự nhiên có phần của ngươi!” Trấn Nguyên Tử cũng đưa tay dẫn hai người trực tiếp vào trong quán.

Mấy người đến đại điện trong quán, liền ngồi xếp bằng.

Lúc này Trấn Nguyên Tử gọi Thanh Phong Minh Nguyệt đi hái Nhân Sâm Quả.

Chu Du cũng ra hiệu cho Kim Sư đi theo, vì hiện tại Chu Du cũng có chuyện muốn nói với Trấn Nguyên Tử.

Mấy người thấy vậy cũng trực tiếp ra khỏi đỉnh phong, Chu Du tâm niệm vừa động, cửa điện trực tiếp đóng lại, một đạo Hỗn Nguyên chi lực cũng âm thầm bao vây đại điện.

Dù sao Chu Du không muốn lời mình nói bị truyền ra ngoài, phải biết rằng niệm đến Thánh nhân sẽ bị Thánh nhân cảm ứng được.

Thấy động tác này của Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng có chút không hiểu, liền hỏi: “Đạo huynh đây là?” Mà Chu Du lúc này cũng lên tiếng trả lời: “Chỉ là có vài lời muốn nói nhỏ với ngươi!” Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu, liền từ trong tay áo lấy ra Cửu Cửu Tán

Hồn Hồ Lô của Hồng Vân, sau đó thả chân linh của Hồng Vân ra.

Lúc này chân linh của Hồng Vân trải qua thời gian dài khôi phục, cộng thêm Tam Quang Thần Thủy của Chu Du, đã khôi phục được phần lớn.

Nhưng chân linh dù sao cũng không phải nguyên thần, cũng không thể tái sinh, bắt buộc phải đi lại luân hồi một lần.

Chỉ có đợi đến khi hậu thế của Hồng Vân tu thành Đại La, mới có thể thức tỉnh ký ức của kiếp này.

Nhìn chân linh của Hồng Vân từ trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bay ra, Chu Du cũng một mặt thổn thức… Trấn Nguyên Tử cũng một mặt cảm khái: "Nhớ lại ngày xưa, ba người chúng ta còn cùng nhau luận đạo, nay lại chỉ còn hai người!" Không khí trong điện cũng có chút trầm lắng, rõ ràng là hai người cũng có chút thương cảm, dù sao lúc này Hồng Vân đã vẫn lạc.

"Chân linh của Hồng Vân vẫn còn, vẫn còn cơ hội tiến vào luân hồi!" Chu Du một mặt nghiêm túc nói với Trấn Nguyên Tử, bởi vì chuyện luân hồi các đại năng Hồng Hoang cũng đều có nghe nói, nhưng đều không rõ luân hồi cụ thể là chuyện gì.

Chỉ có đợi đến khi Hậu Thổ hóa thành luân hồi, chúng sinh mới hiểu được chân ý của luân hồi.

"Cũng chỉ có con đường này, nhưng luân hồi không biết khi nào mới xuất hiện!" Chu Du nghe vậy cũng trực tiếp nói tiếp với Trấn Nguyên Tử: "Hôm nay đến đây, cũng là có việc quan trọng, liên quan đến chuyện của Hồng Vân!" Trấn Nguyên Tử vừa nghe lời này của Chu Du, cũng lập tức kích động, vội vàng hỏi: "Đạo huynh mau nói!" Chu Du thấy biểu cảm của Trấn Nguyên Tử, cũng không vòng vo, trực tiếp nói: "Trước khi đến Ngũ Trang Quán, ta đã đến Huyết Hải một chuyến!" Trấn Nguyên Tử có chút kinh ngạc: "Đạo huynh đi tìm

Minh Hà gây phiền phức à, nếu không phải khoảng thời gian này ta vẫn luôn ôn dưỡng chân linh của Hồng Vân, nói không chừng cũng phải đi tìm Côn Bằng và Minh Hà làm một trận!" Chu Du hiểu tình cảm của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân rất sâu đậm, dù sao hai người đã quen biết vô số tuế nguyệt.

"Ta đã dạy dỗ Minh Hà một trận, nhưng cũng ban cho hắn một hồi tạo hóa!" Trấn Nguyên Tử có chút không hiểu, mang theo một tia tức giận hỏi: "Loại tiểu nhân này, đạo huynh tại sao không trực tiếp đánh chết, còn phải ban cho tạo hóa, lẽ nào đã quên chuyện của Hồng Vân!" Thấy Trấn Nguyên Tử có chút tức giận, Chu Du cũng trực tiếp nói: "Hồng Vân là bạn tốt của ngươi và ta, ta cũng đau lòng cho Hồng Vân, nhưng chuyện này còn có ẩn tình!" Nghe lời này, Trấn Nguyên Tử cũng khôi phục được mấy phần bình tĩnh, nói với Chu Du: "Xin đạo huynh nói rõ, mấy câu này của ngươi khiến ta có chút tâm tư khó bình!" Chu Du ngay sau đó lại tản ra một đạo Hỗn Nguyên chi lực, sau đó bao phủ toàn bộ đại điện.

Sau khi đến Ngũ Trang Quán, Chu Du vẫn luôn không bại lộ khí tức, cho nên Trấn Nguyên Tử cũng không biết Chu Du đã đột phá thành tựu Hỗn Nguyên, vẫn chỉ cho rằng Chu Du là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Dù sao thiên phú của Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng rõ, hơn nữa Chu Du còn là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, có thực lực này cũng là nên có, cho nên thấy động tác của Chu Du cũng không nghi ngờ gì khác.

Cho đến lúc này Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du tản ra che đậy Thiên Đạo, Trấn Nguyên Tử mới cảm nhận được khí tức trên người Chu Du sâu như vực thẳm, thân hình cũng run lên một trận, vội vàng hỏi: "Đạo huynh, ngươi đây là đột phá rồi!!!" Chu Du cũng không nói gì, gật đầu.

Dù sao đã có nhiều người biết cảnh giới của Chu Du, cũng không thiếu một mình Trấn Nguyên Tử.

Chương 143

Lộ ra tu vi Hỗn Nguyên, cũng là để có thể khiến Trấn Nguyên Tử hiểu được thâm ý của mình.

Như Phục Hy thì là từ chỗ Nữ Oa mới biết cảnh giới của Chu Du, không phải Chu Du chủ động nói ra.

"Đạo huynh thật là người có đại khí vận, đại nghị lực!!!" Trấn Nguyên Tử cũng là người trong ba ngàn khách của Tử Tiêu, đương nhiên hiểu được độ khó khi Chu Du thành Thánh.

Dù sao Đạo Tổ Hồng Quân đã nói, không có Hồng Mông Tử Khí, thành tựu Hỗn Nguyên khó như lên trời.

Bất quá lúc này trong lòng Trấn Nguyên Tử lại sinh ra một tia nghi hoặc, đó là Chu Du thành tựu Thánh nhân nhanh như vậy, mà một đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân lại biến mất, hai việc này có liên quan gì không.

Nhưng suy nghĩ này lập tức bị Trấn Nguyên Tử xóa bỏ, bởi vì Trấn Nguyên Tử và Chu Du cũng đã quen biết vô số tuế nguyệt, tự nhiên biết Chu Du không phải là người như vậy.

Mà Chu Du cũng nhìn ra sự do dự của Trấn Nguyên Tử, một lát sau liền hiểu được suy nghĩ của ông, liền nói: "Ta thành đạo là do tam thi hợp nhất, không liên quan đến Hồng Mông Tử Khí!

Đạo Hồng Mông Tử Khí kia của Hồng Vân là một trong những thứ độn xuất của Đại Đạo, cho nên sớm đã biến mất không thấy!" Trấn Nguyên Tử có chút xấu hổ, đứng dậy cũng cúi người với Chu Du: "Ta biết nhân phẩm của đạo huynh, chỉ là trong lòng đột nhiên có suy nghĩ, mong đạo huynh lượng thứ!" Chu Du cũng phất tay, dù sao đây cũng là lẽ thường tình, liền nói với Trấn Nguyên Tử: "Ta đến

Huyết Hải, cũng là vì chuyện luân hồi, chỉ là hiện tại còn không thể nói chi tiết với ngươi, ngươi chỉ cần hiểu ta tự có sắp xếp là được!" Trấn Nguyên Tử vừa nghe Chu Du là vì chuyện luân hồi mà đến Huyết Hải, tuy cũng có chút nghi hoặc, nhưng trong lòng cũng giải khai được khúc mắc.

Nói cho cùng, Hồng Vân là do Côn Bằng và Minh Hà hại chết, Trấn Nguyên Tử tự nhiên đối với hai người oán hận vô cùng.

Tiếp đó Trấn Nguyên Tử lại nghe Chu Du nói: "Hồng Vân cũng là đáng có một nạn này, có thể lưu lại chân linh đã rất tốt rồi.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí cũng là cơ sở thành Thánh, tự nhiên sẽ khiến vô số đại năng Hồng Hoang thèm muốn, cho dù không phải Côn Bằng, Minh Hà, cũng sẽ có người khác, Trấn Nguyên Tử không cần vì vậy mà day dứt!" Trấn Nguyên Tử đương nhiên hiểu đạo lý này, dù sao cảnh giới Thánh nhân đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói đều là tồn tại không thể với tới, hiện tại có hy vọng thành Thánh, sao khiến người ta không động tâm.

Ngay cả với tư cách là bạn thân của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lúc đó ở Tử Tiêu Cung cũng có một tia động lòng.

Huống hồ là những người khác không có chút giao tình nào với Hồng Vân.

Hơn nữa Côn Bằng vì Hồng Vân mà mất đi Thánh vị, đối với Hồng Vân cũng không phải là thù hận bình thường, ra tay cướp đoạt cũng là chuyện dự đoán được, chỉ là Trấn Nguyên Tử không ngờ lại xảy ra nhanh như vậy.

"Ta biết ý của đạo huynh, nhưng đối với hai người Côn Bằng, Minh Hà thực sự có chút phẫn hận!" Tình cảm của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là vô số năm, mấy câu nói của Chu Du tự nhiên không thể làm giảm bớt sự căm hận của Trấn Nguyên Tử đối với Côn Bằng,

Minh Hà.

Chu Du liền nói tiếp: "Ta trước đó đã đánh bay tu vi mấy nguyên hội của hai người họ, sau này nhân quả tự có Hồng Vân đến tìm hai người họ tính toán!

Hai người chúng ta tuy có thể ra tay, nhưng nhân quả tuần hoàn, tốt nhất vẫn là để Hồng Vân tự mình giải quyết!" Trấn Nguyên Tử tự nhiên hiểu đạo lý này cũng gật đầu, dù sao chân linh của Hồng Vân lúc này đang ở trước mặt hai người, không phải triệt để vẫn lạc.

Nếu Hồng Vân triệt để vẫn lạc, với tư cách là bạn tốt còn lại, Trấn Nguyên Tử và Chu Du ra tay đánh chết hai người họ cũng sẽ không có nhân quả gì quá lớn.

"Ta ban cho một hồi tạo hóa, cũng là vì chuyện luân hồi, hôm nay đến tìm ngươi cũng là vì chuyện này!" Nguyên thần của Trấn Nguyên Tử lập tức phấn chấn, dù sao luân hồi cũng liên quan đến Hồng Vân.

"Đạo huynh xin nói!" Chu Du thấy vậy cũng vui mừng: "Tương lai Hậu Thổ sẽ đến Huyết Hải, việc ngươi làm chính là bảo vệ hành động của Hậu Thổ là được.

Minh Hà đã được ta sắp xếp ổn thỏa, trở thành người hộ đạo, mà ngươi chỉ cần ra tay bảo vệ Huyết Hải vào lúc Minh Hà không chống đỡ được là được!" Trấn Nguyên Tử nghe có mấy phần mơ hồ, cũng có mấy phần kinh ngạc.

"Còn phải để mình bảo vệ Huyết Hải, đây chẳng phải là tư thông với địch sao," bất quá tuy có chút kinh ngạc, nhưng Trấn Nguyên Tử hiểu rằng sự sắp xếp của Chu Du tất có thâm ý.

"Sự sắp xếp của đạo huynh, ta hiểu rồi, tuy ta không ưa tên Minh Hà đó, nhưng vì Hồng Vân, ta cũng sẽ ra tay bảo vệ Huyết Hải!" Chu Du cũng hiểu được sự nghi hoặc và day dứt trong lòng Trấn Nguyên

Tử: "Đến ngày sau ngươi tự sẽ hiểu, cho nên chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của ta là được, lúc này cũng phải cẩn thận, vạn lần không được xem nhẹ!" "Trấn Nguyên Tử hiểu rồi!" Trấn Nguyên Tử biết rõ chuyện này liên quan đến Hồng Vân, cho nên mình nghe theo sự sắp xếp là được.

Dù sao Chu Du lúc này đã là cảnh giới Thánh nhân, nhìn xa hơn một Chuẩn Thánh như mình rất nhiều.

Nếu Chu Du nói phải chuẩn bị tốt, mình cũng sẽ toàn lực ứng phó, chỉ là Trấn Nguyên Tử không biết đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Chu Du nghe xong lời của Trấn Nguyên Tử, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng là lại thêm một lớp khóa cho chuyện luân hồi.

Sau đó Chu Du thấy chân linh của Hồng Vân, lại nghĩ đến điều gì đó, từ trong Hỗn Độn Châu lại lấy ra Tam Quang Thần Thủy, cũng trực tiếp đổ Tam Quang Thần Thủy vào trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô…… Khi trước Chu Du có được Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô và chân linh của Hồng Vân, linh bảo này đã bị trọng thương.

Đối mặt với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị tổn thương bản nguyên, Chu Du khi còn là Chuẩn Thánh cũng không cách nào trực tiếp chữa trị, chỉ có thể dùng Tam Quang Thần Thủy để khôi phục bản nguyên.

Nhưng bản nguyên của linh bảo này bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ dựa vào Tam Quang Thần Thủy cũng không thể trực tiếp chữa lành, cần thời gian dài để tự phục hồi.

Hiện tại Chu Du đã trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân, tự nhiên có thể đẩy nhanh quá trình khôi phục của linh bảo này.

Đợi Tam Quang Thần Thủy dung nhập vào trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du cũng theo đó tuôn ra,

trực tiếp đi đến vị trí linh cấm của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Chu Du trực tiếp vẩy Tam Quang Thần Thủy lên trên linh cấm, dùng Hỗn Nguyên chi lực trợ giúp linh cấm tái sinh.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng theo sự trợ giúp của Tam Quang Thần Thủy và Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du mà dần dần khôi phục hoàn toàn.

Trấn Nguyên Tử mặt mang vẻ kinh ngạc nhìn động tác của Chu Du, cũng không lên tiếng.

Một lát sau, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tỏa ra từng đạo huyền quang, linh quang vốn ảm đạm giờ đây cũng trở nên sáng rõ.

Thấy linh bảo này đã khôi phục, Chu Du cũng thu hồi Hỗn Nguyên chi lực, sau đó trực tiếp thu chân linh của Hồng Vân vào trong hồ lô.

"Hiện tại Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã khôi phục, chân linh của Hồng Vân cũng có thể được bồi bổ, ngươi cũng không cần phải lo lắng như vậy nữa!" Trấn Nguyên Tử thấy sự biến đổi của chân linh Hồng Vân trong linh bảo, cũng vô cùng kích động, linh bảo được khôi phục, đối với Hồng Vân cũng có lợi ích cực lớn.

"Đa tạ đạo huynh!" "Không cần khách khí, Hồng Vân cũng là hảo hữu của ta, chẳng qua linh bảo dễ sửa, nhưng chân linh vẫn cần thời gian dài uẩn dưỡng, khoảng thời gian này còn phải làm phiền ngươi!" "Đây là việc nên làm!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt nghiêm túc, sau đó cũng thu Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vào trong tay áo.

Thấy chân linh của Hồng Vân đã được Trấn Nguyên Tử thu hồi, Chu Du cũng thu lại Hỗn Nguyên chi lực đang bao phủ đại điện.

Sau đó Thanh Phong Minh Nguyệt mang Nhân Sâm Quả trở lại trong điện, Kim Sư theo sau hai người, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào Nhân Sâm Quả.

Lần này Thanh Phong Minh Nguyệt trực tiếp hái hết ba mươi quả trên cây Nhân Sâm Quả, xem ra cũng đã được Trấn Nguyên Tử dặn dò.

Thấy ba mươi quả Nhân Sâm Quả trên khay trong tay Thanh Phong Minh Nguyệt, Chu Du cũng có chút kinh ngạc.

"Sao lại hái hết quả trên cây xuống vậy?" Trấn Nguyên Tử mặt đầy ý cười đáp: "Đạo huynh đã lâu không tới, đương nhiên phải chiêu đãi cho tốt, quả của ta vạn năm có thể sinh ra ba mươi quả, đạo huynh không cần lo lắng, lần này cứ yên tâm thưởng thức!" Chu Du nghe vậy, cũng cười cười không nói nữa.

Đây là một phen tâm ý của Trấn Nguyên Tử, với tư cách là khách, Chu Du cũng không thể phụ hảo ý của y.

Y thuận tay lấy một quả trực tiếp bắt đầu thưởng thức.

Trấn Nguyên Tử cũng lấy một quả trong đó đưa cho Kim Sư.

Kim Sư cung kính nhận lấy Nhân Sâm Quả từ tay Trấn Nguyên Tử, còn chưa kịp nếm thử hương vị đã nuốt chửng một hơi.

Bộ dạng này cũng khiến Chu Du bất đắc dĩ cười khổ.

"Ngươi đường đường là Chuẩn Thánh sao lại như chưa từng được ăn bao giờ vậy!

Linh quả ở Bồng Lai ngươi ăn ít lắm sao!" Kim Sư tự thấy xấu hổ, cũng che mặt cười khúc khích.

Ngay sau đó Trấn Nguyên Tử lại lấy ra một quả đưa cho Kim Sư.

"Lần này phải thưởng thức cho kỹ, dù sao Nhân Sâm Quả đối với hạng Chuẩn Thánh như chúng ta cũng không còn nhiều công hiệu nữa!" Kim Sư điên cuồng gật đầu, sau đó nhận lấy quả Nhân Sâm Quả thứ hai bắt đầu từ từ thưởng thức, chẳng mấy chốc trên mặt

cũng mang theo nụ cười mãn nguyện.

Chương 144

Ăn xong một quả Nhân Sâm Quả, Chu Du liền dừng động tác, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: "Hai chúng ta cũng đã lâu chưa luận đạo, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay bắt đầu thôi!" Trấn Nguyên Tử đương nhiên biết đây là Chu Du đang chỉ điểm cho mình, vội vàng đem hai mươi mấy quả Nhân Sâm Quả còn lại giao cho Kim Sư, sau đó ngồi xếp bằng chuẩn bị nghe đạo.

Thấy động tác của Trấn Nguyên Tử, Kim Sư lộ vẻ mừng như điên, hương vị Nhân Sâm Quả vừa rồi mình cũng đã thưởng thức qua, quả thực là vô thượng trân phẩm.

Không ngờ bây giờ Trấn Nguyên Tử lại đem hết số Nhân Sâm Quả còn lại cho mình, Kim Sư tự nhiên vô cùng hưng phấn, vội vàng nhận lấy số quả còn lại.

Mà Chu Du thấy hành vi của Trấn Nguyên Tử cũng đành chịu, dứt khoát nói với Kim Sư: "Đừng ăn hết, lúc về chia cho Hạo Thiên, Dao Trì!" Kim Sư nghe lời Chu Du tự nhiên vội vàng gật đầu.

Sau đó trong đại điện, Chu Du liền bắt đầu cùng Trấn Nguyên Tử luận đạo.

Nói là luận đạo, nhưng thực tế Trấn Nguyên Tử giảng rất ít, nhiều nhất cũng chỉ nói ra những chỗ mình còn nghi hoặc, còn lại đều là nghe Chu Du giảng.

Trấn Nguyên Tử lúc này mới là Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn chưa chém được tam thi, so với cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh nhân nhị trọng thiên của Chu Du thì chênh lệch quá lớn.

Theo sự phân tích của Chu Du, Trấn Nguyên Tử đối với Tam Thi Đại Đạo cũng có sự lý giải sâu sắc hơn.

Khoảng cách đến việc chém tam thi đã không còn xa, chỉ cần nghe đạo xong rồi khổ tu mấy năm là có thể thành công chém tam thi, tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chu Du tự nhiên có thể nhìn ra cảnh giới của Trấn Nguyên Tử, cũng mừng thay cho y.

Mặc dù lúc này các vị Thánh nhân trong Hồng Hoang đều đã thành đạo, nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong vẫn còn quá ít, cũng chỉ có Đế Tuấn và vài người mà thôi.

Có thể nói cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong chính là đỉnh cao của tu sĩ Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, Trấn Nguyên Tử có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, không chỉ có địa vị cao hơn trong Hồng Hoang, mà còn có thể phát huy tác dụng lớn hơn trong quá trình Hậu Thổ thành đạo sau này.

Đây đương nhiên cũng là điều Chu Du muốn thấy.

Hơn nữa Chu Du không hề muốn Trấn Nguyên Tử phải chịu trọng thương gì trong quá trình Hậu Thổ thành đạo sau này.

Dù sao hiện tại trong Hồng Hoang, hảo hữu của Chu Du cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tu hành không kể thời gian, trong lúc hai người luận đạo, mấy năm đã trôi qua.

Lúc này trong Hồng Hoang tuy cũng tranh chấp không ngừng, nhưng cũng không có trận chiến lớn nào.

Dù sao Vu Yêu là hai thế lực lớn nhất trong Hồng Hoang cũng đã ngừng đại chiến, tuy rằng bình thường ma sát không ngừng, nhưng cũng không có cao tầng hai tộc ra tay.

Bởi vì hai tộc đều đang dưỡng tinh súc nhuệ, chờ đợi trận quyết chiến cuối cùng đến.

Hai tộc đều rất rõ ràng, trận chiến này quyết định Hồng Hoang thuộc về ai.

Ai có thể thắng lợi, sẽ trở thành bá chủ Hồng Hoang, chiếm cứ khí vận Hồng Hoang.

Vu Yêu nhị tộc thấy Thánh nhân đã xuất thế, tự nhiên không cam lòng làm công cụ cho Thánh nhân.

Chỉ là hiện tại hai tộc ngoài đại trận trấn tộc ra, không có thứ gì có thể uy hiếp được Thánh nhân.

Cho nên mới nghĩ đến việc hội tụ khí vận Hồng Hoang, một lần định đoạt thân phận chủ nhân Hồng Hoang.

Mà các vị Thánh nhân cùng với Chu Du đều rõ, Vu Yêu nhị tộc cuối cùng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, cho nên cũng chỉ âm thầm thúc đẩy.

Đương nhiên phải kể đến Tây Phương Nhị Thánh làm nhiều nhất, chẳng qua hiện tại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vẫn chưa tìm được cơ hội tốt nào mà thôi.

Tam Thanh lúc này lại không có mưu đồ gì, bởi vì ba người bắt đầu chuẩn bị cho việc thu đồ đệ.

Giờ phút này trên Côn Luân Sơn cũng bắt đầu náo nhiệt, bởi vì Nguyên Thủy, Thông Thiên lập giáo thành Thánh, tất phải truyền lại giáo thống.

Cho nên bắt đầu mở rộng sơn môn, thu nhận đồ đệ.

Chúng sinh Hồng Hoang không ai không muốn gia nhập môn hạ Thánh nhân, cho nên lũ lượt kéo đến Côn Luân Sơn.

Vô số sinh linh tụ tập dưới chân Côn Luân Sơn, tự nhiên cũng trở nên huyên náo phi thường.

Hóa ra là đông đảo sinh linh bắt đầu bàn luận làm thế nào để có thể thành công tiến vào sơn môn.

Ở Ngũ Trang Quán, Chu Du tự nhiên không quan tâm đến những chuyện này, bởi vì Tam Thanh cũng phải tôn Chu Du một tiếng sư huynh.

Dù là sau khi thành Thánh cũng vẫn ở dưới Chu Du, hơn nữa Chu Du rõ ràng việc thu đồ đệ cũng là khởi đầu cho việc Tam Thanh phân gia.

Trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh tự nhiên không rõ suy nghĩ của Chu Du, cũng không biết lúc này Chu Du sớm đã đột phá Chuẩn Thánh, trở thành Hỗn Nguyên Đại La.

Dù là Lão Tử thành Thánh sớm nhất trong Tam Thanh cũng chỉ có thể đoán trong lòng mà thôi.

Thấy vô số sinh linh đã đến bên ngoài Côn Luân Sơn, ba người cũng tụ lại một chỗ, bắt đầu thương thảo về việc thu đồ đệ lần này.
...

Trên núi, Tam Thanh ba người mỗi người ngồi một chỗ, Lão Tử ngồi trên cao, vẻ mặt đạm nhiên.

Bởi vì lần mở rộng sơn môn thu đồ này không có quan hệ nhiều với Lão Tử.

Lão Tử lập ra Nhân giáo, cũng là truyền lại giáo thống trong Nhân tộc.

Sau đó lại thu Nhân tộc Huyền Đô, tự nhiên sẽ không tham gia vào chuyện lần này.

Huống hồ Lão Tử tu hành Vô vi chi đạo, cho nên cũng không muốn thu nhận nhiều đệ tử, lần này cũng là đến xem hai người đệ đệ của mình thu đồ như thế nào.

Lúc này, liền nghe Nguyên Thủy mở miệng nói: "Lần thu đồ này là để tuyển chọn đệ tử có tư chất thượng giai cho Xiển giáo của ta, không biết Thông Thiên có dự định gì?" Nguyên Thủy mở miệng liền nói rõ yêu cầu thu đệ tử của Xiển giáo lần này, đó chính là phải có tư chất bất phàm.

Bởi vì Tam Thanh vốn là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, trời sinh chiếm một phần khí vận khai thiên, còn có công đức khai thiên.

Cho nên mới trở thành Thiên Đạo Thánh nhân lúc này, vì vậy Nguyên Thủy đối với tu sĩ tư chất bình thường không có hứng thú gì.

Thông Thiên nghe xong lời của Nguyên Thủy, cũng không phản bác, chỉ liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, nhàn nhạt nói: "Tiệt giáo của ta chính là vì chúng sinh mà giành lấy một tia sinh cơ, cho nên sinh linh có tâm hướng đạo, đều có thể vào cửa Tiệt giáo của ta!" Lão Tử nghe vậy, không có chút phản ứng nào, hiển nhiên đã rõ dự định của Thông Thiên, nhưng Nguyên Thủy lại không đồng tình với suy nghĩ của Thông Thiên.

"Ba huynh đệ chúng ta là Bàn Cổ chính tông, tuyển chọn đệ tử cũng nên là hạng người được khí vận chiếu cố, chỉ có tâm hướng đạo, không có tư chất tu hành thì không thể thành đại đạo!" Thông Thiên cũng không tranh cãi, mà tiếp tục nói: "Lời của huynh trưởng ta cũng rõ, nhưng chân nghĩa của Tiệt giáo chính là cầu lấy cái "một" độn đi của đại đạo, nếu ngay cả thu đồ cũng phải cân nhắc ba lần, đưa ra nhiều yêu cầu, vậy chẳng phải là không phù hợp với giáo nghĩa của Tiệt giáo ta sao!" "Vậy cũng nên từ trong đó chọn ra đệ tử thích hợp, ngươi làm như vậy chỉ uổng phí khí vận Tiệt giáo của ngươi!"

Nguyên Thủy, Thông Thiên đều đã thành tựu Thánh nhân, tuy nói chuyện không còn gay gắt như trước, nhưng trong lời nói cũng là gươm đao ẩn giấu.

Dù sao hai người một người một lòng thuận theo thiên đạo, một người vì chúng sinh cầu lấy sinh cơ, cũng không có ngôn ngữ chung nào.

Bất quá lúc này hai người còn chưa có ý định phân gia, dù sao thế nhân đều biết, Hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu, Tam Thanh vốn là một nhà.

Tự nhiên sẽ không vì tranh cãi miệng lưỡi mà trở mặt, nhưng cũng đã có manh nha.

Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người giáo nghĩa trái ngược, dù là hai người có thể tự kiềm chế, nhưng đợi sau khi thu đồ đệ cũng không thể khống chế được.

Chương 145

Lão Tử nhìn hai người bên cạnh cũng có chút bất đắc dĩ, bởi vì Lão Tử cũng biết, chuyện này không chỉ là hai người ý kiến bất nhất, mà là đại đạo hai người tu hành khác nhau.

Dứt khoát cũng trực tiếp mở miệng: "Nếu hai đệ đã quyết định thu đồ nhập giáo, không cần phải vướng bận những điều này, mỗi người tự lập đại trận dưới chân sơn môn, tuyển chọn đệ tử là được!" Nguyên Thủy, Thông Thiên nghe xong lời của Lão Tử cũng sáng mắt lên, dù sao hai người tranh luận cũng đều là muốn thuyết phục đối phương.

Nhưng thực tế hai người đều có giáo nghĩa riêng, lại không thể cùng nhau thu đồ, cho nên mỗi người tự chọn đệ tử là được.

Tuy Lão Tử đã quyết định, nhưng trong lòng Nguyên Thủy vẫn vô cùng bất mãn với lựa chọn của Thông Thiên, kéo theo đó đối với đệ tử mà Thông Thiên thu nhận cũng không có mấy phần hảo cảm.

Bất quá hiện tại kết cục đã định, Lão Tử đã lên tiếng, Nguyên Thủy cũng không thể ngăn cản, cũng chỉ có thể mặc cho Thông Thiên tự làm.

Ngay sau đó hai người cũng bước ra khỏi đại điện, mỗi người tiện tay vung lên, liền thiết lập đại trận khảo nghiệm trước sơn môn.

Trận pháp do Nguyên Thủy thiết lập, cần người có cả tư chất và đạo tâm mới có thể thông qua, cho nên cũng được xem là độ khó cực lớn.

Ngược lại đại trận do Thông Thiên lập ra, chỉ có yêu cầu đối với tâm hướng đạo, đối với tu vi tư chất lại không có nhiều hạn chế.

Dù là người mới bước vào tu hành, dựa vào một trái tim hướng đạo, cũng có thể thành công thông qua.

Tuy rằng đại trận của Thông Thiên thiết lập như vậy, nhưng lời của Nguyên Thủy ít nhiều cũng ảnh hưởng đến Thông Thiên.

Dù sao những người Nguyên Thủy thu nhận đều là những sinh linh có tư chất thượng giai, mà bên mình cũng không thể thu tất cả đệ tử làm đệ tử đích truyền.

Bởi vì mình không có nhiều thời gian để chỉ đạo, chỉ có thể từ trong đó chọn ra mấy người làm đệ tử thân truyền, số còn lại học theo Đạo tổ Hồng Quân, liệt vào hàng đệ tử ngoại môn là được.

Đại trận đã thành, hai người cũng nói với đông đảo sinh linh trước Côn Luân Sơn: "Hôm nay lập đại trận, người vượt qua trận pháp có thể nhập môn hạ của ta!" Đông đảo sinh linh bên ngoài Côn Luân Sơn nghe thấy âm thanh của Thánh nhân cũng đều cúi đầu bái lạy, sau đó thánh âm tiêu tán.

Chúng sinh linh cũng bắt đầu đứng dậy, mỗi người đi về phía hai tòa đại trận, muốn là người đầu tiên vượt qua đại trận, trở thành đệ tử của Thánh nhân.

Cùng với việc đông đảo sinh linh lần lượt tiến vào đại trận, bên ngoài Côn Luân Sơn cũng khôi phục lại chút bình tĩnh.

Nhưng không lâu sau, đại đa số người đã thất bại khi vượt trận, lui ra ngoài.

Dù đại trận do Thông Thiên thiết lập chỉ khảo nghiệm đạo tâm, nhưng số người thông qua cũng rất ít, mà cùng với việc sinh linh trong Hồng Hoang không ngừng kéo đến, số người vượt trận ít nhất cũng có hàng trăm triệu, nhưng người thật sự thành công không được một phần vạn.

Người thành công vượt trận tự nhiên vui mừng như điên, còn người thất bại cũng tỏ ra vô cùng lạc lõng.

Dù sao Thánh nhân đã lập đại trận, mình không vượt qua được cũng không có cách nào, lại không thể gây rối trước sơn môn Thánh nhân, cho nên người thất bại đều che mặt trực tiếp độn đi.

Mấy năm trôi qua, người thành công vượt qua trận pháp của Nguyên Thủy chỉ có mười hai người, cũng chính là Xiển giáo thập nhị chân tiên sau này, lần lượt là: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long, Cụ Lưu Tôn, Thái Ất, Linh Bảo, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, Ngọc Đỉnh, Đạo Hạnh, Thanh Hư mười hai người.

Mà người thành công vượt qua đại trận của Thông Thiên thì nhiều hơn, Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương v.v... có tới hơn vạn người, đương nhiên Triệu Công Minh cũng ở trong đó.

Thấy đệ tử đã được chọn ra, Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn những người đang cúi đầu bái lạy, hai người cũng khẽ gật đầu.

Bất quá đợi Nguyên Thủy nhìn xong mười hai người sau trận của mình, rồi lại nhìn người sau trận của Thông Thiên, cũng một trận bất đắc dĩ.

Phải biết Nguyên Thủy thu đồ cực kỳ nghiêm khắc, ngay cả Hoàng Long cũng là cân nhắc đến duyên cớ của Chu Du mới thu vào môn hạ.

Dù sao Hoàng Long là một thành viên của Long tộc, lại thông qua đại trận do mình thiết lập, nếu mình đơn độc bỏ lại Hoàng Long, cũng là vô cớ làm mất lòng Chu Du, cho nên Nguyên Thủy cũng thu nhận luôn.

Thông Thiên tự nhiên không để ý đến biểu cảm của Nguyên Thủy,

sau đó trực tiếp vung tay đem mọi người trở về nơi Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy thấy vậy cũng đành trực tiếp mang theo môn hạ của mình rời đi.

Từ đây, việc thu đồ của Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng đã kết thúc, tuy Chu Du không biết chi tiết lần thu đồ này của hai người, nhưng cũng rõ lần mở sơn môn này cũng là một khởi đầu cho việc Tam Thanh phân gia.

Bởi vì cùng với sự xung đột ngày càng gay gắt của đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy và Thông Thiên, việc phân gia cũng là tất yếu.

Lúc này ở Ngũ Trang Quán, Chu Du cũng đã kết thúc luận đạo với Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp tỉnh lại, cung kính nói với Chu Du: "Đa tạ đạo huynh truyền đạo!" Chu Du cũng phất tay, không để ý.

"Ngươi và ta là hảo hữu, không cần như vậy, ta thấy tam thi của ngươi không lâu nữa sẽ chém thành công, còn cần tiềm tu một thời gian, đến lúc đó chuẩn bị cho chuyện Huyết Hải!

Ta đi trước một bước!" Nghe xong lời của Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng nghiêm túc đáp lại.

"Ta hiểu rồi!" Ngay sau đó Chu Du gọi Kim Sư đến, đợi Kim Sư đến, Chu Du cũng bay lên trực tiếp ngồi lên, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: "Có vấn đề gì có thể đến Đông Hải tìm ta!" Kim Sư nghe vậy, cũng gật đầu trực tiếp bay lên không trung, hướng về phía ngoài Hỗn Độn.

Trấn Nguyên Tử nhìn bóng dáng Chu Du cũng một trận cảm khái, sau đó cũng trở về trong quán, bắt đầu bế quan.

Trong Yêu tộc trên Thiên đình cũng xuất hiện một chuyện lớn, khiến người Yêu tộc vô cùng vui mừng...

Trong Thiên đình lúc này cũng là một mảng bình tĩnh.

Kể từ lần trước Phục Hy biết được từ miệng Nữ Oa rằng Thánh nhân sẽ không tham gia vào trận quyết chiến Vu Yêu, Yêu tộc liền buông bỏ cảnh giác, bắt đầu toàn lực phát triển, thậm chí ngay cả việc Minh Hà ở Huyết Hải tạo ra A Tu La tộc cũng không gây ra chấn động lớn trong Yêu tộc.

Dù sao Minh Hà tuy thu được không ít công đức, nhưng chỉ cần chưa thành Thánh nhân, thì đối với Yêu tộc cũng không có ảnh hưởng gì.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn tộc của Yêu tộc không phải để trưng.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, đông đảo cao tầng Yêu tộc cũng tụ tập một chỗ, nghe Yêu thần Quỷ Xa ở dưới điện báo cáo.

"Bệ hạ, lần này thuộc hạ đã phát hiện ra một điểm yếu của Vu tộc!

Thân thể Vu tộc tuy mạnh, nhưng cũng có thể phá giải!" Mọi người nghe xong lời của Quỷ Xa cũng một trận bàn tán.

Vu tộc là đối thủ lớn nhất của Yêu tộc, Yêu tộc cũng luôn nghiên cứu thủ đoạn của Vu tộc.

Cho đến bây giờ cuối cùng cũng có chút thu hoạch.

Trên điện, Đế Tuấn ngồi cao trên đế vị nghe xong lời của Quỷ Xa cũng trực tiếp đứng dậy, sắc mặt có chút vui mừng, lập tức hỏi Quỷ Xa: "Yêu thần có phương pháp gì có thể nhằm vào thân thể Vu tộc?" Trong Hồng Hoang ai cũng biết Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ tu thân thể.

Hơn nữa còn sử dụng thiên địa sát khí để tu hành, điều này cũng khiến thân thể Vu tộc càng thêm cường hãn.

Yêu tộc trong Hồng Hoang tuy cũng thuộc chủng tộc có thân thể cường hãn, nhưng so với Vu tộc vẫn kém hơn không ít.

Lúc này Đế Tuấn nghe được lời của Quỷ Xa, tự nhiên vô cùng coi trọng.

Dù sao chỉ cần có thể phá được thân thể Vu tộc, vậy Vu tộc cũng không còn ưu thế gì nữa.

Quỷ Xa cũng nhìn thấy sự cấp thiết của Đế Tuấn, ngay sau đó vội vàng nói: "Bệ hạ, chuyện này còn liên quan đến Nhân tộc, ta phát hiện vũ khí dính tinh huyết của Nhân tộc có thể trực tiếp phá vỡ thân thể của Vu tộc bình thường!" "Cái gì!!!" Nghe xong lời của Quỷ Xa, mọi người trong điện cũng không nhịn được mà lên tiếng, mọi người cũng không ngờ tinh huyết của Nhân tộc lại có tác dụng này, khiến mọi người có chút ngạc nhiên.

Tuy mọi người đều có chút vui mừng, nhưng đợi đến khi mọi người bắt đầu suy nghĩ sâu hơn, lại phát hiện chuyện này thực sự liên quan có chút lớn.

Nhân tộc là do Oa Hoàng tạo ra, hơn nữa Oa Hoàng dựa vào công đức tạo người mà trực tiếp thành tựu tôn vị Thánh nhân.

Đối với Nhân tộc tự nhiên cũng vô cùng coi trọng, nếu Yêu tộc tùy ý tàn sát Nhân tộc, tất sẽ rước lấy sự trừng phạt của Nữ Oa.

Chương 146

Hơn nữa Thánh nhân Lão Tử cũng là vì lập ra Nhân giáo mới thành tựu Thánh nhân, cho nên nói Nhân tộc liên quan thực sự quá lớn.

Dù hiện tại Yêu tộc đã có được phương pháp nhằm vào Vu tộc, nhưng lúc này mọi người vẫn chưa có manh mối.

Không dám dễ dàng đưa ra quyết định, ngay sau đó mọi người mang vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Đế Tuấn trên điện.

Đế Tuấn nghe xong lời của Quỷ Xa cũng rơi vào trầm tư, không biết nên nói thế nào, một lát sau Đế Tuấn mới mở miệng nói: "Chuyện này có thật không!" Đế Tuấn tự nhiên hiểu Quỷ Xa không thể lừa mình, nhưng lúc này cũng là muốn xác nhận lại hiệu quả cụ thể của tinh huyết Nhân tộc.

Quỷ Xa cũng rõ thâm ý của Đế Tuấn, dù sao chuyện Nhân tộc ít nhiều có chút khó giải quyết, liền đáp: "Khải bẩm bệ hạ, ta đã dùng tinh huyết Nhân tộc thử nghiệm qua, vũ khí thấm tinh huyết của tu sĩ Nhân tộc tầm thường, phá vỡ thân thể tiểu Vu như thái đậu hũ vậy!" Mọi người nghe vậy, lại một trận hít khí, tiểu Vu của Yêu tộc cũng tương đương với yêu binh Thiên Tiên tầm thường của Yêu tộc.

Nếu Yêu tộc ai cũng có vũ khí như vậy trong tay, vậy khi đối mặt với Vu tộc chẳng phải có thể dễ dàng nghiền ép sao.

Đế Tuấn nghe vậy cũng sáng mắt lên, vội vàng hỏi: "Nếu muốn phá vỡ thân thể Tổ Vu cần bao nhiêu tinh huyết Nhân tộc?" Quỷ Xa nghe câu hỏi của Đế Tuấn, cũng suy nghĩ một lát rồi đáp: "Muốn phá vỡ thân thể Tổ Vu, e rằng phải cần tinh huyết của hàng trăm triệu Nhân tộc!" Nghe xong lời của Quỷ Xa, Đế Tuấn hồi lâu không lên tiếng, hiển nhiên là bị con số này làm cho kinh ngạc.

Nếu nói tinh huyết của mấy vạn Nhân tộc, Đế Tuấn còn có suy nghĩ.

Nhưng hiện tại Nhân tộc tuy nói có mấy trăm tỷ người, nhưng đột nhiên biến mất một phần trăm thậm chí nhiều hơn.

E rằng sẽ rước lấy Thánh nhân ra tay, cho nên Đế Tuấn tự nhiên không dám có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì tinh huyết Nhân tộc không phải ai cũng có.

Thấy Đế Tuấn rơi vào trầm mặc, mọi người ở dưới cũng đành chịu.

Dù sao những người có mặt cũng đều rõ chuyện này thực sự quá lớn.

Mà Quỷ Xa, người phát hiện ra tình huống này lại không có nhiều lo ngại, dù sao Yêu tộc chiến thắng Vu tộc, mọi người đều sẽ có đột phá.

"Bệ hạ, nếu Nhân tộc có hiệu quả kỳ diệu như vậy, hay là chúng ta lén bắt một bộ phận Nhân tộc!" Mấy người trong điện cũng ngầm gật đầu, dù sao Nhân tộc tuy là do Nữ Oa tạo ra, nhưng thực sự quá yếu ớt.

Đến nay e rằng còn chưa có Chuẩn Thánh xuất hiện, Yêu tộc tự nhiên không coi ra gì.

Thậm chí Yêu tộc bình thường còn coi Nhân tộc như thức ăn.

Lời của Quỷ Xa vừa dứt, Phục Hy cũng từ trong đám người bước ra, nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ, Yêu tộc chúng ta không yếu hơn Vu tộc bao nhiêu, việc tàn sát Nhân tộc thật sự không cần thiết!

Huống hồ lúc này cách trận quyết chiến với Vu tộc còn mấy năm nữa, chúng ta cũng có thể nghĩ ra phương pháp khác!" Thấy Phục Hy

ra mặt, một đám người cũng dập tắt mấy phần tâm tư.

Dù sao Thánh mẫu của Nhân tộc là Nữ Oa, cùng Phục Hy cũng có mấy phần quan hệ.

"Phục Hy đạo hữu nói rất phải!

Nhân tộc là do Oa Hoàng tạo ra, cùng Yêu tộc chúng ta cũng thuộc đồng tộc, quả thật không thể tàn sát!" Đế Tuấn cũng lên tiếng, bất quá trong lòng nghĩ thế nào thì mọi người không biết.

Mọi người dưới điện nghe xong cũng chỉ có thể lần lượt gật đầu, Đế Tuấn đã đưa ra quyết định, mọi người cũng không tiện phản bác, hơn nữa mọi người là Chuẩn Thánh đương nhiên cũng sẽ rõ hậu quả.

Bởi vì tranh đấu Vu Yêu đã kéo dài vô số năm, Yêu tộc đối với Vu tộc vô cùng rõ ràng.

Vô số năm trước đều không tìm được phương pháp khắc chế Vu tộc, hiện tại cách trận quyết chiến Vu Yêu cũng không quá mấy ngàn năm, tìm ra một phương pháp khác cũng là không thể, Đế Tuấn tự nhiên rõ những điều này.

Chỉ là hiện tại bối cảnh của Nhân tộc cũng không nhỏ, khiến Đế Tuấn có chút e dè.

Cuối cùng chỉ có thể tạm thời gác lại suy nghĩ trong lòng, phòng ngừa chọc giận Phục Hy, Nữ Oa.

Không lâu sau, đông đảo Yêu tộc đã rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn ngồi ngay ngắn trên ghế, sau đó nói với Thái Nhất bên cạnh: "Nhân tộc lại có tác dụng như vậy, thực sự có chút kỳ dị!" Thái Nhất biết tâm tư của Đế Tuấn là gì, ngay sau đó cũng nói: "Huynh trưởng muốn dùng Nhân tộc?" Trên mặt Đế Tuấn xuất hiện một tia ý cười.

"Người hiểu ta, chỉ có Thái Nhất.

Nếu tinh huyết Nhân tộc có hiệu quả như vậy, chiến thắng Vu tộc ngay tại lúc này, ta đương nhiên sẽ không từ bỏ!" Thái Nhất nghe vậy cũng lộ vẻ do dự.

"Huynh trưởng đã quyết định như vậy, vì sao trên điện lại nói thế!" Đế Tuấn nhìn Thái Nhất đầy nghi vấn, trực tiếp lên tiếng giải thích.

"Nhân tộc là do Oa Hoàng tạo ra, lại có liên quan đến Lão Tử, ta tự nhiên sẽ không quyết định, huống hồ Phục Hy cũng đã bày tỏ ý kiến, trên điện phản bác, chẳng phải là khiến Phục Hy ly tâm sao!

Cho nên ta định để Quỷ Xa hạ giới, xử lý chuyện này!" Thái Nhất nghe vậy cũng gật gật đầu, bởi vì liên quan đến mưu đồ, thường đều là Đế Tuấn quyết định, mình vẫn còn thiếu sót.

Tiếp đó Thái Nhất cũng trực tiếp nói: "Vậy ta đi gọi Quỷ Xa đến?" Đế Tuấn vẻ mặt tán đồng, sau đó dặn dò: "Tạm thời đừng để người khác biết!" ...

Được Đế Tuấn dặn dò, Thái Nhất tự nhiên sẽ không dễ dàng tiết lộ.

Thân ảnh cũng trực tiếp biến mất trong đại điện, để lại một mình Đế Tuấn trong điện suy nghĩ.

Một lát sau, Thái Nhất mang theo Quỷ Xa cũng trở lại Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn Quỷ Xa vẻ mặt nghi hoặc, Đế Tuấn trực tiếp mở miệng: "Có biết vì sao lại triệu ngươi đến không?" Quỷ Xa cũng vội vàng cung kính bái lạy.

"Bệ hạ có phải vẫn còn điều chưa rõ về chuyện Nhân tộc?" Đế Tuấn cúi đầu nhìn Quỷ Xa đang bái lạy, trên mặt cũng có mấy phần do dự, không biết Quỷ Xa có thể đảm đương được không.

Nhưng nghĩ đến việc Nhân tộc đến nay vẫn chưa có Chuẩn Thánh

xuất hiện, với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Quỷ Xa cũng có thể dùng được, ngay sau đó nói: "Tác dụng của Nhân tộc, ta đã biết, nếu ta để ngươi hạ giới lo liệu việc này, có nắm chắc không?" Quỷ Xa nghe vậy, vẻ mặt hưng phấn.

"Vì Yêu tộc, Quỷ Xa gan não lót đất!" Lời của Quỷ Xa cũng khiến Đế Tuấn hạ quyết tâm.

"Nếu đã có phương pháp khắc chế Vu tộc, vậy không thể bỏ qua, cùng lắm đợi Yêu tộc chúng ta chiến thắng Vu tộc, rồi sẽ đền bù!

Quỷ Xa lần này hạ giới, không được để lộ, cố gắng thu thập tinh huyết Nhân tộc đến Thiên đình là được!" Quỷ Xa lại lần nữa bái lạy.

"Nếu bị phát hiện, đều là một mình Quỷ Xa làm, không có bất kỳ quan hệ gì với Yêu tộc!" Nhìn Quỷ Xa vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng Đế Tuấn cũng thầm vui mừng, dù sao thuộc hạ biết điều như vậy, quả thực hiếm có.

"Đợi đến khi Yêu tộc chúng ta chiến thắng Vu tộc, tự sẽ luận công hành thưởng!" Quỷ Xa hiểu Đế Tuấn đang vẽ bánh cho mình, nhưng Quỷ Xa hiểu rằng nếu Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang.

Vậy địa vị của mình tất nhiên cũng sẽ được đề cao, ít nhất trong Thập đại Yêu thần mình sẽ trở thành người đứng đầu.

"Đa tạ bệ hạ, mọi việc thuộc hạ làm đều là vì Yêu tộc chúng ta!" Đế Tuấn gật gật đầu.

"Tâm ý của Quỷ Xa, ta đương nhiên biết, chuyến đi này nhất định phải cẩn thận, tránh chọc tới ánh mắt của các bậc đại năng!" Quỷ Xa đứng dậy, cũng gật đầu xưng vâng.

Dù sao chuyện này nói ra cũng là chuyện phá hoại khí vận Nhân tộc, nếu bị các đại năng khác biết, không chỉ rước lấy sự trừng phạt của Thánh nhân, thậm chí Vu tộc cũng sẽ có sự chuẩn bị.

“Bệ hạ, không biết đối với Nhân tộc có yêu cầu về số lượng không!” Quỷ Xa biết muốn phá vỡ thân thể Tổ Vu cần tinh huyết của hàng trăm triệu Nhân tộc, nhưng khoan nói đến việc mình có thể bắt được nhiều Nhân tộc như vậy hay không.

Quan trọng hơn là Nhân tộc mất đi nhiều người như vậy, nhất định cũng sẽ có ảnh hưởng cực lớn.

Dù sao mất đi một phần trăm khí vận, Nhân tộc sao có thể không nhận ra.

Đế Tuấn nghe xong lời của Quỷ Xa cũng lộ vẻ do dự, cũng đã cân nhắc đến điểm này, ngay sau đó nói với Quỷ Xa: “Càng nhiều càng tốt, nhưng vạn lần không thể bị người khác phát hiện, dù số lượng ít đi một chút cũng không sao, trước trận quyết chiến, ngươi cứ ở hạ giới lo liệu việc này, tin rằng nhiều năm như vậy cũng sẽ không có ảnh hưởng gì thiếu sót!” Đế Tuấn biết Nhân tộc sinh sôi nảy nở nhanh chóng, cũng là muốn trong mấy ngàn năm thời gian này để Quỷ Xa cố gắng thu thập.

Dù sao có tuyệt chiêu Nhân tộc này, đối mặt với Vu tộc lại có thêm một lá bài tẩy, sau đó trực tiếp phất tay, để Quỷ Xa hạ giới.

Chương 147

Quỷ Xa thấy động tác của Đế Tuấn cũng trực tiếp cung kính một cái, sau đó trực tiếp đi ra ngoài điện, chuẩn bị hạ giới.

Thấy Quỷ Xa rời đi, Thái Nhất mở miệng nói: "Huynh trưởng, tuy Nhân tộc có hiệu quả kỳ diệu, nhưng dù sao cũng là do Oa Hoàng tạo ra, vạn nhất bị Oa Hoàng biết được, sẽ làm mất lòng Thánh nhân!" Đế Tuấn tuy trong lòng có chút lo ngại, nhưng lúc này cũng không chút do dự.

"Tuy Nhân tộc là do Oa Hoàng tạo ra, nhưng kể từ khi Oa Hoàng tạo ra Nhân tộc, liền không còn quan tâm nữa, chắc là Oa Hoàng đã thành tựu Thánh nhân, đối với Nhân tộc không còn đặc biệt coi trọng nữa, huống hồ chuyến đi này của Quỷ Xa cũng sẽ không gây ra sóng gió gì lớn, Thái Nhất yên tâm!" Lời này tuy là nói với Thái Nhất, thực ra cũng là Đế Tuấn đang tự an ủi mình.

Bởi vì Đế Tuấn cũng không thể xác định Thánh nhân có coi trọng Nhân tộc hay không.

Dù sao Nữ Oa kể từ sau khi tạo người, cũng vẫn luôn không quan tâm nhiều đến Nhân tộc, mà để Nhân tộc tự mình phát triển.

Bất quá Đế Tuấn không biết tâm tư của Nữ Oa, Nữ Oa là Thánh mẫu của Nhân tộc, sau khi trở thành Thánh nhân tự nhiên có thể nhìn thấy tương lai Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất.

Nhưng Nữ Oa thuộc về một thành viên của Yêu tộc, chỉ có thể không giúp bên nào, dù là thấy Nhân tộc có tổn thất cũng sẽ không ra tay.

Bởi vì Nữ Oa biết đây là một kiếp nạn mà Nhân tộc phải đối mặt, không có sự bức bách của Yêu tộc, Nhân tộc cũng sẽ không trở thành

nhân vật chính thực sự của trời đất.

Tuy Nữ Oa nghĩ như vậy, nhưng Nữ Oa hiện tại không biết Nhân tộc phải đối mặt với điều gì.

Cũng như hiện tại Nữ Oa cũng sẽ không biết Đế Tuấn cuối cùng sẽ liều một phen, mất hết lý trí.

Bên này Thái Nhất nghe xong lời của Đế Tuấn cũng gật đầu, tiếp đó liền nghe Đế Tuấn nói: "Oa Hoàng là một thành viên của Yêu tộc chúng ta, dù là Oa Hoàng không thể ra tay giúp đỡ Yêu tộc chúng ta, vậy Yêu tộc chúng ta lấy chút tinh huyết Nhân tộc cũng không có ảnh hưởng gì, lại không phải diệt tộc Nhân tộc, biết đâu Oa Hoàng tạo ra Nhân tộc là đã suy xét đến tình hình Yêu tộc chúng ta, đặc biệt chuẩn bị cho Yêu tộc!" Đế Tuấn càng nói càng cảm thấy suy nghĩ của mình chính xác, trong lòng cũng không còn áy náy.

Mà Thái Nhất cũng cảm thấy lời của Đế Tuấn có lý.

"Huynh trưởng nói rất phải, nếu Oa Hoàng là một thành viên của Yêu tộc chúng ta, vậy cũng phải vì Yêu tộc chúng ta suy xét một chút!

Nhân tộc nhỏ bé sao có thể so với Yêu tộc chúng ta!

Vậy làm lương thực cho Yêu tộc chúng ta, cũng là may mắn của Nhân tộc!" Hai người hiển nhiên không coi Nhân tộc ra gì, thực ra cũng là như vậy.

Hiện tại Nhân tộc tuy số lượng không ít, nhưng thực lực quả thực quá yếu, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không có.

Thực lực như vậy ở Hồng Hoang ngay cả một đại tộc cũng không tính, nếu không phải trên người Nhân tộc liên quan quá nhiều, vậy Đế Tuấn căn bản sẽ không để ý, thậm chí có thể trực tiếp diệt tộc Nhân tộc.

Chính vì Nhân tộc có nhiều liên quan đến Thánh nhân, Đế Tuấn

mới có một chút e dè.

Lúc này lại nghe lời của Phục Hy, cho nên mới không rầm rộ tàn sát Nhân tộc, mà phái Quỷ Xa hạ giới.

Nhưng Đế Tuấn không biết Quỷ Xa chuyến đi này, cũng gây ra không ít sóng gió, cũng trực tiếp chọc giận Thánh nhân xuất hiện.

Lúc này Chu Du tự nhiên cũng không biết hành vi của Đế Tuấn, trực tiếp đến Hỗn Độn.

Đạo tổ Hồng Quân sớm đã thân hợp Thiên đạo, cho nên Tử Tiêu Cung cũng đã ẩn trong Hỗn Độn, dù là Chuẩn Thánh cũng không thể tìm được.

Nhưng Chu Du dù sao không phải Chuẩn Thánh, sớm đã tấn thăng Hỗn Nguyên, hơn nữa Tử Tiêu Cung cũng có ấn ký của mình.

Cho nên ngay khi đến Hỗn Độn, Chu Du liền đã cảm ứng được vị trí của Tử Tiêu Cung, sau đó chỉ huy Kim Sư bay về phía Tử Tiêu Cung.

Kim Sư đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, ở trong Hỗn Độn cũng tự tại, không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Không lâu sau, một người một sư đã đến bên ngoài Tử Tiêu Cung, nhìn Tử Tiêu Cung trước mắt, Chu Du cũng một trận cảm khái, dù sao lão sư Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo, Tử Tiêu Cung cũng không còn náo nhiệt như xưa.

Tử Tiêu Cung rộng lớn, hiện tại cũng chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì hai người, lúc này Chu Du đến một mặt là xem Hạo Thiên và Dao Trì, mặt khác cũng là muốn đề cao một chút tu vi của hai người, dù sao hai người này bắt đầu phải quản lý sự tồn tại của Thiên đình.

Ngay sau đó Chu Du vung tay, Tử Tiêu Cung cũng trực tiếp mở ra, Kim Sư thấy vậy cũng trực tiếp đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Hai người Hạo Thiên, Dao Trì trong điện cảm nhận được cửa Tử Tiêu Cung mở ra, cũng là lần đầu tiên từ trong cung xuất hiện.

Bởi vì hai người biết người có thể đến đây cũng chỉ có Chu Du, dù sao Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo, đã lâu không xuất hiện, người có thể không kinh động hai người trực tiếp mở cửa Tử Tiêu Cung chỉ có Chu Du.

Đã lâu không gặp vị sư huynh này, hai người tự nhiên vô cùng vui mừng, tự nhiên là nóng lòng không đợi được.

Đợi Chu Du tiến vào Tử Tiêu Cung, nhìn thấy chính là hai đồng tử mắt lệ lưng tròng. ...

Thấy Hạo Thiên, Dao Trì biểu hiện như vậy, Chu Du cũng vội vàng tiến lên, kéo hai người một hồi an ủi.

"Lớn cả rồi, sao lại như vậy!" Tuy nói là vậy, nhưng tay Chu Du nắm tay hai người cũng siết chặt mấy phần.

Dù sao cũng đã lâu không gặp hai người, lúc này cũng khá là nhớ nhung.

"Chúng ta nhìn thấy sư huynh cũng là vì mừng rỡ!" Nghe xong lời của Chu Du, Dao Trì cũng vội vàng mở miệng, còn Hạo Thiên cũng vẻ mặt kích động, không biết nên nói gì.

Xoa đầu hai người, Chu Du cũng có chút cảm khái.

Hạo Thiên, Dao Trì hai người vốn là do lão sư Hồng Quân điểm hóa, theo Hồng Quân vô số năm, hiện tại Hồng Quân đã hợp đạo, Tử Tiêu Cung rộng lớn cũng chỉ còn lại hai người họ.

Tuy người tu đạo không để ý đến thời gian trôi qua, bởi vì một lần bế quan khổ tu có thể đã là mấy năm trôi qua.

Nhưng cảm giác cô độc này vẫn khiến Hạo Thiên, Dao Trì hai

người có chút khó chịu.

Lúc này thấy Chu Du đến, đương nhiên là có chút không kìm được lòng.

Hơn nữa Chu Du trước kia ở Ngọc Kinh Sơn cũng cùng hai người sớm tối bên nhau, trải qua vạn năm thời gian, hai người tự nhiên tình cảm sâu đậm với Chu Du.

Hơn nữa Hạo Thiên, Dao Trì kể từ khi kết thúc lịch luyện cũng chưa từng gặp lại Chu Du, trong khoảng thời gian này đã trải qua không ít thời gian.

"Ân ân, lần trước bảo hai ngươi ở lại Bồng Lai, hai ngươi không chịu, bây giờ biết khó chịu rồi!" Chu Du cũng có chút đau lòng cho hai người.

"Lần trước ta cũng đã gặp lão sư một lần, biết lão sư gần đây sẽ không hiện thân, lần này hai ngươi theo ta xuống hạ giới đi!" Hạo Thiên, Dao Trì hai người nghe xong lời của Chu Du, cũng vẻ mặt hưng phấn.

Hai người đều là đồng tử của Hồng Quân, tự nhiên phải trông coi Tử Tiêu Cung cho tốt.

Tuy có chút cô đơn, nhưng hai người vẫn kiên trì ở lại Tử Tiêu Cung, phòng khi Hồng Quân xuất hiện bên cạnh không có người hầu hạ.

Ở Tử Tiêu Cung đã lâu, tự nhiên cũng khá là buồn chán, nay nghe lời của Chu Du, hai người cũng có chút mong đợi.

Hơn nữa Chu Du là đệ tử đích truyền của Hồng Quân, hiện tại Hồng Quân hợp đạo, vậy trong Tử Tiêu Cung chính là Chu Du nói là được.

Bất quá hai người tuy nghe xong lời Chu Du, lại cũng không quyết

định.

Chu Du biết vận mệnh của hai người cũng không ép buộc, mọi chuyện xem suy nghĩ của hai người.

"Sư huynh, lần này có mang cho chúng ta thứ gì tốt không?" Hạo Thiên lúc này cũng đã khôi phục lại từ tâm trạng vừa rồi, trở nên như bình thường.

Chương 148

Chu Du nghe vậy, cũng có chút buồn cười, ngay sau đó nói với Hạo Thiên.

"Sư huynh không có chuẩn bị, linh bảo của sư huynh không phải đều cho ngươi rồi sao." Trước kia ở Bồng Lai, vì Hạo Thiên, Dao Trì hai người lịch luyện, cho nên Chu Du cũng trực tiếp đem hai quả tiên thiên hồ lô trong Hỗn Độn Châu tặng cho hai người.

Bất quá Chu Du tuy nói vậy, nhưng thực tế với tư cách là Thánh nhân, đồ vật sao có thể thiếu, chỉ là trêu chọc Hạo Thiên mà thôi.

"Sư huynh cũng quá keo kiệt rồi, khó khăn lắm mới gặp ta một lần, lại không mang gì cho ta!" Hạo Thiên bĩu môi.

"Sư huynh không mang, nhưng không có nghĩa là người khác không mang!" Chu Du vẻ mặt cười nhìn hai người, biểu cảm cũng tỏ ra có chút thần bí.

"Ân?

Còn có ai đến!

Tây Vương Mẫu tỷ tỷ đến sao?" Hạo Thiên vẻ mặt nghi vấn.

Kim Sư theo sau ba người có chút ghen tị, sau đó trực tiếp chạy đến trước mặt Hạo Thiên, Dao Trì.

"Ta, ta, ta, Hạo Thiên hai mắt ngươi để làm gì!

Uổng công ta còn vẫn luôn nghĩ đến các ngươi!" Hạo Thiên thấy Kim Sư cũng vẻ mặt ngơ ngác, ngay sau đó nói: "Thấy sư huynh quá vui mừng!

Không để ý đến ngươi!

Kim Sư đừng giận mà!" Hạo Thiên biết trên người Kim Sư tất có đồ tốt, cho nên cũng buông tay đang nắm Chu Du, vội vàng đến bên cạnh Kim Sư.

Cảm nhận động tác hành vân lưu thủy của Hạo Thiên, Chu Du cũng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nói một Hạo Thiên một Kim Sư, hai người đều như vậy.

Chu Du cũng chỉ có thể dùng một từ "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" để hình dung.

May mà bên cạnh còn có một Dao Trì, nhưng Chu Du nhìn sắc mặt Dao Trì cũng đầy mong đợi, Chu Du càng bất đắc dĩ cười khổ.

Một lát sau cũng không biết hai người nói gì, liền thấy trong tay Kim Sư xuất hiện mấy quả Nhân Sâm Quả.

Chu Du nhìn kỹ, lại là toàn bộ Nhân Sâm Quả Kim Sư lấy từ Ngũ Trang Quán, một quả cũng không giấu riêng.

Xem ra Kim Sư thực sự có tâm, chuyên môn chuẩn bị cho Hạo Thiên, Dao Trì hai người.

Thực tế cũng là vậy, khi ở Bồng Lai, Chu Du thỉnh thoảng còn bế quan.

Kim Sư tự nhiên cùng Hạo Thiên, Dao Trì hai người quấn quýt bên nhau, giao tình tự nhiên cũng không cạn.

Thấy cảnh này, trên mặt Chu Du cũng mang theo nụ cười vui mừng.

Ngay sau đó buông tay đang nắm Dao Trì, nói với Dao Trì: "Dao Trì ngươi cũng đi đi, đừng để hai người họ chia hết!" Dao Trì khẽ cung kính, đáp lại Chu Du: "Đa tạ sư huynh!" Sau đó bước đôi chân nhỏ cũng gia nhập vào nhóm Hạo Thiên, Kim Sư.

Thấy ba người bắt đầu thương lượng phân chia Nhân Sâm Quả, Chu Du nói với ba người: "Những quả Nhân Sâm Quả này là Kim Sư đặc biệt chuẩn bị cho hai ngươi, phải cảm tạ cho tốt!" Kim Sư nghe lời của Chu Du, cũng vẻ mặt đắc ý.

"Ta không có ăn vụng, đều mang đến đây cả rồi, còn không cảm tạ ta!" Hạo Thiên chỉ lo gặm đào tiên, chỉ khẽ cung kính.

Còn Dao Trì thì vẻ mặt cảm tạ nói với Kim Sư: "Đa tạ Kim Sư!" Sắc mặt đắc ý trên mặt Kim Sư càng thêm đậm.

Chu Du nhìn động tác của ba người cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì trong Hồng Hoang ngoài Chúc Long, Hồng Quân, Tây Vương Mẫu ra, ba người trước mắt chính là những người thân mật nhất của mình.

Tuy giao tình với Trấn Nguyên Tử không cạn, nhưng cũng chỉ có thể xem là hảo hữu, không được coi là người thân.

Mà lúc này ba người trước mắt Chu Du đều là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, đều đã chém được một thi, cũng khiến Chu Du có chút tự hào.

Dù sao tu vi của ba người đều là dưới sự chỉ đạo của mình mà đề cao.

Thậm chí là bảo vật trảm thi của ba người, đều là do Chu Du ban tặng.

Chẳng mấy chốc, ba người cũng đã phân chia xong Nhân Sâm Quả, sau đó quay lại bên cạnh Chu Du, Hạo Thiên vội vàng mở miệng: "Sư huynh, hai chúng ta tuy ở Hỗn Độn, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của Hồng Hoang, Tam Thanh mấy người đó đều thành Thánh nhân rồi, sư huynh sao huynh còn chưa thành Thánh?" Nhìn Hạo Thiên, Dao Trì vẻ mặt nghi hoặc, Chu Du cũng

đành chịu, Hạo Thiên thật là thẳng thắn.

Ngay sau đó Chu Du cũng không giữ lại, một đạo Hỗn Nguyên chi lực trực tiếp bao vây ba người, sau đó Chu Du ngồi lên vị trí Hồng Quân giảng đạo lúc đó, nói với ba người dưới điện: "Sao ngươi biết sư huynh chưa thành đạo!" Cảm nhận được khí tức Hỗn Nguyên xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên há to miệng, quả Nhân Sâm Quả trong miệng suýt nữa rơi xuống, ngay cả Dao Trì cũng trợn to hai mắt.

Bởi vì sau khi Hồng Quân chứng đạo thành Thánh liền bắt đầu giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, với tư cách là đồng tử tùy thân, Hạo Thiên, Dao Trì tự nhiên vô cùng quen thuộc với Hỗn Nguyên pháp lực.

Lúc này thấy Hỗn Nguyên pháp lực do Chu Du tỏa ra trong Tử Tiêu Cung, đương nhiên hiểu Chu Du đã chứng đạo thành Thánh.

"Sư, sư huynh, huynh chứng đạo rồi!!!" Chu Du nghe vậy cũng gật gật đầu.

Sau đó liền thấy Hạo Thiên, Dao Trì nhìn nhau, hiển nhiên là có chút không dám tin.

Hai người với tư cách là đồng tử theo Hồng Quân đã lâu, cũng từ miệng Hồng Quân biết được độ khó của việc thành Thánh.

Hơn nữa Chu Du cũng không có Hồng Mông Tử Khí, vậy mà Chu Du vẫn có thể thành đạo, cũng đã chứng minh được năng lực của Chu Du.

Ngay sau đó hai người cũng trực tiếp bái lạy.

"Chúc mừng sư huynh chứng đạo Hỗn Nguyên, vạn kiếp bất diệt!" Chu Du thấy động tác của hai người, trực tiếp vung tay nâng hai người dậy, sau đó nói với hai người: "Sư huynh lần này đến, một là muốn xem các ngươi, hai là muốn giảng đạo cho hai ngươi một phen!" Chu Du có ký ức kiếp trước, đương nhiên biết sau này Hạo

Thiên, Dao Trì phải quản lý Thiên đình.

Nhưng hiện tại hai người họ cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, so với nhiều đại năng Hồng Hoang có chênh lệch không nhỏ.

Tương lai dù có thể quản lý Thiên đình, e rằng cũng có chút khó khăn.

Cho nên Chu Du muốn nhân cơ hội này, đề cao một chút tu vi của hai người, đây cũng là vì tương lai của hai người sau này mà cân nhắc.

Chu Du cũng không muốn Hạo Thiên sau này trở thành con rối của mấy vị kia, huống hồ kiếp này có Chu Du là sư huynh, Hạo Thiên cũng có chỗ dựa. ...

Hơn nữa phải biết đại kiếp Vu Yêu còn mấy ngàn năm nữa sẽ bắt đầu.

Nếu lúc đó Hạo Thiên, Dao Trì vẫn chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, vậy làm sao có thể an tọa trên ngôi vị Thiên Đế.

Khoan nói đến đại chiến Vu Yêu lần này có sự tham gia của Chu Du sẽ sinh ra biến hóa.

Dù là Vu Yêu như kiếp trước thương vong thảm trọng, vậy vẫn còn không ít Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là Chuẩn Thánh đỉnh phong tồn tại.

Tất sẽ ảnh hưởng đến việc Hạo Thiên, Dao Trì hai người thống trị Thiên đình.

Chương 149

Còn có Tử Tiêu tam thiên khách không ít đều đã là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dù Hạo Thiên, Dao Trì là do Đạo tổ khâm định, nhưng dù sao tu vi hai người không đủ.

Dù Thiên Đế là do trời định là chí tôn Hồng Hoang, những người này cũng sẽ không khuất phục.

Để hai người có thể thuận lợi quản lý Thiên đình, cũng để Hồng Hoang thuận lợi phát triển.

Tu vi của hai người cũng cần được đề cao, việc Chu Du làm cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Hạo Thiên, Dao Trì hai người tự nhiên không rõ chuyện sau này, nhưng biết Chu Du giảng đạo, mình nhất định sẽ thu hoạch không ít.

Ngay sau đó cũng mỗi người ngồi xếp bằng, sau đó chuẩn bị nghe đạo.

Kim Sư nghe vậy, cũng trực tiếp ngồi sau lưng hai người, dù sao Thánh nhân giảng đạo không phải chuyện tầm thường, mấy người đều chỉ mới chém được một thi, tự nhiên là nghiêm túc nghe giảng.

Chu Du thấy ba người đều đã chuẩn bị xong, cũng không trì hoãn, trực tiếp mở miệng giảng.

Không lâu sau, âm thanh đại đạo lại lần nữa lan tỏa trong Tử Tiêu Cung, Hỗn Nguyên giảng đạo tự nhiên không tầm thường.

Nhất thời cũng là thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Lần trước Tử Tiêu Cung có cảnh tượng như vậy là sau khi Hồng

Quân thành đạo, giảng đạo cho Tử Tiêu tam thiên khách.

Mà Chu Du cũng rất hưởng thụ cảm giác này, không hề giữ lại, vô số đạo âm không ngừng truyền xuống cho mấy người trong điện.

Phải biết khi ở Huyết Hải, Chu Du không nghiêm túc như vậy, những gì giảng cho Minh Hà cũng chỉ là một vài chân ý của Tạo Hóa Đại Đạo, không hề liên quan đến các đại đạo khác.

Dù sao Chu Du ban cho một hồi cơ duyên, cũng là muốn Minh Hà ra sức, hộ đạo cho Hậu Thổ.

Lần này nghe đạo là Hạo Thiên, Dao Trì, cùng với Kim Sư, Chu Du tự nhiên không chút giữ lại.

Sau đó càng nhắm vào đại đạo mà ba người tu hành để xiển thuật chi tiết, cho nên ba người nghe cũng thu hoạch cực lớn.

Cùng với đạo âm của Chu Du truyền ra, ba người cũng đã rơi vào tham ngộ, khí tức toàn thân cũng càng thêm hùng hậu, xem ra cũng tiến bộ không nhỏ.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung ngoài Chu Du ra không còn gì khác, một cảnh tượng bình tĩnh.

Ngay lúc Chu Du đang giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Nhân tộc trong Hồng Hoang cũng có biến hóa, bất quá là gặp phải một phen khổ nạn.

Quỷ Xa kể từ khi hạ giới đến lãnh địa Nhân tộc, liền bắt đầu kế hoạch thu thập tinh huyết Nhân tộc, nơi nào đi qua Nhân tộc cũng đều biến mất.

Ban đầu Quỷ Xa còn chỉ tìm một vài bộ lạc xa xôi của Nhân tộc để tàn sát, nhưng vì trong những bộ lạc Nhân tộc này số người tương đối ít.

Dù hoàn toàn tiêu diệt một bộ lạc cũng chỉ thu được mấy vạn tinh

huyết, so với mục tiêu của Quỷ Xa thực sự quá xa.

Dần dần Quỷ Xa liền đưa tay đến một vài bộ lạc cỡ trung.

Bộ lạc cỡ trung của Nhân tộc ít nhất cũng có mấy chục triệu người, chiếm được một bộ lạc cỡ trung Quỷ Xa liền có thể thu được mấy triệu tinh huyết.

Bởi vì không phải tất cả Nhân tộc đều có thể sản sinh tinh huyết, như một vài người già, trẻ em, những người thân thể suy yếu trong cơ thể không có tinh huyết.

Chỉ có một vài người trưởng thành khỏe mạnh hoặc là tu sĩ Nhân tộc mới sản sinh tinh huyết trong cơ thể.

Để thu được nhiều tinh huyết Nhân tộc hơn, Quỷ Xa cuối cùng đã ra tay với bộ lạc cỡ trung của Nhân tộc.

Lúc này Nhân tộc yếu ớt vô cùng, không có đại năng tồn tại, cũng khiến Quỷ Xa không chút e dè.

Nếu không phải cân nhắc đến việc Nhân tộc có quan hệ với Nữ Oa, Quỷ Xa hận không thể trực tiếp xông vào tổ miếu của Nhân tộc.

Đương nhiên cùng với hành động của Quỷ Xa, Nhân tộc cũng dần dần có phản ứng.

Lúc này trong tổ miếu Nhân tộc bên bờ Đông Hải, Nhân tộc tam tổ cũng đã cảm nhận được sự thay đổi khí vận của Nhân tộc.

"Nhân tộc chúng ta không ngừng phát triển, vì sao gần đây khí vận không tăng mà lại giảm!" Toại Nhân Thị cảm nhận được sự thay đổi khí vận, cũng vội vàng cùng hai người còn lại thương thảo.

"Đúng vậy, Nhân tộc chúng ta gần đây cũng không có đại nạn gì, vì sao khí vận lại có biến hóa như vậy?" Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cũng có chút kinh ngạc, bởi vì khí vận Nhân tộc giảm xuống, không

chỉ ảnh hưởng đến sự phát triển của Nhân tộc, mà còn khiến Nhân tộc phải chịu khổ nạn vô cớ.

"Vẫn là mau chóng tuần tra một chút các bộ lạc của Nhân tộc, xem có chuyện gì bất thường xảy ra không!" Mệnh lệnh của Toại Nhân Thị cũng được truyền xuống, Nhân tộc cũng bắt đầu căng thẳng, dù sao liên quan đến chuyện chủng tộc không ai dám coi thường.

Không lâu sau, Toại Nhân Thị liền nhận được hồi âm, đó là mấy bộ lạc Nhân tộc đều biến mất không thấy đâu.

Nghe tin chuyện này xảy ra, ba người trong tổ miếu Nhân tộc cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao bộ lạc Nhân tộc biến mất ít nhất cũng có mấy chục vạn người, nhiều thì mấy chục triệu người.

Hiện tại lại đột nhiên biến mất không thấy đâu trong lãnh địa Nhân tộc, sao có thể không khiến ba người chấn động.

Ngay sau đó Toại Nhân Thị ba người mỗi người bay ra khỏi tổ miếu, lần lượt đi về hướng bộ lạc Nhân tộc biến mất để kiểm tra.

Trong một ngọn núi lớn ở lãnh địa Nhân tộc, Quỷ Xa mang theo một đám người Yêu tộc cũng đang ẩn nấp ở đây.

Lúc này liền nghe một vị Đại La của Yêu tộc ở dưới nói: "Yêu thần, Nhân tộc chẳng qua là lương thực của chúng ta, vì sao không trực tiếp tiêu diệt Nhân tộc, như vậy chúng ta cũng có thể mau chóng trở về Thiên đình, vì sao phải cẩn thận như vậy!" Quỷ Xa nghe lời của Đại La Yêu tộc dưới trướng, sắc mặt lạnh đi, sau đó một đạo Chuẩn Thánh chi lực vung xuống, vị Đại La Yêu tộc này trong nháy mắt bị trọng thương bay ra ngoài.

"Ngu ngốc, chúng ta tuy là phụng mệnh lệnh của bệ hạ, nhưng cũng không thể coi thường, Nhân tộc là do Oa Hoàng tạo ra, vạn nhất

bị Nhân tộc phát hiện, bẩm báo Oa Hoàng, đến lúc đó chẳng lẽ ngươi có thể bình ổn cơn giận của Oa Hoàng sao!" Đại La Yêu tộc bị trọng thương cũng vẻ mặt hoảng sợ, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Thuộc hạ biết tội!

Thuộc hạ biết tội!" Quỷ Xa lạnh lùng hừ một tiếng, không nói nữa.

Thực tế Quỷ Xa cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao với tư cách là một Chuẩn Thánh tuy có thể trực tiếp tiêu diệt Nhân tộc.

Nhưng Quỷ Xa không dám trái nghịch ý của Đế Tuấn, cũng chỉ có thể từ từ thu thập tinh huyết Nhân tộc, phòng bị Thánh nhân phát hiện.

Bởi vì Quỷ Xa biết Thánh nhân tuy cũng là một thành viên của Yêu tộc, nhưng Nhân tộc cũng là do Nữ Oa tạo ra, hiện tại Yêu tộc tàn sát Nhân tộc là đang làm mất mặt Nữ Oa.

Đang lúc Quỷ Xa trầm tư, phía dưới lại có tiểu yêu Thái Ất đến báo.

"Khải bẩm Quỷ Xa Yêu thần, Nhân tộc tam tổ đã ra khỏi tổ miếu Nhân tộc, đi về phía bộ lạc Nhân tộc mà chúng ta đã tiêu diệt trước đó." Quỷ Xa nghe xong cũng vẻ mặt nghiêm túc, ngay sau đó nói với thuộc hạ: "Nhân tộc tuy yếu ớt vô cùng, nhưng có liên hệ với Thánh nhân, nhất định không thể để Nhân tộc phát hiện!" "Vâng!" ...

Trong lòng Quỷ Xa từng nghĩ đến việc khống chế Nhân tộc tam tổ, hoặc là trực tiếp tiêu diệt Nhân tộc tam tổ.

Dù sao một Chuẩn Thánh trung kỳ như mình chế phục ba Đại La Kim Tiên còn không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng đến cuối cùng Quỷ Xa vẫn không hành động, bởi vì Quỷ Xa sợ Nhân tộc tam tổ có thể trực tiếp liên lạc với Nữ Oa, vậy thì mọi việc mình làm đều sẽ bị Thánh nhân biết được.

Chương 150

Cho nên Quỷ Xa cuối cùng đã từ bỏ ý định này, mà tiếp tục ẩn nấp trong bóng tối.

Thực ra suy nghĩ của Quỷ Xa cũng không sai, Nhân tộc tam tổ không chỉ có thể liên lạc với Nữ Oa, mà còn có thể trực tiếp liên lạc với Chu Du.

Dù sao trước kia Nhân tộc cũng đã xây dựng nhiều pho tượng trong tộc địa.

Nhưng vì sao lần này pho tượng của Chu Du không xuất hiện, là vì Yêu tộc ra tay thực sự quá đột ngột.

Hơn nữa những bộ lạc nhỏ của Nhân tộc này đều không kịp phản kháng, trực tiếp bị một nhóm người của Quỷ Xa tiêu diệt, pho tượng của Chu Du tự nhiên không có phản ứng gì.

Chu Du tuy là Hỗn Nguyên Thánh nhân, nhưng cũng không thể lúc nào cũng quan sát tình hình của Nhân tộc.

Chỉ khi người của Nhân tộc phát ra lời cầu nguyện, hoặc là tế tự, Chu Du mới có thể cảm ứng được.

Hiện tại tự nhiên không rõ Yêu tộc đã ra tay độc ác với Nhân tộc.

Ở biên giới Nhân tộc, Tam Tổ vừa rời khỏi tộc địa đã lập tức đến các bộ lạc Nhân tộc bị biến mất.

Không lâu sau, Toại Nhân Thị cũng đến một bộ lạc ở rìa lãnh địa Nhân tộc.

Thấy bộ lạc vốn náo nhiệt ngày xưa giờ đây lại chìm trong im lặng, Toại Nhân Thị cũng có chút bối rối, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại, Nhân tộc căn bản không nghĩ đến việc Yêu tộc ra tay, bởi dù sao Thánh Mẫu Nữ Oa của Nhân tộc cũng là một trong các Yêu tộc, quan hệ giữa Yêu tộc và Nhân tộc không đến nỗi tệ.

Tuy ngày thường có nhiều Yêu tộc trộm ăn thịt người, nhưng chuyện cả một bộ lạc đều biến mất thì chưa từng xảy ra.

Dù kinh ngạc trước cảnh tượng này, Toại Nhân Thị vẫn cực kỳ bình tĩnh, sau khi lùng sục khắp bộ lạc một lượt cũng vội vã rời đi, vì số bộ lạc nhỏ bị biến mất không chỉ có một hai, ông còn phải đến những nơi khác để xem xét.

Khi bóng dáng Toại Nhân Thị biến mất, một vị Đại La của Yêu tộc cũng xuất hiện trong bộ lạc Nhân tộc này.

Chỉ thấy vị Đại La Yêu tộc này khua tay một hồi, cả bộ lạc liền hóa thành biển lửa, rồi y cũng biến mất không tăm tích.

Tốc độ độn của Đại La Kim Tiên cực nhanh, tuy địa phận Nhân tộc không nhỏ, nhưng chỉ trong vài ngày, Nhân tộc Tam Tổ đã đi khắp các nơi có bộ lạc biến mất, rồi quay trở lại Tổ miếu của Nhân tộc.

Ba người trở về Tổ miếu, càng lúc càng thêm bối rối, chân mày cũng nhíu chặt lại, vì chuyến đi này cả ba đều không phát hiện ra nguyên nhân là gì.

Toại Nhân Thị thấy biểu cảm của hai người kia liền biết Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng không có thu hoạch gì, bèn nói: "Tuy bộ lạc Nhân tộc chúng ta không có cao thủ gì, nhưng đều có tượng Thánh Tổ và Thánh Mẫu, gặp phải kẻ nào cũng nên có phản ứng, sao bây giờ người của cả bộ lạc đều biến mất không thấy tăm hơi?" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng không hiểu, "Chẳng lẽ có tình huống đột xuất gì ư!" "Dù là tình huống đột xuất cũng không thể không có chút tin tức nào lọt ra ngoài!

Thật sự có chút bất thường!" "Trừ phi có Đại La Kim Tiên có thể trực tiếp thu hết người trong bộ lạc đi trong nháy mắt!" "Sự tồn tại trên cả Đại La Kim Tiên cũng có thể!" "Nhưng kẻ nào lại ra tay với Nhân tộc chúng ta?" Ba người bàn luận hồi lâu, cũng chỉ có thể đoán là do tu sĩ Đại La Kim Tiên làm, nhưng nguyên nhân thì vẫn chưa rõ.

Tuy nhiên, qua cuộc thảo luận, vẻ khổ sở trên mặt ba người càng thêm đậm, bởi họ biết rằng trong Nhân tộc hiện nay, ngoài ba người họ ra thì số Đại La Kim Tiên chỉ còn lại vài người, không thể nào trông coi hết được các bộ lạc.

Lúc này, Toại Nhân Thị lên tiếng: "Nếu hiện tại không biết là tình huống gì, chúng ta chỉ có thể xin Long tộc giúp đỡ trước đã!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng gật đầu.

Vì cả ba đều biết lai lịch của Thánh Tổ, Chu Du cũng đã để Long tộc giúp đỡ Nhân tộc phát triển, bây giờ Nhân tộc gặp phải vấn đề này, tự nhiên là phải cầu cứu Long tộc.

Tin tức của Nhân tộc truyền đến Đông Hải, Chúc Long liền phái một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ dẫn theo mấy chục Đại La Kim Tiên của Long tộc đến địa phận Nhân tộc.

Long tộc ở Đông Hải tuy tu vi không cao thâm bằng Long tộc ở Bồng Lai, nhưng ở Hồng Hoang thời điểm này cũng là một thế lực lớn.

Bởi vì Long tộc không giống như kiếp trước, bị vô số nghiệp lực quấn thân.

Có Chu Du giúp đỡ, nghiệp lực của Long tộc đã tiêu tan hết, hơn nữa còn có phường thị cung cấp công đức không ngừng, nên cao thủ cũng xuất hiện liên tục.

Lần này Chúc Long đã trực tiếp phái một vị Chuẩn Thánh đến trấn

giữ.

Giờ đây, theo tu vi tăng lên, Chúc Long cũng dần dần xuất hiện trong tầm mắt của chúng long, không giống như trước kia chỉ có Long tộc trên Đại La mới biết đến.

Những Long tộc này đều nhận được sự dặn dò của Chúc Long, tự nhiên sẽ không có bất kỳ thái độ khinh thị nào đối với Nhân tộc, cho nên sau khi đến Nhân tộc liền lập tức đi đến các bộ lạc.

Vị Chuẩn Thánh Long tộc thì ở lại Tổ miếu Nhân tộc, đề phòng có kẻ tấn công Tổ miếu.

Thấy nhiều Đại La của Long tộc đến, Toại Nhân Thị và hai người kia cũng thở phào nhẹ nhõm, vì bây giờ có Long tộc giúp đỡ, họ cũng có thể yên tâm phần nào.

Tin Long tộc chi viện cho Nhân tộc cũng bị Quỷ Xa biết được, đám người Yêu tộc cũng tụ tập lại bắt đầu bàn tán về chuyện này.

"Sao Long tộc lại xuất hiện?" "Nhân tộc còn có quan hệ với Long tộc sao?" Đám người Yêu tộc đương nhiên không rõ quan hệ giữa Long tộc và Nhân tộc, dù sao Yêu tộc và Long tộc vốn không liên quan gì đến nhau.

Quỷ Xa hiển nhiên cũng nhớ lại chuyện xảy ra trước kia, trong lòng có chút kinh sợ.

Khi đó, y phụng mệnh Đế Tuấn đi chiêu mộ Long tộc, lại bị Chu Du một đòn đánh trọng thương, hồi phục rất lâu.

Sau đó Yêu tộc vì chuyện của Đông Vương Công lại đối đầu với Long tộc, lần này Đế Tuấn và Thái Nhất đều bị Chu Du đánh trọng thương.

Tuy Yêu tộc lúc này binh hùng tướng mạnh, nhưng cũng không muốn chọc vào Long tộc, bởi vì sau lưng Long tộc còn có Chu Du.

Vị này là đại đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, lại có thực lực phi thường, mọi người tự nhiên không muốn thấy Chu Du xuất hiện.

Dù đã lâu không nghe thấy tên Chu Du, nhưng quả thật danh tiếng trước đây của Chu Du quá lừng lẫy.

Không đợi mọi người lo lắng nhiều, giọng của Quỷ Xa đã truyền đến: "Không cần lo lắng về Long tộc, cứ theo kế hoạch đã định, tiêu diệt các bộ lạc Nhân tộc!" Mọi người nghe xong lời của Quỷ Xa, cũng có thêm dũng khí.

Dù sao Yêu tộc lúc này được xem là bá chủ Hồng Hoang, chỉ có Vu tộc mới có thể tranh phong, Long tộc tuy bối cảnh sâu xa, thực lực không yếu, nhưng cũng không thể so sánh với Yêu tộc.

Thế là, đám yêu tộc dưới sự dẫn dắt của Quỷ Xa bay về phía bộ lạc Nhân tộc.

Lúc này, Nhân tộc có sự chi viện của Long tộc cũng có thêm vài phần dũng khí, tuy vẫn còn không ít lo lắng, nhưng cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh ngày thường.

Quỷ Xa dẫn một nhóm Yêu tộc đến bên ngoài một bộ lạc cỡ trung của Nhân tộc, rồi lập tức tỏa ra Nguyên Thần chi lực bao phủ toàn bộ bộ lạc.

Sau khi Quỷ Xa quan sát toàn bộ bộ lạc một lượt, y mới nói với đám Yêu tộc phía sau: "Bộ lạc này là bộ lạc cỡ trung của Nhân tộc, có một Đại La của Long tộc, ta sẽ khống chế hắn, các ngươi chỉ cần tàn sát hết số Nhân tộc còn lại, tốc chiến tốc thắng!" Đám Yêu tộc sau lưng Quỷ Xa cũng hăng hái xoa tay, dù sao huyết nhục của Nhân tộc đối với Yêu tộc cũng là một món mỹ vị.

Tuy tinh huyết cần thu thập, nhưng rất nhiều thi thể Nhân tộc đều rơi vào miệng đám Yêu tộc.

Lần này lại tấn công bộ lạc Nhân tộc, đám Yêu tộc đương nhiên vô cùng vui mừng.

Chỉ chờ Quỷ Xa ra lệnh, vô số Yêu tộc sẽ xông thẳng vào bộ lạc Nhân tộc.

Đại La Long tộc tự nhiên cũng không đáng ngại, bởi vì nhóm Yêu tộc do Quỷ Xa dẫn đầu có đến mấy chục vị Đại La, hơn nữa Quỷ Xa là một tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, ở Hồng Hoang cũng thuộc hàng cao tầng, không cần lo lắng Nhân tộc nhỏ bé có thể kháng cự gì.

Một lát sau, chỉ thấy Quỷ Xa phất tay, pháp lực Chuẩn Thánh tỏa ra ngoài cơ thể, trực tiếp bao phủ bộ lạc Nhân tộc ở không xa.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Quỷ Xa, đám Yêu tộc xông về phía bộ lạc.

Tu vi cao nhất trong bộ lạc cỡ trung của Nhân tộc cũng chỉ là cảnh giới Thái Ất, tự nhiên không thể cảm nhận được khí tức của Yêu tộc.

Chương 151

Nhưng nơi này còn có một Đại La Long tộc tồn tại, ngay khoảnh khắc đám Yêu tộc xuất hiện, vị Đại La Long tộc này cũng vô cùng kinh ngạc, vội vàng truyền tin tức về Tổ miếu Nhân tộc.

Sau đó, hắn phát ra một tiếng gầm rống, trực tiếp đánh thức đám người trong bộ lạc.

Nghe thấy tiếng gầm của Long tộc, Quỷ Xa biết chuyện đã bại lộ, cũng lập tức ra tay, một luồng pháp lực Chuẩn Thánh đánh về phía vị Đại La Long tộc.

Vị Đại La Long tộc chỉ cảm ứng được sự xuất hiện của nhiều Yêu tộc, chứ không biết trong đám Yêu tộc còn có cả Chuẩn Thánh, nên nhất thời không phòng bị, liền bị luồng sức mạnh Chuẩn Thánh của Quỷ Xa trực tiếp tiêu diệt.

Khoảnh khắc vị Đại La Long tộc vẫn lạc, vị Chuẩn Thánh Long tộc trong Tổ miếu tâm có cảm ứng, vội vàng bay ra.

Thời gian quay trở lại trước đó, khi vị Đại La Long tộc truyền tin tức về, Nhân tộc Tam Tổ cũng đang hỏi vị Chuẩn Thánh Long tộc này về chuyện đã xảy ra.

Dù sao Nhân tộc Tam Tổ đều là tu vi Đại La Kim Tiên, không rõ những chuyện xảy ra với Nhân tộc.

Khi vị Đại La Long tộc truyền tin về, vị Chuẩn Thánh Long tộc này cũng đã báo cho Nhân tộc Tam Tổ.

“Lại là Yêu tộc?” Ba người nghe tin từ miệng Chuẩn Thánh Long tộc cũng vô cùng kinh ngạc.

“Chẳng lẽ Yêu tộc không nể mặt Thánh Mẫu sao?” Toại Nhân Thị

vô cùng khổ não, một mặt là phẫn nộ vì Yêu tộc ra tay, mặt khác cũng có chút nghi hoặc tại sao Yêu tộc lại dám phớt lờ sự tồn tại của Nữ Oa, ngang nhiên tàn sát tộc nhân của Nhân tộc.

Chẳng đợi mấy người suy nghĩ sâu hơn, đã nghe vị Chuẩn Thánh trước mặt đột nhiên lên tiếng: "Lại còn có cả Chuẩn Thánh!" Vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng cảm ứng được Đại La Long tộc vẫn lạc, nên không khỏi thốt lên.

Sau đó, Nhân tộc Tam Tổ liền thấy vị Chuẩn Thánh Long tộc bay thẳng ra khỏi Tổ miếu, lao về phía Đại La Long tộc vừa thân vẫn.

Tuy Quỷ Xa dùng sức mạnh Chuẩn Thánh bao phủ bộ lạc Nhân tộc, nhưng Long tộc đã sớm có chuẩn bị, trên người mỗi Long tộc đều có một mảnh long lân của Chuẩn Thánh Long tộc.

Khi những Long tộc này gặp nguy hiểm, họ có thể thông báo cho Chuẩn Thánh Long tộc.

Chỉ là lần này, vị Đại La Long tộc còn chưa kịp kêu cứu đã bị Quỷ Xa một đòn Chuẩn Thánh chi lực trực tiếp xóa sổ.

Long lân trên người vị Đại La Long tộc cũng cảm ứng được khí tức của y biến mất, liền truyền tin cho Chuẩn Thánh Long tộc.

Chuẩn Thánh Long tộc thông qua long lân của mình tự nhiên có thể cảm ứng được khí tức của Đại La Long tộc đã biến mất, biết chắc chắn là có Chuẩn Thánh ra tay, nên mới vội vã bay ra khỏi Tổ miếu Nhân tộc.

Bởi vì Chuẩn Thánh Long tộc hiểu rõ, tồn tại có thể khiến một Đại La vẫn lạc trong nháy mắt chắc chắn là Chuẩn Thánh, dù sao Thánh nhân không thể nào ra tay.

Thấy Chuẩn Thánh Long tộc biến mất, Toại Nhân Thị và hai người kia cũng vội vàng đuổi theo.

Tuy tốc độ không bằng Chuẩn Thánh, nhưng đã biết phương hướng, họ cũng bay về phía bộ lạc Nhân tộc.

Phía bên này, Quỷ Xa trực tiếp xóa sổ Đại La Long tộc, cũng biết tin tức đã bị tiết lộ, liền nói với đám Yêu tộc trong bộ lạc: "Tăng tốc lên, viện quân Nhân tộc sắp đến rồi!" Đám Yêu tộc nghe tin từ Quỷ Xa cũng tăng tốc hành động, vô số người Nhân tộc chết dưới tay chúng.

Bởi vì Đại La Long tộc duy nhất ở đây đã bị Quỷ Xa giết, số Nhân tộc còn lại tự nhiên không có sức chống cự.

Hơn nữa, dưới sự chênh lệch thực lực khổng lồ này, đương nhiên không ai có cơ hội trốn thoát.

Tức thì, cả bộ lạc Nhân tộc chìm trong biển lửa, khắp nơi là tiếng khóc than của Nhân tộc.

Vô số lão nhân Nhân tộc hướng về phía tượng Chu Du cầu nguyện, hy vọng Thánh Tổ có thể xuất hiện.

Quỷ Xa ở trên không trung thấy tượng Chu Du sáng lên cũng thoáng chốc hoảng hốt, rồi không đợi mọi người tiếp tục cầu nguyện, y liền trực tiếp phá hủy bức tượng.

Dù sao Chu Du cũng đã để lại ấn tượng cực sâu cho Quỷ Xa, y cũng sợ Chu Du xuất hiện.

Thấy bức tượng vỡ nát, Quỷ Xa mới thở phào nhẹ nhõm, còn đám người Nhân tộc phía dưới thì mặt mày xám xịt, hiểu rõ cảnh ngộ hiện tại của mình.

Ngay lúc Quỷ Xa đang đắc ý nhìn bức tượng vỡ nát trong bộ lạc, một giọng nói từ xa truyền đến.

"Quỷ Xa, thì ra là ngươi!" Quỷ Xa lập tức quay đầu, không ngờ ở đây còn có người nhận ra mình.

Khi Quỷ Xa nhìn thấy bóng người ở xa, y cũng giật mình, không ngờ Chuẩn Thánh Long tộc đến nhanh như vậy.

Người đến chính là vị Chuẩn Thánh Long tộc, Quỷ Xa là kẻ từng được Thiên đình cử đi chiêu hàng Long tộc, Chuẩn Thánh Long tộc đương nhiên nhận ra.

Lúc Quỷ Xa bị Chu Du một đòn đánh trọng thương, vị Chuẩn Thánh này cũng có mặt tại hiện trường, chỉ là lúc đó ông ta mới chỉ là một Đại La Kim Tiên mà thôi.

Tốc độ của Chuẩn Thánh Long tộc cũng cực nhanh, trực tiếp đến trước mặt Quỷ Xa không xa, nhìn thấy đám Yêu tộc phía dưới đang tàn sát Nhân tộc, ông ta liền gầm lên: "Yêu tộc, các ngươi dám hại Đại La của Long tộc ta, tự ý tàn sát Nhân tộc!" Quỷ Xa biết chuyện đã bại lộ, cũng không còn e dè, trực tiếp ra tay với Chuẩn Thánh Long tộc, rồi nói với đám Yêu tộc phía dưới: "Không cần thu thập nữa, mau lui!" Quỷ Xa biết Chuẩn Thánh Long tộc đã rõ là mình ra tay, vậy thì chuyện mình tàn sát Nhân tộc đã không thể giấu được nữa, chỉ có thể nhanh chóng quay về Thiên đình, tìm kiếm sự che chở của Đế Tuấn.

Bởi vì Quỷ Xa từ biểu hiện của Chuẩn Thánh Long tộc biết được, Nhân tộc không chỉ liên quan đến Thánh nhân mà còn có giao tình với Long tộc.

Y chỉ là một Chuẩn Thánh trung kỳ, sao có thể chống lại uy thế của Long tộc, chưa kể Long tộc còn có Chu Du.

Dù chỉ là Chúc Long xuất hiện, y hôm nay cũng khó thoát, chỉ có thể ngăn cản Chuẩn Thánh Long tộc trước, để đám Yêu tộc rút lui.

Bởi vì Quỷ Xa nhận ra vị Chuẩn Thánh Long tộc trước mắt chỉ có cảnh giới sơ kỳ, còn mình là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tuy nhất thời không thể hạ được vị Chuẩn Thánh Long tộc này,

nhưng ngăn cản ông ta can thiệp vào việc đám Yêu tộc rời đi thì vẫn làm được.

Quỷ Xa cũng không muốn tiếp tục tàn sát Nhân tộc, phải biết rằng nếu Yêu tộc tiếp tục làm vậy, có thể sẽ chọc giận thêm nhiều Chuẩn Thánh Long tộc khác đến, đến lúc đó y cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Chuẩn Thánh Long tộc tung một đòn phẫn nộ về phía Quỷ Xa, đồng thời cũng truyền tin cho Chúc Long ở Long cung.

Bởi vì Quỷ Xa cũng là một tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh Long tộc cũng lo mình không địch lại, làm hỏng sự sắp xếp của Chúc Long.

Dù sao nơi này cách Long cung cũng không gần, tin tức cũng phải mất một lúc mới truyền đến, nên Chuẩn Thánh Long tộc chuẩn bị cầm chân Quỷ Xa, chờ Chúc Long và những người khác đến.

Dù Chuẩn Thánh Long tộc là sơ kỳ, nhưng Quỷ Xa cũng không thể xem thường, liền vận chuyển pháp lực, đỡ lấy đòn tấn công này.

Hai người công kích tuy uy lực cực lớn, nhưng mỗi bên đều có sự kiềm chế, nên không ảnh hưởng đến bộ lạc Nhân tộc phía dưới.

Một bên lo cho Yêu tộc, một bên lo cho Nhân tộc, nên đánh nhau cũng có chút gò bó.

Không lâu sau, đám Yêu tộc đã rút lui hết, Quỷ Xa cũng không còn kiêng dè, trực tiếp toàn lực công kích Chuẩn Thánh Long tộc.

Mà tu vi của Chuẩn Thánh Long tộc vốn không bằng Quỷ Xa, lại phải phân tâm bảo vệ bộ lạc Nhân tộc phía dưới, nên cũng liên tiếp bại lui, chẳng mấy chốc đã mình đầy thương tích.

Quỷ Xa cũng không có ý định giết Chuẩn Thánh Long tộc, trong khoảnh khắc Chuẩn Thánh Long tộc bị đánh lui, y cũng phất tay bắt đi một nửa số người trong bộ lạc, rồi bay thẳng lên trời.

Chuẩn Thánh Long tộc vốn đã bị thương, cũng biết mình không thể ngăn cản Quỷ Xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn y rời đi.

Cuối cùng, ông ta chỉ có thể hạ xuống, bảo vệ bộ lạc Nhân tộc, đề phòng người của Yêu tộc quay lại.

Nhìn thấy bộ lạc Nhân tộc thương vong vô số, hơn một nửa số người đã biến mất, ông ta cũng hít một hơi khí lạnh, không ngờ Quỷ Xa lại dám phớt lờ sự tồn tại của Nữ Oa, trực tiếp ra tay với bộ lạc Nhân tộc.

Phải biết rằng, bộ lạc cỡ trung này có đến hàng chục triệu người.

Chương 152

Từ lúc Đại La Long tộc cảnh báo đến lúc Quỷ Xa bỏ chạy, đã có hơn một nửa số người biến mất, có thể thấy hành động lần này của Yêu tộc độc ác đến mức nào.

Ngay lúc Chuẩn Thánh Long tộc đang suy nghĩ, Nhân tộc Tam Tổ cũng đã đến nơi này.

Thấy cảnh thảm trạng của bộ lạc, ba người cũng không kìm được nước mắt.

Tam Tổ vội vàng vào bộ lạc, di dời những người còn lại.

Bộ lạc này đã bị tổn thương nghiêm trọng, tu sĩ đã gần như tổn thất hết.

Ở Hồng Hoang, không có sự che chở của tu sĩ, những người còn lại cũng không thể sống sót được bao lâu, chỉ có thể di dời họ đến các bộ lạc khác.

Chuẩn Thánh Long tộc không tham gia vào việc khắc phục hậu quả của Nhân tộc, chỉ ngồi điều tức trị thương trên không trung, chờ đợi Chúc Long và những người khác đến.

Không lâu sau, Chúc Long dẫn theo một đám Chuẩn Thánh Long tộc đã đến nơi.

Thấy vị Chuẩn Thánh Long tộc bị thương và cảnh thương vong của Nhân tộc, trong lòng ông cũng có chút khác lạ.

Nhưng Chúc Long đã trải qua vô số sóng gió, đối với cảnh tượng này cũng đã thấy nhiều, tự nhiên sẽ không có biến động cảm xúc rõ ràng.

Chỉ là ông cũng vô cùng tò mò, tại sao Yêu tộc biết rõ Nhân tộc có

quan hệ với Thánh nhân, lại còn có Long tộc che chở mà cuối cùng vẫn dám ra tay?

Chúc Long suy nghĩ một lát cũng đưa ra kết luận, Quỷ Xa và những người khác nhất định đã nhận được chỉ thị của Yêu Đế.

Tuy không biết Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để làm gì, nhưng Chúc Long cũng hiểu rõ, có thể khiến Đế Tuấn mạo hiểm như vậy, trên người Nhân tộc nhất định có bí mật mà mình không biết.

Trước đây Chu Du cũng đã dặn dò mình nhiều lần về tầm quan trọng của Nhân tộc, xem ra mình vẫn còn hơi xem nhẹ Nhân tộc.

Dù sao cũng là do Thánh nhân tạo ra, hẳn là có điều kỳ diệu mà người thường không biết.

Chẳng đợi Chúc Long suy nghĩ sâu hơn, ông đã thấy Nhân tộc phía dưới đều quỳ lạy trên mặt đất bắt đầu cầu nguyện.

Nhân tộc Tam Tổ quỳ ở hàng đầu tiên.

"Thánh Mẫu ở trên, Nhân tộc chúng con yếu đuối, nhưng cũng có trái tim bất khuất.

Yêu tộc khinh Nhân tộc thế yếu, dám tàn sát tộc nhân của chúng con.

Mối thù này Nhân tộc chúng con nhất định sẽ báo, mong Thánh Mẫu soi xét!" Theo lời cầu nguyện của Nhân tộc Tam Tổ và những người còn lại trong bộ lạc, từng luồng tín ngưỡng chi lực truyền đến Oa Hoàng Cung.

Đồng thời, ở nơi mà đám người Yêu tộc không nhìn thấy, khí vận của Yêu tộc cũng nhuốm một tầng màu máu.

Nhân tộc là nhân vật chính do Thiên Đạo định sẵn, tự nhiên sẽ có điều thần kỳ, Yêu tộc kết nhân quả như vậy với Nhân tộc, đương

nhiên sẽ có phản ứng.

Đám Yêu tộc chìm sâu trong đại kiếp tuy không cảm nhận được, nhưng Nữ Oa đã là Thánh nhân đương nhiên có thể thấy rõ.

Nữ Oa nhận được lời cầu nguyện của Nhân tộc lúc này cũng mặt mày u ám.

Nhân tộc là do chính bà tạo ra, mà nay Yêu tộc lại dám phớt lờ sự tồn tại của bà mà tàn sát Nhân tộc, thực sự khiến Nữ Oa có chút phẫn nộ.

Nếu không phải Nhân tộc cầu nguyện, có lẽ phải đợi đến lúc khí vận Nhân tộc giảm mạnh bà mới phát hiện ra.

Ngay sau đó, Nữ Oa cũng khẽ động tay, bắt đầu tính toán, trong nháy mắt đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, trong lòng cũng có một tia kinh ngạc.

Tuy Nhân tộc do bà tạo ra, nhưng Nữ Oa thật sự không biết tinh huyết của Nhân tộc lại có năng lực như vậy, lại có thể trực tiếp phá hủy nhục thân của Vu tộc.

Yêu tộc cũng vì thấy tinh huyết của Nhân tộc có công hiệu này, mới nghĩ đến việc tàn sát Nhân tộc, thu thập tinh huyết.

Nhưng đây cũng không phải là lý do để Yêu tộc tự ý tàn sát Nhân tộc, Nữ Oa với tư cách là Thánh Mẫu của Nhân tộc, tự nhiên vô cùng tức giận.

Nhưng Nữ Oa ngay sau đó nhìn thấy khí vận Yêu tộc đã bị nhuốm thành màu hồng nhạt, cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Hiện nay Yêu tộc đã kết đại nhân quả với Nhân tộc, dù bây giờ bà là Thánh nhân cũng không có cách nào giải quyết.

Trước đây Nữ Oa tuy không quá quan tâm đến chuyện của Yêu

tộc, nhưng nói cho cùng bà cũng là Yêu Hoàng của Yêu tộc, mà Nữ Oa lại là Thánh Mẫu của Nhân tộc, nay gặp phải chuyện này quả thực vô cùng rối rắm.

Trầm tư hồi lâu, bà cũng gửi một luồng Thánh nhân chi lực trực tiếp truyền đến Thiên đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng yêu đang bàn bạc, lúc này đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên trong điện: "Đế Tuấn, chuyện này ngươi phải cho ngô một lời giải thích!" Chúng yêu nghe thấy giọng nói, tự nhiên biết là Nữ Oa truyền tin, cũng nhao nhao quỳ lạy.

Đồng thời trong lòng còn có chút nghi hoặc, không biết Đế Tuấn làm sao lại chọc giận Nữ Oa.

Phải biết rằng Nữ Oa từ sau khi thành Thánh, đã ở Hỗn Độn rất lâu, chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của Yêu tộc.

Trên điện, Đế Tuấn cảm nhận được khí tức của Nữ Oa, cũng hơi cúi người, sau khi nghe xong giọng nói của Nữ Oa, trong lòng cũng một trận lo lắng.

Đế Tuấn tự nhiên biết rõ mình đã làm gì, Nữ Oa hẳn là đã biết chuyện Quỷ Xa làm.

Mà Quỷ Xa không có sự dặn dò của hắn, không thể nào hạ giới tàn sát Nhân tộc.

Hắn lập tức cho chúng yêu lui ra, chỉ để lại Phục Hy ở lại.

"Oa Hoàng bớt giận, việc này liên quan đến đại kế của Yêu tộc, Đế Tuấn cũng là bất đắc dĩ!" Dưới điện, Phục Hy nghe xong lời của Đế Tuấn, càng thêm bối rối.

Vốn dĩ Nữ Oa xuất hiện ông đã có chút không hiểu, bây giờ lại nghe Đế Tuấn nói như vậy, càng thêm nghi hoặc.

Ngay sau đó, ông cũng bắt đầu tính toán, không lâu sau đã tính ra được quá trình sự việc.

"Bệ hạ sao có thể làm như vậy!" Phục Hy hiểu rõ quá trình sự việc cũng có chút phẫn nộ.

Trước đây khi Yêu tộc bàn bạc chuyện này, Đế Tuấn rõ ràng đã nói sẽ không ra tay với Nhân tộc, nhưng bây giờ lại phái Quỷ Xa hạ giới, khiến Nhân tộc tổn thất không nhỏ.

"Phục Hy đạo hữu cũng biết, Yêu tộc ta tuy có đại trận, nhưng cũng chỉ ngang sức với Vu tộc.

Có phương pháp phá giải nhục thân của Vu tộc, ta cũng là bất đắc dĩ!" Nhìn Đế Tuấn mặt mày cười khổ, Phục Hy cũng không nói nên lời.

Đế Tuấn cũng là vì Yêu tộc, bản thân ông là Yêu Hoàng của Yêu tộc cũng không có lập trường gì để phản bác Đế Tuấn.

Vu Yêu chi chiến sắp đến, cũng không cho phép Đế Tuấn nghĩ ra phương pháp nào khác.

Phục Hy biết thì biết vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút không nỡ, dù sao Nhân tộc cũng là chủng tộc do Nữ Oa tạo ra.

Chẳng đợi hai người nói thêm, giọng của Nữ Oa lại truyền đến: "Ngô tuy là một trong Yêu tộc, nhưng Nhân tộc cũng là do ngô tạo ra, không được nảy sinh ý đồ nữa!" Nữ Oa đương nhiên biết rõ tâm tư của Đế Tuấn, tuy nhiên Nữ Oa tuy là một trong Yêu tộc, nhưng với tư cách là Thánh nhân cũng biết rõ xu hướng tương lai.

Nhân tộc nhất định sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất, bây giờ Yêu tộc làm ra hành vi như vậy, sau này khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính, Yêu tộc cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chương 153

Nếu không phải Nữ Oa đã sớm quyết định không tham gia vào tranh chấp giữa Yêu tộc và Nhân tộc, thì bây giờ có lẽ không phải chỉ là lên tiếng, mà là trực tiếp từ Oa Hoàng Thiên giáng xuống Thánh nhân chi lực.

Đương nhiên, Nữ Oa lúc này lên tiếng cảnh cáo cũng là vì tốt cho Yêu tộc, dù sao Nữ Oa là Yêu Hoàng của Yêu tộc, cũng muốn để lại cho Yêu tộc một tia sinh cơ.

Thực tế, Nữ Oa là Thánh nhân, tuy có thể tính ra một số chuyện, nhưng cũng chỉ có thể hiểu được xu hướng tương lai, đối với tình hình cụ thể cũng không rõ ràng, không biết sau này Nhân tộc sẽ hùng mạnh đến mức nào.

Tuy Quỷ Xa gây ra không ít tổn hại cho Nhân tộc, nhưng Nữ Oa cũng không thể trực tiếp ra tay đối phó với Yêu tộc, chỉ có thể đưa ra một vài lời cảnh cáo.

Đây cũng là con đường mà Nhân tộc phải trải qua để trở thành nhân vật chính của trời đất, chẳng thà để Nhân tộc đau rồi tự suy ngẫm.

Đương nhiên, Nữ Oa cũng không quá để tâm đến suy nghĩ của Nhân tộc, với tư cách là Thánh nhân, bà sẽ không cân nhắc suy nghĩ của Nhân tộc Tam Tổ, chỉ đơn thuần muốn Nhân tộc tự cường.

Lại không biết rằng, việc bà không hành động cũng sẽ khiến tín ngưỡng của Nhân tộc giảm đi rất nhiều.

Đế Tuấn nghe xong lời của Nữ Oa, biết Nữ Oa không có ý định trừng phạt mình, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Hắn liền nói với luồng pháp lực của Nữ Oa: "Đế Tuấn hiểu rồi!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, luồng pháp lực của Nữ Oa cũng biến mất.

Cảm nhận được pháp lực của Nữ Oa đã tiêu tan, Đế Tuấn cũng thở phào một hơi, sau đó nói với Phục Hy: "Phục Hy đạo hữu, việc này cũng là lỗi của ngô!" Phục Hy cũng có chút rối rắm, tuy việc Đế Tuấn làm là vì Yêu tộc, nói cách khác chính ông cũng có thể được lợi, nhưng việc tàn sát Nhân tộc cũng khiến Phục Hy có chút không thể chấp nhận.

"Việc này của bệ hạ cũng sẽ kết nhân quả với Nhân tộc!

Không biết là tốt hay xấu!" Đế Tuấn tự nhiên biết việc Quỷ Xa làm cũng sẽ kết đại nhân quả với Nhân tộc, nhưng hắn không cho rằng Nhân tộc sẽ có nguy hại gì.

Ngoài việc có liên hệ với Thánh nhân, thế lực của Nhân tộc lúc này quả thực vô cùng yếu ớt.

"Phục Hy đạo hữu không cần lo lắng, Nhân tộc không gây ra được sóng gió gì đâu!" Nhìn Đế Tuấn một mặt khinh thường Nhân tộc, Phục Hy cũng có chút cạn lời.

Lúc này tại Tử Tiêu Cung, Chu Du cũng nhận được tin tức, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Chúc Long nhận được dặn dò của Chu Du, phái tộc nhân Long cung đến Nhân tộc che chở.

Bây giờ Đại La Long tộc bị Quỷ Xa giết, chuyện này tự nhiên phải thông báo cho Chu Du.

Chu Du đang giảng đạo cho Hạo Thiên và Dao Trì ở Tử Tiêu Cung, ngay lập tức nhận được tin nhắn của Chúc Long, liền hừ lạnh một tiếng.

Cả Tử Tiêu Cung lập tức trở nên lạnh lẽo lạ thường, Thánh nhân

nổi giận tự nhiên không phải chuyện tầm thường. *Thật không ngờ, Yêu tộc lại phát hiện ra bí mật về tinh huyết của Nhân tộc sớm như vậy,* Chu Du nghĩ thầm. *Theo trí nhớ kiếp trước, đáng lẽ phải sau khi mấy con Kim Ô chết, Đế Tuấn mới bắt đầu tàn sát Nhân tộc trên quy mô lớn.

Không ngờ bây giờ Yêu tộc đã ra tay rồi.* Vốn dĩ, Chu Du cảm thấy có Long tộc bảo vệ, Nhân tộc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng khi nhận được tin từ Chúc Long mới hiểu rõ, tâm tư của Đế Tuấn độc ác đến nhường nào.

Yêu tộc không quang minh chính đại đối phó Nhân tộc, mà lại phái Quỷ Xa hạ giới tàn sát, quả thực là không phải người.

Dù Chu Du bây giờ đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng bị nước cờ này của Đế Tuấn làm cho tức điên.

Kiếp trước Chu Du cũng là một thành viên của Nhân tộc, tự nhiên không thể chịu đựng được việc Nhân tộc bị ức hiếp như vậy.

Ngay lập tức, một luồng Nguyên Thần chi lực tỏa ra, trực tiếp bắn về phía Chúc Long ở hạ giới.

Hạo Thiên, Dao Trì và một người nữa cảm nhận được sự thay đổi của Chu Du, cũng có chút nghi hoặc, không biết tại sao Chu Du lại tức giận đến vậy.

Nhưng họ không biết tình cảm của Chu Du đối với Nhân tộc.

Về phía Chu Du, thấy sự thay đổi của mấy người, cũng không nói nhiều.

Hắn trực tiếp phất tay đưa họ đến điện bên cạnh, để lại lời nhắn cho họ tự mình cảm ngộ, rồi chìm vào trầm tư.

Mấy người tuy tò mò, nhưng cũng không hỏi.

Chu Du lúc này đã là Thánh nhân chí tôn, nếu ngay cả Chu Du cũng không giải quyết được, thì họ càng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục tham ngộ đại đạo mà Chu Du truyền dạy.

Phía bên này, Chu Du bắt đầu suy nghĩ về tương lai của Nhân tộc.

Tuy Chu Du biết Nhân tộc là nhân vật chính do Thiên Đạo định sẵn, nhưng hiện tại thế lực vẫn còn quá yếu ớt, hoàn toàn không phải là đối thủ của Yêu tộc.

Dù Yêu tộc chỉ phái ra một Chuẩn Thánh, cũng đủ để khiến Nhân tộc bị diệt vong.

Đế Tuấn phát hiện ra công dụng của tinh huyết Nhân tộc, mới để Quỷ Xa trực tiếp hạ giới.

Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, Đế Tuấn tuy không dám dễ dàng diệt vong Nhân tộc, nhưng hành vi của hắn cũng là tội ác tày trời. *Bây giờ bí mật của Nhân tộc đã bị Yêu tộc biết, mình cũng phải tìm cách loại bỏ ẩn hoạn này,* Chu Du nghĩ. *Hiện tại mình không thể dễ dàng ra tay, để phòng bị Tam Thanh và hai người Tây Phương biết được, như vậy sẽ ảnh hưởng đến mưu đồ sau này.

Chỉ có thể tạm thời đè nén lửa giận trong lòng.* Chu Du cũng hiểu rằng, số lần mình ra tay càng nhiều, tin tức mình đã thành đạo cũng không giấu được.

Chỉ có thể cố gắng che giấu, để chuẩn bị cho trận quyết chiến giữa Vu và Yêu.

Vạn nhất đến lúc đó, khi Vu Yêu quyết một trận sống mái, phải đảm bảo có thể bảo vệ được Bất Chu Sơn.

Bởi vì mấy vị kia hận không thể để Vu Yêu đâm gãy Bất Chu Sơn, tạo ra nghiệp lực vô biên, mất đi năng lực uy hiếp Thánh nhân.

Chu Du muốn bảo vệ Bất Chu Sơn, thế tất phải đối đầu với mấy

vị kia.

Bây giờ nếu lộ tu vi, chẳng phải là để họ có đề phòng, đến lúc đó e rằng lại có biến hóa.

Suy nghĩ một lúc, Chu Du cũng truyền xuống một đạo pháp chỉ.

Hắn lệnh cho Long tộc tăng cường nhân lực, tránh tái diễn tình huống lần này.

Ngoài ra, phái các Chuẩn Thánh Long tộc ở Bồng Lai toàn diện xuất kích, ẩn náu trong lãnh địa Nhân tộc.

Nếu Yêu tộc lại xuất hiện, trực tiếp tiêu diệt Yêu tộc hạ giới, cho Yêu tộc một bài học.

Chu Du biết rõ, Yêu tộc đã biết tinh huyết của Nhân tộc có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc, thì nhất định sẽ không dễ dàng buông tay.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất là đảm bảo Hậu Thổ thành Thánh.

Chu Du tiếp tục tính toán một lát, cũng đã rõ lựa chọn của Nữ Oa.

Chương 154

Nữ Oa đã thành tựu Thánh nhân, tất nhiên biết tương lai của Nhân tộc.

Dù không biết quá trình cụ thể, nhưng cũng rõ địa vị của Nhân tộc, dù vậy Nữ Oa vẫn không ra tay trừng phạt Yêu tộc.

Dù sao Nữ Oa cũng là Yêu Hoàng của Yêu tộc, nên trông mong Nữ Oa ra tay trừng phạt Yêu tộc cũng là không thực tế.

Mà đã vậy thì Nữ Oa đã ủy thác cho mình che chở Nhân tộc, thì Nhân tộc phải phát triển theo kế hoạch của mình, Nữ Oa cũng không thể nói gì.

Chu Du phái phần lớn cao tầng của Long tộc đến Nhân tộc, một mặt là che chở, mặt khác cũng là để Nhân tộc và Long tộc thiết lập mối liên hệ sâu sắc hơn.

Nhân tộc và Long tộc kết minh, khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của trời đất, Long tộc cũng có thể cùng tồn tại với Hồng Hoang.

Về phần thủ phạm của Yêu tộc là Quỷ Xa, Chu Du không có ý định bỏ qua.

Nếu Quỷ Xa trốn ở Thiên đình thì không sao, đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến, dù theo lịch sử Quỷ Xa có thể thoát được đại kiếp, Chu Du cũng sẽ không để y có cơ hội sống sót.

Còn nếu Quỷ Xa dám hạ giới lần nữa, thì lãnh địa Nhân tộc sẽ trở thành nơi chôn cất của y.

Mấy chục vị Chuẩn Thánh Long tộc ở Bồng Lai không phải để trưng.

Theo lý mà nói, Quỷ Xa chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ bé, không

đáng để Chu Du coi trọng như vậy, dù sao Chu Du lúc này đã thành tựu Thánh nhân.

Nhưng ai bảo Quỷ Xa là tiên phong của Yêu tộc, lại gây ra tội nghiệt như vậy với Nhân tộc.

Kiếp trước là Nhân tộc, Chu Du tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trong luồng Nguyên Thần chi lực vừa rồi, Chu Du cũng đã truyền tin cho Chúc Long.

Tin rằng Chúc Long nhận được tin tức của Chu Du cũng sẽ lập tức đến Bồng Lai, triệu tập các Chuẩn Thánh Long tộc.

Sau khi sắp xếp xong, Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi cảm thán: *Mình làm Hỗn Nguyên thật có chút tủi thân, xem Tam Thanh và những người khác thành Thánh, ai mà không được chúng sinh Hồng Hoang bái lạy.

Đến lượt mình thì lại lặng lẽ không tiếng động.* Đây cũng là lựa chọn của Chu Du.

Nếu không phải vì để Hồng Quân có thể thoát khỏi Thiên Đạo, vì để chúng sinh Hồng Hoang có cơ hội siêu thoát, cũng sẽ không đến mức này.

Chu Du sẽ không hối hận, vì đây chỉ là tạm thời mà thôi.

Đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến, chúng sinh Hồng Hoang cũng sẽ biết Chu Du là vô địch.

Dù Thánh nhân Thiên Đạo ở Hồng Hoang có thể vận dụng Thiên Đạo chi lực, Chu Du cũng không quan tâm.

Chu Du cũng hiểu rằng, lần này Nhân tộc gặp phải tình huống như vậy, cũng sẽ hiểu rõ hơn sự tàn khốc của Hồng Hoang.

Không có thực lực đủ mạnh, chỉ có thể mặc người chém giết.

Có bài học lần này, Nhân tộc cũng có thể từ trong máu và nước mắt hiểu rõ, muốn sinh tồn ở Hồng Hoang, thực lực mới là mấu chốt, không có thực lực, tất cả đều là hoa trong gương, trăng trong nước.

Hơn nữa, Chu Du tuy có thể che chở Nhân tộc, nhưng đối mặt với một số đại thế của Hồng Hoang cũng là bất lực, tất cả vẫn phải dựa vào chính Nhân tộc.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng có chút thở dài, tương lai của Nhân tộc có bao nhiêu huy hoàng, thì hiện tại của Nhân tộc có bấy nhiêu gian nan.

Ngay sau đó, hắn cũng nhắm mắt tiến vào tham ngộ đại đạo.

Chu Du càng nghĩ càng cảm thấy thực lực của mình vẫn chưa đủ, nếu bây giờ mình đã là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, thì cần gì phải mưu tính khắp nơi, trực tiếp dùng sức mạnh phá vỡ là được.

Khi Chu Du tiến vào tu hành, lúc này Chúc Long ở Nhân tộc cũng đã nhận được tin của Chu Du.

Ông liền nói với Nhân tộc Tam Tổ bên cạnh: "Ngô nhi đã biết chuyện của Nhân tộc, nhưng hiện tại nó còn có việc quan trọng phải làm, nên sẽ để Long tộc ở Bồng Lai đóng quân trong lãnh địa Nhân tộc!" Toại Nhân Thị nghe lời của Chúc Long cũng một mặt kinh ngạc.

Vốn dĩ mọi người còn nghĩ đợi Thánh Mẫu hồi âm rồi mới đến cầu xin Chu Du, nhưng lại mãi không đợi được Nữ Oa hồi âm, không ngờ Thánh Tổ đã biết tình hình, trực tiếp phái sự tồn tại ở Bồng Lai đến.

Nhân tộc đương nhiên không biết lúc này Nữ Oa đã cảnh cáo Đế Tuấn, và đã sớm quyết định không tham gia vào chuyện của Yêu tộc và Nhân tộc nữa, hai bên đều không giúp.

Nhân tộc Tam Tổ đã từng đến Bồng Lai, tự nhiên biết thực lực

của Long tộc ở Bồng Lai, nên cũng vội vàng quỳ lạy trên mặt đất, cảm tạ Thánh Tổ.

Thấy hành động của Nhân tộc, Chúc Long cũng trực tiếp biến mất, đi đến Đông Hải Bồng Lai.

Sau đó, cùng với sự xuất hiện của các Chuẩn Thánh từ Bồng Lai trong lãnh địa Nhân tộc, Nhân tộc cũng khôi phục lại sự bình tĩnh ngày xưa.

Người của Yêu tộc có lẽ là tuân theo mệnh lệnh của Nữ Oa, hoặc là kiêng dè Long tộc, cũng không xuất hiện lần nữa.

Chỉ là lúc này ở Thiên đình, lại xảy ra biến hóa.

Lúc này ở Thiên đình, Nữ Oa đã lên tiếng cảnh cáo Đế Tuấn không được có bất kỳ suy nghĩ nào đối với Nhân tộc nữa.

Đế Tuấn cũng tạm thời dừng kế hoạch trong lòng, chỉ có thể để Quỷ Xa ở lại Thiên đình trước, sau này tìm cơ hội.

Bởi vì Nữ Oa tuy là cảnh cáo, nhưng lại không có hình phạt thực chất, nên kế hoạch của Đế Tuấn chỉ là tạm dừng, chứ không hoàn toàn đoạn tuyệt ý nghĩ.

Bây giờ, Đế Tuấn và Thái Nhất đang ngồi ở hậu điện, bàn bạc về việc sắp xếp cho mười con Kim Ô.

"Huynh trưởng, bây giờ các cháu sắp hóa hình rồi, cũng nên sớm sắp xếp cho chúng ở Thang Cốc!" Đế Tuấn nghe xong lời của Thái Nhất cũng có chút do dự, mười con Kim Ô mới ra đời không lâu, bây giờ để chúng rời khỏi Thiên đình, Đế Tuấn cũng có chút không nỡ.

Hắn liền nói với Thái Nhất: "Ta sao lại không hiểu ý của Thái Nhất, chỉ là mười đứa cháu của ngươi vừa mới ra đời không lâu, huynh trưởng có chút không nỡ, hơn nữa còn lo lắng Kim Ô hạ giới sẽ xảy ra chuyện gì!" Thái Nhất nghe vậy cũng hiểu tâm tư của Đế

Tuấn, nhưng đồng thời còn có chút bối rối, liền hỏi: "Đông Hải không phải là địa phận của Vu tộc, huynh trưởng còn lo lắng điều gì?" Đế Tuấn nhìn Thái Nhất mặt đầy nghi vấn, cũng lên tiếng giải thích: "Đông Hải là đại bản doanh của Long tộc, Long tộc hiện tại lại giao hảo với Nhân tộc, ta cũng lo lắng cho sự an toàn của mấy đứa nhỏ sau khi hạ giới!" Nghe xong lời của Đế Tuấn, Thái Nhất mới bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nói: "Huynh trưởng không cần lo lắng, tuy thế lực của Long tộc không yếu, nhưng Thang Cốc ở rất xa đại lục Hồng Hoang, lại không có giao điểm gì với Nhân tộc, Long tộc sao lại ra tay với mấy đứa nhỏ!" Đế Tuấn có chút do dự, "Ngô cũng có chút lo lắng, dù sao mấy đứa nhỏ cũng chỉ vừa mới ra đời, không có năng lực gì, vạn nhất gặp phải bậc đại năng, thì gay go rồi!" Đế Tuấn cũng là lần đầu làm cha, dù là hoàng giả của Yêu tộc, cũng không tránh khỏi lo lắng cho con cái.

"Ý của huynh trưởng ta hiểu, nhưng bây giờ mấy đứa cháu sắp hóa hình, đến Thang Cốc là lựa chọn tốt nhất!" Đế Tuấn cũng hiểu ý của Thái Nhất, tuy lúc này Yêu tộc hùng mạnh, mười con Kim Ô là con của Đế Tuấn cũng có thể hưởng một phần khí vận của Yêu tộc, nhưng muốn mười con Kim Ô này có tương lai tốt hơn, gửi đến Thang Cốc là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì trong Thang Cốc có Phù Tang Thụ, một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, đối với tu sĩ tu hành Hỏa chi đại đạo là bảo địa vô thượng.

Chưa đợi Đế Tuấn nghĩ xong, lại nghe Thái Nhất nói: "Để tránh Vu tộc biết, lần này ta sẽ trực tiếp dùng Hỗn Độn Chung hộ tống các cháu hạ giới, sau đó bố trí đại trận ở Thang Cốc, một mặt để bảo vệ chúng, mặt khác cũng là đề phòng mấy đứa cháu sau khi hóa hình chạy lung tung!

Như vậy huynh trưởng cũng không cần lo lắng nữa rồi chứ!" Thái

Nhất tuy ngày thường có chút lỗ mãng, nhưng là tồn tại được thai nghén từ mặt trời, tự nhiên cũng không phải hạng đơn giản.

Chỉ là Thái Nhất thường tin vào thực lực là trên hết, gặp chuyện cũng đều dùng sức mạnh để giải quyết, tự nhiên để lại cho mọi người ấn tượng bình thường.

Nghe xong lời của Thái Nhất, Đế Tuấn cũng có chút động lòng.

Tuy Đông Hải là đại bản doanh của Long tộc, quan hệ giữa Yêu tộc và Long tộc cũng không tốt lắm, nhưng Đế Tuấn cũng biết, sau lưng Long tộc là Chu Du.

Chu Du là đại đệ tử của Đạo Tổ, tự nhiên sẽ không ra tay với con của Đế Tuấn.

Dù Chu Du muốn tìm Đế Tuấn gây phiền phức cũng sẽ trực tiếp đến Thiên đình, về điểm này Đế Tuấn vẫn rõ.

Ngay lúc Đế Tuấn định lên tiếng, Hi Hòa cũng từ sau điện đi ra, trực tiếp nói với Thái Nhất: "Thúc thúc nói rất phải, ta thấy nên đưa mấy đứa nhỏ đến Thang Cốc càng sớm càng tốt, dù là Vu Yêu quyết chiến cũng không thể ra ngoài.

Chương 155

Như vậy dù chúng ta có biến hóa gì, mấy đứa nhỏ cũng không có nguy hiểm gì!" Hi Hòa là mẹ của mười con Kim Ô, tự nhiên là vì con cái mà suy nghĩ.

Bây giờ Vu Yêu quyết chiến sắp đến, Hi Hòa tự nhiên muốn mười con Kim Ô đến nơi an toàn.

Trong Thang Cốc có Phù Tang Thụ, một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, cũng là nơi được trời đất Hồng Hoang ưu ái.

Nếu một đám Kim Ô ở trong Thang Cốc, Hi Hòa cũng bớt đi vài phần lo lắng.

Hi Hòa khi kết hôn với Đế Tuấn, đã hiểu rõ mình đã là một thành viên của Yêu tộc.

Tranh đoạt giữa Vu và Yêu, mình cũng không thể vắng mặt, nhưng không muốn con mình cũng tham gia vào đại chiến.

Dù sao trong đại chiến Vu Yêu, đại năng vô số, với trình độ vừa mới ra đời hóa hình của mấy con Kim Ô nhỏ cũng không giúp được gì.

Hơn nữa trong đại chiến, mấy người cũng không thể toàn tâm bảo vệ, nên để Kim Ô tránh xa đại chiến là tốt nhất.

Nghe lời của Hi Hòa, Đế Tuấn cũng có chút trầm mặc.

Vu Yêu chi chiến không thể tránh khỏi, vì đây cũng là trận chiến quyết định xem Vu hay Yêu có thể xưng bá Hồng Hoang.

Hắn cũng hạ quyết tâm nói với Thái Nhất: "Mọi việc cứ theo kế hoạch của Thái Nhất đi!" Thái Nhất nghe vậy cũng gật đầu, "Tuân lệnh huynh trưởng!" Sau đó, Thái Nhất trực tiếp rời khỏi đại điện, đi

đến nơi ở của mười con Kim Ô.

Thấy Thái Nhất rời đi, Đế Tuấn cũng thở dài, nói với Hi Hòa: "Cũng khổ cho nàng rồi!" Hi Hòa gả cho Đế Tuấn, tuy cũng được hưởng một phần khí vận của Yêu tộc, nhưng cũng đã sinh cho Đế Tuấn mười con Kim Ô, thậm chí bây giờ còn phải tham gia vào Vu Yêu quyết chiến, Đế Tuấn cũng cảm thấy có chút đau lòng.

Hi Hòa thì mặt mày bình tĩnh, "Đã gả cho chàng, thì phải cùng chàng, bất kể sống chết!" Đế Tuấn cảm nhận được tình cảm sâu sắc của Hi Hòa, cũng không khỏi có chút vui mừng.

Hắn một tay kéo Hi Hòa, bàn bạc về chuyện của Kim Ô.

Phía bên này, Thái Nhất ra khỏi hậu điện, cũng trực tiếp đến đại điện nơi ở của mười con Kim Ô.

Nhìn mười con Kim Ô còn chưa hóa hình, mặt mày hiền từ.

Kim Ô tuy là con của Đế Tuấn, nhưng tình cảm của Thái Nhất đối với đám Kim Ô cũng vô cùng sâu đậm.

Y mở miệng nói với mười con Kim Ô: "Thúc thúc sẽ đưa các con đến nơi thích hợp ở hạ giới để tu luyện, các con phải chăm chỉ tu hành, sau khi hóa hình là có thể qua lại Thiên đình!" Nghe xong lời của Thái Nhất, mười con Kim Ô cũng kêu chí chóe, vô cùng náo nhiệt.

Kim Ô lúc này đã ra đời, có linh trí, chỉ là còn chưa hóa hình mà thôi.

Một lát sau, Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất xuất hiện, trực tiếp thu mười con Kim Ô vào trong.

Sau đó gọi một vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, bay về phía Tử Phủ Châu ở Đông Hải, nơi có Thang Cốc.

Từ sau khi Đông Vương Công bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận

giết chết, Tử Phủ Châu cũng trở thành địa bàn của Yêu tộc.

Yêu tộc cũng đã di dời vô số Yêu tộc đến đây, khiến cho Tử Phủ Châu hiện tại cũng là một cảnh tượng ồn ào.

Không lâu sau, Thái Nhất dẫn theo Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng đến nơi có Thang Cốc.

Y phất tay mở đại trận đã để lại trước đó, hai người trực tiếp đến chỗ Phù Tang Thụ.

Khi Thái Nhất đến, cũng trực tiếp thả mười con Kim Ô trong Hỗn Độn Chung lên Phù Tang Thụ.

Phù Tang Thụ là một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, mười con Kim Ô ở trên đó cũng có thể nhận được không ít lợi ích.

Thấy mười con Kim Ô đã bắt đầu hít thở chân hỏa trên Phù Tang Thụ, Thái Nhất cũng gật đầu.

Sau đó, y nói với vị Chuẩn Thánh Yêu tộc bên cạnh: "Sau này ngươi sẽ ở đây bảo vệ!

Đừng dễ dàng ra ngoài, Đông Hải là địa bàn của Long tộc, nhất định phải cẩn thận!" Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng vội vàng cúi người, "Thuộc hạ hiểu!" Sau đó, Thái Nhất lại luyện hóa lại đại trận trong Thang Cốc.

Thấy đại trận càng thêm vững chắc, trên mặt Thái Nhất cũng xuất hiện nụ cười.

Vì Thái Nhất biết có đại trận bên ngoài Thang Cốc bảo vệ, Chuẩn Thánh bình thường cũng không có cơ hội làm hại đến Kim Ô trong trận.

Mà mình để lại một vị Chuẩn Thánh cũng là để đảm bảo không có gì sai sót.

Sau đó, y nhìn sâu vào Kim Ô trên Phù Tang Thụ, bóng dáng cũng trực tiếp biến mất.

Chuẩn Thánh Yêu tộc thấy Thái Nhất rời đi, cũng tìm một chỗ trong trận, trực tiếp bắt đầu nhắm mắt tu hành.

Thao tác của Thái Nhất có thể qua mắt được vô số tồn tại ở Hồng Hoang, nhưng Thánh nhân luôn chú ý đến động tĩnh của Yêu tộc thì không thể không biết.

Giống như hai vị Thánh nhân Tây Phương đặc biệt quan tâm đến chuyện của Vu tộc.

Hai vị Thánh nhân Tây Phương tuy đã thành tựu Thánh nhân Thiên Đạo, nhưng đối với hai tộc Vu và Yêu vẫn vô cùng kiêng dè.

Thực sự là đại trận của hai tộc Vu và Yêu quá mạnh mẽ, dù là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, hay là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đều có năng lực uy hiếp đến Thánh nhân, cũng không thể không khiến hai người coi trọng.

Sau khi thành Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã mưu tính, làm thế nào để giảm bớt uy hiếp của đại trận Vu Yêu.

Cuối cùng quyết định tính kế trong bóng tối, muốn để Vu Yêu trong trận quyết chiến lưỡng bại câu thương, thậm chí đồng quy vu tận là tốt nhất.

Nhưng Vu Yêu không thể nào làm theo mưu tính của hai người, vì vậy hai người cũng đặc biệt quan tâm đến động tĩnh của hai tộc Vu và Yêu.

Tuy nhiên, Vu tộc có Bàn Cổ Điện tồn tại, có thể ngăn cản Thánh nhân tính toán, nên hai người đối với Vu tộc vẫn không có cách nào hay.

Yêu tộc tuy cũng có Thiên đình, nhưng Thiên đình rộng lớn vô

biên, cũng không giống như Bàn Cổ Điện của Vu tộc có thể che đậy như vậy, không ngăn được tầm mắt của Thánh nhân, nên hành động lần này của Thái Nhất cũng bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy rõ ràng.

Trong Linh Sơn Tây Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ngồi trong đạo trường, chỉ nghe giọng của Chuẩn Đề truyền đến: "Sư huynh, Thái Nhất đã đặt mười con Kim Ô ở Thang Cốc, hai người chúng ta đã vậy thì muốn thúc đẩy đại chiến Vu Yêu, thì cũng phải mưu tính một chút!" Tiếp Dẫn tự nhiên biết việc Thái Nhất làm, nhưng đối với lời của Chuẩn Đề cũng có chút không hiểu: "Sư đệ, hai người chúng ta tuy có tính toán này, nhưng mười con Kim Ô cũng không ảnh hưởng được bao nhiêu, không biết sư đệ có mưu tính gì?" Tiếp Dẫn tuy cũng không quan tâm đến thể diện, nhưng chuyện không có lợi thì sẽ không dễ dàng ra tay.

Lúc này nghe lời của Chuẩn Đề tự nhiên là không rõ lắm.

"Sư huynh sao lại còn chưa rõ?" Chuẩn Đề có chút cạn lời, sau đó tiếp tục nói: "Sư huynh có hiểu Kim Ô là gì không?" Vẻ nghi hoặc trên mặt Tiếp Dẫn càng đậm, "Sư đệ, cái này ai mà không biết, Kim Ô là con của Đế Tuấn và Hi Hòa, xem như là người kế vị của Yêu tộc!" Chuẩn Đề nghe xong lời của Tiếp Dẫn, cũng trực tiếp nói: "Sư huynh đã vậy thì biết Kim Ô là con của Đế Tuấn, Đế Tuấn và Thái Nhất đối với Kim Ô cũng vô cùng quan tâm, nếu không cũng sẽ không đặt những con Kim Ô này lên Phù Tang Thụ ở Thang Cốc.

Nếu mấy con Kim Ô này đối với Yêu tộc vô cùng quan trọng, thì hai người chúng ta không lâu nữa có thể mưu tính rồi!" Tiếp Dẫn nghe vậy, cũng có chút do dự, tuy không biết Chuẩn Đề cụ thể muốn mưu tính thế nào, nhưng tính kế mấy con Kim Ô chưa hóa hình, nói ra vẫn có chút mất thể diện.

Hắn liền nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ, hai người chúng ta tính kế mấy con Kim Ô còn chưa ra đời, có phải là không tốt lắm không!" Chuẩn Đề mặt mày nghiêm túc, "Sư huynh, huynh phải biết hai người chúng ta vì thành tựu Thánh nhân đã nợ vô số công đức, lập lời thề phải hưng thịnh Tây Phương ta, sao có thể có lòng nhân từ của đàn bà!

Nếu để một trong hai tộc Vu Yêu thành công xưng bá Hồng Hoang, dù hai người chúng ta đã là Thánh nhân, thì sự hưng thịnh của Tây Phương cũng biến thành bong bóng!" Tiếp Dẫn nghe vậy cũng bỏ đi do dự, tiếp tục hỏi Chuẩn Đề: "Ý của sư đệ, sư huynh hiểu rồi, vừa rồi đúng là sư huynh có chút nhân từ quá, vì đại kế của Tây Phương ta, tất cả đều có thể hy sinh.

Không biết sư đệ có mưu tính gì!" Chuẩn Đề thấy Tiếp Dẫn không còn do dự, cũng có chút vui mừng, sau đó cũng trực tiếp nói với Tiếp Dẫn về tính toán của mình: "Sư huynh hiểu tầm quan trọng của Kim Ô, vậy nếu Kim Ô vẫn lạc, Yêu tộc có tức giận đến mất kiểm soát không!" Nghe lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng có chút hiểu ra, hiểu được Chuẩn Đề muốn Yêu tộc mất đi lý trí.

"Sư đệ nói là để Yêu tộc điên cuồng, vậy làm thế nào để Vu tộc tham gia vào đó?" Thấy Tiếp Dẫn vẫn còn chút không hiểu, Chuẩn Đề tiếp tục giải thích: "Sư huynh nghĩ đúng rồi, Kim Ô nếu bị Vu tộc giết, thì trận chiến Vu Yêu tất sẽ là kết cục đồng quy vu tận.

Nhưng ngô không phải là để Vu tộc trực tiếp giết mấy con Kim Ô này, mà là để Kim Ô trước tiên tạo ra nhân quả, để Vu tộc không thể không ra tay giết Kim Ô!" Mắt Tiếp Dẫn sáng lên, sau đó tiếp tục nói: "Sư đệ mau nói, còn có mưu tính gì?" Chuẩn Đề cũng không úp mở, tiếp tục nói: "Sư huynh biết Kim Ô là hậu duệ của mặt trời, nếu để mười con Kim Ô đồng thời xuất hiện trên lãnh địa của Vu tộc sẽ là cảnh tượng gì!" Tiếp Dẫn lúc này cũng chìm vào trầm tư, với sự tính

toán của Thánh nhân tự nhiên có thể biết được cảnh tượng mười con Kim Ô đồng thời xuất hiện trên lãnh địa của Vu tộc.

Chương 156

Sau đó, Tiếp Dẫn không khỏi cảm khái: "Thập Kim Ô lâm thế, e rằng lãnh địa của Vu tộc sẽ biến thành một mảnh đất khô cằn.

Dù tu sĩ Vu tộc có thể chống đỡ, nhưng tộc nhân Vu tộc bình thường thì khổ rồi.

Nếu như vậy, thì Vu tộc thế tất phải để những con Kim Ô này vẫn lạc tại chỗ!

Như vậy, giữa Vu và Yêu sẽ không còn bất kỳ sự hòa hoãn nào nữa!

Sư đệ mưu kế hay!" Tiếp Dẫn cũng không khỏi tán thưởng kế hoạch của Chuẩn Đề, nhưng một lát sau, Tiếp Dẫn lại nghĩ đến điều gì đó, liền nói: "Sư đệ, kế hoạch này tuy rất hay, nhưng làm thế nào để Kim Ô đến được lãnh địa của Vu tộc, hai người chúng ta lại phải làm thế nào để hai tộc Vu Yêu không hay không biết mà trúng kế?" Tiếp Dẫn tuy cũng rất mong chờ được thấy cảnh tượng như vậy, nhưng cũng có chút không biết cụ thể phải làm thế nào, nên chỉ có thể hỏi kế lần nữa.

Chuẩn Đề cũng không giữ lại, trực tiếp nói ra điểm mấu chốt: "Sư huynh, hai người chúng ta đã thành tựu Thánh nhân, làm nhiễu loạn tư tưởng của mấy con Kim Ô vẫn là vô cùng đơn giản.

Chỉ là phải để Chuẩn Thánh trong Thang Cốc không phát hiện, để Kim Ô hiểu rõ Vu tộc là kẻ thù lớn của Yêu tộc, sau đó dụ dỗ Kim Ô đến Vu tộc là được!

Tuy cũng sẽ để lại một chút manh mối, nhưng không có kế sách nào là hoàn hảo.

Vu Yêu không có chứng cứ, lại có thể làm gì được hai người chúng ta!" "Hai người chúng ta chỉ cần tạm thời phá vỡ đại trận Thang Cốc, sau đó để Kim Ô sau khi ra đời từ đó thoát ra, thì chuyện sau đó cũng không liên quan gì đến hai người chúng ta." Nghe xong lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng một mặt bừng tỉnh, "Sư đệ thật là kế sách hay, như vậy hai người chúng ta cũng có thể thoát thân, ngồi chờ Vu Yêu lưỡng bại câu thương!" Chuẩn Đề cũng có chút đắc ý, phất tay, tiếp tục nói: "Kế này tuy hay, nhưng vẫn cần hai người chúng ta che đậy một chút, như vậy mới không có ai phát hiện hai người chúng ta cũng tham gia!" Tiếp Dẫn cũng gật đầu, tuy hai người đã là Thánh nhân chí tôn, nhưng đối mặt với đại trận Vu Yêu vẫn vô cùng kiêng dè.

Nếu để hai tộc Vu Yêu biết được đầu đuôi sự việc, e rằng sẽ trực tiếp đánh lên Linh Sơn, nên hai người hành sự tự nhiên cần phải cẩn thận hơn nữa.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn nói với Chuẩn Đề: "Nếu hai người chúng ta đã định kế hoạch, thì rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp thi hành đi!" Hai người nhìn nhau cười, bóng dáng trực tiếp biến mất trên Linh Sơn.

Không lâu sau, hai người cũng xuất hiện bên ngoài đại trận Thang Cốc.

Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn bên cạnh: "Sư huynh có thể che đậy Thiên Đạo ở nơi này, để ta đi dẫn dắt Kim Ô!" Tiếp Dẫn nghe vậy, cũng không khỏi nói một tiếng "Thiện!" Sau đó, Thánh nhân chi lực trên người Tiếp Dẫn tỏa ra, trực tiếp bao vây toàn bộ Thang Cốc.

Vài hơi thở sau, Chuẩn Đề cũng thấy Tiếp Dẫn gật đầu, cũng trực tiếp phái ra một tia Nguyên Thần chi lực, xuyên qua đại trận do Thái Nhất thiết lập, trực tiếp xuất hiện trên Phù Tang Thụ.

Thấy mười con Kim Ô nhỏ trên Phù Tang Thụ, Chuẩn Đề cũng không khỏi thầm nghĩ: "Đừng trách bần đạo, thực sự là các ngươi Yêu tộc đã chìm sâu vào đại kiếp, đáng lẽ phải vì sự hưng thịnh của Tây Phương mà hy sinh!" Ngay sau đó, luồng Nguyên Thần chi lực này, một hóa thành mười, trực tiếp chui vào Nguyên Thần của mười con Kim Ô.

Bên ngoài trận, cảm nhận được Nguyên Thần chi lực đã thành công đánh vào Nguyên Thần của Kim Ô, Chuẩn Đề cũng mặt mày vui vẻ.

Sau đó cùng Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, rồi lại biến mất không thấy.

Đương nhiên, việc hai người làm cũng không ai biết, dù sao Thánh nhân đã có thể che đậy Thiên Đạo.

Dù là Đế Tuấn cũng không thể suy diễn, tự nhiên sẽ không hiểu được tính toán của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, càng không rõ lúc này Kim Ô đã khác.

Ngay sau khi hai vị Thánh nhân Tây Phương mưu tính Kim Ô trong Thang Cốc, phía Vu tộc cũng có biến hóa, trong lòng Hậu Thổ có chút bối rối.

Thuở trước, khi các vị Thánh nhân trong Hồng Hoang thành đạo, Hậu Thổ đã có chút lo lắng, nhưng sau khi nghe lời của các vị Tổ Vu khác, tuy không hoàn toàn đồng tình nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì Hậu Thổ biết đại trận trấn tộc của Vu tộc có uy hiếp nhất định đối với Thánh nhân.

Chỉ là một tia sầu muộn trong lòng vẫn luôn quẩn quanh Hậu Thổ, khiến nàng có phần khó hiểu.

Vì vậy không lâu sau, Hậu Thổ cũng rời khỏi địa phận Vu tộc, bắt

đầu du lịch trong Hồng Hoang.

Các Tổ Vu còn lại cũng không hề lo lắng, Hậu Thổ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng thuộc tầng lớp đỉnh cao trong Hồng Hoang, không dễ gì gặp phải nguy hiểm.

Các Tổ Vu cũng thấy tâm tư Hậu Thổ khó yên, muốn để nàng du lịch đại địa Hồng Hoang để giải tỏa tâm sự.

Nhưng Hậu Thổ vẫn luôn bị nỗi sầu muộn trong lòng quấn lấy, cũng chỉ lang thang không mục đích trong Hồng Hoang.

Tuy lúc này trong Hồng Hoang, Vu Yêu không tái khởi chiến tranh, nhưng những va chạm nhỏ vẫn vô số.

Hơn nữa, ngoài tranh chấp Vu Yêu, trong Hồng Hoang cũng có vô số cuộc tranh đấu giữa các chủng tộc.

Hậu Thổ thấy vô số tu sĩ vẫn lạc, nhưng cũng không tham gia, chỉ lặng lẽ quan sát trong bóng tối.

Sau khi chứng kiến vô số sinh linh vẫn lạc, nguyên thần đều tiêu tán, Hậu Thổ cũng có chút cảm khái về sự yếu ớt của sinh mệnh.

Dù sao nếu không phải vì cuộc chiến Vu Yêu, Hậu Thổ cũng không muốn tham gia chiến tranh, mà đại chiến Vu Yêu lại không thể tránh khỏi, Hậu Thổ với tư cách là một trong các Tổ Vu, lại là trận cơ để Vu tộc tạo thành đại trận, đương nhiên không thể vắng mặt.

Hậu Thổ du lịch mấy năm, cảnh tượng vô số tu sĩ vẫn lạc cũng khiến Hậu Thổ lòng có điều cảm ngộ.

Là một tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, tự nhiên có thể nhìn thấy sự tồn tại của chân linh sau khi sinh linh vẫn lạc.

Nhìn những chân linh phiêu đãng giữa không trung, Hậu Thổ muốn biết chân linh của những sinh linh này sau khi chết rốt cuộc đã đi về

đâu.

Lập tức, nàng liền đi theo những chân linh đã chết này, từ từ tiến về phía Huyết Hải.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng cũng tồn tại chân linh, trước đây Hậu Thổ không để ý đến những điều này.

Bây giờ thấy chân linh của những sinh linh vẫn lạc này mà tâm sinh cảm ngộ, đương nhiên muốn biết chân linh của chúng nhân Vu tộc đã đi về đâu.

Chân linh không có ý thức, cũng không tồn tại pháp lực, chỉ có thể bị Thiên Đạo Hồng Hoang quy hoạch.

Hậu Thổ cũng đi theo suốt đường, cuối cùng đến Huyết Hải.

Khi đến Huyết Hải, Hậu Thổ nhìn thấy vô số chân linh của sinh linh trôi nổi giữa biển máu, trong lòng cũng dâng lên mấy phần thê lương, bởi vì Hậu Thổ nghĩ đến sau này mình cũng có khả năng trở thành một trong vô số chân linh này.

Dù sao thân ở trong Hồng Hoang, không ai có thể bảo đảm mình sẽ tồn tại cùng Hồng Hoang, đương nhiên trừ mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Hơn nữa Vu tộc lúc này, còn tồn tại đại địch là Yêu tộc, thực lực hai tộc Vu Yêu tương đương, Vu tộc lúc này cũng không có phần thắng chắc chắn.

Thực sự là tốc độ phát triển của Yêu tộc quá nhanh, ban đầu Vu tộc còn có thể dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể đè nén khí thế của Yêu tộc.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, cũng như khí vận Yêu tộc tăng lên, bây giờ Vu tộc muốn chiến thắng Yêu tộc cũng ngày càng khó khăn.

Điều này cũng khiến Hậu Thổ càng thêm phiền lòng, dù sao nếu Vu tộc chiến bại, với tâm tính của các Tổ Vu, e rằng sẽ trực tiếp đồng quy vu tận với Yêu tộc, Hậu Thổ tự nhiên không muốn nhìn thấy cảnh này xảy ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hậu Thổ cũng càng thêm khó chịu.

Và ngay lúc này, vô số chân linh trên Huyết Hải cũng bắt đầu biến hóa, thu hút sự chú ý của Hậu Thổ.

Chỉ thấy vô số chân linh trên Huyết Hải giao dệt vào nhau tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, hướng thẳng về phía Hậu Thổ, phảng phất như đang triệu hoán nàng.

Mà Hậu Thổ cũng lòng có cảm ứng, phi thân trực tiếp đi vào trong vòng xoáy do vô số chân linh giao dệt thành.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên Hậu Thổ xuất hiện, Minh Hà, chủ nhân Huyết Hải, đã biết được sự có mặt của nàng.

Dù sao chuyến đi lần này cũng không phải là vô ích, thấy Hậu Thổ xuất hiện, trong lòng Minh Hà lại thêm mấy phần kính ý đối với Chu Du.

"Không hổ là Thánh nhân chí tôn, ngay cả việc Hậu Thổ sẽ đến Huyết Hải cũng biết trước!" Mà Minh Hà thấy sự biến hóa của chân linh trên Huyết Hải, cũng như biểu hiện của Hậu Thổ, dứt khoát cũng mở ra đại trận Huyết Hải, để Hậu Thổ có thể trực tiếp tiến vào trong Huyết Hải.

Hậu Thổ đang chìm đắm trong biến hóa của chân linh nên không hề nhận ra sự thay đổi của Huyết Hải, còn tưởng rằng Huyết Hải vốn là như vậy, không có bất kỳ trở ngại nào.

Chương 157

Thực tế, bất kỳ nơi nào trong Huyết Hải đều bị Minh Hà cảm nhận được, và với tư cách là chủ nhân Huyết Hải, Minh Hà tự nhiên sẽ không dễ dàng để người ngoài tiến vào Huyết Hải.

Chỉ là ngay khoảnh khắc Hậu Thổ đến Huyết Hải, đã giải khai đại trận Huyết Hải.

Cùng với việc Hậu Thổ tiến vào vòng xoáy do chân linh tạo thành, vô số chân linh cũng hội tụ về phía vòng xoáy.

Đến trong vòng xoáy chân linh, Hậu Thổ cũng thấy được vô số biến hóa của chân linh, lập tức chìm vào trong cảm ngộ.

Dù sao Hậu Thổ là Thổ Chi Tổ Vu, đối với đạo luân hồi của đại địa cũng sớm đã có hiểu biết.

Chỉ là giống như nhiều đại năng Hồng Hoang khác, không rõ luân hồi rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào.

Cho đến bây giờ Hậu Thổ đến trên Huyết Hải, thấy vô số chân linh, cũng có điều cảm ngộ.

Dần dần, Hậu Thổ cũng chìm đắm trong cơn đốn ngộ này.

Mà Minh Hà thấy Hậu Thổ đốn ngộ cũng trực tiếp khởi động đại trận Huyết Hải, hơn nữa là khởi động toàn bộ uy lực của đại trận.

Trước đó Minh Hà đã được Chu Du chỉ điểm, hiểu rõ tình huống này của Hậu Thổ, sau này nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ khởi động đại trận cũng là để Hậu Thổ có thể an nhiên ngộ đạo, không bị quấy rầy.

Thời gian trôi qua, Hậu Thổ cũng dần dần minh ngộ được chân ý

của luân hồi, chỉ là lúc này vẫn chưa nghĩ đến việc thân hóa luân hồi mà thôi.

Mà cùng với sự hiểu biết về chân lý luân hồi, một nghi vấn cũng xuất hiện trong đầu Hậu Thổ.

Đó chính là sau khi sinh linh vẫn lạc, chân linh không hề có phương tiện để luân hồi, chỉ có thể theo thời gian trôi đi mà từ từ tiêu tán.

Cho đến khi chân linh hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa Hồng Hoang, ấn ký của sinh linh đó cũng sẽ biến mất.

Giống như lời người đời sau nói, một người thật sự chết đi, chính là khi không còn ai nhớ đến.

Mà trong Hồng Hoang, sau khi sinh linh vẫn lạc vẫn còn chân linh tồn tại, nếu chân linh tiêu tán, vậy cũng không còn ấn ký tồn tại trên thế gian.

Đương nhiên, với sự tồn tại của Chuẩn Thánh, có thể trực tiếp hủy diệt chân linh của tu sĩ cấp thấp.

Lĩnh ngộ được những điều này cũng khiến Hậu Thổ vô cùng cảm thương, bởi vì Hậu Thổ nghĩ đến nỗi khổ của việc làm chân linh, mạo hiểm tiêu tán, chờ đợi một tia luân hồi.

Và nếu một ngày nào đó chân linh của mình tiêu tán, vậy trong Hồng Hoang cũng không còn ấn ký thuộc về mình.

Dường như là để Hậu Thổ cảm ngộ được những điều này, khi Hậu Thổ vì sự tiêu tán của chân linh mà cảm thương, vô số chân linh cũng khôi phục lại sự bình tĩnh, vòng xoáy do chân linh tạo thành cũng dần dừng lại.

Lúc này Hậu Thổ cũng tiến vào một cảnh giới huyền diệu khó tả, khí chất cả người cũng đã thay đổi rất lớn.

Hậu Thổ trước đây tuy lòng mang thiện ý, nhưng dù sao cũng là thân Tổ Vu dựa vào sát khí tu hành.

Cho nên cả người cũng khiến người ta nhìn mà e ngại, bây giờ Hậu Thổ thì toàn thân toát lên vẻ nhu hòa, khiến người ta tâm thần hướng về.

Đương nhiên bây giờ không có người khác, chỉ có một chủ nhân Huyết Hải là Minh Hà.

Minh Hà thấy được sự thay đổi của Hậu Thổ, ánh mắt xưa nay hung ác cũng trở nên từ hòa hơn một chút.

Điều này cũng khiến Minh Hà trong lòng kinh ngạc, bởi vì Minh Hà biết đây là sự thay đổi không tự chủ của mình sau khi nhìn thấy Hậu Thổ.

Đối với sự cảm ngộ của Hậu Thổ càng thêm tò mò, Minh Hà thực sự không biết tại sao Hậu Thổ lại có sự thay đổi như vậy!

Phải biết rằng Hậu Thổ bây giờ chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn mình nhờ công đức tạo ra tộc A Tu La, đã thành công tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có thể khiến mình bất tri bất giác sinh ra sự thay đổi lớn như vậy, đương nhiên khiến Minh Hà có chút kinh sợ, dù sao năng lực này của Hậu Thổ thực sự có chút biến thái.

Nếu như mình và Hậu Thổ xảy ra tranh đấu, e rằng chưa đợi mình ra tay, chỉ cần nhìn thấy Hậu Thổ, cũng đã mất đi ý nghĩ tranh đấu, có thể thấy được sự lợi hại trong việc cảm nhiễm khí chất của Hậu Thổ lúc này.

Không lâu sau, khi Minh Hà vẫn còn đang kinh ngạc, Hậu Thổ cũng mở hai mắt ra, chỉ là trong đôi mắt cũng có một tia không nỡ.....

Hậu Thổ đã tỉnh lại từ trong cảm ngộ, cũng đã rõ ràng sứ mệnh

của mình ở đâu.

Đó chính là cần phải lấy thân hóa luân hồi, từ nay không còn là Tổ Vu.

Tuy hiểu rõ tương lai của mình, nhưng Hậu Thổ lúc này vẫn có chút do dự.

Dù sao không lâu sau chính là quyết chiến Vu Yêu, nếu mình bây giờ thân hóa luân hồi, vậy tình cảnh của Vu tộc sẽ đáng lo ngại.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần tinh huyết chi lực của mười hai Tổ Vu mới có thể hình thành, nếu thiếu Hậu Thổ, Thổ Chi Tổ Vu này, vậy đại chiến trấn tộc của Vu tộc sẽ mất đi tác dụng.

Hậu Thổ cũng vì nghĩ đến những điều này mới có chút do dự, nhưng Hậu Thổ cũng rõ ràng việc mình thân hóa luân hồi là do Đại Đạo đã định.

Dù là chính mình cũng không thể từ chối, huống hồ Hậu Thổ cũng không có ý định kháng cự.

Bản thân Hậu Thổ vốn không thích tranh đấu, vô số chân linh trong Huyết Hải cũng khiến Hậu Thổ cảm xúc rất nhiều.

Đã có cơ hội thành tựu Hồng Hoang, Hậu Thổ cũng không bận tâm đến việc mình vẫn lạc, chỉ là không thể đối mặt với chúng Tổ Vu của Vu tộc mà thôi.

"Xin hãy tha thứ cho Hậu Thổ!" Trong lòng mặc niệm hồi lâu, Hậu Thổ cuối cùng cũng có quyết định.

Vận chuyển toàn thân khí huyết, sau đó đem huyết Tổ Vu khuếch tán ra ngoài.

Chốc lát sau, cả người Hậu Thổ cũng bị khí huyết nồng đậm bao phủ.

Minh Hà trong Huyết Hải thấy Hậu Thổ có hành động như vậy cũng có chút ngạc nhiên, cũng không rõ Hậu Thổ muốn làm gì.

Nhưng Minh Hà tuy là chủ nhân Huyết Hải, nhìn thấy khí huyết chi lực của Hậu Thổ cũng vô cùng cảm khái.

Mười hai Tổ Vu hợp lực có thể tạo thành chân thân Bàn Cổ, có thể thấy được sự hùng hậu của khí huyết toàn thân Hậu Thổ.

Không lâu sau, chỉ thấy khí huyết toàn thân Hậu Thổ cũng đều tiêu tán không thấy, chỉ còn lại một giọt tinh huyết lơ lửng trước người Hậu Thổ.

Minh Hà thấy giọt tinh huyết xuất hiện trước người Hậu Thổ, liền cũng rõ ràng giọt máu này chính là tinh huyết Tổ Vu.

Dù sao trên tinh huyết tỏa ra vô tận đạo vận của Thổ, thậm chí còn khiến Huyết Hải có chút khao khát.

Cùng với việc Hậu Thổ ép ra tinh huyết Tổ Vu, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch vô cùng.

Vu tộc không tu nguyên thần chỉ tu nhục thân, tinh huyết Tổ Vu chính là căn bản của Vu tộc.

Mà Hậu Thổ biết rõ sứ mệnh của mình, nhưng để Vu tộc có thể tạo thành đại trận, vẫn ép ra tinh huyết Tổ Vu, để lại cho Vu tộc.

Chương 158

Vu tộc có tinh huyết của Hậu Thổ, cộng thêm nội tình của Vu tộc, việc bồi dưỡng ra một Tổ Vu mới cũng có hy vọng rất lớn.

Chỉ là Tổ Vu thay thế Hậu Thổ lại vĩnh viễn không đạt đến tầng thứ của Hậu Thổ, bởi vì mười hai Tổ Vu là do Đại Đạo sinh ra.

Đương nhiên Hậu Thổ cũng rõ ràng những điều này, cũng chỉ mong rằng Tổ Vu mới sinh có thể thay thế mình tạo thành đại trận Vu tộc là được.

Mà Minh Hà ở phía dưới tuy không biết suy nghĩ của Hậu Thổ, nhưng thấy Hậu Thổ ép ra tinh huyết liền biết Hậu Thổ tất nhiên có mưu tính gì đó.

Còn chưa đợi Minh Hà suy nghĩ sâu xa, đã nghe thấy giọng nói của Hậu Thổ truyền đến tai Minh Hà.

"Minh Hà đạo hữu, sau này xin hãy giao giọt tinh huyết này cho Vu tộc!" Minh Hà vẻ mặt ngơ ngác, hiển nhiên là không ngờ mình đã bị Hậu Thổ phát hiện.

Thực tế, Hậu Thổ sau khi cảm ngộ chân linh hữu thành, cảnh giới đã có đột phá.

Nhờ vào những chân linh vô cùng vô tận này, tự nhiên có thể cảm nhận được sự tồn tại của Minh Hà.

Hậu Thổ cũng hiểu rõ Minh Hà không có tâm tư gì khác, dù sao mình đến Huyết Hải tham ngộ, Minh Hà cũng vẫn luôn không ra tay.

"Hậu Thổ đạo hữu, vì sao lại nguyện ý tin tưởng ta?" Minh Hà trong lòng cũng có điều không hiểu, dù sao danh tiếng của mình cũng không tốt lắm.

Tuy mình đã nghe theo sự sắp đặt của Chu Du, nhưng Hậu Thổ lại không biết chuyện này.

"Minh Hà đạo hữu từ lúc ta xuất hiện đã vẫn luôn âm thầm bảo vệ, ta cũng là lúc có điều cảm ngộ mới phát hiện.

Nếu Minh Hà đạo hữu mặc cho ta cảm ngộ cơ duyên trong Huyết Hải, vậy chứng tỏ Minh Hà đạo hữu đối với ta không có ác ý!" Nghe đến đây, Minh Hà cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mình là một Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu bị Hậu Thổ, một Chuẩn Thánh hậu kỳ, trực tiếp phát hiện, nói ra cũng có chút mất mặt.

Hậu Thổ có điều cảm ngộ, cảnh giới tăng lên mới phát hiện mình, điều này mới hợp lý.

"Mong Hậu Thổ đạo hữu biết cho, Minh Hà cũng là thụ người nhờ vả!" Nghe xong lời của Minh Hà, Hậu Thổ cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì mình đến Huyết Hải cũng là do Đại Đạo trong cõi u minh dẫn lối, lại có người biết được!

Hơn nữa có thể khiến Minh Hà, một Chuẩn Thánh đỉnh phong, nghe theo, chẳng lẽ là vị Thánh nhân nào đó biết được sứ mệnh của mình?

Cũng vội vàng hỏi: "Không biết là vị Thánh nhân nào, lại có thể tìm được Minh Hà đạo hữu ngài?" Minh Hà nghe vậy, trực tiếp đáp lại: "Xin Hậu Thổ đạo hữu lượng thứ, đợi đến khi ngài làm xong việc tự nhiên sẽ biết!" Hậu Thổ nghe xong lời của Minh Hà, tuy trong lòng có nhiều điều không hiểu, nhưng lúc này cũng không hỏi nữa.

Bởi vì Hậu Thổ hiểu rõ Minh Hà đã nói như vậy, thì bây giờ sẽ không nói cho mình.

Lập tức cũng thở dài một hơi, gác lại tâm tư, trực tiếp ném giọt

tinh huyết Tổ Vu trước người cho Minh Hà.

Thấy Minh Hà nhận lấy tinh huyết Tổ Vu, Hậu Thổ cũng nhắm hai mắt lại, toàn thân ý luân hồi tỏa ra, chuẩn bị lấy thân hóa luân hồi.

Và ngay lúc Hậu Thổ tỏa ra ý luân hồi, bầu trời trên Huyết Hải cũng bắt đầu sinh ra biến hóa.

Luân Hồi Đại Đạo hiển hiện ra, sau đó cùng với chân ý luân hồi trên người Hậu Thổ tương hỗ hô ứng, tu vi của Hậu Thổ cũng tăng lên nhanh chóng.

Nhìn thấy cảnh này xuất hiện, Minh Hà trên Huyết Hải cũng trợn to hai mắt.

Không ngờ Hậu Thổ cảm ngộ ý luân hồi, lại có được sự tăng tiến như vậy, e rằng sắp thành Thánh rồi.

Lúc này Minh Hà cũng nhớ lại lời của Chu Du, lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, bởi vì Minh Hà biết trong Hồng Hoang có rất nhiều người không muốn để Hậu Thổ thành đạo... ...

Đương nhiên dị tượng trong Huyết Hải cũng bị vô số đại năng Hồng Hoang cảm nhận được.

Trong đó, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân thấy Luân Hồi Đại Đạo xuất hiện cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy mấy người đã đem nguyên thần của mình ấn vào trên Thiên Đạo, hiểu rõ luân hồi Hồng Hoang cuối cùng sẽ xuất hiện, nhưng cũng không biết rốt cuộc là hình thành như thế nào.

Cho đến bây giờ Luân Hồi Đại Đạo hiển hiện thế gian, mấy vị Thánh nhân cũng đem tầm mắt nhìn về phía Huyết Hải, cuối cùng cũng thấy được Hậu Thổ trên Huyết Hải.

Mấy người vốn tưởng rằng trên Huyết Hải xuất hiện dị thường,

là Minh Hà có điều cảm ngộ, nhưng bây giờ lại thấy Hậu Thổ, điều này khiến mấy người cũng có chút ngạc nhiên.

Dù sao Tổ Vu không tu nguyên thần, một là không ngờ Hậu Thổ lại có thể cảm ngộ Luân Hồi Đại Đạo, hai là mọi người biết Hậu Thổ dựa vào luân hồi cũng tất nhiên sẽ thành tựu Địa Đạo Thánh nhân.

Nếu để Vu tộc có thêm một vị Thánh nhân, vậy Thiên Đạo Thánh nhân của mình sẽ hoàn toàn không có cơ hội chúa tể Hồng Hoang.

Dù sao Tổ Vu của Vu tộc bây giờ dựa vào tu vi Chuẩn Thánh tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã có thể uy hiếp đến Thánh nhân.

Nếu một trong các Tổ Vu là Hậu Thổ thành đạo, vậy chẳng phải Thánh nhân cũng phải ở dưới Vu tộc sao, điều này khiến Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đám người không thể chấp nhận.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vừa mới mưu đồ Kim Ô của Yêu tộc, càng không muốn thấy cảnh tượng như vậy xuất hiện.

Cũng lặng lẽ vận chuyển thánh lực, chuẩn bị nhân lúc Hậu Thổ thành đạo mà phát ra một kích.

Chuyện luân hồi, mấy vị Thánh nhân không thể ngăn cản, bởi vì mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này hiểu rõ, luân hồi xuất hiện là do Đại Đạo đã định, cho nên mấy người cũng chỉ muốn ngăn cản Hậu Thổ thành Thánh.

Mà bên phía Vu Yêu cũng đều thấy được dị tượng trên Huyết Hải, cũng phát hiện ra thân ảnh của Hậu Thổ.

Vu tộc tuy không rõ vì sao Hậu Thổ lại vào lúc này cảm ngộ luân hồi, nhưng Vu tộc cũng biết Hậu Thổ cảm ngộ Luân Hồi Đại Đạo, vậy là có cơ hội thành Thánh, cho nên cũng vô cùng kích động.

Nhưng Vu tộc bây giờ không rõ luân hồi ra đời, cần Hậu Thổ lấy

thân hóa thành.

Đế Giang triệu tập các Tổ Vu đến, trực tiếp mở miệng: "Hậu Thổ sắp thành đạo, Yêu tộc nhất định sẽ không trơ mắt nhìn Vu tộc ta xuất hiện Thánh nhân, lúc này chúng ta nhất định phải phòng ngừa Yêu tộc ra tay!" Các Tổ Vu khác ban đầu biết Hậu Thổ sắp thành Thánh cũng đều vẻ mặt vui mừng.

Lúc này nghe xong lời của Đế Giang cũng vẻ mặt nghiêm túc, ai nấy đều xoa tay mài nắm đấm, muốn cùng Yêu tộc một trận.

Trợ lực cho Hậu Thổ thành tựu Thánh nhân, mọi người cũng biết Vu tộc có thêm một vị Thánh nhân, sẽ có lợi ích lớn đến mức nào.

Nhưng Hậu Thổ lúc này lĩnh ngộ Luân Hồi Đại Đạo tăng lên cảnh giới, chỉ là để hóa ra luân hồi tốt hơn.

Dù sao Hậu Thổ sau khi đốn ngộ đã hiểu rõ sứ mệnh của mình chính là lấy thân hóa luân hồi.

Đã lấy thân hóa luân hồi, vậy Hậu Thổ chính mình cũng không nghĩ đến việc sống sót... ...

Ngay khi chúng nhân Vu tộc đang nghiêm trận chờ đợi, Yêu tộc trong Thiên Đình cũng đang nghị luận.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn ngồi cao trên đế vị, vẻ mặt nghiêm túc, nói với chúng nhân Yêu tộc: "Tổ Vu Hậu Thổ cảm ngộ đạo luân hồi, e rằng sắp đột phá thành tựu Thánh nhân, Yêu tộc ta nhất định phải ngăn cản!

Nhưng Đạo Tổ có lời, quyết chiến Vu Yêu của chúng ta chưa đến lúc, chư vị có cao kiến gì không?" Nghe xong lời của Đế Tuấn, chúng nhân Yêu tộc cũng có chút do dự, chúng nhân Yêu tộc vô cùng lo lắng sau khi Hậu Thổ thành Thánh sẽ bất lợi cho Yêu tộc.

Chương 159

Nhưng Đạo Tổ Hồng Quân trước đó có lời, quyết chiến Vu Yêu phải đợi đến thời gian mới có thể bắt đầu, cho nên mọi người có chút bối rối.

Nhưng quyết chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, bây giờ Yêu tộc vẫn chưa có phần thắng chắc chắn.

Nếu Hậu Thổ trở thành Thánh nhân, vậy Yêu tộc chỉ còn lại con đường bại vong.

Yêu tộc là đối thủ cũ của Vu tộc tự nhiên hiểu rõ.

Nếu đại trận Vu tộc có một vị Thánh nhân gia trì, vậy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc e rằng không có một tia thắng toán nào.

"Khải bẩm bệ hạ, lời Đạo Tổ nói là quyết chiến Vu Yêu, bây giờ nếu Hậu Thổ thành Thánh, vậy quyết chiến Vu Yêu cũng không còn cần thiết nữa, huống hồ bây giờ Yêu tộc ta chỉ là ngăn cản Hậu Thổ thành đạo, cũng không tính là vi phạm lời Đạo Tổ nói." Bạch Trạch dưới điện cũng vội vàng tiến lên.

Nghe xong lời của Bạch Trạch, Đế Tuấn cũng âm thầm gật đầu.

Dù sao Yêu tộc vì lời Đạo Tổ nói, cũng là vì đại kế của Yêu tộc, không thể không ra tay ngăn cản Hậu Thổ thành đạo.

Lúc này Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn cũng nói: "Vu tộc chắc chắn sẽ toàn lực ngăn cản Yêu tộc ta, trì hoãn sẽ sinh biến, huynh trưởng không cần suy nghĩ nhiều, chúng ta nên mau chóng bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Bây giờ Vu tộc thiếu đi Hậu Thổ, Tổ Vu này, cũng không còn át chủ bài.

Vậy lúc này đến lượt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc hiển uy.

Đế Tuấn cũng đã quyết tâm, lập tức nói với chúng nhân Yêu tộc: "Truyền lệnh cho chúng nhân Yêu tộc mau chóng tạo thành đại trận, ngăn cản Hậu Thổ thành Thánh!" Chúng nhân Yêu tộc trong điện cúi đầu bái lạy, sau đó nhanh chóng tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên Thiên Đình, hướng thẳng về phía Huyết Hải.

Cảm nhận được khí tức của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, chúng nhân Vu tộc cũng rõ ràng Yêu tộc không phải là trơ mắt nhìn Vu tộc có thêm một vị Thánh nhân.

Vội vàng cấp tốc đến bên ngoài Huyết Hải, chuẩn bị cứng rắn chống lại Yêu tộc, trợ lực cho Hậu Thổ thành đạo.

Không lâu sau, đại trận Yêu tộc đã hoàn thành, Đế Tuấn đám người nhìn khí tức của Hậu Thổ trong Huyết Hải dần dần tăng lên, trực tiếp hạ lệnh đại trận công kích.

Trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô số sức mạnh tinh thần bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hấp thu, sau đó dần dần hóa thành từng đạo tinh quang.

Dưới sự chỉ huy của Đế Tuấn điên cuồng bắn xuống Huyết Hải.

Chúng nhân trong Huyết Hải cũng đều cảm nhận được thế công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, cũng có chút kinh hãi.

Việc Yêu tộc không muốn thấy Hậu Thổ thành đạo là điều hiển nhiên, nhưng mọi người không ngờ Yêu tộc lại trực tiếp như vậy.

Không một chút che giấu, trực tiếp thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận công kích.

Phải biết trước đó Đạo Tổ đã nói rất rõ ràng, lúc này cách thời gian vạn năm còn không ít thời gian, Yêu tộc lại trực tiếp vi phạm

mệnh lệnh của Đạo Tổ.

Nhưng mọi người tuy không ngờ Yêu tộc trực tiếp ra tay, nhưng cũng rõ ràng Yêu tộc sẽ không trơ mắt nhìn Vu tộc xuất hiện một vị Thánh nhân.

Dù sao Vu tộc có Thánh nhân, vạn năm thời gian đến, Yêu tộc vẫn sẽ thất bại, cho nên Yêu tộc cũng nhân lúc này trực tiếp ra tay ngăn cản Hậu Thổ.

Vu tộc bên ngoài Huyết Hải thấy tinh quang của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sắp rơi xuống cũng vô cùng lo lắng, chúng nhân Vu tộc cũng đều rõ ràng dụng tâm của Yêu tộc.

Lúc này cũng là thời khắc quan trọng Hậu Thổ thành Thánh, nếu để Yêu tộc can thiệp đến việc Hậu Thổ thành Thánh, vậy Vu tộc sẽ tổn thất thảm trọng.

Lập tức, đông đảo Tổ Vu nhao nhao đến giữa không trung trên Huyết Hải, chuẩn bị trực tiếp chặn lại đại trận Yêu tộc.

Nhưng lúc này Hậu Thổ đang ở trong Huyết Hải, Vu tộc không có cách nào tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, làm sao là đối thủ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Đến khi tinh quang rơi xuống, một đám Tổ Vu tuy vận chuyển toàn thân khí huyết chi lực toàn lực phòng ngự, nhưng vẫn bị tinh quang do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tạo thành trực tiếp đánh thành trọng thương.

Nếu không phải mục tiêu của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không phải là mấy vị Tổ Vu, e rằng mấy vị Tổ Vu này đã bỏ mạng tại chỗ.

Phải biết rằng một kích toàn lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngay cả Thánh nhân cũng phải lui tránh.

Các Tổ Vu bị đại trận Yêu tộc đánh lui cũng không còn sức chống đỡ, chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số tinh quang rơi xuống Huyết Hải.

Ai nấy đều thần sắc ngưng trọng, đối với Yêu tộc hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người đều có thể tưởng tượng được khi mạn thiên tinh quang này rơi xuống, Hậu Thổ dù không chết cũng sẽ trọng thương, làm sao có thể còn có cơ hội tấn thăng.

Mà Minh Hà trong Huyết Hải nhìn công kích của Yêu tộc rơi xuống, thần sắc cũng vô cùng căng thẳng, trong lòng cũng có chút hối hận, sao lại đồng ý với Chu Du.

Phải biết rằng tuy mình đã tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đối mặt với một kích toàn lực của đại trận Yêu tộc vẫn không có năng lực phản kháng gì.

Nhưng bây giờ đã được Chu Du ban cho cơ duyên, lại đồng ý với Chu Du, Minh Hà cũng không dám lùi bước.

Đại trận Yêu tộc tuy mạnh, nhưng cũng sẽ không khiến mình vẫn lạc, nhưng Chu Du lại là Thánh nhân chí tôn, Minh Hà không muốn bị một vị Thánh nhân để mắt đến.

Lập tức cũng gọi ra cực phẩm tiên thiên linh bảo của mình là Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Sau đó mình cầm A Tỳ, Nguyên Đồ lao lên trên Huyết Hải.

Minh Hà đến trên không Huyết Hải, trực tiếp đặt Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên ở không xa trên đỉnh đầu Hậu Thổ.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía vô số tinh quang sắp đến.

Ngay lúc Minh Hà vận chuyển thánh lực, chuẩn bị phòng ngự.

Lại thấy vô số tinh quang của đại trận Yêu tộc bị Luân Hồi Đại

Đạo trên bầu trời trực tiếp hấp thu, sau đó biến mất không thấy.

Tình huống này cũng khiến vô số người có mặt tại hiện trường ngẩn ngơ, không ngờ một kích toàn lực của Yêu tộc, lại kết thúc một cách kịch tính như vậy.

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong bóng tối cũng có chút kinh ngạc.

Mà điều mọi người không biết là, Hậu Thổ lúc này cũng đang ở thời khắc quan trọng, Đại Đạo không thể trơ mắt nhìn Hậu Thổ ứng kiếp xảy ra chuyện gì.

Trước đó Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa đến gần Huyết Hải, cho nên Luân Hồi Đại Đạo cũng không có động tác gì.

Chỉ là Vu tộc lo lắng, đi trước một bước ra tay ngăn cản.

Mà khi công kích đến gần Huyết Hải, Luân Hồi Đại Đạo cũng trực tiếp hấp thu vô số tinh quang.

Đại Đạo chí công, cũng không có tình cảm.

Nhưng Hậu Thổ vì Hồng Hoang mà hy sinh lớn như vậy, tự nhiên sẽ không bị tổn thương gì.

Ngay cả Chu Du ẩn náu trong Huyết Hải khi thấy cảnh này cũng có chút ngạc nhiên, bởi vì Chu Du cũng không ngờ lại như vậy.

Thực ra, sớm từ lúc Hậu Thổ đến Huyết Hải, Minh Hà đã thông báo cho Chu Du.

Chu Du cũng trực tiếp xuất hiện ở nơi sâu nhất trong Huyết Hải, ngay cả Minh Hà cũng không biết.

Chương 160

Chu Du cũng lo lắng mấy vị Thánh nhân này sẽ trực tiếp ra tay, cho nên vẫn luôn ẩn náu trong bóng tối.

Đương nhiên Chu Du cũng nhận ra sự tồn tại của chúng nhân Vu tộc cũng như Trấn Nguyên Tử.

Cùng với sự biến mất của tinh quang đại trận Yêu tộc, chúng nhân Yêu tộc cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao đây đã là át chủ bài cuối cùng của Yêu tộc, nếu điều này cũng không thể ngăn cản Hậu Thổ, vậy Yêu tộc cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hậu Thổ thành đạo.

Toàn bộ Thiên Đình cũng chìm vào trong im lặng.

Và ngay lúc này, mấy vị Thánh nhân cũng không nhịn được nữa, vốn đang nhìn khí tức của Hậu Thổ không ngừng tăng lên, đã chuẩn bị ra tay.

Nhưng nhìn Yêu tộc tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mấy người cũng không ra mặt.

Bây giờ thấy Yêu tộc thất bại, mấy người tự nhiên lại nảy sinh tâm tư.

Tuy tinh quang đại trận Yêu tộc bị Luân Hồi Đại Đạo hấp thu, nhưng mấy vị Thánh nhân là tồn tại Hỗn Nguyên.

Tự nhiên có thể tránh được Luân Hồi Đại Đạo, trực tiếp công kích bản thể của Hậu Thổ.

Dù sao Luân Hồi Đại Đạo tuy thuộc một trong các Đại Đạo, nhưng không phải là Đại Đạo, mấy vị Thiên Định Thánh nhân có Thiên Đạo che đậy, tự nhiên không sợ.

Lập tức chúng nhân trong Huyết Hải liền nghe thấy một tiếng đạo âm truyền đến, trong Huyết Hải đột nhiên sinh ra một đạo thánh lực, trực tiếp lao về phía Hậu Thổ... ...

Minh Hà trong Huyết Hải vô cùng may mắn, cũng là vì tinh quang của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không rơi xuống, nếu không mình đã thiệt to rồi.

Nhưng chưa đợi Minh Hà hoàn hồn, lại cảm nhận được thánh lực xuất hiện không xa trước người Hậu Thổ.

Minh Hà kinh hãi, lập tức vội vàng đến trước thánh lực.

A Tỳ Nguyên Đồ múa bay lên, trực tiếp chặn lại đạo thánh lực này.

Có thể thành công chặn lại đạo thánh lực này, cũng là nhờ vào uy lực của cực phẩm linh bảo.

Mà sau khi thánh lực tiêu tán, Minh Hà cũng lùi lại từng bước.

Bởi vì Minh Hà tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chặn lại đạo thánh lực này vẫn có chút vất vả.

Cuối cùng dựa vào pháp bảo từ từ mài mòn đạo thánh lực này, tuy đã thành công chặn lại.

Nhưng Minh Hà cũng đã hao phí hơn nửa khí lực, khí tức cũng có chút hư phù.

Chưa đợi Minh Hà thở dốc, lại nghe một tiếng đạo âm truyền đến.

Minh Hà trong nháy mắt tỉnh táo, lại thấy một đạo thánh lực hoàn toàn khác xuất hiện.

Trong lòng kêu khổ, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng gượng một hơi, tiếp tục đứng trước đạo thánh lực này.

Ngăn chặn đạo thánh lực này can thiệp đến Hậu Thổ.

Minh Hà vừa rồi đã hao phí hơn nửa khí lực, chống lại đạo thánh lực này cũng là miễn cưỡng.

Đợi đến khi đạo thánh lực này cũng hoàn toàn bị mài mòn, Minh Hà cũng đã hoàn toàn hao phí toàn thân pháp lực.

Chặn lại hai đạo thánh lực, Minh Hà khí tức yếu ớt, trong lòng cũng vô cùng buồn bực.

Chỗ tốt của Chu Du thật đúng là không dễ lấy, suýt chút nữa là phải trực tiếp quay về lò luyện lại.

Mà điều Minh Hà không biết là, hai đạo thánh lực này đều đã bị suy yếu vô số lần.

Dù sao mấy vị đó không thể sử dụng Thiên Đạo chi lực, chỉ có thể dựa vào Thiên Đạo chi lực để che giấu Luân Hồi Đại Đạo.

Cho nên thánh lực đến Huyết Hải đều là thánh lực đã bị suy yếu.

Nếu không đạo thánh lực đầu tiên có thể đã trực tiếp khiến Minh Hà trọng thương, dù trên người Minh Hà có mấy kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, cũng không thể nào chặn được đạo thứ hai.

Chỉ là chưa đợi Minh Hà nghĩ tiếp, đạo âm trong Huyết Hải lại vang lên, Minh Hà trong lòng kêu khổ, nhưng cũng không lùi bước.

Nhíu chặt mày nói một tiếng, "Đây là đạo cuối cùng rồi nhỉ!" Minh Hà cũng có chút kinh sợ, dù sao nếu thánh lực không ngừng tập kích, vậy mình cũng không còn khí lực để chống đỡ nữa.

Pháp lực đã hao hết, lúc này Minh Hà cũng chỉ có thể triệu đến một tia bản nguyên Huyết Hải.

Sau đó hấp thu vào cơ thể, muốn trực tiếp dựa vào đạo thể Chuẩn Thánh đỉnh phong để ngăn cản.

Không lâu sau, thánh lực rơi vào trong đạo thể của Minh Hà.

Tuy là thánh lực đã bị suy yếu, nhưng cũng không phải là đạo thể của Minh Hà có thể chống đỡ được.

Minh Hà cũng trực tiếp thổ huyết, sau đó thẳng tắp rơi vào trong Huyết Hải, xem ra đạo thánh lực này cũng đã gây ra tổn thương cực lớn cho Minh Hà.

Quả thực, Minh Hà sau khi chịu đựng một kích này đã trọng thương, không chỉ là đạo thể mà còn có nguyên thần, cho nên không còn sức kháng cự nữa.

"Ta đã cố hết sức rồi!" Chu Du cũng chỉ nghe thấy Minh Hà nói một câu này, sau đó đạo thể của Minh Hà liền trực tiếp dung nhập vào trong Huyết Hải.

Dù sao Minh Hà là do Huyết Hải thai nghén, bây giờ bị trọng thương, tự nhiên phải nhờ vào bản nguyên Huyết Hải để hồi phục.

Thấy Minh Hà như vậy, Chu Du cũng trong lòng thở dài một tiếng.

Bởi vì Chu Du biết phía sau còn có mấy đạo thánh lực, ba đạo thánh lực trước đó là do Tam Thanh làm.

Còn có Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chưa ra tay.

Chu Du không rõ Nữ Oa có ra tay hay không, nhưng biết rõ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức cũng truyền âm cho Trấn Nguyên Tử.

Và ngay lúc Minh Hà chặn lại công kích của Tam Thanh, hai đạo thánh lực trực tiếp xuất hiện trong Huyết Hải.

Cũng không có một chút điềm báo nào, thấy thánh lực xuất hiện, Chu Du liền biết là hai người phương Tây.

Dù sao những chuyện vô sỉ như vậy cũng chỉ có hai người phương Tây mới làm ra được.

Mắt thấy hai đạo thánh lực công kích sắp đến trước người Hậu Thổ.

Chúng nhân liền thấy một lớp màng chắn trực tiếp xuất hiện trước hai đạo thánh lực, ngăn cản hai đạo thánh lực tiếp tục đến gần Hậu Thổ, và thân ảnh của Trấn Nguyên Tử cũng theo đó hiện ra.

Chương 161

Hai đạo thánh lực tuy vô cùng mạnh mẽ, vượt xa thánh lực của Chuẩn Thánh.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lúc này cũng đã chém hạ tam thi, trở thành tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm phòng ngự của Địa Thư, chống lại hai đạo thánh lực đã bị suy yếu vẫn không có vấn đề gì.

Chốc lát sau, hai đạo thánh lực đã hoàn toàn tiêu tán, mà Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có chút sắc mặt tái nhợt, cũng không bị thương tổn lớn.

Bởi vì cảnh giới của Trấn Nguyên Tử tương đương với Minh Hà, hơn nữa có Địa Thư tồn tại, cho nên cũng chỉ hao phí không ít pháp lực, không bị trọng thương trực tiếp như Minh Hà.

Thấy thân ảnh của Trấn Nguyên Tử, đông đảo đại năng cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì từ trước đến nay chưa từng nghe nói Hậu Thổ còn có giao tình với Trấn Nguyên Tử, chỉ biết Trấn Nguyên Tử có giao hảo với Hồng Vân và đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ là Chu Du.

Mà thấy Trấn Nguyên Tử xuất hiện, mấy vị Thánh nhân cũng rõ ràng Trấn Nguyên Tử chắc là nghe theo sự sắp đặt của Chu Du.

Dù sao Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ không có chút liên hệ nào, Hậu Thổ sáng tạo luân hồi là có lợi cho Hồng Hoang.

Chu Du với tư cách là đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân ra tay cũng là nên làm, chỉ là mấy người tò mò là tại sao Chu Du lại không xuất hiện.

Nhưng sau khi Trấn Nguyên Tử ra tay, mấy vị Thánh nhân cũng không còn tâm tư ra tay nữa.

Dù sao không ai biết Chu Du có phải là được Đạo Tổ dặn dò, đến bảo vệ Hậu Thổ hay không.

Nếu mấy người lại ra tay, chọc đến Đạo Tổ xuất hiện thì không hay rồi.

Chu Du lại không nghĩ đến điểm này, dù sao Chu Du không được Hồng Quân dặn dò, mà là đơn thuần muốn bảo vệ Hậu Thổ, khiến luân hồi hoàn chỉnh viên mãn.

Nhưng thấy thánh lực không xuất hiện nữa, Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu mấy vị Thánh nhân lại ra tay, vậy nói không chừng chính mình cũng phải ra mặt.

Bởi vì Trấn Nguyên Tử tuy dựa vào Địa Thư có thể chống đỡ được mấy đạo thánh lực, nhưng cùng với pháp lực của Trấn Nguyên Tử hao hết, vậy Địa Thư cũng không ngăn được thánh lực.

Nếu Hậu Thổ bị thánh lực tập kích, vậy Hậu Thổ cảm ngộ không đủ, luân hồi cũng sẽ không viên mãn, cuối cùng cũng ảnh hưởng đến sự phát triển của Hồng Hoang.

Chu Du tự nhiên không thể thấy cảnh này xảy ra, cho nên mới nói nếu Minh Hà Trấn Nguyên Tử chống đỡ không nổi, vậy Chu Du cũng sẽ trực tiếp ra mặt.

Nhưng may mắn thay, hai người đã hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn, chặn lại đợt công kích đầu tiên của mấy vị Thánh nhân, cũng khiến Chu Du thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng Chu Du cảm nhận được cảnh giới của Hậu Thổ, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười.

Cũng biết lúc này Hậu Thổ đã cảm ngộ được thâm ý của Luân Hồi Đại Đạo, sắp bắt đầu thân hóa luân hồi.

Và cùng với sự tiêu tán của thánh lực, các đại năng các phương quan chú Huyết Hải cũng đều sắc mặt khác nhau.

Bởi vì mọi người đều biết trong Hồng Hoang lại sẽ có một vị Thánh nhân xuất hiện, hơn nữa vị Thánh nhân này là trực tiếp cảm ngộ Đại Đạo mà thành, không dựa vào Hồng Mông Tử Khí.

Vu tộc thấy cảnh này tự nhiên là vô cùng hân hoan, Hậu Thổ là một trong các Tổ Vu, nếu Hậu Thổ trở thành Thánh nhân.

Vậy Vu tộc xưng bá Hồng Hoang cũng sẽ trở thành chuyện đã dự liệu, chúng nhân Vu tộc nghĩ đến chuyện tương lai đương nhiên không nhịn được cười.

Nhưng chúng nhân Yêu tộc lại có chút trầm mặc, Đế Tuấn đám người cũng có thể nghĩ đến chuyện tương lai, có phần lạc lõng.

Không ngờ còn chưa đợi đến quyết chiến, Vu tộc đã khóa chặt thế thắng.

Vậy những nỗ lực trong thời gian này cũng không còn tác dụng bao nhiêu, điều này làm sao không khiến người Yêu tộc thất vọng.

Tuy cảm khái rất nhiều, nhưng Đế Tuấn đám người cũng không hoàn toàn mất đi lòng tin, bởi vì mọi người biết Nữ Oa vẫn chưa ra tay.

Dù sao Nữ Oa cũng thuộc một thành viên của Yêu tộc, nếu Nữ Oa ra tay, vậy vẫn còn một tia cơ hội.

Nhưng đợi mãi đến cuối cùng cũng không thấy Nữ Oa ra tay, điều này cũng khiến mọi người càng thêm thất vọng.

Lúc này liền thấy Phục Hy tiến lên, nói với chúng nhân Yêu tộc:

“Oa Hoàng từng nói, Thánh nhân sẽ không ra trận tham chiến, vậy sau khi Hậu Thổ thành Thánh, chắc chắn cũng sẽ không tham gia quyết chiến Vu Yêu!” Nghe xong lời của Phục Hy, mọi người cũng đều tỉnh ngộ, nếu Hậu Thổ không thể tham gia quyết chiến Vu Yêu, vậy thắng toán của Yêu tộc sẽ lớn hơn nhiều, Vu tộc không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Yêu tộc sẽ không còn lo lắng nữa.

Nhưng điều Phục Hy không biết là Nữ Oa nói là Thiên Đạo Thánh nhân, còn Hậu Thổ là Địa Đạo Thánh nhân tự nhiên khác nhau.

Nhưng cũng coi như là ngẫu nhiên đúng, Hậu Thổ thân hóa luân hồi cũng không còn là thân Tổ Vu, Yêu tộc cũng có cơ hội thở dốc.

Hơn nữa Thiên Đạo cũng sẽ không để Thánh nhân ra trận tham chiến, dù sao sự phá hoại của Thánh nhân thực sự quá lớn... ...

Và ngay khi Vu tộc cuồng hoan, Yêu tộc lạc lõng, Hậu Thổ cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong đốn ngộ.

Hậu Thổ mở hai mắt ra nhìn cảnh tượng trong Huyết Hải, tự nhiên hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao Hậu Thổ sớm đã cảm ngộ chân ý luân hồi, vừa rồi dưới sự giúp đỡ của Luân Hồi Đại Đạo tăng lên tu vi.

Chỉ là không thể động thủ mà thôi, không ảnh hưởng đến cảm tri của Hậu Thổ.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Trấn Nguyên Tử xuất hiện, Hậu Thổ cũng đã biết người âm thầm giúp đỡ sau lưng là ai.

Chắc hẳn Minh Hà cũng là nhận được sự dặn dò của Chu Du, cùng với Trấn Nguyên Tử giúp đỡ mình.

Dù sao Hậu Thổ lúc này cũng đã có thực lực gần bằng Thánh nhân, tự nhiên có thể đoán ra.

Bản thân bất luận là chính mình hay là Vu tộc đều không có giao tình gì với Trấn Nguyên Tử, vào lúc này Trấn Nguyên Tử có thể xuất hiện cứng rắn chống lại thánh lực, cũng có thể nói lên tất cả.

Tuy Hậu Thổ không rõ vì sao Chu Du lại muốn giúp mình, nhưng lúc này cũng có hảo cảm rất lớn đối với Chu Du.

Mà Hậu Thổ cũng biết mình sắp thân hóa luân hồi, lại thở dài một tiếng, e rằng không thể cảm tạ Chu Du.

Chốc lát sau, ánh mắt Hậu Thổ cũng chuyển đến trên người chúng nhân Vu tộc.

Nhìn vẻ mặt quan tâm của mọi người, Hậu Thổ cũng có chút không nỡ.

Nhưng sau đó cũng đã quyết tâm, nói với bầu trời trên cao: "Đại Đạo ở trên, hôm nay Tổ Vu của Vu tộc là Hậu Thổ, cảm ngộ sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc không còn sinh cơ, bèn lấy thân hóa luân hồi, thành toàn cho vô số sinh linh Hồng Hoang!" Lời của Hậu Thổ cũng truyền đến khắp nơi trong Hồng Hoang, lúc này mọi người mới biết Hậu Thổ là muốn lấy thân hóa luân hồi.

Mấy vị Thánh nhân cũng trợn to hai mắt, hiển nhiên là bị tin tức này kinh ngạc.

Vốn tưởng Hậu Thổ sáng tạo ra luân hồi, sẽ thành đạo Thánh nhân, không ngờ Hậu Thổ lại trực tiếp thân hóa luân hồi.

Phải biết rằng Hồng Hoang chính là do Bàn Cổ đại thần hóa thành, Hậu Thổ một khi thân hóa luân hồi, vậy cũng sẽ không còn sinh cơ.

Mọi người không ngờ Hậu Thổ lại có lòng đại từ bi như vậy, tự nhiên cũng có chút kinh ngạc.

Chương 162

Mà nghe thấy giọng nói của Hậu Thổ, đông đảo Vu tộc cũng đã ngừng cuồng hoan, chìm vào trong bi thương.

Bởi vì Hậu Thổ một khi hóa thành luân hồi, vậy cũng sẽ trực tiếp tiêu tán, nghĩ đến Hậu Thổ đã sớm tối bên nhau vô số năm tháng sắp biến mất.

Chúng nhân Vu tộc cũng vẻ mặt bi thống.

"Hậu Thổ, không được!" "Hậu Thổ muội tử, sao lại như vậy!". .....

Các Tổ Vu nhao nhao mở miệng, muốn ngăn cản Hậu Thổ thân hóa luân hồi, lúc này mọi người không nghĩ đến tranh chấp Vu Yêu, mà là đơn thuần không muốn để Hậu Thổ vẫn lạc.

Hậu Thổ lúc này nghe thấy tiếng gọi của các Tổ Vu, vẻ mặt bình tĩnh nói với mọi người: "Ta thân hóa luân hồi tuy là Thiên Đạo đã định, nhưng Tổ Vu là chính tông của Bàn Cổ, có thể hóa thành luân hồi đây cũng là vinh hạnh của Vu tộc ta!" Hậu Thổ sớm đã để lại tinh huyết, nhưng cũng không nói ra trực tiếp, cũng là muốn để lại một tia sinh cơ cho Vu tộc.

Nghe xong lời của Hậu Thổ, chúng nhân Vu tộc cũng cố gắng kìm nén bi thống nhìn về phía Hậu Thổ, với tư cách là Tổ Vu do tâm huyết Bàn Cổ hóa thành cũng đều hiểu ý của Hậu Thổ, tự nhiên sẽ không lên tiếng ngăn cản nữa.

Mà Hậu Thổ lại nhìn về phía đại địa Hồng Hoang một lần nữa, sau đó hét lớn một tiếng: "Hóa!" Chúng sinh Hồng Hoang chỉ thấy thân ảnh của Hậu Thổ trong Huyết Hải dần dần tiêu tán, sau đó trực tiếp rơi vào trong Huyết Hải.

Không lâu sau, trong Huyết Hải cũng có sự biến hóa to lớn, một hư ảnh luân hồi chi bàn khổng lồ trực tiếp xuất hiện trong Huyết Hải.

Thấy hư ảnh luân hồi chi bàn xuất hiện trong Huyết Hải, Minh Hà mới phản ứng lại ý nghĩa của việc bản nguyên Huyết Hải bị tổn hại mà Chu Du lúc đó đã nói.

Bởi vì nơi luân hồi là ở trong Huyết Hải, tất nhiên sẽ chiếm một nơi trong Huyết Hải, bản nguyên Huyết Hải tự nhiên sẽ bị tổn hại.

Nhưng Minh Hà cũng biết sự xuất hiện của nơi luân hồi cũng sẽ mang lại cho mình công đức vô biên, cũng vô cùng hân hoan, tự nhiên không bận tâm đến sự tổn hại của Huyết Hải cũng không có bất kỳ động tác nào.

Thân ảnh Hậu Thổ dần dần biến mất, cho đến cuối cùng nhục thân Hậu Thổ hoàn toàn tiêu tán, nơi luân hồi cũng xuất hiện trên Huyết Hải.

Giọng nói cuối cùng của Hậu Thổ cũng truyền khắp Hồng Hoang, "Chúng sinh Hồng Hoang sau khi thân tử, đều có thể nhập luân hồi, luân hồi có sáu đạo là Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo!" "Người có công đức trong thân có thể nhập Thiên Đạo, có thể hưởng phúc báo, tiêu dao tự tại, người có sát nghiệp nhân quả nhập A Tu La Đạo, người không có thiện ác chi nghiệp nhập Nhân Đạo, những người còn lại tùy theo ác nghiệp nhiều ít mà nhập Súc Sinh Đạo, Ác Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo!" Lời Hậu Thổ vừa dứt, trên Huyết Hải trong nháy mắt cũng có sự biến hóa, từng trận sấm sét đại đạo liên tiếp không ngừng, sau đó trên bầu trời một đám mây lành to lớn vô cùng phiêu trên luân hồi Huyết Hải.

Vô số công đức kim quang xuất hiện, rơi xuống nơi có luân hồi.

Đây chính là công đức Hậu Thổ lấy thân hóa luân hồi, nhiều hơn rất nhiều so với công đức khi mấy vị Thánh nhân thành đạo.

Nhìn công đức rơi xuống từ trên trời, mấy vị Thánh nhân cũng một trận thở dài.

Tuyệt đại đa số công đức rơi vào trong Lục Đạo Luân Hồi, một thành còn lại hóa thành hai phần.

Một phần khoảng sáu phần rơi vào trong Huyết Hải, còn phần còn lại rơi vào tay Minh Hà và Trấn Nguyên Tử.

Bởi vì Chu Du lúc này đang ở trong Huyết Hải, cho nên một phần rơi vào Huyết Hải cũng trực tiếp xuất hiện trong tay Chu Du.

Chu Du không quan tâm đến những công đức này, cũng trực tiếp thu vào nguyên thần, sau đó nhìn Lục Đạo Luân Hồi trên Huyết Hải.

Lúc này Lục Đạo Luân Hồi dung hợp công đức cũng hiển thị ra uy lực vô biên, trực tiếp hấp thu sạch sẽ vô số chân linh trên Huyết Hải.

Chìm vào trong Huyết Hải, từ nay toàn bộ Hồng Hoang cũng đã có luân hồi.

Mà mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, cũng cảm nhận được sự xuất hiện của luân hồi khiến Thiên Đạo càng thêm hoàn chỉnh.

Ngay cả Thiên Đạo chi lực mình có thể sử dụng cũng đã được tăng lên rất nhiều, hiểu rõ lúc này thiên địa Hồng Hoang càng thêm hoàn chỉnh.

Mấy vị Thánh nhân nhìn nơi luân hồi trong Huyết Hải cũng khẽ cúi mình, cảm khái sự vô tư của Hậu Thổ.

Đồng thời, khắp nơi trong Hồng Hoang vô số sinh linh cũng đều cúi đầu bái lạy, "Đại từ đại bi Hậu Thổ nương nương!" Chúng sinh đương nhiên biết lợi ích của việc luân hồi xuất hiện, đối với Hậu Thổ vô cùng sùng kính, cũng cảm thán sự vô tư của Hậu Thổ.

Yêu tộc lúc này cũng có chút im lặng, tuy Hậu Thổ lấy thân hóa

luân hồi đã hoàn toàn vẫn lạc, khiến Yêu tộc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chúng nhân Yêu tộc lúc này cũng không khỏi cảm khái, Hậu Thổ thực sự từ bi, cũng nhao nhao hướng về phía Huyết Hải cúi mình.

Vu tộc bên ngoài Huyết Hải thì ai nấy đều khóe mắt đẫm lệ, nhất thời không chấp nhận được việc Hậu Thổ vẫn lạc.

Ngay lúc này, trên bầu trời Huyết Hải lại có sự biến hóa, trong nháy mắt toàn bộ Hồng Hoang cũng là hoa trời rơi loạn, đất vọt kim liên.

Vô số khí tạo hóa từ bốn phía tuôn ra, chúng nhân thấy cảnh tượng này cũng có chút nghi hoặc.

Bởi vì cảnh tượng này xuất hiện cũng đại biểu có người thành tựu Thánh nhân, nhưng bây giờ Hậu Thổ đã thân hóa luân hồi vẫn lạc, trong Hồng Hoang xuất hiện cảnh tượng như vậy tự nhiên khiến chúng sinh kinh ngạc.

Mà lúc này Chu Du trong Huyết Hải biết, đây là dị tượng Hậu Thổ thành tựu Thánh nhân.

Dù sao Chu Du có ký ức của kiếp trước, biết Hậu Thổ tuy ôm lòng tất tử, lấy thân hóa luân hồi, nhưng cuối cùng không vẫn lạc, mà là dựa vào công đức thân hóa luân hồi thành tựu Địa Đạo Thánh nhân.

Mà những người khác tự nhiên là không rõ, nhìn dị tượng xuất hiện trong Hồng Hoang.

Tam Thanh và những người khác cũng nhìn nhau, trong lòng cũng có suy đoán, bây giờ xuất hiện loại dị tượng này, chứng minh Hậu Thổ không vẫn lạc, mà là trực tiếp thành đạo.

Nhưng mấy người cũng không có biểu cảm gì, dù sao Hậu Thổ có lòng từ bi thân hóa luân hồi, thành đạo cũng là chuyện nên làm, huống

hồ mấy người hiện tại cũng đã không thể ngăn cản.

Chúng nhân Vu tộc thấy cảnh tượng trước mắt, cũng trợn to hai mắt... ...

Vốn còn đang đau lòng vì sự vẫn lạc của Hậu Thổ, nhưng lúc này xuất hiện dị tượng chứng tỏ Hậu Thổ không những không vẫn lạc, mà còn thành tựu Thánh nhân, điều này làm sao không khiến chúng nhân Vu tộc hân hoan.

Mà Yêu tộc trên Thiên Đình thấy cảnh này cũng không có biểu cảm gì, thực sự là trong lòng có chút phức tạp, dù sao vốn còn đang cảm khái vì sự vẫn lạc của Hậu Thổ, lại không ngờ Hậu Thổ thành Thánh.

Nơi luân hồi trong Huyết Hải cũng có sự biến hóa, chỉ thấy một đạo chân linh từ nơi luân hồi từ từ bay ra.

Phía sau chân linh cũng là vô số công đức kim quang, nhuộm đạo chân linh này thành màu vàng chói lọi.

Chúng nhân biết đạo chân linh này tất nhiên chính là Hậu Thổ.

Chân linh từ từ bay ra, trực tiếp đến trên hư ảnh luân hồi chi bàn, sau đó vô số công đức tuôn vào trong chân linh.

Tầm mắt của chúng nhân cũng bị công đức che khuất, lại không thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến chốc lát sau, một bóng người xuất hiện trong mắt chúng nhân, chính là Hậu Thổ.

Chỉ là Hậu Thổ bây giờ khác với trước đây, không có một chút sát khí, lan tỏa khắp toàn thân đều là đạo vận luân hồi.

Mà cảnh giới cũng đã biến thành Thánh nhân nhất trọng thiên.

Hậu Thổ mở hai mắt, lần nữa nhìn thấy cảnh Huyết Hải, cũng có

chút mê hoặc.

Dù sao trước đó mình là ôm quyết tâm vẫn lạc mà thân hóa luân hồi, lại không ngờ mình không vẫn lạc, mà là trực tiếp hóa thành bộ dạng hiện tại.

Chương 163

Nhưng Hậu Thổ cũng đã biết ý nghĩa tồn tại hiện tại của mình, sau đó nói với chúng sinh Hồng Hoang: "Thế gian không còn Tổ Vu Hậu Thổ, ta là Bình Tâm, chủ nhân của Luân Hồi!" Vô số sinh linh nhao nhao cúi đầu bái lạy, "Chúc mừng Bình Tâm nương nương!". .....

Thấy Hậu Thổ xuất hiện, chúng nhân Vu tộc cũng vô cùng hân hoan.

Nhưng sau khi nghe xong lời Hậu Thổ nói, chúng nhân Vu tộc cũng có chút nghi hoặc, không hiểu vì sao Hậu Thổ lại nói như vậy.

Nhưng Vu tộc thấy Hậu Thổ trọng sinh cũng không nghĩ nhiều, mà là muốn đợi sau này hỏi Hậu Thổ tình huống cụ thể.

Mà Hậu Thổ sau khi nói xong câu này, đã đến nơi luân hồi trong Huyết Hải, lại lên tiếng: "Luân Hồi đã thành, Địa Phủ nên xuất hiện!" Lời vừa dứt, liền thấy nơi luân hồi bắt đầu chấn động, mà nơi luân hồi trong Huyết Hải cũng bắt đầu sôi trào.

Vô số công đức chi lực rơi xuống trong Huyết Hải, trong nháy mắt hình thành từng mảng thành trì, sau đó một cổng thành khổng lồ bắt đầu xuất hiện, trên cổng thành còn có ba chữ đạo văn 'Quỷ Môn Quan'.

Mà toàn bộ Địa Phủ cũng càng thêm hoàn chỉnh, cùng với mười tám tầng địa ngục cuối cùng xuất hiện, Địa Phủ hoàn toàn hoàn chỉnh.

Trên bầu trời cũng bay xuống hai đạo lưu quang, Hậu Thổ tiện tay nhận lấy, chính là Nhân Thư Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, là do Đại Đạo ban cho dùng để trấn áp khí vận Địa Phủ.

Cùng với sự xuất hiện của Địa Phủ, Sổ Sinh Tử xuất hiện, chúng

sinh Hồng Hoang cũng lại nghe thấy giọng nói của Hậu Thổ, "Chúng sinh Hồng Hoang, những người chưa nhập Đại La đều ở trong Lục Đạo Luân Hồi, trên Sổ Sinh Tử có tên, ghi lại thiện ác nghiệp lực!" Nghe xong lời của Hậu Thổ, chúng sinh Hồng Hoang cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Sổ Sinh Tử lại còn có năng lực như vậy.

Ngay sau đó chính là vô số đạo huyền quang tỏa ra từ trên người chúng sinh dưới Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang, hội tụ về phía Địa Phủ, cuối cùng nhao nhao tuôn vào trên Sổ Sinh Tử.

Điều này cũng khiến chúng sinh thấy được uy lực chân thực của Sổ Sinh Tử, trong lòng cũng toát ra khí lạnh.

Và chưa đợi chúng nhân phản ứng lại nghe Hậu Thổ lên tiếng, "Luân hồi là trọng địa, có mười tám tầng địa ngục, người có ác nghiệp lớn hơn thiện nghiệp đều phải tiến vào mười tám tầng địa ngục chịu phạt, sau khi chuộc tội mới có thể luân hồi!" Tầng thứ nhất Bạt Thiệt địa ngục, tầng thứ hai Tiễn Đao địa ngục, tầng thứ ba, Thiết Thụ địa ngục, tầng thứ tư Nghiệt Kính địa ngục, tầng thứ năm Chưng Lung địa ngục, tầng thứ sáu Đồng Trụ địa ngục, tầng thứ bảy Đao Sơn địa ngục, tầng thứ tám Băng Sơn địa ngục, tầng thứ chín Du Oa địa ngục, tầng thứ mười Ngưu Khanh địa ngục, tầng thứ mười một Thạch Áp địa ngục, tầng thứ mười hai Thung Cữu địa ngục, tầng thứ mười ba Huyết Trì địa ngục, tầng thứ mười bốn Uổng Tử địa ngục, tầng thứ mười lăm, Trách Hình địa ngục, tầng thứ mười sáu Hỏa Sơn địa ngục, tầng thứ mười bảy Thạch Ma địa ngục, tầng thứ mười tám, Đao Cứ địa ngục.

Căn cứ vào tội trạng mà sinh linh phạm phải khi còn sống mà nhận hình phạt ở các mức độ khác nhau.

Đợi đến khi thông tin về mười tám tầng địa ngục trong nháy mắt xuất hiện trong lòng chúng nhân Hồng Hoang, càng thêm đảm chiến

tâm kinh.

Nói xong những điều này, Hậu Thổ cũng không lên tiếng nữa, lúc này trên bầu trời lại là một đám mây lành bay đến.

Sau đó một đạo công đức kim quang rơi xuống Địa Phủ, đạo công đức này cũng không nhỏ, tuy không bằng công đức luân hồi, nhưng cũng có một phần trăm kích thước của công đức luân hồi.

Chưa đợi chúng nhân kinh ngạc, trong Huyết Hải cũng xuất hiện một giọng nói, "Hậu Thổ lấy thân hóa luân hồi, có công đức vô lượng, Lục Đạo Luân Hồi là trọng địa của Hồng Hoang, cần có Thánh nhân trấn giữ, không thể dễ dàng rời đi!" Chúng nhân nghe xong, lúc này mới biết giọng nói là do Đạo Tổ Hồng Quân truyền đến.

Hậu Thổ nghe xong cũng khẽ cúi mình, biểu thị chấp nhận.

Dù sao Hậu Thổ sớm từ lúc thành Thánh, đã hiểu rõ kết cục của Vu Yêu, mà chính mình cũng bị Thiên Đạo hạn chế, không thể tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu.

Tuy trong lòng Hậu Thổ cũng có chút không nỡ, nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao bây giờ mình chỉ là một Thánh nhân, cũng không thể chi phối đại thế Hồng Hoang.

Mà nghe thấy giọng nói của Đạo Tổ, các phương cũng sắc mặt khác nhau, mấy vị Thánh nhân sắc mặt ngưng trọng.

Ngay cả Hậu Thổ cũng không thể tham dự cuộc chiến Vu Yêu, mà mấy người mình không biết có bị Thiên Đạo hạn chế hay không.

Chúng nhân Vu tộc không có phản ứng gì, dù sao trước đó đã tưởng Hậu Thổ đã vẫn lạc, bây giờ Hậu Thổ không những không vẫn lạc, còn thành tựu Thánh nhân.

Vậy bất luận Vu tộc như thế nào, ít nhất cũng có thể bảo trụ được một hạt giống.

Chúng nhân Yêu tộc cũng lộ vẻ vui mừng, dù sao bây giờ Đạo Tổ trực tiếp lên tiếng, chỉ rõ Hậu Thổ không thể tham gia cuộc chiến Vu Yêu, thắng toán của Yêu tộc tự nhiên là tăng lên không ít.

Cuối cùng đợi công đức dung nhập vào Địa Phủ, thân ảnh của Hậu Thổ cũng biến mất không thấy, các đại năng Hồng Hoang cũng nhao nhao thu hồi ánh mắt, bắt đầu tiêu hóa đại sự này.

Thân ảnh Hậu Thổ biến mất cũng xuất hiện trong Địa Phủ, nhìn Địa Phủ trống không, Hậu Thổ cũng có phần bất đắc dĩ.

Nhưng Hậu Thổ cũng rõ ràng không phải Đạo Tổ Hồng Quân cố ý gây khó dễ, mà là đại thế thiên địa Hồng Hoang.

Lập tức thân ảnh Hậu Thổ lại biến mất trong Địa Phủ, xuất hiện tại nơi Minh Hà đang ở.

Mà Minh Hà sau khi chịu đựng thánh lực, trực tiếp dung nhập vào Huyết Hải để hồi phục.

Sau này khi Hậu Thổ thành Thánh xuất hiện, đã nhận được rất nhiều công đức, thương thế cũng đã hồi phục không ít.

Lúc này thấy Hậu Thổ xuất hiện, cũng trực tiếp cúi mình, "Tham kiến Thánh nhân!

Cảm tạ Thánh nhân thành toàn!" Dù sao trong Lục Đạo Luân Hồi có A Tu La nhất đạo, Minh Hà cũng có thể không ngừng thu hoạch công đức, tự nhiên là vô cùng cảm tạ Hậu Thổ.

Hậu Thổ một đạo thánh lực nâng Minh Hà dậy, sau đó nói: "Không cần đa tạ, Bình Tâm cũng nên đa tạ đạo hữu, nếu không có sự giúp đỡ của ngài, vậy Bình Tâm cũng sẽ không thành Thánh!" Minh Hà nghe thấy lời của Hậu Thổ trong lòng cũng vui mừng, dù sao đã

được Thánh nhân công nhận, nhưng cũng biết ý tứ của Hậu Thổ lần này đến, lập tức một đạo tinh huyết hiện ra trong tay.

Minh Hà nói với Hậu Thổ: "Nếu Thánh nhân an nhiên vô dạng, giọt tinh huyết này cũng nên vật quy nguyên chủ!" Hậu Thổ nhận lấy tinh huyết gật đầu, "Có việc có thể đến Địa Phủ!" Sau đó thân ảnh cũng biến mất không thấy, để lại Minh Hà vẻ mặt kinh hỉ.

Rất nhiều đại năng đã rời đi, nhưng Vu tộc lại không đi, bởi vì đông đảo Tổ Vu có rất nhiều lời muốn nói.

Mà Hậu Thổ thu hồi tinh huyết, vung tay một cái cũng đem các Tổ Vu nhiếp đến Địa Phủ... ...

Các Tổ Vu khác đến Địa Phủ, nhìn thấy Hậu Thổ đã trở thành Bình Tâm Thánh nhân thì cũng không biết nên mở lời thế nào.

Hậu Thổ thấy vẻ mặt của mọi người cũng hiểu được tâm tư của họ, bèn trực tiếp nói: "Chư vị huynh trường không cần để ý, tuy Hậu Thổ không còn là Tổ Vu, nhưng cũng vĩnh viễn là một phần tử của Vu tộc!" Nghe Hậu Thổ nói vậy, các Tổ Vu khác cũng yên lòng.

Đế Giang liền hỏi: "Hậu Thổ muội muội, bây giờ là tình huống gì, vì sao muội lại thân hóa Luân Hồi, mà Hồng Quân lại bắt muội trấn thủ Địa Phủ Luân Hồi, không được tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu?" Nhìn mọi người với vẻ mặt đầy nghi hoặc, Hậu Thổ đành phải giải thích: "Chuyện thân hóa Luân Hồi là do Đại đạo đã định, cũng là sứ mệnh của Hậu Thổ, cho nên chư vị huynh trưởng không cần bận tâm.

Huống hồ ta thành Thánh nhân, cũng có thể vì Vu tộc ta mà lưu lại một tia sinh cơ!

Còn về lời của Đạo Tổ, đó là do Thiên đạo hạn chế Thánh nhân không thể nhập kiếp, không liên quan đến Đạo Tổ!" Hậu Thổ sau khi thành Thánh nhân liền có thể suy tính ra kết cục của Vu Yêu, nhưng

cũng giống như Nữ Oa, chuyện như vậy không thể để cho mọi người biết được, vì Thiên đạo không cho phép.

Hậu Thổ tuy cũng muốn cho mọi người biết sự thật, nhưng không phải Thánh nhân thì không thể làm được.

Đối với sự nghi hoặc của mọi người, nàng chỉ có thể giải đáp một cách thích hợp.

Sau khi thành Thánh nhân, Hậu Thổ cũng biết được sự hạn chế của Thiên đạo, hiểu rằng Thánh nhân không thể tham gia vào đại kiếp, cho nên đối với Đạo Tổ Hồng Quân cũng không có gì oán trách.

Hơn nữa, Hậu Thổ thành Thánh, phần lớn là nhờ có Chu Du.

Hậu Thổ biết rõ, nếu lúc mình thân hóa Luân Hồi mà không có mấy người do Chu Du sắp xếp giúp đỡ, thì có lẽ mình đã thật sự triệt để vẫn lạc.

Dù sao thì lực lượng của Thánh nhân có thể trực tiếp phá hủy chân linh của mình.

Không có chân linh tồn tại, thì mình cũng sẽ không thể dựa vào công đức thân hóa Luân Hồi để thành tựu Địa Đạo Thánh nhân.

Có tầng quan hệ này, Hậu Thổ đối với Đạo Tổ Hồng Quân tự nhiên cũng có mấy phần cảm kích.

Chương 164

Nghe xong lời của Hậu Thổ, mọi người trong Vu tộc cũng hiểu ra nhiều điều, nhưng trong lòng vẫn còn một chút không rõ, chỉ nghe Đế Giang thở dài một tiếng, rồi nói: "Hậu Thổ muội muội thành Thánh nhân cố nhiên là chuyện đáng mừng cho Vu tộc ta, chỉ có điều muội không thể tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu, vậy thì Vu tộc ta lại thiếu mất lá bài tẩy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát!" Các Tổ Vu khác nghe xong lời của Đế Giang, cũng lộ vẻ tiếc nuối.

Dù sao thì thủ đoạn công kích lớn nhất của Vu tộc ngoài nhục thân cường hãn ra, chính là đại trận do mười hai Tổ Vu tạo thành.

Hiện tại Hậu Thổ thành Thánh nhân, lại dùng thân Tổ Vu hóa thành Luân Hồi, Thổ Chi Tổ Vu đã biến mất, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đương nhiên là không còn căn cơ.

Hậu Thổ nghe xong lời của Đế Giang thì mỉm cười, bởi vì nàng đã sớm chuẩn bị, để lại một giọt tinh huyết Tổ Vu của mình.

Mọi người chỉ thấy trong tay Hậu Thổ lóe lên, một giọt tinh huyết Tổ Vu tràn ngập đạo uẩn liền từ tay nàng bay ra, lơ lửng trước mặt mọi người.

Đế Giang nhìn thấy tinh huyết của Hậu Thổ xuất hiện, hai mắt trợn to: "Hậu Thổ muội muội, đây là!!!" Các Tổ Vu cũng nghe thấy giọng nói của Hậu Thổ truyền đến: "Huynh trưởng nghĩ không sai đâu, đây cũng là một con át chủ bài ta để lại cho Vu tộc.

Khi biết được sứ mệnh của mình, ta đã nghĩ đến chuyện đại trận, cho nên đã trực tiếp để lại một giọt tinh huyết.

Chỉ cần chọn ra một vị Thổ hệ Đại Vu trong bộ lạc của ta, sử dụng giọt tinh huyết này của ta, là có thể tấn thăng thành công thành

Thổ Chi Tổ Vu.

Tuy không phải là thân Tổ Vu của ta, nhưng cũng có thể miễn cưỡng lập thành đại trận!" Mọi người nghe xong lời của Hậu Thổ, đều vô cùng vui mừng, bởi vì có giọt tinh huyết này tồn tại, đại trận của Vu tộc cũng có cơ hội được khởi động.

Hơn nữa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tạo thành chân thân Bàn Cổ chính là sử dụng tinh huyết của mười hai Tổ Vu làm cơ sở.

Chân thân Tổ Vu của Hậu Thổ tuy đã tiêu tán, nhưng có tinh huyết để lại, thì đại trận vẫn có thể phát huy uy lực.

Đế Giang cười toe toét, nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ muội muội quả nhiên là mưu sâu kế xa!" Hậu Thổ tùy ý phất tay, cũng không nói gì.

Thực ra Hậu Thổ cũng không nghĩ rằng mình còn có cơ hội thành Thánh nhân, vốn tưởng rằng sau khi thân hóa Luân Hồi thì sẽ triệt để vẫn lạc.

Một lát sau, Hậu Thổ mới lên tiếng: "Tuy ta đã để lại tinh huyết, nhưng đại chiến tàn khốc, Vu tộc ta vẫn nên lưu lại một ít mầm mống tại Địa Phủ của ta.

Dù có xảy ra chuyện gì, Vu tộc ta cũng có cơ sở để đông sơn tái khởi!" Mọi người nghe vậy, cũng đều gật đầu.

Vu tộc tuy lỗ mãng, nhưng không phải là kẻ ngu xuẩn, tự nhiên biết được suy nghĩ của Hậu Thổ.

Huống hồ hiện tại Địa Phủ có Hậu Thổ là Thánh nhân tọa trấn, Vu tộc ở lại đây cũng không có gì nguy hiểm, các Tổ Vu cũng có thể yên tâm mà dốc sức chiến đấu.

Đế Giang nhìn mọi người một lượt, rồi đáp lời Hậu Thổ: "Hậu

Thổ muội muội nói rất phải, lát nữa ta sẽ tuyển chọn người trong Vu tộc, sau đó trực tiếp phái Đại Vu hộ tống đến!" Hậu Thổ khẽ gật đầu.

Hậu Thổ nói như vậy, quả thực cũng là muốn để lại mầm mống cho Vu tộc.

Dù sao Thánh nhân đã sớm biết kết cục của cuộc chiến Vu Yêu là lưỡng bại câu thương, tuy không rõ tình hình chi tiết, nhưng cũng hiểu rằng trong đại kiếp lần này, Vu Yêu hai tộc tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng.

Nếu Hậu Thổ không thể tham gia đại kiếp, thì việc để lại mầm mống cho Vu tộc cũng là điều nên làm, ai bảo Hậu Thổ là một trong mười hai Tổ Vu chứ.

Chứ không giống như Nữ Oa, đối với Yêu tộc không có bao nhiêu tình cảm, lại còn phải lo lắng về tranh chấp giữa Nhân tộc và Yêu tộc, chỉ có thể lựa chọn không giúp bên nào.

Nghe xong sự sắp xếp của Đế Giang và Hậu Thổ, các Tổ Vu khác cũng không có ý kiến gì.

Phải biết Đế Giang không chỉ là lão đại của các Tổ Vu, mà còn là người thông thái của Vu tộc.

Còn Hậu Thổ hiện tại đã thành Thánh nhân chí tôn, quyết định của hai người tự nhiên là cực kỳ tốt cho Vu tộc, các Tổ Vu khác đương nhiên không có gì để phản bác.

Lúc này, mọi người lại nghe Hậu Thổ nói: "Địa Phủ là nơi Lục Đạo Luân Hồi, ta muốn để người Vu tộc trực tiếp tại Địa Phủ đảm nhận chức vụ, như vậy cũng sẽ có công đức không ngừng." Hậu Thổ nghiêm túc nhìn mọi người.

Đế Giang trầm tư một lát rồi nói với Hậu Thổ: "Ta biết suy nghĩ của Hậu Thổ muội muội.

Những người Vu tộc đến Địa Phủ đều sẽ chủ động thoát ly khỏi Vu tộc, không còn bất kỳ quan hệ nào với Vu tộc nữa, bất kể sống chết đều do Hậu Thổ quyết định!" Đế Giang cũng từ trong lời nói của Hậu Thổ mà nhìn ra được vài phần.

Bởi vì Hậu Thổ đã là Thánh nhân, nên đối với cuộc chiến Vu Yêu, nàng nhìn rõ hơn mấy người bọn họ rất nhiều.

Nếu ngay cả Hậu Thổ cũng không mấy lạc quan, Đế Giang tuy trong lòng có chút bất an, nhưng cũng không hề nản lòng.

Vu tộc không kính trời, không kính đất, tự nhiên không có gì phải sợ hãi.

Mà Đế Giang nói như vậy, cũng là để những người Vu tộc đến Địa Phủ có thể tránh được ảnh hưởng của cuộc đại chiến bên ngoài.

Dù cho Vu tộc có chiến bại, thì những người Vu tộc này cũng không cần phải gánh chịu quá nhiều nhân quả.

Hậu Thổ nghe xong lời của Đế Giang, cũng hiểu rõ sự lựa chọn của hắn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, mọi người thương lượng một hồi, quyết định số lượng người Vu tộc đến Địa Phủ, rồi mang theo tinh huyết của Hậu Thổ trực tiếp rời đi.

Tại sao phải thương lượng những điều này?

Bởi vì những người Vu tộc đến Địa Phủ, dù đã đến Địa Phủ, nhưng mối ràng buộc với Vu tộc vẫn chưa thể giải trừ.

Nếu số người Vu tộc đến Địa Phủ quá nhiều, thì cũng sẽ ảnh hưởng đến khí vận của Vu tộc, cho nên mọi người mới phải thương lượng.

Đợi sau khi người của Vu tộc rời đi, Hậu Thổ nhìn về phía Huyết

Hải trên Địa Phủ, cũng mở lời: "Hậu Thổ xin ra mắt đạo hữu!" … Giọng nói của Hậu Thổ vừa dứt, hai bóng người liền xuất hiện trong Địa Phủ.

Đợi hai bóng người hoàn toàn hiện rõ, mới thấy đó là Chu Du và Trấn Nguyên Tử.

"Hậu Thổ làm sao mà phát hiện ra hai người chúng ta vậy!" Chu Du cười nói với Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn thấy bóng dáng của Chu Du và Trấn Nguyên Tử cũng khẽ cúi người: "Khí tức của Chu Du đạo huynh thì ta không cảm nhận được, nhưng khí tức của Trấn Nguyên Tử đạo hữu thì không thể che giấu được!" Hai người nghe xong lời của Hậu Thổ, cũng hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, Hậu Thổ đương nhiên không thể phát hiện.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lúc này chẳng qua chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên không thể qua mắt được cảm tri của một vị Thánh nhân như Hậu Thổ.

"Hậu Thổ xin đa tạ hai vị đạo huynh đã giúp đỡ!" Nhìn thấy Hậu Thổ nghiêm túc chắp tay hành lễ, Trấn Nguyên Tử vội vàng lùi xa, dù sao thì một lễ của Thánh nhân không phải dễ nhận như vậy.

Còn Chu Du thì không hề có động tác gì, trực tiếp nhận lấy một lễ này của Hậu Thổ.

"Hậu Thổ sao biết là ta giúp?" Chu Du quả thực có chút không hiểu, dù sao mình cũng không để lộ sơ hở gì, sao lại bị Hậu Thổ biết được.

Lần này đến đây cũng là vì có chuyện khác.

Thấy Trấn Nguyên Tử né tránh, Hậu Thổ cũng hiểu thân phận

Thánh nhân của mình, Trấn Nguyên Tử không thể nhận lễ, cho nên chỉ đành hành lễ với Chu Du.

Nghe Chu Du hỏi, Hậu Thổ cũng khôi phục lại vẻ mặt như lúc nãy.

"Lúc Hậu Thổ ngộ đạo liền phát hiện Minh Hà đạo hữu ở bên cạnh bảo vệ, đã có một phen giao lưu với Minh Hà đạo hữu, chỉ có điều lúc đó Minh Hà đạo hữu không nói ra thân phận của đạo huynh.

Sau này Trấn Nguyên Tử đạo huynh xuất hiện, ta mới biết là do Chu Du đạo huynh chỉ thị.

Hậu Thổ ở đây cũng xin chúc mừng đạo huynh chứng đạo Hỗn Nguyên!" Hậu Thổ lúc này tuy không cảm nhận được khí tức của Chu Du, nhưng cũng biết Chu Du đã thành tựu Thánh đạo.

Chương 165

Dù sao Hậu Thổ đã trở thành Thánh nhân, điểm này vẫn có thể phán đoán ra được.

Chu Du nghe vậy mới biết là do Minh Hà, trong lòng cũng yên tâm hơn mấy phần.

Vốn tưởng Hậu Thổ dựa vào Luân Hồi mới biết rõ, bây giờ xem ra Luân Hồi mới sinh cũng không có năng lực lớn đến vậy.

Sau đó hắn nói với Hậu Thổ: "Đúng là ta, nhưng Hậu Thổ không cần suy nghĩ nhiều, ta cũng là vì sự phát triển của Hồng Hoang, cho nên mới giúp ngươi một tay!

Ngươi có đại từ bi, đại công đức, thành Thánh cũng là chuyện đương nhiên!" Chu Du đương nhiên sẽ không nói rõ với Hậu Thổ, bởi vì chuyện này quá phức tạp.

Không thể nào nói với Hậu Thổ rằng mình ra tay giúp đỡ là để Hồng Quân có thể thoát khỏi Thiên đạo.

Nghe xong lời của Chu Du, Hậu Thổ cũng có chút hiểu ra, nhưng lòng cảm kích đối với Chu Du không hề giảm đi chút nào.

Dù sao nếu không có Chu Du chỉ thị, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử cũng sẽ không ra tay, vậy thì mình vẫn không tránh khỏi kết cục vẫn lạc.

"Địa Phủ mới thành, Hậu Thổ còn chưa kịp bố trí, chiêu đãi không chu toàn mong đạo huynh thông cảm.

Không biết lần này đạo huynh đến Địa Phủ là có việc gì?" Chu Du phất tay, rõ ràng là không để tâm đến việc chiêu đãi của Hậu Thổ.

Mình có nơi nào chưa từng đến, đến Địa Phủ cũng là vì chuyện

chuyển thế của Hồng Vân, rồi liếc nhìn Trấn Nguyên Tử một cái.

Trấn Nguyên Tử hiểu ý, liền trực tiếp từ trong tay áo lấy ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sau đó giao cho Chu Du.

Chu Du nhận lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, nói với Hậu Thổ: "Lần này đến cũng là vì chuyện của hảo hữu ta Hồng Vân.

Hậu Thổ có biết Hồng Vân đã vẫn lạc không!" Nghe Chu Du nhắc đến Hồng Vân, Hậu Thổ cũng có chút hiểu ra.

Bởi vì lúc đó một đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân đã thu hút vô số đại năng Hồng Hoang thèm muốn, ngay cả người của Vu tộc cũng vậy.

Thậm chí trận đại chiến Vu Yêu ở Bất Chu Sơn lúc đó, cũng là vì Vu tộc ngăn cản Yêu tộc giành được Hồng Mông Tử Khí.

Bây giờ Chu Du nhắc đến Hồng Vân, Hậu Thổ cũng hiểu rằng Hồng Vân lúc đó tuy đã vẫn lạc, nhưng chắc hẳn vẫn còn chân linh tồn tại.

Dù sao chỉ cần còn chân linh, là có thể thông qua Luân Hồi trọng sinh, chỉ có điều tu vi sau khi trọng sinh chưa đạt đến Đại La thì không thể thức tỉnh ký ức kiếp trước.

"Ý của đạo huynh là muốn để Hồng Vân đạo hữu đi một vòng Luân Hồi!" Chu Du khẽ gật đầu, sau đó mở Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, lấy chân linh của Hồng Vân ra.

Nhìn thấy chân linh của Hồng Vân xuất hiện, Hậu Thổ cũng biết suy đoán của mình không sai, Hồng Vân quả nhiên còn tồn tại chân linh.

"Ý của đạo huynh Hậu Thổ đã hiểu, ta sẽ mở thông đạo Luân Hồi, để Hồng Vân đạo hữu đi một vòng!" Chu Du và Trấn Nguyên Tử chỉ thấy giọng nói của Hậu Thổ vừa dứt, nơi Luân Hồi trong Địa Phủ

liền xuất hiện một vòng xoáy.

Rõ ràng là Hậu Thổ đã mở thông đạo Luân Hồi.

Chu Du cũng không do dự, trực tiếp ném chân linh của Hồng Vân vào thông đạo Luân Hồi.

Một lát sau, nhìn chân linh của Hồng Vân đã biến mất trong thông đạo Luân Hồi, Chu Du và Trấn Nguyên Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Vân đã vẫn lạc từ lâu, bây giờ cuối cùng cũng có hy vọng được trọng sinh.

Cùng với sự biến mất của chân linh Hồng Vân, thông đạo Luân Hồi cũng trực tiếp đóng lại.

Bởi vì đây không phải là nơi Luân Hồi thực sự, Hậu Thổ chỉ mở một con đường tắt cho Hồng Vân, để Hồng Vân có thể trực tiếp chuyển thế.

Là chủ nhân của Luân Hồi, Hậu Thổ vẫn có năng lực này.

Thấy thông đạo Luân Hồi đóng lại, Chu Du và Trấn Nguyên Tử cũng khẽ cúi người chào Hậu Thổ.

Hậu Thổ thấy hai người hành động liền vội vàng né tránh.

"Hai vị đạo huynh không cần như vậy, Hậu Thổ có thể thành công như thế này cũng là nhờ đạo huynh!" Nghe xong lời của Hậu Thổ, Chu Du và Trấn Nguyên Tử cũng mỉm cười, sau đó chỉ nghe Trấn Nguyên Tử lên tiếng: "Không biết sau khi Hồng Vân chuyển thế thì nên tìm kiếm như thế nào?" Hậu Thổ nghe xong lời của Trấn Nguyên Tử cũng nghiêm túc nói: "Chân linh một khi đã chuyển thế thì sẽ mất đi ký ức và khí tức của kiếp trước.

Nếu muốn tìm được thì cần phải đợi thân chuyển thế của Hồng Vân đạo hữu tu thành Đại La, thức tỉnh ký ức kiếp này!" Trấn Nguyên

Tử nghe xong lời của Hậu Thổ cũng có chút thất vọng, bởi vì Hồng Vân chuyển thế không biết bao lâu nữa mới có thể thành tựu Đại La.

Thấy Trấn Nguyên Tử như vậy, Chu Du cũng vội vàng lên tiếng: "Trấn Nguyên Tử không cần lo lắng, Hồng Vân thân mang đại khí vận, đại công đức, thành tựu Đại La chẳng qua chỉ là chuyện dễ dàng!

Đến lúc đó tất sẽ có cơ hội cho ba người chúng ta gặp lại!" Trấn Nguyên Tử lúc này mới tỉnh táo lại: "Đa tạ đạo huynh, là ta chấp niệm rồi!" Chu Du gật đầu, tiếp tục nói: "Hồng Vân trên người cũng có đại nhân quả, đến lúc đó nếu có tin tức, ta sẽ cùng ngươi đi tìm!" Trấn Nguyên Tử trên mặt lại hiện lên nụ cười.

Trấn Nguyên Tử biết Chu Du đã là Thánh nhân, năng lực lớn hơn mình là một Chuẩn Thánh đỉnh phong rất nhiều.

Có Chu Du giúp đỡ, đến lúc đó cũng có thể trực tiếp tìm được Hồng Vân.

Lập tức vội vàng nói: "Đa tạ đạo huynh.

Nếu chuyện của Hồng Vân đã thành, vậy ta xin trở về Ngũ Trang Quán trước.

Hậu Thổ Thánh nhân nếu có rảnh rỗi có thể đến Ngũ Trang Quán làm khách, Trấn Nguyên Tử sẽ quét tháp nghênh đón!" Hậu Thổ nghe xong cũng khẽ gật đầu, cuối cùng bóng dáng của Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp biến mất.

Thấy bóng dáng Trấn Nguyên Tử biến mất, Hậu Thổ cũng không còn e dè, trực tiếp nói: "Đạo huynh, Hậu Thổ có một chuyện không hiểu, mong đạo huynh giải đáp!" Chu Du nghe vậy cũng có chút không hiểu, không biết Hậu Thổ muốn hỏi cái gì, liền đáp: "Hậu Thổ có gì cứ nói thẳng!" Hậu Thổ thấy vậy cũng không che giấu: "Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi thành Thánh nhân, mới biết được kết cục của Vu

tộc ta.

Chỉ là ta đã là Thánh nhân, vì sao không thể tham gia vào trong đó?" Hậu Thổ thành Thánh mới biết Thánh nhân không thể tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu, cũng có chút nghi hoặc.

Huống hồ hiện tại biết được kết cục của Vu tộc, Hậu Thổ tự nhiên lo lắng.

Nghe xong lời của Hậu Thổ, Chu Du trầm tư hồi lâu, tùy tay dùng một đạo Hỗn Nguyên chi lực che chắn Địa Phủ, bắt đầu giải thích cho Hậu Thổ. … "Hậu Thổ đã thành Thánh, vậy cũng biết lượng kiếp lần này là Vu Yêu tranh đoạt vị trí nhân vật chính của trời đất.

Mà Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, Thánh nhân bị Thiên đạo Hồng Hoang hạn chế, tự nhiên sẽ không được Thiên đạo cho phép!" "Thứ hai là đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, tiểu thế mới có thể biến đổi.

Giống như việc ngươi triệu tập người của Vu tộc trước đó là có thể dùng được!

Hai tộc đã lún sâu vào kiếp nạn, tự có kết cục, chắc hẳn ngươi cũng có thể suy tính ra.

Thánh nhân tham gia, e rằng sẽ sinh ra biến cố lớn hơn!" Chu Du tự nhiên sẽ không nói rõ với Hậu Thổ, bởi vì Hậu Thổ cũng là một thành viên của Vu tộc, lỡ như đến lúc đó bất chấp tất cả tham gia vào, cuối cùng chẳng phải vẫn là Chu Du đến dọn dẹp sao.

Chu Du chính là không muốn đại kiếp Vu Yêu trở thành giống như kiếp trước, cho nên mới chuẩn bị trước.

"Hậu Thổ xin ghi nhớ, Thánh nhân không thể trực tiếp hạ tràng, nếu không đại kiếp sẽ sinh ra biến hóa, vậy thì kết cục cuối cùng e rằng còn không bằng hiện tại." Nghe xong lời của Chu Du, Hậu Thổ

đối với đại kiếp lần này càng thêm kiêng kỵ.

Phải biết lúc đầu Hậu Thổ còn có một chút ảo tưởng, có thể dựa vào lực lượng Thánh nhân của mình để xoay chuyển kết cục.

Bây giờ được Chu Du chỉ điểm, tự nhiên sẽ không dễ dàng ra tay.

Tuy vẫn còn có chút không hiểu, nhưng Hậu Thổ cũng biết Chu Du nói cho mình những điều này đã là quá đủ rồi, liền cũng cúi người: "Đa tạ đạo huynh chỉ điểm!" Chu Du phất tay, rồi trực tiếp nói với Hậu Thổ: "Không cần để ý, chỉ cần không phá hoại Hồng Hoang quá mức, ta sẽ không ra tay.

Chương 166

Lát nữa ngươi có thể chuyển lời của ta cho mọi người trong Vu tộc!" "Hậu Thổ hiểu rồi!" Hậu Thổ cũng từ trong lời nói của Chu Du mà hiểu được lập trường của hắn, chính là bảo vệ sự tồn tại của Hồng Hoang, không để đại kiếp gây ảnh hưởng quá lớn đến Hồng Hoang.

Xem ra mình nên nói rõ với các vị Tổ Vu, không thể có ý nghĩ liều mạng được.

"Nếu chuyện đã xong, vậy ta cũng nên đi rồi.

Hậu Thổ có thắc mắc gì có thể đến đảo Bồng Lai ở Đông Hải!" Giọng nói của Chu Du vừa dứt, bóng dáng cũng biến mất không thấy.

Hậu Thổ thấy bóng dáng Chu Du biến mất cũng vô cùng kinh ngạc, dù sao mình cũng không cảm nhận được chút dao động pháp lực nào của Chu Du, mà Chu Du đã rời đi rồi.

Đương nhiên, Chu Du làm vậy cũng là muốn để Hậu Thổ coi trọng lời nói vừa rồi của mình.

Dù sao nếu Vu tộc thật sự bất chấp tất cả, vậy thì Chu Du cũng đành phải trực tiếp ra tay.

Hiện tại Hậu Thổ ít nhất cũng biết được thực lực của mình, cũng không dám không coi trọng.

Chu Du sau khi rời đi cũng không đến Hỗn Độn, mà trực tiếp trở về Bồng Lai.

Về phần Hạo Thiên, Dao Trì và Kim Sư trong Tử Tiêu Cung vẫn đang tham ngộ, mình cũng đã để lại tin nhắn, nếu ba người tỉnh lại liền có thể phát hiện.

Về phần Hạo Thiên và Dao Trì có trở về Bồng Lai hay không thì phải xem sự lựa chọn của hai người họ.

Ngay sau khi Hậu Thổ thành đạo, hai người trên Linh Sơn cũng có chút bất đắc dĩ.

"Không ngờ chư vị Thánh nhân chúng ta ra tay, mà vẫn để Hậu Thổ thành Thánh!" Tiếp Dẫn vẻ mặt hối hận, rõ ràng là nghĩ đến ảnh hưởng của việc Hậu Thổ thành Thánh.

Lúc này Chuẩn Đề tuy bất đắc dĩ, nhưng trên mặt lại có một tia cười: "Sư huynh, hiện tại Hậu Thổ đã thành Thánh, chúng ta cũng không có cách nào.

Nhưng Hậu Thổ thành Thánh cũng có chỗ tốt!" Tiếp Dẫn có chút không hiểu, quay đầu hỏi: "Sư đệ vì sao lại nói vậy?

Tuy Hậu Thổ thành Thánh sau đó Đạo Tổ đã nói không được tham gia vào đại chiến Vu Yêu, nhưng Vu tộc có Hậu Thổ là Thánh nhân, cũng có đủ cơ sở để ứng phó đại kiếp rồi!" Chuẩn Đề thấy Tiếp Dẫn hỏi, liền nghiêm túc đáp: "Sư huynh, ta hiểu ý của huynh, nhưng thân Tổ Vu của Hậu Thổ đã hóa thành Luân Hồi, hiện tại đại trận của Vu tộc coi như phế rồi, đối với Thánh nhân chúng ta cũng không còn gì uy hiếp.

Dù Hậu Thổ thành Thánh, chẳng lẽ là đối thủ của hai Thánh chúng ta sao?" Nghe xong lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng sáng mắt lên: "Phải phải, cộng thêm mưu kế của hai người chúng ta, đại chiến Vu Yêu lần này tất nhiên sẽ long trời lở đất.

Hậu Thổ chẳng lẽ có thể nhìn thấy Vu tộc diệt vong sao?

Đến lúc đó chỉ cần Hậu Thổ ra tay, chúng ta cũng có thể trực tiếp hạ tràng, trừ khử hai tộc Vu Yêu, ngồi thu lợi ngư ông!" Hai người nhìn nhau, cũng mỉm cười tâm ý tương thông.

Rõ ràng Hậu Thổ thành Thánh, tuy có ảnh hưởng đến kế hoạch của hai người, nhưng cũng gián tiếp thúc đẩy kế hoạch của họ.

Vu tộc không có đại trận, sẽ không phải là đối thủ của Yêu tộc.

Mà Hậu Thổ tuy có lệnh cấm của Đạo Tổ, nhưng một khi Vu tộc thương vong gần hết, thì Hậu Thổ chắc cũng sẽ không nhịn được mà ra tay.

Hậu Thổ một khi ra tay, thì hai người họ cũng có cớ, có thể trực tiếp tham gia vào đại chiến, để hai tộc Vu Yêu triệt để mất đi sự uy hiếp đối với Thánh nhân.

Nhưng kế hoạch tuy hay, nhưng Hậu Thổ đã sớm để lại một giọt tinh huyết, đại trận của Vu tộc vẫn có thể bày ra.

Hậu Thổ được Chu Du chỉ thị, sẽ không dễ dàng ra tay, tâm tư của hai người cũng thành công dã tràng.

Hơn nữa, dù cho đại chiến Vu Yêu thương vong vô số, chỉ cần không gây ảnh hưởng đến Bất Chu Sơn, thì Chu Du cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Nếu chư vị Thánh nhân không quản ngại gì mà trực tiếp hạ tràng, vậy thì Chu Du tất yếu phải cho mấy người họ nếm thử nắm đấm của Hỗn Nguyên nhị trọng thiên.

Lúc này, tại nơi ở của Tam Thanh trên núi Côn Lôn lại là một mớ hỗn độn, không còn sự yên bình như ngày thường.

Chuyện là sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên bày trận thu nhận nhiều đệ tử, các đệ tử đều tu hành trên Côn Lôn, người đông thì dễ sinh chuyện.

Đệ tử của Xiển giáo và Tiệt giáo cũng thường xuyên tranh đấu.

Nhưng vì Thông Thiên thu nhận hơn vạn đệ tử, người đông thế

mạnh, mà dưới trướng Nguyên Thủy chỉ có mười hai người, khi tranh đấu thì đệ tử Xiển giáo tự nhiên không địch lại Tiệt giáo.

Nhưng sau đó Nguyên Thủy thu nhận Nhiên Đăng, một người cùng nghe đạo ở Tử Tiêu, thế công thủ lại có biến hóa.

Nhiên Đăng này là do chiếc linh cữu đầu tiên khi trời đất mới mở hóa thành, vì có một chiếc đèn tiên thiên linh đăng làm bạn đồng sinh, nên tự xưng là Nhiên Đăng đạo nhân, cũng là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu.

Theo lý mà nói, Nhiên Đăng cùng Tam Thanh đều là ba nghìn khách của Tử Tiêu, là người cùng thế hệ, sao lại bái nhập dưới trướng Nguyên Thủy.

Nguyên nhân là vì Nhiên Đăng tuy là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu, nhưng tu vi chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại còn có tiên thiên linh bảo trong người, thu hút vô số đại năng thèm muốn.

Cho nên trực tiếp vứt bỏ mặt mũi, bái nhập dưới trướng Nguyên Thủy, muốn ôm lấy đùi to của Thánh nhân.

Tuy ngày xưa cùng Tam Thanh đều xưng hô là đạo hữu, nhưng Nhiên Đăng dựa vào sự không biết xấu hổ vẫn thành công khiến Nguyên Thủy thu nhận.

Nguyên Thủy cũng cân nhắc đến thân phận ba nghìn khách của Tử Tiêu của Nhiên Đăng, không trực tiếp thu làm đệ tử, mà để Nhiên Đăng làm phó giáo chủ của Xiển giáo, phụ trách chỉ đạo môn nhân Xiển giáo tu hành.

Đệ tử Xiển giáo được Nhiên Đăng giúp đỡ, khi đối mặt với Tiệt giáo cũng không còn như trước, cho nên hiện tại trên núi Côn Lôn xung đột không ngừng.

Cùng với sự gia tăng xung đột giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, nơi tiên

gia phúc địa ngày xưa trở nên ô uế, cuối cùng cũng khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên phải ra mặt.

Ngày hôm đó, Tam Thanh tụ họp, Nguyên Thủy dẫn đầu gây khó dễ: "Thông Thiên, đệ tử dưới trướng của ngươi thật khó dạy bảo, làm cho Côn Lôn tốt đẹp trở nên hỗn loạn!" Thông Thiên nghe Nguyên Thủy chỉ trích, trong lòng tự nhiên không vui.

Tuy đệ tử của mình có thu nhận nhiều hơn một chút, nhưng sự thay đổi của núi Côn Lôn cũng không hoàn toàn là do đệ tử Tiệt giáo gây ra.

Bây giờ Nguyên Thủy đổ hết tội cho Thông Thiên, Thông Thiên tự nhiên tức giận.

"Trên núi Côn Lôn đệ tử đâu chỉ có Tiệt giáo của ta, đệ tử Xiển giáo đều là người chết cả sao?" Nguyên Thủy nghe vậy càng thêm tức giận không kìm được, định mở miệng nói tiếp, thì nghe Lão Tử lên tiếng: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, hai ngươi tranh giành đại đạo, không cần tranh cãi!" Nghe xong lời của Lão Tử, Nguyên Thủy tiếp tục nói: "Thông Thiên, đệ tử dưới trướng của ngươi đa số là phi cầm tẩu thú, tư chất không tốt, đại đạo của Thánh nhân chúng ta không phải là những kẻ như vậy có thể nghe được.

Ngươi vẫn nên giải tán đệ tử, giữ lại mấy người thân truyền, để khỏi làm phiền tiên cảnh Côn Lôn!" Thông Thiên nghe xong lời của Nguyên Thủy, cũng vô cùng tức giận: "Giáo nghĩa của Tiệt giáo ta là chắt lọc một tia sinh cơ cho chúng sinh, liên quan gì đến Xiển giáo của ngươi.

Nếu ngươi không muốn nhìn thấy đệ tử Tiệt giáo của ta, vậy ta cũng không thèm cái núi Côn Lôn này, tự đi tìm một nơi an thân!" Nói xong không đợi Lão Tử và Nguyên Thủy nói gì, liền bay đi. … Nhìn thấy Thông Thiên trực tiếp bay đi, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng ngây

người ra.

Nguyên Thủy vốn định mượn chuyện đệ tử Tiệt giáo để cảnh cáo Thông Thiên một chút, nhưng không ngờ Thông Thiên lại nổi nóng nói ra lời phân gia, Nguyên Thủy cũng có chút tức giận.

"Hừ, tình cảm huynh đệ bao nhiêu năm của chúng ta còn không bằng những kẻ thấp sinh noãn hóa này!" Lão Tử bên cạnh nghe xong lời của Nguyên Thủy, cũng thở dài một tiếng.

Cuộc tranh cãi giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên không phải là chuyện một sớm một chiều.

Tuy bề ngoài là tranh chấp giữa đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo, nhưng thực tế là sự đối lập về giáo nghĩa của hai người.

"Nếu đã như vậy, vậy ta cũng phải đi tìm một đạo trường khác, núi Côn Lôn cứ để lại cho ngươi đi!" Nguyên Thủy nghe vậy kinh ngạc, rõ ràng là không ngờ Lão Tử cũng muốn đi, liền lên tiếng níu kéo: "Vì sao huynh trưởng cũng muốn rời đi, lẽ nào thật sự là Nguyên Thủy làm sai rồi!" Nguyên Thủy thấy Lão Tử cũng muốn rời khỏi núi Côn Lôn, cũng có một chút hối hận.

Dù sao Tam Thanh là đồng sinh, bây giờ lại đến mức phải phân gia.

Chương 167

Chưa kịp Nguyên Thủy suy nghĩ sâu hơn, đã nghe Lão Tử nói: "Nguyên Thủy không cần tự trách, chuyện này là đã định.

Không nói đến sự khác biệt về giáo nghĩa giữa ngươi và Thông Thiên, núi Côn Lôn này tuy không nhỏ, nhưng cũng không thể dung nạp khí vận của ba vị Thánh nhân, phân gia cũng là chuyện sớm muộn, ngươi ở cảnh giới Thánh nhân lẽ ra đã phải biết!" Nghe xong lời của Lão Tử, Nguyên Thủy cũng im lặng.

Bởi vì Nguyên Thủy biết, bây giờ Tam Thanh phân gia đã thành sự thật, dù mình có hối hận nữa cũng vô ích.

Huống hồ ba người đã sớm trở thành Thánh nhân, tự nhiên biết rõ khí vận trên Côn Lôn không đủ để ba vị Thánh nhân cùng tồn tại.

Chỉ có điều ba người đã ở cùng nhau vô số năm tháng, không muốn chia xa.

Hiện tại, cuộc tranh chấp giữa đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo đã trở thành ngòi nổ, ba người đã đến lúc không thể không phân gia.

Chuyện đã không thể cứu vãn, dù cho Nguyên Thủy có chịu cúi đầu nhận lỗi với Thông Thiên, cũng không thể khiến Thông Thiên hồi tâm chuyển ý.

Huống hồ với tính cách cao ngạo của Nguyên Thủy, tự nhiên là không thể cúi đầu trước Thông Thiên.

"Vậy chỉ có thể như vậy!" Nói xong câu này, trong lòng Nguyên Thủy cũng khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lão Tử nhìn Nguyên Thủy một cái, sau đó vung tay áo, trực tiếp cuốn sạch đồ đạc trong đạo trường, sau đó cũng rời khỏi núi Côn Lôn.

Nguyên Thủy thấy bóng dáng Lão Tử biến mất, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần.

Một mặt là có chút hối hận, dù sao nguyên nhân Tam Thanh phân gia là do mình, chỉ có điều mình ngại mặt mũi, không chịu cúi đầu.

Mặt khác lại có chút vui mừng, bởi vì sau khi Lão Tử và Thông Thiên rời đi, Côn Lôn đã thực sự thuộc về Xiển giáo.

Nghĩ vậy, bóng dáng Nguyên Thủy cũng biến mất tại chỗ, bay về phía đại điện của Xiển giáo.

Bên này, Thông Thiên sau khi cãi nhau với Nguyên Thủy, cũng trở về đại điện của Tiệt giáo, triệu tập môn nhân Tiệt giáo, chuẩn bị rời khỏi núi Côn Lôn.

Theo lời triệu tập của Thông Thiên, môn nhân Tiệt giáo cũng lần lượt đến dưới trướng Thông Thiên.

Nhìn hơn vạn đệ tử Tiệt giáo đang bái lạy, Thông Thiên cũng vui mừng.

Tuy Nguyên Thủy không thích môn nhân Tiệt giáo, nhưng Thông Thiên lại cực kỳ bao che cho đệ tử.

"Ta muốn đưa các ngươi rời khỏi núi Côn Lôn, các đệ tử có lựa chọn đạo trường nào không?" Thông Thiên tuy không muốn ở lại Côn Lôn, nhưng nhất thời vẫn chưa có lựa chọn khác.

Bởi vì Thánh nhân đi đâu cũng được, nhưng đệ tử tu hành cũng cần tìm một nơi động thiên chi địa.

Nghe xong lời của Thông Thiên, đệ tử Tiệt giáo cũng bàn tán xôn xao: "Lẽ ra nên rời đi từ sớm!" "Đệ tử Xiển giáo coi trời bằng vung, ở núi Côn Lôn này cũng thật vô vị!" "Hồng Hoang có nơi nào để đi đây?"… Nghe các đệ tử bàn tán, Thông Thiên cũng bất đắc dĩ.

Vốn tưởng rằng để các đệ tử này có thể nghĩ ra một nơi tốt để đi, nhưng không ngờ mọi người cũng không có đầu mối.

Nhưng mọi người lại vui mừng như vậy khi rời khỏi Côn Lôn, xem ra quả thực là người của Xiển giáo quá đáng.

Lúc này Thông Thiên cũng cảm thấy quyết định của mình vô cùng anh minh.

Lúc này, đại đệ tử ngoại môn Triệu Công Minh tiến lên: "Bẩm sư tôn, Đông Hải rộng lớn vô biên, lại linh khí nồng đậm, có thể làm đạo trường cho Tiệt giáo ta!" Thông Thiên nghe vậy trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười, có chút tán thành với suy nghĩ của Triệu Công Minh.

Thực tế, Đông Hải cũng nằm trong sự lựa chọn của Thông Thiên, bởi vì Đông Hải là một nơi có khí vận ở Hồng Hoang.

Nghe xong lời của Triệu Công Minh, các đệ tử Tiệt giáo cũng đều gật đầu.

Bởi vì rất nhiều đệ tử Tiệt giáo chính là từ Đông Hải đến, Đông Hải cũng là nơi tu sĩ Hồng Hoang tụ tập, dung nạp một Tiệt giáo cũng là chuyện dễ dàng.

Đạo trường ở Đông Hải, cũng tiện cho mọi người trong Tiệt giáo giao lưu với tu sĩ Đông Hải.

Phải biết Đông Hải không chỉ có nhiều tộc quần, thậm chí còn có không ít phường thị tồn tại.

Đương nhiên phường thị của Long tộc là lớn nhất, các phường thị khác thì mô phỏng theo Long tộc mà xây dựng, quá nhỏ bé.

Thông Thiên thấy vậy cũng vung tay, trực tiếp nói: "Nếu vậy thì Tiệt giáo ta sẽ đến Đông Hải!" Đệ tử Tiệt giáo nhận được chỉ lệnh của Thông Thiên, cũng rầm rộ tiến về Đông Hải.

Không lâu sau, Thông Thiên đưa người của Tiệt giáo đến Đông Hải, tìm được một hòn đảo tiên để trú ngụ.

Bởi vì hòn đảo tiên này có hình dạng giống như một con ngao vàng, cho nên Thông Thiên đặt tên là Kim Ngao Đảo làm nơi đặt đạo trường của Tiệt giáo.

Sau đó, Thông Thiên lại xây dựng một tòa Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo, Tiệt giáo từ đó an định tại Đông Hải.

Khi chúng sinh ở Đông Hải biết Thông Thiên đến, cũng nhao nhao đến Kim Ngao Đảo, muốn bái nhập vào Tiệt giáo.

Thông Thiên cũng không từ chối, thanh thế của Tiệt giáo ngày càng thịnh, có cảnh tượng vạn tiên đến triều bái.

Lão Tử sau khi rời khỏi núi Côn Lôn, cũng tìm được một ngọn núi tiên.

Ngọn núi này tên là Thủ Dương Sơn, cũng là một nơi động thiên phúc địa.

Lão Tử liền đặt đạo trường trên Thủ Dương Sơn, xây dựng một tòa Bát Cảnh Cung, bắt đầu tiềm tu.

Tin tức Tam Thanh phân gia cũng dần dần lan truyền khắp Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang tự nhiên là vô cùng kinh ngạc.

Dù sao Tam Thanh nhất thể đều là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đây là chuyện mà cả Hồng Hoang đều biết.

Trước đây Tam Thanh luôn đồng lòng, chung sức, mọi người cũng không ngờ Tam Thanh lại phân gia.

Nhưng việc Tam Thanh phân gia đối với đại đa số người mà nói không có ảnh hưởng gì, vì Tam Thanh đều là Thánh nhân chí tôn, không có quan hệ gì với tu sĩ bình thường.

Nhưng Vu Yêu hai tộc thì lại có chút phấn khích, thậm chí hai tộc còn mong Tam Thanh sớm phân gia.

Dù sao trước đây Tam Thanh nhất thể như một khối sắt, ngay cả đại trận của hai tộc cũng không có cách nào đồng thời đối phó với ba vị Thánh nhân.

Huống hồ ba người này đều có tiên thiên chí bảo.

Bây giờ Tam Thanh phân gia, đối với Vu Yêu uy hiếp không còn lớn nữa.

Còn Tây Phương Nhị Thánh thì vui mừng khôn xiết, bởi vì sau khi Tam Thanh phân gia, thì hai Thánh Tây Phương không cần lo lắng Tam Thanh hợp lực cản trở kế hoạch của hai người.

"Sư huynh, Tam Thanh đã phân gia, vậy hai người chúng ta cũng có thể chiêu mộ tu sĩ phương Đông đến phương Tây ta, hưng thịnh giáo thống phương Tây ta!

Tam Thanh hợp lực, hai người chúng ta tự nhiên không phải là đối thủ.

Bây giờ Tam Thanh chia rẽ, vậy hai người chúng ta có thể để giáo pháp phương Tây ta tiến về phía trước!" "Phải phải, không ngờ Tam Thanh lại như vậy.

Nhưng vẫn phải cẩn thận hành sự.

Chương 168

Tuy nói Tam Thanh phân gia, nhưng nếu giáo pháp phương Tây ta tiến về phía Đông, Tam Thanh tất nhiên sẽ cản trở, cho nên vẫn phải mưu tính kỹ lưỡng!" Chuẩn Đề nghe xong lời của Tiếp Dẫn cũng im lặng gật đầu, sau đó hai người cũng bắt đầu tính toán.

Tuy hai người trong lòng có kiêng dè, nhưng cũng biết rõ Tam Thanh phân gia, đối với phương Tây mà nói cũng là một lợi ích cực lớn.

Dù sao sau khi Tam Thanh phân gia, mới có thể lần lượt phá vỡ.

Nếu không thì Tam Thanh hợp lực, lại có tiên thiên chí bảo, hai người phương Tây thật sự không phải là đối thủ, càng đừng nói đến việc hưng thịnh giáo thống phương Tây ở phương Đông.

Bên này Chu Du cũng đã có chút hiểu biết… … Trong Bồng Lai, Chu Du biết được tin tức Tam Thanh phân gia, trong lòng cũng không khỏi cảm khái.

Tuy chuyện Tam Thanh phân gia Chu Du đã sớm dự liệu, nhưng bây giờ thật sự biết được chuyện này cũng không khỏi thở dài.

Tam Thanh nhất thể, lại còn có tiên thiên chí bảo do Đạo Tổ ban tặng, có thể nói là tồn tại vô địch ở Hồng Hoang.

Ngay cả Chu Du mình e rằng cũng không thể cản được ba người hợp lực.

Bây giờ Tam Thanh đã phân gia, không còn lúc nào đồng tâm lực lực nữa, Chu Du tự nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Chu Du cũng lo lắng Tam Thanh sẽ hợp lực hạ tràng trong đại kiếp Vu Yêu.

Dù sao Chu Du hiện tại đối mặt với ba người này cũng không có bao nhiêu tự tin.

Chu Du tuy đã là Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, Tam Thanh chỉ mới nhập Thánh nhân, nhưng ba người có tiên thiên chí bảo riêng, quả thực là có chút khó đối phó.

Nhưng Chu Du cũng biết rõ chư vị Thánh nhân này chỉ có thể xúi giục hai tộc Vu Yêu, chứ không thể tự mình ra tay húc đổ Bất Chu Sơn.

Dù sao gánh vác nhân quả lớn như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng không thể chịu đựng được.

Chu Du chỉ lo lắng Thánh nhân sẽ giữ chân mình, ngăn cản mình cứu Bất Chu Sơn, vậy thì không dễ xử lý.

Hiện tại Tam Thanh phân gia, lo lắng của Chu Du cũng đã bớt đi không ít, chỉ chờ trận quyết chiến Vu Yêu bắt đầu.

Đương nhiên Chu Du cũng biết rõ, ngòi nổ thực sự của đại kiếp Vu Yêu là gì.

Hắn liền phóng thích nguyên thần chi lực, đến nơi trước đây là Tử Phủ Châu.

Nguyên thần chi lực của Hỗn Nguyên Thánh nhân tự nhiên không ai có thể phát hiện, một lát sau Chu Du như ý nguyện đến Thang Cốc, nhìn thấy mười con Kim Ô nhỏ.

Hiện tại mười con Kim Ô nhỏ này đều chưa xuất thế, Chu Du cũng hiểu rằng còn một khoảng thời gian nữa mới đến trận quyết chiến Vu Yêu.

Nhưng cùng với việc nguyên thần chi lực của Chu Du quét qua, lại phát hiện trong khí tức của mười con Kim Ô này có sự khác thường, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì trong nguyên thần của mười con Kim Ô này có khí tức của hai người phương Tây, Chu Du đương nhiên hiểu rằng đằng sau là hai Thánh Tây Phương ra tay tính kế.

Hắn cũng vô cùng khinh bỉ, hai người phương Tây lại ra tay với trẻ con, thực sự khiến người ta khinh thường.

Nhưng Chu Du cũng không có động tác gì khác.

Một mặt là Chu Du đối với Kim Ô không có suy nghĩ gì, mặt khác là hiện tại những con Kim Ô này đã bị khí tức của hai người phương Tây lây nhiễm, trong nguyên thần tràn ngập lệ khí, Chu Du cũng không muốn lãng phí sức lực.

Huống hồ những con Kim Ô này vốn đã định sẵn nhập kiếp, nếu Chu Du ra tay thì đại kiếp sẽ lại có một ngòi nổ khác.

Nếu đã như vậy, Chu Du cần gì phải động thủ, cứ thế trực tiếp thu hồi nguyên thần, tiếp tục tham ngộ Đại đạo.

Sau khi thực sự tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Chu Du mới cảm nhận được sự vĩ đại của Đại đạo, cho nên cũng bị Đại đạo hấp dẫn sâu sắc, không lúc nào là không thể ngộ.

Lúc này, khoảng cách từ lúc Chu Du tấn thăng Hỗn Nguyên cũng đã qua rất lâu, cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên của Chu Du cũng đã có dấu hiệu đột phá.

Kim Ô trong Thang Cốc còn chưa xuất thế, Chu Du liền biết rằng còn một khoảng thời gian nữa mới đến trận quyết chiến Vu Yêu.

Trong khoảng thời gian này, mình cũng có tự tin có thể thành công tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên.

Có cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, Chu Du có thể thong dong hơn mấy phần.

Hiện tại, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia vẫn chỉ là Thánh nhân nhất trọng thiên, khoảng cách đến Thánh nhân nhị trọng thiên vẫn còn xa vời.

Dù sao mấy vị đó là dựa vào Hồng Mông Tử Khí và công đức thành đạo, có sự khác biệt rất lớn với Chu Du, người tam thi thành đạo.

Chu Du tuy đột phá không dễ, nhưng sau khi thực sự đột phá Hỗn Nguyên, tốc độ tu hành nhanh hơn mấy người kia rất nhiều.

Mà mấy người kia không trải qua Hỗn Nguyên chi kiếp, tự nhiên không bằng.

Mà mấy vị Thánh nhân kiếp trước cũng là nhờ có công đức bổ thiên mới có thể thành công đột phá, nếu không còn cần vô số năm tháng tích lũy.

Chuyện Tam Thanh phân gia vừa kết thúc, bên Vu tộc cũng có biến hóa.

Ngoài điện Bàn Cổ của Vu tộc, mười một vị Tổ Vu không chớp mắt nhìn vào cảnh tượng trong điện.

Bởi vì trong điện Bàn Cổ, Đại Vu Hình Thiên đang hấp thu một giọt tinh huyết do Hậu Thổ để lại.

Phải biết Tổ Vu là do tâm huyết Bàn Cổ thai nghén mà thành, cho nên mới có thể tập hợp lực lượng của mười hai Tổ Vu để tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hiện tại Hậu Thổ đã "vẫn lạc", không còn thân Tổ Vu, Vu tộc muốn tạo thành đại trận thì phải để Hình Thiên hấp thu một giọt tinh huyết do Hậu Thổ để lại, thành công hóa thành Thổ Chi Tổ Vu.

Nhưng Đại Vu và Tổ Vu khác nhau, Đại Vu là do tiên thiên sát khí hóa thành.

Hình Thiên dù có tinh huyết của Hậu Thổ, cũng là vô cùng khó khăn.

Cho nên Vu tộc cũng đã tập hợp vô số tích lũy của Vu tộc, lại ngưng kết vô số sát khí rót vào cơ thể Hình Thiên, muốn để Hình Thiên thành công chuyển hóa.

Hiện tại chính là thời khắc quan trọng, các Tổ Vu đương nhiên vô cùng coi trọng.

Cùng với việc thiên địa sát khí trong điện Bàn Cổ tiêu tán hết, tim của các Tổ Vu cũng như treo lơ lửng, muốn biết Hình Thiên có thành công hay không.

Dù sao chuyện này có liên quan đến kết cục của đại chiến Vu Yêu.

Không lâu sau, chỉ thấy một bóng người từ từ xuất hiện trước điện Bàn Cổ.

Người đến toàn thân huyết khí lan tỏa, đạo uẩn của Thổ biến bố khắp nơi, chính là Đại Vu Hình Thiên.

Không, lúc này nên nói là Tổ Vu Hình Thiên.

Nhìn mọi người bên ngoài điện đầy vẻ mong chờ, Hình Thiên cũng vô cùng cảm khái.

Bởi vì chỉ có Hình Thiên mới biết mình đã trải qua những khổ nạn gì.

Chương 169

Tuy chỉ là tấn thăng từ Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng từ Đại Vu chuyển hóa thành Tổ Vu, Hình Thiên đã phải chịu đựng một phen đau đớn.

Không nói đến sự gian nan khi hấp thu tinh huyết của Hậu Thổ, chỉ riêng việc nhục thân trải qua sự tẩy lễ của thiên địa sát khí, cũng đã khiến Hình Thiên không dám nhớ lại.

Bởi vì Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, Đại Vu là do tiên thiên sát khí hóa thành, nên phải hấp thu vô tận tiên thiên sát khí, để chuyển hóa nhục thân.

Tu sĩ bình thường dính phải một tia sát khí đã cảm thấy vô cùng đau đớn, dù cho Vu tộc lấy sát khí làm thủ đoạn tu hành, nhưng Hình Thiên chịu đựng vô tận sát khí cũng là cực kỳ đau khổ, thậm chí cuối cùng suýt nữa không trụ được.

Nếu không phải điện Bàn Cổ vào thời khắc cuối cùng đã giúp Hình Thiên khôi phục lại sự tỉnh táo, thì lần chuyển hóa này đã thất bại.

Các Tổ Vu nhìn thấy Hình Thiên cũng sáng mắt lên, bởi vì mọi người nhìn thấy Hình Thiên xuất hiện cũng đã hiểu ra.

Hình Thiên đã thành công chuyển hóa thành thân Tổ Vu, điều đó có nghĩa là đại trận của Vu tộc có thể tái hiện.

Sau đó, các Tổ Vu cũng nhao nhao đến trước mặt Hình Thiên, nhìn Hình Thiên với khí tức thay đổi to lớn, trên mặt cũng không thể che giấu được nụ cười.

Đế Giang nhìn Hình Thiên trước mắt, cũng lên tiếng nói: "Từ nay về sau, Hình Thiên chính là Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc!" Hình

Thiên nghe vậy cũng vô cùng kích động, liền quỳ xuống đất: "Đa tạ Tổ Vu đại nhân!" Đế Giang vội vàng đỡ Hình Thiên dậy, tiếp tục nói: "Ngươi đã trở thành Tổ Vu, sau này cùng mấy người chúng ta cũng xưng hô là huynh đệ!" Hình Thiên lộ vẻ do dự, dù sao địa vị trong Vu tộc cũng rất nghiêm ngặt, không ngờ hôm nay mình cũng có được ngày này.

Một lát sau mới lên tiếng đáp: "Vâng, huynh trưởng!" Mọi người nghe xong lời của Hình Thiên, không khí cũng trở nên sôi nổi, ôm lấy Hình Thiên lần nữa tiến vào điện Bàn Cổ.

Bởi vì Hình Thiên tuy hiện tại đã trở thành Tổ Vu, nhưng đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn chưa quen thuộc.

Huống hồ trước đó Hình Thiên chỉ mới là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, bây giờ đột nhiên trở thành cấp bậc Chuẩn Thánh trung kỳ cũng cần phải củng cố.

Mọi người đương nhiên muốn để Hình Thiên nhanh chóng ổn định tu vi, quen thuộc với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đương nhiên cũng nghĩ đến việc tạm thời che giấu tin tức Hình Thiên trở thành Tổ Vu.

Phải biết Hình Thiên thành công chuyển hóa thành thân Tổ Vu, tuy không bằng Hậu Thổ, nhưng cũng có thực lực của Tổ Vu.

Vu tộc liền có thể một lần nữa tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đối kháng với Yêu tộc cũng có thêm một phần tự tin.

Hiện tại tin tức Hình Thiên trở thành Tổ Vu, người của Yêu tộc còn chưa biết.

Người của Vu tộc cũng muốn cho Yêu tộc một bất ngờ, đến lúc đó không ra tay thì thôi, một khi ra tay sẽ khiến người ta kinh ngạc.

Đây chính là suy nghĩ của Vu tộc, nhân lúc Yêu tộc không biết Vu

tộc có thể tạo thành đại trận, cho Yêu tộc một đòn nặng.

Còn Yêu tộc lại không ngờ sau khi thân Tổ Vu của Hậu Thổ vẫn lạc, Vu tộc vẫn có thể tạo thành đại trận, không khỏi rơi vào thế yếu.

Sau mấy chuyện xảy ra, Hồng Hoang lại có một khoảng thời gian yên bình, nhưng mọi người cũng đều biết rõ, đây là sự yên bình trước đại chiến… … Trong Thang Cốc, từ lần trước nguyên thần của Chu Du đến đây cũng đã qua rất lâu, mười con Kim Ô cuối cùng cũng đến lúc hóa hình.

Đột nhiên, trên bầu trời Thang Cốc xuất hiện mấy đám mây đen, sau đó từng đạo lôi kiếp hóa hình giáng xuống những con Kim Ô trong Thang Cốc.

Mà Kim Ô bản thân đã là một trong những sinh vật mạnh mẽ nhất Hồng Hoang, huống hồ còn có Phù Tang Thụ, một trong thập đại tiên thiên linh căn bảo vệ, tự nhiên không sợ những tia lôi kiếp hóa hình này, mà dồn dập bay về phía lôi kiếp.

Điều này cũng khiến Chuẩn Thánh của Yêu tộc đang bảo vệ trong Thang Cốc có chút kinh ngạc.

Lỡ như những con Kim Ô này xảy ra vấn đề gì, thì mình không thể chịu nổi lửa giận của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đang định ra tay giúp đỡ, thì thấy những tia lôi kiếp hóa hình giáng xuống thân Kim Ô đều bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, cuối cùng trực tiếp biến mất không thấy, Chuẩn Thánh của Yêu tộc cũng không khỏi cảm khái về sự mạnh mẽ của bản nguyên Kim Ô.

Nhưng kiếp hóa hình của những con Kim Ô này cũng là bình thường, không giống như lúc Chu Du hóa hình còn có Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện.

Không lâu sau, mười con Kim Ô đều đã vượt qua kiếp hóa hình, tu

vi cũng thành công đạt đến cấp bậc Thái Ất Kim Tiên.

Chuẩn Thánh của Yêu tộc thấy mười con Kim Ô độ kiếp thành công, liền hiện thân trước mặt chúng.

"Chư vị thái tử đã hóa hình thành công, có thể ở trên Phù Tang Thụ hấp thu bản nguyên chi lực để ổn định một chút!" Nhưng nghe xong lời của Chuẩn Thánh Yêu tộc, mười con Kim Ô cũng bàn tán không ngừng, sau đó Kim Ô lão đại lên tiếng nói: "Chúng ta muốn trở về Thiên đình!" Chuẩn Thánh nghe xong cũng có chút đau đầu, dù sao hiện tại mình còn chưa nhận được chỉ thị của Thái Nhất, không dám tự tiện quyết định, chỉ có thể đáp lời mấy con Kim Ô: "Mười vị thái tử xin chờ một chút, ta xin chỉ thị của Thái Nhất bệ hạ trước!" Kim Ô nghe vậy, cũng có chút không kiên nhẫn: "Thúc thúc của ta nhất định sẽ đồng ý, mau mau cho đi, nếu không trở về Thiên đình, chúng ta nhất định sẽ cáo trạng ngươi!" Nhưng Chuẩn Thánh của Yêu tộc thì không hề lay động: "Xin cho chư vị thái tử biết, không có chỉ lệnh của Thái Nhất bệ hạ, ta tuyệt đối không thể để chư vị thái tử rời khỏi nơi này.

Nếu bị Vu tộc phát hiện, thì chư vị thái tử cũng khó thoát khỏi tai ương!" Chuẩn Thánh của Yêu tộc không nói đến Vu tộc thì thôi, nhắc đến Vu tộc, mười con Kim Ô càng thêm kích động.

Bởi vì chúng đều biết rõ Vu tộc là đại địch của Yêu tộc.

Mười con Kim Ô tuy hiện tại mới hóa hình, nhưng sớm đã có linh trí từ khi xuất thế, lại còn có truyền thừa tiên thiên của Kim Ô, tự nhiên biết rõ những điều này.

Cộng thêm ảnh hưởng của hai người phương Tây, cho nên đối với Vu tộc cũng cực kỳ căm ghét.

Hiện tại nghe Chuẩn Thánh của Yêu tộc nhắc đến Vu tộc, đương nhiên là vẻ mặt khinh thường.

“Vu tộc làm sao có thể là đối thủ của Yêu tộc ta, nếu chúng ta có thể ra ngoài, tất nhiên sẽ biến đất của Vu tộc thành một mảnh đất khô cằn!” “Giết sạch tất cả người của Vu tộc, để những kẻ man rợ của Vu tộc này toàn bộ hóa thành tro bụi!” “Phát dương thần uy của Yêu tộc ta!”… Chuẩn Thánh của Yêu tộc nghe những lời của các Kim Ô, tuy có chút vui mừng, nhưng cũng có chút kinh ngạc.

Vui mừng là vì Vu tộc là đại địch của Yêu tộc, mười con Kim Ô căm ghét Vu tộc tự nhiên là chuyện cực tốt.

Kinh ngạc là vì Kim Ô vừa mới hóa hình đã có lệ khí như vậy, cũng thực sự khiến Chuẩn Thánh của Yêu tộc chấn kinh, không biết chuyện này là tốt hay xấu.

Chuẩn Thánh của Yêu tộc không biết rằng, Kim Ô vừa mới hóa hình dù có căm ghét Vu tộc đến đâu cũng không đến mức có lệ khí như vậy, tất cả là do sự tính toán của hai Thánh Tây Phương.

Trước đây hai Thánh Tây Phương đến, cố ý phóng đại cảm xúc căm ghét Vu tộc trong nguyên thần của Kim Ô, khiến cho Kim Ô sau khi xuất thế lệ khí bùng nổ, một lòng muốn diệt vong Vu tộc, cũng thiếu đi sự kiêng dè.

Chuẩn Thánh của Yêu tộc tuy cảm nhận được những điều này, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cũng không nghi ngờ Kim Ô có gì bất thường.

Dù sao đại trận ở Thang Cốc là do Thái Nhất bày ra, người thường căn bản không thể xâm nhập.

Dù cho Chuẩn Thánh đến, đại trận cũng có thể chống đỡ được một lát, đợi đến khi viện quân của Thiên đình đến.

Hiện tại đại trận không có bất kỳ phản ứng nào, mà bản thân mình là một Chuẩn Thánh cũng không có chút cảm giác nào, cho nên không

để ý.

Hắn cho rằng Kim Ô trời sinh đã như vậy, Chuẩn Thánh của Yêu tộc không dám tùy tiện phỏng đoán cảnh tượng lúc Đế Tuấn và Thái Nhất xuất thế.

Nhưng Chuẩn Thánh của Yêu tộc lại không biết rằng kẻ tính kế Kim Ô là hai vị Thánh nhân phương Tây, đâu phải là một Chuẩn Thánh nhỏ bé có thể phát hiện được.

Chuẩn Thánh của Yêu tộc nghe xong cuộc thảo luận của Kim Ô, cũng trực tiếp nói: "Ta đi bẩm báo với Thái Nhất bệ hạ ngay, xin chư vị thái tử chờ một chút!" Mười con Kim Ô nghe xong tuy cũng có chút không hài lòng, nhưng cũng không làm gì được.

Dù sao mình chỉ là Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, còn vị trước mặt này là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu không phải dựa vào việc mình là con của Đế Tuấn, sao dám có thái độ như vậy với một Chuẩn Thánh.

Sau đó cũng hóa thành nguyên hình Kim Ô, bay lên Phù Tang Thụ, bắt đầu khổ tu.

Bên này, Chuẩn Thánh cũng gửi tin tức đến Thiên đình, báo cho Thái Nhất biết mười con Kim Ô đều đã hóa hình, muốn đến Thiên đình.

Mấy hơi thở sau, trên Thiên đình, Thái Nhất cũng nhận được tin tức, đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhìn Đế Tuấn đang nhắm mắt trầm tư, Thái Nhất cười nói: "Huynh trưởng, Thang Cốc gửi tin, các cháu trai đều đã vượt qua kiếp hóa hình, đã là Thái Ất Kim Tiên, các Kim Ô nhỏ muốn trở về Thiên đình!" Đế Tuấn nghe xong lời của Thái Nhất, mở mắt ra, trên mặt cũng hiện lên nụ cười.

Chương 170

"Các con đều đã hóa hình rồi, thời gian trôi nhanh thật.

Nhưng hiện tại đại chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, không biết Thái Nhất ngươi nghĩ sao?" Thái Nhất nghe vậy tự nhiên hiểu được suy nghĩ của Đế Tuấn, khoảng thời gian vạn năm do Đạo Tổ định ra đã không còn bao nhiêu năm nữa.

Trận quyết chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, Đế Tuấn đương nhiên không muốn Kim Ô tham gia vào đại chiến Vu Yêu.

Tuy nói hiện tại Vu tộc đã thiếu một Tổ Vu, không thể tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, phần thắng của Yêu tộc đã tăng lên không ít, nhưng đại chiến luôn có thương vong.

Ngay cả Đế Tuấn cũng không chắc mình sẽ an toàn vô sự.

Mười con Kim Ô hiện tại chẳng qua chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, tự nhiên không có cách nào bảo vệ chính mình.

Mà Thái Nhất cũng không muốn Kim Ô xuất hiện trên chiến trường, liền trực tiếp nói với Đế Tuấn: "Trong đại chiến, chúng ta cũng không thể bảo vệ an toàn cho các cháu.

Hay là để chúng ở lại Thang Cốc!

Thang Cốc có Phù Tang Thụ, một trong thập đại tiên thiên linh căn, tu hành cũng tiện!" Đế Tuấn nghe xong lời của Thái Nhất cũng gật đầu, tuy Đế Tuấn cũng rất nhớ mười con Kim Ô, dù sao Kim Ô chưa hóa hình đã bị Thái Nhất đưa đến Thang Cốc, nhưng là một người cha cũng không muốn con mình gặp nguy hiểm, liền nói: "Thái Nhất nghĩ giống như ta, vậy thì cứ để mấy tiểu tử này ở Thang Cốc tu hành, khi nào tu thành Đại La, rồi hãy nói đến chuyện vào Thiên đình!"

Thái Nhất nghe xong lời của Đế Tuấn, cũng có chút do dự, vội vàng hỏi: "Vậy bên tẩu tẩu thì sao?" Đế Tuấn nghe Thái Nhất nói, liền hiểu ý của hắn, là sợ Hi Hòa sẽ giận vì Kim Ô đã hóa hình mà không trở về Thiên đình, liền đáp: "Bên Hi Hòa, ta sẽ đi nói, tin rằng Hi Hòa cũng hiểu được tâm ý của hai người chúng ta!" Thái Nhất gật đầu, sau đó trực tiếp gửi một tin nhắn cho Chuẩn Thánh ở Thang Cốc, báo cho biết quyết định của hai người, rồi cũng rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, trở về cung điện của mình bắt đầu tu hành.

Dù sao đại chiến sắp bắt đầu, Thái Nhất đương nhiên phải tranh thủ thời gian này để nâng cao tu vi của mình, như vậy cũng có thể tăng thêm mấy phần thắng.

Phải biết Vu tộc tuy đã thiếu Hậu Thổ là Tổ Vu, nhưng mười một Tổ Vu còn lại cũng không thể xem thường.

Nếu thật sự là Tổ Vu dốc toàn lực, ngay cả Yêu tộc cũng sẽ có chút vất vả.

Bên này, trong Thang Cốc, Chuẩn Thánh của Yêu tộc cũng đã nhận được tin nhắn của Thái Nhất.

Hắn trực tiếp đến trước Phù Tang Thụ, nói với mười con Kim Ô: "Bệ hạ truyền tin, chư vị điện hạ cần khổ tu mấy năm, tấn thăng Đại La Kim Tiên rồi mới có thể rời khỏi Thang Cốc!" … Nghe vị Chuẩn Thánh Yêu tộc truyền đạt xong, mười con Kim Ô cũng có chút cạn lời.

Dù sao bây giờ chúng cũng chỉ vừa mới hóa hình, muốn tấn thăng lên Đại La Kim Tiên cần không ít thời gian, ai biết được đến lúc đó còn có yêu cầu nào khác hay không.

Ngay sau đó, mười con Kim Ô cũng nhao nhao kêu không ngừng, một lúc lâu sau mới yên tĩnh lại.

Đây cũng là vì cuối cùng mười con Kim Ô biết rằng, một khi mệnh

lệnh của Đế Tuấn và Thái Nhất đã ban xuống, thì vị Chuẩn Thánh này chắc chắn sẽ không để chúng rời đi, cho nên chỉ đành bất lực tiếp tục bế quan tu luyện, tranh thủ đột phá Đại La Kim Tiên sớm nhất có thể để trở về Thiên Đình.

Thấy mười con Kim Ô đã yên tĩnh, vị Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trực tiếp biến mất trước cây Phù Tang, quay về nơi bế quan.

Đợi vị Chuẩn Thánh Yêu tộc biến mất, mười con Kim Ô cũng bắt đầu bàn luận.

"Đại La Kim Tiên, không biết còn cần bao lâu nữa!" "Thập đệ không cần buồn rầu, với thiên phú của chúng ta, lại thêm cây Phù Tang này, chẳng qua mấy trăm năm là có thể thành công tấn thăng!" "Vậy lỡ như sau khi chúng ta tấn thăng mà vẫn không về được Thiên Đình thì sao?" "Chẳng lẽ cứ phải ở mãi đây sao, thật sự là có chút buồn bực!" Mười con Kim Ô vừa mới ra đời, tự nhiên không muốn bị giam cầm trong Thang Cốc, tất cả đều có chút nóng nảy.

Lúc này, chỉ thấy ánh mắt của Kim Ô lão đại biến ảo một hồi, rồi mở miệng nói: "Cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng dễ thôi, ta có một bộ công pháp có thể giúp chúng ta nhanh chóng đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, các đệ đệ mau tu hành đi!" Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, những con Kim Ô còn lại đều tỏ vẻ kinh ngạc vui mừng, rồi nhao nhao lên tiếng đòi hỏi.

Không lâu sau, Kim Ô lão đại cũng lần lượt truyền công pháp vào trong nguyên thần của những con Kim Ô còn lại.

"Đại ca làm sao có được công pháp này vậy?" "Chẳng lẽ truyền thừa của chúng ta không giống nhau sao?" Nghe những con Kim Ô còn lại hỏi, Kim Ô lão đại cũng tỏ vẻ nghiêm túc.

"Công pháp này không phải có trong truyền thừa của chúng ta, mà

là do một vị đại năng truyền cho ta trong mộng!" Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, những con Kim Ô còn lại cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhao nhao nói: "Đại ca thật có cơ duyên!" "Đa tạ đại ca truyền đạo!" Mà những con Kim Ô còn lại cũng không hề nghi ngờ, dù sao trong Hồng Hoang có vô số chuyện kỳ lạ, chúng chỉ cảm thấy Kim Ô lão đại đã nhận được một cơ duyên phi phàm.

Sau đó, mười con Kim Ô liền bắt đầu tu hành công pháp mà Kim Ô lão đại truyền thụ.

Khi mười con Kim Ô bắt đầu tu hành, trên Tây Phương Linh Sơn, Chuẩn Đề cũng mở hai mắt ra.

Gã mỉm cười nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, đại sự thành rồi!" Thì ra Kim Ô lão đại có sự thay đổi như vậy, đều là vì Chuẩn Đề trước đó đã để lại một đạo nguyên thần chi lực.

Khi cảm nhận được mười con Kim Ô đã ra đời, Chuẩn Đề liền đã nhận ra.

Nguyên thần chi lực lưu lại trong đạo thể của Kim Ô cũng cảm nhận được tình cảnh của chúng, bèn trực tiếp truyền xuống một bộ công pháp, để Kim Ô có thể sớm tấn thăng Đại La, sau đó đi đến đất của Vu tộc.

Trước đó Chuẩn Đề vốn định đợi Kim Ô hóa hình xong, sẽ tìm cách để Kim Ô rời khỏi Thang Cốc đến đất của Vu tộc.

Nhưng lời nói của vị Chuẩn Thánh Yêu tộc đã khiến Chuẩn Đề có chút cảm ngộ, đó là mười con Kim Ô mới chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Cho dù đến được đất của Vu tộc cũng sẽ không gây ra tổn hại lớn nào cho Vu tộc.

Nhưng đợi Kim Ô tấn thăng Đại La rồi, mười con Kim Ô hợp lực

đối với Chuẩn Thánh cũng có một tia uy hiếp, như vậy mới có thể khiến Vu Yêu triệt để kết đại thù.

Cân nhắc đến những điều này, đạo nguyên thần chi lực mà Chuẩn Đề để lại trong cơ thể Kim Ô lão đại đã trực tiếp khống chế thần trí của nó, mượn Kim Ô lão đại để truyền thụ công pháp này cho những con Kim Ô khác.

Phải biết công pháp này không hề có chút thiếu sót nào, là công pháp mà Chuẩn Đề chuyên môn suy diễn cho mười con Kim Ô, dù sao Chuẩn Đề cũng không muốn để lại bất kỳ mầm họa nào để đám người Yêu tộc phát hiện.

Chuẩn Đề lên kế hoạch đợi mười con Kim Ô tấn thăng Đại La, sẽ trực tiếp xúi giục Kim Ô đến đất của Vu tộc.

Như vậy vừa hoàn thành kế hoạch của mình, cũng có thể khiến Yêu tộc không có cách nào phát hiện.

Mà Tiếp Dẫn bên cạnh Chuẩn Đề nghe xong lời của gã cũng mỉm cười đồng tình.

"Nếu sư đệ đã sắp đặt mọi thứ hoàn tất, vậy hai ta chỉ cần ngồi chờ." "Sư huynh, kế hoạch của hai ta là vạn vô nhất thất, có thể ngồi thu lợi ích của ngư ông!" Hai người nhìn nhau, sau đó cũng phá lên cười lớn.

Bên này, sau khi nhận được công pháp chuyên thuộc, đám Kim Ô cũng bắt đầu khổ tu.

Bản thân Kim Ô đã có thiên phú dị bẩm, lại có khí vận Thiên Đình gia trì, cộng thêm sự phụ trợ của cây Phù Tang.

Tu hành cũng là tiến triển một ngày ngàn dặm, cảnh giới tăng lên mắt thường có thể thấy được.

Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc âm thầm quan sát, thấy mười con Kim Ô

chìm vào tu luyện cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao thực lực Kim Ô tăng lên, đối với thực lực Yêu tộc cũng là một phần tăng cường.

Nhưng tốc độ tăng tiến thực lực của Kim Ô cũng khiến vị Chuẩn Thánh Yêu tộc vô cùng kinh ngạc.

Gã cảm khái con của Đế Tuấn quả nhiên phi phàm, tu hành đến cảnh giới Đại La cũng là chuyện dễ dàng.

Nhớ lại quá trình tu hành trước Đại La của mình cũng có chút hổ thẹn, dù sao mình cũng không có bối cảnh lớn như mấy con Kim Ô trước mắt này.

Thấy đám Kim Ô đều đang khổ tu, vị Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng thu lại ánh mắt, bắt đầu tham ngộ đại đạo.

Mấy năm trôi qua, mười con Kim Ô cũng lần lượt tấn thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chỉ là khi mười con Kim Ô toàn bộ đột phá thành Đại La Kim Tiên, cũng không có dị tượng lớn nào.

Đám Kim Ô cho rằng vị Chuẩn Thánh Yêu tộc không phát hiện, cũng không định báo cho vị Chuẩn Thánh Yêu tộc đang canh giữ, muốn lén lút rời khỏi Thang Cốc.

Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này tự nhiên biết rõ mười con Kim Ô đã tấn thăng, dù sao khí tức của mười con Kim Ô đã bộc lộ tất cả, làm sao có thể qua mặt được cảm tri của Chuẩn Thánh.

Nhưng mười con Kim Ô không lên tiếng, vị Chuẩn Thánh Yêu tộc tự nhiên cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Chương 171

Dù sao đại chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, ở đây canh giữ Kim Ô còn hơn là tranh đấu với Vu tộc, trong Thang Cốc không có nỗi lo sinh tử.

Đợi đến khi con Kim Ô cuối cùng tấn thăng thành Đại La, mười con Kim Ô cũng bắt đầu bàn luận.

"Bây giờ chúng ta đã thành công tấn thăng, tại sao không báo cho vị tiền bối Yêu tộc?" Chính là con Kim Ô tiểu đệ tấn thăng cuối cùng.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đã là Đại La Kim Tiên, cũng có thể trở về Thiên Đình." "Bây giờ thúc thúc chắc không còn gì để nói nữa chứ, dù sao chúng ta đều đã đột phá rồi!" Nghe xong lời của đám Kim Ô, Kim Ô lão đại mở miệng nói: "Chúng ta đương nhiên phải trở về Thiên Đình, nhưng chúng ta đã trở thành Đại La Kim Tiên, cũng phải lặng lẽ trở về, cho phụ hoàng mẫu hậu một bất ngờ!" Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, trong mắt những con Kim Ô còn lại tràn đầy vẻ kích động, sau đó lại nghe Kim Ô lão đại nói: "Bây giờ chúng ta có thực lực Đại La, cũng nên phát huy năng lực của mình, để Vu tộc thấy được bản lĩnh của mười huynh đệ chúng ta, ta muốn đến Vu tộc cho chúng một bài học, phụ hoàng mẫu hậu biết chắc chắn sẽ khen ngợi!" Những con Kim Ô còn lại nghe vậy, cũng nhao nhao hưởng ứng.

"Đại ca nói rất đúng!" "Giết Vu tộc, để chúng thấy thực lực Kim Ô của chúng ta!" "Dùng Thái Dương Chân Hỏa, thiêu chết chúng!" "Đúng đúng đúng!" Lúc này, con Kim Ô nhỏ nhất lộ vẻ do dự.

"Chúng ta ra ngoài, Chuẩn Thánh sẽ cho phép sao?

Hơn nữa trong Thang Cốc còn có đại trận, chúng ta cũng không thể ra ngoài được." Câu nói này cũng khiến những con Kim Ô còn lại có chút nản lòng, dù sao Chuẩn Thánh sẽ không để mấy người chúng

tự ý ra tay, hơn nữa bên ngoài Thang Cốc còn có đại trận do Thái Nhất thiết lập.

Mọi người lúc này tuy đã tấn thăng thành Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không thể làm gì được thủ đoạn mà Thái Nhất để lại.

Phải biết Thái Nhất là cường giả trong số Chuẩn Thánh, chỉ cần thở ra một hơi cũng có thể tiêu diệt Đại La Kim Tiên.

Lúc này Kim Ô lão đại tiếp tục nói: "Ta biết làm thế nào để qua mặt Chuẩn Thánh, cũng biết rõ làm sao để ra khỏi đại trận Thang Cốc!".

Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, những con Kim Ô còn lại đều tỏ vẻ động lòng.

Dù sao có thể qua mặt được vị Chuẩn Thánh Yêu tộc canh giữ, còn có thể xuyên qua đại trận của Yêu tộc.

Vậy thì đám Kim Ô có thể tùy ý làm theo ý mình, muốn về Thiên Đình cũng không có ai cản trở.

Đám Kim Ô cũng bảy mồm tám lưỡi hỏi: "Đại ca làm thế nào mới qua mặt được Chuẩn Thánh?" "Làm sao mới rời đi được?".

Nghe những con Kim Ô khác hỏi, Kim Ô lão đại cũng không do dự, lập tức nói: "Trong công pháp chúng ta tu luyện trước đây có kế thoát thân, chỉ cần để lại ấn ký của chúng ta là có thể giấu trời qua biển, sau đó các ngươi có thể theo ta rời khỏi Thang Cốc!" Những con Kim Ô còn lại nghe xong cũng có chút ngơ ngác.

"Đơn giản vậy sao?" "Có thể qua mặt được Chuẩn Thánh không?".

Phương pháp của Kim Ô lão đại tự nhiên không thể qua mặt được vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, dù sao cấp bậc chênh lệch quá lớn.

Mà sở dĩ Kim Ô lão đại nói như vậy, cũng là vì bị Chuẩn Đề khống chế.

Phải biết Kim Ô không thể qua mặt Chuẩn Thánh, không có nghĩa là Thánh nhân không có năng lực này, Chuẩn Đề có thể trực tiếp phát tán thánh lực, giúp Kim Ô ngụy trang.

Cứ như vậy, cho dù là Chuẩn Thánh cũng không thể phát hiện ra sự thật về Kim Ô, chỉ nghĩ rằng chúng đang khổ tu, thậm chí Chuẩn Đề cũng sẽ giúp Kim Ô rời khỏi đại trận.

Nhưng con Kim Ô nhỏ nhất cũng có chút bối rối, sau đó cũng trực tiếp hỏi: "Cho dù chúng ta có thể ra ngoài, nhưng chúng ta chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, Vu tộc cũng có không ít Chuẩn Thánh!" Những con Kim Ô còn lại nghe xong cũng có chút do dự, dù sao Kim Ô có truyền thừa tiên thiên, biết được năng lực của Chuẩn Thánh.

Cho dù mấy người chúng có thể đến Vu tộc, nhưng gặp phải Chuẩn Thánh cũng khó mà thoát được.

Mà Kim Ô lão đại thì lại tỏ vẻ khinh thường, nói với mọi người: "Chúng ta đã có thực lực Đại La Kim Tiên, thuật Kim Ô Hóa Hồng sớm đã thông thạo vô cùng, đám Vu tộc tầm thường làm sao đuổi kịp chúng ta, huống hồ chúng ta lại không đến tận sào huyệt của Vu tộc!" Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, đám Kim Ô cũng lấy lại tự tin.

Ngay sau đó bắt đầu chế giễu con Kim Ô nhỏ nhất: "Tiểu đệ, nếu sợ thì ngươi đừng đi, chỉ cần mấy người chúng ta là đủ rồi!" "Đúng đúng đúng, ngươi ở lại Thang Cốc cho khỏi nguy hiểm!" "Đến lúc đó chúng ta về Thiên Đình, phụ hoàng nhất định sẽ khen ngợi chúng ta!" Nghe những con Kim Ô khác chế giễu, con Kim Ô nhỏ nhất cũng không chịu nổi.

"Ta sao lại sợ, ta cũng muốn đi!" Mười con Kim Ô đạt được sự đồng thuận, ngay sau đó bắt đầu tu hành thuật thoát thân theo sự chỉ

huy của Kim Ô lão đại.

Chỉ thấy mười con Kim Ô toàn thân tỏa ra kim quang, đạo vận tản ra bốn phía.

Không lâu sau, mỗi con Kim Ô đều có một chiếc lông vũ rơi xuống cây Phù Tang, cũng hóa thành hình dạng Kim Ô.

Nhìn thấy phân thân của mình xuất hiện, mười con Kim Ô cũng vô cùng phấn khích.

Có thuật thoát thân này, mấy con Kim Ô liền có thể qua mặt được vị Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Mà trong lúc những con Kim Ô khác không chú ý, vào khoảnh khắc mười hóa thân Kim Ô xuất hiện.

Trên người mười con Kim Ô có hai đạo pháp lực tản ra, một đạo rót vào mười hóa thân Kim Ô, một đạo khác trực tiếp phân tán trên người mười con Kim Ô.

Đây chính là thánh nhân chi lực của Chuẩn Đề, một đạo dùng để ngụy trang mười hóa thân Kim Ô, đạo còn lại thì xóa đi khí tức trên chân thân Kim Ô, tránh bị vị Chuẩn Thánh Yêu tộc phát hiện.

Quả nhiên vào khoảnh khắc hóa thân Kim Ô xuất hiện, đã bị vị Chuẩn Thánh Yêu tộc cảm nhận được.

Một đạo nguyên thần chi lực của Chuẩn Thánh liền hướng về cây Phù Tang ập tới, mà mười con Kim Ô thấy nguyên thần chi lực của Chuẩn Thánh xuất hiện cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ vị Chuẩn Thánh Yêu tộc phản ứng nhanh như vậy, không đợi mọi người kịp phản ứng, nguyên thần chi lực đã đến.

Ngay khi mười con Kim Ô nghĩ rằng mình đã bị phát hiện, lại thấy đạo nguyên thần chi lực của Chuẩn Thánh này xuyên thẳng qua chân

thân của mười con Kim Ô.

Rơi xuống mười hóa thân trên cây Phù Tang, đạo nguyên thần chi lực của Chuẩn Thánh này quét qua một lượt, cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, cuối cùng liền trực tiếp bay về.

Mười con tiểu Kim Ô thấy cảnh này, cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao ngay cả Chuẩn Thánh cũng không phát hiện ra thuật thoát thân của mình, vậy thì lời Kim Ô lão đại nói có thể rời khỏi Thang Cốc cũng không phải là lời nói dối.

Lúc này chỉ thấy khóe miệng Kim Ô lão đại nhếch lên, sau đó dẫn những con Kim Ô còn lại bay xuống cây Phù Tang.

Hướng về phía đại trận ở rìa Thang Cốc mà đi.

Mà lúc này ở Tây Phương Linh Sơn, Chuẩn Đề cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: "May mà đã có chuẩn bị, không ngờ tên Chuẩn Thánh Yêu tộc này lại tận tụy như vậy!" Thật sự Chuẩn Đề cũng không ngờ vị Chuẩn Thánh này lại coi trọng Kim Ô đến thế, mười con Kim Ô chỉ mới có khí tức thay đổi.

Chuẩn Thánh liền trực tiếp dùng đến nguyên thần chi lực, nếu không có Chuẩn Đề sớm tản thánh nhân chi lực vào người mười con Kim Ô, thì chắc đã bị vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này trực tiếp phát hiện rồi.

Mà Tiếp Dẫn cũng cảm nhận được chuyện ở Thang Cốc, cũng vội vàng nói: "Sư đệ vẫn cần cẩn thận một chút!" Nghe lời của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng gật đầu.

Lập tức nói: "Sư huynh không cần lo lắng, ta tuy có để lại thánh nhân chi lực, nhưng đợi mười con Kim Ô đến nơi Vu tộc ở, thì thánh nhân chi lực trong Thang Cốc sẽ tự động tiêu tan, cuối cùng cho dù Đế Tuấn bọn họ có đến, cũng sẽ không phát hiện ra điều gì khác thường!"

Lúc này Tiếp Dẫn tiếp tục nói: "Tuy nói là vậy, nhưng đại trận Thang Cốc đó là do Thái Nhất thiết lập, mười con Kim Ô không có năng lực phá giải, lỡ như Yêu tộc dựa vào đó mà nghi ngờ, thì cũng có chút mầm họa!" Chuẩn Đề hiểu ý của Tiếp Dẫn, lập tức lên tiếng giải thích: "Đại trận Thang Cốc đó tuy là do Thái Nhất thiết lập, nhưng cũng không thể hoàn mỹ, Chuẩn Thánh tầm thường phá giải cũng không phải là không thể, hơn nữa cũng có thể không kinh động đến vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, ta cũng đã che đậy thiên đạo trên Thang Cốc, cho dù Đế Tuấn bọn họ có nghi ngờ, cũng không thể nghi ngờ đến hai người chúng ta, không có chứng cứ chẳng lẽ còn có thể tìm đến hai ta sao, huống hồ cho dù Yêu tộc có tìm đến, thì có thể làm gì được hai ta!" Nghe xong lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng lộ vẻ hung ác, khuôn mặt vốn đã khổ sở nay lại càng thêm dữ tợn.

"Vì sự hưng thịnh của Tây Phương ta, Yêu tộc có tìm đến thì đã sao, ta cũng muốn xem thử thánh nhân chi lực có địch lại được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc chúng nó không!" Nghe xong lời của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng tỏ vẻ nghiêm túc.

"Đúng vậy, mọi sự hy sinh đều là vì Tây Phương của ta, đợi đại kiếp kết thúc, ta cũng sẽ vì những sinh linh đã hy sinh cho Tây Phương này mà cầu nguyện, để những người này có thể sớm về Cực Lạc!" Tiếp Dẫn nghe vậy, trên mặt cũng hiện ra một nụ cười: "Sư đệ tâm thiện như vậy, thật sự là hiếm có, đến lúc đó hai ta cùng nhau làm!

Cũng để người Hồng Hoang thấy được lòng từ bi của Tây Phương chúng ta!" Chuẩn Đề cũng tiếp lời: "Sư huynh quá khen, ai mà không biết hai người Tây Phương chúng ta trong lòng từ bi, nghĩ rằng sau đại kiếp, người đầu quân cho Tây Phương cũng sẽ không ít, đến lúc đó còn cần hai ta lựa chọn kỹ càng!" Hai người nói xong cũng nghĩ đến cảnh tượng sẽ xảy ra sau này, trên mặt treo đầy nụ cười bí hiểm.

Mà bên này, Kim Ô lão đại cũng đã dẫn những con Kim Ô còn lại đến nơi có đại trận Thang Cốc.

Nhìn đại trận bao phủ toàn bộ Thang Cốc, mười con Kim Ô cũng hít một hơi khí lạnh, không ngờ đại trận do Thái Nhất thiết lập lại hùng vĩ đến thế.

Sau khi kinh ngạc, cũng nhao nhao nhìn về phía Kim Ô lão đại.

Muốn xem Kim Ô lão đại có cách gì, có thể phá giải đại trận do Thái Nhất thiết lập mà không kinh động đến vị Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Mà Kim Ô lão đại cũng thấy được ánh mắt của những con Kim Ô khác, lập tức cũng vận chuyển khí huyết toàn thân.

Chương 172

Chỉ là những con Kim Ô khác không chú ý đến, một đạo thánh nhân chi lực đột nhiên xuất hiện trong đạo thể của Kim Ô lão đại.

Theo Kim Ô lão đại thúc đẩy khí huyết, thánh nhân chi lực ẩn giấu trong đạo thể cũng được kích phát.

Đương nhiên những con Kim Ô khác không hề nhận ra bất kỳ điều gì bất thường, dù sao lúc này tu vi của đám Kim Ô vẫn còn quá thấp.

Dù lúc này đám Kim Ô đều đã tấn thăng thành Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách đến Thánh nhân vẫn còn quá xa vời.

Đám Kim Ô chỉ thấy Đại La pháp lực từ tay Kim Ô lão đại tản ra, trực tiếp rơi xuống đại trận ngoại vi Thang Cốc.

Không bao lâu sau, liền thấy đại trận xuất hiện một khe hở.

Khe hở xuất hiện trên đại trận này hồn nhiên thiên thành, hoàn toàn không giống như bị phá hoại cưỡng ép mà tạo ra.

Những con Kim Ô khác thấy đại trận xuất hiện khe hở, cũng có phần kích động, tỏ vẻ kính phục với Kim Ô lão đại.

Kim Ô lão đại thấy vậy cũng dẫn đầu đám Kim Ô xuyên qua khe hở, ra đến bên ngoài Thang Cốc.

Đợi tất cả Kim Ô rời khỏi Thang Cốc, khe hở đại trận cũng lập tức khôi phục, không ai biết được đại trận vừa mới xuất hiện một khe hở.

Đám Kim Ô ra đến bên ngoài Thang Cốc, hít thở khí tức của thế giới bên ngoài cũng tràn đầy kích động.

Sau đó đám Kim Ô quay đầu nhìn vào trong đại trận, nhưng cũng

không phát hiện ra bóng dáng của vị Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Cũng biết được vị Chuẩn Thánh Yêu tộc không phát hiện ra tung tích của mấy người mình.

Lúc này có một con Kim Ô lên tiếng hỏi: "Đại ca, làm sao huynh có thể mở được đại trận?" Nghe con Kim Ô này đặt câu hỏi, những con Kim Ô còn lại với vẻ mặt nghi hoặc cũng nhìn về phía Kim Ô lão đại.

Dù sao vừa rồi chỉ lo vui mừng, trong lòng vẫn còn tồn tại một chút bối rối.

Chỉ nghe Kim Ô lão đại nói: "Vị đại năng trong mộng không chỉ truyền thụ cho ta công pháp, mà còn cho ta biết nhược điểm của đại trận Thang Cốc này, cho nên ta mới có thể mở được đại trận mà không tốn chút sức lực nào." Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, những con Kim Ô khác cũng một trận cảm khái, đương nhiên cũng cảm thán sự lợi hại của vị đại năng.

Lúc này lại có Kim Ô lên tiếng hỏi: "Chúng ta đã ra khỏi Thang Cốc, tiếp theo nên làm gì?" Những con Kim Ô khác cũng bàn tán xôn xao.

"Chúng ta không phải muốn đến Vu tộc sao, bây giờ xuất phát luôn à?" "Tuy nói chúng ta đã thành công tấn thăng Đại La, nhưng cũng không thể mạo hiểm đi đến đó chứ!" "Có kế hoạch gì không?".

Đám Kim Ô bàn luận hồi lâu, cũng không có kết luận, bèn hướng ánh mắt về phía Kim Ô lão đại.

Dù sao năng lực của Kim Ô lão đại đã được mọi người công nhận, không chỉ truyền thụ công pháp cho đám Kim Ô, khiến đám Kim Ô trong thời gian ngắn trực tiếp tấn thăng thành Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa còn phá vỡ đại trận bên ngoài Thang Cốc, dẫn mọi người

rời khỏi Thang Cốc.

Kim Ô lão đại đương nhiên thấy được ánh mắt của mọi người, trong mắt cũng có một trận mê man, lập tức mở miệng nói: "Nếu chúng ta đã thành công tấn thăng Đại La Kim Tiên, vậy thì phải để Vu tộc thấy được thực lực của mấy người chúng ta, hay là chúng ta trực tiếp đến đất của Vu tộc, dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt chúng!" Nghe xong lời của Kim Ô lão đại, những con Kim Ô khác cũng một trận động lòng, lập tức nhao nhao gật đầu.

Mà khi đám Kim Ô xác định được kế hoạch, cũng trực tiếp hóa thân thành Kim Ô bay nhanh về phía đất của Vu tộc.

Đương nhiên bây giờ trên người Kim Ô có thánh nhân chi lực làm lớp ẩn giấu, vị Chuẩn Thánh trong Thang Cốc cũng không phát hiện ra khí tức của Kim Ô.

Khi đám Kim Ô hóa thành bản thể, thủ đoạn mà Chuẩn Đề để lại trước đó cũng phát huy tác dụng.

Chỉ thấy từng con Tam Túc Kim Ô toàn thân tràn đầy lệ khí, trong mắt cũng không còn trong sáng như trước.

Xem ra đã bị thủ đoạn của Chuẩn Đề mê hoặc tâm trí.

Hóa thành bản thể, mười con Kim Ô bây giờ trong lòng chỉ nghĩ đến việc đến Vu tộc, cho Vu tộc một bài học.

Mà không hề cân nhắc đến hậu quả gì, đối với an nguy của bản thân cũng không có dự liệu.

Ngay khi Kim Ô rời khỏi Thang Cốc, xuất phát đến Vu tộc.

Trên Linh Sơn, Chuẩn Đề lại mở hai mắt ra, cười nói với Tiếp Dẫn bên cạnh: "Sư huynh, mười con tiểu Kim Ô đã xuất phát rồi, kịch hay bắt đầu rồi!" Nghe xong lời của Chuẩn Đề, trên mặt Tiếp Dẫn cũng hiện ra nụ cười, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, sư đệ vẫn nên

sớm giải trừ hậu họa!

Đề phòng bị người khác tra ra!" Chuẩn Đề tự nhiên hiểu rõ, vội vàng nói: "Sư huynh yên tâm, ngoài một đạo thánh lực trên người Kim Ô, trong Thang Cốc không có mầm họa gì, chỉ cần đám tiểu Kim Ô đến đất của Vu tộc, thánh nhân chi lực tự khắc sẽ tiêu tan!" Tiếp Dẫn nghe xong cũng gật đầu.

"Vậy thì xem thử đám tiểu Kim Ô này sẽ gây ra sóng gió gì đây!" Hai người nhìn nhau cười, sau đó cũng tản ra nguyên thần chi lực, muốn xem vở kịch hay sắp diễn ra.

Mười con Kim Ô bay vút lên không, độn hành trong Đông Hải.

Tuy trên người mười con Kim Ô có thánh nhân chi lực của Chuẩn Đề che đậy, sẽ không để tu sĩ phía dưới cảm ứng được, nhưng không thể qua mắt được Chu Du trong Bồng Lai.

Dù sao Chu Du sắp tiến vào Hỗn Nguyên tam trọng thiên, khi mười con Kim Ô xuất hiện trên không phận Đông Hải đã bị Chu Du cảm nhận được.

Thấy mười con Kim Ô xuất hiện, không hướng về phía Thiên Đình mà lại bay về phía phúc địa của Vu tộc, Chu Du liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Hơn nữa Chu Du tản ra nguyên thần chi lực, liền thấy rõ thánh nhân chi lực bao quanh thân thể Kim Ô.

Sau đó Chu Du cũng thấy được bộ dạng của Kim Ô bây giờ, thậm chí cả trạng thái của Kim Ô lúc này cũng có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Chu Du cũng không khỏi thở dài một hơi, biết rõ mười con Kim Ô này sắp phải bỏ mạng.

Nhưng Chu Du cũng không ra tay ngăn cản, mà là chờ đợi sự việc

phát triển.

Nguyên thần của mười con Kim Ô bây giờ đã sớm bị mê hoặc từ lâu, cho dù là Chu Du e rằng cũng nhất thời không thể sửa lại được.

Nhưng đợi đến khi mười con Kim Ô sắp rời khỏi Đông Hải, Chu Du vẫn tiện tay tản ra một đạo Hỗn Nguyên pháp lực.

Để lại một đạo thánh lực trên người con Kim Ô cuối cùng, vào thời khắc mấu chốt có thể khiến Kim Ô khôi phục thanh tỉnh. *Đại đạo năm mươi, độn đi mất một, đã là Kim Ô rơi vào đại kiếp, sắp hoàn thành sứ mệnh của mình, vậy thì mình cũng không keo kiệt, cho chúng một tia sinh cơ.* *Mặc dù chuyện của lũ Kim Ô này không nằm trong kế hoạch của mình, nhưng mình vẫn thấy tội nghiệp cho mấy đứa nhỏ này.* Đợi đến khi Kim Ô rời đi, Chu Du mới có chút hậu tri hậu giác, thì ra đại đạo đã định Kim Ô sẽ có một tia sinh cơ.

Con Kim Ô duy nhất sống sót trong mười con chính là Lục Áp đạo nhân ở kiếp trước của hắn, chỉ là bây giờ Chu Du đã thay thế đại đạo ra tay cho con Kim Ô này một tia sinh cơ.

Hiểu rõ những điều này, Chu Du cũng nhàn nhạt cười.

Dù sao đối với một Hỗn Nguyên Thánh nhân như mình, những điều này cũng có hay không cũng được.

Bởi vì Chu Du tu hành đến nay, cũng có thể tùy tâm sở dục, hành vi như vậy cũng coi như là giúp đại đạo một tay.

Mà đám Kim Ô tự nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là khi pháp lực của Chu Du rơi xuống người con Kim Ô cuối cùng.

Thân hình con Kim Ô này run lên một cái, hiển nhiên là trong nguyên thần có phản ứng.

Bây giờ vẫn chưa tỉnh lại là vì nguyên thần có chút hỗn loạn, vừa rồi cũng là do nguyên thần hỗn loạn không khống chế được thân hình.

Những con Kim Ô khác thấy hành động của con Kim Ô cuối cùng, cũng có chút khinh bỉ.

Chương 173

Con Kim Ô mà pháp lực của Chu Du rơi xuống chính là con Kim Ô nhỏ nhất, trước đó cũng đã bị những con Kim Ô khác chế giễu một lần.

Cho nên lần này thấy con Kim Ô nhỏ nhất như vậy, những con Kim Ô khác đương nhiên có chút khinh thường.

Chỉ là đám Kim Ô cũng không dừng lại, thẳng tiến về phía đất của Vu tộc.

Con Kim Ô nhỏ nhất cũng điều chỉnh lại thân hình, vội vàng theo sau đám Kim Ô.

Cùng với việc mười con Kim Ô ngày càng đến gần đất của Vu tộc, thánh nhân chi lực trên người cũng đang dần dần tiêu tan.

Thái Dương Chân Hỏa lan tỏa bên ngoài cơ thể bắt đầu hiện ra sức phá hoại cực lớn.

Trên đường Kim Ô đi qua, khắp nơi đều là vết cháy xém, nguồn nước khô cạn, rừng rậm cũng bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Tuy vô số sinh linh Hồng Hoang mượn tinh lực của mặt trời để tu hành, nhưng đối với Thái Dương Chân Hỏa lại kính nhi viễn chi.

Ai mà không biết uy lực của Thái Dương Chân Hỏa, nhưng khi Kim Ô xuất hiện, vô số sinh linh Hồng Hoang không kịp phản ứng, liền trực tiếp bị Thái Dương Chân Hỏa lan đến.

Vô số sinh linh không xa đất của Vu tộc cũng nhao nhao vẫn lạc trong tay mười con Kim Ô.

Nhưng đám Kim Ô không hề nhận ra những điều này, một mặt là sự xúi giục lâu dài của Chuẩn Đề đã phát huy tác dụng vào lúc này,

mặt khác là đám Kim Ô không hề để tâm đến những sinh linh tầm thường.

Lúc này hai tộc Vu Yêu là thế lực bá chủ Hồng Hoang, trong mắt đám Kim Ô cũng chỉ còn lại Vu tộc.

Cho dù nguyên thần của đám Kim Ô có tỉnh táo, e rằng cũng sẽ không để ý, cứ như vậy mười con Kim Ô cũng đã đến đất của Vu tộc.

Khi Kim Ô đến đất của Vu tộc, thánh nhân chi lực trên người đã hoàn toàn tiêu tan.

Khí tức thuộc về Kim Ô cũng triệt để hiện ra.

Hơn nữa khi đám Kim Ô thấy được người của Vu tộc, lệ khí trên người cũng đã đến cực điểm.

Thấy người của Vu tộc phía dưới bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt tứ tán chạy trốn, đám Kim Ô cũng vô cùng phấn khích.

"Tiểu tiểu Vu tộc, dám khinh nhục Yêu tộc ta, hôm nay để các ngươi thấy thực lực của huynh đệ ta!" "Thiêu chết chúng nó!".

Đám Kim Ô hung ác bạo tàn, trong miệng cũng không ngừng buông lời chế giễu.

Trong khoảnh khắc, bộ lạc Vu tộc này không còn chút sinh khí nào, tất cả tộc nhân Vu tộc đều hóa thành tro bụi dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa.

Thực tế bộ lạc Vu tộc này chỉ là một nơi tập trung ở rìa của Vu tộc, không có Đại La Kim Tiên tồn tại, tự nhiên không phải là đối thủ của mười con Kim Ô.

Mà cho dù có Đại La của Vu tộc tồn tại, đối mặt với Thái Dương Chân Hỏa cũng có chút bất lực, dù sao Đại La Vu tộc tầm thường không có cách nào dựa vào nhục thân để chống lại chân hỏa chí

dương như vậy.

Mười con Kim Ô cũng không hề lưu thủ, vừa gặp mặt đã trực tiếp thúc đẩy Thái Dương Chân Hỏa trên người thiêu đốt.

Cho đến cuối cùng, toàn bộ bộ lạc Vu tộc cũng một mảng đen kịt, chỉ còn lại những vết tích bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt.

Thấy bộ lạc Vu tộc bên này đã bị diệt vong, mười con Kim Ô cũng càng thêm phấn khích, trực tiếp thúc đẩy Đại La pháp lực tiếp tục tiến lên.

Cùng với việc pháp lực của mười con Kim Ô được thúc đẩy, cường độ Thái Dương Chân Hỏa trên người cũng ngày càng lớn.

Cuối cùng, khu vực phương viên mấy vạn dặm cũng đều cảm nhận được sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa từ mười con Kim Ô.

Nhìn từ xa, chính là mười mặt trời nhỏ xuất hiện ở rìa tộc địa của Vu tộc, một mặt trời bình thường đã có chút nóng bức, bây giờ mười con Kim Ô xuất hiện.

Đất của Vu tộc đương nhiên là nóng không chịu nổi, vô số sinh linh gần đó cũng phát hiện ra sự khác thường trên bầu trời.

Cùng với việc mười con Kim Ô trên không trung dần dần bay đến gần, các tiểu vu trong bộ lạc Vu tộc đã có chút không chịu nổi, nhao nhao bắt đầu chạy trốn về phía tộc địa của Vu tộc.

Suốt quãng đường này của đám Kim Ô, vô số Vu tộc cũng trực tiếp vẫn lạc.

Cuối cùng số Vu tộc bị mười con Kim Ô diệt sát cũng có đến mấy trăm vạn, phải biết Vu tộc không đông đúc như Yêu tộc.

Yêu tộc hiện nay có đến mấy ngàn tỷ, nhưng Vu tộc chỉ có mấy

chục tỷ tộc nhân.

Chỉ là người nào người nấy đều là chiến sĩ, cho nên mới có thể có thực lực ngang ngửa với Yêu tộc.

Mười con Kim Ô diệt sát mấy trăm vạn tộc nhân Vu tộc, đã khiến Vu tộc tổn thương không nhỏ, tự nhiên sẽ gây ra sự chú ý của đại năng Vu tộc.

Người ở gần khu vực rìa của Vu tộc nhất chính là Đại vu Khoa Phụ, đã có tu vi Đại La đỉnh phong.

Khi mười con Kim Ô xuất hiện trong tầm mắt của Khoa Phụ, Đại vu Khoa Phụ cũng cảm nhận được khí tức của mười con Kim Ô.

Khoảnh khắc đó, y liền cầm lấy cây trượng gỗ đào trong tay, xuất hiện dưới chân đám Kim Ô.

Nhìn mười con Kim Ô trên không trung, cảm nhận được uy lực của Thái Dương Chân Hỏa.

Khoa Phụ biết nếu để mười con Kim Ô tiếp tục thúc đẩy pháp lực trên người, thì mảnh đất này của Vu tộc sẽ không còn một ngọn cỏ.

Lập tức hét lớn với đám Kim Ô trên trời: "Tiểu nhi Yêu tộc, dám hại tộc nhân Vu tộc của ta!" Mười con Kim Ô trên bầu trời, thấy Khoa Phụ xuất hiện, cũng có chút ngẩn người.

Dù sao lúc này mọi người mới vừa tấn thăng Đại La Kim Tiên, tự nhiên không phải là đối thủ của Khoa Phụ, một Đại La đỉnh phong.

Nhưng đám Kim Ô cũng không hoảng sợ, bởi vì không phải mình đơn đả độc đấu, phe mình có đến mười Đại La.

Mà Kim Ô lão đại cũng trực tiếp lên tiếng: "Vu tộc dã man, bọn ta là con của Yêu Đế, hôm nay để các ngươi biết sự lợi hại của chúng ta!" Đợi Kim Ô lão đại nói xong, Thái Dương Chân Hỏa trên người

cũng trực tiếp phun ra, hướng thẳng về phía Khoa Phụ.

Những con Kim Ô khác thấy hành động của Kim Ô lão đại, cũng đều tự thúc đẩy pháp lực.

Sau đó Khoa Phụ liền thấy mấy đạo Thái Dương Chân Hỏa hướng về phía mình ập tới.

Khoa Phụ vốn trong lòng đã vô cùng phẫn nộ, bởi vì trận quyết chiến Vu Yêu còn chưa bắt đầu, Yêu tộc lại dám khiêu khích trước.

Không đợi Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống, y cũng trực tiếp vung cây trượng gỗ đào trong tay, đánh về phía Thái Dương Chân Hỏa trên trời.

Chỉ thấy cây trượng gỗ đào trong tay Khoa Phụ nghênh phong liền trướng, khi bay đến trước mặt Kim Ô đã hóa thành cây gậy gỗ đào lớn thô mấy trăm mét.

Cũng trực tiếp chặn đứng Thái Dương Thần Hỏa của mười con Kim Ô.

Tuy cây trượng gỗ đào đón lấy mười đạo Thái Dương Chân Hỏa, nhưng một lúc sau cũng chỉ thấy trên cây trượng gỗ đào đen kịt một mảng, hiển nhiên là đã bị tổn thương một chút.

Mà lúc này Thái Dương Chân Hỏa do mười con Kim Ô phun ra cũng đã mất đi uy lực.

Phải biết cây trượng gỗ đào này của Khoa Phụ cũng không phải là vật phàm, nếu không cũng sẽ không chặn được sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 174

Mà cây trượng gỗ đào tuy chặn được Thái Dương Chân Hỏa của mười con Kim Ô, nhưng cũng đã bị tổn thương một chút.

Hơn nữa lúc này cũng không có lực công kích, lập tức rơi trở lại tay Khoa Phụ.

Khoa Phụ nhìn cây trượng gỗ đào trong tay càng thêm tức giận, dù sao pháp bảo này đã theo Khoa Phụ vô số năm, không ngờ bây giờ lại bị mười con tiểu Kim Ô làm tổn thương.

Khoa Phụ vội vàng vận chuyển đại vu chi lực, sau đó rót vào cây trượng gỗ đào.

Trực tiếp đánh về phía Kim Ô lão đại, Khoa Phụ cũng học được một bài học, muốn đánh bại từng người một.

Cùng với đại vu chi lực dũng mãnh, trên cây trượng gỗ đào lại lóe lên một trận huyền quang, phần đen kịt trước đó cũng đã khôi phục lại linh quang, sau đó trực tiếp bay lên trời.

Sau đó không đợi đám Kim Ô phản ứng, đã trực tiếp đập vào người Kim Ô lão đại.

Kim Ô lão đại tuy đã thành công tấn thăng thành Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không phải là đối thủ của Khoa Phụ.

Cộng thêm đây cũng là một đòn giận dữ của Khoa Phụ, cho nên sau khi bị đánh trúng, thân ảnh cũng một trận run rẩy.

Suýt chút nữa không ổn định được cơ thể, sắp rơi xuống đất.

Tuy cuối cùng cũng miễn cưỡng ổn định được thân thể Kim Ô, nhưng cũng đã bị thương, khóe miệng chảy ra máu màu vàng kim.

Đám Kim Ô thấy Kim Ô lão đại bị thương, không những không sợ hãi, mà lệ khí trên người lại càng tăng thêm một tầng, cũng bay càng ngày càng cao.

Đợi đến khi bay đến một độ cao nhất định liền phun Thái Dương Chân Hỏa về phía đám người Vu tộc sau lưng Khoa Phụ, muốn diệt sát những Vu tộc còn lại trước, mà Khoa Phụ thấy vậy, cũng vội vàng thúc đẩy cây trượng gỗ đào chống đỡ.

Cùng với việc Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống, cây trượng gỗ đào cũng trực tiếp nằm ngang giữa không trung, chặn đứng Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống.

Tuy Kim Ô cũng là sinh ra từ mặt trời, nhưng dù sao lúc này vừa mới tấn thăng thành Đại La không lâu, cho nên sức bền không thể bì được với Khoa Phụ, một Đại vu.

Mười con Kim Ô sau khi phun ra mấy đạo Thái Dương Chân Hỏa cũng có chút khí tức bất ổn, mà Khoa Phụ đã kinh qua nhiều trận chiến, thấy mười con Kim Ô như vậy liền biết đã đến lúc mình phát huy.

Lập tức không ngừng vung cây trượng gỗ đào về phía mười con Kim Ô trên trời.

Mười con Kim Ô chính là lúc lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, dưới sự công kích của Khoa Phụ cũng là miễn cưỡng.

Không lâu sau, đám Kim Ô nghe thấy tiếng của Kim Ô lão đại truyền đến.

"Chúng ta đi trước!" Đám Kim Ô tuy trong nguyên thần tràn ngập ý bạo ngược hỗn nguyên, nhưng cũng không phải là không có não.

Đối mặt với nguy cơ sinh tử đương nhiên biết phải rút lui.

Nghe thấy tiếng của Kim Ô lão đại, đám Kim Ô cũng vội vàng

điều chỉnh khí tức, bay ra ngoài Vu tộc.

Khoa Phụ tự nhiên sẽ không để Kim Ô dễ dàng thoát được, dù sao mười con Kim Ô này đã khiến mấy trăm vạn tộc nhân Vu tộc mất mạng, cũng trực tiếp bước chân đuổi theo.

Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ luyện nhục thân, luận về phi hành tự nhiên không bằng thuật Kim Ô Hóa Hồng.

Nhưng Khoa Phụ đương nhiên sẽ không so bì kỹ năng phi hành với Kim Ô, mà là dựa vào nhục thân cường hãn, trực tiếp chạy trên mặt đất.

Mười con Kim Ô chỉ mới vừa tiến vào Đại La, thuật Kim Ô Hóa Hồng tuy là hàng đầu trong Hồng Hoang.

Nhưng Khoa Phụ với tư cách là Đại vu Đại La đỉnh phong cũng không hề thua kém, cũng theo sát sau lưng Kim Ô.

Khoa Phụ theo sau đám Kim Ô, thỉnh thoảng cũng vung cây trượng gỗ đào về phía Kim Ô trên không trung.

Lần này Kim Ô đến Vu tộc, gây ra vô số sát lục, Khoa Phụ làm sao có thể để Kim Ô dễ dàng rời đi.

Mười con Kim Ô cũng không chịu yếu thế, trong lúc chạy trốn cũng điều khiển Thái Dương Chân Hỏa, bắn về phía Khoa Phụ.

Cứ như vậy, suốt quãng đường, hai bên cũng qua lại, cuối cùng đều hao tổn vô số khí lực.

Khoa Phụ tuy là thân thể Đại vu, có thực lực Đại La đỉnh phong, nhưng đuổi đến bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà.

Không còn bao nhiêu lực công kích, mà Kim Ô tuy thiên phú dị bẩm, số lượng không ít, nhưng dù sao cũng chỉ mới vào Đại La Kim Tiên, bây giờ pháp lực cũng đã hao hết.

Nhưng trên người Kim Ô vẫn còn Thái Dương Chân Hỏa cường hãn vô cùng, ngay khi Khoa Phụ kiệt sức dừng lại, chuẩn bị hồi phục một chút.

Mười con Kim Ô cũng lần lượt thay nhau phun ra Thái Dương Chân Hỏa, ngăn cản Khoa Phụ hồi phục.

Khoa Phụ tuy mạnh nhưng lúc này cũng bất lực, chỉ có thể rót toàn bộ đại vu chi lực còn sót lại vào cây trượng gỗ đào, muốn đánh rơi mấy con Kim Ô.

Sau đó Khoa Phụ phát ra đòn cuối cùng về phía mười con Kim Ô, nhưng mười con Kim Ô trong lúc luân phiên đã có chút hồi phục.

Tự nhiên không để đòn này của Khoa Phụ vào mắt.

Chỉ thấy mấy con Kim Ô trực tiếp tản ra pháp lực, trực tiếp đánh rơi cây trượng gỗ đào xuống đất.

Thấy đòn cuối cùng của mình không có tác dụng, Khoa Phụ cũng thở dài một hơi, không có động tác gì.

Bởi vì Khoa Phụ cũng biết rõ, mình bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà.

Vu lực của Đại vu đã hao hết, vậy thì chỉ có chờ đợi cái chết giáng xuống.

Mình bây giờ đã không còn bao nhiêu sức phản kháng, cho dù nhục thân Đại vu của mình cường hãn vô cùng, nhưng cũng là dựa trên cơ sở khí huyết dồi dào.

Bây giờ đại vu chi lực của mình đã hao hết, nhục thân cũng không chống đỡ nổi sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa.

Đương nhiên với tư cách là Đại vu của Vu tộc, Khoa Phụ cũng quyết định sẽ không chọn cách trốn chạy.

Nói Vu tộc ngốc cũng được, nhưng khí thế tử chiến không lùi này

vẫn đáng để học hỏi.

Mười con Kim Ô không có chút lòng thương hại nào, dù sao Vu Yêu là tử địch.

Cho nên mười con Kim Ô trực tiếp thúc đẩy khí huyết, điên cuồng bắn Thái Dương Chân Hỏa về phía Khoa Phụ.

Không có đại vu chi lực, chỉ dựa vào nhục thân, Khoa Phụ không thể chống đỡ được bao lâu, không bao lâu toàn thân đã bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Nhục thân bị thiêu đốt, Khoa Phụ không hề la hét, mà là ngẩng đầu nhìn chằm chằm mười con Kim Ô.

Không lâu sau, Khoa Phụ cũng vẫn lạc dưới sự thiêu đốt của mấy đạo Thái Dương Chân Hỏa.

Cây trượng gỗ đào rơi trên mặt đất cũng cảm nhận được khí tức của Khoa Phụ tiêu tan, cũng trực tiếp vỡ tan, hóa thành một rừng đào.

Mười con Kim Ô cảm nhận được khí tức của Khoa Phụ tiêu tan, cũng bắt đầu phấn khích.

Chương 175

Bởi vì lần này không chỉ tiêu diệt được mấy trăm vạn Vu tộc, còn trực tiếp diệt sát Đại vu Khoa Phụ của Vu tộc.

Cũng đã thỏa mãn suy nghĩ của mười con Kim Ô, lệ khí trên người cũng tiêu tan không ít.

Mười con Kim Ô lúc này cũng bắt đầu mơ tưởng về những lời khen ngợi khi trở về Thiên Đình.

Lúc này, con Kim Ô nhỏ nhất dưới sự giúp đỡ của Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du cũng đã hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh, cũng vô cùng sợ hãi.

Dù sao mấy người mình mới chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, đã xông vào đất của Vu tộc, thật sự là có chút mạo hiểm.

Lập tức nói với những con Kim Ô khác: "Các ca ca, chúng ta đã khiến Vu tộc tử thương thảm trọng, bây giờ trạng thái không tốt, có phải nên về Thiên Đình rồi không?" Nghe lời của con Kim Ô nhỏ nhất, những con Kim Ô khác cũng chìm vào trầm tư.

Cùng với cái chết của Đại vu Khoa Phụ đến nay, lệ khí trên người đám Kim Ô cũng đã tiêu tan hơn nửa.

Nguyên thần cũng dần dần khôi phục thanh tỉnh, cho nên cũng không còn sự cuồng vọng như lúc mới ra khỏi Thang Cốc.

Kim Ô lão đại cũng như vậy, khôi phục lại một chút lý trí, sau đó nói với những con Kim Ô khác: "Nếu chuyến này chúng ta đã lập công, vậy cũng nên trở về rồi!" Mà những con Kim Ô khác cũng nhao nhao bắt đầu hưởng ứng.

"Được, vậy chúng ta mau chóng trở về Thiên Đình!" "Tin rằng

phụ hoàng và thúc thúc nhất định sẽ vô cùng vui mừng!" "Nói đúng!".

Đám Kim Ô bắt đầu tuy không còn lệ khí như trước, nhưng cũng không nhận ra chút gì khác thường, đang chuẩn bị bay về Thiên Đình.

Mà ngay lúc này, đám Kim Ô cũng nghe thấy một giọng nói vô cùng phẫn nộ truyền đến.

"Tiểu tiểu Kim Ô lại dám hại chết Đại vu của Vu tộc ta, ta muốn lấy đầu các ngươi tế điện Khoa Phụ!" Mười con Kim Ô nghe thấy tiếng nói truyền đến, cũng một trận kinh hãi.

Mấy người chúng không hề thấy bóng dáng nào, có thể truyền âm đến tai mấy người, vậy cũng không phải là tồn tại bình thường.

Cho nên đám Kim Ô nhao nhao bắt đầu cảnh giác, muốn xem là ai.

Mà đúng như mười con Kim Ô dự liệu, người đến không phải tầm thường.

Chính là Đại vu Đại Nghệ của Vu tộc, cũng là một Chuẩn Thánh.

Mười con Kim Ô thấy Đại Nghệ xuất hiện, cũng có chút kinh hoảng.

Dù sao bây giờ mấy người chúng không còn ở trạng thái đỉnh phong như trước, vừa rồi trong trận chiến với Khoa Phụ cũng đã hao phí không nhỏ.

Tuy Khoa Phụ đã chết, nhưng mười con Kim Ô cũng đều mang thương tích.

Bây giờ lại thấy một Đại vu Chuẩn Thánh đến, đương nhiên là vô cùng kinh hãi.

Bởi vì mười con Kim Ô tuy mới hóa hình không lâu, nhưng trong nguyên thần cũng có truyền thừa tiên thiên.

Tự nhiên biết được sự cường hãn của Chuẩn Thánh Vu tộc, cho

dù là lúc mấy người mình toàn thịnh, cũng không phải là đối thủ của Chuẩn Thánh.

Huống hồ bây giờ ai cũng mang thương tích, cho nên cũng nghĩ đến việc mau chóng đào thoát khỏi đây trở về Thiên Đình, bởi vì chỉ có Chuẩn Thánh mới có thể đối kháng Chuẩn Thánh.

Mà không đợi mười con Kim Ô bay xa, bên này Đại Nghệ đã giương cung, thúc đẩy khí huyết toàn thân, bắn về phía Kim Ô.

Thấy Đại Nghệ giương cung bắn tên, Kim Ô cũng vội vàng thúc đẩy pháp lực.

Muốn chặn đứng đòn công kích của Đại Nghệ, nhưng một mũi tên của Chuẩn Thánh làm sao Kim Ô bây giờ có thể chống đỡ được.

Đợi đến khi mũi tên của Đại Nghệ đến, một con Kim Ô lập tức bị bắn trúng, sau đó rơi khỏi tầng mây.

Sau đó những con Kim Ô còn lại lập tức cảm ứng được khí tức của con Kim Ô này đã tiêu tan.

Một mũi tên của Đại Nghệ lại trực tiếp bắn chết một con Kim Ô.

Thấy huynh đệ của mình chết, những con Kim Ô còn lại lập tức ngây người.

Bởi vì mấy người chúng chưa bao giờ dự liệu được cảnh tượng này xuất hiện, cho nên cũng ngây người tại chỗ.

Mà ngay khi con Kim Ô này vẫn lạc, trên Thiên Đình, Đế Tuấn cũng có biến hóa.

Phát ra một tiếng gầm thét, trực tiếp xông ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Thái Nhất tự nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng thấy biểu hiện của Đế Tuấn liền biết đã xảy ra chuyện lớn, cũng vội vàng đuổi theo.

Sau đó hỏi Đế Tuấn trước mặt: “Huynh trưởng, xảy ra chuyện gì, tại sao lại hoảng hốt như vậy?” Đế Tuấn lúc này cũng đạo tâm chấn động, không kịp trả lời Thái Nhất, trực tiếp sử dụng thuật Kim Ô Hóa Hồng bay xuống Thiên Đình.

Biểu hiện này của Đế Tuấn cũng khiến Thái Nhất kinh ngạc.

Dù sao phản ứng như vậy của Đế Tuấn, chứng tỏ sự việc tuyệt đối không nhỏ.

Phải biết Đế Tuấn bình thường dù gặp phải chuyện gì, cũng vô cùng bình tĩnh.

Dù là trong trận chiến Vu Yêu, Yêu tộc rơi vào thế yếu, cũng không thấy Đế Tuấn có chút gì khác thường.

Nhưng bây giờ có thể khiến Đế Tuấn có phản ứng vội vàng hạ giới như vậy, chỉ có thể là mười con Kim Ô đã xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây Thái Nhất cũng không dám chậm trễ, lập tức tản ra một đạo nguyên thần chi lực, thông báo cho đám người Yêu tộc, sau đó theo sát Đế Tuấn mà đi.

Bên này Đại Nghệ thấy một mũi tên của mình lập công cũng vui mừng, tiếp theo lại giương cung lắp tên.

Nhưng lúc này trên cung không phải là một mũi tên mà là ba mũi tên cùng bắn.

Chín con Kim Ô còn lại ở xa thấy Đại Nghệ lại bắt đầu bắn tên, cũng hít một hơi khí lạnh, vội vàng động thân muốn tiếp tục đào thoát.

Một lúc sau, Đại Nghệ kéo căng cung, ba mũi tên dài cũng trực tiếp bắn về phía ba con Kim Ô.

Mũi tên dài đến, lại là ba con Kim Ô vẫn lạc, mà những con Kim Ô còn lại cảm nhận được huynh đệ liên tiếp tử vong, cũng càng thêm sợ

hãi.

Đã đi được nửa đường, Đế Tuấn cảm nhận được lại có mấy con Kim Ô vẫn lạc, không khỏi phun ra một ngụm máu tươi, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn.

Đại Nghệ không biết Đế Tuấn đã ở nửa đường, nhưng cũng biết rõ sắp có người của Yêu tộc đến.

Dù sao huyết mạch Kim Ô của Yêu tộc chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất, mười con Kim Ô này chắc chắn là con của Đế Tuấn, lập tức cũng trực tiếp thông báo cho Tổ Vu của Vu tộc.

Sau đó Đại Nghệ cũng không chậm trễ, muốn nhân lúc này cố gắng hạ gục mười con Kim Ô, cũng để Yêu tộc đau lòng một phen.

Lại lấy ra ba mũi tên dài lắp lên cung.

Một lúc sau, lại là ba con Kim Ô rơi xuống đất, đến đây, mười con Kim Ô đến Vu tộc cũng chỉ còn lại ba con.

Chương 176

Ngay lúc này, Đại Nghệ cũng cảm nhận được có mấy luồng khí tức đang đến, e rằng trong mấy hơi thở sẽ đến.

Đại Nghệ lo lắng là người của Yêu tộc đến cứu Kim Ô, lại cầm cung tên bắn về phía ba con Kim Ô còn lại.

Đế Tuấn sắp đến, nhưng đã cảm nhận được tình cảnh của Kim Ô.

Lại thấy Đại Nghệ bắn ra ba mũi tên, trong lòng một trận kinh hoảng.

Cũng trực tiếp ném pháp bảo về phía ba mũi tên mà Đại Nghệ bắn ra, muốn chặn đứng ba mũi tên dài này.

Chỉ là Đế Tuấn cách chiến trường rất xa.

Còn chưa đợi một đòn của Đế Tuấn đến, ba mũi tên của Đại Nghệ đã rơi xuống người ba con Kim Ô còn lại.

Đế Tuấn thấy cảnh này cũng khóe mắt đẫm lệ, hiển nhiên là đã hiểu ba con Kim Ô này cũng khó giữ được mạng nhỏ.

Mà Thái Nhất phía sau thấy vậy cũng khóe mắt phiếm hồng, hét lớn một tiếng.

"Đại Nghệ dám hại cháu ta, nạp mạng đi!" Trực tiếp thúc đẩy Hỗn Độn Chung, đánh về phía Đại Nghệ.

Lại nói ba mũi tên của Đại Nghệ rơi xuống, cũng trực tiếp bắn trúng ba con Kim Ô còn lại, trong đó có cả Kim Ô lão đại và con Kim Ô nhỏ nhất.

Mà trong cơ thể con Kim Ô nhỏ nhất có một tia Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du, cho nên mũi tên dài rơi xuống.

Lại cũng không trực tiếp khiến Kim Ô vẫn lạc, mà là trọng thương.

Nhưng Kim Ô lão đại và một con Kim Ô khác lại không có may mắn như vậy, trực tiếp vẫn lạc dưới mũi tên dài.

Đại Nghệ sau khi bắn ra ba mũi tên lại cũng cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn Chung truyền đến, lập tức cảm thấy không ổn.

Thái Nhất là đối thủ cũ của Vu tộc, Đại Nghệ sao có thể không biết uy lực của Hỗn Độn Chung, món tiên thiên chí bảo này, cho nên cũng phi thân lùi lại vô số dặm.

Bởi vì Đại Nghệ biết rõ với tu vi vừa mới vào Chuẩn Thánh của mình, đối mặt với một đòn toàn lực của Hỗn Độn Chung là không có chút năng lực chống cự nào.

Mà ngay khi Đại Nghệ điên cuồng lùi lại, Hỗn Độn Chung cũng đổi hướng, vẫn điên cuồng ập về phía Đại Nghệ.

Nhìn nơi ở của bộ lạc Vu tộc sau lưng, Đại Nghệ cũng dừng bước.

Dù sao mình chết cũng không sao, không muốn liên lụy đến vô số tộc nhân Vu tộc.

Ngay khi Hỗn Độn Chung sắp rơi xuống, một đám Tổ Vu cũng xuất hiện trên sân.

Thấy Hỗn Độn Chung đến, mấy vị Tổ Vu cũng cầm lấy pháp bảo của mình trực tiếp nghênh đón.

Thái Nhất cách khá xa, toàn lực độn hành, không thúc đẩy toàn bộ pháp lực, cho nên Hỗn Độn Chung cũng bị mấy vị Tổ Vu dễ dàng chặn lại.

Một lúc sau, Đế Tuấn và Thái Nhất cuối cùng cũng đến, nhìn

mười con Kim Ô trên mặt đất.

Trong mắt Đế Tuấn tràn ngập lửa giận, giọng nói cũng có chút run rẩy, xem ra đã tức giận đến cực điểm.

"Tại sao lại hại con của ta?" Nghe lời của Đế Tuấn, Tổ Vu cũng tỏ vẻ bất mãn.

"Đế Tuấn, là mấy con tiểu tử của ngươi đến Vu tộc ta gây nghiệt trước, hại mấy trăm vạn tộc nhân Vu tộc của ta vong mạng!

Kẻ giết người thì người sẽ giết lại!" Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy càng thêm tức giận không thể kiềm chế, cho dù lúc này có chút nghi hoặc, nhưng đã sớm bị lửa giận che lấp.

Đế Tuấn không nói lời nào, trực tiếp xông về phía Đại Nghệ.

Thấy hành động của Đế Tuấn, Thái Nhất cũng thúc đẩy Hỗn Độn Chung yểm trợ cho Đế Tuấn.

Các Tổ Vu phía dưới thấy Đế Tuấn xông đến cũng bao vây Đại Nghệ, sau đó trực tiếp phát động công kích về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn tuy đã chém ba thi, thành công tấn thăng thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng cũng không phải là đối thủ của mấy vị Tổ Vu, thân ảnh giữa không trung đã bị công kích của Tổ Vu chặn lại.

Nhìn Đại Nghệ trong đám Tổ Vu, Đế Tuấn cũng hận không thể thiên đao vạn quả Đại Nghệ.

Miễn cưỡng chặn lại công kích của mấy vị Tổ Vu, Đế Tuấn cũng khôi phục lại mấy phần lý trí.

Biết mình và Thái Nhất hai người không phải là đối thủ, cho nên cũng nhân thế trực tiếp thu Kim Ô trên mặt đất lại.

Mà ngay lúc này Đế Tuấn cũng phát hiện con Kim Ô nhỏ nhất vẫn

còn một tia khí tức, vẫn chưa vẫn lạc, lập tức vội vàng truyền âm cho Thái Nhất.

Thái Nhất biết tin tức này, cũng tâm lĩnh thần hội, nói với các Tổ Vu phía dưới: "Có huyết thù này, trận chiến Vu Yêu bất tử bất hưu!" Mà các Tổ Vu nghe xong lời của Thái Nhất, cũng tỏ vẻ chế giễu.

"Đến lúc đó chỉ sợ Yêu tộc các ngươi cầu xin tha thứ!" Đế Tuấn lúc này cũng không có tâm tình tranh cãi với Tổ Vu, mà là vội vàng muốn chữa trị vết thương cho con Kim Ô cuối cùng.

Bèn trực tiếp lóe thân biến mất tại chỗ.

Thái Nhất tự nhiên biết Đế Tuấn gấp gáp, tuy mình bây giờ cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không thể khai chiến với Vu tộc vào lúc này.

Bởi vì Thái Nhất cũng không thể dưới sự bảo vệ của một đám Tổ Vu, thành công đánh giết Đại Nghệ.

Hơn nữa bây giờ đám người Yêu tộc đều chưa đến, mình tuy có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Cũng không phải là đối thủ của một đám Tổ Vu, cho nên chỉ có thể bất lực theo sau Đế Tuấn rời đi.

Thấy bóng dáng của Đế Tuấn và Thái Nhất biến mất, một đám Tổ Vu cũng bắt đầu khen ngợi Đại Nghệ: "Tuy Vu tộc ta có tổn thất, nhưng e rằng Đế Tuấn sẽ còn đau lòng hơn!

Đại Nghệ ngươi có công lớn!" Đại Nghệ nghe xong lời của mấy vị Tổ Vu, cũng tỏ vẻ nghiêm túc: "Đây là bổn phận của Đại Nghệ, chỉ là cái chết của Khoa Phụ thật sự là đáng tiếc, nếu ta có thể đến sớm một chút, thì Khoa Phụ cũng sẽ không vẫn lạc!" Tổ Vu Đế Giang vỗ vai Đại Nghệ, tiếp tục nói: "Khoa Phụ là vì Vu tộc ta mà hy sinh, không trách ngươi được, ngươi có thể giữ lại mấy con Kim Ô này

cũng coi như là báo thù cho Khoa Phụ rồi!" Đại Nghệ nghe vậy cũng có chút thất vọng, dù sao mình và Khoa Phụ là bạn tốt vô số năm.

Hơn nữa mình còn chưa giữ lại được toàn bộ Kim Ô, cũng vội vàng nói với Đế Giang: "Tổ Vu đại nhân, Đại Nghệ cảm thấy còn có một con Kim Ô có thể chưa chết!" Nghe lời của Đại Nghệ, mấy vị Tổ Vu cũng có chút nghi hoặc, lập tức hỏi: "Đại Nghệ tại sao lại nói như vậy?

Vừa rồi chúng ta cũng thấy thi thể của mười con Kim Ô!" Mà Đại Nghệ cũng nói ra suy nghĩ của mình: "Ba mũi tên cuối cùng của ta bắn ra, lại có một mũi bị cản trở một chút, không có phản ứng như trước, cho nên trên người con Kim Ô này chắc chắn sẽ có vật bảo mệnh, cho dù khí tức đã tiêu tan, nhưng không biết có thật sự đã chết hay không!" Nghe xong lời của Đại Nghệ, mấy người mới hiểu ra.

Bởi vì Đại Nghệ là cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu nói không giết được mấy con Kim Ô Đại La Kim Tiên mới là chuyện khiến Tổ Vu kinh ngạc.

Bây giờ nghe Đại Nghệ nói trên người con Kim Ô cuối cùng có bảo vật, mấy người vẫn có thể chấp nhận.

Dù sao đại địa Hồng Hoang, kỳ trân dị bảo vô số, có thể bảo mệnh cũng không ít.

Lập tức Đế Giang cũng mở miệng nói: "Bất luận con Kim Ô cuối cùng này có chết hay không, đã đủ để Đế Tuấn mất đi lý trí rồi, cho nên Vu tộc ta cũng phải chuẩn bị!" Nghe xong lời của Đế Giang, một đám Vu tộc cũng nhao nhao gật đầu.

Dù sao Yêu tộc còn chưa biết Vu tộc bây giờ đã có vị Tổ Vu thứ mười ba, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn có thể thúc đẩy, tin rằng trận chiến Vu Yêu lần này, chắc chắn cũng sẽ khiến Yêu tộc chịu thiệt lớn.

Chương 177

Cuối cùng một đám Vu tộc cũng mang theo hài cốt của Khoa Phụ rời đi, bởi vì nhục thân của Vu tộc cường hãn.

Cho dù là Thái Dương Chân Hỏa của mười con Kim Ô cũng sẽ không thể biến thân thể Đại vu của Khoa Phụ thành tro bụi.

Cho nên người của Vu tộc mới có thể thu hồi hài cốt của Khoa Phụ, đương nhiên nếu là Đế Tuấn và Thái Nhất ra tay, thì e rằng Khoa Phụ ngay cả tro cốt cũng không còn.

Cuối cùng nơi này cũng chỉ còn lại một rừng đào, chứng minh cho trận đại chiến này.

Đợi đến khi bóng dáng của mọi người đều đã tan đi, nguyên thần chi lực của Chu Du cũng xuất hiện trong rừng đào.

Nhìn cảnh tượng tan hoang trước mắt cũng thở dài một hơi, sau đó cũng biến mất không thấy.

Đương nhiên, người chú ý đến nơi này không chỉ có mình Chu Du.

Vô số đại năng Hồng Hoang, bao gồm cả mấy vị Thánh nhân còn lại, cũng đã nhận ra biến hóa ở lãnh địa Vu tộc, liền lần lượt đưa mắt nhìn tới.

Sau khi thấy Kim Ô bỏ mình, các vị Thánh nhân khá kinh ngạc và vui mừng, tuy nhiên không hề có chút biểu hiện nào ra mặt.

Bởi vì mấy vị này cũng rõ ràng, con của Đế Tuấn chết đi, trận quyết chiến giữa Vu Yêu sẽ càng thêm thảm liệt.

Trước chuyện này, Vu Yêu chỉ tranh đoạt vị trí nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, chứ không có mối thù hận quá lớn.

Mà bây giờ, một đám Kim Ô chết trong tay Vu tộc, cuộc chiến Vu Yêu đương nhiên sẽ leo thang.

Nhưng ngay sau đó, Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác cũng suy tư trong lòng, Kim Ô ra đời mới có mấy năm, sao dám đến lãnh địa Vu tộc?

Cho dù Kim Ô đã thành công tấn thăng Đại La Kim Tiên, cũng không nên mất trí như vậy.

Mang theo nghi hoặc, bọn họ cũng tự mình suy tính, trong chốc lát lại chẳng thu được kết quả gì.

Mấy người cũng hiểu ra có kẻ đã ra tay che đậy thiên đạo, đến cả Thánh nhân cũng không thể suy diễn, vậy chắc chắn cũng là tồn tại cùng đẳng cấp.

Nghĩ đến đây, Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác cũng ngừng suy tính.

Mà hai người phương Tây thấy Kim Ô bỏ mình, trên mặt cũng hiện lên nụ cười đầy ẩn ý.

Chuẩn Đề không khỏi nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, kế đã thành!" Tiếp Dẫn gật gật đầu, rồi cũng đáp lại: "Sư đệ vẫn cần suy tính một chút, xem còn có chỗ nào sơ hở không, đừng để người khác biết!" Nghe xong lời của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng tâm lĩnh thần hội.

Tuy nói Kim Ô bỏ mình là do mười con Kim Ô tự tìm đường chết, nhưng cũng khó tránh khỏi việc người khác tìm kiếm nguyên nhân, suy diễn lần nữa cũng là để tránh lộ ra manh mối.

Ngay sau đó, Chuẩn Đề tính toán một lát rồi nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, thiên đạo ở Thang Cốc đã bị hai ta che đậy, cho dù là tồn tại đồng cấp Thánh nhân cũng không thể suy tính, huống hồ lực lượng nguyên thần của ta đã sớm biến mất không thấy, mặc cho bọn họ có

suy đoán thế nào, không có chứng cứ thì có thể làm gì!" Tiếp Dẫn nghe vậy cũng thả lỏng.

"Sư đệ làm việc ta yên tâm, nếu mưu đồ của hai ta đã thành, vậy bây giờ chỉ cần chờ Vu Yêu quyết chiến thôi!" Chuẩn Đề sờ sờ đầu, trên mặt cũng lộ vẻ mong chờ.

"Sư huynh, đại chiến lần này của Vu Yêu tất nhiên sẽ thương vong thảm trọng, đến lúc đó hai ta cũng có thể thử mời gọi người của Vu Yêu gia nhập giáo thống phương Tây, hưng thịnh mảnh đất phương Tây chúng ta!" Lời của Chuẩn Đề vừa dứt, trong mắt Tiếp Dẫn cũng tràn đầy vẻ mong đợi, bèn tiếp lời: "Đúng vậy, đúng vậy, lời của sư đệ rất có lý.

Nhưng người Vu tộc đều là một gân, e rằng không có cảm tình với giáo thống phương Tây chúng ta, hơn nữa Vu tộc không tu nguyên thần, phương Tây chúng ta cần cũng vô dụng, vẫn nên đặt mục tiêu vào người của Yêu tộc!" Chuẩn Đề nghe xong cũng gật gật đầu, bởi vì người Vu tộc không tu nguyên thần, miễn dịch với pháp thuật độ hóa của hai người.

Cho dù có tốn nhiều công sức, e rằng cũng là công dã tràng, chẳng bằng trực tiếp độ hóa người của Yêu tộc.

Hơn nữa đại chiến Vu Yêu lần này chắc chắn sẽ thảm liệt hơn trước kia, người của Yêu tộc tất nhiên sẽ thương vong thảm trọng.

Lúc này hai vị Thánh nhân ra mặt mời gọi chắc chắn sẽ có hiệu quả cực tốt, hai người bắt đầu tính toán hành động trong đại kiếp.

Hai vị Thánh nhân phương Tây tuy trong lòng chắc chắn sẽ không tìm được chứng cứ mình ra tay, nhưng lại không biết tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm mắt của Chu Du.

Không chỉ vì Chu Du có ký ức tiền kiếp, hiểu rất rõ một số bí mật

của Hồng Hoang, mà trên thực tế, lúc hai vị Thánh nhân phương Tây ra tay ở Thang Cốc đã bị Chu Du cảm nhận được.

Dù sao lúc Kim Ô hạ giới, Chu Du đã là Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, khí tức của hai vị Thánh nhân phương Tây tự nhiên không thể qua mắt được Chu Du.

Nguyên thần trở về Bồng Lai, Chu Du cũng có chút thổn thức, trước đây ấn tượng về hai người phương Tây không tốt, cũng là vì một số ký ức tiền kiếp, bây giờ thấy hai người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn cũng có chút khinh thường.

Nhưng Chu Du không định dạy dỗ hai người, dù sao hai người này cũng không chọc đến mình, chỉ là cảm thấy thủ đoạn của họ quá âm hiểm.

Nhưng Chu Du cũng rõ ràng, hai người phương Tây có đại nghị lực, vì hưng thịnh phương Tây mà không tiếc lập bốn mươi tám đại hoành nguyện, cũng nợ thiên đạo Hồng Hoang vô số công đức, không thể vì thủ đoạn của họ mà xem thường họ được.

Hiện giờ, trận quyết chiến giữa Vu Yêu vốn đã không còn xa, lại thêm ảnh hưởng của việc Kim Ô bỏ mình, hai tộc Vu Yêu tất nhiên sẽ tử chiến không ngừng, vì vậy kế hoạch của Chu Du cũng phải bắt đầu thực hiện.

Đương nhiên, hiện tại các Chuẩn Thánh Long tộc ở Bồng Lai đều đang ở lãnh địa Nhân tộc, Chu Du cũng không định triệu tập họ lúc này.

Dù sao cũng không ai biết Đế Tuấn có chó cùng rứt giậu hay không, theo tính toán của Chu Du, Đế Tuấn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vốn dĩ còn có chút kiêng dè, nhưng bây giờ Kim Ô đã chết, Đế

Tuấn trong cơn thịnh nộ, tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào để tiêu diệt Vu tộc.

Nhân tộc là mấu chốt để phá giải nhục thân của Vu tộc, Đế Tuấn chắc chắn sẽ phái người của Yêu tộc hạ giới lần nữa.

Hiểu được những điều này, Chu Du đương nhiên sẽ không dễ dàng triệu hồi các Chuẩn Thánh Long tộc, ngược lại còn phái toàn bộ Đại La của Long tộc ở Bồng Lai đi, không cho Yêu tộc có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Phái đi một đám Đại La Long tộc ở Bồng Lai, Chu Du cũng chìm vào trầm tư.

Vì trận quyết chiến Vu Yêu lần này, Chu Du đã bố cục rất sâu.

Bây giờ đã đến lúc kiểm nghiệm mưu đồ của Chu Du, đương nhiên không thể không coi trọng, dù sao chuyện này liên quan đến sư phụ Hồng Quân và chúng sinh Hồng Hoang.

Khi Chu Du đang chìm trong suy tư, phe Yêu tộc cũng nổi sóng to gió lớn.

Đế Tuấn cảm nhận được Kim Ô bỏ mình liền vội vã hạ giới, cũng không thông báo cho bất kỳ ai.

Nhưng Thái Nhất không biết tình hình, lúc rời đi cũng đã truyền âm cho cao tầng Yêu tộc.

Một đám đại năng Yêu tộc tụ tập cũng đưa mắt nhìn về phía lãnh địa Vu tộc, và bây giờ cao tầng Yêu tộc tự nhiên đã biết chuyện Kim Ô bỏ mình.

Mọi người cũng đều căm phẫn, muốn hạ giới khai chiến với Vu tộc.

Phải biết Kim Ô là con của Đế Tuấn, cũng là người thừa kế tương

lai của Yêu tộc.

Bây giờ người thừa kế của Yêu tộc đều bị Vu tộc giết chết, người của Yêu tộc sao có thể không căm hận.

Lúc Đế Tuấn trở về Thiên Đình cũng nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt cao tầng Yêu tộc, trong lòng thoáng có chút vui mừng.

Nhưng lúc này Đế Tuấn không rảnh để giao lưu với mọi người, dù sao trong lòng còn đang ôm một con Kim Ô bị trọng thương hấp hối.

Đế Tuấn liếc nhìn Thái Nhất, Thái Nhất cũng hiểu ý Đế Tuấn, trực tiếp dẫn người của Yêu tộc đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Còn Đế Tuấn thì mang Kim Ô đến hậu điện.

Chương 178

Hi Hòa nhìn thấy Kim Ô bị trọng thương hấp hối, cũng đại kinh thất sắc.

Vội vàng lấy ra bảo vật cứu mạng mà Yêu tộc trân tàng, rót vào đạo thể của Kim Ô.

Theo sự chữa trị của các loại trọng bảo dưỡng thương, khí tức của con Kim Ô còn lại cũng đã bình ổn trở lại.

Thấy Kim Ô không còn nguy cơ vẫn lạc, Đế Tuấn cũng thở phào một hơi, sau đó nhìn Hi Hòa với vẻ mặt áy náy.

Hi Hòa tuy là mẹ ruột của Kim Ô, nhưng không có cảm ứng sâu sắc với Kim Ô như Đế Tuấn.

Dù sao Kim Ô được xem là tinh linh của mặt trời, với tư cách là người được thái dương thai nghén mà sinh ra, Đế Tuấn mới có được khả năng này.

Lúc này thấy Kim Ô bị trọng thương, lại thấy vẻ mặt áy náy của Đế Tuấn, trong lòng Hi Hòa cũng nảy sinh ý nghĩ không tốt, thân hình cũng bắt đầu run rẩy.

"Những đứa con khác đâu?" Đế Tuấn nghe vậy cũng không nói một lời, vẻ mặt càng thêm khổ sở.

Hi Hòa thấy vẻ mặt của Đế Tuấn, cũng càng thêm sốt ruột.

"Ta hỏi ngươi, những đứa con khác đâu?" Đế Tuấn bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy ra thi thể của chín con Kim Ô còn lại, đặt trên đại điện.

Nhìn thi thể của chín con Kim Ô, Hi Hòa cũng loạng choạng một cái, trực tiếp ngã xuống điện, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Đế Tuấn vội vàng đỡ Hi Hòa dậy, mắt cũng đỏ hoe, nói với vẻ mặt đầy hận ý: "Các con đều bị Vu tộc hại chết, ta nhất định sẽ diệt Yêu tộc để báo mối huyết thù này!" Hi Hòa thì mặt đầy tuyệt vọng, không nói nên lời.

Hồi lâu sau, Hi Hòa mới dùng giọng khàn khàn nói: "Là ai đã hại con ta!". ...

Đế Tuấn nghe vậy, cũng trầm giọng nói: "Là Đại Nghệ của Vu tộc!" Hi Hòa nghe xong lời của Đế Tuấn, mặt đầy thù hận.

Sau đó miệng không ngừng niệm tên Đại Nghệ, rồi lại nhìn thi thể chín con Kim Ô trước mặt.

Một lát sau, nàng âm trầm nói: "Ta nhất định sẽ khiến Đại Nghệ sống không được, chết không xong!" Đế Tuấn ở bên cạnh thấy bộ dạng của Hi Hòa cũng càng thêm tức giận, liền dặn dò thị nữ trong điện một phen, rồi trực tiếp đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đến khi Đế Tuấn đến Lăng Tiêu Bảo Điện, các cao tầng Yêu tộc như Phục Hy, Bạch Trạch đều đã có mặt.

Nhưng Côn Bằng vì chuyện trảm thi, lúc này vẫn đang bế quan nên không đến.

Nhìn Đế Tuấn tức giận đùng đùng bước đến đế tọa, mọi người trong điện cũng không dám hé răng nửa lời.

Vì mọi người đều biết Đế Tuấn bây giờ nhạy cảm đến mức nào.

Lúc này Thái Nhất trực tiếp mở miệng nói với Đế Tuấn: "Huynh trưởng, đều là lỗi của ta, nếu không phải ta để các cháu hạ giới, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy!" Trong lòng Thái Nhất cũng vô cùng hối hận, dù sao lúc đó chính Thái Nhất đã chủ trương để mười con Kim Ô đến Thang Cốc.

Hơn nữa cũng là Thái Nhất dẫn Kim Ô hạ giới.

Đế Tuấn trên đế tọa nghe xong lời của Thái Nhất, lại không có ý trách cứ, mà bình tĩnh nói: "Không liên quan đến ngươi, chuyện mười đứa trẻ hạ giới cũng là do chúng ta đồng ý, huống hồ Thang Cốc quả thực thích hợp với Kim Ô nhất tộc!" Thái Nhất nghe vậy, trong lòng tuy có chút bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn vài phần hối hận, cũng tiếp lời: "Tuy là vậy, nhưng dù sao cũng là ta phụ trách việc này, các cháu xảy ra chuyện như vậy, ta khó thoát khỏi tội!" Đế Tuấn phất phất tay, nhìn xuống mọi người dưới điện.

Vì bây giờ Kim Ô hạ giới bỏ mình, đối với sĩ khí Yêu tộc là một đả kích, vào thời khắc mấu chốt này, Đế Tuấn muốn tập hợp cao tầng Yêu tộc, thương thảo việc quyết chiến.

Mọi người trong điện cũng biết chuyện Kim Ô hạ giới, bây giờ Kim Ô đã chết, hơn nữa còn bị Vu tộc hại, đương nhiên là đồng lòng căm thù, nhao nhao lên tiếng.

"Hai vị bệ hạ, trận chiến này tộc ta nhất định sẽ tiêu diệt Vu tộc, để báo thù cho các điện hạ!" "Đúng vậy, xin bệ hạ hạ lệnh!". ...

Đang lúc mọi người căm phẫn, Yêu thần Bạch Trạch tiến lên hỏi: "Hai vị bệ hạ, chuyện này e rằng có ẩn tình!" Nghe xong lời của Bạch Trạch, mọi người trong điện đều có chút kinh ngạc.

Dù sao Kim Ô chết là do Vu tộc gây ra, chuyện này là sự thật không thể chối cãi.

Không hiểu vì sao Bạch Trạch lại nói như vậy, liền nhao nhao lên tiếng: "Bạch Trạch, cảnh tượng mấy vị điện hạ bị Vu tộc hại chết là do hai vị bệ hạ tận mắt chứng kiến, còn có ẩn tình gì nữa?" "Chẳng lẽ ngươi không tin hai vị bệ hạ?". ...

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng có chút kinh ngạc, liền hỏi: "Bạch Trạch sao lại nói vậy?" Mà nghe xong lời của mọi người xung quanh, Bạch Trạch không hề kích động, cũng không phản bác, mà vô cùng

bình tĩnh nói: “Hai vị bệ hạ minh giám, Bạch Trạch đối với Yêu tộc trung thành tuyệt đối, vừa rồi nói cũng là trong lòng thần có nghi hoặc, xin hai vị bệ hạ lượng thứ!” Bạch Trạch là trí giả trong Yêu tộc, Đế Tuấn đương nhiên biết Bạch Trạch đã mở miệng, chắc chắn có lý do nhất định.

Liền trực tiếp hỏi: “Bạch Trạch Yêu thần có lời gì cứ nói thẳng!” Lời của Đế Tuấn vừa ra, mọi người trong điện cũng im lặng, muốn xem Bạch Trạch sẽ nói ra điều gì.

Bạch Trạch dưới điện cúi người, sau đó hỏi Thái Nhất: “Thái Nhất bệ hạ, mười vị thái tử hạ giới có người bảo vệ không?” Thái Nhất nghe Bạch Trạch nói, liền đáp: “Trong Thang Cốc có một Chuẩn Thánh của Yêu tộc ta, Bạch Trạch có ý gì?” Bạch Trạch nghe vậy, cũng tiếp lời: “Sau khi mười vị điện hạ gặp nạn, ta cũng đã suy tính, nhưng không thu được kết quả gì, cho nên muốn tìm hiểu một chút, nếu trong Thang Cốc có Chuẩn Thánh, vì sao lúc mấy vị điện hạ gặp nạn lại không xuất hiện?” Nghe xong lời của Bạch Trạch, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng liếc nhìn nhau, sau đó cũng kinh ngạc bừng tỉnh.

Vì Đế Tuấn và Thái Nhất biết, trong Thang Cốc có Chuẩn Thánh của Yêu tộc.

Nếu mười con Kim Ô rời đi, Chuẩn Thánh không thể không phát hiện.

Mà lúc Đế Tuấn và Thái Nhất đến lãnh địa Vu tộc lại không phát hiện sự tồn tại của Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Lúc đó tình thế khẩn cấp, hai người cũng không kịp suy nghĩ toàn bộ sự việc, bây giờ được Bạch Trạch nhắc nhở, hai người liền cảm thấy không ổn.

Hơn nữa đại trận trong Thang Cốc là do Thái Nhất tự tay bố trí, cho dù là Chuẩn Thánh bình thường cũng không có năng lực phá giải.

Kim Ô làm sao ra ngoài được lại trở thành một bí ẩn.

Chưa đợi hai người tiếp tục suy nghĩ sâu hơn, đã nghe Bạch Trạch tiếp lời: "Tuy mấy vị điện hạ còn nhỏ, nhưng cũng nên biết sự lợi hại của Vu tộc, cho nên Bạch Trạch nghe tin này cũng có chút hoài nghi!" Mà người trong điện nghe Bạch Trạch nói, cũng chìm vào suy tư.

Trước đây còn tưởng đây là do mấy con Kim Ô ham chơi, không cẩn thận chạy đến lãnh địa Vu tộc.

Bây giờ nghe Bạch Trạch kể lại, mọi người cũng cảm thấy chuyện này có nội tình.

Sự tức giận trên mặt Đế Tuấn cũng càng thêm mãnh liệt, muốn biết rốt cuộc là ai đứng sau, liền nói với mọi người dưới điện: "Ta và Thái Nhất hạ giới đến Thang Cốc, việc của Yêu tộc do Phục Hy Yêu hoàng và Bạch Trạch Yêu thần cùng bàn bạc!" Mọi người trong điện hiểu ra, Đế Tuấn muốn đi điều tra chân tướng, liền nhao nhao gật đầu đồng ý.

Đế Tuấn thấy vẻ mặt của mọi người, thân hình lóe lên cũng rời khỏi Thiên Đình, đi về phía Thang Cốc, Thái Nhất cũng theo sát phía sau.

Hai người lúc này đã là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, tốc độ tự nhiên là cực nhanh.

Không lâu sau, hai người đã rời khỏi Thiên Đình, trực tiếp sử dụng thuật Kim Ô hóa hồng, muốn nhanh chóng đến được Thang Cốc.

Mà Chuẩn Thánh Yêu tộc trong Thang Cốc vẫn chưa nhận ra sự biến mất của Kim Ô, vẫn đang ngồi xếp bằng trước cây Phù Tang tham ngộ đại đạo.

Lúc này, một giọng nói truyền đến, Chuẩn Thánh Yêu tộc này mới giật mình đứng dậy, sau đó liền phát hiện Đế Tuấn và Thái Nhất đã

xuất hiện trước mắt.

Sau đó, Chuẩn Thánh Yêu tộc vội vàng cúi người chào Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Chúc Hạ cung nghênh hai vị bệ hạ!" Mà đến Thang Cốc, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn Chuẩn Thánh Yêu tộc với vẻ mặt bình thường cũng tức giận.

Chỉ thấy Đế Tuấn vỗ một chưởng, một đạo pháp lực liền tấn công về phía Chuẩn Thánh Yêu tộc này.

Chương 179

Mà Chuẩn Thánh Yêu tộc này tuy không rõ mình đã phạm lỗi gì, nhưng lúc này cũng không dám phản kháng.

Dù sao trước mặt là hai vị Yêu đế của Yêu tộc.

Theo một đòn của Đế Tuấn đánh trúng thân thể Chuẩn Thánh Yêu tộc, Chuẩn Thánh này trong nháy mắt bị đánh bay ra xa mấy dặm.

Mà Đế Tuấn phất tay một cái, Chuẩn Thánh Yêu tộc đã bị trọng thương liền bị kéo trở lại.

Một đòn này của Đế Tuấn cũng không có ý định giết chết vị Chuẩn Thánh này, một mặt là còn nhiều tình huống cần hỏi, mặt khác là Chuẩn Thánh Yêu tộc không nhiều.

Đế Tuấn tuy tức giận vị Chuẩn Thánh này không chăm sóc tốt cho Kim Ô, nhưng cũng sẽ không dễ dàng giết chết hắn.

Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này cảm nhận được sát khí như có như không trên người Đế Tuấn, cũng vội vàng quỳ xuống đất.

"Bệ hạ, không biết Chúc Hạ có tội gì?" Đế Tuấn nghe vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này còn cứng miệng, cũng co giật khóe miệng, sau đó trực tiếp nói: "Bảo ngươi bảo vệ mười đứa trẻ, bây giờ mười đứa trẻ đã xảy ra chuyện, ngươi tội không thể tha!" Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này nghe xong lời của Đế Tuấn cũng ngơ ngác.

"Bệ hạ, mười vị điện hạ có thể xảy ra chuyện gì, không phải vẫn đang tu luyện khổ cực trên cây Phù Tang sao?" Mà khi lực lượng nguyên thần của vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này lan ra cây Phù Tang, lại phát hiện không còn bóng dáng mười con Kim Ô, trong nháy mắt sắc mặt cũng đại biến. ...

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe xong lời của Chuẩn Thánh Yêu tộc này cũng có chút kinh ngạc.

Cho dù vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này có vô năng đến đâu, nhưng với tư cách là một Chuẩn Thánh, có thể tùy thời cảm nhận được khí tức của Kim Ô.

Vì sao bây giờ trên cây Phù Tang rõ ràng không còn bóng dáng Kim Ô, mà Chuẩn Thánh Yêu tộc vẫn không có chút cảm giác nào.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người xoay người trực tiếp đến cây Phù Tang.

Trên cây, hai người phát hiện lông vũ do mười con Kim Ô để lại.

Đế Tuấn nhặt lên lông vũ do mười con Kim Ô để lại, cùng Thái Nhất dùng nguyên thần quét qua.

Cũng hiểu ra được nhiều điều, xem ra mười con Kim Ô chính là dùng lông vũ này để lừa gạt Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Nhưng vì sao Chuẩn Thánh lại bị mấy chiếc lông vũ đơn giản lừa gạt.

Hai người vẫn chưa biết, ngay sau đó Thái Nhất nói với Chuẩn Thánh Yêu tộc dưới chân: "Điện hạ biến mất, vì sao ngươi không có cảm ứng!!!" Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này quỳ trước cây Phù Tang, vội vàng đáp: "Bẩm bệ hạ, mấy vị điện hạ sau khi hóa hình tu luyện khổ cực mấy năm, nhiều nhất cũng chỉ có tu vi Đại La, huống hồ cứ vài ngày Chúc Hạ lại kiểm tra tình hình của các vị điện hạ, Chúc Hạ là Chuẩn Thánh không thể nào không phát hiện, xin hai vị bệ hạ minh giám!" Nghe xong lời của Chuẩn Thánh Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng có chút hoài nghi.

Vì vị Chuẩn Thánh này nói đều là thật, nếu Kim Ô rời đi, không thể không bị phát hiện.

Mà bây giờ Kim Ô dùng mấy chiếc lông vũ đã lừa gạt được Chuẩn Thánh Yêu tộc, vậy trong đó tất có nội tình.

Đế Tuấn đang chuẩn bị tiếp tục hỏi, thì nghe vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này nói: "Xin bệ hạ cho biết, mấy vị điện hạ đã xảy ra chuyện gì?" Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này và mười con Kim Ô sớm tối ở chung mấy năm cũng đã có một chút tình cảm.

Thái Nhất thấy vị Chuẩn Thánh này mặt mày nghiêm túc, cũng trực tiếp nói ra chuyện Kim Ô gặp nạn.

Chỉ thấy sắc mặt vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này đại biến, hiển nhiên đã hiểu vì sao Đế Tuấn lại trực tiếp ra tay, vội vàng nói: "Hai vị bệ hạ, Chúc Hạ tuyệt đối không hại mấy vị điện hạ, nguyện ý mở nguyên thần cho hai vị điện hạ tra xét!" Nghe xong lời của Chuẩn Thánh Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng kinh ngạc.

Phải biết nguyên thần của tu sĩ vô cùng quan trọng, bị người ta lục soát nguyên thần, nhẹ thì nguyên thần bị tổn thương, vô số năm mới có thể hồi phục.

Nặng thì trực tiếp nguyên thần vẫn lạc, Chuẩn Thánh Yêu tộc nguyện ý mạo hiểm như vậy cũng để chứng minh bản thân.

Thực sự khiến Đế Tuấn và Thái Nhất có chút động lòng.

Chuẩn Thánh Yêu tộc nói như vậy chính là để chứng minh sự trong sạch của mình, hai người đương nhiên hiểu được tâm ý của Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Vì để làm rõ chân tướng sự việc, hai người cũng phải mạo hiểm một lần.

Hai người liếc nhìn nhau, chỉ thấy trong tay Thái Nhất xuất hiện tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất giơ tay lên, Hỗn Độn Chung cũng bay đến đỉnh đầu của

vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này, giam giữ chặt chẽ vị Chuẩn Thánh này.

Mà Đế Tuấn và Thái Nhất cũng nhẫn tâm, trực tiếp phái ra lực lượng nguyên thần bay vào nguyên thần của vị Chuẩn Thánh này.

Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng không do dự, trực tiếp mở nguyên thần của mình ra cho hai người tra xét.

Không lâu sau, lực lượng nguyên thần của hai người cũng từ lực lượng nguyên thần của vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này trở về, Hỗn Độn Chung cũng trở về tay Thái Nhất.

Sắc mặt vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này cũng trở nên vô cùng tái nhợt, tuy không vẫn lạc, nhưng nguyên thần cũng đã bị thương nặng, không có vô số năm tháng thì không thể hồi phục.

Đế Tuấn và Thái Nhất từ trong nguyên thần của Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng biết, lời nói vừa rồi của Chuẩn Thánh Yêu tộc là thật.

Nhưng vấn đề lớn hơn lại đặt ra trước mắt hai người, đó là mười con Kim Ô làm sao có thể lừa gạt được vị Chuẩn Thánh Yêu tộc này.

Thái Nhất tản ra lực lượng nguyên thần bao phủ toàn bộ Thang Cốc, muốn tìm ra manh mối, nhưng cuối cùng cũng không thu được gì.

Đế Tuấn thì lấy ra cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư bắt đầu suy tính, nhưng cũng không thu được gì.

Hai người trong lòng càng thêm kinh ngạc, ngay sau đó Thái Nhất truyền âm cho Đế Tuấn: "Huynh trưởng, đại trận không có chút dị thường nào, không rõ bọn chúng rời đi như thế nào!" Mà Đế Tuấn cũng đáp lại: "Thiên cơ nơi này cũng bị che đậy, ta cũng không thể suy tính ra được tiền nhân hậu quả!" Theo sự giao tiếp của hai người, trong lòng cũng đã có suy đoán.

"Huynh trưởng, chẳng lẽ là mấy vị kia!" Thái Nhất đương nhiên

biết không thể gọi tên Thánh nhân, nếu không sẽ bị Thánh nhân cảm ứng được, mà Đế Tuấn cũng trầm tư: "Có thể làm được những điều này, e rằng cũng chỉ có mấy vị kia, nói ai có thể tính kế âm độc như vậy, e rằng không thoát khỏi liên quan đến hai người phương Tây!" Tuy hai người trong lòng có suy đoán, nhưng bây giờ cũng không có chút chứng cứ nào, hơn nữa con Kim Ô nhỏ nhất lúc này nguyên thần bị trọng thương.

Còn chưa tỉnh lại, tự nhiên không có cách nào có được đáp án, cho nên hai người cũng chỉ có thể âm thầm chôn giấu suy đoán trong lòng.

Suy nghĩ đến những điều này, Thái Nhất cũng thúc giục Hỗn Độn Chung, trực tiếp thu Chuẩn Thánh Yêu tộc trước cây Phù Tang vào.

Sau đó mới mở miệng nói: "Nếu có tình huống như vậy, vậy nơi này cũng không an toàn, đợi tiểu cháu trai hồi phục, vẫn cần tìm một nơi an toàn!" Đế Tuấn cũng đồng tình, dù sao xảy ra chuyện như vậy, chín con Kim Ô đều đã vẫn lạc.

Bây giờ còn lại một mầm mống duy nhất tự nhiên không thể dễ dàng mạo hiểm.

Trầm tư một lát, Đế Tuấn cũng mở miệng: "Nếu đã như vậy, vậy thì gửi đến Oa Hoàng cung!

Tin rằng có Oa Hoàng che chở, nhất định sẽ bình an vô sự!" Mà Thái Nhất nghe lời của Đế Tuấn cũng có chút động lòng, nhưng một lát sau lại nghĩ đến điều gì đó với vẻ mặt do dự.

Đế Tuấn chú ý đến vẻ mặt của Thái Nhất, sau đó cũng trực tiếp hỏi: "Thái Nhất có lời gì cứ nói thẳng!" Thái Nhất nghe vậy cũng không do dự nữa, trực tiếp nói: "Huynh trưởng vừa mới tàn sát Nhân tộc, Oa Hoàng có chịu nhận cháu trai không?" Đế Tuấn nghe xong trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia cười, vỗ vỗ vai Thái Nhất, nói: "Tranh đấu với Vu tộc là đại thế thiên địa, cho dù là Oa Hoàng cũng sẽ

không can dự quá nhiều, lần trước việc ta làm, Oa Hoàng tuy không vui, nhưng cũng không có chút trừng phạt nào, đã chứng minh điều này.

Chỉ cần Yêu tộc ta không diệt tuyệt Nhân tộc, vậy Oa Hoàng cũng sẽ không ra tay." Thái Nhất nghe lời này, mới tỉnh ngộ ra, đối với Đế Tuấn cũng càng thêm kính phục.

Dù sao Thái Nhất không nghĩ đến tầng này, có thể thấy trí tuệ của Đế Tuấn.

Nhưng sau đó Thái Nhất cũng nghe Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói: "Đợi khi đưa con trai đến Oa Hoàng cung, ta nhất định sẽ khiến Vu tộc bị tiêu diệt, sau đó ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, tấn công Thánh nhân!" Hào tình vạn trượng của Đế Tuấn cũng khiến Thái Nhất kích động vô cùng.

"Vu tộc không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, đã mất đi cơ hội thắng, trận quyết chiến lần này, Yêu tộc ta tất nhiên có thể thống nhất Hồng Hoang, đến lúc đó ta cùng huynh trưởng để cho những người đó xem ai mới là chúa tể thực sự của Hồng Hoang!" Tuy hai người trong lòng cũng là lửa giận ngút trời, nhưng cũng sẽ không mất đi lý trí.

Hồng Hoang thực lực vi tôn, hai người cũng rõ ràng, chỉ có khi Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, hai người mới có đủ tự tin để khai chiến với Thánh nhân, nhưng bây giờ không có năng lực đó.

Chương 180

Cho dù hai người đã đoán được chuyện Kim Ô bỏ mình không thoát khỏi liên quan đến Thánh nhân, nhưng lúc này hai người cũng sẽ không lấy trứng chọi đá.

Vì hai người cũng rất rõ thực lực của Thánh nhân, lúc đó Nữ Oa ở Hỗn Độn khai mở Oa Hoàng Thiên hai người đã tận mắt chứng kiến.

Tuy rằng lúc này Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc cũng có uy lực vô biên, nhưng hai người không cho rằng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận nhất định có thể chiến thắng Thánh nhân.

Huống hồ Thánh nhân bất tử bất diệt, cho dù Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có thể tiêu diệt Thánh nhân, cũng không thể tiêu diệt mãi được.

Mà Thánh nhân dựa vào lực lượng thiên đạo Hồng Hoang tái sinh, Yêu tộc cũng sẽ trực tiếp ngồi chờ chết.

Cuối cùng hai người cũng buông bỏ suy nghĩ trong lòng, đứng dậy rời khỏi Thang Cốc, trở về Thiên Đình.

Vì còn phải đợi con Kim Ô nhỏ nhất tỉnh lại, hai người mới có thể nghiệm chứng suy đoán của mình. ...

Đế Tuấn và Thái Nhất hạ giới chưa được mấy ngày, Kim Ô trong Thiên Đình dưới sự nuôi dưỡng của vô số linh nguyên liệu cũng đã hồi phục một chút, hiện tại nguyên thần đã tỉnh lại.

Trở về Thiên Đình, hai người biết được tin này, cũng vội vàng đến hậu điện.

Nhìn Kim Ô mặt mày trắng bệch, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng mừng rỡ.

Phải biết lúc trước hai người hạ giới cứu viện, còn tưởng rằng mười con Kim Ô đều đã chết.

Bây giờ còn lại một con đã là may mắn rồi, đương nhiên bây giờ hai người còn chưa rõ vì sao con Kim Ô này có thể tránh được một mũi tên của Đại Nghệ.

Mà con Kim Ô nhỏ nhất, cũng chính là Lục Áp sau này, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất hai người cũng mắt hoe đỏ, nước mắt cuối cùng cũng không kìm được mà chảy xuống.

"Phụ hoàng!" Nghe tiếng gọi của Lục Áp, Đế Tuấn cũng lòng đau như cắt, đối với Vu tộc căm hận càng thêm mấy phần.

Nhưng xét đến suy đoán trước đây của mình, cũng vận dụng một chút pháp lực nói với tiểu Kim Ô: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao các con lại rời khỏi Thang Cốc?" Đạo pháp lực này không gây hại cho tiểu Kim Ô, chỉ có thể khiến tiểu Kim Ô không còn sợ hãi, có thể thuận lợi nói rõ tình hình.

Theo đạo pháp lực này của Đế Tuấn tản ra, tiểu Kim Ô cũng chìm vào hồi ức.

Miệng cũng bất giác nói: "Mấy huynh đệ chúng con sau khi hóa hình, liền muốn rời khỏi Thang Cốc trở về Thiên Đình, chỉ là phụ hoàng không cho phép, nói chúng con tấn thăng Đại La rồi mới trở về, chúng con rất không hài lòng, cuối cùng đại ca nói trong mộng có đại năng truyền đạo, có thể nhanh chóng tấn thăng Đại La, chúng con mới chấp nhận mệnh lệnh của phụ hoàng!" "Sau khi chúng con tấn thăng Đại La, đại ca lại nói muốn cho phụ hoàng mẫu hậu một bất ngờ, nên muốn dẫn chúng con đến Vu tộc tàn sát một phen để chứng minh sĩ khí của chúng con, cuối cùng đại ca còn dạy chúng con dùng lông vũ rụng xuống để lừa gạt Chuẩn Thánh bảo vệ, cũng là đại ca dẫn chúng con rời khỏi Thang Cốc, còn sau khi rời khỏi Thang Cốc, con cảm

thấy nguyên thần của mình một trận hỗn loạn, chuyện sau này không nhớ rõ lắm!" Nghe tiểu Kim Ô kể lại, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Dù sao tu sĩ bình thường cũng không có công pháp như vậy có thể khiến Kim Ô có thể không có hậu hoạn mà nhanh chóng tấn thăng Đại La.

Hơn nữa còn có phương pháp lừa gạt Chuẩn Thánh, thậm chí cuối cùng còn trực tiếp phá giải đại trận bên ngoài Thang Cốc.

Rõ ràng những điều này, Đế Tuấn đối với mấy vị Thánh nhân kia cũng càng thêm căm hận, chỉ là hiện tại Đế Tuấn không có cách nào uy hiếp Thánh nhân.

Huống hồ Vu Yêu đại chiến sắp bắt đầu, Đế Tuấn đương nhiên phải giải quyết Vu tộc trước.

Như vậy mới có thể thống nhất Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận, đạt đến tầng thứ tương đương với Thánh nhân.

Sau đó, Đế Tuấn nhìn dáng vẻ suy yếu của tiểu Kim Ô cũng càng thêm đau lòng, liền trực tiếp ép ra một đạo Kim Ô bản nguyên.

Truyền vào cơ thể tiểu Kim Ô, mà Thái Nhất bên cạnh thấy hành động của Đế Tuấn, cũng làm tương tự ép ra một đạo bản nguyên chi lực, đánh vào cơ thể tiểu Kim Ô.

Phải biết Đế Tuấn và Thái Nhất là Kim Ô do thái dương hóa thành, khác với tiểu Kim Ô sinh ra hậu thiên như thế này.

Bản nguyên chi lực của hai người không chỉ có Kim Ô bản nguyên, mà còn tồn tại một tia thái dương bản nguyên.

Tiểu Kim Ô nhận được bản nguyên chi lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng đã thiết lập một mối liên hệ với thái dương, ngôi sao tối cao.

Trên người cũng tản ra thái dương chân hỏa nồng đậm, sắc mặt cũng trở nên vô cùng hồng nhuận, tu vi cũng có tiến bộ không nhỏ.

Trước đây tiểu Kim Ô bị trọng thương hấp hối, tự nhiên không thể chịu đựng được bản nguyên chi lực mạnh mẽ như vậy.

Cho nên lúc đó Đế Tuấn cũng không dám làm như vậy, nhưng bây giờ tiểu Kim Ô đã tỉnh lại, hấp thu bản nguyên chi lực đương nhiên là không có vấn đề.

Huống hồ Đế Tuấn và Thái Nhất hiện tại tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng bản nguyên chi lực cũng không có nhiều.

Cũng là chỉ còn lại một con tiểu Kim Ô, hai người mới dám làm như vậy, dù sao hai người cũng không muốn thấy con Kim Ô này cũng xảy ra chuyện.

Đợi Kim Ô hấp thu bản nguyên chi lực của hai người, chìm vào giấc ngủ sâu, Đế Tuấn cũng dẫn Thái Nhất rời khỏi hậu điện, trở về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, một đám cao tầng Yêu tộc đã rời đi, Đế Tuấn cũng trực tiếp mở miệng nói với Thái Nhất: "Ta định đưa tiểu Kim Ô đến Oa Hoàng Thiên, sau đó lại phái Quỷ Xa hạ giới!" Thái Nhất nghe xong lời của Đế Tuấn cũng hiểu ý, liền vội vàng nói: "Huynh trưởng làm vậy vẫn có chút mạo hiểm, e rằng Oa Hoàng sẽ không muốn thấy Yêu tộc ta lại ra tay với Nhân tộc, chuyến đi Oa Hoàng Thiên này, huynh trưởng có thể hỏi Oa Hoàng một chút!" Đế Tuấn nghe vậy, thì phất phất tay.

"Dù Oa Hoàng không đồng ý, ta cũng sẽ thực hiện.

Nếu không thể một lần đánh bại Vu tộc, vậy Yêu tộc ta không thể thống nhất Hồng Hoang, đến lúc đó vẫn phải trải qua chuyện như vậy.

Yêu tộc ta nhất định phải tiêu diệt Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang, như vậy chúng ta mới có thể khuy thăm Thánh cảnh, đối kháng Thánh nhân!" "Không thành Thánh nhân cuối cùng vẫn là ở thế yếu, giống như bây giờ ngươi và ta đều biết chín đứa con chết có liên quan đến Thánh nhân, nhưng lại có cách nào đây?

Không thành Thánh, thà chết!" Thái Nhất hiểu rõ quyết tâm của Đế Tuấn, cũng không có ý định phản bác.

Dù sao Thái Nhất cũng cực kỳ tức giận, nếu không phải mình không có thực lực đối kháng, e rằng đã sớm đánh lên Linh Sơn hỏi hai vị Thánh nhân phương Tây, liền đáp: "Nếu đã như vậy, ta đi triệu Quỷ Xa đến chuẩn bị một phen!" Đế Tuấn nghe xong lời của Thái Nhất, cũng gật gật đầu.

"Đợi ta đưa tiểu Kim Ô đến Oa Hoàng Thiên trở về, liền có thể trực tiếp phái Quỷ Xa hạ giới, đương nhiên chuyến đi này ta cũng sẽ nói rõ tình hình với Oa Hoàng!" Thái Nhất hiểu ý Đế Tuấn, cũng trực tiếp rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, bắt đầu chuẩn bị tiếp tục để Quỷ Xa hạ giới.

Bên này Đế Tuấn ở lại trong Lăng Tiêu Bảo Điện nhíu mày, không biết đang nghĩ gì. ...

Mà ngay lúc này, Chu Du ở Bồng Lai cũng đã có quyết định, tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Du.

Chu Du có được Thí Thần Thương cũng đã qua một thời gian dài, hiện tại Thí Thần Thương cũng đã hoàn toàn hồi phục.

Nhìn chí bảo tỏa ra ánh sáng rực rỡ trước mặt, Chu Du trực tiếp tản ra một đạo nguyên thần chi lực hòa vào trong đó.

Mà Thí Thần Thương nhận được nguyên thần chi lực của Chu Du

cũng trở nên linh động hơn.

Chu Du thấy Thí Thần Thương biểu hiện như vậy cũng vui mừng, cầm lấy Thí Thần Thương trực tiếp ném ra ngoài Bồng Lai, Thí Thần Thương liền biến mất không thấy.

Vu Yêu đại chiến sắp bắt đầu, Chu Du đương nhiên phải để lại cho Nhân tộc một lá bài tẩy.

Cho dù hiện tại mình không tiện ra tay, vậy cũng có thể để Thí Thần Thương bảo vệ Nhân tộc.

Tiên thiên chí bảo bản thân đã có uy lực vô thượng, lại thêm một đạo nguyên thần chi lực của Chu Du cũng có thể phát huy ra uy lực vô thượng.

Cho dù không bằng Thánh nhân ra tay, nhưng đối kháng với Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không có vấn đề gì.

Chu Du cũng định dựa vào Thí Thần Thương để bảo vệ Nhân tộc, phòng ngừa Đế Tuấn trong khoảng thời gian này chó cùng rứt giậu.

Chương 181

Đương nhiên, lực lượng Thánh nhân điều khiển tiên thiên chí bảo mới là thích hợp nhất, nhưng lực lượng Thánh nhân điều khiển tiên thiên chí bảo uy lực thực sự quá lớn.

Nếu hiện tại Chu Du không định bộc lộ thực lực, vậy phái ra Thí Thần Thương cũng là một lựa chọn, dù sao chuyện Chu Du có Thí Thần Thương cũng là mọi người đều biết.

Hơn nữa Chu Du biết Đế Tuấn không nhất định sẽ ra trận, vì chuyện tàn sát Nhân tộc là tát vào mặt Nữ Oa.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất đích thân ra trận, vậy thì có chút không chết không thôi với Nhân tộc, Thí Thần Thương của Chu Du đủ để đánh tan âm mưu của Đế Tuấn.

Đương nhiên Đế Tuấn cũng không biết Chu Du không chỉ phái ra Chuẩn Thánh Long tộc ở Bồng Lai, mà còn trực tiếp lấy ra tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương.

Chuyến đi này của Yêu tộc rốt cuộc là mất cả chì lẫn chài, không chỉ không thu thập được đủ tinh huyết Nhân tộc, ngược lại còn tổn thất thảm trọng.

Mà Chu Du làm xong những việc này, thân hình lóe lên cũng rời khỏi Bồng Lai.

Nếu đã muốn bảo vệ Bất Chu Sơn, chẳng bằng nhân lúc này ở Bất Chu Sơn chuẩn bị sẵn sàng.

Một lát sau, Chu Du cũng đã đến chân núi Bất Chu Sơn. ...

Dưới núi Bất Chu Sơn, Chu Du nhìn ngọn núi trụ trời của Hồng Hoang này cũng không khỏi cảm khái, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên

đến.

Lúc đó Chu Du chỉ là một tiểu tu sĩ Long tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nghiệp lực trong nguyên thần vừa mới tiêu giải cũng không lâu, cho nên đi đến sườn núi Bất Chu Sơn thì dừng lại.

Tuy không thể lên đến đỉnh Bất Chu Sơn có chút đáng tiếc, nhưng may mắn là, sau này Chu Du cũng đã nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trên Bất Chu Sơn.

Nghĩ đến những điều này, Chu Du đối với Bất Chu Sơn cũng thêm mấy phần thương tiếc, hiển nhiên là nghĩ đến vận mệnh của Bất Chu Sơn ở kiếp trước.

Một lát sau, Chu Du cũng đã quyết tâm, nếu trước đây đã nhận được cơ duyên từ Bất Chu Sơn, vậy lần này hãy để mình bảo vệ.

Phải biết bây giờ Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, sắp tấn thăng Hỗn Nguyên tam trọng thiên, đối với việc bảo vệ Bất Chu Sơn cũng có mấy phần tự tin.

Ngay sau đó Chu Du trực tiếp bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn, dù sao Chu Du còn phải xem xét nên chuẩn bị như thế nào, mới có thể để Bất Chu Sơn tránh được đại kiếp lần này.

Lần trước đến Bất Chu Sơn, cảnh giới của Chu Du không cao không thể chịu được dư uy của Bàn Cổ trên núi.

Nhưng bây giờ mình được xem là người mạnh nhất Hồng Hoang, hoàn toàn không cảm nhận được sự cản trở của uy áp này, cũng trực tiếp đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Đương nhiên Chu Du đến đỉnh núi cũng không phải là lần đầu tiên, phải biết lúc đó sau khi sư phụ Hồng Quân giảng đạo, chính là đưa mình đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Mà mỗi lần đến đỉnh Bất Chu Sơn đều có cảm khái khác nhau mà

thôi, chỉ là Chu Du lần này đến cũng là vì bảo vệ thiên trụ Bất Chu.

Đến đỉnh Bất Chu Sơn, nhìn xuống toàn bộ ngọn núi, trong nguyên thần của Chu Du cũng suy tư một trận, nghĩ xem làm thế nào mới có thể bảo vệ được Bất Chu Sơn trong đại kiếp Vu Yêu.

Thật sự là Bất Chu Sơn quá nguy nga, Chu Du cũng nhất thời có chút lúng túng.

Không lâu sau, Chu Du cũng đã có một vài ý tưởng.

Đó chính là đem Hỗn Nguyên chi lực trải khắp Bất Chu Sơn, sử dụng Hỗn Nguyên chi lực để bảo vệ toàn bộ Bất Chu Sơn.

Chu Du cũng không do dự, nghĩ là làm.

Chỉ thấy trên đỉnh Bất Chu Sơn, Chu Du trực tiếp tản ra Hỗn Nguyên chi lực, bao phủ toàn bộ Bất Chu Sơn.

Tuy Chu Du lúc này không thể so sánh với Bàn Cổ khai thiên lập địa, nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên đủ để bao phủ toàn bộ Bất Chu Sơn.

Nhưng Chu Du sau đó cũng phát hiện, cho dù Hỗn Nguyên thánh lực bao phủ Bất Chu Sơn, cũng chỉ giống như khoác lên Bất Chu Sơn một lớp vỏ bảo vệ, chỉ tăng thêm một chút phòng ngự cho Bất Chu Sơn.

Hơn nữa Bất Chu Sơn cực kỳ rộng lớn, Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du tuy có thể bao phủ hoàn toàn Bất Chu Sơn, nhưng Hỗn Nguyên chi lực quá phân tán khiến tính phòng ngự giảm đi rất nhiều.

Như vậy chắc chắn không thể chống đỡ được đại trận Vu Yêu, thấy kết quả như vậy Chu Du cũng có chút bối rối, vì đây là ý tưởng tiện lợi nhất mà Chu Du có thể nghĩ ra lúc này.

Dù sao Bất Chu Sơn không phải đảo Bồng Lai ở Đông Hải, Chu

Du cũng không thể luyện chế lại Bất Chu Sơn.

Mà khi Chu Du nghĩ đến Bồng Lai, nguyên thần cũng rung động một trận, sau đó phúc chí tâm linh, trong đầu lập tức có kế hoạch.

Hỗn Nguyên chi lực bao phủ trên Bất Chu Sơn ngay sau đó cũng có sự thay đổi, không biến mất mà trực tiếp thẩm thấu vào bên trong.

Đúng vậy, điều Chu Du muốn làm chính là tìm ra bản nguyên của Bất Chu Sơn, sau đó gia trì Hỗn Nguyên chi lực lên bản nguyên Bất Chu, tăng cường uy áp trên Bất Chu Sơn.

Bản thân Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, vốn đã ẩn chứa một phần uy áp của Bàn Cổ.

Bây giờ Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du gia trì, như vậy cho dù là Chuẩn Thánh đến Bất Chu Sơn e rằng cũng sẽ bị áp chế, nếu có hiệu quả như vậy.

Vậy thì đợi đến khi Vu Yêu quyết chiến, uy hiếp của Chuẩn Thánh bình thường đối với Bất Chu Sơn sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Còn về đại trận Vu Yêu và lực lượng của các vị Thánh nhân, có Chu Du chống đỡ, Bất Chu Sơn cũng không thể gãy đôi như kiếp trước.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng đẩy nhanh động tác, Hỗn Nguyên chi lực bao phủ trên Bất Chu Sơn điên cuồng thẩm thấu vào trong Bất Chu Sơn.

Theo Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du thẩm thấu vào trong Bất Chu Sơn, sự tồn tại của bản nguyên Bất Chu Sơn cũng xuất hiện trong cảm ứng của Chu Du.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bản nguyên của Bất Chu Sơn, Chu Du cũng trợn tròn mắt, ngẩn người một lúc lâu mới hoàn hồn.

Phải biết bây giờ Chu Du đã là Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng thiên, thứ có thể khiến Chu Du có biểu hiện như vậy cũng không nhiều, ít nhất là trong Hồng Hoang không tồn tại nhiều.

Mà Chu Du có biểu hiện như vậy, cũng là vì nhìn thấy bản nguyên của Bất Chu Sơn vô cùng kinh ngạc, bản nguyên của Bất Chu Sơn lại là chân ý của Lực chi đại đạo do Bàn Cổ để lại.

Phải biết lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, không phải là thứ Chu Du hiện tại có thể so sánh.

Cho nên lúc nhìn thấy chân ý đại đạo của Bàn Cổ, Chu Du cũng vô cùng kinh hỉ, nếu mình may mắn lĩnh ngộ được chân ý đại đạo của Bàn Cổ đại thần, vậy thì là đại cơ duyên vô thượng.

Ngay sau đó cũng vội vàng để Hỗn Nguyên chi lực tiếp cận bản nguyên của Bất Chu Sơn, trong Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du vốn đã có hiệu quả của nguyên thần chi lực.

Khi Hỗn Nguyên chi lực cảm nhận được chân ý đại đạo của Bàn Cổ, cũng chìm vào trạng thái đốn ngộ.

Tuy chân ý trong đó không phải là bất kỳ pháp bảo nào, nhưng đối với Chu Du mà nói, chân ý đại đạo do Bàn Cổ để lại quý giá hơn nhiều so với linh bảo bình thường.

Cho dù là cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng không thể so sánh, vì Chu Du có thể tham ngộ chân ý đại đạo của Bàn Cổ, khuy thăm cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, cực phẩm tiên thiên linh bảo có mạnh đến đâu cũng không có tác dụng này.

Cứ như vậy, Chu Du bất giác ngồi xếp bằng trên đỉnh Bất Chu Sơn, bắt đầu cảm ngộ.

Cảm ngộ càng nhiều, Chu Du thu hoạch càng nhiều, chân ý đại

đạo của Bàn Cổ có thể giúp Chu Du xác định con đường phía trước, hiểu được làm thế nào mới có thể thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Phải biết tuy bây giờ Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, tốc độ tu hành so với trước đây đã chậm đi vô số lần.

Chương 182

Một mặt là ở Hồng Hoang, tu hành Hỗn Nguyên Đại La không dễ dàng, mặt khác là Chu Du hiện tại cũng đang mò đá qua sông.

Tuy có một số kinh nghiệm do Hồng Quân truyền lại, nhưng Hồng Quân hiện tại cũng chưa tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực, cho nên kinh nghiệm của Hồng Quân đối với Chu Du cũng chỉ giúp được có hạn.

Nhưng bây giờ đã khác, Chu Du ở trong Bất Chu Sơn cảm nhận được chân ý đại đạo của Bàn Cổ, ít nhất trong việc tu hành Hỗn Nguyên Đại La không còn trở ngại.

Chỉ cần tham khảo chân ý đại đạo của Bàn Cổ là có thể thuận lợi đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực, đây đối với Chu Du đương nhiên là đại cơ duyên vô thượng, đây cũng là nguyên nhân vì sao Chu Du vừa rồi lại phấn khích như vậy.

Bất Chu Sơn chính vì có chân ý đại đạo của Bàn Cổ tồn tại, mới có uy áp vô thượng.

Mà với tư cách là trụ trời chống đỡ thiên địa, nếu thật sự gãy đôi như kiếp trước, vậy chân ý đại đạo của Bàn Cổ cũng sẽ trực tiếp tiêu tan.

Dù sao chân ý đại đạo vốn dĩ là dựa vào Bất Chu Sơn mới tồn tại, nếu Bất Chu Sơn biến mất, vậy Chu Du cũng sẽ vĩnh viễn không có được thu hoạch lần này.

Không thể không nói là khí vận của Chu Du, cũng chính vì Chu Du có ý nghĩ bảo vệ Hồng Hoang, cho nên cũng định sẵn sẽ có thu hoạch này.

Mấy ngày trôi qua, Chu Du cũng mở mắt ra, mặt mày vui mừng.

Vì theo sự lĩnh ngộ chân ý đại đạo của Bàn Cổ, Chu Du đã thành công đột phá tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên.

Có cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, vậy Chu Du khi đối mặt với các vị Thánh nhân cũng đã có đủ tự tin.

Dù sao bây giờ mấy vị thành Thánh cũng chưa được bao lâu, lại thêm mấy người đều xem như là công đức thành Thánh, chiến lực không bằng Hỗn Nguyên bình thường, hiện tại Chu Du cảm thấy ngăn cản mấy vị này không có vấn đề gì.

Hơn nữa cũng đúng như mình dự đoán, có Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du gia trì, uy áp của Bất Chu Sơn cũng sẽ tăng lên rất nhiều, Chuẩn Thánh bình thường lên Bất Chu Sơn sẽ bị áp chế.

Hiểu được những điều này, Chu Du cũng buông bỏ lo lắng, chìm vào Bất Chu Sơn bắt đầu tiếp tục cảm ngộ chân ý đại đạo trong Bất Chu Sơn, chờ đợi đại kiếp Vu Yêu đến.

Mà lúc này trên Thiên Đình, Thái Nhất cũng đã tìm được Quỷ Xa trở về. ...

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Đế Tuấn nhìn Thái Nhất và Quỷ Xa đến trong điện cũng mặt mày nghiêm túc.

Mà Quỷ Xa dưới điện cũng đã biết chuyện Kim Ô vẫn lạc, cũng đoán được thâm ý của Đế Tuấn khi triệu kiến mình, đến trong điện liền trực tiếp quỳ xuống.

Nhìn Quỷ Xa quỳ dưới đất, Đế Tuấn cũng tập trung lại, sau đó hỏi Quỷ Xa: "Quỷ Xa có biết ta triệu ngươi đến vì sao không?" Quỷ Xa tuy trong lòng đã có mấy phần suy đoán, nhưng lúc này cũng không dám chắc chắn, vội vàng đáp: "Chúc Hạ không biết, bệ hạ có sắp xếp gì, Quỷ Xa nhất định gan não lót đất!" Nghe xong lời của Quỷ Xa, Đế Tuấn cũng có mấy phần tán thưởng, sau đó cũng nói: "Chuyện lần

trước, Quỷ Xa làm rất tốt, hiện tại tộc ta và Vu tộc tranh phong sắp bắt đầu, ta muốn ngươi tiếp tục hạ giới, Quỷ Xa có nguyện ý không?" Quỷ Xa nghe vậy cũng sững sờ, không ngờ thật sự giống như mình nghĩ, trên mặt cũng có một tia do dự, đáp lại Đế Tuấn: "Bệ hạ, Quỷ Xa nguyện ý, nhưng lần trước Thánh nhân xuất hiện, lần này có bất lợi cho bệ hạ không?" Đế Tuấn cũng biết Quỷ Xa sợ Thánh nhân gây khó dễ, cho nên trực tiếp nói: "Bên phía Thánh nhân, ta đi bẩm báo!" Quỷ Xa tự nhiên là lo lắng Nữ Oa sẽ ra tay, dù sao lần trước mình ra tay với Nhân tộc đã bị Thánh nhân trách vấn.

Mà nghe xong lời của Đế Tuấn, Quỷ Xa cũng thở phào một hơi, lập tức trả lời: "Quỷ Xa nhất định không phụ kỳ vọng của bệ hạ!" Đế Tuấn nghe xong lời của Quỷ Xa, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Tốt, Yêu tộc ta chính là cần những người như Quỷ Xa ngươi!

Đi chuẩn bị trước, sau đó nghe lệnh ta!" Sau đó Đế Tuấn phất phất tay.

Quỷ Xa cũng vội vàng lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, bắt đầu triệu tập lại nhân thủ.

Đợi Quỷ Xa rời đi, Đế Tuấn cũng nhìn về phía Thái Nhất.

"Ta đi chuyến này, cần Thái Nhất trấn thủ Thiên Đình!" Thái Nhất gật gật đầu, nói với Đế Tuấn: "Thái Nhất hiểu!" Đế Tuấn và Thái Nhất đã sớm thương lượng xong, tâm tư đã định cũng không giao lưu thêm.

Sau đó Đế Tuấn thân hình lóe lên, cũng trực tiếp rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đến hậu điện nơi Hi Hòa ở.

Hiện tại, con tiểu Kim Ô duy nhất còn lại nhận được bản nguyên chi lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng đã hồi phục như cũ.

Nhưng tiểu Kim Ô lúc này lại mặt mày sợ hãi nép trong lòng Hi

Hòa, xem ra chuyện lần này đối với tiểu Kim Ô ảnh hưởng cũng không nhỏ.

Quả thực là như vậy, nhìn huynh đệ của mình chết trước mặt mình, cảm giác này thực sự có chút đáng sợ.

Cho đến khi tiểu Kim Ô nhìn thấy Đế Tuấn xuất hiện, cũng dịu đi một chút.

Mà Đế Tuấn nhìn thấy bộ dạng này của tiểu Kim Ô, đối với Vu tộc và Thánh nhân căm hận lại tăng thêm mấy phần.

"Trận quyết chiến giữa Yêu tộc ta và Vu tộc sắp bắt đầu, ta muốn đưa tiểu Kim Ô đến Oa Hoàng Thiên, như vậy cũng có thể để tiểu Kim Ô hồi phục một chút!" Hi Hòa mặt đầy thù hận, nghe xong lời của Đế Tuấn cũng đồng tình.

"Tốt, đưa tiểu Kim Ô đến chỗ Oa Hoàng, chúng ta cũng có thể không vướng bận mà đối phó với Vu tộc!" Hi Hòa hai mắt đỏ hoe, hiển nhiên là đối với Vu tộc căm hận đến cực điểm.

Dù sao mười đứa con của mình bây giờ chỉ còn lại một, ai mà không phát điên.

Nếu không phải xét đến tiểu Kim Ô còn chưa hồi phục, Hi Hòa có thể đã sớm hạ giới đi giết Đại Nghệ.

Bây giờ tiểu Kim Ô sắp được Đế Tuấn đưa đến Oa Hoàng Thiên, Hi Hòa cũng không còn ràng buộc, có thể hạ giới báo thù.

Đế Tuấn tuy biết Hi Hòa căm hận, nhưng cũng không nghĩ đến Hi Hòa sẽ có suy nghĩ như vậy, cũng trực tiếp đi đến trước mặt Hi Hòa.

Từ trong lòng Hi Hòa nhận lấy tiểu Kim Ô, sau đó trực tiếp lóe lên biến mất trong điện.

Mà nhìn thấy Đế Tuấn mang tiểu Kim Ô đi, Hi Hòa thu liễm tâm

thần, sửa soạn lại bạn sinh linh bảo chuẩn bị hạ giới.

Hi Hòa tuy đối với Vu tộc cực kỳ căm hận, nhưng cũng rõ thực lực của Vu tộc, tự nhiên sẽ không dễ dàng mạo hiểm, mà là nghĩ đến việc hạ giới tìm cơ hội cho Đại Nghệ một đòn chí mạng.

Một lát sau, thân ảnh của Hi Hòa cũng biến mất trong Thiên Đình.

Bên này Đế Tuấn mang tiểu Kim Ô cũng đi rất nhanh, bay đến đỉnh Bất Chu Sơn, chuẩn bị xuyên qua cách mô Hồng Hoang để đến Oa Hoàng Thiên.

Mà Chu Du hiện tại đã sớm chìm sâu vào bên trong Bất Chu Sơn, tự nhiên sẽ không bị người khác phát hiện.

Huống hồ bây giờ Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, Đế Tuấn chẳng qua chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực cũng chênh lệch quá nhiều.

Đế Tuấn đến đỉnh Bất Chu Sơn cũng không chậm trễ, mang tiểu Kim Ô trực tiếp độn ra ngoài Hỗn Độn.

Lúc này, Chu Du trong Bất Chu Sơn cảm nhận được Đế Tuấn đến, không chỉ vì trên người tiểu Kim Ô có Hỗn Nguyên chi lực của mình còn sót lại.

Mà là lúc này Bất Chu Sơn bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao phủ, khí tức của Chuẩn Thánh tự nhiên sẽ bị Chu Du phát hiện.

Đương nhiên Chu Du thấy Đế Tuấn mang tiểu Kim Ô đến Bất Chu Sơn, cũng rõ ràng Đế Tuấn muốn đưa tiểu Kim Ô đến đạo trường của Nữ Oa.

Dù sao bây giờ mười con Kim Ô chỉ còn lại một, Đế Tuấn không thể nào còn để tiểu Kim Ô ở lại Thiên Đình.

Cho dù trong Thiên Đình an toàn vô cùng, nhưng Vu Yêu quyết

chiến sắp bắt đầu, Đế Tuấn tự nhiên là sắp xếp tiểu Kim Ô đến nơi an toàn hơn.

Tuy nói Vu Yêu quyết chiến, Vu tộc thiếu một vị Tổ Vu, Yêu tộc có thêm không ít cơ hội thắng, nhưng Đế Tuấn vẫn không có nhiều nắm chắc.

Cho nên cũng trực tiếp đưa tiểu Kim Ô đến Oa Hoàng Thiên, đạo trường của Thánh nhân tự nhiên không ai dám làm càn.

Nhìn thân ảnh Đế Tuấn rời đi, Chu Du hiểu rằng đợi Đế Tuấn trở về, vậy đại kiếp trong Hồng Hoang sẽ bắt đầu.

Chương 183

Nhưng lúc này Chu Du đã tấn thăng Hỗn Nguyên tam trọng thiên, có đủ tự tin, cũng không quá lo lắng, tiếp tục tham ngộ chân ý đại đạo của Bàn Cổ.

Đế Tuấn rời khỏi Hồng Hoang, liền trực tiếp đến ngoài Oa Hoàng Thiên, một đạo tin tức liền truyền vào trong Oa Hoàng Thiên.

Đế Tuấn tuy là đế vương của Yêu tộc, nhưng đối mặt với Nữ Oa, vị Thánh nhân của Yêu tộc này vẫn có mấy phần kính ý.

Nếu không cũng sẽ không đợi ở ngoài Oa Hoàng Thiên, huống hồ chuyến đi này của Đế Tuấn là đến thỉnh cầu Nữ Oa che chở cho tiểu Kim Ô, đương nhiên phải thể hiện sự tôn trọng của mình.

Không lâu sau, đại môn của Oa Hoàng Thiên cũng đã mở ra, Đế Tuấn biết Nữ Oa đã nhận được tin tức của mình, liền mang tiểu Kim Ô đi vào Oa Hoàng Thiên.

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung cũng nhận được tin tức của Đế Tuấn, tiện tay suy tính một chút, liền cũng rõ ý đồ của Đế Tuấn, liền trực tiếp mở Oa Hoàng Thiên ra, để Đế Tuấn vào.

Đối với chuyện Kim Ô bỏ mình, Nữ Oa cũng đã sớm biết, hơn nữa cũng rất rõ trong đó có sự tham gia của Thánh nhân.

Tuy Nữ Oa đối với Yêu tộc không có nhiều tình cảm, nhưng dù sao cũng là một thành viên của Yêu tộc, sau khi Kim Ô vẫn lạc, Nữ Oa liền bắt đầu suy tính, nhưng cuối cùng cũng giống như Đế Tuấn và Thái Nhất, không thu được gì.

Nữ Oa liền cũng biết chuyện này chắc chắn có Thánh nhân ra tay che đậy thiên đạo, nếu không mình không thể nào không suy tính

được.

Nhưng cho dù biết có Thánh nhân ra tay, thậm chí Nữ Oa còn đoán được không thoát khỏi liên quan đến hai người phương Tây, nhưng Nữ Oa cũng không có động thái gì.

Đầu tiên, Thánh nhân cũng không ra trận trực tiếp ra tay tiêu diệt Kim Ô, mà là âm thầm tính kế, Nữ Oa tự nhiên không thể trực tiếp đi tìm hai người phương Tây gây phiền phức, huống hồ Nữ Oa cũng không có chứng cứ trực tiếp.

Thánh nhân không thể trực tiếp tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu, là ý tứ mà thiên đạo truyền đạt lúc Thánh nhân thành Thánh.

Nữ Oa là Thánh nhân thiên đạo cũng sẽ không dễ dàng vi phạm đại thế thiên đạo, chỉ có thể là thuận thế mà làm.

Không lâu sau, Đế Tuấn cũng mang tiểu Kim Ô đến Oa Hoàng Cung. ...

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa ngồi cao trên điện.

Trong tầm mắt của Đế Tuấn, cả đại điện đều mờ ảo, không thể nhìn rõ thân ảnh của Nữ Oa, trong lòng càng thêm cảm khái thực lực của Thánh nhân.

Y bèn hơi cúi người, nói với Nữ Oa trên điện: "Tham kiến Oa Hoàng!" Tiểu Kim Ô bên cạnh biết đã đến nơi ở của Thánh nhân, lập tức quỳ rạp xuống đất: "Tham kiến Thánh nhân!" Nữ Oa nhìn biểu hiện của Đế Tuấn và Tiểu Kim Ô, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ta đã biết ý đồ của các ngươi!" Nghe lời của Nữ Oa, Đế Tuấn có chút ngẩn người, nhưng nghĩ lại cũng thông suốt.

Sức mạnh suy tính của Thánh nhân nào phải mình có thể bì được, mình mang Tiểu Kim Ô đến đây, tất nhiên đã bị Nữ Oa tính ra.

Y bèn vội vàng nói: "Xin Oa Hoàng từ bi, Yêu tộc của ta không lâu

nữa sẽ quyết chiến với Vu tộc, cho nên muốn đem Tiểu Kim Ô phó thác cho Thánh nhân!" Nữ Oa là một thành viên của Yêu tộc, lại biết kết cục của đại chiến Vu Yêu, tuy không có nhiều tình cảm với Yêu tộc, nhưng lúc này trước lời thỉnh cầu của Yêu Đế Đế Tuấn cũng không thể từ chối, bèn dứt khoát đồng ý: "Tiểu Kim Ô cứ ở lại Oa Hoàng Thiên đi!" Đế Tuấn thấy Nữ Oa đồng ý, mặt lộ vẻ vui mừng, lại cúi người cảm tạ: "Đa tạ Oa Hoàng!" Tiểu Kim Ô tuy không biết thực lực của Thánh nhân, nhưng biết rõ sự vĩ đại của Thánh nhân, trái tim vốn đang căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

Dù sao ở trong Oa Hoàng Thiên cũng không cần lo lắng cho an nguy của mình nữa, quả thật chuyện trước đó đã khiến Tiểu Kim Ô có chút sợ hãi.

Mà Đế Tuấn cũng cân nhắc đến việc đạo tâm của Tiểu Kim Ô bị tổn thương, cho nên mới nghĩ đến việc gửi đến Oa Hoàng Thiên, để Tiểu Kim Ô khôi phục lại sự tự tin.

Nói ra có chút không hay, đường đường là con trai Yêu Đế mà lại nhát gan như vậy.

Nhưng Đế Tuấn cũng rõ, Tiểu Kim Ô chẳng qua mới hóa hình không lâu, tuy có truyền thừa tiên thiên của Kim Ô, nhưng chưa từng trải qua sự hiểm ác của Hồng Hoang, cho nên đạo tâm bị tổn thương cũng là điều khó tránh khỏi.

Dù sao không phải ai cũng như Chu Du, có ký ức từ kiếp trước.

Nữ Oa là Thánh nhân, tự nhiên cũng hiểu rõ tất cả, đối với Tiểu Kim Ô cũng có chút thương xót.

Cuộc chiến Vu Yêu tuy nói là do Đại đạo định sẵn, nhưng việc hai người Tây Phương tính kế một đứa trẻ thực sự khiến Nữ Oa khinh thường.

Sau đó, một luồng sức mạnh Thánh nhân được ban xuống, trực tiếp đi vào cơ thể Tiểu Kim Ô.

Khi một luồng thánh lực của Nữ Oa hạ xuống, Tiểu Kim Ô cũng chìm vào giấc ngủ say, bị Nữ Oa đưa thẳng đến nơi sâu trong Oa Hoàng Thiên.

Đế Tuấn thấy thánh lực của Nữ Oa xuất hiện, sau đó thân ảnh Tiểu Kim Ô biến mất, cũng biết Nữ Oa đã sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Kim Ô, bèn mang theo một tia cảm kích nói: "Đa tạ Oa Hoàng ra tay!" Đế Tuấn tuy biết đạo tâm của Tiểu Kim Ô bị tổn thương, nhưng mình cũng không có cách nào tốt hơn, mình đâu thể như Thánh nhân có được sức mạnh Thiên đạo.

Sau đó, giọng nói của Nữ Oa cũng truyền xuống: "Còn có chuyện gì khác không?" Đế Tuấn nghe vậy, cũng có chút do dự, một lát sau mới mở miệng hỏi: "Oa Hoàng có biết là ai đã tính kế Tiểu Kim Ô không?" Trên điện, vẻ mặt Nữ Oa cũng có chút thay đổi, biết rằng trong lòng Đế Tuấn cũng đã có suy đoán.

Đế Tuấn hiện tại cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, khẳng định đã có sở giác.

Phải biết trong Thang Cốc không chỉ có đại trận bảo vệ, mà còn có một vị Chuẩn Thánh Yêu tộc canh giữ.

Mười con Tiểu Kim Ô mới vừa tấn thăng Đại La Kim Tiên, tự nhiên không có năng lực đó.

Chắc chắn là có người tính kế mấy con Kim Ô, hơn nữa còn có thể qua mặt cao thủ cấp Chuẩn Thánh và che đậy Thiên đạo, nhất định là bậc đại năng của Hồng Hoang, thậm chí mấy vị Thánh nhân kia cũng không thoát khỏi liên quan!

Đương nhiên Đế Tuấn tuy có suy đoán, nhưng lại không chắc

chắn như Nữ Oa.

Nữ Oa nghe xong lời của Đế Tuấn, cũng không trả lời, trong điện rơi vào tĩnh lặng.

Nữ Oa đương nhiên không thể mở miệng nói rõ cho Đế Tuấn, bởi vì Nữ Oa tuy chắc chắn là Thánh nhân ra tay, nhưng không có chứng cứ tự nhiên không dám khẳng định.

Tuy nói việc tính kế mấy con Tiểu Kim Ô không phải là chuyện mà Tam Thanh có thể làm ra, nhưng không có chứng cứ, Nữ Oa cũng sẽ không vô cớ xác định kẻ chủ mưu.

Dù cho Nữ Oa cũng vô cùng tức giận, nhưng cũng đành bất lực.

Thứ nhất, đại thế thiên địa đã định, mình không thể ra mặt báo thù cho Yêu tộc.

Thứ hai là mình cũng không phải đối thủ của hai người Tây Phương.

Ngoài ra, Nữ Oa tuy rõ lần này là do Thánh nhân tính kế, nhưng chuyện Nhân tộc lần trước đã khiến Nữ Oa tức giận, lần này cũng sẽ không ra mặt giúp Đế Tuấn.

Mấy hơi thở sau, Đế Tuấn mới nghe thấy giọng nói của Nữ Oa: "Chuyện của Kim Ô tin rằng ngươi tự có suy nghĩ!" Nghe những lời này, Đế Tuấn cũng hiểu ra, Nữ Oa tuy không trực tiếp nói gì, nhưng cũng đã cho thấy chuyện này có ẩn tình.

Hơn nữa Đế Tuấn cũng hiểu chuyện này liên quan đến Thánh nhân, một khi mình mở miệng tất sẽ bị Thánh nhân cảm ứng được, cho nên cũng đem suy đoán của mình âm thầm giấu trong lòng.

Nhưng hận ý trong lòng cũng hiện ra, đối với mục tiêu thống nhất Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận lại càng xem trọng hơn.

Y bèn nói với Nữ Oa: "Đế Tuấn hiểu rồi!

Nhưng còn có một chuyện thỉnh cầu Oa Hoàng!" Nữ Oa nghe Đế Tuấn còn một chuyện thỉnh cầu, cũng có chút tò mò: "Chuyện gì?" Đế Tuấn vẻ mặt nghiêm túc, nói với Nữ Oa: "Xin Oa Hoàng biết cho, Yêu tộc ta và Vu tộc quyết chiến sắp bắt đầu, ta muốn dùng tinh huyết Nhân tộc để tế luyện Đồ Vu Kiếm!" Nói xong, Đế Tuấn cũng trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hiển nhiên đã quyết tâm.

Mà Nữ Oa nghe xong lời của Đế Tuấn cũng sững sờ, vốn Nữ Oa không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Yêu tộc và Nhân tộc, bây giờ lại bị Đế Tuấn đẩy vào thế khó.

Hơn nữa Nữ Oa biết bất luận mình đồng ý hay không, Đế Tuấn đều sẽ ra tay với Nhân tộc.

Lúc này Nữ Oa cũng vô cùng khó xử, bởi vì Nữ Oa biết kết cục của hai tộc Vu Yêu, biết Nhân tộc mới là nhân vật chính cuối cùng của thiên địa, không muốn Yêu tộc và Nhân tộc kết xuống nhân quả như vậy.

Nhưng Nữ Oa hiện tại biết tâm tư của Đế Tuấn, lại không cách nào ngăn cản.

Dù sao Đế Tuấn là dùng thân phận Yêu Đế để nói chuyện, cũng không còn đường lui, cho nên Nữ Oa chỉ có thể im lặng đối mặt.

Chương 184

Mà Phục Hy hiện tại còn ở trong Yêu tộc, mình cũng không thể trực tiếp ra tay, cuối cùng cũng không trả lời Đế Tuấn, trực tiếp tản ra sức mạnh Thánh nhân, đưa Đế Tuấn ra khỏi Oa Hoàng Thiên.

Nữ Oa tuy không trả lời, nhưng Đế Tuấn đã biết được tâm tư của Nữ Oa, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao Nữ Oa không ngăn cản, vậy Yêu tộc cũng không cần lo lắng gì khác.

Huống hồ Đế Tuấn cũng không có ý định diệt sạch Nhân tộc, sẽ để lại mầm mống cho Nhân tộc.

Y bèn cúi người về phía Oa Hoàng Thiên, sau đó biến mất bên ngoài Oa Hoàng Thiên.

Mà trong điện, Nữ Oa thì mặt mày khổ sở, vì lần trước mình không ra tay, tín ngưỡng của Nhân tộc đã xảy ra vấn đề.

Nếu lần này mặc cho Yêu tộc ra tay, e rằng tín ngưỡng của mình trong Nhân tộc sẽ bị đả kích nặng nề, nhưng Nữ Oa cũng không có cách nào.

Dù sao mình cũng thuộc về Yêu tộc, và Phục Hy cũng ở trong Yêu tộc, tuy mình biết kết cục của Vu Yêu, nhưng cũng muốn Phục Hy có cơ hội thoát khỏi đại kiếp.

Nếu bây giờ ngăn cản, e rằng Yêu tộc đến lúc đó sẽ chết sạch, nàng thở dài một hơi, chỉ có thể chọn cách không giúp bên nào.

Huống hồ từ sớm khi mình tạo ra Nhân tộc, đã đem Nhân tộc phó thác cho Chu Du sư huynh, tin rằng có Chu Du giúp đỡ, Nhân tộc sẽ không gặp nguy cơ diệt vong.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa lại nhắm mắt lại, Oa Hoàng Cung lại rơi vào tĩnh lặng.

Nữ Oa đương nhiên không nghĩ tới, việc mình lúc đầu nhờ Chu Du bảo vệ Nhân tộc, sẽ khiến cho Yêu tộc sau này tổn binh hao tướng.

Cũng không biết rằng Chu Du không chỉ phái toàn bộ Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai đến lãnh địa Nhân tộc, mà còn đem cả Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương của mình ra để bảo vệ Nhân tộc.

Có điều Nữ Oa dù cho biết những điều này, e rằng cũng sẽ không có suy nghĩ gì khác.

Vốn dĩ vì thân phận Yêu tộc của mình cùng sự tồn tại của Phục Hy, nàng đã không muốn tham dự vào chuyện của Yêu tộc và Nhân tộc, dù cho Yêu tộc có thất thế cũng là đáng đời.

Chuyện chia làm hai ngả, Đế Tuấn đi đến Oa Hoàng Thiên thỉnh cầu Thánh nhân, còn bên này Hi Hòa cũng đã đến nơi ở của Đại Nghệ bên Vu tộc.

Hi Hòa là mẹ ruột của mười con Kim Ô, bây giờ mười con Kim Ô chỉ còn lại một, Hi Hòa tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua kẻ đầu sỏ gây tội là Đại Nghệ.

Dù cho cuộc quyết chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, nhưng Hi Hòa không thể chịu đựng được việc kẻ đã giết con mình là Đại Nghệ vẫn còn sống nhởn nhơ trên đời.

Cho nên nàng cũng nhân lúc Đế Tuấn đến Oa Hoàng Thiên mà lén lút hạ giới, chuẩn bị trực tiếp tiêu diệt Đại Nghệ, báo thù cho Kim Ô.

Không phải Hi Hòa cuồng vọng, bởi vì Hi Hòa hiện tại đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tồn tại đã chém được nhị thi, đối phó một Đại Vu vẫn là vô cùng đơn giản.

Nếu không phải lo lắng Tổ Vu của Vu tộc bảo vệ Đại Nghệ, e

rằng Hi Hòa đã sớm ra tay từ trước.

Mà sở dĩ đợi đến bây giờ, một mặt là vì con Kim Ô cuối cùng còn chưa hồi phục, mình cần phải chăm sóc.

Mặt khác là Đại Nghệ vừa mới giết chết chín con Kim Ô, Vu tộc tất nhiên sẽ toàn lực bảo vệ.

Hi Hòa một mình không có cách nào xông vào phúc địa của Vu tộc, dưới sự bảo vệ của Tổ Vu mà giết chết Đại Nghệ.

Hiện tại Tiểu Kim Ô đã được Đế Tuấn gửi đến Oa Hoàng Thiên, không còn nguy hiểm, và sự bảo vệ của Vu tộc đối với Đại Nghệ hẳn cũng đã lơi lỏng đi một chút.

Dù sao hiện tại cách lúc Kim Ô chết cũng đã qua mấy năm, Hi Hòa cũng nhân lúc này trực tiếp hạ giới.

Là bản nguyên của Thái Âm Tinh hóa thành, Hi Hòa tuy không bằng Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng cũng là một trong số những đại năng của Hồng Hoang.

Đối với thực lực của mình, Hi Hòa cũng khá tự tin, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm đến Vu tộc.

Hơn nữa Hi Hòa cũng không có khí tức của Yêu tộc, cho nên Vu tộc bình thường cũng sẽ không phát hiện ra.

Hận ý trong lòng triền miên, Hi Hòa không muốn chờ đợi nữa, Đế Tuấn, Thái Nhất còn phải lo lắng cho đại thế của Yêu tộc, nhưng Hi Hòa thì không có nhiều bận tâm như vậy.

Màn đêm buông xuống, Thái Âm Tinh xuất hiện, chính là thời cơ tốt nhất để Hi Hòa ra tay, và Hi Hòa cũng xuất hiện trong bộ lạc của Đại Nghệ.

Trong bộ lạc Vu tộc, Đại Nghệ cũng không hề phòng bị, tuy Đại

Nghệ đã đủ cảnh giác, biết mình bắn chết Kim Ô tất sẽ bị Yêu tộc báo thù.

Nhưng hiện tại bộ lạc của Đại Nghệ cách Bàn Cổ Điện của Vu tộc cũng không xa lắm, Đại Nghệ tin rằng sẽ không có Yêu tộc nào dám xông vào nơi này.

Đương nhiên trong mắt Đại Nghệ, mấy con Tiểu Kim Ô trước đó xông vào lãnh địa Vu tộc là đầu óc có vấn đề.

Nhưng Đại Nghệ đã xem thường lòng hận thù của một người mẹ, mượn sức mạnh bản nguyên của Thái Âm Tinh, Hi Hòa đã đến trên nơi ở của Đại Nghệ.

Sau đó, sức mạnh nguyên thần của Hi Hòa và sức mạnh Thái Âm Tinh hợp lại, mượn ánh trăng che đậy mà dò xét bộ lạc của Đại Nghệ phía dưới.

Hi Hòa cũng không phải là người lỗ mãng, dù cho đối với Đại Nghệ có hận thù vô cùng, nhưng cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Bởi vì Hi Hòa lo lắng một khi mình ra tay, sẽ bị Vu tộc cảnh giác, nếu không giết được Đại Nghệ thì chuyến đi này cũng không còn ý nghĩa.

Một lát sau, Hi Hòa cũng nhận được phản hồi, dưới sự giúp đỡ của sức mạnh Thái Âm, Hi Hòa đã hiểu rõ khu vực của Đại Nghệ.

Biết rằng phía dưới chỉ có Đại Nghệ là một cao thủ Chuẩn Thánh, Hi Hòa cũng không ẩn mình nữa.

Chỉ thấy giữa không trung Hi Hòa trực tiếp tế ra một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Sau đó hấp thụ sức mạnh tinh thần của Thái Âm Tinh, hòa cùng sức mạnh Chuẩn Thánh của bản thân rót vào trong đó, nhắm vào căn nhà của Đại Nghệ phía dưới mà đập mạnh xuống.

Hi Hòa đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cộng thêm một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo, uy lực đó cũng không phải tầm thường.

Trong khoảnh khắc linh bảo rơi xuống, Đại Nghệ cũng cảm nhận được nguy hiểm trên đỉnh đầu, lập tức xông ra khỏi nhà, sau đó cũng nhìn thấy Hi Hòa giữa không trung, cùng với linh bảo đang rơi xuống.

Tuy dưới sự che đậy của sức mạnh Thái Âm, Đại Nghệ không nhìn rõ dung mạo của Hi Hòa, nhưng cũng rõ đây là sự báo thù của Yêu tộc.

Y lập tức lấy ra pháp bảo tùy thân, bắt đầu giương cung bắn tên, muốn ngăn cản linh bảo rơi xuống.

Bởi vì Đại Nghệ cũng cảm nhận được một khi linh bảo rơi xuống, không chỉ mình khó thoát khỏi kiếp nạn, mà ngay cả bộ lạc của mình ở nơi này cũng sẽ bị hủy diệt.

Động tác của Đại Nghệ tuy đã là bản năng, nhưng đối mặt với một kích toàn lực của Hi Hòa vẫn không có nhiều tác dụng.

Mấy mũi tên bắn ra bị cực phẩm Tiên thiên linh bảo của Hi Hòa đập gãy, trong nháy mắt đã rơi xuống đầu Đại Nghệ.

Thấy linh bảo đã đến, Đại Nghệ hét lớn một tiếng, sau đó buông cung tên ra, vận động toàn thân khí huyết.

Y muốn dựa vào nhục thân Đại Vu cấp Chuẩn Thánh của mình để đỡ lấy một kích của Hi Hòa, ngăn cản tộc nhân Vu tộc bị tổn thương.

Nhưng không thể không nói Đại Nghệ đã quá ngây thơ, Hi Hòa là một trong những tồn tại hàng đầu của Hồng Hoang.

Dù cho đối mặt trực diện với Tổ Vu cũng không hề yếu thế, huống chi là Đại Nghệ mới vừa tấn thăng Chuẩn Thánh không lâu.

Chương 185

Theo linh bảo của Hi Hòa rơi xuống người Đại Nghệ, chỉ thấy nhục thân Đại Vu của y xuất hiện vô số vết nứt, cũng sắp tan vỡ.

Cảm nhận được uy lực của một kích này từ Hi Hòa, Đại Nghệ cũng rõ mình và những người Vu tộc trong bộ lạc đều không thể thoát được.

Y dùng hết toàn lực tản ra một đạo Vu lực cuối cùng truyền âm cho các Tổ Vu, cả người lập tức hóa thành tro bụi.

Sau đó, kiện cực phẩm linh bảo này rơi xuống bộ lạc Vu tộc, toàn bộ bộ lạc Vu tộc cũng bị san bằng.

Nhìn cảnh tượng tan hoang phía dưới, trên mặt Hi Hòa cũng lộ ra một nụ cười.

Sau đó Hi Hòa lại tụ hội sức mạnh Chuẩn Thánh lên cực phẩm linh bảo, chuẩn bị tung ra một kích nữa, tiêu diệt toàn bộ chân linh của bộ lạc này.

Bởi vì Hi Hòa cũng biết, Tổ Vu Hậu Thổ của Vu tộc đã thành đạo, chưởng quản luân hồi, tự nhiên không muốn thấy Đại Nghệ còn có cơ hội luân hồi, cho nên chuẩn bị trực tiếp để Đại Nghệ hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Và đúng lúc này, từ xa truyền đến một tiếng hét lớn, Hi Hòa cũng đột nhiên kinh hãi.

Mượn sức mạnh của Thái Âm Tinh, Hi Hòa cũng cảm nhận được Tổ Vu đang đến.

Hi Hòa không ngờ Tổ Vu lại đến nhanh như vậy, nhưng hiện tại sức mạnh Chuẩn Thánh đã được kích hoạt, tự nhiên sẽ không bỏ qua

cơ hội lần này.

Nàng lập tức cầm lấy cực phẩm Tiên thiên linh bảo phát ra một kích, bắn về phía chân linh của Đại Nghệ, sau đó cũng không quan tâm kết quả, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi.

Hi Hòa tuy không yếu hơn Tổ Vu, nhưng hiện tại đang ở lãnh địa của Vu tộc, vạn nhất có mấy vị Tổ Vu cùng xuất hiện, thì Hi Hòa cũng sẽ bị giữ lại ở đây.

Cho nên sau khi phát ra một kích vào chân linh của Đại Nghệ, nàng cũng trực tiếp mượn sức mạnh Thái Âm Tinh rời đi.

Tổ Vu của Vu tộc nhận được tin nhắn lúc lâm chung của Đại Nghệ cũng lập tức đến nơi, liền cảm nhận được Đại Nghệ đã vẫn lạc.

Sau đó thấy kẻ giết Đại Nghệ còn muốn tiêu diệt chân linh của Đại Nghệ và những người khác, tự nhiên không thể chấp nhận, lập tức phát ra một tiếng hét lớn, muốn thu hút sự chú ý của Hi Hòa, đồng thời trấn nhiếp Hi Hòa.

Nhưng Hi Hòa một lòng muốn tiêu diệt Đại Nghệ, cho nên vẫn phát ra một kích.

Tổ Vu cũng không để ý đến thân ảnh biến mất của Hi Hòa, trực tiếp ném ra pháp bảo tùy thân, đỡ lấy một kích cuối cùng của Hi Hòa.

Sau đó, vị Tổ Vu này đã đỡ thành công một kích cuối cùng của Hi Hòa, nhưng dư chấn cũng khiến cho chân linh của những người Vu tộc bị tiêu diệt, khiến vị Tổ Vu này vô cùng phẫn nộ.

Y vội vàng thu lại chân linh của các tộc nhân Vu tộc, sau đó đuổi theo hướng Hi Hòa biến mất.

Mà các Tổ Vu còn lại cũng lần lượt xuất hiện tại nơi này.

Đế Giang nhìn cảnh tượng bộ lạc Vu tộc dưới chân, cả người cũng lửa giận ngút trời.

Trước có mười con Kim Ô xâm phạm Vu tộc, bây giờ lại còn có Chuẩn Thánh ám sát, thực sự khiến Đế Giang tức giận vô cùng.

Một lát sau, Tổ Vu truy kích Hi Hòa cũng không thu được gì mà quay lại bên cạnh Đế Giang, cũng đem chân linh của Đại Nghệ và những người khác ra.

"Đại ca không truy kích được, nhưng chắc chắn là người của Yêu tộc!" Đế Giang cũng hiểu, mục tiêu của kẻ địch rõ ràng như vậy, nhất định là vì báo thù cho Kim Ô.

Có điều hiện tại không truy kích được, người của Vu tộc cũng không thể trực tiếp xông lên Thiên Đình, cho nên cũng vô cùng phẫn uất.

Đế Giang thấy vậy, trực tiếp nói với mọi người: "Đây là Yêu tộc xâm phạm, không lâu nữa sẽ quyết chiến, Vu tộc ta phải bắt Yêu tộc nợ máu trả bằng máu!" Đám người Vu tộc nhao nhao hét lớn hưởng ứng.

Đế Giang cũng gật đầu, thân ảnh lóe lên biến mất không thấy.

Mấy hơi thở sau, Đế Giang mang theo chân linh của Đại Nghệ và những người khác đến Địa Phủ trong Huyết Hải...

Khi Đế Giang và những người khác đến Địa Phủ Huyết Hải, Hậu Thổ cũng trực tiếp hiện thân trước mặt đám người Vu tộc.

Hậu Thổ là Thánh nhân, tự nhiên biết ý đồ của mọi người, thậm chí là ai đã ra tay Hậu Thổ cũng rõ.

Hi Hòa mượn sức mạnh Thái Âm Tinh có thể qua mặt Tổ Vu, nhưng không thể qua mặt được Hậu Thổ là Thánh nhân.

Tuy nói Hậu Thổ không phải là Thiên đạo Thánh nhân, không thể mượn sức mạnh Thiên đạo của Hồng Hoang, nhưng Hậu Thổ cũng là Thánh nhân Địa đạo của Hồng Hoang, chuyện xảy ra ở Vu tộc Hậu Thổ cũng khá rõ.

Đế Giang và những người khác thấy Hậu Thổ xuất hiện, cũng trực tiếp lấy ra chân linh của Đại Nghệ và những người khác, sau đó nói thẳng với Hậu Thổ: "Hậu Thổ muội muội, Yêu tộc báo thù hại Đại Nghệ và những người khác vẫn lạc, xin muội muội hãy đưa những người này vào luân hồi, tái nhập vào hàng ngũ Vu tộc ta!" Hậu Thổ thấy vậy cũng đưa tay ra, trực tiếp mở một khe hở của thông đạo luân hồi, đem chân linh Vu tộc mà Đế Giang mang đến đưa thẳng vào trong đó.

Đợi tất cả chân linh tiến vào thông đạo luân hồi, Hậu Thổ kết ấn trong tay, từng đạo luân hồi chân ý cũng từ tay Hậu Thổ hiện ra, sau đó bắn về phía thông đạo luân hồi.

Mọi người chỉ thấy thông đạo luân hồi lóe lên một trận, chân linh của Đại Nghệ và những người khác cũng biến mất trong thông đạo luân hồi, đợi chân linh Vu tộc biến mất, ngay sau đó thông đạo luân hồi trong mắt mọi người cũng hoàn toàn tiêu tan.

Lúc này Hậu Thổ cũng thở phào một hơi, nói với Đế Giang và các Tổ Vu khác: "Ta đã đưa Đại Nghệ và những người khác vào luân hồi, không lâu nữa những người này có thể ở Vu tộc ta trọng sinh chuyển thế, nhưng chưa đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không thể thức tỉnh ký ức kiếp trước!" Hậu Thổ tuy là Thánh nhân chưởng quản luân hồi, nhưng muốn để Đại Nghệ và những người khác lại chuyển thế vào Vu tộc cũng không đơn giản như vậy, cũng cần phải tốn một phen công sức.

Dù sao lúc này Hậu Thổ cũng mới vừa sáng tạo luân hồi không

lâu, luân hồi Địa đạo Hồng Hoang còn chưa hoàn toàn hoàn thiện, cũng không phải là luân hồi chân linh bình thường, khó tránh khỏi có chút vất vả.

Phải biết trước đó giúp một đạo chân linh của Hồng Vân còn miễn cưỡng, hiện tại đưa nhiều chân linh Vu tộc vào luân hồi, cho nên lúc này khí tức cũng có chút dao động.

Mà Đế Giang và những người khác cảm nhận được khí tức dao động của Hậu Thổ, cũng có chút cảm động, vội vàng nói: "Đa tạ muội muội ra tay, nếu không Vu tộc ta đã mất đi một Đại Vu.

Yêu tộc cũng thật là ti bỉ, lại còn dám đến Vu tộc ta!" Nghe lời của Đế Giang, Hậu Thổ cũng có chút bất đắc dĩ, xem ra Đế Giang còn chưa rõ ẩn tình trong đó, mình cần phải nói cho Đế Giang một chút.

Phải biết Hậu Thổ tuy mới vừa thành Thánh, vẫn luôn không rời khỏi Địa Phủ Huyết Hải, nhưng chuyện xảy ra ở Vu Yêu cũng vô cùng rõ ràng.

Hậu Thổ đương nhiên rõ mục đích lần này Hi Hòa ra tay, dù sao trước đó chín con Kim Ô chết trong tay Đại Nghệ.

Có điều chuyện Kim Ô xuất hiện khiến Hậu Thổ cũng có chút hoài nghi, bởi vì Hậu Thổ tuy không có nhiều thiện cảm với Yêu tộc, nhưng cũng rõ mười con Tiểu Kim Ô mới vừa hóa hình không lâu không thể cuồng vọng xông vào phúc địa của Vu tộc như vậy.

Trong đó tất có kẻ chủ mưu tham gia, Hậu Thổ cũng đã từng suy tính, kết quả cũng đã chứng minh cho suy nghĩ này.

Dù sao người có thể che đậy Thiên đạo, vẫn không nhiều.

Nhân lúc Đế Giang và các Tổ Vu khác đều ở đây, Hậu Thổ cũng nói ra suy nghĩ của mình: "Các huynh trưởng hẳn đã biết là người của Yêu tộc ra tay!" Một đám người Đế Giang thật sự không rõ là ai đã ra

tay ám toán Đại Nghệ, cho nên cũng vẻ mặt tò mò hỏi: "Bọn ta chỉ biết là người của Yêu tộc, rốt cuộc là ai còn chưa rõ!" Hậu Thổ cũng không úp mở: "Lần này ám toán Vu tộc ta là mẹ của Kim Ô, đại năng do Thái Âm Tinh thai nghén mà ra Hi Hòa!" Mấy người nghe vậy, lúc này trong lòng mới hiểu ra: "Thì ra là bà ta, thảo nào lúc Đại Nghệ chết, sức mạnh Thái Âm ở đó lại nồng đậm như vậy!" Hậu Thổ thấy biểu cảm của một đám Tổ Vu cũng hiểu mọi người đã biết, cũng tiếp tục nói: "Kim Ô chết trong tay Vu tộc ta, Hi Hòa đó khẳng định phải báo thù, tuy Đại Nghệ đã vẫn lạc, nhưng xin các vị huynh trưởng hãy cẩn thận!" Đế Giang và một đám Tổ Vu nghe xong lời cảnh báo của Hậu Thổ, cũng có chút nghiêm túc, sau đó nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ xin yên tâm, Vu tộc ta sẽ không cho Yêu tộc cơ hội nữa!" Lời của Đế Giang cũng khiến Hậu Thổ thở phào một hơi.

Bởi vì Hậu Thổ sớm đã biết kết cục của Vu Yêu, hiểu rõ chuyện này xảy ra cũng là ngòi nổ cho cuộc chiến Vu Yêu.

Đã không thể ngăn cản, vậy chỉ có thể cố gắng nhắc nhở một đám Tổ Vu, hơn nữa trận chiến cuối cùng Hậu Thổ cũng không thể ra tay, cho nên lúc này cũng có chút khó xử.

Có điều Hậu Thổ cũng giống như Nữ Oa, đều cảm thấy mình đã trở thành Thánh nhân, bảo vệ người thân của mình không thành vấn đề.

Dù cho không thể ra tay cũng không nghĩ nhiều, lại không biết mức độ thảm liệt của đại kiếp lần này.

Đương nhiên Đế Giang và những người khác không cảm thấy mất đi Đại Nghệ, một Đại Vu, sẽ ảnh hưởng gì đến thực lực của Vu tộc.

Dù sao Đại Vu không phải là Tổ Vu, tuy Vu tộc mất đi Hậu Thổ là một Tổ Vu, nhưng được tinh huyết của Hậu Thổ giúp đỡ, Hình Thiên cũng đã trở thành Tổ Vu mới, Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận của Vu

tộc vẫn có thể kích hoạt, có đại trận trấn tộc tồn tại, Vu tộc hoàn toàn không sợ.

Mọi người thương lượng một hồi, Đế Giang dẫn theo một đoàn người cũng rời khỏi Địa Phủ.

Chương 186

Nhìn thân ảnh của mọi người rời đi, Hậu Thổ cũng thở dài một hơi, sau đó cũng biến mất trên đại điện.

Bên này Hi Hòa trốn thoát cũng rõ mình không thể tiêu diệt được chân linh của Đại Nghệ và những người khác, người của Vu tộc tất sẽ để chân linh của Đại Nghệ và những người khác tiến vào luân hồi.

Cuối cùng dứt khoát phái ra một hóa thân là Thường Nga, ở lại trong Vu tộc chuẩn bị tiếp tục báo thù Đại Nghệ và những người khác, còn chân thân thì quay về Thiên Đình.

Đương nhiên chuyện xảy ra sau đó, cũng giống như trong ký ức kiếp trước của Chu Du.

Đại Nghệ chuyển thế thành Hậu Nghệ, sau đó bị hóa thân này của Hi Hòa hấp dẫn.

Dưới sự tính kế của Hi Hòa, phân thân bay lên mặt trăng, Hậu Nghệ vì Thường Nga mà bất chấp trở ngại trực tiếp đến Thái Âm Nguyệt Cung, bị Hi Hòa giam cầm, hóa thành Ngô Cương chặt cây ngọc.

Đương nhiên đây chỉ là một tình tiết nhỏ trước khi đại kiếp Vu Yêu bắt đầu, chỉ là tăng thêm lửa giận cho Vu tộc mà thôi.

Mà khi quay về Thiên Đình, Đế Tuấn cũng đợi đến khi Hậu Nghệ bay lên trời mới rõ ngọn ngành câu chuyện, không khỏi cảm khái vạn phần.

Hi Hòa dù sao cũng là đại thần do Thái Âm Tinh thai nghén, có năng lực như vậy cũng là bình thường.

Huống hồ chín con Kim Ô bị Vu tộc hại chết, Đế Tuấn càng không

ngăn cản Hi Hòa.

Điều quan trọng nhất là Đế Tuấn còn có chuyện lớn hơn phải làm, đó là chuẩn bị hạ giới tàn sát Nhân tộc, thu thập tinh huyết, rèn đúc Đồ Vu Kiếm.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn vẻ mặt nghiêm túc nhìn đám người Yêu tộc dưới điện, sau đó nói: "Ta đã lên trời bẩm báo Oa Hoàng, Oa Hoàng không đồng ý, nhưng cũng không từ chối, cho nên trước khi quyết chiến, nhất định phải tạo ra Đồ Vu Kiếm!" Nghe lời của Đế Tuấn, đám người Yêu tộc trong điện tâm tư khác nhau.

Đa số người đều vui mừng, dù sao tác dụng của tinh huyết Nhân tộc mọi người sớm đã biết, nếu có thể tạo ra Đồ Vu Kiếm, đó chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.

Mà số ít người như Phục Hy thì trong lòng lo lắng, dù sao Nhân tộc liên quan khá lớn, tuy lúc này Nhân tộc yếu ớt, nhưng kết xuống nhân quả như vậy với Nhân tộc vẫn là không tốt.

Đương nhiên Phục Hy và những người khác nhìn thấy biểu cảm của đám người Yêu tộc trong điện, cũng không có lời nào phản bác.

Dù sao Nữ Oa cũng không từ chối, Phục Hy không cảm thấy mình có thể thay đổi được suy nghĩ của Đế Tuấn và những người khác.

Sau đó Đế Tuấn triệu Quỷ Xa và những người khác đến, trực tiếp hạ lệnh, để Quỷ Xa hạ giới thu thập tinh huyết Nhân tộc.

Quỷ Xa nhận được lệnh của Đế Tuấn cũng vẻ mặt vui mừng, bởi vì Quỷ Xa và những người khác đều biết lần này mình có thể bung hết sức mà làm.

Lần trước tuy có lệnh của Đế Tuấn, nhưng vì để che giấu hành tung, một đám người cũng đều rụt rè, không thực sự ra tay với bộ lạc lớn của Nhân tộc.

Dù vậy, đám người Yêu tộc do Quỷ Xa dẫn đầu cũng đã nhận được không ít lợi ích, mà lần này không cần che giấu, đương nhiên là vô cùng kích động.

Không lâu sau, Quỷ Xa đã chuẩn bị xong nhân thủ, sau đó bay về phía Nhân tộc hạ giới...

Đế Tuấn và những người khác đã tính toán rất hay, mượn cớ Kim Ô chết để không còn bận tâm.

Nhưng lại không biết lúc này các Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai đều đang ở trong Nhân tộc, hơn nữa còn có Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương của Chu Du bảo vệ, chuyến đi này của đám người Quỷ Xa Yêu tộc tất sẽ tổn thất thảm trọng.

Mà sau khi đám người Quỷ Xa Yêu tộc hạ giới, không hề ẩn mình như lần trước, mà là rầm rộ đến một bộ lạc trong tổ địa của Nhân tộc, chính là nơi Nữ Oa tạo người lúc đó.

Trước đó Chu Du di dời Nhân tộc cũng để lại một bộ phận ở nơi này, tuy số người không ít, nhưng lại không có nhiều cao thủ tồn tại.

Cho đến bây giờ, trong bộ lạc nhiều nhất cũng chỉ có Đại La Kim Tiên tồn tại.

Đám người Quỷ Xa không đợi bộ lạc Nhân tộc phản ứng, trực tiếp ra tay.

Tuy Đại La Kim Tiên của Nhân tộc đã cảm nhận được sự xuất hiện của Yêu tộc khi Quỷ Xa ra tay, nhưng lại không có sức phản kháng.

Dù sao Quỷ Xa đã là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, và người của Nhân tộc cũng không ngờ rằng Yêu tộc sẽ lại ra tay.

Chưa đến một khắc, bộ lạc Nhân tộc này đã bị tiêu diệt, Đại La Kim Tiên trấn tộc trong bộ lạc cũng vẫn lạc trong tay Quỷ Xa.

Đám người Quỷ Xa Yêu tộc muốn tốc chiến tốc thắng, cũng không cân nhắc liệu Nhân tộc có phát hiện hay không.

Dù sao lúc này Nhân tộc không có năng lực chống lại Yêu tộc, nhưng Quỷ Xa vẫn lo lắng gặp phải người của Long tộc.

Bởi vì Long tộc ở Hồng Hoang hiện nay cũng là một đại tộc, tuy không bằng hai tộc Vu Yêu, nhưng giải quyết mình vẫn không thành vấn đề.

Đây cũng là nguyên nhân Quỷ Xa không trực tiếp đến lãnh địa Nhân tộc ở bờ Đông Hải, mà đến tổ địa của Nhân tộc.

Số lượng Nhân tộc trong tổ địa không nhiều, không phát triển nhanh như Nhân tộc ở bờ Đông Hải, cũng không có cao thủ Chuẩn Thánh tồn tại, Quỷ Xa mới có thể tứ vô kị đạn thi triển.

Đương nhiên Quỷ Xa cũng chuẩn bị tàn sát một phen ở tổ địa Nhân tộc trước, sau đó mới đến bờ Đông Hải.

Dù sao tinh huyết Nhân tộc mà Đế Tuấn muốn luyện chế Đồ Vu Kiếm không phải là một con số nhỏ, tổ địa Nhân tộc chỉ có bấy nhiêu người.

Hơn nữa nơi này là nơi Nữ Oa thành đạo, Quỷ Xa cũng không thể diệt sạch Nhân tộc ở đây, cho nên nhắm vào Nhân tộc ở bờ Đông Hải cũng là đương nhiên.

Cuối cùng sau khi tiêu diệt bộ lạc Nhân tộc ở đây, đám người Quỷ Xa cũng tiến đến mục tiêu tiếp theo.

Mà bên này, Tam Tổ Nhân tộc và những người khác trong tổ miếu của Nhân tộc ở bờ Đông Hải đã biết được hành vi của Yêu tộc, cũng vô cùng phẫn uất.

Bởi vì bất luận là Nhân tộc trong tổ địa hay Nhân tộc ở bờ Đông Hải đều do Nữ Oa tạo ra, lần trước Quỷ Xa tàn sát bộ lạc Nhân tộc ở

bờ Đông Hải đã khiến đám người Nhân tộc tức giận không thể kiềm chế.

Hiện tại Quỷ Xa lại còn dám hạ giới, cho nên Tam Tổ Nhân tộc cũng xắn tay áo chuẩn bị nghênh chiến Quỷ Xa.

Nhân tộc hiện tại yếu thế, nhưng Nhân tộc lại không hề sợ hãi, bởi vì lúc này Nhân tộc có sự giúp đỡ của Long tộc Bồng Lai.

Mấy chục vị Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai không phải là Quỷ Xa nhỏ bé có thể chống lại, sau đó ba người Toại Nhân Thị vội vàng thông báo tình hình cho người của Long tộc.

Mấy chục vị Chuẩn Thánh Long tộc phân tán ở lãnh địa Nhân tộc nhận được tin tức của Tam Tổ Nhân tộc cũng lần lượt tập trung về tổ miếu Nhân tộc.

Đợi đến khi đến tổ miếu, Toại Nhân Thị cúi người về phía các Chuẩn Thánh Long tộc, sau đó nói: "Đa tạ các đạo hữu Long tộc đến đây, hiện tại Yêu tộc lại hạ giới tàn sát tộc nhân của Nhân tộc ta, xin các vị hãy giúp một tay!" Các Chuẩn Thánh Long tộc này đều nhận được dặn dò của Chu Du, lúc này thấy động tác của Toại Nhân Thị cũng cúi người đáp lễ.

Một trong số các Chuẩn Thánh Long tộc nói: "Toại Nhân Thị không cần như vậy, Nhân tộc là do Chu Du điện hạ của Long tộc ta che chở, đây là chuyện trong bổn phận của chúng ta, xin Toại Nhân Thị hãy chỉ huy!" Các Chuẩn Thánh Long tộc này đến Nhân tộc cũng đã lâu, tự nhiên biết năng lực của Toại Nhân Thị.

Đừng nhìn hiện tại Toại Nhân Thị chỉ có tu vi Đại La đỉnh phong, nhưng nếu nói về khả năng thống lĩnh thì các Chuẩn Thánh Long tộc có vỗ ngựa cũng không theo kịp, cho nên đối với sự chỉ huy của Toại Nhân Thị cũng vô cùng tán đồng.

Dù sao Chu Du che chở Nhân tộc, Long tộc trong Bồng Lai cũng rất rõ, và Toại Nhân Thị và những người khác khi ở Bồng Lai cũng đã kết giao không ít với các Chuẩn Thánh này.

Toại Nhân Thị nghe xong lời của Chuẩn Thánh Long tộc, cũng vội vàng nói: "Đa tạ Thánh Tổ che chở, đã như vậy thì Toại Nhân Thị xin nhận lấy trọng trách thống lĩnh này!

Xin các vị đạo hữu hãy phái mấy người đến tổ địa của Nhân tộc ta, ngăn cản Quỷ Xa tàn hại Nhân tộc ta!" Không đợi đám người Long tộc phản ứng, liền nghe Toại Nhân Thị tiếp tục nói: "Như vậy, Quỷ Xa và những người khác tất sẽ cảm thấy thực lực của Nhân tộc ở bờ Đông Hải ta trống rỗng, quay đầu tìm đến chúng ta, vậy chúng ta có thể lấy sức nhàn chống giặc mệt, tiêu diệt đám Yêu tộc Quỷ Xa một lần nữa!" Nghe xong lời nói hào hùng của Toại Nhân Thị, đám người Long tộc cũng lần lượt gật đầu.

Sau đó bốn vị Chuẩn Thánh Long tộc đã ra khỏi hàng, trực tiếp đến tổ địa của Nhân tộc.

Nhìn thân ảnh của bốn vị Chuẩn Thánh Long tộc rời đi, Toại Nhân Thị cũng khẽ thở phào một hơi, thầm nghĩ Nhân tộc trong tổ địa không còn vấn đề gì nữa.

Chương 187

Dù cho Quỷ Xa là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng có bốn vị Chuẩn Thánh Long tộc sơ kỳ đủ để chống lại Quỷ Xa, và mười vị Chuẩn Thánh Long tộc còn lại đủ để bảo vệ an toàn cho Nhân tộc ở Đông Hải, hiện tại chỉ chờ đám người Quỷ Xa đến.

Sau đó Toại Nhân Thị và những người khác cũng triệu tập các cao tầng của Nhân tộc đến, vẻ mặt hận ý nói rõ chuyện lần này cho đám người Nhân tộc.

Đám người Nhân tộc biết Quỷ Xa lại hạ giới tàn sát Nhân tộc cũng biến sắc, dù sao Yêu tộc hết lần này đến lần khác sỉ nhục Nhân tộc, dù cho Nhân tộc yếu thế, nhưng cũng không thể chấp nhận tình huống này.

Nhìn thấy biểu hiện lửa giận ngút trời của mọi người, Toại Nhân Thị cũng trực tiếp mở miệng, nói rõ suy nghĩ của mình.

"Nhân tộc chúng ta là do Thánh Mẫu tạo ra, không có giao tình gì với Yêu tộc kia, đã vậy Yêu tộc bất chấp Thánh Mẫu mà tàn sát tộc nhân của Nhân tộc ta, vậy Nhân tộc ta và Yêu tộc cũng không đội trời chung, hôm nay triệu tập các ngươi cũng vì chuyện này, ta muốn tế Thánh Mẫu, nói rõ từ nay Nhân - Yêu không đội trời chung!" Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, đám người Nhân tộc tuy có chút do dự, nhưng nhiều hơn là phẫn uất, sau đó cũng lần lượt gật đầu tán thành.

Mọi người do dự cũng là vì biết rõ thực lực của Nhân tộc hiện tại không đủ, Nhân - Yêu không đội trời chung có thể sẽ dẫn đến đại quân của Yêu tộc.

Cho nên tế tự cũng là mạo hiểm cực lớn, nhưng hiện tại Yêu tộc khiêu chiến giới hạn của Nhân tộc, cũng khiến Nhân tộc không thể

nhịn được nữa.

Hơn nữa Nhân tộc hiện tại có sự giúp đỡ của Long tộc, có Chu Du bảo vệ, cũng không lo Yêu tộc sẽ đại cử lai công.

Thật sự không được, Nhân tộc ngả về Vu tộc cũng không phải là không thể.

Cho nên cuối cùng cũng chấp nhận sự sắp xếp của Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị cũng nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm của mọi người, sau đó nói: "Yêu tộc thế lớn, nhưng Nhân tộc ta không phải là không có chỗ dựa, Nhân tộc ta không phải là cừu non mặc người ta xẻ thịt!" Lời của Toại Nhân Thị vừa dứt, mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng xuất hiện trước mặt đám người Nhân tộc, nhiều cao tầng Nhân tộc cảm nhận được khí tức sâu không lường được trên người các Chuẩn Thánh Long tộc cũng sĩ khí đại chấn.

Không lâu sau, Nhân tộc chuẩn bị xong những thứ cần thiết cho tế điện, bắt đầu tế tự Nữ Oa.

Chỉ thấy Toại Nhân Thị cắt ngón tay, nhỏ máu trước tượng Nữ Oa, sau đó trực tiếp quỳ rạp: "Thánh Mẫu ở trên, nay người của Yêu tộc không để ý đến lời thỉnh cầu của Nhân tộc ta, tàn sát Nhân tộc ta, hủy hoại khí vận của ta, Toại Nhân Thị đại diện cho toàn thể Nhân tộc, bẩm báo Thánh Mẫu, từ nay Nhân - Yêu không đội trời chung, Nhân tộc ta sẽ có một ngày báo mối thù máu này!" Sau đó Toại Nhân Thị lại hướng lên trời thề: "Thiên đạo ở trên, từ nay về sau Nhân tộc ta và Yêu tộc không đội trời chung, mong Thiên đạo chứng giám!" Theo lời của Toại Nhân Thị hạ xuống, vô số Nhân tộc lần lượt quỳ rạp xuống đất, đồng thời cắt tay ép ra máu tươi, nhỏ xuống đất, miệng lặp lại lời của Toại Nhân Thị.

Là nhân vật chính do trời định, quyết định của toàn thể Nhân tộc không phải là tầm thường, theo lời của mọi người hạ xuống, trên tổ

miếu Nhân tộc cũng có sự thay đổi...

Chỉ thấy khí vận của Nhân tộc sôi trào, không lâu sau khí vận của Nhân tộc trực tiếp hóa thành một con kim long hư ảo hiện ra.

Sau đó con kim long khí vận này của Nhân tộc hướng lên trời gầm rống, hiển nhiên là thể hiện ý chí của Nhân tộc.

Các Thánh nhân trong Hồng Hoang cũng lập tức nhận ra sự thay đổi khí vận của Nhân tộc, lần lượt chú ý.

Sau đó lời thề của Nhân tộc cũng theo đó truyền khắp Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang nghe thấy lời của Nhân tộc lại không mấy coi trọng.

Phải biết hiện tại Nhân tộc không có bao nhiêu thực lực, mà Yêu tộc lúc này là thế lực bá chủ của Hồng Hoang, tranh giành vị trí bá chủ Hồng Hoang với Vu tộc.

Nhân tộc tuyên chiến với Yêu tộc, chúng sinh Hồng Hoang cũng chỉ cảm thấy Nhân tộc không khác gì châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Dù cho chúng sinh biết sau lưng Nhân tộc cũng có Thánh nhân tồn tại, nhưng không cho rằng Nhân tộc có một chút cơ hội chiến thắng.

Mà trong Thiên Đình, Đế Tuấn cũng nghe thấy lời thề của Nhân tộc, trên mặt cũng hiện ra một tia trào phúng.

Y nói với đám người Yêu tộc trong Lăng Tiêu Bảo Điện: "Nhân tộc thật sự dám tuyên chiến với Yêu tộc ta!" Đám người Yêu tộc dưới điện nghe xong lời của Đế Tuấn cũng lần lượt chế nhạo.

"Nhân tộc nhỏ bé, chẳng qua là dựa vào việc do Oa Hoàng tạo ra, lại dám phản kháng Yêu tộc ta, thật là cuồng vọng!" "Oa Hoàng cũng là một thành viên của Yêu tộc ta, Nhân tộc sao dám phản kháng Yêu tộc ta!" ...

Đám đông Yêu tộc trong điện đối với hành vi của Nhân tộc vô cùng khinh thường, Nhân tộc căn bản không có cao thủ Chuẩn Thánh, làm sao có thể là đối thủ của Yêu tộc, tự nhiên là không coi ra gì.

Ngay cả Phục Hy cũng vẻ mặt bình thản, không mấy coi trọng.

Tuy Phục Hy không đồng ý Đế Tuấn phái Quỷ Xa hạ giới, nhưng không cho rằng Nhân tộc có sức phản kháng.

Huống hồ lúc này gỗ đã thành thuyền, Phục Hy cũng không có cách nào vi phạm ý chí của Yêu tộc.

Không đợi mọi người nói xong, liền nghe trong đám người Bạch Trạch tiến lên một bước nói với Đế Tuấn trên điện: "Khải bẩm bệ hạ, Nhân tộc tuy không có bất kỳ uy hiếp nào, nhưng lúc này người của Long tộc tham gia vào đó che chở Nhân tộc, muốn có được đủ tinh huyết Nhân tộc, cần phải tăng thêm nhân thủ!" Đế Tuấn trên điện nghe xong lời của Bạch Trạch cũng âm thầm gật đầu, Nhân tộc không có một chút uy hiếp, nhưng Long tộc thì khác.

Tuy Long tộc không thể so sánh với Yêu tộc, nhưng ngăn cản đám người Quỷ Xa vẫn không thành vấn đề, huống hồ sau lưng Long tộc là Chu Du.

Dù cho Chu Du đã lâu không xuất hiện trong mắt mọi người, nhưng Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đối với Chu Du vẫn vô cùng cảnh giác.

Y trực tiếp mở miệng: "Yêu thần Bạch Trạch nói đúng, chuyện của Nhân tộc liên quan đến đại kế của Yêu tộc ta, đã vậy hiện tại Nhân tộc chủ động tuyên chiến, vậy Yêu tộc ta cũng không cần phải kiêng dè!" Sau đó cũng trực tiếp điểm danh mấy vị Yêu thần, để những Yêu thần này hạ giới trợ giúp Quỷ Xa.

Mà Phục Hy bên cạnh nghe thấy Long tộc cũng tham gia vào, thân

hình cũng có một trận run rẩy.

Dù sao Phục Hy biết Chu Du lúc này đã trở thành cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh nhân, và Chu Du không giống như Nữ Oa và những người khác bị Thiên đạo khống chế, Chu Du có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng Phục Hy nhận được dặn dò của Nữ Oa và Chu Du không được tiết lộ cảnh giới của Chu Du, cho nên cũng vô cùng lo lắng, trực tiếp đi lên điện, nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ xin hãy chậm lại, chuyện của Nhân tộc tuy liên quan đến đại chiến của Yêu tộc ta, nhưng không thể đối đầu với Long tộc, vạn nhất Long tộc tham gia vào đại chiến, vậy đối với Yêu tộc ta là bất lợi!" Đế Tuấn trên điện nghe vậy, trong lòng cũng một trận uất ức.

Thật sự cũng là vì Đế Tuấn đối với Long tộc không có ấn tượng tốt đẹp gì, dù sao hai lần trước đều thảm bại trong tay Chu Du.

Tuy vô cùng kiêng dè, hiểu rõ lời của Phục Hy vô cùng chính xác, nhưng lúc này Yêu tộc binh hùng tướng mạnh, cũng có mấy phần tự tin, huống hồ cũng không có ý định trực tiếp đối đầu với Long tộc.

Y bèn nói với Phục Hy: "Ý của Phục Hy đạo hữu ta đã hiểu, nhưng tinh huyết Nhân tộc là một đại sát khí để chúng ta chiến thắng Vu tộc, không thể không làm!" Phục Hy nghe xong cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể hy vọng đám người Yêu tộc không trực tiếp đối đầu với Long tộc.

Đế Tuấn thấy Phục Hy không nói nữa, cũng trực tiếp phất tay, mọi người cũng lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhưng không ai trong số họ cảm nhận được, trên khí vận của Yêu tộc, màu máu càng ngày càng đậm, đã bao phủ toàn bộ khí vận của Yêu tộc.

Nếu nói trước đây trên khí vận của Yêu tộc chỉ có một lớp màu máu mỏng, thì hiện tại khí vận của Yêu tộc giống như bị một lớp kén máu màu đỏ bao bọc, có thể thấy nhân quả giữa Yêu tộc và Nhân tộc lần này sâu đậm đến mức nào.

Khí vận của Yêu tộc không hiện ra, cho nên mọi người cũng không có cảm nhận gì, nếu không cũng sẽ gây ra sự chú ý của đám người Yêu tộc.

Mà trong đại địa, Vu tộc lúc này cũng đã biết chuyện của Nhân tộc và Yêu tộc, một đám Tổ Vu cũng tập trung đến Bàn Cổ Điện.

Chỉ có điều lúc này Hậu Thổ đã thành đạo, và Tổ Vu mới sinh Hình Thiên ngồi lên vị trí của Hậu Thổ.

Các Tổ Vu đến Bàn Cổ Điện, cũng biết nguyên nhân lần này Đế Giang triệu tập mọi người, đều là vẻ mặt tươi cười.

Dù sao hiện tại Nhân tộc và Yêu tộc đối đầu, Vu tộc có thể đứng ngoài xem.

Đương nhiên một đám Tổ Vu cũng không cho rằng Nhân tộc sẽ gây ra tổn thương lớn gì cho Yêu tộc, chỉ là bất lợi cho Yêu tộc, vậy Vu tộc sẽ rất vui.

Đế Giang thấy một đám Tổ Vu đã ngồi yên, cũng trực tiếp mở miệng: "Tuy Nhân tộc và Yêu tộc bất hòa, đối với Vu tộc ta cũng là có lợi, nhưng ai biết vì sao Yêu tộc lại ra tay độc ác với Nhân tộc như vậy?" Nghe xong lời của Đế Giang, một đám Tổ Vu cũng mặt sinh nghi hoặc.

Theo lý mà nói, Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, Nhân tộc và Yêu tộc nên không có xung đột gì, nhưng hiện tại Yêu tộc ra tay với Nhân tộc, thực sự khiến mọi người không hiểu.

Dù sao chuyện tinh huyết Nhân tộc vẫn còn rất bí mật, chỉ có một

đám cao tầng Yêu tộc và các Thánh nhân biết.

Vu tộc mải vui mừng, nhưng không tìm hiểu sâu xa, Vu tộc cũng căn bản không để ý đến những điều này.

Nhìn thấy biểu cảm của một đám Tổ Vu trong điện, Đế Giang cũng bất đắc dĩ.

Tuy nói thực lực của Vu tộc mạnh mẽ, nhưng đó chỉ là nhục thân, nói đến thuật suy tính và các đạo pháp khác, thì Vu tộc chính là mù tịt.

Chương 188

Cho nên hiện tại cũng là hai mắt tối đen, cái gì cũng không rõ.

Mà không đợi Đế Giang tiếp tục nói, liền nghe Tổ Vu Chúc Dung đáp lại: "Nhân tộc kia và Yêu tộc có bất hòa, đối với Vu tộc ta không phải là rất tốt sao, chúng ta còn quan tâm những chuyện đó làm gì?

Chỉ cần là kẻ thù của Yêu tộc thì chính là bạn của Vu tộc ta!" Lời của Chúc Dung nói xong, một đám Tổ Vu bên cạnh cũng lần lượt gật đầu.

Dù sao đối thủ lớn nhất của Vu tộc chính là Yêu tộc, hiện tại Nhân tộc là kẻ thù của Yêu tộc, vậy đối với Vu tộc mà nói chính là đồng đạo.

Đế Giang lại nhíu mày, trực tiếp nói: "Tuy chuyện là như vậy, nhưng tộc ta và Yêu tộc không lâu nữa sẽ đại chiến, hiện tại Yêu tộc ra tay với Nhân tộc, trong đó e có thâm ý, chúng ta vẫn nên tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, Vu tộc ta vẫn là không nên dễ dàng tham gia vào đó!" Một đám Tổ Vu nghe xong lời của Đế Giang lần lượt gật đầu, cũng hiểu ra ý của Đế Giang, nhưng sau đó cũng lộ ra vẻ mặt không hiểu.

Dù sao mấy con Kim Ô vừa mới vẫn lạc ở Vu tộc, hận thù của Yêu tộc đối với Vu tộc đang lúc cao trào.

Mà Yêu tộc lại không ra tay với Vu tộc, mà lại chĩa mũi nhọn vào Nhân tộc, trong đó tất có ẩn tình.

Đương nhiên chuyện Hi Hòa làm, một đám Tổ Vu cũng rõ, trước đó còn rất tò mò vì sao Đế Tuấn không ra tay.

Hiện tại nghe xong phân tích của Đế Giang, mọi người lập tức có

chút cảnh giác.

Sau đó mọi người cũng bắt đầu bàn tán xôn xao: "Chẳng lẽ Nhân tộc có chí bảo gì?" "Nhân tộc rốt cuộc có cái gì khiến Yêu tộc thèm muốn?" "Chẳng lẽ trong Nhân tộc có thể giúp Yêu tộc chống lại Vu tộc ta?" Lời của mọi người cũng càng ngày càng gần với sự thật, nhưng các Tổ Vu làm sao cũng không thể biết được, tinh huyết Nhân tộc là vũ khí sắc bén để phá giải nhục thân của Vu tộc.

Đế Giang nghe xong một đám Tổ Vu bàn luận, cũng cảm thấy mưu đồ của Yêu tộc không nhỏ, cũng chuẩn bị đến Địa Phủ cầu kiến Hậu Thổ.

Dù sao Hậu Thổ đã thành Thánh, hiểu biết nhiều hơn những người như mình, chỉ có điều còn chưa đợi Đế Giang nói rõ với các Tổ Vu trong điện, liền nhận được tin tức của Hậu Thổ...

Đế Giang nhận được tin tức do Hậu Thổ truyền đến, cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Mà một đám Tổ Vu trong điện thấy biểu cảm của Đế Giang, cũng có chút nghi hoặc: "Đại ca sao vậy?" Đế Giang một lát sau cũng hoàn hồn, nói với một đám Tổ Vu: "Vừa rồi Hậu Thổ truyền tin đến, Yêu tộc ra tay với Nhân tộc là vì tinh huyết của Nhân tộc!" Các Tổ Vu nghe vậy càng thêm bối rối, không biết tinh huyết Nhân tộc có tác dụng gì, Chúc Dung thẳng tính, trực tiếp mở miệng hỏi: "Không biết tinh huyết Nhân tộc này có tác dụng gì?

Vì sao lại khiến Yêu tộc ra tay tàn sát Nhân tộc?" Đế Giang cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: "Hậu Thổ nói tinh huyết Nhân tộc có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc ta, nếu để Yêu tộc thu thập đủ tinh huyết Nhân tộc, e rằng nhục thân của Tổ Vu chúng ta cũng không thể chống lại!" Nghe xong lời của Đế Giang, một đám Tổ Vu cũng rơi vào kinh ngạc.

Bởi vì trước đó không ai nghĩ rằng tinh huyết Nhân tộc lại có tác dụng như vậy, lại có thể phá giải nhục thân của Vu tộc.

Phải biết Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ luyện nhục thân, có thể nói mạnh nhất của Vu tộc chính là nhục thân.

Hiện tại nghe Đế Giang nói tinh huyết Nhân tộc lại có thể phá vỡ nhục thân của mình, đương nhiên là vô cùng kinh ngạc.

"Không ngờ Yêu tộc lại vì chuyện này!" "Đã biết Yêu tộc lòng lang dạ sói, thì ra tàn sát Nhân tộc là để phá giải nhục thân của Vu tộc ta!" "Ta đi chém giết những kẻ hạ giới của Yêu tộc ngay, không thể để Yêu tộc thành công!" ...

Một đám Tổ Vu quần tình kích phẫn, muốn lập tức đến lãnh địa Nhân tộc, chém giết những kẻ hạ giới của Yêu tộc.

Lúc này Đế Giang cũng trực tiếp lên tiếng, dẫn xuống những lời mà mọi người sắp nói: "Hiện tại chúng ta đã biết âm mưu của Yêu tộc, tự nhiên phải ngăn cản, tuy nói tinh huyết Nhân tộc có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc ta, nhưng nếu muốn phá giải chân thân của Tổ Vu ta, thì tinh huyết Nhân tộc cần cũng không phải là một con số nhỏ!" Đế Giang thấy các Tổ Vu trong điện đã khôi phục một chút bình tĩnh, sau đó tiếp tục nói: "Yêu tộc ở trong Thiên Đình là được rồi, đại địa Hồng Hoang là lãnh địa của Vu tộc ta, đã vậy người của Yêu tộc dám hạ giới, vậy thì đừng quay về nữa!" Nghe xong lời của Đế Giang, các Tổ Vu cũng lần lượt đứng dậy, chuẩn bị đến lãnh địa Nhân tộc, chém giết những kẻ hạ giới của Yêu tộc.

Đương nhiên Hậu Thổ truyền tin cũng là muốn thấy cảnh này, bởi vì Hậu Thổ thành Thánh, rõ ràng kết cục của đại chiến Vu Yêu.

Nhưng Hậu Thổ cảm thấy Vu Yêu lưỡng bại câu thương, nhưng mình là Thánh nhân cũng có thể bảo vệ tính mạng của các Tổ Vu.

Nếu Yêu tộc có đại sát khí này, vậy sau khi quyết chiến Tổ Vu sẽ có chút nguy hiểm, Hậu Thổ tự nhiên phải lên tiếng nhắc nhở.

Ban đầu Hậu Thổ cũng không để ý đến chuyện của Nhân tộc, nhưng theo số lượng chân linh Nhân tộc đến Huyết Hải dần dần tăng lên, cộng thêm sự thay đổi khí vận của Nhân tộc trước đó.

Điều này đã gây ra sự chú ý của Hậu Thổ, sau một hồi suy tính, Hậu Thổ cũng hiểu ra dụng tâm hiểm ác của Yêu tộc, lập tức thông báo cho đám người Vu tộc.

Cho đến khi truyền tin cho Đế Giang, Hậu Thổ mới thở phào một hơi.

Mà Nữ Oa ngoài Hỗn Độn thì không được nhẹ nhõm như vậy, lúc này Nữ Oa cũng có chút hối hận.

Sớm biết vậy nên trực tiếp từ chối Đế Tuấn, chứ không phải là im lặng.

Bởi vì theo số lượng Nhân tộc vẫn lạc tăng lên, kết cục của Yêu tộc sẽ càng thảm, đồng thời khí vận của mình trong Nhân tộc cũng càng ngày càng ít.

Tuy hối hận không thôi, nhưng lúc này Nữ Oa cũng không có cách nào, chỉ có thể là mắt không thấy lòng không phiền.

Dù sao lúc này mình cũng không phải là tùy tâm sở dục, đại thế thiên địa không thể thay đổi, kiếp nạn này của Nhân tộc cũng là định sẵn.

Nữ Oa cũng giống như Hậu Thổ, hiện tại chỉ muốn trong đại kiếp có thể bảo vệ được tính mạng của Phục Hy, sau đó cũng nhắm mắt lại, bắt đầu tiếp tục tham ngộ Đại đạo.

Mà Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác thì nhìn Yêu tộc ra tay, lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Mấy người cũng ngầm hiểu ý nhau mà nhìn Nhân tộc gặp nạn, bởi vì là Thánh nhân, mấy người cũng rõ Yêu tộc đã lún sâu vào kiếp nạn.

Chỉ mong Yêu tộc càng thêm điên cuồng mới tốt, như vậy Yêu tộc làm càng lớn, thì sau đại kiếp, sự suy tàn của Yêu tộc cũng sẽ càng thảm.

Mấy vị này đương nhiên không muốn thấy trong Hồng Hoang còn có tồn tại uy hiếp Thánh nhân.

Tâm tư của những người khác Chu Du không hiểu, nhưng dựa vào ký ức kiếp trước, Chu Du cũng có thể đoán được một chút.

Nữ Oa tương đối khó xử, cũng sẽ không ra tay, Hậu Thổ tuy không phải là Tổ Vu nhưng đứng về phía Vu tộc, còn những người còn lại thì đứng ngoài xem, khẳng định sẽ không giúp đỡ Nhân tộc.

Chu Du cũng rõ những điều này, cho nên đã chuẩn bị sẵn Thí Thần Thương từ trước, phòng trường hợp Yêu tộc chó cùng rứt giậu, bất chấp tất cả tàn sát Nhân tộc.

Đương nhiên cũng đúng như Chu Du dự liệu, Đế Tuấn đã phái mấy vị Chuẩn Thánh hạ giới, hội hợp với đám người Quỷ Xa.

Quỷ Xa được các Chuẩn Thánh do Đế Tuấn phái đến, cũng càng thêm ngông cuồng, tiêu diệt vô số bộ lạc Nhân tộc ở tổ địa, gây ra hàng chục triệu Nhân tộc vẫn lạc.

Và ngay khi Quỷ Xa và các Chuẩn Thánh Yêu tộc khác chuẩn bị tiếp tục tàn sát Nhân tộc, thì bốn vị Chuẩn Thánh do Long tộc phái đến cũng đã đến nơi tổ địa của Nhân tộc, đối đầu với Quỷ Xa và những người khác.

Thấy sự xuất hiện của các Chuẩn Thánh Long tộc, Quỷ Xa cũng vô cùng kinh ngạc.

Yêu tộc đối với sự hiểu biết về Long tộc khá sâu, biết Long tộc

cũng chỉ có mấy vị Chuẩn Thánh, nay thấy các Chuẩn Thánh Long tộc này đến đây, tự nhiên là chấn kinh Long tộc lại dốc toàn lực che chở Nhân tộc.

Mà Quỷ Xa đối với Long tộc vẫn có một chút kiêng dè, dù sao sau lưng Long tộc là Chu Du.

Sờ sờ ngực, nhớ lại nơi bị Chu Du đánh bị thương trước đó, cũng có chút bất đắc dĩ.

Dù sao các Chuẩn Thánh Yêu tộc do Đế Tuấn phái đến cũng đã mang theo quyết định của Yêu tộc, đó là không được đối đầu với Long tộc.

Hiện tại Quỷ Xa thấy các Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện che chở tổ địa Nhân tộc tự nhiên là có chút khó xử, sau đó trực tiếp gọi đám người Yêu tộc rời khỏi tổ địa Nhân tộc, hướng về bờ Đông Hải.

Trước khi đi, Quỷ Xa nhìn các Chuẩn Thánh Long tộc trong tổ địa Nhân tộc, cũng âm thầm nói: "Hừ, Long tộc các ngươi phái ra toàn bộ Chuẩn Thánh, vậy Nhân tộc ở bờ Đông Hải không có cách nào che chở được nữa rồi nhỉ!" Quỷ Xa đương nhiên không biết bốn vị Chuẩn Thánh Long tộc đến tổ địa Nhân tộc chỉ là Long tộc trong Bồng Lai.

Ở bờ Đông Hải còn có hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc đang chờ đám người Quỷ Xa, thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương của Chu Du vẫn luôn được dựng trên tổ miếu Nhân tộc, chính là để giáng cho Yêu tộc một đòn chí mạng.

Đương nhiên đây không phải là vi phạm đại thế, dù sao Chu Du cũng không phá hoại quyết chiến Vu Yêu, chỉ là cho Yêu tộc một bài học mà thôi, để người của Yêu tộc biết Nhân tộc có Long tộc che chở, vậy thì đừng có bất kỳ suy nghĩ nào.

Người của Yêu tộc không hiểu tình hình, lầm tưởng các Chuẩn

Thánh Long tộc đến tổ địa Nhân tộc chính là toàn bộ nội tình của Long tộc.

Chương 189

Bờ Đông Hải không có nhiều Long tộc che chở, nghĩ đến những tồn tại còn lại của Long tộc, dù cho Chúc Long có ở đó cũng không cản được mấy vị Chuẩn Thánh của Quỷ Xa.

Và Toại Nhân Thị chính là lợi dụng suy nghĩ này của đám người Quỷ Xa, dù sao từ sau khi Chu Du thành đạo, tình hình trong Bồng Lai đã ít ai biết đến.

Đám người Quỷ Xa đều có tu vi trên Đại La Kim Tiên, tốc độ tự nhiên không chậm, từ tổ địa Nhân tộc đến bờ Đông Hải cũng chỉ mất một khắc.

Và Quỷ Xa cũng lo lắng các Chuẩn Thánh Long tộc trong tổ địa Nhân tộc sẽ theo kịp, nghĩ đến tốc chiến tốc thắng, trực tiếp hủy diệt Nhân tộc ở bờ Đông Hải.

Mà khi Quỷ Xa và những người khác đến lãnh địa Nhân tộc ở bờ Đông Hải, lại phát hiện một vùng yên tĩnh, hoàn toàn không có sự hoảng loạn của đại nạn sắp đến.

Nguyên thần của Quỷ Xa quét qua, thấy cảnh tượng trong nhiều bộ lạc Nhân tộc phía dưới, cũng vẻ mặt trào phúng.

"Tưởng rằng có Long tộc bảo vệ là an toàn rồi, Chuẩn Thánh Long tộc đã rời đi, Nhân tộc nhỏ bé còn có nội tình gì!" Quỷ Xa cho rằng Nhân tộc nghĩ có Long tộc bảo vệ, cho nên không hề sợ hãi, nhưng hiện tại Chuẩn Thánh Long tộc còn đang ở nơi Nữ Oa thành Thánh, Quỷ Xa và những người khác tự nhiên không hề lo lắng.

Sau đó Quỷ Xa phất tay với mấy vị Chuẩn Thánh sau lưng, mấy vị Chuẩn Thánh Yêu tộc liền xông về phía các bộ lạc Nhân tộc phía dưới...

Khi mấy vị Chuẩn Thánh của Yêu tộc rơi vào bộ lạc Nhân tộc, bộ lạc vốn đang yên bình bỗng chốc nổi lên biến hóa.

Bên trong bộ lạc Nhân tộc, trận pháp tức thì sáng lên, bao trùm toàn bộ bộ lạc vào trong đại trận.

Mấy vị Chuẩn Thánh Yêu tộc không chút phòng bị, lập tức bị giam cầm chắc chắn trong trận.

Thấy cảnh này xuất hiện, Quỷ Xa cũng vô cùng kinh hãi, Yêu tộc trước đó hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào.

Dù sao đi nữa, đại trận có thể vây khốn Chuẩn Thánh cũng không phải tầm thường, chắc chắn là do Nhân tộc đã sắp đặt sẵn cho bọn họ.

Hiện tại, lãnh địa Nhân tộc cũng không phải là nơi hiểm yếu tiên thiên gì, việc xuất hiện đại trận thế này tất nhiên là có ẩn giấu nhiều cao thủ.

Đúng như Quỷ Xa dự liệu, sau khi các Chuẩn Thánh Yêu tộc rơi vào bẫy đều bị vây khốn, những người của Long tộc ẩn mình trong bộ lạc Nhân tộc cũng xuất hiện trước mặt đoàn người Yêu tộc.

Nhìn mấy chục vị Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện trước mắt, Quỷ Xa cũng có phần run rẩy, từ khi nào Long tộc lại có nhiều Chuẩn Thánh như vậy?

Phải biết rằng, Yêu tộc lúc này cũng chỉ có vài chục Chuẩn Thánh, đó là còn tính cả tất cả các thuộc hạ của Yêu tộc như Phục Hy, Côn Bằng.

Mà bây giờ xuất hiện trước mặt hắn đã có hơn mười vị, sao Quỷ Xa có thể không kinh ngạc cho được?

Huống hồ Quỷ Xa biết Chúc Long còn chưa xuất hiện, chẳng phải điều đó có nghĩa là Long tộc vẫn còn ẩn giấu thực lực sao?

Nếu thật sự như vậy, Long tộc gần như sắp sửa sánh vai với Vu Yêu lưỡng tộc rồi.

Quỷ Xa càng nghĩ càng kinh hãi, trong lòng cũng dấy lên vài phần sợ hãi, dù sao mình cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, làm sao có thể chống lại mấy chục vị Chuẩn Thánh Long tộc, huống chi trong số đó cũng có những tồn tại ở cảnh giới trung kỳ.

Không đợi Quỷ Xa suy nghĩ tiếp, một giọng nói đã từ trong bộ lạc Nhân tộc truyền ra. "Quỷ Xa, Yêu tộc các ngươi hết lần này đến lần khác tàn sát Nhân tộc ta, hôm nay các ngươi hãy ngã xuống tại đây đi!" Quỷ Xa nhìn kỹ lại, thấy Toại Nhân Thị từ trong bộ lạc Nhân tộc bay lên, đứng sau lưng các Chuẩn Thánh Long tộc.

Lúc này, Toại Nhân Thị cũng chỉ mới là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối với Quỷ Xa tự nhiên không đáng để xem là uy hiếp.

Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, Quỷ Xa tức giận, không ngờ một Đại La Kim Tiên Nhân tộc nhỏ bé bây giờ cũng dám lên tiếng chế nhạo mình.

Hắn lập tức nói với Toại Nhân Thị: "Nhân tộc Đại La nhỏ nhoi cũng dám xấc xược, nếu không phải Long tộc tương trợ, hôm nay Nhân tộc các ngươi đã bị diệt vong rồi!" Toại Nhân Thị vẻ mặt bình tĩnh, không để ý đến lời khiêu khích của Quỷ Xa, trực tiếp đáp lại: "Nhân tộc ta được Thánh Tổ che chở, cũng là đồng minh với Long tộc.

Long tộc không giúp ta, chẳng lẽ còn cần Yêu tộc ngươi đến giúp sao?" Các Chuẩn Thánh Long tộc đứng trước mặt Toại Nhân Thị nghe xong lời ông nói cũng đều gật đầu.

Quỷ Xa nghe vậy thì nhíu mày, trước đó hắn còn tưởng Nhân tộc bám víu vào Long tộc, bây giờ mới hiểu Long tộc và Nhân tộc đã sớm kết minh.

Nhưng lúc này, dù có chút sợ hãi, Quỷ Xa cũng sẽ không dễ dàng rời đi.

Hắn trực tiếp nói: "Thánh mẫu của Nhân tộc các ngươi là Oa Hoàng của Yêu tộc ta, sao dám làm trái ý chí của Yêu tộc ta!" Toại Nhân Thị tức đến cực điểm, suýt chút nữa đã buông lời chửi mắng. "Quỷ Xa, Yêu tộc các ngươi thật không biết xấu hổ!

Nhân tộc ta là do Thánh mẫu tạo ra, có liên quan gì đến Yêu tộc các ngươi?

Yêu tộc là Yêu tộc, Nhân tộc là Nhân tộc, hai bên không liên quan.

Yêu tộc các ngươi đừng vọng tưởng Nhân tộc ta sẽ khuất phục.

Kể từ khi Yêu tộc các ngươi bắt đầu tàn sát Nhân tộc ta, Nhân tộc và Yêu tộc đã không đội trời chung!" Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, Quỷ Xa cũng biết không còn khả năng hòa hoãn, liền lên tiếng chế nhạo: "Nhân tộc nhỏ bé, chẳng qua cũng chỉ là lũ nịnh bợ quyền thế.

Đừng tưởng dựa vào Long tộc là có thể xem thường sự tồn tại của Yêu tộc ta.

Long tộc dù mạnh đến đâu cũng chỉ là một gia tộc suy tàn mà thôi, sao có thể tranh phong với Yêu tộc ta!" Quỷ Xa tự nhiên không phải là kẻ kiêu ngạo, nói ra những lời này cũng chỉ để cho các Chuẩn Thánh Long tộc biết rằng, sau lưng hắn là ý chí của Yêu tộc, muốn họ có chút kiêng dè, không dám hạ sát thủ với mình.

Nhưng lời này của Quỷ Xa vừa thốt ra, Toại Nhân Thị và các Chuẩn Thánh Long tộc đều nhìn hắn với vẻ chế giễu, khiến Quỷ Xa có chút ngơ ngác, không hiểu vì sao những người trước mắt lại không có một chút sợ hãi nào.

Chỉ nghe Toại Nhân Thị nói tiếp: "Nhân tộc ra đời, công lao của

Thánh Tổ không thể không kể, cũng có thể xem như là do Thánh Tổ tạo ra.

Thánh Tổ che chở tộc ta cũng là chăm sóc cho Nhân tộc ta.

Ngươi lại dám sỉ nhục Thánh Tổ của tộc ta, thật không thể tha thứ!" Toại Nhân Thị vừa dứt lời, mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng siết chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị xông lên tấn công.

Phải biết rằng, trong lòng những người này, Chu Du là một tồn tại vô thượng.

Nếu không phải Chu Du triệu tập những tiểu bối Long tộc này đến Bồng Lai, làm sao họ có cơ hội tấn thăng Chuẩn Thánh.

Vì vậy, mọi người không hề có chút dị nghị nào đối với sự sắp xếp của Chu Du.

Hơn nữa, sau này mọi người trong Long tộc cũng biết việc Nhân tộc ra đời có liên quan đến Chu Du, nên họ cũng có thiện cảm với Nhân tộc.

Bây giờ Quỷ Xa lại xuất hiện trước mặt mọi người, còn buông lời khiêu khích, tự nhiên khiến họ nổi giận.

Quỷ Xa nhìn đám người trước mặt càng lúc càng kinh hãi, vì lời nói của mình không những không có hiệu quả, ngược lại còn khiến họ càng thêm phẫn nộ.

E rằng mình sắp phải chịu khổ rồi.

Trong lòng hắn suy nghĩ miên man, dấy lên ý định rời khỏi nơi này.

Nhưng Quỷ Xa biết Đế Tuấn phái mình xuống hạ giới, nếu bây giờ bỏ rơi các Chuẩn Thánh Yêu tộc bị vây khốn mà chạy trốn, thì dù có trở về Thiên Đình cũng sẽ không có ngày lành.

Nguyên thần trong đầu hắn điên cuồng vận chuyển, muốn tìm ra cách giải quyết.

Sau đó, Quỷ Xa nhìn xuống nơi Long tộc và Nhân tộc đang ở, thấy mọi người chuẩn bị động thủ, hắn cũng đã hạ quyết tâm.

Tiên hạ thủ vi cường, hắn quyết định tấn công Toại Nhân Thị trước, muốn nhân cơ hội giết chết Toại Nhân Thị trước rồi tạo ra hỗn loạn.

Chương 190

Mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc không ngờ Quỷ Xa lại dám động thủ với Toại Nhân Thị ngay trong vòng vây của họ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, mọi người trong Long tộc tỏa ra pháp lực, trực tiếp đánh tan đòn tấn công của Quỷ Xa.

Sau đó, một Chuẩn Thánh Long tộc trực tiếp vung tay, đưa Toại Nhân Thị xuống phía dưới, rồi lao về phía Quỷ Xa.

Toại Nhân Thị bị một luồng pháp lực của Chuẩn Thánh Long tộc đưa thẳng đến trước tổ miếu, nhìn trận chiến Chuẩn Thánh trên không trung mà trong lòng tràn đầy khát khao.

Nhưng Toại Nhân Thị biết rõ mình bây giờ chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, tự nhiên không thể tham gia vào trận chiến giữa các Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh Long tộc cũng lo lắng ông bị thương, nên đã trực tiếp đưa ông ra khỏi chiến trường.

Toại Nhân Thị cũng liếc nhìn một cái, rồi quay đầu nhìn về phía các Chuẩn Thánh Yêu tộc bị vây khốn trước đó, thấy họ đang điên cuồng giãy giụa trong đại trận, muốn phá vỡ trận pháp để lên trời giúp Quỷ Xa.

Nhưng dù các Chuẩn Thánh Yêu tộc có làm gì đi nữa, đại trận cũng không có dấu hiệu bị phá giải.

Phải biết rằng, trận pháp trên lãnh địa Nhân tộc này có hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc gia trì, không phải là thứ Chuẩn Thánh có thể phá vỡ trong một sớm một chiều.

Toại Nhân Thị cũng không quan tâm, các Chuẩn Thánh Long tộc

đã có tự tin vây khốn những Chuẩn Thánh Yêu tộc này, thì cũng không đến lượt ông phải lo lắng.

Ngay sau đó, ông ngẩng đầu nhìn lên chiến trường trên không.

Lần này, Yêu tộc đến Nhân tộc chỉ có vài vị Chuẩn Thánh.

Trừ mấy vị bị vây khốn ở dưới, bên cạnh Quỷ Xa chỉ còn lại hai vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, mà cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, tự nhiên không phải là đối thủ của các Chuẩn Thánh Long tộc.

Trên không trung, hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc lần lượt hóa thành bản thể hình rồng, liên tiếp tấn công về phía Quỷ Xa.

Ba Chuẩn Thánh Yêu tộc bao gồm cả Quỷ Xa liên tục bại lui, trên người cũng xuất hiện những vết thương lớn nhỏ.

Khi vòng vây của các Chuẩn Thánh Long tộc thu hẹp lại, Quỷ Xa và đồng bọn cũng không còn không gian để di chuyển.

Ba người Yêu tộc đã bị trọng thương cũng rơi vào tuyệt vọng.

Đúng lúc này, một đợt tấn công nữa của các Chuẩn Thánh Long tộc lại ập xuống.

Quỷ Xa cảm nhận được pháp lực còn lại trong cơ thể không nhiều, liền trực tiếp đưa tay tóm lấy một Chuẩn Thánh sau lưng, đẩy ra trước mặt mình để tranh thủ thời gian.

Bởi vì trước đó, ngay khoảnh khắc nhìn thấy các Chuẩn Thánh Long tộc ra tay, Quỷ Xa đã lập tức truyền tin tức về Thiên Đình...

Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc bị Quỷ Xa đẩy ra rõ ràng không ngờ tới Quỷ Xa lại dùng mình làm lá chắn.

Hắn phải gánh chịu đòn tấn công của hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc, trực tiếp bị xóa sổ.

Quỷ Xa ở phía sau tuy có Chuẩn Thánh Yêu tộc che chắn, nhưng

cũng bị đòn tấn công hợp lực của các Chuẩn Thánh Long tộc đánh trọng thương.

Vị Chuẩn Thánh Yêu tộc còn lại tuy khinh bỉ sự độc ác của Quỷ Xa, nhưng cũng biết mình đã không còn cơ hội trốn thoát.

Hắn dứt khoát ngưng tụ toàn bộ pháp lực, trước khi đợt tấn công tiếp theo của các Chuẩn Thánh Long tộc ập đến, bắt đầu tự bạo nhục thân đạo thể.

Cảm nhận được khí tức của vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, mọi người có mặt đều hiểu rằng hắn sắp tự bạo, liền vội vàng lùi ra ngoài.

Dù sao thì Chuẩn Thánh tự bạo không phải chuyện đùa.

Ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ gặp phải Chuẩn Thánh sơ kỳ tự bạo cũng sẽ bị thương, huống hồ những người có mặt đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ hoặc trung kỳ, đương nhiên là phải chạy càng xa càng tốt.

Hơn nữa, một khi Chuẩn Thánh đã bắt đầu tự bạo, thì không có cơ hội dừng lại.

Vì vậy, mọi người trong Long tộc cũng không còn tâm trí ra tay nữa, trực tiếp lùi về phía xa.

Nhưng lúc này, người ở gần vị Chuẩn Thánh Yêu tộc nhất chính là Quỷ Xa.

Cảm nhận được Chuẩn Thánh Yêu tộc tự bạo, sắc mặt Quỷ Xa cũng đại biến, vội vàng tế ra tinh huyết Chuẩn Thánh, chuẩn bị dùng huyết độn để đào tẩu.

Bởi vì Quỷ Xa biết mình hiện tại đã thân mang trọng thương, nếu không thoát ra khỏi trung tâm của vụ nổ tự bạo, e rằng hôm nay sẽ phải ngã xuống tại đây.

Vì vậy, hắn cũng không tiếc tiêu hao tinh huyết, trực tiếp thi triển

huyết độn bay đi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ trong khoảnh khắc mọi người phát giác, vị Chuẩn Thánh Yêu tộc đã nổ tung.

Mọi người chỉ nghe một tiếng nổ vang trời trên không trung, một luồng ánh sáng chói mắt bắn ra tứ phía.

Nhưng luồng sáng này không phải là ánh trăng dịu dàng, mà là sự sắc bén đầy tính công kích.

Chuẩn Thánh tự bạo không chỉ là tự bạo nhục thân đạo thể, mà đại đạo chân ý tu luyện được cũng sẽ đồng thời phân giải, vì vậy uy lực mới mạnh mẽ như vậy.

Sau khi tự bạo, sức xung kích còn mang theo vô số mảnh vỡ đại đạo chân ý, uy lực cực lớn, theo sức xung kích của vụ nổ lan ra tứ phía.

Mấy chục vị Chuẩn Thánh Long tộc tuy không hoàn toàn rời khỏi phạm vi vụ nổ của Chuẩn Thánh Yêu tộc, nhưng cũng đủ để chống lại uy lực của vụ nổ.

Chỉ thấy hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc tỏa ra pháp lực, hợp lực tạo thành một bức tường phòng ngự trên bộ lạc Nhân tộc, gắng gượng chống lại sức xung kích từ vụ nổ của Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Tuy đã đỡ được, nhưng hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng tiêu hao không ít pháp lực, có thể thấy uy lực của Chuẩn Thánh tự bạo là lớn đến mức nào.

Còn Quỷ Xa ở gần Chuẩn Thánh Yêu tộc hơn nhiều, tuy đã kịp thời tiêu hao tinh huyết dùng huyết độn thoát ra, nhưng cũng phải chịu phần lớn uy lực.

Đạo thể vốn đã trọng thương, nay lại đứng trước bờ vực sụp đổ, nguyên thần cũng bị tổn thương nặng nề.

Nếu không có vô số năm hồi phục, thì đừng mong có thể tiến bộ được nữa.

Các Chuẩn Thánh Long tộc đang chuẩn bị tiếp tục xông về phía Quỷ Xa, thì nghe thấy một giọng nói từ trên không trung truyền đến. "Các ngươi dám hãm hại Chuẩn Thánh của Yêu tộc ta!" Các Chuẩn Thánh Long tộc nghe thấy giọng nói, cũng dừng lại động tác trong tay, bắt đầu cảnh giác.

Dựa vào khí tức truyền đến, họ biết thực lực của người đến không hề thấp, ít nhất cũng là tồn tại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Quả thật như các Chuẩn Thánh Long tộc dự liệu, khi bóng người trên không trung xuất hiện, mọi người cũng nhận ra bóng hình này.

Lúc này họ mới biết Yêu Đế Đông Hoàng Thái Nhất đã trực tiếp hạ giới!

Thái Nhất đến nơi, nhìn thấy các Chuẩn Thánh Yêu tộc ở dưới thương vong thảm trọng, cũng có chút tức giận.

Nhưng hắn cũng vô cùng kinh hãi, vì Long tộc có nhiều Chuẩn Thánh như vậy cũng là điều Thái Nhất chưa từng dự liệu.

Phải biết rằng, ngay cả trong Yêu tộc cũng chỉ có vài chục vị Chuẩn Thánh, mà số Chuẩn Thánh xuất hiện ở Nhân tộc lúc này đã chiếm một phần tư số Chuẩn Thánh của Yêu tộc, sao Thái Nhất có thể không kinh hãi.

Chương 191

Hơn nữa, Thái Nhất biết rõ, dù Long tộc có nhiều Chuẩn Thánh hơn nữa cũng không có nhiều uy hiếp, kẻ đáng sợ thật sự là Chu Du.

Dù sao trước đây Chu Du một mình địch hai cũng không hề có chút áp lực, bây giờ lâu rồi không gặp cũng không biết Chu Du đã đạt đến trình độ nào.

Ít nhất cũng sẽ không thua kém mình, e rằng đã tiếp cận Thánh nhân.

Ngay sau đó, hắn cũng hạ giọng. "Yêu tộc ta và Long tộc các ngươi nước sông không phạm nước giếng, vì sao hôm nay lại hãm hại tộc nhân của Yêu tộc ta!" Các Chuẩn Thánh Long tộc thấy Thái Nhất xuất hiện, cũng không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti, đáp lại Thái Nhất: "Xin cho Yêu Đế biết, Nhân tộc là minh hữu của Long tộc ta, Long tộc ta tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Nhân tộc gặp nạn!" Thái Nhất nghe xong lời của Chuẩn Thánh Long tộc cũng có chút nổi giận.

Trước đó, mọi người trong Yêu tộc không muốn có xung đột với người của Long tộc, nhưng bây giờ mấy danh Chuẩn Thánh của Yêu tộc đã chết, Thái Nhất cũng không thể không ra tay.

Nếu lúc này Thái Nhất không ra tay trừng phạt, thì Yêu tộc chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao, không những không hoàn thành dự định mà còn mất trắng hai mạng Chuẩn Thánh.

Nhưng Thái Nhất cũng không vội ra tay, dù sao Long tộc có nhiều Chuẩn Thánh như vậy, ngay cả mình cũng có chút khó xử.

Hắn vung tay phá vỡ trận pháp trong lãnh địa Nhân tộc trước, cứu ra mấy vị Chuẩn Thánh Yêu tộc.

Mà mọi người trong Long tộc cũng không hề có động tác gì, dù sao Thái Nhất cũng là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong số các Chuẩn Thánh Long tộc này không có ai có thể địch lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái Nhất cứu người của Yêu tộc ra.

Mấy vị Chuẩn Thánh Yêu tộc bị vây khốn thấy vậy cũng bay đến trước mặt Thái Nhất, nhìn các Chuẩn Thánh Long tộc với vẻ mặt hung tợn.

Sau đó Quỷ Xa cũng xuất hiện trên không trung, giãy giụa đến trước mặt Thái Nhất.

Nhìn thấy trạng thái của Quỷ Xa lúc này, Thái Nhất cũng có chút kinh hãi, sau đó nói với đám người Long tộc ở dưới: "Nếu Long tộc các ngươi muốn che chở cho Nhân tộc, vậy thì hãy xem các ngươi có bản lĩnh đó không!" Không đợi các Chuẩn Thánh Long tộc ở dưới phản ứng, Thái Nhất gọi ra tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, rồi tung một đòn về phía các Chuẩn Thánh Long tộc.

Các Chuẩn Thánh Long tộc tự nhiên biết uy lực của tiên thiên chí bảo, lúc này cũng có chút sợ hãi.

Bởi vì Thái Nhất lúc này đã chém tam thi, là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm tiên thiên chí bảo, mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc này cũng cảm thấy tình cảnh không ổn.

Dù sao người mạnh nhất trong số họ cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, không biết hợp lực có đỡ được một đòn của Thái Nhất hay không.

Một đám Chuẩn Thánh Long tộc tuy kinh hãi, nhưng lại không lùi nửa bước, dù sao lúc này họ cũng đang đại diện cho Long tộc, đại diện cho ý chí của Chu Du.

Nếu mình đào tẩu, sẽ chỉ khiến Chu Du và Long tộc mất mặt.

Hơn nữa, với hơn mười vị Chuẩn Thánh, họ cũng không cho rằng hợp lực lại không đỡ nổi một đòn của Thái Nhất.

Kết quả cũng như các Chuẩn Thánh Long tộc dự liệu, dù uy lực của tiên thiên chí bảo của Thái Nhất vô song, nhưng hợp sức của hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng đủ để đỡ được một đòn của Thái Nhất.

Chỉ là tuy đỡ được một đòn tùy tay của Thái Nhất, nhưng cuối cùng cũng bị thương không nhỏ, song cũng đủ để chứng minh thực lực của các Chuẩn Thánh Long tộc.

Trên không trung, Thái Nhất thấy một đòn của mình bị các Chuẩn Thánh Long tộc đỡ được, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Hắn tiếp tục rót pháp lực vào Hỗn Độn Chung, muốn nhân lúc các Chuẩn Thánh Long tộc bị thương mà tiêu diệt họ.

Đã đối đầu với Long tộc, Thái Nhất liền nghĩ đến việc chém tận giết tuyệt.

Các Chuẩn Thánh Long tộc thấy Hỗn Độn Chung từ trên không hạ xuống, lại không còn nhiều sức kháng cự.

Đại chiến với đám người Quỷ Xa trước đó đã tiêu hao không ít pháp lực, vừa rồi lại đỡ một đòn từ Hỗn Độn Chung, nên pháp lực cũng đã cạn kiệt.

Lúc này thấy Hỗn Độn Chung hạ xuống, cũng chỉ có thể dựa vào nhục thân cường hãn của Long tộc để chống đỡ.

Thấy Hỗn Độn Chung dần dần hạ xuống, khóe miệng Thái Nhất cũng nở một nụ cười.

Lần này không phải là một đòn tùy tay như lúc nãy, mà là toàn lực thi triển.

Chí bảo hạ xuống, mấy Chuẩn Thánh Long tộc này ít nhất cũng phải trọng thương.

Ngay lúc đám người Yêu tộc đang đắc ý, Hỗn Độn Chung lại như bị thứ gì đó chặn lại, đứng khựng giữa không trung.

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, một bóng thương từ hư ảo hóa thành thực thể, từ từ xuất hiện bên dưới Hỗn Độn Chung.

Nhìn thấy bóng thương này xuất hiện, tâm thần Thái Nhất chấn động, vì hắn đã nhận ra đây là tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương của Chu Du.

Không chút do dự, Thái Nhất vội vàng thu hồi Hỗn Độn Chung, định mang theo mấy người rời đi.

Dù sao thì ấn tượng của Thái Nhất về Chu Du trong mấy lần trước quá sâu sắc.

Tiên thiên chí bảo này xuất hiện ở lãnh địa Nhân tộc, chứng tỏ Chu Du cũng ở không xa.

Lại không biết lúc này Thí Thần Thương chỉ do một luồng nguyên thần chi lực của Chu Du điều khiển.

Thái Nhất đương nhiên không muốn bị đánh cho một trận nữa, nhân lúc Chu Du chưa xuất hiện, vội vàng mang theo đám người Yêu tộc rời đi.

Bởi vì Thái Nhất biết rõ nếu mình lúc này không đi, e rằng sẽ bị Chu Du vây khốn, dù không chết cũng khó tránh khỏi trọng thương.

Vu Yêu quyết chiến sắp bắt đầu, Yêu tộc không thể thiếu mình, đương nhiên là ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Thái Nhất bỏ chạy nhưng Thí Thần Thương lại không dừng lại, sau khi Thái Nhất thu hồi Hỗn Độn Chung, nó liền đâm thẳng về phía

đám người Thái Nhất...

Thái Nhất trong lòng bất an, trực tiếp thu hồi Hỗn Độn Chung, định mang theo chúng Yêu tộc bỏ chạy, thì thấy Thí Thần Thương bám sát theo sau, đáy lòng cũng lạnh toát.

Bởi vì Thái Nhất biết rõ bản lĩnh của Thí Thần Thương, dù mình có dựa vào tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung để đỡ được, nhưng những người Yêu tộc khác thì không có khả năng chống đỡ.

Hắn cũng không có tâm tư đối kháng trực diện, mà tế khởi Hỗn Độn Chung, bảo vệ chắc chắn cho người của Yêu tộc.

Chân thân của Chu Du tuy không ở Nhân tộc, nhưng trong Thí Thần Thương vẫn còn một luồng nguyên thần chi lực cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La.

Có nguyên thần chi lực của Chu Du gia trì, uy lực của Thí Thần Thương cũng vô cùng mạnh mẽ.

Dù không bằng một phần nghìn vạn toàn lực của Chu Du, nhưng phải biết rằng Chu Du hiện tại đã là Hỗn Nguyên tam trọng thiên, Thí Thần Thương cũng không phải là thứ mà một Chuẩn Thánh đỉnh phong như Thái Nhất có thể dễ dàng chống đỡ.

Theo sự thúc đẩy của luồng nguyên thần chi lực này của Chu Du, Thí Thần Thương cũng trực tiếp xông đến trước mặt đám người Thái Nhất.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung va vào nhau.

Những người của Nhân tộc và Long tộc ở dưới đất chỉ thấy không gian trên không trung đột nhiên vỡ vụn, các mảnh vỡ không gian bắn ra tứ phía.

Một lát sau, linh triều do hai đại tiên thiên chí bảo va chạm gây ra cũng hạ xuống.

Một đám Chuẩn Thánh Long tộc lập tức bày trận thế, muốn ngăn cản luồng xung kích này.

Chương 192

Phải biết rằng luồng xung kích này tuy ở xa, nhưng đông đảo Nhân tộc sau lưng Long tộc không thể chống đỡ nổi.

Còn đám Yêu tộc ở trung tâm vụ va chạm thì không được nhẹ nhàng như Long tộc.

Khi Thái Nhất cảm nhận được khoảnh khắc Thí Thần Thương va vào Hỗn Độn Chung, cảm ứng của mình với Hỗn Độn Chung đột nhiên khựng lại.

Điều này khiến Thái Nhất vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng Hỗn Độn Chung tuy là tiên thiên chí bảo khó khống chế, nhưng dù sao cũng là bạn sinh linh bảo của Thái Nhất.

Thái Nhất khống chế Hỗn Độn Chung có thể nói là như cánh tay sai khiến, bây giờ lại bị Thí Thần Thương một kích đánh gãy, sao có thể không khiến Thái Nhất kinh hồn bạt vía.

Ngay sau đó, Thái Nhất vội vàng tỏa ra nguyên thần chi lực thâm nhập vào Hỗn Độn Chung, một lần nữa nắm giữ Hỗn Độn Chung trong tay.

Sức tấn công của Thí Thần Thương cũng nhân khoảnh khắc này trực tiếp ập lên người đám Yêu tộc.

Đương nhiên, tuy Thí Thần Thương khiến Thái Nhất mất đi cảm ứng với Hỗn Độn Chung trong chốc lát, nhưng phần lớn uy lực cũng đã bị Hỗn Độn Chung chặn lại.

Lực lượng ập lên người các Chuẩn Thánh Yêu tộc chỉ còn một phần mười, nhưng dù vậy uy lực cũng không phải là thứ Chuẩn Thánh bình thường có thể phòng ngự.

Trong nháy mắt, đám Yêu tộc được Hỗn Độn Chung che chở cũng thương vong một mảng.

Những tồn tại dưới cảnh giới Chuẩn Thánh trực tiếp bị xóa sổ, các Yêu tộc cấp bậc Chuẩn Thánh cũng đều trọng thương.

Mà kẻ xui xẻo nhất chính là Quỷ Xa.

Quỷ Xa vừa rồi đã trọng thương, dưới một kích này trực tiếp ngã xuống, ngay cả chân linh cũng không lưu lại, có thể thấy sức mạnh của Thí Thần Thương.

Thái Nhất thấy cảnh này càng thêm kinh hãi, nắm lại Hỗn Độn Chung, cũng không màng đến thương thế của đám Yêu tộc, trực tiếp thúc động Hỗn Độn Chung cuốn lấy mọi người, thi triển Kim Ô Hóa Hồng chi thuật, độn lên trời cao.

Trong lòng hắn đối với thực lực của Chu Du càng thêm sợ hãi, thậm chí nghi ngờ Chu Du đã trở thành Thánh nhân.

Chỉ là mình không thấy dị tượng thành thánh của Chu Du, hơn nữa lần này Chu Du không có mặt tại hiện trường, nên Thái Nhất mới không dám chắc chắn.

Nhưng Thái Nhất cũng biết rõ, thực lực mà Chu Du bộc lộ ra lúc này đã không thua kém Thánh nhân, nên mới vội vàng đào tẩu.

Một kích này của Chu Du tự nhiên không phải là toàn lực, dù sao cũng chỉ là một luồng nguyên thần chi lực thúc động, bản thân nó không có bao nhiêu Thánh nhân chi lực.

Thực tế, Chu Du cũng không có ý định giữ lại Thái Nhất, chỉ là muốn trừng phạt Yêu tộc.

Hiện tại Quỷ Xa đã ngã xuống, một đám Chuẩn Thánh Yêu tộc cũng trọng thương, cũng đã đạt được hiệu quả.

Đương nhiên nếu chân thân đến, cũng có thể trực tiếp giữ lại Thái Nhất, nhưng thực sự không cần thiết.

Bởi vì mục đích cuối cùng của Chu Du không phải là Yêu tộc, mà là thành toàn cho đại thế Hồng Hoang, để Hồng Quân có cơ hội siêu thoát.

Vận mệnh của Yêu tộc Chu Du đã biết, cũng không cần phải tốn nhiều công sức như vậy.

Luồng nguyên thần chi lực này của Chu Du thấy Thái Nhất và đám Yêu tộc đào tẩu, cũng không tiếp tục truy kích, mà trực tiếp biến mất trên không trung.

Những người của Nhân tộc và Long tộc ở dưới đã chặn được dư chấn, sau đó thấy Thái Nhất bỏ chạy cũng vô cùng phấn chấn, đối với Chu Du cũng càng thêm sùng kính.

Dù sao Chu Du có thực lực như vậy, Nhân tộc và Long tộc cũng không còn gì phải lo lắng.

Ngay khi Thí Thần Thương biến mất, những người của Vu tộc cũng xuất hiện trong tầm mắt của Nhân tộc và Long tộc.

Thấy Vu tộc xuất hiện, mọi người trong Nhân tộc và Long tộc cũng có chút căng thẳng.

Dù sao Yêu tộc vừa mới chạy thoát, người của Vu tộc lại xuất hiện, Nhân tộc đương nhiên lo lắng.

Đế Giang và đoàn người thấy biểu cảm của mọi người trong Nhân tộc và Long tộc cũng hiểu rõ, ngay sau đó Đế Giang lên tiếng nói: "Vu tộc ta đến đây, là vì Yêu tộc!" Tuy nói vậy, nhưng Nhân tộc và Long tộc cũng bán tín bán nghi.

Đế Giang cũng hiểu nguyên nhân căng thẳng của Nhân tộc, cũng không nói nhiều, chỉ im lặng nhìn về hướng Thái Nhất chạy trốn.

Thực ra, người của Vu tộc đã đến lãnh địa Nhân tộc từ lúc các Chuẩn Thánh Long tộc đại chiến với Quỷ Xa.

Thấy sự tồn tại của các Chuẩn Thánh Long tộc, họ cũng vô cùng chấn kinh.

Bởi vì Long tộc cũng đã lâu không xuất thế, Vu tộc thật sự không biết Long tộc lại có nhiều Chuẩn Thánh như vậy.

Sau đó, Đế Giang và những người khác thấy Thái Nhất xuất hiện, đang định hiện thân ngăn cản Thái Nhất, lại cảm ứng được Thí Thần Thương xuất hiện, liền không xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau đó, những người của Vu tộc đã thấy Thí Thần Thương đại phát thần uy, ngay cả Hỗn Độn Chung của Thái Nhất cũng có phần không địch lại nổi, cũng có chút chấn kinh, đối với thực lực của Chu Du lại có một nhận thức mới.

Trước đây, Vu tộc không hiểu rõ về Chu Du, chỉ nghe danh tiếng của Chu Du, nhưng bây giờ thấy cảnh này, thực sự đã để lại ấn tượng sâu sắc cho họ.

Đế Giang và những người khác đến Nhân tộc một mặt là để ngăn cản Yêu tộc thu thập tinh huyết của Nhân tộc, mặt khác cũng là muốn tìm hiểu sự huyền diệu của tinh huyết Nhân tộc, xem tại sao tinh huyết Nhân tộc lại có năng lực như vậy, lại có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc.

Nhưng khi Đế Giang và những người khác chứng kiến uy lực của Thí Thần Thương, cũng đã dập tắt ý nghĩ này.

Vu tộc không muốn chọc vào kẻ địch như Chu Du, đặc biệt là sau khi đã hiểu một chút về thực lực của Chu Du, nên khi Nhân tộc và Long tộc mang vẻ mặt nghi hoặc, Đế Giang mới đứng ra giải thích.

Nếu không, với thân phận lãnh tụ Vu tộc của Đế Giang, sao có thể

để mắt đến Nhân tộc nhỏ bé và các Chuẩn Thánh Long tộc.

Tuy nói trên sân lúc này có không ít Chuẩn Thánh Long tộc, nhưng Vu tộc lại có mười một vị Tổ Vu cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Một lát sau, Đế Giang cũng cảm ứng được khí tức của Yêu tộc đã tan biến, ngay sau đó vung tay dẫn theo những người của Vu tộc rời khỏi lãnh địa Nhân tộc.

Đợi đến khi những người của Vu tộc biến mất, các Chuẩn Thánh của Nhân tộc và Long tộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự là vì lúc này trong Hồng Hoang, Vu Yêu lưỡng tộc là bá chủ, Long tộc và Nhân tộc cũng không muốn dễ dàng chọc vào.

Đặc biệt là bây giờ Nhân tộc đã đối đầu với Yêu tộc, tự nhiên không muốn lại trở thành kẻ địch của Vu tộc.

Toại Nhân Thị thấy người ngoài đã rời đi, cũng dẫn các Chuẩn Thánh Long tộc trở về tổ miếu của Nhân tộc.

Bởi vì hiện tại Vu Yêu quyết chiến vẫn chưa bắt đầu, các Chuẩn Thánh Long tộc chưa nhận được chỉ lệnh của Chu Du cũng sẽ không rời khỏi Nhân tộc.

Nhân tộc sau kiếp nạn này, phong trào tu hành trong tộc lại một lần nữa hưng thịnh.

Trước đây do có Long tộc bảo hộ, một bộ phận Nhân tộc cảm thấy có chỗ dựa, thái độ tu hành có phần giảm sút.

Nhưng bây giờ Toại Nhân Thị và những người khác lại có thêm một nhận thức về sự hiểm ác của Hồng Hoang, tự nhiên biết tầm quan trọng của thực lực.

Vì vậy Nhân tộc tu hành cũng càng thêm dụng tâm, lại thêm sự chỉ đạo của Long tộc, sự phát triển của Nhân tộc lại bước lên con đường

tốc hành.

Chương 193

Bên này, Thái Nhất mang theo một đám Yêu tộc cũng trở về Thiên Đình.

Thấy trạng thái của Thái Nhất và những người khác, mọi người trong Lăng Tiêu Bảo Điện cũng trợn tròn mắt...

Đế Tuấn ngồi trên điện, thấy Thái Nhất khí tức không ổn định cùng một đám Chuẩn Thánh Yêu tộc trọng thương, cũng vô cùng chấn kinh.

Hắn liền lên tiếng hỏi: "Thái Nhất sao lại ra nông nỗi này, gặp phải chuyện gì, Quỷ Xa đâu?" Dưới điện, Thái Nhất thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc và nghi hoặc của mọi người, lại nghe thấy lời của Đế Tuấn, thở dài một hơi.

Sau đó hắn trực tiếp trả lời: "Huynh trưởng, Yêu tộc ta phán đoán sai lầm, trong lãnh địa Nhân tộc có hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc bảo vệ, còn có Thí Thần Thương của Chu Du!" Đế Tuấn nghe vậy, càng thêm kinh ngạc. "Cái gì, hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc!

Chu Du cũng ở đó?" Những người của Yêu tộc trong điện cũng kinh hãi.

Mặc dù Chu Du đã lâu không xuất hiện, nhưng cái tên Chu Du trong lòng họ lại khắc cốt ghi tâm.

Chưa nói đến địa vị tôn sùng của Chu Du là đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ, chỉ bằng thực lực của bản thân cũng đủ để mọi người trong Yêu tộc đặc biệt coi trọng.

Dù sao Chu Du cũng là tồn tại có thể đánh cho Đế Tuấn và Thái

Nhất một trận.

Mặc dù bây giờ các vị Thánh nhân đã xuất thế, thực lực của Chu Du cũng đủ để mọi người trong Yêu tộc kinh hồn bạt vía.

Bây giờ lại nghe thấy tên Chu Du từ miệng Thái Nhất, sao có thể không kinh hãi.

Hơn nữa, mọi người nghe nói chỉ riêng lãnh địa Nhân tộc đã có hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc tồn tại, đối với thực lực của Long tộc cũng có một nhận thức mới.

Phải biết rằng Yêu tộc tuy là bá chủ Vu Yêu, nhưng hiện tại số Chuẩn Thánh cộng lại cũng chỉ có vài chục.

Chỉ riêng trong Nhân tộc đã có hơn mười Chuẩn Thánh, hẳn là Long tộc còn có ẩn giấu, lại thêm sự tồn tại của Chu Du, e rằng Long tộc hiện tại đã trở thành thế lực chỉ đứng sau Vu Yêu.

Thái Nhất thấy sắc mặt biến đổi của mọi người trong Yêu tộc, cũng có chút nản lòng.

Dù sao Chu Du đã nhiều lần khiến Yêu tộc thất bại trở về.

Không đợi mọi người suy nghĩ thêm, Thái Nhất tiếp tục nói: "Đúng là có hơn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc đang bảo vệ Nhân tộc, cũng không biết Long tộc và Nhân tộc có giao tình gì.

Khi ta đến Nhân tộc, các Chuẩn Thánh Yêu tộc của ta đã bị trận pháp của Nhân tộc vây khốn, Quỷ Xa cũng đã trọng thương.

Ta định cho Long tộc một bài học, lại bị Thí Thần Thương cản trở.

Chu Du thì không xuất hiện.

Cuối cùng lúc sắp đi, một kích của Thí Thần Thương cũng đã trực tiếp xóa sổ Quỷ Xa!" Nghe xong lời của Thái Nhất, tất cả mọi người

trong điện đều hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì Thái Nhất không phải là Chuẩn Thánh tầm thường, trong tay có tiên thiên chí bảo.

Bây giờ Chu Du không xuất hiện, đã trọng thương mấy vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, xóa sổ Quỷ Xa, thực lực này cũng vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Đương nhiên mọi người cũng sẽ không nghĩ rằng Chu Du hiện tại đã thành tựu Thánh nhân, dù sao khi Thánh nhân thành đạo đều có dị tượng.

Những người của Yêu tộc ở trong Hồng Hoang lại không cảm nhận được dị tượng thành thánh của Chu Du, tuy trong lòng có suy đoán, nhưng cũng sẽ không xác nhận.

Dưới điện, Phục Hy nghe xong lời của Thái Nhất, thân hình cũng run lên.

Ông ta biết Chu Du hiện tại đã thành tựu Thánh nhân.

Đế Tuấn cũng rơi vào trầm tư.

Tinh huyết của Nhân tộc liên quan đến đại kế của Yêu tộc.

Nhưng hiện tại Nhân tộc có Long tộc bảo vệ, lại thêm sự tồn tại của Chu Du, vậy thì Nhân tộc không thể động vào được nữa.

Miếng thịt béo đã đến miệng lại không ăn được, thật sự khiến Đế Tuấn có chút sốt ruột.

Nhưng Đế Tuấn cũng biết rõ, hiện tại Long tộc đã bộc lộ thực lực của mình.

Nếu Yêu tộc nhất quyết hạ giới thảo phạt, thế tất sẽ chọc đến sự liên thủ của Vu tộc và Long tộc, quyết chiến với Vu tộc cũng sẽ khó khăn hơn.

Hồi lâu sau, Đế Tuấn mới không cam lòng nói với mọi người: "Hiện tại Nhân tộc có Long tộc trợ giúp, vậy việc thu thập tinh huyết Nhân tộc không thể làm nữa!" Mọi người trong Yêu tộc dưới điện nghe vậy cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù mọi người cũng có chút không cam lòng, nhưng đối mặt với tình thế này cũng không thể không cúi đầu.

Thật sự là có chút sợ hãi đối với Chu Du, lại thêm thế lực của Long tộc hiện tại không nhỏ.

Mọi người trong Yêu tộc cũng không muốn cuối cùng lại chọc đến Long tộc tham chiến, vậy thì phần thắng của Yêu tộc sẽ rất mong manh.

Thái Nhất nghe xong lời của Đế Tuấn cũng không có biểu cảm gì, tiện tay lấy ra tinh huyết Nhân tộc mà Quỷ Xa thu thập được.

Hắn nói với Đế Tuấn: "Huynh trưởng, đây là tinh huyết Nhân tộc mà Quỷ Xa và những người khác thu thập được lần này, tuy không nhiều nhưng cộng với lần trước cũng nên có thể luyện ra một thanh Đồ Vu Kiếm!" Đế Tuấn thấy tinh huyết Nhân tộc trong tay Thái Nhất cũng sáng mắt lên.

Bởi vì Đế Tuấn vốn tưởng rằng Quỷ Xa lần này đã ngã xuống, cũng nên là không thu hoạch được gì.

Nhưng không ngờ Thái Nhất lại mang được thu hoạch của Quỷ Xa trở về.

Phải biết rằng hiện tại nhiều hơn một phần tinh huyết Nhân tộc, Yêu tộc sẽ nhiều hơn một phần thắng.

Đế Tuấn vốn định diệt vong phần lớn tộc nhân của Nhân tộc, khiến cho các Đại La Kim Tiên của Yêu tộc đều có thể dùng Đồ Vu pháp bảo luyện thành từ tinh huyết Nhân tộc.

Như vậy, dù Vu tộc còn có át chủ bài gì, Yêu tộc cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Dù sao thứ mạnh nhất của Vu tộc chính là nhục thân, mà hiện tại Nhân tộc được Chu Du che chở, Yêu tộc không dám động thủ.

Vì vậy Đế Tuấn thấy một khối tinh huyết Nhân tộc lớn như vậy trong tay Thái Nhất, cũng có chút vui mừng, sự u ám trong lòng vừa rồi cũng tan đi vài phần.

Hắn vội vàng nói: "Thái Nhất vất vả rồi!" Thái Nhất nghe vậy cũng xua tay, đáp lại Đế Tuấn: "Chuyến này không mang được Quỷ Xa trở về đã là trong lòng có hổ thẹn, nếu không phải Quỷ Xa ở dưới sự che chở của Hỗn Độn Chung của ta, e rằng những tinh huyết Nhân tộc này cũng không còn!" Nghe xong lời của Thái Nhất, mọi người trong Yêu tộc càng thêm kinh hãi.

Vừa rồi chỉ biết tin tức Quỷ Xa ngã xuống, còn không biết rõ Quỷ Xa ngã xuống như thế nào.

Bây giờ nghe Thái Nhất nói Quỷ Xa ở dưới sự che chở của tiên thiên chí bảo vẫn bị xóa sổ, lòng mọi người lại thắt lại.

Sau đó, Thái Nhất cũng kể lại tình hình cụ thể cho mọi người trong Yêu tộc có mặt.

Mãi đến khi nghe rằng sức mạnh của Thí Thần Thương lại có thể xuyên qua Hỗn Độn Chung, trực tiếp trọng thương Chuẩn Thánh Yêu tộc, xóa sổ Quỷ Xa, mọi người đều sững sờ tại chỗ, cả Lăng Tiêu Bảo Điện im phăng phắc.

Một lát sau, mới nghe thấy giọng nói run rẩy của Côn Bằng: "Chu Du hắn, hắn chẳng lẽ có thực lực của Thánh nhân!" Thái Nhất nghe xong lời của Côn Bằng, trong lòng có một tia khinh bỉ, nhưng cũng biết rõ Chu Du và Côn Bằng có thù oán.

Chương 194

Hồng Vân là bạn tốt của Chu Du, bây giờ biết Chu Du lại có thực lực như vậy, Côn Bằng sao có thể không sợ hãi.

Sau đó, Thái Nhất cũng đáp lại: "Tuy Chu Du không xuất hiện, nhưng có thể xem thường sức mạnh của ta, một Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù chưa thành tựu Thánh nhân, cũng nên có thực lực của Thánh nhân!" Lời của Thái Nhất có thể nói là chấn động màng nhĩ, mọi người trong Yêu tộc cũng đã hiểu ra.

Chu Du trước đây đã là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, bây giờ chỉ càng thêm khủng bố, có thể xem là một tồn tại như Thánh nhân rồi.

Dù sao thì tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong như Thái Nhất, trong Hồng Hoang cũng không có mấy vị.

Quan trọng nhất là trong tay Chu Du còn có tiên thiên chí bảo sát phạt đệ nhất Hồng Hoang, Thí Thần Thương.

Thấy biểu cảm biến đổi không ngừng của mọi người dưới điện, Đế Tuấn cũng trực tiếp lên tiếng cắt ngang lời Thái Nhất sắp nói. "Thực lực của Chu Du tuy mạnh, nhưng cũng không thể ngăn cản đại thế Hồng Hoang.

Yêu tộc ta cùng lắm là không chọc vào Nhân tộc và Long tộc nữa là được, không cần lo lắng những chuyện khác!" Lời của Đế Tuấn đương nhiên cũng là suy nghĩ của mọi người trong Yêu tộc.

Biết rõ thực lực của Chu Du hiện tại sâu không lường được, còn đi tìm phiền phức với Nhân tộc và Long tộc, vậy thì chẳng khác nào đi tìm cái chết, mọi người đương nhiên sẽ không nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Nhưng trong lòng Côn Bằng lại có chút kinh hãi, nguyên thần nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ cách trốn tránh sự trả thù của Chu Du.

Dù sao trước đây Côn Bằng đến Yêu tộc là để tìm kiếm sự che chở, hiện tại tuy dựa vào khí vận của Yêu tộc, thành công tấn thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, chém được nhị thi, nhưng thấy Thái Nhất có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung còn bị Chu Du đánh về Thiên Đình, thân thể nhỏ bé của mình chắc chắn không chịu nổi, cũng vội vàng bắt đầu tính toán đường lui.

Nghĩ xem làm thế nào mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này...

Phải biết rằng, bản thân Côn Bằng không có nhiều cảm giác thuộc về Yêu tộc.

Nếu không phải bị Thái Nhất ép buộc, một tia chân linh lưu lại trên Chiêu Yêu Phiên, thì Côn Bằng đã sớm đào tẩu khỏi Yêu tộc không biết đi đâu rồi.

Mà hiện tại đã biết rõ thực lực của Chu Du, Côn Bằng đương nhiên vô cùng sợ hãi, dù sao mình cũng là thủ phạm chính khiến Hồng Vân ngã xuống.

Tuy nhiên, trong lòng Côn Bằng tuy có nhiều suy nghĩ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra.

Bởi vì Côn Bằng biết rõ mình đã bị buộc vào chiến xa của Yêu tộc, không thể dễ dàng thoát ly.

Vì vậy cũng chỉ có thể cân nhắc đường lui trong đại kiếp lần này, dù sao Côn Bằng cũng không muốn vì Yêu tộc mà phải trả giá bằng mạng sống.

Đương nhiên biểu hiện của Côn Bằng, Đế Tuấn cũng nhìn thấy, dù không nhìn ra cái gì nhưng Đế Tuấn cũng có thể đoán được suy nghĩ của Côn Bằng.

Tuy Côn Bằng là Yêu Sư, nhưng Đế Tuấn biết rõ Côn Bằng không có nhiều ý thần phục đối với Yêu tộc.

Nhưng Đế Tuấn lại không hề để ý, dù sao Côn Bằng đã bị Chiêu Yêu Phiên khống chế, không thể dễ dàng phản bội.

Liếc nhìn Côn Bằng một cái, hắn cũng nhìn về phía mọi người trong điện.

Đế Tuấn nhìn ra biểu cảm của đám Yêu tộc cũng có chút bất đắc dĩ.

Thật sự là hiện tại thế lực của Chu Du quá lớn, mọi người trong Yêu tộc có chút sợ hãi cũng là chuyện bình thường.

Một lát sau, Đế Tuấn lại lên tiếng với mọi người trong điện: "Tuy lần này Quỷ Xa ngã xuống ở hạ giới, nhưng may mắn là vẫn mang về được một ít tinh huyết Nhân tộc, tăng thêm thực lực cho tộc ta.

Chỉ đợi Yêu tộc ta diệt vong Vu tộc, lúc đó xưng bá Hồng Hoang, vậy thì chúng ta cũng không còn gì phải lo lắng nữa!" Nghe xong lời của Đế Tuấn, mọi người trong Yêu tộc cũng khôi phục lại một chút thần sắc, trở nên có chút kích động.

Bởi vì nếu Yêu tộc thật sự có thể xưng bá Hồng Hoang, dựa vào khí vận vô biên, dù là Thánh nhân, Yêu tộc cũng sẽ không sợ hãi, Chu Du đương nhiên cũng không đáng kể.

Đế Tuấn thấy sắc mặt mọi người khôi phục bình thường, cũng tiếp tục nói: "Quỷ Xa vẫn còn một tia chân linh tồn tại trên Chiêu Yêu Phiên, đợi Yêu tộc ta chưởng khống Hồng Hoang, vậy thì có thể trực tiếp mở ra luân hồi, để Quỷ Xa tái sinh!

Mong chư vị đồng tâm hiệp lực, để thành đại kế!" Yêu tộc trong điện cũng đồng thanh xưng "Vâng".

Lời của Đế Tuấn tuy có ý vẽ vời, nhưng mọi người cũng biết rõ,

chỉ có tiêu diệt Vu tộc trong trận chiến này mới có thể thực hiện được.

Giống như hiện tại, Quỷ Xa tuy còn một tia chân linh, nhưng luân hồi lại do Tổ Vu Hậu Thổ chưởng khống.

Tuy nói Hậu Thổ đã trở thành Thánh nhân Bình Tâm Nương Nương, có đại từ bi đại công đức, nhưng người của Yêu tộc không dám giao phó vận mệnh của mình cho Địa Phủ.

Chỉ có Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, lúc đó tứ hải bát hoang đều là của Yêu tộc.

Dù Thánh nhân muốn làm gì, khí vận của Yêu tộc cũng sẽ không sợ hãi, dù sao lúc đó khí vận của Yêu tộc chưởng khống cả Hồng Hoang còn vượt qua cả Thánh nhân.

Mọi người nghĩ đến đây, cũng có vài phần mong đợi, sự chống đối với Chiêu Yêu Phiên cũng không còn mạnh mẽ như trước.

Để giữ lại một tia sinh cơ, họ cũng muốn lưu lại ấn ký chân linh trên Chiêu Yêu Phiên.

Bởi vì khi Yêu tộc mới thành lập, một đám Yêu tộc cũng không có cảm giác thuộc về.

Chỉ vì sau này cảnh giới của Đế Tuấn và Thái Nhất tăng lên, mọi người mới có sự công nhận, nhưng những tồn tại Chuẩn Thánh lại không lưu lại chân linh trên Chiêu Yêu Phiên.

Mọi người thật sự không biết Quỷ Xa đã sớm lưu lại một tia chân linh, đến mức bây giờ nghe lời của Đế Tuấn, cũng có chút động lòng.

Dù sao dù có chết trong Vu Yêu đại chiến, cũng có cơ hội tái sinh, chẳng qua là không còn thân thể của kiếp này.

Đế Tuấn nói những lời này cũng là có ý muốn để các đại năng của

Yêu tộc đều lưu lại chân linh trong Chiêu Yêu Phiên.

Dù sao chỉ có lưu lại chân linh, mọi người mới thật sự không còn hai lòng.

Yêu tộc trí giả Bạch Trạch tự nhiên biết rõ suy nghĩ của Đế Tuấn, trực tiếp bước lên trước điện, nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ, Chiêu Yêu Phiên là chí bảo trấn tộc của Yêu tộc ta.

Hiện nay đại chiến giữa Yêu tộc và Vu tộc sắp đến, Yêu tộc ta tuy có phần thắng rất lớn, nhưng khó tránh khỏi có thương vong.

Hay là cất Chiêu Yêu Phiên ở một nơi an toàn, cũng có thể để lại một tia sinh cơ cho người của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, sự công nhận đối với Bạch Trạch lại tiến thêm một bước.

Phải biết rằng tại sao các Chuẩn Thánh của Yêu tộc không muốn lưu lại chân linh trên Chiêu Yêu Phiên, chính là vì mọi người tuy hiện tại nghe lệnh của Đế Tuấn, nhưng chỉ vì tu vi của bản thân và tương lai của tộc nhân, không muốn thật sự trở thành quân cờ trong tay Đế Tuấn.

Bạch Trạch là trí giả trong Yêu tộc, đương nhiên biết rõ tâm tư của mọi người, vì vậy để giải trừ nỗi lo của mọi người, mới nói như vậy.

Mọi người trong điện nghe xong lời của Bạch Trạch, cũng đều trầm tư, hiển nhiên là đã nghĩ đến điều gì đó.

Đế Tuấn lúc này cũng nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng, nói với Bạch Trạch: "Bạch Trạch Yêu Thần đại tài, Chiêu Yêu Phiên của tộc ta quả thực nên lưu lại ở nơi an toàn.

Không biết Bạch Trạch Yêu Thần có đề cử gì không!" Mọi người trong Yêu tộc trong điện cũng đều nghiêm túc nhìn Bạch Trạch, muốn

xem Bạch Trạch có ý tưởng gì hay.

Nếu thật sự có một nơi vô cùng an toàn, vậy thì mọi người cũng chuẩn bị lưu lại chân linh trên Chiêu Yêu Phiên.

Dù sao hiện tại mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu Yêu tộc thật sự có bất trắc, thì chân linh trên Chiêu Yêu Phiên cũng có thể trở thành hy vọng cuối cùng của mọi người.

Mặc dù mọi người cũng không muốn thấy cảnh này, nhưng người của Yêu tộc cũng rất rõ sự tàn khốc của Hồng Hoang.

Chương 195

Bạch Trạch thấy biểu hiện của mọi người, trong lòng cũng ổn định lại, ngay sau đó cung kính nói với Đế Tuấn trên điện: "Bệ hạ, Chiêu Yêu Phiên là do Oa Hoàng ban tặng, vậy hay là giao lại Chiêu Yêu Phiên cho Oa Hoàng.

Oa Hoàng là Yêu Hoàng của Yêu tộc ta, chưởng khống Chiêu Yêu Phiên cũng là lẽ đương nhiên.

Huống hồ Oa Hoàng là Thánh nhân chí tôn, Chiêu Yêu Phiên lưu lại ở chỗ Oa Hoàng cũng là vô cùng an toàn!" Nghe xong lời của Bạch Trạch, trong lòng Đế Tuấn cũng có chút do dự, nhưng chỉ một lát sau, Đế Tuấn cũng đã quyết định.

Hắn liền nói với mọi người trong điện: "Không biết chư vị có dị nghị gì không?" Mọi người nghe xong lời của Bạch Trạch, cũng đều rơi vào suy nghĩ.

Lưu lại chân linh trên Chiêu Yêu Phiên quả thực tồn tại một chút bất lợi.

Nhưng nếu Chiêu Yêu Phiên ở trong tay Oa Hoàng, vậy thì mọi người vô cùng nguyện ý.

Dù sao Oa Hoàng đã thành tựu Thánh nhân, sẽ không có suy nghĩ gì đối với mọi người.

Tiếp đó lại nghe xong lời của Đế Tuấn, mọi người cũng lần lượt trả lời: "Bệ hạ, kế này của Bạch Trạch Yêu Thần rất hay!" "Chúng ta cũng nguyện ý lưu lại chân linh trên Chiêu Yêu Phiên!" "Chỗ của Oa Hoàng là thích hợp nhất!"...

Đế Tuấn nghe xong lời của mọi người, cũng có chút đắc ý.

Vừa rồi có một chút do dự cũng là cảm thấy Chiêu Yêu Phiên không ở bên cạnh, liệu có biến hóa gì không.

Nhưng cũng giống như mọi người, Đế Tuấn cũng cảm thấy Nữ Oa sẽ không có suy nghĩ gì.

Ngược lại, trên Chiêu Yêu Phiên có ấn ký của một đám Chuẩn Thánh Yêu tộc, vậy thì Đế Tuấn cũng sẽ càng yên tâm hơn.

Ngay sau đó, Đế Tuấn gọi ra Chiêu Yêu Phiên, trực tiếp treo lơ lửng trong Lăng Tiêu Bảo Điện. "Nếu chư vị đều đồng ý, vậy lát nữa sẽ đưa Chiêu Yêu Phiên đến chỗ của Oa Hoàng!" Mọi người trong điện đồng loạt gật đầu, ngay sau đó trong điện, những chân linh ngũ quang thập sắc hiện ra, lần lượt hạ xuống Chiêu Yêu Phiên.

Thấy mọi việc trong điện, lại thêm khí tức của Chiêu Yêu Phiên ngày càng cường hãn, Đế Tuấn cũng vô cùng vui mừng.

Mọi người trong điện, bao gồm cả Phục Hy, đều lưu lại ấn ký của mình.

Đương nhiên, Đế Tuấn và Thái Nhất là đế vương của Yêu tộc lại không lưu lại chân linh.

Bởi vì hai người vô cùng tự tin vào thực lực của mình, cũng mang tâm tư không thành công thì thành nhân.

Nếu ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng lưu lại chân linh, e rằng mọi người trong Yêu tộc lại nảy sinh những suy nghĩ khác.

Không lâu sau, mọi người trong điện cũng đã lưu lại hết chân linh trên Chiêu Yêu Phiên.

Lúc này Đế Tuấn nắm tay lại, Chiêu Yêu Phiên cũng quay trở về trong tay Đế Tuấn.

Có được chân linh của một đám Chuẩn Thánh Yêu tộc, khí tức

trên Chiêu Yêu Phiên cũng không ngừng tăng lên, đã tiến một bước dài về phía cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Đế Tuấn tuy cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng lại không chút do dự, trực tiếp ném Chiêu Yêu Phiên xuống điện...

Mọi người thấy động tác của Đế Tuấn cũng có chút nghi hoặc, không biết Đế Tuấn muốn làm gì.

Không phải nói là muốn đưa Chiêu Yêu Phiên đến chỗ của Oa Hoàng sao, vì sao Đế Tuấn lại trực tiếp ném xuống điện.

Không đợi mọi người suy nghĩ sâu, liền thấy Chiêu Yêu Phiên rơi thẳng vào tay Phục Hy trong điện.

Mọi người thấy cảnh này cũng hoàn hồn lại, hiểu được dụng ý của Đế Tuấn, xem ra là muốn để Phục Hy đến Oa Hoàng Thiên.

Lời nói tiếp theo của Đế Tuấn cũng khiến mọi người trong Yêu tộc xác nhận, họ chỉ nghe Đế Tuấn nói: "Phục Hy đạo hữu, Chiêu Yêu Phiên là do Oa Hoàng và ngươi cùng tặng, bây giờ do đạo hữu ngươi đưa đến Oa Hoàng Thiên cũng là viên mãn!" Đương nhiên đây chỉ là cách nói của Đế Tuấn.

Lần trước Đế Tuấn đến Oa Hoàng Thiên, nói rõ với Nữ Oa là muốn ra tay với Nhân tộc, đã đắc tội sâu sắc với Nữ Oa rồi.

Nếu mình đến Oa Hoàng Thiên, tuy sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng bị Nữ Oa từ chối cũng có khả năng.

Nhưng nếu giao Chiêu Yêu Phiên cho Phục Hy, vậy thì không còn gì phải lo lắng.

Dưới điện, Phục Hy nhận lấy Chiêu Yêu Phiên cũng có một trận cảm khái, lại nghe xong lời của Đế Tuấn, vội vàng tiến lên đáp lại: "Bệ hạ yên tâm, chư vị yên tâm, Phục Hy nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người!" Giọng Phục Hy vừa dứt, mọi người trong

điện cũng hưng phấn lên, một trận hoan hô cười nói.

Dù sao Đế Tuấn đã giao Chiêu Yêu Phiên cho Phục Hy trước mặt mọi người, vậy thì mọi người cũng không cần lo lắng mình sẽ bị Chiêu Yêu Phiên khống chế.

Lúc này, lời của Yêu Thần Bạch Trạch lại vang lên. "Bệ hạ, nếu Yêu tộc ta đã đồng tâm hiệp lực, vậy chuyện Đồ Vu Kiếm cũng phải nhanh chóng, rèn đúc hoàn tất trước khi quyết chiến!" Lời của Bạch Trạch vừa nói xong, mọi người trong điện cũng liên tục gật đầu.

Vu Yêu quyết chiến sắp bắt đầu, Yêu tộc nhiều hơn một phần thực lực, vậy thì mọi người cũng nhiều hơn một phần an ổn.

Dù sao đại chiến lần này là quyết định sự quy thuộc của Hồng Hoang, thắng làm vua, thua làm giặc.

Đế Tuấn tự nhiên cũng biết những điều này, ngay sau đó nói với Thái Nhất bên cạnh: "Thái Nhất, đã chuẩn bị thỏa đáng chưa!" Thái Nhất nghiêng đầu, đáp lại: "Huynh trưởng, tất cả linh nguyên liệu đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ lệnh!" Đế Tuấn gật đầu, nói với mọi người: "Tinh huyết Nhân tộc đã lấy được, tuy nói không đáp ứng được yêu cầu ban đầu, nhưng cũng có không ít.

Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, chọn ngày là có thể khai lò luyện khí!" Đế Tuấn nói xong, không khí trong điện càng thêm nhiệt liệt, so với lúc đầu có sự đối lập rõ rệt.

Vừa bắt đầu, mọi người biết Quỷ Xa ngã xuống, hiểu được thực lực của Chu Du, khó tránh khỏi có vài phần kinh hãi.

Dù sao hiện tại Nhân tộc có Chu Du che chở, Yêu tộc không dám dễ dàng hạ giới nữa.

Tuy nói Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là thần khí trấn tộc, có vài phần tự tin, nhưng cũng không dám thật sự chọc giận Chu

Du.

Bởi vì chưa nói đến thực lực của Chu Du khó lường, có thể sánh ngang với Thánh nhân, quan trọng nhất là còn có Đạo Tổ Hồng Quân là lão sư.

Phải biết rằng lần trước Vu Yêu đại chiến, hai tộc đã bị Đạo Tổ cưỡng ép tách ra, có thể thấy thực lực của Đạo Tổ mạnh đến mức nào.

Hơn nữa, Đạo Tổ là tồn tại đầu tiên thành tựu Thánh đạo trong Hồng Hoang, vượt xa mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân hiện nay.

Mọi người trong Yêu tộc đối với thực lực của Đạo Tổ không có khái niệm gì.

Tuy nói hiện tại Đạo Tổ đã hợp đạo, nhưng lần đại chiến trước Đạo Tổ đã xuất hiện, khó tránh lần sau lại có thể xuất hiện.

Nếu thật sự đối đầu với Chu Du, Vu Yêu quyết chiến bị ảnh hưởng không nói, mọi người thật sự không dám thúc động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tấn công Chu Du.

Vạn nhất Chu Du có tổn thương gì, Đạo Tổ xuất hiện, vậy thì Yêu tộc sẽ gặp đại họa.

Hiện tại Đế Tuấn đã nói rõ không chọc vào Nhân tộc nữa, mọi người đương nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Lại thêm mọi người lúc này đã lưu lại toàn bộ chân linh trên Chiêu Yêu Phiên, cũng có một đường lui, tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Hơn nữa, hiện nay mọi người tràn đầy mong đợi, nghĩ đến sau khi quyết chiến, Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, dù là Thánh đạo cũng có hy vọng, sao có thể không hưng phấn.

Đế Tuấn hạ lệnh, Yêu tộc bên này bắt đầu hành động, luyện chế

Đồ Vu Kiếm, chuẩn bị cho Vu tộc một bất ngờ.

Chương 196

Bên Vu tộc, một đám Tổ Vu cũng dẫn theo Hình Thiên làm quen với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tuy nói Hình Thiên biết đại trận của nhà mình, nhưng trước đây Hình Thiên chỉ là một Đại Vu, chưa từng điều khiển đại trận.

Hiện tại Hình Thiên đã thay thế Hậu Thổ trở thành Tổ Vu, vậy thì phải làm quen với đại trận trấn tộc của Vu tộc.

Dù sao hiện tại mình đã là thân Tổ Vu, là một phần không thể thiếu để tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát.

Tuy nhiên, Hình Thiên là thân Tổ Vu do Hậu Thổ hình thành, vẫn có sự khác biệt rất lớn so với Hậu Thổ, một Tổ Vu tiên thiên.

Vu tộc nhân lúc trước khi đại chiến bắt đầu, để Hình Thiên quen thuộc với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Chỉ cần Hình Thiên quen thuộc với đại trận thêm một phần, thì đại trận của Vu tộc cũng có thể phát huy thêm một chút uy lực, Vu tộc tự nhiên không dám chậm trễ.

Hồng Hoang cũng bước vào giai đoạn bình tĩnh cuối cùng trước khi Vu Yêu quyết chiến, các vị Thánh nhân cũng tĩnh lặng chờ đợi Vu Yêu quyết chiến bắt đầu.

Bởi vì những gì có thể làm, mấy vị Thánh nhân đều đã làm rồi, chỉ chờ Vu Yêu lưỡng bại câu thương, Thánh nhân trở thành chúa tể thật sự của thiên địa Hồng Hoang.

Đương nhiên hai người Tây Phương còn có những suy nghĩ sâu xa hơn, việc tính kế tiểu Kim Ô trước đây cũng là để khiến Vu Yêu quyết chiến leo thang, làm suy yếu thực lực của phương Đông, như vậy Tây

Phương Giáo mới có cơ hội.

Tại Bất Chu Sơn, Chu Du không có những suy nghĩ như mọi người, vẫn đang cảm ngộ đại đạo chân ý của Bàn Cổ trong Bất Chu Sơn.

Kể từ khi đột phá tấn thăng lên Hỗn Nguyên Đại La tam trọng thiên, tâm tư căng thẳng của Chu Du cũng đã bình ổn hơn rất nhiều.

Trước đây, Chu Du tuy có tu vi vượt xa các vị Thánh nhân, nhưng vẫn có chút kiêng dè.

Dù sao Thiên Đạo Thánh nhân có thể mượn lực lượng của thiên địa Hồng Hoang, Chu Du tuy có cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, nhưng cũng chỉ dẫn trước các Thánh một trọng thiên.

Nếu Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hợp lực, e rằng cũng sẽ lực bất tòng tâm.

Đối đầu với hai ba vị thì không có vấn đề gì, nhưng nếu mọi người hợp lực, thì Chu Du thật sự sẽ phải vất vả.

Hiện tại mình ở Bất Chu Sơn có thu hoạch, tấn thăng thành Hỗn Nguyên tam trọng thiên, đối mặt với sự hợp lực của mấy vị này cũng không có nhiều lo lắng.

Tuy vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng cũng đã có sự tự tin rất lớn.

Dù sao sự chênh lệch giữa các cảnh giới Thánh nhân còn lớn hơn cả sự chênh lệch giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân.

Nếu không phải Chu Du không thể mượn lực lượng của Thiên Đạo Hồng Hoang, chỉ dựa vào cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên cũng có thể đánh cho Thánh nhân một trận.

Hiện tại Chu Du đã đột phá, đối với đại đạo chân ý mà Bàn Cổ để lại trong Bất Chu Sơn cũng đã có một sự lý giải mới.

Cuối cùng, hắn lại rót Hỗn Nguyên pháp lực vào trong đại đạo chân ý, uy áp trên Bất Chu Sơn cũng có một sự tăng lên rõ rệt.

Trước đây, khi Chu Du vừa mới tấn thăng, uy áp trên Bất Chu Sơn đã ảnh hưởng đến cả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hiện tại, Chu Du lĩnh ngộ càng sâu thêm một tầng, dù là Chuẩn Thánh trung kỳ tiến vào Bất Chu Sơn cũng sẽ bị áp chế.

Đây là Chu Du còn chưa toàn lực thi triển, nếu Chu Du dùng toàn bộ pháp lực Hỗn Nguyên tam trọng thiên gia trì lên đại đạo chân ý của Bàn Cổ, e rằng Chuẩn Thánh vừa vào chân núi đã bị áp chế.

Một lát sau, Chu Du cũng thu hồi Hỗn Nguyên chi lực, vì hiện tại Vu Yêu quyết chiến vẫn chưa bắt đầu, Chu Du cũng chỉ là diễn luyện một chút, nhưng từ đó cũng phát hiện ra một số tình huống.

Phải biết rằng trên người Chuẩn Thánh có tiên thiên linh bảo, có thể chống lại uy áp của Bất Chu Sơn, còn phải nghĩ cách trực tiếp chấn nhiếp kẻ đến.

Ngay sau đó, nguyên thần của Chu Du chuyển động, nghĩ đến điều gì đó, rồi trực tiếp hóa thành long khu bay ra khỏi Bất Chu Sơn, đến bên ngoài Bất Chu Sơn.

Nhìn thiên trụ Hồng Hoang nguy nga, trong lòng cũng cảm khái vạn phần.

Không chút do dự, long khu của Chu Du trực tiếp bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong quá trình bay, long khu cũng không ngừng biến lớn, cho đến cuối cùng, long khu của Chu Du quấn quanh trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Điều Chu Du nghĩ đến chính là dùng chân thân của mình làm tấm bình phong cuối cùng của Bất Chu Sơn.

Phải biết rằng chân thân của Chu Du hiện tại đã là cấp bậc Hỗn Nguyên, không chỉ có thể uy hiếp kẻ đến, chỉ bằng uy áp vô thượng tỏa ra từ chân thân, tu sĩ bình thường thấy được e rằng sẽ sợ đến chết khiếp.

Hơn nữa, long khu còn có phòng ngự vô biên, đối với lần này cũng đã có sự nắm chắc không nhỏ.

Đương nhiên hiện tại Chu Du đã che đậy Thiên Đạo xung quanh Bất Chu Sơn, dù là Thánh nhân cũng không thể suy tính ra tung tích của Chu Du.

Cũng không có ai sẽ phát hiện ra sự biến hóa của Bất Chu Sơn lúc này.

Nếu có ai có thể nhìn thấy Bất Chu Sơn lúc này, sẽ phát hiện ra một con chân long vô cùng to lớn đang quấn trên Bất Chu Sơn nhắm mắt dưỡng thần.

E rằng tâm thần cũng sẽ chấn động.

Theo thời gian Vu Yêu quyết chiến ngày càng gần, cả Hồng Hoang cũng trở nên căng thẳng...

Vu Yêu lưỡng tộc dốc toàn lực chuẩn bị chiến tranh, cả Hồng Hoang dường như cũng yên tĩnh đi rất nhiều, nhưng chúng sinh Hồng Hoang đều vô cùng rõ ràng, hiện tại là sự bình lặng cuối cùng trước trận quyết chiến của Vu Yêu lưỡng tộc.

Đợi đến khi kỳ hạn vạn năm tới, Vu Yêu lưỡng tộc khai chiến, Hồng Hoang sẽ lại chìm vào một vùng hỗn loạn.

Hơn nữa, trận đại chiến này e rằng còn khốc liệt hơn Long Hán đại kiếp năm xưa vô số lần.

Bởi vì thời Long Hán đại kiếp là lúc Hồng Hoang sơ sinh, Đạo Tổ còn chưa thành Thánh để giảng Tam thi đại đạo, cho nên tầng lớp cao

nhất của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân mới chỉ ở cấp bậc Đại La.

Còn cao thủ Vu Yêu hiện nay toàn là Chuẩn Thánh, hơn nữa số lượng Chuẩn Thánh cũng không ít, hai tộc cộng lại có đến mấy chục vị.

Cho dù Hồng Hoang hiện tại đã phát triển lớn mạnh, nhưng sức phá hoại của cảnh giới Chuẩn Thánh vô cùng đáng sợ, cho nên lượng kiếp lần này bất luận là quy mô hay thực lực đều vượt xa trước kia.

Quan trọng nhất là Vu Yêu lưỡng tộc còn có đại trận trấn tộc, uy lực của hai đại trận này có thể sánh ngang với Thánh nhân, cho nên cuộc đối đầu giữa các đại trận mới là kịch liệt nhất.

Đương nhiên, cuộc chiến Vu Yêu là do trời định, lại có lời của Đạo Tổ, tu sĩ bình thường dù không muốn thấy Hồng Hoang biến thành như vậy cũng đành bất lực, ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng đều đứng nhìn từ xa.

Thậm chí các vị Thánh nhân còn mong sao đại chiến Vu Yêu mau chóng bắt đầu.

Phải biết rằng Hồng Hoang hiện nay không giống như hậu thế, lúc này đại trận trấn tộc của Vu Yêu lưỡng tộc đối với Thánh nhân cũng có uy hiếp cực lớn, mấy người đã trở thành Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên không muốn thấy Vu Yêu lưỡng tộc chúa tể Hồng Hoang.

Hồng Hoang chúng sinh hiện tại tuy biết danh Thánh nhân, cho rằng Thánh nhân là chí tôn của Hồng Hoang, nhưng không cho rằng Thánh nhân là chúa tể Hồng Hoang.

Rốt cuộc bây giờ Vu Yêu thế lớn, nếu một trong hai tộc Vu Yêu xưng bá Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng phải cúi đầu.

Mấy vị đã tốn bao công sức để thành Thánh đương nhiên không

muốn thấy cảnh tượng này xuất hiện, nên mới nóng lòng muốn trận quyết chiến Vu Yêu bắt đầu.

Tam Thanh và những người khác tuy không biểu lộ suy nghĩ, không giống như hai vị Tây phương động thủ với Kim Ô trong Thang Cốc, nhưng tâm tư của những người này không thể qua mắt được Chu Du.

Chương 197

Rốt cuộc Chu Du là người từ kiếp trước, biết rằng sau đại kiếp này, các vị Thánh nhân sẽ thành công chúa tể Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều là quân cờ của Thánh nhân.

Cách làm của Chu Du đương nhiên khác với mấy vị kia, nếu không thì bây giờ cũng đã không canh giữ trên Bất Chu Sơn.

Cách kỳ hạn vạn năm còn mấy chục năm, long khu quấn quanh Bất Chu Sơn cũng đã mở bừng hai mắt, nhìn ra thế giới bên ngoài.

Hai con mắt rồng như những vì sao rực rỡ trên bầu trời đêm, cho dù mặt trời đang ở trên cao cũng không thể che lấp được chút ánh sáng nào.

Nhưng cả Bất Chu Sơn đã bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao phủ, cộng thêm Thiên đạo ở nơi này đã bị Chu Du che đậy, cho nên không một ai có thể phát hiện.

Dù Thánh nhân phát hiện điều khác thường cũng không thể biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Hồng Hoang hiện đang ở trong đại kiếp, việc thôi diễn vốn đã mơ hồ.

Mấy vị Thánh nhân kia hiện nay bất quá chỉ là cảnh giới Thánh nhân nhất trọng thiên, muốn tính toán ra tình hình ở Bất Chu Sơn vẫn còn kém một chút.

Hiện nay long khu Chu Du quấn quanh Bất Chu Sơn, không chỉ có thể gia cường phòng ngự cho ngọn núi, cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên hoàn toàn có thể trấn nhiếp các Chuẩn Thánh của hai tộc Vu Yêu.

Trước đó, Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du rót vào Bất Chu Sơn, mượn đại đạo chân ý do Bàn Cổ để lại, Chuẩn Thánh bình thường đều sẽ bị uy áp này áp chế.

Nhưng nếu Chuẩn Thánh có tiên thiên chi bảo, thì có thể giảm bớt đáng kể ảnh hưởng của uy áp.

Mà hiện nay, bản thể của Chu Du hiển lộ, gia trì lên Bất Chu Sơn, tu sĩ bình thường dù là Chuẩn Thánh có tiên thiên linh bảo trong tay cũng không còn bao nhiêu chiến lực.

Nhưng mục đích của Chu Du cũng chỉ là trấn nhiếp Chuẩn Thánh của hai tộc Vu Yêu, những thao tác này đối với mấy vị Thánh nhân kia không có ảnh hưởng gì.

Nghĩ đến đây, nguyên thần Chu Du khẽ động, một đạo tin tức lập tức được truyền ra ngoài, thẳng đến Bồng Lai.

Trong Bồng Lai hiện nay cũng chỉ còn lại Kim Sư và Tây Vương Mẫu là hai vị Chuẩn Thánh.

Tây Vương Mẫu đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong trảm tam thi, Kim Sư bất quá chỉ vừa mới trảm nhị thi, các Chuẩn Thánh Long tộc mới tấn thăng khác đều đã được Chu Du phái đến địa bàn Nhân tộc.

Nhân tộc tuy đã trải qua hai lần tàn sát của Yêu tộc, nhưng có Long tộc Bồng Lai che chở, hiện tại cũng đang phát triển thịnh vượng.

Nhân tộc Tam Tổ đều đã thành công đột phá trở thành Chuẩn Thánh.

Tin tức của Chu Du cũng được truyền thẳng đến Kim Sư, chính là sắp xếp Kim Sư triệu tập các Chuẩn Thánh Long tộc đến Bất Chu Sơn.

Bởi vì hiện tại cách trận quyết chiến Vu Yêu đã không còn bao lâu, Yêu tộc biết rõ Nhân tộc có Chu Du bảo hộ nên cũng không có tâm tư

động thủ.

Do đó các Chuẩn Thánh Long tộc ở lại địa bàn Nhân tộc cũng vô dụng, nên Chu Du liền trực tiếp triệu tập các Chuẩn Thánh đang bảo vệ Nhân tộc đến Bất Chu Sơn.

Đương nhiên không cần lo lắng về an nguy của Nhân tộc, hiện tại Nhân tộc Tam Tổ đều đã tấn thăng Chuẩn Thánh, lại còn có tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương bảo hộ, sẽ không có nguy hiểm lớn nào.

Chu Du gọi gấp các Chuẩn Thánh Long tộc cũng không phải để đối kháng Vu Yêu lưỡng tộc, thậm chí đối đầu với Thánh nhân, mà là vì sự chú ý của Chu Du đều đặt trên người các vị Thánh nhân, lo lắng lúc mình đối kháng với Thánh nhân, Vu Yêu lưỡng tộc sẽ có ý đồ với Bất Chu Sơn.Thay vì vậy, cứ trực tiếp để các Chuẩn Thánh Long tộc từ Bồng Lai đến bảo vệ.

Nếu đến lúc đó các vị Thánh nhân ra tay, mình cũng không còn nỗi lo về sau.

Dù là Thái Nhất mang theo tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung xuất thủ, hai mươi mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng có thể bảo vệ Bất Chu Sơn an toàn, chỉ cần không phải Vu Yêu lưỡng tộc hợp lực tấn công, đương nhiên Vu Yêu lưỡng tộc cũng hoàn toàn không có khả năng liên thủ.

Tại Bồng Lai, Kim Sư nhận được tin tức của Chu Du, ánh mắt cũng sáng lên, thân hình lóe lên liền ra khỏi Bồng Lai, hướng về lãnh địa Nhân tộc bên bờ Đông Hải.

Đương nhiên Chu Du không chuẩn bị để Tây Vương Mẫu và Chúc Long tham dự.

Trước hết, có sự tồn tại của Chu Du, một Hỗn Nguyên tam trọng thiên, Chuẩn Thánh đã không còn nhiều tác dụng.

Thêm vào đó, Tây Vương Mẫu và Chúc Long đều vừa mới trảm tam thi, vẫn cần thời gian để củng cố.

Huống hồ trong đại kiếp, Chu Du cũng không hy vọng có quá nhiều người tham gia.

Tuy nói trong đại kiếp phúc họa đi đôi, nếu hai người thật sự gặp nguy hiểm gì, đó cũng không phải là điều Chu Du muốn thấy.

Phải biết rằng đại kiếp lần này, các vị Thánh nhân hẳn là đều sẽ ra tay, dù Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, nhưng cũng không muốn hai người ra mặt.

Rốt cuộc nếu mình đối đầu với các vị Thánh nhân, cũng không có nhiều chắc chắn có thể bảo vệ được Tây Vương Mẫu và Chúc Long dưới sự tấn công của mấy vị Thánh nhân.

Đến lúc đó hai người không phải là trợ giúp, mà ngược lại là gánh nặng, chi bằng ở lại Đông Hải khổ tu.

Suy nghĩ của Chu Du cũng đã sớm nói cho hai người biết, Tây Vương Mẫu và Chúc Long cũng không lo lắng.

Hai người đã sớm biết rõ cảnh giới hiện tại của Chu Du, ít nhất trong Hồng Hoang còn chưa có ai có thể khiến Chu Du thân vẫn, cho nên hai người cũng không nghĩ nhiều, đều an tâm ổn định tu vi.

Chu Du cũng không đem toàn bộ kế hoạch của mình ra nói, chỉ nói cho hai người một phần suy nghĩ.

Thực sự là kế hoạch muốn giúp Hồng Quân thoát ly Thiên đạo của mình có phần kinh thế hãi tục, hơn nữa đại thế Hồng Hoang cuồn cuộn, Chu Du cũng không muốn kế hoạch của mình có bất kỳ trắc trở nào.

Hơn nữa, Chu Du hiện tại cách cấp độ Thiên đạo còn một khoảng cách, đến khi nào Chu Du có thể thành công tấn thăng thành Hỗn

Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, có lẽ mới có thể không kiêng dè gì trong Hồng Hoang.

Rốt cuộc Thiên đạo Hồng Hoang lúc này cũng chỉ ở cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Đương nhiên đó là chuyện sau này, Chu Du hiểu rõ độ khó của việc tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La lớn đến mức nào, ít nhất hiện tại Chu Du không có nhiều lòng tin.

Mặc dù có kinh nghiệm của Hồng Quân, cộng thêm lĩnh ngộ đại đạo chân ý của Bàn Cổ, nhưng những điều này cũng chỉ giúp Chu Du tu hành ở cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không còn trở ngại.

Nếu muốn đột phá tấn thăng thành Hỗn Nguyên Vô Cực, vẫn cần có đại tạo hóa.

Bên này Kim Sư rời Bồng Lai, cũng một đường đi nhanh, không bao lâu đã đến nơi có tổ miếu của Nhân tộc.

Đến tổ miếu Nhân tộc, Kim Sư cũng không hề phô trương, vì tin nhắn của Chu Du cũng dặn Kim Sư hành sự cẩn thận.

Một mặt, Chu Du không muốn để Thánh nhân biết động hướng của các Chuẩn Thánh Long tộc, rốt cuộc Chu Du triệu tập các Chuẩn Thánh Long tộc chính là để phòng bị Thánh nhân, đương nhiên Chuẩn Thánh không thể chống lại Thánh nhân, mà là có sự sắp xếp khác.

Mặt khác cũng lo lắng Yêu tộc biết các Chuẩn Thánh Long tộc toàn bộ biến mất, sẽ lại hạ giới động võ với Nhân tộc.

Dù Yêu tộc sẽ không dễ dàng ra tay với Nhân tộc nữa, nhưng nghĩ theo lý niệm thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Chu Du vẫn dặn dò Kim Sư một phen.

Cho nên lúc này Kim Sư đến địa bàn Nhân tộc cũng không gây ra chút gợn sóng nào.

Kim Sư đến tổ miếu Nhân tộc cũng lập tức dùng nguyên thần chi lực truyền tin cho Nhân tộc Tam Tổ và các Chuẩn Thánh Long tộc.

Không bao lâu, Nhân tộc Tam Tổ xuất hiện, nghênh đón Kim Sư vào trong tổ miếu, sau đó từng đạo khí tức của Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện trong tổ miếu Nhân tộc.

Đợi mọi người ngồi xuống, Toại Nhân Thị cũng vội vàng hỏi: "Không biết tôn giả đến đây có phải Thánh Tổ có sắp xếp gì không!" Kim Sư nghe xong lời của Toại Nhân Thị cũng gật đầu: "Đúng là như vậy, lão gia nhà ta có sắp xếp cho các Chuẩn Thánh Long tộc!" Toại Nhân Thị và những người khác nghe xong lời của Kim Sư cũng có chút nghi hoặc, nhưng không chút do dự, vội vàng tươi cười nói: "Chúng ta còn tưởng Thánh nhân có sắp xếp gì cho Nhân tộc chúng ta!

Không biết Thánh Tổ có cần Nhân tộc chúng ta làm gì không!" Toại Nhân Thị tuy không rõ Chu Du có sắp xếp gì, nhưng Nhân tộc vẫn luôn được Chu Du che chở, tự nhiên cũng muốn góp một phần sức lực.

Chương 198

Kim Sư nghe vậy cũng xua tay: "Không cần khách khí, lão gia chỉ triệu tập các Chuẩn Thánh Long tộc thuộc Bồng Lai, chuyện của Nhân tộc các ngươi lão gia tự có sắp xếp!" Toại Nhân Thị nghe xong lời của Kim Sư mới yên lòng, sau đó nói: "Toại Nhân Thị hiểu rồi, nếu Thánh Tổ có dặn dò gì, Nhân tộc chúng ta nhất định sẽ không từ nan!" Nghe lời của Toại Nhân Thị, trên mặt các Long tộc trong điện cũng hiện lên ý cười.

Rốt cuộc Long tộc vẫn luôn che chở Nhân tộc bên bờ Đông Hải, Toại Nhân Thị có biểu hiện như vậy cũng khiến mọi người trong Long tộc vô cùng vui mừng.

Kim Sư cũng gật đầu, sau đó nói ra sự sắp xếp của Chu Du: "Tâm ý của Nhân tộc ta sẽ chuyển lời đến lão gia, hiện tại ba người các ngươi đã thành công tấn thăng Chuẩn Thánh, Nhân tộc cũng đã có chỗ dựa!

Huống hồ trận quyết chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, cũng không cần lo lắng Yêu tộc hạ giới!" Toại Nhân Thị nghe Kim Sư nói vậy, cũng thở phào một hơi.

Bởi vì hiện tại điều lo lắng nhất chính là vấn đề Yêu tộc, nghe Kim Sư nói Yêu tộc không rảnh để ra tay với Nhân tộc, Toại Nhân Thị đương nhiên có chút thả lỏng.

Yêu tộc thế lớn, hơn nữa Nữ Oa lại không quan tâm đến Nhân tộc, nếu không có Long tộc che chở, e rằng Nhân tộc đã sớm bị diệt tộc.

Chưa đợi Toại Nhân Thị nghĩ tiếp, đã nghe Kim Sư nói tiếp: "Lần này các Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai chúng ta đều sẽ trở về Bồng Lai, nhưng nếu có tình huống gì, Nhân tộc đều có thể liên lạc!"

Toại Nhân Thị biết Chu Du triệu tập các Chuẩn Thánh Long tộc, cho nên cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Rốt cuộc hiện tại ba người bọn họ đều đã thành công tấn thăng Chuẩn Thánh, Yêu tộc lại không hạ giới xâm phạm, các Chuẩn Thánh Long tộc dù rời khỏi Nhân tộc cũng đã có chỗ dựa.

Lập tức nói với Kim Sư: "Toại Nhân Thị hiểu rồi, hiện tại chúng sinh Hồng Hoang đều biết Nhân tộc chúng ta đang được Thánh Tổ che chở, cũng sẽ không có kẻ tiểu nhân nào đến nữa!" Kim Sư gật đầu, nhìn quanh một vòng các Chuẩn Thánh Long tộc, rồi nói tiếp: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi trước!" Lời vừa dứt, các Chuẩn Thánh Long tộc trong điện liền lóe người biến mất.

Ba người Toại Nhân Thị nhìn đại điện trống không cũng một trận thổn thức, rồi khẽ cúi người về hướng mọi người biến mất.

Nhân tộc đối với Long tộc là thật tâm cảm tạ.

Rốt cuộc Chu Du tuy là Thánh Tổ của Nhân tộc, nhưng cũng là một thành viên của Long tộc, cho nên Nhân tộc đối với Long tộc rất thân cận.

Thêm vào đó, trước kia khi Yêu tộc đột kích, các Chuẩn Thánh Long tộc đã hết lòng bảo vệ, tự nhiên khiến Nhân tộc cảm kích không thôi.

Nếu không có Long tộc bảo vệ, ba người bọn họ làm sao có thể thành tựu Chuẩn Thánh, cho nên đối với Long tộc, Nhân tộc cũng là cảm tạ từ tận đáy lòng.

Đương nhiên, cùng với sự ra đi của các Chuẩn Thánh Long tộc, Nhân tộc có thể cũng sẽ có chút hoảng sợ, lo lắng Yêu tộc sẽ lại đột kích.

Bởi vì chỉ dựa vào thực lực hiện tại của Nhân tộc, không có chắc

chắn có thể chống lại cuộc tấn công của Yêu tộc.

Nhưng một tin tức Kim Sư để lại trước khi đi cũng khiến Toại Nhân Thị và các cao tầng Nhân tộc khác yên tâm.

Kim Sư nói cho Toại Nhân Thị và những người khác biết, tuy các Chuẩn Thánh Long tộc đã rời đi, nhưng tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương của Chu Du vẫn luôn được để lại trong lãnh địa Nhân tộc.

Có thần khí này giúp đỡ, Toại Nhân Thị đương nhiên không lo lắng.

Rốt cuộc Toại Nhân Thị biết sự lợi hại của kiện tiên thiên chí bảo này.

Lần trước dù Chu Du không xuất hiện, nhưng vẫn có thể đẩy lui Thái Nhất.

Nhân tộc có thần khí này bảo hộ, cũng sẽ không lo lắng có Yêu tộc đột kích.

Sau đó, Toại Nhân Thị cũng đem tin tức Thánh Tổ để lại thần khí bảo hộ nói cho mọi người trong Nhân tộc biết, biết được tin tức này, tộc nhân Nhân tộc mới bình tĩnh lại.

Đối với Thánh Tổ, Nhân tộc hoàn toàn tin tưởng.

Bên này Kim Sư dẫn theo một đám Chuẩn Thánh Long tộc rời khỏi địa bàn Nhân tộc, nhưng không hề tiến về hướng Bồng Lai.

Điều này cũng khiến một đám Chuẩn Thánh Long tộc có chút nghi hoặc, không biết muốn đi đâu.

Đang lúc mọi người chuẩn bị hỏi, Kim Sư nói với mọi người: "Lão gia tự có sắp xếp, hiện tại nghe ta chỉ huy, tự mình thu liễm khí tức, đi theo ta là được!" Một đám Chuẩn Thánh Long tộc nghe vậy, cũng không chút do dự, lũ lượt thu liễm khí tức của bản thân, im lặng

đi theo sau Kim Sư.

Mọi người đều biết Kim Sư là tọa kỵ của Chu Du, đã là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lời của Kim Sư mọi người tự nhiên nghe theo, huống hồ mọi người đều từ Bồng Lai ra, ít nhiều cũng được Kim Sư chỉ đạo, tự nhiên sẽ không trái lời.

Hơn nữa, không ít Chuẩn Thánh Long tộc này đều bị Kim Sư dạy dỗ qua, phải biết rằng Kim Sư lúc nhàm chán đã khiến rất nhiều tiểu bối Long tộc khiếp sợ.

Nhìn mọi người vẻ mặt nghiêm túc, Kim Sư cũng có chút nghiêm túc, sau đó nói tiếp: "Ta biết các ngươi đều có nghi hoặc, nhưng ta cũng không rõ nhiều, đợi gặp lão gia, chúng ta tự sẽ hiểu!" Nghe xong lời của Kim Sư, mọi người cũng có chút kích động.

Rốt cuộc mọi người cũng đã lâu không gặp Chu Du.

Kể từ khi Chu Du thành đạo Hỗn Nguyên, luyện lại Bồng Lai, mọi người chưa từng gặp lại Chu Du.

Long tộc trong Bồng Lai đối với Chu Du vô hạn sùng bái, dù hiện tại đã thành tựu Chuẩn Thánh, cũng không giảm đi chút nào, thậm chí còn kính trọng hơn.

Hiện tại nghe Kim Sư nói có thể gặp Chu Du, một đám Long tộc tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Kim Sư cũng bĩu môi, biết địa vị của Chu Du trong lòng mọi người, cũng không nói nhiều, dẫn theo một đám Chuẩn Thánh Long tộc hướng về Bất Chu Sơn nhanh chóng bay đi.

Đương nhiên Kim Sư đối với lão gia của mình cũng vô cùng sùng kính, hiện tại Chu Du có sắp xếp, Kim Sư cũng dốc lòng dốc sức.

Mọi lời dặn dò của Chu Du đều không dám lơ là.

Giống như hiện tại, Chu Du truyền tin cho Kim Sư, để Kim Sư dẫn các Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai âm thầm đến Bất Chu Sơn.

Kim Sư đương nhiên để một đám Long tộc thu liễm khí tức, phòng ngừa bị người khác phát hiện.

Chuẩn Thánh ẩn mình, dù là Thánh nhân cũng cần toàn lực mới có thể dò xét.

Đương nhiên đây là đối với Thánh nhân không có ý đồ gì, nếu không đều sẽ bị Thánh nhân trực tiếp cảm nhận được.

Mục tiêu của nhóm Kim Sư là Bất Chu Sơn, Thánh nhân đương nhiên sẽ không nhàm chán đến mức đi tra xét Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang.

Bởi vì bất luận là Tam Thanh hay hai người Tây phương, thậm chí Nữ Oa, Hậu Thổ, sự chú ý đều đặt trên người Vu Yêu lưỡng tộc.

Không lâu sau, Kim Sư cũng dẫn theo một đám Chuẩn Thánh Long tộc đến dưới chân Bất Chu Sơn.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Kim Sư và một đám Chuẩn Thánh Long tộc nhìn ngọn thiên trụ Hồng Hoang hùng vĩ này, ánh mắt tràn đầy sùng kính.

Mỗi một lần đến Bất Chu Sơn đều có cảm nhận khác nhau, nhưng điều duy nhất không đổi chính là sự tôn trọng đối với Bàn Cổ.

Phải biết vạn vật Hồng Hoang đều do Bàn Cổ hóa thành, tuy Bàn Cổ thân hóa vạn vật đã tiêu tan vô số năm, nhưng chỉ cần Hồng Hoang tồn tại, ý chí của Bàn Cổ cũng sẽ vĩnh tồn, Bất Chu Sơn hùng vĩ này chính là đại biểu.

Long tộc tuy không giống Vu tộc là do tâm huyết của Bàn Cổ hóa thành, nhưng đối với Bàn Cổ sáng tạo ra thiên địa Hồng Hoang cũng tràn đầy kính ý.

Chỉ là mọi người đương nhiên không biết, Bất Chu Sơn do cột sống bất khuất của Bàn Cổ hóa thành sắp phải chịu kiếp nạn.

Sau này Thánh nhân cai quản mọi thứ ở Hồng Hoang, tồn tại dưới Thánh nhân đều trở thành quân cờ của Thánh nhân.

Dù biết tình huống Bất Chu Sơn sắp gặp phải, nhưng nếu không có Chu Du gật đầu, e rằng mọi người cũng sẽ không tham gia.

Rốt cuộc kiếp nạn lần này của Bất Chu Sơn bắt nguồn từ đại kiếp Vu Yêu, mà đại trận của Vu Yêu lưỡng tộc đều có thực lực Thánh nhân, Kim Sư và những người khác tự nhiên sẽ không dễ dàng ra mặt, thực sự là Chuẩn Thánh cách cảnh giới Thánh nhân còn quá xa.

Chương 199

Chu Du gọi gấp mọi người cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ đơn thuần yêu cầu mọi người trong đại kiếp Vu Yêu, bảo vệ ngọn thiên trụ Hồng Hoang này.

Mà hiện tại trận quyết chiến Vu Yêu còn chưa bắt đầu, một đám người còn chưa ý thức được nguy hiểm của đại kiếp.

Bên này Chu Du cũng cẩn thận cảm nhận ảnh hưởng của uy áp Bất Chu Sơn đối với một đám Chuẩn Thánh Long tộc, để ước tính khả năng chịu đựng của Chuẩn Thánh.

Phải biết Chu Du trước đó chỉ thử nghiệm một chút, kết hợp Hỗn Nguyên chi lực với chân ý do Bàn Cổ để lại, chứ chưa thúc đẩy uy áp của Bất Chu Sơn đến mức độ tối đa.

Hơn nữa lúc này Chu Du cũng chưa rót Hỗn Nguyên chi lực của mình vào Bất Chu Sơn, lúc này Chu Du đương nhiên phải xem xét một chút.

Nhưng Chu Du đã che đậy Thiên đạo gần Bất Chu Sơn, ngoại giới sẽ không phát hiện sự thay đổi của Bất Chu Sơn, càng đừng nói đến việc nhìn thấy chân thân Long tộc đang quấn quanh trên Bất Chu Sơn.

Cho nên đừng nhìn mọi người Long tộc đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng cũng không phát hiện Bất Chu Sơn có bất kỳ điều gì khác thường.

Một đám Chuẩn Thánh Long tộc nhìn Bất Chu Sơn hùng vĩ, trong lòng cũng dấy lên một tia nghi hoặc, không rõ vì sao Kim Sư lại dẫn mình đến dưới chân Bất Chu Sơn.

Lập tức một vị Chuẩn Thánh Long tộc lên tiếng hỏi: “Kim Sư tôn

giả, điện hạ triệu tập chúng ta đến Bất Chu Sơn này là cần chúng ta làm gì?" Kim Sư trước đó nhận được tin nhắn của Chu Du, yêu cầu Kim Sư triệu tập các Chuẩn Thánh Long tộc đến Bất Chu Sơn, nhưng cũng không rõ cần làm gì.

Lúc này nghe Chuẩn Thánh Long tộc hỏi, lập tức nói: "Lão gia nói chúng ta đến Bất Chu Sơn, cần làm gì lão gia hẳn sẽ có chỉ điểm!" Lời của Kim Sư vừa dứt, một luồng sức mạnh không thể chống cự, liền trực tiếp hút một đám người lên Bất Chu Sơn.

Mọi người cảm nhận được luồng khí tức này, nhưng cũng không chống cự.

Một mặt là luồng sức mạnh này không phải là thứ Chuẩn Thánh như họ có thể chống đỡ, mặt khác mọi người biết đây là khí tức của Chu Du, cho nên cũng không chút chống cự, mặc cho luồng khí lực này bao bọc mình.

Trong nháy mắt, một đám người đã xuất hiện trên sườn Bất Chu Sơn, lúc này mọi người mới nhìn rõ cảnh tượng trên Bất Chu Sơn.

Mọi người nhìn thấy chân thân của Chu Du quấn trên Bất Chu Sơn, cảm nhận được khí tức chân thân của Chu Du, một đám Chuẩn Thánh Long tộc cũng ngây người kinh ngạc.

Rốt cuộc trước đó mọi người Long tộc không biết tu vi của Chu Du, còn tưởng Chu Du chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng hiện nay cảm nhận khí tức chân thân của Chu Du, các Chuẩn Thánh Long tộc mới biết, điện hạ nhà mình đã thành tựu Thánh đạo.

Sự khác biệt giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên, mọi người vẫn có thể phân biệt được.

Mặc dù lúc này Chu Du không phát ra toàn bộ khí tức, nhưng các

Chuẩn Thánh Long tộc đều đã từng cảm nhận uy áp của Thánh nhân.

Hơn nữa long thân của Chu Du lúc này không phải là thứ cấp bậc Chuẩn Thánh có thể đạt được, cho nên lúc này mọi người cũng đều biết, Chu Du đã thành tựu Hỗn Nguyên, chỉ là trước đó mọi người không biết.

Lập tức một đám Chuẩn Thánh Long tộc lũ lượt quỳ lạy xuống đất, mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Mọi người đều biết chỗ dựa của Long tộc chính là Chu Du, hiện nay Chu Du đã thành đạo, vậy Long tộc sẽ không còn sợ bất kỳ ai.

"Tham kiến điện hạ!" "Chúc mừng điện hạ thành tựu Thánh đạo!" Chu Du đã cảm nhận được từ lúc nhóm người Kim Sư đến, cho nên trực tiếp hút mọi người vào Bất Chu Sơn.

Nhìn biểu hiện và cảnh giới của một đám Chuẩn Thánh Long tộc, trong mắt Chu Du cũng có vẻ vui mừng.

Phải biết rằng những Chuẩn Thánh Long tộc này đều do Chu Du đích thân bồi dưỡng, sau đó nguyên thần khẽ động, một đám Chuẩn Thánh Long tộc liền được nâng dậy.

Cảm nhận được pháp lực của Chu Du, các Chuẩn Thánh Long tộc càng thêm mắt sáng rực.

Sức mạnh của Thánh nhân không phải là chưa từng cảm nhận, nhưng điện hạ nhà mình nhẹ nhàng nâng mọi người dậy như vậy, thực sự khiến mọi người kinh ngạc.

Phải biết lúc mấy vị kia thành Thánh, uy áp truyền đến Bồng Lai cũng không khiến mọi người có cảm giác vô lực như vậy.

Chưa đợi mọi người suy nghĩ sâu, giọng nói của Chu Du đã truyền xuống: "Chuyện Nhân tộc đã xong, tiếp theo là chuẩn bị cho đại kiếp Vu Yêu!" Lời của Chu Du khiến một đám Chuẩn Thánh có chút nghi

hoặc, không hiểu đại chiến Vu Yêu có quan hệ gì với Long tộc, nhưng không ai dám xen vào, vì Chu Du vốn là chí tôn duy nhất của Long tộc Bồng Lai.

Huống hồ bây giờ mọi người đã biết Chu Du thành Thánh, cho nên mọi người cũng im lặng chờ đợi sự sắp xếp của Chu Du.

Trận quyết chiến Vu Yêu sắp bắt đầu, các Chuẩn Thánh Long tộc đều phải được dùng đến.

Chu Du cũng không thể đem toàn bộ kế hoạch của mình ra nói, chỉ có thể nói cho những Chuẩn Thánh Long tộc này sự sắp xếp của mình.

"Long tộc ta hiểu rõ tác hại của đại kiếp, không có ý xưng bá Hồng Hoang, nhưng cũng có thể thu hoạch công đức trong đại kiếp, cho nên trong đại kiếp phải bảo vệ thiên địa Hồng Hoang, lần này triệu tập các ngươi cũng là để các ngươi bảo vệ Bất Chu Sơn!" Nghe xong lời của Chu Du, một đám Chuẩn Thánh Long tộc mới hiểu ý của Chu Du, cũng đều trong lòng chấn động.

Phải biết trong Hồng Hoang công đức khó có được, một đám Chuẩn Thánh Long tộc tuy đều tu hành trong Bồng Lai, nhưng cũng biết lợi ích của công đức chi lực, đương nhiên là vui mừng đồng ý.

Huống hồ mọi người đều biết lời của Chu Du chưa bao giờ sai.

Long tộc có thể thoát khỏi nghiệp lực, chẳng phải là vì Chu Du thiết lập phường thị bên bờ Đông Hải, có nguồn công đức chi lực không ngừng.

Nhưng công đức của phường thị là nước chảy nhỏ giọt, tích tiểu thành đại, mọi người tuy có thu hoạch, nhưng vẫn tương đối ít.

Hiện tại nghe Chu Du nói có thể nhận được công đức chi lực, các Chuẩn Thánh Long tộc đương nhiên là vui mừng.

Nhìn biểu hiện của một đám Chuẩn Thánh Long tộc, Chu Du cũng có chút thổn thức.

Long tộc từng có thể nói là khốn khổ cùng cực.

Long Hán đại kiếp kết thúc, Long tộc tổn thất nghiêm trọng lại bị nghiệp lực triền thân, thực lực giảm mạnh, càng đừng nói đến có công đức chi lực.

Tuy hiện tại Long tộc đã tiêu trừ nghiệp lực, nhưng cảm giác lúc đó đều là khắc cốt ghi tâm, cho nên một đám Chuẩn Thánh Long tộc nghe đến công đức chi lực mới kích động như vậy.

"Long tộc ta tuy thực lực đại tiến, nhưng so với Vu Yêu vẫn có chênh lệch, cho nên lần này Long tộc chỉ bảo vệ khu vực gần Bất Chu Sơn, không tham gia vào đại kiếp, nếu có Vu Yêu lưỡng tộc hoặc người khác muốn phá hoại, các ngươi cũng không cần nể nang, cứ yên tâm ra tay, ta sẽ ở Bất Chu Sơn bảo vệ!" Một đám Chuẩn Thánh Long tộc nghe vậy, cũng lũ lượt gật đầu.

Chưa nói đến Chu Du đã cho chỉ thị, chỉ bằng việc Chu Du trấn giữ ở Bất Chu Sơn, dù là Thánh nhân đến, những Chuẩn Thánh Long tộc này cũng dám tuốt kiếm.

Rốt cuộc Chu Du đã thành đạo, chính là chỗ dựa lớn nhất của Long tộc.

Mọi người đều biết tính cách bênh con của Chu Du, lúc này mọi người tuân theo pháp chỉ của Chu Du, đương nhiên là không sợ hãi gì.

Lúc này, nghe Kim Sư lên tiếng hỏi: "Lão gia, chúng ta cứ ở trong Bất Chu Sơn là được sao?" Kim Sư cũng giống như một đám Chuẩn Thánh Long tộc, trong lòng cũng kích động vạn phần, chỉ sợ làm không đủ, cho nên cũng trực tiếp hỏi.

Chu Du cũng biết tâm ý của Kim Sư, lập tức một đạo tin tức

truyền vào nguyên thần của một đám người.

Sau đó mọi người cũng hiểu được sự sắp xếp của Chu Du, đó chính là trấn giữ trong Bất Chu Sơn, phòng ngừa Chuẩn Thánh phá hoại Bất Chu Sơn.

Nhận được chỉ thị của Chu Du, mọi người lại một lần nữa quỳ lạy xuống đất, lũ lượt hóa thành chân thân tứ tán, bắt đầu canh gác xung quanh Bất Chu Sơn.

Thấy các Chuẩn Thánh Long tộc đã phân tán trên Bất Chu Sơn, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một tia cười.

Nhưng lúc này Chu Du đã hóa thành long khu quấn quanh Bất Chu Sơn, nụ cười này có phần khiến người ta kinh dị, rốt cuộc lúc này long khu của Chu Du quá mức khổng lồ.

Đợi đến khi mọi người Long tộc tìm được vị trí của mình, nguyên thần chi lực của Chu Du tỏa ra, trực tiếp che đậy hoàn toàn khí tức của một đám Chuẩn Thánh Long tộc và Kim Sư.

Đây cũng là để phòng ngừa trận quyết chiến Vu Yêu còn chưa bắt đầu, mọi người đã bị bại lộ.

Chương 200

Phải biết rằng Kim Sư và những người khác tuy đã thu liễm khí tức, nhưng đối với Thánh nhân mà nói không có hiệu quả gì.

Mặc dù lúc này Thiên đạo của Bất Chu Sơn đã bị Chu Du che đậy, Thánh nhân không thể thôi toán, nhưng lỡ như nguyên thần Thánh nhân quét qua, Kim Sư và những người khác sẽ như ngọn đèn sáng trong đêm tối, cũng vô cùng nổi bật.

Hiện nay có Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du che đậy, dù mấy vị Thánh nhân kia đến cũng không phát hiện ra.

Đương nhiên đây là nói Kim Sư và những người khác không chủ động bại lộ.

Bên Bất Chu Sơn, Chu Du đã chuẩn bị xong, chỉ chờ trận quyết chiến Vu Yêu bắt đầu.

Mà lúc này trong lòng Chu Du cũng có mấy phần khác lạ.

Bởi vì nếu lần này vận mệnh của Bất Chu Sơn thay đổi, điều đó có nghĩa là toàn bộ sự phát triển của Hồng Hoang cũng sẽ thay đổi, một số ký ức kiếp trước của mình cũng sẽ mất đi tác dụng.

Rốt cuộc kiếp trước đại chiến Vu Yêu, cuối cùng Bất Chu Sơn trực tiếp gãy lìa, sau đó Hồng Hoang từ tiên thiên chuyển thành hậu thiên, Thánh nhân trở thành người chúa tể Hồng Hoang.

Lần này Chu Du bảo vệ Bất Chu Sơn, vậy những chuyện sau này như vá trời, Phong Thần, Tây Du có xảy ra hay không, Chu Du cũng không rõ.

Nhưng Chu Du hiểu rằng đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, đợi đến khi cuộc chiến Vu Yêu kết thúc, Hạo Thiên chưởng quản

Thiên đình, vậy chuyện Phong Thần vẫn sẽ xảy ra, Tây phương đại hưng cũng là đã định, chỉ là tiểu thế có thể thay đổi mà thôi.

Nghĩ đến đây trong lòng Chu Du cũng thở phào một hơi.

Tuy hiện tại tôi đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, vượt xa các vị Thánh nhân, nhưng đối mặt với đại thế Hồng Hoang vẫn thấy bất lực.

Nếu ký ức kiếp trước không còn tác dụng, dù mình không sợ bất kỳ tình huống nào, nhưng chung quy là mất đi mấy phần tiên cơ, thậm chí ý tưởng giúp sư phụ thoát ly Thiên đạo cũng sẽ gặp trắc trở.

"Mình có cái 'bàn tay vàng' này mà không dùng, chẳng phải là lãng phí sao?

Có thực lực vô địch thế này mà còn phải sống co đầu rụt cổ, tính toán ngược xuôi, chẳng phải khiến người ta chê cười à." Cho nên Chu Du không sợ tương lai biến đổi, chỉ nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nếu không phải thực lực hiện tại của mình không đủ để chống lại sức mạnh hợp lực của mấy vị Thánh nhân trong Hồng Hoang, thì cần gì phải nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp càn quét Hồng Hoang là được.

Đương nhiên Chu Du có suy nghĩ như vậy, nhưng cũng biết điều đó không thực tế.

Rốt cuộc mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia trong Hồng Hoang có thể sử dụng Thiên đạo chi lực, Chu Du tuy đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, đối đầu với bốn năm vị Thiên Đạo Thánh nhân không thành vấn đề, nhưng nếu mấy vị này đồng thời thúc đẩy Thiên đạo chi lực, vậy Chu Du cần phải toàn lực chống đỡ.

Không phải là không địch lại, mà là có chút khó duy trì.

Rốt cuộc Thiên đạo chi lực của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân

trong Hồng Hoang có thể bổ sung bất cứ lúc nào, mà Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du chung quy không địch lại Thiên đạo Hồng Hoang.

Đương nhiên nếu ở trong Hỗn Độn, dù mấy vị Thánh nhân cùng nhau cũng không phải là đối thủ của Chu Du, dù Tam Thanh đều có tiên thiên chí bảo.

Bởi vì mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này nói cho cùng vẫn là công đức thành Thánh, mà Chu Du lại là thực sự dựa vào chính mình đột phá Hỗn Nguyên, sự chênh lệch giữa hai bên vẫn là cực lớn.

Chu Du chuẩn bị xong, trong lòng cũng có một tia mong đợi, muốn xem xem đại kiếp Vu Yêu kiếp này là một cảnh tượng như thế nào.

Ngay lúc này, bên Yêu tộc ở Thiên đình cũng đã rèn xong Đồ Vu Kiếm, chỉ chờ kết hợp với tinh huyết của Nhân tộc.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện ở Thiên đình, mọi người Yêu tộc cũng đã tề tựu.

Chỉ thấy Bạch Trạch bước ra giữa điện, cúi người nói với Đế Tuấn và những người khác trên điện: "Khải bẩm bệ hạ, Đồ Vu Kiếm đã rèn xong, chỉ chờ dung hợp tinh huyết của Nhân tộc!" Nghe xong lời của Bạch Trạch, mọi người Yêu tộc trong điện cũng vô cùng hưng phấn.

Yêu tộc ai mà không biết Đồ Vu Kiếm là sát khí của Yêu tộc, có thần khí này, Yêu tộc cũng có thể tăng thêm mấy phần thắng.

Đế Tuấn trên điện đương nhiên biết rõ, nghe vậy trên mặt cũng lộ ra một tia cười.

Kể từ sau khi chín con Kim Ô vẫn lạc, Đế Tuấn đã lâu không lộ ra nụ cười.

Lúc này nghe Bạch Trạch nói vậy, trong lòng cũng có chút kích động: "Tốt, đợi đến khi đại chiến bắt đầu, cũng phải để đám Tổ Vu

này kiến thức một chút thần khí của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn lúc này đương nhiên không biết, Vu tộc đã biết tác dụng của tinh huyết Nhân tộc, còn đang nghĩ sẽ cho Vu tộc một 'kinh hỉ'.

Lời của Đế Tuấn vừa dứt, tay vung lên, tinh huyết Nhân tộc thu thập từ trước liền bay về phía Bạch Trạch dưới điện: "Bạch Trạch, mau chóng rót tinh huyết Nhân tộc vào Đồ Vu Kiếm!" Bạch Trạch nghe vậy, cũng không chút do dự, trực tiếp nhận lấy khối tinh huyết Nhân tộc lớn trên điện.

Đừng nhìn chỉ có một khối, nhưng bên trong cũng ẩn chứa không gian giới tử, đủ tinh huyết của mấy chục triệu Nhân tộc đương nhiên không đơn giản, nếu đặt vào đại địa Hồng Hoang e rằng sẽ lớn như một cái hồ lớn.

Bạch Trạch nhận lấy tinh huyết Nhân tộc, lại một lần nữa cúi người với Đế Tuấn và những người khác, rồi nói: "Bạch Trạch hiểu rồi!

Xin mời bệ hạ đến quan lễ!" Đế Tuấn gật đầu ra hiệu, sau đó trực tiếp dẫn mọi người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đi về phía nơi luyện khí.

Đến nơi luyện khí, mọi người liền thấy một đạo sát khí thẳng lên trời cao, một bóng kiếm dựng đứng trên điện luyện khí.

Phải biết trong Thiên đình có đại trận bảo vệ, mà đạo sát khí này có thể xuyên qua hạn chế của đại trận, có thể thấy sát khí ẩn chứa trong đó nồng đậm đến mức nào.

Thấy cảnh này, mọi người Yêu tộc cũng có chút kinh hãi.

Rốt cuộc Vu tộc đều dùng sát khí làm thủ đoạn tu hành, không ngờ Đồ Vu Kiếm nhà mình cũng có sát khí như vậy.

Nhưng chỉ trong chốc lát, mọi người Yêu tộc cũng đã nghĩ thông

suốt.

Rốt cuộc Đồ Vu Kiếm nhắm vào chính là Vu tộc, có dị tượng như vậy cũng thuộc về bình thường.

Bạch Trạch cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy Đồ Vu Kiếm ra, không ngừng rót tinh huyết Nhân tộc trong tay vào Đồ Vu Kiếm.

Đồ Vu Kiếm vốn sát khí ngoại lộ, sau khi dung nhập tinh huyết Nhân tộc, sát khí cũng dần dần bắt đầu nội liễm, toàn bộ thân kiếm biến thành màu huyết sắc, trông có vẻ có chút quỷ dị.

Mọi người đều là Chuẩn Thánh, sự thay đổi của Đồ Vu Kiếm mọi người cũng rõ ràng, biết rằng Đồ Vu Kiếm sau khi hấp thu tinh huyết Nhân tộc đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Đồ Vu Kiếm tuy chưa hiển lộ uy lực, nhưng khí tức vô tình tỏa ra khiến mọi người Yêu tộc hiểu rằng, sức mạnh ẩn chứa trong đó ngay cả Chuẩn Thánh cũng có chút không địch lại.

Rốt cuộc tinh huyết của mấy chục triệu Nhân tộc, cộng thêm hồn phách trong tinh huyết, có thể thấy Đồ Vu Kiếm thần dị đến mức nào.

Tuy hiện tại Đồ Vu Kiếm còn chưa dung hợp hoàn toàn tinh huyết Nhân tộc, đã không thua kém gì thượng phẩm tiên thiên linh bảo thông thường.

Phải biết Đồ Vu Kiếm không phải do tiên thiên mà thành, mà là vật hậu thiên tạo ra.

Nếu Đồ Vu Kiếm có thể dung hợp hoàn toàn tinh huyết Nhân tộc, sẽ vượt xa thượng phẩm tiên thiên linh bảo bình thường, cộng thêm hiệu quả độc đáo, đối với Vu tộc hiệu quả không thua kém gì đỉnh tiêm tiên thiên linh bảo.

Đương nhiên so với tiên thiên chí bảo vẫn còn chênh lệch cực lớn, tiên thiên chí bảo là tồn tại vô địch.

Cùng với việc tinh huyết Nhân tộc trong tay Bạch Trạch tiêu hao hết, Đồ Vu Kiếm cũng trở nên vô cùng linh dị.

Thỉnh thoảng một đạo kiếm quang tỏa ra, cũng khiến Đế Tuấn và những người khác kinh hãi.

Không lâu sau, đợi Đồ Vu Kiếm hấp thu hoàn toàn tất cả tinh huyết Nhân tộc, thần quang nội liễm, không còn chút khí tức nào tiết ra ngoài.

Đồ Vu Kiếm dường như cảm nhận được sứ mệnh của mình, sau khi hấp thu viên mãn tinh huyết Nhân tộc, trực tiếp bay vào tay Đế Tuấn.

Chương 201

Đế Tuấn nhìn Đồ Vu Kiếm thông linh như vậy, đối với trận quyết chiến Vu Yêu lần này cũng tràn đầy tự tin.

Các thành viên Yêu tộc khác thấy cảnh này cũng lũ lượt lên tiếng: "Chúc mừng bệ hạ có được thần khí này!" "Yêu tộc ta chiến vô bất thắng, xưng bá Hồng Hoang!" Đế Tuấn thu lại Đồ Vu Kiếm trong tay, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, nói với một đám cao tầng Yêu tộc: "Đồ Vu Kiếm đã thành, ta xem Vu tộc còn có sức kháng cự gì!" Một đám cao tầng Yêu tộc cũng vui mừng ra mặt.

Chỉ nghe Đế Tuấn nói tiếp: "Trận quyết chiến giữa Yêu tộc ta và Vu tộc sắp bắt đầu, các vị cũng nên đồng tâm hiệp lực, đợi đến khi Yêu tộc ta thống nhất Hồng Hoang, cảnh giới Thánh nhân cũng không phải là hư vọng!" Là người đứng đầu Yêu tộc, kỹ năng diễn thuyết cũng khá ra trò, trước khi khai chiến liền vẽ ra một cái 'bánh' thật to cho đám thuộc hạ.

Bất kể có ăn được hay không, cứ nói cái bánh này có to không là được.

Một đám cao tầng Yêu tộc nghe vậy cũng đều mặt đỏ tai hồng, mọi người Yêu tộc chỉ trở nên kích động vạn phần.

Mọi người nghĩ đến sau này Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, ngưng tụ khí vận của cả thiên địa Hồng Hoang, tu vi của mình sẽ có thể đột phá mạnh mẽ, trong lòng vô cùng mong đợi.

Phải biết khí vận giống như công đức, không ai chê nhiều.

Phải biết khí vận càng nhiều, lợi ích càng lớn.

Chưa nói đến tu vi có thể tiến vào Thánh cảnh, chỉ cần cơ duyên

cũng có thể gặp ở khắp nơi, mọi người tự nhiên là tràn đầy khao khát.

Đế Tuấn nhìn biểu hiện của một đám Yêu tộc, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Nếu khí vận Yêu tộc ngưng tụ lại, dù là Thánh nhân đối diện mình cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

Rốt cuộc khí vận tại thân, Thánh nhân cũng không thể cưỡng ép tiêu diệt mình.

Mặc dù Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, nhưng một khi Yêu tộc thống trị Hồng Hoang, mình với tư cách là chủ của Yêu tộc, địa vị không thua kém Thánh nhân.

Nếu mình vẫn lạc, dưới sự phản phệ của khí vận Yêu tộc, dù là Thánh nhân cũng không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đế Tuấn nhếch lên, hiển nhiên là tràn đầy kỳ vọng vào tương lai.

Sau đó, một đám người tự mình trở về, chuẩn bị cho cuộc chiến Vu Yêu.

Hồng Hoang không tính năm tháng, đối với đại năng mà nói, mấy năm thời gian cũng chỉ trong nháy mắt.

Thời gian vạn năm mà Đạo Tổ nói đã đến, cả Hồng Hoang cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Vô số đại năng tỉnh lại từ trong khổ tu, lũ lượt hướng ánh mắt về phía Bất Chu Sơn, vì nơi Bất Chu Sơn tọa lạc cũng là nơi quyết chiến của Vu Yêu.

Một số tu sĩ thực lực không đủ lũ lượt đóng cửa, phòng ngừa bị cuốn vào đại kiếp, kết cục là thân tử đạo tiêu.

Rốt cuộc lúc này Vu Yêu lưỡng tộc là bá chủ trong Hồng Hoang,

dựa vào đại trận trấn tộc, dù là Thánh nhân cũng có chút kiêng dè, những thế lực nhỏ này tự nhiên không dám dễ dàng tham gia.

Đương nhiên cũng có không ít đại năng đích thân đến Bất Chu Sơn, muốn xem trận chiến tại chỗ, cũng không sợ Vu Yêu sẽ giải quyết những người này trước.

Ngay lập tức, Vu Yêu lưỡng tộc cũng tự mình xuất phát, tiến về Bất Chu Sơn.

Hiện tại Bất Chu Sơn cũng là phong thanh hạc lệ, các tiểu tộc sinh sống gần Bất Chu Sơn lũ lượt đào thoát, sợ gặp tai họa.

Bên Chu Du đương nhiên đã chuẩn bị xong, trước khi Vu Yêu lưỡng tộc đến đã che đậy Thiên đạo gần Bất Chu Sơn.

Lúc này Hồng Hoang cũng là lúc đại kiếp đang thịnh, dù mấy vị Thánh nhân kia e rằng cũng sẽ không nghi ngờ nhiều.

Rốt cuộc dưới đại kiếp, Thiên đạo mơ hồ, Thánh nhân cũng khó mà thôi toán.

Không chỉ vậy, Chu Du cũng rót Hỗn Nguyên chi lực của mình vào đại đạo chân ý do Bàn Cổ để lại trong Bất Chu Sơn, khiến uy áp của Bất Chu Sơn càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng Chu Du không phát huy uy áp tối đa của Bất Chu Sơn, rốt cuộc hiện tại mọi người còn chưa có ý đồ với Bất Chu Sơn.

Chu Du nhìn kiếp khí thiên địa ngày càng nồng đậm, cũng có chút căng thẳng.

Kế hoạch của mình thành hay bại, tất cả đều trông vào lần này.

Ngay lúc Chu Du chuẩn bị xong, Vu Yêu lưỡng tộc cũng đã đến dưới chân Bất Chu Sơn.

Chu Du định mắt nhìn lại, dưới chân Bất Chu Sơn dày đặc đều là

bóng dáng của Vu tộc, hẳn là có mấy chục tỷ người Vu tộc.

Mà trên không trung cảnh tượng che trời lấp đất chính là đại quân Yêu tộc, e rằng cũng có đến trăm tỷ.

Hai tộc trông có vẻ chênh lệch về số lượng, nhưng phải biết rằng nhục thân của Vu tộc là vô địch.

Yêu tộc tuy đông, nhưng nói cho cùng đều là yêu binh cấp thấp, cho nên hai tộc lúc này cũng là ngang tài ngang sức.

Hai tộc không nói nhiều, ngay khoảnh khắc đến dưới chân Bất Chu Sơn, liền trực tiếp đối đầu nhau.

Đế Tuấn vung tay, đại quân Yêu tộc cũng lao xuống chỗ Vu tộc.

Đế Giang cũng không chịu thua kém, hét lớn một tiếng, chiến sĩ Vu tộc cũng lao lên không trung, đại quân Vu Yêu hàng trăm tỷ đã chiến đấu với nhau.

Sau khi hai tộc khai chiến, thiên địa ở Bất Chu Sơn này dường như mưa xuống một trận mưa máu.

Vô số tu sĩ vẫn lạc, cành gãy xương tan rơi xuống đại địa, máu tươi trực tiếp hội tụ thành sông lớn.

Thấy cảnh này, trong lòng tất cả mọi người đều dấy lên một suy nghĩ: "Trận quyết chiến Vu Yêu bắt đầu!" Mặc dù trận quyết chiến đã bắt đầu, nhưng đều là tu sĩ cấp thấp đang chiến đấu.

Cao tầng Vu Yêu lưỡng tộc đều chưa ra tay, mà là im lặng đối đầu nhau.

Lúc này, nghe Đế Tuấn lên tiếng nói với Đế Giang và một đám Tổ Vu: "Vu tộc không tôn thiên địa, sao có thể hưởng thụ đại địa Hồng Hoang vô biên này, Yêu tộc ta thuận ứng thiên địa, hợp lẽ thống nhất Hồng Hoang, Vu tộc hôm nay tất sẽ thất bại!" Lời của Đế Tuấn khiến

sĩ khí Yêu tộc đại chấn.

Rốt cuộc trong các cuộc đối chiến trước đó, Yêu tộc không chiếm được ưu thế nào, mỗi lần đều thất bại.

Nhưng Yêu tộc phát triển nhanh chóng, tự nhiên không coi trọng Vu tộc.

Hơn nữa hiện tại Hậu Thổ thành Thánh, Vu tộc không còn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, Yêu tộc tăng thêm không ít phần thắng, Đế Tuấn đương nhiên phải nhân cơ hội này tiêu diệt Vu tộc.

Giọng của Đế Tuấn truyền xuống, khiến một đám Tổ Vu tức giận nhìn chằm chằm, nhưng Đế Giang không có chút khác thường nào.

Bởi vì từ lời của Đế Tuấn, Đế Giang cũng hiểu rằng, Yêu tộc không hề biết chuyện Hình Thiên thành tựu Tổ Vu.

Mà sự tồn tại của Đồ Vu Kiếm, Vu tộc đã biết, Đế Giang cũng có chút mừng thầm.

Hai bên đều cho rằng mình có lá bài tẩy không nhỏ, tự nhiên là âm thầm đắc ý, lại không biết thiên đạo luân hồi, ưu thế của cả hai cũng vừa vặn triệt tiêu nhau.

Theo lý mà nói, Đồ Vu Kiếm dù là một cực phẩm tiên thiên linh bảo, cũng không bằng Hình Thiên trở thành Tổ Vu.

Nhưng Hình Thiên rốt cuộc là hậu thiên thành tựu vị trí Tổ Vu, so với Hậu Thổ do tiên thiên hóa thành vẫn có chênh lệch cực lớn.

Chương 202

Thêm vào đó, Yêu tộc phát triển nhanh chóng, hai tộc mới coi như hòa nhau.

Đợi tiếng của Đế Tuấn dứt, Đế Giang nói với cao tầng Yêu tộc trên trời: "Thiên địa Hồng Hoang là do Phụ thần hóa thành, Vu tộc ta cũng do Phụ thần sinh ra, Hồng Hoang nên là của Vu tộc ta.

Ngay cả Thánh nhân cũng không dám nói như vậy, ngươi tiểu tiểu Yêu tộc lại dám tự cao tự đại, thật là cuồng vọng!" Lời của Đế Giang cũng khiến mọi người Yêu tộc khí huyết sôi trào, mấy vị Chuẩn Thánh Yêu tộc suýt nữa không khống chế được mình muốn lao xuống.

Mà các chiến sĩ Vu tộc đang chiến đấu với đại quân Yêu tộc cũng lũ lượt hưởng ứng, khiến Chu Du một phen khó chịu.

"Đánh thì đánh đi, lắm lời làm gì." Chu Du cũng không biết Vu Yêu lưỡng tộc đang làm gì, cao thủ đều chưa động, chỉ để thuộc hạ tranh đấu.

Nhưng Chu Du suy nghĩ kỹ lại cũng hiểu được suy nghĩ của hai tộc.

Bởi vì lá bài tẩy của hai tộc Vu Yêu, Chu Du đều đã biết rõ, nhưng hai bên tuy có một chút hiểu biết về nhau, nhưng cũng không quá rõ ràng, cho nên sẽ không bộc lộ ngay từ đầu.

Hơn nữa, hai tộc cũng sợ có Thánh nhân ra tay, phá hoại kế hoạch của mình, vì vậy mới chưa ra tay.

Rốt cuộc Thánh nhân là vũ khí chiến lược quyết định, lỡ như hai tộc đánh nhau, Thánh nhân ra tay, vậy Vu Yêu lưỡng tộc thật không biết phải làm sao.

Xem ra vẫn phải chờ đến cuối cùng mình ra tay dọn dẹp, Chu Du cũng thở dài một hơi.

Ngay lúc này, Chu Du cũng cảm nhận được khí tức của mấy vị Thánh nhân.

Dù mấy vị Thánh nhân kia không hiện thân, nhưng cảnh giới của Chu Du vượt xa mấy người, tự nhiên có thể cảm nhận được.

Nhưng điều khiến Chu Du tò mò là, mấy vị Thánh nhân này đều là chân thân giáng lâm, chẳng lẽ không sợ Vu Yêu lưỡng tộc điều động đại trận tấn công sao!

Đương nhiên Chu Du cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Rốt cuộc Vu Yêu lưỡng tộc mới là nhân vật chính, Thánh nhân tuy biết rõ kết cục của Vu Yêu là lưỡng bại câu thương, nhưng Tam Thanh và hai người Tây phương tự nhiên không muốn thấy Vu Yêu cuối cùng còn dư lực, có thực lực uy hiếp đến Thánh nhân.

Mà Hậu Thổ và Nữ Oa thì tự có tính toán, một người muốn bảo vệ Phục Hy, một người muốn để lại hạt giống cho Vu tộc.

Mấy vị Thánh nhân này cũng thu liễm khí tức, chờ đợi kết cục cuối cùng.

Vu Yêu lưỡng tộc không có năng lực như Chu Du, tự nhiên không thể cảm nhận được.

Thấy cảnh này, Chu Du cũng phân ra một tia tâm thần quan sát cục thế hai tộc, còn lại chuyên tâm chú thị vào động tác của mấy vị Thánh nhân này.

Vu Yêu lưỡng tộc không phát hiện khí tức Thánh nhân, nhưng cũng biết rõ ánh mắt Hồng Hoang đều đang chú thị vào đây.

Nhưng chỉ cần Thánh nhân không tham gia, đối với Vu Yêu không

có ảnh hưởng gì.

Đế Tuấn và Đế Giang xa xa đối đầu, nếu không có Thánh nhân ra tay, vậy trận đại chiến thực sự cũng chính thức bắt đầu.

Lúc nãy tuy Vu Yêu lưỡng tộc đã chiến đấu với nhau, nhưng các cao thủ quyết định thắng bại của hai tộc đều chưa ra tay, cho nên đừng nhìn thương vong không ít, nhưng Vu Yêu lưỡng tộc đều chưa tổn thương đến nguyên khí.

Hiện tại không còn kiêng dè, đợi Đế Tuấn và Đế Giang hạ lệnh, cao tầng Vu Yêu lưỡng tộc tự nhiên cũng đối đầu nhau.

Chỉ nghe Đế Tuấn hét lớn một tiếng: "Trận này Yêu tộc tất thắng!" Một đám cao tầng Yêu tộc cũng lũ lượt lấy ra linh bảo của mình hưởng ứng.

Phía dưới Vu tộc, Đế Giang cũng đáp lại Đế Tuấn và những người khác: "Thủ hạ kiến chân chương, trên hư không một trận!" Đế Giang nói xong, dẫn theo một đám Tổ Vu trực tiếp bay lên hư không, tranh đấu với mọi người Yêu tộc.

Binh đối binh, tướng đối tướng, dưới chân Bất Chu Sơn và trên không trung đều là tiểu bối Vu Yêu tranh đấu, còn đại chiến thì xảy ra ở tầng hư không cao hơn.

Bởi vì Vu Yêu lưỡng tộc đều rất rõ ràng, trận tranh đấu giữa các Chuẩn Thánh đối với Hồng Hoang phá hoại cực lớn.

Nếu mọi người đánh nhau ở Bất Chu Sơn, dù thắng, e rằng cũng sẽ phải gánh trên lưng nghiệp lực vô biên như Long tộc.

Phải biết thời Long Hán đại kiếp, ba tộc đại chiến ở Bất Chu Sơn, tuy tầng cao nhất đều là tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng đối với Hồng Hoang mới sinh không lâu cũng là một tai nạn cực lớn.

Dù hiện tại Hồng Hoang đã phát triển lâu, Đại La Kim Tiên đã

không thể gây ra tổn hại lớn cho thiên địa Hồng Hoang, nhưng Vu Yêu lưỡng tộc có bài học xương máu, tự nhiên không dám xem nhẹ.

Rốt cuộc cảnh giới Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh vẫn có chênh lệch cực lớn.

Cùng với sự lớn mạnh của Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên đã không thể cưỡng ép phá vỡ hư không, nhưng Chuẩn Thánh lại có thể trực tiếp đánh vỡ hư không, một kích tùy tay đại địa sẽ trở nên tan hoang.

Cao tầng hai tộc chỉ có thể lựa chọn đến hư không, tiến hành đối chiến.

Cùng với việc cao thủ Vu Yêu lưỡng tộc đều đến hư không, hai bên cũng đã tìm được đối thủ của mình.

Bên này Đế Tuấn và Đế Giang đối đầu nhau, Thái Nhất cũng tìm được mấy danh Tổ Vu.

Trận này là trận chiến sinh tử của Vu Yêu lưỡng tộc, mọi người tự nhiên sẽ không giữ lại.

Dưới sự tấn công của Chuẩn Thánh hai bên, cả vùng hư không trực tiếp vỡ nát.

Linh khí thiên địa bên ngoài điên cuồng ùa vào, muốn khôi phục hư không, nhưng chưa đợi tiên thiên linh khí phát huy tác dụng, mấy đạo Chuẩn Thánh chi lực, lại nghiền nát những mảnh vỡ hư không.

Linh khí càng hung mãnh hơn cũng hội tụ về nơi này, trở thành triều linh khí.

Tất cả đại năng đang chú thị vào cuộc chiến Vu Yêu đều run sợ kinh hãi.

Rốt cuộc thực lực mà Vu Yêu lưỡng tộc bộc lộ ra lúc này đủ để

nghiền ép Hồng Hoang.

Nhưng đây chỉ là thực lực bề mặt của Vu Yêu lưỡng tộc, mọi người cũng đều biết rõ lá bài tẩy của Vu Yêu lưỡng tộc còn chưa bộc lộ, như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc và Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc, đó mới là sát chiêu thực sự.

Mấy vị Thánh nhân ẩn trong hư không nhìn cảnh tượng như vậy, biểu cảm cũng đều khác nhau.

Tam Thanh nhìn các Chuẩn Thánh của Vu Yêu lưỡng tộc, cũng có chút khác lạ.

Mặc dù dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ, nhưng mấy chục vị Chuẩn Thánh của Vu Yêu này cũng thực sự mạnh mẽ vô cùng.

Đương nhiên khiến Tam Thanh có chút bất lực, hơn nữa hiện tại Tam Thanh đã phân gia, tự nhiên không bằng lúc Tam Thanh hợp lực.

Nếu Vu Yêu không xảy ra đại chiến, e rằng bất kỳ một ai trong Tam Thanh cũng không phải là đối thủ của Vu Yêu, rốt cuộc Vu Yêu đều có thực lực uy hiếp Thánh nhân.

Hai người Tây phương thì vô cùng đỏ mắt, chỉ nghe Tiếp Dẫn truyền âm cho Chuẩn Đề: "Sư đệ, Tây phương ta khi nào mới có được nội tình như phương Đông này, Tây phương giáo ta ngay cả Chuẩn Thánh cũng không có mấy người, tuy hai người ta đã thành đạo nhưng vẫn thiếu không ít đệ tử a!" Chuẩn Đề nghe xong lời của Tiếp Dẫn, cũng một mặt khát vọng: "Sư huynh, Tây phương ta nghèo nàn, cũng là bất đắc dĩ a.

Nhưng phương Đông này nội tình sâu dày, trận này cũng sẽ tiêu hao không ít, cộng thêm mưu hoạch của hai người ta, tin rằng sau khi Vu Yêu lưỡng tộc lưỡng bại câu thương, Tây phương ta sẽ có cơ hội, đến lúc đó hai người ta có thể chiêu mộ thiên tài vào cửa Tây phương

ta!" Tiếp Dẫn gật đầu, trực tiếp đáp: "Sư đệ nói rất đúng, Tây phương ta tuy không có nội tình như vậy, nhưng cũng không có liên miên đại chiến, hai người ta đã thành Thánh, vậy sau này hưng thịnh cũng là tất nhiên!" Hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, xem ra hai người còn có nhiều mưu hoạch hơn.

Mà Nữ Oa và Hậu Thổ thì có chút căng thẳng, nhìn chiến trường của Vu Yêu lưỡng tộc trong hư không.

Rốt cuộc hai người đều có nỗi lo trong lòng, khó tránh khỏi có chút bất an.

Trên Bất Chu Sơn, Chu Du lại một mặt nghiêm túc, nhưng Chu Du chú thị không phải là chiến trường của Vu Yêu lưỡng tộc, mà là thẩm thị vào mấy vị Thánh nhân này.

Chương 203

Kiếp nạn Vu Yêu là lượng kiếp của Thiên đạo, cũng là nhân quả tuần hoàn, Chu Du không lo lắng về Vu Yêu lưỡng tộc, mà là lo lắng về Thánh nhân.

Mặc dù Chu Du lúc này đã bố trí thiên la địa võng ở Bất Chu Sơn, Vu Yêu lưỡng tộc dù thúc đẩy đại trận, cũng có thể trực tiếp đỡ được.

Nhưng Chu Du lo lắng là mấy vị Thánh nhân này sẽ thuận thế trực tiếp đẩy đổ Bất Chu Sơn.

Phải biết Chu Du có ký ức kiếp trước, hiểu rõ việc làm của Thánh nhân.

Cuối cùng của trận quyết chiến, Vu Yêu muốn tái tạo Hồng Hoang, nhưng cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng lớn cho Bất Chu Sơn.

Bởi vì dù không có Chu Du bảo vệ, Vu Yêu lưỡng tộc thúc đẩy đại trận tấn công Bất Chu Sơn, mà Bất Chu Sơn có đại đạo chân ý do Bàn Cổ để lại, cũng sẽ không trực tiếp gãy lìa.

Kiếp trước Bất Chu Sơn trực tiếp đổ xuống, nhất định là có Thánh nhân ra tay, nếu không sau này cũng sẽ không để đệ tử dưới trướng Thánh nhân gánh trên lưng nhân quả lớn như vậy, lũ lượt lưu danh trên Phong Thần Bảng.

Tuy Phong Thần là đã định, nhưng người trên Phong Thần Bảng không nhất định là đệ tử dưới trướng Thánh nhân.

Mà chính vì Thánh nhân ngầm phá hoại, Bất Chu thiên trụ trực tiếp đổ xuống, Hồng Hoang chịu tổn thương cực lớn, nghiệp lực lớn như vậy cũng cần có người hoàn trả.

Dù là Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, nhưng nhân quả lớn như vậy, vẫn cần đệ tử dưới trướng Thánh nhân gánh chịu.

Chu Du đối với đệ tử dưới trướng Thánh nhân không có chút thương hại nào, rốt cuộc đều là do mấy vị Thánh nhân tạo nghiệt.

Nhưng Chu Du cũng sẽ không để cảnh này xảy ra, vì Bất Chu Sơn đổ xuống, mưu hoạch của mình sẽ thất bại.

Do đó Chu Du cũng toàn thần nhìn chằm chằm vào mấy vị Thánh nhân này, đối với cuộc chiến Vu Yêu ngược lại không có hứng thú gì.

Rốt cuộc không ai rõ ràng kết cục hơn mình, tuy không rõ kiếp này sẽ xảy ra biến hóa gì, nhưng Chu Du cũng để lại một tia tâm thần quan sát.

Trong chiến trường hư không, thế trận của Vu Yêu lưỡng tộc giằng co, bản thân thực lực hai tộc đã tương đương, hiện tại cũng chưa dùng đến lá bài tẩy gì, tự nhiên không phân được thắng bại.

Bên này Đế Tuấn vừa đỡ được một kích của Đế Giang, cũng không có tâm tư tra xét cục thế trên sân.

Phải biết Đế Giang là Thời gian Tổ Vu, giống như Đế Tuấn đều là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đế Tuấn tự nhiên không dám xem nhẹ, cho nên không dám phân ra một tia tâm thần, chỉ sợ bị Đế Giang tìm được cơ hội trọng thương mình.

Ngược lại Thái Nhất lại thong dong hơn, mặc dù dựa vào tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung đối kháng mấy vị Tổ Vu có chút miễn cưỡng, nhưng cũng không có nhiều nguy hiểm.

Sau khi thấy cảnh ngộ của Đế Tuấn, trong lòng cũng có mấy phần lo lắng.

Sau đó trực tiếp rót Chuẩn Thánh chi lực vào Hỗn Độn Chung, rồi

ném về phía mấy vị Tổ Vu trước mặt.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung mang theo sức mạnh vô thượng ném xuống, mà mấy vị Tổ Vu cũng kinh hãi, cũng lũ lượt ném ra pháp bảo, chắn trước người.

"Đang, đang, đang!" Pháp bảo của mấy danh Tổ Vu va chạm với Hỗn Độn Chung, cũng đánh lui mấy vị Tổ Vu mấy dặm.

Mặc dù pháp bảo của mấy vị Tổ Vu không bằng Hỗn Độn Chung, nhưng hợp lực lại cũng đỡ được Hỗn Độn Chung, chỉ là khí tức trở nên có chút không ổn định.

Thái Nhất nhìn cảnh này cũng có chút bất lực, rốt cuộc mình cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng mấy vị Tổ Vu trước mặt cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách đỉnh phong cũng chỉ một bước.

Cho nên một kích toàn lực của mình cũng không gây ra tổn thương lớn cho mấy vị Tổ Vu.

Nhưng tuy không thành công, cũng cho mình một lát thời gian thở dốc.

Lúc này, chỉ thấy tay Thái Nhất hướng lên, một thanh trường kiếm màu huyết sắc liền xuất hiện trong tay Thái Nhất.

Khoảnh khắc thanh trường kiếm màu máu xuất hiện, đám người Vu tộc cũng cảm thấy một tia kinh hãi.

Không sai, thanh trường kiếm màu máu trong tay Thái Nhất chính là Đồ Vu Kiếm, mà Đồ Vu Kiếm dường như cũng có thể cảm ứng được sự tồn tại của Vu tộc xung quanh, thân kiếm khẽ động, phát ra từng trận âm thanh kiếm ngân, lưỡi kiếm cũng tỏa ra từng tia kiếm mang.

Thái Nhất không hề thôi động, chỉ vừa rút thanh kiếm này ra, hư không xung quanh đã xuất hiện một tia chấn động, có thể thấy được uy năng của món sát lục thần khí này.

Về phần tại sao Đồ Vu Kiếm lại ở trong tay Thái Nhất, thì phải nói đến trí tuệ của Đế Tuấn.

Mặc dù Yêu tộc đã luyện chế thành công Đồ Vu Kiếm, nhưng Đế Tuấn cảm thấy thực lực của mình không bằng Thái Nhất, dù có thôi động Đồ Vu Kiếm, e rằng cũng không phát huy được bao nhiêu hiệu quả, nên trước khi hạ giới đã giao thanh kiếm này cho Thái Nhất.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất lúc này đều đã là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng trên người Thái Nhất còn có Tiên Thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, được xem là tồn tại vô địch dưới Thánh nhân, trong Yêu tộc càng không ai có thể địch lại, giao Đồ Vu Kiếm cho Thái Nhất là lựa chọn thích hợp nhất.

Trở lại hiện tại, khi Thái Nhất nhìn thấy tình cảnh của Đế Tuấn, liền trực tiếp thôi động Hỗn Độn Chung tạm thời đẩy lùi mấy vị Tổ Vu trước mặt, sau đó không thể chờ đợi mà rút Đồ Vu Kiếm ra.

Nhưng Thái Nhất rút món sát khí này ra, lại không tấn công mấy vị Tổ Vu trước mặt, mà truyền lực lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong vào trong Đồ Vu Kiếm.

Được lực lượng Chuẩn Thánh gia trì, Đồ Vu Kiếm thần quang đại thịnh, cũng trực tiếp bắn về phía Đế Giang.

Không sai, Thái Nhất chính là muốn đánh lén Tổ Vu Đế Giang.

Vốn dĩ tu vi của Đế Tuấn và Đế Giang không chênh lệch bao nhiêu, cho dù Đế Tuấn có nhiều linh bảo hơn, nhưng Đế Giang dựa vào chân thân Vu tộc và đại đạo tu hành của mình cũng không hề sợ hãi.

Dù cho Đế Tuấn cầm Đồ Vu Kiếm, e rằng cũng không có thực lực áp đảo, nhưng Thái Nhất đột nhiên đánh lén thì lại khác.

Cuộc chiến giữa Đế Tuấn và Đế Giang vốn đã giằng co, hai người đều dồn toàn bộ tâm thần vào đối phương, cảm ứng với ngoại giới tự nhiên không bằng lúc trước, lúc này Thái Nhất bất ngờ đánh lén, e rằng sẽ khiến Đế Giang luống cuống tay chân.

Ngay khoảnh khắc Đồ Vu Kiếm rời khỏi tay Thái Nhất, mấy vị Tổ Vu trước mặt hắn cũng cảm thấy không ổn, lập tức hét lớn về phía Đế Giang: "Huynh trưởng cẩn thận!" Nhưng Đế Giang lại không kịp phản ứng, chỉ miễn cưỡng nhìn thấy một vệt máu bắn thẳng về phía mình, mà Đế Tuấn trước mặt cũng gia tăng thế công, Đế Giang cũng có chút hoảng loạn.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Đồ Vu Kiếm bay thẳng đến trước mặt Đế Giang, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể Tổ Vu của y, sau đó lại hiện ra từ sau lưng.

Nhục thân mà Vu tộc vẫn luôn tự hào lúc này lại không còn nhiều tác dụng, thực sự là vì thanh kiếm này chuyên khắc chế Vu tộc.

Chịu một kích của Đồ Vu Kiếm, sắc mặt Đế Giang cũng thoáng chốc trắng bệch, máu tươi trào ra từ khóe miệng, tâm thần cũng chấn động, xem ra một kích này của Đồ Vu Kiếm gây thương tổn thật không nhỏ.

Mà Đế Giang trúng một kiếm này, cũng nhanh chóng lùi lại, trong lòng cũng có mấy phần may mắn, bởi vì khoảnh khắc Đồ Vu Kiếm chạm vào người, Đế Giang cũng cảm nhận được sự khác thường, nên phúc chí tâm linh mà nghiêng người qua một bên.

Nếu không, một kiếm này e là đã đâm thẳng vào trái tim Tổ Vu.

Phải biết rằng Tổ Vu không tu Nguyên thần, cho nên trái tim Tổ

Vu lại càng hiển lộ đặc biệt quan trọng.

Nếu trái tim Tổ Vu bị phá, dù không khiến Đế Giang vẫn lạc, nhưng cũng khó thoát khỏi trọng thương, mà bây giờ mình tuy bị Đồ Vu Kiếm đâm xuyên, nhưng lại không tạo thành tổn thương quá lớn.

Đế Giang trong lòng cũng vô cùng may mắn, thở phào một hơi dài.

Một đám Tổ Vu thấy Đồ Vu Kiếm đánh trúng Đế Giang, cũng vô cùng lo lắng.

Dù sao Đế Giang cũng là lão đại của các Tổ Vu, nếu Đế Giang xảy ra chuyện gì, thì Vu tộc sẽ nguyên khí đại tổn.

Đế Giang cũng hiểu rõ suy nghĩ của các Tổ Vu, vội vàng nói với chiến trường bên dưới: "Ta không sao!" Người của Vu tộc nghe thấy giọng của Đế Giang, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó ngọn lửa giận trong lòng lại càng bùng cháy dữ dội.

Chương 204

Tuy nói hai tộc là kẻ địch sinh tử, nhưng việc Thái Nhất ra tay đánh lén lúc này thực sự khiến các Tổ Vu căm hận.

Đế Giang bên này lau đi vết máu tươi trào ra từ khóe miệng, toàn thân khí huyết dâng trào, vết thương trước ngực cũng dần dần lành lại.

Nhìn thấy cảnh này, Đế Tuấn cũng thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Dù sao mình giao Đồ Vu Kiếm cho Thái Nhất, chính là muốn giáng một đòn đau vào Vu tộc, để Vu tộc vẫn lạc một vị Tổ Vu.

Nhưng bây giờ Đế Tuấn cũng biết việc không thể thành, liền thu Đồ Vu Kiếm vào tay, nhìn Đế Giang trước mặt nói: "Không ngờ ngươi lại may mắn đến vậy, lại có thể tránh được một kiếm này!" Đế Giang nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn, cảm nhận được sát khí còn sót lại trong nhục thân, vẻ mặt chế giễu nói với Đế Tuấn: "Chắc hẳn đây chính là sát khí mà Yêu tộc các ngươi tàn sát Nhân tộc để luyện thành!" Đế Tuấn cũng không phủ nhận, khẽ gật đầu.

"Nếu không phải tinh huyết Nhân tộc không đủ, một kiếm này e rằng sẽ không để ngươi dễ chịu như vậy!" Đồ Vu Kiếm tuy đã dung hợp đủ nhiều tinh huyết Nhân tộc, sánh ngang với cấp bậc cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nhưng đối với Đế Tuấn mà nói lại không có tác dụng lớn như trong tưởng tượng.

Dù có thể phá vỡ được nhục thân của Đế Giang đã là hiển lộ uy lực, nhưng Đế Tuấn vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Mà Đế Giang nghe xong lời của Đế Tuấn cũng biến sắc, mặt mày nghiêm túc.

Lời của Đế Tuấn quả thực không sai, tuy vết thương của mình đã lành, nhưng kiếm khí trong nhục thân vẫn đang điên cuồng tàn phá.

Mặc dù những kiếm khí này đối với Đế Giang mà nói, giải quyết chúng không phải vấn đề gì lớn, nhưng y cũng đã thấy được sự lợi hại của Đồ Vu Kiếm.

Cũng là vì tinh huyết Nhân tộc lẫn trong kiếm khí quả thực gây ra phá hoại không nhỏ đối với Vu tộc.

Đế Giang sở dĩ lùi lại cũng là để giải quyết kiếm khí trong nhục thân, nếu không trong lúc giao đấu với Đế Tuấn, đạo kiếm khí này tàn phá, đến lúc đó mình có muốn chạy cũng không xong.

Sau đó, khí huyết trong nhục thân Đế Giang điên cuồng dâng trào, trực tiếp tiêu diệt đạo kiếm khí kia.

Một lát sau, Đế Giang mới khôi phục như cũ.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Đế Tuấn, Đế Giang cũng có chút hối hận.

Phải biết rằng chuyện Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để thu thập tinh huyết, mình đã sớm biết.

Sau này được Hậu Thổ nhắc nhở, biết được tác dụng của tinh huyết Nhân tộc, còn từng đến Nhân tộc ngăn cản người của Yêu tộc.

Lại không ngờ bây giờ Yêu tộc vẫn thu thập được nhiều tinh huyết Nhân tộc như vậy, tạo ra một món sát khí chuyên nhằm vào Vu tộc.

Tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhưng không ngờ hiệu quả của món sát khí này lại rõ rệt đến vậy.

Nhưng trong lòng Đế Giang vẫn có chút nghi hoặc, dù sao lúc đó mình và mọi người đã tận mắt chứng kiến người của Yêu tộc bị Thí Thần Thương của Chu Du trọng thương, Yêu tộc làm sao thu thập

được nhiều tinh huyết Nhân tộc đến thế.

Mà lúc này cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều, dù sao con bài tẩy của Yêu tộc đã lộ ra, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Đợi nhục thân hoàn toàn hồi phục, Đế Giang mở miệng nói với Đế Tuấn: "Nhân tộc kia cũng là do Nữ Oa tạo ra, không ngờ Nữ Oa đường đường là Thánh nhân lại để cho Yêu tộc các ngươi tàn sát Nhân tộc một cách không kiêng dè, thật là nực cười!" Đế Tuấn nghe vậy thì có chút tức giận, bởi vì chuyện này vốn dĩ là nỗi đau của Đế Tuấn.

Nhân tộc nói cho cùng cũng là do Nữ Oa tạo ra, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc lại không hề được sự cho phép của Nữ Oa.

Dù Nữ Oa không phản đối, cũng không thể đem chuyện này công khai ra ngoài.

Bây giờ Đế Giang vạch trần chuyện này, chưa nói đến việc Nhân tộc đã sớm cùng Yêu tộc không đội trời chung, những chủng tộc khác bị Yêu tộc hàng phục liệu có suy nghĩ khác không, thật là lời nói giết người không dao.

Không đợi Đế Giang nói tiếp, Đế Tuấn hét lớn một tiếng: "Hôm nay là trận chiến giữa Yêu tộc ta và Vu tộc các ngươi, liên quan gì đến kẻ khác!

Hiện tại Hậu Thổ đã thành Thánh, ta xem Vu tộc các ngươi còn có con bài tẩy gì!

Nhị lang Yêu tộc nghe lệnh ta, lập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!".

Thấy Đồ Vu Kiếm không có hiệu quả lớn, Đế Tuấn tuy tiếc nuối nhưng cũng không còn cách nào khác.

Dù sao tinh huyết Nhân tộc thu thập được trước đó vốn không

nhiều, lúc này có thể làm Đế Giang bị thương đã là đủ rồi.

Dù cho con bài ẩn này không thể trọng thương Đế Giang, nhưng cũng đã phát huy được một chút tác dụng.

Mà nếu để Đế Giang nói tiếp, Yêu tộc e rằng sẽ nội loạn.

Cho nên Đế Tuấn cũng không muốn trì hoãn quá nhiều, trực tiếp lệnh cho đám người Yêu tộc lập thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chuẩn bị một lần tiêu diệt Vu tộc.

Lời của Đế Tuấn vừa dứt, vô số người Yêu tộc cũng lũ lượt rời khỏi chiến trường, bay lên giữa không trung.

Mấy trăm vị Đại La Yêu tộc tay cầm Tinh Thần Phiên, cùng vô số tộc nhân Yêu tộc tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chỉ thấy giữa không trung tinh quang lấp lánh, vô số đạo tinh thần chi lực rơi xuống phía Yêu tộc.

Mà Thái Nhất cũng thu hồi Hỗn Độn Chung, đến trấn giữ trong đại trận của Yêu tộc, đề phòng người Vu tộc lúc này phá hoại việc lập trận.

Dù sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này vẫn chưa hình thành, không có chút uy lực nào.

Đương nhiên cũng chỉ trong chốc lát, dù sao đám người Yêu tộc cũng cần thời gian để thoát khỏi chiến trường, bay lên giữa không trung.

Không lâu sau, vô số tinh quang hạ xuống, một tòa đại trận xuất hiện giữa chiến trường.

Không chỉ vậy, Đại La Kim Tiên của Yêu tộc lúc này đã là cảnh giới đỉnh phong, cộng thêm những người có cảnh giới Chuẩn Thánh như Đế Tuấn, Thái Nhất trấn giữ trận nhãn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại

Trận cũng mạnh hơn trước gấp mấy lần.

Nhìn thấy đại trận xuất hiện, khí tức tỏa ra cũng khiến vô số đại năng đang quan chiến kinh ngạc, không ngờ đại trận Yêu tộc mà họ thấy trước đây lại không phải là hình thái hoàn chỉnh.

Mà mấy vị Thánh nhân ẩn mình trong bóng tối sắc mặt cũng có chút khó coi, bởi vì từ khí tức của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện tại có thể thấy, uy lực của đại trận đủ để kháng cự Thánh nhân, có lẽ Thánh nhân toàn lực cũng không bằng.

Nghĩ đến đây, mấy vị Thánh nhân đương nhiên sẽ có chút kiêng kỵ và lo lắng, bởi vì mấy vị này không muốn thấy Yêu tộc có được nội tình như vậy.

Hơn nữa mấy người cũng có chút tò mò, kết cục của Vu tộc là lưỡng bại câu thương.

Nhưng hiện tại Vu tộc không còn đại trận trấn tộc, Yêu tộc dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tập hợp sức mạnh của vạn thiên tinh thần, Vu tộc phải chống đỡ thế nào, lẽ nào Hậu Thổ sẽ ra tay?

Mấy vị Thánh nhân tuy có chút nghi hoặc, nhưng lại không có ý định ra tay, chỉ lặng lẽ quan sát trận chiến, muốn biết Vu tộc còn có con bài tẩy gì.

Nhưng trong lòng mấy vị Thánh nhân cũng đã có kế hoạch, hy vọng đến cuối cùng khi Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương, không còn nội tình để lập nên tòa đại trận này nữa.

Nếu Yêu tộc vẫn còn nội tình để lập trận, vậy nói không chừng đến lúc hai tộc giao chiến kết thúc, mình sẽ trực tiếp ra tay thu lấy vô số Tinh Thần Phiên này.

Đế Tuấn tự nhiên không biết các Thánh nhân đã có ý đồ với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mà vẻ mặt đắc ý nhìn đám người Vu tộc.

Đám người Vu tộc lại không như Yêu tộc dự liệu, xông lên giữa không trung phá hoại Yêu tộc lập trận, mà mang theo lửa giận tập trung bên cạnh Đế Giang.

Chúc Dung tính tình thẳng thắn, vừa rồi tuy nghe được lời của Đế Giang, nhưng vẫn có chút lo lắng, trực tiếp hỏi Đế Giang: "Huynh trưởng bây giờ thế nào?" Các Tổ Vu khác nghe lời của Chúc Dung, cũng lo lắng nhìn Đế Giang.

Đế Giang cũng chú ý đến ánh mắt của mọi người, liền nói: "Thần khí luyện chế từ tinh huyết Nhân tộc này quả nhiên lợi hại, nếu không phải tinh huyết Nhân tộc trong món sát khí này không đủ, cộng thêm ta có cảm ứng, e rằng bây giờ đã trọng thương, nhưng hiện tại đã hoàn toàn hồi phục!" Nghe xong lời của Đế Giang, các Tổ Vu mới yên lòng, liền nghe Đế Giang nói tiếp: "Bài tẩy của Yêu tộc hắn đã xuất hiện, cũng nên để Yêu tộc xem xem nội tình của Vu tộc ta!" "Nghe lệnh ta, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khởi!!!" Các Tổ Vu khác nghe vậy, cũng lũ lượt gật đầu, tìm đúng vị trí trận nhãn của đại trận rồi tản ra.

Chương 205

Đợi các Tổ Vu đứng vững vị trí, Hình Thiên cũng từ dưới núi bay lên không trung, xuất hiện bên cạnh các Tổ Vu.

Trước đó Vu tộc vì để che giấu sự tồn tại của Hình Thiên, nên không để hắn trực tiếp xuất chiến.

Bây giờ cần Tổ Vu lập thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đương nhiên không thể thiếu sự tồn tại của Hình Thiên.

Mười hai Tổ Vu xuất hiện, đem khí huyết Tổ Vu giao hòa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng đột nhiên xuất hiện.

Sát khí giữa thiên địa đột nhiên bị đại trận hấp dẫn, sau đó điên cuồng ùa về phía mười hai Tổ Vu.

Nhìn tốc độ tụ tập của sát khí, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng có sự đề thăng cực lớn.

Dù sao bây giờ các Tổ Vu cũng đã có tiến bộ vượt bậc, tuy Hậu Thổ không có mặt, nhưng Hình Thiên đã thành tựu Tổ Vu, tự nhiên khác với trước đây.

Thấy sát khí giữa thiên địa xuất hiện, ùa về phía Vu tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều ngỡ ngàng.

Dù sao trước đó, Hậu Thổ thành Thánh, người Yêu tộc cho rằng không có sự tồn tại của Hậu Thổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc sẽ không có cơ hội xuất hiện.

Nhưng bây giờ nhìn thấy sát khí ngút trời này, Đế Tuấn và những người khác cũng hiểu rõ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại sắp tái hiện thế gian.

Hơn nữa từ tốc độ và số lượng sát khí tụ tập mà nói, e rằng đại trận của Vu tộc cũng đã có sự đề thăng cực lớn, điều này sao có thể không khiến người Yêu tộc kinh hãi.

Phải biết rằng lần mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân trước đó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc chính là bại trong tay đại trận của Vu tộc, bây giờ thấy đại trận của Vu tộc tái khởi, trong lòng Đế Tuấn cũng không còn tự tin.

Mà chúng sinh Hồng Hoang đang quan chiến trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, nếu nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc có uy lực như vậy chúng nhân còn có thể chấp nhận.

Bởi vì đại trận của Yêu tộc dựa vào sức mạnh của vạn thiên tinh thần Hồng Hoang, nhưng sự xuất hiện của đại trận Vu tộc lại khiến vô số đại năng kinh ngạc.

Dù sao mọi người đều biết rõ điều kiện để lập thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chính là cần khí huyết của mười hai vị Tổ Vu, hiện tại Hậu Thổ đã thân hóa Luân Hồi, Vu tộc từ lúc nào lại xuất hiện thêm một vị Tổ Vu?

Mà ngay khoảnh khắc đầu tiên sát khí xuất hiện, mấy vị Thánh nhân cũng vô cùng kinh ngạc.

Đầu tiên là có chút ngạc nhiên, sau đó liền nhíu mày, lũ lượt tỏa ra Nguyên thần chi lực.

Lúc này mới nhìn rõ sự tồn tại của Hình Thiên trong đám người Tổ Vu, mấy người mới hiểu ra Hình Thiên đã trở thành Tổ Vu, Vu tộc mới có thể khiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tái hiện thế gian.

Sau đó Nguyên thần chi lực của mấy vị Thánh nhân thâm nhập vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng đã nhìn rõ tình hình.

Đợi thu hồi Nguyên thần chi lực, mấy vị Thánh nhân cũng có chút đau đầu.

Bởi vì mấy người còn chưa nghĩ ra cách giải quyết đại trận của Yêu tộc, đại trận của Vu tộc lại xuất hiện, thực sự có chút bất lực.

Nhưng chỉ một lát sau, đôi mày nhíu chặt của mấy vị Thánh nhân này cũng giãn ra, bởi vì mấy vị Thánh nhân cũng đã nghĩ thông suốt.

Đại trận của Vu tộc xuất hiện là một chuyện tốt, nếu đại trận của Vu tộc không xuất hiện, vậy Yêu tộc dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là có thể trực tiếp nghiền ép Vu tộc.

Làm sao có thể xuất hiện kết cục hai tộc lưỡng bại câu thương, bây giờ xem ra kết cục Vu Yêu lưỡng bại câu thương chính là ứng ở đây.

Trên không trung, Đế Tuấn cũng đã hồi phục lại từ cơn chấn kinh, bởi vì Đế Tuấn biết rõ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này không giống như trước.

Dù Vu tộc có dùng phương pháp nào để tái lập đại trận, cũng không thể viên mãn như trước, dù sao Tổ Vu Hậu Thổ đã không còn nữa.

Sau đó, khí thế của cả người cũng hoàn toàn thay đổi, trở nên hào hùng vạn trượng, hét lớn với đám người Yêu tộc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận: "Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, Vu tộc dù có thể tái hiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng tất có tì vết, đại trận của Yêu tộc ta phi phàm, có gì phải sợ!

Hôm nay ta muốn xem xem rốt cuộc là đại trận của Vu tộc hắn lợi hại, hay là đại trận của Yêu tộc ta vô địch!" Nghe xong lời của Đế Tuấn, đám người Yêu tộc cũng từ hoảng loạn mà bình tĩnh trở lại, ánh mắt chứa đầy hung quang nhìn về phía đám người Vu tộc.

Theo sự chỉ huy của Đế Tuấn, từng đạo tinh thần chi lực Hồng Hoang được hấp thu vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chuyển hóa thành vạn thiên tinh quang, rơi xuống phía đại trận của Vu tộc.

Đế Tuấn chính là nhân lúc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chưa thành hình, trực tiếp ra tay tấn công.

Dù sao đợi đến khi Bàn Cổ chân thân hình thành, thì biến số sẽ quá lớn.

Đế Tuấn không muốn một lần nữa cảm nhận thần uy vô thượng của Bàn Cổ chân thân.

Tinh quang rơi xuống nơi Vu tộc tọa lạc, va chạm với sát khí ngút trời, cả một mảng hư không trở nên tan hoang.

Vô số chúng Vu Yêu cũng trực tiếp vẫn lạc dưới sự va chạm này, nhưng đại trận của Vu tộc lại không bị ảnh hưởng như Đế Tuấn nghĩ.

Mười hai Tổ Vu vẫn đứng vững trong trận, khí tức không có một tia dao động.

Tinh quang tấn công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận Yêu tộc, trực tiếp bị sát khí bên ngoài đại trận Vu tộc ngăn cản.

Sau đó, cùng với sát khí giữa thiên địa ngày càng nồng đậm, càng nhiều sát khí hội tụ vào trong trận pháp của Vu tộc.

Lúc này mười hai vị Tổ Vu đã biến thành pháp tướng chân thân, đem khí huyết Tổ Vu của mỗi người hội tụ vào trong trận, kết hợp với sát khí giữa thiên địa.

Một lát sau, chỉ thấy mười hai Tổ Vu đồng thời mở mắt, sau đó hét lớn một tiếng.

"Bàn Cổ chân thân, hiện!" Lời của mười hai Tổ Vu vừa dứt, kèm

theo sát khí hung hãn, một thân ảnh đỉnh thiên lập địa chậm rãi xuất hiện trong đại trận của Vu tộc, chính là Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hóa thành.

Bàn Cổ chân thân xuất hiện, cũng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Dù là Thánh nhân cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì Thánh nhân phát hiện Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc tạo thành lần này còn to lớn hơn lần trước.

Hơn nữa từ khí tức tỏa ra từ Bàn Cổ chân thân có thể thấy, thực lực của Bàn Cổ chân thân hiện tại cũng mạnh hơn không ít.

Mấy vị Thánh nhân cảm ứng được thực lực của Bàn Cổ chân thân, lại còn mạnh hơn cả chính mình, sao có thể không kinh hãi?

Mà Bàn Cổ chân thân đứng vững trong trận, cũng mở mắt ra.

Nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên không trung, ánh mắt ngưng tụ, đột nhiên từ trong mắt bắn ra hai đạo thần quang, thẳng tắp va vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hai đạo thần quang va vào đại trận của Yêu tộc, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng chấn động một trận, nhưng lại không hề vỡ nát.

Chỉ là vô số Yêu tộc trong đại trận bị phản chấn từ hai đạo ánh mắt này trực tiếp tiêu diệt.

Thấy cảnh này, Đế Tuấn và những người khác cũng không quá kinh ngạc, ngược lại có chút vui mừng.

Bởi vì Yêu tộc thông qua lần tấn công này đã có một cái nhìn về thực lực của đại trận Vu tộc lúc này.

Cảm thấy hai đại trận của hai tộc hiện tại ngang tài ngang sức,

thắng bại chỉ còn xem cuối cùng ai có thể chống đỡ được.

Ngay sau đó, giọng nói của Đế Tuấn truyền khắp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Đại trận của Vu tộc cũng chỉ có thế, nhị lang Yêu tộc, toàn lực tấn công!" Lời của Đế Tuấn vừa dứt, đám người Yêu tộc cũng thần tình kích động.

Chương 206

Sau đó, vô số chúng sinh Hồng Hoang chỉ thấy Chu Thiên Tinh Thần chi lực xuất hiện, điên cuồng rơi xuống phía đại trận của Yêu tộc bên dưới.

Vô số đạo tinh thần bản nguyên chi lực tràn vào trong đại trận, cả tòa đại trận của Yêu tộc trong nháy mắt tỏa ra huyền quang chói mắt.

Vài hơi thở sau, chỉ thấy vô số đạo tinh quang chậm rãi xuất hiện trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chính là do vạn thiên tinh thần chi lực chuyển hóa.

Tinh quang xuất hiện xong liền trực tiếp rơi xuống phía Bàn Cổ chân thân.

Khi tinh quang rơi xuống, cả một mảng hư không phảng phất như bị tinh quang lấp đầy, cả một chiến trường phảng phất như xuất hiện trên ngân hà.

Đợi đến khi tinh quang rơi xuống Bàn Cổ chân thân, cũng đánh cho Bàn Cổ chân thân một trận loạng choạng.

Vô số chiến sĩ Vu tộc cũng trực tiếp bị tiêu diệt, ngay cả chân linh cũng không còn tồn tại.

Mười hai vị Tổ Vu thấy cảnh này cũng tức giận vô cùng, vận động toàn thân khí huyết rót vào trong đại trận.

Sau đó chỉ thấy Bàn Cổ chân thân đứng vững, đưa ra một tay, đạo âm trong miệng cũng truyền khắp cả chiến trường.

"Phủ lai!" Giống như trước đó, linh bảo trong tay mấy vị Thánh nhân điên cuồng run rẩy, cuối cùng vẫn bị Thánh nhân áp chế.

Mà sát khí trong hư không càng thêm hung hãn, vô cùng sát khí

ngưng tụ trong tay Bàn Cổ chân thân, một hư ảnh chiếc rìu dần dần thành hình.

Mặc dù lúc này chiếc rìu chưa hóa thành thực thể, nhưng trên đó cũng tràn ngập vô tận ý vị tàn lụi, chính là hình dạng của Bàn Cổ Phủ.

Sau đó, cùng với càng nhiều sát khí tràn vào, ảnh chiếc rìu trong tay Bàn Cổ chân thân cũng dần dần ngưng thực.

Chiếc Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ chân thân đương nhiên không phải là Hỗn Độn chí bảo thật sự, dù sao Bàn Cổ Phủ đã sớm hóa thành Tiên thiên chí bảo sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Nhưng chiếc Bàn Cổ Phủ do Bàn Cổ chân thân ngưng tụ lúc này, cũng ẩn chứa một tia uy năng của Bàn Cổ Phủ thật sự.

Cho nên, khoảnh khắc Bàn Cổ Phủ xuất hiện, cả Hồng Hoang đều chìm vào tĩnh lặng.

Dù là đại năng phóng ánh mắt đến đây cũng không thể nhìn thẳng vào ảnh chiếc rìu này.

Mà mấy vị Thánh nhân ẩn mình trong bóng tối, khoảnh khắc nhìn thấy Bàn Cổ Phủ xuất hiện, cũng có chút run sợ.

Khi Bàn Cổ chân thân xuất hiện, mấy vị Thánh nhân còn chưa kinh hãi đến vậy, dù sao trước đó mọi người đã từng thấy qua.

Chỉ là cùng với tu vi của mười hai Tổ Vu tiến bộ, thực lực của Bàn Cổ chân thân cũng có sự đề thăng lớn.

Mặc dù thực lực vượt qua Thánh nhân, nhưng cũng không khiến mấy vị Thánh nhân sợ hãi đến vậy.

Nhưng đợi đến khi Bàn Cổ Phủ xuất hiện, mấy vị này cảm thấy không có chút sức lực chống cự nào.

Phải biết rằng Bàn Cổ và Bàn Cổ Phủ cộng lại không phải là vấn

đề một cộng một, mà là có sự đề thăng về chất.

Trước đó mọi người từng dự đoán Bàn Cổ Phủ cũng sẽ xuất hiện, nhưng lại không ngờ Bàn Cổ Phủ cũng sẽ có sự đề thăng như vậy.

Hơn nữa có Bàn Cổ Phủ gia trì, thực lực của Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tạo thành lại mạnh mẽ đến thế, cho nên lúc này cũng lo lắng cho Yêu tộc.

Mà lúc này Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng đang điên cuồng vận chuyển, Đế Tuấn nhìn thấy Bàn Cổ Phủ xuất hiện cũng có chút sợ hãi.

Dù sao lần trước Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chính là bại dưới tay Bàn Cổ Phủ, tuy rằng đại trận hiện tại mạnh gấp mấy lần trước đây.

Nhưng Đế Tuấn thật sự không có tự tin có thể thắng chắc, khó tránh khỏi đạo tâm có chút không vững.

Nhưng lúc này cũng đã là thời khắc cuối cùng, con bài tẩy của hai bên đã bày ra.

Đế Tuấn cũng không thể lùi bước, chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Bên này Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ chân thân chậm rãi ngưng thực, đợi đến khi chiếc rìu hoàn chỉnh, Bàn Cổ chân thân ngẩng đầu nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên không trung, mười hai Tổ Vu điên cuồng vận chuyển khí huyết chi khí.

Chỉ thấy trong đại trận của Vu tộc, Bàn Cổ chân thân trực tiếp giơ Bàn Cổ Phủ lên, dùng hết toàn lực, chém xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong nháy mắt, một đạo rìu quang chém về phía đại trận của Yêu tộc trên không trung.

Nơi rìu quang đi qua, hư không đều hóa thành hư vô, trực tiếp biến thành trạng thái hỗn độn, có thể thấy được uy lực của một đòn này của Bàn Cổ chân thân.

Mà khi rìu quang xuất hiện, một giọng nói cũng xuất hiện trong đầu chúng sinh Hồng Hoang.

"Khai thiên tích địa!" Cùng với rìu quang bay ngày càng gần, tim của Đế Tuấn cũng thắt lại, ngay sau đó hét lớn một tiếng: "Chúng tinh, ngưng!" Khi giọng nói của Đế Tuấn xuất hiện, Yêu tộc cũng hiểu ra ý định của hắn, cũng là muốn toàn lực thôi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Vô tận tinh thần chi lực rơi xuống trên đại trận của Yêu tộc, thông qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ thành một chùm tinh quang.

Đây cũng là đòn tấn công mạnh nhất của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tập hợp sức mạnh của các vì sao Hồng Hoang, hóa thành một chùm tinh quang tấn công.

Vô số tinh thần Hồng Hoang có uy lực lớn đến đâu, mọi người có thể tưởng tượng được.

Dù cho đòn tấn công này không phải là sự hợp lực thực sự của các vì sao, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ thấy đạo tinh quang này từ trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bắn ra, sau đó trực tiếp va chạm với rìu quang do Bàn Cổ chân thân chém ra.

Nơi hai bên va chạm, một mảng không gian trực tiếp hóa thành trạng thái hỗn độn, sau đó âm thanh nổ vang mới vang lên bên tai chúng sinh Hồng Hoang.

Nơi dư chấn của hai bên va chạm lan đến, hư không trực tiếp vỡ

nát, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Dù sao hai tộc đều đã sử dụng thủ đoạn cuối cùng, dù là Vu tộc hay Yêu tộc trong thời gian ngắn đều không thể phát ra đòn tấn công này một lần nữa.

Thấy cảnh này, các đại năng Hồng Hoang cũng trợn tròn mắt, không biết nên hình dung thế nào.

Dù là mấy vị Thánh nhân thấy đòn tấn công mạnh nhất của hai đại trận, thân ảnh cũng có chút run rẩy, suýt chút nữa không giữ được thân ảnh ẩn giấu của mình.

Dù sao đòn tấn công này đã vượt qua sự tưởng tượng của mấy vị Thánh nhân.

Trước đây khi Vu Yêu đối trận, đòn tấn công của hai đại trận tuy cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng Thánh nhân cũng có sức chống cự.

Nhưng bây giờ mấy vị Thánh nhân biết rõ một khi rơi vào dưới hai đạo tấn công này, dù là Thánh nhân chính mình e rằng cũng không có chút sinh cơ nào, nghĩ đến đây mấy vị Thánh nhân đương nhiên có chút sợ hãi.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đối với Vu Yêu hai tộc càng thêm kiêng kỵ, trong lòng cũng đã quyết định, nhất định sẽ không để cho đại trận của Vu Yêu hai tộc xuất hiện lần nữa.

Nếu Vu Yêu hai tộc vẫn còn đại trận này, vậy Thánh nhân phải làm sao, nghĩ đến đây mấy người cũng có ý định ra tay.

Nhưng lúc này cục thế vẫn chưa rõ ràng, mấy người còn chưa chuẩn bị xong, chờ đợi biến hóa bên dưới.

Mà Vu Yêu hai tộc ở gần đòn tấn công nhất, dưới sự va chạm e rằng cũng sẽ khiến hai tộc tổn thương thảm trọng.

Chương 207

Mà khi va chạm ập đến, vô số chúng Vu Yêu lũ lượt vẫn lạc dưới đạo va chạm này, Vu Yêu hai tộc cũng tử thương thảm trọng.

Cùng với va chạm quét qua, cục thế trên chiến trường cũng đã rõ ràng, mọi người cũng phát hiện dưới sự va chạm của hai đạo tấn công, Vu Yêu hai tộc tử thương vô số, người tham chiến chỉ còn lại một nửa.

Phải biết rằng đại chiến mới bắt đầu được vài ngày, hai tộc đã có thương vong như vậy, đã là nguyên khí đại thương.

Xem ra sau khi cuộc chiến này kết thúc, muốn hồi phục không biết cần bao nhiêu thời gian.

Nhưng trận chiến này là trận chiến tranh đoạt khí vận Hồng Hoang, hai tộc đều không có ý định lùi bước.

Dù chỉ còn lại người cuối cùng, hai tộc cũng sẽ không từ bỏ.

Hơn nữa mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng sẽ không cho Vu Yêu hai tộc có cơ hội gây dựng lại lực lượng.

Cao tầng hai tộc tuy có chút đau lòng, nhưng cũng không quá để ý.

Dù sao để xưng bá Hồng Hoang, đây đều là những tổn thất cần thiết, nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Để thống nhất Hồng Hoang, hai tộc cũng không có đường lui.

Mà ngay lúc này, Vu Yêu hai tộc cũng xảy ra vấn đề.

Sát khí vô biên bao quanh đại quân Vu tộc đang dần dần tiêu tán.

Bàn Cổ chân thân cũng từ thực hóa hư, không cam lòng nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trên không trung, Bàn Cổ Phủ trong tay cũng

trực tiếp biến mất.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trực tiếp bị phá, điều này cũng khiến mọi người có mặt vô cùng kinh ngạc.

Dù sao mọi người vừa mới thấy đại trận của Vu tộc phát uy, mà bây giờ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc đột nhiên tự mình giải tán, sao có thể không khiến người có mặt kinh ngạc.

Vô số ánh mắt cũng rơi xuống nơi mười hai Tổ Vu của Vu tộc, một lát sau, mọi người mới hiểu ra nguyên nhân.

Hóa ra là Tổ Vu Hình Thiên đã trọng thương, thiếu một vị Tổ Vu, không thể lập thành đại trận của Vu tộc, cho nên mới như vậy.

Trước đó khi Vu tộc lập thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vô số đại năng Hồng Hoang cũng đã biết đến Tổ Vu tân sinh Hình Thiên, cho nên lúc này thấy cảnh tượng như vậy cũng không quá kinh ngạc.

Trên thực tế, Hình Thiên là Tổ Vu thành tựu hậu thiên, chỉ dựa vào một đạo tinh huyết của Hậu Thổ mới có thể tấn thăng thành công.

So với Tổ Vu do tâm huyết Bàn Cổ hóa thành thì kém không chỉ một chút.

Tuy có thể dựa vào khí huyết Tổ Vu cùng các Tổ Vu khác lập thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng không thể duy trì lâu.

Vừa rồi Bàn Cổ chân thân vung rìu một đòn, đã khiến Hình Thiên trở thành nỏ mạnh hết đà.

Sau đó dưới dư chấn va chạm của hai đạo tấn công, trực tiếp trọng thương, đại trận của Vu tộc tự nhiên không thể hình thành.

Thấy cảnh này xuất hiện, vô số người cũng cảm khái cho Vu tộc,

không phải Vu tộc không mạnh, mà là Thiên Đạo đã định.

Tổ Vu Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, khiến cho đại trận của Vu tộc xuất hiện tì vết.

Dù cho Hình Thiên thành tựu Tổ Vu, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng, không giải quyết được từ gốc rễ.

Mà bên Yêu tộc tuy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không bị phá, nhưng cũng không còn mấy phần uy lực.

Vốn dĩ để chống đỡ một rìu của Bàn Cổ chân thân đã tiêu hao hết sức mạnh tinh thần hấp thu được, lại thêm va chạm sau đó.

Khiến cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng sắp vỡ nát, không còn uy lực như vừa rồi.

Tuy rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn còn tồn tại, nhưng giống như gân gà, ăn thì không ngon bỏ thì tiếc.

Trước tiên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là kết hợp sức mạnh tinh thần vô tận với sức mạnh của vô số yêu binh Yêu tộc chuyển hóa thành đòn tấn công.

Mà hiện tại vạn thiên tinh thần đều trở nên ảm đạm vô quang, yêu binh Yêu tộc cũng tổn thất quá nửa.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dù có thể phát ra vài đạo tấn công, nhưng cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng lớn đến Tổ Vu.

Đế Tuấn cảm nhận được trạng thái của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng có chút kinh hãi, nếu không phải Hậu Thổ không có mặt, e rằng Yêu tộc không chịu nổi đòn tấn công tiếp theo của đại trận Vu tộc.

Hiện tại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc tự mình phá vỡ, Đế Tuấn cũng thở phào một hơi.

Dứt khoát cũng trực tiếp giải tán Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đối mặt chính diện với người Vu tộc.

Một đòn này của hai tộc tuy khiến Hồng Hoang chấn kinh vô cùng, nhưng cuối cùng hai bên cũng không chiếm được lợi lộc gì, còn lại cũng chỉ còn lại nhục bác.

Mà nhìn thấy cảnh tượng trên sân, mấy vị Thánh nhân cũng thở phào một hơi.

Dù sao uy lực của đại trận Vu Yêu hai tộc vừa rồi quả thực khiến mấy người này kinh hãi.

Nếu Vu Yêu còn có thể thôi động đại trận, vậy mấy vị này cũng phải cân nhắc xem có thể ra tay không.

Lúc này thấy đại trận của hai tộc đều đã mất tác dụng, mấy vị Thánh nhân đương nhiên có chút vui mừng.

Nhưng trong lòng mấy người cũng đã quyết định, nói gì cũng không thể để cho đại trận của Vu Yêu hai tộc tái hiện.

Nếu không trừ phi mình đột phá đến trung hậu kỳ Thánh nhân, cũng tức là Thánh nhân tứ trọng thiên trở lên, mới có khả năng đỡ được một đòn toàn lực của đại trận.

Mấy người cũng càng thêm chăm chú nhìn về phía chiến trường.

Biểu hiện của mấy vị Thánh nhân, cũng khiến Chu Du có chút buồn cười.

Nói thật, uy lực của Vu Yêu đại trận vừa rồi cũng khiến Chu Du có chút chấn kinh, nhưng trong lòng lại không có gợn sóng gì lớn.

Chấn kinh là vì trước đây Chu Du chỉ cảm thấy đòn tấn công của Vu Yêu đại trận sánh ngang Thánh nhân, nhưng thật không biết hai tòa đại trận có thể bộc phát ra uy lực như vậy, nhưng cũng chỉ trong nháy

mắt.

Bởi vì sau đó Chu Du cảm nhận được, một đòn mạnh nhất của hai đại trận này cũng chỉ đến thế mà thôi, cho dù mình có đối mặt chính diện cũng sẽ không khiến mình vẫn lạc.

Dù sao mình đã là Hỗn Nguyên tam trọng thiên, khác với Thánh nhân tam trọng thiên.

Dù cho Chu Du ở ngay trung tâm của hai đạo tấn công, nhiều nhất cũng chỉ là bị thương, cho nên tâm tình cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nhưng biểu hiện của mấy vị Thánh nhân đều nằm dưới sự chú ý của Chu Du, Chu Du nhìn thấy mấy vị kia trợn to hai mắt, vẻ mặt luống cuống, cũng có chút bật cười.

Xem ra mấy vị Thánh nhân này cũng giống mình, đối với uy lực của đại trận Vu Yêu hai tộc căn bản không có một khái niệm, cho nên lúc này thấy đại trận uy lực như vậy, tâm thái có chút mất kiểm soát.

Thánh nhân cũng là người tu hành, đạo tâm tự nhiên sẽ có gợn sóng.

Chương 208

Chu Du sau đó nghĩ lại cũng đúng, bởi vì lần trước uy lực của hai đại trận chỉ sánh ngang Thánh nhân.

Cho nên mấy vị Thánh nhân này vẫn giữ tư tưởng cũ, nghĩ rằng có thể khống chế cục thế.

Nhưng bây giờ biến hóa trên sân, khiến cho trong lòng mấy người cũng tràn đầy bất an.

Mà Chu Du biết rõ, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này bị Thiên Đạo chế ước, không có cách nào thay đổi đại thế Hồng Hoang.

Giống như vừa rồi, nếu có Thánh nhân dám ra tay, e rằng mấy vị Thánh nhân cũng sẽ trực tiếp vẫn lạc, sau đó trọng sinh trong Thiên Đạo.

Tuy trên mặt Chu Du mang theo một tia trào phúng, nhưng trong lòng cũng rõ ràng.

Trải qua lần này, mấy vị Thánh nhân sẽ ẩn giấu càng sâu hơn, không biết là tốt hay xấu.

Nhưng Chu Du cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao tu vi đã ở đây.

Nếu có kẻ nào không biết điều, nói không chừng mình sẽ phải trực tiếp ra tay giáo huấn, Hỗn Nguyên tam trọng thiên cũng không phải là thứ mà mấy vị Thánh nhân này có thể sánh được.

Chu Du nghĩ rất nhiều, nhưng thời gian cũng chỉ trong nháy mắt.

Mấy vị Thánh nhân bên dưới đang rục rịch, mà cao tầng hai tộc Vu Yêu cũng đã bắt đầu nhục bác.

Đương nhiên không phải nhục bác theo nghĩa đen, mà là giống như lúc đầu, trực tiếp bắt đầu chém giết chính diện.

Hiện tại đại trận của hai tộc đều đã bị phá, đối với một bên là bất đắc dĩ, một bên là chủ động.

Nhưng bây giờ đại trận của hai bên đều không còn, còn lại chính là so đấu nội tình thực lực.

Vô số tiếng hét giết chóc dưới sân cũng vang trời động đất, hai tộc lại một lần nữa hỗn chiến với nhau.

Mà quyết định thắng bại của hai tộc đương nhiên là cao thủ của hai tộc.

Bên này Đế Tuấn tay cầm Đồ Vu Kiếm đối đầu với Đế Giang, bên kia Thái Nhất cũng một mình cầm chân mấy vị Tổ Vu.

Các cao thủ còn lại của hai tộc cũng đều tìm được đối thủ của mình, hai bên cũng không hề giữ lại, các loại linh bảo, đại đạo pháp tắc lũ lượt xuất hiện trong hư không.

Thấy Vu Yêu hai tộc càng đánh càng kịch liệt, cũng khiến mấy vị Thánh nhân vô cùng kích động.

Dù sao Vu Yêu hai tộc tử thương càng nhiều, đối với Thánh nhân mà nói mới càng có lợi.

Đương nhiên Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị thì lại có chút lo lắng.

Bởi vì hai người đều có nỗi bận tâm, một người là lo lắng Phục Hy vẫn lạc, người kia là lo lắng Vu tộc từ đây suy yếu.

Trận chiến này là trận chiến sinh tử, quan hệ đến việc ai sẽ là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, cho nên hai tộc mới bất chấp tất cả như vậy.

Đương nhiên thù hận cũng chiếm một phần, trận chiến này Vu

Yêu hai tộc không phải ngươi chết thì là ta vong, không có chút đường lui nào.

Cho nên người của hai tộc chiến đấu cũng mang theo quyết tâm tử chiến, ra tay đều là sát chiêu.

Cuộc chiến giằng co như vậy cũng kéo dài mấy tháng, vô số thi cốt rơi xuống dưới chân núi Bất Chu, chất thành từng ngọn núi lớn.

Đây còn chỉ là một phần nhỏ, nhiều hơn là trực tiếp bị tiêu diệt hóa thành tro bụi.

Mà theo thời gian trôi qua, chiến trường vốn đông đúc, bây giờ cũng đã trở nên rộng rãi hơn không ít, hàng nghìn tỷ chiến sĩ Vu Yêu, bây giờ chỉ còn lại một phần mười, có thể thấy đại chiến thảm liệt.

Mà lúc này, chiến trường trong hư không cũng xuất hiện biến hóa.

Đại chiến kéo dài mấy tháng, pháp lực của cao tầng Yêu tộc đều đã tiêu hao cạn kiệt.

Mà Vu tộc tuy cũng hao phí vô số tinh lực, nhưng dựa vào nhục thân cường hãn vẫn chiếm ưu thế hơn một chút.

Mà Hi Hòa của Yêu tộc tuy tu vi không tệ, nhưng chưa từng trải qua đại chiến như vậy.

Do pháp lực cạn kiệt, thất thần trong chốc lát, bị một vị Tổ Vu chớp lấy cơ hội trực tiếp trọng thương.

Cũng là miễn cưỡng giữ vững thân hình, không rơi xuống khỏi tầng mây.

Đám người Yêu tộc không kịp cứu viện, liền thấy vị Tổ Vu kia phi thân đến bên cạnh Hi Hòa, lại là một đòn nặng.

Hi Hòa bản thân pháp lực đã tiêu hao vô số, lại đang trong tình trạng trọng thương.

Đương nhiên không có cách nào ngăn cản Tổ Vu lại gần.

Một lát sau, vị Tổ Vu này cũng trực tiếp đánh nát đạo thể của Hi Hòa.

Hi Hòa cũng trực tiếp vẫn lạc, ngay cả chân linh cũng không còn tồn tại.

Mà sau khi Hi Hòa chết, một đạo bản nguyên từ hư không xuất hiện, sau đó trực tiếp bay về phía Thái Âm Tinh, Tổ Vu thấy vậy cũng không ngăn cản.

Bởi vì vị Tổ Vu này biết rõ thứ bay ra sau khi Hi Hòa vẫn lạc là Thái Âm bản nguyên, là đặc trưng của sinh linh do Thái Âm Tinh hóa sinh.

Hi Hòa dù sao cũng là sinh linh do Thái Âm hóa sinh, cho nên trong đạo thể cũng sẽ có Thái Âm bản nguyên.

Sau khi Hi Hòa vẫn lạc, đạo Thái Âm bản nguyên này sẽ trực tiếp quay trở lại Thái Âm Tinh.

Đạo bản nguyên này cũng không có chút liên hệ nào với Hi Hòa, đồng thời sau khi đạo bản nguyên này quay trở lại Thái Âm Tinh, nếu Thái Âm Tinh lại sinh ra sinh linh.

Cũng sẽ không còn là Hi Hòa, càng không có ký ức của Hi Hòa.

Thấy Hi Hòa vẫn lạc, Đế Tuấn đang đối chiến với Đế Giang ở xa cũng hét lớn một tiếng.

"Hi Hòa!" Ngay sau đó, mặt mày trở nên vô cùng dữ tợn, trong mắt hung quang đại thịnh.

Nhìn Đế Giang trước mặt, trực tiếp vung Đồ Vu Kiếm xông tới.

Đế Tuấn tuy dựa vào Đồ Vu Kiếm vốn đã chiếm một chút ưu thế, bây giờ không màng phòng ngự, trực tiếp xông vào nhục thân Đế

Giang thực sự có chút mất trí.

Đế Giang cũng không chịu yếu thế, đợi Đế Tuấn đến trước mặt, cũng thôi động pháp bảo đón đỡ, nhưng hai bên nhất thời cũng không phân được thắng bại.

Mà Hi Hòa vẫn lạc, Vu tộc lại có thêm một vị Tổ Vu, Yêu tộc có thể nói là đang trong tình thế nguy cấp.

Ngay lúc này, Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất vang lên, Đế Tuấn đột nhiên kinh hãi.

Hóa ra vị Tổ Vu vừa giết Hi Hòa đã đến trước mặt Đế Tuấn, chính là nhờ Hỗn Độn Chung của Thái Nhất nhắc nhở, Đế Tuấn mới có cảnh giác.

Chương 209

Sau đó, dưới sự hợp lực của hai vị Tổ Vu, Đế Tuấn cũng liên tục bại lui.

Tuy trong tay có Đồ Vu Kiếm, nhưng cũng không địch lại hai vị Tổ Vu.

Một lát sau, Đế Tuấn cũng đã mình đầy thương tích.

Tuy không trọng thương, nhưng cũng không còn nhiều sức chống cự.

Nguyên thần của Đế Tuấn nhìn thấy cảnh tượng trên chiến trường Vu Yêu, cũng than một tiếng, trong lòng có chút cảm giác thê lương.

Ngay sau đó, một giọng nói truyền khắp chiến trường.

"Không ngờ ta, Đế Tuấn, lại có kết cục như vậy, đến cuối cùng cũng là một giấc mộng hão huyền!" Đến lúc này, trong lòng Đế Tuấn cũng đã rõ ràng.

Yêu tộc đã không còn cơ hội thắng, xưng bá Hồng Hoang cũng đã trở thành một ảo vọng.

Nhưng Đế Tuấn không muốn nhìn thấy Vu tộc đắc ý, thân ảnh không lùi mà tiến, trực tiếp đến bên cạnh Đế Giang.

Đế Giang không nghĩ nhiều, tưởng rằng Đế Tuấn muốn liều chết một phen, cũng vận động khí huyết gia trì lên chân thân Tổ Vu.

Lại không phát hiện khi Đế Tuấn đến bên cạnh Đế Giang, liền trực tiếp tự bạo.

Đế Tuấn đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, uy lực tự bạo tự nhiên không tầm thường.

Đế Giang cũng không kịp chạy thoát, hai người trực tiếp đồng quy vu tận.

Vị Tổ Vu còn lại là Huyền Minh tuy không ở trung tâm vụ nổ của Đế Tuấn, nhưng cũng trọng thương bất tỉnh, rơi xuống dưới chân núi Bất Chu.

Mà người của Yêu tộc nghe thấy giọng nói đầy cảm khái của Đế Tuấn, lại thấy Đế Tuấn tự bạo mà chết, trong lòng cũng thê lương vạn phần.

Thái Nhất nhìn thấy cảnh tượng Đế Tuấn tự bạo càng là tức giận cực điểm, thôi động Hỗn Độn Chung trong tay đến mức tối đa, sau đó ném về phía mấy vị Tổ Vu trước mặt.

Mấy vị Tổ Vu thấy Đế Giang vẫn lạc cũng đau lòng vạn phần, pháp bảo trong tay cũng không chịu yếu thế nghênh đón Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Nhưng mấy vị Tổ Vu cũng đều có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, Thái Nhất nhất thời cũng không có cách nào thoát ra, chỉ có thể nhìn những người khác của Yêu tộc lũ lượt bại trận.

Bên này Phục Hy và Côn Bằng đối chiến hai vị Tổ Vu, cũng chứng kiến cảnh tượng Đế Tuấn tử vong.

Phục Hy trong lòng ảm đạm, cũng có sự minh ngộ.

Mà Phục Hy giỏi nhất là thuật thôi toán, lại thêm việc Vu Yêu tử thương vô số, kiếp khí giữa thiên địa đã tiêu tán không ít, việc thôi toán cũng trở nên đơn giản hơn nhiều.

Cho nên Phục Hy cũng thôi toán ra được vận mệnh của mình, nhưng Phục Hy thôi toán ra kết cục của mình, lại không hề nhận

mệnh.

Mà là trở nên càng thêm kiên định, dù cho cuối cùng mình vẫn lạc, cũng để lại một danh tiếng.

Tổ Vu đối chiến với Phục Hy cũng cảm nhận được một tia áp lực, không biết tại sao Phục Hy lại có sự thay đổi như vậy.

Côn Bằng thì không được điềm nhiên như Phục Hy, sau khi thấy Đế Tuấn vẫn lạc, trong lòng phức tạp vạn phần.

Vừa có hưng phấn, lại có sợ hãi, hưng phấn là vì mình bị Đế Tuấn chế ước, bất đắc dĩ mới gia nhập Yêu tộc.

Bây giờ Đế Tuấn vẫn lạc, mình đương nhiên vui mừng.

Mà sợ hãi là vì ngay cả Đế Tuấn cũng sẽ vẫn lạc, vậy sinh cơ của mình cũng không còn lại bao nhiêu, ý định thoái lui hiện lên trong lòng.

Ngay lúc Côn Bằng đang rối rắm, lại thấy cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn bay đến bên cạnh Phục Hy.

Đế Tuấn biết mình không địch lại hai vị Tổ Vu, đã có ý định chết, cho nên trước khi tự bạo đã gửi pháp bảo tùy thân của mình đi.

Phục Hy là người thích hợp nhất với Hà Đồ Lạc Thư, Đế Tuấn đương nhiên muốn gửi món pháp bảo này đến tay Phục Hy.

Nhưng Đế Tuấn lại không ngờ, ý tưởng của mình tuy tốt, lại không lường trước được suy nghĩ của Côn Bằng bên cạnh Phục Hy.

Ngay khi Hà Đồ Lạc Thư bay xuống, Côn Bằng cũng đã quyết định, vốn trong lòng đã có ý định trốn chạy.

Lại thêm bây giờ lại thấy Hà Đồ Lạc Thư, món cực phẩm Tiên thiên linh bảo đã vô chủ này, Côn Bằng sao có thể bỏ qua.

Ngay lập tức, thân hình lóe lên biến mất bên cạnh Phục Hy, chộp

lấy Hà Đồ Lạc Thư trực tiếp phi thân thoát khỏi chiến trường, chỉ để lại một câu nói: "Ta và Yêu tộc không ai nợ ai!" Thấy Côn Bằng lâm trận đào tẩu, đám người Yêu tộc quả thực là tức giận không thể kiềm chế.

Bởi vì Yêu tộc vốn đã ở thế yếu, bây giờ Côn Bằng trực tiếp chạy trốn, đối với Yêu tộc mà nói chính là tuyết thượng gia sương, lũ lượt mắng chửi Côn Bằng vô sỉ.

Vô số đại năng thấy cảnh này cũng có nhận thức mới về Côn Bằng, dù sao tồn tại vô sỉ như vậy, Hồng Hoang vẫn là hiếm thấy.

Ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng có chút kinh ngạc, mà Chu Du thì vẻ mặt bình tĩnh.

Bởi vì Chu Du đã sớm biết rõ bản tính của Côn Bằng, lại thêm ký ức kiếp trước của mình, xảy ra cảnh này cũng nằm trong dự liệu của Chu Du.

Nhưng thấy Côn Bằng trốn thoát, Chu Du cũng thu lại những suy nghĩ vẩn vơ, bởi vì Chu Du biết rõ, sắp tới sẽ là kết cục của đại chiến Vu Yêu, thời gian mình ra sân cũng sắp đến rồi.

Trong chiến trường, Côn Bằng chạy trốn còn cuỗm đi cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà Đế Tuấn để lại, quả thật là làm khổ Phục Hy.

Vốn dĩ Phục Hy và Côn Bằng hai người đối chiến hai vị Chuẩn Thánh đã có chút không địch lại, bây giờ Côn Bằng trốn thoát.

Phục Hy một mình đối kháng hai vị Chuẩn Thánh, tự nhiên là bại cục đã định, căn bản không có cơ hội thắng.

Phục Hy thấy Côn Bằng độn tẩu trong lòng lại không có nhiều gợn sóng, chỉ than một tiếng, sau đó nói: "Xem ra kiếp nạn hôm nay chính là ứng vào trên người Côn Bằng!" Phục Hy hiểu rõ kết cục của mình, lúc này cũng vô cùng bình tĩnh nhìn hai vị Tổ Vu trước mặt.

Mặc dù Phục Hy trong lòng điềm nhiên đối mặt với cái chết, chỉ là khi thật sự đối mặt với sự vẫn lạc, cũng có chút hối hận.

Bởi vì Phục Hy nhớ lại thâm ý trong lời nói của Nữ Oa trước đây, nhưng bây giờ đã muộn rồi.

Thánh nhân không thể ra tay, mình không có chút sinh cơ nào.

Sau đó Phục Hy lại thở dài một hơi, thu lại những suy nghĩ vẩn vơ, trong lòng cũng đã có quyết định.

Trên không trung, Nữ Oa thấy Côn Bằng chạy trốn, chỉ để lại Phục Hy một mình đối mặt với hai vị Tổ Vu, trong lòng cũng sinh ra hận ý cực lớn đối với Côn Bằng.

Hơn nữa khoảnh khắc Côn Bằng cướp đi Hà Đồ Lạc Thư chạy trốn, Nữ Oa liền hiểu rõ tình cảnh của Phục Hy, muốn ra tay cứu Phục Hy.

Nữ Oa không muốn nhìn thấy Phục Hy vẫn lạc ngay trước mắt mình.

Nhưng chưa đợi thân ảnh Nữ Oa xuất hiện trong chiến trường, mấy đạo ánh mắt đã rơi xuống người Nữ Oa.

Chương 210

Nữ Oa biết đây là ánh mắt của mấy vị Thánh nhân kia, tuy bây giờ mình vô cùng lo lắng, nhưng lại không dám dễ dàng ra tay.

Ngay sau đó, nói với không trung: "Có thể lưu lại một mạng cho Phục Hy không?" Nhưng lại không có nửa điểm hồi âm, Nữ Oa trong lòng cũng vô cùng thất vọng.

Bởi vì Nữ Oa biết rõ mấy vị Thánh nhân kia sẽ không để mình ra tay can dự vào cuộc chiến Vu Yêu.

Dù cho mình muốn ra tay, cũng sẽ bị mấy người ngăn cản.

Cuối cùng Nữ Oa chỉ có thể vẻ mặt phẫn hận nhìn về hướng Côn Bằng rời đi, trong lòng cũng vô cùng bất lực.

Mà Phục Hy không biết tình hình xảy ra trên không trung, nhưng Phục Hy biết rõ sự thôi toán của mình không sai.

Nếu mình đã định trước sẽ vẫn lạc, vậy Nữ Oa cũng không có cách nào cứu vãn.

Hơn nữa Thánh nhân e rằng cũng không thể tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu, cho nên Phục Hy nhìn về hướng Oa Hoàng Cung ngoài trời, cũng nói một tiếng: "Muội muội, xin lỗi!" Lúc này kiếp khí thiên địa tiêu tán, nhưng một Chuẩn Thánh như Phục Hy cũng không thể phát hiện ra Thánh nhân ẩn mình trong bóng tối.

Phục Hy nói chuyện không chút do dự, trực tiếp xông về phía hai vị Tổ Vu trước mặt.

Tuy hai vị Tổ Vu trước mặt Phục Hy đã có dự liệu, nhưng động tác của Phục Hy thực sự quá nhanh.

Chưa đợi hai người lui lại, đã trực tiếp đến trước mặt hai người,

cùng với một tiếng hét lớn của Phục Hy.

"Bạo!" Một tiếng nổ vang cũng vang lên trong hư không, mọi người cũng đã hiểu ra Phục Hy đã vẫn lạc.

Phục Hy tuy là tự bạo bên cạnh hai vị Tổ Vu, nhưng hai vị Tổ Vu này lại không trực tiếp vẫn lạc.

Mà là giống như Tổ Vu Huyền Minh trước đây, trọng thương không dậy nổi, không còn chút chiến lực nào.

Nhưng trạng thái của hai vị Tổ Vu này nghiêm trọng hơn Huyền Minh rất nhiều, dù sao mục tiêu của Đế Tuấn là Đế Giang, cho nên Huyền Minh mới có thể thoát được một kiếp, mà hai vị Tổ Vu này nếu không có đại tạo hóa, muốn hồi phục e rằng cũng cần vô tận năm tháng.

Dù sao Phục Hy cũng là cao thủ trong Chuẩn Thánh, dù không địch lại hai vị Chuẩn Thánh.

Nhưng uy lực tự bạo cũng không thể xem thường, cho nên lúc này cán cân thắng bại của Vu Yêu hai tộc lại một lần nữa cân bằng.

Thấy Phục Hy tự bạo, trong mắt Nữ Oa cũng tràn đầy khổ sở.

Huynh muội hai người bầu bạn vô số năm tháng, lúc này Phục Hy lại vẫn lạc ngay trước mắt mình, mình lại không có cách nào.

Nữ Oa sao có thể không đau lòng, đồng thời cũng có một tia hối hận, hối hận lúc đầu không ngăn cản Phục Hy, mới khiến Phục Hy có kết cục này.

Mấy vị Thánh nhân khác trên mặt không có chút thay đổi, dù sao người của Vu Yêu hai tộc tử thương càng nhiều, đối với mình càng có lợi.

Nhưng lúc này trong lòng mấy người cũng có chút khác lạ, dù sao

Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa.

Tuy rằng Nữ Oa bình thường không thích tranh đấu, sau khi thành Thánh vẫn luôn ở trong Hỗn Độn Oa Hoàng Thiên.

Mấy người mình ngăn cản Nữ Oa cứu Phục Hy, chắc chắn sẽ chọc giận Nữ Oa, sau này hành sự chắc chắn sẽ tăng thêm không ít biến số.

Nhưng mấy người không có chút hối hận nào, bởi vì mấy người đều rất rõ ràng kết cục của cuộc chiến Vu Yêu, đó là Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương.

Nếu mấy người không ngăn cản Nữ Oa, vậy kết cục của cuộc chiến Vu Yêu thế tất sẽ có thay đổi.

Đến lúc đó sẽ có biến số cực lớn, đối với Thánh nhân sẽ có chút bất lợi, cho nên mấy người càng không thể nhìn Nữ Oa ra tay.

Mà trong chiến trường, Thái Nhất cũng đã có được Đồ Vu Kiếm của Đế Tuấn, đối chiến mấy vị Tổ Vu đã chiếm thế thượng phong.

Phải biết rằng trong tay Thái Nhất vốn đã có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, lại thêm thanh Đồ Vu Kiếm này.

Mấy vị Tổ Vu cũng hiểm tượng hoàn sinh, nhục thân cũng bị Đồ Vu Kiếm rạch nát.

Nhìn thấy nhục thân mà trước đây vẫn luôn tự hào không còn chút tác dụng nào, trong lòng mấy vị Tổ Vu cũng có chút lạnh lẽo.

Mà hai bên vì Đế Tuấn và Đế Giang vẫn lạc đều là lửa giận ngút trời, cho nên mấy vị Tổ Vu cũng không có ý định lùi bước.

Tuy Thái Nhất có được Đồ Vu Kiếm, chiếm thế thượng phong nhưng cũng không thể dễ dàng chém giết mấy người mình, cho nên mấy vị Tổ Vu cũng dốc sức chống cự.

Bởi vì mấy vị Tổ Vu biết rằng đợi đến khi Huyền Minh hồi phục chiến lực, thì Yêu tộc sẽ không còn cơ hội thắng.

Nhưng Thái Nhất không thể đợi được nữa, tình hình mà mấy vị Tổ Vu biết, Thái Nhất tự nhiên rõ ràng.

Nếu cục thế cứ giằng co như vậy, Yêu tộc chỉ có con đường bại trận, dù sao cao thủ Yêu tộc chết thì chết, chạy thì chạy.

Thái Nhất không dám trì hoãn, vận động toàn thân khí huyết, sử dụng tinh huyết Chuẩn Thánh thôi động Hỗn Độn Chung.

Dù bản thân bị tổn thương, cũng phải chấn sát mấy vị Tổ Vu tại chỗ.

Cùng với pháp lực và tinh huyết của Thái Nhất thôi động, Hỗn Độn Chung hoàn toàn biến đổi.

Cả thân chuông tỏa ra vạn trượng hào quang, sau đó Hỗn Độn Chung không ngừng rung động, hiển nhiên Thái Nhất đã hao phí không ít.

Mà mấy vị Tổ Vu trước mặt Thái Nhất thấy Hỗn Độn Chung biến hóa, trong lòng cũng cảnh giác vạn phần, nắm chặt pháp bảo trong tay.

Một lát sau, Hỗn Độn Chung đột nhiên lóe lên, biến mất trước mặt Thái Nhất.

Mấy vị Tổ Vu thấy cảnh này, trong lòng cũng căng thẳng lên.

Dù sao mấy người biết rõ, Hỗn Độn Chung đột nhiên biến mất không phải là tin tốt gì.

Chưa đợi mấy vị Tổ Vu phản ứng, liền thấy Hỗn Độn Chung đột nhiên xuất hiện sau lưng mấy vị Tổ Vu.

Hỗn Độn Chung tuy xuất hiện sau lưng mấy vị Tổ Vu, lại không trực tiếp đập xuống, mà là đột nhiên phát ra một tiếng chuông vang.

Sau khi tiếng chuông vang lên, thân hình của mấy vị Tổ Vu này lại bị định trụ trong một khoảnh khắc.

Thái Nhất cũng không trì hoãn, ngay khoảnh khắc mấy vị Tổ Vu bị định trụ, Đồ Vu Kiếm trong tay cũng trực tiếp bay xuống.

Một vị Tổ Vu cũng theo tiếng mà ngã xuống, triệt để vẫn lạc, các Tổ Vu còn lại cũng lúc này tỉnh lại, trực tiếp đánh rơi Đồ Vu Kiếm.

Thái Nhất hao phí tinh huyết thôi động Hỗn Độn Chung cũng đã giúp Yêu tộc củng cố ưu thế.

Mà trong quá trình Thái Nhất và mấy vị Tổ Vu tranh đấu, cao thủ của Vu Yêu hai tộc cũng lũ lượt cùng đối phương đồng quy vu tận.

Đợi đến khi Thái Nhất hạ được một vị Tổ Vu, trên cả chiến trường, cao tầng Yêu tộc cũng chỉ còn lại một mình hắn còn ở trong chiến trường.

Mà hai vị Tổ Vu trước mặt Thái Nhất cũng đã lui về dưới chân núi Bất Chu, rời khỏi mảng hư không này.

Chương 211

Cuộc chiến Vu Yêu đến đây, Vu tộc chỉ còn lại năm vị Tổ Vu, Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh, Hình Thiên và Cường Lương.

Nhưng có chiến lực chỉ có Chúc Dung và Cộng Công, mà cao thủ Yêu tộc cấp bậc Chuẩn Thánh cũng chỉ có Thái Nhất còn có chiến lực.

Còn lại đều là trọng thương rút lui, như Yêu Thần Bạch Trạch và những người khác.

Thái Nhất thấy hai vị Tổ Vu trước mặt đã rút lui, cũng không nhịn được nữa.

Một ngụm máu tươi phun ra, Thái Nhất liền đưa tay lau đi.

Sau đó thu hồi Hỗn Độn Chung, đứng trong hư không nhìn xuống đám người Vu tộc bên dưới.

Lúc này mấy vị Thánh nhân ẩn mình trong bóng tối cũng bắt đầu căng thẳng, bởi vì cuộc chiến Vu Yêu sắp kết thúc.

Hậu Thổ và Nữ Oa thì vẻ mặt lạc lõng, dù sao hai người đều có cảnh ngộ tương đồng, Nữ Oa là bị mấy người ngăn cản, không thể cứu được Phục Hy, còn Hậu Thổ thì ngay từ đầu đã bị Đạo Tổ hạn chế, không thể tham gia vào đại chiến Vu Yêu.

Mấy vị Thánh nhân nhìn kiếp khí sắp tiêu tán trong Hồng Hoang, trong lòng cũng vô cùng mãn nguyện.

Bởi vì hiện tại Vu Yêu hai tộc đều đã nguyên khí đại thương, phải biết rằng mấy vị Tổ Vu còn lại của Vu tộc bây giờ cũng không có cách nào lập thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mà cao thủ Yêu tộc cũng thập bất tồn nhất.

Nhưng Thái Nhất tuy bị thương, nhưng không trọng thương, Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn còn một tia cơ hội, điều này khiến mấy vị Thánh nhân có chút bất lực.

Một lát sau, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, không hẹn mà cùng tỏa ra một đạo pháp lực, phân biệt rơi xuống người Tổ Vu Chúc Dung, Cộng Công và Thái Nhất.

Hành động của mấy người này quá kín đáo, ngay cả đồng là Thánh nhân Thiên Đạo như Hậu Thổ và Nữ Oa cũng không phát hiện ra.

Dù sao tu vi của hai người vẫn còn kém một chút, Nữ Oa tuy thành Thánh sớm hơn, nhưng lúc thành Thánh vẫn chưa chém Tam thi, nền tảng không bằng Tam Thanh và những người khác nên hậu thế không đủ.

Còn Hậu Thổ đơn thuần là thành Thánh muộn hơn, vì vậy hai người đều không chú ý đến những hành động nhỏ của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

Dưới sân, Thái Nhất cùng Chúc Dung, Cộng Công đã bị thương, không cảm nhận được sức mạnh của Thánh nhân, chỉ cảm thấy ngọn lửa giận trong lòng càng thêm hừng hực, gần như không thể nhẫn nhịn được nữa.

Đương nhiên tất cả những điều này đều không qua được mắt Chu Du.

Mấy vị này tuy cũng đã là cảnh giới Thánh nhân, nhưng so với Chu Du vẫn còn chênh lệch khá lớn.

Hơn nữa, ánh mắt Chu Du vẫn luôn dõi theo mấy người, tự nhiên nhìn rõ mưu kế của họ.

Nhưng Chu Du lại không hề ngăn cản, vì dù Vu Yêu đại kiếp có kết thúc hay không, mấy người này tuy có tâm tư riêng, nhưng cũng coi như góp sức kết thúc đại kiếp.

Vì Vu Yêu đại kiếp không có ảnh hưởng gì đến Chu Du, cho dù Vu Yêu hai tộc hoàn toàn tuyệt diệt, Chu Du cũng sẽ không ra tay.

Dù sao lệ khí của Vu Yêu hai tộc quá nặng, chỉ có Nhân tộc mới là nhân vật chính thực sự của trời đất, điều Chu Du cần làm là bảo vệ thiên địa Hồng Hoang.

Hơn nữa Chu Du đối với kết cục của Vu Yêu đã quá rõ ràng, đương nhiên sẽ không đi ngược lại đại thế Hồng Hoang.

Nhưng lúc này Chu Du cũng trở nên nghiêm túc, vì theo ký ức của kiếp trước, Bất Chu Sơn sắp sụp đổ.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Chúc Dung và Cộng Công liếc nhìn nhau, trong lòng cũng đã có quyết định.

Người Vu tộc không tu Nguyên thần, chỉ luyện nhục thân, nên cũng là kẻ gân cốt thẳng thắn.

Chúc Dung và Cộng Công lại có tính cách thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.

Trước đó khi các Tổ vu nghị sự trong điện Bàn Cổ, hai người đã bày tỏ suy nghĩ, nếu Vu tộc không địch lại, thà tái tạo Hồng Hoang cũng không muốn để lại Hồng Hoang tốt đẹp này cho Yêu tộc.

Bây giờ Vu tộc đã ở thế yếu, lại thêm sự tính toán ngầm của mấy vị Thánh nhân, suy nghĩ này trong lòng Chúc Dung và Cộng Công càng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ nghe Chúc Dung nói với Cộng Công: "Nếu hai chúng ta đã có quyết định, vậy cũng không tiếc thân này, thà phá nát Hồng Hoang, cũng không thể để Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang!" Cộng Công gật đầu mạnh.

"Hợp lẽ hai chúng ta làm đại sự này, Huyền Minh, Cường Lương và Hình Thiên đã không còn sức chiến đấu, nghĩ rằng hậu thế Vu tộc

cũng sẽ ca tụng danh tiếng của hai ta!" Hai người nghĩ đến đây, khóe miệng cũng nhếch lên.

Lúc này hai người đã bị phẫn nộ làm cho mê muội, làm sao còn nghĩ đến sau này.

Sau khi phá nát Hồng Hoang, Vu Yêu hai tộc đều phải gánh chịu nghiệp lực vô biên, cũng không còn cơ hội xưng bá Hồng Hoang nữa.

Mưu kế của Thánh nhân cũng khiến hai người mất đi lý trí.

Ngay sau đó hai người đứng dậy, bay lên không trung.

Chúc Dung và Cộng Công không bay về phía Thái Nhất trong hư không, mà vận động toàn thân khí huyết, bay thẳng về phía Bất Chu Sơn.

Mấy vị Thánh nhân ẩn nấp trong bóng tối thấy cảnh này cũng vô cùng vui mừng.

Bởi vì mấy người đều có thể nghĩ đến hậu quả, nếu Bất Chu Sơn bị Chúc Dung và Cộng Công hai người húc đổ, nghiệp lực mà Vu Yêu hai tộc gánh chịu đủ để hai tộc không còn cơ hội hưng thịnh nữa.

Về phần những thiệt hại sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, cứ để mình giải quyết.

Như vậy không chỉ có thể giải quyết Vu Yêu hai tộc, còn có thể thu được công đức, đây cũng là kế một mũi tên trúng hai đích, mưu kế của mấy vị Thánh nhân chính là như vậy.

Cho dù Bất Chu Sơn sụp đổ cũng có nhân quả của Thánh nhân, nhưng sau đó thu được công đức cũng đủ để bù đắp.

Mà Chu Du vẫn luôn dõi theo mấy vị Thánh nhân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, trên long khu Hỗn Nguyên chi lực tỏa ra, trực tiếp dung nhập vào trong Bất Chu Sơn, rót vào Đại đạo chân ý mà Bàn Cổ để

lại.

Cùng với sự gia trì của Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du, khí tức của cả Bất Chu Sơn cũng đột nhiên thay đổi, uy áp tăng vọt.

Mọi người bên ngoài cũng nhận ra sự thay đổi của Bất Chu Sơn, mấy vị Thánh nhân không nhìn rõ cảnh tượng trong Bất Chu Sơn, nhưng cũng biết có thể là do mưu kế của mình, khiến Bất Chu Sơn có biến hóa, trong lòng cũng có vài phần bất an.

Dù sao mấy người đều muốn Bất Chu Sơn trực tiếp sụp đổ, Bất Chu Sơn tuy không có ý thức, nhưng là xương sống của Bàn Cổ hóa thành cũng sẽ có khả năng xu lợi tị hại.

Vì vậy mấy người cũng cho rằng sự thay đổi của Bất Chu Sơn lúc này là nhận ra vận mệnh của bản thân, mới tăng cường uy áp.

Không lâu sau, mấy người cũng cảm nhận được uy áp của Bất Chu Sơn ngày càng mạnh mẽ, cũng bắt đầu căng thẳng.

Dù sao lúc này uy áp của Bất Chu Sơn đủ để ảnh hưởng đến Chuẩn Thánh, mấy người bắt đầu nghi ngờ mưu kế của mình có thể thực hiện được hay không.

Suy nghĩ một lát mấy người cũng hoàn hồn, vì mấy người biết rõ trong cơ thể Chúc Dung và Cộng Công cũng có sức mạnh của Thánh nhân, đủ để chống lại uy áp của Bất Chu Sơn.

Chỉ cần hai người chống đỡ được uy áp của Bất Chu Sơn, vậy húc đổ Bất Chu Sơn là chuyện dễ dàng.

Vì vậy mấy người cũng không rời mắt nhìn bóng dáng của Chúc Dung và Cộng Công.

Bất Chu Sơn đã bị Chu Du che đậy, cho dù là mấy vị Thánh nhân cũng chỉ có thể cảm nhận được sự thay đổi của Bất Chu Sơn, nhưng không nhìn rõ được thâm ý trong đó, nên Chu Du cũng không lo lắng,

nhìn chằm chằm Chúc Dung và Cộng Công đến Bất Chu Sơn.

Trong nhục thân của Chúc Dung và Cộng Công có sức mạnh của Thánh nhân, nhưng hai người không nhận ra, đến khi hai người đến trước eo Bất Chu Sơn, cũng không bị uy áp của Bất Chu Sơn ảnh hưởng.

Chương 212

Hai người đang định vận chuyển khí huyết, lại cảm giác Bất Chu Sơn đột nhiên thay đổi.

Thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, hai người liền nhìn về phía thay đổi.

Liền thấy một con chân long khổng lồ quấn quanh Bất Chu Sơn.

Phải biết Bất Chu Sơn là Thiên trụ của Hồng Hoang, cũng có phạm vi mấy chục vạn dặm.

Mà con chân long này lại có thể trực tiếp quấn quanh Bất Chu Sơn, có thể thấy thân hình to lớn đến mức nào.

Hai người trợn tròn mắt, nhìn long thân trên núi, nhất thời cũng quên mất suy nghĩ của mình.

Khi Chúc Dung và Cộng Công hoàn hồn lại, cũng phát hiện mấy vị Chuẩn Thánh của Long tộc đã xuất hiện bên cạnh mình.

Chính là các Chuẩn Thánh Long tộc mà Chu Du vội vàng gọi tới, vì Chu Du cần đề phòng mấy vị Thánh nhân, nên lúc này Chúc Dung và Cộng Công hai người do các Chuẩn Thánh Long tộc ngăn cản.

Chúc Dung và Cộng Công lúc này đã hồi phục trạng thái ban nãy, tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng phẫn nộ trong đầu đã phá vỡ mọi thứ, chỉ còn lại ý nghĩ húc đổ Bất Chu Sơn.

Hai người thấy Chuẩn Thánh Long tộc đột nhiên xuất hiện trước mặt cũng không để ý, mà tiếp tục vận động khí huyết, lao về phía eo Bất Chu Sơn.

Các Chuẩn Thánh Long tộc nhận được mệnh lệnh của Chu Du, làm sao có thể nhìn Chúc Dung và Cộng Công phá hoại Bất Chu Sơn.

Cũng lũ lượt vận động pháp lực, trực tiếp ngăn cản trước mặt Chúc Dung và Cộng Công.

Hai người này tuy bị lửa giận lấp đầy, nhưng vẫn còn một tia lý trí, dựa vào tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của mình cũng là ngang nhiên lao tới.

Tuy hai người đều không ở trạng thái đỉnh cao, nhưng nhục thân cường hãn vô cùng.

Mà các Chuẩn Thánh Long tộc đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ và Chuẩn Thánh trung kỳ, tuy đông người nhưng nhất thời vẫn không có cách nào khuất phục hai người.

Ngay khi cục diện lâm vào thế giằng co, sức mạnh Thánh nhân trong cơ thể Chúc Dung và Cộng Công hoàn toàn dung nhập vào đầu óc hai người, Vu tộc không có Nguyên thần, nên thần trí trực tiếp bị sức mạnh Thánh nhân can nhiễu.

Ý nghĩ trong lòng hai người được phóng đại vô hạn, từng cảnh tượng quá khứ hiện lên trong đầu hai người, chỉ nghe hai người không ngừng nói: "Thà hủy diệt Hồng Hoang, cũng không để Yêu tộc có được!" "Hủy diệt Hồng Hoang!" "Hủy diệt Bất Chu Sơn!" Tiếng nói của hai người ngày càng lớn, sau đó toàn bộ nhục thân cũng bắt đầu phồng lên.

Một đám Chuẩn Thánh Long tộc thấy cảnh này cũng hiểu ra, hai người này muốn tự bạo, liền nhanh chóng lui ra khỏi phạm vi tự bạo của hai người.

Mà Chu Du cũng nhận ra sự thay đổi của hai người, một đạo Hỗn Nguyên chi lực xuất hiện trước Bất Chu Sơn, trực tiếp ngăn cản xung kích tự bạo của hai người, phòng ngừa Bất Chu Sơn bị tổn hại.

"Ầm!" một tiếng vang lên, Chúc Dung và Cộng Công trực tiếp tự

bạo.

Có Chu Du bảo vệ, thân thể Bất Chu Sơn không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng việc Chúc Dung và Cộng Công tự bạo cũng khiến người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng trên Bất Chu Sơn… Tuy lúc này Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, nhưng cũng chỉ che đậy Thiên đạo trên Bất Chu Sơn, chứ không nghĩ đến việc che giấu hoàn toàn Bất Chu Sơn.

Dù sao Bất Chu Sơn là Thiên trụ của Hồng Hoang, cũng không thể đột nhiên biến mất giữa trời đất.

Hơn nữa Chu Du cũng không có ý định che giấu quá lâu, nên bên ngoài Bất Chu Sơn không có nhiều Hỗn Nguyên chi lực.

Mà hai Tổ vu Chúc Dung và Cộng Công đến Bất Chu Sơn trực tiếp tự bạo, cũng trực tiếp làm cho bên ngoài Bất Chu Sơn trở nên rõ ràng.

Cùng với kiếp khí trong Hồng Hoang tiêu tán, cộng thêm Chu Du cũng thu lại Hỗn Nguyên chi lực của mình.

Cuối cùng, một đám Chuẩn Thánh Long tộc cùng với chân thân của Chu Du cũng lộ ra trong tầm mắt của thế giới bên ngoài.

Phải biết lúc này vô số người ở Hồng Hoang đều đang chú ý đến nơi này, cảnh tượng xuất hiện trên Bất Chu Sơn cũng khiến mọi người trực tiếp kinh ngạc, phảng phất như cả Hồng Hoang đều chìm vào tĩnh lặng.

Mọi người làm sao cũng không ngờ rằng khi trận quyết chiến Vu Yêu sắp kết thúc, lại còn xảy ra tình huống lớn như vậy.

Chỉ thấy một con chân long to lớn vô cùng quấn quanh Bất Chu Sơn, vẻ mặt uy nghiêm.

Đầu rồng cúi thấp, nhìn xuống chân Bất Chu Sơn, thân rồng ẩn

trong mây mù trên Bất Chu Sơn.

Chỉ có mấy móng rồng trực tiếp bấu vào eo Bất Chu Sơn, phảng phất như muốn nhổ Bất Chu Sơn lên.

Vô số đại năng Hồng Hoang cũng trợn tròn mắt, đối với uy nghiêm của con chân long này không thể hình dung.

Hơn nữa mọi người cũng không có cách nào dò xét được một tia khí tức, chỉ cảm thấy mình trước mặt con chân long này như con kiến hôi.

Mấy vị Thánh nhân ẩn nấp trong bóng tối thấy chân thân của Chu Du trên Bất Chu Sơn, cũng sững sờ tại chỗ.

Bởi vì mấy người đối với khí tức của Chu Du rất rõ ràng, trong lòng cũng vô cùng mờ mịt.

Tên của Chu Du đã chìm lắng từ lâu, rất nhiều tu sĩ mới sinh ở Hồng Hoang đều không hiểu rõ nhiều.

Nhưng mấy vị Thánh nhân này lại rất rõ ràng, dù sao trước khi mấy người thành Thánh, Chu Du mới là người đứng đầu thực sự của Hồng Hoang.

Hơn nữa Đạo tổ đã hợp đạo, phi đại thế không xuất hiện, mà Chu Du là đệ tử thân truyền của Đạo tổ không chỉ địa vị tôn sùng, mà thực lực cũng vô địch.

Ai trong mấy người này mà không biết, ban đầu Chu Du một mình đấu hai, trực tiếp trọng thương hai đế của Yêu tộc.

Trong đó Thái Nhất còn có Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, tuy Tam Thanh mấy người đều có Tiên thiên chí bảo, nhưng trước khi thành Thánh, cũng không cho rằng mình có thể địch lại Chu Du.

Sau khi mấy người thành Thánh, Chu Du cũng không ra tay, nên

mấy người cũng không quá chú ý.

Nhưng bây giờ thì khác, mấy người cảm nhận được khí tức của Chu Du trên Bất Chu Sơn, cũng biết Chu Du đã thành tựu Thánh nhân.

Tuy không rõ Chu Du không có Hồng Mông Tử Khí làm sao thành tựu Hỗn Nguyên, nhưng bây giờ mấy người cũng không rảnh nghĩ nhiều như vậy.

Dù sao mấy người cảm nhận được Hỗn Nguyên chi lực mà Chu Du tỏa ra, trong lòng cũng là một trận co rút.

Bởi vì khí tức mà Chu Du tỏa ra lúc này còn dày đặc hơn mấy người.

Xem ra Chu Du thành Thánh đã lâu, mấy người cũng lũ lượt chau mày, không biết đang nghĩ gì.

Đương nhiên Nữ Oa sớm đã biết cảnh giới của Chu Du, nên lúc này thân ảnh Chu Du hiện ra, Nữ Oa cũng không có gì kinh ngạc, chỉ có chút tò mò vì sao Chu Du lại xuất hiện trên Bất Chu Sơn.

Tuy Yêu tộc có mấy lần phạm vào tay Chu Du, nhưng Chu Du cũng sẽ không giúp đỡ Vu tộc đối phó Yêu tộc, điều này cũng khiến Nữ Oa rất nghi hoặc.

Mà Hậu Thổ cũng tương tự biết cảnh giới của Chu Du, dù sao Hậu Thổ thành đạo cũng có sự giúp đỡ của Chu Du.

Mà hai người Chúc Dung và Cộng Công của Vu tộc vừa mới tự bạo dưới chân Bất Chu Sơn, Hậu Thổ cũng có chút bi thống.

Nhưng lúc này thật sự không nghĩ nhiều, vì Hậu Thổ không cho rằng Chu Du sẽ giúp đỡ Yêu tộc.

Chu Du bên này chỉ là chân thân xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, chứ không hề bộc lộ toàn bộ thực lực của mình.

Chương 213

Cho dù là Thánh nhân cũng không biết rõ cảnh giới cụ thể của Chu Du, chỉ cảm thấy thực lực của Chu Du cũng sâu không lường được.

Không đợi chúng nhân kinh ngạc xong, lúc này Lão Tử đột nhiên hoàn hồn lại, trong lòng cũng suy nghĩ miên man.

Bởi vì Lão Tử lúc này cũng đã nhớ lại khí tức Thánh nhân mà mình cảm ứng được trong Hồng Hoang trước đây.

Lúc đó mình còn chưa thành tựu Thánh nhân, chỉ mơ hồ cảm nhận được một luồng uy áp Thánh nhân.

Mà lúc đó không có dị tượng Chu Du thành Thánh, Lão Tử tuy có suy đoán, nhưng lại không có chút căn cứ nào, nên cuối cùng cũng không suy nghĩ sâu xa.

Hiện tại cảm nhận được khí tức của Chu Du, liên tưởng một số việc lại, tự nhiên hiểu rõ suy đoán của mình lúc đó không sai.

Chỉ là không biết Chu Du làm thế nào che giấu dị tượng thành Thánh, trong lòng cũng dấy lên vài tia lạnh lẽo.

Phải biết nếu thật sự như mình nghĩ, vậy Chu Du sớm đã là Thánh nhân trước khi mình thành Thánh.

Hơn nữa nền tảng của Chu Du sâu dày, lúc chưa thành Thánh đã dẫn trước mấy người mình rất nhiều.

Vậy bây giờ e rằng Chu Du đã đi được một bước rất xa trong cảnh giới Thánh nhân.

Không thể không nói Lão Tử là người đầu tiên thành tựu Thánh đạo sau Nữ Oa, quả thực có chút cơ trí.

Dù sao lúc đó Chu Du vừa mới đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên, không thể khống chế pháp lực của bản thân, vô tình tỏa ra một đạo Hỗn Nguyên khí tức, liền khiến Lão Tử có suy đoán, nếu Chu Du biết được suy nghĩ của Lão Tử, nói không chừng cũng phải khen một câu.

Bởi vì Chu Du đối với thiên phú của Thánh nhân vẫn cực kỳ công nhận, dù sao lúc đó còn nghĩ đến việc kết giao tốt với mấy vị Thánh nhân này.

Nhưng cùng với đạo tâm đề thăng, cộng thêm thực lực vượt xa mọi người, những suy nghĩ này của Chu Du cũng nhạt đi.

Thêm vào đó, khi hiểu sâu hơn về mấy vị Thánh nhân này, cũng phát hiện mình và mấy người này không phải cùng một loại người, nên cũng không còn tâm tư kết giao.

Dù sao mục đích của Chu Du là trợ lực Hồng Hoang thăng cấp, khiến Thiên đạo thăng cấp, Hồng Quân có thể thoát ly Thiên đạo.

Mà mấy người này thì lại nghĩ đến việc làm chủ Hồng Hoang, suy nghĩ đương nhiên không giống nhau.

Ngay khi chúng sinh Hồng Hoang còn đang kinh ngạc, Lão Tử cũng chủ động tỏa ra Thiên đạo chi lực quanh thân, trực tiếp xuất hiện trong mắt mọi người.

Thấy Lão Tử xuất hiện, chúng sinh càng thêm kinh ngạc.

Dù sao thân phận của Chu Du trừ một số ít đại năng từng tham gia nghe giảng ở Tử Tiêu Cung biết rõ, những người còn lại thật sự không biết.

Mà khí tức của Lão Tử mọi người vẫn còn rõ, tuy nói Thánh nhân là chí tôn vô thượng, đại năng bình thường cũng không nhìn rõ diện mạo thực sự của Lão Tử, nhưng uy áp khí tức mà Thánh nhân tỏa ra

vẫn khác nhau.

Lão Tử tu hành Vô Vi chi đạo, uy áp tuy mạnh nhưng lại từ tốn ôn hòa, khí tức của Nguyên Thủy thì vô cùng trang trọng, khí tức của Thông Thiên thì vô cùng sắc bén… Lúc này mọi người thấy thân ảnh của Lão Tử xuất hiện, tự nhiên có chút kinh ngạc, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa đã xảy ra.

Chỉ thấy Thánh nhân Lão Tử ngồi cao trên mây, hơi cúi người về phía chân long trên Bất Chu Sơn, giọng nói cũng truyền khắp Bất Chu Sơn.

"Sư huynh, đã lâu không gặp, vẫn chưa chúc mừng sư huynh thành đạo Hỗn Nguyên!" Cùng với giọng nói của Lão Tử truyền xuống, vô số sinh linh trong Hồng Hoang cũng há hốc miệng trực tiếp ngây người.

Thân phận của Chu Du cũng được chúng sinh Hồng Hoang truyền bá, lúc này vô số người ở Hồng Hoang lần đầu tiên biết đến sự tồn tại của Chu Du.

Trước đây không biết là vì rất nhiều tu sĩ đều là thế hệ mới sinh.

Hơn nữa thân phận của Chu Du tuy tôn quý dị thường, nhưng cùng với Đạo tổ Hồng Quân thân hợp Thiên đạo, thân ảnh của Chu Du cũng rất ít xuất hiện.

Hiện tại vô số sinh linh Hồng Hoang biết rõ Chu Du là đệ tử thân truyền của Đạo tổ Hồng Quân, còn là bái nhập môn hạ của Đạo tổ trước khi ngài thành Thánh, đương nhiên vô cùng kinh dị.

Đồng thời chúng sinh biết Chu Du hiện tại đã thành tựu Thánh nhân, làm sao không kinh ngạc, rất nhiều người mới biết trong Hồng Hoang còn có một đại lão như vậy.

Vô số người nhìn về phía Bất Chu Sơn ánh mắt cũng tràn đầy kinh

ngạc, vì tên tuổi của Thánh nhân ở Hồng Hoang rất thịnh hành.

Chu Du đã trở thành Thánh nhân, đương nhiên khiến vô số người tò mò.

Mà các đại năng từng tham gia nghe đạo ở Tử Tiêu Cung tuy cũng kinh dị, nhưng trong lòng mọi người cũng hiểu rõ.

Dù sao Tam Thanh, Nữ Oa và những người mà Đạo tổ nhận sau này đều đã thành Thánh, Chu Du thành Thánh cũng là chuyện đương nhiên.

Thời ở Tử Tiêu Cung, những người này còn đang tò mò vì sao là đệ tử thân truyền của Đạo tổ mà Chu Du không có Hồng Mông Tử Khí.

Bây giờ xem ra Đạo tổ sớm đã biết Chu Du có thể thành Thánh, là người đầu tiên không dùng Hồng Mông Tử Khí mà thành đạo.

Địa vị của Chu Du trong lòng mọi người đã được nâng lên rất nhiều, đồng thời vô số đại năng cũng có chút kỳ vọng vào Chu Du.

Đó là hy vọng Chu Du có thể truyền lại kinh nghiệm, để họ có thể khuy thăm cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh.

Ngay khi chúng sinh Hồng Hoang còn đang kinh ngạc, giọng nói của Chu Du cũng truyền xuống… "Đều ra đây đi!" Giọng Chu Du vừa dứt, mấy vị Thánh nhân còn lại ẩn mình trong hư không cũng sắc mặt khác nhau, nhưng trên mặt cũng xuất hiện một biểu cảm giống nhau, đó là vô cùng kinh ngạc.

Phải biết mấy vị Thánh nhân tuy không thể nhìn rõ thực lực của Chu Du, nhưng không cho rằng Chu Du có thể phát hiện ra mình.

Dù sao lúc này quanh thân mấy người đều là Thiên đạo chi lực, mà cho dù Chu Du đã đột phá thành cấp bậc Hỗn Nguyên, cũng không thể nhìn thấu.

Mà hiện tại nghe Chu Du chỉ rõ sự tồn tại của mình, tự nhiên là vô cùng kinh dị.

Các vị Thánh nhân sau khi xuất hiện nhìn nhau, trong lòng đối với sự cảnh giác của Chu Du lại nâng lên một bậc.

"Bái kiến Chu Du sư huynh!" "Chu Du sư huynh!"… Khi các vị Thánh nhân Hồng Hoang đồng thời xuất hiện bên cạnh Bất Chu Sơn, chúng sinh Hồng Hoang cũng nín thở, không dám có chút dị động.

Phải biết cùng với trận quyết chiến Vu Yêu bắt đầu, đến bây giờ Vu Yêu hai tộc cũng là lưỡng bại câu thương, không còn căn cơ để xưng bá Hồng Hoang nữa.

Yêu tộc Đế Tuấn thân tử, thế hệ Chuẩn Thánh thập bất tồn nhất, mà Vu tộc thập nhị Tổ vu hiện tại cũng chỉ còn lại mấy người thoi thóp, cũng không còn khí thế.

Lúc này Thánh nhân mới trở thành tồn tại thực sự làm chủ Hồng Hoang, có thể thấy toàn bộ Thánh nhân Hồng Hoang xuất hiện ở đây, mọi người đương nhiên vô cùng coi trọng.

Mọi người chỉ nghe thấy giọng nói của Chu Du, các Thánh nhân liền đều xuất hiện, đối với nhận thức về Chu Du lại tăng thêm một tầng.

Tuy đối với cảnh giới Thánh nhân không hiểu rõ lắm, nhưng cũng cho rằng Chu Du trong các Thánh nhân cũng là tồn tại đỉnh phong.

Đương nhiên chúng sinh cũng không có căn cứ gì, chỉ cảm thấy Chu Du một lời, các Thánh nhân đều hiện thân.

Nếu Chu Du biết được cũng không khỏi cảm khái, dù sao Chu Du lúc này quả thực là Hồng Hoang đệ nhất nhân chính hiệu.

Ngay khi mọi người dự định lắng nghe chân ngôn của Thánh nhân, lại phát hiện trong không trung không có chút âm thanh nào truyền

xuống.

Vô số đại năng cũng là vẻ mặt hiểu rõ, dù sao giao lưu giữa các Thánh nhân sao có thể để tu sĩ bình thường nghe được.

Bên ngoài Bất Chu Sơn, Nguyên Thủy và Thông Thiên xuất hiện cũng trực tiếp đến bên cạnh Lão Tử.

Chương 214

Tuy Tam Thanh đã phân gia, nhưng khi gặp đại sự, lập trường của ba người vẫn nhất trí.

Dù sao bao nhiêu năm chung sống, ba người sớm đã có sự ăn ý, hơn nữa lúc này mục đích của ba người cũng giống nhau.

Mà đạo tranh hậu thế còn chưa đến đỉnh điểm, ba người đương nhiên phải chung tay.

Đồng thời Tây Phương Nhị Thánh cũng trực tiếp đứng cùng nhau, nhưng thân ảnh của Nữ Oa và Hậu Thổ lại cách mấy người rất xa.

Nữ Oa và Hậu Thổ hai người mang theo vẻ mặt căm hận, cũng không rời mắt nhìn về phía Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

Dù sao nếu không có mấy người họ cản trở, thì Phục Hy cũng sẽ không chết, Hậu Thổ cũng có thể giữ lại một chút căn cơ cho Vu tộc.

Mà Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh chú ý đến ánh mắt của Hậu Thổ và Nữ Oa, lại không hề để ý.

Tuy trong lòng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh sẽ có chút gợn sóng, nhưng hiện tại Vu Yêu hai tộc đã không còn thực lực uy hiếp Thánh nhân.

Đạt được mục đích này, mấy người cũng không quan tâm đến những chuyện khác.

Cùng với sự xuất hiện của mấy vị Thánh nhân, thân ảnh chân long trên Bất Chu Sơn cũng biến mất.

Chu Du cũng hóa thành đạo thể xuất hiện trước mặt mấy người, trên người khí tức Hỗn Nguyên tam trọng thiên trực tiếp tỏa ra, uy áp cũng trực tiếp bao phủ cả tòa Bất Chu Sơn.

Mấy vị Thánh nhân cảm nhận được khí tức mà Chu Du tỏa ra cũng âm thầm kinh hãi, vì mấy vị Thánh nhân từ trong khí tức của Chu Du cũng có thể phán đoán ra, thực lực của Chu Du trên cả mấy người, tuy không rõ dẫn trước bao nhiêu.

Mà Chu Du cũng không có chút biểu cảm nào, nhìn mấy người nói: "Vu Yêu đại kiếp là đại thế của thiên địa Hồng Hoang, đại kiếp sắp kết thúc, đừng có suy nghĩ gì khác nữa!" Cùng với Vu Yêu hai tộc lưỡng bại câu thương, lúc này kiếp khí giữa thiên địa Hồng Hoang cũng đã tiêu tán gần hết.

Chu Du đương nhiên biết rõ tâm tư của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, nên cũng trực tiếp nói rõ.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh nghe xong cũng khí tức trì trệ, tuy Chu Du không trực tiếp chỉ rõ mưu kế của mấy người, nhưng cũng khiến mấy người này biết rõ, những hành động nhỏ của họ đã lọt vào tầm mắt của Chu Du.

Mấy người trong lòng cũng âm thầm căm hận, dù sao mấy người đều muốn lấy Hồng Hoang làm bàn cờ, để vị trí Thánh nhân của mình không thể phá vỡ.

Mà Chu Du ra tay lại trực tiếp phá hỏng kế hoạch của mấy người, nhưng không ai trong mấy người nói ra.

Dù sao hành vi như vậy thật sự không phù hợp với thân phận Thánh nhân, trực tiếp phá hỏng hình tượng Thánh nhân.

Mà mấy người đều là Thánh nhân Thiên Đạo, tự nhiên biết rõ kết quả của việc phá hoại Bất Chu Sơn.

Âm thầm tính toán còn được, nếu thật sự ra mặt trực tiếp phá hủy Bất Chu Sơn, e rằng cũng sẽ gánh chịu nghiệp lực cực lớn.

Nhưng mấy người cũng không vì một câu nói của Chu Du mà

dừng lại mưu đồ, phải biết tuy mấy người đã thành tựu Thánh nhân, nhưng Vu Yêu hai tộc có thực lực uy hiếp Thánh nhân, nên mấy người mới nghĩ đến việc trực tiếp mượn tay Vu Yêu hai tộc để phá hoại Hồng Hoang.

Như vậy Thánh nhân trong Hồng Hoang mới là thực sự vô địch, trở thành chúa tể của Hồng Hoang.

Tuy trên đầu còn có một Đạo tổ Hồng Quân, nhưng Hồng Quân đã hợp đạo.

Chỉ cần mình không đi ngược lại đại thế Hồng Hoang, vậy chúng sinh Hồng Hoang cũng mặc cho Thánh nhân bài bố.

Mấy người nghĩ đến cảnh tượng tương lai, đương nhiên không muốn từ bỏ.

Tuy trên mặt có chút khác thường, nhưng cũng không nói gì, nghĩ xem làm thế nào mới có thể tránh được Chu Du để thực hiện mục đích.

Chu Du thấy biểu cảm của mấy người cũng cười lạnh, vì Chu Du biết rõ suy nghĩ của họ.

Hơn nữa cơ hội thực sự trở thành chúa tể Hồng Hoang không có lần sau.

Nhưng có mình tồn tại, mưu đồ của mấy người e rằng phải thất bại.

Chỉ là không đợi Chu Du nói tiếp, Nguyên Thủy đã vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Chu Du sư huynh đã thành tựu Thánh nhân, nên cân nhắc thân phận Thánh nhân, trong Hồng Hoang đáng lẽ phải do chúng ta, những Thánh nhân, làm chủ!" Nghe xong lời của Nguyên Thủy, mấy người trước mặt Chu Du cũng hơi gật đầu.

Đương nhiên Nữ Oa và Hậu Thổ không thích tranh đấu, không có

chút động tác nào.

Mà Chu Du cũng vẻ mặt lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy.

"Đại đạo ẩn mình, Thiên đạo quản lý Hồng Hoang, nói cho cùng Thánh nhân chỉ là thuận ứng Thiên đạo, khi nào đến lượt Thánh nhân làm chủ?" Chu Du trực tiếp ngắt lời Nguyên Thủy định nói tiếp, sắc mặt mấy người cũng thay đổi.

"Vu Yêu đại kiếp là tuần hoàn của trời đất, ta mới không chấp nhặt với các ngươi, bây giờ muốn động thủ với Bất Chu Sơn, đúng là có chút ảo tưởng!" Mấy người nghe vậy cũng chau mày, xem ra suy nghĩ của mấy người đều bị Chu Du biết hết.

Nguyên Thủy nghe vậy cũng trực tiếp nói với Chu Du: "Nghe nói sư huynh thực lực không tầm thường, lúc này đã thành tựu Thánh nhân, vậy dùng thực lực nói chuyện đi!" Giọng Nguyên Thủy vừa dứt, Lão Tử, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng tỏa ra sức mạnh Thánh nhân, nhìn chằm chằm Chu Du.

Chu Du hiểu rõ mình và mấy người lúc này cũng đã xé rách mặt mũi, dứt khoát không nhiều lời nữa, nói với mấy người: "Ha ha, ta lại muốn xem mấy người các ngươi có bản lĩnh gì, đến Hỗn Độn một trận!" Ngay sau đó Chu Du và mấy người lóe lên một cái biến mất tại chỗ, trực tiếp đến Hỗn Độn.

Mấy người đều là Thánh nhân, ở trong Hỗn Độn cũng không có chút ảnh hưởng nào, thậm chí cả cương phong Hỗn Độn cũng không dám đến gần.

Các vị Thánh nhân cũng chia làm bốn phía, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh trực tiếp đứng cùng nhau.

Hậu Thổ và Nữ Oa thì đứng xa hai bên, không tham gia vào tranh đấu của mấy người, chỉ để lại Chu Du một mình đối mặt với năm vị

Thánh nhân.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tràn đầy tự tin, dù sao phe mình có đến năm vị Thánh nhân.

Cho dù thực lực của Chu Du có mạnh đến đâu, cũng không thể là đối thủ của năm vị Thánh nhân.

Mà Chu Du thì vẻ mặt điềm nhiên, nhìn mấy người đều có tâm tư riêng, trong lòng cũng âm thầm vui mừng.

Phải biết Chu Du tuy đã là Hỗn Nguyên tam trọng thiên, nhưng ở trong Hồng Hoang đối mặt với sức mạnh Thiên đạo của năm vị Thánh nhân vẫn có chút đau đầu.

Tuy nói chống đỡ công kích của mấy người không có vấn đề gì, nhưng Chu Du lại lo mấy người níu chân mình, sau đó động thủ với Bất Chu Sơn.

Dù sao Chu Du không có cách nào vận dụng sức mạnh Thiên đạo, quả thực có chút bị động.

Hơn nữa Chu Du lo lắng khi mình toàn lực ra tay, sẽ gây ra tổn hại nhất định cho Hồng Hoang.

Mà hiện tại mấy người không rõ suy nghĩ của Chu Du, nghĩ đến việc trực tiếp đánh bại Chu Du, cũng rơi vào kế hoạch của Chu Du.

Phải biết mấy người này rời khỏi Hồng Hoang, vậy uy hiếp đối với mình đã giảm đi một bậc rất lớn.

Bây giờ mình không sợ năm người hợp lực, cho dù nơi này cách Hồng Hoang không xa, mấy người đã có thể vận dụng không ít sức mạnh Thiên đạo.

Nhưng bây giờ nơi mấy người đang ở là Hỗn Độn, mấy người sẽ không giống như ở trong Hồng Hoang, có thể tùy thời sử dụng sức

mạnh Thiên đạo, nên Chu Du vẫn có lòng tin rất lớn.

Đương nhiên mấy người này không rõ suy nghĩ của Chu Du, tuy không rõ cảnh giới của Chu Du lúc này, nhưng cũng chỉ cho rằng thực lực của Chu Du dẫn trước mấy người không xa.

Nào ngờ Chu Du có được kinh nghiệm của Hồng Quân, lại thêm thu hoạch trên Bất Chu Sơn, đã thành công thăng cấp lên Hỗn Nguyên tam trọng thiên.

Đang lúc Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh do dự ai ra tay trước, thì cũng nghe thấy giọng nói của Chu Du truyền đến.

Chương 215

"Ai đến trước, ta lại muốn xem Thánh nhân Thiên Đạo có bản lĩnh gì!" Chu Du lúc này cũng có chút ngứa tay, dù sao sau khi thành tựu Thánh nhân mình chưa từng thật sự ra tay.

Nghe xong lời của Chu Du, mấy người này cũng hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ phải cho Chu Du một bài học.

Nhìn vẻ mặt háo hức của mấy người, Chu Du cũng không chút chậm trễ, trực tiếp đưa tay ra… Ngay khoảnh khắc Chu Du đưa tay ra trong Hỗn Độn, trên lãnh địa của Nhân tộc ở Hồng Hoang, một bóng thương đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau đó đột nhiên biến mất giữa không trung.

Chính là Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương mà Chu Du để lại lúc đó, hiện tại Chu Du đối mặt với mấy vị Thánh nhân này, cũng là triệu hồi Thí Thần Thương đến.

Phải biết Tam Thanh và những người khác đều có Tiên thiên chí bảo quen thuộc, mà Chu Du tuy nói có hai kiện Tiên thiên chí bảo, nhưng vẫn quen dùng Thí Thần Thương, ai bảo Thí Thần Thương là thần khí công phạt hàng đầu của Hồng Hoang.

Mà Hỗn Độn Châu sau khi Chu Du thành Thánh cũng được không ít lợi ích, cộng thêm thời gian hồi phục dài đằng đẵng của mình, hiện tại chỉ còn một chút nữa là có thể thăng cấp thành Hỗn Độn linh bảo, Chu Du vốn dĩ muốn xem thực lực của mình, sao có thể trực tiếp lấy ra chí bảo này.

Hỗn Độn Châu từng là Hỗn Độn chí bảo cùng cấp bậc với Sáng Thế Thanh Liên.

Cho dù hiện tại trở thành Tiên thiên chí bảo, vậy cũng vượt xa

bình thường.

Nếu lúc này Chu Du trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Châu, trực tiếp nghiền ép mấy người thì cũng không còn ý nghĩa gì.

Mà chính là vì có Hỗn Độn Châu tồn tại, Chu Du mới có lòng tin chống lại năm vị Thánh nhân trong Hồng Hoang.

Chỉ là hiện tại mấy vị Thánh nhân này có chút tự đại, cho rằng thành tựu Thánh nhân đã là vô địch.

Trực tiếp theo Chu Du đến Hỗn Độn, nên Chu Du cũng không lấy ra Hỗn Độn Châu.

Cũng chỉ trong nháy mắt, Thí Thần Thương đã xuyên qua lớp màng ngăn cách của Hồng Hoang đến tay Chu Du.

Thấy Thí Thần Thương trong tay Chu Du, trong lòng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng có chút dao động.

Tam Thanh tuy kiêng dè, nhưng không có cảm giác gì lớn, dù sao mình cũng có Tiên thiên chí bảo không cần lo lắng, mà Tây Phương Nhị Thánh thì lại ngồi không yên.

Dù sao pháp bảo mạnh nhất trong tay Tây Phương Nhị Thánh chính là cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà Đạo tổ ban cho.

Dùng Tiên thiên linh bảo đối đầu với Tiên thiên chí bảo tự nhiên không địch lại, hai người lúc này cũng có chút chột dạ.

Tuy nói mấy người đều muốn làm chủ Hồng Hoang, để Vu Yêu gánh chịu nghiệp lực vô biên, dập tắt suy nghĩ của Chu Du.

Nhưng Tây Phương Nhị Thánh đa phần là âm thầm tính toán, chứ không có ý định trực tiếp đối đầu với Chu Du.

Dù sao thực lực quả thực không cho phép, nên lúc này cũng có chút bất đắc dĩ.

Phải biết pháp bảo thích hợp nhất cho Thánh nhân sử dụng chính là Tiên thiên chí bảo, mà trong Hồng Hoang Tiên thiên chí bảo cũng chỉ có bấy nhiêu, Tây Phương Nhị Thánh không có cơ duyên đó để có được Tiên thiên chí bảo.

Tuy hai người cũng đã là thực lực Thánh nhân, nhưng đối mặt với đối thủ mạnh như Chu Du, hai người đương nhiên sẽ có chút e sợ.

Thậm chí hai người còn lo lắng Chu Du đặc biệt nhắm vào mình.

Phải biết Hồng Vân là bạn tốt của Chu Du, thánh vị của hai người còn là do Hồng Vân nhường.

Mà khi Hồng Vân thân tử, hai người lo lắng nhân quả không thể trả hết, không ra tay, hiện tại cũng lo lắng Chu Du sẽ mượn cớ gây chuyện.

Nhưng Tây Phương Nhị Thánh đã là chí tôn Thánh nhân, tuy trong lòng có nhiều suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn không hề biểu hiện.

Tam Thanh và những người khác thấy Thí Thần Thương xuất hiện, cũng hiểu rõ trận chiến này khó tránh khỏi.

Ba người tuy có chút kiêng dè Chu Du, chưa rõ thực lực thực sự của Chu Du, cũng không dễ dàng ra tay.

Nhưng không cho rằng năm vị Thánh nhân của mình sẽ không địch lại Chu Du, sau đó ba người cũng nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Mấy người ánh mắt giao nhau cũng đã có ước định.

Sau đó liền thấy Nguyên Thủy dẫn đầu lao ra, kèm theo một tiếng hét lớn.

“Còn xin sư huynh xem tiến bộ của ta trong thời gian này như thế nào!” Nguyên Thủy vẻ mặt kiêu ngạo, trong lời nói cũng đầy mỉa mai,

trong tay Bàn Cổ Phiên trực tiếp xuất hiện, vung về phía Chu Du.

Lão Tử, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy Nguyên Thủy trực tiếp lao về phía Chu Du, đều đứng yên tại chỗ không động.

Cho dù Chu Du chỉ đích danh mọi người cùng lên, nhưng mọi người vì sĩ diện, cũng không thể đồng thời tấn công.

Nếu cùng nhau tấn công, đánh thắng Chu Du thì mất mặt, dù sao là năm vị Thánh nhân cùng tấn công.

Mà nếu đánh thua, vậy đạo tâm của mấy người thậm chí sẽ bị tổn thương, vì năm Thánh nhân còn không đánh lại Chu Du.

Dứt khoát để Nguyên Thủy thử một chút, rồi quyết định sau.

Phải biết hiện tại Nữ Oa và Hậu Thổ còn ở đây, trước đó khi Vu Yêu quyết chiến, mấy người đã ngăn cản Nữ Oa và Hậu Thổ ra trận.

Khiến Phục Hy tử vong, Vu tộc bị trọng thương, Nữ Oa và Hậu Thổ hai người làm sao không hận.

Hiện tại tuy hai người không ra tay, nhưng mọi người cũng không cho rằng hai người sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Có Nguyên Thủy thử thực lực của Chu Du, mấy người cũng chăm chú quan sát.

Tuy nói Thí Thần Thương trong tay Chu Du là một kiện Tiên thiên chí bảo sinh ra thuận ứng Thiên đạo, ẩn chứa khí hung sát vô thượng, xứng đáng là chí bảo sát phạt đệ nhất Hồng Hoang.

Nhưng phải biết Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy là một trong Khai Thiên Tam Bảo.

Có uy lực xé rách Hỗn Độn, sức mạnh phá vỡ chư thiên thời không, đạo tạo hóa vô cực, công năng thống ngự vạn pháp áo nghĩa, năng lực khai tịch thiên địa hoàn vũ, cũng được xưng là chí bảo mạnh

nhất Hồng Hoang.

Nên mấy người không cho rằng Nguyên Thủy sẽ dễ dàng bại trận, cho dù thực lực của Chu Du cao hơn Nguyên Thủy không ít.

Mấy người cảm thấy Nguyên Thủy có Bàn Cổ Phiên cũng có thể chống đỡ công kích của Chu Du.

Sau đó mấy người cũng toàn thần chú ý nhìn vào hư không.

Nhưng một lát sau, cảnh tượng xảy ra trên sân lại khiến tâm cảnh Thánh nhân của mọi người cũng có chút dao động.

Quay lại thời gian trước đó, mọi người chỉ thấy Nguyên Thủy trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên, bay đến trước mặt Chu Du không xa, trực tiếp thúc giục Bàn Cổ Phiên tấn công Chu Du.

Mà Chu Du cũng không chút che giấu, trực tiếp bộc phát toàn bộ thực lực, sức mạnh Hỗn Nguyên tam trọng thiên trực tiếp rót vào Thí Thần Thương.

Được sự gia trì của Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du, Thí Thần Thương thần quang đại thịnh, đầu thương trực tiếp xuất hiện mấy đạo thương mang.

Khoảnh khắc kiếm mang xuất hiện, hư không Hỗn Độn cũng có chút rung động, nơi thương mang đi qua hư không Hỗn Độn cũng sinh ra từng gợn sóng.

Sức mạnh sắc bén của Thí Thần Thương kết hợp với Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du tự nhiên không tầm thường, cho dù là hư không Hỗn Độn cũng không thể chịu đựng.

Chương 216

Nếu đạo thương mang này rơi vào đạo thể của Thánh nhân, e rằng Thánh nhân cũng sẽ trực tiếp bị thương.

Lúc này Thí Thần Thương sớm đã bị Chu Du hoàn toàn tế luyện, nên hiện tại cũng như cánh tay chỉ huy.

Thân thương quét qua, một bóng thương ẩn chứa Đại đạo chân ý cũng đã chặn lại toàn bộ công kích của Bàn Cổ Phiên, tỏ ra vô cùng nhẹ nhàng.

Công kích của Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên va vào nhau, Hỗn Độn trước mặt Chu Du và Nguyên Thủy càng hóa thành một mảng hư vô.

Hai đại Tiên thiên chí bảo giao phong, tự nhiên không tầm thường.

Thấy Chu Du dễ dàng chặn lại công kích của mình, Nguyên Thủy cũng có chút căng thẳng.

Vội vàng vung Bàn Cổ Phiên muốn tiếp tục tấn công, liền thấy Thí Thần Thương trong tay Chu Du giơ lên.

Lại là mấy đạo bóng thương lóe qua, thương mang trong nháy mắt đã đến trước mặt Nguyên Thủy.

Mấy vị Thánh nhân còn lại đều đã thấy biểu hiện của Chu Du, sau khi thấy Chu Du bộc phát thực lực, tùy tay đã tiêu diệt công kích của Nguyên Thủy, tim của mấy người cũng như treo lên cổ họng.

Hơn nữa mấy người thông qua trận chiến vừa rồi của Nguyên Thủy và Chu Du, đều đã cảm nhận được thực lực của Chu Du đã là cảnh giới Thánh nhân tam trọng thiên, tâm thần cũng là một trận rung động.

Phải biết mấy vị Thánh nhân này lúc này còn chỉ là Thánh nhân nhất trọng thiên, lại là dùng Hồng Mông Tử Khí thành tựu Thánh nhân.

Nên nền tảng còn không viên mãn như Hỗn Nguyên nhất trọng thiên bình thường, nên lúc này khi cảm nhận được cảnh giới của Chu Du, mấy người cũng vô cùng kinh ngạc, trong lòng cũng sinh ra vài phần sợ hãi.

Nhưng mấy người cũng đều là Thánh nhân, khoảnh khắc loại tâm tư này xuất hiện đã bị mấy người đè nén xuống.

Ngay sau đó mấy người thấy bóng thương của Chu Du xuất hiện, rơi xuống trước mặt Nguyên Thủy.

Mấy người tuy kinh hãi, nhưng còn chưa có cảm nhận rõ ràng lắm, dù sao người trực diện đối mặt với đạo công kích này là Nguyên Thủy.

Mà đến khi một kích của Chu Du đến trước mặt, Nguyên Thủy liền cảm nhận được uy áp ẩn chứa trong bóng thương này.

Trong lòng cũng một trận khổ sở, hối hận mình đã ra tay trước, đạo công kích này cũng khiến Nguyên Thủy cảm nhận được áp lực vô cùng.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể toàn lực vận chuyển công pháp của mình, thúc giục Bàn Cổ Phiên.

Đợi đến khi một kích của Chu Du rơi xuống, Nguyên Thủy cũng trực tiếp bị đánh lui mấy vạn dặm.

Cũng may nơi này là trong Hỗn Độn, trở ngại cũng cực lớn.

Nếu là ở trong Hồng Hoang, e rằng một kích này sẽ trực tiếp đánh bay Nguyên Thủy ra ngoài thiên ngoại.

Thấy cảnh này, mấy người còn lại đương nhiên đạo tâm rung động.

Mà ngay sau khi Chu Du đánh lui Nguyên Thủy, thân ảnh của Nguyên Thủy lại một lần nữa xuất hiện… Nguyên Thủy xuất hiện lại thân hình có chút chật vật, khí tức cũng có chút dao động.

Rõ ràng là một kích vừa rồi của Chu Du khiến Nguyên Thủy có chút đau đớn, đến nỗi hiện tại ánh mắt tràn đầy hận thù.

Dù sao lần này Nguyên Thủy mất mặt quá lớn, tuy nói mấy người vừa rồi đối mặt đã có ước định, phải chung tay đối kháng Chu Du.

Nhưng Nguyên Thủy cho rằng mình dựa vào Tiên thiên chí bảo có thể đấu với Chu Du một trận, nên cũng trực tiếp lao ra.

Không ngờ Chu Du một thương lại trực tiếp đánh bại mình, hơn nữa dường như còn không tốn nhiều sức lực.

Điều này khiến Nguyên Thủy có chút không thể chấp nhận, vì Nguyên Thủy bình thường cực kỳ kiêu ngạo.

Dựa vào mình là Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, luôn xem thường người khác.

Cho dù trở thành Thánh nhân, cũng không có mấy phần thu liễm.

Nhưng hiện tại Chu Du lại sống sờ sờ đánh tan sự tự kiêu của Nguyên Thủy.

Một kích của Chu Du, Nguyên Thủy tuy có Bàn Cổ Phiên bảo vệ, không bị thương nặng.

Nhưng cả người vô cùng phẫn nộ, trong hai mắt như muốn phun ra lửa.

Nhưng Nguyên Thủy tuy cực kỳ bất bình, nhưng đã trở thành Thánh nhân, cũng không phải kẻ ngu ngốc.

Sau khi quay lại liền thu liễm tâm tự kiêu của mình, trong lòng đối với Chu Du cũng càng thêm coi trọng.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Du, nhưng không có chút ý định tấn công nào.

Dù sao Chu Du tiện tay một kích đã đánh bại mình, nếu lại lao lên, chẳng phải là tự tìm khó xử sao.

Nguyên Thủy đương nhiên sẽ không làm vậy, quay mắt nhìn mấy vị Thánh nhân còn lại, trên mặt cũng mang theo một tia căng thẳng.

Mấy người nhìn trạng thái của Nguyên Thủy, trong lòng cũng một trận than thở, sắc mặt cũng ngưng trọng lại.

Dù sao thực lực của Chu Du quả thực khiến mọi người có chút kinh ngạc, đơn đả độc đấu đã không được nữa rồi.

Mà Nguyên Thủy thấy biểu cảm của mấy người, trực tiếp âm thầm truyền âm.

"Đại kiếp tuy kết thúc, nhưng nếu Vu Yêu lại hưng khởi, vậy ý định làm chủ Hồng Hoang của chúng ta sẽ thất bại, nhất định phải để Vu Yêu hai tộc gánh chịu nghiệp lực vô biên, Bất Chu Sơn phải vỡ." "Chúng ta đơn đả độc đấu sẽ không phải là đối thủ của Chu Du, phải hợp tác!" Nghe Nguyên Thủy truyền âm, sắc mặt mấy vị Thánh nhân cũng hơi biến, cũng đã quyết tâm.

Bởi vì mọi người đều đã chứng kiến đại trận của Vu Yêu hai tộc, tự nhiên không muốn thấy tình huống như vậy xuất hiện nữa.

Cho dù lúc này Vu Yêu đại kiếp sắp qua đi, nhưng Vu Yêu hai tộc đều còn không ít đại năng tồn tại.

Yêu tộc có Thái Nhất, Vu tộc còn tồn tại ba vị Tổ vu, Thánh nhân không muốn đợi mấy năm sau, Vu Yêu lại trỗi dậy.

Dù sao Nữ Oa và Hậu Thổ đã thành tựu Thánh nhân, có hai người này che chở, Vu Yêu có đủ thời gian để quật khởi.

Nên mấy vị Thánh nhân này nghĩ đến việc triệt để cắt đứt căn cơ của Vu Yêu, mới đặt sức mạnh Thánh nhân lên người Chúc Dung và Cộng Công.

Chính là muốn để Vu tộc trực tiếp phá hoại Bất Chu Sơn, từ đó khiến Vu Yêu hai tộc gánh chịu nghiệp lực vô biên.

Mà hiện tại Bất Chu Sơn có Chu Du bảo vệ, nếu không giải quyết Chu Du, vậy ý định tính toán Vu Yêu hai tộc sẽ thất bại.

Chỉ nghe Lão Tử trực tiếp mở miệng với Chu Du: "Chu Du sư huynh tu vi cao thâm, chúng ta bội phục, nhưng lần này là năm người chúng ta cùng tiến cùng lùi, không biết sư huynh có nguyện nhường một bước không?" Mà Chu Du sau khi đánh lui Nguyên Thủy, liền lạnh mặt nhìn mấy người.

Hiện tại nghe lời Lão Tử nói, khóe miệng cũng nhếch lên, sau đó đáp: "Chỉ cần không tính toán Bất Chu Sơn, các ngươi tính toán gì liên quan gì đến ta!" Nghe lời của Chu Du, thần tình mấy người này cũng thay đổi, hiểu rõ hôm nay mấy người và Chu Du tất phải phân thắng bại.

Chỉ nghe Lão Tử tiếp tục nói: "Vậy hôm nay phải xem sư huynh làm thế nào cản được năm người chúng ta!" Giọng Lão Tử vừa dứt, Thái Cực Đồ cũng trực tiếp xuất hiện sau lưng, không một chút chậm trễ, trực tiếp triển khai Thái Cực Đồ liền tấn công Chu Du.

Mà mấy người còn lại cũng không cam chịu yếu thế, mỗi người lấy ra pháp bảo, cùng nhau lao về phía Chu Du.

Chương 217

Thấy cảnh này, Chu Du không khỏi kêu lên một tiếng tốt.

Ngay sau đó Thí Thần Thương trong tay điên cuồng vung lên, đánh lui từng đạo công kích của mấy người.

Cùng với Chu Du và mấy vị Thánh nhân bắt đầu đối chiến, mảng hư không Hỗn Độn trước mặt mọi người trực tiếp hóa thành hư vô.

Nữ Oa và Hậu Thổ hai người lúc này đã lui ra khỏi chiến trường này, nhìn cảnh tượng trên sân, hai người cũng không khỏi trợn tròn mắt.

Một mặt là thật sự không ngờ, năm người này thật sự sẽ không màng sĩ diện hợp lực tấn công Chu Du.

Mặt khác là kinh ngạc trước thực lực của Chu Du, dưới thế công của năm vị Thánh nhân, vẫn không hề yếu thế.

Phải biết Nữ Oa và Hậu Thổ hai người không giống như Tam Thanh đều có Tiên thiên chí bảo, hơn nữa tu vi cũng kém hơn Tam Thanh và những người khác.

Cho dù đối đầu với bất kỳ ai trong Tam Thanh cũng sẽ có chút khó khăn, mà lúc này thấy Chu Du một mình đối đầu với năm vị Thánh nhân, tự nhiên tâm thần rung động, cũng làm mới lại nhận thức về Chu Du.

Hơn nữa hai người vốn dĩ không có nhiều tâm tư tranh đấu, cũng không nghĩ đến việc làm chủ Hồng Hoang.

Huống hồ hai người cũng biết rõ mưu kế của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đối với Vu Yêu, không ra trận đối kháng Tam Thanh và những người khác đã là tốt lắm rồi.

Lúc này hai người cũng sớm đã nhận được truyền âm của Chu Du, mới không ra trận tham chiến.

Nên hai người cũng chuyên tâm xem chiến trường bên này, muốn biết rốt cuộc là Chu Du kỹ cao một bậc, hay là năm vị Thánh nhân có thể áp chế Chu Du.

Mà Chu Du lúc này đối mặt với công kích của năm vị Thánh nhân cũng có chút không nhẹ nhàng, tuy nói mình đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, thực lực vượt xa Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

Nhưng mình chỉ có một kiện Tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, mà trước mặt có đến ba kiện Tiên thiên chí bảo.

Tuy không sợ công kích của mấy người này, nhưng vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng không hề lo lắng, dù sao Chu Du còn có rất nhiều con bài tẩy.

Mà Chu Du cũng đã lâu không động thủ, cũng nhân cơ hội này mài giũa bản thân.

Có áp lực mới có tiến bộ, tuy nói Chu Du đã là Thánh nhân, đối với pháp lực của mình nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng mình cách cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực cũng vô cùng xa vời, lúc này mấy người hợp lực tấn công, cũng khiến Chu Du cảm nhận được áp lực đã lâu không có.

Chu Du tự nhiên vô cùng trân trọng, nếu không mấy người biết được thực lực của mình, lần sau cũng sẽ không có cơ hội như vậy.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đương nhiên sẽ không biết, mình hiện tại đã trở thành đối thủ để Chu Du mài giũa bản thân, cũng là điên cuồng tấn công Chu Du.

Nhưng mọi người đều không có thù sinh tử, thế công của một đám

Thánh nhân không yếu, nhưng cũng đều không dùng toàn lực.

Nên cục diện cũng giằng co, mấy người công không phá được phòng ngự của Thí Thần Thương của Chu Du, cũng không có cách nào trực tiếp đánh bại Chu Du.

Đương nhiên Chu Du nếu muốn chiến thắng mấy người vẫn có phương pháp, trực tiếp tìm Tây Phương Nhị Thánh tấn công.

Trước tiên trọng thương hai Thánh nhân không có chí bảo này, vậy sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng Chu Du không phải vì đơn thuần đánh bại họ, một mặt là để mấy người biết khó mà lui, còn một mặt là muốn mài giũa bản thân.

Mấy người càng đánh càng kinh hãi, tuy nói mấy người không toàn lực tấn công.

Nhưng Chu Du có thể chống đỡ được công kích hợp lực của năm vị Thánh nhân, mọi người làm sao không kinh hãi.

Sau đó liền nghe Lão Tử nói: "Sư huynh thực lực xuất chúng, vậy chúng ta cũng không giữ lại nữa!" Ngay sau đó Lão Tử toàn lực vận chuyển công pháp, truyền sức mạnh Thánh nhân vào Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ được Lão Tử trợ lực, cũng hơi rung động, hiển nhiên là đã lâu không toàn lực phát huy như vậy.

Liền thấy quanh thân Thái Cực Đồ hà quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, một cây cầu vàng ngọc trắng cũng từ trong Thái Cực Đồ xuất hiện.

Khoảnh khắc cây cầu vàng ngọc trắng trên Thái Cực Đồ xuất hiện, công kích của Lão Tử trực tiếp đến đỉnh đầu Chu Du.

Phải biết Thái Cực Đồ có uy lực bình định địa thủy hỏa phong,

chuyển hóa âm dương ngũ hành chi lực, phân lý thiên đạo huyền cơ chi công, bao la đại thiên vạn tượng chi năng, cũng là huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Chỉ riêng một cây cầu vàng ngọc trắng trong đó đã có thể bỏ qua khoảng cách, trực tiếp truyền tống nhân vật đến đích, cũng cực kỳ thần dị.

Đương nhiên công kích cũng có thể theo cây cầu vàng ngọc trắng cùng nhau trực tiếp dịch chuyển tức thời, có thể thấy không hổ danh là Khai thiên chí bảo.

Nhưng Thái Cực Đồ tuy uy lực không tầm thường, nhưng Chu Du lúc này đã là Hỗn Nguyên tam trọng thiên.

Hơn nữa có chí bảo cùng cấp, tự nhiên cũng không yếu.

Đợi đến khi công kích trên cây cầu vàng ngọc trắng đến, Thí Thần Thương trong tay Chu Du trực tiếp lao ra.

Thương mang trên Thí Thần Thương tỏa ra, trực tiếp đánh lui cây cầu vàng ngọc trắng, một kích này của Lão Tử kết thúc bằng thất bại.

Mà mấy người còn lại thấy Lão Tử thi triển toàn lực cũng đều không giữ lại nữa, Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thông Thiên cũng trực tiếp hiện ra.

Bao phủ cả chiến trường, hiển nhiên là muốn dùng Tru Tiên Kiếm Trận để nhốt Chu Du.

Phải biết Tru Tiên Kiếm Trận vừa ra, trong kiếm trận huyền diệu quỷ biến, sát cơ vô hạn, hung hiểm vạn trọng, phi tứ Thánh bất khả phá.

Đương nhiên đây là chỉ với Thánh nhân có thực lực ngang bằng Thông Thiên, Chu Du đương nhiên không nằm trong số đó.

Nhưng bị Tru Tiên Kiếm Trận nhốt lại, Chu Du vẻ mặt điềm nhiên, không hề có chút thay đổi biểu cảm.

Tuy mấy người có thể trực tiếp tấn công Chu Du từ bên ngoài kiếm trận, cộng thêm công kích của bản thân Tru Tiên Kiếm Trận, cũng khiến áp lực của Chu Du tăng vọt.

Cho dù đây cũng là công kích của năm vị Thánh nhân, không phải Đại La Kim Tiên bình thường, nhưng cũng không gây ra tổn hại gì cho Chu Du.

Bởi vì Chu Du không chỉ có thực lực Hỗn Nguyên tam trọng thiên, còn có nhục thân Thánh cảnh.

Phải biết khi Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên, nhục thân cũng cùng nhau đột phá… Tức là dù Chu Du không thể đỡ hết toàn bộ công kích của các Thánh nhân, nhưng vài luồng công kích lọt lưới cũng không gây ảnh hưởng gì đến hắn.

Mà mấy vị Thánh nhân bên ngoài Hỗn Độn Trận lúc này chỉ có tu vi Thánh nhân, nhục thân chưa đạt đến Thánh cảnh, tự nhiên không thể biết được sự cường hãn của nhục thân Chu Du.

Dù sao thì nhục thân có đột phá hay không cũng không phải là thứ có thể cảm nhận bằng Nguyên thần.

Trong ký ức của Chu Du, mấy vị Thánh nhân này ở kiếp trước đã phải dùng thời gian rất dài, dựa vào sức mạnh Thánh nhân tẩy lễ mới thành công tấn cấp, thành tựu Thánh thể kim thân.

Ngoài trận, mấy vị Thánh nhân dốc toàn lực công kích, nhưng khi thấy biểu cảm của Chu Du trong trận thì cũng vô cùng kinh ngạc.

Họ không hiểu vì sao vẻ mặt Chu Du không hề có chút thay đổi.

Ngay lập tức, trong lòng họ cũng trở nên tàn nhẫn, pháp lực trong tay lại tăng thêm mấy phần!

Chương 218

Thấy mấy người này điên cuồng tấn công bất chấp tiêu hao, Chu Du bên này cũng đột nhiên hưng phấn, trực tiếp buông Thí Thần Thương ra.

Ngay khi đòn tấn công của mấy người giáng xuống, Chu Du cũng trực tiếp vận chuyển khí huyết, thi triển Pháp tướng chân thân.

Mấy vị Thánh nhân chỉ thấy nhục thân của Chu Du ngày càng lớn, trực tiếp chống cả Tru Tiên Kiếm Trận lên.

Khi mấy luồng công kích rơi xuống nhục thân Chu Du lại không gây ra bao nhiêu thương tổn, Chu Du chỉ dựa vào nhục thân đã đỡ được đòn tấn công này của mọi người.

Mặc dù mấy đợt công kích cuối cùng giáng xuống khiến thân hình Chu Du thoáng run lên, nhưng mọi người cũng đã thấy được sự cường hãn của nhục thân hắn.

Thông Thiên đứng ngoài trận, giọng nói có chút run rẩy: "Cái này, cái này e rằng có thể sánh ngang với Hỗn Độn Ma Thần!" Thực ra Thông Thiên không có nhiều tâm tư như mấy người kia, nhưng dù Tam Thanh đã phân gia, cuối cùng vẫn là đồng nguyên cộng sinh.

Đồng thời cũng là vì đám người Tiệt giáo của mình, nên lúc này chỉ có thể đi theo Lão Tử và Nguyên Thủy cùng nhau tính kế Vu Yêu.

Lúc này thấy thực lực của Chu Du như vậy, trong lòng cũng đã có mấy phần ý muốn rút lui.

Chỉ vì Thông Thiên cũng không nghĩ đến việc bá chủ Hồng Hoang, mà là muốn mượn công đức khí vận sau đại kiếp để đột phá cảnh giới cao hơn.

Dù sao Thánh nhân làm chủ Hồng Hoang, khí vận cũng sẽ theo đó mà đến.

Sự xuất hiện của Chu Du cũng khiến Thông Thiên thấy được một con đường khác, đó là dựa vào tu vi bản thân để đột phá.

Cho nên trong lòng Thông Thiên đương nhiên có chút khác lạ, chỉ là lúc này Tam Thanh chung tay, Thông Thiên cũng không dám tự ý rời đi.

Mấy người còn lại đương nhiên cũng nghe thấy lời của Thông Thiên, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Dù sao Chu Du này dường như có vô số át chủ bài, trước đó bộc lộ tu vi Hỗn Nguyên tam trọng, bây giờ lại có nhục thân cấp bậc Hỗn Nguyên, trong lòng mấy người cũng không còn bao nhiêu tự tin.

Nhưng đã đến nước này, hai bên tất phải phân ra thắng bại.

Ngay lập tức, mọi người truyền pháp lực toàn thân vào pháp bảo.

Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ cũng điên cuồng tấn công Chu Du trong Tru Tiên Kiếm Trận, muốn trực tiếp đánh vỡ nhục thân của hắn.

Chu Du sau khi chịu thêm mấy đợt công kích nữa, lúc này nhục thân cũng có chút gắng gượng.

Dù sao nhục thân của mình không giống như tu vi, tiến bộ của nhục thân thực sự quá khó khăn, hiện tại cũng chỉ mới sánh ngang với cấp bậc Chí bảo, không thể chịu đựng nhiều đòn tấn công như vậy.

Hơn nữa, bây giờ Chu Du đã rõ ràng, mấy vị Thánh nhân này đã không còn thế công nào mạnh hơn nữa, đối với mình cũng không có tác dụng rèn luyện bao nhiêu, nên Chu Du cũng không thấy cần thiết phải rèn luyện thêm.

Chu Du thu lại Pháp tướng chân thân, Thí Thần Thương một lần

nữa quay về trong tay.

Theo Hỗn Nguyên chi lực không ngừng rót vào Thí Thần Thương trong tay, uy năng của Thí Thần Thương cũng được nâng lên mức tối đa.

Chỉ nghe Chu Du hét lớn một tiếng, Thí Thần Thương trong tay trực tiếp lao về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Ngay lúc này, mấy người ngoài trận cũng thấy được động tác của Chu Du, liền nghe Nguyên Thủy hét lớn: "Không thể để hắn phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận!" Đúng vậy, Chu Du chính là muốn trực tiếp phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Mấy người nghe thấy giọng của Nguyên Thủy, lại thấy Thí Thần Thương trong trận không ngừng công kích Tru Tiên Kiếm Trận, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Dù sao lúc này Chu Du đang ở trong Tru Tiên Kiếm Trận, mọi người vẫn còn một chút cơ hội.

Nếu để Chu Du thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, vậy thì mọi người sẽ không còn bao nhiêu phần thắng.

Vì vậy, mấy người cũng không màng tiêu hao, trực tiếp triệu hồi Thiên Đạo chi lực trong Hồng Hoang.

Sau đó gia trì Thiên Đạo chi lực lên đòn tấn công của mình, muốn trực tiếp trọng thương Chu Du.

Trước đó mấy người lo lắng việc sử dụng Thiên Đạo chi lực sẽ có biến số, bởi vì Chu Du là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ Hồng Quân.

Mà lúc này Đạo Tổ đã thân hợp Thiên Đạo, mọi người sử dụng Thiên Đạo chi lực tất nhiên sẽ kinh động đến Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhưng lúc này cũng không còn bận tâm đến chuyện khác, mấy người chỉ nghĩ đến việc đánh bại Chu Du.

Ngay khi Thiên Đạo chi lực xuất hiện, Chu Du cũng đã cảm nhận được.

Mặc dù Chu Du không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể sử dụng Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang, nhưng đối với Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang cũng vô cùng quen thuộc, cho nên trong khoảnh khắc Thiên Đạo chi lực xuất hiện cũng có chút xúc động.

Phải biết rằng Thiên Đạo Hồng Hoang đã là cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực, Thiên Đạo chi lực cũng uy lực vô cùng.

Chẳng qua cảnh giới của mấy người không cao, lại không ở trong Hồng Hoang, cho nên Thiên Đạo chi lực mà mấy người sử dụng tuy có uy hiếp đối với Chu Du, nhưng cũng sẽ không gây tổn thương quá lớn cho hắn.

Đương nhiên nếu chiến trường ở trong Hồng Hoang, thì Chu Du sẽ không dễ dàng như vậy.

Chu Du cũng trực tiếp thở dài một hơi.

Đã cho mấy người thấy thực lực của mình, vậy bây giờ cũng nên cho mấy người thấy át chủ bài của mình.

Ngay lập tức, Nguyên thần khẽ động, một đạo hào quang màu tím xuất hiện trên đỉnh đầu Chu Du.

Đạo hào quang này chính là bản mệnh chí bảo của Chu Du - Hỗn Độn Châu.

Khi Hỗn Độn Châu xuất hiện, trên đó cũng tỏa ra vô số linh vận Đại đạo, trực tiếp tuyên cáo sự tồn tại của mình với thế giới bên ngoài.

Cảm nhận được khí tức đột nhiên xuất hiện trong Tru Tiên Kiếm Trận, mấy vị Thánh nhân cũng chấn động tâm thần, không biết trên người Chu Du đã xảy ra chuyện gì.

Chu Du cũng không lo lắng việc Hỗn Độn Châu bị bại lộ sẽ có hại gì, không chỉ vì lúc này Chu Du đã là người mạnh nhất Hồng Hoang, mà Hỗn Độn Châu cũng đã được Đại đạo cho phép, cho nên Hỗn Độn Châu xuất hiện tự nhiên cũng sẽ không rước lấy sự trừng phạt của Đại đạo.

Mặc dù thực lực của mình khiến mấy vị Thánh nhân kinh ngạc, nhưng nếu Thánh nhân một lòng muốn chạy trốn, thực lực của Chu Du cũng không đủ để trực tiếp xóa sổ Thánh nhân.

Hơn nữa, Chu Du cũng không thể ở lại Bất Chu Sơn mãi, để đề phòng mấy người này lại có tính toán gì, cho nên Chu Du cũng phải để mấy người này thấy được mình có thực lực diệt sát Thánh nhân.

Mấy vị Thánh nhân liền thấy Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu Chu Du tỏa ra vô tận huyền quang, lan về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Phải biết rằng Hỗn Độn Châu chỉ cách Hỗn Độn Linh Bảo một lằn ranh mỏng manh, lại thêm Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du, đương nhiên không phải là thứ mà Tru Tiên Kiếm Trận có thể chống đỡ.

Khi huyền quang trên Hỗn Độn Châu xuất hiện, Tru Tiên Kiếm Trận đã có chút rung chuyển.

Theo huyền quang không ngừng tỏa ra, Tru Tiên Kiếm Trận cũng sắp sụp đổ.

Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, mấy người cảm ứng được khí tức của Chu Du trong trận đột nhiên thay đổi.

Sau đó, Thông Thiên, người đang điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận,

mặt đỏ bừng, toàn thân bắt đầu không ngừng run rẩy.

Đúng lúc mấy người đang nghi hoặc, thì thấy Tru Tiên Kiếm Trận đột nhiên vỡ tan, bốn thanh thần quang tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận hiện ra trong hư không.

Chương 219

Thân kiếm trở nên ảm đạm, ngay cả sát khí cũng giảm đi mấy phần.

Phải biết rằng Tru Tiên Kiếm Trận chính là nhờ vào sát khí hủy diệt vô biên mới có uy lực như vậy, mà bây giờ sát khí trên kiếm đã tiêu tan, có thể thấy trận này cũng đã bị tổn hại không nhẹ.

Sau đó, Tru Tiên Tứ Kiếm trực tiếp lóe lên biến mất trong hư không, quay trở về Nguyên thần của Thông Thiên.

Khi Tru Tiên Tứ Kiếm quay về Nguyên thần, Thông Thiên cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Đương nhiên máu của Thánh nhân không phải màu đỏ, mà là màu huyền hoàng.

Thông Thiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, khí tức cũng có chút u ám, đã bị thương đến bản nguyên.

Dù sao Thông Thiên sớm đã hoàn toàn tế luyện Tru Tiên Kiếm, hơn nữa đây là chí bảo quan trọng nhất của mình, trong Tru Tiên Kiếm Trận còn có sự tồn tại của bản nguyên Thông Thiên.

Phải nói Thông Thiên cũng thật xui xẻo, Tiên Thiên Linh Bảo của người khác đều là một món đơn lẻ, còn Tru Tiên Kiếm Trận lại là một đại trận.

Mặc dù uy năng vô cùng lớn, nhưng cũng dễ bị phá, tuy rằng Thánh nhân bình thường không có năng lực này.

Mà hiện tại mấy người kia không bị thương tổn bao nhiêu, y lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Nhìn thấy tình trạng của Thông Thiên, Lão Tử cũng vội vàng lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan do mình luyện chế đưa cho y.

Thông Thiên không dám chậm trễ, sau khi uống Cửu Chuyển Kim Đan, liền trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ bắt đầu hồi phục.

Phải biết rằng bản nguyên của Thánh nhân bị tổn thương, không phải dễ dàng hồi phục.

Hơn nữa trong Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu linh dược có thể giúp Thánh nhân hồi phục bản nguyên.

Dù là Cửu Chuyển Kim Đan do Lão Tử luyện chế, hiệu quả đối với Thánh nhân cũng rất nhỏ, nhưng tuy hiệu quả không thể nói là cực tốt, Thông Thiên cũng không còn lựa chọn nào khác.

Khi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, thân ảnh của Chu Du cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu Chu Du, trong ánh mắt mọi người đều là vẻ nóng rực.

Bởi vì mấy người đều rất rõ ràng, chính vì Chu Du tế ra pháp bảo này mới trực tiếp phá vỡ được Tru Tiên Kiếm Trận.

Mọi người cảm ứng một chút, cũng kinh ngạc thốt lên: "Hỗn Độn Châu!" "Sao lại là chí bảo này!" Chu Du cũng không có ý định che giấu, dù sao hắn cũng muốn để mọi người biết mình có thực lực diệt sát Thánh nhân.

Dù cho Nguyên thần của Thánh nhân đã khắc ấn vào Thiên Đạo, sau khi chết cũng sẽ tái sinh trong Hồng Hoang, nhưng Chu Du hiểu rằng dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không muốn thiếu nợ Hồng Hoang nhân quả như vậy.

Phải biết rằng nhân quả là cần phải trả.

Tài nguyên cần thiết để phục sinh một vị Thánh nhân thực sự quá nhiều, dù là Thánh nhân cũng cần vô tận năm tháng mới có thể trả hết, và mấy người này đương nhiên hiểu rõ nặng nhẹ.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận được sự xuất hiện của Hỗn Độn Châu, mấy người cũng đã rõ ràng kế hoạch của mình đã thất bại.

Bởi vì mấy người đều rất rõ ràng Hỗn Độn Châu từng là tồn tại cùng cấp với Sáng Thế Thanh Liên.

Dù cho khí tức mà Hỗn Độn Châu bộc lộ bây giờ chỉ ở cấp bậc Chí bảo, cũng có thực lực diệt sát Thánh nhân.

Mấy người tự nhiên không dám mạo hiểm, cho nên cũng lẳng lặng nhìn thân ảnh của Chu Du, không dám có chút động tác nào. ...

Lúc này, trong hư không hỗn độn là một mảnh tĩnh lặng.

Mấy vị Thánh nhân nhìn Chu Du đầu đội Hỗn Độn Châu, tay cầm Thí Thần Thương, cũng một trận lòng đau như cắt, chỉ sợ Chu Du tiếp tục ra tay.

Bởi vì vừa rồi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, mấy người đã rõ ràng, chỉ dựa vào mấy người mình thì không có cách nào đánh bại Chu Du.

Nếu lựa chọn tiếp tục đối kháng với Chu Du, thậm chí còn có nguy cơ vẫn lạc, mấy vị Thánh nhân đương nhiên sẽ không mất trí như vậy.

Phải biết rằng Tru Tiên Kiếm Trận là chí bảo sát phạt hàng đầu trong Hồng Hoang.

Bình thường Tru Tiên Kiếm Trận bày ra, không có ba vị Thánh nhân đồng thời tấn công thì không thể phá vỡ.

Mà bây giờ Chu Du bị vây trong Tru Tiên Kiếm Trận, không những không hề sợ hãi, cuối cùng còn tế ra Hỗn Độn Châu trực tiếp

phá trận.

Mấy người đương nhiên trong lòng vạn phần lo lắng, dù sao đạo lý cũng không đứng về phía mấy vị Thánh nhân.

Sắc mặt Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng trắng bệch, vẻ mặt căng thẳng nhìn Chu Du, đề phòng hắn tiếp tục ra tay với mình.

Nhưng đợi một lát không thấy Chu Du có động tĩnh gì, trong lòng mấy người cũng có chút may mắn.

Nữ Oa và Hậu Thổ đứng bên cạnh quan chiến, thấy cảnh này cũng kinh hãi.

Mặc dù hai người sớm đã biết Chu Du thành Thánh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy Chu Du toàn lực ra tay.

Lần này Chu Du không chỉ một mình chiến năm Thánh, thậm chí cuối cùng còn có năng lực chém giết Thánh nhân.

Hai người sao có thể không kinh hãi, dù sao thực lực của mình còn không bằng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

Sự thật cũng là như vậy, tuy rằng Nữ Oa và Hậu Thổ, một người tạo ra Nhân tộc, một người thân hóa Luân Hồi, trên người còn có công đức cực lớn, nhưng thực lực lại không bằng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh.

Bởi vì Tam Thanh có một phần công đức khai thiên, lại lập giáo thành Thánh, còn Tây Phương Nhị Thánh dù là dựa vào việc vay mượn từ Thiên Đạo, nhưng nền tảng cũng không yếu, cho nên lúc này thực lực của Nữ Oa và Hậu Thổ quả thật không bằng mấy người kia.

Hiện tại ngay cả Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh hợp lực cũng không địch lại Chu Du, hai người tuy đứng về phía Chu Du, nhưng cũng có chút tâm thần rung động.

Nhưng một lát sau, hai người cũng hoàn hồn lại, thực lực của Chu Du càng mạnh, trong lòng hai người cũng càng an ổn.

Chu Du sau khi thúc giục Hỗn Độn Châu phát ra một kích thì dừng động tác.

Lúc này Chu Du tuy có ưu thế tuyệt đối, nhưng cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Dù sao mấy người này đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, ở một ý nghĩa nhất định đại biểu cho sự tồn tại của Thiên Đạo.

Sau khi lão sư Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Cho nên mấy vị Thánh nhân này trên người gánh vác nhân quả cực lớn của Hồng Hoang, không thể dễ dàng vẫn lạc.

Hơn nữa trên người Thiên Đạo Thánh Nhân đều có Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang, giả sử Chu Du ra tay, khiến Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn lạc, vậy khi Chu Du quay về Hồng Hoang, cũng sẽ đối mặt với sự trừng phạt của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Chu Du tuy nói là người mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng cũng chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, so với cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La của Thiên Đạo vẫn còn chênh lệch khá xa.

Sở dĩ Chu Du trực tiếp tế ra Hỗn Độn Châu, cũng là để chấn nhiếp mấy vị Thánh nhân này, khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này sợ hãi, không dám tính kế Bất Chu Sơn nữa.

Chương 220

Mặc dù Chu Du không có ý định để Thánh nhân vẫn lạc, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua mấy người.

Nguyên thần khẽ động, Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu liền có biến hóa.

Mấy vị Thánh nhân còn chưa hoàn hồn, liền thấy Hỗn Độn Châu trên đỉnh đầu Chu Du sáng rực, đạo vận quanh thân tỏa ra, sau đó mấy đạo huyền quang cũng bay về phía mấy vị Thánh nhân.

Thấy Hỗn Độn Châu lại một lần nữa phát uy, mấy vị Thánh nhân này cũng vô cùng kinh hoảng.

Mấy vị này đều biết thần uy của Hỗn Độn Châu, tự nhiên không muốn bị tổn thương bản nguyên như Thông Thiên.

Họ liền dốc toàn lực vận chuyển công pháp, gia trì Đại đạo mà mình tu luyện lên pháp bảo tùy thân, chắn trước người.

Hỗn Độn Châu tuy chỉ tỏa ra mấy đạo huyền quang, nhưng dưới sự gia trì của Hỗn Nguyên pháp lực của Chu Du cũng uy lực mười phần.

Dù mấy vị Thánh nhân đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi huyền quang của Hỗn Độn Châu giáng xuống, mấy người cũng bị đánh lui vô số dặm, toàn thân khí huyết cuộn trào, máu tươi trào ra khóe miệng.

Lão Tử và Nguyên Thủy tuy cũng bị thương, nhưng bản nguyên không tổn thương bao nhiêu.

Thông Thiên vừa mới bị trọng thương, lần này lại chịu một kích của Hỗn Độn Châu, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Đương nhiên thảm nhất vẫn là Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn

và Chuẩn Đề tuy đã thành tựu Thánh nhân, nhưng một là tu vi không đủ, tương đương với Nữ Oa và Hậu Thổ, hai là không có Tiên Thiên Chí Bảo, cho nên khi công kích của Hỗn Độn Châu giáng xuống, hai người cũng sắc mặt trắng bệch như Thông Thiên vừa rồi, rõ ràng là bản nguyên đã bị tổn thương.

Mấy người sau khi đỡ được một kích của Hỗn Độn Châu, càng thêm sợ hãi, trên mặt cũng vô cùng căng thẳng.

Chu Du thấy phản ứng của mấy người, cũng không hề để ý.

Bởi vì Chu Du cảm thấy mấy người đã không còn dũng khí ra tay, dù sao lúc toàn thịnh mấy người cũng không thể đánh bại Chu Du.

Huống chi bây giờ Chu Du đã tế ra Hỗn Độn Châu, chỉ là hiện tại Vu Yêu đại kiếp chưa hoàn toàn kết thúc, Chu Du không dám buông lỏng cảnh giác mà thôi.

Dù sao vạn nhất Bất Chu Sơn sụp đổ, kế hoạch của mình sẽ đổ sông đổ bể.

Cứ như vậy, khung cảnh cũng trở nên lạnh lẽo, không khí trong vùng hỗn độn này cũng vô cùng căng thẳng.

Không để ý đến biểu cảm của mấy vị Thánh nhân, Chu Du vẻ mặt bình thản.

Dù sao có mình trông chừng mấy vị Thánh nhân này, Bất Chu Sơn cũng sẽ không có biến cố gì.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng một lần nữa tụ lại với nhau, sắc mặt ngưng trọng nhìn Chu Du, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì.

Đúng lúc này, Nữ Oa đứng ngoài chiến trường lên tiếng: "Chu Du sư huynh thực lực cao thâm, thật khiến Nữ Oa kinh ngạc đó nha!" Nghe lời của Nữ Oa, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng nhíu

mày.

Bởi vì mấy người nghe Nữ Oa nói như vậy, liền hiểu rằng nàng và Chu Du cũng có giao tình không cạn, chỉ là vì sao trước đây mấy người mình đều không biết.

Phải biết rằng Chu Du đối với người Yêu tộc không có thiện cảm gì, chưa nói đến chuyện trước đây Đế Tuấn và Thái Nhất chọc giận Long tộc, sau đó Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc còn bị Chu Du đánh cho một trận.

Mặc dù lúc đó mọi người chưa thành Thánh, nhưng chuyện này đã lan truyền khắp Hồng Hoang, mấy người đương nhiên rõ ràng, cho nên lúc này nghe lời của Nữ Oa cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao mấy người cũng không thể biết được, Nữ Oa là nhờ sự giúp đỡ của Chu Du mới có thể nhanh chóng thành tựu Thánh nhân như vậy.

Chu Du đương nhiên không để ý đến sự thay đổi biểu cảm của Tam Thanh và những người khác, dù có biết được suy nghĩ trong lòng họ cũng sẽ không giải thích gì.

Nghe xong lời của Nữ Oa cũng mỉm cười, sau đó trực tiếp đáp lại: "Nữ Oa sư muội quá khen rồi, ta cũng là gần đây mới có đột phá!" Giọng Chu Du vừa dứt, liền nghe Hậu Thổ cũng trực tiếp lên tiếng: "Chúc mừng sư huynh lại có đột phá!" Chu Du gật đầu, mỉm cười với Hậu Thổ.

Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, ánh mắt giao nhau dường như tóe ra tia lửa.

Nữ Oa tuy tình cảm với Yêu tộc không sâu đậm, nhưng cũng là một thành viên của Yêu tộc, tự nhiên sẽ không có thiện cảm gì với Hậu Thổ.

Nhưng hai người lúc này đã thành tựu Thánh nhân, cũng sẽ không trực tiếp vạch mặt nhau.

Khi Hậu Thổ nói chuyện với Chu Du, mấy người Tam Thanh cũng không có gì kinh ngạc.

Bởi vì lúc Hậu Thổ thành Thánh, mấy người này đều có mặt tại hiện trường, tuy không thấy Chu Du ra tay, nhưng cũng rõ ràng sự xuất hiện của Trấn Nguyên Tử là có nguyên nhân từ Chu Du, cho nên việc Hậu Thổ và Chu Du giao hảo tốt nằm trong dự liệu của họ.

Nhưng mấy người cũng vô cùng lúng túng, dù sao vừa mới đại chiến với Chu Du, lúc này tự nhiên sẽ không chủ động cúi đầu.

Thêm nữa, mấy người cũng đã có ý định rút lui.

Phải biết rằng trong Vu Yêu đại kiếp, việc làm của mấy người có chút không quang minh, chưa nói đến việc tính kế Vu Yêu hai tộc, chỉ riêng việc muốn nhân cơ hội đẩy đổ Bất Chu Sơn đã đủ để Nữ Oa và Hậu Thổ vô cùng căm ghét.

Nếu Bất Chu Sơn bị đẩy đổ trong Vu Yêu đại kiếp lần này, Vu Yêu hai tộc sẽ phải gánh chịu nghiệp lực vô biên.

Dù cho Nữ Oa và Hậu Thổ trong lòng có nhiều ý tưởng đến đâu, cuối cùng cũng sẽ không thể thực hiện thành công.

Thực sự là nghiệp lực này quá lớn, Vu Yêu hai tộc cũng không gánh nổi.

Chưa đợi Nữ Oa và Hậu Thổ nói thêm với Chu Du, mọi người liền nghe thấy một tiếng nổ lớn từ Hồng Hoang truyền đến.

Mọi người đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hồng Hoang, cũng là tâm thần đại chấn… Khi âm thanh từ Hồng Hoang truyền đến, mọi người cũng lập tức nhìn về phía Hồng Hoang, liền thấy màng ngăn Hồng Hoang lúc này đã xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Lúc này trong lòng mấy người cũng vô cùng sợ hãi.

Phải biết rằng Hồng Hoang có thể đứng vững trong Hỗn Độn và giữ được sự ổn định, chính là nhờ có màng ngăn Hồng Hoang tồn tại, khiến cho cương phong trong Hỗn Độn không thể xâm nhập vào Hồng Hoang.

Hơn nữa, linh khí mà chúng sinh Hồng Hoang hấp thụ chính là do màng ngăn Hồng Hoang chuyển hóa thành.

Nay màng ngăn Hồng Hoang bị phá, Hồng Hoang cũng sẽ phải gánh chịu tai nạn cực lớn.

Chu Du nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng đầy vẻ mơ hồ, trong lòng dấy lên nghi vấn. *Mình rõ ràng đã trông chừng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh rồi, sao Hồng Hoang vẫn xảy ra vấn đề được?* Phải biết rằng màng ngăn Hồng Hoang bị phá, tuy ảnh hưởng đối với Hồng Hoang không lớn bằng việc Bất Chu Sơn sụp đổ, nhưng cũng không phải chuyện tầm thường.

Bởi vì màng ngăn Hồng Hoang chính là lớp phòng hộ đầu tiên của Hồng Hoang, nếu không thể vá lại màng ngăn, Hồng Hoang cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi Hỗn Độn mà trở nên vô cùng hỗn loạn, không còn thích hợp cho các tu sĩ bình thường tu hành.

Chu Du không kịp suy nghĩ sâu, ngay khi thấy màng ngăn Hồng Hoang bị phá, cũng lập tức quay trở về, muốn biết trong Hồng Hoang đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại xuất hiện biến cố như vậy.

Mấy người còn lại cũng không chậm trễ, thấy thân ảnh Chu Du biến mất cũng vội vàng khởi hành.

Trước đó Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh là muốn mượn Vu Yêu đại kiếp để Vu Yêu hai tộc đẩy đổ Bất Chu Sơn.

Mặc dù cũng rõ ràng Hồng Hoang bị tổn hại, bản thân là Thiên

Đạo Thánh Nhân cũng sẽ không khá hơn, nhưng mấy người cảm thấy sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, do mình tái tạo thiên trụ Hồng Hoang, sẽ có thể từ đó thu được công đức vô biên, như vậy không chỉ bù đắp tổn thất mà còn có thể khống chế Hồng Hoang.

Mà bây giờ không những kế hoạch không thực hiện được, màng ngăn Hồng Hoang còn bị tổn hại bất ngờ, điều này khiến mấy người cũng khá khó chịu, thật đúng là mất cả chì lẫn chài.

Nhưng cũng không còn lo được chuyện khác, kế hoạch không thực hiện được, vạn nhất bản nguyên Hồng Hoang lại bị tổn hại, vậy mấy người mình là Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ thiệt hại nặng, cho nên cũng vội vàng khởi hành quay về Hồng Hoang.

Chương 221

Lúc này trong Hồng Hoang cũng là một mảnh hỗn loạn.

Sau khi màng ngăn Hồng Hoang bị phá vỡ, linh khí ngày thường ôn hòa, nay cũng trở thành tai nạn của sinh linh.

Vô số linh khí hội tụ thành triều linh khí cuồn cuộn khắp nơi trong Hồng Hoang, nơi nào đi qua đều là một mảnh tan hoang.

Khi Chu Du quay về, cảnh tượng thấy được chính là như vậy.

Quay về Hồng Hoang, Chu Du cũng đã hiểu ra nguyên nhân.

Bởi vì Chu Du đã quay về ngay khoảnh khắc đầu tiên màng ngăn Hồng Hoang bị phá, cũng cảm nhận được dư âm của dao động, rõ ràng lần này màng ngăn Hồng Hoang bị phá là do Thái Nhất tự bạo.

Thời gian quay trở lại trước đó, sau khi cảnh tượng bên trong Bất Chu Sơn bị Chúc Dung và Cộng Công vạch trần, Thái Nhất cũng thấy được thân ảnh của Chu Du, hiểu rằng Chu Du đã thành tựu Thánh nhân, trong lòng cũng vô cùng thê lương.

Bởi vì trong lòng Thái Nhất cũng có bóng ma tâm lý, trước đó bị Chu Du đánh quá thảm, hơn nữa lo lắng Chu Du sẽ tiếp tục ra tay với Yêu tộc.

Dù sao Yêu tộc đã nhiều lần chọc giận Chu Du, chuyện trước đó không nói, chỉ riêng lần này Yêu tộc hạ giới tàn sát Nhân tộc, đã khiến Chu Du vô cùng căm phẫn.

Trong lòng Thái Nhất cũng vạn phần bất đắc dĩ, lại nghĩ đến tình cảnh của Yêu tộc lúc này, sau những trận đại chiến liên tiếp, tộc nhân Yêu tộc mười phần không còn một.

Đồng thời, huynh trưởng của mình là Đế Tuấn cũng đã trực tiếp

vẫn lạc.

Nghĩ đến những điều này, lửa giận trong lòng Thái Nhất cũng dần dần dâng lên.

Suy nghĩ hồi lâu cũng đã quyết tâm.

Ngay cả Vu tộc cũng có quyết tâm cá chết lưới rách, mình cũng không phải kẻ nhát gan, có gì mà không dám.

Dù sao bây giờ Yêu tộc đã không còn hy vọng tranh đoạt ngôi vị nhân vật chính của trời đất, vậy thì hãy để Hồng Hoang cùng Yêu tộc hủy diệt đi.

Tâm tư đã định, Thái Nhất cũng bay đến trước màng ngăn Hồng Hoang, ngưng tụ toàn bộ khí huyết.

Sau đó, toàn bộ pháp lực rót vào Hỗn Độn Chung, muốn để Hỗn Độn Chung cùng mình tự bạo.

Thái Nhất rất rõ ràng, mình tự bạo tuy sẽ gây ảnh hưởng đến màng ngăn Hồng Hoang, nhưng cũng sẽ không gây tổn hại quá lớn, thậm chí không thể phá vỡ màng ngăn.

Nhưng Tiên Thiên Chí Bảo tự bạo thì khác.

Tiên Thiên Chí Bảo trong Hồng Hoang là tồn tại có thể sánh ngang với Thánh nhân.

Mặc dù không bằng uy lực của Thánh nhân, nhưng khi tự bạo thì uy lực cũng mười phần.

Huống chi Hỗn Độn Chung còn là một trong ba bảo vật khai thiên, tồn tại sánh ngang Thánh nhân tự bạo, e rằng màng ngăn Hồng Hoang cũng không chịu nổi.

Nghĩ đến những điều này, Thái Nhất cũng nhẫn tâm, trực tiếp phá vỡ Tiên Thiên Linh Cấm bên trong Hỗn Độn Chung, thúc giục Hỗn

Độn Chung bắt đầu tự bạo.

Hỗn Độn Chung là bạn sinh linh bảo của Thái Nhất, sớm đã bị y hoàn toàn tế luyện, cho nên lúc này Hỗn Độn Chung cũng không hề phản kháng, mặc cho Thái Nhất thi triển.

Đương nhiên Tiên Thiên Linh Bảo bị vỡ nát đều có thể tái sinh, là Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Độn Chung đương nhiên cũng có thể.

Chẳng qua cần thời gian cực kỳ dài, có thể đến khi Hồng Hoang hủy diệt, Hỗn Độn Chung cũng chưa chắc đã có thể tái xuất.

Thái Nhất cũng rõ ràng, nhưng người chết rồi thì mặc kệ hồng thủy ngập trời.

Thái Nhất đã không còn gì phải lo lắng, lúc này cũng là được ăn cả ngã về không.

Không chút do dự, cũng không để lại di ngôn gì.

Dù sao là Yêu Đế của Yêu tộc, không thể dẫn dắt Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, trong lòng Thái Nhất cũng có nhiều nỗi bất đắc dĩ.

Hơn nữa huynh trưởng Đế Tuấn đã chết, Thái Nhất cũng không còn gì quyến luyến, chỉ có chút áy náy với tiểu Kim Ô trong Oa Hoàng Cung.

Nhưng một lát sau, Thái Nhất cũng hoàn hồn lại, tiểu Kim Ô có Nữ Oa bảo vệ, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thái Nhất cũng buông bỏ lo lắng, hai mắt khẽ nheo lại, sau đó hét lớn một tiếng 'Bạo' về phía dưới, một người một chuông liền trực tiếp tự bạo.

Đúng như Thái Nhất suy nghĩ, mặc dù mình đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng tự bạo cũng không gây tổn hại lớn cho màng ngăn Hồng Hoang, chỉ khiến màng ngăn ở nơi này trở nên mỏng manh,

thậm chí âm thanh cũng không truyền đến Hỗn Độn.

Nhưng Hỗn Độn Chung tự bạo thì lại khác.

Khi Hỗn Độn Chung tự bạo, tiếng nổ vang dội khắp nơi trong Hồng Hoang.

Theo Hỗn Độn Chung tự bạo, cả Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển, mà màng ngăn Hồng Hoang càng là trực tiếp bị nổ ra một lỗ thủng lớn.

Vô số Hỗn Độn chi khí điên cuồng tràn vào Hồng Hoang, khiến linh khí Hồng Hoang cuộn trào.

Đương nhiên Hỗn Độn Chung tự bạo, cả thân chuông cũng trực tiếp vỡ tan.

Phần lớn trực tiếp bị hủy diệt, còn một phần nhỏ rơi vào Hồng Hoang.

Thật đáng tiếc cho một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, tuy vẫn còn cơ hội tái hiện, nhưng không biết phải qua bao nhiêu năm nữa.

Ngay khi tiếng nổ của Hỗn Độn Chung truyền đến Hồng Hoang, Chu Du cũng thấy được lỗ thủng bị phá trên màng ngăn.

Hắn trực tiếp bay về, thấy được mấy mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung, trong lòng mới hiểu ra.

Tiện tay thu lấy mấy mảnh vỡ này, Chu Du cũng vẻ mặt đau đầu nhìn màng ngăn Hồng Hoang, không biết phải làm sao để cứu vãn.

Nếu nói là phá hoại, Chu Du tiện tay là có thể phá vỡ màng ngăn Hồng Hoang.

Nhưng nếu nói là sửa chữa, thì Chu Du có chút bất lực, dù sao mỗi người có chuyên môn riêng.

Một lát sau, Chu Du mới hiểu ra, chuyện này vẫn phải trông cậy

vào Nữ Oa.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng không do dự nữa, trực tiếp tỏa ra Hỗn Nguyên chi lực, bay đến dưới màng ngăn Hồng Hoang, chặn lại lỗ thủng trên màng ngăn, ngăn cản Hỗn Độn chi lực tràn vào Hồng Hoang.

Thao tác này của Chu Du cũng vô cùng tốn sức.

Chưa nói đến việc Chu Du lúc này đã không còn ở trạng thái toàn thịnh, vừa mới đại chiến một trận với mấy vị Thánh nhân đã tiêu hao không ít pháp lực và tinh lực.

Dù là Chu Du lúc toàn thịnh cũng không thể thản nhiên đối mặt, Hỗn Nguyên chi lực cũng không đủ để chặn cái lỗ thủng này.

Dù sao Thiên Đạo Hồng Hoang đã là cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực, màng ngăn Hồng Hoang cũng không phải tầm thường.

Với cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên của Chu Du hiện tại, chống đỡ Hỗn Độn chi lực điên cuồng tràn vào cũng có chút miễn cưỡng.

Chương 222

Đúng lúc này, mấy vị Thánh nhân cũng đã quay trở về Hồng Hoang… Ngay khoảnh khắc mấy vị Thánh nhân đến Hồng Hoang, liền thấy được thảm trạng lúc này.

Trên trời trực tiếp thủng một lỗ lớn, Hỗn Độn chi khí vô cùng vô tận tràn vào Hồng Hoang, càn quét cả vùng đất.

Phải biết rằng Hỗn Độn chi khí ngay cả Đại La bình thường cũng không dám dễ dàng dính vào, mà bây giờ nhiều Hỗn Độn chi khí như vậy trực tiếp tràn vào đại địa Hồng Hoang, cũng trở thành tai nạn của Hồng Hoang.

Tiên Thiên chi lực ngày thường bình tĩnh cũng trở nên dị thường hoạt bát, các tộc trong Hồng Hoang không ai không chạy trốn khắp nơi.

Theo Hỗn Độn chi khí tràn vào, địa phong thủy hỏa trong Hồng Hoang đồng loạt trào ra, cả Hồng Hoang phảng phất như ngày tận thế.

Chu Du tuy đã chặn được lỗ thủng trên trời, nhưng Hỗn Độn chi khí đã tràn vào trước đó thì không có cách nào giải quyết, chỉ có thể mặc cho những luồng Hỗn Độn chi khí này phá hoại khắp nơi.

Mấy vị Thánh nhân quay về Hồng Hoang thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Nhưng một lát sau, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng tỉnh ngộ lại, trong lòng hiện lên một tia vui mừng.

Tuy không thể làm Bất Chu Sơn sụp đổ, nhưng bây giờ Thái Nhất tự bạo, phá vỡ màng ngăn Hồng Hoang cũng khiến Vu Yêu gánh chịu nghiệp lực cực lớn.

Dù nghiệp lực này không lớn như tưởng tượng, nhưng mấy người cũng vô cùng mừng thầm.

Nữ Oa và Hậu Thổ bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng vô cùng lo lắng, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Phải biết rằng lúc này Vu Yêu đại kiếp vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, Thái Nhất tự bạo gây ra hậu quả như vậy, đều là do Vu Yêu hai tộc gánh chịu.

Nữ Oa cũng thở dài một hơi, dù sao mình cũng là một thành viên của Yêu tộc, thấy Yêu tộc có kết cục như vậy đương nhiên có chút đau thương.

Sắc mặt Hậu Thổ thì có chút ngưng trọng, dù cho tai họa này là do Thái Nhất gây ra, Yêu tộc gánh chịu phần lớn nhân quả, nhưng chuyện này dù sao cũng xảy ra trong thời gian Vu tộc đại kiếp, Vu tộc cũng phải gánh chịu một ít nhân quả.

Mấy người tuy tâm tư khác nhau, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì việc cấp bách hiện tại là phải sửa chữa màng ngăn Hồng Hoang.

Dù cho bây giờ Chu Du đã chặn được khe hở, nhưng hắn cũng không thể đứng đó mãi, vẫn cần phải nghĩ ra kế sách vẹn toàn.

Nếu không Hỗn Độn chi khí tràn ngược, e rằng Hồng Hoang cũng sẽ có nguy cơ bị hủy diệt.

Mấy người cũng vội vàng ra tay.

Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử mở ra, thu thập Hỗn Độn chi khí tràn ra từ ngoài trời.

Nguyên Thủy cũng vung Bàn Cổ Phiên trong tay định trụ vô tận Hỗn Độn chi khí.

Phải biết rằng khi Hồng Hoang mới sinh ra, chính là do ba đại chí bảo khai thiên xử lý Hỗn Độn chi khí trong Hồng Hoang.

Hiện tại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay hai người cũng phát huy đến cực hạn, nhưng Hỗn Độn Chung lúc này đã tự bạo, hai người tuy đã khống chế được Hỗn Độn chi khí tràn vào Hồng Hoang nhưng cũng nhất thời không thể giải quyết.

Ngay lập tức, Lão Tử vội vàng truyền âm cho Thông Thiên: "Thông Thiên mau bày Tru Tiên Kiếm Trận!" "Đây là cơ hội vô thượng để thu hoạch công đức, Thông Thiên còn không động thủ!" Nghe Lão Tử truyền âm, Thông Thiên cũng sáng mắt lên.

Hồng Hoang xuất hiện tai nạn, mình ra tay bảo vệ Hồng Hoang đương nhiên sẽ thu được công đức.

Dù cho mình đang bị thương, Thông Thiên cũng không chút do dự, vội vàng phóng Tru Tiên Tứ Kiếm từ trong Nguyên thần ra.

Mọi người chỉ thấy Tru Tiên Kiếm Trận đột nhiên xuất hiện trong hư không, trực tiếp hấp thu vô tận Hỗn Độn chi khí, lợi dụng kiếm khí trong Tru Tiên Kiếm Trận để tiêu hao vô tận Hỗn Độn chi lực.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đương nhiên biết đây là cơ hội để thu được công đức, nhưng Hỗn Độn chi khí đã bị Tam Thanh giải quyết, hai người chỉ có thể xử lý lại địa phong thủy hỏa đang trào ra ở các nơi trong Hồng Hoang.

Hậu Thổ và Nữ Oa thì phân tán ra, một người bình ổn chu thiên tinh thần của Hồng Hoang, một người ổn định trọng địa Luân Hồi.

Với sự ra tay của các vị Thánh nhân, cả Hồng Hoang cũng trở nên bình ổn lại.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang thấy các Thánh nhân ra tay, cũng thả lỏng xuống.

Dù sao Hồng Hoang là nơi căn bản để chúng sinh tồn tại, nếu Hồng Hoang gặp nạn, chỉ có cấp bậc Chuẩn Thánh mới có thể miễn cưỡng sinh tồn trong Hỗn Độn, còn lại chúng sinh chỉ có thể cùng Hồng Hoang tiêu vong.

Khi Hồng Hoang khôi phục ổn định, mấy vị Thánh nhân cũng xuất hiện trước màng ngăn Hồng Hoang.

Nhìn Chu Du miễn cưỡng chặn lại khe hở của màng ngăn, mấy vị Thánh nhân cũng một trận đau đầu.

Hỗn Độn chi khí trong Hồng Hoang còn dễ giải quyết, nhưng màng ngăn Hồng Hoang thì không dễ sửa chữa như vậy.

Đúng lúc mọi người đang khó xử, liền thấy một vật từ ngoài trời bay tới, đến chỗ khe hở của màng ngăn Hồng Hoang, trực tiếp hấp thu sạch sẽ Hỗn Độn chi khí ở khe hở.

Sau đó, thể hình cũng ngày càng lớn, cuối cùng càng là trực tiếp chặn lại khe hở của màng ngăn.

Các Thánh nhân thấy vậy cũng trừng lớn hai mắt, không rõ vì sao lại có dị tượng như vậy, muốn biết vật này là gì.

Vội vàng định thần nhìn lại, sau khi các Thánh nhân dùng Nguyên thần quét qua, cũng đã biết được vật này, lại chính là Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh.

Các Thánh nhân tuy chưa từng thấy qua chí bảo này, nhưng trong truyền thừa tiên thiên của mỗi người đều có ghi lại.

Càn Khôn Đỉnh là do đài sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, có tác dụng phản bản quy nguyên, nâng cao phẩm chất của bảo vật, binh khí, nghịch chuyển hậu thiên thành tiên thiên, là một kiện chí bảo vô thượng, chỉ riêng tác dụng nghịch phản tiên thiên đã khiến vô số người khao khát.

Mặc dù đã nhìn rõ chí bảo, nhưng các Thánh nhân vẫn có chút nghi hoặc.

Bởi vì mọi người đều biết chí bảo này tuy có thể nghịch phản tiên thiên, nhưng đối với màng ngăn Hồng Hoang bị vỡ nát lại không có tác dụng gì, dù sao Càn Khôn Đỉnh cũng không thể sửa chữa màng ngăn Hồng Hoang.

Đúng lúc các Thánh nhân đang nghi hoặc, một giọng nói cũng xuất hiện trong đầu họ, chính là giọng của Đạo Tổ Hồng Quân.

"Vu Yêu đại kiếp đã kết thúc, các Thánh nhân phải khôi phục màng ngăn Hồng Hoang!" Giọng nói đến nhanh mà biến mất cũng nhanh.

Mọi người nghe thấy giọng của Hồng Quân, cũng vô cùng chấn kinh.

Bởi vì mọi người nghe được Đạo Tổ nói rõ Vu Yêu đại kiếp đã qua.

Chẳng qua vừa rồi tâm thần mọi người đều ở trên màng ngăn Hồng Hoang, cho nên không chú ý đến biến hóa của Hồng Hoang lúc này.

Bây giờ nghe xong lời của Đạo Tổ, các Thánh nhân cũng nhìn xuống Hồng Hoang bên dưới, liền phát hiện lúc này thiên địa kiếp khí trong Hồng Hoang đã tiêu tan hết, giữa trời đất một mảnh thanh minh, không còn vẻ u ám như trước nữa.

Các Thánh nhân lúc này mới thở phào một hơi.

Dù sao đại kiếp Hồng Hoang chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị cuốn vào.

Đại kiếp lần này, Vu Yêu hai tộc đều có thực lực uy hiếp Thánh nhân, bây giờ đại kiếp kết thúc, Vu Yêu hai tộc cũng là lưỡng bại câu

thương, không còn thực lực như xưa nữa, cho nên các Thánh nhân cũng bớt đi mấy phần kiêng kỵ.

Nhưng các Thánh nhân tuy vui mừng, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ.

Đạo Tổ bảo mọi người khôi phục màng ngăn Hồng Hoang, mà bây giờ mọi người vẫn chưa có phương pháp nào.

Chương 223

Nhưng lúc này mọi người cũng đã có một phương hướng, đó là việc khôi phục màng ngăn Hồng Hoang tất nhiên có liên quan đến Càn Khôn Đỉnh.

Dù sao chí bảo này là do Đạo Tổ ban xuống, nhất định có công dụng, tuy rằng vẫn chưa rõ làm thế nào để sử dụng Càn Khôn Đỉnh.

Khi Càn Khôn Đỉnh xuất hiện cũng trực tiếp chặn lại khe hở, lúc này Chu Du cũng thu lại Hỗn Nguyên chi lực.

Nhìn mọi người vẻ mặt mờ mịt, trong lòng hắn lại rất rõ ràng.

Chu Du là người từ kiếp trước, tự nhiên biết rõ điển cố Nữ Oa vá trời.

Hiện tại Càn Khôn Đỉnh đã xuất hiện, vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu Nữ Oa.

Ngay lập tức, hắn cũng nói với mấy vị Thánh nhân trước mặt: "Nay màng ngăn Hồng Hoang đã bị phá, cần phải vá lại khe hở, nếu không Hỗn Độn chi khí tràn ngược, Hồng Hoang sớm muộn cũng sẽ bị Hỗn Độn chi khí tiêu hao, đến lúc đó sinh linh đồ thán, các ngươi cũng tội không thể chối cãi!" Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, muốn lên tiếng phản bác, dù sao chuyện này là do Thái Nhất của Yêu tộc gây ra, liên quan gì đến mình, nhưng cuối cùng mấy người lại không mở miệng.

Bởi vì mấy người đều biết, nếu không phải mình ngấm ngầm tính kế, khiến Vu Yêu đại kiếp leo thang, thì bây giờ cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này, cho nên mỗi người đều im lặng.

Lúc này liền nghe Nữ Oa lên tiếng: "Xin sư huynh chỉ dạy cho

chúng ta làm thế nào mới có thể vá lại khe hở này!" Nghe Nữ Oa nói, mấy người còn lại cũng đồng loạt nhìn chằm chằm vào Chu Du… Chu Du nghe xong lời của Nữ Oa, lại thấy ánh mắt của mấy người, cũng không hề giấu diếm.

Hắn quay đầu nói với mấy người: "Nữ Oa tinh thông Tạo Hóa chi đạo, chuyện này cần ngươi giải quyết!" Mọi người nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, sau đó Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng nhìn Nữ Oa với vẻ mặt hâm mộ, bởi vì mấy người đều biết vá trời sẽ có công đức cực lớn.

Mà Nữ Oa cũng vẻ mặt nghi hoặc, vội vàng hỏi: "Sư huynh, không biết ta nên làm thế nào?" Chu Du nhìn mấy người, nói với mọi người: "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, năm người các ngươi chặn lại khe hở.

Hậu Thổ ổn định đại địa Hồng Hoang.

Ta lấy Càn Khôn Đỉnh xuống trước!" Mấy người nghe xong lời của Chu Du, cũng không chút chậm trễ.

Bởi vì mấy người không biết phương pháp vá trời, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Chu Du.

Huống chi giọng nói của Đạo Tổ vừa mới dứt, mấy người cũng lo lắng Đạo Tổ trách phạt, dù sao mấy người vừa mới đại chiến một trận với Chu Du.

Sau khi Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh phóng ra chí bảo, chắn dưới Càn Khôn Đỉnh, Chu Du cũng vung tay, nói một tiếng: "Đến…" Mọi người liền thấy Càn Khôn Đỉnh đột nhiên hạ xuống, sau đó một phiên, một đồ, một trận, một liên đài, một xử cũng xuất hiện dưới khe hở của màng ngăn, trực tiếp lấp vào chỗ trống mà Càn Khôn Đỉnh để lại.

Càn Khôn Đỉnh vừa rút ra, Hồng Hoang cũng một trận rung chuyển, mấy người vội vàng thúc giục pháp bảo chống đỡ Hỗn Độn chi khí không ngừng tràn tới, Hậu Thổ cũng lúc này vội vàng ổn định đại địa Hồng Hoang.

Khi Càn Khôn Đỉnh rơi vào tay Chu Du, thân hình Tam Thanh và những người khác cũng một trận run rẩy, rõ ràng xung kích của Hỗn Độn chi khí cũng khiến mấy người có chút vất vả.

Chờ Càn Khôn Đỉnh hạ xuống, Chu Du cũng trực tiếp nói với Nữ Oa: "Vá trời cần vật tiên thiên, có thể dùng đỉnh này luyện chế!" Chu Du nói xong, cũng trực tiếp ném Càn Khôn Đỉnh cho Nữ Oa.

Khi Nữ Oa nhận lấy Càn Khôn Đỉnh, trong lòng cũng đã hiểu ra, ngay lập tức nói với Chu Du: "Đa tạ sư huynh, Nữ Oa đã biết cách vá trời!" Chu Du gật đầu, vẻ mặt tán thưởng, còn mấy người kia nghe lời Nữ Oa nói, cũng có chút vui mừng.

Dù sao chuyện vá trời đã có hy vọng, mấy người cũng có thể thả lỏng một chút.

Nhưng lúc này mấy người cảm nhận được áp lực khi chặn khe hở cũng có chút kinh hãi, lại nghĩ đến việc một mình Chu Du có thể chặn lại khe hở của màng ngăn Hồng Hoang, đối với Chu Du càng thêm kiêng kỵ.

Bên này Nữ Oa đặt Càn Khôn Đỉnh xuống, sau đó nói với mọi người: "Ta bên này có Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Ngũ Sắc Thạch, cần Càn Khôn Đỉnh luyện hóa, xin các vị sư huynh kiên trì một lát!" Giọng nói của Nữ Oa truyền đến tai mấy người, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng gật đầu.

Tuy chặn khe hở có chút vất vả, nhưng kiên trì một lúc lâu vẫn không có vấn đề gì.

Dù sao mấy người đang ở trong Hồng Hoang, có thể mượn Thiên Đạo chi lực để hồi phục bất cứ lúc nào.

Nữ Oa thấy mấy người gật đầu, cũng trực tiếp lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Ngũ Sắc Thạch tùy thân ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Mặc dù lúc này Nữ Oa chưa tế luyện Càn Khôn Đỉnh nhưng tạm thời sử dụng thì không có vấn đề gì.

Nhiều linh dược rơi vào Càn Khôn Đỉnh, Nữ Oa cũng bắt đầu tỏa ra Thánh nhân chi lực, thúc giục Càn Khôn Đỉnh bắt đầu luyện hóa.

Theo pháp lực của Nữ Oa rót vào, dưới Càn Khôn Đỉnh trong nháy mắt bùng lên ngọn lửa hừng hực, gia tốc luyện hóa vô số linh dược.

Mặc dù ngọn lửa không quá lớn, nhưng cũng khiến mấy người cảm thấy nóng rực.

Mọi người cũng rõ ràng ngọn lửa dưới Càn Khôn Đỉnh này dù không bằng Thái Dương Chân Hỏa, cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Theo lửa thế dần lớn, dược liệu trong Càn Khôn Đỉnh cũng đang dần dần tan chảy, xem ra không bao lâu nữa là có thể luyện hóa thành công.

Các Thánh nhân dùng Nguyên thần quét qua, trong lòng cũng một trận nóng lòng.

Mấy người đều rất rõ ràng, đây đều là công đức đó.

Nhưng mấy người lại không dám có tâm tư khác, chưa nói đến việc mình không rõ về Tạo Hóa chi đạo, huống chi bên cạnh còn có Chu Du là một sát tinh.

Vài ngày sau, ngọn lửa dưới Càn Khôn Đỉnh bắt đầu tiêu tan, tâm thần mọi người cũng một trận chấn động, hiểu rằng dược liệu vá trời

đã luyện hóa thành công.

Liền thấy nắp Càn Khôn Đỉnh đột nhiên bay lên, sau đó một khối dịch thể ngũ sắc từ trong Càn Khôn Đỉnh chậm rãi bay ra, sau đó cũng trực tiếp bay đến tay Nữ Oa.

Khối dịch ngũ sắc này tỏa ra khí tức tạo hóa nồng đậm, quanh thân tràn ngập ánh sáng huyền diệu.

Khi Nữ Oa nhận lấy khối thần dịch này, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Có khối thần dịch này, việc vá trời không còn là vấn đề.

Nhưng khi Nữ Oa đang chuẩn bị bay đến khe hở của màng ngăn Hồng Hoang, lại phát hiện trong Càn Khôn Đỉnh còn có một viên Ngũ Sắc Thạch, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao trước đó Nữ Oa không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp ném ba trăm sáu mươi sáu viên Ngũ Sắc Thạch vào trong Càn Khôn Đỉnh, không ngờ lại còn thừa lại một viên.

Khi Nữ Oa lấy viên Ngũ Sắc Thạch này ra, trong lòng đột nhiên linh cảm.

Nàng hiểu rằng viên Ngũ Sắc Thạch này ở Hồng Hoang cũng có đại tạo hóa, ngay lập tức ném khối Ngũ Sắc Thạch đã dung hợp Cửu Thiên Tức Nhưỡng này về phía Hồng Hoang.

Sau đó, Nữ Oa cũng không chậm trễ nữa, tay nâng khối thần dịch ngũ sắc này đến trước màng ngăn Hồng Hoang, nói với Chu Du: "Xin Chu Du sư huynh giúp ta một tay!" Nghe lời của Nữ Oa, Chu Du biết nhiệm vụ của mình đã đến.

Hắn ngay lập tức lóe thân xuất hiện bên ngoài màng ngăn Hỗn Độn, chắn trước khe hở này.

Pháp lực quanh thân tỏa ra, vững vàng chặn lại Hỗn Độn chi khí bên ngoài màng ngăn Hồng Hoang.

Thấy động tác của Chu Du, Nữ Oa quay đầu nói với Tam Thanh và những người khác: "Xin các vị dời pháp bảo đi, ta muốn bắt đầu vá trời!" Nghe lời của Nữ Oa, Tam Thanh và mấy người cũng vội vàng thu lại pháp bảo, vẻ mặt mệt mỏi.

Nhìn Chu Du ngoài trời, trong lòng cũng dâng lên một luồng khí lạnh, xem ra đối với thực lực của Chu Du mấy người vẫn chưa nắm rõ.

Vốn tưởng rằng trước đó đã đánh giá cao thực lực của Chu Du, nhưng bây giờ xem ra vẫn còn đánh giá thấp.

Phải biết rằng chặn khe hở trong Hồng Hoang và chống đỡ xung kích của Hỗn Độn chi khí trong Hỗn Độn không phải là cùng một khái niệm.

Đương nhiên lúc này mấy người cũng không dám có động tác gì, bởi vì các vị Thánh nhân đều biết, chỉ có đợi Nữ Oa vá trời xong mới có thể thu được công đức.

Sau khi Tam Thanh và mấy người dời pháp bảo đi, chỉ lộ ra khe hở trên màng ngăn Hồng Hoang.

Chương 224

Nữ Oa cũng bay đến trước khe hở, Tạo Hóa chi lực trong tay cũng điên cuồng trào ra, rót vào thần dịch ngũ sắc.

Phối hợp với khí tức tạo hóa vốn có của thần dịch ngũ sắc, khối thần dịch này cũng bắt đầu biến hóa, ngày càng lớn hơn.

Trong khối thần dịch ngũ sắc này có Cửu Thiên Tức Nhưỡng tồn tại, một hạt Tức Nhưỡng có thể hóa thành một ngọn núi lớn trong Hồng Hoang.

Mà Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong khối thần dịch này có đến mấy vạn hạt, cho nên thể hình cũng dần dần khuếch trương.

Cho đến khi thần dịch ngũ sắc dần dần lớn bằng khe hở của màng ngăn mới dừng lại.

Nữ Oa thấy vậy cũng thúc giục pháp lực, trực tiếp đắp khối thần dịch này lên khe hở, vững vàng chặn lại khe hở của màng ngăn.

Sau đó, Tạo Hóa chi lực trên người cũng điên cuồng trào ra, hợp nhất thần dịch ngũ sắc và màng ngăn Hồng Hoang làm một.

Vài hơi thở sau, màng ngăn Hồng Hoang không còn một chút khe hở nào, hoàn toàn như một.

Nữ Oa mới dừng động tác trong tay, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Chu Du cảm nhận được biến hóa của màng ngăn Hồng Hoang sau lưng, cũng thu lại pháp lực, mặc cho Hỗn Độn chi khí xung kích màng ngăn.

Khi vô tận Hỗn Độn chi khí đến trước màng ngăn Hồng Hoang, cũng bị màng ngăn hoàn chỉnh chặn lại.

Mọi người thấy cảnh này cũng lần lượt thả lỏng, bởi vì mọi người đã hiểu việc vá trời đã thành công.

Đúng lúc này, Thiên Đạo cũng có cảm ứng, một khối công đức cũng trực tiếp giáng xuống.

Bốn thành thuộc về Nữ Oa, hai thành rơi vào tay Chu Du, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cùng Hậu Thổ mỗi người được nửa thành, nửa thành sau rơi vào trên Càn Khôn Đỉnh, nửa thành còn lại rơi vào Hồng Hoang, xem ra là do viên Ngũ Sắc Thạch mà Nữ Oa ném xuống thu được.

Ngay khi công đức được mọi người thu vào túi, cũng đã có biến hóa… Bốn thành công đức vừa rơi vào tay Nữ Oa, trực tiếp tiêu tan mất một thành.

Công đức trong tay Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng trực tiếp biến mất.

Cuối cùng, công đức trong tay Hậu Thổ cũng không còn quá nửa, tất cả đều hội tụ vào tay Chu Du.

Thấy cảnh này, mọi người cũng trợn mắt há mồm, nhưng một lát sau, các Thánh nhân cũng đều hoàn hồn lại.

Bởi vì chúng sinh đều biết công đức của mình biến mất là có nguyên do.

Chu Du rất rõ ràng, trong Vu Yêu đại kiếp lần này, Thái Nhất của Yêu tộc phá hoại màng ngăn Hồng Hoang, khí vận cũng tổn hại lớn.

Nữ Oa là một trong số Yêu tộc, cũng tất yếu phải gánh chịu hậu quả nhất định, cho nên công đức cuối cùng đến tay cũng trực tiếp tổn thất một thành.

Nếu không phải công đức vá trời cực lớn, e rằng toàn bộ công đức của Nữ Oa lần này đều phải cống hiến hết.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tuy tính kế sâu xa, thậm chí còn muốn đẩy đổ Bất Chu Sơn, đến cuối cùng cũng là công dã tràng.

Công đức vá trời thu được trực tiếp biến mất.

Là nhân vật chính của Vu Yêu đại kiếp, Vu tộc cũng khí vận đại tổn.

Hậu Thổ tuy là Thánh nhân của Vu tộc, nhưng bị châm ngôn của Đạo Tổ hạn chế, không thể tham gia vào đại kiếp.

Cộng thêm có công vá trời, cho nên cũng còn lại một chút công đức.

Khi công đức của các Thánh nhân rơi vào tay Chu Du, Nữ Oa và Hậu Thổ vẻ mặt áy náy, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh thì có chút hậm hực.

Bởi vì mấy người đều rất rõ ràng tuy lần này không có bao nhiêu công đức, nhưng cũng không tổn thất bao nhiêu, chỉ là uổng phí vô số tính kế của mình mà thôi.

Đến đây, chuyện vá trời kết thúc.

Lúc này liền nghe giọng Chu Du truyền ra: "Các ngươi đều là Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang, nên biết Hồng Hoang là của chúng sinh.

Nếu còn có ý định phá hoại Hồng Hoang, đừng trách ta không nể tình đồng môn!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Du, trong lòng mọi người cũng có chút đỏ mặt.

Không đợi mọi người trả lời, lại nghe Chu Du hét lớn một tiếng về phía đại địa Hồng Hoang: "Ta là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, Chu Du, lấy danh nghĩa Thánh nhân lập thệ, nếu có kẻ tùy ý hủy hoại Hồng Hoang, tất sẽ nhận sự trừng phạt của ta!" Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, giọng nói được gia trì bởi Hỗn

Nguyên chi lực cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Nghe thấy giọng của Chu Du, chúng sinh cũng vô cùng chấn kinh, dù sao tin tức Chu Du thành Thánh đã truyền khắp nơi trong Hồng Hoang.

Mà là Thánh nhân, Chu Du nói như vậy, chúng sinh cũng trở nên vô cùng cẩn thận, dù sao sự trừng phạt của Thánh nhân không phải là nói suông, không ai dám coi thường.

Chu Du nói xong những lời này, cũng nhìn Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh với vẻ mặt dò xét.

Ánh mắt đó khiến mấy vị Thánh nhân có chút sởn gai ốc.

Ngay lập tức, mấy người cũng vội vàng đáp lại: "Sư huynh nói, chúng ta hiểu rồi!" Trong lòng mấy người cũng rõ ràng, những lời này của Chu Du là nói với mình.

Bởi vì lúc này trong Hồng Hoang, dù cho đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong đối chiến, sự phá hoại đối với Hồng Hoang cũng chỉ ở mức bình thường.

Chỉ có trên Chuẩn Thánh mới có thể gây ra tổn hại căn bản cho Hồng Hoang, mà trên Chuẩn Thánh không phải là Thánh nhân sao.

Đương nhiên lúc này mấy vị Thánh nhân cũng không còn tâm tư như trước nữa.

Phải biết rằng bây giờ không phải là thời Vu Yêu đại kiếp, không có ai gánh tội thay mình.

Nếu bây giờ mấy người dám phá hoại Bất Chu Sơn, nghiệp lực giáng xuống sẽ phải tự mình gánh chịu.

Dù là Thánh nhân, nhiều nghiệp lực như vậy e rằng cũng không chịu nổi, cho nên mấy người cũng không dám động tâm tư nữa.

Có lời cảnh cáo của Chu Du, lại thêm thủ đoạn trừng phạt của hắn, Chuẩn Thánh bình thường cũng sẽ không dễ dàng phá hoại Hồng Hoang nữa.

Tuy phá hoại Hồng Hoang sẽ bị nghiệp lực gia thân, nhưng sẽ không vẫn lạc, nhưng Chu Du là Thánh nhân sẽ không để cho mình dễ chịu.

Nghe xong lời mấy người, lại thấy vẻ mặt có chút sợ sệt của họ, Chu Du cũng không khỏi gật đầu.

Hiện tại mình đã là người mạnh nhất Hồng Hoang, nghĩ rằng những Thánh nhân này cũng không dám có ý nghĩ khác, sau đó cũng tiếp tục nói với mọi người: "Hồng Hoang không ngừng phát triển, cảnh giới của các ngươi là Thánh nhân cũng sẽ được nâng cao, bảo vệ tốt Hồng Hoang chính là giúp đỡ chính mình, đừng nói là không báo trước!" Mấy vị Thánh nhân nghe xong lời của Chu Du, thân hình càng thêm run rẩy, đương nhiên là có chút sợ hãi lời của hắn.

Qua một lúc, mới nghe Lão Tử trực tiếp đáp lại: "Xin sư huynh yên tâm, thâm ý của sư huynh, chúng ta tất sẽ tuân theo!" Chu Du nghe vậy, trên mặt mới lộ ra một tia cười.

Thấy biểu cảm của Chu Du thay đổi, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng thở phào một hơi.

Dù sao Chu Du là một mình chiến thắng năm vị Thánh nhân phe mình, còn có thực lực vẫn lạc Thánh nhân, mấy người đối mặt với Chu Du đương nhiên không dám có chút dị sắc nào.

Sau khi Lão Tử trả lời, Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh đang lơ lửng giữa không trung cũng trực tiếp biến mất.

Mọi người thấy cảnh này cũng thầm nói một tiếng đáng tiếc, bởi vì các Thánh nhân đều rất rõ ràng Càn Khôn Đỉnh là vật của Đạo Tổ,

mà trước đó Đạo Tổ đã phân phát linh bảo ở Tử Tiêu Cung, bây giờ xuất hiện Tiên Thiên Chí Bảo này đương nhiên sẽ không để mọi người có được, nếu không trước đó đã ban xuống rồi.

Chương 225

Nhưng khác với suy nghĩ của mọi người, Chu Du lại không hề có chút tiếc nuối.

Bởi vì Chu Du biết Càn Khôn Đỉnh không phải của Đạo Tổ.

Nếu là đồ của Hồng Quân, vậy thì Hồng Quân đã sớm ban cho mình rồi.

Hiện tại Càn Khôn Đỉnh chưa chính thức xuất thế, hẳn là cơ duyên chưa đến.

Chí bảo này hẳn là đang rải rác trong Hồng Hoang, không tỏa ra chút khí tức nào.

Cũng chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo mới có thể biết được vị trí của nó, nhưng cơ duyên xuất thế của Càn Khôn Đỉnh vẫn chưa đến.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng hiểu rằng Hồng Quân nói chuyện lúc trước hẳn là ý chí hóa thân của Thiên Đạo, chứ không phải bản thân Hồng Quân.

Nếu không Càn Khôn Đỉnh cũng không thể biến mất, đã sớm rơi vào tay mình rồi.

Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của mọi người, Chu Du cũng trực tiếp lên tiếng: "Vật này không phải của sư tôn, nếu có cơ duyên sẽ tái hiện!" Chu Du đương nhiên không tốt bụng như vậy.

Nếu có cơ hội, Tiên Thiên Chí Bảo còn đến lượt mấy người này sao, e rằng Chu Du đã sớm thu vào túi rồi.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo không phải tầm thường, Chu Du đương nhiên cũng không hào phóng nhường cho người khác như vậy.

Nói như vậy cũng chỉ là để chuyển hướng tầm mắt của mấy người này, khỏi để họ một lòng tính kế Tiên Thiên Chí Bảo này.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh nghe xong lời của Chu Du tuy trên mặt đã khôi phục bình thường, nhưng trong lòng vẫn là một mảnh nóng rực, nghĩ đến việc tìm kiếm trong Hồng Hoang một phen, Tiên Thiên Chí Bảo không ai chê nhiều.

Mấy người đang nghĩ nên đi đâu tìm kiếm, liền nghe giọng Chu Du truyền đến: "Vu Yêu đại kiếp đã kết thúc, đại kiếp lần này cũng khiến sinh linh Hồng Hoang đồ thán, hai tộc cũng sẽ có nghiệp lực giáng xuống, hiện tại hai tộc đã tổn thất thảm trọng, tiếp theo các ngươi có suy nghĩ gì?" Chu Du đã bộc lộ tu vi của mình, là người mạnh nhất Hồng Hoang, đại sự Hồng Hoang cũng phải do mình quyết định.

Ai bảo Chu Du là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, thực lực lại vượt xa các Thánh nhân.

Nghe xong lời của Chu Du, Hậu Thổ vội vàng đáp: "Người Vu tộc sẽ do ta đưa về tổ địa, nếu không có đại sự, sẽ không xuất hiện nữa." Chu Du gật đầu, quay đầu nhìn Nữ Oa, liền nghe Nữ Oa nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc đã chết, Yêu tộc mười phần không còn một, sẽ do ta đưa về an trí!" Giọng Nữ Oa vừa dứt, liền nghe Chuẩn Đề lên tiếng: "Nữ Oa sư muội không được, lệ khí của Yêu tộc quá nặng, phạm phải sai lầm lớn, phá hoại Hồng Hoang, phải bị trừng phạt!" Chưa đợi Nữ Oa phản bác, liền nghe Tiếp Dẫn tiếp lời: "Nữ Oa sư muội, người Yêu tộc nên nhập vào Tây Phương giáo của ta để tiêu trừ lệ khí, gia dĩ điểm hóa, xin Nữ Oa sư muội đừng ngăn cản!" Nghe xong hai người nói, Nữ Oa tức giận, mở miệng nói: "Có phải ta cũng có duyên với Tây Phương giáo của các ngươi, muốn nhập vào Tây Phương giáo của các ngươi không!" Tiếp Dẫn vẻ mặt bình thản, không hề đỏ mặt, trực tiếp đáp lại: "Nữ Oa sư muội có suy nghĩ này thì tốt quá rồi!" Nữ Oa vẻ mặt chế giễu, sau đó mắng hai người: "Hai

người các ngươi quá vô sỉ, tưởng ta không biết Kim Ô vẫn lạc là do hai người các ngươi tính kế sao, hai người các ngươi cho rằng ta dễ bắt nạt sao?" Tiếp Dẫn nghe vậy sắc mặt không chút thay đổi, cũng trực tiếp nói: "Nữ Oa sư muội sao lại nghĩ như vậy, Tây Phương giáo của ta trước đây không có giao thiệp gì với Yêu tộc, không biết Nữ Oa sư muội có bằng chứng không?" Chuẩn Đề cũng ở bên cạnh nói: "Nữ Oa sư muội không có bằng chứng thì đừng vọng ngôn!" Hai người này nói khiến cơn giận của Nữ Oa càng thêm bùng cháy, ngay lập tức muốn tiến lên tranh luận với hai người, lại nghe thấy Lão Tử trực tiếp lên tiếng: "Yêu tộc là chúng sinh Đông phương của ta, không phiền hai vị sư đệ!" Lão Tử lên tiếng, Tây Phương Nhị Thánh cũng im bặt, không nói gì nữa.

Dù sao Lão Tử đại diện cho Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không muốn đắc tội hết mọi người.

Tuy nghĩ đến việc nhân cơ hội thu nạp một số người Yêu tộc, tăng thêm khí vận cho phương Tây, nhưng cũng sẽ không đối địch với các Thánh nhân.

Mấy người tranh luận, Chu Du không có ý định phản bác gì, bởi vì đại thế của Vu Yêu hai tộc đã qua.

Đương nhiên nếu Lão Tử không lên tiếng, Chu Du cũng sẽ không để Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đưa Yêu tộc đi.

Thấy mọi người không nói gì nữa, Chu Du cũng trực tiếp quyết định: "Vu Yêu hai tộc đã không còn thích hợp để tranh đoạt ngôi vị chủ nhân của trời đất Hồng Hoang nữa.

Nữ Oa, Hậu Thổ, hai người các ngươi tự mình an trí là được!" Chu Du một lời định đoạt, trên mặt Nữ Oa và Hậu Thổ cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Đúng lúc này, trong đầu mọi người lại vang lên một giọng nói…

“Các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung!” Đúng vậy, chính là Đạo Tổ Hồng Quân truyền âm triệu tập mọi người đến Tử Tiêu Cung.

Mấy vị Thánh nhân nhận được tin tức, trên mặt lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc, không rõ Đạo Tổ triệu hoán mọi người có chuyện gì.

Theo lẽ thường, lúc này Vu Yêu đại kiếp đã kết thúc, cũng không có chuyện gì cần các Thánh nhân tham dự.

Dù không hiểu, nhưng mọi người cũng không dám chậm trễ, lập tức khởi thân đi về phía Hỗn Độn.

Còn Chu Du chỉ cần suy nghĩ một chút là đã có đáp án.

Bây giờ Vu Yêu hai tộc đã lưỡng bại câu thương, không còn thực lực xưng bá Hồng Hoang nữa, Yêu tộc tự nhiên cũng không thể chiếm giữ trọng địa Thiên Đình.

Hồng Quân triệu tập các vị Thánh nhân, chắc chắn là để quyết định Thiên Đình sẽ thuộc về ai.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chu Du cũng nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Xem ra Hạo Thiên sắp trở thành Tam Giới chi chủ rồi, cậu nhóc ngày xưa giờ lại ngồi lên ngôi vị Thiên Đế, cảnh này quả thật đáng mong chờ.

Phải biết rằng tình cảm của Chu Du và Hạo Thiên vô cùng sâu đậm, bây giờ Hạo Thiên có được tạo hóa như vậy, Chu Du cũng rất vui mừng.

Dù Chu Du sớm đã có dự liệu, nhưng khi nó thực sự trở thành hiện thực, cũng không kìm được niềm vui trong lòng.

Lúc này, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng không kịp thu xếp cho những tộc nhân còn sót lại của hai tộc, chỉ vội vàng truyền xuống mệnh lệnh

rồi lập tức rời đi.

Đương nhiên, trong chiến trường ngoài những Vu Yêu tộc nhân còn sót lại thì không còn ai khác.

Con lạc đà gầy còn to hơn con ngựa béo.

Mặc dù lúc này cao tầng Vu Yêu hai tộc đã chết gần hết, có tu sĩ dòm ngó linh bảo còn sót lại, nhưng Vu Yêu hai tộc vẫn còn không ít Chuẩn Thánh, chỉ có thể nói những kẻ đó có chút ảo tưởng.

Mặc dù những linh bảo này quả thực khiến vô số người ở Hồng Hoang đỏ mắt, nhưng phải biết rằng linh bảo cũng có chân linh tồn tại.

Giống như Đế Tuấn sau khi chiến tử đã lưu lại linh bảo tùy thân cho Thái Nhất và Phục Hy, những người khác đương nhiên không có cách nào dễ dàng hàng phục những Tiên thiên linh bảo này.

Trong chiến trường này, trừ những linh bảo đã bị hủy hoại hoặc những linh bảo có nhân quả cực lớn, số còn lại đều bị Vu Yêu hai tộc thu thập, tự nhiên sẽ không cho người khác bất kỳ cơ hội nào.

Thánh nhân đương nhiên có cơ hội thu được nhiều linh bảo, nhưng Chu Du chỉ hứng thú với Hỗn Độn Chung, đối với những linh bảo khác thực sự không có nhiều suy nghĩ.

Mà mấy vị Thánh nhân còn lại còn chưa kịp đến thì đã theo Chu Du tiến vào Hỗn Độn, đương nhiên cũng không có nhiều cơ hội.

Đến khi các Thánh nhân quay lại chiến trường thì đã chứng kiến sự hùng mạnh của Chu Du, thời gian đã không còn kịp nữa.

Đồng thời mấy vị Thánh nhân cũng sợ làm Chu Du không vui, nên không có bất kỳ hành động nào.

Không nói đến cảnh tượng trong Hồng Hoang, các vị Thánh nhân

nhận được pháp chỉ của Đạo Tổ Hồng Quân, cũng đều dốc toàn lực nhanh chóng đến Tử Tiêu Cung.

Lúc này mọi người đều đang ở nơi có màng ngăn Hồng Hoang, xuyên qua màng ngăn Hồng Hoang là đến được Hỗn Độn.

Hơn nữa tu vi pháp lực của mọi người cũng phi thường, tự nhiên là cực kỳ dễ dàng.

Năm xưa khi mọi người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, bất quá chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, nhưng bây giờ mấy người đều là cảnh giới Thánh nhân, nên tốc độ cũng cực nhanh.

Không lâu sau, mấy người đã đến được Tử Tiêu Cung.

Mọi người thấy cửa lớn Tử Tiêu Cung mở rộng, cũng không do dự, trực tiếp đi vào bên trong.

Giờ khắc này, Tử Tiêu Cung giống hệt như cảnh tượng năm xưa mọi người nghe đạo, chỉ có điều dưới bục cao đã có thêm một cái bồ đoàn, tổng cộng có tám cái bồ đoàn.

Mọi người thấy bồ đoàn được đặt trong đại điện, cũng hiểu rằng cái bồ đoàn mới thêm này là chuẩn bị cho Hậu Thổ, dù sao lúc này Hậu Thổ đã thành tựu Thánh nhân.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, chờ đợi Hồng Quân giáng lâm, còn Chu Du thì trực tiếp bay lên, cũng ngồi vào vị trí cũ.

Chương 226

Một lát sau, một bóng người xuất hiện trên bục cao, mọi người đứng dậy hành lễ: "Bái kiến Sư tôn!" "Bái kiến Lão sư!"...

Lúc này, mấy vị Thánh nhân cảm nhận được khí tức của Hồng Quân, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi.

Bởi vì từ sau khi mọi người thành Thánh, đây là lần đầu tiên họ thấy chân thân của Hồng Quân giáng lâm, vẫn cảm thấy Hồng Quân cao không thể với tới.

Phải biết rằng bây giờ mấy người đều đã là Thánh nhân chí tôn, nhưng vẫn không thể cảm nhận được cảnh giới của Hồng Quân, chỉ cảm nhận được áp lực vô cùng từ trên người ngài, đương nhiên trong lòng cũng càng thêm nặng nề.

Nhưng Chu Du cảm nhận được khí tức lúc này của Hồng Quân thì lại vô cùng vui mừng, bởi vì Chu Du tuy không cảm nhận được cảnh giới cụ thể của Hồng Quân, nhưng cũng rõ ràng là lão sư của mình lại mạnh hơn.

So với lần trước mình thành Thánh gặp được, khí tức trên người Hồng Quân lúc này lại tăng thêm không ít.

Xem ra Hồng Quân tuy đã thân hợp Thiên đạo, nhưng cũng từ đó thu được cơ duyên cực lớn, chắc là cách cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La không còn xa nữa rồi.

Chu Du đương nhiên cực kỳ phấn khởi, dù sao Hồng Quân càng mạnh, cơ hội thoát ly Thiên đạo cũng sẽ càng lớn, hơn nữa mình có kinh nghiệm của Hồng Quân, việc đề thăng cũng sẽ đơn giản hơn.

Nếu lúc này không có các Thánh nhân ở đây, e rằng Chu Du đã

không nhịn được mà luận đạo một phen với Hồng Quân.

Phải biết rằng Chu Du ở Bất Chu Sơn thu hoạch không nhỏ, đã nhận được Đại đạo chân ý của Bàn Cổ.

Tuy không biết có tác dụng với Hồng Quân hay không, nhưng Chu Du vẫn muốn chia sẻ với Hồng Quân.

Dù sao ông thầy tiện nghi này của mình đối với mình quan tâm hết mực.

Đương nhiên ngay lúc Hồng Quân xuất hiện, Chu Du đã biết rõ Hồng Quân xuất hiện lúc này là Hồng Quân thật sự, chứ không phải là Thiên đạo hóa thân trước đó, nếu không cũng sẽ không có những suy nghĩ này.

Hồng Quân đến Tử Tiêu Cung, nhìn cảnh tượng quen thuộc, trong lòng cũng một trận cảm khái, trong mắt cũng tràn đầy hồi ức.

Dù sao mình hợp đạo đã mấy vạn năm, cho đến lúc này mới có cơ hội trở lại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân quay đầu nhìn Chu Du bên cạnh, tinh quang trong mắt cũng lóe lên, hiển nhiên đã nhìn thấu cảnh giới của Chu Du lúc này, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Nói cho cùng, Chu Du mới là đệ tử chân chính của mình, Chu Du có tiến bộ, làm lão sư, Hồng Quân đương nhiên cũng vui vẻ.

Chu Du cũng cảm nhận được sự thay đổi trong tâm tình của Hồng Quân, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nhưng hai người không truyền âm, tất cả đều không nói mà hiểu.

Sau đó liền nghe đạo âm của Hồng Quân vang vọng khắp Tử Tiêu Cung: "Các ngươi không cần đa lễ!" Các Thánh nhân cúi người, cũng tự mình ngồi xuống.

Tiếp đó, đạo âm của Hồng Quân lại truyền xuống: "Đại kiếp lần này đã kết thúc, Vu Yêu suy tàn, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất!" Nghe lời của Hồng Quân, các Thánh nhân cũng vô cùng kinh ngạc.

Nữ Oa lúc tạo ra Nhân tộc đã có cảm ứng, nên lúc này cũng không kinh ngạc nhiều, còn những người khác trong lòng cũng lấy làm lạ.

Mặc dù các Thánh nhân đều rất rõ điểm bất phàm của Nhân tộc, nhưng lại không ngờ Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất.

Phải biết rằng Nhân tộc lúc này ở Hồng Hoang còn không phải là thế lực lớn, trước khi Vu Yêu quyết chiến, nếu không phải dựa vào sự che chở của Long tộc, e rằng Nhân tộc chẳng còn lại bao nhiêu người.

Nhưng lời Hồng Quân nói, mọi người không dám nghi ngờ, dù sao lúc này Hồng Quân đại biểu cho Thiên đạo, điều đó chứng tỏ Nhân tộc hưng thịnh là đại thế Thiên đạo.

Đợi Hồng Quân nói xong, không nói thêm gì nữa, các Thánh nhân cũng trực tiếp đáp lại: "Chúng con đã hiểu!"...

Nhìn thấy biểu cảm của mọi người, Hồng Quân đương nhiên rõ họ đang nghĩ gì.

Nhưng Hồng Quân sẽ không lên tiếng giải thích cho họ, sau đó cũng bình tĩnh nói tiếp với mọi người: "Nhân tộc đương hưng, các ngươi là Thánh nhân có thể phái đệ tử truyền đạo, giáo hóa Nhân tộc!" Các Thánh nhân nghe vậy cũng gật đầu, ký nhiên Nhân tộc đã là nhân vật chính định sẵn của trời đất, vậy Thánh nhân cũng phải sớm mưu hoạch.

Nhưng mọi người cũng hiểu rằng Hồng Quân triệu tập họ, chắc

chắn không chỉ đơn thuần là nói rõ tầm quan trọng của Nhân tộc, tất nhiên sẽ có chuyện quan trọng hơn, nên sau khi Hồng Quân nói xong cũng nghiêm túc lắng nghe tiếp.

Quả nhiên một lát sau liền nghe thấy giọng nói của Hồng Quân lại truyền đến: "Đại kiếp kết thúc, Yêu tộc suy tàn, Thiên Đình trống rỗng, chu thiên tinh thần hỗn loạn, lần này cần phải lập lại Thiên Đế, để chưởng quản Thiên Đình, thống trị Hồng Hoang, đây là Tam Giới chi chủ, các ngươi có ai tiến cử không!" Hồng Quân vừa nói ra, trong đại điện các Thánh nhân bắt đầu hưng phấn.

Phải biết rằng Thiên Đình là phúc địa vô thượng, không chỉ có linh khí trời đất vô cùng nồng đậm, còn có chu thiên tinh thần chi lực có thể hưởng dụng.

Thiên Đế cũng là quả vị vô thượng, thậm chí so với Thiên đạo Thánh nhân như mình cũng không cách biệt bao nhiêu.

Đương nhiên các Thánh nhân đã thành tựu Thánh nhân, Thiên Đế không quản được mình, nhưng ngôi vị Thiên Đế dù sao cũng là chủ nhân trời đất trên danh nghĩa, cũng có khí vận vô biên.

Hiệu quả của khí vận cũng rất rõ rệt, tuy không thể tác động trực tiếp đến tu sĩ, nhưng những gì chúng sinh Hồng Hoang theo đuổi đều cần khí vận gia trì.

Giống như Đế Tuấn trước kia, chỉ chiếm cứ phần lớn khí vận của Yêu tộc, còn chưa phải là Tam Giới chi chủ thật sự, Thánh nhân cũng không dám dễ dàng tiêu diệt, dù sao dưới sự phản phệ của khí vận Yêu tộc, Thánh nhân cũng sẽ trực tiếp bị thương.

Lúc này Hồng Quân để mọi người chọn ra Thiên Đế, các vị Thánh nhân đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này.

Mọi người cũng nhao nhao lên tiếng, muốn tranh giành ngôi vị

Thiên Đế cho đệ tử môn hạ của mình...

Trong Tử Tiêu Cung, liền nghe Lão Tử trực tiếp lên tiếng nói: "Môn hạ của ta chỉ có một mình Huyền Đô, còn cần truyền thừa đạo thống Nhân giáo của ta, không thể đảm nhận ngôi vị Thiên Đế, xin Lão sư lượng thứ!" Nghe xong lời của Lão Tử, Hồng Quân cúi đầu chắp tay không nói gì, hiện tại đối với lời của Lão Tử không hề để ý.

Mấy vị Thánh nhân còn lại thì nhao nhao liếc nhìn, đầu tiên là trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc sau đó lại chuyển thành vui mừng.

Nghi hoặc là không hiểu tại sao Lão Tử lại từ bỏ cơ hội này, chẳng lẽ không thể tìm một đệ tử khác để truyền thừa đạo thống sao?

Còn vui mừng là Lão Tử đã từ bỏ cơ hội này, vậy môn hạ của mấy vị Thánh nhân còn lại có khả năng lớn hơn để nhận được quả vị Thiên Đế này.

Trên bục cao, Chu Du bên cạnh Hồng Quân thì lại nhìn Lão Tử với vẻ tán thưởng, bởi vì Chu Du biết rõ, lần này Thiên Đế là vật trong túi của Hạo Thiên, cho dù mấy vị Thánh nhân này có nhiều ý tưởng hơn nữa cũng vô dụng.

Mặc dù không rõ Lão Tử có biết gì không, nhưng thái độ này cũng thực sự khiến Chu Du có chút kinh ngạc.

Lão Tử thấy Hồng Quân gật đầu, cũng thở phào một hơi.

Bởi vì Lão Tử cũng biết, lúc này Hồng Quân tuy đề nghị mọi người tiến cử người trở thành Thiên Đế, nhưng e rằng Hồng Quân cũng sớm đã có tính toán, dù sao Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo, chẳng lẽ còn không rõ ai có thể trở thành Thiên Đế?

Mặc dù không rõ tại sao Hồng Quân lại muốn mấy người tiến cử, nhưng Lão Tử cũng không muốn dính vào, không thể không nói Lão Tử vẫn là có tầm nhìn xa.

Còn mấy vị kia thì không có kiến thức này, liền nghe Nguyên Thủy đứng dậy nói: "Khải bẩm Lão sư, đại đệ tử Quảng Thành Tử của con, ngộ tính, căn cốt đều là đỉnh cấp, có thể làm Thiên Đế!" Thông Thiên lúc này cũng không chịu kém cạnh, bản thân đã phân gia, tuy cùng nhau đối kháng Chu Du, nhưng lúc này không phải là lúc hợp tác.

Hơn nữa Thông Thiên lại rất bao che đệ tử, đương nhiên cũng muốn mưu cầu một tạo hóa cho đệ tử của mình, cũng trực tiếp nói: "Lão sư, thân truyền đệ tử Đa Bảo của con, căn cơ sâu dày, đạo hạnh cũng không cạn, có thể làm Thiên Đế!" Nguyên Thủy nghe xong lời Thông Thiên, trong lòng cũng thầm hận, biết ngay Thông Thiên sẽ lên tiếng tranh giành ngôi vị Thiên Đế.

Bởi vì Nguyên Thủy biết lúc này ở Tử Tiêu Cung, Chu Du không thu đệ tử, Lão Tử tự nguyện rút lui, Nữ Oa và Hậu Thổ không cần xem xét vì hai người được xem là Thánh nhân của Vu Yêu hai tộc.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là người phương Tây không có cơ hội, người được chọn làm Thiên Đế sẽ ở trong số đệ tử của mình và Thông Thiên, nên lúc này nghe Thông Thiên lên tiếng cũng vô cùng tức giận.

Tuy nhiên, điều khiến Nguyên Thủy không ngờ tới là, bên này Tiếp Dẫn cũng trực tiếp lên tiếng: "Khải bẩm Lão sư, phương Tây của con tuy nghèo nàn, nhưng cũng có đệ tử có duyên với ngôi vị Thiên Đế, xin Lão sư minh giám!" Tiếp Dẫn vừa dứt lời, Nguyên Thủy đã trực tiếp lên tiếng: "Tiếp Dẫn nói sai rồi, người được chọn làm Thiên Đế là chuyện của phương Đông chúng ta, không liên quan đến phương Tây các ngươi, hơn nữa phương Tây các ngươi đã linh khí thưa thớt, tự nhiên sẽ không có đệ tử tốt nào, hay là đừng tham gia nữa!" Tuy Thông Thiên và Nguyên Thủy tranh giành, nhưng không muốn thấy người phương Tây đoạt được quả vị này, liền tiếp lời:

“Huynh trưởng của ta nói rất đúng, phương Đông ta nhân tài đông đúc, không phiền phương Tây các ngươi tiến cử!” Nghe xong lời của Nguyên Thủy, Thông Thiên, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng biến sắc, ngay sau đó Chuẩn Đề cũng trực tiếp đáp lại: “Người được chọn làm Thiên Đế là do cả Hồng Hoang cùng chọn, làm gì có chuyện phân biệt phương Đông và phương Tây, hai vị sư huynh có chút thất ngôn rồi, hơn nữa Thiên Đế chưởng quản Hồng Hoang, chẳng lẽ phương Tây của ta không thuộc quyền quản hạt của Thiên Đế sao?” Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người có chút nghẹn lời, không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ nói phương Tây không thuộc quyền quản hạt của Thiên Đế, nên lúc này cũng có chút bất đắc dĩ.

Chuẩn Đề cũng nhân cơ hội nói tiếp: “Lão sư ở trên, phương Tây của con tuy không bằng phương Đông, nhưng đệ tử Linh Sơn của con cũng siêu quần bạt tụy, có thể làm Thiên Đế.” Lúc này Lão Tử cũng không nhịn được, tuy biết cơ hội của Nguyên Thủy, Thông Thiên rất mong manh, nhưng không muốn thấy người phương Tây ngồi lên bảo tọa Thiên Đế, liền trực tiếp nói với hai người phương Tây: “Ngôi vị Thiên Đế nên do Huyền Môn của ta truyền thừa, hai người các ngươi là ký danh đệ tử của Lão sư, không phải Huyền Môn chính tông, nên người phương Tây không thể tham gia tranh giành Thiên Đế!” Nghe xong lời của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng có suy nghĩ, thầm nghĩ, “Huynh trưởng vẫn là huynh trưởng, một phát đã tìm ra điểm yếu của hai người phương Tây.” Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng biết hai người mình nói không lại hai người phương Tây, nên không đợi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lên tiếng, cũng theo Lão Tử nói: “Huynh trưởng của ta nói rất đúng, hai người các ngươi đã không phải Huyền Môn chính tông, môn hạ đệ tử sao có thể dòm ngó ngôi vị Thiên Đế!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nghe vậy cũng vô cùng tức giận, giống như Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc nãy, không có cách nào phản bác, chỉ có thể nói với Hồng Quân: “Lão sư ở trên, hai

người chúng con tuy không phải thân truyền đệ tử của Lão sư, nhưng cũng là một thành viên của Huyền Môn, xin Lão sư minh giám!" Hồng Quân nghe vậy cũng gật đầu, mấy người trong điện thấy vậy lại rơi vào tranh chấp.

Một hồi lâu, mấy người mới ngừng tranh luận, hiển nhiên đã đạt được đồng thuận.

Liền nghe mấy người đồng thanh nói với Hồng Quân: "Lão sư ở trên, chuyện Thiên Đế hệ trọng, xin Lão sư định đoạt!" Hồng Quân thấy phản ứng của mọi người dưới điện, cũng hiểu rõ, liền nói với mọi người: "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ quyết định người được chọn!

Chương 227

Các ngươi có nguyện ý chấp nhận không?" Mọi người trong điện nhao nhao cúi người, nói với Hồng Quân trên bục cao: "Chúng con xin nghe theo sự sắp xếp của Lão sư!" Hồng Quân thấy vậy, tay cũng vung lên, mọi người liền thấy hai bóng người xuất hiện dưới bục cao.

Hai người mắt sáng răng trắng, vẻ mặt ngây thơ, chính là đồng tử của Hồng Quân, Hạo Thiên và Dao Trì.

Sau đó Hồng Quân nói với mọi người: "Hạo Thiên, Dao Trì hai người đã theo ta mấy nguyên hội, đáng có một phen cơ duyên, sau này Hạo Thiên làm Thiên Đế, chưởng quản tam giới chu thiên tinh thần, Dao Trì làm Thiên Hậu, phụ tá Hạo Thiên quản lý!" Hồng Quân vừa dứt lời, Dao Trì và Hạo Thiên hai người cũng lập tức quỳ lạy xuống đất, "Đa tạ lão gia!" Chu Du bên cạnh trên mặt vui mừng khôn xiết, hiển nhiên là vui mừng vì Hạo Thiên trở thành Thiên Đế.

Còn mọi người dưới điện thì có chút ghen tị, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Phải biết rằng mấy người đều đang nhăm nhe ngôi vị Thiên Đế, nhưng cuối cùng hy vọng đều tan thành mây khói, mấy người sao có thể không đau lòng.

Đồng thời mấy người cũng không ngờ Hạo Thiên lại trở thành Thiên Đế, nhớ lại năm xưa khi mọi người lần đầu đến Tử Tiêu Cung còn là Hạo Thiên dẫn đường.

Mặc dù có chút suy nghĩ khác nhau, nhưng cũng không có cách nào phản bác, dù sao tư cách của Hạo Thiên đủ, còn là đồng tử tùy thân của Đạo Tổ Hồng Quân.

Môn hạ đệ tử của mình đều là Đại La Kim Tiên, không có ai ở

cảnh giới Chuẩn Thánh, còn Hạo Thiên thì là Chuẩn Thánh thật sự, thậm chí bây giờ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, điều này không thể so sánh được, nên mọi người lúc này chỉ có thể chấp nhận.

Liền nghe mọi người nói những lời không thật lòng với Hạo Thiên, Dao Trì: "Chúc mừng Thiên Đế, Thiên Hậu!" Hạo Thiên, Dao Trì hai người cũng cười tươi nhìn mọi người dưới điện, trực tiếp đáp lại: "Đa tạ chư vị sư huynh!" Thấy vẻ vui mừng trên mặt Hạo Thiên, Dao Trì, các Thánh nhân dưới điện càng thêm khó chịu.

Mắt mở trừng trừng nhìn ngôi vị Thiên Đế bay đi, cũng vô cùng tiếc nuối.

Lúc này Chu Du cũng thấy được sự thay đổi biểu cảm của mọi người, khóe miệng cũng trực tiếp nhếch lên, có chút hả hê.

Dù sao nhìn thấy các Thánh nhân cùng nhau chịu thiệt cũng là chuyện hiếm thấy, lần này Tam Thanh và hai người phương Tây cũng chịu thiệt thòi.

Dù sao Hồng Quân cũng hỏi trước mấy người có ai tiến cử không, nếu mấy người có thể cùng nhau tiến cử một người, e rằng Hồng Quân có thể thật sự lập người đó làm Thiên Đế, đương nhiên đây là khi Chu Du không có mặt.

Chu Du đương nhiên muốn Hạo Thiên trở thành Thiên Đế, cho dù mọi người có thể đồng lòng tiến cử một người, Chu Du cũng sẽ không đồng ý.

Hơn nữa Chu Du cũng biết, mấy người này không thể nào cùng nhau tiến cử một người, thực sự là ngôi vị Thiên Đế quá quan trọng, mấy người đều không muốn từ bỏ, mà bây giờ mấy người cũng không có lựa chọn.

Ngay lúc này, giọng nói của Hồng Quân lại truyền xuống...

“Thiên Đế là chúa tể Hồng Hoang, thống ngự tứ hải bát hoang, điều lý chu thiên tinh thần, có thể đại diện Thiên đạo chấp pháp, Hạo Thiên, Dao Trì các ngươi phải làm cho tốt!” Hồng Quân vừa dứt lời, Hạo Thiên và Dao Trì lập tức quỳ lạy dưới bục cao, đồng thanh đáp: “Xin lão gia yên tâm, hai người chúng con nhất định sẽ hành sự thận trọng!” Trên mặt Hồng Quân cũng hiện lên một tia vui mừng, phải biết rằng Hạo Thiên và Dao Trì là những người được mình điểm hóa khi còn yếu đuối, tình cảm với hai người cũng không tầm thường, thấy biểu hiện của hai người lúc này cũng vô cùng hài lòng.

Sau đó, Hồng Quân phất trần trong tay, nâng hai người dậy, đồng thời một đạo pháp lực liền rơi xuống người Hạo Thiên và Dao Trì.

Mọi người chỉ thấy sau khi pháp lực của Hồng Quân rơi xuống, thân ảnh của hai người trở nên mơ hồ, không lâu sau, Hạo Thiên và Dao Trì xuất hiện lại trước mắt mọi người đã thay đổi dung mạo.

Hai người trước đó tuy đã trải qua vô số năm ở Hồng Hoang, thậm chí đã trở thành tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng dung mạo vẫn luôn không thay đổi, bởi vì hai người từ khi xuất thế đã có dung mạo này, là đồng tử dưới trướng Hồng Quân, hai người cũng chưa từng nghĩ đến việc thay đổi dung mạo.

Bây giờ với dung mạo của một đồng tử mà trở thành Thiên Đế, chắc chắn là không thích hợp, Hồng Quân đương nhiên sẽ không để tình huống này xảy ra, nên sau khi ban tặng tôn vị, cũng lập tức thay đổi dung mạo của hai người.

Lúc này xuất hiện trước mặt mọi người, Hạo Thiên và Dao Trì đã không còn là dáng vẻ đồng tử, mà trực tiếp trở thành người trưởng thành.

Hạo Thiên vẻ mặt uy nghiêm, không giận mà uy, trên người Dao Trì cũng toát ra khí chất mẫu nghi thiên hạ.

Hai người cảm nhận được sự thay đổi của mình, vội vàng quỳ lạy lần nữa, kính cẩn nói với Hồng Quân trên bục cao: "Đa tạ lão gia, đa tạ lão gia!" Hạo Thiên và Dao Trì đương nhiên biết dung mạo đồng tử của mình không thích hợp để chưởng quản Hồng Hoang, hành động của Hồng Quân cũng khiến hai người buông bỏ nỗi lo lắng này.

Phải biết rằng hai người sớm đã trở thành Chuẩn Thánh, sở dĩ không thay đổi hình dáng, cũng là vì tôn kính Hồng Quân.

Thấy sự thay đổi của hai người, Chu Du bên này cũng nhếch miệng, tuy rất vui mừng trước sự thay đổi của hai người, nhưng trong lòng vẫn có chút hoài niệm, vẫn là hai đứa nhóc con ngày xưa trông vui hơn, bây giờ không chỉ thân phận thay đổi mà dáng vẻ cũng không còn đáng yêu nữa.

Nhưng cảm xúc này cũng chỉ lóe lên trong đầu Chu Du, dù sao Hạo Thiên, Dao Trì có cơ duyên này, Chu Du cũng vui mừng cho họ.

Một đám Thánh nhân thấy sự thay đổi của hai người, sắc mặt cũng có chút co giật, nhưng mọi người không dám nói gì, chỉ có thể thầm niệm trong lòng.

"Đạo Tổ đối với hai người này thật là dụng tâm!" Đương nhiên suy nghĩ của mọi người, Hồng Quân cũng biết, nhưng Hồng Quân không quan tâm đến suy nghĩ của mấy người này.

Thậm chí nếu không phải vì đại thế Thiên đạo, mình cũng sẽ không thu mấy người này vào môn hạ.

Bởi vì mình đã có một đệ tử đích truyền là Chu Du, đệ tử này của mình tốt hơn mấy vị Thánh nhân này rất nhiều.

Phải biết rằng Chu Du là dựa vào Đại đạo Tam thi của mình để chứng đạo Hỗn Nguyên, còn mấy vị Thánh nhân này vẫn phải dựa vào Hồng Mông Tử Khí mới có thể thành tựu Thiên đạo Thánh nhân.

Đương nhiên không phải nói mấy vị Thánh nhân này không có Hồng Mông Tử Khí thì nhất định sẽ không thành tựu Thánh đạo, dù sao trên người mấy người này đều có đại khí vận, đại công đức, nhưng cũng nhất định không thể nhanh như Chu Du.

Đệ tử đương nhiên là nhà mình tốt hơn!

Một lát sau, đợi Hạo Thiên, Dao Trì hai người đứng dậy, Hồng Quân lại phất trần trong tay, Tử Tiêu Cung lập tức có biến hóa.

Hai kiện pháp bảo linh quang lấp lánh trực tiếp rơi vào tay Hạo Thiên và Dao Trì, mọi người định thần nhìn lại, lại là hai kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Một kiện hình dáng như gương, chất liệu không phải vàng cũng không phải ngọc, mặt sau có chữ triện cổ văn khoa đẩu và hình chim kỳ lân rồng mây, nhìn như rồng bay lên, nhưng nguyên thần cảm nhận lại không có dấu vết, không phải khắc không phải vẽ, ăn sâu vào xương cốt, mặt trước vừa nhìn, trong ánh sáng xanh mờ ảo hoa văn rực rỡ, kim hà phiến phiến, phong vân thủy hỏa.

Hiện hình trong kim hà, tùy thời biến đổi, biến hóa vô cùng, quả thực là một kiện vô thượng linh bảo.

Một kiện khác hình dáng như trâm, bảo vật này do tiên thiên kim tinh hóa thành, toàn thân bao phủ kim quang, bên trong hàm chứa linh tính vô thượng, ẩn chứa thần lực vô cùng, một đầu kim trâm là đầu phượng, có thể hóa ra chân hoàng chi hỏa, đầu kia nhọn vô cùng, sắc bén lộ ra ngoài, hiển nhiên cũng là một kiện thần khí công phạt vô thượng.

Không đợi mọi người tiếp tục cảm nhận sự linh dị của hai kiện cực phẩm linh bảo, liền nghe đạo âm của Hồng Quân truyền xuống.

"Hạo Thiên làm Thiên Đế, hôm nay ban cho ngươi một kiện Hạo

Thiên Kính, là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trên có thể xem ba mươi ba tầng trời, dưới có thể quan sát U Minh địa phủ, còn có nhiều diệu dụng khác cần Hạo Thiên ngươi tự mình tìm tòi, dùng bảo vật này có thể trấn áp khí vận Thiên Đình!" Hạo Thiên nghe xong lời của Hồng Quân, trong lòng nóng rực, khóe mắt cũng có chút đỏ lên, vội vàng quỳ lạy xuống đất, nói với Hồng Quân: "Đa tạ lão gia ban tặng trọng bảo!" Hồng Quân gật đầu, sau đó quay đầu nói với Dao Trì: "Dao Trì làm Thiên Hậu, hôm nay ban cho ngươi một kiện Kim Trâm, cũng là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bảo vật này có pháp lực vô cùng, có thể tùy tâm biến hóa thành bất kỳ vật gì, công phạt chi lực cũng vô song, cần phải sử dụng cho tốt!" Dao Trì lập tức quỳ lạy, vội vàng đáp: "Dao Trì hiểu rồi!" Hồng Quân thấy hai người nói xong, tay cũng không dừng lại, lại lấy ra một lá cờ và một gốc linh căn đưa cho Dao Trì.

Mấy vị Thánh nhân thấy linh căn xuất hiện trong nháy mắt cũng trợn tròn mắt, trong mắt cũng đầy ghen tị, bởi vì gốc linh căn này là một trong mười đại tiên thiên linh căn, Bàn Đào.

Gốc linh căn này còn gọi là Tiên thiên Nhâm Thủy Bàn Đào thụ, so với Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa gốc linh căn này còn có một hiệu quả mà các linh căn khác không thể sánh được, đó là có thể tiêu hao một chút bản nguyên để cấy ghép, quả thực là thần dị vô cùng, nên hậu thế trong Thiên Đình mới có thuyết Bàn Đào Viên.

Mặc dù Bàn Đào sau khi cấy ghép không bằng quả của gốc mẹ này, nhưng cũng vượt xa linh quả bình thường, 1200 gốc đầu tiên bản nguyên ít hơn, hoa quả nhỏ, ba ngàn năm một lần chín, người ăn thành tiên đắc đạo. 1200 gốc ở giữa, hoa nhiều quả ngọt, sáu ngàn năm một lần chín, người ăn phi thăng, trường sinh bất lão. 1200 gốc cuối cùng, vỏ tím hạt nhỏ, chín ngàn năm một lần chín, người ăn cùng trời đất sống lâu, cùng nhật nguyệt đồng thọ.

Đương nhiên bản nguyên của gốc linh căn này cũng có thể phục hồi, nếu không Dao Trì cũng sẽ không mạo hiểm phá hoại gốc linh căn này.

Mấy vị Thánh nhân trong điện đương nhiên biết sự thần dị của gốc linh căn này, nên cũng vô cùng đỏ mắt, nhưng lúc này mấy người không dám có bất kỳ hành động nào, dù sao lúc này trong điện có Hồng Quân tồn tại, còn có Chu Du ở bên cạnh dò xét mọi người.

Hạo Thiên, Dao Trì hai người nhận lấy linh căn và linh bảo, cũng vô cùng kinh hỉ, không ngờ Hồng Quân lại chuẩn bị cho hai người nhiều như vậy, trong mắt cũng rưng rưng nước mắt, nhất thời không biết nên nói gì.

Trên bục cao, Hồng Quân thấy cảnh này, cũng trực tiếp lên tiếng: "Đã là Thiên Đế tôn quý, sao có thể tình cảm nhi nữ như vậy!" Hạo Thiên nghe xong cũng có chút xấu hổ, vội vàng đáp: "Lão gia nói phải!" Chu Du bên cạnh nhìn biểu cảm thay đổi của Hạo Thiên, nói với vẻ trêu chọc: "Bé con ngày xưa bây giờ cũng đã thành tài rồi!" Các Thánh nhân dưới điện sắc mặt có chút méo mó, nhưng cũng không dám hùa theo, dù sao Hạo Thiên tuy thực lực không bằng Thánh nhân, nhưng địa vị cũng không kém Thánh nhân bao nhiêu.

Chu Du là đích truyền của Đạo Tổ, giao tình sâu đậm với Hạo Thiên, đương nhiên có thể nói như vậy, mấy người họ không có địa vị cao như thế.

Hạo Thiên trên mặt cũng có chút xấu hổ, vội vàng nói với Chu Du: "Sư huynh sao có thể trêu chọc đệ như vậy!" Chu Du nghe vậy, cũng có chút bật cười, dù sao lúc này Hạo Thiên đã thay đổi dung mạo, không còn đáng yêu như trước nữa.

Không đợi Chu Du tiếp tục lên tiếng, liền nghe Hạo Thiên nói với Chu Du...

Chương 228

"Sư huynh, hôm nay đệ và Dao Trì trở thành Thiên Đế, Thiên Hậu, không biết sư huynh có quà mừng gì không?" Hạo Thiên nói xong, nhìn Chu Du với vẻ mong đợi.

Chu Du bên này thì nghẹn lời, không ngờ thằng nhóc này nhân cơ hội vòi vĩnh mình.

Ngay sau đó cũng trực tiếp cười thành tiếng, đáp lại Hạo Thiên: "Thằng nhóc nhà ngươi, e là đã nhòm ngó chút pháp bảo này của sư huynh từ lâu rồi!" Mặc dù nói vậy, nhưng Chu Du không hề do dự, thuận tay lấy ra một vật từ trong tay áo, chính là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo Lục Dương Liệt Viêm Kính.

Trước khi Thánh nhân xuất thế, Thái Nhất tấn công phường thị của Long tộc, muốn hàng phục Đông Vương Công, nhưng bị Chu Du cản trở.

Cuối cùng Chu Du còn đại chiến với hai người Thái Nhất, Đế Tuấn, trực tiếp đánh trọng thương hai người.

Để Chu Du nguôi giận, Đế Tuấn đã bồi thường hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, Lục Dương Liệt Viêm Kính này chính là một trong số đó.

Pháp bảo này hóa thành từ trong Thái Dương chi hỏa, có thể tụ linh hỏa tứ phương chuyển hóa thành Thái Dương chân hỏa, lực công kích cũng không tầm thường.

Chỉ có điều lúc đó Chu Du đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, trong tay có mấy kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có chút xem thường, nên Lục Dương Liệt Viêm Kính bị Chu Du đặt trong Hỗn Độn Châu, bây giờ vừa hay tặng cho Hạo Thiên.

Sau khi Chu Du lấy ra linh bảo cũng nói tiếp: "Vật này là vật bồi lễ của Đế Tuấn năm xưa, vốn thuộc về Thiên Đình, hôm nay cũng coi như vật quy nguyên chủ!" Chu Du nói xong, trực tiếp đưa Lục Dương Liệt Viêm Kính cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhận lấy Lục Dương Liệt Viêm Kính, cũng vô cùng phấn khởi, tuy biết sư huynh của mình hào phóng, nhưng không ngờ sư huynh lại hào phóng như vậy.

Phải biết rằng theo Đại đạo Tam thi của Đạo Tổ truyền xuống, bây giờ linh bảo trong Hồng Hoang cực kỳ hiếm thấy.

Nhiều Chuẩn Thánh ngay cả hạ phẩm Tiên thiên linh bảo cũng không có, có thể thấy mức độ quý giá của linh bảo lúc này.

Giống như vừa rồi Đạo Tổ ban tặng cực phẩm Tiên thiên linh bảo, mấy vị Thánh nhân đều có chút đỏ mắt.

Nếu không phải do Đạo Tổ ban tặng, e rằng mấy người này cũng sẽ không nhịn được mà trực tiếp ra tay cướp đoạt, có thể thấy rõ.

Hạo Thiên mân mê một lát cũng thu Lục Dương Liệt Viêm Kính lại, cúi người nói với Chu Du: "Đa tạ sư huynh ban bảo!" Chu Du gật đầu, trong lòng cũng cảm khái rất nhiều.

Dù sao Hạo Thiên trước kia không khách sáo với mình như vậy, xem ra sau khi trở thành Thiên Đế, Hạo Thiên cũng biết khiêm tốn.

Đương nhiên Chu Du không cảm thấy Hạo Thiên xa cách mình, dù sao lúc này còn có người ngoài ở đây.

Không đợi Chu Du tiếp tục cảm khái, liền nghe Hạo Thiên lại lên tiếng: "Sư huynh, huynh có quên gì không?" Chu Du đương nhiên biết Hạo Thiên muốn nói gì, giả vờ kinh ngạc đáp lại: "Sư huynh còn có gì thiếu sót sao?" Hạo Thiên lúc này còn chưa trở thành Thiên Đế trong hậu thế, da mặt vẫn còn hơi mỏng.

Hắn nháy mắt với Chu Du, ánh mắt chỉ thẳng vào Dao Trì.

Nếu Hạo Thiên nhận được linh bảo mà Dao Trì lại không có thu hoạch gì, vậy Dao Trì sẽ giận đấy.

Bên này Dao Trì tỏ vẻ sắp khóc, Chu Du tuy biết Dao Trì có mấy phần cố ý, nhưng cũng không tiếp tục úp mở, lại lấy ra một cái bình từ trong tay áo.

Bình này không phải linh bảo, mà là chứa Tam Quang Thần Thủy mà Chu Du cất giữ.

Phải biết rằng tuy Đạo Tổ ban tặng Bàn Đào, một gốc tiên thiên linh căn, nhưng thời gian để Bàn Đào trưởng thành vẫn cực kỳ dài.

Chu Du liền chuẩn bị giao những Tam Quang Thần Thủy này cho Dao Trì, để thúc đẩy Bàn Đào trưởng thành, dù sao hiệu quả của Tam Quang Thần Thủy đối với linh căn là cực kỳ rõ rệt.

Lúc này Tam Quang Thần Thủy mà Chu Du cất giữ sau một thời gian dài sử dụng, chỉ còn lại khoảng vạn giọt, nhưng Chu Du cũng không hề tiếc nuối, trực tiếp lấy ra một nửa.

Thuận tay ném Tam Quang Thần Thủy cho Dao Trì, rồi nói: "Thằng nhóc nhà ngươi còn trêu chọc sư huynh, sư huynh sao có thể như ngươi được, Dao Trì xem này, đây là Tam Quang Thần Thủy sư huynh chuẩn bị cho muội!" Khi Chu Du lấy ra Tam Quang Thần Thủy, Dao Trì đã khôi phục lại bình thường, dù sao biểu cảm vừa rồi cũng có chút diễn kịch, chẳng qua là vì quá thân thiết với Chu Du mà thôi.

Mà đợi đến khi Dao Trì tự mình nhận được Tam Quang Thần Thủy, cũng không khỏi kinh ngạc, miệng há to, hồi lâu không khép lại được.

Bởi vì Dao Trì biết Tam Quang Thần Thủy là thần vật hàng đầu trong Hồng Hoang, có nhiều diệu dụng.

Không chỉ có thể phục hồi nguyên thần bị tổn thương của tu sĩ, sinh cơ chứa đựng trong đó còn có thể nuôi dưỡng linh căn.

Chỉ có điều thần vật này rất ít xuất hiện, ngay cả Thánh nhân cũng không có nhiều.

Phải biết rằng một giọt Tam Quang Thần Thủy có thể khiến nguyên thần của một Chuẩn Thánh sơ kỳ khôi phục như cũ, có thể thấy tác dụng của nó lớn đến mức nào, nên khi thấy Chu Du thuận tay lấy ra mấy ngàn giọt, Dao Trì lúc này mới kinh ngạc như vậy.

Lúc Chu Du lấy ra Tam Quang Thần Thủy, các vị Thánh nhân trong điện cũng trợn tròn mắt, suýt nữa không nhịn được mà lên tiếng xin.

Cũng là vì Tam Quang Thần Thủy không phải thần vật tầm thường, Tam Quang Thần Thủy đối với Thánh nhân cũng có hiệu quả, chỉ có điều cần mấy giọt mới có tác dụng.

Thấy Chu Du ra tay là mấy ngàn giọt Tam Quang Thần Thủy, các vị Thánh nhân đương nhiên khó che giấu thần sắc.

Bên này Dao Trì nhận lấy Tam Quang Thần Thủy, cũng như Hạo Thiên cúi người vái lạy Chu Du: "Đa tạ sư huynh quan tâm!" Chu Du thuận tay phất một cái, nâng Dao Trì dậy, trực tiếp nói: "Không cần như vậy, nếu có chuyện gì nhớ tìm sư huynh bất cứ lúc nào!" Hạo Thiên, Dao Trì hai người đồng loạt gật đầu, "Sư huynh, chúng đệ sẽ!" Trên bục cao, Hồng Quân nhìn mấy người cũng vẻ mặt hiền từ, bởi vì cảnh huynh khiêm đệ cung này cũng khiến Hồng Quân vô cùng an tâm, nhìn Chu Du ánh mắt cũng càng thêm tán thưởng.

Dù sao lúc này Hồng Quân chỉ tạm thời thoát ly khỏi Thiên đạo, không lâu nữa lại phải thân hợp Thiên đạo.

Mà bây giờ trong Hồng Hoang có Chu Du, Hồng Quân cũng không

cần lo lắng nữa.

Đương nhiên sự thay đổi biểu cảm của những người khác trong điện không qua được mắt Hồng Quân, nhìn ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị của Tam Thanh và hai người phương Tây, Hồng Quân cũng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Nhưng Hồng Quân sẽ không giúp mấy người này, nếu không phải mấy người này đã trở thành Thiên đạo Thánh nhân, chuyện lập Thiên Đế này căn bản sẽ không triệu tập mấy người.

Chưa đợi tâm tình mọi người trong điện bình phục, Chu Du đã lên tiếng với các Thánh nhân trong điện: "Hôm nay là ngày vui của Hạo Thiên và Dao Trì, các vị đã là sư huynh sư tỷ của hai đứa nó, chẳng lẽ không có chút quà mừng nào sao!" Nghe xong lời của Chu Du, Nữ Oa và Hậu Thổ còn chưa có gì khác thường, Tam Thanh và hai người phương Tây mặt mũi cũng méo mó cả lại.

Vốn tưởng rằng mình đến Tử Tiêu Cung sẽ có thu hoạch, nhưng không ngờ ngôi vị Thiên Đế không nhận được, bây giờ còn phải xuất huyết một phen, trong lòng sao một chữ "khó chịu" có thể biểu đạt được.

Hơn nữa mấy người không chỉ không dám từ chối, ra tay còn không thể keo kiệt, phải biết rằng trên bục cao còn có Đạo Tổ Hồng Quân đang ngồi.

Nếu mình ra tay keo kiệt, khó tránh khỏi để lại ấn tượng không tốt cho Đạo Tổ, nên mấy người cũng chỉ có thể tranh nhau lấy ra linh tài linh bảo.

Đây chính là dương mưu đường đường chính chính của Chu Du, mấy vị Thánh nhân tuy biết rõ ý đồ của Chu Du, nhưng cũng không thể làm gì.

Ngay cả khi trong lòng mắng chửi Chu Du, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ai bảo mọi người đều nhăm nhe ngôi vị Thiên Đế làm gì.

Dưới điện, Lão Tử lấy ra một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, đưa cho Hạo Thiên.

Đương nhiên hồ lô không phải là trọng điểm, Cửu Chuyển Kim Đan bên trong mới là trân phẩm vô thượng, mà Lão Tử lấy ra một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan này tuy sắc mặt bình thường, nhưng thực ra trong lòng đang rỉ máu.

Dù sao Cửu Chuyển Kim Đan cũng không dễ luyện như vậy, một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan cũng phải hao phí vô số linh tài và mấy vạn năm thời gian.

Chu Du thấy Lão Tử lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan cũng có chút kinh ngạc, xem ra lần này các Thánh nhân đúng là mất cả chì lẫn chài...

Bên này Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy Lão Tử lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan, cũng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bởi vì Lão Tử lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan, đã là nâng tầm quà tặng lên mức tối đa, mấy vị Thánh nhân còn lại tự nhiên không thể qua loa cho xong.

Vì vậy Nguyên Thủy và Thông Thiên trực tiếp lấy ra hai kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo, đưa cho Hạo Thiên và Dao Trì.

Nữ Oa và Hậu Thổ thấy vậy, cũng tự mình lấy ra một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Chương 229

Đến lượt hai người phương Tây, chỉ thấy Tiếp Dẫn vẻ mặt khổ sở nói với Hồng Quân trên bục cao: "Lão sư ở trên, phương Tây con địa phương nghèo nàn linh bảo hiếm hoi, không biết có thể đợi hai người chúng con tìm được linh bảo rồi mới đến tặng cho sư đệ sư muội được không?" Hồng Quân cúi đầu không có bất kỳ biểu hiện nào.

Chu Du bên cạnh không đồng ý, trực tiếp nói với hai người phương Tây: "Nếu phương Tây nghèo nàn, vậy chúng ta cũng không ép buộc, hai người các ngươi tự đi đi!" Chu Du không hề nuông chiều hai người này, trong Vu Yêu đại kiếp, hành vi của hai người này cũng khiến Chu Du có chút ghê tởm, lúc này cũng trực tiếp bảo hai người cút đi.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nghe vậy cũng biến sắc, dù sao lúc này các Thánh nhân đều ở đây.

Nếu hai người rời đi, không chừng sẽ bỏ lỡ điều gì đó, nên hai người tự nhiên không dám hành động.

Hơn nữa lúc này Tam Thanh và những người khác cũng đang nhìn hai người với vẻ trào phúng, ngay cả khi hai người có da mặt dày đến đâu, cũng có chút đỏ mặt.

Dù sao mấy người còn lại đều đã tặng quà, nếu hai người phương Tây không có bất kỳ biểu hiện nào, mấy người còn lại tự nhiên không hài lòng.

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng hiểu rằng hai người mình hôm nay không thoát được, cuối cùng cũng miễn cưỡng lấy ra hai hạt Bồ Đề Tử từ trong lòng đưa cho Hạo Thiên.

Thấy cảnh này, Chu Du mới có chút hả giận, thầm nghĩ: "Sớm biết không thoát được thì cứ đường đường chính chính lấy ra đi, bây giờ lại mất mặt thêm lần nữa, cần gì phải thế!" Hai hạt Bồ Đề Tử này cũng không tầm thường, là do bản thể của Tiếp Dẫn hóa thành, có thể sánh với trung phẩm Tiên thiên linh bảo thông thường, có thể giúp tu sĩ minh tâm kiến trí, cũng là bảo vật phụ trợ khó có được.

Đợi Hạo Thiên, Dao Trì hai người nhận lấy hai hạt Bồ Đề Tử này, khóe miệng Chu Du cũng nhếch lên, không đề cập đến chuyện để hai người rời đi nữa.

Mấy vị Thánh nhân còn lại thấy hành động của hai người phương Tây, cũng đều có chút hưng phấn, tuy mình cũng đã xuất huyết, nhưng có thể thấy hai người này chịu thiệt cũng rất tốt, dù sao bình thường cũng hiếm khi thấy hai người này bị ép đến mức này.

Trên bục cao, Hồng Quân nhìn cảnh tượng bên dưới, trong mắt cũng mang theo một tia bất mãn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng có nỗi khổ khó nói, vốn tưởng rằng mình có thể thoát khỏi lần xuất huyết này.

Nhưng cuối cùng không chỉ mất bảo bối, còn làm mọi người không hài lòng, trong lòng hai người đương nhiên buồn bực.

Lúc này Hạo Thiên, Dao Trì hai người thì vui mừng vô cùng, dù sao trước đó hai người không ngờ sẽ có thu hoạch như vậy.

Mà bây giờ sư huynh của mình chỉ cần động miệng một chút, hai người đã được nhiều bảo bối như vậy, đương nhiên là mừng ngoài mong đợi, nhìn Chu Du ánh mắt cũng càng thêm sùng kính.

Chu Du cũng thấy được biểu cảm của hai người, khẽ gật đầu với hai người.

Một lát sau, Hạo Thiên và Dao Trì cũng thu thập linh bảo mà mọi

người tặng, khôi phục lại vẻ mặt uy nghiêm như lúc nãy.

Sau đó hai người nhìn nhau một cái, cùng nhau đi đến trước bục cao quỳ lạy, nói với Hồng Quân trên bục: "Khải bẩm lão gia, hai người chúng con chưởng quản Thiên Đình, nhưng không biết các chức vị trong Thiên Đình nên sắp xếp như thế nào!" Hạo Thiên và Dao Trì trở thành Thiên Đế và Thiên Hậu đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, lúc này hai người đương nhiên phải suy nghĩ cho việc nhậm chức sau này.

Mặc dù hai người có Hồng Quân và Chu Du làm hậu thuẫn, nhưng cũng không thể một mình chưởng khống cả Thiên Đình rộng lớn, nên nhân cơ hội này xin nhân lực từ các Thánh nhân.

Hồng Quân tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Hạo Thiên, Dao Trì, nên cũng trực tiếp lên tiếng nói: "Các vị sư huynh của ngươi là Thiên đạo Thánh nhân, chuyện nhỏ này cứ thương nghị với các vị sư huynh của ngươi là được!" Hạo Thiên, Dao Trì hai người nghe vậy, cũng gật đầu xưng vâng.

Còn các Thánh nhân dưới điện thì có chút khó chịu, lần này không chỉ không được chút lợi lộc nào, còn phải tặng đi linh bảo.

Bây giờ Hạo Thiên lại xin người từ mình, các Thánh nhân sao có thể không đau lòng, dù sao các Thánh nhân không muốn môn hạ đệ tử của mình đến Thiên Đình, nghe lệnh Hạo Thiên.

Chỉ là chưa đợi mọi người lên tiếng phản bác, đã nghe giọng nói của Hồng Quân truyền xuống: "Vu Yêu đại kiếp đã kết thúc, bây giờ mọi chuyện đã định, các ngươi cần phải dụng tâm giáo hóa chúng sinh, để Hồng Hoang yên ổn!" Hồng Quân vừa dứt lời, thân ảnh cũng biến mất khỏi bục cao, hiển nhiên là lại quay về với Thiên đạo.

Các Thánh nhân dưới điện cúi người về phía bục cao, "Cung tống Sư tôn!" "Cung tống Lão gia!" "Cung tống Lão sư!"...

Đợi mọi người đứng dậy, Chu Du cũng lên tiếng với mọi người, "Nếu Sư tôn đã có lời, vậy các vị cũng cần phải dốc sức giúp đỡ Hạo Thiên, Dao Trì hai người tái lập uy áp của Thiên Đình!" Mấy vị Thánh nhân nghe vậy, cũng nói một đằng nghĩ một nẻo đáp lại: "Chúng ta hiểu rồi!" Chu Du thấy biểu cảm của mọi người cũng biết những người này tất nhiên sẽ dương phụng âm vi, liền phất tay, trực tiếp nói: "Như vậy là tốt rồi, các ngươi quay về tự thương nghị, chọn ra đệ tử đến Thiên Đình nghe lệnh!" Các vị Thánh nhân nghe vậy khẽ cúi người, cũng tự mình rời đi.

Đợi các Thánh nhân rời khỏi Tử Tiêu Cung, liền nghe Hạo Thiên sốt ruột nói với Chu Du: "Sư huynh, sao có thể dễ dàng để họ rời đi như vậy?" Nghe xong lời của Hạo Thiên, Chu Du cũng rơi vào trầm tư.

Hạo Thiên, Dao Trì thấy vậy cũng không nói nữa, yên lặng chờ đợi Chu Du trả lời.

Chu Du đương nhiên biết các Thánh nhân sẽ không phối hợp tốt với Hạo Thiên, tuy nói Hạo Thiên, Dao Trì hai người là do Đạo Tổ đích thân chỉ định, nhưng hai người lúc này bất quá chỉ là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, các Thánh nhân đương nhiên không cho rằng hai người có thể ngồi ngang hàng với mình.

Hơn nữa chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này các Thánh nhân đã mất mát lớn, nên ấn tượng đối với hai người cũng sẽ càng tệ, càng không phối hợp.

Chu Du sớm đã biết những điều này, cũng rất hiểu rằng dù có chuyện ở Tử Tiêu Cung hay không, những người này cũng sẽ không phối hợp tốt với Hạo Thiên.

Dù sao Thiên Đế cũng là chủ nhân trên danh nghĩa của Hồng Hoang, Thiên đạo Thánh nhân tuy đại diện cho Thiên đạo, nhưng

Thiên Đế không chịu sự chưởng khống của Thánh nhân.

Các Thánh nhân đương nhiên không muốn nhìn Thiên Đình ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, làm khí vận của mình bị tổn hại, lúc này thỏa hiệp chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Nhưng Chu Du biết rõ xu thế tiếp theo của Hồng Hoang, nên cũng không để ý.

Đừng nhìn bây giờ các Thánh nhân như vậy, nhưng càng ngông cuồng, cuối cùng trong Phong Thần đại kiếp tổn thất sẽ càng thảm trọng, đây cũng là một mục đích của Chu Du.

Chu Du biết Phong Thần đại kiếp cũng là không thể tránh khỏi, một mặt là vì đạo tranh của Nguyên Thủy, Thông Thiên, mặt khác cũng là vì nhân quả mà các Thánh nhân đã nợ trước đó.

Mà bây giờ chỉ cần để Hạo Thiên, Dao Trì hai người duy trì vận hành của Thiên Đình là được, đương nhiên có sự giúp đỡ của Chu Du, Thiên Đình đời này tự nhiên sẽ không giống như đời trước.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng hoàn hồn lại, nhìn Hạo Thiên, Dao Trì hai người vẻ mặt dò hỏi, cũng cười nói: "Không cần lo lắng, dù mấy người này ở lại, e rằng cũng không giúp được gì cho các ngươi!

Dù sao hai người các ngươi cũng xem như là cướp mồi từ miệng cọp!" Thấy Chu Du cười, hai người cũng buông bỏ lo lắng.

Phải biết rằng Hạo Thiên, Dao Trì hai người biết rõ tính khí của sư huynh mình, sẽ không nhìn hai người mình chịu khổ.

Hạo Thiên cũng trực tiếp nói: "Vẫn là sư huynh tốt nhất!" Dao Trì cũng gật đầu theo.

Chu Du nhìn hai người tâng bốc, cũng đưa tay gõ vào đầu Hạo Thiên, rồi nói tiếp: "Tam Thanh và hai người phương Tây đều cho rằng mình có thể chủ tể Hồng Hoang, tự nhiên không vừa mắt Thiên

Đình, nhưng mấy người này cũng không dám phá hoại sự thống trị của các ngươi, nhiều nhất là gây khó khăn cho các ngươi.

Hai người các ngươi trước tiên sắp xếp lại Thiên Đình, ta sẽ sắp xếp cao thủ Long tộc và Nhân tộc lên trời hỗ trợ các ngươi!" Nghe xong sự sắp xếp của Chu Du, Hạo Thiên, Dao Trì hai người càng thêm vui mừng.

Nhìn biểu cảm kích động của hai người, Chu Du cũng có chút vui vẻ.

Bởi vì hai người dù đã thay đổi dung mạo, nhưng trước mặt mình vẫn như trước, như vậy là tốt rồi, dù sao Chu Du không muốn hai người có quá nhiều thay đổi trong tâm tư...

Bên này Chu Du còn đang thương thảo với Hạo Thiên, Dao Trì, các Thánh nhân đã từ Hỗn Độn trở về đạo trường Hồng Hoang, đương nhiên Nữ Oa và Hậu Thổ không có trong số đó.

Hai người rời khỏi Tử Tiêu Cung việc đầu tiên là sắp xếp cho Vu Yêu hai tộc.

Dù sao khi đại kiếp kết thúc, hai người đã đồng ý với Chu Du sẽ dẫn dắt Vu Yêu hai tộc ẩn náu, sau đó vì Hồng Quân triệu tập nên không thể sắp xếp ổn thỏa.

Bây giờ đại sự Hồng Hoang đã kết thúc, đương nhiên phải thực hiện lời hứa, hai người không muốn làm Chu Du tức giận.

Chưa nói đến việc hai người thành Thánh đều nợ Chu Du nhân quả, ngay cả thực lực hiện tại của Chu Du cũng là thứ mà hai người khó lòng sánh kịp.

Đại kiếp lần này, một đám cao tầng Yêu tộc vẫn lạc, trong đó có huynh trưởng của Nữ Oa là Phục Hy, Yêu tộc chỉ còn lại vài vị Chuẩn Thánh.

Vu tộc cũng tương tự, Thập Nhị Tổ Vu bây giờ chỉ còn lại ba vị, hai tộc có thể nói là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, không còn thực lực tranh bá Hồng Hoang nữa, chỉ có thể ẩn mình trong Hồng Hoang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lúc này Yêu tộc đều đã quay về Thiên Đình, đương nhiên Yêu tộc còn chưa biết Hạo Thiên đã trở thành Thiên Đế, vẫn tưởng rằng Thiên Đình là đại bản doanh của Yêu tộc.

Nữ Oa từ Hỗn Độn trở về, thân ảnh cũng trực tiếp xuất hiện trong Lăng Tiêu Bảo Điện, theo đó giọng nói của Nữ Oa vang lên trong đầu một đám cao tầng Yêu tộc.

Chương 230

Vài vị Chuẩn Thánh còn sót lại của Yêu tộc cũng nhao nhao đứng dậy, bất chấp thương thế của bản thân mà đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đợi các Yêu tộc đến trong điện, Nữ Oa nhìn các Yêu tộc trước mắt, trong lòng cũng một trận thổn thức.

Là Thiên đạo Thánh nhân, Nữ Oa sớm đã biết kết cục của Vu Yêu, nhưng lại không biết kết cục cuối cùng của Vu Yêu lại thảm liệt như vậy.

Đế Tuấn, Thái Nhất đều trực tiếp vẫn lạc, bây giờ chỉ còn lại Bạch Trạch và mấy người nữa.

Mấy người trong điện nhìn Nữ Oa trầm tư trên điện, cũng đều im lặng.

Một lát sau, Nữ Oa cũng hoàn hồn lại.

Đại kiếp đã kết thúc, nghĩ nhiều cũng vô ích, nếu không phải bây giờ Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Hi Hòa của Yêu tộc đều đã không còn, Nữ Oa cũng sẽ không xuất hiện ở đất của Yêu tộc.

Dù sao Nữ Oa bản thân đối với Yêu tộc không có nhiều tình cảm, mà Đế Tuấn lại tàn sát Nhân tộc, thực sự khiến Nữ Oa có chút không vui.

Nhưng bây giờ người đã chết đèn đã tắt, thân phận cao nhất của Yêu tộc chính là mình rồi.

Nếu mình không ra tay, e rằng Yêu tộc chỉ có con đường diệt vong.

Huống chi mình còn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, nên Nữ Oa cũng bất đắc dĩ, liền trực tiếp đến Thiên Đình thống lĩnh Yêu tộc.

Phất tay một cái, mấy đạo tạo hóa chi lực rơi xuống người một đám Yêu tộc, thương thế trên người các Yêu tộc cũng lập tức hồi phục.

Cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, một đám Yêu tộc cũng quỳ lạy dưới điện, "Đa tạ Oa Hoàng!

Oa Hoàng từ bi!"...

Sắc mặt Nữ Oa cũng không có chút thay đổi, nói với các Yêu tộc dưới điện: "Yêu tộc thực lực đại tổn, các ngươi theo ta đến Oa Hoàng Thiên nghỉ ngơi dưỡng sức, không được tái nhập Hồng Hoang!" Nghe xong lời của Nữ Oa, một đám Yêu tộc cũng thở phào một hơi.

Bây giờ mọi người sợ nhất là Nữ Oa không quản họ, dù sao Yêu tộc trước kia đã đắc tội với quá nhiều thế lực, bây giờ Yêu tộc biến thành như vậy, còn chiếm giữ trọng địa như Thiên Đình, đương nhiên là lo lắng sợ hãi.

Bây giờ có Nữ Oa lên tiếng che chở, mọi người đương nhiên không còn sợ hãi.

Ngay lúc này, Yêu thần Bạch Trạch đi đến trước điện nói với Nữ Oa: "Khải bẩm Oa Hoàng, chúng ta đều đến Oa Hoàng Thiên, vậy Thiên Đình này có phải là từ bỏ không?" Nữ Oa nghe vậy, nhìn sâu vào Bạch Trạch một cái, trong mắt cũng có một tia tán thưởng.

Trước kia Nữ Oa đã biết Bạch Trạch là một trong số ít những trí giả của Yêu tộc, bây giờ xem ra không chỉ là danh phó kỳ thực, mà Bạch Trạch còn thông minh hơn mình tưởng tượng, dù sao Bạch Trạch không phải là người giỏi tính toán, hoàn toàn dựa vào đầu óc của mình.

Nữ Oa cũng không hề giấu diếm, trực tiếp nói: "Đại kiếp lần này kết thúc, Đạo Tổ giáng lâm, triệu tập các Thánh nhân đến Tử Tiêu

Cung, đích thân chỉ định Hạo Thiên làm Thiên Đế, chưởng quản Thiên Đình!" Lời của Nữ Oa vừa dứt, Yêu tộc đều vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên là có chút kinh ngạc.

Một mặt là không biết Hạo Thiên là ai, mặt khác là có chút mờ mịt, tuy biết Yêu tộc lúc này không thể chiếm giữ Thiên Đình, nhưng lại không ngờ nhanh như vậy mọi người đã phải rời đi.

Dù có suy nghĩ khác, nhưng mọi người không hề phản bác.

Bởi vì mọi người biết rằng nếu Hạo Thiên là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân chỉ định, vậy Yêu tộc không dám vi phạm ý chỉ của Đạo Tổ.

Bạch Trạch nghe xong cũng cúi người thật sâu với Nữ Oa, sau đó nói: "Đa tạ Oa Hoàng cáo tri, ta lập tức triệu tập người của Yêu tộc!" Nữ Oa gật đầu, đồng thời lên tiếng nói: "Người của Vu tộc cũng sẽ quay về tổ địa, sẽ không dễ dàng xuất thế, người của Yêu tộc nếu không muốn rời đi, có thể đến Hồng Hoang!" Bạch Trạch thân hình khựng lại một chút, giọng nói có chút run rẩy: "Oa Hoàng, chẳng lẽ Vu Yêu hai tộc đều bị trục xuất?" Nữ Oa nghe xong lời của Bạch Trạch, nhíu mày, "Có thể nói như vậy, sau Vu Yêu, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất, Yêu tộc trước kia đã gây ra tội nghiệt như vậy với Nhân tộc, nếu ở lại Hồng Hoang, e rằng cũng sẽ không sống tốt, ta tuy là Thánh mẫu của Nhân tộc nhưng cũng không thể thay đổi suy nghĩ của Nhân tộc, hơn nữa ta và Hậu Thổ đã đồng ý với sư huynh, không phải đại thế Hồng Hoang, Vu Yêu sẽ không xuất thế, nên hai tộc có thể nói là bị trục xuất." Đương nhiên Nữ Oa và Bạch Trạch hai người đều rất rõ ràng, Vu Yêu được nói đến ở đây là tinh nhuệ của hai tộc và một đám cao tầng, còn những yêu binh tiểu vu bình thường, không có ai quan tâm.

Bạch Trạch nghe xong lời của Nữ Oa, tâm thần cũng chấn động, liền hỏi: "Không biết sư huynh mà Oa Hoàng nói có phải là đích

truyền đệ tử của Đạo Tổ, Chu Du Thánh nhân không?" Nữ Oa gật đầu, nhưng không tiếp tục giải thích, dù sao tin tức Chu Du một mình áp chế năm Thánh chỉ tồn tại giữa các Thánh nhân, Nữ Oa sẽ không dễ dàng tiết lộ.

Nếu không sẽ vô cớ đắc tội với Tam Thanh và hai người phương Tây, tuy Nữ Oa đối với hành vi của mấy người cũng có chút khinh thường, nhưng cũng sẽ không chủ động gây sự.

Bạch Trạch cũng biết sự lợi hại của Chu Du, nên cũng không hỏi nữa, liền bắt đầu triệu tập Yêu tộc, chuẩn bị cho việc rời đi.

Còn bên Vu tộc thì lại khác, Hậu Thổ tuy đã thành tựu Thánh nhân, nhưng lại không tinh thông tạo hóa chi đạo như Nữ Oa, nên đối mặt với mấy vị Tổ Vu bị trọng thương, cũng chỉ có thể dùng thánh lực giúp mấy người ổn định thương thế.

Nếu muốn hồi phục như cũ, mấy vị Tổ Vu này e rằng vẫn cần vô tận năm tháng.

Hậu Thổ đến Bàn Cổ Điện, triệu tập một đám cao tầng Vu tộc, sau đó liền trực tiếp nói ra sự sắp xếp của mình.

"Đại kiếp lần này kết thúc, Vu tộc ta chỉ còn lại ba vị Tổ Vu, sau này Tổ Vu theo ta quay về địa phủ, những Vu tộc còn lại đến tổ địa không tái xuất thế, ta sẽ bố trí kết giới ở tổ địa!" Nghe xong lời của Hậu Thổ, Hình Thiên lên tiếng đáp lại: "Yêu tộc đã không còn chiến lực đỉnh phong, mà Vu tộc ta còn có ba vị Tổ Vu, tại sao không thể đợi mấy người chúng ta hồi phục, đánh lên Thiên Đình, thống nhất Hồng Hoang?" Hậu Thổ nghe vậy có chút đau đầu, nhưng cũng biết tính cách của tộc nhân mình, chỉ có thể kiên nhẫn giải đáp: "Yêu tộc còn có mấy vị Chuẩn Thánh, không yếu hơn Vu tộc ta, huống chi đại kiếp đã kết thúc, khí vận Vu tộc đã suy, Nhân tộc trở thành chủ nhân của trời đất, Vu tộc ta gánh vác nghiệp lực, sao có thể chống lại khí

vận của Nhân tộc!" Hình Thiên nghe vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi, đặc biệt là khi biết sự thật Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất.

"Nếu chúng ta rời đi, mấy vị huynh trưởng chẳng phải là uổng công vẫn lạc sao, Nhân tộc nhỏ bé dù có trở thành nhân vật chính của trời đất thì có gì đáng sợ?" Hậu Thổ nghe thấy lời này, cũng không nhịn được nữa, trực tiếp dùng sức gõ vào đầu Hình Thiên, lớn tiếng quát: "Đây là đại thế của trời đất Hồng Hoang, chẳng lẽ tộc ta có thể chống lại đại thế của trời đất sao?" Nghe xong lời của Hậu Thổ, Hình Thiên cũng có chút im lặng, bởi vì sự hùng mạnh của khí vận Hình Thiên cũng biết, dù sao khí vận của Vu tộc trước kia cũng cực kỳ to lớn.

Nhưng lúc này Hình Thiên tuy có chút im lặng, nhưng trong lòng vẫn không phục.

Đặc biệt là sau đó, biết được Đạo Tổ đã đích thân chỉ định Thiên Đế, càng thêm bất bình.

Trong lòng thầm quyết định, nhất định phải xem Hạo Thiên có thần dị gì.

Nếu Hạo Thiên không có thực lực gì, mình nhất định sẽ kéo Hạo Thiên xuống khỏi ngôi vị Thiên Đế.

Theo sự sắp xếp của Nữ Oa và Hậu Thổ, Vu Yêu lưỡng tộc cũng bắt đầu cuộc di cư quy mô lớn.

Lúc này Hồng Hoang vẫn là môi trường Tiên thiên, Vu Yêu lưỡng tộc lại đều là tu sĩ, cho nên việc di cư cũng vô cùng thuận tiện.

Phía Vu tộc, đại bộ phận tộc nhân quay về tổ địa trong Thập Vạn Quần Sơn.

Tuy nói là Thập Vạn Quần Sơn, nhưng phải biết rằng sơn mạch

Hồng Hoang lúc này vô cùng rộng lớn, chứa chấp mấy trăm triệu chúng Vu tộc chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, tài nguyên trong tổ địa tuy không bằng động thiên phúc địa, nhưng cũng vô cùng phong phú, là một địa vực cực tốt.

Vì vậy sau khi Hậu Thổ trở về, cũng ngay lập tức đưa chúng nhân Vu tộc về lại tổ địa.

Đợi chúng nhân Vu tộc đều đã đến trong đại sơn, Hậu Thổ cũng bố trí kết giới ở nơi đây, một là để phòng ngừa ngoại giới nhắm vào Vu tộc, hai là để tuân thủ lời hứa của mình, Vu tộc không gặp đại thế sẽ không xuất hiện.

Có thủ đoạn của Thánh nhân che chở, Vu tộc cũng có thể yên tâm mà nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đương nhiên, cho dù Vu tộc có phát triển trở lại cũng sẽ không có được thịnh huống như trước, bởi vì không gian sinh tồn của Vu tộc lúc này tuy đủ, nhưng Thập Vạn Quần Sơn so với Hồng Hoang chẳng qua chỉ là muối bỏ biển.

Thứ hai là khí vận Vu tộc không thể nào thịnh vượng như trước được nữa, chưa nói đến lần đại kiếp này khí vận tổn hại nghiêm trọng, Thập nhị Tổ Vu chỉ còn lại ba vị, hơn nữa sau khi đại kiếp này kết thúc, Vu tộc vẫn còn nghiệp lực chưa tiêu tan, cho nên có thể nói Vu tộc từ đây suy tàn.

Yêu tộc lại không giống Vu tộc, tuy có sự sắp xếp của Nữ Oa, nhưng Nữ Oa không mạnh mẽ như Hậu Thổ, cho nên Yêu tộc theo Nữ Oa trở về Oa Hoàng Thiên chỉ có một nửa.

Đương nhiên Nữ Oa cũng sẽ không trơ mắt nhìn chúng nhân Yêu tộc ở lại Hồng Hoang chịu nạn.

Nữ Oa bất đắc dĩ cũng chỉ có thể sắp xếp những Yêu tộc lựa chọn

ở lại Hồng Hoang này đến cực nam của Hồng Hoang, tránh tiếp xúc với nhiều thế lực ở Hồng Hoang.

Bởi vì thời kỳ Vu Yêu, Yêu tộc đã gây ra sự phẫn nộ của quần chúng, hiện tại Yêu tộc đã suy tàn, có rất nhiều thế lực ở Hồng Hoang muốn báo thù.

Huống hồ Nữ Oa biết Nhân tộc trở thành chủ nhân của thiên địa, theo sự bành trướng của Nhân tộc, Yêu tộc thế tất sẽ bị Nhân tộc tấn công, nên dứt khoát sắp xếp những Yêu tộc này ở nơi hẻo lánh, cũng cho Yêu tộc có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Về sự sắp xếp của Nữ Oa và Hậu Thổ, các Thánh nhân đều rất rõ ràng, nhưng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng không có biểu hiện gì.

Dù sao lúc này cũng không phải trong đại kiếp, Vu Yêu lưỡng tộc đã lưỡng bại câu thương, không còn thực lực để trỗi dậy, cũng không thể uy hiếp đến Thánh nhân nữa, cho nên ngoài Nữ Oa và Hậu Thổ ra, tự nhiên không có ai quan tâm.

Chương 231

Mà Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về, cũng không có tâm tư nào khác, trực tiếp đường ai nấy đi, mỗi người trở về đạo trường của mình.

Lão Tử cũng trực tiếp trở về Thủ Dương Sơn, ngồi vững trong Bát Cảnh Cung, sau đó trực tiếp gọi đệ tử Huyền Đô đến.

Huyền Đô với vẻ mặt hoang mang đi đến Bát Cảnh Cung, cũng quỳ lạy xuống đất. "Cung nghênh sư tôn trở về!" Lão Tử nhìn Huyền Đô trong điện, trong mắt loé lên một tia cảm xúc phức tạp, trên mặt cũng có chút khác thường.

Phải biết rằng Lão Tử tuy thu nhận Huyền Đô, nhưng lại không có nhiều tình cảm, một mặt là vì Lão Tử tu hành Vô Vi chi đạo, sau khi thành Thánh tình cảm càng thêm đạm bạc, mặt khác Lão Tử thu nhận Huyền Đô cũng là có nguyên do từ Nhân tộc.

Dù sao Lão Tử truyền hạ đạo thống ở Nhân tộc, sáng lập Nhân giáo mà thành tựu Thánh nhân, vì để bảo chứng đạo thống của mình ở Nhân tộc, cho nên mới thu nhận Huyền Đô của Nhân tộc.

Không thể nói đây là tính toán của Lão Tử, chỉ có thể nói là thuận ứng Thiên đạo, cho nên Lão Tử đối với Huyền Đô cũng không có tình cảm sâu đậm gì.

Nhưng Lão Tử đối đãi với Huyền Đô cũng không tệ, dù sao môn hạ của mình chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, bình thường cũng dốc lòng dạy dỗ.

Mà hiện tại Lão Tử ở Tử Tiêu Cung biết được tin tức Nhân tộc trở thành chủ nhân của thiên địa, lại nhìn Huyền Đô thì vô cùng hài lòng.

Theo sự trỗi dậy của Nhân tộc, Nhân giáo của Lão Tử cũng sẽ phát triển nhanh chóng, cộng thêm Huyền Đô chính là một thành viên của Nhân tộc, vậy thì thu hoạch của Nhân giáo của Lão Tử cũng sẽ lớn hơn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lão Tử nhìn về phía Huyền Đô cũng tràn đầy sự dịu dàng, trong lòng cũng có chút đắc ý.

Lập tức nói với Huyền Đô: "Nhân tộc sắp hưng thịnh, Huyền Đô, ngươi vừa là đệ tử duy nhất của ta, lại là một thành viên của Nhân tộc, có thể xuống núi vào Nhân tộc truyền đạo, hưng thịnh Nhân giáo của ta!" Huyền Đô nghe xong lời của Lão Tử cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy hiện tại Huyền Đô đã là Đại La đỉnh phong, nhưng vẫn luôn khổ tu trong Thủ Dương Sơn, thật sự không hiểu rõ tình hình bên ngoài.

Nay nghe Lão Tử nói Nhân tộc sắp hưng thịnh cũng vô cùng phấn khích.

Trước kia Nhân tộc gặp nạn, mình chỉ là một Đại La Kim Tiên, không có bao nhiêu năng lực, lại thêm Lão Tử không đồng ý cho mình xuống núi, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, nhưng trong lòng sớm đã phẫn nộ không thôi.

Hiện tại có cơ hội giúp đỡ Nhân tộc, Huyền Đô đương nhiên vô cùng kích động. "Đệ tử tuân sư tôn pháp chỉ!" Huyền Đô dù sao cũng là một thành viên của Nhân tộc, tình cảm đối với Nhân tộc cũng không cần phải nói nhiều.

Nhưng Huyền Đô cũng rõ ràng Nhân tộc thế yếu, vừa rồi nhất thời kích động cũng không suy nghĩ nhiều, hiện tại tỉnh táo lại cũng có một tia nghi hoặc, liền hỏi Lão Tử: "Sư tôn, thế lực Nhân tộc ta bình thường, sao lại có được tạo hóa như vậy?" Lão Tử nghe vậy, sâu sắc nhìn Huyền Đô một cái, cũng không che giấu, trực tiếp nói với Huyền

Đô: "Lần Vu Yêu đại kiếp này đã kết thúc, Vu Yêu lưỡng tộc lưỡng bại câu thương, lại thêm trong đại kiếp, Yêu tộc phá hủy màng ngăn trời đất, Vu Yêu lưỡng tộc gánh chịu nghiệp lực, không còn tư cách tranh đoạt ngôi vị nhân vật chính của thiên địa, cho nên Nhân tộc mới thuận lợi trở thành nhân vật chính của thiên địa!" Lão Tử tuy là Thiên đạo Thánh nhân, nhưng đối với nguyên nhân Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa vẫn còn hiểu biết nửa vời.

Dù sao Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa là sự sắp xếp của Đại đạo, cũng là vì để Hồng Hoang thuận lợi trưởng thành.

Các vị Thánh nhân không biết là Đại đạo, chỉ cho rằng là Thiên đạo sắp xếp, nhưng rốt cuộc là như thế nào thì thật sự không rõ.

Mà những điều này e rằng chỉ có Hồng Quân và Chu Du hiểu rõ một chút.

Hồng Quân là vì thân hợp Thiên đạo, còn Chu Du thuần túy là có ký ức của kiếp trước, biết rằng Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa là vì nguyên nhân tuần hoàn của chính bản thân Hồng Hoang.

Dù sao tốc độ tu hành của sinh linh Hồng Hoang thực sự quá nhanh, số lượng tu sĩ ngày càng tăng cũng khiến thiên địa Hồng Hoang cảm thấy áp lực, cho nên Hồng Hoang mới có đại kiếp tồn tại.

Mà phàm nhân của Nhân tộc có sinh lão bệnh tử, cũng là sự tồn tại thích hợp nhất để trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Đương nhiên đây cũng là suy nghĩ từ trí tuệ hai kiếp của Chu Du, tuy là phỏng đoán nhưng e rằng cũng không cách xa sự thật, mà nguyên nhân thực sự cũng chỉ có Đại đạo mới rõ.

Nếu Chu Du thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, có lẽ sẽ hiểu rõ.

Trong Bát Cảnh Cung, Huyền Đô nghe xong lời kể của Lão Tử

cũng rơi vào kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên Huyền Đô biết được bí ẩn của Hồng Hoang.

Tuy Huyền Đô rõ ràng Vu Yêu tranh đấu là vì tranh đoạt khí vận, nhưng việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa quả thực khiến Huyền Đô kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, Huyền Đô mới hoàn hồn lại, nói với Lão Tử: "Nhân tộc ta lại có được cơ duyên như vậy!

Đệ tử lập tức xuống núi, giáo hóa Nhân tộc!" Lão Tử cũng gật đầu, trên mặt lại khôi phục vẻ bình thản thường ngày, nhắm mắt lại.

Huyền Đô thấy vậy cũng cúi người với Lão Tử, sau đó trực tiếp rời khỏi Bát Cảnh Cung, trên mặt không che giấu được vẻ vui mừng.

Đợi Huyền Đô rời khỏi cung, Lão Tử đột nhiên mở mắt, trong mắt cũng đầy vẻ mong đợi.

Bởi vì Lão Tử cũng bị thực lực của Chu Du làm kinh ngạc, nghĩ đến việc mượn khí vận Nhân tộc để nâng cao thực lực.

Như vậy mới có thể rút ngắn khoảng cách với Chu Du, dù sao Lão Tử cũng không muốn cam chịu dưới người khác. ...

Phía Lão Tử vô cùng bình đạm, nhưng Nguyên Thủy sau khi trở về lại có chút tức giận.

Dù sao trong lần đại kiếp này, Nguyên Thủy cũng có nhiều tính toán, nhưng đến cuối cùng không những không có chút thu hoạch nào, mà còn mất đi Tiên thiên linh bảo.

Phải biết rằng Tiên thiên linh bảo trong tay Nguyên Thủy cũng không có nhiều.

Theo lý mà nói, Nguyên Thủy ở Phân Bảo Nhai đã nhận được không ít linh bảo, cộng thêm thời gian dài thu thập, trên tay hẳn là có

không ít Tiên thiên linh bảo.

Nhưng Nguyên Thủy cũng có không ít đệ tử, tuy không đông đến mấy vạn như Thông Thiên, nhưng Thập nhị Kim Tiên mỗi người đều được Nguyên Thủy ban cho Tiên thiên linh bảo, cho nên Nguyên Thủy trong tay cũng có chút eo hẹp.

Đương nhiên đây không phải là nguyên nhân khiến Nguyên Thủy phẫn nộ, Nguyên Thủy sở dĩ như vậy là vì sự tồn tại của Chu Du.

Chúng sinh Hồng Hoang đều rất rõ ràng Nguyên Thủy là một tồn tại kiêu ngạo đến mức nào, thậm chí ngay cả huynh trưởng Lão Tử cũng có chút không phục.

Lần này chịu thiệt lớn như vậy trong tay Chu Du, Nguyên Thủy sao có thể không tức giận.

Nhưng Nguyên Thủy biết mình không địch lại Chu Du, chỉ có thể bất lực cuồng nộ.

Đồng thời, ngôi vị Thiên Đế vuột khỏi tay cũng khiến Nguyên Thủy vô cùng buồn bực, đương nhiên sẽ không có tâm trạng tốt.

Về việc Hạo Thiên tái lập Thiên Đình, Nguyên Thủy đương nhiên sẽ không phối hợp.

Cho nên Nguyên Thủy sau khi trở về Côn Luân Sơn, việc đầu tiên là triệu tập tất cả đệ tử Xiển giáo đến, truyền đạt ý chí của mình.

Trong Ngọc Hư Cung, uy áp Thánh nhân to lớn của Nguyên Thủy bao trùm xung quanh.

Nhiên Đăng đứng dưới tọa của Nguyên Thủy, trong lòng vô cùng nghi hoặc, không rõ vì sao Nguyên Thủy lại tức giận như vậy.

Thập nhị Kim Tiên trong điện cũng nhìn nhau.

Đúng lúc này, giọng nói của Nguyên Thủy truyền xuống: "Đại

kiếp đã qua, Nhân tộc hưng khởi, đệ tử Xiển giáo của ta cũng phải đến Nhân tộc truyền giáo, thu hoạch khí vận!" Lời của Nguyên Thủy vừa dứt, chúng nhân dưới điện có chút kinh ngạc, nhưng cũng vội vàng cúi người đáp: "Tuân lão sư pháp chỉ!" "Tuân giáo chủ pháp chỉ!" Nguyên Thủy ngồi trên cao điện thấy biểu hiện của chúng đệ tử, tâm tình cũng bình tĩnh lại một chút, liền nói tiếp: "Đạo Tổ đã định Hạo Thiên chưởng khống Thiên Đình trở thành Thiên Đế, Hạo Thiên muốn trưng triệu đệ tử môn hạ Thánh nhân của ta lên trời nghe lệnh, đệ tử Xiển giáo của ta ít ỏi, không cần tham gia vào chuyện của Thiên Đình!" Nguyên Thủy trước mặt Đạo Tổ tự nhiên không dám nói, nhưng hiện tại ở Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy không lo lắng.

Chúng nhân dưới điện nghe lời của Nguyên Thủy cũng càng thêm kinh ngạc, hiển nhiên là bị tin tức này làm chấn động.

Dù sao lúc này Vu Yêu đại kiếp vừa mới kết thúc, không ngờ Thiên Đế lại xuất thế, hơn nữa còn là do Đạo Tổ định đoạt.

Chương 232

Cho nên lúc này mọi người đối với Thiên Đình và Thiên Đế cũng có chút tò mò, nhưng không ai dám vi phạm ý chí của Nguyên Thủy mà đến Thiên Đình.

Đã Nguyên Thủy quyết định, mọi người cũng chỉ có thể nghe theo, liền đáp lại Nguyên Thủy: "Đệ tử hiểu!" Thấy chúng đệ tử thuận theo, Nguyên Thủy cũng vô cùng hài lòng, liền bắt đầu giảng đạo.

Chuẩn bị nâng cao tu vi của chúng đệ tử một chút, sau đó để mọi người đến Nhân tộc truyền hạ giáo nghĩa của Xiển giáo, tăng thêm khí vận cho Xiển giáo.

Chỉ có khí vận của Xiển giáo được nâng cao, tu vi của mình mới có thể tiến bộ nhanh hơn.

Là Thiên đạo Thánh nhân, Nguyên Thủy tự nhiên cũng rất rõ ràng.

Đương nhiên, cho dù không có khí vận, tu vi của Thánh nhân cũng sẽ có tiến bộ, nhưng tốc độ này thực sự quá chậm.

Nguyên Thủy vừa mới chứng kiến thực lực của Chu Du, đương nhiên không muốn cứ như vậy mãi mãi ở dưới người khác, cho nên cũng nhân cơ hội này tham gia vào sự hưng khởi của Nhân tộc, nâng cao khí vận của Xiển giáo.

Mà Kim Ngao đảo ở Đông Hải lại là một cảnh tượng khác.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên ngồi xếp bằng trên điện, nhìn chúng đệ tử Tiệt giáo cũng vô cùng vui vẻ.

Tuy thực lực của mình không bằng Chu Du, nhưng đệ tử của mình đông mà.

Nếu Chu Du biết, có thể sẽ không nhịn được mà bổ đầu Thông

Thiên ra xem bên trong có gì.

Thông Thiên tuy cũng là người yêu thể diện, tính tình cũng có chút nóng nảy, nhưng Thông Thiên lại là người dám chơi dám chịu.

Thêm vào đó, trong Vu Yêu đại kiếp, Thông Thiên không có nhiều tính toán, cho dù ở Tử Tiêu Cung mất đi một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo, Thông Thiên cũng không mấy để tâm.

Đợi chúng đệ tử đứng vững, giọng nói của Thông Thiên cũng trực tiếp truyền xuống: "Trong Hồng Hoang, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa, đệ tử Tiệt giáo của ta có thể xuống núi giáo hóa Nhân tộc.

Ngoài ra, Thiên Đình đổi chủ, Thiên Đế Hạo Thiên đã xuất hiện, nếu có đệ tử muốn gia nhập Thiên Đình, có thể tự mình đi!" Thông Thiên nói xong, đệ tử môn hạ Tiệt giáo lại không có nhiều phản ứng.

Tuy Thông Thiên hữu giáo vô loại, môn hạ đệ tử đông đảo, nhưng đều là người trọng tình trọng nghĩa như Thông Thiên, tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi.

Huống hồ chúng nhân tự cho mình là môn hạ Thánh nhân, tự do tự tại, đương nhiên không muốn đến Thiên Đình bị người khác sai khiến.

Hơn nữa, Thông Thiên trực tiếp nói rõ để đệ tử tự đi, nhưng Thông Thiên không nói mình bảo đệ tử đi, đây là hai chuyện khác nhau.

Đệ tử của Thông Thiên đa số cũng là người thông minh, đương nhiên hiểu được tâm tư của Thông Thiên, cho nên không có ai rời khỏi đám đông.

Thấy không có ai nói gì, trên mặt Thông Thiên cũng hiện lên một tia cười, dù sao cũng không phải mình không muốn để đệ tử lên trời, mà là đệ tử không có ai muốn đi. ...

Mà Tây Phương Nhị Thánh sau khi trở về lại không có bất kỳ động tác nào, hai người ngồi đối diện nhau trên đỉnh Linh Sơn.

Tiếp Dẫn với vẻ mặt sầu khổ, nói với Chuẩn Đề: "Lần này thực sự là công dã tràng!

Nghĩ lại hai người chúng ta tính toán như vậy, lại không có chút thu hoạch nào, còn mất không hai hạt Bồ đề tử!" Chuẩn Đề nghe vậy, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng rối rắm: "Sư huynh, mưu hoạch của hai chúng ta không tệ, nhưng cuối cùng Chu Du xuất hiện, ai ngờ được hắn lại có thực lực như vậy, khiến cho mưu hoạch của chúng ta thất bại.

Cứ như vậy, đạo thống Tây phương của chúng ta không biết khi nào mới có thể hưng thịnh?" Hai người nhìn nhau lại một trận thở dài.

Một lúc sau, hai người mới từ trong cảm xúc đó hồi phục lại, Tiếp Dẫn nói tiếp: "Dù sao cũng là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, thủ đoạn phi phàm.

Nếu không phải hắn xuất hiện, chúng ta còn không biết hắn đã sớm thành tựu cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng có sự tồn tại của hắn, phương Đông sẽ không thể bình tĩnh được!" Chuẩn Đề nghe xong lời của Tiếp Dẫn, cũng có chút nghi hoặc, liền hỏi: "Sư huynh vì sao lại nói như vậy, cho dù Tam Thanh hợp lực cũng không phải là đối thủ của Chu Du mà?" Tiếp Dẫn sờ sờ cây trâm trên đỉnh đầu, với vẻ mặt thần bí nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ, ở Hồng Hoang không chỉ dựa vào thực lực đâu!" Chuẩn Đề nghe xong vẻ nghi hoặc trên mặt càng đậm, vội vàng hỏi: "Sư huynh mau nói!" Tiếp Dẫn cũng không giấu diếm nữa, trực tiếp nói: "Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, ắt phải thay Đạo Tổ bảo vệ Hồng Hoang, thậm chí ngay cả Hạo Thiên này cũng là Đạo Tổ sắp xếp chưởng quản Thiên Đình.

Việc làm của Đạo Tổ nhất định có thâm ý.

Tuy hiện tại Hạo Thiên đã thành Thiên Đế, nhưng Tam Thanh sẽ không phối hợp, vậy Thiên Đình chẳng phải như hư không sao.

Cho nên nói mấy người đó ắt có tranh đấu, Tây phương chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này phát triển!" Không thể không nói Tiếp Dẫn nắm bắt lòng người rất tốt, tuy không đoán được sự thật, nhưng cũng đã rất gần.

Chu Du vì sao lại nói thẳng các Thánh nhân không được phá hoại Hồng Hoang, chính là vì để Hồng Hoang có thể thuận lợi phát triển, từ đó hoàn chỉnh tấn thăng.

Khiến cho Hồng Quân có thể thoát ly Thiên đạo, chính mình cũng có thể nhân đó có được cảm ngộ, thuận lợi tấn thăng lên tầng Hỗn Nguyên Vô Cực.

Mà Thiên Đình thì ứng theo Thiên đạo mà sinh, cũng là để ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, duy trì sự ổn định của Hồng Hoang.

Bởi vì Chu Du không phải Thiên đạo Thánh nhân, mà là tu hành Tam Thi đại đạo thành tựu Hỗn Nguyên Đại La, khí vận Hồng Hoang đối với Chu Du tác dụng không lớn như vậy, cho nên Chu Du mới không lựa chọn ngưng tụ khí vận để đột phá.

Huống hồ Chu Du có đại đạo chân ý do Bàn Cổ để lại, trên con đường tu hành Hỗn Nguyên Đại La cũng thông suốt không trở ngại, cho nên sẽ không giống như mấy người kia để ý đến khí vận nhiều như vậy.

Mấy vị Thánh nhân này đương nhiên không rõ, còn tưởng rằng Chu Du muốn nhân lúc Nhân tộc hưng khởi, chia một chén canh.

Chuẩn Đề nghe xong lời của Tiếp Dẫn, cũng có chút minh ngộ, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, liền nói: "Sư huynh, nếu đã

như vậy, làm sao chúng ta biết Chu Du sẽ không nhắm vào chúng ta?" Tiếp Dẫn với vẻ mặt điềm nhiên đáp: "Tây phương chúng ta ở xa, nghèo nàn vô cùng, đương nhiên sẽ không phải là mục tiêu chủ yếu của Chu Du!" Tiếp Dẫn nói xong, Chuẩn Đề cũng vẻ mặt tán thành: "Vẫn là sư huynh nhìn xa trông rộng!" Trên mặt Tiếp Dẫn cũng hiện lên một tia cười, chỉ là tia cười này trên khuôn mặt sầu khổ của Tiếp Dẫn lại vô cùng kinh dị. ...

Lúc này Chu Du vẫn còn ở Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn đương nhiên không biết suy nghĩ của các Thánh nhân, nhưng cho dù có biết suy nghĩ của những Thánh nhân này, Chu Du cũng sẽ không để ý.

Dù sao Chu Du áp dụng là dương mưu đường đường chính chính, chính là bày rõ xe ngựa nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, Hồng Hoang do chính mình bảo vệ.

Về phần mọi người nghĩ thế nào thì liên quan gì đến Chu Du.

Cho dù Thánh nhân có bất mãn gì thì nhiều nhất cũng chỉ là thầm mắng, chẳng lẽ còn có thể tìm đến Chu Du, đó không phải là đi tìm chết sao.

Cũng giống như những gì Tiếp Dẫn suy nghĩ, mục đích của Chu Du hiện tại cũng rất rõ ràng, đó chính là đơn thuần muốn bảo vệ sự trưởng thành của Hồng Hoang.

Đợi đến khi Hồng Hoang tấn thăng, lão sư của mình là Hồng Quân liền có thể thoát ly Thiên đạo, mà Chu Du cũng có thể trong quá trình này nâng cao tu vi.

Nếu không với thân phận đệ nhất nhân Hồng Hoang của Chu Du hiện tại, ngoài việc nâng cao tu vi ra cũng không có mưu cầu nào khác.

Đã đến Hồng Hoang một chuyến, vậy Chu Du sẽ sống theo suy nghĩ của mình, chứ không phải như nhiều tiểu thuyết kiếp trước, các

loại âm mưu tính toán chỉ tổ thêm phiền.

Thực lực của Chu Du vượt xa Thánh nhân, đương nhiên không sợ Thánh nhân tính toán, chẳng qua là đánh một trận nữa mà thôi.

Mà hiện tại điều Chu Du suy nghĩ là sự sắp xếp sau này cho Thiên Đình và Hạo Thiên.

Dù sao Hạo Thiên lúc này không còn là đồng tử trước kia nữa.

Đã Hạo Thiên sắp chưởng quản Thiên Đình, vậy Chu Du cũng sẽ cố gắng hết sức trải đường cho Hạo Thiên.

Đây cũng là do Hạo Thiên có được người sư huynh tiện nghi là Chu Du này, chứ nếu như kiếp trước, phải chịu ấm ức tủi hờn, thực sự quá khó chịu.

Đương nhiên kiếp này do sự xuất hiện của Chu Du, hướng đi của Hồng Hoang đã xảy ra biến hóa.

Chương 233

Trước đại kiếp không khác mấy so với kiếp trước, nhưng kiếp này có sự tồn tại của Chu Du, kết cục của Vu Yêu đại kiếp cũng đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Tuy kiếp này Vu Yêu đại kiếp, Vu Yêu lưỡng tộc cũng là lưỡng bại câu thương, cao tầng chết sạch.

Nhưng dù sao Bất Chu Sơn vẫn còn nguyên vẹn không tổn hại, Hồng Hoang vẫn là môi trường Tiên thiên.

Chứ không phải như kiếp trước, nội tình Hồng Hoang bị trọng thương.

Đã sự phát triển của Hồng Hoang đã có thay đổi, vậy ký ức kiếp trước của Chu Du hiện tại cũng chỉ có thể dùng để tham khảo.

Cho dù ký ức của mình chỉ có tác dụng tham khảo, Chu Du cũng không có một tia hối hận.

Dù sao mình cũng đã mang lại hy vọng cho chúng sinh Hồng Hoang, sẽ không còn bị coi là quân cờ của Thánh nhân như kiếp trước.

Nghĩ đến đây, Chu Du không khỏi nhếch mép.

Hạo Thiên và Dao Trì bên cạnh thấy biểu cảm này của Chu Du cũng có chút kinh ngạc.

Hai người sau khi Chu Du quy hoạch xong, vẫn luôn ở bên cạnh Chu Du lắng nghe chỉ đạo, sau đó liền thấy sư huynh nhà mình rơi vào trầm tư.

Hai người cũng không làm phiền, cứ như vậy nhìn Chu Du.

Nay thấy trên mặt Chu Du đột nhiên hiện lên ý cười, đương nhiên có chút kinh ngạc.

Lúc này Chu Du cũng cảm ứng được sự biến hóa của khí vận Hồng Hoang, đột nhiên mở mắt nhìn hai người Hạo Thiên và Dao Trì bên cạnh, trực tiếp nói: "Vu Yêu đã ẩn náu, cũng đến lúc ngươi Thiên Đế xuất hiện rồi!

Theo ta!" Chỉ thấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Chu Du xuất hiện, theo sự thúc đẩy của Hỗn Nguyên chi lực, một cây cầu không gian liền xuất hiện trong Tử Tiêu Cung.

Trước kia Chu Du chưa thành Thánh, thúc đẩy Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng chỉ có thể miễn cưỡng mở ra một đường hầm không gian trong Hồng Hoang, khoảng cách kết nối cũng không xa lắm.

Nhưng hiện tại Chu Du đã là Hỗn Nguyên tam trọng thiên, tiện tay có thể mở một cây cầu không gian dài từ Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn kết nối đến Thiên Đình, có thể thấy thực lực của Chu Du lúc này sâu dày đến mức nào, nghiền ép Thánh nhân cũng chỉ là chuyện dễ dàng.

Đương nhiên chúng sinh Hồng Hoang chỉ biết Chu Du đã thành tựu Thánh nhân, nhưng đối với thực lực cụ thể của Chu Du vẫn chưa có một khái niệm nào.

Một đám Thánh nhân lại không thể đi tuyên dương chiến tích của Chu Du với chúng sinh Hồng Hoang, dù sao Thánh nhân nếu nói ra cũng là tự vả vào mặt mình.

Đương nhiên Chu Du cũng không muốn quá phô trương, tuy mình ở Hồng Hoang đã vô địch, nhưng chung quy là không muốn tham gia vào những chuyện xấu xa của mấy vị Thánh nhân kia.

Dù sao Chu Du là Hỗn Nguyên Đại La chứ không phải Thiên đạo

Thánh nhân, chung quy ở Hồng Hoang vẫn nên khiêm tốn một chút.

Lỡ như khiến mấy người đó tức quá hóa giận, vận dụng Thiên đạo chi lực, Chu Du cũng có chút đau đầu.

Tuy không sợ mấy người, nhưng lo lắng Hồng Hoang bị phá hoại.

Đương nhiên mấy vị này cũng không dám dễ dàng chọc giận Chu Du, bởi vì Chu Du có năng lực diệt sát Thánh nhân.

Lỡ như Chu Du buông bỏ lo lắng, cho dù Thiên đạo Thánh nhân có năng lực phục sinh, e rằng cũng khó mà chịu đựng.

Nhưng đợi đến khi Hồng Hoang tấn thăng, vậy thì không đến lượt Thánh nhân kêu gào.

Bởi vì Hồng Hoang lúc đó đã có thể chịu đựng sự phá hoại của Thánh nhân mà không tổn thương bản nguyên, đồng thời Chu Du đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực, cũng có thể trực tiếp khống chế cục diện.

Đợi đến khi cây cầu không gian do Hồng Mông Lượng Thiên Xích hình thành xuất hiện, Chu Du cũng mang theo Hạo Thiên và Dao Trì hai người bước vào trong đó.

Hạo Thiên, Dao Trì hai người sớm đã chuẩn bị xong mọi thứ trong lúc Chu Du suy tư, cho nên lúc này cũng không có gì phải lo lắng.

Sau khi ba người bước vào cây cầu không gian, Tử Tiêu Cung cũng trực tiếp biến mất trong Hỗn Độn, cho dù là Thánh nhân cũng không phát hiện được.

Chu Du và Hạo Thiên mấy người có liên hệ với Tử Tiêu Cung, tự nhiên không cần lo lắng tìm không thấy.

Một lúc sau, ba người cũng trực tiếp xuất hiện trong Thiên Đình.

Mấy người nhìn Thiên Đình trước mắt, cũng khá là bất đắc dĩ, bởi vì lúc này Thiên Đình trống rỗng một mảng, khắp nơi đều là tường đổ

vách xiêu, tàn phá không chịu nổi, đập vào mắt đều là cảnh hoang tàn.

Xem ra trong đại chiến Vu Yêu, Thiên Đình cũng bị tổn hại không nhỏ.

Phải biết rằng tuy đại chiến Vu Yêu xảy ra ở dưới chân Bất Chu Sơn, nhưng Thiên Đình lại ở ngay trên Bất Chu Sơn.

Thiên Đình bị tổn hại như vậy, có thể thấy uy lực của đại trận của Vu Yêu lưỡng tộc.

Đương nhiên Yêu tộc vội vàng rút khỏi Thiên Đình cũng để lại một mớ hỗn độn, những kiến trúc vàng son lộng lẫy trước kia cũng trở nên u ám, có thể thấy Yêu tộc ngay cả đồ trang trí trên cung điện cũng không bỏ qua.

Chu Du thấy cảnh này, cũng lắc đầu một trận.

Tuy có chút cạn lời, nhưng cũng không nghĩ đến việc trừng phạt Yêu tộc.

Dù sao trước kia là Yêu tộc chiếm cứ Thiên Đình, huống hồ Yêu tộc cũng không còn bao nhiêu cao thủ, mình một Thánh nhân cũng không có cách nào ỷ lớn hiếp nhỏ.

Mà ngay lúc mấy người đang cảm khái, trên Thiên Đình một đạo kim quang hạ xuống, bao phủ toàn bộ Thiên Đình.

Một lúc lâu sau, mấy người phát hiện Thiên Đình trước mắt đã thay đổi diện mạo.

Cảnh tượng hỗn độn vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, khôi phục lại dáng vẻ hoa lệ trước kia, thể hiện sự phi phàm của Thiên Đình.

Hơn nữa sau khi vô số cung điện được khôi phục, kim quang vẫn chưa biến mất, mà hóa thành từng đạo huyền quang dung nhập vào Thiên Đình.

Đợi đến khi huyền quang dung nhập vào cung điện, toàn bộ Thiên Đình cũng trở nên mông lung, khắp nơi đều có tiên âm lượn lờ, từng trận tiên phong thổi nhẹ.

Ba người định thần nhìn lại, ba mươi ba tầng trời tiên đảo được sắp xếp lại, tạo thành một đạo đại trận, bao vây toàn bộ Thiên Đình.

Trong đó tiên hạc linh cầm qua lại bay lượn, quả thực là một bức tranh vô thượng tiên cảnh.

Nhìn sự biến hóa của Thiên Đình trước mắt, Hạo Thiên và Dao Trì cũng trợn tròn mắt.

Dù sao cảnh tượng Thiên Đình lúc này so với trước kia thực sự quá lớn, mà Chu Du biết đây là do Thiên đạo làm, nói cách khác là Hồng Quân ra tay.

Bởi vì Hạo Thiên và Dao Trì hai người là Thiên Đế và Thiên Hậu do Hồng Quân định đoạt, Thiên Đình cũng là ứng theo trời mà sinh, cho nên Hồng Quân cũng sẽ giúp đỡ.

Cho dù Hồng Quân không xuất hiện, nhưng Chu Du rõ ràng ở Hồng Hoang có thủ đoạn như vậy cũng chỉ có Hồng Quân thân hợp Thiên đạo.

Bởi vì cho dù là Chu Du hiện tại muốn khôi phục Thiên Đình thành dáng vẻ như vậy, cũng cần phải tốn một phen công sức.

Lập tức ba người cũng hướng về phía ngoài ba mươi ba tầng trời cúi người, bái tạ sự giúp đỡ của Hồng Quân. "Đa tạ sư tôn!" "Đa tạ lão gia!" Một trận tiên phong thổi qua, phảng phất như là lời đáp lại của mấy người.

Chương 234

...

Một lúc sau, ba người Chu Du mới đứng dậy.

Nhìn Thiên Đình thay đổi cực lớn trước mắt, Hạo Thiên và Dao Trì hai người cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao sau này hai người phải sống ở Thiên Đình, Hồng Quân tiện tay giúp đỡ cũng đã tiết kiệm cho họ rất nhiều công sức.

Chưa đợi hai người bình tĩnh lại, đã nghe Chu Du nói với Dao Trì: "Dao Trì, đưa linh căn sư tôn ban cho ta!" Dao Trì nghe vậy, không chút do dự, vội vàng lấy ra Bàn Đào linh căn đưa cho Chu Du.

Chỉ thấy gốc linh căn này trực tiếp đến tay Chu Du, từng đạo Hỗn Nguyên chi lực tỏa ra, trực tiếp rót vào Bàn Đào linh căn.

Cuối cùng Bàn Đào linh căn trong tay Chu Du cũng đột nhiên bay ra, rơi vào một khoảng đất trống trong Thiên Đình.

Chu Du thấy vậy, mở miệng nói với Dao Trì: "Tam Quang Thần Thủy!" Dao Trì cũng hiểu được ý của sư huynh mình, lập tức rắc mấy trăm giọt Tam Quang Thần Thủy lên Bàn Đào linh căn.

Đương nhiên Dao Trì sẽ không lấy ra toàn bộ Tam Quang Thần Thủy, dù sao khả năng chịu đựng của linh căn cũng có hạn.

Nếu hấp thu từ từ, cho dù có nhiều Tam Quang Thần Thủy hơn nữa cũng không thành vấn đề, dù sao gốc linh căn này là một trong mười đại Tiên thiên linh căn, Bàn Đào.

Nhưng lúc này Chu Du muốn đánh Tam Quang Thần Thủy vào trong linh căn, khiến cho Bàn Đào sinh ra cây con, tự nhiên không cần nhiều như vậy.

Đợi Tam Quang Thần Thủy rơi xuống Bàn Đào linh căn, chỉ thấy Bàn Đào linh căn đột nhiên biến hóa, vô số nhánh cây mọc ra từ linh căn.

Sau đó dần dần lớn thành từng gốc linh căn nhỏ hơn.

Cuối cùng, cây mẹ Bàn Đào hấp thu hết toàn bộ Tam Quang Thần Thủy, những nhánh cây xuất hiện trên cây mẹ cũng trực tiếp tách khỏi linh căn, rơi xuống khoảng đất trống này.

Đợi những cây con này cắm rễ vào đất trống của Thiên Đình, cũng trực tiếp hóa thành một rừng đào.

Sau đó ba người liền thấy Bàn Đào linh căn vừa rơi xuống trực tiếp bay về, rơi vào tay Chu Du.

Lúc này thần quang của Bàn Đào linh căn mờ ảo, Chu Du dùng nguyên thần quét qua, liền rõ ràng trạng thái của linh căn.

Bàn Đào linh căn tuy có thể cấy ghép, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể sinh ra ba nghìn sáu trăm cây, hơn nữa chỉ cần ba nghìn sáu trăm cây con này tồn tại ở Hồng Hoang, gốc linh căn này sẽ không thể tiếp tục cấy ghép.

Hiện tại một lần sinh ra nhiều cây con như vậy, cũng khiến cho Bàn Đào linh căn tiêu hao không ít bản nguyên.

Chu Du cũng không cảm thấy đáng tiếc, dù sao có thể sinh ra nhiều cây con như vậy đã là không dễ dàng.

Nếu không có sự giúp đỡ của Tam Quang Thần Thủy, e rằng lần này Bàn Đào linh căn sẽ bản nguyên đại tổn.

Cho dù có Tam Quang Thần Thủy gia trì, hiện tại Bàn Đào linh căn cũng có chút thần quang mờ ảo, hiển nhiên là vẫn chưa kịp hồi phục.

Chu Du trả lại linh căn cho Dao Trì, nói cho hai người biết chuyện

này, Hạo Thiên và Dao Trì hai người cũng một trận xót xa.

Nếu không có Tam Quang Thần Thủy do Chu Du tặng cho Dao Trì, e rằng gốc linh căn này sẽ có nguy cơ tiêu tán.

Đương nhiên kết quả hiện tại là tốt, hiện tại Thiên Đình không những có thêm một Bàn Đào Viên, mà Bàn Đào linh căn cũng còn nguyên vẹn, chỉ cần một thời gian nghỉ ngơi là có thể khôi phục.

Hơn nữa, quả đào mọc ra từ gốc linh căn này không giống với những cây con khác, tuy mấy vạn năm mới có thể chín một lần, một lần chỉ có mười quả đào, nhưng mỗi quả công hiệu không hề thua kém Cửu Chuyển Kim Đan.

Phải biết rằng Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử có thể khiến phàm nhân lập tức thành Đại La, có thể thấy sự thần kỳ của gốc linh căn này.

Đương nhiên, ba nghìn sáu trăm cây đào con này cũng có sự khác biệt, trước đó cũng đã nói qua, có ba cấp bậc.

Một nghìn hai trăm cây đầu tiên ba nghìn năm một lần chín, công hiệu bình thường, có thể khiến phàm nhân bước lên tiên đạo.

Một nghìn hai trăm cây ở giữa sáu nghìn năm một lần chín, có thể khiến phàm nhân cả nhà phi thăng, thành tựu Thiên Tiên.

Một nghìn hai trăm cây cuối cùng chín nghìn năm một lần chín, có thể khiến phàm nhân cùng trời đất đồng thọ, trở thành Kim Tiên.

Dao Trì thu lại Bàn Đào linh căn, nhìn Bàn Đào Viên trước mắt cũng một trận vui mừng, sau đó trong tay lại hiện ra mấy giọt Tam Quang Thần Thủy, rắc vào trong Bàn Đào Viên, đồng thời tay không ngừng động tác.

Lập tức Tiên thiên linh khí trong Thiên Đình điên cuồng dũng về phía Bàn Đào Viên này, bị ba nghìn sáu trăm cây đào hấp thu.

Chu Du thấy động tác của Dao Trì liền biết nàng muốn những cây đào này mau chóng trưởng thành, trong lòng cũng nảy sinh ý nghĩ, vận chuyển pháp lực đem Hỗn Nguyên chi lực tản vào trong Bàn Đào Viên.

Một mặt là muốn xem cảnh tượng ba nghìn sáu trăm cây đào đồng thời trưởng thành, mặt khác cũng là muốn để lại cho Hạo Thiên và Dao Trì một ít tài nguyên.

Dù sao sau này Thiên Đình chiêu mộ nhân thủ cũng cần tài nguyên, quả đào chính là một vũ khí lợi hại.

Trong Bàn Đào Viên, ba nghìn sáu trăm cây đào dưới sự gia trì của Tam Quang Thần Thủy và Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du, hấp thu sạch vô số Tiên thiên linh khí, sau đó phảng phất như thời gian được gia tốc, nhanh chóng ra hoa kết quả.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ cây đào trong Bàn Đào Viên đều trĩu quả, hương đào lan tỏa, dường như tràn ngập cả Thiên Đình.

Nhìn những quả đào đã chín này, Chu Du tiện tay vẫy một cái, một quả đào liền rơi vào tay Chu Du.

Chu Du nếm thử một chút, quả thực hương vị phi phàm, thịt quả vào miệng là tan, sinh cơ nồng đậm tản vào trong cơ thể.

Đương nhiên chút sinh cơ này đối với Chu Du mà nói phảng phất như không có.

Dù sao nhục thân của Chu Du hiện tại đã là tầng Hỗn Nguyên, nhưng Chu Du cũng rõ ràng đối với tu sĩ bình thường mà nói, quả đào có thể được coi là vô thượng trân phẩm.

Ăn xong một quả đào, Chu Du cũng vẻ mặt tươi cười nói với Hạo Thiên và Dao Trì hai người: "Mau thu những quả đào này lại đi, có những quả đào này giúp đỡ, các ngươi cũng có thể ở Hồng Hoang

chiêu mộ một số nhân thủ!

Lần sau đừng dùng Tam Quang Thần Thủy nữa, quả thực có chút lãng phí, ha ha!" Dao Trì nghe vậy bĩu môi, làm mặt quỷ với Chu Du.

Hạo Thiên thấy biểu cảm của Dao Trì cũng bất đắc dĩ, đáp lại Chu Du: "Hạo Thiên hiểu!" Mà Dao Trì cũng khôi phục lại vẻ mặt, nói tiếp: "Sư huynh, ta đây không phải cũng muốn để huynh nếm thử quả đào sao!" Chu Du cười cười điểm vào trán Dao Trì, lắc đầu, sau đó cũng trực tiếp nói: "Tam Quang Thần Thủy vô cùng quý giá, phải tiết kiệm mà dùng, sư huynh không có cách nào tìm thêm cho các ngươi nhiều được đâu!

Huống hồ sau này lỡ như nguyên thần bị tổn thương, cũng có thể sử dụng!" Chu Du đương nhiên không phải muốn dạy dỗ hai người, mà là nói rõ tầm quan trọng của Tam Quang Thần Thủy, để sau này mình không có ở đây, hai người gặp phải tình huống nào đó không biết phải làm sao.

Dù sao sau này Thiên Đình cũng là do hai người chưởng quản.

Hơn nữa hai người hiện tại không có chút kinh nghiệm nào, vẫn cần mình đến chỉ đạo.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người nghe vậy, cũng vẻ mặt nghiêm túc, bởi vì hai người rõ ràng những gì Chu Du nói đều là vì hai người mình.

Dao Trì cũng vô cùng chân thành nói: "Sư huynh, Dao Trì biết huynh là vì chúng ta tốt, hai chúng ta nhất định sẽ học hỏi thật tốt!" Chu Du gật đầu, ánh mắt nhìn hai người cũng tràn đầy vẻ dịu dàng.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người cùng Chu Du tình cảm sâu đậm, Chu Du là sư huynh của hai người, tự nhiên hy vọng hai người sẽ không gặp phải cảnh ngộ như kiếp trước.

Đương nhiên kiếp này có Chu Du tồn tại, hai người cũng sẽ không hữu danh vô thực, phải chịu ấm ức tủi hờn như kiếp trước.

Đợi Dao Trì thu hết tất cả quả đào, Chu Du cũng tiếp tục nói: "Hai người các ngươi cũng không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ để Long tộc và Nhân tộc lên trời, trợ giúp hai người các ngươi quản lý Thiên Đình.

Chương 235

Nhưng hai người các ngươi cũng phải tuyên cáo Hồng Hoang, chiêu mộ đại năng, để cho chúng sinh thấy!" Hạo Thiên và Dao Trì hai người nghe xong, cũng liên tục gật đầu, nụ cười trên mặt cũng không ngừng.

Nhân tộc hai người không có nhiều kỳ vọng, nhưng thực lực Long tộc trong Bồng Lai hai người lại rất rõ ràng, dù sao hai người cũng đã ở Bồng Lai một thời gian dài.

Phải biết rằng Long tộc không tham gia Vu Yêu đại kiếp, chỉ có mười mấy vị Chuẩn Thánh bảo vệ Bất Chu Sơn.

Lại thêm Long tộc trong Đông Hải Long Cung và Tây Vương Mẫu ở lại, toàn bộ Long tộc e rằng có đến mấy chục vị Chuẩn Thánh.

Cho dù không bằng thời kỳ đỉnh phong của Vu Yêu lưỡng tộc, e rằng cũng không kém bao nhiêu, cho nên hai người cũng vô cùng mong đợi các Chuẩn Thánh của Long tộc đến. ...

Các Long tộc của Bồng Lai trước kia còn đang bảo vệ Bất Chu Sơn cũng đã sớm trở về Hồng Hoang khi Chu Du tuyên cáo Hồng Hoang, cho nên lúc này Long tộc trong Bồng Lai cũng giống như Hạo Thiên suy nghĩ, Chuẩn Thánh đã có hơn hai mươi vị, Đại La Kim Tiên càng có đến mấy nghìn.

Phải biết rằng trước kia Long tộc từ Đông Hải đến Bồng Lai mới có bao nhiêu, cũng chỉ có mấy vạn.

Mà những tiểu bối Long tộc này dưới sự bồi dưỡng của Chu Du cũng đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Hiện tại chỉ riêng một mạch Long tộc Bồng Lai đã có thể xưng là

thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

Tuy Tiệt giáo được xưng là Vạn Tiên Lai Triều, nhưng chất lượng so với một mạch Bồng Lai lại kém xa, mà thực lực của Chu Du cũng vượt xa Thông Thiên.

Huống hồ Long tộc lại không chỉ có một mạch Bồng Lai, Long tộc đại năng trong Tứ Hải cũng không ít.

Đương nhiên Đông Hải mới là nội tình của Long tộc, dù sao Chúc Long vẫn luôn ở trong Đông Hải, thậm chí dưới trướng Chúc Long còn có mấy vị Chuẩn Thánh tồn tại.

Tâm tư nhỏ của Hạo Thiên và Dao Trì, Chu Du đương nhiên rõ ràng.

Có Long tộc giúp đỡ, ít nhất hai người không cần lo lắng Thiên Đình không có người dùng.

Dù sao hiện tại ở Hồng Hoang, cảnh giới Chuẩn Thánh đã là đỉnh phong, hơn nữa tu vi của Long tộc trong Bồng Lai cũng đã đến mức không thể tiến thêm.

Đây là vì tuy Chu Du luyện lại Bồng Lai, khiến Bồng Lai có linh khí và đạo vận dồi dào, nhưng nói cho cùng những Long tộc này vẫn là do Hồng Hoang hóa thành, thiên phú cũng có hạn, có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đã là vô cùng không dễ.

Đây còn là vì thiên phú của những Chuẩn Thánh Long tộc này kinh người, lại thêm nền tảng do Chu Du đặt ra, mới có được thành tựu như vậy.

Dù sao mấy vạn tiểu bối Long tộc thiên phú dị bẩm, thành tựu Chuẩn Thánh cũng chỉ có mấy chục người.

Đương nhiên Chu Du cũng vui vẻ để Hạo Thiên và Dao Trì hai người ỷ lại, ai bảo mình là sư huynh của Hạo Thiên và Dao Trì chứ.

Nhìn khuôn mặt vui mừng của hai người, Chu Du cũng trực tiếp mở miệng: "Hai người các ngươi là chúa tể của Thiên Đình, cũng là Chuẩn Thánh đại năng rồi, sau này đừng có chuyện gì cũng vui buồn lộ ra mặt!" Hai người nghe vậy, cũng sững sờ, Hạo Thiên cũng trở nên vẻ mặt uy nghiêm, còn Dao Trì không có chút thay đổi nào: "Sư huynh, đây chỉ là ở trước mặt huynh thôi mà!" Chu Du vỗ vỗ vai Hạo Thiên, nói tiếp: "Sau này Thiên Đình này sẽ do hai người các ngươi chưởng quản, đừng có bất kỳ e dè nào, nhớ kỹ sau lưng hai người các ngươi có ta và sư tôn!" Lẽ ra Chu Du không cần phải nói rõ như vậy, nhưng ai bảo Chu Du quá quan tâm đến hai người, dù sao sau này mình cũng không ở trong Thiên Đình, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp vẫn cần hai người đối mặt.

Nghe xong lời của Chu Du, hai người cũng kiên định gật đầu.

Chu Du nhìn biểu hiện của Hạo Thiên và Dao Trì hai người cũng thật lòng vui mừng.

Hiện tại mình đã đặt nền móng cho hai người, phần còn lại xem hai người tự mình phát huy, đương nhiên nếu hai người gặp phải vấn đề gì khó khăn, mình vẫn sẽ ra tay.

Chưa đợi Chu Du tiếp tục dặn dò, đã nghe Hạo Thiên đột nhiên vỗ tay một cái, nói với Chu Du: "Sư huynh, nay Thiên Đình trống rỗng, tuy tiếp theo sẽ có Long tộc và Nhân tộc lên trời, nhưng cũng có chút thiếu hụt nhân lực.

Có nên mượn một ít nhân thủ từ mấy vị kia không?

Cho dù họ không phối hợp, nhưng chung quy vẫn phải nể mặt lão gia chứ!" Chu Du nghe vậy, cũng lắc đầu.

Dù sao Hạo Thiên vẫn còn trẻ, tuy tu vi không thấp, nhưng vẫn luôn ở bên cạnh Hồng Quân, ít có lịch luyện, cho nên lúc này suy nghĩ vẫn còn quá đơn giản, đây cũng là nguyên nhân vì sao Chu Du phải

dặn dò hai người.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai người, Chu Du cũng trực tiếp giải thích: "Tuy sư tôn có lời để hai người các ngươi cùng mấy người họ thương nghị, nhưng hai người các ngươi dù sao cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, họ sẽ không để hai người các ngươi vào mắt.

Huống hồ mấy người họ vốn đã bất mãn với việc hai người các ngươi lên vị trí cao, làm sao có thể phái đệ tử lên trời!

Cho dù họ có phái đệ tử lên trời, làm sao có thể nghe theo mệnh lệnh của hai người các ngươi!" Nghe xong lời giải thích của Chu Du, Hạo Thiên và Dao Trì hai người mới có chút bừng tỉnh.

Hai người vốn là người thông minh lanh lợi, chỉ là không có kinh nghiệm mà thôi.

Hiện tại nghe xong lời Chu Du giảng, hai người cũng hiểu được suy nghĩ của mình có chút ngây thơ, liền Hạo Thiên hỏi tiếp: "Vậy sư huynh, chúng ta phải làm thế nào?" Chu Du thấy hai người có sự trưởng thành cũng có chút vui mừng, liền tiếp tục nói: "Bất luận họ có bất mãn gì, cũng không dám dễ dàng phá hoại.

Cho nên tiếp theo hai người các ngươi có thể tuyên cáo Hồng Hoang, chiêu mộ nhân thủ, trước tiên quản lý rõ ràng Thiên Đình, lớn mạnh sức mạnh của Thiên Đình, còn về sau này tự sẽ có cơ hội!" Chu Du tuy thực lực vượt xa Thánh nhân, nhưng cũng không thể cưỡng chế đem đệ tử của Thánh nhân ấn vào trong Thiên Đình.

Huống hồ Chu Du còn lo lắng những người này không nghe lệnh, ảnh hưởng đến sự thống trị của Hạo Thiên.

Hơn nữa, Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, khí vận Thiên đạo cũng sẽ có sự nghiêng về, chỉ là cần một thời cơ nhất định, giống như Phong Thần đại kiếp của kiếp trước, cho nên hiện tại Chu

Du mới không có động tác.

Mà Hạo Thiên và Dao Trì nghe xong lời của Chu Du, cũng một trận thở dài.

Tuy ngôi vị Thiên Đế không thua kém Thánh nhân, nhưng bất đắc dĩ thực lực không đủ, chỉ có thể như vậy.

Nhưng may là sư huynh của mình mạnh mẽ, hai người mình cũng không sợ Thánh nhân.

Một lúc sau, hai người cũng hiểu ra, thay đổi vẻ chán nản, tinh thần cũng trở nên phấn chấn, liền nghe Hạo Thiên nói: "Sư huynh nói đúng, hiện tại thực lực Thiên Đình không đủ, nhưng có Chuẩn Thánh của Long tộc và sư huynh, vậy Thiên Đình chính là thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

Đã mấy vị kia không muốn phối hợp, vậy chúng ta vừa hay bồi dưỡng sức mạnh của chính mình, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Đợi đến khi Thiên Đình ổn cố, mấy vị kia cũng phải khuất phục!" Nghe xong lời lẽ hào hùng của Hạo Thiên, Dao Trì vẻ mặt sùng bái, Chu Du cũng vẻ mặt tán thưởng gật đầu.

Sau đó, thân ảnh của Chu Du cũng từ từ biến mất, chỉ để lại một câu dặn dò: "Hai người các ngươi hãy làm quen với Thiên Đình đi, lát nữa Chuẩn Thánh của Long tộc sẽ lên trời, hai người các ngươi có thể tuyên cáo Hồng Hoang.

Sau này có chuyện gì có thể đến Bồng Lai tìm ta!" Hai người hướng về thân ảnh biến mất của Chu Du cũng hơi cúi người, trong lòng cũng dâng lên từng trận ấm áp.

Dù sao sư huynh của mình đối với hai người mình không thể tốt hơn được nữa, bất luận là hỗ trợ võ lực hay là dạy dỗ thuần túy đều khiến Hạo Thiên và Dao Trì hai người vô cùng cảm động.

Trong lòng hai người cũng quyết định, sau này cũng sẽ đi theo bước chân của sư huynh.

Chu Du từ Thiên Đình trở về, trực tiếp lóe mình trở về Bồng Lai.

Bởi vì đã ở trong Hồng Hoang, Chu Du cũng không dùng đến Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Dù sao với cảnh giới Hỗn Nguyên của mình trở về Bồng Lai cũng chỉ trong mấy hơi thở, đây còn là chưa toàn lực thi triển, chứ nếu không trong nháy mắt là có thể trở về Bồng Lai, lại dùng pháp bảo thì có chút dùng dao mổ trâu giết gà.

Chẳng mấy chốc, Chu Du đã trở về trong Bồng Lai.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, Chu Du cũng có chút cảm khái, bởi vì mọi chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài Hồng Hoang đều không ảnh hưởng đến nơi đây, chúng nhân Bồng Lai vẫn mỗi người làm việc nấy.

Dù sao sau khi Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên đã luyện lại Bồng Lai, nhân quả với Hồng Hoang đã không còn bao nhiêu, cho nên cho dù là Vu Yêu đại kiếp, trong Bồng Lai cũng sẽ không có bất kỳ dị thường nào.

Dạo một vòng Bồng Lai, cảm nhận được Tây Vương Mẫu vẫn đang bế quan khổ tu, trong lòng Chu Du cũng thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Chương 236

Tây Vương Mẫu tuy cũng là đại năng Hồng Hoang, nhưng thiên phú so với Tam Thanh và những người khác vẫn kém một bậc, xem ra phải nghĩ cách để Tây Vương Mẫu thành tựu Thánh nhân.

Như vậy cho dù mình không ở Hồng Hoang, Bồng Lai cũng sẽ an nhiên.

Nhưng hiện tại cũng chỉ là một ý nghĩ của Chu Du, muốn để Tây Vương Mẫu đột phá, không phải là chuyện có thể thành trong một sớm một chiều, không những cần cơ duyên, mà thực lực của Chu Du còn cần phải đột phá thêm nữa, mới có thể giúp đỡ Tây Vương Mẫu hiệu quả.

Chu Du cũng không có chút lo lắng nào, dù sao tu vi của mình nâng cao là chuyện nước chảy thành sông.

Lập tức một cái lóe mình cũng trở về trong đại điện của Bồng Lai, sau đó giọng nói của Chu Du cũng vang lên trong đầu các Chuẩn Thánh của Bồng Lai. ... "Mau đến điện!" Một đám Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai cũng lập tức phản ứng lại, hiểu rằng Chu Du đã trở về Bồng Lai, thế là lần lượt đứng dậy đi về phía đại điện.

Trước kia Chuẩn Thánh Long tộc trong Vu Yêu đại kiếp không những không có chút tổn thương nào, mà còn thu hoạch được không ít công đức.

Cũng là vì một đám Chuẩn Thánh Long tộc cùng Chu Du bảo vệ Bất Chu Sơn, tự nhiên sẽ nhận được phần thưởng của Thiên đạo, cho nên lúc này tu vi cũng đều có sự nâng cao.

Nhưng do tư chất hạn chế, những Chuẩn Thánh Long tộc này vẫn chưa có ai đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Gần hai mươi vị Chuẩn Thánh Long tộc đa số đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, số còn lại mới là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tuy cũng đã không yếu, nhưng so với các đại năng trong Hồng Hoang vẫn kém một chút.

Nhưng Chu Du cũng không có chút bất mãn nào, phải biết rằng trong Bồng Lai có thể xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy đã khiến Chu Du mừng rỡ ngoài mong đợi.

Đợi đến khi một đám Chuẩn Thánh Long tộc đến trong điện, cũng lần lượt quỳ lạy xuống đất. "Cung nghênh điện hạ!" Cách xưng hô cũng như trước, tuy Chu Du đã thành tựu Hỗn Nguyên, nhưng cách xưng hô này lại càng thân cận hơn.

Chu Du gật đầu ra hiệu, một đám Chuẩn Thánh Long tộc lúc này mới đứng dậy.

Nếu nói Hạo Thiên đối với Chu Du là sùng kính, vậy thì những Chuẩn Thánh Long tộc này chính là sùng bái cuồng nhiệt.

Nhất là hiện tại mọi người biết thực lực của Chu Du ngay cả Tam Thanh cũng không bằng, trong lòng tự nhiên càng thêm tôn sùng.

Dù sao hiện tại những Chuẩn Thánh Long tộc này có được cảnh giới như vậy, đều là do Chu Du ban cho, cho nên đối với mệnh lệnh của Chu Du, một đám Chuẩn Thánh Long tộc cũng không hề giảm bớt.

Nhìn chúng nhân trước mặt, Chu Du cũng trực tiếp mở miệng: "Thiên Đình tái lập, Hạo Thiên trở thành Thiên Đế, hiện tại cần một ít nhân thủ, các ngươi chọn ra mười người lên trời đi, chuyện tuy nhiều, nhưng cũng có thể thu hoạch được một ít công đức!" Chu Du nói xong cũng nhắm mắt lại, để một đám Chuẩn Thánh Long tộc tự mình lựa chọn.

Một đám Chuẩn Thánh Long tộc nghe xong lời của Chu Du, cũng nhìn nhau.

Dù sao Chu Du nói thẳng cũng là có công đức có thể nhận được, mọi người cũng đều có chút mong đợi.

Kể từ sau Vu Yêu đại kiếp nhận được một đợt công đức, những Chuẩn Thánh Long tộc này đối với công đức vô cùng khao khát.

Bởi vì trước kia tu vi của mọi người cũng tiến triển chậm chạp, cho dù ở trong phúc địa như Bồng Lai cũng không thể đột phá.

Nhưng sau khi đại kiếp kết thúc, mọi người sử dụng công đức đều có sự tiến bộ rõ rệt, hiện tại nghe nói có cơ hội như vậy đương nhiên là nóng lòng không thể chờ.

Mà Chu Du chỉ cần mười vị Chuẩn Thánh lên trời, cho nên trong mắt mọi người đều là vẻ cấp thiết, nhưng mọi người không dám ở trước mặt Chu Du làm càn.

Cuối cùng sau khi trao đổi bằng ánh mắt cũng đã đưa ra quyết định, đó chính là mười người có tu vi cao nhất lên trời.

Chuẩn Thánh Long tộc có thể lên trời đương nhiên vô cùng vui mừng, còn Chuẩn Thánh Long tộc ở lại thì có chút thất vọng.

Đúng lúc này, Chu Du cũng mở mắt, thấy những Chuẩn Thánh do mọi người đề cử đã đứng sang một bên, cũng gật đầu.

Lập tức nhìn về phía Kim Sư bên cạnh.

Kim Sư cũng cùng Chuẩn Thánh Long tộc trở về, nhưng Kim Sư không tham gia vào cuộc tranh giành của mọi người, dù sao mình là tọa kỵ của Chu Du, tự nhiên không thiếu một chút công đức.

Khi Chu Du nhìn về phía mình, Kim Sư cũng lập tức đi đến dưới tọa của Chu Du.

Liền nghe Chu Du nói: "Kim Sư lát nữa dẫn bọn họ đến Nhân tộc, để Toại Nhân Thị triệu tập một bộ phận Nhân tộc đi theo lên trời!" Kim Sư nghe vậy cũng vội vàng đáp: "Lão gia, ta hiểu rồi!" Chu Du phất tay, Kim Sư liền dẫn một đám Chuẩn Thánh Long tộc rời khỏi đại điện.

Mà Chu Du thì tự nhủ một tiếng: "Việc cần làm đã làm hết rồi, còn lại xem các ngươi thôi!" Lập tức Chu Du lại nhắm mắt, nguyên thần chìm vào trong Đại đạo.

Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên, không lúc nào là không tu hành.

Nhưng khoảng thời gian này thực sự lo lắng quá nhiều, hiện tại cuối cùng cũng có thời gian rảnh, đương nhiên là tham ngộ Đại đạo.

Phải biết rằng Chu Du nhận được kinh nghiệm tu hành của Hồng Quân cũng như đại đạo chân ý do Bàn Cổ để lại, tu hành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã không còn trở ngại.

Tu hành cũng là một ngày ngàn dặm, Chu Du đương nhiên phải sớm nâng cao tu vi, cho đến khi thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Cho đến lúc đó mới là thực sự tùy tâm sở dục, cho dù ở trong Hỗn Độn cũng không có gì phải e ngại, giúp đỡ Hồng Quân thoát ly Thiên đạo cũng là chuyện dễ dàng.

Chu Du tiến vào tu hành, bên này Kim Sư cũng dẫn theo mười Chuẩn Thánh Long tộc rời khỏi Bồng Lai.

Dù sao lần này đến Thiên Đình không giống như trước kia trấn giữ Nhân tộc, cho nên mọi người cũng phải chuẩn bị thỏa đáng.

Mất mấy ngày, mọi người mới bắt đầu khởi hành.

Bồng Lai tiên đảo cách địa bàn Nhân tộc không xa, Kim Sư mấy

người cũng đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên ra khỏi Bồng Lai, trực tiếp khai mở cực tốc, một lát sau đã đến Nhân tộc.

Kim Sư đã đến Nhân tộc mấy lần, cho nên lúc này cũng trực tiếp dẫn mọi người đến trước tổ miếu của Nhân tộc.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng cũng đã phát hiện ra Kim Sư và đám người, lập tức vội vàng ra khỏi tổ miếu.

Mà Kim Sư và những người khác cũng không thu liễm khí tức, cho nên đợi Kim Sư mấy người đến, liền thấy Toại Nhân Thị ba người đang đợi trước tổ miếu.

Thấy Kim Sư dẫn theo một đám Chuẩn Thánh Long tộc, Toại Nhân Thị cũng hơi cúi người hành lễ, trực tiếp nói: "Kim Sư tiền bối, có phải Thánh Tổ có sắp xếp gì không?" Toại Nhân Thị đã có thể tu hành ở Bồng Lai mấy năm, cùng Kim Sư cũng vô cùng quen thuộc, cho nên lúc này thấy Kim Sư đến cũng là lần đầu tiên hỏi.

Kim Sư nhìn ánh mắt nghi hoặc của Toại Nhân Thị, cũng nảy sinh ý nghĩ trêu chọc, trực tiếp nói: "Sao nào, lão gia nhà ta không có sắp xếp gì, thì nhóc con nhà ngươi không chào đón ta à?" Toại Nhân Thị vẻ mặt ngẩn ra, Hữu Sào Thị bên cạnh vội vàng tiến lên nắm lấy cánh tay Kim Sư, vẻ mặt tươi cười nói: "Làm sao có thể chứ, chúng ta chào đón Kim Sư tiền bối còn không kịp, đây không phải là sợ Thánh Tổ có việc sắp xếp, làm lỡ dở sao!" Kim Sư mỉm cười, điểm vào trán Hữu Sào Thị, trực tiếp nói: "Lần này đến quả thực có chính sự!" Kim Sư là tọa kỵ của Chu Du, cũng đã dạy dỗ Toại Nhân Thị ba người một thời gian dài, cũng có thể coi là trưởng bối của ba người, cho nên Hữu Sào Thị cũng không có chút dị thường nào.

Nghe lời của Kim Sư, ba người cũng khôi phục vẻ nghiêm túc, liền nghe Toại Nhân Thị nói tiếp: "Kim Sư tiền bối, không biết Thánh

Tổ có dặn dò gì!" Kim Sư cũng trở nên vẻ mặt nghiêm túc, nói với ba người: "Lần này đồng tử tùy thân của Đạo Tổ, cũng chính là sư đệ của lão gia, Hạo Thiên thành tựu ngôi vị Thiên Đế, cho nên lão gia muốn các ngươi triệu tập một bộ phận Nhân tộc theo mười vị Chuẩn Thánh Long tộc lên trời, nghe theo sự sắp xếp của Hạo Thiên!" Nghe xong lời của Kim Sư, Toại Nhân Thị ba người cũng vẻ mặt kinh hỉ.

Bởi vì ba người rất rõ ràng Thiên Đình là phúc địa như thế nào.

Hiện tại có cơ hội để tộc nhân Nhân tộc lên trời, không những có thể tiến vào tiên cảnh như Thiên Đình để tu hành, mà còn có thể đảm nhiệm chức vụ trong Thiên Đình, đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Lập tức Toại Nhân Thị nói với Kim Sư: "Kim Sư tiền bối, Thánh Tổ có nói rõ có yêu cầu gì không?" Kim Sư suy nghĩ một chút, đáp: "Điều này thì lão gia lại không nói rõ, nhưng người lên trời tu vi không thể quá thấp, ít nhất cũng phải có tu vi Kim Tiên trở lên!" Toại Nhân Thị ba người cũng gật đầu, tu vi quá thấp cho dù lên trời cũng không có tác dụng gì.

Lập tức ba người bắt đầu lựa chọn nhân thủ, cuối cùng chọn ra mười vạn Kim Tiên, một nghìn Thái Ất Kim Tiên, hai mươi vị Đại La Kim Tiên đi theo Kim Sư lên trời.

Chương 237

Tuy nhiều cao thủ như vậy đã là một phần ba nội tình của Nhân tộc, nhưng Nhân tộc lại không có chút lo lắng nào.

Dù sao chuyện do Chu Du sắp xếp, Nhân tộc sẽ không lo lắng sẽ có sai sót gì.

Huống hồ Vu Yêu lúc này đã suy tàn, Nhân tộc cũng không cần lo lắng Yêu tộc sẽ tập kích.

Quan trọng nhất là Nhân tộc ở Đông Hải còn có Long tộc che chở, thế lực bình thường cũng không dám dễ dàng chọc vào Nhân tộc. ...

Sau khi Tam Tổ Nhân tộc tuyển chọn xong các tu sĩ cần theo Chuẩn Thánh Long tộc lên trời và tập hợp lại, Kim Sư trực tiếp vung tay thu toàn bộ Nhân tộc vào trong tay áo, nói một tiếng với Toại Nhân Thị, rồi cùng các Chuẩn Thánh Long tộc bay về phía Thiên Đình.

Toại Nhân Thị cũng không có gì kinh ngạc, phải biết rằng ông bây giờ cũng là Chuẩn Thánh, tự nhiên hiểu rõ chiêu thức này của Kim Sư đối với Chuẩn Thánh mà nói là vô cùng đơn giản, chẳng qua là mở ra một không gian tạm thời trong tay áo mà thôi.

Mặc dù thuật "Càn Khôn trong tay áo" của Trấn Nguyên Tử đời sau danh tiếng không nhỏ, nhưng về nguyên lý thì không khác gì chiêu thức này của Kim Sư.

Chỉ có điều, chiêu này chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh mới có năng lực thi triển, bởi vì chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể mở ra không gian tạm thời trong tay áo.

Còn Hầu Tử chẳng qua chỉ là cảnh giới Kim Tiên, làm sao biết được sự cường đại của cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên ở đời sau,

danh tiếng của chiêu thức này của Trấn Nguyên Tử mới vang dội như vậy.

Kim Sư lúc này đã gần như là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cho nên dù thu vào nhiều người Nhân tộc như vậy cũng không hề biến sắc.

Thu những người Nhân tộc này vào cũng là vì độn tốc của Chuẩn Thánh quá nhanh, những tu sĩ Nhân tộc này căn bản không thể đuổi kịp.

Hơn nữa, lúc này trong Hồng Hoang tuy không có đại kiếp, nhưng cũng hỗn loạn vô cùng, không có cảnh giới trên Đại La Kim Tiên thì sự an toàn trong Hồng Hoang cũng không có gì đảm bảo.

Phải biết rằng Chu Du khi mới vào Hồng Hoang còn gặp phải kẻ cản đường, huống chi là tu sĩ tầm thường.

Cho nên Kim Sư dứt khoát thu hết mọi người của Nhân tộc vào, chỉ có mình và mười vị Chuẩn Thánh Long tộc lộ diện bên ngoài.

Với thực lực Chuẩn Thánh của mấy người, tự nhiên sẽ không có kẻ tiểu nhân nào dám cản trở.

Hơn nữa lúc này trong Hồng Hoang làm gì có kẻ ăn vạ, Hồng Hoang thực lực vi tôn, không có nhiều đạo lý để nói, loại tồn tại đó e là còn chưa kịp mở miệng đã bị đại năng trực tiếp xóa sổ.

Tất nhiên đây cũng chỉ là nói đùa.

Mọi người đều là tu vi Chuẩn Thánh, cũng chỉ mất một lát đã đến ngoài Thiên Đình.

Mặc dù lúc này Thiên Đình trống rỗng vô cùng, nhưng dù sao trước đó Hồng Quân đã tái tạo Thiên Đình, cho nên lúc này bên ngoài Thiên Đình có đại trận tồn tại.

Kim Sư và mấy người cũng không tùy tiện xông vào, mà đứng

trước Nam Thiên Môn hô lớn: "Long tộc ta phụng pháp chỉ của Điện hạ, hiệp trợ Thiên Đế bệ hạ!" Lúc này Hạo Thiên đã trở thành Thiên Đế, mấy người đương nhiên không thể gọi thẳng tên, dù cho mọi người đều có giao tình không nhỏ với Hạo Thiên.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Nam Thiên Môn linh quang lóe lên rồi mở toang.

Mọi người hiểu rằng Hạo Thiên đã biết họ đến, bèn trực tiếp bước vào Thiên Đình.

Khi mọi người đi qua Nam Thiên Môn, liền nghe thấy giọng Hạo Thiên truyền đến: "Chư vị có thể đến Lăng Tiêu Bảo Điện!" Kim Sư nghe vậy, cũng trực tiếp thả mọi người của Nhân tộc ra, nhìn những người Nhân tộc đang chìm trong kinh ngạc, Kim Sư trực tiếp mở miệng nói: "Các ngươi hãy đợi ở đây, lát nữa chờ Thiên Đế sắp xếp.

Các Đại La của Nhân tộc theo ta vào điện!" Vị Đại La Kim Tiên dẫn đầu của Nhân tộc vội vàng cung kính đáp: "Chúng tôi đã hiểu!" Kim Sư nói xong, liền dẫn mười vị Chuẩn Thánh Long tộc và hai mươi vị Đại La Kim Tiên Nhân tộc tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khi mọi người bước vào điện, liền thấy Hạo Thiên đang ngồi cao trên đế vị, bên cạnh là Dao Trì.

Lúc này mọi người mới phát hiện Hạo Thiên đã thay đổi dung mạo.

Kim Sư dẫn mọi người vội vàng cung thân hành lễ, dù sao Hạo Thiên lúc này là Thiên Đế, đại diện cho chính thống của thiên địa, Kim Sư không dám giao tiếp với Hạo Thiên như thường lệ.

Trên điện, Hạo Thiên và Dao Trì thấy biểu hiện của Kim Sư và mọi người như vậy, cũng mỉm cười ý nhị.

Nhìn đám người dưới điện, hai người trong lòng cũng vô cùng vui

mừng, không ngờ sư huynh lại phái đến nhiều cao thủ như vậy.

Phải biết rằng Vu Yêu lưỡng tộc trước đây cũng chỉ có mấy chục vị Chuẩn Thánh, bây giờ Thiên Đình có mười vị Chuẩn Thánh này, cộng thêm hai người Hạo Thiên, Dao Trì, còn có nhiều cao thủ Nhân tộc, thực lực này cũng có thể xưng là bá chủ Hồng Hoang rồi.

Ngay sau đó, Hạo Thiên nói với đám người dưới điện: "Không cần đa lễ, đã là người sư huynh phái tới, Thiên Đình tất sẽ trọng dụng!" Dù sao Long tộc dưới điện đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, hơn nữa đều quen biết Hạo Thiên, tuy bây giờ Hạo Thiên có thay đổi, nhưng trong lời nói vẫn có ý thân cận.

Nghe xong lời của Hạo Thiên, mọi người dưới điện cũng tỏ vẻ nhẹ nhõm.

Sau đó, mọi người bắt đầu giao lưu thân thiện, Hạo Thiên cũng đã phân phối xong chức vị cho mọi người, Thiên Đình cuối cùng cũng không còn trống rỗng nữa.

Sau khi Hạo Thiên sắp xếp ổn thỏa cho mọi người, cũng quay đầu nhìn về phía Dao Trì, chỉ thấy Dao Trì chậm rãi gật đầu.

Hạo Thiên trực tiếp vận chuyển pháp lực, truyền giọng nói vang khắp Hồng Hoang: "Ta là Cửu Khung Ngự Lịch Vạn Đạo Vô Vi Đại Đạo Minh Điện Hạo Thiên Kim Khuyết Chí Tôn Ngọc Hoàng Xá Tội Đại Thiên Tôn Huyền Khung Cao Thượng Đế, là chủ Thiên Đình do Đạo Tổ sắc phong, thống lĩnh tứ hải bát hoang của Hồng Hoang, chấp pháp đại thiên, hôm nay chiêu cáo Hồng Hoang!" Theo giọng nói của Hạo Thiên truyền xuống, chúng sinh Hồng Hoang đều một phen chấn kinh.

Bởi vì cùng với giọng nói của Hạo Thiên vang vọng Hồng Hoang, khái niệm Thiên Đế cũng được Thiên đạo Hồng Hoang rót vào trong đầu chúng sinh.

Chúng sinh Hồng Hoang lúc này mới hiểu được Thiên Đế là một tồn tại như thế nào.

Bởi vì Thiên Đế này khác với Thiên Đế thời Yêu tộc Đế Tuấn.

Chủ nhân Thiên Đình lúc này là tồn tại tôn quý nhất dưới Thiên đạo, là chính thống của Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đương nhiên không ai không chấn động.

Ngay sau đó, khắp nơi trong Hồng Hoang cũng vang lên tiếng của chúng sinh. "Lễ bái Thiên Đế!". .....

Một lát sau, lại nghe giọng Hạo Thiên lần nữa truyền xuống: "Thiên Đình mới lập, cần Chân Tiên đắc đạo lên trời nhậm chức.

Nếu có ai một lòng bảo vệ Hồng Hoang, có thể lên trời nhậm chức!" Lúc này Hồng Hoang cũng một phen kinh hãi, bởi vì chúng sinh đều rất rõ Thiên Đình là nơi của Yêu tộc trước đây, càng là tiên cảnh vô thượng.

Trong đó không chỉ có tiên thiên linh khí dồi dào, mà còn có tinh thần chi lực nồng đậm, sức hấp dẫn đối với chúng sinh cũng cực lớn.

Mà Thiên Đế là do Đạo Tổ sách phong, Thiên Đình chính là chính thống thực sự của Hồng Hoang, có cơ hội lên trời nhậm chức, đó chính là đại cơ duyên.

Vô số tu sĩ cũng hăm hở, muốn trực tiếp gia nhập Thiên Đình.

Hạo Thiên thấy cảnh tượng khắp nơi trong Hồng Hoang, trong lòng cũng dâng lên hào tình vạn trượng.

Dù sao bây giờ Thiên Đình đã có Chuẩn Thánh Long tộc gia nhập, có đủ thực lực, lại thêm việc mình chiêu cáo Hồng Hoang.

Tiếp theo vô số tu sĩ Hồng Hoang gia nhập Thiên Đình, thực lực Thiên Đình sẽ lại có một bước đột phá mạnh mẽ, Hạo Thiên sao có

thể không kích động.

Dao Trì bên cạnh thấy biểu cảm của Hạo Thiên cũng vô cùng hưng phấn, dù sao tâm tư của Hạo Thiên, Dao Trì cũng rất rõ.

Mặc dù nói Đạo Tổ ban cho cơ duyên vô thượng, nhưng Hạo Thiên cũng có chút hoảng sợ.

Chương 238

Dù sao Thiên Đế là chúa tể của thiên địa, thống lĩnh trời đất Hồng Hoang, nhưng Hạo Thiên và mình chẳng qua chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, đối mặt với Thánh nhân luôn có chút sợ hãi.

Mà bây giờ có sư huynh nhà mình chống lưng, lại thêm vô số tu sĩ Hồng Hoang tham gia, khí vận Thiên Đình tăng vọt, cho dù là đối mặt với Thánh nhân, Thiên Đình cũng không hề sợ hãi, hai người tự nhiên là thở phào nhẹ nhõm.

Giọng nói của Hạo Thiên truyền khắp Hồng Hoang, các Thánh nhân đương nhiên cũng biết.

Trong mắt Nữ Oa và Hậu Thổ có chút u ám.

Dù sao Vu Yêu lưỡng tộc đã suy tàn, không còn cơ hội tranh bá Hồng Hoang nữa.

Là người của hai tộc, tâm tình của hai vị Thánh nhân lúc này cũng có chút khác thường.

Mà Tam Thanh và hai người Tây Phương thì thần sắc không có chút thay đổi, trong mắt thậm chí có chút khinh thường.

Bởi vì các Thánh nhân bây giờ không biết Thiên Đình lúc này đã có Chuẩn Thánh Long tộc tham gia, vẫn tưởng Thiên Đình không có người, Hạo Thiên chiêu cáo Hồng Hoang là để chiêu mộ tu sĩ Hồng Hoang.

Là Thánh nhân, đương nhiên sẽ không để tâm đến những con cá con tôm này, cho dù có nhiều hơn nữa cũng không có uy hiếp gì với Thánh nhân.

Cho nên mọi người nhìn việc làm của Hạo Thiên, cũng không có

chút biểu thị nào, mặc cho Thiên Đình phát triển. .....

Theo việc Hạo Thiên chiêu cáo Hồng Hoang, cái tên Thiên Đình lại trở thành từ khóa nóng được bàn luận ở Hồng Hoang.

Đương nhiên khác với thời Vu Yêu đại kiếp, địa vị của Thiên Đình trong lòng chúng sinh Hồng Hoang lúc này đã khác xưa rất nhiều.

Dù sao bây giờ Thiên Đình không còn bị Yêu tộc chiếm cứ, mà đã trở thành biểu tượng chính thống của thiên địa, vô số tu sĩ cũng tranh nhau kéo đến.

Mọi người đều hy vọng có thể tìm được một chức quan bán tước trong Thiên Đình, lại không biết Long tộc và Nhân tộc đã sớm chiếm giữ những vị trí chủ chốt.

Mà bên này, Kim Sư sau khi đưa Chuẩn Thánh Long tộc và tinh anh Nhân tộc đến Thiên Đình cũng đã quay về Bồng Lai, bởi vì Kim Sư là tọa kỵ của Chu Du, đương nhiên sẽ không ở lại Thiên Đình.

Hơn nữa trong lòng Kim Sư, Thiên Đình làm sao sánh được với Bồng Lai.

Cho dù Thiên Đình là nơi tạo hóa của Hồng Hoang, nhưng trong Bồng Lai lại có sự tồn tại của Chu Du, một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Bởi vì linh khí có nhiều hơn nữa đối với Kim Sư hiện tại cũng đã không còn nhiều ý nghĩa.

Bây giờ Kim Sư đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên hy vọng có thể đột phá lần nữa.

Khi Kim Sư quay về Bồng Lai, ngay lập tức đã bị Chu Du triệu đến đại điện.

Đến trong điện, Kim Sư nhìn Chu Du đang nhắm mắt trầm tư trên

điện, cũng không lên tiếng, lặng lẽ đi đến dưới chân Chu Du, khoanh chân ngồi xuống.

Chu Du đã sớm phát hiện Kim Sư đến, nhưng lúc này Chu Du đang suy nghĩ về chuyện của Nhân tộc, cho nên không mở miệng.

Mãi một lát sau, Chu Du mới nói với Kim Sư: "Kim Sư, lát nữa hãy đến Nhân tộc trấn giữ!" Kim Sư nghe xong lời của Chu Du cũng có chút nghi hoặc.

Bây giờ Vu Yêu đại kiếp đã qua, đại bộ phận Yêu tộc đã đến vùng đất cằn cỗi phía nam Hồng Hoang, không còn chút uy hiếp nào với Nhân tộc.

Kim Sư không hiểu tại sao lão gia nhà mình lại bảo mình đến Nhân tộc.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Kim Sư, Chu Du cũng có chút á khẩu.

Kim Sư tuy là tọa kỵ của mình, nhưng dù sao cũng chỉ là một Chuẩn Thánh, hiểu biết về những bí mật của Hồng Hoang cũng không nhiều.

Đã giao cho Kim Sư trọng trách, thì cũng phải để Kim Sư hiểu một chút.

Cuối cùng, y cũng trực tiếp giải thích: "Vu Yêu tuy không có cơ duyên trở thành nhân vật chính của trời đất, nhưng Nhân tộc thì khác, Nhân tộc mới là nhân vật chính thiên định thực sự!

Bảo ngươi đến Nhân tộc cũng là để báo cho Toại Nhân Thị và những người khác biết chuyện này, thuận tiện trấn thủ Nhân tộc, phòng trường hợp Nhân tộc gặp phải tình huống nguy hiểm nào!" Kim Sư nghe xong lời của Chu Du cũng một phen chấn kinh.

Trước đây nếu không phải Long tộc che chở, Nhân tộc đã sớm diệt vong, mà bây giờ nghe lão gia nhà mình nói Nhân tộc là nhân vật chính

thực sự của trời đất, Kim Sư sao không kinh ngạc.

Bất giác mở miệng nói: "Nhân tộc sao lại có tạo hóa như vậy!" Nghe xong lời tự lẩm bẩm của Kim Sư, Chu Du cũng có chút bất đắc dĩ, biết ngay Kim Sư sẽ có biểu hiện như vậy, bèn vung tay.

Kim Sư trực tiếp bị một đạo pháp lực dịch chuyển ra ngoài điện, giọng nói của Chu Du cũng vang lên trong đầu Kim Sư: "Bảo ngươi đi thì cứ đi!

Đâu ra mà nhiều tại sao thế!" Đứng ngoài điện, Kim Sư một lúc lâu sau mới hoàn hồn, nhìn đại điện rồi nói một cách bực bội: "Hừ, lão gia chỉ biết bắt ta chạy việc vặt!" Lời vừa dứt, Kim Sư đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, trên đỉnh đầu đau nhói, xuất hiện mấy cái u lớn, rõ ràng là Chu Du đã nghe thấy lời của Kim Sư và ra tay trừng phạt.

Kim Sư cũng không dám cằn nhằn nữa, vội vàng nói: "Lão gia, ta đi ngay đây, ta đi ngay đây!" Nói xong, thoắt một cái đã biến mất.

Trong điện, trên mặt Chu Du cũng hiện lên ý cười.

Từ khi mình thành Thánh, hiếm có ai nói chuyện với mình như vậy.

Mà Kim Sư thì vẫn như trước, cũng khiến đạo tâm của Chu Du trở nên thuần túy hơn.

Đương nhiên không phải nói đạo tâm của Chu Du không đủ kiên định, mà là vì sau khi Chu Du thành Thánh, tâm thái ít nhiều có thay đổi, tình cảm trở nên lãnh đạm hơn nhiều.

Bình thường mình không nhận ra, mãi đến khi quay về Bồng Lai mới có chút cảm giác, có lẽ là "cao xứ bất thắng hàn", có chút cảm giác cô tịch.

Thấy Kim Sư vẫn như xưa, tâm thái của Chu Du cũng dần dần

hồi phục, đạo tâm cũng càng thêm thuần túy, Chu Du biết mình cách đột phá đã không còn xa nữa.

Phải biết rằng bây giờ Chu Du đang là cảnh giới Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên, xem như là Thánh nhân tiền kỳ.

Nếu đột phá thêm, sẽ tiến vào Thánh nhân trung kỳ, đây không phải là một đột phá đơn giản.

Đợi đến khi Chu Du thăng lên Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, nếu trừ đi ảnh hưởng của linh bảo, e rằng mười Chu Du hiện tại cũng không phải là đối thủ, có thể thấy lần thăng cấp này sẽ có tiến bộ lớn đến mức nào.

Đương nhiên Chu Du bây giờ chỉ là có chút cảm ứng, biết rằng mình đột phá còn cần không ít thời gian, cho nên cũng không quá hưng phấn.

Đợi đến khi thời cơ đến, cảnh giới tự nhiên sẽ nước chảy thành sông mà đột phá.

Nghĩ đến đây, Chu Du lại nhắm mắt lại, chìm đắm trong Đại đạo.

Bên này Kim Sư ra khỏi Bồng Lai mới thở phào một hơi, sờ sờ những cái u lớn trên đầu, cũng một vẻ mặt sầu não, rồi lẩm bẩm: "Lão gia gõ đau thật, đầy đầu u thế này thì phải làm sao, ta đã là Chuẩn Thánh mà còn không có cách nào làm tiêu đi, xem ra chỉ có thể mang bộ dạng này đi gặp thằng nhóc Toại Nhân Thị thôi!" Sau đó Kim Sư cũng không do dự nữa, một cú lao đi liền bay về phía tổ địa của Nhân tộc.

Một lát sau, Kim Sư lại đến tổ miếu của Nhân tộc, mà Toại Nhân Thị cũng cảm ứng được khí tức của Kim Sư, trực tiếp đi ra khỏi tổ miếu nghênh đón.

Khi Kim Sư đến, Toại Nhân Thị cũng một phen kinh ngạc nhìn

Kim Sư, có chút ngơ ngác nói: "Kim Sư tiền bối, đây là chuyện gì vậy, tại sao đầu lại thành ra thế này?" Phải biết Kim Sư là tồn tại gần như Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong Hồng Hoang cũng là một đại năng, bây giờ lại xuất hiện với một đầu đầy u, Toại Nhân Thị đương nhiên là kinh dị vô cùng.

Mà Kim Sư nghe vậy, mặt cũng đỏ bừng lên, vội vàng đáp lại Toại Nhân Thị: "Không cần quan tâm đến những thứ này, lần này ta đến sẽ không đi nữa, sẽ ở lại Nhân tộc các ngươi!" Nghe xong lời của Kim Sư, Toại Nhân Thị cũng lộ vẻ mặt kích động.

Phải biết rằng Nhân tộc tuy phát triển nhanh chóng, nhưng hiện nay Chuẩn Thánh chỉ có ba người, phân biệt là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị.

Chương 239

Theo sự phát triển tiếp tục của Nhân tộc, thế tất sẽ xung đột với các thế lực khác.

Trước đây mấy người Toại Nhân Thị còn đang lo lắng, nhưng bây giờ có Kim Sư, một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong trấn giữ, Toại Nhân Thị đương nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều, bèn nói: "Đa tạ Kim Sư tiền bối!" Kim Sư biết tâm tư của Toại Nhân Thị, nhưng cũng không để ý.

Dù sao lão gia nhà mình bảo mình trấn giữ Nhân tộc chẳng phải là vì điều này sao, hơn nữa Nhân tộc cũng là nhân vật chính thiên định.

Nhân tộc quật khởi, mình cũng có thể nhận được một phần công đức.

Chu Du tuy không nói thẳng, nhưng Kim Sư cũng rất rõ.

Sau đó Toại Nhân Thị cũng dẫn Kim Sư quay về tổ miếu của Nhân tộc.

Đợi Hữu Sào Thị và Truy Y Thị quay về, cũng đem chuyện này báo cho hai người họ biết.

Hai người nghe xong cũng mừng rỡ ra mặt.

Trước đây mấy người còn đang lo lắng, Chuẩn Thánh Long tộc rời đi, Nhân tộc lại rút đi không ít tinh anh đến Thiên Đình, thực lực tổng thể sẽ có phần giảm sút.

Nhưng bây giờ có sự tồn tại của Kim Sư, thực lực Nhân tộc không những không giảm, mà ngược lại còn tăng lên không ít.

Dù sao một Chuẩn Thánh đỉnh phong không phải là thứ mà mấy trăm Đại La có thể sánh được.

Mà Kim Sư thấy ba người đều có mặt, cũng trực tiếp mở miệng nói: "Lần này đến, lão gia cũng có lời muốn nói với các ngươi!" Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị nghe vậy, cũng nghiêm túc ngồi xuống, lắng nghe tin tức mà Kim Sư mang đến.

Kim Sư thấy biểu hiện của mấy người cũng gật đầu, không hề giấu diếm chút nào: "Vu Yêu lưỡng tộc đã suy tàn, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất.

Các ngươi cần phải tận dụng khoảng thời gian này để phát triển Nhân tộc, tăng cường nội tình, trở thành thế lực bá chủ thực sự của trời đất!

Ta sẽ ở lại Nhân tộc trấn giữ, nếu gặp phải tình huống ta không xử lý được, tự nhiên sẽ có lão gia xuất hiện!" .....

Nghe xong lời của Kim Sư, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị một vẻ mặt ngây dại nhìn Kim Sư, rõ ràng là bị lời nói của Kim Sư làm chấn động.

Một lát sau, mới thấy Toại Nhân Thị thân hình khẽ động, run giọng hỏi: "Kim Sư tiền bối, Thánh Tổ, Thánh Tổ nói Nhân tộc chúng ta sẽ là nhân vật chính của trời đất?" Kim Sư mặt đầy bất đắc dĩ, quên mất biểu hiện của mình khi biết tin tức, giả vờ bình tĩnh nói: "Không sai, lão gia chính là nói như vậy, cũng không biết Nhân tộc các ngươi có tạo hóa gì mà lại có khí vận như vậy?" Lời của Kim Sư vừa dứt, ba người Toại Nhân Thị nhìn nhau, trong mắt cũng tràn đầy vẻ cuồng hỉ.

Dường như thấy Toại Nhân Thị không trả lời, Kim Sư cũng mặc kệ phản ứng của mấy người, tự mình nói tiếp: "Tin tức này ta đã truyền đạt, tiếp theo là tùy vào các ngươi.

Ta sẽ trấn giữ ở đây, nếu có tình huống gì cứ truyền tin cho ta!" Ba người Toại Nhân Thị mặt đầy hưng phấn gật đầu, sau đó thân ảnh

của Kim Sư cũng biến mất trong tổ miếu của Nhân tộc, không biết đã ẩn nấp ở đâu, nhưng ba người Toại Nhân Thị biết rõ Kim Sư không đi xa, đang âm thầm bảo vệ Nhân tộc.

Đợi đến khi tâm tình của ba người bình ổn lại, liền nghe Toại Nhân Thị nói với Hữu Sào Thị và Truy Y Thị: "Hiện nay trong Hồng Hoang, Vu tộc ẩn lui, đại bộ phận Yêu tộc cũng đã đến vùng đất khổ hàn phía nam.

Nhân tộc chúng ta ở vùng Đông Hải này, có Long tộc che chở, cũng không còn đối thủ.

Nếu Nhân tộc chúng ta có khí vận như vậy, thì cũng phải bắt đầu bành trướng.

Đến khi nào Nhân tộc chúng ta trải khắp Hồng Hoang, Nhân tộc chúng ta mới có thể ngồi vững vị trí nhân vật chính của trời đất này!" Toại Nhân Thị nói xong, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng gật đầu.

Hiện nay cục thế trong Hồng Hoang đúng như lời Toại Nhân Thị nói, Vu Yêu lưỡng tộc lưỡng bại câu thương.

Tuy vẫn còn không ít cao thủ Chuẩn Thánh sống sót, nhưng đa phần đều đã rời xa trung tâm Hồng Hoang, không dám gây thêm sóng gió nào.

Mà Nhân tộc trong Vu Yêu đại kiếp cũng bị tàn sát thảm khốc, tuy thực lực tổng thể không bị tổn thương nhiều, nhưng chung quy cũng có chút ảnh hưởng đến Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc trải qua thời gian dài nghỉ ngơi, cũng đã khôi phục lại thực lực trước đây.

Nhưng chỉ bằng thực lực hiện tại, ngay cả thế lực hạng hai ở Hồng Hoang cũng không tính là, càng đừng nói so với Vu Yêu lưỡng tộc trước đại kiếp.

Tuy Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đều rất đồng tình với suy nghĩ của Toại Nhân Thị, nhưng cảm thấy vẫn phải hành sự thận trọng.

Chỉ thấy Hữu Sào Thị trầm tư một lát rồi nói với Toại Nhân Thị: "Nhân tộc chúng ta tuy đã có phần hồi phục, nhưng không lâu trước vừa mới phái đi không ít cao thủ đến Thiên Đình, bây giờ thực lực tổng thể vẫn còn có chút suy yếu, lại thêm Chuẩn Thánh của Nhân tộc chỉ có ba người chúng ta, bây giờ bắt đầu bành trướng có chút lực bất tòng tâm, có phải nên tiếp tục phát triển một thời gian nữa không!" Hữu Sào Thị nói xong, Truy Y Thị cũng nói theo: "Nhân tộc chúng ta ở vùng Đông Hải đã ổn định, có Long tộc che chở, chính là thời cơ tốt để phát triển.

Hơn nữa bây giờ Yêu tộc đã suy yếu, không có năng lực xâm nhiễu Nhân tộc chúng ta, ta cũng cảm thấy nên mượn cơ hội này tiếp tục phát triển.

Nếu Thánh Tổ đã nói Nhân tộc chúng ta sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất, vậy thì không cần để ý đến được mất nhất thời!" Toại Nhân Thị nghe xong lời của hai người, cũng cười lên. "Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, ý của hai người ta đương nhiên hiểu.

Ta cũng không nghĩ đến việc bây giờ sẽ bắt đầu bành trướng quy mô lớn, dù sao thực lực hiện tại của Nhân tộc chúng ta vẫn không bì được với các đại tộc Hồng Hoang, căn bản không thể xưng bá Hồng Hoang." "Suy nghĩ của ta cũng giống như hai người, nhân cơ hội này phát triển nhanh chóng, chỉ là cần tập hợp một bộ phận tinh anh, từ từ thu phục các tiểu tộc bên ngoài bờ Đông Hải.

Một mặt có thể nhanh chóng thu được tài nguyên, hỗ trợ Nhân tộc phát triển, mặt khác cũng có thể rèn luyện tộc nhân của chúng ta!" Toại Nhân Thị bày tỏ rõ ràng suy nghĩ của mình, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị lúc này mới hiểu ra suy nghĩ của Toại Nhân Thị. "Vẫn là Toại

Nhân Thị ngươi mưu sâu kế xa!" "Kế này khả thi!" Ba người cuối cùng cũng đạt được sự đồng thuận, bởi vì ba người đều rất rõ, con đường mà Toại Nhân Thị lựa chọn là phù hợp nhất với Nhân tộc hiện tại.

Tuy trong Hồng Hoang không còn thế lực bá chủ như Vu Yêu, nhưng những chủng tộc đã trải qua mấy lần đại kiếp vẫn không ít.

Với thực lực hiện tại của Nhân tộc, không có cách nào vượt lên, càng đừng nói chiếm cứ toàn bộ Hồng Hoang.

Hãy tạm không nói Nhân tộc có năng lực chiếm lĩnh Hồng Hoang hay không, cho dù là phái toàn bộ tu sĩ Nhân tộc đi, chiếm được địa bàn lớn như vậy, nhưng cũng không có đủ tu sĩ để trấn thủ.

Nếu phái toàn bộ tinh anh của Nhân tộc đi, vùng đất bờ Đông Hải này cũng chỉ còn lại trên danh nghĩa.

Cho nên chiến lược của Nhân tộc chính là 'đào hầm sâu, tích trữ nhiều lương thực'.

Chỉ có từng bước một, ổn định vững chắc, dựa vào khí vận trời ban lúc này, nhanh chóng tăng cường thực lực Nhân tộc, như vậy đến cuối cùng mới có thể thực sự ngồi vững vị trí nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang.

Nghe xong cuộc thảo luận của ba người trong điện, Kim Sư ẩn trong hư không cũng âm thầm gật đầu, mặt đầy vẻ tán thưởng.

Phải biết Kim Sư là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, hiểu biết về Hồng Hoang nhiều hơn ba người họ, biết rằng lúc này Hồng Hoang tuy là một vùng yên tĩnh, nhưng lại có sóng ngầm cuộn trào.

Từ khi Vu Yêu suy tàn, vô số chủng tộc cũng có những suy nghĩ khác nhau, đều cảm thấy mình có thể xưng bá Hồng Hoang trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất.

Nhân tộc nếu bây giờ bành trướng mạnh mẽ, tất nhiên sẽ phải chịu đòn sấm sét.

Cho nên quyết sách hiện tại của ba người Toại Nhân Thị mới là chính xác.

Kim Sư từ miệng Chu Du biết rằng Nhân tộc sau này tất nhiên sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất, nhưng cũng không muốn Nhân tộc bây giờ hành động hấp tấp, kết quả như vậy chỉ có thể là xuất quân chưa thắng thân đã chết.

Kẻ đi đầu thường bị diệt trước, Nhân tộc lúc này nên âm thầm phát triển.

Tuy nói là như vậy, nhưng Kim Sư không có ý định can dự vào quyết định của mấy người Toại Nhân Thị, dù sao mình chỉ là tồn tại bảo vệ Nhân tộc, chuyện của Nhân tộc vẫn phải do mấy người Toại Nhân Thị tự mình quyết định.

Kim Sư cũng biết con đường quật khởi của Nhân tộc sẽ không thuận buồm xuôi gió, tất phải trải qua sự rửa tội của máu và lửa mới có thể thực sự đi đến đỉnh cao.

Đương nhiên trong Hồng Hoang, sự quật khởi của mỗi chủng tộc đều sẽ như vậy, ngay cả Long tộc cũng không ngoại lệ.

Phải biết rằng Long tộc sớm đã là thế lực bá chủ Hồng Hoang từ trước Long Hán đại kiếp, sau này là tộc ứng kiếp trong đại kiếp cũng đã suy tàn một thời gian dài, mãi đến khi Chu Du xuất hiện, Long tộc mới bắt đầu con đường quật khởi.

Chương 240

Đương nhiên có Chu Du che chở, con đường quật khởi của Long tộc đã đơn giản hơn nhiều, nhưng có kinh nghiệm trước đó, cho dù đã có lại thực lực bá chủ Hồng Hoang, nhưng vẫn luôn không lộ diện.

Đương nhiên Long tộc không phải là nhân vật chính thiên định của Hồng Hoang, có được thời kỳ như hiện tại đã là may mắn lắm rồi, ngay cả khí vận cũng không còn nhiều không gian để tăng lên, Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai tu hành cũng đã đến bình cảnh.

Cho nên Chu Du mới nghĩ đến việc để Long tộc và Nhân tộc kết minh, như vậy theo sự quật khởi của Nhân tộc, thực lực của Long tộc cũng có thể đột phá thêm.

Là tọa kỵ của Chu Du, Kim Sư theo tu vi tăng lên, cũng dần dần hiểu ra tâm tư của lão gia nhà mình.

Nói cho cùng, sự xuất hiện của Nhân tộc cũng có một phần công lao của lão gia nhà mình, cho nên Nhân tộc và Long tộc cũng xem như là một nhà.

Hơn nữa Nhân tộc lại là nhân vật chính thiên định, Kim Sư bảo vệ Nhân tộc đương nhiên không có gánh nặng gì, đồng thời Nhân tộc quật khởi, Kim Sư cũng có thể thu được công đức, đây là điều tốt nhất rồi.

Ba người Toại Nhân Thị thương nghị xong, toàn bộ Nhân tộc cũng lập tức bắt đầu hành động.

Bởi vì lúc này tin tức Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang vẫn chưa bị các tộc Hồng Hoang biết đến, cho nên đối với hành động của Nhân tộc, các tộc Hồng Hoang cũng không mấy để ý.

Hơn nữa thực lực Nhân tộc yếu ớt, bây giờ lại không bành trướng mạnh mẽ, đồng thời Nhân tộc cũng không phải là chủng tộc hiếu chiến như Vu Yêu, cho nên động thái của Nhân tộc cũng không gây ra chút sóng gió nào. .....

Hành động của Nhân tộc không gây ra nhiều chú ý, lại thêm vùng đất Đông Hải là đại bản doanh của Long tộc, cũng không có nhiều nguy hiểm tồn tại.

Theo thời gian trôi đi, nội tình của Nhân tộc không ngừng tích lũy, thực lực cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Tin rằng không bao lâu nữa, khi Nhân tộc lại xuất hiện trước mặt thế nhân sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang phải kinh ngạc.

Đương nhiên các vị Thánh nhân cũng đang âm thầm quan sát sự phát triển của Nhân tộc, bởi vì những Thiên đạo Thánh nhân này đều rất rõ Nhân tộc là nhân vật chính thực sự của trời đất, cộng thêm đệ tử môn hạ lần lượt đến Nhân tộc, cho nên sự chú ý của các Thánh nhân lúc này đều bị Nhân tộc thu hút.

Mà việc đệ tử Thánh nhân gia nhập cũng khiến tốc độ phát triển của Nhân tộc lại tăng lên một bậc.

Tuy lúc này Nhân tộc có công pháp do Chu Du truyền xuống, nhưng công pháp do tính phổ biến, nên cũng thiếu đi một số tính đặc thù.

Mà sự xuất hiện của đệ tử Tam Thanh cũng mang đến cho Nhân tộc những công pháp và con đường tu hành khác nhau.

Cuối cùng trong Nhân tộc cũng xuất hiện các loại pháp môn tu hành, có ý vạn hoa đua nở.

Nhưng trong Nhân tộc, công pháp do Chu Du truyền xuống vẫn chiếm vị trí chủ lưu.

Dù sao công pháp mà Chu Du truyền lại là phù hợp nhất với Nhân tộc tu hành, tu hành không có vấn đề gì.

Người Nhân tộc bình thường nếu thiên phú không tồi, lại được thêm chút cơ duyên liền có thể một đường đột phá, thành tựu Chuẩn Thánh.

Mà các công pháp khác thì yêu cầu rất nhiều, tuy đối với một số người thì khá phù hợp, nhưng chung quy là không phù hợp với tất cả mọi người.

Nhân tộc đang không ngừng tiến bước trên con đường trở thành nhân vật chính của trời đất, bên này Thiên Đình cũng ngày càng hoàn thiện.

Có mười Chuẩn Thánh của Long tộc, và một đám tinh anh của Nhân tộc, cấu trúc của Thiên Đình đã sơ bộ hoàn thành.

Lại thêm việc Hạo Thiên chiêu cáo Hồng Hoang, lượng lớn tu sĩ Hồng Hoang tụ tập tại Thiên Đình, cho nên Thiên Đình cũng đã có bước tiến xa hơn.

Tuy không có sự phối hợp của các vị Thánh nhân, nhưng Thiên Đình cũng ngày càng hưng thịnh.

Hơn nữa, thiếu đi những đệ tử Thánh nhân có dị tâm này, đối với Hạo Thiên mà nói, Thiên Đình mới không có chút nào vướng víu.

Theo Hạo Thiên thấy, Thiên Đình hiện tại cũng như cánh tay sai khiến, đã hình thành được lực chiến đấu sơ bộ.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên và Dao Trì ngồi cao trên điện, dưới điện không một bóng người.

Chỉ thấy Hạo Thiên mặt mày mệt mỏi, xem ra khoảng thời gian này cũng đã có chút lao lực quá độ.

Nói cũng phải, hiện tại Thiên Đình chỉ mới thành lập, Thiên Đình rộng lớn như vậy đương nhiên có vô số chuyện, mà những chuyện này đều cần Hạo Thiên quyết định.

Đương nhiên cũng là vì hiện tại Thiên Đình vẫn chưa hoàn thiện triệt để, nếu không Hạo Thiên cũng không vất vả đến thế.

Chỉ nghe Hạo Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Dao Trì bên cạnh: "Không ngờ làm Thiên Đế lại mệt như vậy, sớm biết đã để sư huynh đến trải nghiệm một phen!" Dao Trì bên cạnh lườm một cái, nói với Hạo Thiên: "Sư huynh là bậc Thánh nhân tôn quý, sao lại để ý đến cái chức Thiên Đế nhỏ bé của ngươi.

Huống hồ sư huynh làm cho chúng ta đã không ít rồi, nếu không có Chuẩn Thánh Long tộc và tinh anh Nhân tộc, e là ngươi bây giờ cũng không có thời gian ngồi ở đây!" Hạo Thiên mặt đỏ tai hồng, nói với Dao Trì: "Ta làm sao có ý đó, ta chỉ là đơn giản than thở một chút thôi mà!" Dao Trì nghe vậy, cũng che miệng cười, rồi nói tiếp: "Đã là Thiên Đế rồi, sao có thể nói năng như vậy, huống hồ bây giờ Thiên Đình chỉ mới thành lập, sau này còn nhiều tình huống hơn nữa!" Hạo Thiên nghe xong lời của Dao Trì, nghĩ đến khoảng thời gian khổ cực sắp tới cũng có chút đau đầu.

Đương nhiên hai người chung sống đã vô tận thời gian, cũng chỉ là nói đùa, giải tỏa nỗi khổ trong lòng.

Dù sao hai người trước đây chưa từng có kinh nghiệm như vậy, lần đầu tiên trở thành Thiên Đế và Thiên Hậu, chung quy có chút bỡ ngỡ.

Một lát sau, thần sắc Hạo Thiên khôi phục, vẻ mặt nghiêm túc nói với Dao Trì: "Nàng nói chúng ta tổ chức một lần Bàn Đào thịnh hội, tập hợp các đại năng Hồng Hoang lại, để những người này thấy được địa vị của Thiên Đình, thu hút tu sĩ gia nhập Thiên Đình?" Nghe xong

lời của Hạo Thiên, Dao Trì cũng chìm vào trầm tư.

Hạo Thiên trước đây chiêu cáo Hồng Hoang quả thật đã thu hút không ít tu sĩ gia nhập Thiên Đình, nhưng đa phần đều là tu sĩ cấp thấp.

Ngay cả Đại La cũng không có mấy vị, càng đừng nói đến cấp Chuẩn Thánh.

Nếu không phải sư huynh Chu Du phái Chuẩn Thánh Long tộc đến gia nhập, e là Thiên Đình đến bây giờ cũng chỉ có hai Chuẩn Thánh là Hạo Thiên và Dao Trì.

Nguyên nhân đương nhiên là Thiên Đình mới lập, chúng sinh Hồng Hoang được Thiên đạo chỉ dẫn, đương nhiên biết Thiên Đình là một tồn tại như thế nào.

Nhưng đối với Thiên Đình, nhiều người vẫn giữ thái độ xem xét, dù sao cũng không ai biết Thiên Đình rốt cuộc có giống như trước đây, chỉ là một hiện tượng sớm nở tối tàn, trở nên bình thường hay không.

Hiện tại Thiên Đình cũng không hề thể hiện ra chút thực lực nào, đại năng Hồng Hoang tự nhiên sẽ không chủ động đến đầu quân.

Mà nếu như lời Hạo Thiên nói, tổ chức một lần Bàn Đào thịnh hội, tập hợp các vị Thánh nhân Hồng Hoang và sư huynh nhà mình lại một chỗ.

Vậy địa vị của Thiên Đình trong lòng chúng sinh Hồng Hoang cũng sẽ có một sự nâng cao rõ rệt, hẳn là sẽ có tu sĩ trên Đại La Kim Tiên gia nhập.

Nghĩ đến đây, trên mặt Dao Trì cũng hiện lên một tia vui mừng, nói với Hạo Thiên: "Tổ chức Bàn Đào thịnh hội cũng tốt, để chúng sinh Hồng Hoang thấy được nội tình của Thiên Đình, lại có thể thu hút đại năng đến đầu quân, quả thực là phương pháp nhất cử lưỡng

tiện, không ngờ ngươi lại nghĩ ra được phương pháp hay này!" Hạo Thiên nghe xong nửa câu đầu còn rất vui mừng, nhưng nghe xong lời của Dao Trì cũng có chút cạn lời.

Tại sao mình lại không nghĩ ra được phương pháp này, nhưng Hạo Thiên lại không có cách nào phản bác, bởi vì phương pháp này quả thực không phải do Hạo Thiên tự mình nghĩ ra.

Mà Dao Trì thấy thần sắc Hạo Thiên thay đổi, cũng hiểu ra người nghĩ ra phương pháp này là người khác.

Cho nên cũng trực tiếp hỏi: "Là ai đề nghị cho ngươi!" Hạo Thiên cũng không giấu diếm gì, dù sao dưới trướng mình có một trí giả như vậy, cũng là một chuyện may mắn. "Đây là đề nghị của Thái Bạch Kim Tinh!" Dao Trì nghe xong, cũng có chút nghi hoặc hỏi: "Chính là lão đầu tóc bạc trắng kia?

Không ngờ một Đại La Kim Tiên lại có tài trí thông minh như vậy, có thể trọng dụng!" Hạo Thiên nghe vậy, cũng gật đầu, trực tiếp nói: "Quả thực, trong Hồng Hoang nhân tài dị sĩ cũng nhiều vô số kể, nếu đã như vậy thì để Thái Bạch toàn quyền phụ trách việc này!" Dao Trì cũng nói tiếp: "Không vội nhất thời, trước tiên để Thái Bạch Kim Tinh chuẩn bị, bây giờ Bàn Đào còn cần ba nghìn năm nữa mới chín, đợi đến khi Bàn Đào chín rồi hãy mời các đại năng Hồng Hoang.

Nhưng chuyện này cũng phải nói với sư huynh một tiếng!" Lời của Dao Trì cũng khiến Hạo Thiên có chút nghi hoặc, vội vàng hỏi: "Nếu cả hai chúng ta đều cảm thấy đây là phương pháp khả thi, tại sao còn phải thông báo cho sư huynh!" Dao Trì vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Ngươi ngốc này, ta đương nhiên biết phương pháp này khả thi, nhưng yến tiệc Bàn Đào chỉ có cấp đại năng thì không đủ, còn cần mời mấy vị Thánh nhân kia tham dự!

Vả lại sư huynh đã quay về Bồng Lai, lỡ như sư huynh đang bế

quan, không có thời gian thì làm sao, nếu sư huynh có thể đến, mấy vị kia cũng không dám không đến!" Hạo Thiên lúc này mới vỡ lẽ ra, vẻ mặt tán đồng.

Chương 241

Dù sao mấy vị Thánh nhân kia không hề để ý đến mặt mũi của Hạo Thiên, cho dù Hạo Thiên mời, mấy vị kia cũng chưa chắc sẽ đến.

Nhưng nếu sư huynh nhà mình đến dự, mấy vị kia tất định cũng sẽ đến.

Bởi vì Đạo Tổ đã nói rõ là để mấy vị Thánh nhân phối hợp với Hạo Thiên, nhưng Tam Thanh và hai người Tây Phương cũng coi như không nghe thấy.

Nếu Thiên Đình tổ chức yến tiệc Bàn Đào, Chu Du đến mà mấy vị kia không đến, sẽ bị Chu Du nắm được cái thóp, cho nên Dao Trì mới bảo Hạo Thiên thông báo trước cho Chu Du.

Ngay sau đó Hạo Thiên trực tiếp nói: "Lát nữa ta sẽ phái một vị Chuẩn Thánh Long tộc hạ giới, đến Bồng Lai, báo cho sư huynh biết chuyện này!" Dao Trì nghe vậy cũng gật đầu.

Hai người cũng quyết định ba nghìn năm sau, đợi Bàn Đào trong vườn chín thì sẽ tổ chức thịnh hội. .....

Nghìn năm thời gian thoáng chốc đã qua, sự phát triển của Nhân tộc cũng đã đi vào quỹ đạo nhanh chóng.

Nhờ sự lãnh đạo chính xác của Toại Nhân Thị, Nhân tộc lúc này cũng đã có sự thay đổi cực lớn.

Đến bây giờ Nhân tộc lại tăng thêm hơn hai trăm vị Đại La Kim Tiên, còn có hai vị Nhân tộc thành công đột phá, thăng lên cấp Chuẩn Thánh.

Không chỉ bù đắp lại nội tình bị hao hụt do lần trước Nhân tộc phái người đến Thiên Đình, mà còn có phần tăng lên.

Đây cũng là vì vị trí địa lý trời ban của Nhân tộc.

Vùng đất Đông Hải linh khí dồi dào, lại có Long tộc che chở, cộng thêm đệ tử Thánh nhân lần lượt xuống núi đến Nhân tộc, cho nên Nhân tộc mới có tiến bộ như vậy.

Đương nhiên trong khoảng thời gian này Long tộc cũng có mấy vị Chuẩn Thánh đến địa phận Nhân tộc, có sự trợ giúp như vậy, Nhân tộc sao có thể không phát triển vượt bậc.

Mà bên Vu Yêu thì không có động tĩnh gì.

Trong đó Yêu tộc ở vùng đất cằn cỗi phía nam Hồng Hoang, tuy cũng không có đối thủ gì, nhưng tài nguyên quá ít, đến nỗi trong tộc tranh chấp không ngừng.

Lại thêm khí vận không tốt, nghiệp lực triền thân, thực lực không những không tăng, ngược lại còn có phần giảm sút.

Bên Vu tộc so với Yêu tộc thì tốt hơn nhiều, dù sao Thập Vạn Quần Sơn cũng là tổ địa của Vu tộc, tài nguyên phong phú.

Hơn nữa số lượng người Vu tộc ít ỏi, xa xa không bằng Yêu tộc, cho nên khoảng thời gian này cũng đã khôi phục được mấy phần nguyên khí, nhưng tổng thể vẫn đang suy tàn.

Tuy cao thủ Vu tộc đa phần đều ở vùng đất Luân Hồi, không tiêu hao nhiều nội tình của Vu tộc.

Dù sao trong Địa Phủ có Hậu Thổ vị Thánh nhân này giúp đỡ, thương thế của các Tổ Vu còn lại cũng đã sớm hồi phục.

Nhưng đại kiếp lần này, trên khí vận của Vu tộc cũng có nghiệp lực tồn tại, khí vận không ngừng bị tiêu hao, quả thực cũng khiến người Vu tộc đau đầu.

Trong Địa Phủ, ba vị Tổ Vu còn lại cũng tụ tập lại, bàn luận

chuyện Hồng Hoang.

Hình Thiên tuy là Tổ Vu hình thành hậu thiên, nhưng dù sao cũng là thân thể Tổ Vu, trong Vu tộc hiện nay cũng nói một là một, hai là hai.

Lúc này chỉ nghe Hình Thiên nói với hai vị Tổ Vu còn lại: "Nghĩ đến Thiên Đình kia vốn nên là của Vu tộc chúng ta, bây giờ lại bị tên nhóc Hạo Thiên chiếm cứ, thật là tức giận!" Nhìn Hình Thiên vẻ mặt tức giận, trên mặt Cường Lương và Huyền Minh cũng có chút khó coi.

Bởi vì Vu tộc trong đại kiếp cũng tổn thất thảm trọng, cuối cùng lại có kết cục như vậy, Vu tộc sao có thể chấp nhận.

Nhưng Cường Lương và Huyền Minh ít nhiều có chút lý trí, cho nên cho dù nghe Hình Thiên nói như vậy, cũng sẽ không dễ dàng biểu thị thái độ.

Một lát sau, Huyền Minh cũng trực tiếp nói: "Khí vận của Vu tộc chúng ta đại tổn, đã mất đi cơ hội xưng bá Hồng Hoang, huống hồ Thiên Đế là do Đạo Tổ Hồng Quân sắc phong, chúng ta còn có cách nào!" Trong điện lại là một trận im lặng, bởi vì mấy người đều rất rõ, bây giờ Vu tộc đã là phượng hoàng sa cơ còn không bằng gà.

Cho dù còn có ba vị Tổ Vu, nhưng cũng không thể tham gia vào cuộc tranh đoạt khí vận của Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây, Hình Thiên cũng không kìm nén được suy nghĩ của mình, trực tiếp nói: "Thiên Đế có năng lực thì cứ chiếm, ta không tin tên nhóc Hạo Thiên có thể địch lại thân thể Tổ Vu!

Ta bây giờ sẽ lên trời quyết chiến với tên nhóc Hạo Thiên!" Thấy Hình Thiên định đứng dậy, Cường Lương một tay đè Hình Thiên lại.

Tuy Hình Thiên cũng là Chuẩn Thánh, nhưng Cường Lương dù

sao cũng là Tổ Vu sinh ra từ tiên thiên, thực lực tự nhiên là trên Hình Thiên, cho nên lúc này mới có thể đè Hình Thiên lại. "Hình Thiên không được lỗ mãng, cho dù Hạo Thiên không bằng Tổ Vu chúng ta, nhưng Hậu Thổ đã hứa Vu tộc chúng ta không phải đại thế Hồng Hoang thì không xuất hiện.

Nếu ngươi bây giờ lên trời quyết chiến với Hạo Thiên, tộc chúng ta thế tất sẽ bị các Thánh nhân khác trách phạt, đến lúc đó Hậu Thổ không có cách nào đối mặt với nhiều Thánh nhân như vậy!" Hình Thiên nghe xong thân hình cũng khựng lại, quả thực bây giờ Vu tộc không như trước.

Tuy vẫn có chút coi thường Thánh nhân, nhưng thực lực của Thánh nhân không thể không khiến Vu tộc coi trọng.

Dù sao Vu tộc đã không còn năng lực uy hiếp Thánh nhân, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không bao giờ có thể hiện thế nữa.

Hình Thiên nghĩ đến đây, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống lại, nói với Cường Lương: "Huynh trưởng, lẽ nào Vu tộc chúng ta cứ phải suy tàn mãi sao?" Cường Lương cũng có chút đau đầu, dù sao bây giờ Hậu Thổ đã bế quan, Vu tộc bây giờ chỉ có thể do mình làm chủ.

Tuy không ở tổ địa nhưng mọi việc lớn nhỏ của Vu tộc vẫn cần Cường Lương quyết định.

Cường Lương không có đầu óc và phong độ như Đế Giang, cho nên đối mặt với câu hỏi của Hình Thiên, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Trong nhất thời, Cường Lương cũng im lặng, Hình Thiên thấy vậy cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể âm thầm tức giận.

Một lúc sau, mới nghe thấy giọng của Cường Lương truyền đến: "Tuy Vu tộc chúng ta đã không như trước, nhưng rồi sẽ có cơ hội

hưng thịnh trở lại.

Bây giờ chúng ta hãy chờ Hậu Thổ tỉnh lại, rồi thương thảo sau!" Hình Thiên nghe vậy, cũng một vẻ mặt thất vọng im lặng xuống.

Nhưng đúng lúc này, tâm thần Hình Thiên khẽ động, phúc chí tâm linh, nghĩ ra một kế, vội vàng nói với Cường Lương và Huyền Minh: "Ta có một kế, huynh trưởng xem có được không?" Cường Lương và Huyền Minh nghe xong lời của Hình Thiên, sắc mặt cũng khẽ biến, rồi ánh mắt cũng nhìn về phía Hình Thiên.

Hai người cũng muốn xem Hình Thiên có cách nào phá vỡ thế cục khó khăn hiện tại của Vu tộc, nhưng trong lòng Cường Lương và Huyền Minh không có nhiều kỳ vọng.

Bởi vì hai người cũng rất rõ, Vu tộc đã bị Thiên đạo hạn chế, muốn có thay đổi là khó khăn đến mức nào.

Hơn nữa giữa các Thánh nhân cũng đã có ước định, Vu tộc nếu lại gây ra sóng gió, tất nhiên phải đối mặt với sự trách phạt của các vị Thánh nhân.

Hình Thiên cũng vội vàng nói ra suy nghĩ của mình: "Tuy Vu tộc chúng ta bị hạn chế, nhưng Tổ Vu chúng ta chỉ cần không gây ra sóng gió gì, Thánh nhân sẽ không để ý.

Hơn nữa mấy người chúng ta đều biết Hạo Thiên lên làm Thiên Đế khiến mấy vị kia không vui.

Nếu ta tự mình đến Hồng Hoang, đại diện cho bản thân thách đấu Hạo Thiên, Thánh nhân hẳn là sẽ không cản trở!" Nghe Hình Thiên nói như vậy, Cường Lương và Huyền Minh cũng sáng mắt lên.

Hạo Thiên và mấy vị Thánh nhân kia không hòa hợp, Hình Thiên lại đại diện cho chính mình, vậy Thánh nhân hẳn là sẽ không gây phiền phức cho Vu tộc.

Nếu Hình Thiên có thể kéo Hạo Thiên xuống khỏi ngôi vị Thiên Đế, vậy khí vận của Vu tộc cũng sẽ có phần tăng lên.

Cho dù Hình Thiên không thể lên ngôi Thiên Đế, Vu tộc cũng không có ảnh hưởng gì, chẳng qua là đắc tội với Hồng Quân.

Mà bây giờ Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo, không dễ gì xuất hiện, Vu tộc cũng không có nhiều lo lắng.

Chương 242

Cường Lương và Huyền Minh suy nghĩ một lát, cảm thấy kế này khả thi, bèn nói với Hình Thiên: "Kế này quả thật rất hay, chỉ không biết Hậu Thổ có đồng ý không?" Hình Thiên nghe xong cũng một vẻ mặt lo lắng đáp: "Thời gian không còn kịp nữa, bây giờ Thiên Đình đang chiêu mộ đại năng Hồng Hoang, lỡ như thực lực Thiên Đình lại tăng lên, vậy Vu tộc chúng ta càng không có cơ hội!" Cường Lương và Huyền Minh nghe vậy mặt đầy rối rắm.

Thấy biểu cảm của hai người, Hình Thiên cũng mất kiên nhẫn, nói tiếp: "Cho dù chuyện không thành, cũng là trách nhiệm của một mình ta, Vu tộc cũng sẽ không tệ hơn.

Ý ta đã quyết, mong huynh trưởng đừng cản trở!" Hai người nghe vậy, cũng đành phải gật đầu.

Hình Thiên thấy vậy cũng mừng rỡ, khẽ cúi người với hai người, tiếp tục nói: "Thời gian không chờ đợi ta, nếu đã như vậy, vậy ta đi trước một bước, tranh giành một phần khí vận cho Vu tộc chúng ta!" Lời vừa dứt, thân ảnh Hình Thiên trực tiếp biến mất, rõ ràng là đã rời khỏi nơi Luân Hồi này.

Nhìn thân ảnh biến mất của Hình Thiên, hai người còn lại trong lòng cũng căng thẳng lên, trong mắt cũng tràn đầy kỳ vọng.

Phải nói đầu óc người Vu tộc đơn giản, hoàn cảnh hiện tại của Vu tộc là nhân quả tuần hoàn, là đại thế Thiên đạo.

Mơ tưởng tái nhập Hồng Hoang, tất nhiên sẽ gặp tai ương.

Phương pháp này của Hình Thiên xem ra khả thi, nhưng thực chất không có chút tác dụng nào.

Chưa nói đến việc Hình Thiên có năng lực đánh bại Hạo Thiên hay không, cho dù là đánh bại Hạo Thiên, vậy cũng khó tránh khỏi kết cục thân tử. .....

Theo lý mà nói, Vu tộc đều nên ẩn mình ở Hồng Hoang, Tổ Vu cũng bị Hậu Thổ đưa về Địa Phủ an trí, tại sao Hình Thiên có thể dễ dàng ra ngoài?

Đây cũng là vì Hậu Thổ đưa một đám Tổ Vu về nơi Luân Hồi, nhưng lại không hạn chế hành động của mấy người, cho nên Hình Thiên mới có thể trực tiếp đi ra từ Địa Phủ.

Mà Hậu Thổ vừa mới thành Thánh chỉ kịp ổn định cảnh giới, không lâu sau là trận quyết chiến Vu Yêu bắt đầu, cũng không có nhiều thời gian tham ngộ Luân Hồi đại đạo.

Vì vậy sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, sự suy tàn của Vu tộc cũng khiến Hậu Thổ vô cùng đau lòng, cuối cùng dứt khoát đem toàn bộ tâm thần đầu nhập vào việc tham ngộ đại đạo, tự nhiên không chú ý đến tình hình của mấy vị Tổ Vu. "Một miếng ăn một ngụm uống, há chẳng phải đã được định sẵn", Hình Thiên cũng đáng có kiếp nạn này.

Trong Vu Yêu đại kiếp Hình Thiên may mắn sống sót, nhưng bây giờ lại là tự tìm phiền phức.

Bên này Hình Thiên mang theo một thân lệ khí, trực tiếp lao ra từ nơi Luân Hồi, thẳng hướng Thiên Đình mà đi.

Khi Hình Thiên ra khỏi Huyết Hải, một bóng người cũng xuất hiện ở rìa Địa Phủ, người này chính là chủ nhân Huyết Hải, Minh Hà.

Địa Phủ nằm trong Huyết Hải, hành tung của Hình Thiên tự nhiên không qua được mắt Minh Hà.

Nhìn bóng dáng Hình Thiên lao ra từ dưới Huyết Hải, Minh Hà cũng có chút không hiểu.

Dù sao khi Hậu Thổ đưa một đám Tổ Vu về, Minh Hà cũng biết kết cục của Vu tộc.

Đó là phi đại thế không thể xuất, nhưng bây giờ Hình Thiên đi ra khỏi nơi Luân Hồi, trực tiếp vi phạm mệnh lệnh của Thánh nhân, khiến Minh Hà cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng Minh Hà cũng không quan tâm nhiều, dù sao Vu tộc cho dù suy tàn thế nào, cũng không phải là thứ mình có thể chống lại, huống hồ Vu tộc còn có Hậu Thổ, một vị Thánh nhân.

Tuy mình và Hậu Thổ còn có mấy phần giao tình, thậm chí Hậu Thổ còn nợ mình chút nhân quả, nhưng Minh Hà không muốn tham gia vào chuyện của Vu tộc.

Vu Yêu đại kiếp chính là một ví dụ, ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất đều vẫn lạc, thân thể nhỏ bé của Minh Hà tự nhiên sẽ không dễ dàng chọc vào Vu tộc.

Nhưng tuy Minh Hà không quan tâm đến chuyện của Vu tộc, nhưng vẫn truyền tin tức này cho Chu Du ở Bồng Lai.

Dù sao chuyện trước đã qua, là một đại năng Hồng Hoang, Minh Hà tự nhiên cũng biết địa vị của Chu Du.

Bây giờ Vu tộc vi phạm ước định của Thánh nhân, cho nên Minh Hà cũng ngay lập tức bẩm báo tin tức của Vu tộc cho Chu Du.

Chu Du đang bế quan ở Bồng Lai cũng nhận được truyền tin của Minh Hà, đối với tin tức này cũng không có gì bất ngờ.

Bởi vì Chu Du biết Hạo Thiên cũng đáng có kiếp nạn này.

Trong tiền thế, Hạo Thiên đã từng quyết chiến với Hình Thiên, thậm chí trực tiếp chém đầu Hình Thiên.

Chu Du chỉ có thể cảm khái quán tính của lịch sử, nhưng không có

chút hành động nào.

Tiền thế Hạo Thiên đã có thể hàng phục Hình Thiên, kiếp này càng không ngoại lệ, huống hồ Hạo Thiên kiếp này mạnh hơn Hạo Thiên tiền thế không ít.

Tiền thế Hạo Thiên khi lên ngôi Thiên Đế mới chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, mà bây giờ Hạo Thiên đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không xa.

Hình Thiên cho dù có nhục thân Tổ Vu, nhưng cảnh giới cũng chẳng qua là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Huống hồ Hình Thiên trong Vu Yêu đại kiếp cũng bị trọng thương, khoảng thời gian này không có chút tiến bộ nào, sao có thể là đối thủ của Hạo Thiên.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng tản ra một đạo Hỗn Nguyên chi lực đến Thiên Đình, muốn xem trận chiến giữa Hình Thiên và Hạo Thiên, thuận tiện cũng là đề phòng mấy vị Thánh nhân kia lại giở trò gì.

Hình Thiên đã xuất hiện, vậy cuối cùng nói không chừng Hậu Thổ cũng phải đến bồi tội.

Dù sao Hậu Thổ lúc đó đã hứa với Chu Du rằng Vu tộc phi đại thế không xuất.

Mà Chu Du cũng đang suy nghĩ, lần này nên trừng phạt thế nào, trực tiếp giết Hình Thiên có chút không ổn! .....

Mà theo khí tức của Hình Thiên lại xuất hiện, các vị Thánh nhân cũng lần lượt đưa mắt nhìn xuống, muốn xem Hình Thiên định làm gì, là ý của chính Hình Thiên, hay là do Hậu Thổ phái đi.

Hình Thiên đương nhiên không biết mình đã ở dưới sự chú ý của các vị Thánh nhân, vẫn đang nhanh chóng tiến về phía Thiên Đình.

Độn tốc của cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không phải tầm thường, không lâu sau, Hình Thiên cũng đã đến trước Nam Thiên Môn.

Nhìn Thiên Đình nguy nga, trong lòng Hình Thiên cũng sinh ra lòng đố kỵ, phải biết Hình Thiên luôn cảm thấy Thiên Đình cũng nên là chiến lợi phẩm của Vu tộc.

Mà nghìn năm thời gian này, Thiên Đình cũng ngày càng hoàn thiện, trước Nam Thiên Môn cũng xuất hiện một đám thủ vệ.

Chỉ có điều những thủ vệ này đều là cảnh giới Kim Tiên, đối với Hình Thiên, một Chuẩn Thánh, đương nhiên không có chút uy hiếp nào.

Mà thủ vệ thấy Hình Thiên đầy lệ khí, cũng có chút sợ hãi, nhưng chức trách của bản thân vẫn phải mở miệng nói: "Không biết tôn thượng có phải muốn gia nhập Thiên Đình chúng ta!" Nghe xong lời của thủ vệ, Hình Thiên mở miệng cười lớn, Tổ Vu đường đường như mình sao lại chịu để người khác sai khiến.

Không có ý định mở miệng, trực tiếp cầm lấy cây búa trong tay, chém một búa xuống Nam Thiên Môn. "Ầm!" Chỉ nghe một tiếng vang lớn, một búa của Hình Thiên cũng trực tiếp đập vào Nam Thiên Môn.

Thiên Đình trải qua sự tu sửa của Hồng Quân, đã trở thành một đại trận hoàn chỉnh, lực phòng ngự còn mạnh hơn trước.

Một búa của Hình Thiên tuy rơi xuống Nam Thiên Môn, nhưng lại không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Nam Thiên Môn, chỉ khiến mấy vị Kim Tiên canh gác trước Nam Thiên Môn trực tiếp bị xóa sổ.

Tuy ánh búa không rơi vào người mấy người, nhưng dư chấn từ đòn tấn công của Chuẩn Thánh không phải là thứ Kim Tiên có thể chịu đựng được, chỉ riêng lực chấn động đã trực tiếp chấn chết mấy vị Kim Tiên này.

Chương 243

Tiếng vang ở Nam Thiên Môn cũng khiến toàn bộ đại trận Thiên Đình điên cuồng vận chuyển.

Hạo Thiên đang nghị sự ở Lăng Tiêu Bảo Điện cũng ngay lập tức cảm nhận được Nam Thiên Môn bị tấn công.

Ngay sau đó, một cú lướt thân từ Lăng Tiêu Bảo Điện bay ra, trong chớp mắt đã đến trước Nam Thiên Môn.

Thấy cảnh Hình Thiên đang thị uy, Hạo Thiên cũng mắt đỏ ngầu.

Hét lớn với Hình Thiên: "Hình Thiên, ngươi dám!!!" Lời còn chưa dứt, trong tay Hạo Thiên xuất hiện một chiếc gương, chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo Hạo Thiên Kính do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng.

Hạo Thiên cũng không chút do dự, trực tiếp vận chuyển pháp lực rót vào Hạo Thiên Kính.

Trong chớp mắt, một chùm sáng từ Hạo Thiên Kính bay ra bắn về phía Hình Thiên.

Hình Thiên ở trước Nam Thiên Môn sau khi thấy một búa của mình không có tác dụng, cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ Thiên Đình lại có phòng ngự như vậy.

Chỉ là chưa kịp để Hình Thiên hoàn hồn, đã nghe thấy giọng của Hạo Thiên truyền đến, lại thấy linh bảo trong tay Hạo Thiên tấn công.

Cũng hét lớn một tiếng: "Đến hay lắm!" Lại cầm cây búa trong tay, chém về phía chùm sáng này.

Vì là đòn tấn công vội vàng của Hạo Thiên, không dùng mấy phần

khí lực, cho nên chùm sáng tấn công của Hạo Thiên Kính cũng bị Hình Thiên trực tiếp chém tan.

Hình Thiên còn tưởng Hạo Thiên chỉ có thực lực như vậy, suy nghĩ trong lòng cũng càng thêm kiên định.

Mà Hạo Thiên thấy Hình Thiên chém tan chùm sáng, trong mắt không có chút thay đổi, trực tiếp quát với Hình Thiên: "Hình Thiên, Vu tộc các ngươi phi đại thế không xuất, tại sao lại xông vào Thiên Đình của ta, giết Thiên binh của ta!!!" Pháp lực trong đạo thể của Hạo Thiên cũng điên cuồng vận chuyển, Hạo Thiên Kính thần quang lấp lánh, nếu Hình Thiên không có lý do, mình có thể tùy thời tung ra đòn sấm sét.

Đúng lúc này, một đám cao tầng Thiên Đình cũng đều đến, đứng sau lưng Hạo Thiên, vẻ mặt tức giận nhìn Hình Thiên.

Hình Thiên nhìn thấy Dao Trì và Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện sau lưng Hạo Thiên cũng có chút kinh hãi, không ngờ Thiên Đình lại có thực lực như vậy.

Nhưng Hình Thiên không có chút sợ hãi nào, dù sao mình là đến thách đấu Hạo Thiên, chứ không phải thách đấu Thiên Đình.

Khi giọng của Hạo Thiên dứt, Hình Thiên cũng mở miệng nói: "Ta hôm nay đến chỉ đại diện cho mình ta, không liên quan đến Vu tộc.

Tên nhóc Hạo Thiên, ngôi vị Thiên Đế người có thực lực thì chiếm, hôm nay ta chính là muốn thách đấu ngươi, Thiên Đế này!" Giọng của Hình Thiên truyền vào tai Hạo Thiên, Hạo Thiên chỉ cảm thấy có chút buồn cười, nhìn nhau với Dao Trì, trong lòng hai người đều xuất hiện cùng một suy nghĩ: "Đây chắc là một tên ngốc!" Hạo Thiên cũng không vội tấn công, mà quát với Hình Thiên: "Ngôi vị Thiên Đế của ta là do Đạo Tổ sắc phong, ngươi nói thách đấu là thách đấu sao, nếu ai cũng như ngươi, ta không cần làm Thiên Đế nữa!"

Mấy vị Thánh nhân cũng nghe được lời của Hình Thiên, khóe miệng đều có chút co giật.

Chẳng trách người ta đều nói đầu óc Vu tộc đơn giản, bây giờ chính là ví dụ.

Mà Hình Thiên nghe xong lời của Hạo Thiên, cũng một vẻ mặt khinh thường, nói với Hạo Thiên: "Tên nhóc Hạo Thiên đừng có ồn ào, ngôi vị Thiên Đế không phải ngươi có thể ngồi.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là dùng thực lực để chiếm!" .....

Hạo Thiên nghe vậy cũng vô cùng tức giận, biết rằng hôm nay nếu không bắt được Hình Thiên, uy nghiêm của Thiên Đình chắc chắn sẽ bị quét sạch, khiến cả Hồng Hoang chê cười.

Thậm chí nếu Hạo Thiên không thể tốc chiến tốc thắng, địa vị của Thiên Đình cũng sẽ bất ổn.

Hạo Thiên dứt khoát không nói thêm nữa, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, nói với Hình Thiên: “Nếu ngươi muốn khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Đình, vậy thì để xem ngươi có bản lĩnh gì.

Hôm nay Thánh nhân Vu tộc của ngươi không đến, thì đừng mong rời khỏi Thiên Đình!” Hình Thiên nghe xong lời Hạo Thiên, chỉ cảm thấy Hạo Thiên cuồng vọng, lại dám coi thường một Tổ Vu như mình, liền cười lớn với mọi người ở Thiên Đình: “Nói khoác thì ai chẳng nói được, đánh xong rồi đừng bảo ta bắt nạt ngươi!” Hạo Thiên nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi: “Bắt nạt ta?

Khi ta xuất thế, Vu tộc các ngươi còn chẳng biết ở đâu!” Nói xong, Hạo Thiên Kính trong tay trực tiếp bay lên đỉnh đầu, đạo uẩn trên gương lưu chuyển, mặt gương chiếu thẳng về phía Hình Thiên.

Hình Thiên nghe xong lời Hạo Thiên, lệ khí càng thêm thịnh,

không đáp lời, trực tiếp nâng búa bổ xuống Hạo Thiên, vừa bổ vừa nói: "Miệng lưỡi bén nhọn!" Lúc này, trong mắt Hạo Thiên tràn ngập lửa giận: "Bất kể ngươi có đại diện cho Vu tộc hay không, nếu ngươi đã dám xông vào Thiên Đình của ta, giết Thiên binh của ta, vậy hôm nay đừng mong đi.

Đợi ta bắt ngươi lại, xem Hậu Thổ Thánh nhân rốt cuộc muốn làm gì!" Hạo Thiên trực tiếp phớt lờ nhát búa của Hình Thiên, tiện tay ném Hạo Thiên Kính lên đỉnh đầu, chặn lại cây búa của hắn.

Phải biết rằng Hạo Thiên Kính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khả năng phòng ngự cũng vô biên, công kích của Hình Thiên căn bản không thể phá vỡ.

Đúng lúc này, Hạo Thiên lại lấy ra một cái hồ lô, chính là Tiên Thiên Linh Bảo mà Chu Du tặng cho Hạo Thiên và Dao Trì ở Bồng Lai.

Hạo Thiên lấy hồ lô ra không chút do dự, trực tiếp rút nút hồ lô, sau đó một đạo kiếm mang màu đen từ trong bay ra, chém thẳng về phía cổ Hình Thiên.

Nó có vẻ giống Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp đời sau, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Cái hồ lô trong tay Hạo Thiên cần một thời gian dài tích lũy mới có thể phát ra một đòn công kích như vừa rồi, hơn nữa thời gian tích lũy càng dài, công kích càng mạnh.

Sau khi phát ra một đòn, những đòn công kích tiếp theo sẽ yếu đi rất nhiều.

Dù sao thì cái hồ lô trong tay Lục Áp là do cây hồ lô đằng dưới chân Bất Chu Sơn hấp thụ tạo hóa trời đất mà sinh ra, là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn cái trong tay Hạo Thiên được sinh ra từ cây hồ lô đằng trong Hỗn Độn Châu của Chu Du hấp thụ Tam Quang Thần Thủy và tinh hoa trong Hỗn Độn Châu, chỉ đạt đến trung phẩm.

Tuy nhiên, dù chỉ là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng một đòn công kích được tích lũy trong nhiều năm, uy năng cũng không thể xem thường.

Mà Hình Thiên vừa bổ ra một búa, liền thấy một đạo kiếm mang bay ra từ hồ lô trong tay Hạo Thiên, trong lòng tuy có chút kinh ngạc nhưng không hề lo lắng.

Dù sao Hình Thiên cũng cảm thấy thực lực của Hạo Thiên chỉ tầm thường, dù có thúc giục linh bảo cũng không thể phá hủy nhục thân Tổ Vu của mình.

Nhưng đợi đến khi kiếm mang bay tới, Hình Thiên mới phát hiện có gì đó không đúng.

Nhục thân Tổ Vu của mình phảng phất như đậu hũ, bị kiếm mang trực tiếp cắt ra, sau đó kiếm mang lượn một vòng quanh cổ Hình Thiên rồi bay trở về hồ lô.

Khi kiếm mang bay về hồ lô, đầu của Hình Thiên cũng theo đó rơi xuống đất.

Trên chiếc đầu lâu, hai mắt Hình Thiên trợn trừng, rõ ràng là vô cùng kinh hãi.

Hình Thiên đã là Chuẩn Thánh, dù mất đầu cũng không chết, chỉ là nhục thân Tổ Vu bị thương, bản nguyên đại tổn mà thôi.

Tuy nhiên, đầu lâu rơi xuống, hắn cũng kinh hãi nhận ra điều không ổn.

Lập tức, lực lượng Tổ Vu điên cuồng vận chuyển, trực tiếp hóa ra một khuôn mặt trên ngực, lấy hai vú làm mắt, rốn làm miệng, tiếp tục

vung búa tấn công Hạo Thiên.

Hạo Thiên thấy vậy cũng hét lớn một tiếng: "Còn dám càn rỡ!" Sau đó, hắn tung ra toàn bộ pháp lực, trực tiếp rót vào Hạo Thiên Kính trên đỉnh đầu.

Hình Thiên chẳng qua chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, vốn đã không phải là đối thủ của Hạo Thiên.

Bây giờ đầu lại bị Hạo Thiên chém rơi, bản nguyên đại tổn, càng không phải là đối thủ một hiệp của Hạo Thiên.

Hạo Thiên Kính đánh xuống một đòn, Hình Thiên trực tiếp bị đòn công kích này xuyên thủng nhục thân, ngã gục trước Nam Thiên Môn, khí tức cũng trở nên vô cùng yếu ớt, xem ra dù chưa vẫn lạc nhưng cũng không còn mấy sinh cơ.

Hạo Thiên thúc giục Hạo Thiên Kính phát ra một đòn, thấy Hình Thiên đã ngã xuống, cũng tiện tay tóm lấy Hình Thiên.

Cảm nhận được trạng thái trọng thương của Hình Thiên lúc này, Hạo Thiên trực tiếp thu hắn vào trong tay áo.

Chương 244

Mặc dù có thể nhân lúc này trực tiếp giết chết Hình Thiên, nhưng Hạo Thiên không muốn để hắn chết dễ dàng như vậy.

Dám khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đình, sao có thể chết là xong.

Trông như hai người giao đấu rất lâu, nhưng thực chất chỉ trong vài hơi thở, cuối cùng Hình Thiên đã bị Hạo Thiên đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Cảnh tượng này cũng khiến các vị Thánh nhân đang âm thầm quan sát có chút thở dài.

Thánh nhân đương nhiên biết rõ Hình Thiên không phải là đối thủ của Hạo Thiên, nhưng họ nghĩ rằng với nhục thân Tổ Vu, Hình Thiên hẳn có thể đấu với Hạo Thiên vài hiệp.

Chỉ cần Hình Thiên cầm cự càng lâu, uy nghiêm của Thiên Đình mất đi càng nhiều.

Dù sao Hình Thiên cũng đã thẳng thắn tuyên bố muốn khiêu chiến Hạo Thiên, tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế.

Mấy vị Thánh nhân tuy mạnh hơn Hình Thiên không biết bao nhiêu lần, nhưng thực sự không có cái khí phách đó để cho đệ tử đi khiêu chiến Hạo Thiên.

Bởi vì biết càng nhiều, đối với Thiên Đạo và Hồng Quân càng thêm kính sợ.

Mà bây giờ, tên ngốc Hình Thiên này muốn nhắm vào Thiên Đình, mấy vị Thánh nhân đương nhiên muốn xem trò cười của Thiên Đình.

Chỉ là không ngờ Hạo Thiên lại đánh bại Hình Thiên một cách gọn

gàng, dứt khoát như vậy, ý định muốn để uy nghiêm của Thiên Đình bị quét sạch của mọi người cũng tan thành mây khói.

Khi Hình Thiên bị Hạo Thiên thu vào trong tay áo, ánh mắt của các Thánh nhân cũng biến mất.

Một đạo nguyên thần chi lực của Chu Du cũng tiêu tán ngay sau khi mấy vị Thánh nhân kia biến mất.

Chu Du biết rõ thực lực của Hạo Thiên, tự nhiên biết Hình Thiên không phải là đối thủ của hắn.

Đạo nguyên thần chi lực này cũng là để đề phòng mấy vị Thánh nhân kia, phòng ngừa họ không màng thể diện mà ra tay hãm hại.

Nhưng cuối cùng mấy người đó cũng không ra tay, khiến Chu Du cũng có chút mất hứng.

Vốn tưởng có thể dạy dỗ mấy người đó một trận nữa, không ngờ họ lại có thể nhịn được, cho nên cuối cùng đạo nguyên thần chi lực này của Chu Du cũng trực tiếp tiêu tán.

Sau khi Hạo Thiên trấn áp Hình Thiên, cũng vận chuyển pháp lực hét lớn vào trong Hồng Hoang: "Vu tộc Hình Thiên khiêu khích uy nghiêm Thiên Đình, đã bị bắt giữ, nếu còn có kẻ nào như vậy, trực tiếp diệt sát!" Một câu nói đầy sát khí cũng khiến vô số tu sĩ bất mãn với Thiên Đình phải dẹp bỏ ý nghĩ của mình.

Dù sao Hình Thiên là một trong những Tổ Vu, cũng bị bắt giữ, mình làm sao có thực lực đó.

Chuyện xảy ra ở Thiên Đình cũng được vô số đại năng Hồng Hoang biết đến, sau khi biết được thực lực của Hạo Thiên, địa vị của Thiên Đình cũng càng thêm vững chắc.

Dù sao Hạo Thiên cũng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong Hồng Hoang Chuẩn Thánh tuy không ít, nhưng người có thể đạt đến Chuẩn

Thánh hậu kỳ thậm chí đỉnh phong cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Phải biết rằng tu hành Tam Thi Đại Đạo cần phải trảm thi, mà trảm thi lại cần vật Tiên Thiên, đương nhiên Tiên Thiên Linh Bảo là tốt nhất.

Rất nhiều tu sĩ rõ ràng có thể tiến thêm một bước trong cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng vì không có Tiên Thiên Linh Bảo, không có vật ký thác, cho nên không thể trảm thi đột phá.

Từ đó cũng có thể thấy trong Hồng Hoang, những vật Tiên Thiên có thể dùng để ký thác Tam Thi cũng vô cùng hiếm hoi, càng đừng nói đến Tiên Thiên Linh Bảo.

Không chỉ vậy, sự tồn tại của các Chuẩn Thánh Long tộc trong Thiên Đình cũng được chúng sinh Hồng Hoang biết đến.

Khi biết Thiên Đình có hơn mười vị Chuẩn Thánh, chúng sinh Hồng Hoang cũng có chút kinh hãi.

Dù sao với thực lực như vậy, Thiên Đình đã có thể trở thành thế lực bá chủ Hồng Hoang.

Từ đó chúng sinh Hồng Hoang cũng hiểu được một phần thực lực của Long tộc, bởi vì ngay cả Thiên Đình cũng có mười vị Chuẩn Thánh Long tộc, vậy thì trong Đông Hải chỉ có thể nhiều hơn.

Vô số người coi Long tộc lúc này là thế lực số một Hồng Hoang, cũng lũ lượt kéo đến Đông Hải, muốn kết giao với Long tộc.

Phường thị của Long tộc nhờ đó cũng phát triển thêm một bước, công đức cung cấp cho Long tộc cũng tăng lên không ít.

Đương nhiên Chu Du không quan tâm đến suy nghĩ của chúng sinh, có mình ở đây, Long tộc chính là bá chủ Hồng Hoang, cần gì người khác công nhận.

Bên này, sau khi Hạo Thiên nói với Hồng Hoang xong, thân ảnh cũng trực tiếp biến mất trước Nam Thiên Môn, trở về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trải qua sự việc lần này, các tu sĩ trong Thiên Đình cũng càng thêm dụng tâm, mà vô số tu sĩ trong Hồng Hoang cũng lũ lượt kéo đến, muốn gia nhập Thiên Đình.

Thiên Đình cũng không từ chối ai, trực tiếp thu nhận tất cả mọi người.

Đương nhiên trong đó cũng sẽ có không ít kẻ lòng dạ không trong sạch, nhưng Thiên Đình có Thiên quy ước thúc, nếu có kẻ vi phạm Thiên quy, cũng sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc.

Hạo Thiên trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, cũng triệu tập các vị quần thần Thiên Đình đến.

Ngay từ khi Hình Thiên xông vào Nam Thiên Môn, các vị tiên thần trong Thiên Đình đã bị kinh động, cho nên lúc này đều chưa quay về.

Không bao lâu sau, toàn bộ tiên thần của Thiên Đình đã tề tựu tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bởi vì Thiên Đình hiện tại cũng ngày càng hoàn thiện, trong Lăng Tiêu Bảo Điện cũng người người tấp nập, đã có vài phần phong thái của thời Yêu tộc chiếm cứ Thiên Đình.

Đương nhiên Thiên Đình hiện tại so với Yêu tộc lúc đó vẫn còn một khoảng cách nhất định, chưa nói đến số lượng cao thủ, phải biết rằng Yêu tộc có đại sát khí là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận pháp này có thể uy hiếp đến cả Thánh nhân.

Cùng với sự vẫn lạc của Đế Tuấn và Thái Nhất trong Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc cũng tan thành mây khói.

Đương nhiên nếu Phục Hy không tự bạo, Đại Tiểu Tinh Thần Phiên vẫn chưa bị hủy, thì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn còn ngày được tái lập.

Nhưng nay Phục Hy đã vẫn lạc, Đại Tiểu Tinh Thần Phiên cũng không thấy tung tích, dù Thiên Đình có ý tìm kiếm cũng không thể nào tìm đủ, cho nên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không có cơ hội tái hiện, Thiên Đình so với quá khứ vẫn còn kém một chút.

Mà Hạo Thiên sau khi tìm kiếm một phen cũng không còn quan tâm nữa, dù sao biết rõ không có cơ hội, cần gì phải phí công vô ích.

Lần này Hình Thiên đột kích, Thiên Đình cũng đã thể hiện phong phạm chính thống của trời đất trước mặt Hồng Hoang, không còn ai dám xem thường nữa, cho nên khi trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, tâm trạng của Hạo Thiên vẫn rất tốt.

Nhưng nhìn thấy Hình Thiên trong tay áo, sắc mặt Hạo Thiên cũng không khỏi lạnh đi vài phần, nghĩ rằng lúc nào rảnh rỗi sẽ đến Bồng Lai một chuyến, hỏi sư huynh nên xử lý thế nào.

Đợi các vị quần thần Thiên Đình đến, Hạo Thiên đảo mắt một vòng, sau đó mở miệng nói với mọi người: "Lần này Hình Thiên dám xông vào Thiên Đình của ta, thật đáng ghét.

Tuy nhiên, việc bắt được Hình Thiên lần này cũng là để cho chúng sinh Hồng Hoang thấy được thực lực của Thiên Đình ta.

Ta định nhân cơ hội này tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội, mời chư thiên tiên thần cùng tụ họp, không biết các vị có kiến nghị gì không!" Tiếng nói của Hạo Thiên vừa dứt, các vị quần thần trong điện cũng bàn tán xôn xao, sự thần diệu của Bàn Đào mọi người đều biết rõ.

Dù sao đó cũng là một trong mười đại Tiên Thiên linh căn, hơn nữa trên Thiên Đình còn có một vườn Bàn Đào, là một thành viên của

Thiên Đình, mọi người đương nhiên càng hiểu rõ hơn.

Hạo Thiên nhìn mọi người dưới điện bàn luận, trên mặt cũng treo đầy ý cười.

Phải biết rằng Thiên Đình lúc này có thể nói là đồng lòng nhất trí, có mọi người tham khảo mưu tính, luôn tốt hơn nhiều so với việc chỉ có mình và Dao Trì hai người bàn bạc.

Tuy rằng mình và Dao Trì đều là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng chuyện này thật sự không giỏi.

Chương 245

Mà các vị quần thần trong điện cũng không khiến Hạo Thiên nhìn lầm, không lâu sau, mọi người đã có một kế hoạch sơ bộ.

Chỉ thấy một người từ trong đám đông bước ra, người này tóc râu đều bạc trắng, vẻ mặt hiền từ, chính là Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh đi đến giữa điện, cúi người nói với Hạo Thiên trên điện: "Bệ hạ, Thiên Đình ta tuy là chính thống của Hồng Hoang, nhưng hiện tại danh tiếng chưa vang dội, tổ chức đại hội lần này vừa hay để chúng sinh Hồng Hoang biết được uy nghiêm của Thiên Đình ta.

Đúng lúc Bệ hạ bắt được Hình Thiên, Bàn Đào Đại Hội vừa hay có thể củng cố thanh thế của Thiên Đình ta, thần phụ nghị!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, Hạo Thiên vẻ mặt tán thưởng, nói cho cùng ý tưởng này cũng là do Thái Bạch Kim Tinh đề xuất, sao ông ta có thể không tán thành.

Các vị quần thần trong điện nghe vậy cũng lũ lượt gật đầu, rõ ràng là vô cùng tán thành lời của Thái Bạch Kim Tinh.

Hạo Thiên thấy vậy liền nói với mọi người trong điện: "Nếu đã như vậy, vậy Thiên Đình ta sẽ chuẩn bị tổ chức đại hội!" Hạo Thiên nói xong, mọi người dưới điện cũng cúi người xưng vâng.

Đúng lúc này, một người trong điện bước ra hỏi Hạo Thiên: "Bệ hạ, không biết Bàn Đào khi nào có thể chín?

Chúng thần cũng có thể sớm chuẩn bị!" Mọi người ở Thiên Đình tuy biết rõ sự tồn tại của vườn Bàn Đào, nhưng thực sự chưa từng vào, cho nên lúc này thật sự không biết Bàn Đào khi nào có thể chín.

Mà bây giờ Thiên Đình sắp tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội, vậy thì phải biết lứa Bàn Đào này khi nào mới chín, nếu không đợi đến khi các vị tiên thần đến, Bàn Đào còn chưa chín, sao có thể gọi là Bàn Đào Thịnh Hội được.

Hạo Thiên trên điện nghe xong câu này, thân hình cũng khựng lại một chút, trực tiếp đáp: "Chuyện này quả là ta sơ suất, Bàn Đào trong vườn còn cần khoảng hai nghìn năm nữa mới có thể chín, đến khi Bàn Đào chín, thịnh hội sẽ có thể tổ chức!" Giọng Hạo Thiên truyền xuống, mọi người trong điện cũng thở phào nhẹ nhõm, vì thời gian còn rất dài, Thiên Đình có đủ thời gian chuẩn bị.

Sau đó, dưới điện lại có một người nói với Hạo Thiên: "Bệ hạ, Thiên Đình ta muốn tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội, cũng có thể xem là đại sự của Hồng Hoang, không biết có cần thông báo cho mấy vị Thánh nhân kia không!" Tiếng nói của người này vừa dứt, trong điện lại có chút trầm lặng, dù sao người của Thiên Đình đều rất rõ ràng.

Tuy nói Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, nhưng địa vị của Thiên Đình trong lòng chúng sinh hiện tại không bằng Thánh nhân, mà Thiên Đình tổ chức thịnh hội cũng là cách để thể hiện thanh thế của Thiên Đình, cho nên mọi người ở Thiên Đình cũng lo lắng về thái độ của các Thánh nhân.

Hạo Thiên nghe xong, trên mặt không có chút thay đổi, trực tiếp nói với mọi người dưới điện: "Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, Thiên Đình ta tổ chức thịnh hội này, cũng là đại sự hiếm có của Hồng Hoang, sao có thể không đi mời mấy vị sư huynh của ta.

Lát nữa ta sẽ phái người thông báo, các ngươi không cần lo lắng!" Hạo Thiên nói xong, mọi người trong điện cũng đều hiểu ra, lũ lượt xưng vâng.

Bởi vì trong Thiên Đình ngoại trừ các Chuẩn Thánh Long tộc và

tinh anh Nhân tộc, còn lại đều là tu sĩ chiêu mộ từ Hồng Hoang.

Mà những người này gia nhập Thiên Đình, chính là vì biết rõ Thiên Đình là chính thống của trời đất, đối với lai lịch của Hạo Thiên cũng rất hiểu rõ.

Biết Hạo Thiên là đồng tử bên cạnh Đạo tổ Hồng Quân, cùng các vị Thánh nhân đều không xa lạ, đương nhiên không có dị nghị gì.

Hạo Thiên dưới điện thấy cảnh này, liền phất tay với mọi người dưới điện, trực tiếp nói: "Nếu các vị không có dị nghị gì, vậy thì ai về việc nấy, Thái Bạch Kim Tinh ở lại, những người khác tự đi đi!" Mọi người trong điện nghe vậy, cũng lũ lượt cúi người rời đi, chỉ còn lại Thái Bạch Kim Tinh đứng tại chỗ.

Đợi mọi người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên mới mở miệng nói: "Thái Bạch, Bàn Đào Thịnh Hội lần này nếu là do ngươi đề xuất, vậy việc mời các vị tiên thần sẽ giao toàn quyền cho ngươi phụ trách!" Thái Bạch Kim Tinh dưới điện nghe vậy, nụ cười trên mặt cũng không thể che giấu, trực tiếp quỳ xuống đất nói với Hạo Thiên: "Đa tạ Bệ hạ thưởng thức, Thái Bạch nhất định sẽ toàn lực ứng phó!" Thái Bạch Kim Tinh tuy đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng bình thường không ai ngó ngàng, nay gia nhập Thiên Đình liền được Hạo Thiên giao cho trọng trách, trong lòng đương nhiên vô cùng kích động.

Thái Bạch Kim Tinh rất rõ ràng, tuy Thiên Đình mới thành lập, nhưng thực lực không hề tầm thường, Thiên Đế và Thiên Hậu đều là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, hơn nữa còn có mười Chuẩn Thánh của Long tộc, dù ở trong Hồng Hoang cũng là một phương bá chủ.

Huống hồ Thiên Đình là chính thống của trời đất, thống trị Hồng Hoang thiên địa, có một tương lai tươi sáng, mình được Hạo Thiên trọng dụng, tương lai cũng đầy hứa hẹn, Thái Bạch Kim Tinh sao có

thể không phấn khích!

Hạo Thiên là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, sự thay đổi trong vẻ mặt của Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên không qua được mắt mình.

Thấy Thái Bạch Kim Tinh vẻ mặt mừng như điên, Hạo Thiên cũng có chút hài lòng, dù sao mình là chủ của Thiên Đình, người như Thái Bạch Kim Tinh càng nhiều càng tốt, có những người trí tuệ như vậy, mình cũng sẽ nhàn nhã hơn không ít.

Một lát sau, Hạo Thiên mới mở miệng nói tiếp: "Thời gian tổ chức thịnh hội còn không ngắn, trong khoảng thời gian này Thái Bạch có thể sắp xếp ổn thỏa, vụ tất phải mời hết các đại năng trong Hồng Hoang!" Thái Bạch Kim Tinh hiểu ý của Hạo Thiên, đại sự của Thiên Đình đương nhiên người tham gia càng nhiều càng tốt, nếu Bàn Đào Thịnh Hội chỉ có hai ba con mèo lớn mèo nhỏ, vậy thể diện của Thiên Đình cũng không giữ được.

Lập tức Thái Bạch Kim Tinh đáp lại Hạo Thiên: "Thần hiểu rồi!" Sau đó Hạo Thiên phất tay, Thái Bạch Kim Tinh cũng trực tiếp lui ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khi Thái Bạch Kim Tinh rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì bên cạnh Hạo Thiên mới mở miệng nói: "Vu tộc phái Hình Thiên lên trời khiêu chiến ngươi, là có ý gì, chẳng lẽ vẫn nghĩ Hồng Hoang bây giờ là thời Vu Yêu sao?" Lúc nãy Dao Trì đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng sau khi sự việc kết thúc không kịp giao lưu với Hạo Thiên, cho đến bây giờ trong điện chỉ còn lại hai người họ, Dao Trì mới lên tiếng hỏi.

Nghe xong lời của Dao Trì, Hạo Thiên cũng rơi vào trầm tư, một lát sau, Hạo Thiên mới mở miệng đáp: "Bất luận Vu tộc có ý định gì, cũng sẽ không có tác dụng gì, nếu Vu Yêu hai tộc đã suy tàn, vậy thì không thể nào trỗi dậy lại được." Dao Trì nghe vậy, cũng gật đầu, sau

đó nói tiếp: "Tuy nói là vậy, nhưng vẫn cần tìm hiểu rõ ràng, để phòng ngừa Vu tộc gây họa cho Hồng Hoang.

Dù sao Thiên Đình chúng ta là chính thống của Hồng Hoang, nếu Hồng Hoang hỗn loạn, hai người chúng ta cũng phải gánh vác trách nhiệm!" Hạo Thiên nghe vậy, cũng nghĩ đến rất nhiều điều, nhất thời không mở miệng trả lời.

Hai người là đệ tử của Đạo tổ, lại có sư huynh Chu Du chỉ điểm, tự nhiên biết rõ Vu Yêu hai tộc đã không còn cơ hội trỗi dậy.

Tuy không rõ vì sao Hình Thiên của Vu tộc lại đột nhiên đánh lên Thiên Đình, nhưng cũng sẽ không gây ảnh hưởng gì đến Thiên Đình.

Chỉ là nếu Vu Yêu lại nổi lên gây rối loạn Hồng Hoang, Thiên Đình với danh nghĩa thống trị Hồng Hoang khó tránh khỏi bị vạ lây, cũng là rút dây động rừng, không thể không khiến hai người coi trọng.

Một lúc sau, Hạo Thiên lại mở miệng nói: "Lát nữa ta sẽ xuống hạ giới một chuyến, đến Bồng Lai hỏi sư huynh!" Dao Trì nghe vậy, cũng có chút không hiểu, liền hỏi: "Không phải nói sẽ để một Chuẩn Thánh Long tộc xuống hạ giới báo cho sư huynh sao, hiện tại Thiên Đình cũng đang lúc quan trọng, nếu ngươi xuống hạ giới, lại có tình huống như Hình Thiên thì phải làm sao?" Hạo Thiên nhìn Dao Trì vẻ mặt lo lắng, cũng vội vàng giải thích: "Ta biết Thiên Đình cũng cần ta trấn giữ, nhưng chuyện của Hình Thiên dù sao cũng phải giải quyết, ta lại không thể đến Địa Phủ đòi một lời giải thích, không tìm sư huynh thì còn biết làm sao.

Ngoài ra ta muốn hỏi sư huynh, Vu tộc này là chuyện gì?" Nghe xong lời của Hạo Thiên, Dao Trì mới hiểu ra: "Ừm, chuyện này quan trọng hơn, có cần ta đi cùng ngươi không?" Hạo Thiên lắc đầu: "Lần này ta đi một mình là được, cũng sẽ không có nguy hiểm gì!" Dao Trì nghe xong lời Hạo Thiên, cũng gật đầu, bởi vì Dao Trì cũng biết rõ hai

người lúc này đã là Thiên Đế và Thiên Hậu, hưởng khí vận của Thiên Đình.

Ngay cả Thánh nhân bình thường cũng sẽ không ra tay với mình, nếu không dưới sự phản phệ của khí vận, dù Thánh nhân không dính nhân quả, đệ tử dưới trướng cũng sẽ không khá hơn, nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì thân tử hồn tiêu.

Đây là khi Hạo Thiên chưa vẫn lạc, nếu Thiên Đế vẫn lạc, Hồng Hoang khóc máu, e rằng Thánh nhân cũng sẽ bị đánh rớt khỏi thánh vị.

Hơn nữa, sư huynh nhà mình không thể nói là một người lương thiện, các Thánh nhân đối với sư huynh nhà mình cũng có chút e dè, nếu có Thánh nhân dám ra tay với hai người mình, vậy thì phải chịu đựng cơn thịnh nộ của sư huynh.

Sau đó Dao Trì mở miệng nói: "Đi chuyến này cần phải hiểu rõ với sư huynh!" Hạo Thiên gật đầu, thân ảnh cũng trực tiếp biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thực ra hai người lo lắng không phải là Thiên Đình sẽ có chuyện gì, mà là lo lắng không có Hạo Thiên trấn giữ, bước chân phát triển của Thiên Đình sẽ bị ảnh hưởng.

Dù sao Thiên Đình lúc này cũng đang phát triển một ngày ngàn dặm, vô số tu sĩ Hồng Hoang muốn gia nhập Thiên Đình, người đông thì dễ sinh chuyện, Hạo Thiên là chủ của Thiên Đình, đương nhiên phải chèo lái con thuyền lớn Thiên Đình này không đi chệch hướng.

Ra khỏi Thiên Đình chính là Bất Chu Sơn, nhìn ngọn thiên trụ của Hồng Hoang dưới chân, Hạo Thiên cũng hào tình vạn trượng.

Đồng thời đối với sư huynh nhà mình cũng càng thêm khâm phục, phải biết rằng vào thời điểm Vu Yêu Đại Kiếp, nếu không có sư huynh trấn giữ, ngọn thiên trụ Hồng Hoang trước mắt mình e rằng đã

không còn tồn tại.

Mặc dù không rõ tình hình cụ thể sẽ như thế nào sau khi ngọn thiên trụ Hồng Hoang này sụp đổ, nhưng Hạo Thiên cũng biết một khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Hồng Hoang sẽ phải chịu đại tai nạn, vì Bất Chu Sơn là thứ chống đỡ sự tồn tại của Hồng Hoang.

Hồng Hoang thiên địa cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, dù mình có thành tựu Thiên Đế như hiện tại, cũng không thể có được khí vận gia trì như lúc này.

Dù sao bản nguyên của Hồng Hoang đã bị trọng thương, vậy thì Thiên Đình là biểu tượng của Hồng Hoang thiên địa cũng sẽ không khá hơn bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên cũng có vài phần sợ hãi, nếu thật sự như mình nghĩ, vậy e rằng trong Hồng Hoang chỉ có Thánh nhân mới có thể siêu nhiên vật ngoại.

Lúc này Hạo Thiên cũng đại khái hiểu được vì sao trong Vu Yêu Đại Kiếp, các Thánh nhân lại xuất hiện trước Bất Chu Sơn, tuy chỉ là suy đoán không dám chắc chắn, nhưng Hạo Thiên cũng biết không xa sự thật.

Trong lòng có nghi hoặc, Hạo Thiên dưới chân lại tăng thêm mấy phần pháp lực, đi đến chân Bất Chu Sơn, ngẩng đầu nhìn lại ngọn Bất Chu Thiên Trụ này, Hạo Thiên cũng không do dự nữa, trực tiếp bay về phía Đông Hải.

Bồng Lai đã được Chu Du luyện chế lại, không còn nhiều nhân quả với Hồng Hoang thiên địa, nếu không có thủ pháp đặc biệt, người bình thường căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của tiên đảo Bồng Lai.

Dù có tu sĩ có thể phát hiện tiên đảo Bồng Lai, cũng không có cách

nào tiến vào.

Phải biết rằng Hỗn Độn Đại Trận bên ngoài tiên đảo Bồng Lai không phải để làm cảnh, đặc biệt là bây giờ Hỗn Độn Đại Trận đã dung hợp với tiên đảo Bồng Lai, tùy thời tùy địa hấp thu Hỗn Độn chi khí, uy lực tự nhiên càng mạnh hơn vài phần, dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không có cách nào bảo toàn tính mạng trong trận pháp này.

Hạo Thiên sớm đã lưu lại ấn ký trong Bồng Lai, cho nên không cần lo lắng không tìm được Bồng Lai, vì tiên đảo Bồng Lai cũng như ngọn hải đăng trên biển, chỉ dẫn cho Hạo Thiên.

Vài hơi thở sau, Hạo Thiên mới xuyên qua Hỗn Độn Đại Trận đến được tiên đảo Bồng Lai.

Khi thấy trong Bồng Lai vẫn như cũ, không có chút thay đổi nào, Hạo Thiên cũng chìm vào hồi ức.

Chương 246

Dù sao, mấy nơi Hạo Thiên quen thuộc nhất, một là Tử Tiêu Cung, một là Ngọc Kinh Sơn, nơi còn lại chính là Bồng Lai.

Hắn đã ở Bồng Lai một thời gian không ngắn, cho nên lúc này cũng có chút xúc động.

Mà không đợi Hạo Thiên cảm khái bao lâu, một đạo Hỗn Nguyên chi lực đã trực tiếp cuốn Hạo Thiên vào đại điện trên tiên đảo.

Hạo Thiên chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, đã đến đại điện nơi Chu Du tiềm tu, trong lòng cũng có chút cảm khái, đối với cảnh giới của Thánh nhân cũng có thêm vài phần kiến thức.

Mặc dù khi tu hành tản ra pháp lực đối với một Chuẩn Thánh như mình cũng là chuyện dễ dàng, nhưng mình không thể nào giống như Thánh nhân, một đạo Hỗn Nguyên chi lực đã khiến một Chuẩn Thánh hậu kỳ như mình không có chút sức phản kháng nào bị tóm vào điện.

Nhìn Chu Du trên điện, toàn thân đạo uẩn bao quanh, ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt, đáy lòng Hạo Thiên cũng dấy lên nghi vấn: "Sư huynh vẫn còn đang tiềm tu?" Đúng lúc Hạo Thiên đang nghi hoặc, một giọng nói cũng truyền vào trong đầu Hạo Thiên: "Đến đây có chuyện gì?" Nghe Chu Du hỏi, Hạo Thiên cũng không do dự nữa, trực tiếp ném Hình Thiên đang trọng thương hôn mê trong tay áo ra, nói với Chu Du: "Sư huynh, ta đến đây cũng là vì hắn, Vu tộc đã ẩn cư trong Hồng Hoang, vì sao Hình Thiên lại xông vào Thiên Đình của ta!" Hạo Thiên nói xong, giọng nói của Chu Du cũng vang lên: "Vu tộc đã trở về tổ địa, các Tổ Vu còn tồn tại đều ở trong Địa Phủ.

Chuyện của Hình Thiên ta đã biết, nhưng ta không ngăn cản, vì đây cũng là một cơ hội để Thiên Đình ngươi thể hiện thực lực!" Hạo

Thiên nghe xong lời của Chu Du mới biết, sự tồn tại của Hình Thiên sớm đã bị Chu Du biết đến, liền hỏi tiếp: "Sư huynh, vậy sự xuất hiện của Hình Thiên có phải là Vu tộc có ý định gì không?" Hạo Thiên đối với hành vi của Vu tộc có chút khó hiểu, dù sao Hình Thiên cũng là một trong những Tổ Vu của Vu tộc.

"Vu tộc?

Không cần lo lắng, chắc là Hậu Thổ đang tiềm tu, mấy tên ngốc này tự tác chủ trương!" Hạo Thiên nghe vậy, nhất thời cũng có chút buồn cười, dù sao mấy Tổ Vu đó cũng là tồn tại cùng cấp bậc với mình, mình cũng sẽ không dễ dàng chế giễu.

Nhưng sư huynh nhà mình thì không quan tâm, dù Hậu Thổ có đến đây, e rằng sư huynh nhà mình cũng sẽ không thay đổi cách nói.

"Sư huynh, vậy sau này nên xử lý thế nào?" Hạo Thiên hỏi xong, liền nghe giọng Chu Du truyền đến: "Nếu đã ra ngoài rồi, vậy thì không cần quay về nữa.

Vừa hay Thiên Đình ngươi thiếu đại tướng, vậy thì để Hình Thiên nhập vào Thiên Đình đi!" Hạo Thiên nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, nói với chân thân của Chu Du: "Sư huynh, vậy Vu tộc sẽ đồng ý sao?" Giọng của Chu Du lại vang lên: "Không đồng ý?

Hậu Thổ đã hứa với ta, bây giờ nếu Hình Thiên dám vi phạm, vậy thì phải chịu trừng phạt.

Ngươi quay về mang Hình Thiên về, chắc chắn Hậu Thổ sẽ đến Thiên Đình của ngươi, ngươi cứ trực tiếp nói ý của ta cho Hậu Thổ, nếu Hình Thiên vẫn không muốn nhập Thiên Đình, vậy thì chỉ có trực tiếp vẫn lạc thôi!" Hạo Thiên tâm thần chấn động, nói với Chu Du: "Sư huynh, ta hiểu rồi!" Không đợi Chu Du trả lời, Hạo Thiên lại nói tiếp: "Sư huynh, Thiên Đình sắp tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội, không biết sư huynh có thời gian không?" "Ta đã biết, đến lúc đó ta sẽ đến

Thiên Đình!" Nghe được lời của Chu Du, Hạo Thiên cũng vẻ mặt kích động, dù sao sư huynh của mình là người mạnh nhất Hồng Hoang.

Nếu sư huynh đến, e rằng mấy vị Thánh nhân kia cũng không dám không đến.

Lập tức Hạo Thiên hơi cúi người với Chu Du: "Đa tạ sư huynh!

Vậy ta xin phép trở về Thiên Đình trước!" Tiếng nói của Hạo Thiên vừa dứt, một đạo Hỗn Nguyên chi lực đã trực tiếp đưa Hạo Thiên ra ngoài Bồng Lai.

Hạo Thiên còn chưa đứng dậy, đã phát hiện mình xuất hiện bên ngoài Bồng Lai.

Hiểu rằng là sư huynh đã đưa mình ra khỏi Bồng Lai, trong lòng vẫn có chút cảm khái.

Bởi vì Hạo Thiên lúc này đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, gần đến trình độ đỉnh phong, nhưng vẫn không hề hay biết đã bị sư huynh đưa ra ngoài Bồng Lai.

Tuy nhiên, dù Hạo Thiên có cảm khái, nhưng trong lòng cũng càng thêm kích động.

Dù sao thực lực của sư huynh càng mạnh, ngôi vị Thiên Đế của mình cũng càng vững chắc.

Suy nghĩ một lát, sau đó một cái thiểm thân cũng trực tiếp biến mất trên Đông Hải.

Nếu chuyến đi này của mình đã giải quyết xong mọi việc, vậy thì không cần trì hoãn nữa, huống hồ trong Thiên Đình còn có rất nhiều việc.

Nhận được câu trả lời từ phía Chu Du, Hạo Thiên cũng vô cùng nhẹ nhõm, ngay cả bước chân cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Không bao lâu, Hạo Thiên đã trở về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Dao Trì trong Lăng Tiêu Bảo Điện thấy thân ảnh Hạo Thiên xuất hiện cũng có chút kinh ngạc, vội vàng nói: "Sao lại về nhanh như vậy, chẳng lẽ ngươi không gặp được sư huynh?" Hạo Thiên lắc đầu, đáp lại: "Ta đương nhiên gặp được sư huynh rồi, hơn nữa mọi việc cũng đã giải quyết xong." Nghe Hạo Thiên nói vậy, Dao Trì cũng có chút tò mò, vẻ mặt vội vàng hỏi: "Sư huynh nói thế nào?" Hạo Thiên cũng không giấu diếm, đem những lời Chu Du nói kể lại cho Dao Trì một lần: "Việc Hình Thiên làm chỉ là tự ý quyết định, không liên quan đến Vu tộc, Vu tộc sẽ không trở lại Hồng Hoang.

Ngoài ra, sư huynh quyết định để Hình Thiên lập công chuộc tội, quy thuận Thiên Đình!" Hạo Thiên nói xong, vẻ kinh ngạc trên mặt Dao Trì càng thêm đậm đặc: "Hình Thiên nói thế nào cũng là một trong những Tổ Vu, nếu để hắn quy thuận Thiên Đình, Vu tộc sẽ đồng ý sao?" Hạo Thiên nhếch miệng, vẻ mặt thần bí nói: "Không đồng ý?

Sư huynh có lệnh, nếu Hình Thiên không muốn có thể trực tiếp xóa sổ, Vu tộc nào dám hó hé!" Dao Trì nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Bởi vì Dao Trì biết, quyết định của sư huynh mình không ai dám chống lại, đừng nói Hình Thiên chỉ là một Tổ Vu, dù là Hậu Thổ đến, cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh.

Nghĩ đến Thiên Đình lại thêm một Chuẩn Thánh, nụ cười trên mặt Dao Trì càng đậm hơn.

Phải biết rằng Tổ Vu của Vu tộc không giống Chuẩn Thánh bình thường, Chuẩn Thánh cùng cấp không ai dám nói chắc chắn có thể chiến thắng Tổ Vu, dù sao nhục thân của Vu tộc vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không phải Hình Thiên không biết thực lực của Thiên Đình, Thiên Đình cũng không thể bắt được vị Tổ Vu này.

Mà bây giờ Hình Thiên trộm gà không thành lại mất nắm thóc, không những mục đích không đạt được, mà còn trực tiếp trở thành tay sai cho Thiên Đình, hai người Dao Trì sao có thể không kích động.

Nhưng một lát sau, trong lòng Dao Trì cũng có một tia lo lắng, liền nói với Hạo Thiên: "Quyết định của sư huynh, tự nhiên là kim khẩu ngọc ngôn, nhưng vạn nhất Thánh nhân đến, sư huynh lại không ở đây thì phải làm sao?" Hạo Thiên vẻ mặt tự tin phất tay, nói với Dao Trì: "Không cần lo lắng, dù là Thánh nhân đến cũng không thể ra tay với Thiên Đình, nếu Thánh nhân đến, ta sẽ truyền đạt lời của sư huynh!" Dao Trì nghe vậy cũng gật đầu, tiếp tục hỏi: "Chuyện Bàn Đào Thịnh Hội ngươi đã báo cho sư huynh chưa?" Hạo Thiên nghe vậy, vẻ mặt vui mừng đáp: "Đương nhiên, đến lúc đó sư huynh sẽ đến!

Sư huynh nếu đến, mấy vị Thánh nhân kia cũng chắc chắn sẽ có mặt, lần này chính là lúc Thiên Đình dương danh!" Sau đó hai người nhìn nhau, cũng nghĩ đến cảnh tượng tương lai, không khỏi cười thành tiếng.

Dù sao Thiên Đình cũng có thu hoạch lớn, phấn khích cũng là tự nhiên.

Một lúc lâu sau, hai người Hạo Thiên mới bình tĩnh lại, sau đó Hạo Thiên cũng trực tiếp triệu Thái Bạch Kim Tinh đến.

Thái Bạch Kim Tinh lần nữa đến Lăng Tiêu Bảo Điện, liền thấy Hạo Thiên và Dao Trì trên điện đều vẻ mặt vui mừng, trong lòng cũng có chút tò mò.

Mặc dù kinh ngạc, nhưng Thái Bạch không dám tùy tiện hỏi, dù sao Hạo Thiên và Dao Trì trên điện là Thiên Đế và Thiên Hậu, mình chỉ là thần tử.

Đến trong điện, Thái Bạch Kim Tinh cũng trực tiếp quỳ xuống, nói với Hạo Thiên và Dao Trì: "Tham kiến Bệ hạ!" Thấy Thái Bạch Kim

Tinh đến, Hạo Thiên trực tiếp mở miệng nói: "Thái Bạch, lần này triệu ngươi cũng là có việc!

Việc mời mấy vị Thánh nhân kia ngươi cũng đảm nhận luôn đi, nếu mấy vị đó gặp ngươi, ngươi có thể trực tiếp báo cho họ biết Bàn Đào Thịnh Hội lần này, sư huynh của ta cũng sẽ đến!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, cũng có chút kinh hãi.

Bởi vì tên của Thánh nhân Chu Du mình cũng rất rõ ràng, không chỉ là đệ tử đích truyền của Đạo tổ, mà còn trong Vu Yêu Đại Kiếp cũng đã lộ ra thân phận Thánh nhân.

Mặc dù không rõ thực lực của vị Thánh nhân này ra sao, nhưng từ lời của Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh cũng có thể hiểu được vài phần, vị Thánh nhân này còn tôn quý hơn mấy vị Thánh nhân kia, thực lực chắc cũng mạnh hơn.

Sau đó, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng lộ ra vẻ vui mừng, bởi vì Thiên Đình càng mạnh, mình mới có thể có nhiều thu hoạch hơn.

Bây giờ biết được sau lưng Thiên Đình có một vị đại lão như vậy, trong lòng Thái Bạch cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đợi Thái Bạch Kim Tinh phản ứng lại, cũng vội vàng đáp lại Hạo Thiên: "Thái Bạch nhất định không phụ sự ủy thác của Bệ hạ!" Hạo Thiên thấy vậy cũng gật đầu, Thái Bạch cũng cúi người cáo lui.

Từ đó Thiên Đình cũng yên tĩnh trở lại, bắt đầu phát triển nhanh chóng.

Vài trăm năm trôi qua, vùng đất Luân Hồi do Hậu Thổ quản lý cũng có sự thay đổi.

Trước đây vì Hậu Thổ vừa mới thành Thánh, cảnh giới vẫn còn có chút không ổn định.

Mặc dù đã thân hóa Luân Hồi, nhưng cảm ngộ đối với Luân Hồi

Đại Đạo vẫn còn thiếu sót, đến nỗi vùng đất Luân Hồi chưa được hoàn thiện triệt để.

Mà sau mấy nghìn năm bế quan, Hậu Thổ không chỉ hoàn toàn ổn định cảnh giới Thánh nhân, mà còn có thêm cảm ngộ mới về Luân Hồi Đại Đạo, cho nên vùng đất Luân Hồi cũng xuất hiện biến hóa không nhỏ.

Ngay cả các kiến trúc trong Địa Phủ cũng trở nên cổ kính quy chân, mà nơi có Luân Hồi trong Địa Phủ cũng trở nên huyền diệu hơn, đại đạo đạo uẩn hiện ra, bao vây toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 247

Trước đây do Lục Đạo vừa mới hình thành, mặc dù có thể sử dụng, nhưng yêu cầu về độ hoàn chỉnh của chân linh vẫn tương đối cao.

Chân linh của bậc đại năng thì không sao, nhưng chân linh của tu sĩ bình thường nếu không hoàn chỉnh, có thể sẽ bị thông đạo luân hồi tiêu giải, không có cơ hội luân hồi.

Mà bây giờ Lục Đạo Luân Hồi cũng đã trực tiếp sửa chữa khuyết điểm này, bất kể chân linh nào cũng có thể tiến vào thông đạo luân hồi mà không bị tiêu tán.

Đợi đến khi Địa Phủ hoàn toàn hoàn chỉnh, cả tòa Địa Phủ cũng trở nên mộc mạc hơn, không còn chút khí tức nào rò rỉ ra ngoài, lúc này Hậu Thổ cũng tỉnh lại từ trong tu hành.

Việc đầu tiên Hậu Thổ làm sau khi tỉnh lại là quét mắt một vòng Địa Phủ, thân ảnh của một đám Vu tộc đều hiện lên trong đầu Hậu Thổ.

Lúc này liền nghe Hậu Thổ 'hử' một tiếng, rõ ràng là sự biến mất của Hình Thiên khiến Hậu Thổ có chút nghi hoặc.

Phải biết rằng các Tổ Vu đều được Hậu Thổ đưa về Địa Phủ, bây giờ Hình Thiên không thấy đâu, Hậu Thổ đương nhiên có chút khó hiểu, đồng thời trong lòng cũng có chút lo lắng.

Bởi vì Vu tộc đã ẩn thế, sẽ không trở lại Hồng Hoang, nhưng bây giờ Hình Thiên không thấy đâu, Hậu Thổ cũng lo lắng Hình Thiên lại gây ra chuyện gì.

Hậu Thổ lúc đầu cũng không nghĩ ra Hình Thiên đi đâu, cho nên

cũng dùng nguyên thần kết nối với Thiên Đạo bắt đầu tính toán.

Một lát sau, sắc mặt Hậu Thổ cũng thay đổi, rõ ràng đã biết việc Hình Thiên làm, toàn thân lệ khí trực tiếp tản ra, đáy lòng thầm hận.

Không chút trì hoãn, thân hình Hậu Thổ lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt Cường Lương và Huyền Minh.

Lúc này tại vùng đất Luân Hồi, Cường Lương và Huyền Minh đã biết chuyện xảy ra bên ngoài, cũng vô cùng hối hận.

Dù sao Vu tộc vừa mới trải qua đại kiếp, chỉ còn lại ba vị Tổ Vu, bây giờ Hình Thiên còn bị Hạo Thiên của Thiên Đình bắt giữ, hai người sao có thể không kinh hãi.

Hai người lại nghĩ đến Vu tộc có khả năng cũng sẽ bị ảnh hưởng, càng thêm hoang mang lo sợ.

Cường Lương vẻ mặt lo lắng nói với Huyền Minh bên cạnh: "Phải làm sao bây giờ, chỉ hận lúc đầu bị mỡ heo che mắt, hại Hình Thiên đệ đệ đến nông nỗi này!" Huyền Minh mặc dù sắc mặt cũng vô cùng không vui, nhưng lúc này nghe xong lời của Cường Lương, trực tiếp lên tiếng an ủi: "Ca ca không cần tự trách như vậy, Hình Thiên lên trời hai người chúng ta đều có trách nhiệm, chỉ trách chúng ta đã xem nhẹ Thiên Đình!

Nếu Hậu Thổ tỉnh lại, hai người chúng ta cam nguyện chịu phạt, chỉ là bây giờ quan trọng nhất là cứu Hình Thiên về!" Nghe xong lời của Huyền Minh, Cường Lương phảng phất như tìm được điểm mấu chốt: "Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ quan trọng nhất là để Hình Thiên thoát khỏi hiểm cảnh!" Lúc này hai người đã không còn quan tâm đến những chuyện khác, cũng không dám lên trời cứu viện, vì hai người tuy cũng có chút lỗ mãng, nhưng không giống như Hình Thiên.

Đặc biệt là bây giờ Vu tộc lại mất thêm một Tổ Vu, hai người

cũng không dám sinh ra ý nghĩ gì khác, sợ Vu tộc lại gặp phải nguy hiểm, cho nên hai người chỉ có thể chờ Hậu Thổ xuất quan.

Dù sao Hậu Thổ cũng là Thánh nhân Hồng Hoang, biết nhiều hơn hai người họ rất nhiều.

Đúng lúc hai người đang lo lắng vô cùng, thân ảnh của Hậu Thổ cũng xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn Cường Lương và Huyền Minh vẻ mặt sốt ruột, sự tức giận trong lòng Hậu Thổ cũng giảm đi vài phần.

Bởi vì Hậu Thổ biết tuy mấy vị Tổ Vu đã làm ra chuyện sai lầm này, nhưng mục đích vẫn là vì Vu tộc, cũng thầm thở dài một hơi.

Cường Lương và Huyền Minh hai người thấy thân ảnh Hậu Thổ xuất hiện, trong lòng cũng vô cùng thấp thỏm, không đợi Hậu Thổ hỏi, Cường Lương đã trực tiếp mở miệng nói: "Hậu Thổ, chuyện này ta có trách nhiệm, bất kể trừng phạt thế nào ta đều nguyện ý tiếp nhận, nhưng bây giờ Hình Thiên bị nhốt ở Thiên Đình, chỉ có thể nhờ ngươi ra tay cứu giúp!" Huyền Minh thấy vậy, cúi đầu cũng vội vàng nói: "Chuyện này là do ba người chúng ta quyết định!" Hậu Thổ nhìn hai người vẻ mặt u sầu, trong lòng cũng có vài phần cay đắng.

Mấy người tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng đối với vận mệnh của Vu tộc lại không rõ ràng.

Sau Vu Yêu Đại Kiếp, Vu tộc xem ra vẫn còn vài phần nội tình, nhưng đã hoàn toàn mất đi cơ hội tranh đoạt khí vận Hồng Hoang, càng đừng nói đến việc trở thành nhân vật chính của trời đất.

Mà bây giờ có thể giữ lại được vài phần thực lực, vẫn là nhờ sự tồn tại của Thánh nhân Hậu Thổ này.

Hậu Thổ nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên vẻ tức giận, hận rèn sắt không thành thép, trực tiếp nói với hai người: "Vu tộc ta đã ẩn cư

trong Hồng Hoang, không có đại thế thì không ra ngoài, nếu không phải Chu Du sư huynh nhân từ, e rằng tộc ta ngay cả tổ địa cũng không thể quay về.

Bây giờ các ngươi còn nghĩ đến việc tranh bá Hồng Hoang, e rằng muốn Vu tộc ta hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang!" Lời của Hậu Thổ khiến hai người trực tiếp đứng ngây tại chỗ, hai người tuy biết giữa các Thánh nhân có ước định, nhưng không hề biết Vu tộc đã đến nông nỗi này, trong lòng cũng sinh ra vạn phần sợ hãi.

Cường Lương run rẩy hỏi: "Tộc ta đã trải qua đại kiếp, sao vẫn như vậy?" Hậu Thổ nhìn vẻ mặt biến ảo của hai người, dứt khoát không giấu diếm nữa, trực tiếp lên tiếng giải thích: "Đại kiếp lần này Vu Yêu hai tộc tuy vẫn còn vài phần thực lực, nhưng đều là do Chu Du sư huynh nể mặt ta và Nữ Oa, không tiếp tục trừng phạt nhiều, nếu không với sát nghiệt mà hai tộc gây ra, sao có thể yên ổn như vậy!" Không đợi Cường Lương và Huyền Minh hai người phản ứng, Hậu Thổ nói tiếp: "Các ngươi chẳng lẽ không biết nghiệp lực trên người mình tồn tại sao?

Mặc dù việc phá hủy màng ngăn là do Thái Nhất làm, nhưng tộc ta cũng đã gánh lấy phần nghiệp lực này, nếu không phải ta hứa rằng Vu tộc sẽ không xuất thế nữa, e rằng Vu tộc lúc này đã không còn tồn tại!" Lời của Hậu Thổ nói xong, cũng khiến hai người hoàn toàn tỉnh ngộ.

Trước đây hai người luôn cảm thấy Vu tộc tuy có nghiệp lực, nhưng không có nhiều ảnh hưởng.

Chỉ cần Vu tộc khôi phục vài phần thực lực, khí vận sẽ có thể phục hồi lại, nghiệp lực cũng sẽ từ từ tiêu tán, như vậy Vu tộc có thể trở lại vũ đài Hồng Hoang.

Mà bây giờ nghe xong lời Hậu Thổ, hai người mới hiểu được vì

sao lúc đầu Hậu Thổ lại đưa mấy người về vùng đất Luân Hồi, vì sao Vu tộc phải trở về tổ địa.

Hai người nghĩ thông suốt những điều này, trong lòng càng thêm kinh hãi, vì hai người hiểu rằng việc Hình Thiên lên trời khiêu chiến Hạo Thiên không nghi ngờ gì là đã đặt Vu tộc lên đầu sóng ngọn gió, mấy vị Thánh nhân kia chắc chắn sẽ chú ý lại đến Vu tộc.

Nếu có một chút sơ suất, e rằng Vu tộc sẽ phải biến mất, hai người đương nhiên hối hận vô cùng.

Lập tức Cường Lương và Huyền Minh nhìn nhau, sau đó nói với Hậu Thổ: "Hai người chúng ta nguyện ý tự vẫn, để bảo toàn Vu tộc ta!" Hậu Thổ lắc đầu, vẻ mặt đau đầu nói: "Cũng không đến mức đó, ta biết các ngươi đều là vì Vu tộc mà suy nghĩ, nhưng không rõ tình hình, cho nên mới nói rõ cho hai ngươi.

Bây giờ sự việc đã xảy ra, vậy thì phải nghĩ cách giải quyết, lát nữa ta sẽ lên trời một chuyến mang Hình Thiên về, sau này các ngươi đừng có ý nghĩ gì khác!" Cường Lương và Huyền Minh nghe vậy, biết ý định của Hậu Thổ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà Vu tộc còn có Thánh nhân Hậu Thổ này, nếu không Vu tộc e rằng không còn mấy sinh cơ.

Hậu Thổ dù sao cũng là Thánh nhân chí tôn, tin rằng Hạo Thiên cũng sẽ nể mặt Hậu Thổ.

Hai người trong lòng cũng âm thầm quyết định, từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn ở lại vùng đất Luân Hồi.

Lập tức hai người đồng thanh đáp lại Hậu Thổ: "Hai người chúng ta hiểu rồi, sau này không dám có tâm tư như vậy nữa!" Hậu Thổ nghe xong lời hai người, cũng gật đầu.

Bởi vì trong lòng Hậu Thổ cũng biết, không ít người trong Vu tộc

cũng có suy nghĩ giống như Cường Lương và Huyền Minh.

Nhưng bây giờ Vu tộc khí vận suy tàn, nghiệp lực quấn thân, đã không còn thực lực tranh bá Hồng Hoang.

Huống hồ nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa là Nhân tộc, Vu tộc đương nhiên không thể vi phạm Thiên Đạo, cũng không còn khí vận do Thiên Đạo ban cho.

Cho nên mình phải để những người này hiểu rõ lợi hại trong đó, tránh cho chuyện của Hình Thiên lại xảy ra lần nữa.

Nếu không dù mình đã là Thánh nhân, cũng không thể chống lại đại thế của Hồng Hoang.

Về phần sau này có biến hóa gì không, vậy thì phải xem sau này trong Hồng Hoang có biến số gì.

Mà bây giờ mình phải đi thu dọn đống hỗn độn cho mấy người, mấy vị Thánh nhân kia mình không cần để ý, dù sao có thể nói chuyện của Hình Thiên là do hắn tự làm.

Nhưng bên Thiên Đình và Chu Du sư huynh thì không dễ giải quyết, Hình Thiên lên trời trực tiếp khiêu khích, không chỉ là miệt thị uy nghiêm của Thiên Đình, mà còn là bất kính với Thánh nhân Chu Du này.

Phải biết rằng lúc đó mình đã hứa với Chu Du sư huynh, không có đại thế Hồng Hoang Vu tộc sẽ không xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ lại nhíu mày vài phần, nhìn Cường Lương và Huyền Minh hai người trong điện cũng có chút bất đắc dĩ.

Lập tức thánh nhân chi lực trên người xuất hiện, bao phủ toàn bộ đại điện.

Một lát sau, một đạo kết giới cũng xuất hiện bên ngoài đại điện.

Đợi đến khi kết giới xuất hiện, Hậu Thổ nói với Cường Lương và Huyền Minh hai người: “Ta đi lên trời đây, hai người các ngươi cứ ở lại đây, ta đã bố trí kết giới bên ngoài đại điện, hai người không được ra khỏi đại điện này!” Hậu Thổ tự nhiên biết các Tổ Vu bốc đồng lỗ mãng, không muốn để hai người này lại gây ra chuyện gì.

Chương 248

Mặc dù bây giờ hai người trong lòng kinh hãi, nhưng sau này chuyện bình ổn lại, lại không biết sẽ gây ra chuyện gì, cho nên dứt khoát trực tiếp phong tỏa hai người ở đây.

Hai người tuy không rõ Hậu Thổ nghĩ gì, nhưng lúc này cũng cam tâm tình nguyện, hai người nói với Hậu Thổ: "Hai người chúng ta nhất định sẽ ngoan ngoãn ở lại đây!" Sau đó Hậu Thổ gật đầu, thân ảnh cũng biến mất tại chỗ.

Hậu Thổ mang theo chút bất an bay ra khỏi Địa Phủ, trực tiếp lóe thân bay về phía Thiên Đình.

Là Thánh nhân của Vu tộc, Hậu Thổ tuy đã mất đi thân thể Tổ Vu, nhưng vẫn có chút ràng buộc với khí vận Vu tộc, cho nên Hậu Thổ cũng biết rõ Hình Thiên không hề vẫn lạc, chắc chỉ bị Thiên Đình bắt giữ.

Chính vì vậy, trong lòng Hậu Thổ càng thêm lo lắng, dù sao Thiên Đình sở dĩ không trực tiếp xóa sổ Hình Thiên, chắc chắn là có ý đồ.

Mà Vu tộc hiện tại đã không thể chịu thêm kiếp nạn nữa, tuy nhiên dù Hậu Thổ hiện tại không rõ ý định của Hạo Thiên, nhưng cũng hiểu rằng lần này Vu tộc sẽ không dễ dàng qua khỏi.

Nhìn thấy Thiên Đình xuất hiện trước mắt, Hậu Thổ cũng không còn thời gian suy nghĩ nữa, dứt khoát trực tiếp tản ra khí tức Thánh nhân, để Hạo Thiên biết mình đã đến.

Cùng với việc Hậu Thổ tản ra uy áp Thánh nhân, thân ảnh của mọi người trong Thiên Đình cũng chấn động một trận.

Phải biết rằng mọi người trong Thiên Đình đều đã cảm nhận qua

uy áp của Thánh nhân, cho nên trong khoảnh khắc Hậu Thổ tản ra uy áp, mọi người trong Thiên Đình đều có cảm ứng, lũ lượt tò mò nhìn ra ngoài Thiên Đình, muốn biết là vị Thánh nhân nào lại đến Thiên Đình.

Mà Hạo Thiên và Dao Trì hai người đương nhiên cảm nhận được khí tức của Hậu Thổ, cũng không trì hoãn, trực tiếp xuất hiện bên ngoài Thiên Đình, sau đó một đám Chuẩn Thánh Long tộc cũng liên tiếp xuất hiện.

Nhìn Hậu Thổ đang lơ lửng giữa không trung, Hạo Thiên cũng vẻ mặt hiểu rõ.

Mà Hậu Thổ nhìn thấy trong Thiên Đình có nhiều Chuẩn Thánh như vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao lúc các Chuẩn Thánh Long tộc lên trời, Hậu Thổ vẫn đang bế quan, tự nhiên không biết chuyện này.

Khi mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện trước mắt Hậu Thổ, Hậu Thổ mới hiểu ra, đây chắc chắn là bút tích của Chu Du.

Trong lòng cũng vô cùng cảm khái, sư huynh này của mình ra tay thật không nhỏ.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người đến, hơi cúi người với Hậu Thổ: "Cung nghênh Thánh nhân!" Hậu Thổ vẻ mặt bình tĩnh: "Không cần đa lễ!" Mặc dù Hậu Thổ là Thánh nhân, nhưng Hạo Thiên cũng là chủ của Thiên Đình, về mặt địa vị cũng không kém mình bao nhiêu.

Hơn nữa Hậu Thổ đến đây có thể xem là có việc cầu xin Thiên Đình, tự nhiên không có vẻ kiêu ngạo gì.

Đương nhiên Hậu Thổ cũng không thể nào cảm thấy mình là Thánh nhân chí tôn là có thể nắm giữ Thiên Đình, dù sao sau lưng Hạo Thiên còn có hai vị đại lão là Đạo tổ Hồng Quân và Chu Du.

Phải biết rằng Hồng Quân tuy đã thân hợp Thiên Đạo, nhưng Chu

Du thì có thể ra tay bất cứ lúc nào, nếu Hậu Thổ dùng thực lực Thánh nhân để ép buộc Hạo Thiên, e rằng Chu Du sẽ ra tay, nhưng cuối cùng người chịu thiệt vẫn là mình.

Huống hồ mình thành Thánh còn nợ Chu Du một đoạn nhân quả, càng không thể chủ động chọc giận vị sư huynh này, hơn nữa thực lực của Chu Du cũng không phải là thứ Hậu Thổ có thể sánh được, cho nên Hậu Thổ đến đây đương nhiên là vô cùng khiêm tốn.

Hạo Thiên cũng rất rõ ràng ưu thế của mình, đợi Hậu Thổ nói xong, Hạo Thiên cũng trực tiếp nói: "Thánh nhân đến đây là vì Hình Thiên đúng không!" Hậu Thổ hơi gật đầu, liền nghe Hạo Thiên nói tiếp: "Không phải Hạo Thiên không nể mặt Thánh nhân, Hạo Thiên đã là chủ của Thiên Đình, vậy thì không thể dung túng cho kẻ phá hoại sự tồn tại của Thiên Đình, cho nên Hình Thiên cũng bị ta bắt giữ, mong Thánh nhân thông cảm!" Nghe lời này, Hậu Thổ cũng có chút nghẹn lời, một lát sau mới mở miệng nói: "Việc Thiên Đế làm không có gì sai, chuyện này là Hình Thiên không biết tự lượng sức, vọng tưởng khiêu chiến quyền uy của Thiên Đình!" Lời của Hậu Thổ cũng khiến Hạo Thiên có chút kinh ngạc, vốn tưởng Hậu Thổ là Thánh nhân chí tôn, không ngờ lại dễ nói chuyện như vậy, ngữ khí cũng mềm đi vài phần: "Thánh nhân có thể hiểu là tốt rồi, tuy nhiên Hình Thiên lên trời khiêu khích, tuy nói chỉ đại diện cho chính mình, nhưng hắn dù sao cũng là Tổ Vu của Vu tộc, Vu tộc cũng khó thoát khỏi liên can!" Hậu Thổ nghe xong lời của Hạo Thiên, mày cũng nhíu lại: "Vu tộc không có ý nghĩ như vậy!" Hậu Thổ không dám gánh cái nồi đen này, hiện tại Vu tộc đã thực lực đại tổn.

Nếu lại gánh thêm cái họa này, chưa nói đến khí vận sẽ có ảnh hưởng gì, ngay cả bên mấy vị Thánh nhân kia cũng không dễ giải quyết.

Phải biết rằng mấy vị Thánh nhân kia đối với Vu tộc đang rục

rịch, tuy không phải muốn trực tiếp để Vu tộc diệt vong, nhưng đều muốn thu phục người của Vu tộc.

Dù sao Vu tộc da dày thịt béo, làm người gác cổng là tốt nhất, Hậu Thổ đương nhiên sẽ không nhìn người Vu tộc biến thành thuộc hạ của Thánh nhân.

Không đợi Hạo Thiên nói tiếp, Hậu Thổ trực tiếp nói: "Hình Thiên tự làm bậy không thể sống, nhưng vẫn mong Thiên Đế tha cho Hình Thiên một mạng!" Mặc dù là lời cầu xin, nhưng giọng của Hậu Thổ vẫn không có chút dao động, dù sao cũng là thân phận Thánh nhân, sao có thể hạ mình.

Hạo Thiên đương nhiên cũng rất rõ ràng, cho nên cũng trực tiếp nói: "Chuyện này ta đã bẩm báo với sư huynh," Chưa đợi Hạo Thiên nói xong, vẻ mặt của Hậu Thổ đã có sự thay đổi, trực tiếp ngắt lời Hạo Thiên: "Chu Du sư huynh đã biết rồi?" Hạo Thiên có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng đối với địa vị của sư huynh mình lại nâng cao thêm vài phần.

Dù sao có thể khiến một Thánh nhân như Hậu Thổ có cảm xúc căng thẳng, đó không phải là chuyện bình thường.

Mà Hậu Thổ thì lo lắng Chu Du sẽ có ý nghĩ gì với Vu tộc, vì mình đã hứa với Chu Du, Vu tộc không có đại thế thì không ra ngoài.

Nhưng bây giờ nghe lời của Hạo Thiên, Chu Du đã đưa ra quyết định, cho nên trong lòng Hậu Thổ cũng có vài phần thấp thỏm, tiếp tục hỏi: "Chu Du sư huynh có quyết định gì, có trừng phạt gì đối với Vu tộc ta không?" Hạo Thiên lúc này cũng hoàn hồn lại, nói với Hậu Thổ: "Sư huynh biết Hình Thiên khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đình, cho nên ra lệnh cho Hình Thiên sau khi hồi phục, gia nhập Thiên Đình để trả lại nhân quả, mong Thánh nhân lý giải, còn về Vu tộc sư huynh không nói rõ, cần Thánh nhân tự mình đi hỏi!" Nghe xong lời

của Hạo Thiên, Hậu Thổ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Hình Thiên quy thuộc Thiên Đình, ít nhất không vẫn lạc, hơn nữa Chu Du không trực tiếp nói kết quả của Vu tộc, cũng là nói rõ đối với Vu tộc không có nhiều ảnh hưởng.

Lập tức nói với Hạo Thiên: "Hình Thiên đáng có kiếp này, gia nhập Thiên Đình Vu tộc ta không có ý kiến!" Hạo Thiên vốn nghĩ rằng Hậu Thổ sẽ còn có dị nghị gì, nhưng không ngờ Hậu Thổ lại dứt khoát như vậy, nhất thời cũng không biết nên nói gì, dứt khoát trực tiếp thả Hình Thiên trong tay áo ra, nói với Hậu Thổ: "Hình Thiên dù sao cũng là thân phận Tổ Vu, mong Thánh nhân nói rõ cho Hình Thiên!" Hậu Thổ đương nhiên hiểu ý của Hạo Thiên, dù sao Hình Thiên cũng là một Tổ Vu, tuy bị bắt nhưng sẽ không dễ dàng khuất phục.

Nếu mình không nói, e rằng Hình Thiên cũng sẽ không thần phục Thiên Đình, cho nên thấy Hạo Thiên thả Hình Thiên ra, Hậu Thổ cũng trực tiếp tóm Hình Thiên đến trước mặt.

Mà lúc này Hình Thiên vẫn còn trọng thương, đương nhiên không biết Hậu Thổ đến, Hậu Thổ thấy trạng thái của Hình Thiên, cũng có chút tức giận, dù sao không biết thực lực bối cảnh của Thiên Đình mà dám lên trời khiêu khích, thật sự là quá không biết tự lượng sức mình.

Nhưng Hình Thiên cũng là Tổ Vu của Vu tộc, Hậu Thổ đương nhiên sẽ không dễ dàng để Hình Thiên vẫn lạc, lập tức một đạo thánh nhân chi lực xuất hiện trên đầu ngón tay Hậu Thổ, Hậu Thổ đưa tay điểm một cái, thánh nhân chi lực rơi vào trong nhục thân của Hình Thiên.

Không quá một lát, Hình Thiên đã mở mắt ra, nhìn thấy thân ảnh Hậu Thổ trước mắt, Hình Thiên cũng có chút xấu hổ không chịu nổi, trực tiếp cúi đầu xuống.

Dù sao Hình Thiên là hôn mê chứ không phải đã chết, chuyện xảy ra trên người mình sau khi hôn mê mình đương nhiên biết rõ.

Sự việc đến nước này, Hình Thiên đương nhiên biết mình vọng tưởng khiêu chiến Hạo Thiên, tái hưng Vu tộc, căn bản là người si nói mộng.

Thấy Hình Thiên cúi đầu, sự tức giận trong lòng Hậu Thổ cũng tiêu tan vài phần, liền đem tình huống đã nói với hai vị Tổ Vu kia kể lại cho Hình Thiên một lần.

Mà Hình Thiên sau khi biết được sự thật, cũng vô cùng áy náy, đặc biệt là khi biết được việc mình làm có khả năng khiến Vu tộc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, trong lòng càng thêm hối hận vô cùng.

Đến cuối cùng biết mình sắp phải thần phục Thiên Đình, cũng không còn nhiều chống đối nữa.

Sau khi Hạo Thiên thả Hình Thiên ra, liền quay trở lại trước Nam Thiên Môn.

Về phần Hậu Thổ đã nói gì với Hình Thiên, Hạo Thiên không hề quan tâm.

Chưa nói đến việc bản thân y vốn không nghe được, cho dù có nghe thấy cũng sẽ không để ý, bởi vì Hạo Thiên biết kết cục đã định, sư huynh của mình đã đưa ra quyết định thì Hậu Thổ chắc chắn cũng không dám phản đối.

Hơn nữa, lần này xem như đã nương tay cho Hình Thiên, nếu Vu tộc không đồng ý, e rằng Hình Thiên sẽ không còn chút sinh cơ nào.

Bên này, sau khi Hậu Thổ dặn dò Hình Thiên xong, trong lòng Hình Thiên cũng chỉ còn lại hối hận.

Cuối cùng, gã chỉ có thể bất đắc dĩ gia nhập Thiên Đình, hy vọng có thể giành được một phần công đức để bù đắp cho nghiệp lực của

Vu tộc.

Một lát sau, thân ảnh của Hậu Thổ dần dần biến mất, chỉ có một giọng nói truyền đến tai Hạo Thiên: "Hình Thiên từ nay là người của Thiên Đình, mong Thiên Đế biết cho!" Hạo Thiên nghe xong lời của Hậu Thổ, khóe miệng cũng nhếch lên, hiểu rằng Hình Thiên đã chấp nhận hình phạt, Thiên Đình lại có thêm một vị Chuẩn Thánh.

Mặc dù vị Chuẩn Thánh này vẫn chưa hồi phục, nhưng thân thể Vu tộc vốn da dày thịt béo, bây giờ đã tỉnh lại thì việc hồi phục cũng vô cùng đơn giản.

Hơn nữa, Hạo Thiên cũng rõ Hậu Thổ tiếp theo chắc chắn sẽ đến Bồng Lai để tạ tội với sư huynh của mình, cho nên cũng không lên tiếng ngăn cản.

Sau khi Hậu Thổ biến mất, Hình Thiên cũng lê thân thể trọng thương đến trước mặt Hạo Thiên, cứng cổ nói với y: "Ta nguyện gia nhập Thiên Đình!" Hạo Thiên cũng không hề để ý, dù sao Hình Thiên không chỉ là Chuẩn Thánh mà còn là Tổ Vu của Vu tộc, có thể nói ra những lời này đã là không dễ dàng.

Phải biết rằng Vu tộc là những kẻ thà chết chứ không chịu khuất phục, có thể khiến một Tổ Vu cúi đầu, Hạo Thiên cũng vô cùng hài lòng, trực tiếp nói với Hình Thiên: "Nếu Hình Thiên đã quy thuận Thiên Đình của ta, vậy thì chính là người của Thiên Đình ta, trước tiên hãy đi trị thương đi, nếu có chuyện gì thì hãy nói sau!" Hình Thiên ngạc nhiên nhìn Hạo Thiên, còn tưởng rằng Hạo Thiên sẽ có hình phạt gì với mình, không ngờ lại dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, trong lòng đối với Thiên Đình cũng nảy sinh một cảm xúc khác lạ.

Ngay sau đó, Hình Thiên cũng theo người dẫn đường đi vào sâu trong Thiên Đình, nơi đó đã có nơi ở được sắp xếp cho gã.

Hạo Thiên nhìn bóng lưng Hình Thiên rời đi, trong lòng cũng vô

cùng phấn khích.

Chương 249

Dù sao thực lực của Thiên Đình càng mạnh thì ngôi vị Thiên Đế của mình cũng càng vững chắc.

Lần này chuyện của Hình Thiên tuy đã gây ra ảnh hưởng nhất định đến uy nghiêm của Thiên Đình, nhưng mình ra tay quyết đoán, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang có nhận thức mới về thực lực của Thiên Đình, địa vị cũng có phần tăng lên.

Cho nên lần này không những không có bao nhiêu chỗ xấu, mà còn nhận được không ít lợi ích.

Sau đó, y cũng dẫn mọi người trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, tiếp tục xử lý các sự kiện của Thiên Đình.

Còn bên này, Hậu Thổ quả đúng như Hạo Thiên suy nghĩ, sau khi rời khỏi Thiên Đình liền bay thẳng về phía Bồng Lai trong thời gian sớm nhất.

Tuy rằng chuyện của Hình Thiên đã được giải quyết, nhưng điều quan trọng hơn là cách Chu Du xử lý Vu tộc.

Hậu Thổ biết rõ thực lực của Chu Du, cho dù là Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh cùng lên cũng không phải là đối thủ.

Thậm chí Hỗn Độn Châu trong tay Chu Du còn có thực lực hủy diệt Thánh nhân, bản thân nàng đương nhiên càng không phải là đối thủ.

Mặc dù Hậu Thổ cũng có giao tình với Chu Du, nhưng cũng vô cùng kiêng kỵ y.

Từ Thiên Đình đến Đông Hải, với tốc độ của Thánh nhân chỉ là trong nháy mắt, nhưng Hậu Thổ lại đi mất một lúc.

Bởi vì trong lòng có lo lắng, cuối cùng khi đến trước Bồng Lai tiên đảo, nàng cũng chần chừ mãi không bước vào.

Mà trong Bồng Lai, Chu Du đã sớm cảm nhận được khí tức của Hậu Thổ, thấy nàng đứng trước Bồng Lai hồi lâu không lên tiếng, trên mặt cũng hiện lên một tia bất đắc dĩ. *Thật ra thì tôi có định ra tay với Vu tộc đâu chứ.

Tuy Hình Thiên lên trời đánh nhau với Hạo Thiên, có vi phạm lời hứa của Hậu Thổ, nhưng tôi đã sớm biết Hình Thiên không phải đối thủ của Hạo Thiên rồi, cũng đã trừng phạt gã, bắt gia nhập Thiên Đình, chiến đấu vì Thiên Đình.

Vu tộc bây giờ còn lại vài con mèo con chó nhỏ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chẳng còn bao nhiêu, đến Long tộc cũng không bằng, làm sao tôi có thể để vào mắt được.* Lúc này cảm nhận được khí tức của Hậu Thổ, Chu Du cũng có chút cạn lời, dứt khoát trực tiếp tỏa ra Hỗn Nguyên chi lực, truyền giọng nói đến tai Hậu Thổ đang ở bên ngoài Bồng Lai.

"Chuyện của Hình Thiên, ta đã trừng phạt rồi, nếu có lần sau, trực tiếp hủy diệt!" Nghe xong lời của Chu Du, thân ảnh Hậu Thổ đột nhiên khựng lại, sau đó cũng thả lỏng, khẽ cúi người về phía Bồng Lai, trực tiếp đáp lại: "Đa tạ sư huynh, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa!" Hậu Thổ nói xong, thấy trong Bồng Lai không còn âm thanh nào truyền ra, cũng trực tiếp lóe người biến mất, chỉ là lúc này bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Nàng vốn sợ Chu Du sẽ trách tội Vu tộc, mà bây giờ đã thoát được một kiếp, đương nhiên là thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Hậu Thổ cũng âm thầm hạ quyết tâm, sẽ không để người của Vu tộc đến Hồng Hoang nữa.

Đây có lẽ chính là quan tâm sẽ bị loạn, cho dù Hậu Thổ đã là

Thánh nhân, nhưng vẫn không thể buông bỏ Vu tộc.

Bởi vì Hậu Thổ đối với Vu tộc cũng có một tia áy náy, nếu không phải mình trước đại chiến Vu Yêu đã thân hóa Luân Hồi, thì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc cũng sẽ không dễ dàng tan rã như vậy.

Mặc dù mình đã để lại tinh huyết, để Hình Thiên trở thành Thổ Chi Tổ Vu, nhưng dù sao cũng không bằng mình, một Tổ Vu trời sinh, không đủ để chống đỡ đại trận trong thời gian dài.

Dù cho Hậu Thổ đã trở thành Thánh nhân, biết được kết cục của Vu Yêu đại kiếp, nhưng tia áy náy này vẫn không thể buông bỏ, cho nên đối với Vu tộc cũng càng thêm quan tâm, bây giờ biết Vu tộc sẽ không gặp khó khăn gì, tự nhiên cũng yên tâm.

Bên này Chu Du cảm nhận được khí tức của Hậu Thổ biến mất, sau đó cũng tiếp tục chìm đắm trong Đại đạo.

Vừa rồi Chu Du không đi gặp Hậu Thổ mà chỉ truyền ra một giọng nói là vì lúc này tu hành của y đã đến thời khắc quan trọng.

Trước đó Chu Du tấn thăng Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên là khi ở trên Bất Chu Sơn cảm ngộ được Bàn Cổ đại đạo chân ý, đến nay đã qua mấy ngàn năm.

Có Bàn Cổ đại đạo chân ý dẫn dắt, cộng thêm kinh nghiệm tu hành của Hồng Quân, Chu Du tu hành cũng vô cùng nhẹ nhàng, không lâu trước đó y đã có cảm giác đột phá.

Nhưng Chu Du tu hành đều tuân theo nguyên tắc nước chảy thành sông, mỗi một cảnh giới đều phải tu hành đến mức không thể tiến thêm được nữa, cho nên vẫn luôn không cưỡng ép đột phá.

Đến bây giờ, cảnh giới Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên của Chu Du đã viên mãn như một, nếu tiếp tục áp chế e rằng sẽ phản tác dụng,

cho nên Chu Du cũng trực tiếp thả lỏng nguyên thần, toàn lực vận chuyển pháp lực, để cảnh giới được đột phá.

Bồng Lai đã được Chu Du luyện hóa lại, bây giờ cũng trực tiếp kết nối với Hỗn Độn, cho nên Chu Du đột phá cũng không cần phải đến Hỗn Độn để hấp thu Hỗn Độn chi khí, trực tiếp ở trong Bồng Lai là được.

Mà lần đột phá trước là ở trong Bất Chu Sơn, đỉnh Bất Chu Sơn cách màng chắn Hồng Hoang cũng không xa, lại có Bàn Cổ đại đạo chân ý che đậy, cho dù là Thánh nhân cũng không thể cảm nhận được khí tức của Chu Du.

Cho nên Chu Du mới có thể trong Vu Yêu đại kiếp khiến cho mấy vị Thánh nhân kia tổn thất nặng nề, không chỉ tính kế không thành, cuối cùng ngay cả công đức mà Thiên đạo ban xuống cũng mất đi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, theo Hỗn Nguyên chi lực trong cơ thể Chu Du điên cuồng vận chuyển, cảnh giới cũng trực tiếp bị đột phá, đến đây Chu Du đã tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên, trở thành tồn tại Thánh nhân trung kỳ.

Chỉ thấy từng luồng Hỗn Độn chi lực điên cuồng tràn vào trong Bồng Lai, đại đa số bị Chu Du trực tiếp hấp thu, ổn định cảnh giới Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên.

Mà một phần nhỏ bị Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai chuyển hóa, theo Hỗn Độn đại trận điên cuồng vận chuyển, tiên thiên linh khí trong Bồng Lai cũng ngày càng nồng đậm, cuối cùng lại trực tiếp biến thành dạng sương mù, hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

Mọi người trong Bồng Lai cảm nhận được sự thay đổi của linh khí, cũng vô cùng kinh hãi, tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng hiểu rằng đây đều là do Chu Du làm, đối với Chu Du kính phục cũng ngày càng sâu sắc.

Lần đột phá này của Chu Du đã tấn thăng lên Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, thành công đạt đến cảnh giới Thánh nhân trung kỳ, tự nhiên cũng không phải tầm thường.

Bồng Lai là đạo trường của Chu Du cũng nhận được không ít tạo hóa, nếu không phải trước đó Chu Du không luyện hóa Bồng Lai thành một kiện linh bảo, nếu không thì Bồng Lai tiên đảo bây giờ cũng có thể sánh ngang với tiên thiên chí bảo.

Bồng Lai tiên đảo nằm trong Đông Hải tuy biến hóa không nhỏ, nhưng lại không có chút khí tức nào rò rỉ ra ngoài, cho nên Hồng Hoang cũng không hề cảm nhận được sự thay đổi của Bồng Lai tiên đảo.

Bởi vì Bồng Lai đã được Chu Du luyện hóa lại, đã không còn bao nhiêu nhân quả với Hồng Hoang.

Nhìn qua thì Bồng Lai tiên đảo ở trong Hồng Hoang, nhưng lại cách Hồng Hoang vô số hư không.

Tu sĩ bình thường cho dù biết Bồng Lai tiên đảo ở trong Đông Hải, nhưng cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của tiên đảo.

Dù cho trước mặt chính là Bồng Lai tiên đảo cũng sẽ coi như không có gì, chỉ có tồn tại trên Chuẩn Thánh mới có thể thực sự tìm được Bồng Lai ẩn trong hư không.

Đương nhiên, kẻ dưới Thánh nhân có thể tìm được Bồng Lai tiên đảo, hoặc là có quan hệ với Long tộc, hoặc là người quen của Chu Du.

Cộng thêm Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai, cho nên dị tượng đột phá của Chu Du mới không bị ngoại giới biết được.

Mấy vị Thánh nhân ở trong Hồng Hoang tự nhiên cũng không biết được sự thay đổi của Bồng Lai, cũng không biết lúc này Chu Du đã

tấn thăng đến Thánh nhân trung kỳ. *Tuy nhiên, tôi biết rõ rằng cho dù mấy vị Thánh nhân kia biết thực lực hiện tại của mình, e rằng cũng chẳng tăng thêm bao nhiêu lòng kính sợ.

Dù sao trước đó Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đã kinh sợ tôi lắm rồi, thêm một phần hay bớt một phần cũng chẳng có gì khác biệt.

Tất cả là vì tôi có thực lực hủy diệt Thánh nhân, dù cho thực lực của tôi có đột phá, cũng chỉ là nghiền ép mà thôi.

Đương nhiên, suy nghĩ thật sự của Thánh nhân, chỉ có bọn họ mới biết.

Tôi làm sao biết được mấy vị Thánh nhân kia hiện tại đang dốc lòng tính kế muốn thu được công đức, nâng cao tu vi để rút ngắn khoảng cách với tôi chứ.* Bây giờ thực lực của Chu Du đã đột phá, trong lòng lại không có nhiều thay đổi.

Bởi vì hiện tại chỉ là tiến thêm một bước ở tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La mà thôi, cách mục tiêu của mình vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Phải biết rằng mục tiêu của Chu Du vẫn luôn rất rõ ràng, đó là tấn thăng lên tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Như vậy mới có thể giúp Hồng Quân thoát khỏi Thiên đạo, tiêu dao tự tại trong Hỗn Độn.

Chương 250

Tuy nhiên, dù không quá kích động, nhưng Chu Du vẫn có chút vui mừng, dù sao tu vi cũng đã đột phá.

Ngay sau đó y bắt đầu suy nghĩ về chuyện Hồng Hoang. *Hiện tại trong Hồng Hoang cũng không có đại sự gì, việc duy nhất cần mình phải lo lắng có lẽ là sự phát triển của Nhân tộc.

Nhưng hiện tại Nhân tộc có Long tộc che chở, Kim Sư còn đang trấn giữ trong Nhân tộc.

Cho nên mình phát hiện trong một lúc lại không có việc gì để làm.* Chu Du bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, tiếp tục tham ngộ Bàn Cổ đại đạo chân ý, tăng thêm nội tình của mình. *Nhân tộc vẫn chưa trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất, cách thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế còn sớm, Bàn Đào đại hội còn cần không ít thời gian.

Đương nhiên phải nhân cơ hội này tiếp tục tham ngộ Đại đạo, như vậy mới có thể nhanh chóng tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, cuối cùng mới có thể trong đại kiếp thu được công đức cơ duyên, thành tựu Vô Cực chi cảnh.

Phải biết rằng Bàn Cổ là tồn tại tiếp cận Đại đạo, mình đương nhiên không thể hoàn toàn tiêu hóa, cho đến bây giờ chỉ hấp thu được một phần nhỏ.

Mà chính vì tiêu hóa được phần nhỏ đại đạo chân ý này, mình mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá, có thể thấy Bàn Cổ đại đạo chân ý vô địch.* Tu hành thì không có khái niệm thời gian, Chu Du lại một lần nữa tiến vào tham ngộ Đại đạo, mà Hồng Hoang cũng không ngừng phát triển.

Trải qua ngàn năm thời gian, nội tình của Nhân tộc cũng đã được

nâng cao đáng kể, chính thức bắt đầu bước chân khuếch trương.

Đương nhiên, Nhân tộc khuếch trương là từ Đông Hải bắt đầu, dù sao Đông Hải có Long tộc tồn tại, cho dù Nhân tộc gặp phải tình huống gì, cũng có thể ra tay che chở.

Mà Kim Sư đương nhiên sẽ không dễ dàng ra tay, phải biết rằng Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất.

Nếu không trải qua một phen khổ nạn, e rằng cái danh nhân vật chính của trời đất này cũng chỉ là hữu danh vô thực.

Hơn nữa không có đủ thực lực, lại làm sao có thể chiếm cứ mảnh đất Hồng Hoang rộng lớn này?

Toại Nhân Thị đương nhiên biết đạo lý này, cho nên trừ phi gặp phải tình huống khẩn cấp, chưa bao giờ thỉnh cầu Kim Sư hay Long tộc.

Cứ như vậy, Nhân tộc trong máu và lửa khuếch trương được hai ngàn năm, có thiên địa khí vận gia trì.

Nhân tộc không chỉ chiếm cứ nhiều nơi ở Hồng Hoang, thực lực càng là đột phá mạnh mẽ.

Cách lần Chu Du đột phá đã qua hai ngàn năm, tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh của Nhân tộc hiện tại đã có mười mấy vị, Đại La Kim Tiên cũng có hơn ngàn, về phần tu sĩ dưới Đại La càng là nhiều không kể xiết.

Đương nhiên tất cả những điều này phải quy công cho cơ số dân số khổng lồ của Nhân tộc, đến bây giờ số người của Nhân tộc đã vượt qua trăm tỷ, còn nhiều hơn cả số người của Yêu tộc thời kỳ thịnh nhất.

Nhân tộc tuy tư chất dần dần thoái hóa, nhưng hiện tại thiên địa Hồng Hoang vẫn chưa biến thành hậu thiên, vả lại thiên địa Hồng

Hoang phát triển nhanh hơn cũng cấp cho Nhân tộc khí vận gia trì nhiều hơn, cộng thêm Chu Du ban cho công pháp tu hành thích hợp nhất với Nhân tộc và sự tham gia của các đệ tử dưới trướng các vị Thánh nhân, Nhân tộc mới có được thực lực như vậy.

Hiện tại Nhân tộc mới được coi là bá chủ thực sự của Hồng Hoang, đương nhiên cách Long tộc vẫn còn một khoảng cách.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, Long tộc trong Bồng Lai cũng có tiến bộ không nhỏ, trừ đi các Chuẩn Thánh Long tộc gia nhập Thiên Đình, hiện tại Long tộc trong Bồng Lai còn có hai mươi mấy vị Chuẩn Thánh, cộng thêm Chuẩn Thánh trong Đông Hải Long Cung, cả Long tộc e rằng có gần năm mươi vị Chuẩn Thánh, từ đó có thể thấy được một phần.

Đương nhiên trong khoảng thời gian này, Chu Du vẫn luôn âm thầm quan sát sự phát triển của Nhân tộc.

Dù sao Chu Du cũng là Thánh Tổ của Nhân tộc, khí vận của Nhân tộc cũng có một phần thuộc về Chu Du, Nhân tộc phát triển càng tốt, Chu Du thu được lợi ích cũng không nhỏ.

Dù sao Chu Du chiếm cứ khí vận của Nhân tộc không ít, trải qua hai ngàn năm khổ tu, Chu Du đối với Bàn Cổ đại đạo chân ý lĩnh ngộ lại đạt đến một tầm cao mới, tuy không tiếp tục đột phá, nhưng cách đột phá đã không xa.

Chu Du cảm nhận được lúc này khí vận Nhân tộc biến hóa, cho nên mới từ bỏ tham ngộ Đại đạo mà tỉnh lại, bởi vì Chu Du biết bây giờ thời cơ đã đến.

Mà thời cơ này, chính là thời cơ Nhân tộc và Long tộc kết minh.

Phải biết rằng Chu Du vẫn luôn muốn Long tộc trở thành một tồn tại cùng tồn tại với Hồng Hoang như Nhân tộc.

Nhưng nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang chỉ có một, đó là Nhân tộc, Long tộc lại không thể trở thành phụ thuộc của Nhân tộc.

Chưa nói đến lòng kiêu hãnh của chính Long tộc không cho phép Long tộc trở thành phụ thuộc của Nhân tộc, cho dù có thể, với thực lực hiện tại của Long tộc, chẳng phải có chút ý vị chim khách chiếm tổ chim sẻ sao.

Mà điều Chu Du muốn làm chính là để Nhân tộc và Long tộc kết minh, hợp nhất khí vận, như vậy hai tộc đều sẽ chấp nhận, mà Long tộc cũng có thể cùng tồn tại với Hồng Hoang.

Chu Du chính là muốn nhân cơ hội này để Long tộc và Nhân tộc thực sự dung hợp.

Trước đó là vì Nhân tộc quá yếu nhỏ, cho dù kết minh với Long tộc e rằng khí vận cũng không đủ để chống đỡ, dễ bị phản phệ.

Mà hiện tại thiên địa Hồng Hoang không ngừng tấn thăng, khí vận Nhân tộc cũng ngày càng tăng lên, đã có thể tương hợp với khí vận Long tộc, cho nên Chu Du mới muốn nhân cơ hội này để Nhân tộc và Long tộc kết minh.

Sau khi Chu Du từ trong tu luyện tỉnh lại, liền trực tiếp tỏa ra một luồng Hỗn Nguyên chi lực ra khỏi Bồng Lai.

Một lát sau, giọng nói của Chu Du cũng vang lên trong đầu các vị Chuẩn Thánh của Nhân tộc và các Chuẩn Thánh của Long tộc như Chúc Long.

"Nhanh chóng đến Bồng Lai nghị sự!" Mọi người nghe thấy giọng nói của Chu Du thân hình cũng đột nhiên chấn động, đương nhiên những tồn tại đang bế quan thì Chu Du sẽ không trực tiếp gọi tỉnh.

Bởi vì nguyên thần của những Chuẩn Thánh đang bế quan này đều đang cảm ngộ Đại đạo, dễ bị ảnh hưởng, sinh ra những biến hóa

không thể kiểm soát, nhẹ thì bị thương, nặng thì trực tiếp vẫn lạc.

Sau khi giọng nói của Chu Du tan đi trong đầu mọi người, họ cũng phản ứng lại, sau đó từng bóng người của Nhân tộc và Long tộc cũng bắt đầu xuất phát về hướng Bồng Lai.

Chu Du là Thánh Tổ của Nhân tộc, là nội tình của Long tộc, đích thân truyền âm hạ lệnh tự nhiên không ai dám xem nhẹ.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Chu Du, bất luận là Chuẩn Thánh của Nhân tộc hay Chuẩn Thánh của Long tộc đều buông xuống chuyện trong tay, ngay lập tức chạy tới Bồng Lai.

Lại vì Chu Du thông báo đều là người cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên không quá mấy hơi thở, người của Nhân tộc và Long tộc từ Long Cung cũng đều lục tục đến Bồng Lai.

Trong đó Kim Sư đã sớm nhận được chỉ thị của Chu Du, cho nên khi mọi người đến cũng dẫn dắt mọi người đến đại điện trong Bồng Lai tiên đảo.

Khi mọi người đến đại điện, liền nhìn thấy một bóng người đang ngồi xếp bằng trên điện thủ.

Xung quanh người đó đạo vận lượn lờ, không nhìn rõ chút diện mạo nào, mọi người đương nhiên biết đây là Chu Du, cho nên cũng lũ lượt bái đảo tại điện nội.

Mà Chúc Long đương nhiên không thể giống như mọi người, trong khoảnh khắc Chúc Long đến điện, cũng bị Chu Du trực tiếp đưa đến một chỗ ngồi bên cạnh.

Tuy bây giờ Chúc Long đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đối với Chu Du mà nói, chỉ cần là Chuẩn Thánh thì đều không có gì khác biệt, đây chính là khí thế của Thánh nhân.

Chu Du ung dung ngồi trên điện, nhận lễ của mọi người, sau đó

phất tay, đỡ tất cả mọi người trong điện đứng dậy.

Ngay sau đó, y nói với mọi người trong điện: "Hôm nay gọi các ngươi đến, cũng là để thương thảo đại sự của Nhân tộc và Long tộc!" Lời của Chu Du vừa dứt, mọi người trong điện cũng có chút tò mò.

Dù sao Long tộc và Nhân tộc hiện tại quan hệ mật thiết, cũng không có mâu thuẫn gì, cho nên nghe thấy lời của Chu Du, mới có chút không hiểu.

Chúc Long bên cạnh cũng vậy, có chút nghi hoặc, liền nói với Chu Du: "Long tộc và Nhân tộc có đại sự gì?" Chu Du nghe thấy Chúc Long nói, lại thấy mọi người trong điện đều vẻ mặt không hiểu, cũng trực tiếp lên tiếng nói: "Ta biết Nhân tộc và Long tộc vì sự tồn tại của ta, giao hảo cũng rất tốt, cho nên cũng muốn nhân lúc này để hai tộc chính thức kết minh!" Lời của Chu Du vừa dứt, mọi người trong điện cũng hít một hơi khí lạnh.

Trước khi Nhân tộc trỗi dậy, vẫn luôn được Long tộc che chở, nhưng cứ như vậy cũng ảnh hưởng đến uy nghiêm của Nhân tộc.

Dù sao chúng sinh Hồng Hoang đều cho rằng Nhân tộc là đàn em của Long tộc, bây giờ Chu Du để Long tộc và Nhân tộc kết minh, không nghi ngờ gì là sự công nhận đối với địa vị của Nhân tộc.

Chương 251

Mà Chuẩn Thánh của Nhân tộc tuy đều đã biết Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, nhưng cũng không cho rằng Nhân tộc có thể sánh ngang với Long tộc.

Bây giờ Chu Du để hai tộc kết minh, có danh nghĩa này, Nhân tộc đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Tuy nói hiện tại hai tộc thân như một nhà, nhưng chung quy vẫn có chút danh không chính ngôn không thuận.

Mà bên Long tộc lại không biết thân phận nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc, cho nên sau khi nghe xong lời của Chu Du, lại càng thêm nghi hoặc.

Dù sao sự thật hiện tại chính là Nhân tộc và Long tộc đã kết minh, không hiểu vì sao Chu Du còn muốn làm chuyện thừa thãi này.

Tuy nhiên, dù trong lòng có vạn điều nghi hoặc, nhưng mọi người cũng không dám phản bác quyết định của Chu Du.

Ai bảo Chu Du hiện tại đã trở thành "đùi to" nhất của Long tộc, hơn nữa còn là "đùi to" duy nhất.

Ngay lúc này, Chúc Long cũng hỏi: "Không biết con ta có dụng ý gì, Nhân tộc và Long tộc lúc này cũng thân như một nhà, hà tất phải cần cái hư danh này!" Chu Du nghe vậy, cũng khẽ lắc đầu, đáp lại Chúc Long: "Phụ hoàng không cần vội, hãy nghe con nói!" Chúc Long vẻ mặt nghiêm túc ngồi yên, chờ đợi Chu Du giải thích, mọi người trong điện cũng dỏng tai lên nghe.

Chu Du thấy vậy cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp nói: "Các ngươi Nhân tộc đều đã biết thân phận của mình, là nhân vật chính do

trời định, mà Long tộc cũng là thế lực đệ nhất trong Hồng Hoang lúc này.

Tuy có ta ở đây, nhưng Nhân tộc tiếp tục phát triển, khí vận tất nhiên sẽ có tranh đoạt với Long tộc, cho nên hai tộc mới phải kết minh, như vậy khí vận của Nhân tộc và Long tộc tương hợp, mới có thể tránh khỏi kiếp nạn này!" Chu Du nói xong, mọi người trong điện cũng một trận xì xào.

Nhân tộc tuy biết thân phận của mình, nhưng lại không biết sau này khí vận còn có phân tranh, cho nên lúc này cũng có chút sợ hãi.

Phải biết rằng giao tình hai tộc sâu đậm như vậy, đối với thực lực của Long tộc, Nhân tộc vô cùng rõ ràng.

Chưa nói đến Long tộc trong Đông Hải Long Cung, ngay cả Long tộc trong Bồng Lai, Nhân tộc cũng khó mà sánh kịp.

Nhân tộc không cho rằng mình sau khi trở thành nhân vật chính của trời đất có thể thắng chắc Long tộc, huống hồ Chu Du là Thánh Tổ của Nhân tộc, còn là một thành viên của Long tộc, cũng không thể trơ mắt nhìn hai tộc tranh phong.

Mà người của Long tộc nhìn các Chuẩn Thánh của Nhân tộc cũng có chút kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên Long tộc biết Nhân tộc mới là nhân vật chính thực sự của trời đất.

Mãi đến một lát sau, người của Long tộc mới phản ứng lại, mới hiểu ra vì sao ban đầu Chu Du lại hạ lệnh cho Long tộc che chở Nhân tộc.

Mà Chúc Long nghe xong lời giải thích của Chu Du cũng trợn to mắt, nhìn người của Nhân tộc trong điện, trong lòng cũng cảm khái vạn phần, không ngờ Nhân tộc lại có thân phận như vậy.

Nhìn mọi người trong điện rơi vào kinh ngạc, Chu Du cũng gật

đầu, xem ra lời của mình đã đủ chấn động rồi.

Chu Du biết lời mình nói tuy có chút khoa trương, nhưng cũng là sự thật.

Khoa trương là vì Long tộc trong Bồng Lai có thể thành tựu Chuẩn Thánh, cũng là nhờ vào Bồng Lai, một động thiên phúc địa.

Bồng Lai và Hồng Hoang nhân quả rất ít, cho nên Long tộc tuy có không ít Chuẩn Thánh, nhưng đối với khí vận của Long tộc lại không có bao nhiêu nâng cao.

Mà khí vận hiện tại của Long tộc vẫn dựa vào khí vận từ Thiên Đình và Long Cung, cho nên cho dù sau này hai tộc có tranh giành khí vận, cũng sẽ không quá rõ ràng.

Tuy nhiên, cho dù khí vận của Long tộc lúc này không phải đỉnh phong, nhưng cũng không phải Nhân tộc hiện tại có thể sánh kịp, cho nên theo sự phát triển của Nhân tộc, cần nhiều khí vận Hồng Hoang hơn, hai tộc tất nhiên sẽ có xung đột.

Cho dù hiện tại Nhân tộc và Long tộc giao tình rất tốt, nhưng tương lai có thể vì một số tình huống mà sinh ra tranh chấp, đây không phải là điều Chu Du có thể khống chế, cho nên cũng phải nhân cơ hội này, để khí vận hai tộc hợp nhất.

Mọi người trong điện đều rơi vào trầm tư, Chu Du cũng không nói thêm nữa.

Dù sao chuyện này cũng cần hai tộc suy nghĩ cho rõ ràng, nhưng Chu Du không cho rằng sẽ có người từ chối, dù sao đây là chuyện hợp tác cùng có lợi.

Một lúc lâu sau, mọi người trong điện mới hoàn hồn, hiển nhiên là đã nghĩ thông suốt.

Người của Nhân tộc cho rằng cho dù mình dựa vào thân phận

nhân vật chính của trời đất, phát triển tốt đến đâu, cũng không thể dễ dàng động binh với Long tộc.

Mà người của Long tộc cũng không muốn lại lâm vào đại kiếp, cho nên hai tộc nhìn nhau rồi cũng lũ lượt gật đầu.

Sau đó liền nghe Chúc Long nhìn Toại Nhân Thị và những người khác nói: "Long tộc đồng ý!" Toại Nhân Thị và mấy người nghe vậy, cũng vội vàng nói: "Nhân tộc cũng nguyện ý!" Chu Du nghe xong lời của mấy người, cũng gật đầu, nói với mọi người: "Nhân tộc ra đời có một phần nhân quả của ta, Long tộc cũng là chủng tộc của ta, cho nên hai tộc trời sinh chính là thân tộc, nếu đã như vậy, thì chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay liền tế trời đất kết minh ước đi!" Mọi người trong điện nghe vậy cũng lũ lượt gật đầu.

Bên này Chúc Long cũng lên tiếng hỏi: "Nên tế trời ở đâu?" Chúc Long nói xong, mọi người cũng chuyển ánh mắt sang Chu Du.

Chu Du cũng không do dự, nói với mọi người: "Ta đã có tính toán!" Nói xong, chỉ thấy Chu Du tiện tay điểm một cái, một bức tranh liền xuất hiện trước mắt mọi người, chính là cảnh tượng bên ngoài khu chợ của Long tộc.

Phải biết rằng nơi này vẫn là do Chu Du ban đầu sáng tạo ra khu chợ Long tộc tế trời mà xây dựng, bên cạnh còn có một hư ảnh của Long Môn.

Sớm đã được công đức tưới nhuần từ ban đầu, vô cùng thần dị, làm nơi tế trời là tốt nhất.

Nhìn nơi tế trời bên ngoài khu chợ Long tộc, mọi người cũng không khỏi gật đầu.

Chúc Long nhìn thấy nơi quen thuộc này, trong lòng cũng vô cùng cảm khái, trong đầu tức khắc hồi tưởng lại hình ảnh từ rất lâu trước

đây.

Khi đó Long Hán đại kiếp vừa kết thúc, Long tộc tử thương thảm trọng, khí vận đại giảm, còn có nghiệp lực triền thân, một chữ "thảm" sao có thể hình dung hết.

Ngay cả bản thân mình cũng chỉ còn lại phân thân này đang ngủ say trong Long Cung, sau đó Chu Du du lịch trở về, dẫn dắt Long tộc lập nên khu chợ, mới khiến Long tộc có cơ hội thay đổi tình thế suy tàn, có cơ hội phục hưng.

Bây giờ nhìn thấy nơi tế trời ban đầu, Chúc Long cũng không khỏi có chút cảm thương.

May mà Long tộc còn có Chu Du, nếu không Long tộc bây giờ có thể đã trở thành thế lực mạt lưu của Hồng Hoang, thậm chí là trực tiếp diệt vong.

Dù sao lúc đó thực lực cao nhất của Long tộc chỉ là Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn có nghiệp lực khó giải quyết, cho nên cho dù Hồng Hoang có phát triển tấn thăng thế nào, Long tộc cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chúc Long nhìn Chu Du càng thêm dịu dàng, cuối cùng cũng trực tiếp mở miệng nói: "Nơi này rất tốt, Long tộc của ta có được sự hưng thịnh như ngày nay, đều là vì con ta ở đây tế trời sáng tạo ra khu chợ.

Lần này Long tộc và Nhân tộc kết minh, tin rằng ở đây tế trời hành sự, Long tộc và Nhân tộc của ta nhất định sẽ càng thêm cường thịnh!" Nghe xong lời của Chúc Long, một đám Long tộc cũng nhớ lại chuyện cũ, thần sắc cũng có chút lạc lõng.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao Long tộc tuy đã là thế lực đệ nhất Hồng Hoang, nhưng không cuồng ngạo như thời Long Hán

đại kiếp trước.

Bởi vì một đám Chuẩn Thánh của Long tộc đều đã trải qua cảnh ngộ bi thảm lúc đó, cho nên mới có thể hiểu được cảm giác bất lực đó, bây giờ mới đối với Chu Du răm rắp nghe theo.

Chu Du thấy biểu tình của mọi người, cũng biết người của Long tộc đang nghĩ gì, liền trực tiếp nói: "Thiên đạo tuần hoàn, phúc họa tương y!" Mà Nhân tộc tuy không trải qua cảnh tượng lúc đó, nhưng cũng đều có tìm hiểu, cho nên đối với sự thay đổi của Long tộc lúc này cũng có chút đồng cảm.

Dù sao Nhân tộc khi mới sinh ra cũng là ăn lông ở lỗ, một đường chém gai vượt khó mà đi qua, đương nhiên do sự tồn tại của Chu Du, Nhân tộc cũng đã bớt đi rất nhiều đường vòng.

Toại Nhân Thị thấy vậy cũng trực tiếp nói: "Nơi này ý nghĩa phi phàm, nên là nơi tế trời!" Mọi người trong điện cũng lũ lượt gật đầu.

Chu Du thấy thần sắc của mọi người, cũng không do dự nữa, tay vung lên, cảnh tượng trước mắt mọi người tức khắc biến đổi.

Đợi mọi người hoàn hồn, mới phát hiện mình đã đến nơi tế trời bên ngoài khu chợ Long tộc.

Nhìn thấy tế đàn cao, trong lòng mọi người cũng vô cùng chấn động, dù sao ở đây có đến mấy chục vị Chuẩn Thánh, có thể trong nháy mắt di chuyển những Chuẩn Thánh này đến nơi đích, có thể thấy thực lực của Chu Du kinh khủng đến mức nào.

Đương nhiên trong lòng mọi người không có chút sợ hãi nào, dù sao Chu Du là đại lão nhà mình.

Mà Chu Du sau khi di chuyển mọi người đến đây, thân ảnh cũng biến mất giữa không trung.

Chương 252

Tuy chuyện Long tộc và Nhân tộc kết minh là do Chu Du sắp đặt, nhưng người tế trời lại không phải là Chu Du.

Dù sao Chu Du lúc này đã là Hỗn Nguyên Đại La, cho dù có tế tự, thì cũng nên là tế Đại đạo.

Người của Long tộc và Nhân tộc thấy thân ảnh Chu Du biến mất trong hư không, cũng hiểu ý của y.

Ngay sau đó Toại Nhân Thị và Chúc Long đi đến trước mọi người, chuẩn bị xong các vật tế trời, tiếp đó hai người hướng lên cửu thiên cúi mình bái lạy, sau lưng hai người, các Chuẩn Thánh của hai tộc cũng đều làm theo.

Chỉ nghe Chúc Long nói: "Ta, Long tộc, và Nhân tộc có uyên nguyên sâu xa, hôm nay nguyện cùng Nhân tộc kết huyết mạch minh ước, khí vận hợp nhất, Thiên đạo chứng giám!!!" Toại Nhân Thị cũng theo sát phía sau: "Ta, Nhân tộc, tuy sinh ra ở hậu thiên, nhờ Long tộc che chở đã lâu, hôm nay nguyện kết huyết mạch minh ước, nhân quả cộng hưởng, khí vận dung hợp, Thiên đạo chứng giám!!!" Một đám Chuẩn Thánh của hai tộc cũng lũ lượt hưởng ứng.

Đợi giọng nói của mọi người lắng xuống, liền thấy Chúc Long và Toại Nhân Thị mỗi người ép ra một giọt tinh huyết, bay về phía tế đàn cao.

Sau lưng hai người, một đám Chuẩn Thánh cũng mỗi người ép ra một giọt tinh huyết, hội tụ tại tế đàn.

Một lát sau, mấy chục giọt tinh huyết của các Chuẩn Thánh Long tộc và Nhân tộc hợp thành một khối trên tế đàn, tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Sau đó, quy tắc của Thiên đạo cũng xuất hiện từ hư không, trực tiếp hóa thành một cuộn kim bạc, khối huyết đoàn do tinh huyết của hai tộc tạo thành cũng trực tiếp dung nhập vào kim bạc.

Đợi tinh huyết dung nhập vào kim bạc, đạo văn trên kim bạc hiện ra, trên đó chính là minh ước của Long tộc và Nhân tộc.

Cuối cùng đạo văn trên kim bạc hoàn toàn hiện ra, lại hóa thành một đạo quy tắc biến mất giữa không trung.

Quy tắc biến mất, giữa không trung trực tiếp xuất hiện một tiếng sấm kinh thiên, hiển nhiên là Thiên đạo đã chấp nhận minh ước của hai tộc.

Hơn nữa, đạo quy tắc này cũng trực tiếp dung nhập vào Thiên đạo, nếu hai tộc vi phạm lời thề, sẽ bị Hồng Hoang Thiên đạo trừng phạt.

Mọi người thấy biến hóa trên tế đàn kết thúc, cũng phát hiện hai tộc trở nên càng thêm ăn khớp.

Mà không đợi các Chuẩn Thánh của hai tộc đứng dậy, liền thấy giữa không trung lại có biến hóa.

Sau khi quy tắc Thiên đạo biến mất, một con sông khí vận lớn và một con nhỏ lại trực tiếp xuất hiện trước mắt mọi người.

Con sông khí vận lớn hơn là của Long tộc, mà con nhỏ hơn một chút chính là khí vận của Nhân tộc.

Mọi người nhìn thấy khí vận của hai tộc xuất hiện, thần sắc cũng có chút kinh dị.

Tuy biết minh ước của hai tộc chính là khí vận tương hợp, hiện tại sông khí vận xuất hiện cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng mọi người không biết khí vận lại trực tiếp hiển thị trong

Hồng Hoang như vậy, ngay cả tu sĩ bình thường cũng có thể nhìn thấy.

Tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng mọi người cũng không để ý, dù sao chuyện hai tộc kết minh cũng không cần che giấu, cho dù chúng sinh Hồng Hoang biết cũng không có chuyện gì.

Theo tâm tình của mọi người hồi phục, hai con sông khí vận trên không trung bắt đầu có biến hóa.

Dưới sự chú thị của mọi người, hai con sông khí vận bắt đầu từ từ tiếp xúc, sau đó cũng trực tiếp dung hợp vào nhau, không có chút trở ngại nào.

Mấy hơi thở sau, giữa không trung chỉ còn lại một con sông khí vận to lớn hơn, điều khiến một đám Chuẩn Thánh của Long tộc và Nhân tộc chấn kinh là, con sông khí vận đã dung hợp khí vận của hai tộc này đang điên cuồng bành trướng.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang đã từng có tiền lệ hai tộc khí vận dung hợp, nhưng chưa nghe nói khí vận hai tộc dung hợp sẽ có sự tăng trưởng như vậy, thực sự khiến người ta có chút không hiểu.

Tuy nhiên, mọi người biết đây là một chuyện tốt, dù sao khí vận tăng trưởng cũng sẽ phản bổ lại cho hai tộc.

Cứ như vậy, con sông khí vận giữa không trung bành trướng gấp đôi cuối cùng cũng dừng lại, các Chuẩn Thánh của hai tộc cũng thở phào một hơi.

Tuy trong lòng hy vọng khí vận có thể tiếp tục tăng lên, nhưng cũng hiểu đạo lý quá nhiều sẽ không tốt.

Mà Chu Du ẩn trong hư không thấy một màn này, trên mặt đầy vẻ đã hiểu rõ.

Bởi vì Chu Du biết rõ sở dĩ sông khí vận có biến hóa như vậy, là vì

Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, chỉ là trước đó Nhân tộc vẫn chưa trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất.

Dưới sự gia trì của khí vận Long tộc, khí vận hai tộc hợp nhất, Hồng Hoang Thiên đạo mới càng thêm thiên vị Nhân tộc.

Nói một cách đơn giản, chính là khí vận của Nhân tộc còn có không gian tiến bộ rất lớn, cùng khí vận Long tộc hợp nhất được Thiên đạo chứng giám, cho nên Thiên đạo khí vận trực tiếp rót vào, cho nên sông khí vận giữa không trung mới có biến hóa như vậy.

Đợi sông khí vận của hai tộc không còn tăng trưởng, Nhân tộc và Long tộc cũng cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, đối với Đại đạo càng thêm rõ ràng, đột phá cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều, đây chính là hiệu quả của khí vận phản bổ.

Đương nhiên, những người ở dưới đều là Chuẩn Thánh, đối với những cảm thụ này càng sâu sắc, mà Nhân tộc bình thường có khí vận phản bổ, cũng sẽ trở nên không sợ lạnh nóng, thể chất cũng sẽ được nâng cao.

Không đợi một đám Chuẩn Thánh tiếp tục cảm thụ, sông khí vận giữa không trung cũng dần dần biến mất.

Sau khi sông khí vận biến mất, trên bầu trời mới không có biến hóa nào khác.

Tuy hai tộc kết minh, khí vận hợp nhất, nhưng chỉ là rút ngắn thời gian để Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, cho nên không có công đức giáng lâm.

Tuy nhiên, cùng với việc khí vận của hai tộc hợp nhất, khí vận mà Chu Du chiếm giữ trong hai tộc cũng nhiều hơn.

Trước đó là nội tình của Long tộc, Chu Du đã sở hữu phần lớn khí vận của Long tộc, lại là Thánh Tổ của Nhân tộc, chỉ dẫn giáo đạo

Nhân tộc phát triển, cũng chiếm cứ không ít khí vận của Nhân tộc.

Hiện tại khí vận của Long tộc và Nhân tộc tương hợp, phần mà Chu Du chiếm giữ tuy bị san đều, nhưng cũng chiếm được một phần nhỏ khí vận mới sinh ra.

Lúc này, các Chuẩn Thánh của hai tộc vẫn còn đang cảm khái sự biến hóa của sông khí vận, lại không biết ngoại giới đã xuất hiện chấn động lớn đến mức nào.

Thời gian quay trở lại trước đó, ngay lúc Chúc Long và Toại Nhân Thị tế trời kết minh, giọng nói của hai người cũng truyền đến khắp nơi trong Hồng Hoang, vô số đại năng lũ lượt ném ánh mắt về Đông Hải.

Bởi vì trong mấy ngàn năm này, Nhân tộc có thể nói là danh tiếng vang dội.

Theo sự khuếch trương của Nhân tộc, hiện tại Nhân tộc đã trở thành thế lực nhất lưu của Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều có nhận thức mới về chủng tộc này.

Mà chúng sinh đối với Long tộc lại càng không xa lạ, tuy Long tộc không xưng bá Hồng Hoang như Vu Yêu, nhưng vô số đại năng đối với Long tộc cũng kiêng kỵ vô cùng.

Dù sao trong Vu Yêu đại kiếp, Long tộc đã xuất hiện mười mấy vị Chuẩn Thánh, sau đó lại phát hiện Chuẩn Thánh của Long tộc trấn giữ trong Thiên Đình.

Chưa nói Long tộc chắc chắn còn có không ít Chuẩn Thánh, chỉ riêng những Chuẩn Thánh đã lộ diện này, Long tộc đã có thể được xưng là bá chủ của Hồng Hoang.

Huống hồ sự tồn tại của Chúc Long trong Long tộc đã bị mọi người biết đến, hơn nữa trong Long tộc còn có Chu Du, một vị Thánh

nhân vô địch, cho nên lúc này Long tộc có thể nói là vô địch Hồng Hoang.

Phải biết rằng Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, thực lực càng là cao thâm khó lường, còn mạnh hơn cả Thánh nhân bình thường.

Mà hiện tại Long tộc và Nhân tộc kết minh, khí vận hợp nhất, chúng sinh Hồng Hoang đương nhiên là vô cùng chấn kinh, khắp nơi đều là nghị luận phân phân.

Khi khí vận của hai tộc tương hợp, các vị Thiên đạo Thánh nhân mới đột nhiên kinh ngạc.

Phải biết rằng mấy vị Thánh nhân này tuy biết Nhân tộc là nhân vật chính do trời định, nhưng cũng biết Nhân tộc phát triển sẽ không nhanh như vậy, cho nên không dành nhiều sự chú ý.

Mà chỉ phái một đám đệ tử đến Nhân tộc, chia sẻ khí vận khi Nhân tộc trỗi dậy.

Chương 253

Nhưng hiện tại Nhân tộc lại không biết từ lúc nào đã kết minh với Long tộc, tức khắc làm đảo lộn mưu đồ của các Thánh nhân.

Mấy vị Thánh nhân này sao có thể không kinh ngạc, cho nên cũng ngay lập tức đưa ánh mắt đến bờ Đông Hải.

Khi khí vận của Nhân tộc và Long tộc hợp hai làm một, dần dần bành trướng, sắc mặt của các vị Thánh nhân cũng có biến hóa.

Tuy nhiên, lúc này khí vận của hai tộc như một, cho dù là Thánh nhân cũng không có biện pháp gì.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn khí vận của hai tộc bành trướng, trong lòng có chút hối hận, không sớm coi trọng.

Tuy nhiên, các vị Thánh nhân cũng có chút cảm khái, dù sao thân phận nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc các Thánh đều biết, nhưng các Thánh lại không nghĩ ra biện pháp để chủng tộc khác cùng khí vận của Nhân tộc tương hợp, cho nên mới thật lòng cảm khái vận may của Long tộc.

Bởi vì khí vận của Long tộc và Nhân tộc tương hợp, như vậy Long tộc cũng có thể mượn thân phận của Nhân tộc, trường tồn trong thiên địa Hồng Hoang.

Hơn nữa, cùng với việc khí vận của Nhân tộc và Long tộc hợp nhất, các đệ tử dưới trướng của mình cũng mất đi một phần lớn khí vận.

Dù sao nếu Nhân tộc từ từ trỗi dậy, thì đệ tử của Thánh nhân có thể trong quá trình này chia sẻ khí vận của Nhân tộc.

Nhưng hiện tại khí vận của Nhân tộc đột nhiên tăng vọt, khí vận

mà đệ tử của Thánh nhân nhận được cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, có sự chênh lệch rất lớn so với dự tính ban đầu.

Tuy nhiên, dù hối hận, nhưng các Thánh nhân cũng không có động thái gì, dù sao mấy người đều có thể cảm nhận được khí tức của Chu Du tồn tại.

Tuy lúc này Chu Du đã ẩn mình trong hư không, Chuẩn Thánh bình thường không có cách nào phát hiện, nhưng Thánh nhân có Thiên đạo chi lực, tự nhiên là có thể chú ý đến.

Cho dù Chu Du đã thu liễm khí tức, nhưng đạo khí tức như vực sâu kia thực sự khiến các vị Thánh nhân có chút sợ hãi, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn khí vận của Nhân tộc và Long tộc hợp nhất.

Đương nhiên, mấy vị Thánh nhân này đều rất rõ ràng, phần lớn khí vận của hai tộc thuộc về Chu Du, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Tuy tâm thái không ổn, nhưng đợi sông khí vận của hai tộc biến mất giữa không trung, các vị Thánh nhân cũng lũ lượt hiện ra chân thân, xuất hiện trước mặt Chu Du, nói với y: "Chúc mừng sư huynh!".

Chu Du thấy các Thánh xuất hiện, thần sắc cũng không có chút biến hóa nào, nói với mọi người: "Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, Long tộc cũng là chủng tộc trường sinh của Hồng Hoang, hai tộc có nhiều nhân quả, cho nên lúc này khí vận hợp nhất cũng là thuận theo Thiên đạo!" Các vị Thánh nhân nghe vậy, đương nhiên là không có gì để nói.

Tuy trong lòng âm thầm căm hận, nhưng cũng bất lực, dù sao mấy người lại đánh không lại Chu Du.

Hơn nữa, khi chân thân của các vị Thánh nhân đến trước mặt Chu Du, mới phát hiện khí tức của Chu Du trở nên càng thêm sâu không lường được, cho nên trong lòng cũng vô cùng kiêng kỵ.

Đương nhiên, trong các Thánh nhân, Nữ Oa trong lòng có chút rối rắm.

Một mặt là có chút tức giận, bởi vì Nhân tộc dù sao cũng là do mình tạo ra, mà hiện tại Nhân tộc xuất hiện đại sự như vậy, mình lại không phải là người biết đầu tiên.

Tuy tức giận nhưng Nữ Oa cũng biết rõ đương sơ mình mặc cho Yêu tộc tàn sát Nhân tộc mà không quản, đã khiến Nhân tộc có chút bất mãn, cho nên khí vận mà mình chiếm giữ trong Nhân tộc cũng có chút giảm bớt.

Mà mặt khác lại có chút vui mừng, bởi vì khí vận của Nhân tộc tăng lên, mình là Thánh Mẫu của Nhân tộc, khí vận được hưởng tự nhiên cũng nhiều hơn.

Biểu tình của Nữ Oa, Chu Du không để ý, dù sao chuyện của Nhân tộc và Long tộc đã định.

Cho dù Nữ Oa bất mãn, mình cũng sẽ không có bất kỳ lời giải thích nào.

Mà ở phía dưới, cùng với sự biến mất của sông khí vận, các Chuẩn Thánh của Long tộc và Nhân tộc cũng bắt đầu đứng dậy trở về, Chu Du cũng trực tiếp nói với các Thánh nhân: "Nhân tộc là nhân vật chính do trời định, tuy hiện tại cùng khí vận của Long tộc tương hợp, nhưng cách đỉnh phong còn một đoạn đường rất dài, các ngươi vẫn còn cơ hội!" Lời của Chu Du vừa dứt, mấy vị Thánh nhân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

Dù sao lợi ích lớn nhất hiện tại đã không còn, mấy người đã không còn biện pháp nào khác để thu được khí vận của Nhân tộc, đành phải đáp lại: "Chúng ta hiểu rồi!".

Thấy biểu tình của một đám Thánh nhân, Chu Du cũng biết suy

nghĩ của những người này, cũng tiếp tục nói: "Đợi đến khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất, giáo thống của các ngươi cũng có công giáo hóa!" Mấy vị Thánh nhân nghe vậy, cũng trở nên hưng phấn, bởi vì hiện tại khí vận của Nhân tộc và Long tộc hợp nhất, cách trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất đã không xa.

Lời của Chu Du đều là sự thật, tuy rằng mấy người lúc này không thu hoạch được bao nhiêu khí vận của Nhân tộc, nhưng cùng với việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất, đến lúc đó các Thánh nhân tất nhiên sẽ dựa vào công giáo hóa để thu được một chút khí vận.

Về phần có thể có bao nhiêu, thì không biết, dù sao khí vận của mấy người này trong Nhân tộc không thể vượt qua Chu Du.

Chưa nói đến việc Nhân tộc ra đời có một phần khí vận của Chu Du, từ khi Nhân tộc xuất hiện ở Hồng Hoang, Chu Du một đường chỉ dẫn, giáo hóa, đến bây giờ khiến khí vận của Nhân tộc và Long tộc tương hợp, sự giúp đỡ đối với Nhân tộc tự nhiên không ai có thể bì kịp.

Cho dù đợi đến thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất, khí vận lại tăng trưởng, khí vận mà mấy người chiếm giữ cộng lại cũng không thể vượt qua Chu Du.

Nhìn mọi người vẻ mặt mong đợi, Chu Du cũng có chút trêu tức, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện, trực tiếp mở miệng nói: "Thiên Đình sắp tới sẽ tổ chức Bàn Đào thịnh hội, đến lúc đó đừng trì hoãn!" Các vị Thánh nhân nghe vậy, sắc mặt lại có chút biến hóa.

Bởi vì mọi người đều rất rõ ràng, Đạo Tổ để mọi người phối hợp với Hạo Thiên, nhưng mọi người lại không có chút phản ứng nào, lần này đi Thiên Đình tất nhiên sẽ gặp phải một số tình huống.

Nhưng hiện tại Chu Du đích thân điểm danh, mọi người cũng

không dám từ chối, liền dứt khoát đáp lại: "Sư huynh yên tâm, đến lúc đó nhất định sẽ đến!" Chu Du nghe vậy gật đầu, sau đó thân ảnh cũng biến mất giữa không trung.

Trở về Bồng Lai, Chu Du cũng bắt đầu kiểm tra thu hoạch lần này.

Sau khi khí vận hai tộc hợp nhất, cảm thụ của Chu Du cũng vô cùng rõ ràng.

Tuy không có sự nâng cao cảnh giới rõ ràng như trước, nhưng Chu Du cảm nhận được mình đối với Đại đạo cảm ngộ trở nên càng thêm rõ ràng, đây chính là hiệu quả của việc khí vận tăng lên.

Đương nhiên Chu Du là Thánh Tổ của Nhân tộc và nội tình của Long tộc, lần này khí vận của Nhân tộc và Long tộc hợp nhất, khí vận chiếm được cũng không ít.

Nhưng Chu Du dù sao cũng là Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, cũng chính là Thánh nhân trung kỳ, khí vận chiếm được tuy có thể đẩy nhanh hơn nữa quá trình tu hành của Chu Du, nhưng dù sao Nhân tộc vẫn chưa thực sự trở thành nhân vật chính của trời đất, cho nên khí vận đối với sự giúp đỡ của Chu Du vẫn chưa đủ.

Chu Du cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc, nếu nói trước kia mình đột phá cần vạn năm, thì lần này khí vận của Long tộc và Nhân tộc hợp nhất, dưới sự gia trì của khí vận thì có thể chỉ cần một nửa thời gian là có thể hoàn thành tấn thăng, điều này đã khiến Chu Du vô cùng vui mừng.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng không khỏi có chút kích động, phải biết rằng Thánh nhân tu hành không giống như tu sĩ bình thường, đều lấy Nguyên hội làm đơn vị đo lường.

Nếu Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất, thì tốc độ tu hành của Chu Du sẽ còn được nâng cao, như vậy Chu Du sao có

thể không kích động.

Đương nhiên, tâm tư này trong lòng Chu Du rất nhanh lại bình phục, bởi vì Chu Du biết rõ tiếp theo chính là thời đại của Nhân tộc.

Đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện quy vị, thì Nhân tộc mới có thể thực sự ổn định địa vị nhân vật chính của trời đất.

Bởi vì Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc quy vị, mới có thể trấn áp khí vận của Nhân tộc, khiến cho khí vận nhân vật chính của trời đất không suy.

Mà hiện tại Nhân tộc có khí vận của Long tộc trợ lực, thời gian trở thành nhân vật chính của trời đất tất nhiên sẽ được rút ngắn đáng kể.

Tam Hoàng Ngũ Đế cũng sẽ xuất hiện nhanh hơn, giữa các Thánh chắc chắn sẽ lại nổi lên phong ba.

Những điều này Chu Du đều rất rõ ràng, nhưng Chu Du lại không mấy để ý.

Dù sao phần lớn khí vận của Nhân tộc đã rơi vào tay mình, mà y chỉ cần thuận theo đại thế của Thiên đạo là được, phòng ngừa các Thánh nhiễu loạn khí vận của Nhân tộc.

Những việc còn lại, bất kể các Thánh tranh đấu thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến khí vận của Nhân tộc mà Chu Du chiếm giữ.

Cuối cùng chẳng phải vẫn do Chu Du quyết định sao, dù sao Chu Du là Thánh Tổ của Nhân tộc.

Đại sự xảy ra trong Hồng Hoang tự nhiên không thể qua mắt được Thiên Đình, phải biết rằng trong Thiên Đình cũng có không ít Chuẩn Thánh của Long tộc và tinh anh của Nhân tộc.

Mà nhìn thấy Nhân tộc và Long tộc kết minh, thực lực tiến thêm

một bước, Hạo Thiên cũng vô cùng phấn khích.

Chương 254

Thân phận nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc, Hạo Thiên đã sớm biết, hiện tại thực lực hai tộc tăng lên thì Thiên Đình cũng sẽ được hưởng lợi, cho nên Hạo Thiên mới vui mừng như vậy.

Bởi vì cùng với việc Nhân tộc ổn định địa vị nhân vật chính của trời đất, thì thân phận chính thống thống trị Hồng Hoang của Thiên Đình cũng sẽ được công nhận, ai bảo Nhân tộc và Thiên Đình thuộc cùng một phe.

Mà trong mấy ngàn năm này, sự phát triển của Thiên Đình cũng không hề kém cạnh Nhân tộc.

Mặc dù Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, nhưng Thiên Đình cũng là chính thống của tam giới, khí vận tăng lên tự nhiên cũng không kém.

Cộng thêm danh tiếng của Thiên Đình vang dội khắp Hồng Hoang, vô số tu sĩ ùn ùn gia nhập, hiện tại Thiên Đình đã có vài phần cảnh tượng thời kỳ đỉnh phong.

Đợi đến khi Long tộc và Nhân tộc ở hạ giới tế trời kết thúc, Hạo Thiên cũng triệu tập quần thần của Thiên Đình đến.

Bởi vì Bàn Đào sắp chín, Bàn Đào thịnh hội cũng phải bắt đầu chuẩn bị.

Đợi đến khi quần thần đến, Hạo Thiên nhìn mọi người trong điện, trong lòng cũng có chút nóng lòng, dù sao những người này đều là trụ cột của Thiên Đình.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, kẻ yếu nhất cũng là tầng thứ Đại La Kim Tiên, có thể thấy thực lực của Thiên Đình.

Mà trải qua mấy ngàn năm phát triển, sau này Thiên Đình cũng lại có thêm mấy vị Chuẩn Thánh, hiện nay Thiên Đình có thể được gọi là binh hùng tướng mạnh.

Tuy so với thời Vu Yêu còn kém một bậc, nhưng khoảng cách này cũng đang thu hẹp lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thấy mọi người đứng yên, Hạo Thiên cũng mở miệng nói với mọi người: "Ba ngàn năm đã đến, Bàn Đào thịnh hội sắp bắt đầu, lần này chư thiên tiên thần đều sẽ đến Thiên Đình của ta, các vị cũng phải thể hiện ra uy nghiêm của Thiên Đình ta!" Mọi người trong điện nghe vậy cũng lũ lượt gật đầu, dù sao đây là đại sự bậc nhất của Thiên Đình, đương nhiên không ai dám không dốc lòng.

Thấy biểu hiện của mọi người trong điện, Hạo Thiên cũng vô cùng hài lòng, sau đó tiếp tục nói: "Thái Bạch Kim Tinh!" Thái Bạch Kim Tinh ở dưới điện nghe Hạo Thiên triệu hoán, vội vàng đến giữa điện, đáp lại Hạo Thiên: "Bệ hạ, thần có mặt!" Thái Bạch Kim Tinh biết công việc của mình đã đến, dù sao đề nghị tổ chức Bàn Đào thịnh hội là do mình đề xuất, mà Hạo Thiên cũng để mình mời chư thiên tiên thần.

Lúc này Bàn Đào thịnh hội sắp bắt đầu, vậy thì mình tất nhiên phải hạ giới.

Đúng như Thái Bạch Kim Tinh suy nghĩ, liền nghe giọng Hạo Thiên truyền xuống: "Giao cho ngươi hạ giới mời một đám tiên thần!" Thái Bạch nghe vậy, vội vàng đáp lại Hạo Thiên: "Thần tuân lệnh!" Hạo Thiên trên điện cũng gật đầu, tiếp tục nói: "Lần này là lần đầu tiên Thiên Đình ta tổ chức thịnh hội, các vị mỗi người làm tròn chức trách của mình, nếu có sơ suất, tất sẽ bị trọng trách!" Mọi người dưới điện nghe mà có chút kinh hãi, bởi vì đây là lần đầu tiên Hạo Thiên nói chuyện nghiêm khắc như vậy, mức độ quan trọng của Bàn Đào thịnh

hội trong lòng mọi người lại được nâng lên một tầm cao mới, lũ lượt đáp lại Hạo Thiên.

"Chúng thần hiểu rồi!".

Một đám tiên thần của Thiên Đình cũng rất rõ ràng Bàn Đào yến hội là dùng để thể hiện uy nghiêm với tu sĩ Hồng Hoang, là một thành viên của Thiên Đình càng phải lấy đó làm tự hào.

Đương nhiên mọi người cũng hiểu Thiên Đình càng muốn mượn lần thịnh hội này, để dùng thân phận chính thống chiêu lãm đại năng Hồng Hoang, cho nên càng không dám lơ là.

Sau đó mọi người cũng lũ lượt lui ra khỏi đại điện, bắt đầu chuẩn bị cho thịnh hội.

Cùng với việc mọi người của Thiên Đình rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, tin tức Thiên Đình sắp tổ chức Bàn Đào thịnh hội cũng truyền khắp Hồng Hoang, cả Hồng Hoang lại một lần nữa bị kinh động.

Thân phận chính thống của Thiên Đình, chúng sinh đều đã biết, cộng thêm việc Hình Thiên khiêu chiến Thiên Đế khiến chúng sinh đối với Thiên Đình càng thêm coi trọng.

Nhưng chúng sinh vốn tưởng rằng Thiên Đình sau khi trải qua chuyện của Hình Thiên sẽ yên tĩnh một thời gian, không ngờ mới qua mấy ngàn năm, Thiên Đình đã muốn tổ chức Bàn Đào thịnh hội.

Tin tức truyền đến, cũng thực sự khiến ấn tượng của mọi người đối với Thiên Đình càng thêm sâu sắc, danh vọng của Thiên Đình cũng càng thêm nổi bật.

Vô số tu sĩ nghe tin cũng muốn tham gia lần thịnh hội này, dù sao là thịnh hội do Thiên Đình tổ chức, vô số đại năng cũng sẽ tham gia, vạn nhất mình có may mắn được đại năng chỉ điểm, thì sẽ tiết kiệm được vô số năm khổ tu của mình.

Phải biết rằng Hồng Hoang lúc này không giống như hậu thế, lúc này công pháp khó tìm, đạo môn cũng khó vào, tu hành vô cùng gian khổ, nếu không cũng sẽ không có nhiều người muốn gia nhập Thiên Đình như vậy.

Hơn nữa tác dụng của Bàn Đào, tu sĩ cũng đều rất rõ ràng, đối với tu sĩ dưới Đại La, Bàn Đào là linh quả vô thượng.

Cho dù đối với Đại La Kim Tiên, cũng có tác dụng không nhỏ, chúng sinh tuy đã sớm nghe danh Bàn Đào, nhưng lại chưa từng thấy qua, hiện nay Thiên Đình tổ chức Bàn Đào thịnh hội, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Đương nhiên Thiên Đình cũng không thể dung nạp nhiều tu sĩ như vậy, cho nên mới phát thiệp mời, có thiệp mời mới có thể tham gia.

Tu sĩ nhận được lời mời tự nhiên cũng vui vẻ nhận lời, mà đại bộ phận tu sĩ không có cơ duyên tham gia, cũng không có biện pháp gì, cũng không dám sinh lòng oán niệm.

Bởi vì thực lực của Thiên Đình chúng sinh cũng đều có tìm hiểu, chưa nói Thiên Đình là chính thống của trời đất, có thiên đạo khí vận che chở, chỉ riêng mười mấy vị Chuẩn Thánh trong Thiên Đình, cũng không phải tu sĩ bình thường có thể ngang ngược.

Hơn nữa trong Thiên Đình còn có không ít Chuẩn Thánh của Long tộc và tinh anh của Nhân tộc, hiện tại khí vận của Nhân tộc và Long tộc hợp nhất, được xem là thế lực đệ nhất Hồng Hoang, cũng không ai dám đi khiêu khích Nhân tộc và Long tộc đang thanh thế vang dội.

Các chủng tộc hoặc tu sĩ bình thường đều có thiên binh đưa thiệp mời đến, mà các đại tộc trong Hồng Hoang thì phải do Thái Bạch Kim Tinh đích thân ra mặt.

Mà trạm đầu tiên của Thái Bạch Kim Tinh chính là đến Bồng Lai

chi địa.

Đương nhiên, vị trí của Bồng Lai tiên đảo là do Hạo Thiên cung cấp, nếu không thì với một Đại La Kim Tiên nhỏ bé như Thái Bạch Kim Tinh, không thể nào tìm được Bồng Lai.

Mặc dù Bồng Lai ở trong Đông Hải, nhưng nó cách Hồng Hoang không biết bao nhiêu lớp hư không, cho dù là Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể phát hiện ra một chút manh mối, nhưng nếu không được cho phép thì cũng không thể tiến vào.

Giống như lúc này, Thái Bạch Kim Tinh đến nơi Bồng Lai tọa lạc ở Đông Hải nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào của tiên đảo.

Thái Bạch Kim Tinh sớm đã được Hạo Thiên dặn dò, trong lòng không có chút nghi hoặc nào, mà trực tiếp đứng giữa không trung, hướng về phía Đông Hải bên dưới cung kính hành lễ, đồng thời hô lớn: "Thánh nhân tại thượng, tiểu tu phụng lệnh Thiên Đế bệ hạ, đến đây mời Thánh nhân ghé thăm Bàn Đào thịnh hội!" Giọng Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt, chỉ thấy vùng Đông Hải phía dưới đột nhiên biến hóa.

Trong hư không lan tỏa huyền quang rực rỡ, tiên thiên linh khí nồng đậm đột nhiên xuất hiện trước mắt Thái Bạch Kim Tinh.

Một lát sau, trong ánh mắt kinh ngạc của Thái Bạch Kim Tinh, một tòa tiên đảo từ trong huyền quang chậm rãi hiện ra.

Tòa tiên đảo này ban đầu chỉ là một hư ảnh, sau đó dần dần từ hư hóa thực, biến thành một hòn đảo chân thực tọa lạc trên Đông Hải.

Tiên đảo xuất hiện, nhưng trên mặt Đông Hải không hề có chút biến hóa nào, phảng phất như Bồng Lai vốn dĩ đã ở đó.

Thấy dị tượng như vậy, Thái Bạch Kim Tinh vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù y cũng đã từng thấy không ít động thiên phúc địa, nhưng sự tồn tại thần dị như Bồng Lai tiên đảo này, Thái Bạch Kim Tinh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cùng lúc Bồng Lai tiên đảo hoàn toàn hiển hiện trên Đông Hải, một bóng người cũng từ trong đảo hiện ra.

Đương nhiên không phải Chu Du, mà là một vị Chuẩn Thánh của Long tộc.

Dù sao Thái Bạch Kim Tinh cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên, cho dù Hạo Thiên đích thân đến, e rằng cũng phải ngoan ngoãn tự mình tiến vào Bồng Lai.

Dù sao Chu Du là sư huynh của Hạo Thiên, Hạo Thiên không có mặt mũi lớn như vậy.

Sau khi vị Chuẩn Thánh của Long tộc xuất hiện, y ngẩng đầu nhìn Thái Bạch Kim Tinh giữa không trung, rồi nói thẳng: "Điện hạ đã biết, mời sứ giả theo ta!" Vị Chuẩn Thánh Long tộc nhìn Thái Bạch với vẻ mặt bình tĩnh, không hề vì Thái Bạch Kim Tinh là sứ giả của Hạo Thiên mà có thái độ gì khác lạ.

Phải biết rằng Long tộc ở Bồng Lai đã quá quen thuộc với Hạo Thiên, nếu không phải lúc này Thái Bạch Kim Tinh đến với thân phận của Thiên Đình, e rằng vị Chuẩn Thánh Long tộc này còn chẳng thèm liếc mắt nhìn y một cái.

Ai bảo Thái Bạch Kim Tinh chỉ là một Đại La Kim Tiên, tuy đã là Đại La đỉnh phong, nhưng tu vi bực này ở Bồng Lai thực sự quá yếu.

Thái Bạch Kim Tinh nghe lời mời của vị Chuẩn Thánh Long tộc, cũng vội vàng hạ xuống khỏi đám mây.

Y đi đến trước Bồng Lai tiên đảo, theo bước chân của vị Chuẩn Thánh Long tộc, cùng nhau bước vào trong Hỗn Độn đại trận của

Bồng Lai.

Phải biết rằng Bồng Lai tiên đảo sau khi được Chu Du tế luyện lại, sớm đã hợp nhất với Hỗn Độn đại trận, vì vậy muốn vào Bồng Lai thì cần phải đi xuyên qua Hỗn Độn đại trận.

Chương 255

Đương nhiên, ở bên ngoài tiên đảo không thể cảm nhận được Hỗn Độn đại trận, cho nên khi Thái Bạch Kim Tinh bước vào đại trận, y mới phát hiện sự tồn tại của tòa trận này.

Trước đó Thái Bạch Kim Tinh còn tưởng rằng bên ngoài Bồng Lai tiên đảo là một huyễn trận, che khuất tiên đảo, mãi đến khi bước vào Hỗn Độn đại trận mới hiểu ra.

Nào phải huyễn trận che giấu, Bồng Lai tiên đảo này chính là nằm trong Hỗn Độn hư không, bởi vì Thái Bạch Kim Tinh cảm nhận được sự tồn tại của Hỗn Độn chi khí trong đại trận.

Vì Đại La Kim Tiên đã có thể sinh tồn trong Hỗn Độn, nên đối với Hỗn Độn chi khí tự nhiên không hề xa lạ.

Thái Bạch Kim Tinh kinh hãi đi vào Hỗn Độn đại trận, liền thấy trong trận xuất hiện một cây cầu dài, ngăn cách lực lượng Hỗn Độn vô tận xung quanh.

Trong lòng y cũng hiểu ra, cây cầu dài này chính là phương pháp để đi qua đại trận.

Thái Bạch Kim Tinh theo chân vị Chuẩn Thánh Long tộc bước lên cầu dài, nhìn Hỗn Độn chi khí tản mác bên ngoài cầu, cả trái tim như thót lên tận cổ họng.

Bởi vì khi bước lên cầu, Thái Bạch Kim Tinh mới phát hiện, những luồng Hỗn Độn chi khí bên ngoài cầu này khác với trong Hỗn Độn bình thường.

Từng luồng Hỗn Độn chi khí bên ngoài trường kiều ẩn chứa uy năng vô tận, tựa như Hỗn Độn kiếm khí, nếu không phải mình đang ở

trên cầu, những luồng Hỗn Độn chi khí vô tận này không thể đến gần, e rằng khoảnh khắc mình xuất hiện giữa những Hỗn Độn kiếm khí này sẽ lập tức vẫn lạc, thậm chí cả chân linh cũng không còn.

Đừng nói là tiên thiên linh bảo, cho dù có tiên thiên linh bảo cũng chỉ có thể cầm cự thêm được vài hơi thở, phải biết rằng Hỗn Độn chi khí không giống pháp lực của tu sĩ bình thường, nó mang theo sức mạnh hủy diệt vô biên.

Trừ khi có cực phẩm tiên thiên linh bảo, mình mới có cơ hội sống sót.

Thái Bạch Kim Tinh có chút hoảng sợ, nhưng lại không có mấy phần e ngại.

Bởi vì y không cho rằng mình sẽ gặp nguy hiểm gì.

Chưa kể mình chỉ là một Đại La Kim Tiên, Thánh nhân căn bản sẽ không để ý.

Hơn nữa, chủ nhân Bồng Lai là đích truyền đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, sư huynh của Thiên Đế Hạo Thiên, mình lại đại diện cho Thiên Đình, đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Cho dù là ở chỗ của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, Thái Bạch cũng không hề sợ hãi.

Mặc dù y biết rõ mấy vị Thánh nhân kia có chút không thiện cảm với Thiên Đình, nhưng hai quân giao chiến còn không chém sứ giả, huống chi Thánh nhân đều là người coi trọng thể diện.

Vì vậy sau khi nhận lệnh của Hạo Thiên, Thái Bạch cũng không chút do dự, dù sao đây cũng là một cơ hội để mình vang danh Hồng Hoang.

Chẳng qua là khi nhìn thấy đại trận như vậy, trong lòng có chút kinh hãi mà thôi.

Một lúc sau, hai người mới đi qua cầu dài, chân chính tiến vào bên trong Bồng Lai.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp ngây người tại chỗ.

Không phải vì mỹ cảnh trong Bồng Lai, dù sao Bồng Lai tuy là vô thượng tiên cảnh, nhưng trong Hồng Hoang có đủ loại kỳ cảnh, động thiên, Thái Bạch cũng đã trải qua không ít, không thể vì nhìn thấy cảnh sắc như vậy mà ngẩn ra.

Mặc dù tiên cảnh Bồng Lai quả thực khiến Thái Bạch Kim Tinh kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức khiến y phớt lờ vị Chuẩn Thánh Long tộc trước mặt.

Tất cả là vì khoảnh khắc Thái Bạch Kim Tinh tiến vào Bồng Lai, y đã cảm nhận được sự tồn tại của Hỗn Độn chi khí.

Những luồng Hỗn Độn chi khí tản mác trong tiên thiên linh khí này cũng khiến cho cảnh giới của y trực tiếp dao động, vì vậy cuối cùng Thái Bạch Kim Tinh mới có biểu hiện như vậy.

Phải biết rằng Hỗn Độn đại trận trong Bồng Lai trực tiếp hấp thu Hỗn Độn chi khí từ bên ngoài Hỗn Độn để chuyển hóa, trong đó cũng sẽ có không ít Hỗn Độn chi khí được cải tạo sơ bộ, trở thành Hỗn Độn chi khí thích hợp cho Chuẩn Thánh tu hành.

Mà Thái Bạch Kim Tinh đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đột phá chỉ còn thiếu một phần cơ duyên.

Bây giờ cảm nhận được Hỗn Độn chi khí trong Bồng Lai, tự nhiên đã kích phát cơ duyên tấn thăng của Thái Bạch Kim Tinh.

Vị Chuẩn Thánh Long tộc bên cạnh nhìn trạng thái của Thái Bạch Kim Tinh mới hiểu ra, y sắp đột phá tu vi, nhất thời cũng có chút bối rối.

Dù sao mình phụng mệnh điện hạ đi đón Thái Bạch Kim Tinh, bây giờ y lại trực tiếp đột phá tại chỗ.

Vậy chẳng phải là để điện hạ nhà mình phải chờ đợi sao, nhưng mình lại không thể trực tiếp can thiệp vào việc đột phá của y, cho nên nhất thời cũng mờ mịt.

Ngay lúc này, một luồng Hỗn Nguyên chi lực từ trong Bồng Lai tiên đảo bay ra, trực tiếp đi vào cơ thể Thái Bạch Kim Tinh, chính là do Chu Du ra tay.

Vị Chuẩn Thánh Long tộc thấy vậy mới bình tĩnh lại, bởi vì điện hạ nhà mình đã biết, vậy mình cũng không cần phải đi bẩm báo nữa.

Theo luồng Hỗn Nguyên chi lực này dung nhập vào đạo thể của Thái Bạch Kim Tinh, cảnh giới của y cũng trực tiếp đột phá, thành công tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Một lát sau y mới tỉnh lại, cảm nhận lực lượng Chuẩn Thánh trong đạo thể, Thái Bạch Kim Tinh cũng lộ vẻ vui mừng.

Chưa đợi Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục cảm ngộ, đã nghe vị Chuẩn Thánh Long tộc nói: "Mau theo ta đi yết kiến điện hạ!" Thái Bạch Kim Tinh vội vàng gật đầu, theo vị Chuẩn Thánh Long tộc tiến về đại điện nơi Chu Du đang ở.

Mà Chu Du ra tay cũng là vì Thái Bạch Kim Tinh tấn thăng Chuẩn Thánh cần không ít thời gian.

Bàn Đào thịnh yến của Thiên Đình sắp bắt đầu, Thái Bạch Kim Tinh còn phải đi mời mấy vị Thánh nhân kia, làm sao có thời gian dài như vậy.

Cho nên Chu Du cũng tiện tay giúp Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp hoàn thành tấn thăng, đỡ lãng phí thời gian.

Chẳng bao lâu, vị Chuẩn Thánh Long tộc đã dẫn Thái Bạch Kim

Tinh đến đại điện.

Bước vào đại điện của Bồng Lai tiên đảo, Thái Bạch Kim Tinh liền thấy trên điện có một bóng người mờ ảo đang ngồi trên bồ đoàn.

Bóng người này toàn thân đạo vận lan tỏa, tràn ngập vẻ thần bí.

Tuy không cảm nhận được uy áp của Thánh nhân, nhưng khi Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy bóng người trên điện, y cũng hiểu người trên điện chính là tồn tại mà mình đến bái kiến, đích truyền đệ tử của Đạo Tổ, sư huynh của Thiên Đế, Thánh nhân Chu Du.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức quỳ lạy xuống đất, nói với Chu Du trên điện: "Tiểu tu Thái Bạch Kim Tinh bái kiến Thánh nhân!

Đa tạ Thánh nhân ban ơn!" Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên biết nguyên nhân mình tấn thăng nhanh như vậy là nhờ một luồng Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du.

Dù sao lúc đó mình tuy đang tấn thăng, nhưng ý thức vẫn có thể cảm nhận được sự việc bên ngoài.

Vị Chuẩn Thánh Long tộc tuy là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng không thể giúp mình đột phá nhanh như vậy, lại còn củng cố vững chắc cảnh giới cho mình.

Trong Bồng Lai, chỉ có Thánh nhân mới có được sức mạnh vĩ đại như vậy, cho nên Thái Bạch Kim Tinh biết rõ mình đã nhận được cơ duyên của Thánh nhân.

Vì thế khi đến điện, ngay thời khắc đầu tiên nhìn thấy bóng dáng Chu Du, y đã lập tức quỳ lạy.

Chu Du trên điện thấy Thái Bạch Kim Tinh quỳ lạy, cũng trực tiếp mở mắt, sau đó liền thấy hai luồng thần quang bao phủ lấy Thái Bạch Kim Tinh.

Tiếp đó, giọng của Chu Du cũng vang lên trong điện: "Đứng lên đi!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy mới đứng dậy, đáp lại Chu Du: "Vâng!" Đợi Thái Bạch Kim Tinh đứng vững, Chu Du mới lên tiếng: "Chuyện Bàn Đào thịnh hội, Ngô đã biết!

Mấy vị Thánh nhân kia ta đã thông báo, nhưng ngươi vẫn cần phải đưa thiệp mời đến!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, vội vàng đáp: "Tiểu tu hiểu rồi!" Thái Bạch Kim Tinh mới vừa tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với những bí mật của Hồng Hoang vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Tuy biết Chu Du và Hạo Thiên quan hệ không cạn, nhưng không biết quan hệ giữa họ lại thân mật đến vậy, lại có thể trực tiếp thông báo cho mấy vị Thánh nhân kia.

Chương 256

Đương nhiên Thái Bạch Kim Tinh không tò mò vì sao Chu Du biết tin tức về yến hội, dù sao Chu Du là Thánh nhân chí tôn, chuyện ở Thiên Đình đương nhiên không thể giấu được Thánh nhân.

Mà Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên không biết, sau khi bắt được Hình Thiên, Hạo Thiên đã xuống trần gian hỏi kế Chu Du.

Bây giờ nghe xong lời Chu Du, Thái Bạch Kim Tinh cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Bởi vì tuy mình là sứ giả Thiên Đình, nhưng Thái Bạch Kim Tinh không biết các vị Thánh nhân có chấp nhận lời mời tham gia Bàn Đào thịnh hội hay không.

Phải biết rằng sau khi gia nhập Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh mới biết mối quan hệ giữa Thiên Đình và các vị Thánh nhân, mấy vị Thánh nhân kia sẽ không nhìn Thiên Đình thuận buồm xuôi gió như vậy.

Cho nên sau khi xuống trần gian, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh cũng có chút lo lắng, lỡ như Thánh nhân không đồng ý thì phải làm sao.

Bây giờ biết nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, Thái Bạch Kim Tinh cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói với Chu Du: "Vậy tiểu tu xin phép cáo lui trước!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, liền thấy Chu Du gật đầu.

Sau đó, y cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể chống cự đột nhiên xuất hiện, trực tiếp dịch chuyển mình ra khỏi đại điện.

Thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, Thái Bạch Kim Tinh mới

nhận ra mình đã ra khỏi điện, liền cung kính hành lễ với đại điện rồi lui ra.

Ra khỏi Bồng Lai, Thái Bạch Kim Tinh lại thở dài một hơi, cảm khái thực lực của Thánh nhân quả thực sâu không lường được.

Mặc dù ở trong đại điện, Chu Du không tỏa ra uy áp thuộc về Thánh nhân, nhưng Thái Bạch Kim Tinh vẫn cảm nhận được áp lực vô biên, mãi đến khi rời khỏi Bồng Lai mới hồi phục lại.

Cảm khái xong, tiếp đó là một trận kích động, phải biết rằng Thái Bạch Kim Tinh đã ở cảnh giới Đại La đỉnh phong nhiều năm, không ngờ chỉ đến Bồng Lai một chuyến đã hoàn thành đột phá, sao có thể không phấn khích.

Cũng không kích động bao lâu, Thái Bạch Kim Tinh liền lên đường đến nơi tiếp theo.

Hiện tại Thái Bạch Kim Tinh đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, tốc độ cũng cực nhanh, chẳng bao lâu đã đến đạo trường của Thánh nhân tiếp theo.

Kim Ngao đảo cũng ở trên Đông Hải, vì vậy trạm thứ hai của Thái Bạch Kim Tinh chính là đạo trường của Thông Thiên.

Thái Bạch Kim Tinh đến Kim Ngao đảo cũng trực tiếp nói rõ mục đích, sau đó được đệ tử Tiệt giáo dẫn đến trước Bích Du Cung, qua một lúc lâu mới được Thông Thiên triệu kiến.

Đến Bích Du Cung, Thái Bạch cũng đã gặp được Thông Thiên đang ngự tọa trên điện, trong lòng không còn căng thẳng như ở Bồng Lai.

Dù sao trạm đầu tiên của Thái Bạch Kim Tinh là gặp Chu Du, tuy cũng không có uy áp của Thánh nhân, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác, trong điện Bồng Lai là áp lực không lời, còn ở Bích Du Cung thì

không có cảm giác đó.

Xem ra thực lực của Chu Du Thánh nhân vẫn mạnh hơn, trong lòng Thái Bạch cũng nảy sinh nhiều suy nghĩ.

Nhưng chỉ một lát sau, y cũng vội vàng thu lại tâm tư của mình, dù sao lúc này đang ở trước mặt Thánh nhân.

Sau đó Thái Bạch Kim Tinh cũng chú ý đến đám đệ tử Tiệt giáo trong điện, trong lòng có chút kinh ngạc, tuy biết số lượng đệ tử Tiệt giáo đông đảo, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy.

Nhưng Thái Bạch Kim Tinh không hề biểu lộ ra ngoài, y đi đến dưới chỗ ngồi của Thông Thiên, cung kính hành lễ, rồi nói thẳng: "Tham kiến Thánh nhân!" Mà Thông Thiên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, nói với Thái Bạch dưới điện: "Thịnh hội của Thiên Đình, Ngô đến lúc đó nhất định sẽ đến!" Thái Bạch Kim Tinh cũng vội vàng đáp: "Đa tạ Thánh nhân!".

Một lát sau, Thái Bạch Kim Tinh từ Bích Du Cung đi ra, bay về phía nơi ở của Thánh nhân tiếp theo.

Chẳng bao lâu, y đã đến trước Thủ Dương Sơn, đạo trường của Lão Tử, đưa thiệp mời trong tay cho đồng tử dưới núi.

Lão Tử trong Thủ Dương Sơn nhận được thiệp mời của Thiên Đình, trong lòng không hề có chút gợn sóng.

Bởi vì Lão Tử ngay từ đầu đã biết ngôi vị Thiên Đế không liên quan gì đến đệ tử của mình, môn hạ của ông chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, còn phải truyền thừa đạo thống Nhân giáo của ông.

Tuy cảm thấy tiếc nuối vì đệ tử của Nguyên Thủy và Thông Thiên không được làm Thiên Đế, nhưng Lão Tử sẽ không dễ dàng biểu lộ ra ngoài, phải biết Hạo Thiên trở thành Thiên Đế cũng là do Đạo Tổ chỉ định, Lão Tử hiện tại đương nhiên không dám vi phạm ý chí của Đạo

Tổ.

Đương nhiên Đạo Tổ còn yêu cầu các Thánh nhân phối hợp với Hạo Thiên, nhưng môn hạ của Lão Tử chỉ có một đệ tử, tự nhiên không thể đến Thiên Đình, cho nên Lão Tử tự nhiên sẽ không chủ động phối hợp.

Lần này Bàn Đào thịnh hội của Thiên Đình, Lão Tử cũng sớm đã biết, vì ông biết rõ Thiên Đình sớm muộn cũng phải thể hiện uy nghiêm với Hồng Hoang, dù không phải Bàn Đào thịnh hội cũng có thể là thịnh hội khác, chẳng qua là Dao Trì trong tay có Bàn Đào linh căn do Đạo Tổ ban cho mà thôi.

Vốn dĩ Lão Tử định không tham gia đại sự của Thiên Đình, nhưng trước đó đã đồng ý với Chu Du, cũng không thể nuốt lời, chỉ đành bất đắc dĩ gọi Huyền Đô đến, nói với hắn: "Huyền Đô, ngươi đi thông báo cho sứ giả Thiên Đình, Ngô đến lúc đó sẽ đến!" Huyền Đô nghe vậy, gật đầu vâng lời, rồi xuống núi thông báo cho Thái Bạch Kim Tinh.

Trên Côn Luân, Nguyên Thủy cũng nhận được thiệp mời do Thái Bạch Kim Tinh đưa tới, ánh mắt cũng tràn ngập vẻ giễu cợt.

Dù sao Hạo Thiên trở thành Thiên Đế, y cũng vô cùng bất mãn, cho dù không dám chống lại Chu Du, nhưng Nguyên Thủy sẽ không cho Thiên Đình sắc mặt tốt, cho nên cũng không triệu kiến Thái Bạch Kim Tinh, mà trực tiếp phái đệ tử ra báo cho Thái Bạch Kim Tinh rằng mình sẽ đến.

Nguyên Thủy bất mãn với Thiên Đình, nhưng Thái Bạch Kim Tinh lại không dám để lộ chút cảm xúc nào ra ngoài, dù sao đây là đạo trường của Thánh nhân.

Sau đó ở Tây Phương Linh Sơn, Oa Hoàng Thiên, hai vị Thánh nhân cũng cho biết sẽ tham gia thịnh hội, ngay cả ở Địa Phủ, Thái

Bạch Kim Tinh cũng không gặp phải tình huống gì, mặc dù Hình Thiên đã quy về Thiên Đình.

Tất cả các Thánh nhân đều cho biết sẽ đến tham dự, nhận được câu trả lời, Thái Bạch Kim Tinh lại có một nhận thức mới về địa vị của Chu Du, cảm giác quy thuộc đối với Thiên Đình cũng càng thêm mãnh liệt.

Tiếp đó Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục đưa thiệp mời cho các đại năng Hồng Hoang.

Cùng với thời gian trôi qua, Bàn Đào thịnh hội cũng đến lúc bắt đầu.

Thời gian Bàn Đào thịnh yến sắp bắt đầu, vô số đại năng trong Hồng Hoang nhận được thiệp mời cũng lần lượt khởi hành đến Thiên Đình.

Thịnh hội lần này cũng là đại sự của Hồng Hoang, vô số tiên thần đều sẽ tham dự, tuy Thiên Đình là nhân vật chính, nhưng những đại năng này cũng không muốn mất mặt.

Đồng thời những đại năng này nhận được tin tức biết rằng các Thánh nhân cũng sẽ đến đông đủ, trong lòng cũng có chút cảm khái về địa vị của Thiên Đình.

Ngay sau đó cũng tranh thủ thời gian đến Thiên Đình, dù sao không ai dám không nể mặt Thánh nhân mà đến cuối cùng.

Dù sao Thánh nhân mới là kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, mọi người đương nhiên không dám xem thường.

Lúc này trong Thiên Đình cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt, phải biết Bàn Đào thịnh hội là thịnh hội đầu tiên mà Thiên Đình tổ chức.

Là chủ nhân Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì đương nhiên vô cùng coi trọng, cho nên khoảng thời gian này cũng đã dốc hết tâm tư.

Hai người không chỉ muốn thông qua thịnh hội lần này để thể hiện uy nghiêm của Thiên Đình, mà còn muốn nhân cơ hội này chiêu mộ các đại năng Hồng Hoang, khiến thực lực Thiên Đình tiến thêm một bước.

Mặc dù Thiên Đình hiện tại đã là thế lực bá chủ trong Hồng Hoang, nhưng uy thế của Thiên Đình vẫn chưa đủ để khiến các tộc ở Hồng Hoang thần phục.

Lần Bàn Đào thịnh hội này, Hạo Thiên chính là muốn để chúng sinh Hồng Hoang biết được thực lực của Thiên Đình.

Bên này, các tiên thần Hồng Hoang đến ngoài Nam Thiên Môn, liền thấy trên Thiên Đình huyền quang lấp lánh.

Rõ ràng đại trận của Thiên Đình đã được khởi động, đương nhiên Hạo Thiên khởi động đại trận cũng là để dằn mặt các đại năng Hồng Hoang, để chúng sinh Hồng Hoang nhận thức được sự hùng mạnh và nội tình của Thiên Đình, ai bảo Hạo Thiên vị Thiên Đế này mới xuất hiện chưa đầy mấy nghìn năm.

Nhưng không thể không nói thủ đoạn của Hạo Thiên quả thực cao minh, vô số đại năng Hồng Hoang sau khi nhìn thấy đại trận của Thiên Đình đều lũ lượt cảm khái thực lực của Thiên Đình.

Vốn dĩ mọi người còn cho rằng thực lực của Thiên Đình lúc này còn xa mới bằng Thiên Đình của Yêu tộc trước kia, nhưng đợi đến khi đến trước Nam Thiên Môn, nhìn thấy đại trận của Thiên Đình, mọi người mới thay đổi một chút suy nghĩ.

Mặc dù Thiên Đình hiện tại không bằng thời Đế Tuấn chiếm giữ, nhưng cũng có đủ nội tình, có thể kiêu ngạo nhìn các chủng tộc Hồng Hoang.

Đương nhiên Thiên Đình hiện tại vẫn có chút chênh lệch so với

thời Yêu tộc.

Chương 257

Mặc dù Thiên Đình hiện tại có không ít đại năng, nhưng so với Thiên Đình thời Vu Yêu đại kiếp vẫn còn kém không ít.

Dù sao Yêu tộc lúc đó không chỉ có số lượng Chuẩn Thánh nhiều hơn bây giờ, mà còn có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, một đại sát khí, còn Thiên Đình hiện tại thì không có đại trận như vậy, cho nên vẫn không bằng.

Đương nhiên Chu Thiên Tinh Đấu đại trận không phải là không thể tái hiện, chỉ là lúc này Phục Hy đã vẫn lạc, không còn ai biết cách tổ hợp Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Mặc dù Hà Đồ Lạc Thư bị Côn Bằng cuốn đi, các đại tiểu tinh thần phiên do Yêu tộc luyện chế để phù hợp với số lượng Chu Thiên Tinh Đấu đều đã bị hủy, nhưng đó không phải là vấn đề.

Chỉ cần Phục Hy có thể luân hồi tái sinh, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng có hy vọng tái xuất thế gian.

Hiện tại Hạo Thiên không biết chuyện sẽ xảy ra sau này, chỉ có Chu Du vẫn luôn tính toán những điều này, bởi vì Chu Du biết khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, cũng là lúc Phục Hy luân hồi.

Mặc dù Chu Du muốn bảo vệ Hồng Hoang, không muốn có người lạm dụng đại trận như vậy, nhưng cũng không muốn một vô thượng đại trận như Chu Thiên Tinh Đấu cứ thế biến mất, cho nên Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cho dù có thể xuất thế, cũng nhất định phải nằm trong tay Thiên Đình.

Dù sao Thiên Đình mới có năng lực điều khiển Chu Thiên Tinh Thần, hơn nữa Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, không thể

vô cớ hủy hoại Hồng Hoang, lại thêm Thiên Đế là Hạo Thiên, Chu Du cảm thấy nếu Chu Thiên Tinh Đấu đại trận xuất hiện, đặt ở Thiên Đình là thích hợp nhất.

Đương nhiên cho dù đến lúc đó Chu Thiên Tinh Đấu đại trận xuất hiện, uy hiếp đối với Hồng Hoang cũng sẽ không đạt đến mức độ như thời Vu Yêu đại kiếp.

Dù sao Hồng Hoang cũng đang không ngừng thăng cấp, hơn nữa thế giới này có Chu Du bảo vệ, cột trời Bất Chu trong Vu Yêu đại kiếp cũng không hề sụp đổ, Hồng Hoang cũng không biến thành hoàn cảnh hậu thiên, tự nhiên là ngày càng hùng mạnh.

Tầm mắt quay lại Thiên Đình, các đại năng Hồng Hoang nhìn thấy đại trận của Thiên Đình, địa vị của Thiên Đình trong lòng họ lại được nâng cao.

Mãi đến khi mọi người hoàn hồn, cũng lần lượt tiếp tục tiến về phía Nam Thiên Môn.

Đợi mọi người đến trước Nam Thiên Môn, liền thấy Thái Bạch Kim Tinh đã sớm ở đó nghênh đón.

Bàn Đào đại hội vốn là do Thái Bạch Kim Tinh đề nghị, cho nên Hạo Thiên cũng giao cho y trọng trách, mà với tư cách là 'sứ giả ngoại giao' của Thiên Đình, cũng chỉ có Thái Bạch Kim Tinh mới có địa vị tiếp đón các đại năng Hồng Hoang.

Thịnh hội lần này, đại năng Hồng Hoang đông đảo, Thiên Đình cũng không thể phái tu sĩ bình thường nghênh đón, Thái Bạch Kim Tinh đã tấn thăng lên cấp bậc Chuẩn Thánh, ngang hàng với các đại năng Hồng Hoang, cho nên cũng là người thích hợp nhất để nghênh đón khách.

Cùng với việc các đại năng Hồng Hoang lục tục đến, Thiên Đình

cũng trở nên huyên náo hơn, vô số tu sĩ từng tốp ba tốp hai đi về phía nơi tổ chức Bàn Đào thịnh hội – Dao Trì tiên cảnh.

Dao Trì tiên cảnh lúc này, quỳnh hương lượn lờ, thụy khí rực rỡ, dao đài bày lụa gấm, bảo các tỏa nhân uân.

Phượng múa loan bay hình phiêu diêu, kim hoa ngọc ngạc ảnh trôi nổi.

Trên bày cửu phượng đan hà ỷ, bát bảo tử nghê đôn.

Bàn vàng ngũ sắc, bồn ngọc bích thiên hoa.

Trên bàn có ngọc dịch quỳnh tương, bát trân bách vị, món ngon trân quý đầy ắp, dị quả giai hào đủ loại tươi mới, khiến người ta ngửi thôi cũng đã động lòng.

Cùng với việc các tiên thần được mời liên tục tiến vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng không khỏi có ấn tượng sâu sắc hơn về Thiên Đình.

Dù sao tổ chức thịnh hội ở Hồng Hoang là cực kỳ hiếm thấy, những thịnh hội nhỏ thì các tộc cũng đã tổ chức không ít, nhưng thịnh hội quy tụ vô số tu sĩ Hồng Hoang như thế này, vô số đại năng cũng chưa từng được chứng kiến.

Mãn thiên tiên thần liên tục tiến vào, Dao Trì tiên cảnh cũng trở nên náo nhiệt hơn, dưới sự chỉ dẫn của tiên nữ Thiên Đình, các tiên thần cũng tìm được vị trí của mình và ngồi xuống, bắt đầu bàn luận về Bàn Đào thịnh hội của Thiên Đình lần này.

"Thiên Đình quả là chính thống của Hồng Hoang, thịnh hội lần này quả thực không tầm thường!" "Đúng là phi thường, nghĩ đến Yêu tộc chiếm giữ Thiên Đình, chỉ biết khơi mào chiến tranh, còn vọng tưởng xưng bá Hồng Hoang, thật là nực cười!" "Nghĩ đến Vu Yêu cũng từng là bá chủ Hồng Hoang, không ngờ một trận đại kiếp đã trực tiếp suy

tàn, nếu Thiên Đình là chính thống của trời đất, không biết còn có cơ hội gia nhập không!" "Sao lại không có cơ hội, chúng ta đều là cấp bậc Đại La, ở Hồng Hoang cũng là lão tổ một tộc, Thiên Đình tuy mạnh, nhưng nếu có cấp bậc Đại La nguyện ý gia nhập, Thiên Đình cũng sẽ đồng ý.

Lần này ta chuẩn bị gia nhập Thiên Đình, như vậy cũng coi như có bối cảnh!" "Đạo hữu nói rất phải, gia nhập Thiên Đình không chỉ có cơ hội tu hành công pháp tốt hơn, mà còn có thể hưởng một phần khí vận!" "Hồng Hoang lúc này Vu Yêu đã là quá khứ, trừ Nhân tộc và Long tộc ra, Thiên Đình chính là thế lực mạnh nhất, lần trước Tổ Vu Hình Thiên lên trời thách đấu Thiên Đế, chẳng phải đã bị Thiên Đế trực tiếp bắt giữ sao, cũng không biết Hình Thiên có vẫn lạc không?" "Ồ!

Còn có chuyện như vậy sao, lần trước ta vẫn luôn bế quan tu luyện, đạo hữu xin hãy kể chi tiết!" "Nếu đạo hữu không biết, vậy hãy nghe ta kể chi tiết…" Ngay khi vô số tiên thần đang bàn luận, liền nghe trong Dao Trì tiên cảnh truyền đến một giọng nói: "Thiên Đế, Thiên Hậu đến!" Nghe thấy âm thanh, tất cả tu sĩ cũng lần lượt đứng dậy, nhìn về phía mấy chỗ ngồi ở hàng đầu.

Bởi vì mọi người đều biết những vị trí đó là dành cho Thiên Đế, Thiên Hậu và các vị Thánh nhân.

Đợi âm thanh trong Dao Trì tiên cảnh dứt, hai bóng người liền trực tiếp xuất hiện ở hai chỗ ngồi hàng đầu.

Các tiên thần cũng lần lượt cung kính hành lễ, dù sao Thiên Đế và Thiên Hậu là tồn tại cai quản Hồng Hoang, các tiên thần đương nhiên phải thể hiện sự tôn kính.

Đến yến hội Bàn Đào, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn các tiên thần trong tiên cảnh, trên mặt cũng lộ ra từng trận ý cười.

Lần này Bàn Đào thịnh hội có nhiều tiên thần Hồng Hoang tham dự như vậy, quả thực khiến hai người có chút hài lòng, dù sao tiên thần đến càng nhiều, càng thể hiện được uy nghiêm của Thiên Đình, đồng thời cũng sẽ có nhiều đại năng Hồng Hoang được chứng kiến thực lực của Thiên Đình.

Hai người hướng về các tiên thần gật đầu ra hiệu, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Thấy Hạo Thiên và Dao Trì đã ngồi, các tiên thần cũng lần lượt ngồi xuống vị trí của mình.

Hạo Thiên nhìn những chỗ ngồi trống bên cạnh, cũng có chút mong đợi, bởi vì những vị trí này đều là của Thánh nhân, chỉ là hiện tại Thánh nhân vẫn chưa đến.

Dù sao cũng là Thánh nhân mà, địa vị phi thường, xuất hiện cuối cùng mới là bình thường, hơn nữa Hạo Thiên biết những người này sẽ không dễ dàng đến cổ vũ cho mình.

Nhưng lần này mấy vị đó nhất định sẽ đến, vì sư huynh của mình đã dặn dò mọi người, vậy mấy vị Thánh nhân kia chắc chắn sẽ đến, họ cũng không dám không đến, nếu không đến, sẽ bị nắm thóp.

Ngay khi Hạo Thiên đang suy nghĩ, bên ngoài tiên cảnh lại truyền đến âm thanh: "Trấn Nguyên Tử đại tiên đến!" "Minh Hà đại tiên đến!" Bên ngoài tiên cảnh, Trấn Nguyên Tử lại chạm mặt Minh Hà.

Nói cũng thật trùng hợp, hai người đều không có chuẩn bị tâm lý, quả thực là có chút oan gia ngõ hẹp.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy bóng dáng Minh Hà cũng hừ lạnh một tiếng, mặc dù lúc Hậu Thổ thành Thánh hai người đã kề vai chống lại sự tấn công của Thánh nhân, nhưng không có nghĩa là hai người đã bỏ qua hiềm khích cũ.

Nếu không phải Chu Du đã lên tiếng, Trấn Nguyên Tử sớm đã đánh lên Huyết Hải rồi.

Mặc dù biết Minh Hà bất tử, nhưng Trấn Nguyên Tử dù có dốc toàn lực cũng sẽ khiến Minh Hà phải trả giá đắt, dù sao Minh Hà là thủ phạm chính gây ra cái chết của Hồng Vân.

Mà Minh Hà thấy Trấn Nguyên Tử cũng không có sắc mặt tốt đẹp gì, bởi vì lúc này y cũng có chút uất ức.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử cũng đã tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng mình không sợ Trấn Nguyên Tử.

Vì tu vi của Minh Hà lúc này cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, hơn nữa còn có Huyết Hải, Huyết Hải không cạn, mình sẽ không vẫn lạc.

Chỉ là Minh Hà cảm thấy mình vô cớ gánh tội thay cho Côn Bằng thực sự có chút bất đắc dĩ, mặc dù chuyện Hồng Vân vẫn lạc, Minh Hà có một phần nhân quả nhất định, nhưng phần lớn đều là do Côn Bằng.

Bây giờ Trấn Nguyên Tử cứ bám riết lấy mình không tha, cũng khiến Minh Hà căm hận trong lòng, nếu không phải vì e ngại thực lực của Chu Du, mình cũng sẽ cho Trấn Nguyên Tử biết thế nào là lợi hại.

Ánh mắt hai người đối nhau, phảng phất có tia lửa bắn ra.

Thiên binh trước tiên cảnh cũng biết rõ ân oán của hai người, cho nên căn bản không dám tiến lên, cứ thế nhìn hai người đối đầu trước tiên cảnh.

Mà mọi người trong tiên cảnh nghe tin Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cùng đến, trên mặt cũng có chút khác lạ.

Vì mọi người đều biết mối thù của hai người, đợi một lúc cũng không thấy Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đến, trong lòng cũng có

nhiều suy đoán, cho nên trong tiên cảnh cũng trở nên ồn ào hơn rất nhiều.

"Trấn Nguyên Tử không phải là đã đánh nhau với Minh Hà rồi chứ?" "Chắc là không đâu, hai người không lẽ không nể mặt Thiên Đế sao!" "Đạo hữu, hai vị này sao lại đối đầu nhau?

Tại sao vẻ mặt mọi người đều kỳ lạ như vậy!" "Ôi chao, còn có một người không biết nữa à!" "Muốn nói vì sao hai người lại như vậy, cũng là vì chuyện năm xưa…" Hạo Thiên và Dao Trì thấy vậy cũng có chút bất đắc dĩ.

Chương 258

Nhưng hai người cũng không lên tiếng ngăn cản, dù sao bên ngoài tiên cảnh hai người cũng chưa động thủ.

Đương nhiên Hạo Thiên cũng sẽ không nhìn Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đối đầu bên ngoài tiên cảnh, ngay khi y định lên tiếng, lại nhìn thấy một đám người đến bên ngoài tiên cảnh, cũng buông xuống lo lắng.

Chỉ nghe thiên binh bên ngoài tiên cảnh hô lớn: "Chúc Long đại thần đến!" Đúng vậy, Hạo Thiên chính là thấy Chúc Long dẫn theo một đám Long tộc đến nên mới thu hồi ánh mắt, vì y biết Chúc Long đến, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà sẽ không thành vấn đề, dù sao hai người cũng biết rõ thân phận của Chúc Long.

Chúc Long không chỉ là Long Hoàng của Long tộc với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà còn là phụ thân của sư huynh mình, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà tự nhiên không dám làm càn trước mặt Chúc Long.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cũng nhìn thấy Chúc Long đến, cũng vội vàng đi sang một bên, đợi Chúc Long đến trước mặt, hai người cũng hơi cúi người chào: "Chúc Long tiền bối!" "Chúc Long tiền bối!" Mặc dù Chúc Long hiện tại cũng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngang hàng với Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, nhưng Chúc Long từ thời Long Hán đại kiếp đã là đại năng của Hồng Hoang, thực lực cũng phi thường.

Hơn nữa, một người là bạn tốt của Chu Du, một người nợ Chu Du nhân quả, quan trọng nhất là hai người đều biết thực lực của Chu Du, cho dù trong số các Thánh nhân cũng là đỉnh phong, cho nên lúc

này thấy Chúc Long đến cũng vội vàng cung kính hành lễ.

Chúc Long thấy hai người, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, tuy mình là tiền bối, nhưng hai người coi trọng như vậy cũng khiến Chúc Long có chút vui mừng, liền nói với hai người: "Xem ra ta đến vẫn chưa muộn, vậy mấy người chúng ta cùng vào trong đi!" Trấn Nguyên Tử và Minh Hà nghe vậy cũng vui vẻ đồng ý, sau đó hai người rất tự nhiên đi ra sau lưng Chúc Long.

Thấy hai người đi sau lưng mình, sắc mặt Chúc Long cũng có chút thay đổi, trực tiếp nói với hai người: "Chúng ta đều là cảnh giới ngang nhau, sao có thể như vậy!" Trấn Nguyên Tử nghe xong vội nói: "Ngài là tiền bối của chúng ta, huống chi ta và Chu Du đạo hữu là bạn tốt, nên làm như vậy!" Minh Hà bên cạnh tuy không thích Trấn Nguyên Tử, nhưng nghe xong lời y nói, cũng gật đầu, nói với Chúc Long: "Chính là như vậy!" Chúc Long nghe xong lời hai người, cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng biết không thể ở đây trì hoãn quá lâu.

Ngay sau đó, ông lắc đầu, dẫn hai người cùng một đám Long tộc đi vào trong tiên cảnh.

Đợi Chúc Long tiến vào tiên cảnh, mọi người nhìn Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đi sau lưng ông, cũng rơi vào kinh ngạc, sau đó vô số người trong điện bắt đầu bàn tán, đương nhiên đều là truyền âm.

"Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, hai vị này sao lại đi sau lưng Chúc Long đại thần!" "Chúc Long đại thần là ai, tại sao ta chưa từng nghe nói?" "Ngươi xuất thế từ lúc nào, tuy Chúc Long đại thần đã lâu không xuất hiện, nhưng sao ngươi lại không biết cả Chúc Long đại thần?" "Tiểu tu xuất thế chưa đầy vạn năm, vẫn luôn khổ tu trong tộc, lần này là theo tiền bối trong tộc đến Thiên Đình!" "Vậy tốc độ tu hành của ngươi không chậm đâu, nói về vị Chúc Long đại thần này…" Cùng với việc thân phận của Chúc Long được tiết lộ, vô số tu

sĩ tân sinh trong tiên cảnh cũng trực tiếp ngây người tại chỗ, dù sao thân phận của Chúc Long cũng thực sự đáng sợ.

Chỉ riêng thân phận tồn tại từ thời viễn cổ này đã đủ khiến mọi người kinh ngạc, huống chi còn là cha của Thánh nhân, điều này khiến vô số tu sĩ tân sinh kinh ngạc vạn phần.

Chúc Long dẫn Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đi đến trước tiên cảnh, hướng về phía Hạo Thiên và Dao Trì hơi cúi người nói: "Gặp qua Thiên Đế, Thiên Hậu!" Mà Hạo Thiên và Dao Trì cũng vội vàng đứng dậy, nói với Chúc Long: "Chúc Long tiền bối mời ngồi ghế trên!" Chúc Long hơi gật đầu, sau đó liếc nhìn những người Long tộc sau lưng, liền thấy một vị Chuẩn Thánh Long tộc bước lên điện, nói với Hạo Thiên và Dao Trì: "Để chúc mừng Bàn Đào thịnh hội, Long tộc chúng ta đặc biệt chuẩn bị hai kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo làm quà tặng!" Nghe xong lời của vị Chuẩn Thánh Long tộc, các tiên thần dưới điện cũng đều ngẩn ra.

Mặc dù không ít đại năng cũng có tiên thiên linh bảo, nhưng đại đa số tu sĩ trong tiên cảnh ngay cả tiên thiên linh bảo cũng chưa từng thấy qua bao nhiêu.

Bây giờ nghe tin Long tộc lại trực tiếp tặng hai kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo, mắt của các tiên thần đều có chút đỏ lên, cũng đều cảm khái nội tình của Long tộc thật sâu, không hổ là thế lực đệ nhất Hồng Hoang lúc này.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe vậy, cũng vô cùng kinh hỉ.

Phải biết lúc này hai người tuy đã là chủ nhân Thiên Đình, nhưng tiên thiên linh bảo vẫn không có bao nhiêu.

Dù sao lúc Đạo Tổ phân bảo, hai người không tham gia, tuy Đạo Tổ chỉ định hai người làm Thiên Đế Thiên Hậu cũng đã ban không ít linh bảo, nhưng so với Thánh nhân vẫn là quá ít.

Lúc này nghe Long tộc lại tặng hai kiện tiên thiên linh bảo, vẻ vui mừng trên mặt hai người cũng khó che giấu, ai lại chê mình có nhiều tiên thiên linh bảo chứ!

Một lát sau, liền nghe Hạo Thiên nói với Chúc Long: "Chúc Long tiền bối có lòng rồi, mời tiền bối mau mau vào chỗ ngồi!" Chúc Long nhìn vị Chuẩn Thánh Long tộc đưa hai kiện tiên thiên linh bảo sang một bên, cũng gật đầu, rồi trực tiếp theo người hầu ngồi vào chỗ của mình.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà thấy vậy liếc nhau một cái, trong tay cũng lần lượt xuất hiện bảo vật, nếu đã không thể thật sự giao đấu một trận, vậy cũng phải đè đầu đối phương một lần nữa.

Sau đó Trấn Nguyên Tử nói với Hạo Thiên: "Chúc mừng Thiên Đế triệu tập Bàn Đào thịnh hội, bần đạo xin dâng lên mười quả Nhân Sâm Quả, mong đạo hữu đừng chê!" Hạo Thiên và Trấn Nguyên Tử giao tình cũng không cạn, liền cho người nhận lấy Nhân Sâm Quả, nói với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu đến đã là nể mặt Thiên Đình, ta sao có thể chê, mời đạo hữu vào chỗ ngồi!" Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Minh Hà, đi về phía chỗ ngồi của mình.

Phải biết mười quả Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử cũng là thần vật của Hồng Hoang, không thua kém gì trung phẩm tiên thiên bình thường.

Mà Minh Hà đương nhiên chú ý đến ánh mắt của Trấn Nguyên Tử, trong lòng cũng căm hận, vốn dĩ y chỉ định tùy tiện tặng một món quà là được, không ngờ Trấn Nguyên Tử lại trực tiếp đặt mình vào thế khó.

Dù Minh Hà tài đại khí thô, nhưng tặng ra một kiện tiên thiên linh bảo vẫn có chút đau lòng, nhưng y cũng không chút do dự.

Đợi Trấn Nguyên Tử ngồi xuống, Minh Hà cũng lấy ra một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo, nói với Hạo Thiên trên điện: "Bàn Đào thịnh hội là chuyện vui của Hồng Hoang, ta Minh Hà cũng xin dâng lên một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo!" Hạo Thiên thấy vậy cũng nói với Minh Hà: "Đa tạ Minh Hà đạo hữu ghé thăm, mời đạo hữu vào chỗ ngồi!" Hạo Thiên đối xử với Minh Hà tuy cũng một mặt tươi cười, nhưng không thân mật như đối với Trấn Nguyên Tử, dù sao Hạo Thiên cũng có giao tình rất sâu với Hồng Vân, chẳng qua là vì thân phận Thiên Đế mà thôi.

Mà Minh Hà cũng biết rõ điều này, nếu Chu Du không hứa hẹn với y, thì Minh Hà thật sự không dám lên trời tham gia thịnh hội lần này, vì bạn tốt của Hồng Vân không hề ít.

Cũng nhờ Chu Du đã nói thẳng nhân quả của Hồng Vân sẽ do chính Hồng Vân và Minh Hà giải quyết, lại thêm Minh Hà nợ Chu Du một đoạn nhân quả, cho nên lúc này mới lên trời tham gia thịnh hội, nếu không Minh Hà sẽ không đến.

Đợi ba người ngồi xuống, các tiên thần trong tiên cảnh cũng càng thêm kinh ngạc.

Rõ ràng là không ngờ mấy vị đại tiên này ra tay lại hào phóng như vậy, bất luận là Nhân Sâm Quả hay tiên thiên linh bảo đều là tồn tại có thể ngộ mà không thể cầu.

Tuy rất ngưỡng mộ, nhưng mọi người không dám có ý nghĩ khác, vì mấy người này đều là những đại năng nổi danh đã lâu của Hồng Hoang, Thánh nhân không ra, mấy vị này chính là tồn tại có thực lực cao nhất Hồng Hoang.

Sau đó lại có mấy vị đại năng đến, cũng lần lượt dâng lên quà mừng.

Các tiên thần trong tiên cảnh nhìn đến mức có chút tê dại, dù sao

đã thấy quá nhiều thứ tốt.

Đợi các đại năng đến đông đủ, các tiên thần trong tiên cảnh đối với thực lực của Thiên Đình cũng có một nhận thức mới.

Phải biết trước đó mọi người tuy cho rằng Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, thực lực cũng cực mạnh, nhưng thật không biết nhiều đại năng Hồng Hoang như vậy đều vô cùng sùng bái Thiên Đình, cho nên địa vị của Thiên Đình trong lòng mọi người cũng đã được nâng cao rất nhiều.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn cảnh này cũng càng thêm vui mừng, dù sao mục đích của Bàn Đào thịnh hội lần này chính là thể hiện uy nghiêm của Thiên Đình.

Bây giờ có sự phối hợp của nhiều đại năng Hồng Hoang, mục đích này cũng đã thành công đạt được, phải biết hiện tại mấy vị Thánh nhân còn chưa đến, nếu sư huynh và mấy vị Thánh nhân kia cùng đến, thanh thế của Thiên Đình tất nhiên sẽ được nâng cao hơn nữa.

Đợi những người được mời đến yến hội Bàn Đào đông đủ, trong tiên cảnh cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn.

Ngay lúc này, một trận uy áp của Thánh nhân xuất hiện trong tiên cảnh, mọi người cảm nhận được trận uy áp này, cũng lập tức bình tĩnh lại, vì mọi người biết rõ Thánh nhân sắp đến.

Chưa đợi mọi người hồi phục từ uy áp của Thánh nhân, lại có mấy luồng uy áp Thánh nhân nữa xuất hiện trong tiên cảnh.

Các tiên thần trong tiên cảnh cũng trực tiếp trợn mắt há mồm, rõ ràng là không ngờ thịnh hội lần này các Thánh nhân lại cùng lúc xuất hiện.

Đương nhiên lúc này uy áp của Thánh nhân tuy mạnh, nhưng không hề có chút công kích nào, cho nên mọi người mới có phản ứng

như vậy, nếu không e rằng các tiên thần đã bị đè bẹp, thậm chí còn thảm hơn.

Khi uy áp xuất hiện đầy đủ, từng bóng người mờ ảo cũng xuất hiện trên những chỗ ngồi do Hạo Thiên sắp xếp.

Thấy các vị Thánh nhân xuất hiện, các tiên thần trong tiên cảnh cũng lập tức quỳ lạy, Chúc Long và các đại năng Hồng Hoang cũng đứng dậy.

"Bái kiến Thánh nhân!" "Tham kiến Thánh nhân!".

Chúc Long và một đám Chuẩn Thánh Long tộc tuy đứng dậy, nhưng cũng chỉ hơi cúi đầu.

Hạo Thiên dù sao cũng là nhân vật chính, cùng Dao Trì cũng hơi cúi người, nói với mấy vị Thánh nhân: "Tham kiến sư huynh!" Hạo Thiên không hề nói lời bái kiến Thánh nhân, dù sao ngôi vị Thiên Đế cũng không dưới Thánh nhân.

Nếu Hạo Thiên bái kiến Thánh nhân, chẳng phải là nói Thiên Đế không bằng Thánh nhân sao.

Hạo Thiên đương nhiên sẽ không mất trí như vậy, cho nên chỉ tôn xưng là sư huynh, chứ không nhắc đến Thánh nhân, để cho các tiên thần trong tiên cảnh hiểu rõ thân phận của Thiên Đế.

Cho dù là hành lễ, cũng chỉ là cảm tạ các vị Thánh nhân tham dự thịnh hội.

Mà các tiên thần trong tiên cảnh nghe lời của Hạo Thiên, cũng có vẻ mặt khác nhau.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh trực tiếp gật đầu, không có phản ứng gì khác, bên kia Hậu Thổ và Nữ Oa thì một mặt nghiêm túc, rõ ràng đã công nhận lời của Hạo Thiên, sau đó mọi người chỉ thấy mấy luồng linh quang từ tay Thánh nhân xuất hiện, rồi trực tiếp rơi

xuống một bên.

Lão Tử lên tiếng nói: "Thiên Đế tổ chức thịnh hội, cũng là đại sự của Hồng Hoang, lão đạo tặng mười viên Cửu chuyển kim đan, làm quà mừng!" Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, cũng lần lượt nói rõ: "Một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo làm quà mừng!" Thánh nhân xuất hiện đã là nể mặt Thiên Đình, theo lý thì mấy vị này sẽ không lên tiếng nói rõ, nhưng tiên cảnh quy tụ vô số đại năng Hồng Hoang, Tam Thanh cũng muốn để mọi người thấy được sự hào phóng của Thánh nhân, phòng ngừa Thiên Đình một mình độc chiếm, cho nên mới lên tiếng nói rõ.

Chương 259

Mà Nữ Oa và Hậu Thổ cũng lần lượt tặng một kiện trung phẩm Tiên thiên linh bảo, Tây Phương Nhị Thánh thấy mấy người đều nói chuyện, liền cũng nói với Hạo Thiên: "Thiên Đế biết Tây Phương ta nghèo khó, tặng hai kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo!" Các tiên thần trong tiên cảnh nghe xong lời của các vị Thánh nhân, cũng không còn cảm khái gì nữa, vì đã chấn động đến tê dại.

Nghĩ đến nhiều tiên thiên linh bảo như vậy, phảng phất như nước miếng sắp chảy ra, hơn nữa mọi người đối với sự tài đại khí thô của Thánh nhân cũng có ấn tượng sâu sắc.

Mà Hạo Thiên nghe xong lời của mấy vị Thánh nhân, trong lòng cũng biết rõ tâm tư của họ, nhưng hành vi của mấy vị Thánh nhân không gây tổn thất gì cho Thiên Đình, cho nên Hạo Thiên cũng không có ý kiến gì, dù sao Thánh nhân đến cũng khiến uy nghiêm của Thiên Đình thêm một tầng.

Nhưng Hạo Thiên đối với sự keo kiệt của Tây Phương Nhị Thánh cũng có chút cạn lời, phải biết Tây Phương tuy nghèo khó, nhưng linh bảo trong tay họ cũng không ít, chỉ riêng từ Phân Bảo Nhai đã thu hoạch được mấy kiện tiên thiên linh bảo.

Nhưng cuối cùng Hạo Thiên cũng không nói gì, dù sao hai người này vẫn luôn như vậy.

Sau đó Hạo Thiên nói với các Thánh nhân: "Đa tạ các vị sư huynh!" Sau đó mọi người cũng lần lượt ngồi xuống, các tiên thần trong tiên cảnh cũng không nhận thấy có gì khác thường giữa Thiên Đế và Thánh nhân.

Hạo Thiên và các Thánh nhân trò chuyện, còn các tiên thần bên

dưới cũng bắt đầu bàn luận về những linh bảo mà Thiên Đình nhận được.

Không ai thắc mắc tại sao Bàn Đào thịnh hội vẫn chưa bắt đầu, vì tất cả tiên thần đều biết rõ, còn một vị Thánh nhân chưa đến, yến hội Bàn Đào tự nhiên sẽ không bắt đầu.

Hơn nữa mọi người cũng biết rõ vị Thánh nhân này chắc chắn sẽ đến, vì Tam Thanh và các Thánh nhân khác đều đã đến, là đích truyền đệ tử của Đạo Tổ, sư huynh của Hạo Thiên, Chu Du Thánh nhân đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Mặc dù trước đó các tiên thần đều biết, trong Hồng Hoang có một vị Thánh nhân địa vị cực cao tồn tại.

Nhưng mãi đến hôm nay, các tiên thần mới biết rõ địa vị của vị Chu Du Thánh nhân này cao đến mức nào, ngay cả mấy vị Thánh nhân trong tiên cảnh này cũng không bằng.

Dù sao Tam Thanh và các Thánh nhân khác đều đã ngồi xuống, mà vị Chu Du Thánh nhân kia vẫn chưa hiện thân.

Hơn nữa mấy vị Thánh nhân trong tiên cảnh cũng không có phản ứng gì, có thể thấy thực lực của vị Thánh nhân kia cũng vượt qua mấy vị Thánh nhân hiện tại.

Đồng thời mọi người cũng hiểu, tại sao Long tộc lại có địa vị như hiện tại.

Long tộc là thế lực đệ nhất Hồng Hoang không ai có dị nghị, có lẽ cũng là vì vị Chu Du Thánh nhân này.

Mặc dù Long tộc có không ít Chuẩn Thánh, nhưng trong tình hình Thánh nhân tại thế như hiện nay, Long tộc trở thành thế lực đệ nhất trên thực tế của Hồng Hoang, có thể thấy thực lực của vị Thánh nhân này mạnh đến mức nào.

Ngay khi các tiên thần đang bàn luận, một luồng khí tức khác với tất cả các Thánh nhân cũng lặng lẽ giáng xuống tiên cảnh, nhưng các tiên thần trong tiên cảnh lại không hề có chút cảm nhận nào.

Lúc này liền thấy Hạo Thiên và các Thánh nhân lần lượt đứng dậy, cung kính nói với hư không: "Cung nghênh sư huynh!".

Khi Hạo Thiên và các Thánh nhân lên tiếng, các tiên thần mới ý thức được vị Thánh nhân mình mong đợi đã đến, cũng vội vàng quỳ lạy xuống đất, nói với hư không: "Cung nghênh Thánh nhân!" Chỉ thấy trong hư không lan ra từng gợn sóng, một bóng người cũng trực tiếp xuất hiện trong mắt mọi người.

Chu Du đến tiên cảnh, thấy Hạo Thiên và mấy vị Thánh nhân, cũng gật đầu, thân ảnh lóe lên đã trực tiếp xuất hiện trước mặt họ.

Cảm nhận được uy áp trên người Chu Du, sắc mặt của mấy vị Thánh nhân này cũng có chút thay đổi.

Bởi vì họ cảm nhận được thực lực của Chu Du lại tăng lên một chút, cho nên mấy vị Thánh nhân cũng vô cùng cảm khái.

Dù sao từ lần Nhân tộc và Long tộc tế trời đến nay cũng chỉ mới mấy năm, thực lực của Chu Du lại có thêm một chút tiến bộ, mấy vị Thánh nhân này sao có thể không kinh ngạc.

Đồng thời tâm tư của mọi người cũng càng thêm kiên định, đó chính là nhất định phải giành được nhiều khí vận của Nhân tộc hơn, vì họ cho rằng Chu Du có được sự tiến bộ như vậy là có liên quan đến khí vận của Nhân tộc.

Mấy người này đương nhiên không biết Chu Du có được tiến bộ như vậy không phải vì khí vận của Nhân tộc, mà là nhờ sự lĩnh ngộ của chính mình đối với Bàn Cổ đại đạo chân ý.

Khí vận của Nhân tộc tuy có hỗ trợ cho việc tu hành của Chu Du,

nhưng vẫn chưa đủ để khiến y có được tiến bộ như vậy trong mấy năm.

Dù sao việc thăng cấp của Thánh nhân thực sự quá khó, khí vận chẳng qua chỉ có thể nâng cao một chút tốc độ tu hành mà thôi, những điều này Chu Du đương nhiên sẽ không nói cho họ biết.

Chu Du đi đến trước mặt Hạo Thiên, sau đó đưa một tay ra, trong nháy mắt một thanh trường kiếm liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy trường kiếm xuất hiện, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng biến sắc, vì hai người đã nhận ra thanh trường kiếm này là vật gì.

Đúng vậy, đây chính là Đồ Vu Kiếm do Đế Tuấn tạo ra năm xưa.

Thanh kiếm này đã mất tích trong Vu Yêu đại kiếp, những người khác còn tưởng là đã bị người của Yêu tộc mang đi.

Chỉ có Nữ Oa biết rõ người của Yêu tộc không hề tìm thấy tung tích của Đồ Vu Kiếm, còn tưởng là đã bị Vu tộc thu giữ, vì Đồ Vu Kiếm chính là nhằm vào Vu tộc.

Chỉ là mọi người không ngờ Đồ Vu Kiếm lại bị Chu Du thu giữ, thấy Đồ Vu Kiếm xuất hiện, Tam Thanh và những người khác cũng có chút nóng mắt, vì họ cũng biết rõ uy lực của Đồ Vu Kiếm.

Mặc dù Vu tộc đã ẩn thế, thanh kiếm này không thể phát huy uy lực mạnh nhất, nhưng cũng vượt xa thượng phẩm tiên thiên linh bảo thông thường, gần như ngang với cực phẩm tiên thiên linh bảo, các Thánh nhân đương nhiên có chút động lòng.

Mà trong tiên cảnh cũng có không ít người biết đến sự tồn tại của Đồ Vu Kiếm, cho nên khi thấy thanh trường kiếm này xuất hiện, cũng vô cùng chấn động.

Nhưng chỉ một lát sau, mọi người cũng hoàn hồn, vì họ biết rõ, Chu Du lúc này lấy ra Đồ Vu Kiếm, tất nhiên là muốn đưa cho Hạo

Thiên, cho nên mọi người cũng dập tắt tâm tư trong lòng.

Chu Du thấy biểu cảm của các tiên thần và các vị Thánh nhân, cũng biết Đồ Vu Kiếm xuất hiện gây kinh ngạc đến mức nào, cho nên cũng trực tiếp lên tiếng nói: "Kiếm này là Đồ Vu Kiếm do Yêu tộc tạo ra, trong đại kiếp cũng đã sát lục vô số, nghiệp lực không nhỏ, cho nên ta đã thu nó lại, tiêu trừ lệ khí của nó, hôm nay Bàn Đào thịnh hội của Thiên Đình bắt đầu, cứ xem như là quà mừng vậy!" Chu Du nói xong, Đồ Vu Kiếm liền trong ánh mắt của mọi người, trực tiếp rơi vào tay Hạo Thiên.

Hạo Thiên nhận lấy Đồ Vu Kiếm, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Phải biết linh bảo trong tay Hạo Thiên cũng không ít, nhưng chí bảo công kích như Đồ Vu Kiếm cũng không nhiều, chỉ có một kiện Hạo Thiên Kính có thể sánh ngang với Đồ Vu Kiếm, bây giờ sư huynh của mình lại tặng thêm một kiện Đồ Vu Kiếm sánh ngang cực phẩm tiên thiên linh bảo, Hạo Thiên sao có thể không kích động.

Ngay sau đó Hạo Thiên cung kính nói với Chu Du: "Đa tạ sư huynh!" Chu Du gật đầu, trực tiếp đến chỗ ngồi của mình.

Các tiên thần trong tiên cảnh thấy vậy, tâm tình cũng bình tĩnh lại, ấn tượng đối với vị Thánh nhân Chu Du này cũng càng sâu sắc hơn.

Đợi mọi người ngồi xuống, Hạo Thiên liếc nhìn Thái Bạch Kim Tinh bên dưới.

Thái Bạch Kim Tinh hiểu ý Hạo Thiên, liền đứng dậy, hô lớn: "Giờ lành đã đến, Bàn Đào yến hội chính thức bắt đầu!" Các tiên thần trong điện nghe vậy, cũng bắt đầu trở nên phấn khích.

Mặc dù mọi người đến Thiên Đình tham gia Bàn Đào thịnh hội là vì địa vị của Thiên Đình, để được gặp các đại năng Hồng Hoang và

Thánh nhân, nhưng đối với Bàn Đào cũng có mấy phần mong đợi.

Bây giờ uy nghiêm của Thiên Đình đã biết, Thánh nhân cũng đã gặp, còn lại chỉ còn Bàn Đào.

Đương nhiên các đại năng Hồng Hoang thì không tò mò như vậy, dù sao cũng đã là đại năng Chuẩn Thánh, tự nhiên sẽ không kinh ngạc nhiều về Bàn Đào.

Hơn nữa mọi người cũng biết đặc tính của Bàn Đào linh căn, chỉ có Thánh nhân mới có thể hưởng thụ quả do cây tiên thiên linh căn đó sinh ra, mình cũng chỉ có thể nếm được loại thượng phẩm trong vườn Bàn Đào mà thôi.

Tuy vậy nhưng mọi người cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối, dù sao đại năng tham gia yến hội cũng không ít.

Giọng Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt, vô số tiên nữ cung nga bưng Bàn Đào đi vào tiên cảnh, đưa từng quả Bàn Đào đến bàn của các tiên thần, tức thì cả tiên cảnh tràn ngập hương thơm của Bàn Đào.

Không ít tiểu tu hít thở hương thơm trong không khí đã cảm thấy pháp lực của mình có chút tăng lên, đối với Bàn Đào cũng càng thêm mong đợi.

Thấy cảnh này, nụ cười trên mặt Hạo Thiên cũng càng đậm hơn, vì y đã nghĩ đến sau này chắc chắn sẽ có không ít đại năng tranh nhau gia nhập Thiên Đình.

Cùng với việc vô số tiên nga mang Bàn Đào đến, các tiên thần trong tiên cảnh cũng bắt đầu thưởng thức.

Đương nhiên đúng như không ít đại năng đã nghĩ, địa vị khác nhau, Bàn Đào cũng khác nhau.

Chương 260

Tu sĩ bình thường chỉ được phân Bàn Đào ba nghìn năm một lần chín, còn Bàn Đào sáu nghìn năm một lần chín chỉ có Đại La Kim Tiên mới được phân, Bàn Đào chín nghìn năm một lần chín cũng chỉ có đại năng Chuẩn Thánh mới có thể thưởng thức.

Mà trước mặt Thánh nhân chính là quả do cây Bàn Đào mẹ sinh ra, ba vạn năm một lần chín.

Đợi Bàn Đào được đưa đến, các tiên thần cũng không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu thưởng thức, không khí trong tiên cảnh cũng càng thêm náo nhiệt.

Một lúc sau, mọi người cũng đã thưởng thức xong Bàn Đào, liền nghe Hạo Thiên trên điện nói với các Thánh nhân: "Bàn Đào thịnh hội lần này cũng là đại sự của Hồng Hoang, hay là các vị sư huynh hãy luận đạo một phen tại đây, cũng để cho tiên thần Hồng Hoang biết được sự vĩ đại của Thánh nhân!" Nghe lời của Hạo Thiên, các Thánh nhân cũng nhìn nhau, sau đó cũng gật đầu.

Các tiên thần trong tiên cảnh nghe vậy, cũng thu lại tâm thần, toàn tâm toàn ý nhìn các vị Thánh nhân.

Dù sao ngoài môn hạ của Thánh nhân, rất ít tu sĩ có thể nghe được Thánh nhân luận đạo, thịnh hội lần này có cơ hội lắng nghe thánh ngôn, đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói cũng là vô thượng cơ duyên.

Một lát sau, cả tiên cảnh cũng bắt đầu yên tĩnh lại, chỉ có âm thanh của đại đạo lưu chuyển, các tiên thần cũng nghe như si như túy.

Thánh nhân luận đạo tự nhiên là phi đồng phàm hưởng, trong tiên cảnh cũng là thiên hoa rơi loạn, đất vọt kim liên, đại đạo chi âm không dứt, tất cả tiên thần đều đắm chìm trong đại đạo của Thánh nhân,

thỉnh thoảng lại có tiên thần bất tri bất giác đột phá ngay tại chỗ.

Đương nhiên mấy vị Thánh nhân cũng thu hoạch không nhỏ trong lần luận đạo này, bởi vì Chu Du lúc này đã là Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, tương đương với Thánh nhân trung kỳ, mà tu vi cao nhất trong các vị Thánh nhân còn lại là Lão Tử cũng chỉ vừa mới bước vào Thánh nhân nhị trọng thiên, những người còn lại chỉ là Thánh nhân nhất trọng thiên.

Chu Du tuy không phải là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng đại đạo muôn lối đều về một nơi, các Thánh nhân may mắn được luận đạo cùng Chu Du cũng thu hoạch không ít.

Điều đáng nói là, Chu Du cũng không hề đem toàn bộ đại đạo mình tu luyện ra trình bày.

Tuy nói với tư cách là người bảo vệ Hồng Hoang, Chu Du muốn Hồng Hoang có thể nhanh chóng tăng tiến, nhưng thực lực của mấy vị Thánh nhân này tăng lên cũng không giúp ích gì nhiều cho Hồng Hoang.

Hơn nữa, mấy vị Thánh nhân này trong lúc luận đạo cũng có giữ lại, Chu Du càng không thể nào bại lộ toàn bộ thực lực của mình.

Huống hồ trong tay Chu Du còn có đại đạo chân ý của Bàn Cổ, đương nhiên không thể nào vô duyên vô cớ chia sẻ cho các vị Thánh nhân này.

Các Thánh nhân luận đạo kéo dài mấy năm, đây còn là do các Thánh nhân chưa toàn tâm nhập định.

Dù sao mấy vị Thánh nhân này cũng cân nhắc đến tầng lớp tiên thần trong tiên cảnh, nếu đi vào sâu hơn, e rằng trong tiên cảnh chỉ có Chuẩn Thánh mới có thể lĩnh hội được một tia chân ý, các tiên thần còn lại nghe cũng vô ích, ngược lại còn khiến đạo tâm bị tổn hại.

Bởi vì tu vi của những tiên thần này không đủ, hiểu biết về Thiên đạo hoặc Đại đạo có hạn, đạo của Thánh nhân có thể sẽ lật đổ hoàn toàn nhận thức về đại đạo của họ.

Mãi đến cuối cùng, mấy vị Thánh nhân mới ngừng lại, tiên cảnh lại khôi phục sự bình lặng.

Mọi người lúc này mới từ trong đạo âm tỉnh lại, sau đó rối rít cúi lạy Chu Du và các Thánh nhân khác, nói: "Đa tạ Thánh nhân, Thánh nhân từ bi!" Sắc mặt các vị Thánh nhân cũng không có chút thay đổi nào, dù sao giảng đạo cũng không thu được công đức hay khí vận gì, huống hồ lần luận đạo này người được lợi nhiều nhất ngoài đám tiên thần này ra còn có Thiên Đình, bởi vì lần luận đạo này diễn ra tại Bàn Đào thịnh hội của Thiên Đình.

Một lát sau, đám tiên thần đứng dậy, lại hướng về phía Hạo Thiên cung kính hành lễ nói: "Đa tạ Thiên Đế!" Mọi người đương nhiên biết nếu không có Hạo Thiên lên tiếng, Thánh nhân cũng không thể nào luận đạo ở đây, bản thân họ cũng không thể có được cơ duyên lớn như vậy, cho nên đối với Hạo Thiên cũng vô cùng cảm tạ.

Mà Hạo Thiên nghe xong lời cảm tạ của mọi người, vẻ vui mừng trên mặt cũng không che giấu được, sau lần này địa vị của Thiên Đình trong lòng mọi người tất nhiên sẽ lại tăng lên, với tư cách là chủ của Thiên Đình, Hạo Thiên tự nhiên vui mừng từ tận đáy lòng.

Đợi mọi người ngồi lại chỗ cũ, liền thấy Hạo Thiên cùng các vị Thánh nhân nói chuyện với nhau, đám tiên thần cũng bắt đầu củng cố thu hoạch từ việc nghe đạo.

Bàn Đào thịnh hội lại diễn ra thêm mấy ngày, cuối cùng cũng kết thúc, bóng dáng các Thánh nhân cũng trực tiếp biến mất khỏi tiên cảnh.

Đám tiên thần cũng lần lượt giải tán, đương nhiên không ít tiên

thần sau khi hiểu rõ về Thiên Đình đã lựa chọn gia nhập Thiên Đình.

Dù sao trong Thiên Đình không chỉ có tiên thiên linh khí nồng đậm vô cùng, mà còn có chu thiên tinh thần chi lực hiếm thấy ở hạ giới.

Huống chi còn có linh quả như Bàn Đào, đám tiên thần đương nhiên bị hấp dẫn, không muốn rời đi.

Hạo Thiên thấy cảnh này đương nhiên vô cùng cao hứng, Thiên Đình là chính thống thống trị Hồng Hoang, tu sĩ càng nhiều càng tốt.

Đương nhiên cũng là vì hiện tại Thiên Đình vẫn còn thiếu hụt rất nhiều vị trí, nếu không Hạo Thiên cũng sẽ không chiêu mộ nhiều người như vậy.

Dù sao không gian của Thiên Đình cũng có hạn, không thể chứa hết tất cả tu sĩ.

Theo sự hoàn thiện không ngừng của Thiên Đình, ngưỡng cửa cũng sẽ ngày càng cao.

Bởi vì khi số lượng tu sĩ được hấp thu đã đủ, thì sẽ yêu cầu về chất.

Hơn nữa Thiên Đình đang không ngừng phát triển, đương nhiên phải có thực lực tương xứng.

Chỉ là hiện tại Thiên Đình trống rỗng, Hạo Thiên mới ai đến cũng không từ chối.

Cùng với sự kết thúc của Bàn Đào thịnh hội, đám tiên thần trở về Hồng Hoang, Long tộc và Chu Du cũng trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi ở Hồng Hoang.

Dù sao trước đó chúng sinh Hồng Hoang cũng chỉ vì Chu Du lên tiếng trong Vu Yêu đại kiếp mới biết đến sự tồn tại của y, đối với địa vị của Chu Du trong các Thánh nhân không có một khái niệm chính

xác.

Hiện tại qua sự truyền bá của vô số tiên thần tham gia Bàn Đào thịnh hội, Chu Du đã trở thành người đứng đầu các Thánh nhân.

Đương nhiên mấy vị Thánh nhân còn lại cũng không hề phản bác, ngay cả đệ tử dưới trướng các Thánh nhân đối với chuyện này cũng im lặng không nói.

Bởi vì bọn họ biết đây đều là sự thật, các Thánh nhân Hồng Hoang không lên tiếng, càng chứng tỏ thực lực của Chu Du.

Cho nên vô số tu sĩ cũng lũ lượt kéo đến Đông Hải, muốn chiêm ngưỡng phong thái của vị Long tộc Thánh nhân Chu Du này.

Đông Hải vì có tu sĩ không ngừng kéo đến, cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Cùng với sự xuất hiện của các tu sĩ, Long tộc tự nhiên cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Bởi vì ven bờ Đông Hải có phường thị của Long tộc, vô số tu sĩ đến phường thị Long tộc tiến hành giao dịch.

Với tư cách là chủ nhà, Long tộc đương nhiên thu hoạch rất nhiều, hơn nữa không chỉ là tài nguyên, quan trọng hơn là phường thị Long tộc không ngừng cung cấp công đức chi lực cho Long tộc.

Phải biết rằng phường thị Long tộc là nơi giao dịch đầu tiên ở Hồng Hoang, phường thị càng thịnh vượng, công đức Long tộc nhận được sẽ càng nhiều, công đức càng nhiều thì thực lực Long tộc cũng càng mạnh.

Không thể không nói, tòa phường thị mà Chu Du để lại thực sự là cơ sở cho sự hưng thịnh của Long tộc.

Chính vì có tòa phường thị này, Long tộc mới có thể thoát khỏi

nghiệp lực do Long Hán chi kiếp gây ra, khôi phục lại mấy phần nguyên khí, theo kịp sự phát triển của Hồng Hoang.

Mà Nhân tộc cũng vì sự hội tụ của các tu sĩ Hồng Hoang mà có sự tăng tiến cực lớn.

Bởi vì Nhân tộc là chủng tộc giỏi học hỏi nhất, cùng với sự xuất hiện của các tu sĩ từ khắp nơi trong Hồng Hoang, Nhân tộc cũng học được không ít thứ từ tu sĩ các tộc.

Sau đó liền vận dụng trong Nhân tộc, cuối cùng Nhân tộc cũng ngày càng hưng vượng, cộng thêm việc trước đó kết minh với Long tộc khí vận hợp nhất, hiện tại Nhân tộc nghiễm nhiên trở thành thế lực bá chủ Hồng Hoang.

Cùng với sự phát triển của Nhân tộc, dần dần hơn nửa khu vực Hồng Hoang này đều bị Nhân tộc chiếm cứ.

Nhân tộc cũng sắp trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất, nếu không phải hiện tại Nhân tộc vẫn chưa có vật trấn áp khí vận, e rằng Nhân tộc đã sớm ngồi lên bảo tọa của nhân vật chính trời đất.

Đương nhiên Nhân tộc hiện tại cũng đã nhận ra tình huống này, cho nên đã dừng bước chân bành trướng.

Hơn nữa nếu Nhân tộc tiếp tục bành trướng, sẽ phải xảy ra chiến tranh với các tộc khác ở Hồng Hoang.

Chương 261

Tuy nói đây là con đường Nhân tộc tất phải trải qua, nhưng Nhân tộc lúc này vẫn chưa chuẩn bị xong, cho nên Hồng Hoang lúc này cũng trở nên yên bình.

Mà các Thánh nhân trong khoảng thời gian này cũng không xảy ra xung đột gì, dù sao tại Bàn Đào thịnh hội các vị Thánh nhân cũng đã thấy được khoảng cách với Chu Du càng lớn hơn, cho nên ai nấy cũng đều toàn lực tu hành.

Cũng vì Nhân tộc không ngừng phát triển, các Thánh nhân cũng nhận được khí vận phản bổ, cho nên chuyên tâm tiềm tu, để đệ tử dưới trướng truyền đạo ở Nhân tộc, muốn chiếm cứ nhiều khí vận Nhân tộc hơn.

Nhưng cùng với sự phát triển của Nhân tộc, khu vực chiếm cứ ngày càng nhiều, việc truyền đạo của các Thánh nhân cũng gặp phải không ít trắc trở.

Dù sao đệ tử dưới trướng Thánh nhân cũng có hạn, cho dù tiến hành truyền đạo cũng không thể bao phủ toàn bộ khu vực Nhân tộc, chỉ có thể đi truyền đạo từng nơi một, hiệu suất tự nhiên không cao.

Đương nhiên Thánh nhân không thể tự mình ra tay, chưa nói đến việc Thánh nhân sẽ không hạ mình.

Cho dù Thánh nhân không quan tâm đến thể diện, Chu Du cũng sẽ không cho phép.

Hơn nữa Thánh nhân cũng rất rõ, Nhân tộc phát triển là đại thế trời đất, nếu mình ra tay, có khả năng sẽ phá hoại đại thế trời đất, cho nên cũng không dám mạo hiểm.

Đành phải nghe theo lời Đạo Tổ, phái đệ tử dưới trướng đi truyền đạo ở Nhân tộc.

Thời gian dài như vậy trôi qua, tuy khí vận tăng lên không ít, nhưng thị phần khí vận Nhân tộc chiếm được lại không hề tăng lên, thậm chí còn có chút giảm đi, thực sự khiến mấy vị đau đầu.

Đương nhiên Chu Du chẳng thèm để tâm đến những chuyện này, vì tôi vốn có ký ức từ kiếp trước, đương nhiên biết rõ đại thế của Hồng Hoang...

Cùng với thời gian chậm rãi trôi đi, sự phát triển của Nhân tộc cũng đến điểm giới hạn.

Hiện tại thực lực của Nhân tộc thực sự không thể xem thường, ngay cả đám đại năng Chuẩn Thánh cũng không dám làm càn ở Nhân tộc.

Số lượng Chuẩn Thánh trong Nhân tộc đã vượt quá một con số, dưới Chuẩn Thánh, Đại La lại có đến hàng vạn, trở thành thế lực chỉ đứng sau Long tộc và Thiên Đình.

Bất quá Long tộc chiếm cứ Tứ Hải, đã lâu không xuất thế, cộng thêm khí vận hợp nhất với Nhân tộc, cho nên cũng không có ý định tranh bá Hồng Hoang.

Mà Thiên Đình là chính thống thống trị Hồng Hoang, cho nên nói lúc này Nhân tộc mới là thế lực đệ nhất toàn cõi Hồng Hoang.

Đương nhiên Nhân tộc cho dù có thực lực như vậy, cũng không lựa chọn tiếp tục bành trướng.

Bởi vì Toại Nhân Thị và các cao tầng Nhân tộc khác phát hiện, khí vận Nhân tộc đã đạt đến một đỉnh phong, phần còn lại không phải là lấy số lượng để thắng, cho dù chiếm cứ khu vực lớn hơn cũng sẽ không có sự tăng tiến nào.

Đối mặt với tình huống này, mọi người trong Nhân tộc cũng vô cùng nghi hoặc, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Toại Nhân Thị đã sớm biết thân phận chúa tể trời đất của Nhân tộc, nhưng lúc này thực sự có chút mờ mịt, cho nên ngay lập tức đã thỉnh giáo vị Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du này.

Chu Du tuy biết chuyện xảy ra với Nhân tộc sau này, nhưng lại không tiết lộ cho Nhân tộc, mà để Nhân tộc thuận theo tự nhiên, đợi đến khi thời cơ đến, liền có thể thuận lợi trở thành nhân vật chính của trời đất.

Đám người Nhân tộc nhận được chỉ thị của Chu Du, tuy càng thêm bối rối, nhưng cũng khổ luyện nội công, khiến thực lực Nhân tộc lại có một sự tăng tiến nhất định.

Mà lý do Chu Du không trực tiếp nói cho Nhân tộc, cũng là vì biết Tam Hoàng Ngũ Đế là con đường mà Nhân tộc phải trải qua để trở thành nhân vật chính của trời đất.

Chỉ sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, dùng để trấn áp khí vận Nhân tộc, thì Nhân tộc mới trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất, đây là đại thế Hồng Hoang.

Nếu Chu Du hiện tại đem những điều này nói cho Nhân tộc, e rằng Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc sẽ dẫn đến sự tranh đoạt của mọi người trong tộc, đại thế trời đất lại sẽ có sự thay đổi, cho nên Chu Du mới nói với Nhân tộc cần phải thuận theo ý trời, mà không trực tiếp nói rõ tình hình trong đó.

Hơn nữa Chu Du cũng rõ ràng, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất là điều đã định, chỉ là kiếp này Tam Hoàng Ngũ Đế e rằng phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn.

Bởi vì kiếp này có Chu Du tham gia, khí vận Long tộc và khí vận

Nhân tộc hợp nhất, cho nên công đức cần thiết để khí vận lột xác cũng sẽ nhiều hơn.

Tam Hoàng Ngũ Đế muốn thành công quy vị, nhận được công đức Thiên đạo, còn cần phải bỏ ra nhiều nỗ lực hơn kiếp trước, đây cũng là lý do Chu Du không muốn tùy tiện tiết lộ, dù sao hiện tại Chu Du còn kém xa Thiên đạo Hồng Hoang.

Nếu Nhân tộc đã là nhân vật chính trời đất đã định, Chu Du cũng không cần ra tay.

Nếu mọi chuyện đều để Chu Du giải quyết, thì thân phận nhân vật chính trời đất này của Nhân tộc cũng là hữu danh vô thực.

Chỉ có Nhân tộc tự mình lột xác, thì Nhân tộc mới bước vào thời kỳ thịnh vượng nhất.

Các Thánh nhân khác tự nhiên không biết những chuyện này, các Thánh nhân chỉ biết Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của trời đất, nhưng rốt cuộc làm thế nào để trở thành, các Thánh nhân đương nhiên không thể tính ra được.

Hơn nữa lúc này đám Thánh nhân đang bận chiếm cứ khí vận Nhân tộc, đối với tình hình hiện tại của Nhân tộc tuy rõ ràng, nhưng cũng không có biện pháp nào, dù sao Thánh nhân không thể trực tiếp ra tay.

Mà ngay lúc này, trong đầu các Thánh nhân đều hiện lên giọng nói của Đạo Tổ: "Mau đến Tử Tiêu Cung!" Nhận được tin nhắn của Đạo Tổ, đám Thánh nhân cũng lần lượt đứng dậy bay ra ngoài Hỗn Độn.

Bởi vì các Thánh nhân đều biết, không phải chuyện đại thế Hồng Hoang thì Đạo Tổ sẽ không xuất hiện, hiện tại giọng nói của Đạo Tổ triệu tập, tất nhiên là trong Hồng Hoang đã xuất hiện biến hóa, cho dù không phải Hồng Hoang xảy ra chuyện lớn gì, thì cũng đã liên quan

đến đại thế trời đất.

Mà đại thế Hồng Hoang xuất hiện chính là cơ hội để Thánh nhân nhận được công đức khí vận, cho nên mấy vị Thánh nhân này làm sao có thể chậm trễ, ngay lập tức cũng bay ra khỏi đạo trường, hướng về phía Tử Tiêu Cung bay đi.

Trong Bồng Lai, Chu Du lại không phản ứng kịch liệt như mấy người kia.

Khi giọng nói của sư phụ Hồng Quân vang lên, Chu Du đã hiểu rõ lần này sư phụ triệu tập các Thánh nhân là vì chuyện gì.

Dù sao lúc này có thể gây ra biến hóa của Thiên đạo chỉ có Nhân tộc, phải biết hiện tại khí vận Nhân tộc đã đến điểm giới hạn, thiếu chỉ là cơ hội mà thôi.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng thả lỏng.

Bởi vì bất kể Nhân tộc có biến hóa thế nào, với tư cách là Nhân tộc Thánh Tổ, khí vận Nhân tộc mà mình chiếm giữ sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Cho dù cuối cùng Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế quy vị, Nhân tộc trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất, khí vận được lột xác, thì khí vận của mình cũng sẽ không giảm đi chút nào, thậm chí còn thu được nhiều lợi ích hơn.

Đây chính là lợi ích mà thân phận Nhân tộc Thánh Tổ của Chu Du mang lại, đương nhiên Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du này phi phàm.

Không chỉ cùng Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, mà còn che chở Nhân tộc khi mới sinh, dẫn dắt Nhân tộc phát triển, càng khiến khí vận Long tộc và Nhân tộc hợp nhất, khiến Nhân tộc mới có được thực lực hiện tại.

Cống hiến của Chu Du đối với Nhân tộc là không ai có thể xóa bỏ, cho nên chiếm giữ nhiều khí vận Nhân tộc như vậy cũng là điều nên

làm.

Một lát sau, Chu Du mới đứng dậy, Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện trong tay, trong hư không Bồng Lai lập tức xuất hiện một thông đạo hư không, trong thông đạo một cây cầu dài màu vàng cũng hiện ra rõ ràng.

Chu Du đã là Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, cách cảnh giới ngũ trọng thiên cũng chỉ một bước chân.

Ở Hồng Hoang, trong mấy hơi thở là có thể đến khắp nơi, tự nhiên không cần dùng đến linh bảo này.

Nhưng ở trong Hỗn Độn, Chu Du không thể nào ung dung như ở Hồng Hoang, phải biết Hỗn Độn vô biên vô tế, căn bản không có khái niệm thời gian và không gian.

Nếu không có phương hướng, e rằng sẽ lang thang mãi trong Hỗn Độn, mà cho dù có mục tiêu, tốc độ cũng không thể nào cực nhanh.

Thử nghĩ trước khi khai thiên, bất kể là Bàn Cổ hay Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều sống trong Hỗn Độn, bất kỳ ai trong số họ cũng đều mạnh hơn Chu Du hiện tại rất nhiều, có thể thấy sự vĩ đại của Hỗn Độn, cho nên ở trong Hỗn Độn, Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã trở thành thần khí đi đường tốt nhất.

Đợi Chu Du chậm rãi bước lên cây cầu dài, hư không trong Bồng Lai cũng khôi phục nguyên dạng, chỉ là bóng dáng Chu Du đã biến mất không thấy.

Mà Bồng Lai vốn nằm giữa Hỗn Độn và hư không Hồng Hoang, cách Hỗn Độn cũng rất gần.

Chương 262

Cho nên một lát sau, Chu Du đã đến trước Tử Tiêu Cung, mà lúc này đám Thánh nhân vẫn chưa đến.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, Chu Du cũng có chút thổn thức, bởi vì mỗi lần đến Tử Tiêu Cung, thực lực của mình đều có tiến bộ vượt bậc, phảng phất như Tử Tiêu Cung cũng đã ghi dấu con đường trưởng thành của mình.

Lời này không phải là nói suông, trước đó không nói, lần trước mình đến Tử Tiêu Cung, mới là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên, mà hiện tại mình đã bước vào Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên.

Nhìn thì chỉ có một trọng thiên chênh lệch, nhưng phải biết đây là ranh giới phân chia giữa Thánh nhân tiền kỳ và Thánh nhân trung kỳ, từ đó có thể thấy sự tiến bộ của Chu Du.

Đương nhiên Chu Du cũng chỉ cảm khái một lát, liền trực tiếp đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Lúc này sư phụ vẫn chưa xuất hiện, cho nên Chu Du trực tiếp bay đến bục cao trong điện, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn bên cạnh sư phụ, bắt đầu nhắm mắt trầm tư.

Mấy vị Thánh nhân còn lại cũng lần lượt đến trước Tử Tiêu Cung, tuy các vị Thánh nhân đều có thực lực Hỗn Nguyên, nhưng Tử Tiêu Cung ẩn mình trong Hỗn Độn, muốn đến Tử Tiêu Cung vẫn phải tốn một phen công sức.

Chỉ là có Thiên đạo chỉ dẫn, các vị Thánh nhân sẽ không có nguy cơ bị lạc đường, không giống như Chu Du, có Hồng Mông Lượng Thiên Xích có thể nhanh chóng đến nơi.

Các Thánh nhân đến nội điện Tử Tiêu Cung, thấy Chu Du đã ngồi yên, liền lần lượt hướng về phía Chu Du cung kính hành lễ, sau đó liền ngồi vào bồ đoàn thuộc về mình, chờ đợi những người còn lại đến đủ.

Không lâu sau, tính cả Chu Du, tám vị Thánh nhân đã ngồi đầy đủ trong Tử Tiêu Cung.

Mọi người cũng lẳng lặng chờ đợi trong điện, tuy trong lòng có nghi vấn, không biết Đạo Tổ triệu tập có dụng ý gì, nhưng hiện tại Đạo Tổ chưa đến, mọi người không dám dễ dàng làm càn.

Ngay lúc đám Thánh nhân đang nghi hoặc, trên bục cao trong điện một bóng người cũng từ từ xuất hiện, Đạo Tổ đã đến.

Đám Thánh nhân cảm nhận được khí tức của Đạo Tổ lúc này, cũng có chút kinh hãi.

Bởi vì so với lần trước, khí tức của Hồng Quân lúc này càng thêm phiêu diêu, nếu không phải nguyên thần của mọi người có cảm ứng, e rằng sẽ không biết Đạo Tổ đã đến...

Các Thánh nhân thấy Hồng Quân đến, cũng lần lượt đứng dậy, đối với Hồng Quân trên bục cao trực tiếp cúi lạy: "Cung nghênh lão sư!" "Cung nghênh Đạo Tổ!" Tam Thanh và những người khác có thể thành tựu Thánh nhân, còn phải quy công cho Đạo Tổ ban tặng Hồng Mông Tử Khí, cho nên lúc này mấy người đối với Hồng Quân không dám bất kính, cũng trực tiếp cúi lạy.

Mà Hậu Thổ tuy không sử dụng Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng theo mọi người cùng cúi lạy.

Một mặt là vì Đạo Tổ đã thân hợp Thiên đạo, đại biểu cho sự tồn tại của Thiên đạo, mà mình chỉ là Địa Đạo Thánh nhân.

Mặt khác là Hậu Thổ từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân

cũng có ơn truyền đạo với Hậu Thổ, xuất phát từ sự tôn trọng đối với Thiên đạo và Hồng Quân, Hậu Thổ cũng theo mấy người cùng cúi lạy.

Hồng Quân nhìn các Thánh nhân trong điện, sắc mặt cũng không có chút thay đổi, chỉ khi nhìn thấy Chu Du, trong ánh mắt mới có một tia dịu dàng.

Nhưng vì mình và Thiên đạo dung hợp càng sâu, cho nên tình cảm cũng càng thêm nhạt nhẽo, trong ánh mắt cũng chỉ có một tia thay đổi, điều này cũng khiến Hồng Quân có chút khổ não.

Phải biết kế hoạch của Hồng Quân là từ trong Thiên đạo lĩnh ngộ đạo ý tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, chứ không phải muốn thực sự dung hợp với Thiên đạo.

Nhưng hiện tại ván đã đóng thuyền, bản thân Hồng Quân cũng không có cách nào, chỉ có thể hy vọng mình trước khi dung hợp hoàn toàn có được đột phá, thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, trở thành tồn tại đồng cấp với Thiên đạo, như vậy mới có thể thoát khỏi Thiên đạo.

Mà mục đích của Chu Du cũng là như vậy, tuy không biết lúc này Hồng Quân đã dung hợp với Thiên đạo bao nhiêu.

Nhưng nhìn thấy sự thay đổi của Hồng Quân, liền biết Thiên đạo đối với Hồng Quân ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Nếu không phải mình vào thời điểm Vu Yêu đại kiếp, bảo vệ được Bất Chu Sơn, không để Hồng Hoang bị tổn hại nghiêm trọng, e rằng hiện tại Hồng Quân đã hoàn toàn dung hợp như một với Thiên đạo, không còn mấy phần tình cảm.

Đợi mọi người đứng dậy, liền nghe đạo âm của Hồng Quân truyền xuống: “Thiên đạo tuần hoàn, Nhân tộc đương hưng, lần này triệu tập các ngươi cũng là vì chuyện Nhân tộc trở thành nhân vật

chính của trời đất, đây là đại thế trời đất Hồng Hoang!" Nghe xong lời của Hồng Quân, mọi người dưới điện cũng có chút kích động.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, sự phát triển của Nhân tộc đã không còn nhanh chóng như trước, hơn nữa khí vận Nhân tộc mà các Thánh nhân chiếm được cũng không nhiều, cho nên hiện tại khí vận Nhân tộc gia trì cho các Thánh nhân đã yếu đi không ít.

Các Thánh nhân đương nhiên muốn Nhân tộc trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất, như vậy khí vận Nhân tộc sẽ có một sự biến đổi về chất, có khí vận như vậy gia trì, tu hành của bản thân cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Phải biết Thánh nhân tu hành phi thường, muốn có tiến bộ đều phải tính bằng nguyên hội.

Mà hiện tại các Thánh nhân có khí vận Nhân tộc gia trì, tu hành vô cùng nhẹ nhàng, tiến bộ cũng rất nhanh, tự nhiên không cam tâm với loại khổ tu trước đây.

Từ kiệm sang xa dễ, từ xa về kiệm khó, cho nên nghe được lời Hồng Quân nói lúc này, đám Thánh nhân cũng vô cùng hưng phấn.

Nhưng các Thánh nhân tuy biết Nhân tộc là nhân vật chính chân chính của trời đất, nhưng lại không biết Nhân tộc nên làm thế nào để trở thành nhân vật chính của trời đất, cho nên trên mặt ai nấy cũng hiện lên vẻ mờ mịt.

Qua một lát, liền nghe Lão Tử mở miệng nói: "Lão sư tại thượng, chuyện của Nhân tộc tuy là đại thế Hồng Hoang, nhưng không biết chúng con cần phải làm gì?" Mấy người còn lại nghe xong lời Lão Tử, cũng lần lượt gật đầu, sau đó mang theo nghi hoặc nhìn về phía Đạo Tổ trên bục.

Hồng Quân nhìn các Thánh nhân trong điện, trực tiếp giải thích:

“Nhân tộc có khí vận của nhân vật chính trời đất, nhưng nếu muốn đại hưng, trở thành nhân vật chính chân chính của trời đất, cần lập Tam Hoàng Ngũ Đế, thực hiện công cuộc giáo hóa Nhân tộc, để trấn áp khí vận Nhân tộc, đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế công thành, chính là lúc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, lần này khí vận Nhân tộc không suy, cùng Hồng Hoang tồn tại!” Các Thánh nhân nghe xong lời Hồng Quân, cũng có chút động lòng, dù sao Nhân tộc lập Tam Hoàng Ngũ Đế, nếu có mình tham gia tất nhiên sẽ chiếm được khí vận lớn hơn.

Còn chưa đợi mọi người tiếp tục suy nghĩ, liền nghe Hồng Quân nói tiếp: “Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế tự có người của Nhân tộc đảm nhiệm, nhưng Tam Hoàng Ngũ Đế cần có người chỉ dẫn, cho nên cần các ngươi đề cử ra Nhân Hoàng chi sư để dạy dỗ!” Mọi người nghe vậy, tuy có chút thất vọng, nhưng sau đó cũng hưng phấn trở lại, thất vọng là vì Nhân Hoàng không phải do Thánh nhân lựa chọn, chỉ có Nhân Hoàng chi sư mới có thể đề cử.

Mà hưng phấn là vì các Thánh nhân biết rõ, Nhân Hoàng chi sư tuy không bằng Nhân Hoàng, nhưng cũng có thể nhận được không ít khí vận và công đức.

Mọi người vừa mới nghĩ làm thế nào để tham gia vào chuyện này, hiện tại lại nghe Đạo Tổ để mọi người định ra ứng cử viên Nhân Hoàng chi sư, lập tức mắt sáng lên, trong đầu cũng điên cuồng vận chuyển.

Hơn nữa mọi người biết lần này không giống như lần trước đề cử Thiên Đế, phải biết Nhân Hoàng chi sư có đến tám vị ứng cử viên, hơn nữa dưới trướng Đạo Tổ cũng không còn đồng tử nào khác, cho nên các Thánh nhân biết mình nhất định sẽ có thu hoạch, cũng vô cùng phấn chấn.

Đương nhiên trong các Thánh nhân cũng có người không có phản ứng gì, một là Chu Du.

Bởi vì bất kể các Thánh nhân làm gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến khí vận của Chu Du ở Nhân tộc, Chu Du tự nhiên không quan tâm.

Huống hồ Chu Du quý là Nhân tộc Thánh Tổ, ứng cử viên Tam Hoàng Ngũ Đế mình có quyền quyết định, đối với ứng cử viên Nhân Hoàng chi sư tự nhiên không có tâm tư gì.

Người còn lại là Hậu Thổ, vì Hậu Thổ biết Vu tộc sẽ không có cơ hội gì, cho nên cũng không có chút hưng phấn nào.

Mà Nữ Oa nghe xong lời Hồng Quân, cũng nhíu mày suy nghĩ, hiển nhiên cũng đã có ý tưởng gì đó.

Bất quá ý tưởng này thực sự có chút khó khăn, bản thân Nữ Oa cũng không biết có thành công hay không, cũng có chút khổ não.

Qua một lúc lâu, Lão Tử mới mở miệng nói: "Lão sư, không biết Nhân Hoàng chi sư có hạn chế gì không, có phải bắt buộc phải là người của Nhân tộc?" Hồng Quân nhìn Lão Tử một cái, mở miệng nói: "Nhân Hoàng chi sư chỉ cần phụ trách giáo hóa nhân hoàng, đợi đến khi nhân hoàng quy vị, liền có thể cùng hưởng công đức, Nhân Hoàng chi sư không có hạn chế, các ngươi cùng nhau bàn bạc là được!" Nói xong những lời này, Hồng Quân cũng nhắm mắt lại, bóng người Hồng Quân trên bục cao cũng trở nên mơ hồ hơn, rõ ràng Hồng Quân không muốn tham gia vào cuộc thảo luận của mọi người.

Bất quá Hồng Quân không biến mất trong điện, chính là nói đang chờ mọi người đưa ra quyết định.

Nghe xong lời của Hồng Quân, mắt các vị Thánh nhân sáng lên, hiển nhiên lời giải thích của Hồng Quân khiến mấy người càng thêm kích động.

Các Thánh nhân hiểu rằng nếu đệ tử dưới trướng của mình có thể trở thành Nhân Hoàng chi sư, thì không những có thể nhận được công đức, đồng thời còn có thể khiến giáo thống của mình đại hưng ở Nhân tộc.

Như vậy khí vận Nhân tộc mà mình chiếm giữ tất nhiên sẽ có sự tăng tiến cực lớn, nghĩ đến điểm này, mọi người đối với Nhân Hoàng chi sư cũng thế tại tất đắc.

Lão Tử liền đối với đám Thánh nhân mở miệng nói: "Nhân Hoàng chi sư có tám vị, Huyền Đô dưới trướng ta vốn là một thành viên của Nhân tộc, lại là người truyền thừa của Nhân giáo, nên chiếm một vị!" Nghe xong lời của Lão Tử, đám Thánh nhân cũng im lặng không nói, hiển nhiên đều đang suy nghĩ được mất.

Tuy nói sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế có tám suất, nhưng vẫn có sự khác biệt, sư phụ của Tam Hoàng tự nhiên tôn quý hơn sư phụ của Ngũ Đế.

Ngay lúc mấy người đang trầm tư, Lão Tử cũng nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên nhìn về phía Chu Du trên bục cao, sau đó hỏi: "Không biết Chu Du sư huynh cảm thấy Huyền Đô có cơ duyên này không!" Lời của Lão Tử cũng khiến đám Thánh nhân lập tức tỉnh ngộ, mọi người lúc này mới nghĩ đến thân phận của Chu Du.

Chu Du không chỉ là đệ tử của Đạo Tổ, mà còn là Nhân tộc Thánh Tổ, hơn nữa hiện tại khí vận Long tộc và Nhân tộc hợp nhất.

Chương 263

Nếu Chu Du không đồng ý, e rằng đệ tử của mọi người cũng không thể ngồi vững vị trí Nhân Hoàng chi sư.

Mà Chu Du nghe xong lời của Lão Tử, cũng có chút kinh ngạc, dù sao Chu Du cũng không nghĩ đến Lão Tử sẽ lên tiếng hỏi mình, liền đối với mọi người trực tiếp nói: "Nhân Hoàng chi sư các ngươi tự mình thương lượng đi, ta sẽ không tham gia, nhưng ta sẽ xem xét ứng cử viên của các ngươi!" Nghe xong lời của Chu Du, đám Thánh nhân mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì mọi người cũng biết Nhân Hoàng chi sư cũng chắc chắn phải qua ải của Chu Du.

Bất quá Chu Du nói như vậy, các Thánh nhân cũng hiểu được thâm ý của Chu Du, đó chính là các Thánh nhân đều có cơ hội.

Các Thánh nhân cũng hiểu ra, dứt khoát không còn lo lắng nữa, vì với thân phận của Chu Du sẽ không nuốt lời.

Sau đó mọi người lại bắt đầu chìm vào cuộc thảo luận.

Mà Nữ Oa bên cạnh nghe được lời của Chu Du, mắt cũng sáng lên.

Ứng cử viên Nhân Hoàng chi sư Chu Du sẽ không tham gia, vậy Tam Hoàng Ngũ Đế Chu Du có thể quyết định.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nữ Oa cũng càng thêm sáng ngời, tâm tình cũng trở nên có chút kích động, hiển nhiên là có chút không thể chờ đợi được, nếu không phải hiện tại các Thánh nhân đều ở đây, e rằng Nữ Oa đã trực tiếp tìm Chu Du...

Lúc này trên điện, Chu Du lại không biết suy nghĩ của Nữ Oa, mà là nhìn lão sư của mình một cái.

Chu Du phát hiện sắc mặt Hồng Quân không có chút thay đổi, trong lòng cũng có chút thất vọng, vì Chu Du cũng đã đoán được một số chuyện.

Đó là Hồng Quân hiện tại tuy xuất hiện ở đây, nhưng bất quá chỉ là một tia ý niệm mà thôi, tâm thần của ông vẫn đang cảm ngộ Thiên đạo.

Bởi vì nếu Hồng Quân không thể thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, thì sẽ phải hoàn toàn dung nhập vào Thiên đạo Hồng Hoang.

Như vậy cho dù cũng là cùng Thiên đạo Hồng Hoang đồng sinh cộng tồn, nhưng tình cảm cá nhân của Hồng Quân sẽ hoàn toàn biến mất.

Đáy lòng Chu Du cũng có chút lo lắng, vì tôi vốn nghĩ sẽ để Hồng Quân có thể thoát khỏi Thiên đạo trở về tự do, hiện tại xem ra thời gian thực sự có chút cấp bách.

Mình cần phải nhanh chóng nâng cao tốc độ tu hành, nếu không có thể đợi đến khi mình tấn thăng thì đã muộn rồi.

Hơn nữa nếu mình có thể tấn thăng đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, thì Hồng Quân cũng có thể tham khảo kinh nghiệm trong đó.

Bất quá Chu Du tuy có đại đạo chân ý của Bàn Cổ làm dẫn đường, tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La không có trở ngại gì, nhưng làm thế nào để đột phá thì thực sự không có manh mối.

Nghĩ đến đây, vẻ cay đắng trên mặt Chu Du lại càng đậm thêm vài phần.

Mà Chu Du cũng không phải là chưa từng nghĩ đến việc nói cho Hồng Quân biết đại đạo chân ý của Bàn Cổ, chỉ là điều khiến Chu Du lo lắng là Hồng Quân lúc này đã thân hợp Thiên đạo, đã đi ra con

đường đại đạo của chính mình.

Nếu Hồng Quân lúc này cưỡng ép tham ngộ đại đạo chân ý của Bàn Cổ có làm lỡ thời gian của Hồng Quân hay không, dù sao Chu Du cũng đã là tầng thứ Hỗn Nguyên, tự nhiên biết rõ vấn đề mà Hồng Quân đang đối mặt.

Bởi vì khó khăn mà Hồng Quân gặp phải không phải là làm thế nào để nâng cao, mà là làm thế nào để đột phá tấn thăng đến Hỗn Nguyên Vô Cực.

Mà đại đạo chân ý của Bàn Cổ mà Chu Du nhận được bất quá chỉ là tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La, e rằng đối với Hồng Quân cũng không có tác dụng bao nhiêu.

Nhìn Hồng Quân trên bục cao, đáy lòng Chu Du cũng vô cùng do dự, trong lòng cũng có chút phiền não.

Trên bục cao, Hồng Quân cũng chú ý đến sự thay đổi sắc mặt của Chu Du, nhưng Hồng Quân không biết đệ tử này của mình đang nghĩ gì.

Bất quá thấy Chu Du bồn chồn như vậy, đáy lòng cũng có chút không nỡ, liền một đạo Thiên đạo chi lực tỏa ra, rơi xuống trước mặt Chu Du.

Chu Du đang do dự, lại thấy một tia Thiên đạo chi lực truyền đến, sau đó giọng nói quan tâm của Hồng Quân liền vang lên trong đầu Chu Du.

"Đồ nhi vì sao tâm tư bất định như vậy?" Giọng nói của Hồng Quân xuất hiện, Chu Du cũng căng thẳng nhìn về phía các Thánh nhân trong điện, phát hiện các Thánh nhân vẫn đang tranh luận, liền biết đây là Hồng Quân đơn độc truyền âm cho mình.

Sau đó cũng nghiêm túc truyền âm nói: "Sư tôn, đệ tử quả thực có

một chuyện, nhưng không biết đối với sư tôn là tốt hay xấu!" Hồng Quân nghe xong lời Chu Du, cũng có chút tò mò.

"Cứ nói không sao!" Chu Du nghe vậy, lúc này mới mang theo do dự nói: "Đệ tử vào thời điểm Vu Yêu đại trận đã nhận được đại đạo chân ý do Bàn Cổ đại thần để lại dưới Bất Chu Sơn, trước đó cũng sợ làm lỡ thời gian của sư tôn, không dám tùy tiện nói ra!

Lần này thấy sư tôn và Thiên đạo kết hợp ngày càng khăng khít, muốn xem thử những thứ này có giúp ích gì cho sư tôn không!" Chu Du nói xong cũng mong đợi nhìn Hồng Quân, muốn biết cái này rốt cuộc có giúp ích gì cho Hồng Quân không.

Một lát sau, liền thấy Hồng Quân nở một nụ cười, giọng nói lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Chu Du.

"Ta đã đi đến bước cuối cùng, chỉ là không biết con đường phía trước, đại đạo của Bàn Cổ tuy mạnh mẽ, nếu trước khi hợp đạo còn có chút tác dụng, nhưng hiện tại đối với ta không có chút lợi ích nào!" Chu Du nghe vậy, cũng có chút thất vọng, lúc này liền nghe giọng Hồng Quân lại vang lên: "Đồ nhi không cần lo lắng, ta tuy cùng Thiên đạo kết hợp càng thêm khăng khít, thoát ly càng thêm khó khăn, nhưng trong quá trình này ta cũng có cảm ngộ, nếu lại có lĩnh ngộ, Hỗn Nguyên Vô Cực cũng là chuyện dễ dàng!" Chu Du nghe xong lời của Hồng Quân, lúc này mới có chút thả lỏng, nhưng mày vẫn chưa giãn ra.

Tuy không biết có phải Hồng Quân đang an ủi mình hay không, nhưng Chu Du hiện tại cũng chỉ có thể gác lại tâm tư này.

Dù sao hiện tại mình cách Hỗn Nguyên Vô Cực còn quá xa, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ có nhanh chóng đột phá, mới có thể sớm giúp đỡ Hồng Quân.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Chu Du, sắc mặt Hồng Quân cũng

càng thêm dịu dàng, chỉ là hiện tại Hồng Quân bị Thiên đạo chi lực bao vây, các Thánh nhân đều không nhìn rõ.

Tâm tư của Chu Du, Hồng Quân cũng rất rõ, vì Chu Du từng nói với Hồng Quân là muốn giúp ông thoát khỏi Thiên đạo.

Hiện tại thấy biểu hiện của Chu Du, Hồng Quân cũng vô cùng may mắn vì đã thu nhận được đệ tử này.

Trong lòng cũng càng thêm kiên định mấy phần, dù sao Hồng Quân cũng không muốn mình trở nên không có chút tình cảm nào, trở thành Thiên đạo lạnh lùng.

Mà ngay lúc Chu Du và Hồng Quân truyền âm, cuộc tranh luận của các Thánh nhân trong điện cũng càng thêm kịch liệt.

Đợi đến khi Chu Du và Hồng Quân ngừng giao lưu, liền nghe thấy giọng của Nguyên Thủy truyền đến: "Nhân tộc tuy là nhân vật chính của trời đất, nhưng cũng là chủng tộc Đông Hải của ta, phương Tây các ngươi cằn cỗi, vậy chuyện này không cần phiền đến hai vị!" Hay thật, vì suất Nhân Hoàng chi sư, Tam Thanh lại đối đầu với Tây Phương Nhị Thánh, bất quá cũng là tình huống bình thường.

Các Thánh nhân đối với khí vận Nhân tộc cũng thèm thuồng, tự nhiên muốn chiếm thêm mấy suất, mà hiện tại một suất đã bị Lão Tử lấy đi, Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên muốn đem toàn bộ số suất còn lại thu về.

Dù sao lợi ích của khí vận, các vị Thánh nhân đều rất rõ.

Nghe xong lời của Nguyên Thủy, vẻ mặt khổ sở của Tiếp Dẫn càng đậm hơn, đối với Tam Thanh nói: "Nhân tộc là nhân vật chính trời đất Hồng Hoang, phương Tây của ta cũng thuộc Hồng Hoang, đại sự như vậy sao có thể bỏ qua!

Phương Tây của ta tuy cằn cỗi nhưng đệ tử dưới trướng cũng rất

đông, Nguyên Thủy đạo hữu không cần lo lắng!" Giọng Tiếp Dẫn vừa dứt, Chuẩn Đề cũng nói tiếp: "Hai người chúng ta tuy là Thánh nhân phương Tây, nhưng cũng là một thành viên của Hồng Hoang, Nhân Hoàng chi sư là đại sự Hồng Hoang, sao có thể có phân biệt vùng miền!" Tâm tình của Chu Du vốn đã không tốt, thấy đám Thánh nhân còn muốn tiếp tục cãi vã, liền trực tiếp lên tiếng nói: "Thôi được rồi!" Nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Chu Du, mọi người trong điện cũng lập tức bình tĩnh lại.

Mọi người không có chút ý tứ phản bác nào, một mặt là vì thực lực của Chu Du ở đó.

Mặt khác là Đạo Tổ vẫn còn, phải biết trong các Thánh nhân chỉ có Chu Du mới là đệ tử của Đạo Tổ, mọi người tự nhiên không dám có ý kiến gì.

Thấy mọi người ngừng tranh luận, Chu Du nhìn Hồng Quân một cái, lại phát hiện Hồng Quân không có chút biểu cảm nào, cũng hiểu được ý của sư phụ mình, liền nói tiếp: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có thể tham gia vào chuyện này!" Tuy Chu Du có chút coi thường sự tính toán của hai người, nhưng đối với hai người cũng không có ý kiến gì.

Dù sao những gì hai người làm đều là vì phương Tây, hơn nữa Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất là đại sự của toàn cõi Hồng Hoang.

Hai người phương Tây nếu không tham gia, cũng không được viên mãn, cho nên Chu Du mới trực tiếp lên tiếng.

Nghe xong lời của Chu Du, hai người phương Tây cũng vui mừng, vội vàng đối với Chu Du trên bục nói: "Đa tạ sư huynh!" Mà Tam Thanh nghe vậy thì có chút xấu hổ, nhưng ba người cũng không hề tức giận.

Chu Du xua tay, đối với mấy người tiếp tục nói: "Nếu các ngươi

tranh luận không ngớt, vậy để ta quyết định!" Các Thánh nhân nghe xong lời của Chu Du, lại nhìn về phía Hồng Quân, phát hiện Hồng Quân không có ý định nói gì, cũng đành phải đồng ý.

"Mọi chuyện nghe theo sự sắp xếp của sư huynh!" Chu Du thấy vậy, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười, sau đó đối với mấy người nói: "Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế hợp lẽ có tám vị Nhân Hoàng chi sư, lúc này trên điện tính cả ta có tám vị Thánh nhân vừa đủ, nếu có người không cần suất này, có thể trao đổi với những người khác!" Nghe xong lời của Chu Du, mọi người cũng mắt sáng lên, tiếp đó liền nghe Hậu Thổ nói: "Ta cần thứ này cũng vô dụng, không biết các vị sư huynh có muốn dùng vật gì để trao đổi?" Lời Hậu Thổ vừa dứt, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh lập tức động lòng.

Dù sao suất Nhân Hoàng chi sư nhận được càng nhiều, thì đợi đến khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, khí vận Nhân tộc chiếm được cũng càng nhiều.

Chương 264

Chiếm được khí vận Nhân tộc càng nhiều, thì lúc đó có thể mượn khí vận Nhân tộc gia trì để nhanh chóng tăng tiến, mấy vị Thánh nhân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Phải biết hiện tại mấy vị Thánh nhân tha thiết muốn tăng tiến cảnh giới, vì áp lực mà Chu Du mang lại thực sự quá lớn.

Ngay lúc này, mấy vị Thánh nhân trong điện cũng tranh nhau lên tiếng.

Chỉ nghe Nguyên Thủy nói trước: "Hậu Thổ đạo hữu, Xiển giáo của ta có nhiều đệ tử, ta nguyện dùng hai kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo để đổi lấy suất trong tay ngươi được không?" Còn chưa đợi Hậu Thổ trả lời, liền nghe Tiếp Dẫn mở miệng phản bác: "Nguyên Thủy đạo hữu chẳng lẽ không biết người Vu tộc không thể sử dụng tiên thiên linh bảo, hai kiện tiên thiên linh bảo của ngươi cũng vô dụng thôi, Hậu Thổ đạo hữu cũng biết phương Tây của ta cằn cỗi, nhưng ta nguyện dùng năm hạt sen của Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên để trao đổi!" Tiếp Dẫn nói xong, đám Thánh nhân cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Tiếp Dẫn luôn keo kiệt lại có thể hào phóng như vậy.

Phải biết hạt sen của Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên tuy không phải là tiên thiên linh bảo, nhưng cũng là thần vật vô thượng.

Công Đức Kim Liên vốn là cực phẩm tiên thiên linh bảo, có thể tăng cường khả năng lĩnh ngộ đại đạo và tốc độ tu luyện của tu sĩ.

Hạt sen là tinh hoa của nó, đối với tu sĩ cũng có trợ giúp cực lớn.

Tuy mức độ quý giá không bằng trung phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng so với linh bảo thông thường cũng hiếm có hơn.

Hơn nữa lúc này Công Đức Kim Liên vẫn chưa bị giảm phẩm cấp, hiệu quả không hề bị tổn thất.

Cho nên năm hạt sen này của Tiếp Dẫn tuy không quý bằng vật của Nguyên Thủy, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nghe xong lời của Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy cũng mặt mày khó coi, trong lòng cũng có chút hối hận.

Lại quên mất người Vu tộc không thể sử dụng tiên thiên linh bảo, nhưng trong kho báu của mình đa số là linh bảo, kỳ vật có thể sánh với hạt sen Công Đức Kim Liên thực sự không có, cũng càng thêm thất vọng.

Bất quá Nguyên Thủy nghĩ đến kỳ vật, thân hình cũng đột nhiên dừng lại, sau đó mong đợi nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử bên cạnh chú ý đến ánh mắt của Nguyên Thủy, cũng lập tức hiểu được ý của Nguyên Thủy, dù sao trong tay Lão Tử có không ít bảo bối có thể sánh với hạt sen Công Đức Kim Liên.

Lão Tử cũng không để Nguyên Thủy thất vọng, mọi người liền nghe Lão Tử mở miệng nói: "Hậu Thổ đạo hữu, mười hai viên Cửu Chuyển Kim Đan trong tay bần đạo có thể đổi lấy suất Nhân Hoàng chi sư này không!" Nghe xong lời của mọi người, Hậu Thổ cũng chìm vào trầm tư.

Vu tộc không tu nguyên thần, dùng sát khí để rèn luyện nhục thân, đương nhiên không dùng đến tiên thiên linh bảo, cho nên có thể trực tiếp loại trừ Nguyên Thủy.

Mà hạt sen Công Đức Kim Liên có thể tăng cường khả năng lĩnh ngộ đại đạo của tu sĩ, đối với Vu tộc hiệu quả cũng bình thường.

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ cũng đưa ra quyết định, trực tiếp trao đổi với Lão Tử.

Dù sao Cửu Chuyển Kim Đan đối với Vu tộc không có hạn chế gì, hơn nữa Vu tộc hấp thu sát khí tu hành nhục thân, rủi ro cũng rất lớn.

Thỉnh thoảng lại có tu sĩ Vu tộc hấp thu sát khí cưỡng ép phá cảnh, mà bị sát khí hòa tan.

Có mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan này, Vu tộc cũng có thể có thêm mấy vị Đại Vu, liền Hậu Thổ đối với mọi người nói: "Vậy suất này của ta sẽ cho Lão Tử đạo hữu!" Nghe xong lời của Hậu Thổ, Lão Tử và Nguyên Thủy trên mặt cũng hiện lên nụ cười.

Sau đó trong tay Lão Tử cũng trực tiếp xuất hiện mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan, trực tiếp giao cho Hậu Thổ.

Mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt mày không vui, nhưng hai người cũng biết Cửu Chuyển Kim Đan đối với Vu tộc hữu dụng hơn, cho nên cũng không có dị nghị gì.

Ngay lúc này, Nữ Oa đột nhiên mở miệng đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nói: "Ta khá có hứng thú với hạt sen trong tay Tiếp Dẫn đạo hữu, không biết hai vị có muốn trao đổi không!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không ngờ Nữ Oa lại chủ động lên tiếng, mừng rỡ trả lời: "Đương nhiên, đương nhiên, hạt sen này thuộc về Nữ Oa đạo hữu!" Tiếp Dẫn cũng vội vàng giao hạt sen trong tay cho Nữ Oa.

Nữ Oa nhận lấy hạt sen Công Đức Kim Liên, trong lòng cũng có chút kích động.

Lý do Nữ Oa trao đổi với hai người cũng là vì trong lòng đã có ý tưởng.

Dù sao Nữ Oa muốn để Phục Hy chuyển thế đến Nhân tộc trở thành Nhân Hoàng, nhưng sau khi chuyển thế Phục Hy không giống như trước đây vừa sinh ra đã là tiên thiên ma thần.

Tự nhiên cần những hạt sen này để nâng cao tư chất, cho nên Nữ

Oa mới trực tiếp trao đổi với hai người phương Tây.

Đợi đến khi Nữ Oa nhận lấy hạt sen, lại nghe Lão Tử đối với Chu Du trên bục cao cung kính nói: "Không biết sư huynh có hứng thú với Cửu Chuyển Kim Đan này của bần đạo không?" Chu Du nghe vậy, cũng hiểu được tâm tư của Lão Tử.

Phải biết dưới trướng Lão Tử chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, tự nhiên không cần nhiều suất như vậy.

Mà vừa rồi Lão Tử trao đổi với Hậu Thổ cũng là vì Nguyên Thủy, nếu đã đổi cho Nguyên Thủy một suất, thì không thể thiếu Thông Thiên.

Lão Tử cũng lo lắng quan hệ của mấy người càng thêm tồi tệ, muốn lấy suất trong tay Chu Du giao cho Thông Thiên, cho nên mới trực tiếp lên tiếng hỏi Chu Du.

Chu Du đối với suất Nhân Hoàng chi sư không có hứng thú gì, liền trực tiếp trả lời: "Như Hậu Thổ, ngươi lấy ra mười hai viên Cửu Chuyển Kim Đan là được!" Lão Tử nghe vậy, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, sau đó lại từ trong tay áo lấy ra mấy viên kim đan đưa cho Chu Du.

Chu Du tiện tay nhận lấy Cửu Chuyển Kim Đan, đối với Lão Tử cũng có chút tán thưởng.

Phải biết Chu Du cũng biết độ khó luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, Lão Tử luyện chế một viên Cửu Chuyển Kim Đan e rằng cũng phải hao phí không ít sức lực.

Hiện tại vì Nguyên Thủy và Thông Thiên lấy ra nhiều như vậy, trong tay chắc cũng không còn bao nhiêu.

Đến đây tám suất cũng đã phân phối xong, trong tay Tam Thanh có năm suất, trong tay hai người phương Tây có ba suất, Hậu Thổ, Nữ

Oa, Chu Du ba người không có suất.

Hậu Thổ là không cần, vì không có người ứng cử, Nữ Oa là có ý định với Tam Hoàng Ngũ Đế, còn Chu Du thì hoàn toàn không quan tâm.

Dù sao Nhân Hoàng chi sư mới được bao nhiêu khí vận, Tam Hoàng Ngũ Đế mới là phần lớn, mà mình là Nhân tộc Thánh Tổ, có thể lựa chọn.

Đợi đến khi trong điện yên tĩnh lại, Hồng Quân trên bục cao cũng mở mắt ra, đối với mọi người nói: "Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế, là Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng và Ngũ Phương Thượng Đế, chuyện này quan hệ đến đại thế Hồng Hoang, cũng là việc không thể trì hoãn, các ngươi nếu đã có quyết định, vậy thì tự mình đề cử đi, thuận ứng Thiên đạo, không được cản trở!" Lời của Hồng Quân cũng khiến mọi người hiểu rằng Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế là một bước quan trọng để Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, Hồng Quân cũng đang chú ý từng giây từng phút, cho nên những ý nghĩ khác trong lòng mọi người cũng trực tiếp tan biến.

Bởi vì mấy người không dám giở trò dưới mắt Hồng Quân, dù sao Hồng Quân đã thân hợp Thiên đạo, lời của Hồng Quân chính là ý chí của Thiên đạo, chính là đại thế trời đất.

Mọi người cho dù đã là Thánh nhân chí tôn, nguyên thần khắc ấn trên Thiên đạo, bất tử bất diệt, nhưng cũng không dám đối đầu với đại thế Thiên đạo.

Thấy sự thay đổi sắc mặt của mọi người, Hồng Quân cũng gật đầu, sau đó trong tay một đạo huyền quang xuất hiện, qua một lát mọi người mới phát hiện đó là một phương ấn.

Sau đó Hồng Quân đối với mọi người nói: "Muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế, cần có Nhân Hoàng chí bảo, đây là Nhân Hoàng chí bảo

Không Động Ấn, đợi đến khi Nhân Hoàng quy vị có thể sử dụng, Chu Du ngươi là Nhân tộc Thánh Tổ, Không Động Ấn giao cho ngươi!" Hồng Quân nói xong, Không Động Ấn liền trực tiếp rơi vào tay Chu Du.

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của các Thánh nhân, Chu Du cũng có chút kinh hỉ.

Tuy nói mình có thể quyết định ai sẽ là Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng các Thánh nhân không biết, mà hiện tại Hồng Quân giao Không Động Ấn cho mình không nghi ngờ gì là chứng minh cho quyền lực của mình.

Mà các Thánh nhân thấy cảnh này, đương nhiên cũng hiểu rõ, cho nên nhìn về phía Chu Du trong ánh mắt cũng tràn đầy ghen tị...

Đợi đến khi Chu Du nhận lấy Không Động Ấn, kiện Nhân Hoàng chí bảo này, Hồng Quân cũng gật đầu với Chu Du, sau đó đối với mọi người trong điện nói: "Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị là đại thế trời đất, các ngươi Thánh nhân nên cẩn trọng!" Không đợi mọi người trong điện đáp lại, bóng người Hồng Quân cũng trực tiếp biến mất không thấy, các Thánh nhân thấy vậy cũng vội vàng cung thân: "Cung tống sư tôn!" "Cung tống lão sư!" "Cung tống Đạo Tổ!" Một lát sau mọi người đứng dậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao khi Hồng Quân ở đó tuy không tỏa ra uy áp, nhưng áp lực của mọi người cũng rất lớn.

Mà ngay lúc này, Chu Du cũng đối với mấy người trong điện nói: "Các ngươi cũng đã biết tầm quan trọng của chuyện này, vậy không cần ta phải dặn dò thêm nữa!" Chu Du nói xong, mấy người cũng lần lượt đáp: "Chúng ta hiểu!" Chu Du thấy vậy tiếp tục nói: "Như vậy thì tốt, vậy các ngươi còn có chuyện gì khác không, nếu không có chuyện gì khác, thì tự mình giải tán đi!" Giọng vừa dứt, liền nghe Nữ

Oa đột nhiên mở miệng nói: "Sư huynh, Nữ Oa có một chuyện muốn nhờ!" Nghe xong lời của Nữ Oa, mọi người cũng lần lượt chuyển ánh mắt sang người Nữ Oa.

Chu Du nghe Nữ Oa lên tiếng, cũng hiểu được tâm tư của Nữ Oa, tôi có ký ức kiếp trước, biết Nữ Oa tất nhiên là muốn để Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc, nhưng lúc này Chu Du sẽ không nói thẳng.

Liền đối với Nữ Oa nói: "Nữ Oa sư muội có chuyện gì, cứ nói không sao!" Nữ Oa nghe vậy, trong lòng cũng có chút căng thẳng, sau đó nói: "Sư huynh biết huynh trưởng của ta Phục Hy đã vẫn lạc trong Vu Yêu đại kiếp, nhưng vẫn còn một đạo chân linh lưu lại, ta cầu xin chính là để Phục Hy chuyển thế trở thành Nhân Hoàng!" Nữ Oa vừa nói xong, Chu Du còn chưa kịp trả lời, liền nghe các Thánh nhân còn lại dưới điện lần lượt lên tiếng.

Lão Tử đối với Nữ Oa nói: "Nữ Oa sư muội, Nhân Hoàng nên do người của Nhân tộc đảm nhiệm, Phục Hy cho dù chuyển thế cũng là Yêu tộc, sao có thể trở thành Nhân Hoàng?" Nguyên Thủy cũng nói theo: "Yêu tộc có ý đồ hủy hoại Hồng Hoang, Phục Hy là Yêu Hoàng của Yêu tộc, không thể làm Nhân Hoàng!" Thông Thiên thấy hai vị huynh trưởng của mình tranh nhau phản đối, cũng trực tiếp nói: "Nữ Oa sư muội, Yêu tộc của ngươi và Nhân tộc có mối thù sâu như biển máu, cho dù chúng ta đồng ý, Nhân tộc cũng không thể nào chấp nhận được!" Nữ Oa vừa muốn phản bác, liền bị Tiếp Dẫn cắt ngang: "Chẳng lẽ Yêu tộc còn vọng tưởng trở thành nhân vật chính của trời đất?" Nghe xong lời của những người khác, Nữ Oa cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng Phục Hy dù sao cũng là huynh trưởng của Nữ Oa, Nữ Oa đương nhiên không thể bỏ cuộc giữa chừng, liền đối với mọi người nói: "Huynh trưởng của ta tuy là Yêu Hoàng của Yêu tộc, nhưng nghiệp lực đã bị ta tẩy trừ, cho nên các vị không cần lo lắng, hơn nữa chuyện của Nhân tộc và Phục Hy không có bao nhiêu nhân

quả, chuyện này Chu Du sư huynh biết rõ!" Nghe xong lời của Nữ Oa, mấy người trong điện cũng nghị luận sôi nổi, tóm lại là một ý, chính là không muốn để Phục Hy trở thành Nhân Hoàng.

Dù sao thứ mọi người nhận được chỉ là suất Nhân Hoàng chi sư, mà Phục Hy lại muốn trở thành Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Chương 265

Nữ Oa liền có thể chiếm được nhiều khí vận Nhân tộc hơn, điều này tất yếu sẽ khiến khí vận Nhân tộc mà mình chiếm được bị ảnh hưởng, dù sao địa vị Nhân Hoàng của Nhân tộc thực sự không tầm thường, mấy người đương nhiên không đồng ý.

Liền muốn tiếp tục phản bác, lại nghe Nữ Oa nói tiếp: "Ta muốn để Phục Hy từ bỏ thân phận Yêu tộc, chuyển thế Nhân tộc, chẳng lẽ còn không được sao?

Lão Tử sư huynh, ngươi chưa được ta cho phép đã truyền đạo ở Nhân tộc, dùng để thành tựu Thánh đạo, còn nợ một món nhân quả, lần này nên trả rồi chứ!" Lời Nữ Oa vừa dứt, Lão Tử cũng trực tiếp nghẹn lời, không còn lý do để phản bác.

Trầm tư một lát, Lão Tử cũng xua tay đối với Nữ Oa nói: "Lão đạo thành Thánh quả thực có nợ Nữ Oa sư muội một món nhân quả, chuyện này ta sẽ không tham gia!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe xong lời Lão Tử, cũng có chút hiểu ra.

Lão Tử lập Nhân giáo thành Thánh, nợ Nữ Oa vị Thánh Mẫu của Nhân tộc này một món nhân quả, mà hai người mình còn phải truyền đạo ở Nhân tộc, cũng không muốn dễ dàng đắc tội với Nữ Oa, liền không còn lên tiếng nữa.

Huống hồ Nữ Oa đã nói rõ Phục Hy không còn là yêu, vậy Phục Hy chính là người của Nhân tộc triệt để, sẽ không có bao nhiêu khí vận bị thất thoát ra ngoài.

Hai người phương Tây không nợ Nữ Oa nhân quả, hai người đang định nói chuyện.

Liền nghe Nữ Oa đối với hai người nói: "Ta vừa mới trao đổi suất

Nhân Hoàng chi sư cho hai vị, mong hai vị đừng cản trở!" Chuẩn Đề nghe Nữ Oa nói chuyện cũng trực tiếp trả lời: "Nữ Oa đạo hữu, hai người chúng ta cũng đã bỏ ra hạt sen Công Đức Kim Liên!

Ta..." Chuẩn Đề còn chưa nói xong, Tiếp Dẫn bên cạnh liền trực tiếp kéo Chuẩn Đề lại, đối với Nữ Oa nói: "Nữ Oa đạo hữu nói rất đúng, lúc này hai người chúng ta cũng không còn cản trở nữa!" Chuẩn Đề nghe lời của Tiếp Dẫn, cũng có chút nghi hoặc, liền nghe giọng Tiếp Dẫn truyền vào đầu Chuẩn Đề: "Phục Hy là người thân nhất của Nữ Oa, ngay cả Thánh vị cũng là Phục Hy giành cho Nữ Oa, hai người chúng ta còn phải truyền đạo ở Nhân tộc, không thể chọc giận Nữ Oa!" Chuẩn Đề lúc này mới hoàn hồn, âm thầm gật đầu.

Chu Du trên bục thấy vậy cũng trực tiếp nói: "Nữ Oa sư muội nếu muốn để Phục Hy ngồi lên bảo tọa Nhân Hoàng, e rằng khí vận của ngươi ở Nhân tộc cũng sẽ bị ảnh hưởng!" Nữ Oa nghe vậy, không chút do dự đối với Chu Du nói: "Nếu không có huynh trưởng của ta, e rằng Nữ Oa cũng sẽ không thành tựu Thánh nhân, Nữ Oa cam nguyện chịu đựng trừng phạt!" Nữ Oa cũng rất rõ ràng, muốn để Nhân tộc chấp nhận Phục Hy, vị Yêu Hoàng từng là kẻ thù, trở thành Nhân Hoàng, thì khí vận Nhân tộc mà mình chiếm được e rằng cũng sẽ tiêu hao hơn nửa.

Trong Nhân tộc cũng sẽ mất hết uy tín, nhưng Nữ Oa lại không quan tâm đến những điều này.

Dù sao hai huynh muội đã sống cùng nhau vô tận năm tháng, nếu không có Phục Hy một mực bảo vệ, Nữ Oa cũng sẽ không có thành tựu như hiện tại, quan trọng hơn là Nữ Oa có thể thành tựu Thánh nhân, cũng là vì Phục Hy.

Giống như hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã nói, ban đầu tranh đoạt bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, là Phục Hy dốc sức tranh đoạt mới

thu được một cái bồ đoàn, nhưng cuối cùng Phục Hy lại để Nữ Oa ngồi lên, nếu không Thánh vị này sẽ là của Phục Hy.

Cho nên tình cảm của Nữ Oa đối với Phục Hy cũng không tầm thường, hơn nữa còn có một chút áy náy, lúc này mới không quan tâm đến được mất khí vận Nhân tộc.

Dù sao Thánh nhân cũng không phải là người vô tình, Chu Du cũng biết kiếp trước Phục Hy là Thiên Hoàng của Nhân tộc, nhưng không ngờ vị trí Nhân Hoàng của Phục Hy lại có được như vậy, cũng cảm khái tình cảm sâu đậm của hai người.

Liền Chu Du đối với Nữ Oa nói: "Nếu các ngươi đều không có ý kiến, vậy cứ như vậy đi, nhưng Nữ Oa ngươi phải biết, sau khi chuyển thế sẽ không còn Yêu Hoàng Phục Hy, chỉ có Nhân tộc Phục Hy!" Sau khi Phục Hy chuyển thế chính là người của Nhân tộc, đối với khí vận Nhân tộc mà Chu Du chiếm giữ cũng không có ảnh hưởng gì, Chu Du đương nhiên sẽ không từ chối.

Mà Chu Du đã quyết định, mấy vị Thánh nhân còn lại cũng không lên tiếng phản bác.

Bởi vì thứ mấy người có hứng thú là Nhân Hoàng chi sư, chứ không phải Nhân Hoàng, mấy người sẽ không để đệ tử dưới trướng của mình chuyển thế thành Nhân tộc.

Lý do phản đối cũng là vì không muốn khí vận mình chiếm được bị tổn thất, đồng thời cũng không muốn chuyện Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của trời đất xảy ra trắc trở.

Mà Hậu Thổ bên cạnh, tuy có chút không thể chấp nhận, nhưng cũng không muốn đối đầu với Nữ Oa, cũng có chút bất đắc dĩ.

Hậu Thổ biết nếu mình ngáng đường, phá hoại kế hoạch của Nữ Oa, e rằng Nữ Oa sẽ trực tiếp phát điên.

Mà Vu tộc hiện tại không thể chịu đựng được lửa giận của Thánh nhân, vì mình cũng là Thánh nhân, biết một Thánh nhân không sợ hãi đáng sợ đến mức nào, tuy mình chiếm cứ Luân Hồi chi địa, nhưng tổ địa của Vu tộc không có cách nào lúc nào cũng trông chừng, cho nên Hậu Thổ cũng chỉ có thể chấp nhận.

Bất quá nếu Nữ Oa không trả giá một cái giá nhất định, thì Hậu Thổ sẽ không để Phục Hy dễ dàng chuyển thế như vậy, dù sao Luân Hồi chi địa là do mình quyết định, cho nên nhìn về phía Nữ Oa ánh mắt cũng có chút khác thường.

Chu Du trên bục thấy sắc mặt mấy người, cũng xua tay để mọi người tự mình rời đi.

Tam Thanh và hai người phương Tây thấy vậy cũng hơi cung thân, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Dù sao mấy người này còn phải thương lượng sắp xếp cụ thể, phải biết Nhân Hoàng chi sư cũng có sự khác biệt, lão sư của Thiên Địa Nhân Tam Hoàng và lão sư của Ngũ Đế nhận được công đức đương nhiên không giống nhau.

Đương nhiên chuyện này Chu Du sẽ không tham gia nữa, để tránh mấy người này cãi nhau trong Tử Tiêu Cung, làm người ta phiền lòng.

Trong điện cũng chỉ còn lại Chu Du, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người.

Trong Tử Tiêu Cung, bầu không khí có chút vi diệu.

Ba người có mặt đều hiểu rõ, chuyện Phục Hy chuyển thế không thể không thông qua Hậu Thổ, bởi lẽ Hậu Thổ là chủ nhân của Địa Đạo Luân Hồi.

Phải biết rằng Thiên Đạo và Địa Đạo của Hồng Hoang không có phân cao thấp, chỉ là hiện tại Địa Đạo Hồng Hoang chỉ có một vị Thánh nhân, nên có vẻ không bằng Thiên Đạo mà thôi.

Cùng với sự thăng cấp không ngừng của Hồng Hoang, Địa Đạo cũng sẽ ngày càng hoàn thiện, đến lúc đó Địa Đạo sẽ không chỉ có một mình Hậu Thổ là Thánh nhân.

Nhưng hiện tại không phải là sau này, nếu Phục Hy muốn chuyển thế thành Nhân tộc, Nữ Oa không thể nào không cần đến Hậu Thổ.

Trên đài, Chu Du thấy thần sắc của hai người cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao chuyện Phục Hy chuyển thế chính mình đã đồng ý, chỉ có thể nói thẳng với hai người dưới điện: "Chuyện Vu Yêu là đại thế Hồng Hoang, hai người các ngươi cũng rõ.

Hiện tại Vu Yêu đại kiếp đã qua, có oán niệm gì thì hai người tự mình giải quyết riêng.

Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất là thiên định, không được nhiễu loạn!" Nói đến đây, Chu Du cũng trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Rốt cuộc, việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất là đại thế Hồng Hoang, đối với Chu Du cũng cực kỳ quan trọng.

Mặc dù khí vận Nhân tộc hiện tại trợ giúp không nhỏ cho việc tu hành của Chu Du, nhưng vẫn chưa đạt đến đỉnh phong, bởi vì khí vận Nhân tộc bây giờ vẫn chưa ổn định.

Đợi đến khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính thật sự của trời đất, khí vận sẽ còn tăng lên, lúc đó Tam Hoàng Ngũ Đế cũng sẽ trấn áp khí vận Nhân tộc.

Khi đó, khí vận Nhân tộc mà Chu Du chiếm giữ e là sẽ giúp tốc độ tu hành của y tăng lên cực lớn, cho nên Chu Du tự nhiên không thể để hai người phá hoại.

Nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Chu Du, hai người cũng vội vàng gật đầu, rồi lập tức cung kính đáp lại: "Chúng ta đã hiểu!" Chu

Du nghe vậy, sắc mặt cũng trở lại bình thường, tiếp tục nói: "Ta biết ý của hai người các ngươi.

Hiện tại chỉ có ba chúng ta ở đây, có lời gì cứ nói thẳng, ta sẽ làm người phân xử cho hai người!" Lời của Chu Du vừa dứt, Nữ Oa đã không thể chờ đợi mà lên tiếng: "Đa tạ sư huynh, Nữ Oa không có ý nghĩ gì khác, chỉ muốn huynh trưởng Phục Hy có thể thuận lợi tiến vào luân hồi, chuyển thế thành Nhân tộc!" Hậu Thổ bên cạnh nghe xong lời của Nữ Oa, cũng bĩu môi, trong lòng cũng hiểu rõ Nữ Oa cố ý nói như vậy, chính là muốn mình không phá hoại, để Phục Hy có thể thuận lợi trở thành Nhân Hoàng.

Nhưng mình tuy có chút kiêng kỵ, nhưng không đến mức sợ hãi.

Dù sao mình cũng là Thánh nhân, đừng xem Thánh nhân Địa Đạo không phải là Thánh nhân.

Nếu không phải mình vì Vu tộc suy nghĩ, hôm nay sao có thể đồng ý.

Nữ Oa muốn Phục Hy thuận buồm xuôi gió chuyển thế thành Nhân tộc, vậy phải xem mình có phối hợp hay không.

Chu Du đương nhiên cũng hiểu tâm tư của Nữ Oa, lập tức nhìn về phía Hậu Thổ đối diện.

Hậu Thổ thấy ánh mắt của Chu Du mới lên tiếng: "Sư huynh đã quyết định, ta tự nhiên không dám vi phạm.

Nhưng ta không nợ ngươi nhân quả gì, Nữ Oa.

Ngươi muốn Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc để thành tựu tôn vị Nhân Hoàng, nhưng tại sao ta phải giúp ngươi!" Nữ Oa nghe xong lời của Hậu Thổ, mày nhíu chặt lại, hiển nhiên là không biết nên trả lời thế nào.

Bởi vì Hậu Thổ nói cũng là sự thật, Hậu Thổ vì Vu tộc, còn Nữ

Oa là một thành viên của Yêu tộc, mặc dù Nữ Oa không có nhiều tình cảm với Yêu tộc, nhưng chung quy vẫn chưa thoát ly.

Mà Vu Yêu hai tộc lại có thù hận cực lớn, cho dù hai tộc đều biết mình rơi vào đại kiếp là có nguyên do, nhưng sau đại kiếp hận ý của hai tộc cũng không hề tiêu tan.

Nếu không phải hiện tại hai tộc đều ẩn mình ở Hồng Hoang, e rằng đã lại đại chiến.

Chương 266

Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc để thành tựu Nhân Hoàng, mặc dù mọi người đã đồng ý, nhưng không ai có nghĩa vụ phải giúp Nữ Oa.

Mà luân hồi thành Nhân tộc lại là bước quan trọng nhất của Phục Hy, nhưng trớ trêu thay, nơi chưởng quản luân hồi lại là Vu tộc, điều này khiến Nữ Oa có chút đau đầu.

Dù sao thù hận Vu Yêu cũng không phải mình có thể hóa giải, huống chi dưới đại kiếp, Vu Yêu hai tộc thương vong thảm trọng.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa càng nhíu mày chặt hơn.

Trên điện, Chu Du nghe xong lời của Hậu Thổ cũng không có phản ứng gì.

Dù sao đây là chuyện giữa Nữ Oa và Hậu Thổ, mình tuy là người phân xử, nhưng cũng sẽ không chủ động hạ mình đi khuyên can.

Dù mình có thực lực và quyền uy quyết định, cũng không muốn dính vào giao dịch giữa hai người, để hai người tự quyết định.

Nhưng vì sự phát triển của Nhân tộc, Chu Du cũng không thể nhìn hai người cứ giằng co mãi, lập tức vẻ mặt thản nhiên nói với hai người: "Nữ Oa sư muội, chuyện Phục Hy chuyển thế, Hậu Thổ quả thực không có nghĩa vụ phải giúp ngươi!" Nghe xong lời của Chu Du, Nữ Oa mặt mày lo lắng, vừa định mở miệng thì nghe Chu Du nói tiếp: "Hậu Thổ, ký nhiên ngươi đã đồng ý Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng, vậy có yêu cầu gì cứ nói thẳng ra!" Hậu Thổ nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên một tia vui mừng.

Mặc dù Hậu Thổ muốn Nữ Oa phải trả giá, nhưng sẽ không dễ

dàng nói ra.

Làm vậy chỉ khiến Nữ Oa càng thêm tức giận Vu tộc, mà bây giờ Chu Du nói thẳng ra, Nữ Oa sẽ không có gì oán giận.

Lập tức Hậu Thổ quay đầu nhìn Nữ Oa nói: "Vậy phải xem Nữ Oa đạo hữu có thể trả giá bao nhiêu!" Chu Du nghe xong lời của Hậu Thổ cũng sáng mắt lên.

Ai nói Vu tộc không có đầu óc, việc Hậu Thổ làm hôm nay đúng là vả mặt bọn họ rồi.

Phải biết rằng Hậu Thổ nói ra là giao dịch, còn Nữ Oa tự mình nói ra là thỉnh cầu, hai cái đương nhiên khác nhau.

Nếu hai người là giao dịch, vậy chuyện kết thúc, hai người không còn liên quan gì nữa.

Nhưng nếu là thỉnh cầu, vậy Nữ Oa sẽ nợ nhân tình nhân quả.

Nữ Oa đương nhiên cũng hiểu ý của Hậu Thổ, lập tức cũng rơi vào trầm tư.

Một lát sau, Nữ Oa mới mở miệng nói: "Toàn bộ hạt sen Công Đức Kim Liên ta vừa nhận được xin dâng lên, coi như lộ phí cho Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc.

Thêm một viên Linh Tuyền Bảo Ngọc để kết thúc nhân quả!" Nữ Oa vừa nói xong, Chu Du cũng có chút kinh ngạc.

Hạt sen Công Đức Kim Liên thì Chu Du không có cảm giác gì, nhưng Linh Tuyền Bảo Ngọc này thì không hề tầm thường.

Vật này có thể biến một nơi cằn cỗi thành động thiên phúc địa, tịnh hóa nước thường thành linh tuyền.

Phải biết rằng mặc dù Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, nhưng động thiên phúc địa lại vô cùng hiếm hoi, hơn nữa động thiên phúc địa đều

là nơi tinh hoa trời đất hội tụ, ẩn chứa sức mạnh tạo hóa.

Bất kể là tu sĩ tộc nào tu hành trong đó, tốc độ tu luyện đều có thể tăng lên không ít, ngay cả Vu tộc cũng vậy, dù sao trong động thiên phúc địa cũng có thể gia tăng tốc độ tụ tập sát khí.

Đương nhiên động thiên do Linh Tuyền Bảo Ngọc hóa thành cũng chỉ ở mức bình thường, loại động thiên phúc địa này đối với tu sĩ trên Đại Năng thì hiệu quả không còn rõ rệt.

Dù sao động thiên phúc địa cực phẩm cũng có số lượng hạn chế, giống như Bồng Lai, trực tiếp bị Chu Du dùng đại pháp lực dời đến giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn thì chỉ có một.

Từ đó có thể biết mức độ quý giá của Linh Tuyền Bảo Ngọc, ngay cả trên người Chu Du cũng không có vật này.

Nếu không phải Nữ Oa chủ tu Tạo Hóa Đại Đạo, e rằng cũng sẽ không có được thần vật như vậy.

Đương nhiên Chu Du là Thánh nhân cũng không cần, hơn nữa Bồng Lai cũng đã được luyện lại, đã vượt xa động thiên phúc địa thông thường, cho nên Chu Du tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có chút khao khát nào.

Mà Hậu Thổ nghe xong lời của Nữ Oa, cũng có chút động lòng.

Hậu Thổ là Thánh nhân đương nhiên sẽ không để ý đến bảo vật thông thường.

Bởi vì Thánh nhân tu hành phần lớn là tham ngộ đại đạo, thần vật thông thường đã không còn nhiều hiệu quả.

Đây cũng là nguyên nhân một chúng Thánh nhân tha thiết muốn có được khí vận gia trì, dù sao khí vận có thể trợ giúp Thánh nhân tu hành.

Hơn nữa Hậu Thổ là Thánh nhân duy nhất của Vu tộc, đương nhiên cũng phải suy nghĩ cho Vu tộc.

Tổ địa của Vu tộc là Thập Vạn Quần Sơn tuy tài nguyên không ít, nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng người Vu tộc tăng lên, tài nguyên cũng sẽ có chút thiếu hụt.

Nếu có động thiên phúc địa thì không những có thể giảm bớt sự căng thẳng về tài nguyên của Vu tộc, mà còn có thể tăng tốc độ tu hành của tu sĩ Vu tộc.

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ cũng đã có quyết định...

Trong ánh mắt mong đợi của Nữ Oa, Hậu Thổ từ từ gật đầu, tỏ ý chấp nhận cái giá mà Nữ Oa đưa ra.

Thấy Hậu Thổ gật đầu, Nữ Oa cũng thở phào một hơi dài, thả lỏng.

Bởi vì chỉ có Hậu Thổ đồng ý, chuyện Phục Hy thành tựu Nhân Hoàng mới có thể thuận lợi tiến hành.

Nếu không, Phục Hy có thể sẽ không chuyển thế thành Nhân tộc, dù sao nơi luân hồi là do Hậu Thổ chưởng quản.

Không chút chậm trễ, Nữ Oa liền lấy ra những hạt sen Công Đức Kim Liên vừa nhận, sau đó trong tay lại xuất hiện một khối bảo ngọc tràn đầy linh vận, bảo ngọc trong tay Nữ Oa tỏa ra đạo vận tạo hóa nồng đậm, khiến người ta sáng mắt, chính là Linh Tuyền Bảo Ngọc.

Nữ Oa lấy ra mấy món thần vật này, trực tiếp nói với Hậu Thổ: "Đa tạ Hậu Thổ đạo hữu, đây là hạt sen và Linh Tuyền Bảo Ngọc, xin đạo hữu nhận lấy!" Nữ Oa vừa nói vừa đẩy mấy hạt sen và Linh Tuyền Bảo Ngọc đến trước mặt Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn những thần vật Nữ Oa lấy ra, không chút do dự mà trực tiếp nhận lấy, cất vào trong tay áo nhưng không hề có ý định

kiểm tra.

Bởi vì Hậu Thổ biết rõ Nữ Oa không thể lừa gạt mình, chưa nói đến việc giao dịch của hai người diễn ra trước mặt Chu Du trong Tử Tiêu Cung, thứ hai là Phục Hy còn chưa thật sự chuyển thế, Nữ Oa sao dám giở trò.

Nếu Nữ Oa tráo trở, người xui xẻo chỉ có thể là Phục Hy.

Trên điện, Chu Du thấy hai người đã thương lượng xong, cũng trực tiếp lên tiếng: "Nếu Hậu Thổ đã đồng ý, vậy trong Tam Hoàng của Nhân tộc, vị trí Thiên Hoàng sẽ thuộc về Phục Hy!" Nghe xong lời của Chu Du, Nữ Oa mặt mày vui mừng, vội vàng cung kính với Chu Du: "Đa tạ sư huynh!" Mà Hậu Thổ cũng với vẻ mặt bình thản nói với Chu Du trên đài: "Đa tạ sư huynh công chứng!" Chu Du phất tay, lại nói với Nữ Oa: "Nữ Oa có thể chuẩn bị cho việc Phục Hy chuyển thế rồi!

Hãy nhớ kỹ, Phục Hy đã chuyển thế làm người, vậy sẽ chỉ là Nhân tộc!" Nữ Oa nghe vậy, cũng nghiêm túc gật đầu.

Chu Du thấy thế liền phất tay với hai người.

Nữ Oa và Hậu Thổ trong điện thấy động tác của Chu Du, cũng hiểu ý, lập tức cung kính cáo từ.

Một lát sau, thân ảnh hai người cũng biến mất trong Tử Tiêu Cung, từ đó trong Tử Tiêu Cung chỉ còn lại một mình Chu Du.

Nhìn Tử Tiêu Cung trống trải, thần sắc của Chu Du có chút phức tạp, nhớ lại bóng dáng của Hồng Quân vừa rồi.

Mặc dù mình đã là người mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng đối với chuyện của lão sư Hồng Quân vẫn bất lực, cảm giác bất lực này thật sự khiến Chu Du có chút lo lắng.

Trong lòng Chu Du suy nghĩ miên man, nhưng cũng hiểu rằng

thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La không phải là chuyện một sớm một chiều.

Dù hiện tại mình tu hành trong cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La vô cùng thuận lợi, nhưng đột phá thăng cấp lên Hỗn Nguyên Vô Cực mới là khó nhất.

Chương 267

Nhưng cho dù khó khăn đến đâu, Chu Du cũng phải vượt qua mọi chông gai, tiến lên như chẻ tre, không chỉ vì Hồng Quân, mà còn vì chính mình, chỉ có thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực, Chu Du mới có thể ngao du trong Hỗn Độn.

Một lát sau, Chu Du mới hồi phục tinh thần, đạo tâm cũng trở nên thanh minh vô cùng, hiển nhiên đã rõ ràng con đường sau này của mình.

Bởi vì Chu Du có ký ức của kiếp trước, rất hiểu rõ đại thế Hồng Hoang.

Dù hiện tại đại thế Hồng Hoang có chút thay đổi, nhưng một số đại thế chung quy vẫn có dấu vết để lần theo.

Vậy chỉ cần Chu Du thuận theo đại thế Hồng Hoang, tích lũy nội tình thì cơ hội thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực cũng rất lớn.

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng đã quyết định, lập tức một cái lắc mình biến mất khỏi Tử Tiêu Cung, Chu Du muốn trở về Bồng Lai bế quan khổ tu.

Bởi vì tiếp theo Hồng Hoang sẽ không có chuyện gì lớn, Nhân tộc cũng không cần mình ra tay.

Nhân tộc chỉ cần phát triển theo từng bước, cùng với sự quy vị của Tam Hoàng Ngũ Đế, vị trí nhân vật chính của trời đất cũng là trong tầm tay.

Mà bản thân Chu Du hiện tại chỉ cách Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên một bước chân, nếu có thể thăng cấp lên Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên trước khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất,

vậy đến lúc Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của trời đất, khí vận phản hồi lại, Chu Du có thể sẽ trực tiếp đột phá tiến vào Thánh nhân hậu kỳ.

Đương nhiên nếu Chu Du không thể thăng cấp trước khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của trời đất, khí vận phản hồi có thể sẽ không đủ để mình đột phá từ Thánh nhân trung kỳ đến hậu kỳ.

Hiểu rõ những điều này, Chu Du cũng càng thêm kiên định.

Không lâu sau, Chu Du trở về Bồng Lai, một đạo Hỗn Nguyên chi lực bao phủ đại điện Bồng Lai, Chu Du cũng thu liễm toàn bộ tâm tư, bắt đầu tham ngộ đại đạo.

Bên này Chu Du tiến vào khổ tu, bên kia Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng đã thương lượng xong việc phân chia vị trí Nhân Hoàng chi sư.

Chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung, mấy người cũng đã biết.

Đối với việc vị trí Thiên Hoàng thuộc về Phục Hy, mấy người tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không phản bác, dù sao trước đó mọi người đã đồng ý.

Sau đó Tam Thanh dựa vào ba huynh đệ, trực tiếp chiếm lấy vị trí Địa Hoàng và Nhân Hoàng chi sư, Tây Phương Nhị Thánh chỉ có được danh ngạch Ngũ Đế chi sư.

Đến đây, chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế mọi người cũng đã quy hoạch hoàn tất.

Đương nhiên mọi người đều có tâm tư riêng, Tây Phương Nhị Thánh vô cùng bất mãn, nhưng lúc này cũng đành phải chấp nhận, dù sao đây cũng xem như là khí vận từ trên trời rơi xuống, nếu không đồng ý có lẽ cả danh ngạch Ngũ Đế chi sư cũng không có.

Nếu Đạo Tổ không triệu tập mọi người, trừ Chu Du ra thì họ cũng

không biết những chuyện này.

Nhưng khi Tây Phương Nhị Thánh rời đi, ánh mắt nhìn Tam Thanh cũng tràn đầy vẻ khác thường.

Lại nói Nữ Oa sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, cũng vội vã trở về Oa Hoàng Thiên.

Hiện tại chuyện Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc đã định, Nữ Oa đương nhiên phải lấy ra chân linh của Phục Hy, đưa vào luân hồi.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chiêu Yêu Phiên trong điện, trong lòng có chút kích động.

Đúng vậy, chân linh của Phục Hy chính là tồn tại trong Chiêu Yêu Phiên.

Phải biết rằng trong thời Vu Yêu đại kiếp, chúng yêu tộc trừ Đế Tuấn, Thái Nhất ra, những người còn lại đều đã lạc ấn chân linh lên Chiêu Yêu Phiên, cho nên hiện tại Phục Hy mới có một tia sinh cơ, và việc Nữ Oa cần làm là lấy chân linh của Phục Hy ra khỏi Chiêu Yêu Phiên.

Đây cũng là lý do tại sao trong trận quyết chiến Vu Yêu, Nữ Oa bị mấy vị Thánh nhân khác ngăn cản mà không liều mạng cá chết lưới rách, nếu trong Chiêu Yêu Phiên không có chân linh của Phục Hy, Nữ Oa có lẽ đã trực tiếp sinh tử tương tranh với mấy người họ.

Trong điện, Nữ Oa thu liễm tâm thần, ngón tay khẽ động, sau đó mấy đạo Thiên Đạo chi lực khóa chặt Chiêu Yêu Phiên.

Mặc dù lúc này Nữ Oa đã luyện hóa Chiêu Yêu Phiên, nhưng việc lấy ra chân linh đã lạc ấn trong đó chắc chắn sẽ gây tổn thương nhất định cho Chiêu Yêu Phiên, cho nên Nữ Oa cũng đề phòng quá trình này xảy ra sai sót gì ảnh hưởng đến chân linh của Phục Hy.

Phải biết rằng chân linh của Phục Hy chỉ còn lại một chút này, nếu

đạo chân linh này lại xảy ra vấn đề gì, Nữ Oa cũng không có chỗ nào để khóc, cho nên Nữ Oa mới cẩn thận như vậy.

Đợi đến khi Chiêu Yêu Phiên ổn định trong điện, Nữ Oa cũng truyền Thánh nhân chi lực vào trong đó, từ vô số chân linh tìm kiếm một tia lạc ấn mà Phục Hy để lại.

Thánh nhân chi lực huyền diệu vô cùng, chẳng mấy chốc, Nữ Oa đã tìm thấy sự tồn tại của chân linh Phục Hy.

Sau đó, đạo Thánh nhân chi lực này khẽ động, trực tiếp từ bản nguyên của Chiêu Yêu Phiên nhiếp lấy chân linh của Phục Hy.

Đợi đến khi chân linh Phục Hy tách khỏi bản nguyên Chiêu Yêu Phiên, Thánh nhân chi lực của Nữ Oa cũng bảo vệ chặt chẽ đạo chân linh này, trực tiếp đưa chân linh ra khỏi Chiêu Yêu Phiên.

Trong khoảnh khắc chân linh Phục Hy rời khỏi bản nguyên Chiêu Yêu Phiên, Chiêu Yêu Phiên cũng rung lên một trận.

Phải biết rằng Chiêu Yêu Phiên chính là nhờ có lạc ấn chân linh của chúng yêu tộc mới trở thành cấp bậc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà trong các chân linh lạc ấn của Yêu tộc, chân linh của Phục Hy là mạnh nhất.

Bởi vì Đế Tuấn và Thái Nhất không lưu lại chân linh của mình trong Chiêu Yêu Phiên, mà hiện tại chân linh mạnh nhất bị tách ra, bản nguyên Chiêu Yêu Phiên đương nhiên sẽ bị tổn thương.

Cùng với sự rung động của Chiêu Yêu Phiên, trong lòng Nữ Oa cũng có chút khẩn trương.

Nhưng cảm nhận được Thánh nhân chi lực của mình đã bao bọc chân linh của Phục Hy, Nữ Oa cũng bình tĩnh trở lại.

Chiêu Yêu Phiên dù có bị tổn thương, Nữ Oa cũng không quan tâm, dù sao chân linh của Phục Hy mới là mục tiêu của Nữ Oa.

Mà hiện tại có Thánh nhân chi lực của mình bảo vệ, chân linh của Phục Hy sẽ không bị tổn thương gì, Nữ Oa cũng yên tâm.

Một lát sau, một đoàn Thánh nhân chi lực cũng từ trong Chiêu Yêu Phiên bay ra, sau đó Chiêu Yêu Phiên cũng trở nên có chút ảm đạm.

Nữ Oa không để ý đến sự thay đổi của Chiêu Yêu Phiên, mà đưa tay nhận lấy đoàn Thánh nhân chi lực này, nhìn chân linh của Phục Hy bên trong, khóe mắt cũng có chút ửng đỏ...

Một lúc sau, tâm trạng kích động của Nữ Oa mới bình phục lại, sau đó Nữ Oa nâng chân linh Phục Hy trong tay lên, nhẹ nhàng nói với chân linh trong tay: "Thiên địa nhân quả, một uống một mổ đều đã định.

Nếu không phải huynh muội chúng ta giao Chiêu Yêu Phiên này cho Đế Tuấn, huynh trưởng người cũng không còn sinh cơ, chỉ để lại một mình ta trong Hồng Hoang rộng lớn này!" Nữ Oa tự nói, chân linh Phục Hy tự nhiên không nghe thấy, nhưng sau khi Nữ Oa nói xong, chân linh Phục Hy lại có một chút rung động, điều này khiến Nữ Oa lập tức căng thẳng.

Lập tức một đạo nguyên thần chi lực tỏa ra, xuyên qua Thánh nhân chi lực bên ngoài chân linh để dò xét.

Một lát sau, nguyên thần chi lực của Nữ Oa mới từ trong đó bay ra, lúc này trên mặt Nữ Oa cũng có một tia nghi hoặc, bởi vì nguyên thần chi lực của mình không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Trầm tư một lúc lâu, Nữ Oa mới hồi thần lại, đoán rằng chân linh của Phục Hy mặc dù không có chút cảm giác nào, nhưng hẳn là rất quen thuộc với khí tức của mình, cho nên mới có một chút phản ứng.

Từ đó xem ra, đạo chân linh cuối cùng này của Phục Hy cũng linh tính sung túc.

Phải biết rằng chân linh không giống nguyên thần, tu sĩ trong Hồng Hoang ngoại trừ Vu tộc, đều lấy nguyên thần làm chân ý tu hành.

Bậc đại năng dù nhục thân tan nát, chỉ cần nguyên thần còn tồn tại là có thể tái tạo nhục thân.

Mà chân linh là lạc ấn của tu sĩ khi sinh tồn trong Hồng Hoang, không có chút ý thức và năng lực nào, cho nên Nữ Oa thấy chân linh Phục Hy rung động mới có chút kinh ngạc.

Nghĩ đến đây, trên mặt Nữ Oa cũng hiện lên một tia cười ý, dù sao đạo chân linh này linh tính sung túc, vậy lúc luân hồi cũng sẽ đơn giản hơn nhiều.

Phải biết rằng Nữ Oa tuy không quen thuộc với Luân Hồi Đại Đạo, nhưng là Thánh nhân một niệm biết quá khứ tương lai, cho nên đối với luân hồi cũng biết một chút.

Chương 268

Giống như tu sĩ sơ cấp bình thường vẫn lạc mà nguyên thần vẫn còn, không thể tái tạo nhục thân thì có thể không vào địa phủ chuyển tu Quỷ Tiên.

Nếu chọn vào địa phủ thì nguyên thần tiến vào thông đạo luân hồi sẽ trực tiếp chuyển hóa thành chân linh mới.

Nếu tu sĩ nguyên thần tiêu diệt, chỉ còn lại chân linh, vậy chỉ có một con đường luân hồi, hoặc là triệt để tiêu tán.

Mà chân linh thông qua luân hồi bắt buộc phải có linh tính nhất định, nếu không sẽ bị chân ý luân hồi đồng hóa, không còn cơ hội chuyển thế.

Như đã nói trước đó, dù là đại năng có một tia chân linh còn sót lại cũng có thể thông qua luân hồi, nhưng nếu chân linh cũng không có chút linh tính nào, vậy là triệt để mất đi sinh cơ.

Mà hiện tại đạo chân linh này của Phục Hy linh tính không mất đi chút nào, thông qua con đường luân hồi tự nhiên là đơn giản hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa cũng không do dự nữa.

Dù sao chân linh của Phục Hy đã được mình lấy ra, thời gian càng dài biến số cũng sẽ càng nhiều, Nữ Oa đương nhiên phải nhân cơ hội này đưa đạo chân linh của Phục Hy đến luân hồi.

Lập tức Nữ Oa cất chân linh của Phục Hy trong tay, điểm một ngón tay vào hư không trong điện.

Tức thì một vòng xoáy xuất hiện ngay trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa vậy mà trực tiếp dùng vô thượng pháp lực đánh thông con đường

từ Hỗn Độn đến địa phủ.

Đợi đến khi vòng xoáy ổn định, Nữ Oa cũng nhẹ nhàng nói với vòng xoáy: "Mong Hậu Thổ đạo hữu tuân thủ lời hứa!" Một lát sau, từ đầu kia vòng xoáy truyền đến giọng nói của Hậu Thổ: "Ta Vu tộc nói lời giữ lời!" Nữ Oa nghe vậy, nhìn thẳng vào vòng xoáy trước mắt.

Sau đó phất tay áo, liền đưa chân linh của Phục Hy vào trong thông đạo, đồng thời nguyên thần chi lực cũng bám vào đó, đề phòng trong quá trình gặp phải tình huống gì.

Tại sao Nữ Oa không hạ giới đích thân đi đưa?

Phải biết rằng địa phủ là đại bản doanh của Hậu Thổ, Nữ Oa nói thế nào cũng là một thành viên của Yêu tộc, tự nhiên sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Mặc dù Hậu Thổ không nhất định sẽ ra tay với Nữ Oa, nhưng vạn nhất khốn trụ Nữ Oa, đó cũng là tai họa vô cớ.

Cứ như vậy, dù Hậu Thổ giữ lời hứa để Phục Hy thành công chuyển thế thành Nhân tộc, nhưng sau này Phục Hy cũng không có người hộ đạo, như vậy Phục Hy có thể trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc hay không cũng khó nói, cho nên Nữ Oa mới không đích thân hạ giới, mà chọn dùng đại pháp lực đánh thông con đường từ Hỗn Độn Oa Hoàng Thiên đến địa phủ luân hồi.

Khi Nữ Oa đưa chân linh Phục Hy vào trong vòng xoáy, con đường thông với địa phủ này cũng biến mất trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa lập tức nhắm mắt lại, toàn bộ tâm thần tập trung vào chân linh của Phục Hy.

Một lát sau, chân linh của Phục Hy cũng đã tiến vào địa phủ, bên này Hậu Thổ cũng trực tiếp tiếp nhận đạo chân linh này của Phục Hy.

Hậu Thổ đương nhiên cũng chú ý đến đạo nguyên thần chi lực này của Nữ Oa, lập tức nói: "Nữ Oa đạo hữu có thể cùng ta đưa Phục Hy vào luân hồi!" Nguyên thần chi lực của Nữ Oa khẽ rung động, cũng truyền ra một giọng nói chỉ có Hậu Thổ nghe được: "Vậy thì đa tạ Hậu Thổ đạo hữu!" Hậu Thổ cũng không nói gì, trực tiếp mang đạo chân linh này của Phục Hy đến nơi có thông đạo luân hồi.

Chỉ thấy Hậu Thổ hai tay kết ấn, sau đó từng đạo luân hồi đạo ấn tạo thành một đạo văn cực lớn xuất hiện trước mặt Hậu Thổ.

Hậu Thổ hai tay vung lên, đạo văn rơi xuống nơi thông đạo luân hồi, chỉ nghe Hậu Thổ hét lớn một tiếng: "Luân hồi thông đạo, mở!" Liền thấy Lục Đạo Luân Hồi từ từ xuất hiện trước mặt hai người.

Thông đạo luân hồi vẫn luôn ở đó, nhưng cũng giống như Bồng Lai, tồn tại trong hư không của Hồng Hoang.

Tu sĩ bình thường đều thông qua con đường chính quy để đến Lục Đạo Luân Hồi, nhưng hiện tại Phục Hy chuyển thế tương đương với việc chen ngang, hơn nữa Phục Hy chỉ còn lại một đạo chân linh, cho nên Hậu Thổ cũng phải trực tiếp triệu hồi Lục Đạo Luân Hồi, sau đó trực tiếp đưa chân linh Phục Hy vào trong đó, hoàn thành việc chuyển thế nhanh chóng.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều đại năng sau khi vẫn lạc, thăng cấp thành một đạo chân linh lại không thể trực tiếp thông qua luân hồi.

Đầu tiên ngươi phải có khả năng mở thông đạo luân hồi, nếu không làm sao có thể chuyển thế luân hồi.

Mà muốn mở thông đạo luân hồi, trừ khi có đại pháp lực như Thánh nhân, mạo hiểm bị Hậu Thổ công kích mà cưỡng ép mở, hoặc là cầu Hậu Thổ giúp đỡ.

Tu sĩ đời sau vẫn lạc, phần lớn là nguyên thần vẫn còn, dù không

có nguyên thần cũng có linh hồn, cho nên cứ theo quy trình bình thường là có thể chuyển thế luân hồi, còn những người có bối cảnh mới trực tiếp đến con đường luân hồi.

Thấy Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, Nữ Oa cũng trở nên căng thẳng, bởi vì đây là bước quan trọng nhất.

Nếu Hậu Thổ cố ý ném sai thông đạo của chân linh Phục Hy, vậy mình đúng là công dã tràng.

May mà Hậu Thổ không thất hứa, trong khoảnh khắc Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, Hậu Thổ liền ném chân linh của Phục Hy vào thông đạo Nhân Đạo.

Thấy chân linh Phục Hy biến mất trong thông đạo Nhân Đạo, Nữ Oa cũng thở phào một hơi, bây giờ chỉ chờ Phục Hy tái sinh trong Nhân tộc.

Nhìn Hậu Thổ phất tay, Lục Đạo Luân Hồi biến mất trước mặt hai người, Nữ Oa cũng lập tức nói với Hậu Thổ: "Đa tạ Hậu Thổ đạo hữu!" Hậu Thổ cũng gật đầu, đáp: "Phục Hy đã vào chuyển thế thành công, lát nữa sẽ giáng sinh trong Nhân tộc!" Chưa đợi Nữ Oa nói tiếp, Hậu Thổ nói tiếp: "Chân linh của Phục Hy không giống người thường, tu sĩ bình thường chuyển thế đến Đại La Kim Tiên là có thể thức tỉnh, còn Phục Hy chuyển thế tu vi chưa đến Chuẩn Thánh, sẽ không tỉnh lại ký ức kiếp trước, mong Nữ Oa đạo hữu biết cho!" Nghe xong lời của Hậu Thổ, Nữ Oa cũng có chút nghi hoặc, nói với Hậu Thổ: "Đây là vì sao?" Hậu Thổ cũng không giấu diếm, nói với Nữ Oa: "Đạo chân linh này của Phục Hy tuy linh tính không mất, nhưng dù sao cũng không phải do đạo thân để lại, lại thêm không được nuôi dưỡng, cho nên mới như vậy.

Trừ việc cần đến Chuẩn Thánh mới có thể thức tỉnh, những cái khác không có gì thiếu sót!" Hậu Thổ nói xong, Nữ Oa cũng hiểu ra,

lập tức nói: "Vậy cũng tốt, đợi đến khi Phục Hy thành tựu Nhân Hoàng sẽ biết!" Hậu Thổ gật đầu, không nói gì thêm.

Sau đó, đạo nguyên thần chi lực này của Nữ Oa cũng trực tiếp tiêu tán trong địa phủ...

Khi đạo nguyên thần chi lực của Nữ Oa trong địa phủ tiêu tán, Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung cũng mở mắt ra lần nữa.

Trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ vui mừng, dù sao Phục Hy đã thành công chuyển thế, Nữ Oa cũng đã gạt bỏ được một nỗi sầu trong lòng.

Sau đó, Nữ Oa ngón tay khẽ động, cũng bắt đầu tính toán thân thế chuyển thế của Phục Hy, muốn âm thầm bảo vệ.

Mặc dù nói Phục Hy đã chuyển thế thành Nhân tộc, và là Thiên Hoàng định sẵn của Nhân tộc, nhưng Nữ Oa cũng biết rõ mọi việc đều có biến số, nàng không muốn chuyện của Phục Hy lại xảy ra biến cố.

Chỉ thấy Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung ngồi xếp bằng ngưng thần, từng bức tranh mờ ảo liền trực tiếp xuất hiện trong đầu Nữ Oa.

Đây chính là những trải nghiệm của Phục Hy kiếp này do Nữ Oa tự mình tính toán ra, sở dĩ mờ ảo là vì Thiên Đạo vô thường, biến số quá nhiều.

Dù Thánh nhân một niệm có thể thấy rõ quá khứ tương lai, nhưng đối với một Nhân Hoàng định sẵn như Phục Hy hiện tại, thủ đoạn của Thánh nhân cũng có chút bất lợi.

Một lát sau, Nữ Oa mới dừng lại việc tính toán, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, hiển nhiên là đã có thu hoạch.

Sau đó, Nữ Oa dường như nghĩ đến điều gì, liền nghe Nữ Oa tự nói với hư không: "Nếu không phải ngươi, huynh trưởng của ta cũng

sẽ không rơi vào tình cảnh này!

Đã phản bội Yêu tộc, vậy sao còn dám cuỗm đi vật của Yêu tộc!" Nữ Oa nghĩ đến Côn Bằng, cảm xúc cũng dao động, lập tức lắc mình biến mất khỏi Oa Hoàng Cung, đi đến đất Bắc Minh.

Trong Bắc Hải, Côn Bằng cảm thấy toàn thân lạnh toát, lập tức tỉnh lại từ trong tu hành.

Sau đó, Côn Bằng mở mắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn xung quanh, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Dù sao hắn vẫn luôn lo lắng có người tìm đến mình, bất kể là Chu Du hay Nữ Oa đều có thù với mình.

Phải biết rằng Côn Bằng sau khi phản bội Yêu tộc trong trận quyết chiến Vu Yêu, liền vẫn luôn ở trong lão sào bế quan khổ tu.

Cũng vì trong đại chiến Vu Yêu, Côn Bằng không bị thương nặng gì, cho nên hồi phục cũng khá dễ dàng.

Nhưng sau khi đại kiếp kết thúc, là yêu sư của Yêu tộc, Côn Bằng cũng gánh trên lưng rất nhiều nghiệp lực, lúc này cũng có chút kinh hãi, chỉ sợ Thánh nhân thanh toán mình.

Qua một lúc lâu, Côn Bằng cũng không cảm nhận được điều gì khác thường, mới thở phào một hơi, sau đó tiếp tục tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư.

Và ngay khi Côn Bằng tâm thần đầu nhập vào Hà Đồ Lạc Thư, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng nhiên xuất hiện trong lòng.

Chương 269

Chưa kịp để Côn Bằng phản ứng, đã phát hiện cơ thể mình không thể động đậy.

Cảm nhận được trạng thái lúc này, Côn Bằng cũng có chút chán nản.

Bởi vì người có thể khiến mình bất lực như vậy chỉ có Thánh nhân, mặc dù Côn Bằng không biết lúc này đến bên ngoài đạo trường là Chu Du hay Nữ Oa, bất kể là ai thì hôm nay e rằng mình cũng không thoát được.

Nghĩ đến đây, lòng Côn Bằng cũng lạnh đi.

Phải biết rằng Côn Bằng đắc tội hai người này không hề nhẹ, lúc đó mình vì Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, hùa với Minh Hà cướp đoạt, hại Hồng Vân vẫn lạc.

Mặc dù lúc đó Chu Du chưa thành Thánh nhân, nhưng cũng đã đánh tan biết bao năm khổ tu của mình, hiện tại Chu Du đã thành Thánh, e rằng chỉ cần một kích tùy tay, mình sẽ phải vẫn lạc.

Mà mình đắc tội Nữ Oa lại càng sâu, là một thành viên của Yêu tộc, trong trận quyết chiến Vu Yêu, cướp đi Hà Đồ Lạc Thư mà Đế Tuấn để lại cho Phục Hy, phản bội Yêu tộc hại Phục Hy tự bạo, Nữ Oa chắc chắn cũng sẽ không tha cho mình.

Côn Bằng càng nghĩ càng sợ hãi, mặc dù mình đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đối mặt với Thánh nhân thì không có chút sức phản kháng nào.

Hơn nữa hiện tại mình dùng hết toàn bộ sức lực cũng không thể thoát khỏi lực trói buộc này, tâm cũng dần dần chìm xuống.

Một lát sau, Côn Bằng đã tuyệt vọng, sắc mặt cũng trắng bệch vô cùng.

Đúng lúc này, một bóng người trực tiếp xuất hiện trong Yêu Sư Cung của mình.

Thấy bóng người này xuất hiện, Côn Bằng cũng không nhịn được mà lên tiếng: "Côn Bằng cung nghênh Oa Hoàng!" Đúng vậy, Thánh nhân xuất hiện trong Yêu Sư Cung chính là Nữ Oa.

Nhìn thần sắc tuyệt vọng của Côn Bằng, Nữ Oa không có chút thương hại nào, nói thẳng với Côn Bằng: "Đã phản bội Yêu tộc, cần gì phải xưng hô như vậy!" Nghe lời mỉa mai trong lời nói của Nữ Oa, Côn Bằng cũng không còn gì để nói, dù sao chuyện này đúng là do mình làm ra.

Lúc này lại nghe Nữ Oa nói tiếp: "Ngươi là yêu sư, tại sao lại phản bội Yêu tộc vào thời khắc quan trọng?" Nghe Nữ Oa chất vấn, Côn Bằng cũng không còn gì kiêng dè, dứt khoát làm liều, hét lớn với Nữ Oa: "Oa Hoàng có biết ta vì sao lại gia nhập Yêu tộc không?" Nữ Oa vẻ mặt bình tĩnh: "Tiếp tục nói!" "Oa Hoàng biết rõ ta vốn ở đất Bắc Minh khổ tu, vốn sẽ không dính vào đại kiếp, nếu không phải Thái Nhất dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo cưỡng ép triệu ta gia nhập Thiên Đình, làm sao có chuyện sau này!

Dù ta gia nhập Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người cũng đề phòng khắp nơi, ép ta lạc ấn chân linh vào Chiêu Yêu Phiên, ta làm sao có thể cam tâm tình nguyện thần phục!" Nghe xong lời của Côn Bằng, mặt Nữ Oa cũng hơi biến sắc.

Mặc dù mình biết trải nghiệm của Côn Bằng, hiểu rõ Côn Bằng không phải tự nguyện gia nhập Yêu tộc, nhưng thật sự chưa từng đi sâu tìm hiểu, càng không biết sẽ có nhân quả như vậy.

Nhưng dù Côn Bằng có nói thế nào đi nữa, cái chết của Phục Hy

vẫn có trách nhiệm của Côn Bằng.

Cho nên Nữ Oa cũng không nhịn được mà nói: "Ngươi có thù oán với Đế Tuấn, Thái Nhất, tại sao lại cướp đoạt sinh cơ của Phục Hy vào lúc cuối cùng!" Đúng là như vậy, nếu trong tay Phục Hy có Hà Đồ Lạc Thư, cũng sẽ không dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Nghe xong lời của Nữ Oa, Côn Bằng cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao tai tiếng này ta không thể chối bỏ, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Đúng, ta quả thực đã cướp Hà Đồ Lạc Thư, đây cũng là để báo thù Đế Tuấn, Thái Nhất.

Dù sau đại kiếp kết thúc, nghiệp lực triền thân ta cũng không quan tâm!" Côn Bằng nói xong cũng vẻ mặt thả lỏng, không đợi Nữ Oa nói tiếp liền nói tiếp với Nữ Oa: "Cái chết của Phục Hy đạo hữu ta quả thực có trách nhiệm, nếu hôm nay Oa Hoàng muốn tiêu diệt ta, ta cũng nhận!" Nhìn vẻ mặt nhận mệnh của Côn Bằng, hận ý trong lòng Nữ Oa cũng không hề thay đổi.

Nhưng nghĩ đến tương lai của Phục Hy, cũng bình tĩnh nói với Côn Bằng: "Giết ngươi, cũng không cần thiết, sau này tự có huynh trưởng của ta tìm ngươi!" Nghe lời của Nữ Oa, Côn Bằng cũng kinh ngạc: "Phục Hy chưa chết?" Nữ Oa sắc mặt trầm xuống: "Huynh trưởng của ta tự có cơ duyên, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, giao Hà Đồ Lạc Thư ra, tự giam mình ở Bắc Hải đi!" Nữ Oa vốn định trực tiếp xóa bỏ chân linh của Côn Bằng trong Chiêu Yêu Phiên, đoạn tuyệt cơ hội thành Thánh của Côn Bằng.

Nhưng cuối cùng Nữ Oa vẫn không ra tay, bởi vì Nữ Oa biết rõ dù Côn Bằng lúc đó không phản bội, Phục Hy cũng sẽ không khá hơn, dù có thể sống sót, nhưng cũng đã đoạn tuyệt khả năng thành Thánh.

Mà hiện tại Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc, không chỉ tiêu trừ hết nghiệp lực, mà tương lai còn có vô hạn khả năng, cho nên

nhân quả giữa Côn Bằng và Phục Hy cũng khá sâu.

Nếu hiện tại mình giải quyết Côn Bằng, vậy cuối cùng Phục Hy có thể tâm tư khó bình.

Cuối cùng Nữ Oa quyết định, để lại Côn Bằng làm cơ sở chứng đạo cho Phục Hy.

Đến lúc đó Phục Hy dựa vào khí vận Nhân Hoàng, cùng Côn Bằng kết thúc nhân quả, có lẽ sẽ có cơ hội nhìn trộm sự huyền diệu của Thánh cảnh.

Nghĩ đến đây, tâm tư của Nữ Oa cũng đã định, thu hồi Thánh nhân chi lực trấn áp Côn Bằng.

Mà cùng với việc Nữ Oa thu hồi Thánh nhân chi lực, Côn Bằng cảm thấy mình có thể hoạt động, cũng lập tức lấy Hà Đồ Lạc Thư ra, giao cho Nữ Oa.

Côn Bằng không dám chạy trốn, thậm chí không có một chút ý nghĩ nào.

Dù sao đây không phải là thời Vu Yêu đại chiến, vị trước mắt này là Thánh nhân chí tôn.

Mặc dù mình có độn tốc vô địch trong Hồng Hoang, ngay cả thuật hóa hồng của Kim Ô Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không bằng mình, nhưng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Thánh nhân.

Dù giao ra Hà Đồ Lạc Thư vô cùng đau lòng, nhưng Côn Bằng vẫn cảm thấy giữ lại mạng nhỏ của mình là quan trọng nhất, cho nên lúc này cũng ngoan ngoãn giao Hà Đồ Lạc Thư ra...

Nữ Oa nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư, để lại một câu, thân ảnh cũng biến mất trong Yêu Sư Cung: "Nếu dám bước ra khỏi Bắc Hải, sẽ thân tử đạo tiêu!" Đợi đến khi bóng dáng Nữ Oa biến mất trong điện, Côn Bằng mới thả lỏng, đột nhiên ngồi phịch xuống đất.

Lúc này trong lòng Côn Bằng cũng phức tạp vô cùng, có may mắn, có hối hận, còn có oán khí, nhưng những điều này cũng không nhắm vào Nữ Oa.

Dù sao nếu mình dám có tâm tư gì với vị Thánh nhân Nữ Oa này, Thánh nhân có thể cảm ứng được bất cứ lúc nào.

Hận ý của Côn Bằng là đối với Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc đã vẫn lạc, hận hai người họ vô cớ kéo mình vào đại kiếp, đến nỗi rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Côn Bằng nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng nhận mệnh, dù sao Côn Bằng không dám vi phạm ý chỉ của Nữ Oa.

Bởi vì ý của Nữ Oa, Côn Bằng cũng hiểu rõ, mình là đá lót đường cho tương lai của Phục Hy.

Mặc dù hiểu rõ nhưng Côn Bằng cũng không có thù hận gì, chưa nói đến mình không dám oán hận, huống chi mình quả thực nợ Phục Hy một đoạn nhân quả.

Hơn nữa lúc này Côn Bằng cũng vô cùng may mắn là Phục Hy còn sống, dù sao nếu Phục Hy đã triệt để vẫn lạc, vậy hôm nay mình cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trong lòng tuy có chút không hiểu, Phục Hy làm sao mà sống lại, nhưng cũng chỉ suy nghĩ một lát, liền dập tắt ý nghĩ này.

Thay vì suy nghĩ về Phục Hy, còn không bằng tiếp tục khổ tu, dù sao Côn Bằng cũng không biết khi nào Phục Hy sẽ xuất hiện.

Đến lúc đó nếu mình không có tiến bộ, e rằng vẫn là kết cục vẫn lạc, hiện tại Côn Bằng đã không nghĩ đến những thứ khác, có thể sống sót là ý nghĩ duy nhất của Côn Bằng.

Ngay cả chân linh của mình trong Chiêu Yêu Phiên trên tay Nữ Oa, Côn Bằng cũng đã không còn quan tâm.

Dù sao nếu Thánh nhân muốn tiêu diệt mình, trực tiếp có thể nghiền cả chân thân của mình thành tro bụi, huống chi là một đạo chân linh.

Dù chân linh liên quan đến con đường thành Thánh của mình, nhưng Côn Bằng cũng biết rõ, cơ hội thành Thánh của mình vô cùng mong manh, cho nên cũng không có nhiều tâm tư...

Lại nói chân linh của Phục Hy được Hậu Thổ đưa vào thông đạo Nhân Đạo, liền trực tiếp giáng sinh trong Nhân tộc.

Bờ Đông Hải, Nhân tộc có một bộ lạc tên là Đông Di.

Trong bộ lạc có một nữ tử, sinh ra ở đất Hoa Tư, nên được gọi là Hoa Tư Thị.

Gần đất Đông Di có một nơi tên là Lôi Trạch, là một nơi vô thượng.

Truyền thuyết trong Lôi Trạch có Lôi Thần tồn tại, đầu rồng thân người, gõ vào bụng thì sấm vang, là tồn tại chưởng quản thiên lôi, có thể trừng phạt mọi tội ác trên thế gian, có địa vị thần thánh trong các bộ lạc Nhân tộc, cũng là một nơi tồn tại như cấm địa của Nhân tộc.

Bởi vì môi trường trong Lôi Trạch phức tạp, dị thú đông đảo, cho nên tu sĩ Nhân tộc dưới Kim Tiên bị cấm đến Lôi Trạch.

Mặc dù hiện tại Nhân tộc binh hùng tướng mạnh, có hàng chục Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng không ít, nhưng Hồng Hoang vô biên vô tế, bậc đại năng cũng xuất hiện không ngừng.

Chương 270

Bộ lạc Đông Di cũng không phải là bộ lạc lớn gì, tu sĩ mạnh nhất trong tộc cũng chỉ ở cấp Đại La, cho nên đối với nơi hiểm trở như Lôi Trạch cũng tràn đầy cảnh giác.

Ngày nọ, Hoa Tư Thị ra ngoài dạo chơi, cũng đến rìa Lôi Trạch.

Vì truyền thuyết về Lôi Trạch trong bộ lạc Đông Di, Hoa Tư Thị đối với Lôi Trạch cũng vô cùng tò mò.

Nhưng dù tò mò, Hoa Tư Thị một mình cũng không dám dễ dàng đi vào trong đó.

Và ngay khi Hoa Tư Thị đến Lôi Trạch, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng huyền sắc, thẳng tắp rơi xuống không xa Hoa Tư Thị.

Hoa Tư Thị thấy vậy trong lòng cũng kinh ngạc.

Dù sao cũng là ở Hồng Hoang, các loại truyền thuyết về kỳ trân linh bảo cũng không dứt.

Hoa Tư Thị thấy đạo huyền quang này, liền cảm thấy có thần vật rơi xuống, là cơ duyên của mình, lập tức gạt bỏ mọi lo ngại, bất chấp nguy hiểm đến nơi huyền quang rơi xuống.

Phải nói đạo huyền quang này cũng không tầm thường, rơi vào trong Lôi Trạch vậy mà không gây ra chút gợn sóng nào, trừ dị tượng trên bầu trời vừa rồi, không có thêm chút biến hóa nào.

Đợi đến khi Hoa Tư Thị đến nơi huyền quang rơi xuống, liền phát hiện nơi này vậy mà xuất hiện một dấu chân khổng lồ.

Hoa Tư Thị ở gần dấu chân này cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, dù sao dấu chân này thật sự quá lớn.

Phải biết rằng dấu chân này dài khoảng hơn mười trượng, rộng cũng có hai ba trượng, Hoa Tư Thị nằm trong đó cũng không thành vấn đề.

Hoa Tư Thị nhìn thấy dấu chân này, lập tức trốn sau cây nhìn trái ngó phải, muốn xem thử là sinh vật gì lại có dấu chân lớn như vậy.

Là thiếu nữ thiên tài của bộ lạc Đông Di, Hoa Tư Thị cũng đã có cảnh giới Huyền Tiên, cũng được xem là tinh anh của Nhân tộc, cho nên lúc này cũng không quá hoảng sợ.

Cảnh giới Huyền Tiên là một cảnh giới do Nhân tộc sau khi ra đời kết hợp với công pháp do Thánh Tổ Chu Du truyền lại mà tự thiết lập, khác với cảnh giới Hồng Hoang truyền thống.

Trước khi Nhân tộc ra đời, các cảnh giới Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Thánh nhân mới là chính thống của Hồng Hoang.

Sau khi Đạo Tổ giảng đạo, giữa Đại La Kim Tiên và Thánh nhân có thêm một cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà cùng với việc Nhân tộc phân chia cảnh giới chi tiết hơn, giữa Thiên Tiên và Kim Tiên cũng có thêm hai cảnh giới, một là Chân Tiên, một là Huyền Tiên.

Chân Tiên có thể minh ngộ bản thân, Huyền Tiên tiến thêm một bước có thể sơ bộ cảm tri Thiên Đạo.

Ấy là vì sự khác biệt giữa Thiên Tiên và Kim Tiên thật sự quá lớn, Thiên Tiên dễ đạt, Kim Tiên khó thành, tu sĩ bình thường thành tựu tiên đạo là Thiên Tiên, còn Kim Tiên đã bắt đầu tham ngộ Thiên Đạo, cho nên Nhân tộc mới thiết lập hai cảnh giới ở giữa.

Mà cùng với việc Nhân tộc dần dần chiếm cứ phần lớn địa vực Hồng Hoang, cách phân chia cảnh giới này cũng dần dần được chúng

sinh Hồng Hoang chấp nhận, cho nên hiện tại cảnh giới Hồng Hoang đã trở thành: Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh nhân.

Đương nhiên đại năng Hồng Hoang không quan tâm đến những điều này, dù sao đại năng đều đã ở cấp Chuẩn Thánh.

Mà Hoa Tư Thị vừa mới trưởng thành, đã thành tựu Huyền Tiên, có thể thấy thiên phú của nàng.

Qua một lúc lâu, Hoa Tư Thị đều không phát hiện điều gì khác thường, cho nên cũng vô cùng cảnh giác đi đến trước dấu chân.

Thấy dấu chân kỳ lạ này, cũng bất giác đi vào trong dấu chân.

Khi Hoa Tư Thị đi vào trong dấu chân, liền phát hiện dị tượng đột ngột xuất hiện.

Huyền quang trên bầu trời vừa rồi vậy mà từ trong dấu chân hiện ra, sau đó trực tiếp lao về phía Hoa Tư Thị trong dấu chân.

Hoa Tư Thị có chút hoảng sợ, vội vàng vận chuyển công pháp, muốn ngăn cản đạo huyền quang này.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, các tình tiết nguyên thần đoạt xá cũng lưu truyền trong Nhân tộc, Hoa Tư Thị cũng lo lắng mình gặp phải tình huống như vậy.

Nhưng dù Hoa Tư Thị thúc đẩy pháp lực thế nào, cũng không thể ngăn cản đạo huyền quang trước mắt, cuối cùng chỉ có thể mặc cho đạo huyền quang này rơi vào bụng mình.

Đợi đến khi huyền quang biến mất trong bụng mình, Hoa Tư Thị cũng vội vàng vận chuyển nguyên thần chi lực kiểm tra, nhưng cuối cùng cũng không có thu hoạch gì.

Sau đó, Hoa Tư Thị cũng thu liễm tâm tư, nếu không có hại cho

mình, vậy chắc chắn là một cơ duyên, chỉ là Hoa Tư Thị không nhận ra, đạo huyền quang này trong bụng mình đã sinh ra biến hóa.

Một lát sau, Hoa Tư Thị cũng trở về bộ lạc, chỉ là chuyện này không hề nói với bất kỳ ai.

Thời gian trôi qua từng ngày, Hoa Tư Thị cũng nhận ra sự thay đổi trong bụng mình, lúc này mới phát hiện mình vậy mà đã mang thai.

Phải biết rằng Hoa Tư Thị còn chưa kết hôn, chuyện này đương nhiên không giấu được người nhà.

Hoa Tư Thị là con gái của thủ lĩnh bộ lạc Đông Di.

Cha của Hoa Tư Thị biết chuyện này, còn tưởng Hoa Tư Thị đã có người thân cận, nhưng đợi đến khi Hoa Tư Thị nói ra sự thật, cha của Hoa Tư Thị lập tức kinh hãi.

Sau đó triệu tập các trưởng lão trong bộ lạc đến thương nghị chuyện này, một chúng trưởng lão sau khi biết rõ đầu đuôi sự việc cũng đều lộ vẻ khổ sở.

Bởi vì chuyện như vậy trong bộ lạc vẫn là lần đầu tiên nghe nói, mọi người cũng lo lắng Hoa Tư Thị sẽ sinh ra quái vật gì, cho nên cuối cùng chỉ có thể sắp xếp Hoa Tư Thị ở rìa bộ lạc, đợi Hoa Tư Thị sinh con xong rồi mới phân định.

Đương nhiên Nhân tộc phát triển đến nay cũng đã trải qua vô số ma nạn, cũng vô cùng đoàn kết.

Cho nên người trong bộ lạc tuy kinh hãi, nhưng cũng không nỡ lòng đuổi Hoa Tư Thị ra khỏi bộ lạc, hơn nữa Hoa Tư Thị dù sao cũng là con gái của thủ lĩnh.

Cứ như vậy mười hai năm trôi qua, đứa trẻ trong bụng Hoa Tư Thị vẫn chưa ra đời, người trong bộ lạc đối với thai nhi trong bụng Hoa Tư Thị cũng càng thêm sợ hãi, chỉ sợ là yêu vật gì...

Thời gian trôi qua từng ngày, bụng của Hoa Tư Thị cũng ngày càng lớn.

Là thủ lĩnh của bộ lạc Đông Di, cha của Hoa Tư Thị cũng vô cùng đau đầu.

Cho nên ông thỉnh thoảng lại đến nơi ở của Hoa Tư Thị để kiểm tra, muốn nhìn thấy thai nhi ngay lập tức.

Vạn nhất thật sự là yêu vật, cũng có thể xử lý ngay lập tức, dù sao trong Nhân tộc, trường hợp mang thai mười mấy năm mà chưa ra đời này là lần đầu tiên.

Và vào ngày hôm đó, Hoa Tư Thị đột nhiên đau bụng dữ dội, sắp sinh.

Tộc nhân bộ lạc Đông Di nghe tiếng cũng lần lượt đến bên ngoài nơi ở của Hoa Tư Thị.

Và ngay khi thai nhi sắp ra đời, bầu trời trên ngôi nhà mà Hoa Tư Thị ở cũng trực tiếp xuất hiện biến hóa.

Mọi người liền thấy những đám mây lành xuất hiện giữa không trung, vô số đạo huyền quang cũng từ trong mây lành tỏa ra, bao phủ nơi ở của Hoa Tư Thị.

Huyền quang xuất hiện xong, một đạo tử quang cũng từ trong mây lành đột nhiên hiện ra, sau đó liền thẳng tắp rơi xuống trong nhà Hoa Tư Thị.

Đợi tử quang rơi vào trong nhà, tức thì cả nơi ở trở nên hào quang vạn trượng, vô cùng chói mắt.

Người của bộ lạc Đông Di thấy dị tượng như vậy, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O, vô cùng kinh ngạc.

Chương 271

Bởi vì mọi người biết rằng có thể xuất hiện dị tượng như vậy, đại biểu cho thai nhi mà Hoa Tư Thị sinh ra là bậc tiên thiên thần thai thánh, nếu là quái vật sao có thể sản sinh ra dị tượng như vậy.

Mà cùng với việc tử quang rơi xuống, trong nhà cũng truyền ra một tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Phục Hy đã ra đời.

Chỉ là người của bộ lạc Đông Di không biết rằng, tiếng khóc sau khi Phục Hy ra đời cũng truyền khắp cả Hồng Hoang.

Vô số đại năng cũng nghe thấy tiếng khóc truyền ra từ địa vực Nhân tộc, thế là lần lượt chuyển ánh mắt đến nơi bộ lạc Đông Di, muốn biết tại sao một đứa trẻ sơ sinh của Nhân tộc lại có năng lực như vậy.

Đương nhiên chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế chỉ có Thánh nhân biết, chúng sinh đương nhiên sẽ không hiểu tại sao Nhân tộc lúc này lại xuất hiện thần dị như vậy, thậm chí ngay cả Hạo Thiên là Thiên Đế cũng chỉ biết một nửa.

Hạo Thiên tuy biết Nhân tộc là nhân vật chính thật sự của trời đất, nhưng không biết rằng lúc Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc quy vị, chính là ngày Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất.

Và đúng lúc này, trong con sông lớn trước nơi ở của Hoa Tư Thị, đột nhiên truyền ra một tiếng thú gầm.

Mọi người trong bộ lạc Đông Di vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy một đầu dị thú từ trong nước sông đi ra.

Thú này đầu sư tử, sừng hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi bò, chính là Thụy Thú Kỳ Lân trong truyền thuyết.

Thấy Kỳ Lân xuất hiện, tộc nhân của bộ lạc Đông Di cũng càng thêm kinh ngạc, chỉ nghe trong đám người bàn tán xôn xao: "Sớm đã nghe nói đến sự tồn tại của Thụy Thú Kỳ Lân, không ngờ lại đến vào lúc Hoa Tư Thị sinh con!" "Thụy Thú Kỳ Lân đến, đó tất là điềm lành, đứa trẻ này của Hoa Tư Thị chắc chắn là người thần thánh!" "Có dị tượng này, vậy đứa trẻ này chắc chắn là phúc của Nhân tộc ta!" Nghe xong mọi người bàn luận, cha của Hoa Tư Thị cũng lộ vẻ nhẹ nhõm.

Dù sao khoảng thời gian này ông cũng áp lực rất lớn, hiện tại đứa trẻ mà Hoa Tư Thị sinh ra là người mang điềm lành, vậy mình có thể thở phào một hơi.

Cha của Hoa Tư Thị là thủ lĩnh bộ lạc Đông Di, cũng là cảnh giới Đại La, tự nhiên biết nhiều hơn tộc nhân bình thường, khi dị tượng xuất hiện, ông đã biết đứa trẻ này không tầm thường, tương lai chắc chắn sẽ trở thành đại hiền của Nhân tộc.

Vượt qua mình cũng là chuyện dễ dàng, phải biết rằng lúc mình ra đời không có dị tượng như vậy.

Và ngay khi Kỳ Lân xuất hiện, bên ngoài bộ lạc Đông Di, hai bóng người cũng đột nhiên xuất hiện, một lão giả một nữ tử, hai người chính là hai vị Thánh nhân Nữ Oa và Lão Tử.

Phục Hy ra đời, các vị Thánh nhân cũng biết ngay lập tức.

Nhưng trừ Nữ Oa và Lão Tử, những người còn lại đều không có động tĩnh gì.

Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa, là Thiên Hoàng định sẵn của Nhân tộc, nhưng không có quan hệ gì với mấy người họ.

Hai người đến đây, cũng là vì Nữ Oa là em gái của Phục Hy, còn Huyền Đô môn hạ của Lão Tử là sư phụ của Thiên Hoàng Nhân tộc, cho nên hai người cũng nhân lúc Phục Hy ra đời, đến ngay lập tức.

Hai người nhìn hào quang trong nhà, cũng không có động tĩnh gì, cho đến một lát sau Phục Hy giáng thế, Nữ Oa mới gật đầu với Lão Tử, sau đó liền thấy Lão Tử phất tay áo, lại có một bóng người xuất hiện bên ngoài bộ lạc Đông Di.

Mà trước cửa nhà Hoa Tư Thị, Thụy Thú Kỳ Lân từ trong nước sông đi ra, từ từ tiến về phía nhà Hoa Tư Thị, sau đó nằm xuống trước cửa nhà.

Mọi người trong bộ lạc thấy cảnh này cũng càng thêm kinh ngạc.

Mặc dù Hoa Tư Thị sinh con có Kỳ Lân xuất hiện, khiến mọi người cảm thấy đứa trẻ này là người mang điềm lành, chắc chắn sẽ trở thành hiền nhân của Nhân tộc.

Nhưng hiện tại Kỳ Lân không những không rời đi, mà còn trực tiếp canh giữ trước cửa càng khiến mọi người kinh hãi, đối với đứa trẻ này của Hoa Tư Thị cũng càng thêm mong đợi.

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc, bên ngoài bộ lạc lại truyền ra tiếng động, một người Nhân tộc mặc đạo bào xuất hiện trước bộ lạc Đông Di, toàn thân tỏa ra khí tức, uy áp cũng bao phủ toàn bộ bộ lạc Đông Di.

Cảm nhận được uy áp này, thủ lĩnh Đông Di cũng không còn quan tâm đến tình hình của Hoa Tư Thị, vội vàng đi ra khỏi bộ lạc.

Phải biết rằng hiện tại thực lực của Nhân tộc tuy mạnh, nhưng đại năng Chuẩn Thánh vẫn còn hiếm, và đều ở trong tổ miếu của Nhân tộc.

Người mạnh nhất bộ lạc Đông Di chính là thủ lĩnh bộ lạc, nhưng cha của Hoa Tư Thị cũng chỉ có tu vi Đại La hậu kỳ, lúc này cảm nhận được uy áp của Chuẩn Thánh, đương nhiên là phải đến kiểm tra ngay lập tức.

Đợi đến khi cha của Hoa Tư Thị đến gần, mới phát hiện người đến chính là thân truyền của Thánh nhân Lão Tử, Chuẩn Thánh Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Và trong khoảnh khắc nhìn thấy Huyền Đô, cha của Hoa Tư Thị cũng ngẩn người tại chỗ.

Bởi vì ông biết thân phận của Huyền Đô, mặc dù Lão Tử thành Thánh đã từ rất lâu.

Nhưng chúng nhân Nhân tộc đều biết rõ, đệ tử duy nhất của Lão Tử chính là người Nhân tộc, và dáng vẻ của Huyền Đô, các cao tầng của Nhân tộc đều biết.

Thủ lĩnh của bộ lạc Đông Di là tồn tại Đại La Kim Tiên, trong khoảnh khắc nhìn thấy Huyền Đô, cũng đã biết thân phận của Huyền Đô, lập tức cung kính hành lễ: "Gặp qua Huyền Đô đại nhân!" Huyền Đô nghe vậy, cũng gật đầu, nói thẳng: "Không cần đa lễ, hôm nay ta đến, là vì đứa trẻ của Hoa Tư Thị, ta phụng sư mệnh đến thu đứa trẻ này làm đồ đệ!" Nghe xong lời của Huyền Đô, cha của Hoa Tư Thị mặt mày vui mừng.

Phải biết rằng Huyền Đô là đệ tử của Thánh nhân, hiện tại Hoa Tư Thị sinh con, vậy mà lại khiến đệ tử của Thánh nhân đến thu làm đồ đệ, điều này càng chứng tỏ đứa trẻ này không tầm thường, cho nên trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Vội vàng nói với Huyền Đô: "Huyền Đô đại nhân xin mời theo ta!" Lập tức hai người liền đi về phía nơi Hoa Tư Thị ở, một chúng tộc nhân của bộ lạc Đông Di dưới cửa thấy thủ lĩnh của mình dẫn một người đến cũng vô cùng kinh ngạc, sau đó liền nghe tiếng truyền đến: "Đây là tiên bối của Nhân tộc ta, đệ tử thân truyền của Thánh nhân Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư, hôm nay đến bộ lạc Đông Di của chúng ta là để thu con trai của Hoa Tư Thị làm đồ đệ!" Nghe xong lời

của thủ lĩnh, một chúng Nhân tộc cũng lần lượt quỳ lạy xuống đất: "Cung nghênh Huyền Đô Đại Pháp Sư!"...

Huyền Đô thấy vậy cũng tiện tay vung lên, trực tiếp nâng mọi người dậy, trên mặt cũng hiện lên một tia cười ý.

Huyền Đô cảm thấy mình cũng là một thành viên của Nhân tộc, thấy Nhân tộc ngày càng tốt hơn, cũng vô cùng vui mừng.

Trước kia Nhân tộc gặp nạn mình không thể xuất hiện, cũng khiến Huyền Đô vô cùng áy náy, mà hiện tại Huyền Đô thấy sự tôn kính của mọi người đối với mình không hề thay đổi, tự nhiên là càng thêm vui mừng.

Hơn nữa Huyền Đô biết Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính của trời đất, mình là Nhân Hoàng chi sư đến dạy dỗ Nhân Hoàng, cũng vô cùng nghiêm túc.

Lập tức mọi người liền thấy Hoa Tư Thị bế đứa trẻ đi ra khỏi nhà, Huyền Đô nhìn đứa trẻ, nói với Hoa Tư Thị: "Ta sẽ ở trong Lôi Trạch, đợi đứa trẻ lớn lên, tự khắc có thể để đứa trẻ này đến tìm ta!" Hoa Tư Thị nghe vậy, cũng vội vàng gật đầu đồng ý.

Mà Huyền Đô nói xong lại nhìn mọi người trong bộ lạc Đông Di, cả người liền biến mất không thấy.

Thủ lĩnh bộ lạc Đông Di cũng là cha của Hoa Tư Thị sau đó đặt tên cho đứa trẻ là Phục Hy, bồi dưỡng để trở thành thủ lĩnh bộ lạc kế nhiệm.

Mà mọi người trong bộ lạc Đông Di đều đồng ý, dù sao đứa trẻ này đã cho mọi người sự kinh ngạc cực lớn.

Ra đời đã có dị tượng như vậy, không chỉ có Kỳ Lân theo sau, còn có tiên bối của Nhân tộc, đệ tử của Thánh nhân đến thu làm đồ đệ, tất cả đều chứng minh thiên phú của đứa trẻ này, cho nên mọi người

cũng không có dị nghị gì.

Bên ngoài bộ lạc Đông Di, hai vị Thánh nhân đứng trong hư không...

Chỉ nghe Lão Tử nói với Nữ Oa: "Nữ Oa sư muội, Phục Hy đạo hữu đã chuyển thế thành công, muội cũng có thể yên tâm rồi!" Nữ Oa nhìn Lão Tử một cái, trên mặt tuy không có chút biến hóa nào, nhưng trong lòng lại có đôi chút cảm xúc khác thường.

Phải biết lúc Vu Yêu đại kiếp, chính là Tam Thanh đã ngăn cản Nữ Oa ra tay, khiến nàng không thể cứu được Phục Hy, nên mới xảy ra những chuyện này.

Hiện tại tuy sự tình đã qua đi, nhưng trong lòng Nữ Oa vẫn chưa hề buông xuống.

Nếu không phải thực lực của Nữ Oa không bằng Lão Tử, e rằng nàng đã sớm đánh lên Thủ Dương Sơn rồi.

Hơn nữa Lão Tử còn có Nguyên Thủy cùng Thông Thiên là hai người huynh đệ, tuy nói Tam Thanh đã phân gia, nhưng nếu Lão Tử gặp chuyện, hai người kia tất nhiên cũng sẽ không đứng nhìn Lão Tử gặp nạn.

Nữ Oa tự nhiên sẽ không dễ dàng động thủ, nhưng giữa hai bên đã nảy sinh hiềm khích.

Suy nghĩ trong lòng Nữ Oa, Lão Tử tự nhiên không biết được.

Chỉ nghe Nữ Oa nói: "Trong Hồng Hoang này không còn 'Phục Hy đạo hữu' nữa, chỉ có Nhân Hoàng Phục Hy tương lai của Nhân tộc, mong sư huynh hiểu cho!" Lão Tử nghe vậy cũng ngẩn ra, hiển nhiên là có chút kinh ngạc khi Nữ Oa nói ra lời như vậy, sau đó cũng đáp lại: "Phải, phải, phải, không còn đạo hữu Phục Hy nữa!" Lão Tử nói xong, Nữ Oa lại tiếp tục: "Nếu Phục Hy gặp phải chuyện gì, mong

Lão Tử sư huynh sai Huyền Đô tới tìm!" Nữ Oa tuy có thể tùy thời tùy địa quan tâm đến tình hình của Phục Hy, thủ hộ hắn thuận lợi thành tựu Nhân Hoàng, nhưng với tư cách là Thánh nhân, nàng không thể dễ dàng ra tay giúp đỡ.

Bởi vì Phục Hy có con đường riêng phải đi, nàng ra tay có thể sẽ phá hoại sự công đức viên mãn của hắn.

Chương 272

Mà Huyền Đô dưới môn hạ Lão Tử mới thật sự là Nhân Hoàng chi sư, vốn dĩ cần phải phụ tá Phục Hy.

Đồng dạng với tư cách là Nhân Hoàng chi sư, Huyền Đô cũng thời khắc chú thị Phục Hy, nên Nữ Oa mới nói với Lão Tử như thế.

Sau đó Lão Tử gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Nữ Oa thấy vậy cũng phất tay, tức thì thân ảnh biến mất tại chỗ.

Lão Tử nhìn theo hướng Nữ Oa biến mất, rồi quay đầu nhìn về phía bộ lạc Đông Di, trong lòng cũng có chút kích động.

Mình biết hiện tại Phục Hy đã xuất thế, thì ngày trở thành Nhân Hoàng cũng không còn xa.

Đợi đến khi Phục Hy thành tựu Nhân tộc Cộng chủ, giáo thống của Nhân giáo cũng có thể hưng thịnh trong Nhân tộc, đến lúc đó phần khí vận Nhân tộc chiếm giữ tất nhiên sẽ có sự thăng tiến cực lớn, Lão Tử cũng phá lệ chờ mong.

Bất quá, bản thân mình hiện tại đã là Thánh nhân nhị trọng thiên, đến lúc Phục Hy công đức viên mãn, mình có thể đạt được không ít khí vận, tất sẽ đột phá lần nữa, sao Lão Tử có thể không hưng phấn cho được.

Một lát sau, Lão Tử cũng tán ra một đạo Nguyên thần chi lực, trực tiếp truyền âm cho Huyền Đô, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi thân ảnh cũng biến mất không thấy đâu.

Từ đầu đến cuối không có ai phát giác được sự hiện diện của hai người.

Lúc này Chu Du đang trong trạng thái tiềm tu thâm tầng, cũng

không có tâm trí quan tâm đến những chuyện này.

Bản thân mình thừa hiểu rõ, trước khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, Hồng Hoang sẽ không có đại sự gì.

Mấy vị Thánh nhân kia quan tâm chẳng qua là việc chiếm giữ được bao nhiêu khí vận Nhân tộc, nên sẽ không dễ dàng gây ra rắc rối.

Mà mấy vị này cho dù có mưu tính thế nào đi nữa cũng chẳng thể gây ra ảnh hưởng gì tới mình, phải biết mình chính là Thánh Tổ Nhân tộc cơ mà.

Nhân tộc xuất thế có công lao của mình, nên trời sinh mình đã chiếm giữ một phần khí vận không nhỏ trong Nhân tộc, đồng thời Nhân tộc tân sinh phải nhờ mình thủ hộ mới có thể thuận lợi phát triển, nên đó lại là một phần thu hoạch khí vận nữa.

Còn Nữ Oa khi để Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng, phần khí vận Nhân tộc nàng chiếm giữ đã tiêu tán gần hết.

Khí vận Nhân tộc có được từ việc tạo người của Nữ Oa cũng đã bị mình thu vào trong túi.

Hiện tại mình đã chiếm giữ đại bộ phận khí vận Nhân tộc, đợi đến khi Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, trở thành nhân vật chính thiên địa thực sự, kẻ thắng lợi lớn nhất chính là Chu Du ta.

Đây cũng là lý do vì sao mình có lòng tin đột phá tiến vào Thánh nhân hậu kỳ.

Đừng nhìn hiện tại mình chỉ mới là Thánh nhân tứ trọng thiên, khoảng cách đến Thánh nhân hậu kỳ còn khá xa, nhưng với khí vận của nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang cung dưỡng, tu vi của mình tất sẽ đột phi mãnh tiến, tuy không nhanh bằng việc đạt được công đức, nhưng cũng giúp mình tiết kiệm được vô số tuế nguyệt.

Tầm mắt trở lại bộ lạc Đông Di, Phục Hy xuất thế có dị tượng

như vậy, khiến Nhân tộc trong bộ lạc đều công nhận thân phận thánh hiền tương lai của hắn, nên mọi người đều hết mực yêu mến Phục Hy.

Phục Hy cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người, từ lúc xuất thế đã bộc lộ sự thông tuệ của mình.

Vài ngày đã biết nói, chưa đầy một tháng đã có thể đi lại, thực sự khiến mọi người kinh ngạc.

Vài năm trôi qua, Phục Hy dần trưởng thành thành một thiếu niên phong độ, cũng bắt đầu bộc lộ bản tính lương thiện, trừ mạnh giúp yếu, làm vô số việc thiện.

Các bộ lạc lân cận đều biết đến danh tiếng Phục Hy.

Sau đó đến năm Phục Hy mười bốn tuổi, cha của Hoa Tư Thị liền để hắn tham gia vào các sự vụ trong bộ lạc, muốn hắn làm quen với đại sự để sau này tiếp nhậm vị trí thủ lĩnh.

Phục Hy cũng không khiến mọi người thất vọng, xử lý công việc đâu ra đấy, nhận được sự kính trọng của toàn bộ lạc.

Ngày nọ, Phục Hy xử lý xong việc trong bộ lạc, đi ra bờ sông cạnh bộ lạc trầm tư.

Bỗng thấy dưới đáy sông có một đạo hắc ảnh ngày càng tiến gần, Phục Hy thấy vậy liền lập tức căng thẳng.

Phải biết hiện tại Phục Hy chỉ là một thiếu niên Nhân tộc, vẫn chưa chính thức bắt đầu tu hành, tự nhiên là có chút sợ hãi.

Dưới sự chú thị của Phục Hy, đạo hắc ảnh dần nổi lên mặt nước.

Lúc này hắn mới nhìn rõ hóa ra hắc ảnh lại là một con cự quy, chẳng qua con cự quy này khác hẳn bình thường, trên lưng nó có một đoàn quang mang tỏa ra từng đạo thải quang.

Cự quy cõng đoàn quang mang tiến sát bờ sông, nhìn Phục Hy đang đầy vẻ cảnh giác, nó liền nhe cái miệng lớn ra.

Cự quy chậm rãi bò lên bờ, sau đó tung đoàn quang mang trên lưng ra, rơi xuống ngay trước mặt Phục Hy không xa.

Sau khi tung đoàn quang mang, cự quy nằm sấp bên bờ sông lặng lẽ nhìn Phục Hy.

Một lúc sau, Phục Hy mới nhận thấy con cự quy này không có nguy hiểm gì, nên cũng buông lỏng cảnh giác.

Dù sao cũng chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi, tự nhiên không có quá nhiều tâm cơ, Phục Hy chậm rãi tiến lại gần đoàn quang mang, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cự quy.

Sự hiếu kỳ cuối cùng cũng chiếm lấy tâm trí Phục Hy, khi hắn đến trước đoàn quang mang, ánh mắt dần bị hai món đồ một vuông một tròn giống như thư quyển dưới chân thu hút.

Lúc này Phục Hy cũng phát hiện, đoàn quang mang là do hai món đồ đó phát ra.

Khi ánh mắt Phục Hy rơi xuống, hắn cảm thấy mình vô cùng quen thuộc với hai thứ này.

Tuy chưa từng nhìn thấy qua, nhưng cảm giác này khiến Phục Hy thấy thật bất khả tư nghị.

Tuy nhiên Phục Hy không đưa tay ra lấy, mà đầy vẻ nghi hoặc hỏi cự quy: "Ngươi muốn tặng hai thứ này cho ta sao?" Phục Hy nói xong cũng sực nhớ ra, liền vỗ đầu một cái, lộ ra vẻ não nề, tự lẩm bẩm: "Xem ta này, con cự quy này không có chút linh khí nào trên người, hiển nhiên chỉ là thú loại tầm thường, sao có thể nghe hiểu lời ta nói được!" Nhưng ngay lúc Phục Hy đang tự nói, liền thấy cự quy đảo mắt một cái, sau đó gật đầu với Phục Hy.

Phục Hy nhìn thấy cảnh này thì kinh ngạc vô cùng, hiển nhiên hắn không ngờ một con cự quy không có linh khí lại có thể nghe hiểu lời mình.

Phục Hy nhíu mày, hỏi thêm một câu: "Ngươi thật sự nghe hiểu lời ta nói!" Thấy cự quy gật đầu, Phục Hy mới hồi thần lại, sau đó xác nhận với nó một lần nữa: "Thứ này thật sự tặng cho ta?" Cự quy thì có chút bất đắc dĩ, nếu không phải do Thánh nhân sắp xếp, đường đường là Chuẩn Thánh đại năng như nó sao lại phải đến đây.

Không sai, con cự quy này chính là một vị Chuẩn Thánh đại năng, mà thứ nó cõng trên lưng cũng không phải phàm vật, mà chính là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Trước đó Nữ Oa lấy lại Hà Đồ Lạc Thư từ tay Côn Bằng, liền sai vị Chuẩn Thánh này đem món linh bảo này giao cho Phục Hy, nên mới có tình cảnh hiện tại.

Cự quy là Chuẩn Thánh đại năng, tự nhiên sẽ không để Phục Hy còn nhỏ tuổi nhìn ra căn nguyên, nên chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

Thấy cự quy gật đầu lần nữa, Phục Hy mới biết nó thực sự muốn tặng hai thứ này cho mình.

Sau đó hắn đưa tay cầm lấy Hà Đồ Lạc Thư trên đất, ngay khoảnh khắc Phục Hy cầm lấy linh bảo, biến hóa đã xảy ra.

Chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư trong lúc được Phục Hy cầm lên, lập tức tỏa ra vạn trượng huyền quang, chiếu sáng cả bộ lạc Đông Di, sau đó trực tiếp chui vào trong Nguyên thần của tiểu Phục Hy.

Hà Đồ Lạc Thư vốn đã vô cùng quen thuộc với khí tức của Phục Hy, cho dù hiện tại Phục Hy đã chuyển thế thành Nhân tộc, nhưng cũng không qua mắt được món cực phẩm Tiên Thiên linh bảo vốn giỏi về đạo diễn toán này.

Hơn nữa năm đó Phục Hy từ món linh bảo này ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nó cũng cực kỳ công nhận hắn.

Sau đó trong trận quyết chiến Vu Yêu, Đế Tuấn trước khi vẫn lạc cũng đã tặng Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy, nên nó chủ động nhận chủ ngay khi tiếp xúc với hắn.

Chương 273

Chứng kiến cảnh này, vị Chuẩn Thánh cự quy cũng phá lệ hâm mộ.

Phải biết khi Nữ Oa giao món linh bảo này cho nó, nó đã biết đây là thứ gì.

Dù sao cũng là chí bảo của Yêu Đế năm xưa, danh tiếng lẫy lừng Hồng Hoang.

Tuy nhiên cự quy cũng là một trong những đại năng nguyện ý đi theo Nữ Oa trở về Oa Hoàng Thiên năm đó, tự nhiên không dám có ý đồ xấu.

Đồng thời nó cũng hiểu rõ, Phục Hy chính là Yêu Hoàng tiền thế chuyển thế, dù hiện tại đã là Nhân tộc, cự quy vẫn thập phần tôn trọng.

Đương nhiên, sự uy nghiêm của Thánh nhân mới là mấu chốt.

Nhân tộc trong bộ lạc Đông Di cũng phát giác được dị tượng, chỉ một lát sau, một nhóm cao tầng bộ lạc đã đến bên cạnh Phục Hy, hỏi: "Sao lại có dị tượng thế này, Phục Hy, ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này Phục Hy còn đang ngẩn ngơ, bởi việc linh bảo chủ động nhận chủ thực sự khiến hắn chấn kinh.

Nghe trưởng lão bộ lạc hỏi, Phục Hy vội vàng nói: "Hôm nay con ở bờ sông gặp một con cự quy tặng bảo vật!" Nghe lời Phục Hy, mọi người liền đổ dồn ánh mắt vào con cự quy.

Vị Chuẩn Thánh cự quy thấy đám Nhân tộc kéo đến, không muốn giao lưu nhiều, sợ bị phát hiện ra manh mối.

Phải biết Yêu tộc và Nhân tộc vốn là thế bất lưỡng lập.

Phục Hy từ Yêu Hoàng chuyển thế thành Nhân Hoàng đã tiêu hao hết khí vận của Nữ Oa trong Nhân tộc, thế là nó liền xoay người lặn xuống đáy sông.

Mọi người thấy vậy vội vàng tán ra Nguyên thần chi lực để kiểm tra cự quy, nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Đến khi thân ảnh cự quy biến mất trên mặt sông, Nguyên thần của họ mới nhận ra nó đã hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Đám cao tầng bộ lạc lập tức giật mình, trong đó không thiếu Đại La Kim Tiên, vậy mà đến cả họ cũng không phát giác ra điểm khác thường của cự quy, mãi đến khi nó biến mất mới nhận ra sự bất phàm.

Bởi sau khi nó biến mất, Nguyên thần của họ không còn cảm nhận được bất kỳ dấu vết nào nữa.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, Phục Hy đã gặp được cơ duyên.

Ở Hồng Hoang, kỳ ngộ kiểu này xuất hiện không ít, chuyện như Phục Hy cũng là thường tình, nên mọi người cũng không quá để tâm, chỉ thấy mừng cho hắn vì đạt được lợi ích.

Sau khi mọi người trở về bộ lạc, chuyện Phục Hy được cự quy tặng bảo vật lan truyền khắp các bộ lạc lân cận, vô số người càng thêm hứng thú với hắn.

Khi Phục Hy về đến nhà, Hoa Tư Thị cũng bảo hắn rằng khi hắn mới sinh ra đã có tiền bối đại năng Nhân tộc đến nhận làm đồ đệ, hiện tại hắn đã trưởng thành thì nên đi bái sư chính thức.

Phục Hy nghe vậy, đối với vị sư phụ "tiện nghi" này cũng có chút tò mò, liền theo lời dặn của mẹ mình mà đi tới Lôi Trạch.

Mọi người trong bộ lạc cũng không chút lo lắng, tuy họ vạn phần cảnh giác với vùng Lôi Trạch, nhưng họ tin tưởng vị tiền bối Nhân

tộc là Huyền Đô.

Bởi Huyền Đô không chỉ là đệ tử dưới môn hạ Thánh nhân Lão Tử, mà còn là Tiên Thiên Nhân tộc, thực lực thâm bất khả trắc, một vị Chuẩn Thánh đại năng như vậy ở Lôi Trạch đương nhiên sẽ không để Phục Hy gặp nguy hiểm.

Quá trình Phục Hy một mình đi bái sư cũng được coi là một loại rèn luyện đối với hắn.

Nói thì nói vậy, nhưng bộ lạc Đông Di vẫn rất coi trọng Phục Hy, nên khi hắn rời bộ lạc tới Lôi Trạch, vẫn có một vị Đại La Nhân tộc âm thầm bảo hộ, sợ hắn gặp chuyện trước khi vào được Lôi Trạch.

Đợi đến khi Phục Hy tiến vào Lôi Trạch, vị Đại La này mới quay về.

Phục Hy đương nhiên không biết có Đại La Kim Tiên bảo vệ, nên ban đầu cũng có chút căng thẳng, vì đây là lần đầu hắn ra ngoài lịch luyện.

Khi thuận lợi tới Lôi Trạch, tâm thái hắn cũng dần bình ổn, thậm chí lúc vào sâu trong đó cũng tỏ ra khá thản nhiên.

Vị Đại La Kim Tiên âm thầm bảo hộ thấy vậy cũng thầm gật đầu.

Sau đó Phục Hy đi sâu vào Lôi Trạch, vị Đại La kia lặng lẽ nhìn bóng dáng hắn biến mất rồi trực tiếp trở về bộ lạc.

Tiến vào Lôi Trạch, Phục Hy bắt đầu trải qua nhiều ngày gian nan và gặp đủ loại nguy hiểm, nhưng nhờ có Huyền Đô âm thầm che chở, tất cả đều hữu kinh vô hiểm, cuối cùng Phục Hy cũng đến được chỗ Huyền Đô.

Gặp được Huyền Đô, Phục Hy liền sụp lạy: "Bái kiến lão sư!" Huyền Đô nhìn Phục Hy quỳ gối trước mặt, trong lòng có chút cảm khái.

Tuy biết Phục Hy hiện tại đã không còn là Yêu tộc Phục Hy trước kia, nhưng phong thái oai hùng của Yêu Hoàng Phục Hy năm xưa Huyền Đô vẫn không tài nào quên được, nay hai hình bóng tập trung vào một người, Huyền Đô sao có thể không xúc động.

Phải mất một lúc sau, Huyền Đô mới hồi thần, phất trần một cái nâng Phục Hy dậy, nói: "Cần cho con biết, ta là thân truyền đệ tử dưới tọa hạ Thánh nhân Lão Tử, Tiên Thiên Nhân tộc Huyền Đô đại pháp sư!

Nay con đã bái ta làm thầy, thì phải hiểu rõ thân phận của ta!" Phục Hy nghe vậy vội vàng gật đầu: "Đệ tử đã hiểu!" Thân phận Thánh nhân chí tôn Phục Hy tự nhiên biết rõ, hắn đâu phải đứa trẻ vô tri, ở trong bộ lạc đã nghe ngóng được nhiều tin tức, hiểu rằng Thánh nhân là tồn tại vô thượng trong Hồng Hoang.

Cho nên lúc này hắn cũng có chút kích động, vì bản thân hiện giờ cũng là môn hạ Thánh nhân.

Thấy Phục Hy đầy vẻ hưng phấn, Huyền Đô cũng có chút ngẩn ra.

Phải biết Phục Hy cũng là huynh trưởng của Thánh nhân Nữ Oa, các Thánh nhân đối với Phục Hy tiền thế chẳng lạ lẫm gì.

Đương nhiên hiện tại Phục Hy không thể biết được, Đa Bảo đoán rằng có lẽ đợi đến khi Phục Hy công đức viên mãn, thành tựu Nhân Hoàng quy vị mới có thể giác tỉnh ký ức tiền thế.

Điều mà Huyền Đô không rõ là, tiền đề để Phục Hy giác tỉnh ký ức là phải đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu hắn thành tựu Nhân Hoàng mà không thăng tiến được lên Chuẩn Thánh thì vẫn không cách nào hiểu được những điều này.

Hơn nữa ở thế giới này, khí vận Nhân tộc và Long tộc đã hợp nhất, Phục Hy muốn công đức viên mãn thì cần phải cống hiến nhiều

hơn nữa.

Một lát sau, Huyền Đô mới nói với Phục Hy: "Đã ở dưới môn hạ của ta, vi sư sẽ truyền cho con pháp môn tu hành, sau này nếu ở Nhân tộc gặp phải chuyện gì, có thể lại tới tìm ta!" Phục Hy nghe vậy, tràn đầy mong chờ đáp: "Đa tạ lão sư, Phục Hy đã hiểu!" Sau đó Huyền Đô truyền thụ pháp môn tu hành cho Phục Hy, dùng đại pháp lực trực tiếp giúp hắn trúc cơ thành công, lại lấy ra không ít thần vật giúp hắn nâng cao tư chất.

Phải biết hiện tại Phục Hy không còn thân thể Tiên Thiên thần ma, tuy lúc xuất thế có Thiên đạo khí vận gia trì nên trực tiếp thành Tiên Thiên đạo thể, tư chất so với tu sĩ tầm thường tốt hơn nhiều, nhưng so với Tiên Thiên thần ma thì vẫn còn quá xa.

Cho nên Nữ Oa và Lão Tử cũng lấy ra không ít thần vật giao cho Huyền Đô giúp Phục Hy nâng cao tư chất, để quá trình tu hành trước khi đạt Chuẩn Thánh của hắn nhẹ nhàng hơn.

Bởi sau Chuẩn Thánh là phải dựa vào tham ngộ đại đạo, đối với đạo thể không còn yêu cầu quá cao.

Tâm tư của Nữ Oa và Lão Tử cũng khác nhau, Nữ Oa đơn thuần là vì nghĩ cho Phục Hy, còn Lão Tử là vì khí vận Nhân tộc sau này, bởi hiện tại trả giá cho Phục Hy càng nhiều, thì khi hắn thành tựu Nhân Hoàng quy vị, Nhân giáo đạt được khí vận cũng càng lớn.

Hiện tại Phục Hy không biết nhiều đến thế, ngay cả Huyền Đô cũng không rõ lắm, nhưng với tư cách là một người Nhân tộc, Huyền Đô thật lòng đối đãi với Phục Hy, và Phục Hy cũng vô cùng cảm kích Huyền Đô.

Sau khi được Huyền Đô dùng đại pháp lực trúc cơ, lại hấp thu không ít thần vật, tư chất của Phục Hy đã thăng tiến vượt bậc.

Tuy vẫn còn khoảng cách lớn với tư chất cực phẩm Tiên Thiên thần ma kiếp trước, nhưng lúc này cũng đã có thể sánh ngang với Tiên Thiên thần ma tầm thường.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Phục Hy đã thành công tiến vào Thiên Tiên cảnh giới, ngay cả Huyền Đô cũng phải chấn kinh.

Tuy tư chất có thăng tiến, nhưng tu hành cũng không đến mức nhanh như vậy, cuối cùng Huyền Đô thậm chí có chút lo sợ.

Sau khi Phục Hy đột phá, ông liền lập tức kiểm tra tu vi của hắn, nhưng cuối cùng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, nhìn thế nào cũng thấy rất chính thường, điều này khiến Huyền Đô càng thêm kinh ngạc, đành phải bấm ngón tay thôi toán.

Đợi Huyền Đô thôi toán xong mới vỡ lẽ, sở dĩ Phục Hy tiến bộ nhanh như vậy, tư chất chỉ là một phần, quan trọng hơn là khí vận Nhân tộc trên người hắn thực sự quá khủng khiếp.

Là Thiên Hoàng được Thiên đạo định sẵn của Nhân tộc, Phục Hy mang mệnh cách Nhân Hoàng, trên người mới sinh ra Nhân Hoàng chi khí.

Chương 274

Dù hiện tại chưa thành Nhân Hoàng, Nhân Hoàng chi khí chưa thể hiện rõ ra ngoài, nhưng nó đã có thể ngưng tụ khí vận Nhân tộc, cộng thêm đại pháp lực của ông giúp hắn trúc cơ, nên việc tu hành mới thuận lợi đến thế.

Biết được điều này, Huyền Đô mới yên tâm, dù sao con đường tu hành cứ vững vàng là tốt nhất.

Tuy ông biết tiền thế Phục Hy là người của Yêu tộc, mà Yêu tộc với Nhân tộc có huyết hải thâm cừu, nhưng Phục Hy ngày xưa đã vẫn lạc, hiện tại chỉ có Nhân tộc Phục Hy mà thôi.

Đây cũng là sự đồng thuận giữa các Thánh nhân, nên Huyền Đô không hề có chút thành kiến nào, tiếp tục truyền thụ thêm nhiều tiên pháp cho Phục Hy.

Tuy Phục Hy là thân chuyển thế, nhưng chân linh đối với đại đạo cảm ngộ vẫn không hề sứt mẻ, nên sau khi Huyền Đô truyền công pháp, Phục Hy tu hành tiến bộ vượt bậc.

Dù tốc độ tu hành nhanh như vậy, nhưng cảnh giới lại không hề có chút hư phù nào.

Xem ra cho đến trước khi đạt tới Chuẩn Thánh, Phục Hy sẽ luôn duy trì trạng thái này, điều này khiến Huyền Đô nhớ lại quá trình tu hành trước đây của mình, thực sự là có chút hâm mộ.

Phục Hy theo Huyền Đô học tập tròn ba năm, tu vi đã đột phá đến Kim Tiên cảnh giới.

Tuy mới vào Kim Tiên, nhưng pháp lực so với Kim Tiên đỉnh phong thông thường cũng không hề kém cạnh, bởi cảm ngộ về đại

đạo của hắn thực sự quá xuất sắc.

Sau khi Phục Hy thành tựu Kim Tiên, Huyền Đô sắp xếp cho hắn trở về bộ lạc Đông Di.

Vì Huyền Đô nhận ra Phục Hy vẫn rất quan tâm đến bộ lạc, hơn nữa hắn là Nhân Hoàng tương lai, không thể cứ mãi khổ tu theo mình, nên Huyền Đô mới để hắn về.

Sau đó Phục Hy bái biệt Huyền Đô, trở về bộ lạc Đông Di, dưới sự tiến cử của thủ lĩnh đương thời, hắn trở thành thủ lĩnh mới, bắt đầu con đường thành tựu Nhân Hoàng.

Sau khi trở thành thủ lĩnh bộ lạc Đông Di, Phục Hy dành vài tháng để làm quen với tình hình trong bộ lạc, sau đó bắt đầu thực hiện những cải cách mạnh mẽ.

Phục Hy thấy tộc nhân đa phần kết hôn cận huyết, khiến tư chất hậu đại cực kỳ kém, thậm chí nhiều người còn khuyết thiếu Nguyên thần.

Vì vậy hắn đã thay đổi tập tục hôn nhân, đề xướng nghi lễ nam sính nữ giá, đổi từ kết hôn cùng huyết thống sang kết hôn ngoài tộc, kết thúc tình trạng con cái chỉ biết mẹ mà không biết cha kéo dài bấy lâu nay.

Khi cải cách này được thực thi, qua vài năm, tộc nhân Đông Di dần nhận thấy sự thay đổi, tư chất trẻ sơ sinh ngày càng ổn định.

Phải biết khi Nhân tộc phát triển, tư chất trẻ sơ sinh luôn là nỗi lo của các bộ lạc, vì tư chất càng kém thì tu hành càng khó, lâu dần cảnh giới tu sĩ Nhân tộc sẽ ngày càng thấp, điều này là không thể chấp nhận đối với một bá chủ Hồng Hoang.

Nay Phục Hy đẩy mạnh cải cách, tư chất trẻ sơ sinh không những không giảm mà còn ổn định và thăng tiến, đương nhiên nhận được sự

ủng hộ của tộc nhân.

Cùng với sự quảng bá của bộ lạc Đông Di, cải cách của Phục Hy dần lan rộng khắp Nhân tộc, Tam Tổ Nhân tộc trong Tổ miếu cũng nhận ra lợi ích, liền mở rộng ra toàn bộ tộc.

Cuối cùng cả Nhân tộc đều chấp nhận pháp cải cách của Phục Hy, khí vận trên người hắn càng thêm nồng đậm, địa vị càng vững chắc, bộ lạc Đông Di phát triển như lửa cháy thêm dầu, dần trở thành đại bộ lạc có tiếng tăm.

Trong quá trình này, tốc độ tu vi của Phục Hy ngày càng nhanh, chỉ vài chục năm đã trở thành Thái Ất Kim Tiên, được coi là tinh anh của Nhân tộc.

Đương nhiên hiện tại Đông Di cũng chỉ là bộ lạc trung đẳng, chưa tính là đại bộ lạc, nên Phục Hy còn rất nhiều không gian để phát triển.

Phục Hy đột phá Thái Ất Kim Tiên mà không chút hưng phấn, vì sự phát triển của Đông Di tuy không chậm nhưng vẫn còn khoảng cách lớn so với tưởng tượng của hắn.

Trong đó quan trọng nhất là vấn đề nhân khẩu, dù có cải cách hôn nhân nhưng nhân số Đông Di cũng chỉ có vậy, "khéo ghê chẳng đồ nấu cũng không ra", thực sự khiến thủ lĩnh như hắn đau đầu.

Hơn nữa lúc này Nhân tộc đều sống bằng nghề săn bắn và hái lượm, phương pháp này chỉ miễn cưỡng duy trì sự sống.

Không có thực phẩm thì nhân khẩu tất nhiên không thể tăng mạnh, đồng thời quá trình săn bắn còn có thương vong, cộng thêm thiên tai, nhân khẩu mới tăng chỉ vừa đủ bù đắp số người chết, nên nhân số trong bộ lạc mãi không tăng cao.

Dù tộc nhân đa số là tu sĩ, nhưng dã thú cũng có tu vi, cộng thêm vô số nguy hiểm trong Hồng Hoang, nên những vấn đề này khiến

Phục Hy rất lo lắng.

Ngày nọ, Phục Hy lại tới bên bờ đại hà trước bộ lạc, ngồi khổ sở trầm tư tìm cách giải quyết.

Đúng lúc này, Phục Hy nhìn thấy trong nước có không ít cá bơi qua, liền nảy ra ý định, đưa hai tay xuống nước muốn bắt cá.

Phục Hy ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tự nhiên không tốn chút sức lực nào đã tóm được con cá lớn, nhìn con cá trong tay, hắn có chút xúc động.

Một lát sau, trên mặt Phục Hy lộ rõ nụ cười, vì hắn đã nghĩ ra cách giải quyết vấn đề lương thực.

Hồng Hoang có vô số sông ngòi, mỗi bộ lạc đều có sông lớn nhỏ gần đó, cá trong sông rất nhiều.

Nếu bắt được cá, Nhân tộc sẽ không còn lo thiếu lương thực nữa.

Phải biết lúc này Hồng Hoang vẫn tràn ngập Tiên Thiên linh khí, linh khí trong sông ngòi càng nồng đậm, nên không lo cá bị tuyệt chủng.

Nghĩ đến đây, Phục Hy nảy ra ý định, nhưng một vấn đề khác lại hiện lên: làm sao bắt được cá?

Từ việc bắt cá lúc nãy, Phục Hy nhận thấy cá trong nước rất ngoan cường và xảo quyệt.

Chẳng qua hắn có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, trực tiếp khóa chặt cá nên mới bắt được dễ dàng như vậy.

Nhưng phải biết Nhân tộc hiện tại tuy là bá chủ, nhưng phàm nhân vẫn chiếm tuyệt đại đa số, làm sao để họ bắt được cá mới là quan trọng nhất.

Phàm nhân hành động dưới nước rất chậm, hễ tiếp cận là cá bơi

đi ngay, nên họ bắt cá rất vất vả.

Dù bắt được cũng không đủ cung ứng cho tất cả mọi người, lâu dài khó mà duy trì.

Huống hồ trong sông ngoài sinh vật thường ra còn có không ít dị thú, phàm nhân không phải đối thủ của chúng.

Nhất thời Phục Hy có chút lúng túng, liền nhớ tới lời sư phụ Huyền Đô, bèn một mình tới Lôi Trạch cầu giáo.

Huyền Đô nghe vấn đề của Phục Hy cũng có chút ngơ ngác, vì ông là Chuẩn Thánh chí tôn, đối với chuyện phàm tục thực sự không hiểu rõ lắm, liền rơi vào trầm tư.

Với trí tuệ của một Chuẩn Thánh, Huyền Đô nhanh chóng nghĩ ra cách.

Một lát sau, Phục Hy thấy Huyền Đô chỉ vào cánh rừng bên cạnh hỏi: "Phục Hy, con có nhìn ra được gì không?" Phục Hy nhìn theo hướng Huyền Đô chỉ, mặt đầy vẻ không hiểu.

Đợi mãi một hồi, Phục Hy vẫn chưa hiểu ý của sư phụ.

Ngay khi hắn định lên tiếng hỏi, bỗng phát hiện cách đó vài dặm có một con linh điểu đâm sầm vào giữa hai cây đại thụ, không thể bay lên được nữa.

Cảnh tượng này lập tức thu hút sự chú ý của Phục Hy.

Tuy quanh đây linh điểu rất nhiều, nhưng vì Huyền Đô chỉ về hướng đó nên Phục Hy mới chú ý ngay đến sự thay đổi đó.

Thấy linh điểu biến mất, Phục Hy liền tán ra Nguyên thần chi lực kiểm tra chỗ đó.

Phục Hy hiện giờ là Thái Ất Kim Tiên, Nguyên thần có thể tán ra xa hàng ngàn dặm, vị trí linh điểu biến mất chỉ cách vài dặm nên

không thể qua mắt được hắn.

Khi Nguyên thần chạm tới, Phục Hy phát hiện giữa hai cây đại thụ có một cái mạng nhện đã quấn chặt con linh điểu lúc nãy.

Ở Hồng Hoang, Tiên Thiên linh khí đầy rẫy nên mạng nhện cũng vô cùng to lớn, con nhện kết được mạng này chắc chắn cũng có linh khí, nếu không chẳng thể giữ được linh điểu.

Chương 275

Nhìn linh điểu vùng vẫy trên mạng nhện nhưng càng quấn càng chặt, Phục Hy chấn động tâm can, rồi nảy ra ý tưởng bắt cá.

Sau đó Phục Hy tùy ý phất tay, một đạo pháp lực xé rách mạng nhện, linh điểu lại tung cánh lên trời cao.

Phục Hy nhìn theo linh điểu, lẩm bẩm: "Đã giúp ta lĩnh ngộ, vậy ta cũng giúp ngươi thoát nạn!" Còn về việc tại sao không nghĩ cho con nhện, Phục Hy chỉ có thể nói là do... ngoại hình thôi.

Sau đó Phục Hy vội vàng cung kính hành lễ với Huyền Đô: "Đa tạ lão sư giúp đỡ!" Thấy Phục Hy đã hiểu ý mình, Huyền Đô nở nụ cười, nói: "Không cần khách sáo, đã có thu hoạch thì mau về đi!" Phục Hy gật đầu đáp: "Vâng, thưa lão sư!" Nói xong, Phục Hy biến mất tại chỗ.

Nhìn theo bóng dáng hắn, Huyền Đô có chút hân hoan.

Sự trưởng thành của Phục Hy vượt xa dự liệu của ông.

Theo lệnh của Lão Tử đến dạy dỗ Phục Hy, ông cứ ngỡ sẽ mất rất lâu, vậy mà mới vài chục năm Phục Hy đã là Thái Ất Kim Tiên, địa vị trong tộc ngày càng tăng, e rằng không lâu nữa sẽ trở thành Nhân tộc Cộng chủ.

Nghĩ đến đây, Huyền Đô không khỏi cảm thán: "Không hổ là Phục Hy!" Đúng như lời ông nói, Phục Hy tiến bộ thần tốc như vậy tuy có khí vận Nhân tộc gia trì, nhưng phần nhiều là do ảnh hưởng từ tiền thế.

Phục Hy tiền thế đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại là Thiên Hoàng định sẵn, được Thiên đạo che chở, khí vận ưu ái, nên những

ưu thế đó cộng dồn lại khiến sự tiến bộ của hắn vô cùng nổi bật.

Phục Hy rời Lôi Trạch lập tức trở về bộ lạc.

Chuyến đi này kể ra thì dài nhưng thực tế chỉ mất nửa ngày, nên không ai trong bộ lạc thấy bất thường.

Về tới nơi, việc đầu tiên Phục Hy làm là thu thập tơ gai trong bộ lạc, rồi bảo các phu nhân dệt thành một tấm lưới lớn.

Lúc này kỹ thuật dùng tơ gai của Nhân tộc đã rất xuất sắc, từ thời Truy Y Thị đã có tơ gai vì bà là người đầu tiên dùng nó làm quần áo.

Cầm tấm lưới lớn, Phục Hy triệu tập vài thanh niên trong bộ lạc, đây là những người có tu vi không cao để thuận tiện cho việc thí nghiệm.

Hắn muốn phàm nhân cũng dùng được, chứ nếu phái Kim Tiên đi thì bắt cá quá dễ rồi.

Làm vậy mới có thể quảng bá ra toàn bộ tộc.

Tuy Nhân tộc giờ là bá chủ nhưng tộc nhân bình thường vẫn chiếm đa số.

Nhiều bộ lạc nhỏ tu vi cao nhất chỉ là Thiên Tiên, bắt cá kiểu cũ không đủ nuôi sống bộ lạc, chưa kể trong sông có nhiều dị thú, tu sĩ gặp nạn là bộ lạc có nguy cơ diệt vong.

Còn phàm nhân tu vi thấp chỉ cần đứng bên bờ bắt cá thì sẽ an toàn hơn.

Tại Đông Di, khi các thanh niên đến, Phục Hy giao lưới cho họ rồi dẫn ra đại hà ngoài bộ lạc, chỉ dạy cách dùng lưới bắt cá.

Ban đầu họ còn nghi hoặc không biết thủ lĩnh định làm gì, nhưng khi kéo lưới lên, ai nấy đều kinh hãi thất sắc, vì trong lưới có mấy con cá lớn đang quẫy đạp.

Thấy cảnh này, Nhân tộc bên bờ sông reo hò nhảy múa, vì họ biết từ nay có thể dựa vào cách này để no bụng mà không phải mạo hiểm mạng sống vào rừng săn bắn.

Phục Hy mỉm cười, rõ ràng phương pháp này cực kỳ hiệu quả.

Sau đó toàn bộ lạc Đông Di bắt đầu sự nghiệp bắt cá, cứ thế vài tháng trôi qua, tình hình có sự thay đổi.

Ngày nọ, Phục Hy đang xử lý sự vụ thì một Kim Tiên Nhân tộc đến báo: "Khởi bẩm thủ lĩnh, gần đây việc bắt cá có chút biến đổi!" Phục Hy không hiểu, vì sau khi chế ra lưới hắn không quan tâm nữa, liền hỏi kỹ: "Kể rõ ta nghe!" Vị Kim Tiên nói: "Mấy ngày nay trong sông thường có dị thú tấn công, tộc nhân tu vi thấp nên có thương vong, hơn nữa dù không bị dị thú tấn công thì thu hoạch cũng không còn được như trước!" Nghe xong, Phục Hy trầm tư đứng dậy.

Hắn đã từng nghĩ tới tình huống này nên chỉ để tộc nhân bắt gần bờ.

Nhưng bắt mãi thì cá gần bờ cũng hết, mà không thể để tộc nhân tu vi thấp ra giữa sông vì dị thú rất nhiều.

Nghĩ tới đây hắn cũng thấy đau đầu.

Phục Hy ra trước bộ lạc nhìn dòng nước cuộn chảy, lại khổ tư vài ngày.

Cuối cùng hắn cũng bừng tỉnh.

Nếu dưới sông nguy hiểm, sao không đem cá thả vào nơi an toàn để chúng tự sinh sôi?

Như vậy tộc nhân có thể thu hoạch định kỳ mà lại tránh được dị thú, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Có kế hoạch trong đầu, Phục Hy sai cao thủ đào một hố sâu khổng

lồ ngoài bộ lạc, dẫn nước sông vào rồi thả cá xuống đó để nuôi.

Chỉ sau vài tháng, biện pháp này đã thấy rõ hiệu quả.

Phục Hy suy luận từ đó ra, đem các loại dã thú phù hợp về thuần dưỡng, giúp bộ lạc không còn thiếu lương thực.

Cùng với sự phát triển của Đông Di, các bộ lạc xung quanh thấy sự lãnh đạo của Phục Hy và cuộc sống ổn định ở đây liền tìm đến nương nhờ.

Những sáng kiến của Phục Hy lan rộng, danh tiếng của hắn trong tộc ngày càng cao.

Khí vận Nhân tộc ngưng tụ trên người Phục Hy ngày càng nhiều, giúp tốc độ tu hành của hắn thăng tiến cực lớn.

Dù tư chất kiếp này không bằng Yêu Hoàng năm xưa, nhưng nhờ Huyền Đô dùng đại pháp lực và thần vật nâng tầm lên Tiên Thiên thần ma, dù Phục Hy bận rộn sự vụ bộ lạc không chuyên tâm tu hành, hắn vẫn thành công đột phá vào năm ba mươi sáu tuổi.

Từ đó hắn thăng lên Đại La Kim Tiên, một Đại La Kim Tiên trẻ tuổi như vậy khiến khắp nơi chú mục.

Tại Tổ miếu Nhân tộc ven Đông Hải, Toại Nhân Thị và những người khác vẫn âm thầm quan sát xem Phục Hy có thể làm được đến đâu.

Qua thời gian, họ đã hiểu về chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, tuy không rõ đó là lúc Nhân tộc thành nhân vật chính thiên địa, nhưng họ rất mừng khi thấy Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện.

Đây là điều họ hằng mong mỏi, vì dù Nhân tộc là bá chủ nhưng khí vận không tăng mấy, cần người có thể quy tụ tất cả lại.

Về chuyện của Phục Hy, họ cũng đã biết, một khi đã đầu thai làm

người thì chuyện kiếp trước coi như xóa bỏ.

Thời gian đó, bộ lạc Đông Di phát triển thành đại bộ lạc, Nhân tộc trong vòng vạn dặm đều tìm đến tôn Phục Hy làm chủ.

Hắn mô phỏng Tổ địa, xây dựng một tòa thành trì trên vùng đất bằng phẳng, giúp bộ lạc càng thêm hưng thịnh.

Phục Hy không dừng lại, những năm sau đó hắn phát minh ra đào huân, cầm sắt và các nhạc khí khác, sáng tác nhạc khúc ca dao, đưa âm nhạc vào đời sống giúp tộc nhân thêm vui vẻ.

Hắn còn chia vùng cai trị, bổ nhiệm quan viên quản lý xã hội, giúp chính lệnh thống nhất, bộ lạc ngày càng lớn mạnh.

Cùng với địa vị của Phục Hy, Nhân giáo của Huyền Đô cũng phát triển nhanh chóng.

Phục Hy dựa theo tượng Thánh mẫu Nữ Oa và Thánh Tổ Chu Du để lập miếu thờ Thánh nhân Nhân giáo và Huyền Đô, giúp khí vận của Nhân giáo thăng tiến vượt bậc, bỏ xa các Thánh nhân khác.

Đương nhiên Nhân giáo dù phát triển thế nào cũng không thể theo kịp khí vận của Chu Du, vì mỗi bộ lạc đều có tượng Chu Du, địa vị Thánh Tổ của mình là bất di bất dịch.

Khí vận Nhân giáo thay đổi khiến các Thánh nhân khác ghen tị, nhưng họ chẳng làm gì được vì Nhân Hoàng chi sư là do tất cả cùng định ra.

Chương 276

Phục Hy còn chưa thành Cộng chủ mà khí vận Nhân giáo đã thế, khi hắn thành Nhân Hoàng thì còn cỡ nào nữa.

Các Thánh nhân bắt đầu sốt ruột chờ đợi lượt của mình, họ rút kinh nghiệm từ Phục Hy để sau này môn hạ mình làm Nhân Hoàng chi sư sẽ lập miếu thờ khắp nơi.

Phục Hy sau khi ổn định công việc liền dẫn thị vệ đi du ngoạn lãnh thổ để tìm hiểu khó khăn của tộc nhân.

Dù là Đại La hậu kỳ nhưng hắn vẫn đi bộ từng bước để cảm nhận.

Chuyến đi kéo dài vài năm, hắn thấy tộc nhân vẫn khổ cực vì thiên tai địa họa, thú dữ tấn công, khiến hắn rất đau lòng.

Phục Hy lại tới Lôi Trạch tìm Huyền Đô cầu dạy.

Thấy Phục Hy phong trần, Huyền Đô cũng cảm khái.

Phục Hy than thở về thiên tai và khó khăn của tộc nhân, Huyền Đô bảo rằng đó là vì tộc nhân không hiểu Thiên đạo, không rõ vạn vật nên mới gặp kiếp nạn.

Ông bảo Phục Hy phải tự tìm cách giải quyết từ chính mình.

Nói xong, ông dùng phất trần tiễn Phục Hy ra ngoài Lôi Trạch.

Lời Huyền Đô cứ vang vọng bên tai Phục Hy.

Đang lúc trầm tư, Hà Đồ Lạc Thư trong Nguyên thần bỗng rung động.

Phục Hy bừng tỉnh, hiểu ra ý của sư phụ liền hướng về Lôi Trạch hành lễ.

Trong Lôi Trạch, Huyền Đô mỉm cười, dù ông không biết Phục Hy sẽ làm gì nhưng thiên số thôi toán là như vậy.

Phục Hy về đô thành, lập tức tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư.

Linh bảo này giỏi nhất về diễn toán, chứa đựng vô vàn biến hóa của vũ trụ và đạo lý vạn vật.

Kiếp trước Phục Hy đã từ đây ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nay tuy cảnh giới thấp hơn nhưng Hà Đồ Lạc Thư lại cực kỳ khế hợp với hắn.

Phục Hy đắm chìm trong đó, dù tu vi Đại La Kim Tiên có chút đuối khi tham ngộ đạo lý thâm sâu nhưng hắn không bỏ cuộc.

Sau vài năm quên ăn quên ngủ, hắn đã ngộ ra chí lý thiên địa, đúc kết thành các quẻ Càn, Đoái, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, gọi là Tiên Thiên và Hậu Thiên Bát Quái đồ.

Bát Quái chứa đựng quy luật biến hóa của vạn vật, dùng để diễn toán thiên cơ, tránh dữ tìm lành.

Phục Hy thở phào, hắn lập tức truyền dạy cho cao tầng và quảng bá trong tộc.

Ban đầu tộc nhân chưa hiểu, nhưng sau vài lần nhờ Bát Quái mà thoát nạn, họ coi đó là thánh vật.

Đông Di phát triển ổn định, Bát Quái lan rộng khắp Nhân tộc.

Tại Tổ miếu, Toại Nhân Thị thấy khí vận Nhân tộc thăng tiến liền đề nghị tôn Phục Hy làm Cộng chủ.

Có người lo ngại kiếp trước hắn là Yêu Hoàng, nhưng Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị khẳng định lời của Thánh Tổ Chu Du rằng Phục Hy nay đã là người, ai không tin lời Thánh Tổ thì thôi.

Thế là mọi người đều đồng ý vì sùng kính Chu Du.

Phục Hy được triệu về Tổ miếu, lúc này hắn là Đại La đỉnh phong, chưa giác tỉnh ký ức nên một lòng vì Nhân tộc.

Phục Hy trở thành Cộng chủ thực sự, Tổ miếu cũng ẩn vào bóng tối để Nhân tộc chỉ có một tiếng nói duy nhất, đồng thời tập trung đào tạo tinh anh theo cách của Chu Du.

Phục Hy truyền bá cách bắt cá, chăn nuôi và Bát Quái đi khắp nơi, khí vận Nhân tộc và danh tiếng của hắn lên tới đỉnh cao.

Khí vận Nhân giáo cũng khiến các Thánh nhân đỏ mắt.

Phục Hy nhận thấy mình sắp đột phá Chuẩn Thánh và công đức sắp viên mãn, hắn hiểu rằng cần tìm người kế vị mới có thể công đức viên mãn quy vị, liền bắt đầu công cuộc tuyển chọn người tài.

Phục Hy trở thành Nhân tộc Cộng chủ, vì Nhân tộc mà làm ra cống hiến to lớn, cho nên trong lòng Phục Hy, vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo cũng phải là một người đức tài kiêm bị, không chỉ có một tấm lòng vì Nhân tộc, mà còn phải có cống hiến cho Nhân tộc.

Điều kiện trước thì dễ dàng thỏa mãn, nhưng người có cống hiến trọng đại cho Nhân tộc vẫn còn hiếm thấy.

Hơn nữa, Phục Hy tuy bắt đầu tìm kiếm trong địa vực Nhân tộc, nhưng cũng chỉ là trong âm thầm, chính là sợ có điều gì sai sót.

Phải biết vị trí Nhân tộc Cộng chủ không chỉ quan hệ đến sự hưng suy của Nhân tộc, mà còn liên quan đến việc Nhân tộc có thể trở thành chân chính Thiên địa Cộng chủ hay không.

Không sai, Phục Hy tuy không thức tỉnh ký ức tiền thế, nhưng với tư cách là Nhân tộc Cộng chủ, ông cũng hiểu rõ thân phận của Nhân tộc, cho nên việc lựa chọn người kế thừa của chính mình cũng vô cùng cẩn thận.

Huống hồ Phục Hy ngồi trên vị trí Nhân tộc Cộng chủ mới chỉ

được vài năm, vẫn còn đủ thời gian để tìm kiếm.

Dù sao Phục Hy lúc này cũng đã là Đại La Kim Tiên, không có hạn chế về tuổi thọ, nếu như không phải vì khí vận của Nhân tộc, cho dù không thoái vị cũng được.

Cứ như vậy mấy chục năm trôi qua, Phục Hy vẫn chưa tìm được nhân tuyển hợp thích, cuối cùng dứt khoát truyền tin tức đến khắp nơi trong Nhân tộc, để các nơi tiến cử, như vậy cũng bắt đầu tiết kiệm được vô số thời gian.

Phải biết lúc này Nhân tộc chiếm giữ gần nửa địa vực Hồng Hoang, nhân số càng lên tới mấy vạn tỷ, cho dù chỉ có một phần tỷ thì Phục Hy cũng phải khảo sát mấy vạn người, cho nên cuối cùng bất đắc dĩ phải để các bộ lạc tiến cử.

Đương nhiên việc tiến cử này cũng không phải là công lao nhất thời, dù sao Nhân tộc Cộng chủ cần phải nhận được sự công nhận của tất cả Nhân tộc, chỉ có người có đại cống hiến, đại công đức đối với Nhân tộc mới có thể thành tựu Nhân tộc Cộng chủ.

Tin tức này vừa ra, các nơi bộ lạc Nhân tộc ở Hồng Hoang cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, mà trên Kim Ngao đảo ở Đông Hải, Thông Thiên cũng triệu tập đệ tử mà đến.

Trong Bích Du cung, Thông Thiên ngồi cao trên điện, phía dưới là Đa Bảo Đạo Nhân, mấy vị Tiệt giáo chân truyền phân biệt ngồi xếp bằng hai bên.

Chỉ nghe đạo âm của Thông Thiên từ trên điện truyền xuống: "Lần trước vi sư được Đạo Tổ triệu kiến, tiến tới Tử Tiêu Cung, chính là quyết định ra tám vị Nhân Hoàng chi sư của Nhân tộc." Mấy người trong điện nghe vậy cũng có chút kinh hãi.

Dù sao mọi người truyền đạo trong Nhân tộc, đều biết Nhân tộc sẽ

là Thiên địa nhân vật chính của Hồng Hoang, hơn nữa Yêu Hoàng Phục Hy từng kia hiện tại đã là Nhân tộc Cộng chủ, Huyền Đô sư huynh dưới tòa sư bá Lão Tử của mình chính là lão sư của Phục Hy.

Trước đó mọi người còn tưởng rằng Nhân Hoàng chỉ có một vị, nhưng lại không nghĩ rằng Nhân Hoàng có chừng tám vị, cho nên mọi người cũng động tâm tư, dù sao trở thành Nhân Hoàng chi sư có thể hưởng thụ khí vận Nhân tộc.

Chưa đợi mọi người tiếp tục suy tư, liền nghe giọng nói của Thông Thiên tiếp tục truyền xuống: "Lần này Tiệt giáo ta có hai danh ngạch, hiện giờ Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy sắp công đức viên mãn, tiếp theo chính là Địa Hoàng xuất thế, mà Tiệt giáo ta liền muốn cử một đệ tử đi tới giáo đạo Nhân Hoàng!" Nghe xong lời Thông Thiên, một đám đệ tử nội tâm cũng có chút hỏa nhiệt, dù sao đây cũng là một lần vô thượng cơ duyên.

Ngay sau đó liền thấy Thông Thiên nhìn qua mấy vị thân truyền đệ tử, tùy tức nói: "Lần này cứ để Đa Bảo hạ sơn đi!" Lời Thông Thiên vừa dứt, trừ Đa Bảo Đạo Nhân ra, mấy vị thân truyền đệ tử còn lại cũng có chút thất lạc.

Bất quá mọi người không có tâm tư gì khác, dù sao Đa Bảo là Tiệt giáo Đại sư huynh, vô luận là thực lực hay địa vị đều vượt xa mấy người bọn họ.

Huống hồ bình thường Thông Thiên rất ít khi thân tự chỉ đạo mấy người tu hành, đều là Đa Bảo đại sư huynh giáo đạo, cho nên mọi người đối với vị sư huynh Đa Bảo này vô cùng tôn kính, hiện tại tự nhiên sẽ không có tâm lý tật đố gì, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc.

Mà Đa Bảo nghe xong lời Thông Thiên nói, cũng trực tiếp xua xua tay, hướng tới Thông Thiên khom người nói: "Đa tạ sư tôn tài bồi, chỉ là đệ tử hiện tại đã tấn thăng Chuẩn Thánh, đã không cần bao nhiêu cơ

duyên, còn xin sư tôn chọn một người khác, cơ hội này cứ nhường lại cho các sư đệ sư muội đi!" Nghe xong lời Đa Bảo nói, Thông Thiên trên điện cũng không có gì kinh ngạc, bởi vì Thông Thiên sớm đã biết Đa Bảo sẽ nói như vậy.

Dù sao Đa Bảo bình thường ngoại trừ luyện bảo, chính là giáo đạo đám đệ tử Tiệt giáo tu hành, cảm tình với mấy vị sư đệ sư muội cũng phi bỉ tầm thường, hơn nữa Đa Bảo lúc này đã tấn thăng Chuẩn Thánh, khẳng định muốn nhường cơ duyên này cho người khác.

Mà một đám thân truyền đệ tử trong điện nghe vậy cũng phân phân lên tiếng phản bác: "Sư huynh không thể!", "Tiệt giáo ta vẫn còn danh ngạch, Địa Hoàng chi sư xứng đáng do sư huynh đạt được!", "Sư huynh huynh không đi, chúng đệ tử cũng không đi!", "Chính xác!".

Chương 277

. .

Nhìn thấy đám đệ tử trong điện tranh cãi cùng một chỗ, Thông Thiên cũng đặc biệt vui mừng, dù sao cảnh tượng đệ tử tương hỗ khiêm nhường này ở Hồng Hoang cực kỳ hiếm thấy.

Phải biết hiện tại trong Hồng Hoang, vô số người vì cơ duyên, linh bảo mà phân tranh không ngừng, cho dù là vì một cây linh dược nhỏ bé cũng sẽ náo loạn đến mức huynh đệ tương tàn, có thể thấy được cảnh tượng trong Bích Du cung lúc này quý giá cỡ nào.

Phiến khắc sau, Thông Thiên cũng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, mọi người nghe âm thanh cũng phân phân bình tĩnh lại.

Thông Thiên thấy mọi người ngoan ngoãn ngồi định cũng trực tiếp nói: "Được rồi, lần này do Đa Bảo hạ sơn, Tiệt giáo ta còn có một cái danh ngạch Ngũ Đế chi sư, người không đạt được cơ duyên ta còn có linh bảo ban cho!" Thông Thiên nói xong, một đám đệ tử cũng trực tiếp bái đảo xuống đất: "Đa tạ sư tôn!". . .

Thông Thiên thấy vậy liền đối với Đa Bảo trong điện nói: "Lần này Đa Bảo hạ sơn, cần phải hảo hảo chỉ đạo Nhân Hoàng, nếu có tình huống gì có thể về Kim Ngao đảo cầu trợ!" Đa Bảo nghe vậy cũng vội vàng hồi đáp: "Đệ tử minh bạch!" Ngay sau đó Đa Bảo liền mang theo ý chỉ của Thông Thiên rời khỏi Kim Ngao đảo, tiến về địa vực Nhân tộc để tìm kiếm vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo.

Bên bờ Khương Thủy có một bộ lạc Nhân tộc, trong bộ lạc có một nữ tử tên là Nhậm Tự.

Nhậm Tự dạo chơi trong núi, thấy thần dị có cảm ứng mà thụ thai, mấy năm chưa sinh.

Đại hiền trong tộc có cảm ứng, phát hiện đứa con trong bụng Nhậm Tự có kinh lịch tương tự với Nhân tộc Cộng chủ Phục Hy, cảm thấy đứa trẻ sẽ là một bậc thần thánh của Nhân tộc, cho nên cũng đặc biệt trọng thị.

Ngày hôm đó, bụng Nhậm Tự đau kịch liệt sắp sinh con, mà lúc này trên bầu trời ngoài bộ lạc cũng sinh ra biến hóa.

Tộc nhân liền nhìn thấy một đạo tường vân xuất hiện giữa không trung, huyền phù trên cư sở của Nhậm Tự.

Trong tường vân trận trận tiên âm rơi xuống, mấy đạo huyền quang trực tiếp rưới xuống, khiến cho cư sở của Nhậm Tự hào quang vạn trượng.

Mọi người trong bộ lạc nhìn thấy cảnh tượng này, không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại là chân thành vui mừng, bởi vì tộc nhân Nhân tộc đều rất rõ ràng có dị tượng như vậy xuất hiện, thì đứa trẻ Nhậm Tự sinh ra định sẽ thành bối phận đại năng của Nhân tộc.

Dù sao lúc Phục Hy xuất thế dị tượng sớm đã được tộc nhân Nhân tộc thục tri, mà hiện tại trong bộ lạc của mình lại có dị tượng như vậy, có thể thấy đứa trẻ trong bụng Nhậm Tự thần dị.

Phiến khắc sau, mọi người liền nghe một tiếng Kỳ Lân gào thét từ trong phòng truyền ra, đợi tiếng Kỳ Lân dứt, một tiếng nhi đồng đề khóc cũng vang lên trong phòng, Nhậm Tự vì nó đặt tên là Liệt Sơn Thị.

Mà ngay lúc này, Đa Bảo cũng tâm hữu sở cảm, biết đệ tử của mình đã xuất thế, tùy tức dựa theo phương hướng cảm ứng đi tới bộ lạc này.

Bên ngoài phòng Nhậm Tự, một đám Nhân tộc chính đang muốn nhìn một chút hài tử mới sinh, liền nghe một tiếng đạo hiệu từ xa lại

gần truyền tới.

Mọi người bộ lạc quay đầu liền thấy một đạo nhân đi tới trong bộ lạc, còn chưa đợi đại hiền trong tộc lên tiếng dò hỏi, liền nghe vị đạo nhân này trực tiếp mở miệng nói: "Ngô nãi đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân dưới tòa Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, lần này tiến tới chính là vì ấu nhi trong phòng này, ngô cùng tử này có duyên thầy trò, nên phụng sư mệnh đặc ý tới thu nó làm đồ đệ!" Nghe xong lời Đa Bảo nói, một đám Nhân tộc phân phân kinh hô lên, bởi vì mọi người cũng rõ ràng Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn chính là Thông Thiên Thánh nhân.

Tuy rằng đối với Đa Bảo không quá hiểu rõ, nhưng có thể được Thánh nhân thu nhập môn hạ thì định cũng không phải là hạng người đơn giản.

Hiện tại mọi người nghe văn Đa Bảo muốn thu hài tử của Nhậm Tự làm đồ đệ, cũng nháy mắt liên tưởng đến kinh lịch của Phục Hy Cộng chủ, cũng là ngày sinh ra có đệ tử Thánh nhân tới thu đồ đệ.

Lúc này trong lòng mọi người cũng nảy sinh suy đoán, chẳng lẽ hài tử của Nhậm Tự này có tư chất làm Cộng chủ?

Ngay lúc mọi người đang sững sờ, Nhậm Tự cũng mang theo hài tử bước ra khỏi phòng, trực tiếp đáp ứng.

Sau đó Đa Bảo cũng trực tiếp ở lại trong bộ lạc, đợi đến khi hài tử có ý thức liền bắt đầu chính thức giáo đạo.

Tại bộ lạc Khương Thủy, cùng với việc Liệt Sơn Thị chậm rãi lớn lên, điểm thần dị của hắn cũng chậm rãi hiển hiện ra.

Giống như Phục Hy, Liệt Sơn Thị cũng là vài ngày liền có thể nói chuyện, chưa tới một tháng liền có thể xuống đất đi lại.

Tộc nhân trong bộ lạc Khương Thủy tự nhiên cũng vô cùng kinh

ngạc, dù sao tân sinh nhi Nhân tộc bình thường so với Liệt Sơn Thị chênh lệch rất xa, nhưng nghĩ đến dị tượng khi Liệt Sơn Thị xuất thế, một đám tộc nhân cũng dần dần yên tâm.

Đồng thời cao tầng trong tộc cũng càng thêm xác nhận Liệt Sơn Thị sẽ là đại hiền của Nhân tộc, nếu không thì sao lại có tử khí từ trên trời giáng xuống khi mới sinh, còn có đệ tử Thánh nhân tới thu đồ đệ.

Phải biết hiện tại biểu hiện của Liệt Sơn Thị cùng Phục Hy năm đó không khác chút nào, đồng dạng là khi sinh ra thiên giáng dị tượng, đồng dạng là đệ tử Thánh nhân tới thu đồ đệ.

Mà hiện tại Phục Hy vì Nhân tộc làm ra cống hiến to lớn, đã trở thành Nhân tộc Cộng chủ, cho nên Liệt Sơn Thị cũng sẽ có tư chất như vậy, tộc nhân đối với Liệt Sơn Thị cũng ngày càng trọng thị.

Sau khi Liệt Sơn Thị ba tuổi, Đa Bảo cũng bắt đầu giáo thụ một số tu hành chi pháp.

Liệt Sơn Thị bản thân thiên phú dị bẩm, tu hành lên cũng cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong vài ngày đã thành công tiến vào tiên đạo.

Mà Đa Bảo thấy Liệt Sơn Thị thông tuệ như vậy, cũng trở về Kim Ngao đảo cầu tới không ít linh nguyên liệu để tăng lên tư chất cho Liệt Sơn Thị, khiến cho tu vi của Liệt Sơn Thị cũng là tiến bộ vượt bậc mỗi ngày.

Bất quá Liệt Sơn Thị tuy nói là thiên phú kinh nhân, nhưng so với tiên thiên thần thai ma thì vẫn có khoảng cách rất lớn, dù sao tiên thiên thần thai ma là hạng người được Hồng Hoang khí vận sở chung, sinh ra thấp nhất cũng là Kim Tiên chi cảnh, nhi Liệt Sơn Thị tuy có khí vận tại thân, nhưng tư chất vẫn kém hơn một chút.

Đương nhiên cho dù là so với Phục Hy cũng có chỗ không bằng, tiên không nói Phục Hy tiền thế là Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng,

chỉ nói kiếp này khi vừa mới xuất thế đã có sự gia trì của hạt sen Công Đức Kim Liên do Nữ Oa cung cấp cùng Kim Đan do Lão Tử luyện chế, Liệt Sơn Thị tuy có khí vận Nhân tộc gia trì, nhưng cũng không so được với Phục Hy.

Bất quá Đa Bảo cũng đã vô cùng mãn nguyện, bởi vì so với đệ tử Tiệt giáo, tư chất của Liệt Sơn Thị đã là thượng đẳng rồi.

Cứ như vậy qua mấy năm, Liệt Sơn Thị cũng đã trưởng thành thành thiếu niên, tu vi cũng tấn thăng đến Thiên Tiên chi cảnh.

Bất quá Liệt Sơn Thị lúc thiếu niên cũng không có hoạt bát như những hài tử bình thường khác, trên mặt thỉnh thoảng sẽ xuất hiện vẻ u sầu.

Ngày hôm đó, Đa Bảo vừa mới giảng xong tu hành yếu nghĩa cho Liệt Sơn Thị, liền thấy Liệt Sơn Thị bộ dạng có chút tâm bất tại yên, Đa Bảo cũng đưa tay chỉ chỉ Liệt Sơn Thị, bình tĩnh nói: "Ngươi là một thiếu niên vì sao lại đa sầu đa cảm như vậy!" Liệt Sơn Thị nghe lời Đa Bảo nói, cũng nháy mắt hồi phục tinh thần, vẻ mặt đầy áy náy cúi đầu xuống.

Đa Bảo thấy vậy cũng nói tiếp: "Đồ nhi có thể nói cho vi sư một chút, vì sao vẫn luôn như vậy không?" Liệt Sơn Thị là do Đa Bảo nhìn lớn lên, đối với việc Liệt Sơn Thị hiểu chuyện lương thiện, Đa Bảo cũng rõ ràng, cho nên tự nhiên là vô cùng yêu thích.

Hiện tại thấy Liệt Sơn Thị trạng thái như vậy, Đa Bảo cũng có chút không hiểu, cho nên cũng trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Liệt Sơn Thị nghe vậy mới ngẩng đầu lên, đối với Đa Bảo nói: "Sư tôn, đệ tử chỉ là có chút cảm khái, tuy nói có tuần dưỡng chi thuật do Phục Hy Cộng chủ truyền xuống, nhưng tộc nhân vẫn vì thức ăn mà khốn nhiễu, nhiều thúc bá đi vào đại sơn săn bắt, lại không bao giờ trở ra nữa!" Nghe xong lời Liệt Sơn Thị nói, Đa Bảo cũng xoa xoa đầu

Liệt Sơn Thị, đối với Liệt Sơn Thị nói: "Đồ nhi có biết đạo lý Thiên đạo tuần hoàn không?

Tộc nhân Nhân tộc các ngươi vượt qua ức vạn, chỉ riêng phương pháp tuần dưỡng lại không thể cung dưỡng bấy nhiêu tộc nhân, cho nên tu sĩ trong bộ lạc mới mạo hiểm đi vào đại sơn, lấy thực vật!

Mà trong đại sơn không ít dã thú cũng có linh trí tồn tại, thậm chí còn có tu vi tại thân, đây chính là đạo nhược nhục cường thực vậy, vô luận là Nhân tộc các ngươi hay thú loại trong sơn lâm đều là vì sinh tồn mà thôi, cho nên không tất quá phận lo lắng!" Liệt Sơn Thị đương nhiên hiểu ý của Đa Bảo, dù sao hiện tại Liệt Sơn Thị cũng đã mười mấy tuổi rồi, nhưng trong lòng Liệt Sơn Thị vẫn có chút không đành lòng.

Cùng với việc tộc nhân ngày càng tăng lên, thực vật cũng dần dần trở thành vấn đề chủ yếu của Nhân tộc hiện tại, nếu như không có phương pháp khác, thì tộc nhân tử thương định sẽ càng nhiều, cho nên Liệt Sơn Thị cũng vô cùng khát vọng tìm ra biện pháp giải quyết.

Ngay sau đó vẻ mặt đầy kỳ đãi nhìn Đa Bảo nói: "Sư tôn có phương pháp giải quyết khó khăn của Nhân tộc ta không?" Mà Đa Bảo nhìn bộ dáng kiên định của Liệt Sơn Thị cũng thầm tự gật đầu, với tư cách là Nhân Hoàng chi sư, biết Nhân Hoàng giải quyết vấn đề của Nhân tộc cũng là trách nhiệm ứng có, mà hiện tại Liệt Sơn Thị đã hiển lộ ra một tia phong thái của Nhân Hoàng, cho nên Đa Bảo cũng chân thành vui mừng.

Ngay sau đó lòng Đa Bảo khẽ động, cũng bắt đầu thôi toán lên.

Phiến khắc sau, trong lòng Đa Bảo cũng có định kế, tùy tức đối với Liệt Sơn Thị nói: "Hãy theo ta đi một chút!" Đa Bảo không có thôi toán ra phương pháp cụ thể, nhưng cũng thông qua diễn toán biết được phương hướng đại trí, hiểu rõ phương pháp cuối cùng vẫn cần

chính Liệt Sơn Thị ngộ ra.

Ngay sau đó liền mang theo Liệt Sơn Thị đi ra khỏi bộ lạc, đi vào trong đại sơn.

Suốt chặng đường du lịch, Liệt Sơn Thị cũng đã kiến thức được sự tàn khốc của Hồng Hoang, nhược nhục cường thực, phân tranh không ngừng, trong lòng cũng đối với vận mệnh của Nhân tộc càng thêm lo lắng, dù sao hiện tại Liệt Sơn Thị chỉ là một thiếu niên, còn chưa rõ ràng Nhân tộc là chân chính Thiên địa nhân vật chính.

Nguyên nhân Nhân tộc sở dĩ trở thành Thiên địa nhân vật chính, cũng chỉ có Chu Du hiểu rõ một chút, đúng như hiện tại Nhân tộc có mấy vạn Đại La, mấy chục Chuẩn Thánh, sau này chỉ có thể mạnh hơn, nhưng đại bộ phận Nhân tộc sẽ không trở thành tồn tại như vậy, ngược lại còn phải đối diện với sinh lão bệnh tử, cho nên mới thỏa mãn ý nghĩa Thiên đạo tuần hoàn, trở thành chân chính Thiên địa nhân vật chính.

Chương 278

Hơn nữa theo việc Hồng Hoang không ngừng tấn thăng, số lượng tu sĩ dung nạp được cũng sẽ ngày càng nhiều, cho nên nói hiện tại Nhân tộc còn lâu mới đạt tới đỉnh phong.

Hai người du lịch lần này cũng mấy tháng, mãi đến cuối cùng, Liệt Sơn Thị ở sơn lâm tu hành, thấy một con linh điểu bay xuống mặt đất, mổ một bông ngũ thải tuệ cốc, đốn thì ngẩn ngơ tại chỗ.

Mà kháp xảo con linh điểu này cũng chính là con đã chỉ dẫn Phục Hy tạo ra lưới đánh cá năm đó, hết thảy đều là Thiên đạo chỉ dẫn.

Thấy linh điểu mổ ăn, Liệt Sơn Thị đốn thì linh cơ nhất động, vội vàng đi tới chỗ ngũ thải tuệ cốc xua đuổi linh điểu, sau đó đứng tại chỗ, toàn thần quán chú nhìn tuệ cốc dưới chân.

Mà ngay lúc này, Đa Bảo cũng xuất hiện sau lưng Liệt Sơn Thị, nhìn thấy ngũ thải tuệ cốc trước mặt Liệt Sơn Thị, nháy mắt hiểu ra, bông ngũ thải tuệ cốc này tất nhiên chính là cơ duyên của Liệt Sơn Thị.

Quá một hồi lâu, Liệt Sơn Thị mới tiểu tâm dực dực nhổ bông ngũ thải tuệ cốc lên, đặt trong tay.

Lúc này Liệt Sơn Thị mới phát giác Đa Bảo sau lưng mình, liền thấy Liệt Sơn Thị vẻ mặt hưng phấn đối với Đa Bảo nói: "Lão sư, ngay cả linh điểu đều lấy cái này làm thức ăn, vậy chẳng phải Nhân tộc ta cũng có thể sao!" Nhìn Liệt Sơn Thị kích động, Đa Bảo cũng gật gật đầu, đối với Liệt Sơn Thị nói: "Tự nhiên có thể!" Nghe xong lời Đa Bảo nói, Liệt Sơn Thị cũng càng thêm vui mừng, nhưng phiến khắc sau, chân mày Liệt Sơn Thị lại nhíu lại, chỉ nghe Liệt Sơn Thị nói tiếp: "Tuy có thể ăn, nhưng thực sự là có chút ít!" Đa Bảo nghe

vậy lại gõ gõ đầu Liệt Sơn Thị, nói với hắn: "Đem hạt giống của nó trồng vào trong đất, đợi nó thành thục, lại lấy hạt giống trồng tiếp, không phải là có thể rồi sao!" Liệt Sơn Thị nghe xong, lúc này mới hai mắt tỏa sáng, khôi phục lại hưng phấn, vội vàng hướng về Đa Bảo khom người hành lễ: "Đa tạ sư tôn giáo đạo, đệ tử minh bạch rồi, chúng ta hiện tại quay về thôi!" Liệt Sơn Thị nói xong, Đa Bảo cũng gật gật đầu, sau đó phất tay áo một cái, thân ảnh hai người liền biến mất trong sơn lâm, khi xuất hiện lần nữa thì đã trở lại bên ngoài bộ lạc Khương Thủy.

Liệt Sơn Thị thấy thế cũng vội vàng bái biệt Đa Bảo, sau đó trong bộ lạc tìm một chỗ đất trống, đem hạt giống trên ngũ thải tuệ cốc lấy ra, vùi vào trong đất, ngay sau đó liền dùng nước tưới tiêu, chờ đợi tuệ cốc thành thục.

Bất quá mấy ngày hạt giống tuệ cốc liền đã phá đất nảy mầm, Liệt Sơn Thị thấy vậy cũng trở nên càng thêm nghiêm túc, về sau mỗi ngày đều tinh tâm chiếu cố.

Hơn một tháng sau, hạt giống tuệ cốc Liệt Sơn Thị trồng trước đó liền bắt đầu thành thục, đợi đến khi tuệ cốc thành thục xong Liệt Sơn Thị lại đem hạt giống sau khi thành thục lấy ra, sau đó tiếp tục thao tác trước đó.

Nửa năm trôi qua, chỗ đất trống trong bộ lạc trước kia đã biến mất không thấy, thay vào đó là một phiến tuệ cốc.

Nhìn thấy tưởng pháp của mình thành chân, Liệt Sơn Thị cũng hân hỉ dị thường, mà tộc nhân trong bộ lạc ban đầu còn không rõ Liệt Sơn Thị đang làm cái gì, cho đến hiện tại mọi người thấy phiến tuệ cốc này cũng đã hiểu rõ dụng ý của Liệt Sơn Thị.

Bởi vì ngay từ trước đó, sau khi Liệt Sơn Thị có đủ hạt giống tuệ cốc, đã đem tuệ cốc giao cho một đám cao tầng dùng thử, rất nhiều

tộc nhân trong bộ lạc đều biết tuệ cốc có thể ăn.

Trước đó mọi người còn tưởng rằng tuệ cốc hiếm có vô cùng, là Liệt Sơn Thị đi du lịch bên ngoài đạt được, hiện tại xem ra tuệ cốc này là có thể tái sinh, đương nhiên là đã hiểu rõ dụng ý của Liệt Sơn Thị.

Sau đó toàn bộ tộc nhân bộ lạc Khương Thủy cũng đều tới tra xem, dưới sự giảng giải của Liệt Sơn Thị, mọi người cũng đã rõ ràng chỗ tốt của tuệ cốc, có thể trồng trọt, lại đơn giản dễ làm.

Sau đó việc trồng trọt tuệ cốc liền được thôi quảng ở bộ lạc Khương Thủy, một đám tộc nhân dựa theo chỉ đạo của Liệt Sơn Thị, phân phân ở mảnh đất trống xung quanh bộ lạc trồng trọt tuệ cốc.

Chưa tới mấy tháng thời gian, toàn bộ tuệ cốc trong bộ lạc cũng đều thành thục, tộc nhân đạt được không ít thức ăn, giảm bớt gánh nặng, đối với Liệt Sơn Thị cũng càng thêm tín phục.

Phải biết lúc này linh khí trong Hồng Hoang sung túc, mà trồng trọt tuệ cốc cũng không tốn bao nhiêu khí lực, cũng không có nguy hiểm gì, tộc nhân đương nhiên là cực kỳ nguyện ý.

Tiếp sau đó Nhân tộc phụ cận bộ lạc Khương Thủy cũng bắt đầu dưới sự dẫn dắt của Liệt Sơn Thị khai khẩn thổ địa trồng trọt tuệ cốc, danh tiếng của Liệt Sơn Thị cũng ngày càng lớn.

Bất quá đơn thuần trồng trọt một loại tuệ cốc này tuy rằng có thể hoãn giải nguy cơ thức ăn của Nhân tộc, nhưng cũng không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề thức ăn của Nhân tộc.

Liệt Sơn Thị đương nhiên hiểu rõ những điều này, sau đó Liệt Sơn Thị vẫn là từ tuệ cốc trung nhận được dẫn dắt, thông qua linh điểu hái ăn, ở trong đông đảo thực vật sàng lọc ra năm loại thực vật thích hợp cho Nhân tộc trồng trọt là Đạo, Thử, Tắc, Mạch, Thục.

Sau khi Liệt Sơn Thị đem ngũ cốc trồng trọt chi pháp truyền bá cho Nhân tộc, ngũ cốc cũng dần dần được Nhân tộc tiếp thụ.

Tên của Liệt Sơn Thị cũng được ngày càng nhiều Nhân tộc biết đến, trong nhất thời, danh tiếng của Liệt Sơn Thị trong Nhân tộc cũng đại chấn, nhận được sự sùng kính của vô số Nhân tộc.

Phải biết trước đó Phục Hy sáng tạo tuần dưỡng chi pháp, đã giảm bớt nguy cơ thức ăn rất lớn cho Nhân tộc, nhưng vẫn chưa làm cho Nhân tộc thoát khỏi nguy cơ thức ăn hoàn toàn, nhưng hiện tại ngũ cốc của Liệt Sơn Thị lại có thể khiến tộc nhân triệt để giải quyết vấn đề này, sao có thể không bị tộc nhân tôn trọng.

Mà ở trong đô thành, Phục Hy cũng tìm hiểu được cống hiến mà Liệt Sơn Thị làm ra, không khỏi tâm thần đại chấn.

Bởi vì Phục Hy với tư cách là Nhân tộc Cộng chủ, vô cùng thấu hiểu vấn đề mà Nhân tộc đang đối mặt, biết không ít tộc nhân vì săn bắt mà mất mạng, Phục Hy cũng có chút đau lòng nhưng lại không có biện pháp, dù sao không có thức ăn, tu sĩ Nhân tộc có thể hấp thu thiên địa linh khí duy trì sinh tồn, nhưng Nhân tộc tầm thường không có năng lực đó, chỉ có con đường chết.

Mà hiện tại ngũ cốc của Liệt Sơn Thị khiến Nhân tộc không còn nguy cơ về thức ăn, Phục Hy đương nhiên là cực kỳ kích động.

Huống hồ Phục Hy vẫn luôn muốn tìm ra một vị tộc nhân có đại công đức, đại cống hiến với Nhân tộc để kế nhiệm vị trí Cộng chủ, như vậy chính mình mới có thể công đức viên mãn, khí vận Nhân tộc mới có thể lần nữa tăng lên một cái cấp bậc, mà hiện tại nghe thấy hết thảy những gì Liệt Sơn Thị làm, Phục Hy tự nhiên cũng có chút ý động.

Nhưng Phục Hy cũng rõ ràng Nhân tộc Cộng chủ không chỉ phải có đại công đức, đại cống hiến cho Nhân tộc, mà còn phải có một tấm

lòng thủ hộ Nhân tộc.

Nếu như phẩm hạnh của Liệt Sơn Thị không đạt chuẩn, thì cũng không thể trở thành Nhân tộc Cộng chủ, cho nên Phục Hy cũng nảy sinh ý định tìm hiểu thêm một bước.

Tùy tức liền đem sự tình trong tay giao cho thuộc hạ, sau đó mang theo mấy danh Đại La của Nhân tộc tiến về bộ lạc Khương Thủy.

Đây cũng là bởi vì Phục Hy trở thành Nhân tộc Cộng chủ cũng đã gần trăm năm, rõ ràng chính mình cách công đức viên mãn chỉ còn một bước, hơn nữa sau khi sáng tạo ra Bát Quái, Phục Hy cũng hiểu thời gian chính mình ở lại Nhân tộc cũng không còn bao nhiêu nữa, cho nên hiện tại cũng có chút bách bất cập đãi muốn tìm được vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo.

Nhân thử Phục Hy cũng muốn bách thiết gặp được Liệt Sơn Thị, xem một chút Liệt Sơn Thị có tấm lòng thủ hộ Nhân tộc không, có tư cách trở thành Nhân tộc Cộng chủ mới không.

Đương nhiên Phục Hy nhất hành cũng không có bộc lộ hành tung, cho nên Liệt Sơn Thị cũng không rõ Phục Hy sắp đến bộ lạc Khương Thủy.

Mấy ngày sau, nhóm người Phục Hy cũng đến địa vực bộ lạc Khương Thủy, hiện tại bộ lạc Khương Thủy cũng đã không còn là tiểu bộ lạc như trước, có Liệt Sơn Thị giúp đỡ, bộ lạc Khương Thủy cũng nhảy vọt trở thành đại bộ lạc đếm trên đầu ngón tay ở phụ cận, hơn nữa còn đang khuếch trương nhanh chóng, bởi vì Liệt Sơn Thị đã trở thành thủ lĩnh bộ lạc Khương Thủy, vô số tiểu bộ lạc nghe danh hiệu của Liệt Sơn Thị cũng phân phân gia nhập bộ lạc Khương Thủy.

Phục Hy đẳng nhân ở trong bộ lạc Khương Thủy cũng thấy được nơi bồi dục ngũ cốc, cũng từ trong miệng tộc nhân biết được phẩm hạnh của Liệt Sơn Thị, cùng với dị tượng khi Liệt Sơn Thị ra đời, đối

với Liệt Sơn Thị cũng càng thêm nhận khả, cảm thấy đây chính là người kế thừa mà mình muốn tìm kiếm, sau đó liền trực tiếp lộ ra thân phận.

Tộc nhân của bộ lạc Khương Thủy sau khi biết được Phục Hy - vị Nhân tộc Cộng chủ này đến bộ lạc, phân phân tới bái kiến, sau đó mọi người tìm hiểu được lý do Phục Hy đến đây cũng vô cùng kích động, bởi vì Liệt Sơn Thị chính là từ bộ lạc Khương Thủy đi ra.

Ngay sau đó, Phục Hy cũng gặp được Liệt Sơn Thị, tùy sau đó liền bắt đầu giao đàm cùng Liệt Sơn Thị, tiến hành khảo sát, theo việc hai người trò chuyện càng ngày càng thâm nhập, Phục Hy cũng càng phát mãn ý, tùy tức liền đối với Liệt Sơn Thị nói: "Ta trở thành Cộng chủ đã trăm năm, hiện tại cũng sắp công đức viên mãn, cần phải tìm được vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo, Liệt Sơn Thị ngươi có đại cống hiến cho Nhân tộc, lại có tài trị lý Nhân tộc, xứng đáng là vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo!" Nghe xong lời Phục Hy nói, Liệt Sơn Thị cũng có chút hoảng loạn, đối với Phục Hy nói: "Liệt Sơn Thị hà đức hà năng, sao có thể trở thành đại hiền như Cộng chủ!" Phục Hy nghe vậy, nụ cười trên mặt cũng càng đậm, đối với Liệt Sơn Thị nói: "Liệt Sơn Thị không tất tự khiêm, muốn trở thành Nhân tộc Cộng chủ cần phải có đại công đức cho Nhân tộc, có một tấm lòng vì Nhân tộc, mà những thứ này ngươi đều câu bị, sao lại không thể trở thành Cộng chủ!" Liệt Sơn Thị cũng có chút do dự, liền nói tiếp: "Liệt Sơn Thị chỉ là thủ lĩnh bộ lạc Khương Thủy nhỏ bé, tuy được Cộng chủ ưu ái, nhưng chỉ e không gánh nổi trọng nhiệm như vậy!" Nhìn thấy Liệt Sơn Thị đã có biến hóa, Phục Hy cũng nói tiếp: "Liệt Sơn Thị ngươi đại khả không tất lo lắng, Nhân tộc Cộng chủ chỉ cần một lòng vì Nhân tộc là được, nói sau ta còn chưa thoái vị, ngươi có thể đi theo sau lưng ta, học tập cách trị lý Nhân tộc như thế nào!" Nghe xong lời của Phục Hy, Liệt Sơn Thị cũng không còn do dự nữa, gật gật đầu, đối với Phục Hy hồi

đáp: "Ký như thử, vậy thì đa tạ Cộng chủ tín nhiệm, Liệt Sơn Thị ta tất vì Nhân tộc cúc cung tận tụy!" Phục Hy nghe vậy hỉ sắc trên mặt cũng càng đậm, tiếp tục đối với Liệt Sơn Thị nói: "Ngươi sau đó hãy an bài sự vụ bộ lạc, liền theo ta trực tiếp phản hồi thôi!" Liệt Sơn Thị gật đầu rời đi, bắt đầu đem sự vụ bộ lạc Khương Thủy giao cho những người khác trong bộ lạc, sau đó cũng tìm được Đa Bảo, đem tin tức mình sắp trở thành Nhân tộc Cộng chủ báo cho Đa Bảo.

Mà Đa Bảo nghe thấy tin tức này không có bao nhiêu chấn kinh, dù sao Đa Bảo sớm đã rõ ràng Liệt Sơn Thị sẽ là vị Nhân Hoàng tiếp theo của Nhân tộc, bất quá Đa Bảo cũng mừng cho Liệt Sơn Thị, tuy rằng Đa Bảo hạ sơn là vì chỉ đạo Nhân Hoàng, nhưng chung sống thời gian dài như vậy cũng đã có cảm tình thâm hậu, hơn nữa Đa Bảo cũng hiểu tính tình của Liệt Sơn Thị, cho nên cũng chân thành vui mừng.

Sau đó Đa Bảo cũng đem những nơi cần chú ý báo cho Liệt Sơn Thị, liền để Liệt Sơn Thị đi theo Phục Hy tới đô thành.

Liệt Sơn Thị nghe xong lời của Đa Bảo, cũng đã buông bỏ những cố kỵ, chuẩn bị toàn lực đi theo Phục Hy học tập trị lý Nhân tộc.

Phục Hy liền mang theo Liệt Sơn Thị bắt đầu phản hồi, cũng chính thức bắt đầu truyền thụ cho Liệt Sơn Thị kỹ xảo trị lý Nhân tộc, Liệt Sơn Thị cũng như đói như khát hấp thu những kiến thức này, dù sao trước đó Liệt Sơn Thị chỉ là tộc trưởng bộ lạc Khương Thủy, đối với trị lý toàn bộ Nhân tộc vẫn có chút lo lắng, sợ chính mình trị lý không tốt Nhân tộc, phá hoại sự phát triển của Nhân tộc hiện nay, mà hiện tại hấp thu nhiều kiến thức như vậy, Liệt Sơn Thị cũng có tín tâm đối với việc trị lý Nhân tộc của chính mình.

Không bao lâu sau, nhóm người Phục Hy liền phản hồi tới đô thành, chỉ có điều lần này mang về Liệt Sơn Thị - vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo này.

Phục Hy muốn để Liệt Sơn Thị kế nhiệm Nhân tộc Cộng chủ, cho nên cũng tiên đem quyết định của chính mình báo cho Nhân tộc Tam Tổ trong Nhân tộc Tổ Miếu.

Tuy rằng sau khi Phục Hy trở thành Nhân tộc Cộng chủ, Nhân tộc Tổ Miếu cũng dần dần biến mất trong tầm mắt đại chúng Nhân tộc, cũng là bởi vì Toại Nhân Thị đẳng người đã rõ ràng việc Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện có thể khiến cho khí vận Nhân tộc lần nữa tăng lên, tự nhiên sẽ không vào lúc này ảnh hưởng đến danh vọng của Nhân tộc Cộng chủ, nhưng nếu là thực sự quyết định đại sự của Nhân tộc, vẫn cần Nhân tộc Tam Tổ trong Tổ Miếu tham dự, ai bảo Nhân tộc Tổ Miếu mới là nội tình thực sự của Nhân tộc chứ.

Dù sao đại đa số đỉnh phong cao thủ của Nhân tộc đều ở trong Tổ Miếu, trong đó bao gồm tất cả Chuẩn Thánh của Nhân tộc, và những tinh anh Nhân tộc được nhóm người Toại Nhân Thị chọn lựa ra.

Mà bên ngoài Tổ Miếu, hiện tại tu vi cao nhất cũng chỉ là Đại La đỉnh phong, chỉ có khi Nhân tộc gặp phải tình huống gì đó, những cao thủ Chuẩn Thánh này mới xuất hiện ở ngoại giới.

Đương nhiên các chủng tộc còn lại đều rất rõ ràng thực lực của Nhân tộc, cho dù là hiện tại cao thủ Nhân tộc ẩn trong bóng tối cũng không dám khinh dị chiêu nhạ Nhân tộc, càng đừng nói đến việc đối đầu với Nhân tộc.

Lần này Phục Hy lựa chọn Liệt Sơn Thị làm vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo, đương nhiên cũng phải câu thông với Tổ Miếu.

Nhân tộc Tam Tổ trong Tổ Miếu sau khi nhận được tin tức do Phục Hy truyền tới, cũng phân phân biểu thị tán đồng.

Bởi vì nhóm người Toại Nhân Thị đối với Liệt Sơn Thị cũng quen thuộc vô cùng, đây không phải là nói nhóm người Toại Nhân Thị từng tiếp xúc qua với Liệt Sơn Thị, mà là bởi vì đại tiểu sự tình của Nhân

tộc đều nằm dưới sự chú thị của đại năng trong Tổ Miếu.

Những người có đại cống hiến cho Nhân tộc như Liệt Sơn Thị, đương nhiên không giấu được tầm mắt của người trong Tổ Miếu, cho nên nhóm người Toại Nhân Thị đối với lựa chọn này của Phục Hy cũng đặc biệt nhận khả.

Phải biết Nhân tộc Tổ Miếu có thể gọi là nơi tập trung thực lực, trí tuệ và công nghệ của Nhân tộc, giống như tuần dưỡng chi pháp do Phục Hy sáng tạo cùng ngũ cốc chủng thực chi pháp của Liệt Sơn Thị đều có ghi chép tường tận trong Tổ Miếu.

Chương 279

Nếu như không phải Phục Hy chuẩn bị để Liệt Sơn Thị trở thành vị Nhân tộc Cộng chủ tiếp theo, e rằng Tổ Miếu sẽ thu nhập Liệt Sơn Thị vào trong đó.

Dù sao Tổ Miếu cũng không muốn để hạng người đại tài như vậy bị mai một.

Cho nên khi Phục Hy báo cho mọi người trong Tổ Miếu, chuẩn bị để Liệt Sơn Thị trở thành Nhân tộc Cộng chủ, nhóm người Toại Nhân Thị cũng không có ý kiến gì, cứ như vậy Liệt Sơn Thị trở thành Nhân tộc Cộng chủ đã được Nhân tộc Tổ Miếu xác định.

Sau khi Phục Hy nhận được hồi phục của Nhân tộc Tổ Miếu, cũng triệu tập một đám cao tầng của Nhân tộc tới.

Phục Hy trước mặt mọi người tuyên bố năm năm sau, đợi đến khi Liệt Sơn Thị quen thuộc với việc trị lý Nhân tộc, sẽ truyền vị Nhân tộc Cộng chủ cho Liệt Sơn Thị.

Khi mọi người biết được tin tức này từ miệng Phục Hy cũng vạn phần chấn kinh, dù sao việc này cũng liên quan đến đại sự hưng thịnh của Nhân tộc, bất quá mọi người tuy rằng kinh ngạc, nhưng lại không có ý tứ phản bác, bởi vì mọi người đều rất rõ ràng cống hiến của Liệt Sơn Thị, biết Liệt Sơn Thị là đại hiền của Nhân tộc, cho nên cũng phân phân tiếp thụ.

Mà khi tin tức Liệt Sơn Thị sắp tiếp nhiệm Nhân tộc Cộng chủ truyền đến toàn bộ Nhân tộc, cũng dấy lên sóng gió không nhỏ, nhưng đồng dạng cũng không có âm thanh phản đối nào, dù sao tên của Liệt Sơn Thị sớm đã truyền khắp Nhân tộc, tất cả Nhân tộc đều rõ ràng ngũ cốc là do Liệt Sơn Thị tìm được, mà sự xuất hiện của ngũ cốc

cũng khiến Nhân tộc triệt để giải quyết nguy cơ thức ăn, Nhân tộc đối với Liệt Sơn Thị cũng vô cùng kính bội, sau khi biết tin tức này cũng trực tiếp tôn xưng Liệt Sơn Thị là Thần Nông Thị, để biểu thị sự tôn trọng đối với Liệt Sơn Thị.

Cứ như vậy, Thần Nông Thị liền theo sau lưng Phục Hy, bắt đầu làm quen với việc làm sao trị lý Nhân tộc rộng lớn này.

Đương nhiên Thần Nông Thị cũng rõ ràng Nhân tộc Cộng chủ tuy rằng địa vị tôn sùng, nhưng cũng gánh vác tương lai của toàn bộ Nhân tộc, cho nên khi đi theo Phục Hy học tập cũng không dám có một tia giải đãi.

Thế nhưng khi Thần Nông Thị chân chính bắt đầu thử trị lý Nhân tộc, lại phát hiện vị Nhân tộc Cộng chủ này còn thật sự không dễ làm, đương nhiên Thần Nông Thị nhất tâm vì Nhân tộc cũng không cảm thấy có gì khổ cực, chưa tới ba năm thời gian Thần Nông Thị đã hoàn toàn quen thuộc với thân phận Nhân tộc Cộng chủ, mà trong giai đoạn cuối cùng trước khi truyền vị, Phục Hy cũng nhạc đắc buông tay, trực tiếp để Thần Nông Thị chưởng quản Nhân tộc, chính mình ở hậu phương giúp đỡ.

Năm năm thời gian trôi qua trong nháy mắt, Thần Nông Thị đã hoàn toàn có thể đảm đương vị trí Nhân tộc Cộng chủ, mà Phục Hy cũng đến lúc truyền vị.

Bên ngoài đô thành Nhân tộc cũng đã xây dựng xong một tòa tế đài đồ sộ, một đám cao tầng trong đô thành Nhân tộc cũng đều đến đủ, thậm chí ngay cả Nhân tộc Tam Tổ trong Nhân tộc Tổ Miếu cũng đều xuất hiện bên ngoài tòa tế đài này, có thể nói lần truyền vị này là dưới sự chú thị của toàn bộ Nhân tộc.

Đương nhiên lão sư của Phục Hy là Huyền Đô đại pháp sư cũng xuất hiện trên cao đài, hơn nữa còn là nơi cách tế đài không xa, bởi vì

lần này Phục Hy truyền vị không chỉ là lúc Phục Hy công đức viên mãn, mà còn là thời điểm Huyền Đô công đức viên mãn.

Mà trong hư không, chư vị Thánh nhân cũng đều đến, phải biết đây cũng là lúc vị Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy này sắp quy vị, một đám Thánh nhân đương nhiên cũng muốn biết khí vận Nhân tộc có biến hóa như thế nào, đồng thời cũng muốn rõ ràng việc phái ra đệ nhất nhậm Nhân Hoàng chi sư thì Lão Tử rốt cuộc có thu hoạch gì, bởi vì lão sư của Phục Hy là Huyền Đô, một khi Phục Hy quy vị thì khí vận Nhân tộc mà Lão Tử chiếm giữ cũng sẽ có sự gia tăng rõ rệt, những thứ này đều có thể làm gương cho mấy vị Thánh nhân còn lại, chư Thánh đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Sau đó đệ tử môn hạ của bọn họ đều sẽ trở thành Nhân Hoàng chi sư, bọn họ đương nhiên cũng muốn xem một chút.

Hơn nữa Tam Thanh cùng mấy vị Thánh nhân này trong âm thầm còn có quyết nghị, đó chính là để Nhân Hoàng tọa trấn Hỏa Vân Động, như vậy thì Nhân tộc vẫn do mấy vị Thánh nhân này quản khống.

Phải biết Nhân tộc thành tựu Thiên địa nhân vật chính thì cần Tam Hoàng Ngũ Đế tới trấn áp khí vận Nhân tộc, nếu không phải đại sự Nhân tộc thì không được khinh dị rời đi, cho nên mấy vị Thánh nhân liền muốn thuận thế mà làm.

Mà trong đám Thánh nhân, Tây Phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thì đang khổ một khuôn mặt, có vẻ thập phần bất mãn, đây cũng là bởi vì Tam Hoàng của Nhân tộc, hai người không có một cái danh ngạch Nhân Hoàng chi sư nào.

Tam Hoàng Ngũ Đế cộng kế tám vị Nhân Hoàng chi sư, Ngũ Đế chi sư khẳng định không bằng Tam Hoàng chi sư, mà Tam Thanh ỷ vào thực lực cưỡng ép chiếm lấy danh ngạch Tam Hoàng chi sư, hai người sao có thể không sinh ra ngăn cách, cho nên ánh mắt nhìn về

phía Tam Thanh đều mang theo hận ý.

Phải biết việc này quan hệ đến việc chư Thánh chiếm giữ khí vận Nhân tộc nhiều hay ít, vốn dĩ thực lực của hai người Tây Phương đã không bằng Tam Thanh, cộng thêm hiện tại khí vận cũng có chỗ không bằng, làm sao có thể đuổi kịp Tam Thanh, cũng do bất đắc hai người Tây Phương không hận.

Mà Tam Thanh cũng làm ngơ biểu tình của hai người Tây Phương, nhìn tế đài bên ngoài đô thành Nhân tộc, hỉ sắc trên mặt cũng không che giấu được, bởi vì lập tức sẽ là lúc thu hoạch, tuy rằng chỉ tính là sân nhà của Lão Tử, nhưng trong lòng Nguyên Thủy cùng Thông Thiên cũng vui mừng thay Lão Tử, hơn nữa sắp tới là Địa Hoàng cùng Nhân Hoàng, hai người cũng đề tiền làm quen một chút.

Về phần Nữ Oa, trên mặt càng trực tiếp hiện ra nụ cười, bởi vì Phục Hy sắp quy vị, cũng sẽ thức tỉnh ký ức tiền thế, không có gì có thể khiến Nữ Oa kinh hỷ hơn điều này.

Phải biết kể từ sau khi Phục Hy vẫn lạc, Nữ Oa cũng tốn hết tâm cơ muốn để Phục Hy trọng sinh, nhưng mãi cũng không có cơ hội gì, hơn nữa Nữ Oa cũng không thể bảo chứng Phục Hy chuyển thế có triệt để vẫn lạc hay không, mà hiện tại Phục Hy chuyển thế trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng, có khí vận Nhân tộc gia thân, Phục Hy cũng có cơ hội tiến thêm một bước, Nữ Oa cũng thật lòng cảm thấy mừng cho Phục Hy.

Cuối cùng Hậu Thổ thuần túy là tới để kiến thức một chút, dù sao Nhân tộc và Phục Hy đều không có quan hệ gì với Hậu Thổ, mà Hậu Thổ chưởng quản Địa đạo Luân hồi cũng không có gì cố kỵ, cho nên lúc này cũng vẻ mặt đạm nhiên.

Chu Du không xuất hiện ở nơi này, chỉ có một đạo nguyên thần chi lực xuất hiện trong điêu tượng tại đô thành, âm thầm quan lễ, bởi

vì Chu Du lúc này vẫn đang tiềm tu, không lâu nữa sẽ đột phá tấn thăng lên Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, đương nhiên không có thời gian.

Phái ra một đạo nguyên thần chi lực cũng là không muốn bỏ lỡ cảnh tượng như vậy, dù sao tiền thế Chu Du chỉ là nghe nói qua việc Phục Hy truyền vị, chứ không có cơ hội tận mắt chứng kiến, hiện tại có cơ hội này Chu Du cũng không muốn bỏ lỡ, cuối cùng liền có một đạo nguyên thần xuất hiện.

Cùng với việc thời gian chậm rãi trôi qua, Phục Hy mặc một bộ y phục mới tinh, chậm rãi bước lên tế đài.

Đợi đến khi Phục Hy bước lên tế đài, chỉ nghe thấy đám người Nhân tộc bên dưới cũng phân phân bái đảo, hướng về phía Phục Hy trên đài cao giọng hô: "Bái kiến Cộng chủ!" Nhìn đám tộc nhân Nhân tộc bái đảo dưới tế đài, lại thấy lão sư Huyền Đô cùng một đám Chuẩn Thánh Nhân tộc, trong lòng Phục Hy cũng cảm khái vạn phần.

Đứng định trên tế đài, Phục Hy cũng không khỏi hồi thủ quá vãng, vì chính mình là một thành viên của Nhân tộc mà chân thành hưng phấn, mãi đến phiến khắc sau loại tình tự này mới khôi phục lại.

Ngay sau đó Phục Hy hướng xuống dưới tế đài hét lớn: "Nhân tộc ta sinh ra tại Hồng Hoang, trải qua gian khổ mới có thịnh huống ngày hôm nay, Nhân tộc đương đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!" Nghe xong lời Phục Hy nói, Nhân tộc cũng nháy mắt sôi trào lên, bởi vì lời Phục Hy nói đều là tinh thần tín ngưỡng trên suốt chặng đường đi tới của Nhân tộc, Nhân tộc xuất thế có thể nói là yếu nhất Hồng Hoang, không có cái thứ hai, thậm chí ngay cả dã thú trong rừng núi cũng không bằng.

Từng bước đi tới này cũng tràn đầy huyết lệ, đương nhiên đây cũng là do Chu Du khi đó không trực tiếp trợ giúp Nhân tộc mà là thủ

hộ trong bóng tối, phòng chỉ Nhân tộc gặp phải nạn diệt tộc gì, mãi đến sau này có Long tộc che chở, Nhân tộc mới tính là an ổn lại, mà sau đó lại trải qua việc Yêu tộc đồ lục, kinh lịch quả thực có chút khảm khả. "Đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!" Tất cả Nhân tộc trong Hồng Hoang đồng thanh hô vang trong lòng, cũng là kinh thiên động địa.

Trên bầu trời đô thành Nhân tộc cũng nháy mắt xuất hiện biến hóa, không trung bên trên tế đài phảng phật bị trực tiếp vạch ra một vết nứt.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy một con khí vận trường hà mãnh nhiên xuất hiện bên trên đô thành, khí vận trường hà sóng sau đè sóng trước, phảng phật đang hô ứng cùng với tất cả Nhân tộc.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía khí vận trường hà của Nhân tộc, thấy khí vận trường hà hùng dũng như vậy cũng nín thở, mà chư vị Thánh nhân nhìn thấy khí vận trường hà Nhân tộc cũng tràn đầy khát vọng, trong lòng cũng sinh ra vạn bàn tâm tư, nếu như có thể chiếm giữ khí vận trong con trường hà này, thì e rằng tấn thăng đến Thánh nhân cửu trọng thiên cũng không phải là vấn đề gì, hơn nữa cho dù không thể hoàn toàn chiếm giữ, chỉ cần chiếm lấy một nửa cũng có thể khiến tốc độ tu hành của mình tăng cường gấp bội, mấy vị Thánh nhân này làm sao có thể không động tâm.

Đồng thời chư Thánh cũng rõ ràng, hiện tại vẫn chưa phải là lúc khí vận Nhân tộc mạnh nhất, nếu như đợi đến khi Nhân tộc trở thành chân chính Thiên địa nhân vật chính, e rằng chỉ dựa vào khí vận Nhân tộc, Thánh nhân cũng không dám khinh cử vọng động, cho nên chư vị Thánh nhân đương nhiên đỏ mắt.

Hai người Tây Phương nhìn thấy khí vận trường hà hùng hậu như vậy cũng nhìn nhau một cái, trong lòng đã có tính toán.

Phục Hy đương nhiên cũng nhìn thấy khí vận trường hà của Nhân tộc xuất hiện, trong lòng cũng sinh ra vạn bàn hào tình, hướng về thiên ngoại khom người nói: "Thiên đạo tại thượng, Nhân tộc Phục Hy trở thành Nhân tộc Cộng chủ đã nhiều năm, hôm nay công đức viên mãn, nguyện đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ truyền cho Thần Nông Thị, Thiên đạo giám chi!" Phục Hy nói xong, liền thấy một vật từ phương hướng Nhân tộc Tổ Miếu bay ra, trên thân nó tỏa ra nồng đậm Nhân Hoàng chi khí.

Cuối cùng vật này rơi thẳng vào tay Phục Hy trên tế đài, Phục Hy định thần nhìn lại, chính là Nhân Hoàng chí bảo Không Động Ấn.

Sau khi Không Động Ấn xuất hiện, một đạo âm thanh cũng nháy mắt vang vọng thiên địa Hồng Hoang: "Thiên Hoàng, lập!" Chư Thánh nghe vậy liền biết đây là tiếng của Hồng Quân, cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Âm thanh rơi xuống, Không Động Ấn nháy mắt tỏa ra Nhân Hoàng khí, trực tiếp rơi vào trong thể nội của Phục Hy, mà lúc này trên bầu trời lại xuất hiện dị tượng.

Một đóa tường vân đồ sộ bay tới trên tế đài, sau đó mấy đạo công đức kim quang từ trong tường vân bay ra, trong đó khoảng tám thành rơi vào thể nội Phục Hy, một thành rơi trên người Huyền Đô, mà một thành còn lại cũng phân tán ra, rơi vào tay mọi người.

Mà ngay lúc công đức kim quang rơi vào đạo thể của Phục Hy, Phục Hy cũng trực tiếp nhắm mắt lại.

Công đức chi lực hóa tác pháp lực nồng đậm bắt đầu trùng kích tại cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa đầy phiến khắc cảnh giới của Phục Hy liền bắt đầu đột phi mãnh tiến.

Phải biết công đức chi lực dùng để tăng lên tu vi là không có bất kỳ tác dụng phụ nào, đương nhiên nếu như cưỡng ép tăng lên cảnh

giới, công đức cần thiết không ít, hơn nữa còn cần ổn cố cảnh giới.

Đương nhiên những thứ này đối với Phục Hy mà nói đều không phải là vấn đề, bởi vì Phục Hy sắp thức tỉnh ký ức tiền thế, Phục Hy - Chuẩn Thánh đỉnh phong tiền thế tự nhiên có thể dễ dàng nắm bắt.

Mọi người liền thấy Phục Hy từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong không ngừng một mực tấn thăng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong chi cảnh vẫn chưa thấy dừng lại, trong lòng phân phân xuất hiện một loại suy đoán tương đồng: "Chẳng lẽ Phục Hy cũng thành tựu Thánh nhân!" Đương nhiên phiến khắc sau suy đoán của mọi người đã rơi vào khoảng không, bởi vì lúc này mọi người thấy khí tức của Phục Hy đã ổn định lại.

Xem ra công đức thành tựu Nhân Hoàng vẫn chưa đủ để khiến Phục Hy thành tựu Thánh nhân, tối đa cũng chỉ là một Á Thánh, chính là cách Thánh nhân còn có một bước chân.

Tuy nói chỉ kém một bước, nhưng bước này cũng là thiên địa chi biến, cho dù có thêm một đạo công đức như vừa rồi cũng không thể thành tựu Thánh nhân, bởi vì hiện tại Thiên đạo căn bản sẽ không cho phép.

Nếu như thiên địa Hồng Hoang lần nữa tấn thăng, trở nên càng thêm hoàn chỉnh, có lẽ Phục Hy mới có thể bước ra bước này, nhưng hiện tại chỉ có thể như vậy.

Đợi đến khi tu vi tiến vô khả tiến, khí tức trên người Phục Hy cũng bất tự chủ tỏa ra, uy áp trên Chuẩn Thánh cũng khiến mọi người tại trường có chút chấn hạm, không nghĩ tới Phục Hy lại có sự tăng lên như vậy.

Quá một hồi lâu, Phục Hy mới mở mắt ra, chỉ có điều ánh mắt lúc này tràn đầy thương tang, hiển nhiên là đã khôi phục ký ức tiền thế.

Mà ngay lúc này, Nữ Oa cũng trực tiếp hiện thân, một đám Nhân tộc thấy thân ảnh Nữ Oa cũng phân phân bái đảo xuống đất: "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương!" Sau khi Nữ Oa hiện thân, những vị Thánh nhân còn lại cũng đều xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 280

Phục Hy nhìn Nữ Oa xuất hiện, trong ánh mắt cũng tràn đầy thâm tình, cũng đã hiểu rõ vì sao mình lại có thể chuyển thế trở thành Nhân Hoàng, hết thảy đều là do Nữ Oa giúp đỡ, tùy tức Phục Hy mở miệng nói: "Muội muội vẫn khỏe chứ!" Nghe xong lời Phục Hy nói, trong mắt Nữ Oa cũng đầy vẻ nhu hòa, tuy rằng Phục Hy hiện tại đã trở thành Nhân tộc, nhưng Phục Hy cũng thức tỉnh ký ức tiền thế: "Huynh trưởng!" Phục Hy nghe vậy cũng gật gật đầu, tùy tức đối với mọi người nói: "Ngô nãi Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy!" Phục Hy cũng không phải là hạng người nữu niết, đã chuyển thế trở thành một thành viên của Nhân tộc thì kinh lịch tiền thế liền theo gió bay đi.

Nghe xong lời Phục Hy nói, nhóm người Toại Nhân Thị cũng lộ ra một vệt nụ cười.

Mà Nữ Oa nghe thấy lời Phục Hy nói, trong lòng cũng có chút dị dạng, nhưng phiến khắc liền khôi phục lại, cho dù hiện tại Phục Hy đã khác trước kia, nhưng vẫn là huynh trưởng của mình, điều này sẽ không thay đổi.

Lời Phục Hy vừa dứt, Nhân Hoàng khí trên người cũng phù xuất thể ngoại, khí vận trường hà trên bầu trời cũng mãnh nhiên bành trướng thêm một vòng, hơn nữa trở nên càng thêm ổn định, thấy cảnh tượng như vậy mọi người liền cũng rõ ràng khí vận Nhân tộc lại có sự tăng lên.

Sự biến hóa của khí vận trường hà Nhân tộc cũng ảnh hưởng đến Lão Tử, Lão Tử nháy mắt liền sát giác được khí vận Nhân tộc mà mình chiếm giữ mãnh liệt tăng lên một mảng lớn, trong lòng cũng đặc biệt hân hỉ.

Mấy vị Thánh nhân còn lại cũng nhìn thấy sự biến hóa của khí vận Nhân tộc mà Lão Tử chiếm giữ, trong ánh mắt cũng là một phiến hỏa nhiệt.

Dù sao khí vận càng nhiều thì tu hành lên càng phương tiện.

Sau đó Lão Tử cũng đối với Phục Hy trực tiếp mở miệng nói: "Chúc mừng Phục Hy đạo hữu quy lai!" Bởi vì Phục Hy hiện tại đã không còn tính là cảnh giới Chuẩn Thánh, cho nên cũng có thể để Lão Tử xưng một tiếng đạo hữu.

Phục Hy nghe vậy cũng hơi hơi khom người, đối với Lão Tử nói: "Thánh nhân nói đùa rồi, kim hậu chỉ có Nhân tộc Phục Hy!" Lão Tử nghe xong lời Phục Hy nói, sắc mặt cũng không có chút biến hóa nào, nói tiếp: "Nếu Phục Hy đạo hữu đã công đức viên mãn, vậy thì không thể ở lại nơi này lâu, còn mời đạo hữu tới Hỏa Vân Động thanh tu để trấn áp khí vận Nhân tộc, phi đại sự Nhân tộc không thể ra!" Phục Hy là Nhân tộc Thiên Hoàng, thân phụ Nhân Hoàng khí, quả thực là không thể ở lâu trong Nhân tộc, dù sao khí vận Nhân tộc vẫn cần Nhân Hoàng trấn áp, nhưng cũng không phải giống như những gì Lão Tử nói.

Mấy vị Thánh nhân này cũng là lo lắng khí vận Nhân tộc mà mình có được bị Nhân Hoàng ảnh hưởng, tuy nói lão sư của Phục Hy là Huyền Đô, nhưng Nhân Hoàng mới là Nhân tộc Cộng chủ, tự nhiên là suy nghĩ cho Nhân tộc.

Nghe xong lời Lão Tử nói, sắc mặt Nữ Oa cũng biến đổi, Nữ Oa không muốn Phục Hy cứ như vậy bị mấy vị Thánh nhân kia an bài, chỉ là còn chưa đợi Nữ Oa nói chuyện, liền nghe thấy một đạo âm thanh truyền vào tai mọi người. "Hỏa Vân Động thì không cần thiết, Phục Hy tọa trấn Nhân tộc Tổ Miếu là được!" Nhóm người Lão Tử nghe thấy âm thanh này cũng ngậm miệng không đề cập tới sự tình

Hỏa Vân Động nữa, bởi vì đây là lời Chu Du nói, Chu Du thân là Nhân tộc Thánh Tổ, đương nhiên có thể quyết định.

Mà Nữ Oa nghe xong lời Chu Du nói cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi, dù sao ở Tổ địa Nhân tộc thì tự do hơn nhiều.

Hỏa Vân Động tuy nói cũng là một nơi vô thượng động thiên phúc địa, nhưng lại là có chủ, người khác không biết chứ Nữ Oa thì rõ ràng Hồng Vân đã chuyển thế.

Hơn nữa Thánh nhân đem Nhân Hoàng đặt ở Hỏa Vân Động, tất nhiên là có sự toán kế.

Mọi người cũng đều nghe thấy lời của Chu Du, cũng đều hướng về phương hướng Bồng Lai hơi hơi khom người.

Phiến khắc sau mới khôi phục lại.

Với tư cách là nhân vật chính, Phục Hy nhìn đám Thánh nhân đang trầm mặc cũng thả lỏng xuống, Phục Hy rất rõ ràng nếu như mình dựa theo lời Lão Tử nói đi tới Hỏa Vân Động, thì vị Nhân Hoàng này của mình thật sự thành vật bài trí rồi, nói nghe hay là tọa trấn trong Hỏa Vân Động, nhưng cái đó và nhuyễn cấm cũng không có gì khác biệt.

Hơn nữa một khi chính mình thuận tòng ý tứ của mấy vị Thánh nhân này, thì tiếp theo các vị Nhân Hoàng của Nhân tộc cũng đều sẽ bị nhốt trong Hỏa Vân Động, chính mình liền trở thành tội nhân của Nhân tộc rồi.

Một đám Nhân Hoàng tọa trấn Hỏa Vân Động, tuy rằng có thể trấn áp khí vận Nhân tộc, nhưng đối với sự phát triển của Nhân tộc thì giúp đỡ rất nhỏ, nếu như Nhân tộc xuất hiện biến cố gì, một đám Nhân Hoàng cũng không thể trong thời gian sớm nhất chạy tới.

Phục Hy đương nhiên trong lòng không nguyện ý, nhưng nếu như

Chu Du không lên tiếng, e rằng việc mình đi tới Hỏa Vân Động là khó tránh khỏi.

Tuy nói Phục Hy hiện tại đã là bán bộ Thánh cảnh, nhưng so với chân chính Thánh cảnh vẫn chênh lệch rất xa, tự nhiên không phải là đối thủ của đám Thánh nhân này.

Cho nên nghe xong lời Chu Du nói, hiểu rõ chính mình chỉ cần tọa trấn Nhân tộc Tổ Miếu sau, Phục Hy cũng đặc biệt vui mừng.

Mà một đám Chuẩn Thánh Nhân tộc trên mặt cũng hiện ra nụ cười, bởi vì so với việc ở Hỏa Vân Động không thể ra tay, Nhân Hoàng tọa trấn Tổ Miếu thì thực lực Nhân tộc lại tăng lên không ít.

Phục Hy thấy thế, hướng về phía Thần Nông Thị dưới đài vẫy vẫy tay, đợi đến khi Thần Nông Thị bước lên tế đài, Phục Hy liền mở miệng nói với mọi người tại trường: "Thần Nông Thị là Nhân tộc Cộng chủ!" Lời Phục Hy vừa dứt, một đám Nhân tộc dưới đài lần nữa bái đảo, hướng về Thần Nông Thị cao hô: "Kiến quá Cộng chủ!". . .

Thấy vậy, Thần Nông Thị cũng vẻ mặt nghiêm túc, hướng về phía một đám Nhân tộc phía dưới hơi hơi khom người.

Sau đó Phục Hy lại đối với Thần Nông Thị nói: "Sau này Nhân tộc giao cho ngươi, đợi đến khi ngươi công đức viên mãn liền có thể tới Tổ Miếu, ta sẽ ở Tổ Miếu đợi ngươi!" Thần Nông Thị nghe vậy, nghiêm túc hướng về phía Phục Hy khom người hành lễ.

Thần Nông Thị đối với Phục Hy vô cùng tôn kính, không chỉ bởi vì Phục Hy đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ truyền cho chính mình, mà nhiều hơn là hành vi nhất tâm vì Nhân tộc của Phục Hy, quả thực là khiến Thần Nông Thị kính bội.

Sau đó liền nghe thấy giọng nói kiên định của Thần Nông Thị:

"Còn xin Phục Hy Thiên Hoàng yên tâm!" Phục Hy nghe thấy lời hứa của Thần Nông Thị, nụ cười trên mặt cũng càng đậm, tùy tức vỗ vỗ bả vai Thần Nông Thị, đi tới bên cạnh Huyền Đô dưới tế đài.

Phục Hy đi tới bên cạnh Huyền Đô cũng khom người nói: "Đa tạ lão sư giáo đạo chi ân!" Huyền Đô hơi hơi nghiêng người, không có nhận lễ của Phục Hy, mở miệng nói: "Ngươi đã thức tỉnh ký ức, vậy liền dùng đạo hữu xưng hô đi!" Phục Hy thấy động tác của Huyền Đô cũng có chút thất thần, tiếp theo nói: "Phục Hy chỉ có thể là Nhân tộc, tuy có ký ức tiền thế nhưng lão sư giáo đạo chi ân sẽ không quên, còn xin lão sư nhận của ta một lễ!" Huyền Đô nhìn ánh mắt kiên định của Phục Hy cũng bất đắc dĩ gật gật đầu, xoay người lại nhận Phục Hy một lễ, trong lòng cũng thấy ấm áp.

Huyền Đô vốn là Nhân tộc, đối với cảm tình Nhân tộc cũng vô cùng thâm hậu, hiện tại nghe Phục Hy nói như vậy, đương nhiên là trong lòng vô cùng hân hoan.

Phục Hy hành lễ xong xuôi, nói tiếp: "Lão sư nếu có nhàn hạ, có thể tới Tổ Miếu tìm ta!" Huyền Đô nghe vậy cũng trực tiếp hồi đáp: "Thiện!" Sau đó Phục Hy lại nhìn nhìn một đám Nhân tộc, tiếp đó liền trực tiếp đi tới bên cạnh Nhân tộc Tam Tổ.

Ngay lúc này, một con dị thú có huyết mạch Long tộc kéo xe niện đi tới bên cạnh nhóm người Phục Hy, liền nghe Toại Nhân Thị nói với Phục Hy: "Còn mời Thiên Hoàng lên xe!" Phục Hy nghe vậy cũng trực tiếp bước lên xe niện, hiện tại không phải lúc khách khí, dù sao đây là trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Nhân tộc với tư cách là bá chủ Hồng Hoang lúc này, Thiên địa nhân vật chính trong tương lai, với tư cách là lĩnh tụ Nhân tộc - Nhân Hoàng càng là Nhân tộc chí tôn, cho nên những lễ tiết này vẫn phải có.

Đợi đến khi Phục Hy ngồi lên xe niện, con dị thú này cũng kéo xe

niện đằng không bay lên, Nhân tộc Tam Tổ mang theo một đám Chuẩn Thánh Nhân tộc cũng theo sau xe niện, hướng về phía Nhân tộc Tổ Miếu bay đi.

Khi xe niện bay qua tế đài, một đạo âm thanh cũng truyền vào tai Thần Nông Thị: "Thần Nông Thị phải hảo hảo trị lý Nhân tộc, ta sẽ ở Tổ Miếu nhìn ngươi!" Thần Nông Thị nhìn xe niện bay qua, trong lòng cũng càng thêm kiên định.

Mà một đám Thánh nhân khi xe niện xuất hiện cũng đã riêng phần mình rời đi, dù sao Phục Hy đã công đức viên mãn, ở lại đây cũng sẽ không có thu hoạch gì.

Chỉ có điều khi Nữ Oa rời đi có phần không nỡ, nhưng nghĩ đến thân phận của Phục Hy cũng hạ quyết tâm trực tiếp rời đi, bởi vì Nữ Oa rõ ràng hiện tại Phục Hy thức tỉnh ký ức tiền thế, lại trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng, sau này cơ hội câu thông cũng sẽ rất nhiều, không cần phải củ kết một thời điểm.

Mà hai Thánh Tây Phương khi rời đi thì mặt lộ vẻ dị sắc, hiển nhiên là đang tính toán điều gì đó.

Những thứ này đều không giấu được ánh mắt của Chu Du, tuy nói Chu Du không có thân hành tới đây, nhưng một đạo nguyên thần vẫn đang phụ vào trong điêu tượng của Nhân tộc.

Bất quá nhìn thấy sự biến hóa thần tình của những Thánh nhân này, Chu Du cũng không có để ý nhiều.

Dù sao Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện là Thiên địa đại thế, Thánh nhân cũng không dám khinh dị phá hoại.

Cho nên đợi đến khi một đám Thánh nhân rời đi, đạo nguyên thần này của Chu Du cũng trực tiếp biến mất không thấy.

Từ đó Nhân tộc cũng tiến vào thời đại thống trị của Thần Nông

Thị.

Sau khi Thần Nông Thị trở thành Nhân tộc Cộng chủ, đã đem ngũ cốc chủng thực truyền bá đến tất cả địa vực của Nhân tộc.

Mà cùng với việc ngũ cốc được trồng trọt trên diện tích lớn, vấn đề thực vật của Nhân tộc cũng triệt để giải quyết, khí vận Nhân tộc lại có một sự tăng lên rõ rệt.

Dù sao vấn đề thực vật là nan đề lớn nhất mà Nhân tộc đối mặt, vấn đề thực vật được giải quyết thì nhân khẩu tân sinh của Nhân tộc cũng đang trục tiệm tăng lên, tu sĩ cũng đang không ngừng xuất hiện, cách việc trở thành Thiên địa Cộng chủ lại gần thêm một bước.

Đương nhiên Nhân tộc hiện tại có tăng lên thế nào đi nữa cũng không đạt tới giới hạn dung nạp của thiên địa Hồng Hoang.

Dù sao chỉ có Đại La Kim Tiên mới có thể không chịu hạn chế về tuổi thọ, mà người trở thành Đại La Kim Tiên trong Nhân tộc là tỷ lệ một phần ức, tuyệt đại đa số Nhân tộc đều sẽ đối diện với cái chết, cho nên Nhân tộc vẫn còn không gian tiến bộ cực lớn, càng không cần nói đến việc theo khí vận Nhân tộc tăng lên, thiên địa Hồng Hoang cũng biến đổi ngày càng hoàn chỉnh, cũng đang trong quá trình không ngừng tấn thăng.

Mà ngay lúc Nhân tộc đang bồng bột phát triển, hai người Tây Phương cũng sinh ra tâm tư khác biệt.

Bởi vì Tam Hoàng chi sư đều bị Tam Thanh chiếm giữ, khí vận Nhân tộc mà hai Thánh Tây Phương chiếm giữ tất nhiên không bằng Tam Thanh, khiến hai người trong lòng bất mãn, cho nên hai người Tây Phương liền muốn âm thầm toán kế Tam Thanh để giảm bớt khí vận Nhân tộc mà Nguyên Thủy và Thông Thiên đạt được.

Chương 281

Bất quá hai người Tây Phương lại không thể hạ trường phá hoại Thiên địa đại thế, điều này khiến hai người này có phần đau đầu.

Trên Linh Sơn ở Tây Phương, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đối diện ngồi xuống, trên người hai người đều là Thiên đạo chi lực nồng đậm, phòng chỉ bị những Thánh nhân khác thôi toán.

Chỉ nghe Tiếp Dẫn nói với Chuẩn Đề: "Nếu như Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng giống như Lão Tử chiếm giữ nhiều khí vận Nhân tộc như vậy, thì đợi đến lúc hai chúng ta, khí vận Nhân tộc e rằng không còn thừa bao nhiêu nữa!" Chuẩn Đề nghe vậy cũng có chút đau đầu, nếu như hai người không nghĩ biện pháp thì sẽ luôn lạc hậu so với Tam Thanh, thực lực lạc hậu thì sự hưng thịnh của Tây Phương cũng sẽ không có bao nhiêu cơ hội.

Nghĩ đến đây Chuẩn Đề cũng thật sâu nhíu mày lại.

Mãi đến phiến khắc sau Chuẩn Đề mới hồi phục tinh thần, nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, đệ có một pháp không biết có khả hành hay không!" Tiếp Dẫn nghe xong lời Chuẩn Đề nói cũng hơi hơi khựng lại, vội vàng nói: "Sư đệ có kế sách gì, mau nói nghe xem!" Chuẩn Đề thấy thế, trực tiếp đem biện pháp mình nghĩ ra chậm rãi nói ra.

Chỉ nghe Chuẩn Đề vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, hai chúng ta đều rõ ràng nếu như muốn giảm bớt khí vận Nhân tộc mà Tam Thanh chiếm giữ, thì cần phải bắt tay từ trong Nhân tộc.

Nhân Hoàng đăng vị, giáo thống của Tam Thanh tất nhiên hưng thịnh, vậy nếu như đệ tử môn hạ của Tam Thanh phá hoại sự ổn định của Nhân tộc. . ." Còn chưa đợi Chuẩn Đề nói tiếp, Tiếp Dẫn đã lên tiếng ngắt lời: "Sư đệ, đệ tử môn hạ Tam Thanh biết rõ lợi hại trong

đó, sao dám phá hoại?" Chuẩn Đề bị Tiếp Dẫn ngắt lời cũng không có sinh khí, mà là vẻ mặt thần bí nói với Tiếp Dẫn: "Huyền Đô dưới tòa Lão Tử đã công thành cho nên không có gì để nói, còn môn hạ của Thông Thiên đệ tử đông đảo, tất nhiên tồn tại hạng người không được trọng thị, hơn nữa môn hạ của Thông Thiên ngư long hỗn tạp, còn sợ không có cơ hội sao?

Mà đệ tử dưới tòa Nguyên Thủy tuy ít, nhưng chẳng phải vẫn còn một người sao, sư huynh đừng quên!" Nghe xong lời Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng rơi vào trầm tư.

Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn đang lâm vào trầm tư cũng không có quấy rầy, dù sao Chuẩn Đề cũng là đột nhiên linh quang nhất hiện, còn cần cùng Tiếp Dẫn thương nghị.

Mãi đến một lát sau, liền thấy trong mắt Tiếp Dẫn hiện lên một vệt sắc thái kỳ dị, sau đó đôi lông mày đang nhíu chặt cũng dần dần thư giãn.

Chuẩn Đề thấy trạng thái đó cũng biết rõ Tiếp Dẫn đã hiểu rõ ý tứ của mình, lập tức nói với Tiếp Dẫn: “Sư huynh, kế sách của đệ có khả thi hay không!” Tiếp Dẫn nghe vậy cũng gật đầu, lập tức nói: “Sư đệ quả là hảo kế sách, như thế thì việc Nguyên Thủy và Thông Thiên chiếm giữ khí vận Nhân tộc tất nhiên sẽ giảm mạnh, bất quá sư huynh còn có một tia không hiểu!” Chuẩn Đề nghe vậy cũng trực tiếp hỏi: “Tây Phương ta hưng thịnh còn cần hai người chúng ta đồng tâm hiệp lực, sư huynh có gì không hiểu cứ nói đừng ngại!” Chuẩn Đề nói xong liền vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiếp Dẫn, muốn nghe một chút vấn đề của Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn cũng không do dự, trực tiếp nói rõ với Chuẩn Đề: “Tâm ý của sư đệ ta cũng thấu hiểu, phương tài kế sách của sư đệ tuy tốt, nhưng hai người chúng ta làm sao mới có thể khiến đệ tử Xiển giáo

và Tiệt giáo xuống đài, đây là một phương diện, quan trọng hơn là hai chúng ta đều là Thánh nhân, hiểu rõ năng lực Thánh nhân, nếu có hai chúng ta ra tay, e rằng sẽ khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên phát hiện manh mối!" Tiếp Dẫn nói xong, trên mặt Chuẩn Đề cũng lộ ra nụ cười thần bí.

"Sư huynh, chuyện này không cần lo lắng, trước tiên nói đến Nhiên Đăng đạo nhân dưới môn hạ Nguyên Thủy kia, hắn cùng chúng ta đều là đại năng Tử Tiêu cung, lại không quản mặt mũi mà bái nhập môn hạ Nguyên Thủy, vốn dĩ chính là muốn dòm ngó Thánh nhân chi đạo, nhưng đến tận bây giờ vẫn chẳng qua là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không có đột phá, tuy nói là Phó giáo chủ Xiển giáo, nhưng không được Nguyên Thủy trọng thị, linh bảo, cơ duyên đều không có cơ hội đạt được, làm sao có thể không có oán khí, chỉ cần hai chúng ta hơi chút dẫn dắt, lấy Thánh nhân đại đạo dụ dỗ, không sợ hắn không cắn câu!" Tiếp Dẫn nghe xong gật đầu, còn chưa kịp hồi đáp liền nghe Chuẩn Đề tiếp tục nói: "Đám đệ tử ngoại môn của Tiệt giáo đông đảo, lại đa phần là hạng kiêu căng khó thuần, lệ khí cũng không nhỏ, không ít đệ tử ngoại môn càng là dã tính chưa tiêu, thiếu trí tuệ, hạng tiểu bối này chỉ cần hơi chút khiêu khích, đại sự tất thành!" Chuẩn Đề nói xong cũng vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn suy tư một lát, cũng trực tiếp mở miệng nói: "Sư đệ quả thực thâm mưu viễn lự, bất quá hai chúng ta còn cần cẩn thận, không thể để Nguyên Thủy và Thông Thiên nắm được thóp của chúng ta!" Chuẩn Đề chút nào không để ý, trực tiếp đáp lời: "Sư huynh không cần lo lắng, làm sao có thể để bọn họ tìm được chứng cứ gì, nghĩ lại chuyện Kim Ô trước kia chẳng phải cũng là chẳng đi đến đâu sao!" Nghe Chuẩn Đề nhắc đến chuyện tính kế Kim Ô trước đó, Tiếp Dẫn cũng có chút tự đắc, tuy nói hai người cũng rõ ràng chuyện này các

Thánh nhân khác đều có phỏng đoán, nhưng cuối cùng cũng không có ai đứng ra, dù sao phỏng đoán là phỏng đoán, không có chứng cứ thì hai người bọn họ sẽ không thừa nhận.

Tuy rằng hiện tại tính kế như vậy cùng trước đó có chút bất đồng, trước kia là trong giai đoạn Vu Yêu đại kiếp, hai người tính kế Kim Ô Yêu tộc cũng là thuận ứng thiên đạo đại thế.

Hiện tại giữa hồng hoang thiên địa không có đại kiếp tồn tại, Nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính chính là xu thế tất yếu, hai người chỉ là muốn tính kế khí vận của Thông Thiên, không tính là phá hoại đại thế, dù sao khí vận Nhân tộc sẽ không chịu bao nhiêu ảnh hưởng.

Sau đó hai người cũng bắt đầu bàn tính kỹ lưỡng các chi tiết cụ thể, nên thao tác như thế nào.

Nhưng hai người không biết là, tuy nhiên lần trước chuyện Kim Ô các vị Thánh nhân khác không có chứng cứ, nhưng cũng biết rõ là do hai người làm, chẳng qua tính kế Vu Yêu phù hợp tâm tư chư Thánh, cho nên mới không có ai đứng ra vì Yêu tộc, đương nhiên Nữ Oa là địch không lại hai người hợp lực, mà hiện tại hai vị này muốn tính kế Nguyên Thủy và Thông Thiên, không chừng cũng sẽ có một trận phong ba, cho dù là không có chứng cứ, nhưng phải biết rằng Thông Thiên cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Trong kinh thành Nhân tộc, Thần Nông Thị đang xử lý sự vụ Nhân tộc.

Phải biết rằng Thần Nông Thị tuy nhiên là Nhân tộc cộng chủ, nhưng hiện tại Nhân tộc phân tán đến các nơi Hồng Hoang, tồn tại dưới hình thức bộ lạc, cho nên quyền lực của Nhân tộc cộng chủ cũng có hạn, chỉ có thể là tới điều tiết tranh chấp các bộ lạc.

Ngày đó Thần Nông Thị sau khi chỉnh lý tin tức tập hợp từ các bộ

lạc Nhân tộc, lại phát hiện trong Nhân tộc số người bệnh chết chiếm hơn nửa số người tử vong, trong lòng cũng đại kinh, lập tức liền đi ra đô thành, bắt đầu đi thăm các bộ lạc trong khu vực Nhân tộc.

Lần đi này liền là ba năm, Thần Nông trong quá trình này cũng phát hiện, tộc nhân Nhân tộc tầm thường khi đối mặt với tật bệnh không có chút biện pháp nào, chỉ có thể khổ sở chịu đựng, đương nhiên rất nhiều lúc đều lấy cái chết làm kết thúc.

Dù sao bệnh thống tầm thường với thể chất Nhân tộc hiện tại là có thể tự khỏi, nhưng một số tật bệnh trọng đại, tu sĩ Nhân tộc lại cũng bất lực.

Hiểu rõ những thứ này, Thần Nông Thị bắt đầu thâm trầm ưu lự, sau đó liền trở lại trong kinh thành, tìm đến lão sư Đa Bảo.

Đa Bảo thấy Thần Nông Thị vẻ mặt sầu dung, cũng có chút kinh ngạc, cũng trực tiếp mở miệng nói: "Đồ nhi có tâm sự gì!" Thần Nông Thị nghe vậy, mang theo khốn hoặc hỏi: "Sư tôn minh giám, tộc nhân tầm thường của Nhân tộc ta bị tật bệnh vây khốn, cũng khiến con có chút ưu sầu, không biết sư tôn có pháp môn giải quyết?" Đa Bảo nghe xong lời của Thần Nông Thị cũng có chút kinh ngạc, dù sao Đa Bảo chính là tiên thiên thần ma tư chất, tự nhiên là không có gặp qua tật bệnh, cho nên cũng không khỏi nói: "Chẳng lẽ không thể dùng đan dược trị sao!" Còn chưa chờ Thần Nông Thị phản ứng, Đa Bảo liền phát giác ra sai lầm của mình, phải biết rằng đan dược là vật tu sĩ sử dụng, luyện chế cũng cực kỳ không dễ, hơn nữa Nhân tộc đông đúc lên đến vạn ức, lấy đâu ra nhiều đan dược như vậy, cho dù là có đủ đan dược, tộc nhân tầm thường cũng không cách nào sử dụng, bởi vì đây là Hồng Hoang, tiên thiên linh khí tràn ngập, dược lực hàm chứa trong đan dược cực kỳ mạnh mẽ, không có tu vi tại thân cũng không cách nào chịu đựng được dược lực đan dược.

Lập tức Đa Bảo cũng tiếp tục nói: "Vi sư có chút tưởng đương nhiên, tộc nhân Nhân tộc của con quả thực có chút quá nhiều, hơn nữa tộc nhân tầm thường không pháp sử dụng!" Đa Bảo nói xong qua một hồi lâu cũng không nghe thấy Thần Nông Thị hồi đáp, cũng có chút kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Thần Nông Thị, lại phát hiện Thần Nông Thị đang hãm vào sâu sắc trầm tư.

Bởi vì Thần Nông Thị sau khi nghe Đa Bảo nói về đan dược, liền phát hiện trong não hải một đạo linh quang hiện lên, nhưng chính mình lại không nắm bắt được, cho nên cũng không lo cùng Đa Bảo giao lưu, liền bắt đầu trầm tư.

Nhìn trạng thái của Thần Nông Thị, Đa Bảo cũng không quấy rầy.

Mãi đến một lát sau, đôi lông mày nhíu chặt của Thần Nông Thị mới giãn ra, hiển nhiên Thần Nông Thị đã nắm bắt được một tia linh quang trong não hải.

Thấy Thần Nông Thị dáng vẻ như vậy, trên mặt Đa Bảo cũng hiện lên một tia cười ý, liền nghe Đa Bảo nói với Thần Nông Thị: "Xem ra con đã có sở đắc!" Thần Nông Thị cũng hồi phục tinh thần, hơi khom người với Đa Bảo, lập tức nói: "Quả thực như sư tôn sở ngôn, bất quá còn cần sư tôn thay Thần Nông Thị phân tích một hai!" Đa Bảo nghe vậy gật đầu, nói với Thần Nông Thị: "Mau nói đi!" Thần Nông Thị cũng không có ẩn giấu, trực tiếp nói với Đa Bảo: "Sư tôn biết rõ tộc nhân tầm thường của Nhân tộc ta rất nhiều, kẻ có thể luyện chế đan dược ít ỏi vô cùng, hơn nữa đan dược đều là lấy linh nguyên liệu luyện chế, tộc nhân tầm thường cũng chịu không nổi dược lực, tự nhiên là không đủ để sử dụng, bất quá trong Hồng Hoang linh thảo có dược lực nhiều không đếm xuể, tất có tài có thể dùng, Nhân tộc ta nếu là sử dụng những thứ này, định có thể giải quyết khốn nhiễu của tật bệnh!" Nghe xong lời của Thần Nông Thị, Đa Bảo cũng bắt đầu thôi toán, qua một hồi lâu Đa Bảo mới mở miệng nói: "Đồ nhi nói rất

đúng, đây quả thực là phương pháp thích hợp với Nhân tộc con!" Thần Nông Thị nghe xong phân tích của Đa Bảo cũng đặc biệt vui mừng, lập tức liền bái biệt Đa Bảo, không chờ kịp xuất phát bắt đầu tìm kiếm linh thảo thích hợp Nhân tộc.

Đa Bảo thấy trạng cũng lắc đầu, nụ cười trên mặt càng nồng hơn, bởi vì hành động này của Thần Nông Thị tất nhiên sẽ khiến khí vận Nhân tộc có tăng lên lớn hơn, cho nên Đa Bảo cũng không có tiềm tu, mà là âm thầm ẩn tàng ở sau lưng Thần Nông Thị thủ hộ.

Phải biết rằng hiện tại Thần Nông Thị tuy có khí vận Nhân tộc gia trì, tấn thăng vi Đại La Kim Tiên, nhưng trong sơn lâm nguy hiểm không nơi nào không có, Đa Bảo không muốn Thần Nông Thị xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Bước ra đô thành, Thần Nông Thị liền trực tiếp chui vào trong sơn lâm, nhưng khi đến trong sơn lâm Thần Nông cũng có chút mờ mịt, dưới chân các loại linh thảo chủng loại cũng là nhiều không đếm xuể, chính mình nên làm sao nghiệm chứng dược tính của những linh thảo này đây?

Thần Nông Thị nghĩ một lát, cũng đưa ra quyết định.

Đã là linh thảo cho tộc nhân tầm thường thực dụng, vậy chính mình cũng có thể tự mình nếm thử dược tính linh thảo, tuy nói linh thảo phiền đa, có thậm chí độc tính cực đại, nhưng chính mình với tư cách là Nhân tộc cộng chủ, lại là Đại La Kim Tiên, tự nhiên là phải làm người tiên phong này.

Cuối cùng Thần Nông Thị dứt khoát trực tiếp ngồi xổm xuống, nhổ lên một cây linh thảo nhét vào trong miệng.

Đợi Thần Nông Thị đem linh thảo nuốt vào trong bụng, liền nhắm hai mắt bắt đầu tử tế cảm thụ, bởi vì lo lắng tu vi quá cao, không cách nào phán đoán hiệu quả thực tế của dược tính linh thảo đối với thân

thể, Thần Nông Thị dứt khoát trực tiếp đem pháp lực Đại La của chính mình thu liễm lại, phòng ngừa linh thảo trực tiếp bị pháp lực Đại La trong cơ thể tiêu giải.

Linh thảo tiến vào trong bụng, liền từ từ bị nhục thân tiêu hóa, cuối cùng triệt để biến mất không thấy.

Một lát sau, Thần Nông Thị mới mở mắt, sau đó từ trong tay áo móc ra một viên ngọc giản, lực lượng Đại La nguyên thần của Thần Nông Thị tán vào trong ngọc giản, hóa tác một chuôi khắc đao, đem hình dạng cây linh thảo vừa nuốt xuống khắc họa kỹ lưỡng ra tới, thuận tiện còn đem môi trường sinh trưởng cùng với dược tính ghi chép ở phía dưới hình linh thảo.

Cứ như vậy, dược tính của một cây linh thảo liền bị Thần Nông Thị ghi chép lại, đương nhiên Thần Nông Thị cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện này, khó tránh khỏi có chút chậm trễ thời gian, bất quá theo Thần Nông Thị thành thạo, dược tính cùng các loại hình thái của từng cây linh thảo cũng bị Thần Nông Thị ghi chép lại.

Đương nhiên trong quá trình này Thần Nông Thị cũng gặp phải rất nhiều nguy hiểm, thậm chí là suýt chút nữa trực tiếp vẫn lạc.

Bởi vì có một số linh thảo nhìn qua bình thường, cùng linh thảo tầm thường không khác gì nhau, nhưng đợi đến khi Thần Nông Thị nuốt vào trong bụng lại phát hiện chứa kịch độc, cho dù hiện tại Thần Nông Thị đã là Đại La Kim Tiên, nhưng cũng chịu không nổi, dù sao nhiều kịch độc nhắm vào là nhục thân tu sĩ, pháp lực không có tác dụng gì, huống hồ Thần Nông Thị để thử nghiệm chính xác dược tính linh dược, trước khi nếm linh thảo đã thu liễm pháp lực, kịch độc càng là trực tiếp nhập thể.

Nếu không phải Đa Bảo ở sau lưng Thần Nông Thị thủ hộ, e rằng Thần Nông Thị không phải chết vì kịch độc, thì cũng là sau khi trúng

độc bị yêu thú trong sơn lâm làm hại.

Mà sau nhiều lần Thần Nông Thị trúng độc, Đa Bảo cũng trầm tư, quả thực là bởi vì Thần Nông Thị nếm thử bách thảo kiểu này rủi ro quá lớn, tiêu tốn thời gian quá dài, nếu cứ kéo dài, với thể phách Đại La Kim Tiên của Thần Nông Thị cũng sẽ chịu không nổi, dù sao lúc này trong sơn lâm Hồng Hoang chủng loại linh bảo cũng nhiều như sao sa, không chừng một cây linh thảo nào đó chính là vật tiên thiên kịch độc, thậm chí Chuẩn Thánh cũng không trụ nổi, huống chi Thần Nông Thị một cái nho nhỏ Đại La Kim Tiên.

Phải biết Đa Bảo rõ ràng sự tồn tại của Vẫn Thánh Đan, loại đan dược này chính là đem kỳ độc Hồng Hoang dung hợp, một khi phục dụng, Chuẩn Thánh cũng phải thân tử đạo tiêu.

Đa Bảo đạo nhân với tư cách là đại đệ tử môn hạ Tiệt giáo, sở trường chính là luyện khí, thấy kinh lịch của Thần Nông Thị, Đa Bảo liền muốn luyện chế một kiện hậu thiên pháp bảo, để Thần Nông Thị dùng để thí nghiệm dược tính bách thảo.

Nghĩ đến đây, Đa Bảo cũng không tiếp tục chậm trễ thời gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt Thần Nông Thị.

Thần Nông Thị đương nhiên không biết Đa Bảo vẫn luôn ở sau lưng mình, trước đó trúng độc hôn mê còn tưởng rằng chính mình là dựa vào thể phách Đại La đem kịch độc tiêu giải, nhưng lúc này thấy Đa Bảo xuất hiện, Thần Nông Thị cũng hiểu rõ chính mình có thể khôi phục là nguyên nhân gì.

Sau khi Đa Bảo hiện thân, Thần Nông Thị cũng ngay lập tức bái lạy trên mặt đất, nói với Đa Bảo: “Đa tạ sư tôn giải cứu!” Đa Bảo tùy tay đem Thần Nông Thị đỡ dậy, sau đó nói với Thần Nông Thị: “Nếu ta sớm biết con muốn tự mình phẩm nếm bách thảo, thế nào cũng sẽ không để con ra khỏi thành!” Thần Nông Thị nghe vậy cũng có chút

ngượng ngùng, dù sao đây cũng là đem chính mình trí vào hiểm địa, bất quá Thần Nông Thị sẽ không hối hận, dù sao chính mình với tư cách là Nhân tộc cộng chủ, đây cũng là trách nhiệm của mình, lập tức Thần Nông Thị đối với Đa Bảo hồi đáp: "Con cũng không có ý định giấu giếm sư tôn, chỉ là con đã là Nhân tộc cộng chủ, chuyện này cũng nên việc nhân đức không nhường ai." Đa Bảo nghe xong lời Thần Nông Thị nói cũng có chút bất lực, dứt khoát trực tiếp nói: "Ta không phải nói không cho con nếm thử linh thảo, con nếm thử như vậy, phải bao lâu mới có thể đem linh thảo trong phiến sơn lâm này tra xét rõ ràng, huống chi linh thảo vô tận trên đại địa Hồng Hoang, vi sư cũng có phương pháp tốt hơn!" Thần Nông Thị nghe xong cũng mắt sáng lên, vội vàng nói với Đa Bảo: "Còn xin sư tôn chỉ giáo!" Đa Bảo nghe vậy, cũng vẻ mặt đạm nhiên nói: "Có biết danh hiệu của vi sư không?" Thần Nông Thị có chút trì nghi, hiển nhiên là có chút không tình nguyện gọi ra tên Đa Bảo, mà Đa Bảo thấy biểu tình Thần Nông Thị cũng hiểu rõ suy nghĩ của hắn, cũng trực tiếp nói: "Vi sư hiệu Đa Bảo đạo nhân, có biết vì sao không?" Thần Nông Thị lắc đầu, vẻ mặt khốn hoặc.

Đa Bảo thấy trạng cũng có chút bất lực, chỉ đành nói với Thần Nông Thị: "Thủ đoạn luyện khí của vi sư tuy không bằng sư tôn cấp bậc Thánh nhân, nhưng cũng là đỉnh tiêm Hồng Hoang, cho nên hiệu là Đa Bảo đạo nhân, cũng là đồng đạo Hồng Hoang đối với ta tán thành!" Nhìn vẻ mặt có chút đắc ý của Đa Bảo, Thần Nông Thị cũng phản ứng lại, nói với Đa Bảo: "Sư tôn là nói có thể luyện chế pháp bảo để thí nghiệm dược tính linh thảo!" Đa Bảo gật đầu, "Con cũng không tính là ngốc, hiện tại biết thủ đoạn của vi sư rồi chứ!" Thần Nông Thị cũng có chút hối hận, nếu sớm biết sư tôn mình có thủ đoạn như vậy, thì làm sao còn phải nếm thử từng cây dược thảo, thậm chí còn suýt chút nữa mất mạng tại đây, bất quá bây giờ biết cũng không muộn, lão sư này của mình có năng lực như vậy, vậy hiệu suất thí nghiệm bách

thảo của mình cũng có thể tăng lên không ít, hơn nữa cũng bớt đi không ít nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Thần Nông Thị cũng có chút áy náy, hiển nhiên là cảm thấy đối với lão sư của mình tìm hiểu không rõ ràng, chỉ có thể giải thích đạo: "Đây là lỗi của đệ tử, làm sao có thể nghĩ đến sư tôn có bản lĩnh lớn như vậy!" Đa Bảo vung phất trần, tiếp tục nói: "Hiện tại biết cũng không muộn, hãy xem thủ đoạn của vi sư!" Dứt lời, liền thấy Đa Bảo phi thân đến đỉnh núi sơn lâm nơi này, Thần Nông Thị thấy trạng cũng vội vàng đi theo.

Chương 282

Đợi hai người đến đỉnh núi, Đa Bảo liền vung ống tay áo, mấy viên tinh thạch tỏa ra huyền quang liền xuất hiện trước mắt Thần Nông Thị, Thần Nông Thị cũng hơi sững sờ, một lát sau mới hồi phục tinh thần, bởi vì Thần Nông Thị nhìn ra những thứ này đều là thần vật hiếm thấy.

Ngay lúc này, giọng nói của Đa Bảo cũng truyền đến tai Thần Nông Thị, liền nghe Đa Bảo nói: "Hảo hảo nhìn cho kỹ, có thể hấp thu được bao nhiêu thì xem ngộ tính của con!" Phải biết Đa Bảo xuống núi trở thành lão sư của Thần Nông Thị là tới chỉ đạo giáo dục Thần Nông Thị tu hành chi pháp, phụ tá Thần Nông Thị trị lý Nhân tộc, không có nghĩa vụ giáo dục Thần Nông luyện khí, mà hiện tại Đa Bảo không nghi ngờ gì là đem Thần Nông Thị coi như đệ tử chân truyền, đem tuyệt kỹ áp hòm sớ dạy cho Thần Nông.

Thần Nông Thị đương nhiên cũng rõ ràng thủ đoạn luyện khí của sư tôn mình trân quý, cho nên khi giọng nói của Đa Bảo vừa dứt, Thần Nông Thị cũng không chớp mắt nhìn động tác của Đa Bảo.

Đa Bảo thấy biểu hiện của Thần Nông cũng thầm gật đầu, lập tức phất trần trong tay quét xuống, lấy địa làm cơ, lấy thiên làm cái, trực tiếp tại hư không luyện chế pháp bảo.

Liền thấy trong tay Đa Bảo từng đạo lực lượng Chuẩn Thánh rải xuống hóa tác liệt diễm, đem dược liệu vừa từ trong tay áo mình xuất hiện thiêu đốt, chưa đầy một lát, số dược liệu đó đã sắp tan chảy, ngay lúc dược liệu sắp bị tan chảy, Đa Bảo cũng trực tiếp mở miệng: "Luyện khí chi đạo cũng thuộc về đại đạo, cùng đan dược chi đạo tương nhược, đều là lấy tinh hoa dược liệu, cho nên bước đầu tiên

chính là đem tạp chất trong những dược liệu này trừ bỏ!" Thần Nông Thị cảm nhận được luồng khí nóng hừng hực cũng nuốt một ngụm nước bọt, thần tình cũng trở nên càng thêm chuyên chú.

Đa Bảo thấy Thần Nông Thị tâm không bàng vụ, trong lòng càng thêm vui mừng, động tác trong tay cũng thả chậm, để Thần Nông Thị có thể nhìn rõ hơn, miệng cũng tiếp tục nói: "Tạp chất dược liệu càng ít thì hiệu quả càng tốt, mà trừ bỏ tạp chất trong dược liệu có nhiều phương pháp, dùng đạo hỏa thiêu đốt là tiện lợi nhất, cho nên có thể dùng pháp lực làm củi, không ngừng thiêu đốt cho đến khi tinh hoa dược liệu xuất hiện!" Thần Nông Thị cũng không khỏi gật đầu, trong tay cũng bất giác bắt đầu mô phỏng động tác của Đa Bảo.

Một lúc sau, dược liệu trước mặt Đa Bảo liền hóa tác dịch thể, mấy đoàn tinh hoa dược liệu này thỉnh thoảng có tạp chất màu đen trực tiếp rơi xuống dưới chân hai người.

Mà tạp chất rơi trên sơn thạch cũng khiến mấy trượng sơn thạch tiêu giải, có thể thấy được nhiệt độ của nó.

Đa Bảo chỉ chỉ tạp chất màu đen rơi xuống, trực tiếp nói cũng một lần nữa truyền ra: "Đây chính là tạp chất trong dược liệu, như tạp chất trong tiên thảo có độc vậy, trước khi luyện khí cần phải bóc tách ra ngoài!" Thần Nông Thị nhìn nhìn tạp chất màu đen rơi vào trong sơn thạch cũng hiểu ra, tuy nhiên Đa Bảo không nói minh xác, nhưng Thần Nông Thị cũng rõ ràng, những tạp chất này liền tương đương với những vật hối ám trong Huyết Hải.

Đa Bảo thấy Thần Nông Thị đã minh bạch cũng gật đầu, lập tức trên tay cũng động đậy.

Thần Nông Thị liền thấy mấy đoàn bản nguyên tinh hoa dược liệu dưới sự khu sử của Đa Bảo liên tiếp dung hợp ở cùng nhau, trong quá trình dung hợp, giọng nói của Đa Bảo cũng vang lên: "Luyện chế pháp

bảo cần căn cứ thuộc tính pháp bảo để tuyển chọn dược liệu, đợi đề luyện ra bản nguyên tinh hoa dược liệu sau liền có thể tiến hành đồng hóa, nhưng bản nguyên dược liệu cũng có biệt giữa tương sinh tương khắc, cho nên phải chú ý trình tự trước sau khi dung hợp!" Giọng nói Đa Bảo vừa dứt, số dược liệu đó cũng đã dung hợp thành công, một đoàn dịch thể ngũ quang thập sắc cũng trực tiếp xuất hiện trong mắt Thần Nông Thị, sau đó Thần Nông Thị liền thấy Đa Bảo trong tay kết ấn, từng đạo lực lượng Chuẩn Thánh xuất hiện trong đoàn bản nguyên này.

Đồng thời giọng nói Đa Bảo một lần nữa truyền tới: "Số dược liệu bản nguyên làm sao dung hợp cùng nhau đạt đến bình hành cũng là then chốt luyện khí, hiện tại nhìn cho kỹ!" Thần Nông Thị vội vàng quay đầu, tán xuất lực lượng nguyên thần, cảm thụ biến hóa của tinh hoa dược liệu trước mặt Đa Bảo.

Liền thấy động tác trong tay Đa Bảo không ngừng, lực lượng Chuẩn Thánh đem bản nguyên thuộc tính của mỗi đoàn tinh hoa dược liệu này tiến hành sơ lý, điều chỉnh, dung hợp.

Cuối cùng một kiện pháp bảo sơ hình liền xuất hiện trước mặt hai người.

Nói thì đơn giản nhưng trong đó lại uẩn hàm vô tận đạo lý, tiên bất luận làm sao đem bản nguyên dược liệu tiến hành phân ly, chính là sơ lý, dung hợp bản nguyên đều uẩn hàm chí lý vô thượng đại đạo.

Hơn nữa cuối cùng sự hình thành cấm chế trong pháp bảo đều phức tạp vô cùng, Thần Nông Thị tuy nhiên là Đại La Kim Tiên, nhìn cũng cực kỳ chuyên chú, nhưng trong nhất thời đầu óc cũng căng phồng, hiển nhiên là hấp thu tin tức có chút nhiều, khó lòng nhanh chóng lý giải.

Mà Đa Bảo cũng không muốn để Thần Nông Thị một lần liền học

được, chỉ là đem những thứ cơ bản nhất báo cho Thần Nông Thị, dù sao chuyện luyện khí này là từ trong thực tiễn mới có thể có sở đắc, chỉ bằng nghe giảng thì không có bao nhiêu tác dụng.

Đợi đến khi sơ hình pháp bảo hiện ra, Đa Bảo cũng trở nên nghiêm túc.

Liền thấy Đa Bảo hai mắt nhắm chặt, lực lượng nguyên thần trực tiếp xuất hiện trong sơ hình pháp bảo, sau đó đem từng đạo cấm chế đánh vào trên bản nguyên pháp bảo, theo sự xuất hiện của linh cấm trên bản nguyên, kiện pháp bảo này cũng trở nên càng thêm thần dị, từng đạo ngũ thải huyền quang từ trên pháp bảo tán ra, có vẻ vô cùng kinh dị.

Qua một hồi lâu mới nghe thấy Đa Bảo nói: "Sau khi bản nguyên tinh hoa dược liệu dung hợp, liền cần đem linh cấm đánh vào trong bản nguyên pháp bảo, điều này liên quan đến năng lực của pháp bảo này, cho nên linh cấm pháp bảo bất đồng, năng lực cũng không giống nhau!

Bản nguyên pháp bảo có thể thừa thụ bao nhiêu linh cấm liên quan đến đẳng cấp của pháp bảo này!" Thần Nông Thị càng nghe càng cảm thụ được luyện khí chi đạo bác đại tinh thâm, bất quá lúc này Thần Nông Thị không khỏi mở miệng hỏi: "Vậy linh cấm trên pháp bảo càng nhiều thì sẽ càng tốt sao?" Đa Bảo nghe vậy, trên mặt cũng hơi mỉm cười, đối với Thần Nông Thị hồi đáp: "Dược liệu có phân đẳng cấp, linh cấm cũng có khu biệt, làm sao đem linh cấm muốn có đánh vào trong bản nguyên pháp bảo, điều này cũng phải khảo nghiệm năng lực người luyện khí!" Nghe xong lời của Đa Bảo, Thần Nông Thị mới hiểu ra, tổng nhi ngôn chi chuyện luyện khí này không chỉ nằm ở dược liệu, mà nhiều hơn là khảo nghiệm năng lực người luyện khí, làm sao đem linh cấm thích hợp đánh vào bản nguyên dược liệu cũng là then chốt luyện khí.

Thần Nông Thị cũng cảm thấy chính mình đối với luyện khí tìm hiểu được rất nhiều, lúc này liền nghe Đa Bảo tiếp tục nói: "Linh bảo có phân đẳng cấp, nhưng đối với một bộ phận linh bảo mà nói lại có thể vượt cấp mà chiến, một số ít thượng phẩm pháp bảo mỗ hạng năng lực đột xuất, cho dù đối mặt với cực phẩm pháp bảo cũng không kém bao nhiêu, đương nhiên những linh bảo này quá mức hiếm thấy, hoặc là bản nguyên dược liệu quá tốt, hoặc là năng lực đơn phương diện quá mạnh!" Thần Nông Thị nghe vậy cũng cảm thấy kiến thức của mình lại tăng lên mấy phần, lập tức cũng nghĩ đến điều gì trực tiếp nói với Đa Bảo: "Sư tôn, vậy tiên thiên linh bảo thì sao?" Đa Bảo cũng có chút á khẩu, liền biết Thần Nông Thị sẽ hỏi những thứ này, dù sao trong Hồng Hoang tu sĩ còn chưa có ai không động tâm đối với tiên thiên linh bảo, đương nhiên cho dù là Thánh nhân đối với tiên thiên linh bảo thông thường không có cảm giác, nhưng nếu thật sự là một kiện tiên thiên chí bảo vô chủ, xem Thánh nhân có kích động hay không, nếu thật sự có một kiện tiên thiên chí bảo như vậy xuất hiện, e rằng Hồng Hoang cũng sẽ xuất hiện một trận huyết vũ tinh phong, quả thực là vì tiên thiên chí bảo quá mức trân quý, chính là tồn tại sánh ngang Thánh nhân, làm sao có thể không khiến người ta động tâm.

Lập tức liền nghe Đa Bảo trực tiếp nói: "Tiên thiên linh bảo đại bộ phận là khi Bàn Cổ đại thần khai thiên, đại đạo kết hợp với mảnh vỡ tam thập lục phẩm Tạo Hóa Thanh Liên sở hóa, một bộ phận nhỏ thì do Hồng Hoang thiên địa dựng dục, khi khai thiên tiên thiên linh bảo là có định số tồn tại, linh cấm trên đó cũng là tiên thiên linh cấm, do đại đạo tạo thành, cho nên mới hiếm có vô cùng!" "Đương nhiên theo thiên địa Hồng Hoang không ngừng thăng cấp, số lượng tiên thiên linh bảo cũng sẽ có phần tăng thêm, hơn nữa tiên thiên linh bảo cũng là bất tử bất diệt, cho dù tổn hủy, Hồng Hoang cũng có thể một lần nữa dựng dục ra tới, chỉ là thời gian này cần tương đối lâu!" Thần Nông Thị nghe vậy cũng vô cùng chấn kinh, chính mình với tư cách là

chủ nhân Nhân tộc cũng rõ ràng Nhân tộc không có bao nhiêu tiên thiên linh bảo, tuy nhiên biết tiên thiên linh bảo trân quý vô cùng, nhưng chưa từng nghĩ lại hiếm có như vậy, cũng là vì Thần Nông mới chỉ là Đại La Kim Tiên, không có nhu cầu trảm thi, cho nên mới không có cấp thiết như vậy, vả lại Thần Nông Thị khác với tu sĩ tầm thường, là thiên định Nhân Hoàng, xuất thế đã biểu hiện thần dị, chưa từng trải qua Hồng Hoang tàn khốc mới có thể như vậy.

Sau đó Thần Nông Thị cũng không khỏi hỏi: "Sư tôn, vậy tiên thiên linh bảo có thể luyện chế ra được không?" Đa Bảo nghe xong lời Thần Nông Thị nói cũng có chút hốt hoảng, hiển nhiên là nghĩ đến điều gì.

Một lát sau mới trả lời: "Tiên thiên linh bảo Thánh nhân mới có thể luyện chế nhưng cần phải có dược liệu bản nguyên tiên thiên, còn có một kiện tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh có thể chuyển hậu thiên thành tiên thiên, Nữ Oa Thánh nhân bổ thiên chắc con đã nghe nói qua, lần đó chính là có Càn Khôn Đỉnh xuất hiện!" Nghe Đa Bảo nói xong, tâm tình Thần Nông Thị mới bình phục lại, hóa ra còn có nhiều ẩn bí như vậy, Thần Nông Thị cũng đối với Hồng Hoang có rất nhiều nhận thức.

Sau đó Đa Bảo cũng hồi phục tinh thần, chuyên chú vào pháp bảo trước mắt, cũng không lên tiếng nữa.

Theo các đạo linh cấm không ngừng xuất hiện, kiện pháp bảo trước mặt Đa Bảo cũng dần dần hoàn thiện, đến khi pháp bảo trước mặt Đa Bảo không còn biến hóa, Thần Nông Thị lúc này mới phát giác đây là một kiện pháp bảo hình roi (tiên), tuy nhiên không rõ ràng năng lực của kiện pháp bảo này nằm ở đâu, nhưng cũng biết kiện pháp bảo này tất nhiên là dùng để thí nghiệm dược tính linh thảo, cho nên Thần Nông Thị cũng có chút kỳ đãi.

Không lâu sau đó, Thần Nông Thị liền nghe Đa Bảo quát lớn một tiếng, "Thành!" Kiện pháp bảo hình roi này cũng triệt để hoàn thành.

Mà vào khoảnh khắc pháp bảo hoàn thành, trên bầu trời đỉnh đầu hai người cũng trở nên u ám, từng đóa mây âm xuất hiện trên linh bảo.

Đa Bảo thấy cảnh này nụ cười trên mặt càng nồng hơn, lập tức nói với Thần Nông Thị: "Đồ nhi nên biết, khi hậu thiên linh bảo xuất thế sẽ có lôi kiếp xuất hiện, lôi kiếp này đối với hậu thiên linh bảo mà nói vừa là phúc vừa là họa, nếu độ qua lôi kiếp, linh bảo có thể được thối luyện, nếu độ không qua thì linh bảo đó cũng sẽ trực tiếp vỡ vụn!" Nghe xong lời Đa Bảo, Thần Nông Thị cũng có chút lo lắng đề phòng, sợ kiện linh bảo này bị tổn hại.

Đa Bảo thấy Thần Nông Thị vẻ mặt khẩn trương, trong lòng cũng thầm phát cười, pháp bảo chính mình luyện chế vẫn có tự tin, hơn nữa kiện linh bảo này còn không phải hậu thiên linh bảo thông thường, còn về phần là cái gì, sau lôi kiếp Thần Nông Thị tự nhiên sẽ phát hiện, chính mình đã lấy ra trân bảo áp hòm sớ, nói như vậy cũng là muốn để Thần Nông Thị biết luyện khí chi đạo không dễ dàng.

Đa Bảo thấy lôi kiếp trên bầu trời thành hình, cũng trực tiếp mang theo Thần Nông Thị rời khỏi đỉnh núi, phải biết linh bảo chi kiếp cần tự mình độ qua, nếu không lôi kiếp không thể khởi tác dụng thối luyện đối với linh bảo, thậm chí sẽ trực tiếp hạ bậc.

Lôi kiếp trên bầu trời cũng nhanh chóng rơi xuống, kiện linh bảo này lơ lửng trên đỉnh núi không có chút động tĩnh nào, lẳng lặng chịu đựng lôi kiếp tẩy lễ.

Cho đến một lát sau, lôi kiếp biến mất, kiện linh bảo này cũng trở nên có chút ảm đạm, bất quá Đa Bảo lại không có chút để ý, bởi vì Đa Bảo rõ ràng đây không phải linh bảo bị tổn hại, mà là linh bảo đang tấn thăng.

Đa Bảo tùy tay đem linh bảo nhiếp tới, Thần Nông Thị liền thấy chỗ tay cầm linh bảo hiện lên hai chữ đạo văn, Thần Nông Thị nhìn kỹ lại phát hiện hai chữ đạo văn này là "Giả Tiên!" Xem ra chính là tên của kiện pháp bảo hình roi này rồi.

Đợi Giả Tiên rơi vào trong tay, Đa Bảo cũng đem lực lượng nguyên thần tán ra, thăm dò kiện pháp bảo này, mãi đến một lát sau Đa Bảo mới hồi phục tinh thần, trên mặt xuất hiện một vệt cười ý thần bí, lập tức nói với Thần Nông Thị: "Bảo vật này tên là Giả Tiên, hiện tại là thượng phẩm hậu thiên linh bảo, nhưng kinh qua lôi kiếp thối luyện đang tấn thăng cực phẩm hậu thiên linh bảo, con thật đúng là vận khí tốt!" Thần Nông Thị nghe xong lời Đa Bảo nói cũng có chút kinh ngạc, phải biết trong Hồng Hoang hiện nay, hậu thiên linh bảo mới là pháp bảo chủ yếu của Đại La Kim Tiên tầm thường, bình thường tùy tiện một kiện hậu thiên linh bảo cũng sẽ dẫn đến vô số tu sĩ tranh đoạt, có thể thấy hậu thiên linh bảo trân quý.

Thần Nông Thị không ngờ sư tôn mình tùy tay luyện một cái đã là thượng phẩm hậu thiên linh bảo, hơn nữa là linh bảo sắp tiến giai, làm sao có thể không kích động, tuy nói hậu thiên linh bảo tầm thường so với tiên thiên linh bảo quả thực là kém không ít, nhưng thực tế uy lực lại không có chênh lệch lớn như vậy, giống như Giả Tiên này thượng phẩm hậu thiên linh bảo có thể sánh ngang trung phẩm tiên thiên linh bảo tầm thường, chỉ bất quá hậu thiên linh bảo không có cách nào hấp thu thiên địa tự mình khôi phục, nếu bị tổn hại vỡ vụn thì đó là thực sự biến mất, vả lại chính là linh cấm trong cơ thể tiên thiên linh bảo là do đại đạo sở hóa, có thể dùng để ký thác Chuẩn Thánh tam thi, mà linh cấm trong hậu thiên linh bảo là do tu sĩ luyện chế, cho nên không có phần năng lực này.

Thần Nông Thị hiểu rõ kiện pháp bảo này là Đa Bảo luyện vì mình, cho nên trong ánh mắt cũng tràn đầy hưng phấn.

Dù sao hiện tại trong tay Thần Nông Thị cũng không có kiện linh bảo nào ra hồn, huống chi là thần vật sắp trở thành cực phẩm hậu thiên linh bảo như Giả Tiên.

Thấy ánh mắt Thần Nông Thị, Đa Bảo cũng có chút đắc ý, dù sao có thể luyện chế ra kiện pháp bảo này cũng là bản sự của Đa Bảo, tùy tay đem Giả Tiên đưa cho Thần Nông Thị, sau đó Đa Bảo tiếp tục nói: "Kiện pháp bảo này cũng là vi sư đặc ý luyện cho con, sau này có thể dùng nó quất (tiên) linh thảo, trên linh thảo theo đó liền sẽ chảy ra nước cốt, có độc tính hay không Giả Tiên cũng có thể hiển thị ra, như vậy con sẽ không cần tự mình đi nếm nữa!" Thần Nông Thị nhận lấy Giả Tiên Đa Bảo đưa tới, lại nghe thấy lời Đa Bảo nói, trong lòng cũng ấm áp, hốc mắt hơi đỏ, lập tức bái lạy trên mặt đất nói với Đa Bảo: "Đa tạ sư tôn hậu ái, đệ tử hổ thẹn nhận lấy!" Đa Bảo thấy trạng cũng là một đạo lực lượng Chuẩn Thánh tán ra đỡ Thần Nông Thị dậy, tiếp tục nói: "Vi sư đã nhận con làm đồ đệ, tự nhiên phải nghĩ cho con, con là Nhân tộc cộng chủ, vì tộc nhân Nhân tộc trị bệnh tìm linh thảo cũng là đại công đức, vi sư sao có thể nhìn con chịu khổ, không cần tiểu nhi tư thái như vậy!" Thần Nông Thị nghe xong cũng càng thêm cảm động, nói với Đa Bảo: "Nếu không có sư tôn, e rằng đệ tử sớm đã trúng độc thân vong, phần công đức này đáng có công của sư tôn!" Đa Bảo nghe vậy cũng hiểu tâm tư của Thần Nông Thị, lập tức lắc đầu, tiếp tục nói với Thần Nông Thị: "Kiện pháp bảo này là vi sư đặc ý luyện cho con, không lâu nữa sẽ trở thành cực phẩm hậu thiên linh bảo, cho nên công kích lực cũng không tầm thường, lát nữa con luyện hóa liền biết, có thể làm bảo vật phòng thân cho con, hiện tại pháp bảo đã luyện thành, vậy vi sư liền đi trước!" Không đợi Thần Nông Thị nói chuyện, thân ảnh Đa Bảo đã biến mất không thấy.

Nhìn thân ảnh Đa Bảo biến mất, Thần Nông Thị cũng có chút cảm khái, đối với lão sư này của mình càng thêm tôn trọng, lập tức liền

hướng phương hướng Đa Bảo biến mất hơi khom người, sau đó khoanh chân tọa định, bắt đầu luyện hóa Giả Tiên.

Mà Đa Bảo nói là biến mất nhưng cũng chỉ là ẩn vào hư không, tiếp tục âm thầm thủ hộ Thần Nông Thị, dù sao Thần Nông Thị khác với Nhân tộc cộng chủ tiền nhiệm Phục Hy, Thần Nông Thị chính là Nhân tộc triệt triệt để để, không có cơ duyên như bên Phục Hy, vả lại Phục Hy có Nữ Oa Thánh nhân âm thầm thủ hộ, không có chút nguy hiểm nào, nhưng tính cách bướng bỉnh này của Thần Nông Thị các loại vấn đề cũng sẽ không ít, từ việc trước đó thân tự nếm linh thảo là có thể nhìn ra, vì đại sự Nhân tộc, Thần Nông Thị không tiếc hy sinh chính mình, cho nên Đa Bảo cũng không dám để Thần Nông Thị độc thân hành động, vạn nhất xảy ra vấn đề gì thì chính mình hối hận cũng muộn rồi.

Dù sao Đa Bảo cũng là khâm định Nhân Hoàng chi sư, còn quan hệ đến khí vận của Tiệt giáo tại Nhân tộc, Đa Bảo tự nhiên không dám lơ là.

Còn về phần vì sao không đi cùng Thần Nông, Đa Bảo đương nhiên cũng là vì nghĩ cho chính bản thân Thần Nông Thị, phải biết Thần Nông Thị là Nhân tộc cộng chủ, có con đường của riêng mình phải đi, nếu gặp tình huống yêu cầu Đa Bảo giúp đỡ thì cũng không sao, nhưng nếu Đa Bảo hiện thân đi cùng Thần Nông Thị, vậy cuối cùng công đức là của ai?

Như vậy Thần Nông Thị càng không biết khi nào mới có thể công đức viên mãn, phải biết hiện tại khí vận Nhân tộc khác với tiền thế của Chu Du, từ khi khí vận Long tộc và Nhân tộc hợp nhất, hiện tại độ khó để Nhân Hoàng thành đạo cũng cao hơn nhiều, Phục Hy nhờ vào việc mình sáng tạo ra Bát Quái, tìm được cộng chủ nhiệm kỳ tới mới có thể thành đạo, đặt ở tiền thế Phục Hy sáng tạo ra Bát Quái là có thể trực tiếp thành tựu Nhân Hoàng, làm sao còn cần tìm kiếm

Nhân Hoàng tiếp theo, nhưng hiện tại Phục Hy không chỉ phải tìm được Nhân tộc cộng chủ thích hợp, sau đó đợi đến khi cộng chủ tiếp theo có thể hoàn toàn trị lý Nhân tộc mới được, cũng tức là Phục Hy sáng tạo ra Bát Quái giúp đỡ Nhân tộc cực lớn, nếu không Phục Hy cho dù tìm ra Nhân tộc cộng chủ có lẽ cũng không thể công đức viên mãn.

Mà lần này Thần Nông phát hiện ngũ cốc, giải quyết nguy cơ lương thực của Nhân tộc, khiến khí vận Nhân tộc đại tăng, theo tiền thế của Chu Du, Thần Nông Thị đều có thể công đức viên mãn, cho dù nếm bách thảo sau này cũng chỉ là Thần Nông Thị vì Nhân tộc phụng hiến.

Nhưng hiện tại Thần Nông Thị lại không có chút cảm giác nào, cách công đức viên mãn còn kém không ít.

Cũng vì vậy Đa Bảo mới không dám hiện thân trước mặt Thần Nông Thị, chỉ có thể ở trong tối thủ hộ.

Thần Nông Thị nơi này tiêu tốn mấy ngày cũng rốt cuộc đem Giả Tiên kiện hậu thiên linh bảo này luyện hóa, đương nhiên điều này cũng là vì linh cấm trong hậu thiên linh bảo đều là hậu thiên tạo thành, cộng thêm khi Đa Bảo luyện chế kiện hậu thiên linh bảo này Thần Nông Thị ở bên cạnh quan ma, cho nên luyện hóa tương đối đơn giản, mà nếu là một kiện tiên thiên linh bảo, với cảnh giới Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi của Thần Nông Thị, thời gian mấy ngày tối đa chỉ có thể luyện hóa được một thành, miễn cưỡng sử dụng mà thôi.

Thần Nông Thị đem Giả Tiên luyện hóa thành công cũng có chút vui mừng, nhưng một lát sau liền khôi phục lãnh tĩnh, tiếp tục hành động trước đó của mình, hiện tại Thần Nông Thị có Giả Tiên kiện hậu thiên linh bảo này cũng liền không cần lấy thân thử độc, như vậy cũng đại đại tăng thêm hiệu suất của Thần Nông Thị.

Sau đó Thần Nông Thị cũng nhất tâm đa dụng, một đạo nguyên thần khống chế Giả Tiên quất (tiên) linh thảo, một đạo quan sát hình thái linh thảo cùng với môi trường xung quanh, đạo cuối cùng khắc họa trong ngọc giản, cũng chính vì Thần Nông đã trở thành Đại La Kim Tiên, nếu không cũng không thể ngày qua ngày như vậy, bất quá cho dù Thần Nông Thị đã là Đại La Kim Tiên, nhưng dưới hành động cao cường độ liên tục như vậy vẫn có chút thần tình ảm đạm, không chỉ đơn thuần là vì nguyên thần sử dụng quá độ, mà nhiều hơn là sự khẩn trương.

Dù sao ghi chép linh thảo không cho phép có một tia sai sót, mỗi một bản ghi chép đều cần Thần Nông Thị kiểm tra kỹ lưỡng, phải biết kinh nghiệm Thần Nông Thị tổng kết là phải phổ biến đến toàn bộ Nhân tộc, xuất hiện một điểm sai lầm thì tổn thất chính là tính mạng tộc nhân Nhân tộc, Thần Nông Thị cũng không dám có bất kỳ sơ suất nào.

Nhiều ngày sau đó, Thần Nông Thị cũng đem linh thảo trong phiến sơn lâm này nếm thử một lần, cuối cùng thở dài một hơi nguyên thần cũng có cơ hội nghỉ ngơi, bất quá Thần Nông Thị không có nghỉ ngơi điều chỉnh, mà là tiếp tục tiến về phía tòa sơn lâm tiếp theo, bởi vì Thần Nông Thị trì hoãn một điểm thời gian thì không ít tộc nhân sẽ vì tật bệnh mà tử vong, Thần Nông Thị với tư cách là Nhân tộc cộng chủ đương nhiên là không tiếc thân này.

Chương 283

Cứ như vậy, Thần Nông Thị cũng không biết đã qua bao lâu, cũng không biết đã đi đến đâu, hắn chỉ biết chính mình một mực không ngừng đi vào trong sơn lâm, sau đó ngày qua ngày thí nghiệm dược tính linh thảo, bất luận là ngọn núi gì hay hoặc là lũng đất, con sông, Thần Nông Thị đều không có dừng lại bước chân của mình.

Thoáng cái mấy năm trôi qua, Thần Nông Thị cũng đã đem địa vực Nhân tộc đi hết một lượt, tại một nơi thâm sơn cuối cùng đem tất cả linh thảo trong địa vực Nhân tộc nhận biết hoàn tất, mới coi là hoàn thành kế hoạch của mình, mà mảnh địa phương này được hậu thế xưng là 'Thần Nông Giá', cũng là vì Thần Nông Thị tại địa phương này kết lư (làm nhà tranh), đem linh thảo mình nhận biết viết thành bản y thư đầu tiên của Hồng Hoang 《Thần Nông Bách Thảo Kinh》, sau khi bộ y dược kinh điển này hoàn thành, Thần Nông Thị mới coi là thực sự thả lỏng xuống, sau đó liền trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Mà ngay sau khi Thần Nông Thị trầm thụy, Đa Bảo cũng xuất hiện ở trước mặt Thần Nông Thị, nhìn đệ tử nằm xuống, Đa Bảo cũng vô cùng cảm khái, đệ tử này của mình có đại nghị lực, đại công đức, đại khí vận!

Hai người lại không biết lúc này, trong Nhân tộc con gái của Thần Nông Thị là Nữ Oa cũng xuất hiện ngoài ý muốn.

Lại nói trước khi Thần Nông Thị rời khỏi đô thành Nhân tộc đi về phía sơn lâm, Tây Phương nhị thánh liền cảm thấy thời cơ đã đến, lập tức liền bắt đầu hành động, phải biết mục tiêu của hai người là Nguyên Thủy và Thông Thiên trong Tam Thanh, bởi vì Phục Hy đã công đức viên mãn, hai người tự nhiên không pháp tính kế, vả lại

chính là vì lúc Phục Hy quy vị, Lão Tử đạt được nhiều khí vận Nhân tộc như vậy mới khiến hai người này động tâm tư, dù sao nếu không phải Tam Thanh cậy vào người đông, thực lực mạnh, đem ba danh ngạch Nhân Hoàng chi sư đoạt đi thì hai người cũng sẽ không tức giận như vậy.

Để phòng ngừa Tam Thanh chiếm giữ thêm nhiều khí vận Nhân tộc, hai người cũng trực tiếp đánh chủ ý lên Xiển giáo và Tiệt giáo.

Mà lại vì hiện tại Nhân Hoàng chi sư chính là đại đệ tử môn hạ Tiệt giáo Đa Bảo, cho nên hai người liền trực tiếp tìm đến đệ tử môn hạ Tiệt giáo.

Dù sao chỉ có để đệ tử Tiệt giáo đứng ra phá hoại mới có hiệu quả lớn nhất, như vậy mới có thể khiến khí vận Nhân tộc mà Tiệt giáo chiếm giữ giảm bớt, cuối cùng khí vận Nhân tộc mà Thông Thiên sở hữu cũng sẽ theo đó hạ thấp.

Khí vận Nhân tộc đang không ngừng tăng lên, khí vận Nhân tộc Thông Thiên chiếm giữ hạ thấp, vậy đến sau này khí vận Tây Phương hai người chiếm giữ chẳng phải sẽ nhiều thêm một chút sao.

Sự tăng giảm khí vận này cũng có thể khiến tu vi Tây Phương hai người nhanh chóng vượt qua Tam Thanh.

Tây Phương hai người kiểm tra các đệ tử môn hạ Tiệt giáo, cuối cùng đã tìm được một nhân tuyển thích hợp, đó chính là Vô Chi Kỳ.

Thoại thuyết Vô Chi Kỳ này chính là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu: Xích Khào Mã Hầu, hình dáng như viên hầu, mắt vàng răng tuyết, nhanh nhẹn dị thường, mặt mũi hung ác, có thể khiến trẻ con nín khóc, cùng tộc với con khỉ Tây Du hậu thế, hiểu âm dương, biết nhân sự, giỏi ra vào, tránh chết kéo dài sự sống, quả thực là loại thú cực kỳ thần dị.

Vả lại khác với con khỉ hậu thế, Vô Chi Kỳ giỏi về khống thủy, cũng là thiên sinh thủy thần chi thuộc.

Khi Thông Thiên thành thánh thu đồ liền từ Hoài Thủy độn xuất, tiến về Côn Luân Sơn cầu đạo, bất quá vì tư chất con khỉ Vô Chi Kỳ này tầm thường, không được Thông Thiên trọng thị, vả lại tính tình quái đản vô cùng, thỉnh thoảng liền cùng đồng môn đệ tử khởi phân tranh, trở thành mục tiêu trong lòng Tây Phương hai người.

Ngày đó, Vô Chi Kỳ lại cùng đồng môn Tiệt giáo xảy ra xung đột, dứt khoát rời khỏi Kim Ngao Đảo, ở trong Đông Hải giải khuây.

Đương nhiên Vô Chi Kỳ cũng không dám phóng túng ở Đông Hải, dù sao Đông Hải là đại bản doanh của Long tộc, Vô Chi Kỳ tuy nhiên là đệ tử môn hạ Thánh nhân nhưng cũng chỉ là một cái Đại La Kim Tiên nhỏ bé, tự nhiên là không dám chọc đến Long tộc, bởi vì vạn nhất chọc giận Long tộc, ngay cả Thông Thiên cũng bảo hộ không được mình, ai bảo Long tộc có một vị vô thượng Thánh nhân Chu Du kia chứ.

Mà ngay lúc Vô Chi Kỳ ở Đông Hải giải khuây, Tây Phương hai người cũng bắt đầu hành động, thiên cơ trực tiếp bị che giấu.

Sau đó một đạo âm thanh cũng trực tiếp xuất hiện trong não hải của Vô Chi Kỳ: "Vô Chi Kỳ, Thông Thiên coi thường ngươi như vậy, ngươi lại cần gì phải ở lại Tiệt giáo lâu!" Vô Chi Kỳ nghe xong đạo âm thanh này cũng tức khắc kinh ngạc, hướng về tứ chu quát lớn: "Ai, thế mà lại cổ hoặc đệ tử môn hạ Thánh nhân, lẽ nào không sợ Thánh nhân Tiệt giáo ta sao!" Vô Chi Kỳ lời vừa dứt, trong não hải lại truyền đến âm thanh: "Ta không phải là ai, ta chính là tâm tự ẩn giấu nơi đáy lòng ngươi, đã chính mình đều nghĩ như vậy, vì sao không thoát ly Tiệt giáo, đổi lấy tự do chi thân!" Vô Chi Kỳ hoài nghi có người trêu chọc mình, lập tức hướng về hư không tứ xứ công kích: "Ta là đệ tử

Thánh nhân, đối với Tiệt giáo trung thành cảnh cảnh, là hạng người nào loạn tâm tự của ta!" Động tác của Vô Chi Kỳ hiển nhiên không có bất kỳ tác dụng nào, đạo âm thanh này tiếp tục phát ra trong não hải: "Nếu ngươi không có ý nghĩ như vậy, ta sao có thể xuất hiện, hãy nhìn rõ nội tâm của chính mình đi!" Đạo âm thanh này nói xong, Vô Chi Kỳ cũng không còn động tác, tâm tự cũng bắt đầu ba động, bởi vì Vô Chi Kỳ không phát hiện xung quanh mình có bất kỳ khí tức nào tồn tại, cuối cùng cũng lâm vào tự ngã hoài nghi.

Vô Chi Kỳ cũng là đệ tử Tiệt giáo, tuy nhiên không được trọng thị nhưng cũng tu hành công pháp do Thánh nhân truyền lại, cho dù lúc này chỉ là Đại La Kim Tiên nhưng cũng có thể cảm tri được khí tức Chuẩn Thánh trong phạm vi nhất định, nhưng hiện tại Vô Chi Kỳ không cảm thụ được chút khí tức nào, cho nên mới không khỏi hoài nghi chính mình.

Mà Vô Chi Kỳ là Hồng Hoang dị thú, hiểu âm dương, biết nhân sự, giỏi ra vào, tránh chết kéo dài sự sống, nhưng những thứ này không có cách nào ngăn cản Thánh nhân.

Lúc này liền nghe âm thanh trong não hải không ngừng vang lên: "Nhìn rõ chính mình, ngươi sẽ có cuộc sống tốt hơn!" ...

Qua một hồi lâu, ánh mắt Vô Chi Kỳ cũng trở nên mê mang, sau đó lẩm bẩm nói: "Ta là thiên tiên thần ma tư chất, vì sao không được sư tôn trọng thị, vì sao các người đều coi thường ta!" "Ta không phục, ta không phục!" Vô Chi Kỳ đã bị âm thanh trong nguyên thần dần dần mê hoặc, trở nên bạo táo, sau đó liền nghe âm thanh trong não hải tiếp tục truyền đến: "Vị trí Nhân Hoàng chi sư vốn dĩ là của ngươi, hắn Đa Bảo chỉ là cậy vào việc bái sư sớm hơn mình, ta phải báo thù hắn, báo thù Nhân tộc!" Vô Chi Kỳ triệt để mê hoặc, trong não hải chỉ còn lại ý nghĩ báo thù Nhân tộc, đôi mắt đỏ rực đầy máu, lập tức Vô Chi Kỳ liền hướng về phía khu vực Nhân tộc ven biển Đông Hải phi thân

mà đi, xem bộ dạng này chuyến đi này của Vô Chi Kỳ tất nhiên sẽ dẫn đến một trận đại phong ba.

Mà lúc này trên Linh Sơn Tây Phương, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn hai người cũng mở mắt, liền nghe Tiếp Dẫn nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ, đại sự đã thành!" Trên mặt Chuẩn Đề cũng hiện lên nụ cười thần bí, hồi đáp Tiếp Dẫn: "Lại không ngờ rằng nguyên thần của Vô Chi Kỳ này lại yếu ớt như vậy!" Không sai, Vô Chi Kỳ xuất hiện dị dạng chính là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cổ hoặc, phải biết hai người sớm đã muốn phá hoại khí vận của Tam Thanh tại Nhân tộc, nhưng làm thế nào cũng không ngờ tới lại đơn giản như vậy.

Vô Chi Kỳ tuy nhiên có công pháp Thông Thiên sáng tạo ra, có thể phát hiện khí tức Chuẩn Thánh xung quanh, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới là hai người Tây Phương đang tính kế mình, hơn nữa lại dùng phương pháp này, cộng thêm bản thân Vô Chi Kỳ đã bất mãn đối với Thông Thiên và Tiệt giáo, cho nên cuối cùng sự tính kế của hai người Tây Phương cũng là thủy đáo cừ thành.

Trên Linh Sơn, liền nghe Tiếp Dẫn cũng tiếp tục nói: "Vốn định trực tiếp khống chế Vô Chi Kỳ này, lại không ngờ sư đệ lại có thể nghĩ ra phương pháp như vậy!" Chuẩn Đề cũng xua xua tay, trực tiếp đáp lời: "Hai chúng ta đã muốn tính kế Tiệt giáo thì phải vạn vô nhất thất, tuy nói khống chế Vô Chi Kỳ là tốt nhất, nhưng tóm lại sẽ để lại dấu vết trên nguyên thần của hắn, sư huynh lại không phải không biết Thông Thiên là người như thế nào, nếu bị Thông Thiên phát hiện dấu vết hai chúng ta để lại, e rằng đến lúc đó liền không hảo thu tràng!" Tiếp Dẫn nghe vậy cũng gật đầu: "Thị cực, thị cực, hiện tại thế này cho dù là Thông Thiên sau này tra xét, định cũng là không thu hoạch được gì, ngay cả khi Vô Chi Kỳ này thanh tỉnh lại, e rằng đều chỉ cho rằng chính mình là bị tâm ma sở hoặc đi!" "Hắn Thông Thiên không có chút chứng cứ nào, tự nhiên không dám tìm tới Tây Phương ta!"

Chuẩn Đề cũng cười gật đầu: "Sư huynh nói rất đúng, nội loạn Tiệt giáo hắn làm sao có thể tìm tới Tây Phương ta, chỉ có thể trách bản thân hắn Thông Thiên!" Chuẩn Đề nói xong, Tiếp Dẫn tiếp tục mở miệng: "Bên phía Nhân tộc con gái Nhân Hoàng chắc đã xuất phát rồi, đợi hai chúng ta xem Vô Chi Kỳ này sẽ gây ra phong ba thế nào đi!" Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề không dứt: "Có con gái Nhân Hoàng đó bồi táng, Vô Chi Kỳ nhỏ nhoi cũng nên mãn nguyện rồi!" Tiếp Dẫn nghe vậy tiếp tục nói: "Nghĩ lại con gái Nhân Hoàng đó cũng coi như vì Tây Phương mà làm cống hiến!" Chuẩn Đề nghiêm túc gật đầu: "Con gái Nhân Hoàng đó có đại công đức nha!" Chuẩn Đề nói xong cũng cùng Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, lập tức hai người phóng thanh đại tiếu.

Không thể không nói Tây Phương hai người thâm độc, ngay cả trẻ nhỏ cũng không buông tha, bất quá cũng đúng, Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, hai người đương nhiên sẽ không để tâm đến một con gái Nhân Hoàng nhỏ nhoi, hai người chỉ có một mục tiêu, đó là hưng thịnh Tây Phương, vả lại hai người đã che giấu thiên đạo, sở tác sở vi cũng sẽ không bị Thông Thiên thôi toán đến, Thông Thiên không có chứng cứ đương nhiên không thể tìm tới chính mình, còn về Nhân tộc căn bản không nằm trong cân nhắc của hai người, dù sao hiện tại Nhân tộc tuy nói sắp trở thành thiên địa chi chủ, nhưng trong Nhân tộc không có tồn tại uy hiếp đến Thánh nhân, đương nhiên Chu Du trong mắt hai người là không thuộc về Nhân tộc.

Chỉ là điều khiến hai người không ngờ tới là, kết cục sự kiện lần này không hề giống như hai người quy hoạch, tuy nhiên thành công khiến khí vận Thông Thiên chiếm giữ tại Nhân tộc hạ thấp, nhưng tổn thất của chính mình lại càng lớn hơn.

Bên ngoài đô thành Nhân tộc trong một khu rừng, tiếng chuông đồng từng hồi vang vọng trong rừng, khiến người ta có chút kinh dị,

không biết khu rừng này vì sao lại có biến hóa như vậy.

Một lúc sau, một cô bé xinh xắn như chạm ngọc từ bìa rừng thò đầu ra, trên cổ còn đeo một chuỗi chuông đồng, thực sự có chút đáng yêu.

Xem bộ dạng vừa rồi âm thanh trong rừng chính là do cô bé này phát ra.

Cô bé này thần thần bí bí từ trong rừng nhìn ra thế giới bên ngoài, đầy mặt đều là kích động, thấy ngoài rừng vẫn như bình thường cũng thở phào một hơi, cúi đầu lẩm bẩm: "Phụ thân làm sao lâu như vậy còn chưa trở về, họ đều nói phụ thân đi rừng, vì sao không có nha!" Không sai, cô bé này chính là con gái của Thần Nông Thị, tên là Nữ Oa.

Thần Nông Thị tiến vào rừng tìm kiếm linh thảo có thể chữa bệnh cho Nhân tộc, nhưng không có con gái Nữ Oa đi cùng, dù sao khi Thần Nông Thị rời đi Nữ Oa mới chỉ ba tuổi, độ tuổi ấu đồng như vậy còn cần người chăm sóc, chuyến đi này của Thần Nông Thị là có chính sự, tự nhiên không có thời gian này chăm sóc, vả lại Thần Nông Thị biết trong rừng nguy hiểm, cho dù hiện tại chính mình đã là Đại La tu vi nhưng đối mặt với một số nguy hiểm vẫn là bất lực, cho nên cũng không muốn để Nữ Oa theo mình mạo hiểm, quan trọng nhất là Thần Nông Thị cũng là một người cha, làm sao có thể để con mình chịu khổ cực này, cuối cùng cũng một mình rời khỏi đô thành.

Nhưng Thần Nông Thị không biết chính mình đi lần này liền là mấy năm, hiện tại Nữ Oa cũng đã là đứa trẻ mười tuổi, thời gian dài như vậy không gặp Thần Nông Thị, Nữ Oa cũng đặc biệt nhớ nhung, cho nên mới muốn rời khỏi đô thành Nhân tộc đi tìm Thần Nông Thị, cho dù không biết Thần Nông Thị ở đâu.

Mà ý nghĩ này của Nữ Oa đương nhiên bị Nhân tộc trong đô thành

khước từ, dù sao hành tung của Thần Nông Thị hiện tại ngay cả Nhân tộc cũng không biết, Nữ Oa một đứa trẻ nhỏ thế này vạn nhất xảy ra chuyện gì, đợi đến lúc Thần Nông Thị trở về, mọi người cũng không hảo giao đại.

Nhưng ai có thể ngờ Nữ Oa nói dối là đi giải khuây, dẫn theo thị vệ đi ra ngoài đô thành, nhân lúc thị vệ không để ý thế mà lại một mình rời đi.

Đương nhiên bất cứ ai nhìn vào cũng đều cảm thấy trong đó chắc chắn là có vấn đề, Nữ Oa hiện tại bất quá là đứa trẻ mười tuổi, tuy có tu vi tại thân nhưng cảnh giới không cao, làm sao có thể trốn thoát được hộ vệ tùy thân, cho dù Nữ Oa lúc này đã là Thiên Tiên cảnh giới, nhưng phải biết hộ vệ bên cạnh Nữ Oa đều là tinh nhuệ Nhân tộc, kém nhất cũng có Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, mà Nữ Oa có thể rời đi trước sự không hay biết của một nhóm hộ vệ, đây cũng là sự tính kế của Tây Phương hai người, bởi vì Nữ Oa có khí vận Nhân tộc tí hộ, Tây Phương hai người không thể cưỡng hành khống chế Nữ Oa, cho nên trong bóng tối trực tiếp che giấu thiên đạo, mới khiến Nữ Oa tránh được hộ vệ tùy thân.

Sau đó Tây Phương hai người chỉ dẫn Nữ Oa báo cho Thần Nông Thị đang ở ven bờ Đông Hải, để Nữ Oa tiền vãng tìm kiếm.

Minh minh trung trong não hải vang lên âm thanh, cũng khiến Nữ Oa có chút kích động, dù sao nàng từ đô thành Nhân tộc đi ra chính là muốn tìm được Thần Nông Thị, Nữ Oa hiện tại cũng chỉ là một đứa trẻ, đương nhiên cũng sẽ không sát giác được có âm mưu gì, cho là vị đại năng nào hảo tâm báo cho chính mình, còn nghĩ đợi đến khi tìm được Thần Nông Thị sẽ quay lại cảm tạ.

Nhân tộc vốn dĩ sinh sống ven bờ Đông Hải, đô thành cách Đông Hải cũng không xa, cho nên Nữ Oa một cái Thiên Tiên nhỏ bé, đến

được Đông Hải cũng không tốn bao nhiêu thời gian, huống hồ trên đường đi lực lượng nguyên thần của Tây Phương hai người cũng ở trong tối bảo hộ, cũng không xuất hiện nguy hiểm gì, mà Tây Phương hai người làm như vậy là không muốn Nữ Oa xuất hiện biến cố giữa đường, dù sao hai người họ tính kế là Tiệt giáo, Nữ Oa cũng là nhân vật chính trong đó, vạn nhất Nữ Oa giữa đường gặp phải tình huống gì thì hiệu quả sẽ không tốt.

Cứ như vậy, Nữ Oa một đứa trẻ Thiên Tiên cảnh giới cũng thuận lợi đi đến ven bờ Đông Hải.

Đến Đông Hải, Nữ Oa không thấy tung tích Thần Nông Thị cũng có chút thất lạc, bất quá một lát sau Nữ Oa liền trở nên kích động, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên Nữ Oa thấy đại hải, mà lúc này bên cạnh lại không có ai đi cùng, Nữ Oa dứt khoát trực tiếp phi thân chui vào trong đại hải, muốn ở trong Đông Hải thỏa thích bơi lội một phen.

Mà ngay lúc đó, thần trí hỗn loạn Vô Chi Kỳ cũng đi đến bờ vực Đông Hải, với tư cách là tồn tại Đại La Kim Tiên cảnh giới, sự tồn tại của Nữ Oa đương nhiên không giấu được Vô Chi Kỳ, đặc biệt là khí vận Nhân tộc nồng hậu trên người Nữ Oa, càng khiến Vô Chi Kỳ nộ hỏa trung thiêu, mang theo lòng thù hận đối với Nhân tộc, Vô Chi Kỳ phẫn nhiên ra tay, tùy tay đem nước biển xung quanh Nữ Oa mấy dặm trực tiếp phong tỏa, sau đó Đại La khí tức trên người điên cuồng tuôn ra, hướng về phía Nữ Oa dũng khứ.

Nữ Oa bất quá là một cái Thiên Tiên nhỏ bé, làm sao địch nổi uy áp Đại La Kim Tiên, cảm thụ được Đại La khí tức của Vô Chi Kỳ, toàn bộ thân thể Nữ Oa cũng đều trực tiếp lặng người đi, sau đó Nữ Oa liền bị Đại Lo uy áp của Vô Chi Kỳ tỏa định, chút nào không thể động đậy, ngay cả hô hấp cũng có chút thụ trở, tuy nói Thiên Tiên có thể hấp thu linh khí duy trì sinh tồn dưới đáy biển, nhưng lúc này Nữ Oa dưới uy áp Đại La của Vô Chi Kỳ cũng không còn cơ hội hấp thu

linh khí.

Bất quá một lát, Nữ Oa liền đỏ bừng mặt, hiển nhiên là đã đến cực hạn.

Vô Chi Kỳ thấy trạng không những không có chút liên mẫn, phản nhi là trở nên càng thêm phong cuồng, Đại La uy áp trên người không ngừng tán ra, cuối cùng khí tức Nữ Oa cũng từ từ biến mất trên Đông Hải.

Trong hư không ẩn tàng hai đạo lực lượng Thánh nhân thấy trạng cũng trực tiếp tán khai, cũng không để lại chút dấu vết nào.

Mà khi lực lượng Thánh nhân của Tây Phương hai người rời đi, Vô Chi Kỳ cũng từ từ từ trong hỗn loạn tỉnh lại, ánh mắt cũng trở nên thanh minh, nhìn Nữ Oa nổi lên trên biển, Vô Chi Kỳ toàn bộ người đều ngây dại.

Bởi vì Vô Chi Kỳ biết thân phận của Nữ Oa chính là con gái của Nhân tộc cộng chủ Thần Nông Thị, dù sao đại sư huynh Tiệt giáo Đa Bảo là lão sư của Thần Nông Thị, cho nên đệ tử Tiệt giáo cũng tương đối quen thuộc.

Sát giác được thân phận Nữ Oa, Vô Chi Kỳ lúc này cũng kinh hoàng thất thố, không biết nên làm thế nào mới hảo, tuy nói vừa rồi Vô Chi Kỳ bị Tây Phương hai người cổ hoặc, nhưng lại không có chút sát giác nào, vả lại ký ức trong não hải của chính mình cũng vô cùng thanh tích, cho nên Vô Chi Kỳ tự nhiên cũng không cảm thấy là bị cổ hoặc gì, chỉ cho là hành động phẫn nộ nộ hỏa trung thiêu trong lòng mình, nhưng hiện tại thanh tỉnh lại, Vô Chi Kỳ biết chuyện đã lớn.

Phải biết chính mình tuy nhiên là đệ tử môn hạ Thánh nhân Tiệt giáo nhưng cũng không dám khinh dị chọc đến Nhân tộc, huống chi sát hại con gái Nhân Hoàng, vả lại lúc này sư tôn của Nhân tộc cộng chủ Thần Nông là đại sư huynh Tiệt giáo Đa Bảo, chính mình đem Nữ Oa

sống sống dìm chết, vậy chính mình sẽ đối mặt với trừng phạt thế nào, Vô Chi Kỳ đương nhiên có thể nghĩ tới.

Cuối cùng khẳng định không tránh khỏi kết cục thân tử đạo tiêu, nghĩ đến đây Vô Chi Kỳ cũng có chút tuyệt vọng.

Đương nhiên Vô Chi Kỳ không phải không nghĩ tới đào bào, nhưng Vô Chi Kỳ với tư cách là đệ tử môn hạ Thánh nhân Tiệt giáo, đối với thủ đoạn Thánh nhân tự nhiên là rõ ràng, biết chính mình thoát không khỏi lòng bàn tay Thánh nhân, cho nên cũng không có chút tâm lý nghiêu hạnh nào, vả lại Vô Chi Kỳ biết cho dù có thể trốn thoát một thời, nhưng cũng chỉ là một thời.

Nghĩ đến đây, thân hình Vô Chi Kỳ cũng vô cùng lạc mịch, một phó sinh vô sở luyến chi cảm, ngay cả thi thủ Nữ Oa cũng không kịp che giấu.

Chương 284

Ngay lúc này, mấy đạo khí tức cũng trực tiếp đi đến bờ vực Đông Hải, chính là mấy vị Đại La Kim Tiên của Long tộc, Đông Hải với tư cách là đại bản doanh của Long tộc, khí tức Vô Chi Kỳ tự nhiên là không giấu được Long tộc, cho nên khi Vô Chi Kỳ tán ra Đại La khí tức đã có mấy vị Đại La Long tộc hướng về địa phương này cản tới.

Khi mấy vị Đại La Kim Tiên Long tộc đi đến địa phương này trong một thuấn gian, cũng đã trực tiếp phát hiện đạo thể đã chết của Nữ Oa, thân ảnh cũng trực tiếp đốn trụ, Long tộc và Nhân tộc khí vận hợp nhất, mấy vị Long tộc đương nhiên rõ ràng thân phận Nữ Oa, thấy Nữ Oa chết đuối tại Đông Hải, mấy vị Đại La Long tộc này cũng da đầu tê dại, thuấn gian đem tin tức tán ra, sau đó đem Vô Chi Kỳ đoàn đoàn vây trụ, phòng chỉ Vô Chi Kỳ đào ly.

Sau đó tin tức cũng truyền đến đô thành Nhân tộc, Tổ Miếu và trong Long tộc, vô số đại năng Nhân tộc và Long tộc cũng phân phân từ các nơi cản đến địa phương ven bờ Đông Hải.

Đợi đến khi càng ngày càng nhiều tu sĩ Nhân tộc đi tới, thấy Nữ Oa dĩ nhiên thân tử, nhìn về phía Vô Chi Kỳ mục quang cũng tràn đầy thù hận, đương nhiên thân phận Vô Chi Kỳ khẳng định là không giấu được mọi người, dù sao Tiệt giáo cũng ở trên Đông Hải, làm sao giấu được Long tộc, sau đó liền có mấy danh Chuẩn Thánh Nhân tộc và Long tộc chuẩn bị tiền vãng Đông Hải Kim Ngao Đảo Thông Thiên đạo trường.

Dù sao đệ tử Tiệt giáo dám mưu hại con gái Nhân Hoàng, quả thực là khiến lưỡng tộc sôi sùng sục, mọi người tuy nhiên đối với Thánh nhân phi thường tôn kính, nhưng không có nghĩa Nhân tộc và

Long tộc liền sợ hãi Thánh nhân, phải biết lưỡng tộc cũng không phải không có Thánh nhân, Chu Du thực lực lại viễn thắng Thông Thiên, địa vị cũng càng thêm tôn sùng.

Theo cái chết của Nữ Oa, oán khí ngập trời cũng xuất hiện trên Đông Hải.

Vốn dĩ Nhân tộc đã được các đại năng Hồng Hoang quan tâm, hiện tại luồng oán khí mới sinh ra trên Đông Hải này lại càng thu hút sự chú ý của toàn Hồng Hoang.

Phải biết Nữ Oa vốn là con gái của Nhân Hoàng, trên thân mang theo khí vận của Nhân tộc, mà nay Nữ Oa vô cớ chết thảm, khí vận Nhân tộc đương nhiên sẽ có hiển thị.

Vô số đại năng cũng lần lượt bị luồng oán khí này làm kinh động, lập tức bắt đầu thôi toán.

Sau khi chúng đại năng thôi toán xong, sắc mặt đều vô cùng kỳ quái, bởi vì mọi người đều tính ra được, con gái của Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông Thị là Nữ Oa đã bị đệ tử môn hạ Tiệt giáo mưu hại.

Phải biết lão sư của Thần Nông Thị chính là đại đệ tử của Tiệt giáo, hiện tại con gái Thần Nông Thị là Nữ Oa lại bị đệ tử Tiệt giáo hại chết, đám đại năng làm sao có thể không kinh ngạc.

Biến hóa khí vận của Nhân tộc cũng dẫn khởi sự chú ý của các vị Thánh nhân.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ nhìn về hướng Đông Hải, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, bởi vì Hậu Thổ cảm thấy Nhân tộc không có quan hệ gì với mình.

Dù sao hiện tại bà không định tham dự vào cuộc tranh đoạt khí vận Nhân tộc.

Tuy nói Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, là

thiên đạo đại thế, khí vận Nhân tộc đối với Thánh nhân có trợ giúp cực lớn, nhưng Hậu Thổ chiếm cứ luân hồi chi địa, cũng không thiếu khí vận, tự nhiên là không quan tâm đến khí vận Nhân tộc.

Chỉ là việc đệ tử môn hạ Tiệt giáo ra tay thực sự khiến Hậu Thổ không ngờ tới.

Lão Tử và Nguyên Thủy sau khi hiểu rõ tình hình, sắc mặt cũng có chút khó coi, bởi vì hai người biết rõ chuyện này nhất định có nội tình, chỉ có điều thiên cơ bị che lấp, hai người cũng không thể tra xét rõ ràng.

Tuy rằng Tam Thanh đã phân gia, nhưng Tiệt giáo của Thông Thiên phát sinh chuyện như vậy, cũng không phải là điều Lão Tử và Nguyên Thủy muốn thấy, lập tức hai người cũng phân biệt truyền tin tức cho Thông Thiên.

Nữ Oa với tư cách là Nhân tộc Thánh Mẫu, sau khi thôi toán ra quá trình sự việc, đối với việc Nữ Oa gặp phải tình huống như vậy cũng cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng Nữ Oa lúc này lại đặc biệt lãnh tĩnh, bởi vì bà cũng thôi toán ra một số tình huống mới, đó chính là cái chết của Nữ Oa cũng có một tia liên quan tới mình.

Nữ Oa tuy là con gái Nhân Hoàng, chiếm hữu một lượng khí vận Nhân tộc nhất định, theo lý thuyết sẽ không dễ dàng vẫn lạc như vậy, nhưng sai là sai ở cái tên Nữ Oa, cái tên này có chút húy kỵ.

Phải biết Nữ Oa là Nhân tộc Thánh Mẫu, là sự tồn tại của Thánh nhân, bất tử bất diệt, không dính nhân quả.

Nữ Oa cùng tên với Nữ Oa Thánh nhân, đó chính là kết hạ nhân quả với Thánh nhân, cho nên mới có kiếp nạn này.

Đương nhiên không phải Vô Chi Kỳ thì cũng sẽ là người khác.

Nếu độ qua kiếp này, Nữ Oa sẽ có đại tạo hóa, thấp nhất cũng sẽ trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng độ không qua kiếp này thì sẽ giống như hiện tại, trực tiếp vẫn lạc.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nữ Oa cũng trở nên có chút kỳ dị, đối với tiểu Nữ Oa kia cũng có một loại cảm giác nói không ra lời.

Tại Bồng Lai trên Đông Hải, Chu Du chuẩn bị bắt đầu đột phá.

Sự biến hóa khí vận Nhân tộc trên Đông Hải đương nhiên Chu Du đều nhìn thấy, nhưng trên mặt hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Bởi vì những chuyện Nữ Oa Thánh nhân biết, Chu Du sớm đã rõ ràng, hơn nữa hắn còn hiểu rõ vận mệnh của Nữ Oa, hiện tại cũng không phải lúc ra tay.

Dù sao hiện tại mình đang trong quá trình đột phá, cũng không có thời gian rảnh rỗi này.

Phải biết sự đột phá cảnh giới Thánh nhân không hề đơn giản, lúc này tâm thần của Thánh nhân đều đắm chìm trong cảm ngộ đại đạo, vạn nhất giữa chừng thoái ra sẽ có ảnh hưởng cực lớn, nhẹ nhất là cảnh giới không vững, nặng hơn là trực tiếp rớt cảnh.

Trong Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên ngay từ lúc Vô Chi Kỳ dìm chết Nữ Oa đã phát giác ra biến hóa khí vận Tiệt giáo chiếm cứ trong Nhân tộc.

Sau khi thôi toán xong cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, bởi vì Thông Thiên cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc.

Tiệt giáo của mình tại Nhân tộc nhất định sẽ tổn thất khí vận cực lớn, cho nên Thông Thiên cũng có chút nóng nảy.

Không chờ đám Chuẩn Thánh của Long tộc và Nhân tộc tìm đến, ông đã lóe thân xuất hiện tại biên duyên Đông Hải.

Thông Thiên tới nơi Nữ Oa vẫn lạc, nhìn thấy thân thể nhỏ bé của Nữ Oa, trong lòng cũng dâng lên một trận xót xa.

Sau đó Thông Thiên nhìn khí vận Nhân tộc trên người Nữ Oa dần chuyển hóa thành oán khí, khóe mắt cũng hơi rung động.

Phải biết Thông Thiên hiểu rõ tầm quan trọng của Nữ Oa trong lòng Thần Nông Thị và Đa Bảo, hiện tại Nữ Oa thân vong, Tiệt giáo khó từ chối trách nhiệm, Thông Thiên cảm giác càng thêm đau đầu, sau đó ánh mắt rơi trên người Vô Chi Kỳ.

Khoảnh khắc Thông Thiên tới nơi, uy áp Thánh nhân trên người trực tiếp tán ra, bị đám tu sĩ có mặt tại đó cảm ứng được, tất cả tu sĩ đều cung thân hành lễ: "Cung nghênh Thánh nhân!" Cho dù đại năng Nhân tộc và Long tộc có phẫn nộ thế nào, nhưng đối với Thánh nhân vẫn cần có sự tôn trọng nhất định, chẳng qua ngọn lửa giận trong lòng lại không cách nào bình tức.

Thông Thiên thấy vậy, trực tiếp nói: "Ta đã biết chuyện này, sẽ cho Nhân tộc một lời giải thích!" Phải biết Thông Thiên vốn là vị Thánh nhân hộ đoản nhất, nói ra những lời này khó khăn biết bao nhiêu.

Sở dĩ Thông Thiên nói như vậy, một mặt là muốn bình tức cơn giận của Nhân tộc, ngăn chặn khí vận Tiệt giáo tiếp tục giảm xuống, mặt khác là muốn tiên hành tìm hiểu chân tướng sự việc.

Tuy rằng Thông Thiên đã thôi toán ra ngọn ngành, nhưng ông làm sao có thể tin tưởng đệ tử môn hạ của mình lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Đám người Nhân tộc và Long tộc nghe xong lời Thông Thiên nói, cũng lần lượt bái lạy xuống đất, nói với Thông Thiên: "Khẩn thỉnh Thánh nhân trả lại công đạo cho Nhân tộc ta!" Thông Thiên không nói gì, mà đi tới đỉnh đầu Vô Chi Kỳ.

Thấy Thông Thiên tới, trong lòng tuyệt vọng của Vô Chi Kỳ cũng có một tia chấn động, lập tức quỳ gập trên mặt biển, nói với Thông Thiên: "Đệ tử có tội, làm lão sư thất vọng rồi!" Nhìn vẻ mặt khổ sở của Vô Chi Kỳ, Thông Thiên trực tiếp hỏi: "Vì sao lại hành sự ác độc như thế!" Vô Chi Kỳ cũng không có chút ẩn man nào, đem việc mình không được trọng dụng, tranh đấu với sư huynh đệ ra sao nói hết ra.

Sau đó kể đến lúc mình rời đảo Kim Ngao giải sầu, trong não hải xuất hiện tâm ma, sau đó trở nên bạo táo dị thường.

Thông Thiên nghe đến đây mắt cũng sáng lên, cắt đứt lời Vô Chi Kỳ, trực tiếp hỏi: "Ngươi nói lúc ngươi rời đảo Kim Ngao tới Đông Hải gặp phải tâm ma, nguyên thần đều có chút hỗn loạn?" Vô Chi Kỳ nghe vậy, vô cùng xác nhận gật gật đầu.

Tuy nói lúc Vô Chi Kỳ mưu hại Nữ Oa là trong trạng thái hỗn loạn, nhưng với tư cách là Đại La Kim Tiên, ký ức lúc đó đều tồn tại.

Chẳng qua Vô Chi Kỳ cho rằng mình bị ma niệm che mờ đầu óc cho nên mới làm ra chuyện như vậy, nhưng Thông Thiên với tư cách Thánh nhân cũng phát giác ra điểm không đúng.

Bởi vì Thông Thiên sớm đã thôi toán ra cảnh tượng lúc Vô Chi Kỳ sát hại Nữ Oa, biết Vô Chi Kỳ có phẫn nộ thế nào cũng không phải là trạng thái đó.

Hơn nữa lúc mình thôi toán cụ thể tình huống của Vô Chi Kỳ, cũng phát hiện thiên đạo bị che lấp, không cách nào tra xét thiên cơ, cho nên lúc này trong lòng Thông Thiên càng thêm hoài nghi.

Lập tức Thông Thiên vung tay lớn, một đạo nguyên thần chi lực trực tiếp xuất hiện trong não hải Vô Chi Kỳ.

Thông Thiên phát hiện điểm nghi vấn cũng muốn trực tiếp sưu tác nguyên thần Vô Chi Kỳ xem có thu hoạch gì không.

Trong chốc lát, Thông Thiên cũng đã thấy được tình cảnh của Vô Chi Kỳ lúc đó.

Chương 285

Sau khi nghe thấy âm thanh ghi lại trong nguyên thần, Thông Thiên càng thêm xác nhận chuyện này có âm mưu, tuy rằng hiện tại thôi toán không ra.

Thông Thiên suy tư một lát, cũng đem đầu đuôi sự việc chải chuốt lại.

Ông biết mình thôi toán không ra, tất nhiên là có Thánh nhân động tay chân.

Còn về phần là ai, Thông Thiên chưa rõ ràng, mà đúng lúc này truyền tin của Lão Tử và Nguyên Thủy cũng được Thông Thiên thu được.

Sau khi xem xong truyền tin của hai người, Thông Thiên trực tiếp bài trừ hiềm nghi của họ.

Trong số các vị Thánh nhân còn lại, Nữ Oa với tư cách Nhân tộc Thánh Mẫu, không thái khả năng ám hại hậu duệ Nhân Hoàng, dù sao huynh trưởng Phục Hy của bà cũng là tiền nhiệm Nhân Hoàng.

Hậu Thổ vốn không quan tâm đến những chuyện này, lại không chiếm cứ khí vận Nhân tộc, cho nên cũng sẽ không tham dự.

Vậy còn lại chỉ có hai người Tây Phương.

Tuy rằng Thông Thiên không rõ hai người Tây Phương có động cơ gì, nhưng cũng biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến bọn họ, cho nên trong lòng Thông Thiên bốc lên một trận chân hỏa.

Trong lúc Thông Thiên giao lưu với Vô Chi Kỳ, khí vận Nhân tộc trên người Nữ Oa cũng từ từ chuyển hóa hoàn thành, cuối cùng oán khí trực tiếp hóa tác một con huyền điểu màu đen...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con huyền điểu màu đen này dần ngưng thực, toàn thân tán phát ra oán khí nồng đậm.

Sau đó thân hình huyền điểu nhoáng lên một cái, liền bay về phía bờ biển, từ trên bờ gắp lấy một viên đá nhỏ, tiếp đó ngậm đá bay ra Đông Hải, thả xuống biển.

Trong quá trình đó, miệng huyền điểu không ngừng phát ra từng đợt tiếng kêu "Tinh Vệ, Tinh Vệ", thanh âm tràn đầy thê lương.

Nghe thấy tiếng kêu và nhìn thấy hành vi của con huyền điểu, tu sĩ Long tộc và Nhân tộc có mặt tại đó quay đầu lại, đầy mặt oán hận nhìn về phía Vô Chi Kỳ phía dưới Thông Thiên, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Nếu không phải có Thông Thiên ở giữa không trung, e rằng lửa giận của Nhân tộc đã sớm xé xác Vô Chi Kỳ.

Thông Thiên thấy cảnh này cũng có chút cảm thương, dù sao Nữ Oa cũng chỉ là một đứa trẻ, hiện tại biến thành dáng vẻ này thực sự có chút đáng thương.

Thông Thiên tùy tay tán ra một đạo thánh nhân chi lực, muốn đem con huyền điểu này nhiếp tới, lấy ra chân linh Nữ Oa, chuẩn bị đưa vào luân hồi.

Dù sao Thông Thiên nói thế nào cũng tính là trường bối của Nữ Oa, tự nhiên không muốn Nữ Oa sau khi chết còn thống khổ như vậy.

Hơn nữa nếu huyền điểu cứ tiếp tục như thế, oán khí trên người nó sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến chân linh của Nữ Oa.

Đúng vậy, Nữ Oa tuy đã chết, ngay cả nguyên thần đều bị uy áp Đại La của Vô Chi Kỳ trực tiếp nghiền nát, nhưng chân linh vẫn không bị tổn thương bao nhiêu.

Cũng chính vì nguyên thần Nữ Oa đã vỡ nát, Thông Thiên mới

không có cách nào trực tiếp khôi phục nhục thân cho nàng, nhưng chỉ cần có chân linh tồn tại, Nữ Oa vẫn còn hy vọng chuyển thế.

Đó cũng là nhờ Vô Chi Kỳ lúc này chưa có thực lực Chuẩn Thánh, nếu gã là Chuẩn Thánh, e rằng chân linh của Nữ Oa cũng bị mẫn diệt trực tiếp.

Nếu chân linh Nữ Oa triệt để tiêu tán, cho dù Thông Thiên đã thành tựu Thánh nhân cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Hiện tại Nữ Oa chỉ còn lại chân linh, nhưng chân linh cũng theo sự xuất hiện của huyền điểu mà trực tiếp dung nhập vào trong đó.

Thông Thiên tự nhiên muốn lấy được chân linh Nữ Oa để uẩn dưỡng, có như vậy mới giúp nàng chuyển thế được.

Nhưng giây lát sau, chuyện khiến Thông Thiên chấn kinh đã xảy ra, thánh nhân chi lực của Thông Thiên cư nhiên không cách nào chạm vào con huyền điểu này.

Con huyền điểu này rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng phảng phất như nó không tồn tại trong phiến hư không này vậy.

Thông Thiên thấy thế, trực tiếp tán ra nguyên thần chi lực, muốn xem nguyên thần chi lực có thể cảm tri được nó không.

Nhưng cuối cùng vẫn như lúc nãy, nguyên thần chi lực trực tiếp xuyên qua huyền điểu, giống như nó không hề tồn tại.

Chuyện này khiến trong lòng Thông Thiên sinh ra cảm giác dị dạng.

Phải biết ông là Thánh nhân chí tôn, tại Hồng Hoang có thể xưng là vô địch, nhưng hôm nay đối với con huyền điểu này lại không có bất kỳ biện pháp nào, thực sự khiến Thông Thiên cảm thấy kinh ngạc.

Lập tức Thông Thiên thu hồi nguyên thần chi lực, sau đó ngón tay

khẽ động, muốn tử tế thôi toán căn nguyên của huyền điểu và phương pháp giải quyết.

Phải đến một lát sau, Thông Thiên mới tỉnh ngộ lại, nhìn huyền điểu giữa không trung, cũng có chút bất lực.

Thông Thiên có thể tưởng tượng được phản ứng của đám người Nhân tộc sau khi biết tình hình, lập tức thở dài một tiếng, trong lòng đối với hai người Tây Phương càng thêm phẫn hận.

Hóa ra Thông Thiên đã thôi toán ra tình huống của huyền điểu, biết mình không có cách nào cứu vãn Nữ Oa.

Bởi vì con huyền điểu này là do khí vận oán khí của Nhân tộc kết hợp với chân linh Nữ Oa sau khi chết hóa thành.

Tuy nhìn bên ngoài là vật thực, nhưng bản chất vẫn là khí vận, cho nên dù là thánh nhân chi lực hay thứ gì khác đều không thể gây ảnh hưởng đến nó.

Thiên Đạo Thánh nhân cho dù có thể sử dụng thiên đạo chi lực, nhưng đối với tình huống của Nữ Oa cũng không có biện pháp nào.

Bởi vì khí vận về bản chất là sản vật của Đại Đạo, tuy có thuyết về thiên đạo khí vận, nhưng Thánh nhân không có cách nào can thiệp vào bản chất khí vận.

Điều này khiến vị Thánh nhân như Thông Thiên cũng cảm thấy vô lực, cho nên mới trực tiếp thở dài thành tiếng...

Tại Thần Nông Giá, Thần Nông Thị và Đa Bảo ngồi đối diện nhau.

Từ sau khi Thần Nông Thị viết ra 《Thần Nông Bách Thảo Kinh》, Đa Bảo không cần phải âm thầm thủ hộ nữa, cho nên trực tiếp xuất hiện trước mặt Thần Nông Thị.

Ngay lúc hai người đang giao đàm, hai đạo tin tức truyền vào não hải họ.

Thu được tin tức, sắc mặt Đa Bảo trở nên cực kỳ nan khán, nộ hát nói: "Hắn sao dám!" Mà Thần Nông Thị nghe xong nội dung tin tức thì trực tiếp ngây người, thân hình lảo đảo như muốn ngã quỵ.

Đa Bảo thấy vậy vội vàng đỡ lấy Thần Nông, nhìn trạng thái của ông cũng vô cùng tâm thống.

Khóe mắt Thần Nông Thị ửng hồng, sau đó hai hàng lệ trực tiếp chảy xuống.

Giọng nói run rẩy: "Vì sao con ta lại gặp phải kiếp nạn này!" Đa Bảo nghe vậy, trong lòng càng thêm khó chịu, bởi vì Đa Bảo biết tình cảm của Thần Nông Thị đối với con gái Nữ Oa này.

Nếu không phải vì đại kế Nhân tộc, e rằng Thần Nông Thị cũng không muốn rời xa Nữ Oa nửa bước.

Mà hiện tại Thần Nông Thị nhận được tin đệ tử Tiệt giáo mưu hại Nữ Oa, nhất thời làm sao có thể chấp nhận được.

Đa Bảo thấy vậy, nói với Thần Nông Thị: "Vi sư tất sẽ đòi lại công đạo cho Nữ Oa!" Thần Nông Thị nghe xong lời Đa Bảo, trong mắt cũng đầy lửa giận.

Tuy rằng Đa Bảo là lão sư của Thần Nông Thị, nhưng Thần Nông Thị đối với Tiệt giáo không có chút cảm tình nào.

Hiện tại biết đệ tử môn hạ Tiệt giáo mưu hại con gái mình, càng đối với Tiệt giáo không có một chút ấn tượng tốt đẹp nào.

Mà Đa Bảo nhìn thấy ánh mắt Thần Nông Thị, trong lòng cũng thầm thở dài.

Chương 286

Bởi vì Đa Bảo cũng hiểu rõ, Thần Nông Thị không tính là đệ tử Tiệt giáo, cho nên lúc này đối với Vô Chi Kỳ càng thêm phẫn hận.

Trong lòng thầm nghĩ: "Cái tên Vô Chi Kỳ này đã phá hỏng đại sự của Tiệt giáo ta rồi!!!" Một lúc sau, Thần Nông Thị mới khôi phục một tia bình tĩnh, nói với Đa Bảo: "Hoàn thỉnh sư tôn kiến lượng, con muốn đi gặp Nữ Oa lần cuối!" Nghe giọng nói run rẩy của Thần Nông Thị, Đa Bảo gật đầu: "Ta đưa con đi, tốc độ sẽ nhanh hơn!" Thần Nông Thị không từ chối, thấy Đa Bảo vung phất trần trong tay, bóng dáng hai người biến mất khỏi Thần Nông Giá.

Qua một hồi lâu, Đa Bảo và Thần Nông Thị mới tới Đông Hải.

Phải biết Thần Nông Giá nằm ở miền trung Hồng Hoang, biên giới địa vực Nhân tộc chiếm cứ, cho nên Đa Bảo trên đường mới tiêu tốn một chút thời gian.

Đến Đông Hải, Thần Nông Thị cũng ngay lập tức nhìn thấy thân hình ngã xuống của Nữ Oa.

Nhìn đứa trẻ hoạt bát hiếu động ngày nào giờ đã trở thành dáng vẻ này, lệ thủy trong mắt Thần Nông Thị không kìm được nữa, lảo đảo đi tới trước mặt Nữ Oa.

Thần Nông Thị đi tới đâu, đại năng Nhân tộc và Long tộc đều nhường đường để ông nhanh chóng đi qua.

Lúc này trong mắt Thần Nông Thị chỉ có hình bóng Nữ Oa, tuy cảm nhận được uy áp Thánh nhân nhưng cũng không mảy may quan tâm.

Dù sao ông là Nhân tộc Cộng chủ, đối với Thánh nhân tuy kính bội

nhưng cũng không đến mức sợ hãi, nhất là khi biết Nữ Oa chết là vì đệ tử Tiệt giáo, càng thêm bất mãn.

Mà Đa Bảo vừa tới cũng cảm nhận được khí tức của Thông Thiên, cho nên vội vàng đi tới trước mặt ông.

Thông Thiên thấy Đa Bảo tới cũng gật đầu, không nói gì.

Đa Bảo thấy trạng thái của Thông Thiên cũng không dám mở miệng hỏi thăm, cứ như vậy đứng giữa không trung.

Thông Thiên cũng đang chú thị biểu hiện của Thần Nông Thị, trên mặt không có chút biến hóa nào.

Thông Thiên cũng là người hộ đoản, đương nhiên hiểu được tâm tình của Thần Nông Thị lúc này, cũng không cảm thấy có gì bất mãn.

Thần Nông Thị bế Nữ Oa lên, lệ thủy không ngừng trào ra, sau đó lại nhìn về phía con huyền điểu màu đen giữa không trung đang ngậm đá thả xuống biển không ngừng nghỉ.

Nghe huyền điểu không ngừng đề khiếu tiếng "Tinh Vệ, Tinh Vệ", sự thê lương trong đó khiến cơn giận của Thần Nông Thị không thể kìm nén được nữa, ôm Nữ Oa hét lớn: "Con của ta!" Huyền điểu màu đen giữa không trung phảng phất như nghe thấy tiếng gọi của Thần Nông Thị, thân hình khựng lại giữa không trung, sau đó hướng về phía Thần Nông Thị rơi xuống, cuối cùng đậu trên vai ông.

Thần Nông Thị là Nhân tộc Cộng chủ, đương nhiên có thể cảm thụ được khí tức trên người huyền điểu.

Tuy biết đây là oán khí do khí vận hóa thành, nhưng Thần Nông Thị không có bất kỳ động tác nào, mặc cho huyền điểu đậu xuống.

Bởi vì Thần Nông Thị từ trên người huyền điểu cảm thụ được khí tức của Nữ Oa, nhìn chân linh Nữ Oa kết hợp cùng oán khí, trong lòng Thần Nông Thị càng thêm xót xa...

Đang lúc Thần Nông Thị chuẩn bị vuốt ve huyền điểu trên vai, nó lại trực tiếp bay đi, bay tới bờ biển tiếp tục hành động trước đó, ngậm lấy một viên đá rồi bay ra Đông Hải thả xuống.

Miệng vẫn không ngừng kêu: "Tinh Vệ Tinh Vệ!" Thần Nông Thị sững người, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào huyền điểu không rời mắt, phảng phất như từ nó nhìn thấy hình ảnh Nữ Oa ngày xưa.

Mà ở giữa không trung, Đa Bảo rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: "Sư tôn, vì sao đệ tử Tiệt giáo ta lại mưu hại con gái Nhân Hoàng!" Thông Thiên nghe Đa Bảo hỏi, sắc mặt không đổi, chỉ thở dài một tiếng, nói với Đa Bảo: "Giao Vô Chi Kỳ cho Nhân Hoàng đi!" Nghe lời Thông Thiên, Đa Bảo cũng ngẩn ra, sau đó trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết Đa Bảo biết rõ sư tôn mình hộ đoản đến mức nào, trước đó hắn còn đau đầu không biết nên làm thế nào, lại không ngờ sư tôn cư nhiên trực tiếp giao Vô Chi Kỳ cho Nhân tộc.

Đa Bảo tuy kế thừa tính cách này của Thông Thiên, đối với sư đệ cực kỳ quan tâm, nhưng lúc này gặp phải tình huống như vậy, một đệ tử ngoại môn Tiệt giáo cư nhiên mưu hại con gái Nhân Hoàng, còn là một tiểu nhi, thực sự đã phạm vào húy kỵ của Đa Bảo.

Càng huống hồ Thần Nông Thị là đồ đệ của Đa Bảo, cho nên dù có quan ái sư đệ thế nào, tự nhiên cũng không thể dễ dàng buông tha cho Vô Chi Kỳ.

Lập tức Đa Bảo nói: "Đa tạ sư tôn!" Thông Thiên nghe vậy, nói với Đa Bảo: "Vô Chi Kỳ phạm môn quy Tiệt giáo ta, cũng không còn là đệ tử Tiệt giáo nữa!" Thông Thiên tuy đã đoán được là Thánh nhân Tây Phương đứng sau cổ hoặc, nhưng cũng từ nguyên thần Vô Chi Kỳ hiểu được những gì gã đã làm và ý nghĩ của gã, cho nên tự nhiên không thể để loại người như vậy ở lại Tiệt giáo.

Đa Bảo gật đầu, sau đó lại nghe giọng Thông Thiên truyền tới: "Môn hạ Tiệt giáo nên hảo hảo chải chuốt lại rồi!" Đa Bảo nghe vậy càng thêm chấn kinh.

Phải biết trước đó không phải hắn chưa từng góp ý cho Thông Thiên, nhưng Thông Thiên cho rằng đám đệ tử chẳng qua là dã tính chưa tiêu, tham ngộ đại đạo Tiệt giáo nhiều hơn là được.

Nhưng hiện tại xem ra sư tôn đã có ý định, lập tức trực tiếp bái lạy: "Đa Bảo minh bạch!" Thông Thiên nghe vậy không nói gì thêm, chỉ định thần nhìn Thần Nông Thị và con huyền điểu giữa không trung, ánh mắt tràn đầy sự liên mẫn.

Sau đó Thông Thiên quay đầu lại, ánh mắt trở nên hung ác, bóng dáng trực tiếp biến mất trên Đông Hải.

Thông Thiên chuẩn bị tiền vãng Tây Phương tìm hai người kia tính sổ.

Phải biết hiện tại xảy ra chuyện như vậy, thiên đạo còn bị che lấp, khẳng định có liên quan đến Thánh nhân, mà trong các vị Thánh nhân chỉ có hai người Tây Phương mới có thể mặt dày vô sỉ như vậy.

Tuy Thông Thiên không có chứng cứ, nhưng điều đó cũng không ngăn cản ông trực tiếp đánh lên linh sơn Tây Phương.

Dù sao lệ khí trong lòng Thông Thiên còn chưa biết phát tiết vào đâu, nếu không phải Thông Thiên muốn xác nhận một số chuyện, e rằng căn bản sẽ không tới Đông Hải mà trực tiếp đi về linh sơn Tây Phương.

Sau khi Thông Thiên rời đi, Đa Bảo trực tiếp đi tới bên cạnh Vô Chi Kỳ.

Nhìn Vô Chi Kỳ đang co rúm lại, trong mắt Đa Bảo không có chút liên mẫn nào.

Tuy nói Vô Chi Kỳ cũng là một thành viên Tiệt giáo, nhưng vốn không được trọng dụng, nay lại làm ra ác sự như vậy, Đa Bảo sao có thể thương xót.

Đa Bảo vung phất trần trói chặt lại, phong cấm toàn bộ pháp lực của Vô Chi Kỳ, rồi đưa gã tới trước mặt Thần Nông Thị.

Khi hai người tới trước mặt Thần Nông Thị, ông cũng hồi quá thần, nhìn chằm chằm vào Vô Chi Kỳ trong tay Đa Bảo.

Thấy ánh mắt Thần Nông Thị, Vô Chi Kỳ càng thêm tuyệt vọng, biết mình đã không còn đường sống, cho nên nhũn ra như một đống bùn.

Mà Đa Bảo bên cạnh thấy biểu tình của Thần Nông Thị thì vô cùng tâm đau, lập tức nói: "Kẻ này chính là hung thủ hại chết Nữ Oa, trước đó là đệ tử ngoại môn Vô Chi Kỳ của Tiệt giáo ta, sư tôn đã trục xuất gã khỏi môn tường!" Nghe xong lời Đa Bảo, Thần Nông Thị khôi phục vài phần thần tình, sau đó thu nhục thân Nữ Oa vào tay áo, rồi nhìn Vô Chi Kỳ, lửa giận trong mắt càng thịnh, trực tiếp hỏi: "Nhân tộc ta với ngươi không thù không oán, vì sao phải hạ thủ ngoan độc với một đứa trẻ?" Nghe xong lời Thần Nông Thị, trong mắt Vô Chi Kỳ đầy vẻ tuyệt vọng, chỉ có miệng lẩm bẩm: "Tôi cũng không muốn như vậy, tôi cũng không muốn như vậy!" Thấy trạng thái của Vô Chi Kỳ, Thần Nông Thị không nói nhiều, trực tiếp vận chuyển công pháp cổ động pháp lực, thúc động Giả Tiên quất lên người Vô Chi Kỳ.

Phải biết Giả Tiên hiện tại đã là cực phẩm hậu thiên linh bảo, sau khi tấn thăng không chỉ có thể tiếp tục thí nghiệm độc tính bách thảo, mà còn có thể trữ tồn độc tính trong đó hóa thành thủ đoạn tấn công, hơn nữa độc này phi đồng nhất bàn, không chỉ tàn phá nhục thân tu sĩ, mà đối với nguyên thần cũng có sức phá hoại cực lớn.

Vô Chi Kỳ tuy giống Thần Nông Thị đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với độc tính bách thảo này cũng không có cách nào hóa giải, chưa kể hiện tại toàn thân bị phong cấm, càng không có sức hoàn thủ.

Thần Nông Thị quất xuống một roi, Vô Chi Kỳ lập tức trọng thương, sau đó độc bách thảo trực tiếp xâm nhập đạo thể, xâm nhiễm nguyên thần Vô Chi Kỳ.

Đa Bảo thấy vậy trực tiếp buông Vô Chi Kỳ ra, sau đó Thần Nông Thị tiếp tục vung roi quất tới.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng Vô Chi Kỳ kêu thảm thiết, hiển nhiên là độc bách thảo trong cơ thể đã bắt đầu phát tác.

Theo những cú quất roi của Thần Nông Thị, nguyên thần Vô Chi Kỳ dần tan vỡ, cũng dần mất đi khí tức, cuối cùng chân linh cũng trực tiếp vỡ vụn.

Tuy Thần Nông Thị không có thực lực Chuẩn Thánh, nhưng độc tính của Giả Tiên thực sự thần kỳ, trực tiếp xâm nhiễm lên chân linh Vô Chi Kỳ.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, dù sao Giả Tiên tích lũy độc tính lâu như vậy, lần này đều để Vô Chi Kỳ hưởng thụ hết sạch.

Nhìn Vô Chi Kỳ cuối cùng chỉ còn lại một đống máu loãng, mọi người có mặt tại đó lần lượt nói: "Để gã chết dễ dàng như vậy thật là đáng tiếc!" "Dám mưu hại con gái Cộng chủ Nhân tộc ta, chỉ có thể có kết cục này!" Đến đây Vô Chi Kỳ cũng coi như triệt để thân tử đạo tiêu, mà sau khi gã chết, oán khí trên người huyền điểu giữa không trung cũng bắt đầu tiêu tán, nhưng cũng chỉ tiêu tán chưa tới một nửa, oán khí do khí vận Nhân tộc hóa thành vẫn kết hợp cùng chân linh Nữ Oa.

Thần Nông Thị thấy cảnh này thân hình cũng lảo đảo, không còn chống đỡ nổi nữa, Đa Bảo lập tức đỡ lấy ông, nói: "Nhân tộc còn cần con!" Nghe lời Đa Bảo, trong mắt Thần Nông Thị sinh ra một tia sáng, giọng nói run rẩy: "Nhân tộc còn cần con, con còn phải truyền lại《Bách Thảo Kinh》!" Chỉ là khi nói chuyện, lệ thủy trong mắt Thần Nông Thị không ngừng chảy xuống, hiển nhiên lần này ông thực sự đau lòng khôn xiết.

Nếu không phải vì là Nhân tộc Cộng chủ, gánh vác đại nghiệp Nhân tộc, e rằng Thần Nông Thị lần này sẽ nhất quyết bất chấn.

Một lúc sau, Thần Nông Thị khôi phục vài phần khí lực, nói với Đa Bảo: "Đa tạ sư tôn đòi lại công đạo cho Nữ Oa!" Đa Bảo xua tay, nói với Thần Nông Thị: "Lần này Nữ Oa là tai bay vạ gió, ta là đệ tử Tiệt giáo nên nói lời xin lỗi với con!" Thần Nông Thị nghe vậy vẫn không có biểu tình biến hóa gì, hiển nhiên đối với Tiệt giáo không còn ấn tượng tốt.

Chương 287

Đa Bảo thấy vậy trong lòng thở dài, lần này giáo thống Tiệt giáo đừng mong đại hưng trong Nhân tộc, ít nhất là khi Thần Nông Thị còn tại vị.

Mà sau khi Thần Nông Thị trở thành Nhân Hoàng, các vị Cộng chủ Nhân tộc khác lại không có liên quan gì đến Tiệt giáo, càng khỏi nói đến chuyện Tiệt giáo đại hưng.

Như vậy xem ra lần này Tiệt giáo thực sự tổn thất thảm trọng, không chỉ mất đi cơ hội giáo thống đại hưng, mà còn mất đi khí vận.

Nghĩ đến đây, Đa Bảo đối với Vô Chi Kỳ cũng có chút oán hận, nhưng Vô Chi Kỳ lúc này đã thân tử đạo tiêu, Đa Bảo cũng chỉ có thể thầm thở dài.

Thần Nông Thị sau khi Vô Chi Kỳ chết vẫn luôn nhìn chằm chằm vào huyền điểu giữa không trung, mãi một lúc sau mới quay đầu nhìn Đa Bảo, tràn đầy mong chờ hỏi: "Sư tôn có phương pháp nào khiến Nữ Oa phục sinh không?" Nhìn ánh mắt khát vọng của Thần Nông Thị, Đa Bảo lặng lẽ lắc đầu.

Thần Nông Thị thất vọng thở dài, sau đó hỏi tiếp: "Liệu có thể khiến Nữ Oa chuyển thế vào gối đầu của con không?" Đa Bảo nghe vậy sắc mặt hơi u ám, nói: "Nữ Oa lúc này chân linh đã kết hợp với oán khí, tuy hiện tại Vô Chi Kỳ đã chết, nhưng oán khí do khí vận Nhân tộc hóa thành vẫn chưa tiêu trừ, Nữ Oa chân linh liền không thể chuyển thế, chỉ có khi oán khí tiêu tán, chân linh hiển hiện ra mới có thể tiến vào luân hồi!" Những lời Đa Bảo nói cũng là do Thông Thiên cho biết, mà Đa Bảo biết với năng lực của Thông Thiên còn không thể khiến Nữ Oa chuyển thế thì mình càng không thể.

Thần Nông Thị nghe xong thân hình lảo đảo, hiển nhiên là có chút thất vọng, nhưng sau đó ánh mắt ông động đậy, dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng hỏi Đa Bảo: "Sư tôn nói là, chỉ cần oán khí Nhân tộc tiêu tán, Nữ Oa liền có thể chuyển thế!" Đa Bảo gật đầu.

Thần Nông Thị hỏi tiếp: "Hoàn thỉnh sư tôn cáo tri làm sao để oán khí khí vận Nhân tộc tiêu tán?" Đa Bảo nghe vậy, có chút do dự nói: "Cái này, ta thực sự không biết, sư tôn ta Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn cũng không có biện pháp, hiện tại e rằng chỉ có vị Thánh nhân kia của Nhân tộc các con mới biết được thôi!" Nghe xong lời Đa Bảo, mắt Thần Nông Thị sáng lên, phải biết Nhân tộc còn có một vị Thánh Tổ cơ mà!

Lập tức Thần Nông Thị không hề trì hoãn, vội vàng mang theo nhục thân Nữ Oa tiền vãng tổ miếu Nhân tộc.

Tổ miếu Nhân tộc là nơi căn bản nhất, bởi vì tổ miếu có nội để của Nhân tộc.

Chẳng hạn như Nhân tộc Tam Tổ, Thiên Hoàng Phục Hy cùng một đám đại năng Chuẩn Thánh đều ở trong tổ miếu, hơn nữa không ít tinh anh Nhân tộc cũng ở đây khổ tu.

Có thể nói tổ miếu là nơi tinh hoa nhất của Nhân tộc, chỉ cần tổ miếu an ổn, Nhân tộc dù có chuyện gì cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Sau khi biết chuyện của Nữ Oa, Tam Tổ và Phục Hy trong tổ miếu vô cùng khí phẫn, nhưng ngại vì thân phận cần trấn áp khí vận Nhân tộc nên không thể dễ dàng rời đi, cuối cùng chỉ phái ra vài vị Chuẩn Thánh Nhân tộc tới Đông Hải.

Cũng chính vì vậy, mọi người trong tổ miếu đối với sự việc sau đó không rõ ràng lắm, chỉ biết oán khí sinh ra từ khí vận Nhân tộc đã giảm đi không ít.

Tuy đã dự liệu từ trước, nhưng khi oán khí thực sự giảm xuống, mấy người vẫn có chút kinh ngạc.

Dự liệu được là vì mấy người biết, đệ tử Tiệt giáo mưu hại con gái Nhân Hoàng tất nhiên phải trả giá đắt, kinh ngạc là vì Thông Thiên của Tiệt giáo nổi tiếng hộ đoản, mọi người không ngờ Tiệt giáo lại nhận lỗi nhanh như vậy.

Phải biết để ngăn chặn vị Thánh nhân Thông Thiên này can thiệp, mọi người trong tổ miếu đều đã chuẩn bị thỉnh cầu Chu Du.

Tuy hiện tại oán khí Nhân tộc đã giảm bớt khiến mọi người thở phào, nhưng trong lòng vẫn có chút bất mãn.

Một mặt là vì Nữ Oa chết oan uổng khiến mọi người khí phẫn, mặt khác Nữ Oa là con gái Nhân Hoàng, thiên sinh có khí vận trên người, hiện tại khí vận chuyển hóa thành oán khí cũng khiến khí vận Nhân tộc bị tổn thất.

Cho dù hiện tại oán khí trên người Nữ Oa đã biến mất quá nửa, nhưng cũng không thể khiến khí vận đã hóa thành oán khí khôi phục lại, cao tầng Nhân tộc trong tổ miếu làm sao không giận.

Chẳng qua oán khí trên người Nữ Oa biến mất đại biểu sự việc đã được giải quyết, mấy người nghĩ đến đó mới thấy nhẹ lòng một chút.

Phải biết Nhân tộc hiện tại đang ở thời kỳ quan trọng để trở thành nhân vật chính của thiên địa, không được phép lơ là một chút nào.

Cũng vì tin tức Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính lan truyền, vô số chủng tộc Hồng Hoang càng thêm trọng thị Nhân tộc, chú thị vào sự biến hóa của họ.

Toại Nhân Thị và Phục Hy mới phải tọa trấn tổ miếu, nếu không tất cả mọi người rời đi, Nhân tộc sẽ trở nên trống rỗng, e rằng sẽ nảy sinh biến số.

Tuy tâm đau cho cảnh ngộ của Nữ Oa, nhưng mấy người không dám mạo hiểm để Nhân tộc chịu tổn thất lần nữa.

Phía bên kia, Thần Nông Thị mang theo đám đại năng Nhân tộc và Long tộc đã tới bên ngoài tổ miếu.

Cảm nhận được khí tức của đám người Thần Nông Thị, Toại Nhân Thị và Phục Hy trong điện có chút nghi hoặc, bèn phân phó hộ vệ đưa họ vào.

Một lúc sau, Thần Nông Thị và Đa Bảo vào trong điện tổ miếu.

Thấy Toại Nhân Thị và Phục Hy, khóe mắt Thần Nông Thị ửng hồng, cung thân nói: "Thần Nông Thị kiến quá Tam Tổ, kiến quá Thiên Hoàng!" Giọng Thần Nông Thị có chút khàn đặc, mấy người trên điện thấy thần tình của ông mặt cũng biến sắc, ánh mắt nhìn Thần Nông Thị vô cùng xót xa.

Đa Bảo cũng hơi cung thân, nói với họ: "Kiến quá chư vị Nhân tộc đạo hữu!" Đối đãi với vị đệ tử Tiệt giáo này, đám người Toại Nhân Thị không có thái độ tốt như vậy, trực tiếp lạnh hanh một tiếng, không có bất kỳ phản hồi nào.

Cuối cùng vẫn là Phục Hy lên tiếng: "Đa Bảo đạo hữu không cần đa lễ!" Đa Bảo biết mình đuối lý, trên mặt cũng có chút không tự nhiên, trực tiếp nói: "Lần này Nữ Oa chết quả thực là do đệ tử Tiệt giáo ta làm, kẻ đó là đệ tử ngoại môn Vô Chi Kỳ, do tư chất không tốt, không được sư tôn trọng dụng, lại bất hòa với sư huynh đệ nên sinh lòng oán niệm, làm ra ác sự này.

Sư tôn đã trục xuất kẻ đó khỏi môn tường, do Thần Nông Thị xử quyết xong rồi!" Nghe xong lời Đa Bảo, sắc mặt đám người Toại Nhân Thị mới dịu lại đôi chút.

Toại Nhân Thị nói với Đa Bảo: "Tuy tội khôi họa thủ đã thân tử

đạo tiêu, nhưng oán khí do khí vận Nhân tộc ta sinh ra vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn, đợi đến khi tộc nhân ta biết chuyện này, khí vận của Tiệt giáo tại Nhân tộc ta sẽ có chút biến hóa đấy!" Đa Bảo nghe vậy cũng có chút bất lực.

Sau khi chuyện này xảy ra, Đa Bảo đã lường trước được hậu quả này.

Dù sao lúc Vô Chi Kỳ hành sự vẫn mang thân phận đệ tử Tiệt giáo, cho nên việc khí vận Tiệt giáo chiếm cứ trong Nhân tộc bị biến hóa cũng là lẽ tự nhiên.

Tuy rõ ràng nhưng Đa Bảo vẫn có chút khó hiểu, vì sao Toại Nhân Thị lại thông báo cho mình lần nữa vào lúc này, chẳng lẽ là để cảnh cáo mình?

Trầm tư một lát, Đa Bảo mới hiểu ra, đây là lời Nhân tộc muốn truyền đạt cho sư tôn mình.

Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính thực sự của thiên địa.

Mà hiện tại đệ tử Tiệt giáo lại làm ra chuyện này vào lúc này, khí vận chiếm cứ tất nhiên giảm mạnh.

Cho nên lời này của Nhân tộc là nói thẳng: Tiệt giáo của ông làm ra chuyện như vậy thì đừng mong có thêm nhiều khí vận gia trì nữa.

Hiểu rõ thâm ý của Toại Nhân Thị, Đa Bảo có chút thất lạc.

Dù sao Đa Bảo cũng hiểu rõ cái lợi của khí vận, có khí vận gia trì thì tu hành cực kỳ thuận lợi, cảm ngộ đại đạo cũng rõ ràng hơn.

Quan trọng nhất là khí vận gia trì không có một chút tệ đoan nào, khí vận càng nhiều hiệu quả càng minh hiển.

Đa Bảo sau khi trở thành lão sư của Thần Nông Thị đã trải nghiệm

qua cảm giác đó.

Vốn dĩ Đa Bảo đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cảm thấy đại đạo hối sáp nan hiểu, cảm ngộ đại đạo ngày càng vất vả, nhưng sau khi thành Nhân Hoàng chi sư, tham ngộ đại đạo thoải mái hơn không biết bao nhiêu, tu vi cũng đang từ từ thăng tiến.

Tuy hiện tại chỉ mới qua vài năm, so với trước kia chỉ bằng một lần bế quan tham ngộ, nhưng hiện tại hắn cư nhiên đã có dấu hiệu đột phá.

Những điều đó khiến Đa Bảo không nỡ từ bỏ, nhưng sự việc đã xảy ra, Đa Bảo cũng không có cách nào, chỉ có thể nhận mệnh.

Theo tin tức truyền khắp Nhân tộc, khí vận Tiệt giáo giảm mạnh, chắc hẳn Thông Thiên cũng sẽ càng thêm nổi nóng.

Hiện tại khí vận Tiệt giáo chiếm cứ trong Nhân tộc giảm mạnh đã thành sự thật, ngay cả Thánh nhân cũng vô lực ngăn cản.

Đa Bảo chỉ có thể đáp: "Đây cũng là chuyện nên làm!" Đa Bảo tuy nói vậy, nhưng thâm tâm càng thêm thống hận Vô Chi Kỳ, dù sao tất cả đều do gã gây ra.

Nghe xong lời Đa Bảo, trên mặt Toại Nhân Thị xuất hiện một vẻ châm chọc, không biết là dành cho ai.

Lúc này Phục Hy cũng nói với Thần Nông Thị: "Chuyện của Nữ Oa chúng ta đều đã biết, Thần Nông Thị hãy nén bi thương!" Mọi người trên điện nghe vậy đều nhíu mày, tâm tình có chút đê lạc.

Thần Nông Thị khàn giọng đáp: "Thần Nông Thị tới đây là để thỉnh cầu Tam Tổ và Thiên Hoàng giúp đỡ!" Nghe xong, mấy người đồng loạt quay đầu nhìn Thần Nông Thị, ánh mắt đầy vẻ hỏi han.

Chương 288

Thần Nông Thị nói tiếp: "Nữ Oa chết tại Đông Hải, khí vận Nhân tộc trên người hóa thành oán khí hợp cùng chân linh Nữ Oa, hóa thành chim Tinh Vệ, ngày đêm không ngừng ngậm đá thả xuống Đông Hải, ai thấy cũng xót xa.

Huống hồ tôi là cha của Nữ Oa, làm sao có thể nhìn con gái mình như thế.

Nữ Oa không thể phục sinh, chân linh lại bị oán khí Nhân tộc vây quanh, e rằng không lâu sau sẽ bị tổn thương, không thể chuyển thế được nữa, cho nên Thần Nông mới tới cầu xin Tam Tổ và Thiên Hoàng giúp đỡ!" Mấy người trên điện nghe vậy trong lòng kinh hãi, não hải lập tức hiện lên hình ảnh huyền điểu Tinh Vệ ngậm đá lấp biển, cũng vô cùng đau xót.

Lập tức Toại Nhân Thị trực tiếp hỏi Thần Nông Thị: "Thần Nông Thị cần chúng ta giúp đỡ thế nào?" Trong lòng mấy người cũng có chút thấp thỏm, vì họ cũng giống Đa Bảo đạo nhân đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh, chuyện Đa Bảo không làm được, mấy người e rằng cũng khó lòng gánh vác.

Ngay cả Phục Hy đã vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng chỉ mới là Chí Thánh chi cảnh, chưa tấn thăng Thánh nhân, nói cho cùng vẫn thuộc cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sau đó mọi người nghe Thần Nông Thị nói: "Thông Thiên Thánh nhân đối với tình huống của Nữ Oa cũng vô năng vi lực, cho nên hôm nay Thần Nông tới đây là thỉnh cầu Tam Tổ và Thiên Hoàng giúp Thần Nông diện kiến Thánh Tổ!" Toại Nhân Thị và Phục Hy nghe vậy có chút kinh ngạc, sau đó nhìn nhau, cũng cảm thấy chỉ có Chu Du

ra tay thì Nữ Oa mới có hy vọng, bèn đồng loạt gật đầu.

Toại Nhân Thị nói với Thần Nông Thị: "Con theo ta tới Bồng Lai cầu kiến Thánh Tổ!" Thần Nông Thị vội vàng bái lạy: "Đa tạ Toại Nhân lão tổ!" Toại Nhân Thị gật đầu, lập tức trực tiếp đưa Thần Nông Thị tiền vãng tiên đảo Bồng Lai.

Còn những người khác bao gồm Đa Bảo, Phục Hy đều ở lại tổ miếu, dù sao lúc này Nhân tộc không thể không có người tọa trấn...

Ngay lúc Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị xuất phát đi Bồng Lai, trong tiên đảo Bồng Lai cũng nảy sinh biến hóa.

Hỗn độn đại trận lạc ấn trong Bồng Lai bắt đầu vận hành điên cuồng, hỗn độn chi khí trong hỗn độn cuồn cuộn đổ về phía đảo.

Tuy nhiên mọi người trong đảo không hề phát giác ra điều gì bất thường, vì số hỗn độn chi khí đó đều được đại trận trực tiếp quán nhập vào đại điện nơi Chu Du tu hành.

Hỗn độn chi khí đổ vào đại điện đều bị Chu Du lúc này hấp thu sạch sành sanh, cho nên chúng nhân Bồng Lai đương nhiên không phát hiện ra điều gì lạ.

Sở dĩ có tình huống đó là vì tu vi Chu Du đột phá, tấn thăng lên Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên (tương đương tầng thứ Thánh nhân ngũ trọng thiên).

Sớm từ trước Chu Du đã có dấu hiệu tấn thăng, nhưng hắn tu hành luôn cầu sự viên mãn cho nên không cưỡng ép đột phá.

Tuy nhiên theo sự công đức viên mãn của Phục Hy, khí vận Nhân tộc lại tăng lên, khí vận gia trì cho Chu Du ngày càng lớn, khiến cảnh giới của hắn không thể áp chế được nữa, trực tiếp tiến vào trạng thái đột phá.

Tuy lần này Chu Du chỉ tấn thăng lên Hỗn Nguyên Ngũ Trọng

Thiên, tương đương với việc tiến thêm một bước trong hàng ngũ Thánh nhân trung kỳ, nhưng đối với Chu Du mà nói, đây là một bước đặc biệt quan trọng.

Bởi mục tiêu của Chu Du là sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc đều công đức viên mãn quy vị, nhờ vào khí vận khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực sự của thiên địa để trực tiếp đột phá lên Thánh nhân hậu kỳ, thành tựu Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên.

Đừng nhìn mấy vị Thánh nhân kia nhờ khí vận giúp đỡ liên tiếp tấn thăng lên Thánh nhân nhị trọng thiên, nhưng khí vận của mấy người đó cộng lại e rằng cũng không thể khiến Chu Du đột phá thành công.

Cho nên Chu Du cũng phải thành công tấn thăng lên Thánh nhân lục trọng thiên trước khi Nhân tộc thành tựu thiên địa nhân vật chính, như vậy mới có cơ hội đột phá thành công.

Dù sao nếu để Chu Du tự tu hành, thời gian đột phá không biết cần bao lâu.

Hơn nữa hiện tại mức độ dung hợp giữa Hồng Quân và Thiên Đạo ngày càng sâu, nếu thực sự tốn quá nhiều thời gian Chu Du mới đột phá, thì e rằng đến khi hắn thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực, Hồng Quân đã triệt để hợp với Thiên Đạo, không còn cơ hội siêu thoát nữa.

Vốn dĩ trong lòng Chu Du còn chút thảm thắc liệu mình có thể như nguyện không, vì thăng cấp cảnh giới Thánh nhân thực sự quá khó.

Nhưng theo sự thăng tiến khí vận Nhân tộc, cộng với cảm ngộ chân ý Bàn Cổ đại đạo của Chu Du, tu vi của hắn thăng tiến ngàn dặm mỗi ngày.

Đến lúc đột phá lên Thánh nhân ngũ trọng thiên này, Chu Du đối với tương lai cũng tràn đầy tự tin, vì hiện tại chỉ còn cách mục tiêu

của mình một lần đột phá nữa thôi.

Chỉ cần thời gian này không có vấn đề gì lớn, mục tiêu đó vẫn có thể thuận lợi hoàn thành.

Trước đây Chu Du không cấp thiết như vậy là vì ở Tử Tiêu Cung hắn đã thấy trạng thái của Hồng Quân.

Chu Du biết cảnh ngộ hiện tại của Hồng Quân rất đáng lo ngại, cho nên mới cảm thấy thời gian khẩn bách, muốn nhanh chóng tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Chỉ có khi mình thành tựu cảnh giới đó mới có thể giúp Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Đương nhiên đó là suy đoán của Chu Du, nhưng suy đoán này dựa trên tầng thứ hiện tại của Thiên Đạo, vì lúc này Thiên Đạo đã là tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Nếu Chu Du đạt được cảnh giới đó, dù không bằng Thiên Đạo thì cũng có thể giúp trạng thái Hồng Quân ổn định, ngăn chặn Hồng Quân bị Thiên Đạo triệt để đồng hóa, điểm này Chu Du vẫn có lòng tin.

Lúc Nữ Oa chết ở Đông Hải cũng chính là lúc Chu Du đột phá.

Tuy chuyện của Nữ Oa hắn đã sớm biết, vì có ký ức kiếp trước, nhưng Chu Du không có ý định ra tay.

Một mặt là vì Nữ Oa đối với Nhân tộc không quá quan trọng, không giống như kiếp trước là do Long tộc hại chết Nữ Oa.

Kiếp này khí vận Nhân tộc và Long tộc đã hợp nhất, Long tộc đương nhiên không thể phá hoại khí vận của chính mình, huống hồ quan hệ hai tộc thân mật, nếu không phải Vô Chi Kỳ ra tay đột ngột, họ cũng không để Nữ Oa xảy ra chuyện.

Mặt khác là vì Chu Du lúc này đang đột phá, toàn bộ tâm thần đều

dùng để cảm ngộ đại đạo, không có thời gian đó.

Chỉ cần Nhân tộc không xuất hiện tai nạn diệt vong gì, Chu Du cũng sẽ không ra tay.

Hiện tại Chu Du đã tấn thăng lên Thánh nhân ngũ trọng thiên, cũng không định xuất hiện tại Hồng Hoang mà đang ổn cố cảnh giới.

Tuy Chu Du đột phá cảnh giới không giống Thánh nhân bình thường, tấn thăng đều là thủy đáo cừ thành, nhưng cũng cần thời gian làm quen với cảnh giới mới.

Trong lúc Chu Du nhắm mắt tiềm tu, Toại Nhân Thị dẫn theo Thần Nông Thị cũng tới Bồng Lai.

Toại Nhân Thị không phải lần đầu tới Bồng Lai, nhưng mỗi lần tới trong lòng đều sinh ra sự ngưỡng mộ vô tận đối với Chu Du.

Bởi Toại Nhân Thị biết Bồng Lai có được tạo hóa như vậy đều là nhờ Thánh Tổ Chu Du nhà mình.

Phải biết lúc Chu Du chưa luyện lại Bồng Lai, Toại Nhân Thị đã từng tới đây, cho nên sự biến hóa của Bồng Lai ông đều nhìn thấy rõ.

Còn Thần Nông Thị lần đầu tới Bồng Lai đã bị nơi tạo hóa này làm cho chấn hán, trong lòng càng thêm mong chờ.

Thần Nông Thị xuất thế mới vài năm, đương nhiên chưa thấy phong thái của Chu Du, nhưng ông đối với vị Thánh Tổ này vô cùng sùng bái.

Lúc này thấy Bồng Lai tiên đảo thần dị, lại biết từ Toại Nhân Thị rằng tất cả đều do Thánh Tổ làm ra, ông càng thêm tin tưởng vào chuyện chân linh Nữ Oa.

Cả Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị đều có chút tiêu cấp, cho nên sau khi qua hỗn độn đại trận vào Bồng Lai, họ chỉ kịp nhìn lướt qua

cảnh sắc rồi vội vàng đi vào nội đảo.

Toại Nhân Thị từng được Chu Du đưa về Bồng Lai tu hành, hỗn độn đại trận có ghi lại tin tức nên hai người vào đảo thuận lợi.

Phải biết trung tâm tiên đảo Bồng Lai chính là nơi đại điện tiềm tu của Chu Du.

Hai người tới trước nội đảo thì bị một vị Chuẩn Thánh Long tộc chặn lại.

Thấy thủ vệ nội đảo đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, Thần Nông Thị há hốc mồm kinh ngạc.

Toại Nhân Thị cũng quen thuộc với hai vị Chuẩn Thánh Long tộc này, bèn đem mục đích chuyến này nói cho vị Chuẩn Thánh đó.

Vị Chuẩn Thánh Long tộc nói: "Toại Nhân Thị, hai người chờ một lát, tôi đi bẩm báo điện hạ!" Đợi Chuẩn Thánh Long tộc rời đi, Thần Nông Thị vẫn chưa hết kinh ngạc, nói với Toại Nhân Thị: "Lão tổ, vì sao bên cạnh Thánh Tổ lại có nhiều Chuẩn Thánh Long tộc như vậy!" Từ lúc vào Bồng Lai, trên đường đi Thần Nông Thị cảm nhận được hàng chục luồng uy áp Chuẩn Thánh, vô cùng chấn kinh.

Tuy ông biết Thánh Tổ Chu Du là một thành viên Long tộc, đạo trường sẽ có người Long tộc, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lại có nhiều Chuẩn Thánh Long tộc đến thế.

Chương 289

Riêng trên Thiên Đình ông đã biết có mười vị Chuẩn Thánh Long tộc, dưới Đông Hải cũng có không ít.

Nay trong đạo trường của Chu Du lại cảm nhận được hàng chục luồng uy áp Chuẩn Thánh khác, Thần Nông Thị sao không kinh ngạc cho được.

Phải biết là Nhân tộc Cộng chủ, Thần Nông Thị cũng biết một phần thực lực Nhân tộc, tuy hiện tại khí vận hai tộc hợp nhất nhưng ông thực sự vẫn còn chút xa lạ với Long tộc.

Toại Nhân Thị nhìn Thần Nông Thị, tùy khẩu nói: "Tiên đảo Bồng Lai không chỉ là đạo trường của Thánh Tổ, mà còn được ngài coi là căn bản chi địa của Long tộc.

Trước đây mấy người chúng ta cũng từng tu hành ở Bồng Lai!

Thực lực Long tộc đương nhiên vượt xa Nhân tộc ta, nếu không phải do thiên đạo ưu ái, Nhân tộc ta làm sao có thể tranh đoạt vị trí nhân vật chính thiên địa với Long tộc!" Thần Nông Thị nghe vậy mới gật đầu, tuy trong lòng vẫn còn nhiều nghi hoặc nhưng không hỏi thêm.

Chẳng hạn như Long tộc cộng lại có gần trăm vị Chuẩn Thánh, vì sao thiên đạo Hồng Hoang lại cho phép một thế lực bá chủ như vậy tồn tại?

Khí vận Long tộc tuy hợp nhất với Nhân tộc nhưng có lẽ không đủ để duy trì nhiều Chuẩn Thánh của hai tộc đến thế?

Nhưng đây là đạo trường của Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du, Thần Nông Thị không muốn để lại ấn tượng xấu với ngài, nên những nghi

vấn đó không nói ra miệng.

Toại Nhân Thị đương nhiên thấy được sự khác lạ của Thần Nông Thị, nhưng ông cũng không giải thích thêm vì chính ông cũng không rõ lắm, chỉ biết sau khi Bồng Lai có biến hóa thì Long tộc mới xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy.

Thực tế là vì Bồng Lai không thuộc về Hồng Hoang, nên sự hạn chế của thiên đạo đối với Bồng Lai không quá lớn.

Hơn nữa Bồng Lai hấp thu hỗn độn chi khí chuyển hóa thành linh khí vô cùng sung túc, vượt xa các động thiên phúc địa ở Hồng Hoang, lại có Chu Du thỉnh thoảng giảng đạo, nên việc xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy cũng là lẽ đương nhiên, những vị Chuẩn Thánh này cũng không chiếm cứ khí vận của Nhân tộc và Long tộc.

Đang lúc hai người trầm tư, vị Chuẩn Thánh Long tộc bẩm báo lúc nãy lại xuất hiện trước mặt họ.

Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị thấy vị Long tộc Chuẩn Thánh vừa đi bẩm báo đã quay lại, sắc mặt bắt đầu trở nên căng thẳng.

Dù sao trong Hồng Hoang này, cũng chỉ có vị Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du này mới có thể cứu được Nữ Oa, trong lòng hai người đương nhiên có chút thấp thỏm.

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người, vị Long tộc Chuẩn Thánh lên tiếng: "Theo ta vào điện, kiến diện Điện hạ!".

Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị nghe xong, tim cũng đập mạnh một nhịp, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi hai người đi theo Long tộc Chuẩn Thánh đến tòa đại điện trên nội đảo.

Khi hai người bước vào đại điện, liền phát hiện trên điện có một đạo thân ảnh mơ hồ đang ngồi xếp bằng trong hư không, quanh thân

Đạo uẩn quấn quýt, tỏa ra thất thải huyền quang.

Ánh mắt hai người nhìn tới, cũng chỉ có thể thấy từng đạo Đại Đạo quy tắc tràn ngập.

Tuy nhiên, dù hai người có thể cảm nhận được thân hình vĩ ngạn và hơi thở thâm thúy của Chu Du trên điện, nhưng lại không cảm thấy mảy may áp lực của Thánh nhân.

Đó là do Chu Du đã chủ động thu liễm khí tức.

Phải biết rằng hiện tại Chu Du vừa mới thăng tiến lên cảnh giới Thánh nhân ngũ trọng thiên, tuy đối với uy áp của bản thân có thể hoàn toàn khống chế, nhưng cũng lo lắng nếu sơ sẩy để uy áp phát tán ra ngoài, với tu vi của hai người trong điện, e rằng sẽ trực tiếp vẫn lạc.

Tuy nói Toại Nhân Thị hiện tại đã là Chuẩn Thánh cảnh, nhưng đối với một Thánh nhân ngũ trọng thiên như Chu Du mà nói, cũng chẳng khác gì một Đại La Kim Tiên như Thần Nông Thị, kết cục đều là vẫn lạc.

Toại Nhân Thị vội vàng rảo bước mấy cái, sau đó trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nói với Chu Du trên điện: "Bái kiến Thánh Tổ!".

Thần Nông Thị thấy vậy cũng vội vàng quỳ xuống giống như Toại Nhân Thị: "Bái kiến Thánh Tổ!".

Hai người cúi đầu, liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp thuần hậu từ trên điện truyền xuống: "Đứng lên đi!".

Toại Nhân Thị hai người nghe vậy liền đứng dậy, nhìn Chu Du trên điện với vẻ mặt sùng kính.

Sau đó giọng nói của Chu Du lại truyền xuống: "Ngô đã biết ý định đến đây của hai người, Nữ Oa vốn dĩ phải có một kiếp này!".

Nghe xong lời Chu Du, hai người trong điện cũng rơi vào mông lung.

Dù sao trước đó hai người đều tưởng là đệ tử Tiệt giáo cố ý mưu hại Nữ Oa, thực sự không biết việc Nữ Oa gặp kiếp là mệnh trung chú định.

Nghe đến đây, ngay cả Toại Nhân Thị cũng có chút khó hiểu, lập tức hỏi thẳng: "Thánh Tổ ý nói, lần này Nữ Oa thân tử là do vận mệnh chú định?".

Thần Nông Thị ở bên cạnh cũng mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn lên điện.

Lúc này giọng nói của Chu Du lại vang lên: "Các ngươi có biết Thánh Mẫu của Nhân tộc tên gọi là gì không?".

Lời Chu Du vừa dứt, trong đầu Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị lập tức hiện lên tên của Nữ Oa, nhưng hai người cũng không nghĩ ra được kết quả gì, liền nghe Toại Nhân Thị hỏi tiếp: "Thánh Tổ ý nói Nữ Oa đã phạm húy Thánh Mẫu?".

Toại Nhân Thị nói xong, Thần Nông Thị cũng có chút sợ hãi.

Phải biết rằng địa vị của Thánh Mẫu Nữ Oa trong Nhân tộc tuy ngày càng ít hiển hiện, nhưng với tư cách là người tạo ra Nhân tộc, địa vị của Nữ Oa cực kỳ đặc thù.

Bởi lẽ Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, chỉ cần Nhân tộc không diệt, khí vận mà Nữ Oa chiếm giữ trong Nhân tộc sẽ không biến mất.

Lần trước vì nguyên nhân của Phục Hy mới khiến khí vận Nhân tộc mà Nữ Oa chiếm giữ đại giảm, tín ngưỡng đối với Nữ Oa trong Nhân tộc không còn nhiều như trước mà thôi.

Dẫu vậy, tộc nhân Nhân tộc vẫn vô cùng tôn sùng nàng, cho nên Thần Nông Thị nghe đến đây mới có chút sợ hãi.

Phải biết rằng Thánh Mẫu Nữ Oa vẫn là một vị Thánh nhân, nếu chọc giận Nữ Oa, e rằng Nữ Oa nhỏ bé sẽ không còn hy vọng chuyển thế.

Ngay lúc Thần Nông Thị đang sợ hãi, liền nghe Chu Du nói: "Nữ Oa vốn là Thánh Mẫu của Nhân tộc các ngươi, lại là Thiên Đạo Thánh nhân.

Nữ Oa một đứa trẻ lại trùng tên với Nữ Oa Thánh nhân, tự nhiên không chịu nổi nhân quả lớn như vậy, cho nên mới có kiếp nạn ma luyện!".

Chu Du nói xong, Toại Nhân Thị hai người mới tỉnh ngộ lại.

Ban đầu hai người cứ ngỡ là tên của Nữ Oa xung đột với Thánh Mẫu khiến Thánh Mẫu không vui, nên Thiên Đạo mới giáng xuống kiếp nạn.

Đến bây giờ mới hiểu ra, không phải do nguyên nhân của Thánh Mẫu Nữ Oa, mà là do chính Nữ Oa nhỏ bé không gánh nổi nhân quả đó.

Hơn nữa hai người chưa từng nghĩ tới một cái tên lại có nhân quả lớn đến thế, bởi vì khi Nữ Oa ra đời cũng không thấy có gì dị dạng.

Chỉ là hai người không biết, Nữ Oa sở dĩ có thể lớn lên được là nhờ khí vận Nhân tộc che chở.

Nhưng vì tu vi của Nữ Oa Thánh nhân lại có tăng tiến, thăng lên Thánh nhân nhị trọng thiên giống như chư vị Thánh nhân khác, thì lực lượng nhân quả này, khí vận Nhân tộc trên thân Nữ Oa nhỏ bé không còn đủ sức chống đỡ nữa, cho nên cuối cùng mới chết ở Đông Hải.

Đương nhiên Tây Phương Nhị Thánh cũng biết điều này, cho nên mới nghĩ ra kế nhất tiễn song điêu này, chính là mượn kiếp nạn của Nữ Oa để kéo đệ tử Tiệt giáo vào cuộc, cuối cùng không những có thể

làm khí vận Tiệt giáo đại giảm, mà còn không để lại chút chứng cứ nào.

Cuối cùng cho dù Thánh nhân có nghi ngờ gì, cũng không thể tra tới đầu hai người bọn họ.

Tất cả những chuyện này đương nhiên không giấu được Chu Du, ngay cả khi ký ức tiền kiếp của Chu Du không ghi lại những điều này, thì với thực lực hiện tại của Chu Du, mưu kế của hai người Tây Phương kia hắn chỉ cần nghĩ qua là biết.

Chu Du bình thường chỉ là chướng mắt mấy trò tính toán của hai người Tây Phương, nhưng không ngờ hai người đó lại tính kế lên đầu con gái Nhân Hoàng, cho nên cũng có chút tức giận.

Chương 290

Ban đầu hắn định trực tiếp tìm đến hai người Tây Phương, nhưng phát hiện Thông Thiên đã đi về phía Tây, nên cũng không động thân, ngồi yên trong Bồng Lai chờ đợi kết quả.

Nếu kết quả không làm hắn hài lòng, lúc đó mới ra tay cũng không muộn, cho nên lúc này Toại Nhân Thị hai người đến mới có thể gặp được Chu Du.

Một lát sau, Toại Nhân Thị hai người cũng hồi thần lại, Thần Nông Thị lo lắng hỏi: "Thánh Tổ, Nữ Oa không vượt qua được nhân quả kiếp nạn, chẳng lẽ không thể chuyển thế được sao?".

Chu Du trên điện nghe xong liền đáp: "Tại sao không thể chuyển thế?

Lấy chân linh ra, trực tiếp tiến vào luân hồi là được!".

Toại Nhân Thị nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, xem ra Thánh Tổ nhà mình có cách rồi!

Lập tức vội vàng nói với Chu Du trên điện: "Xin Thánh Tổ hãy cứu lấy Nữ Oa!".

Hai người lại một lần nữa quỳ lạy.

Chu Du nghe vậy gật đầu, lập tức một đạo Hỗn Nguyên chi lực tán ra, cảnh tượng ở Đông Hải liền xuất hiện trên đại điện.

Mấy người nhìn thấy hình ảnh huyền điểu Tinh Vệ ngậm đá lấp biển.

Thần Nông Thị thấy cảnh này, nước mắt tuôn rơi trên gò má.

Nhìn thấy biểu hiện của Thần Nông Thị, Chu Du cũng thở dài một

tiếng, sau đó mấy đạo pháp lực trên người biến mất trên đại điện.

Hai người dưới điện chỉ nghe Chu Du khẽ quát một tiếng: "Tán!".

Lời Chu Du vừa dứt, hai người dưới điện thấy hình ảnh huyền điểu trong bức tranh trên đại điện phát sinh biến hóa.

Thân hình con hắc sắc huyền điểu này khựng lại, dừng hành động lặp đi lặp lại bấy lâu, trực tiếp treo lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, oán khí Nhân tộc trên thân huyền điểu không ngừng tan ra, trực tiếp để lộ ra chân linh của Nữ Oa.

Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị thấy vậy đại hỷ.

Phải biết rằng hai người đã nghe Đa Bảo nói qua, chân linh của Nữ Oa đã kết hợp với oán khí sinh ra từ khí vận Nhân tộc, ngay cả Thông Thiên Thánh nhân cũng không có cách nào hóa giải, nhưng hiện tại hai người chỉ nghe Chu Du khẽ quát một tiếng, chân linh Nữ Oa đã trực tiếp xuất hiện, làm sao không hưng phấn cho được.

Thực ra Đa Bảo nói cũng không sai, chân linh Nữ Oa đã kết hợp với oán khí Nhân tộc, cho dù là Thánh nhân cũng không có cách nào tách rời hai thứ đó để Nữ Oa chuyển thế.

Nhưng phải biết Chu Du là ai, Chu Du chính là Thánh Tổ Nhân tộc, bản thân chiếm giữ phần lớn khí vận Nhân tộc, là tồn tại có thể ảnh hưởng đến khí vận trường hà của Nhân tộc.

Hơn nữa lúc này Chu Du đã là Thánh nhân ngũ trọng thiên, cao hơn mấy vị Thánh nhân kia không chỉ một đẳng cấp.

Thông Thiên không làm được không có nghĩa là Chu Du không thể, trong mắt Chu Du chuyện này cũng là dễ như trở bàn tay, chẳng qua là Thông Thiên không có cách nào trực tiếp khống chế khí vận Nhân tộc như Chu Du mà thôi, cho nên Thông Thiên mới bất lực trước chân linh của Nữ Oa.

Dưới ánh mắt kinh hỉ của hai người, chân linh Nữ Oa cũng trực tiếp biến mất trong bức tranh.

Hai người thấy cảnh này sắc mặt lại không có chút thay đổi nào, vì hai người biết rõ chân linh của Nữ Oa đã được Chu Du thu về.

Trên đại điện Bồng Lai, một đạo chân linh cũng đột nhiên xuất hiện giữa điện.

Nhìn chân linh lơ lửng trên điện, Thần Nông Thị khó giấu nổi xúc động, sau đó nhìn chằm chằm vào chân linh của Nữ Oa, vẻ mặt đầy vẻ áy náy.

Dù sao nếu không phải mình rời khỏi đô thành, Nữ Oa cũng không xảy ra chuyện như vậy.

Từ lời của Thánh Tổ, Thần Nông Thị đã hiểu ra, khi mình ở trong đô thành, khí vận Nhân tộc trên người mình cũng có thể che chở cho Nữ Oa, một khi mình rời đi, khí vận Nhân tộc trên người Nữ Oa không đủ để tự che chở, cho nên mới gặp phải kiếp nạn.

Và ngay lúc đó, nghe Chu Du nói: "Nếu cái tên Nữ Oa này khó tiêu trừ nhân quả, vậy cái tên Nữ Oa này đừng xuất hiện nữa, bằng không vẫn sẽ có nhân quả chi kiếp.

Ta lần này đưa nàng tiến vào luân hồi, vừa vặn bóc tách nhân quả ra!".

Toại Nhân Thị nghe vậy, vội vàng nói: "Xin Thánh Tổ ban danh!".

Chu Du nghe lời Toại Nhân Thị có chút ngẩn ra.

Phải biết rằng cho dù Chu Du đưa chân linh Nữ Oa đi luân hồi, thì kiếp sau nàng vẫn sẽ mang cái tên Nữ Oa, vẫn sẽ gặp kiếp nạn.

Mà hiện tại Toại Nhân Thị thỉnh cầu Chu Du ban danh, chính là cấp cho Nữ Oa thêm một đoạn cơ duyên, cũng tiêu trừ kiếp nạn cho

nàng.

Chu Du cũng vui lòng làm vậy, dù sao nhân quả của Nữ Oa có lớn đến đâu cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.

Sau đó Chu Du liền nói: "Đã như vậy, thì gọi là Tinh Vệ đi!".

Hai người dưới điện nghe vậy vội vàng khom người: "Đa tạ Thánh Tổ ban danh!".

Sau khi Chu Du nói xong, chân linh Nữ Oa trên đại điện trực tiếp biến đổi.

Mấy người thấy từng sợi kiếp khí trên chân linh Nữ Oa trực tiếp tiêu tán, sau đó cả chân linh cũng trở nên thuần túy hơn.

Nhìn thấy kiếp khí trực tiếp hiển hiện trong đại điện, Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị hai người cũng mắt tròn mắt dẹt.

Vì vừa rồi hai người chỉ nghe Chu Du thuyết minh, chưa có cảm thụ lớn như vậy, nhưng đợi đến khi kiếp khí trong chân linh Nữ Oa tán ra, hai người mới hiểu nếu Nữ Oa không đổi tên, cho dù có chuyển thế cũng không tránh khỏi kiếp nạn lần sau.

Qua đó có thể thấy sự giúp đỡ của việc Chu Du ban danh đối với chân linh Nữ Oa lớn đến nhường nào.

Phải biết Chu Du là cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, ở Hồng Hoang này là tồn tại ngôn xuất pháp tùy, Nữ Oa đương nhiên sẽ không còn vận mệnh như trước nữa.

Mà Chu Du nhìn chân linh Nữ Oa đã hết kiếp khí trước mặt cũng có chút đau lòng.

Dù sao một đứa bé nhỏ xíu phải chịu đựng ma nan này thực sự khiến người ta đau lòng.

Lập tức Nguyên thần Chu Du khẽ động, phúc chí tâm linh, hiển

nhiên là nghĩ đến điều gì đó.

Hai người trên điện thấy thân ảnh Chu Du bỗng nhiên biến mất, kéo theo cả chân linh Nữ Oa cũng trực tiếp biến mất, trong điện chỉ còn lại một giọng nói: "Hai người các ngươi đợi ở đây!".

Hai người tuy không rõ vị Thánh Tổ này định làm gì, nhưng cũng hiểu chắc chắn có liên quan đến Nữ Oa, cho nên cũng ngoan ngoãn đợi trong điện.

Mà Chu Du lúc này cũng đã mang theo chân linh của Nữ Oa rời khỏi Hồng Hoang, đến Oa Hoàng Thiên trong Hỗn Độn.

Khoảnh khắc Chu Du đến Oa Hoàng Thiên, một thân ảnh liền xuất hiện trong Hỗn Độn bên ngoài Oa Hoàng Thiên để nghênh đón sự xuất hiện của Chu Du, chính là Nữ Oa.

Chưa đợi Chu Du lên tiếng, đã nghe Nữ Oa hơi khom người nói với Chu Du: "Nữ Oa cung nghênh Sư huynh!".

Chu Du thấy thân ảnh Nữ Oa xuất hiện cũng gật đầu, nói với Nữ Oa: "Nữ Oa sư muội không cần đa lễ!".

Nữ Oa nghe vậy cũng đứng dậy nói tiếp: "Nói đi cũng phải nói lại, Sư huynh vẫn là lần đầu tiên đến Oa Hoàng Thiên của muội, không biết Sư huynh có chỗ nào cần Nữ Oa giúp đỡ không?".

Chương 291

Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng cũng không biết mục đích của Chu Du.

Dù sao chư vị Thánh nhân đều biết Bồng Lai tiên đảo là đạo trường của Chu Du, nên không ai dám nhìn trộm.

Ngay cả khi Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị vừa rồi mặc niệm tên Nữ Oa, Nữ Oa tuy có cảm nhận được nhưng cũng không nhìn xuống.

Hơn nữa Chu Du là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khác với Thiên Đạo Thánh nhân như Nữ Oa, cho nên mấy người cũng không có cách nào suy toán được chút thông tin gì về Chu Du.

Nghe xong lời Nữ Oa nói, trên mặt Chu Du hiện lên một nụ cười, nói với Nữ Oa: "Đến đây cũng là có một việc!".

Nữ Oa nghe Chu Du nói vậy, cũng vội vàng đáp: "Sư huynh cứ nói đừng ngại, liệu có cần Nữ Oa làm gì không?".

Chu Du lắc đầu, trả lời Nữ Oa: "Nữ Oa sư muội có biết chuyện con gái Nhân Hoàng tên là Nữ Oa trước đó không?".

Nữ Oa cũng gật đầu, hiển nhiên nàng cũng đã sớm biết trên người cô bé Nữ Oa đó có nhân quả khí vận chi kiếp, dù sao nhân vật chính thực sự chính là nàng mà.

Chu Du thấy vậy cũng nói thẳng: "Chân linh Nữ Oa đã được ta lấy ra, ta muốn sau khi đứa bé này chuyển thế sẽ giao cho muội chỉ dạy!".

Nữ Oa nghe vậy, trong lòng cũng kinh hãi.

Phải biết Nữ Oa cũng hiểu rõ nội tình, cũng hiểu chân linh Nữ Oa đã kết hợp với oán khí khí vận Nhân tộc, cho dù nàng có thể khống

chế một phần khí vận Nhân tộc cũng không cách nào lấy chân linh Nữ Oa ra một cách hoàn hảo.

Nhưng không ngờ vị Sư huynh này của mình lại có thể làm được bước này, cho nên cũng có chút kinh ngạc.

Đương nhiên Nữ Oa cũng lập tức khôi phục lại, sau đó có chút khó xử nói với Chu Du: "Sư huynh, trên người đứa bé này vẫn còn kiếp khí tồn tại, cho dù muội chỉ dạy, e rằng cũng sẽ chết trong kiếp nạn thôi!".

Chu Du biết ý của Nữ Oa, nên nói thẳng: "Ta đã đổi tên cho nàng, sau này gọi là Tinh Vệ!".

Nữ Oa nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết nếu Nữ Oa nhỏ không đổi tên thì kiếp nạn sẽ luôn xuất hiện.

Tuy nói Nữ Oa nhỏ có nhân quả với nàng, nhưng kiếp nạn này cũng không phải nàng khống chế được.

Hơn nữa nếu cuối cùng Nữ Oa nhỏ có thể vượt qua mọi kiếp nạn, e rằng sẽ phải tranh chấp trực diện với nàng.

Cho nên Nữ Oa mới có chút khó xử.

Bởi vì đây không phải là tranh chấp Đại Đạo, mà là tranh chấp nhân quả, nếu cuối cùng tu vi Nữ Oa nhỏ vượt qua nàng, thì người gặp kiếp nạn chính là nàng.

Sau đó Nữ Oa cũng nói với Chu Du: "Đứa bé này cũng coi như có duyên với muội, mà muội lại là Thánh Mẫu Nhân tộc, sau khi chuyển thế muội sẽ thu nàng vào môn hạ!".

Chu Du nghe vậy cũng gật đầu, nói với Nữ Oa: "Vậy thì đa tạ Nữ Oa sư muội rồi, ta cũng là đau lòng cho đứa bé này!".

Nữ Oa lắc đầu nói với Chu Du: "Sư huynh không cần như vậy, có thể giúp được Sư huynh cũng là vinh hạnh của Nữ Oa!".

Chu Du xua tay, nói thẳng: "Vậy ta sẽ đưa chân linh đứa bé này về luân hồi trước, không lâu sau ta sẽ đưa đứa bé này đến Oa Hoàng Thiên!".

Nữ Oa gật đầu, thân ảnh Chu Du cũng biến mất.

Nhìn thân ảnh Chu Du biến mất, Nữ Oa cũng lắc đầu, trực tiếp quay về Oa Hoàng Thiên.

Trong đại điện Bồng Lai, Thần Nông Thị và Toại Nhân Thị vẫn đang lặng lẽ chờ đợi, liền thấy trên điện huyền quang lóe lên, thân ảnh Chu Du lại một lần nữa trở lại điện.

Sau khi Chu Du trở lại điện, hai người cũng vội vàng khom người hành lễ.

Mà Chu Du cũng không chậm trễ, trực tiếp nói với hai người trong điện: "Lát nữa ta sẽ đưa chân linh Tinh Vệ vào luân hồi, vẫn sẽ đầu thai vào gối đầu của Thần Nông Thị ngươi, nhưng ta đã tìm cho Tinh Vệ một người thầy, sau này đợi Tinh Vệ lớn lên, các ngươi có thể đưa nàng đi!".

Hai người dưới điện nghe vậy vô cùng kinh hỉ.

Phải biết người thầy mà Chu Du sắp xếp cho Tinh Vệ chắc chắn cũng không phải tầm thường, liền nghe Thần Nông Thị hỏi: "Mạo muội hỏi Thánh Tổ, đợi Tinh Vệ lớn lên nên đưa đến nơi nào?".

Chu Du nghe vậy nói thẳng: "Ta đã để Nữ Oa nhận Tinh Vệ làm trò, các ngươi có thể đưa Tinh Vệ đến Oa Hoàng Thiên!".

Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị nghe vậy, thân hình cũng khựng lại trong giây lát, sau đó vội vàng quỳ rạp xuống đất, nói với Chu Du: "Đa tạ Thánh Tổ hậu ái!".

Hai người tuy nghĩ Chu Du sắp xếp thầy cho Tinh Vệ không tầm thường, nhưng làm sao cũng không ngờ được Chu Du lại để Tinh Vệ vào môn hạ của Nữ Oa.

Phải biết Nữ Oa không chỉ là Thánh Mẫu Nhân tộc, mà còn là Thánh nhân chí tôn, Tinh Vệ sau này cũng có thể xưng là môn hạ của Thánh nhân, được Nữ Oa che chở, hai người đương nhiên kích động.

Chu Du cũng không để ý đến tâm tư của hai người, vì Chu Du chỉ đơn thuần là đau lòng cho đứa bé này mà thôi.

Sau đó một đạo Hỗn Nguyên chi lực nâng Toại Nhân Thị hai người dậy, nói với hai người: "Ta đưa chân linh Tinh Vệ đi luân hồi trước!".

Hai người cũng vội vàng đứng dậy, chăm chú nhìn hành động của Chu Du trên điện.

Chu Du vung tay đại thụ, trong hư không đại điện trực tiếp xuất hiện một đạo xoáy nước, kết nối đến luân hồi thông đạo trong Địa Phủ.

Phải biết Chu Du tuy không quá quen thuộc với Luân Hồi Đại Đạo, nhưng điều đó cũng không cản trở Chu Du trực tiếp mở ra Lục Đạo Luân Hồi trong Địa Phủ.

Đợi đến khi Lục Đạo Luân Hồi ở phía đối diện xoáy nước xuất hiện, Chu Du cũng khống chế xoáy nước trước Nhân Đạo thông đạo, sau đó đưa chân linh Tinh Vệ vào trong đó.

Đợi chân linh Nữ Oa tiến vào Nhân Đạo luân hồi, xoáy nước trên điện Bồng Lai cũng biến mất.

Lần này Chu Du không thông báo cho Hậu Thổ, mà dùng đại pháp lực trực tiếp mở ra luân hồi thông đạo, đặt chân linh Tinh Vệ vào Nhân Đạo, vì chân linh Tinh Vệ quá yếu ớt, vừa mới tách ra khỏi oán

khí Nhân tộc, nếu còn nán lại Địa Phủ thêm một thời gian nữa, e rằng trên chân linh lại xuất hiện oán khí, cho nên Chu Du mới trực tiếp dùng vô thượng pháp lực mở ra luân hồi thông đạo, tránh cho chân linh yếu ớt của nàng chịu tổn thương.

Có Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du thủ hộ, chân linh Tinh Vệ cũng có thể thuận lợi thông qua luân hồi.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ đương nhiên cũng nhận ra sự biến hóa của luân hồi, cũng tâm thần khẽ động, nhưng sau khi Hậu Thổ cảm ứng được là Chu Du mở luân hồi chi lộ, cũng không nói gì, mặc cho Chu Du thi triển.

Dù sao Hậu Thổ cũng không dám tùy tiện phá hoại thao tác của Chu Du, vì không chỉ Hậu Thổ thành thánh nợ Chu Du không ít nhân quả, mà còn sợ hãi thực lực của Chu Du.

Phải biết vừa rồi khi Chu Du dùng vô thượng pháp lực cưỡng ép mở ra luân hồi thông đạo, Hậu Thổ cũng cảm nhận được thực lực hùng hậu của Chu Du, không phải mình có thể bì kịp.

Phía bên này Chu Du đang giúp Tinh Vệ chuyển thế, còn phía bên kia Thông Thiên cũng đã đến nơi của hai người phương Tây.

Bên ngoài Linh Sơn phương Tây, Thông Thiên lơ lửng giữa không trung, nhìn màn sương mù như sóng nước lưu động trên Linh Sơn, trong lòng không một chút thương xót, Thanh Bình Kiếm xuất hiện trong tay, không chút do dự, trực tiếp chém một kiếm về phía Linh Sơn.

Thông Thiên hôm nay đến đây chính là để tìm hai người phương Tây gây phiền phức.

Dám mưu đồ với đệ tử Tiệt giáo của hắn, làm hại khí vận Tiệt giáo bị tổn hại, có thể thấy Thông Thiên phẫn nộ đến nhường nào.

Cho dù không có chút chứng cứ nào, nhưng Thông Thiên biết cũng chỉ có hai người phương Tây này mới có thể có mưu kế như vậy.

Dù không phải hai người này thì cũng chẳng sao, ai bảo hai người này có bối cảnh kém nhất chứ.

Chương 292

Nữ Oa có công tạo hóa, có đức bổ thiên, lại là Thánh Mẫu Nhân tộc, hiện tại tuy không chiếm giữ bao nhiêu khí vận Nhân tộc, nhưng nếu tìm Nữ Oa gây phiền phức mà bị Nhân tộc biết được, thì khí vận Tiệt giáo đang nắm giữ chắc chắn sẽ giảm xuống lần nữa, hơn nữa Nữ Oa cũng là đệ tử Đạo Tổ, ngang hàng với Thông Thiên, hắn đương nhiên không ngu.

Còn Hậu Thổ thì càng không cần phải nói, tuy cuối cùng thành Thánh không được Đạo Tổ thu nhận, nhưng dĩ thân hóa luân hồi, chiếm giữ vùng đất luân hồi cũng là vô địch, chưa nói đến việc Thông Thiên ở vùng đất luân hồi có đánh thắng được Hậu Thổ hay không, cho dù thắng được, nhưng chỉ cần Hậu Thổ bị thương thì luân hồi cũng sẽ có phản ứng, lúc đó hắn có thể bị Thiên Đạo trừng phạt.

Mà lệ khí trong lòng Thông Thiên lúc này không thể áp chế được, nhất định phải phát tiết ra ngoài, vậy hai người phương Tây chính là đối tượng thích hợp nhất.

Ai bảo hai người phương Tây chẳng có bản lĩnh gì, lại suốt ngày âm mưu tính toán chứ, cho dù chuyện này không phải hai người đó tính kế, nhưng khổ nỗi Thông Thiên chỉ nhận định mỗi hai người đó.

Cho nên Thông Thiên cũng chẳng thèm lôi thôi, trực tiếp chém một kiếm về phía Linh Sơn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đang ngồi đối diện nhau trên đỉnh Linh Sơn, lúc này hai người vẫn đang đắm chìm trong niềm vui mưu đồ thành công, hoàn toàn không ngờ Thông Thiên sẽ trực tiếp đánh tới tận cửa.

Cho đến khi Thông Thiên chém ra một kiếm, bên ngoài Linh Sơn

xuất hiện dao động cực lớn, hai người mới kinh hãi tỉnh lại, ngay lập tức cũng cảm nhận được kiếm khí bên ngoài sơn môn.

Sau đó hai người lóe lên một cái đã trực tiếp xuất hiện bên ngoài Linh Sơn, thấy kiếm khí của Thông Thiên sắp ập đến, hai người biến sắc, lần lượt thi triển pháp lực ngăn chặn kiếm khí rơi xuống Linh Sơn.

Phải biết Thông Thiên vốn là kẻ kiếm đạo đại thành, hiện tại trong tay còn có tiên thiên linh bảo Thanh Bình Kiếm, cho nên một kiếm chém xuống uy lực mười phần, nếu hai người không chống đỡ, e rằng Linh Sơn đều sẽ bị kiếm này của Thông Thiên chém đôi.

Hai người vội vàng xuất hiện, cũng không kịp để ý chuyện khác, trực tiếp phát tán toàn bộ pháp lực, tung ra mấy đòn về phía kiếm khí của Thông Thiên, mới chặn được kiếm này trước khi nó chạm vào Linh Sơn.

Sau khi đánh tan kiếm khí của Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vẻ mặt phẫn nộ quát Thông Thiên: "Thông Thiên, sao ngươi dám đánh tới đạo trường của hai ta!".

Thông Thiên nghe vậy, nộ hỏa trong lòng càng thịnh, hướng về phía hai người nói: "Hai người các ngươi làm gì tự mình biết rõ, khí vận Tiệt giáo của ta bị tổn hại, thì phương Tây các ngươi cũng đừng hòng yên ổn!".

Nghe xong lời Thông Thiên nói, đầu óc hai người phương Tây vận chuyển điên cuồng, nhưng vẻ phẫn nộ trên mặt không hề thay đổi.

Một lát sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liếc nhìn nhau, hai người cũng đã có định kế.

Hai người biết chuyện mình tính kế đệ tử Tiệt giáo Vô Chi Kỳ trước đó chắc chắn sẽ khiến Thông Thiên phẫn nộ, nhưng hai người

cũng hiểu Thông Thiên sẽ không có bất cứ chứng cứ nào, nên cũng chẳng bận tâm.

Chỉ là hai người không ngờ Thông Thiên lại đánh tới tận cửa, điều này thực sự làm hai người có chút kinh ngạc.

Dù sao hai người đối với thủ đoạn của Thông Thiên vẫn có chút kiêng kỵ, cũng là vì Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Thông Thiên.

Tuy nhiên dù hai người có chút kinh ngạc nhưng cũng không đến mức sợ hãi, Thông Thiên dù mạnh cũng chỉ có một mình, hai người hợp lực lại cũng chẳng sợ thủ đoạn của Thông Thiên.

Liền nghe Tiếp Dẫn nói với Thông Thiên: "Thông Thiên, hai ta không biết mình đã làm gì, nhưng hôm nay ngươi vô duyên vô cớ đánh tới Linh Sơn phương Tây ta, còn phải cho hai ta một lời giải thích!".

Thông Thiên nghe lời Tiếp Dẫn nói liền nhíu mày, một mặt là thấy hai kẻ này xảo biện, mặt khác là vì bản thân không có chứng cứ.

Nhưng Thông Thiên đâu phải kẻ giảng đạo lý, hơn nữa Thông Thiên cũng biết luận về mồm mép mình chắc chắn không bằng hai kẻ này, cho nên căn bản không thèm phí lời, trực tiếp tế ra Thanh Bình Kiếm trong tay.

Thanh Bình Kiếm bay lên từ tay Thông Thiên, treo lơ lửng ngay trước ngực Thông Thiên, mũi kiếm hướng thẳng ra ngoài chỉ vào hai người phương Tây.

Sau đó Thông Thiên phát tán lực lượng Thánh nhân vào Thanh Bình Kiếm, sau khi Thanh Bình Kiếm hấp thu pháp lực của Thông Thiên, nó rung lên mạnh mẽ, ngay sau đó chém liền mấy kiếm về phía hai người phương Tây.

Hai người phương Tây thấy vậy không dám đại ý, vội vàng tế ra linh bảo.

Trên chỗ ngồi của Tiếp Dẫn đột nhiên xuất hiện một tòa liên đài mười hai phẩm, liên đài tỏa ra vô số hư ảnh kim liên bao bọc Tiếp Dẫn ở bên trong, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Còn trong tay Chuẩn Đề cũng xuất hiện Hàng Ma Xử, một món cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Thanh Bình Kiếm chém xuống mấy nhát, từng đạo kiếm khí bắn về phía hai người phương Tây.

Phải biết kiếm khí này là do Thông Thiên dốc toàn lực thi triển, uy lực lớn hơn nhiều so với một kiếm vừa rồi.

Trước Linh Sơn, hai người phương Tây cũng không chịu yếu thế, linh bảo trong tay cũng lần lượt hiển uy.

Công Đức Kim Liên dưới chân Tiếp Dẫn tỏa ra mấy đóa kim liên trực tiếp đón lấy mấy đạo kiếm khí của Thông Thiên, còn Chuẩn Đề vung Hàng Ma Xử lên, một đạo hàng ma chi lực giáng xuống Thông Thiên.

Giữa không trung, kiếm khí từ Thanh Bình Kiếm và kim liên hóa ra từ Công Đức Kim Liên va chạm vào nhau, chỉ nghe một tiếng 'Oanh', dư ba của cả hai làm tan nát hư không trên Linh Sơn, hóa thành hỗn độn hư vô.

Thông Thiên và Tiếp Dẫn đều là cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên, pháp bảo nắm giữ đều là cực phẩm, cho nên sau khi dư ba của hai đòn tấn công đánh nát hư không liền trực tiếp tan ra, nhưng mặt đất Hồng Hoang bên dưới mấy người thì tan hoang một mảng.

Dù sao đây cũng là trận chiến của Thánh nhân, cho dù chỉ một chút lực lượng Thánh nhân thoát ra, đó cũng không phải là thứ mặt đất Hồng Hoang có thể chịu đựng được.

Hơn nữa bên ngoài Linh Sơn cũng không có đại trận thủ hộ, cho

nên cuối cùng bên ngoài Linh Sơn phương Tây đầy rẫy những vết nứt, khắp nơi đều là vực sâu, cảnh tượng tai ương.

Lực lượng của Thánh nhân có thể coi là hủy thiên diệt địa, lần này dư ba từ đòn tấn công của hai người đã làm đại địa phương Tây một lần nữa tan vỡ.

Và ngay sau khi kiếm khí gặp kim liên, đòn tấn công Hàng Ma Xử của Chuẩn Đề cũng ập đến trước mặt Thông Thiên.

Thông Thiên thấy đòn này của Chuẩn Đề tập kích tới, sắc mặt không hề thay đổi, trực tiếp cầm lấy Thanh Bình Kiếm, vung kiếm múa may, lại mấy đạo kiếm khí chém ra.

Đạo hàng ma chi lực của Chuẩn Đề cũng bị mấy đạo kiếm khí trực tiếp xóa sổ, kiếm khí tràn ra rơi xuống đại địa phương Tây, làm mặt đất dưới chân mấy người xuất hiện thêm nhiều tổn thương.

Tây Phương Nhị Thánh thấy đại địa phương Tây dưới chân một lần nữa bị tổn thương, ngọn lửa giận dữ trên mặt như muốn phun trào.

Và ngay lúc đó, mấy người cũng cảm ứng được lực lượng Thiên Đạo trên thân mình nảy sinh một chút biến hóa, liền biết đòn tấn công vừa rồi của mấy người đã thu hút sự chú ý của Thiên Đạo, dù sao trận chiến Thánh nhân đã gây ra ảnh hưởng đến Hồng Hoang.

Cảm nhận được dao động của lực lượng Thiên Đạo trên thân, lệ khí trong lòng Thông Thiên càng nặng, vì Thông Thiên phát hiện khí vận trên thân mình lại giảm xuống một chút.

Tuy nói Thánh nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, nhưng đòn tấn công vừa rồi của mấy người làm đại địa phương Tây tổn hại lần nữa, cũng đã gây ảnh hưởng đến khí vận Thánh nhân.

Sau khi lực lượng Thiên Đạo trên thân ổn định lại, Thông Thiên

nói với hai người phương Tây: "Hai người các ngươi tính kế đệ tử Tiệt giáo ta, hủy khí vận của ta, hôm nay hai ngươi cũng phải cho ta một lời giải thích!".

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, hiểu rằng Thông Thiên đã đoán được có liên quan đến hai người mình, nhưng hai người sẽ không thừa nhận những gì mình đã làm.

Dù sao hai người cũng biết rõ Thông Thiên không thể chứng minh là do hai người làm, thấy dáng vẻ tức tối của Thông Thiên, trong lòng hai người tuy thầm mừng nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ vô tội, đồng thời đại địa phương Tây lại bị tổn hại cũng làm hai người vô cùng tức giận.

Liền nghe Tiếp Dẫn đáp lại Thông Thiên: "Thông Thiên, sao ngươi dám vô cớ vu khống hai ta!".

Thông Thiên nghe vậy, nói với hai người: "Ngoài hai ngươi ra, còn ai có thể có hành vi hạ tác như vậy, lên Hỗn Độn chiến một trận!".

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy sắc mặt có chút dị dạng, ngay sau đó nghe Tiếp Dẫn quát lớn với Thông Thiên: "Phương Tây nghèo nàn, hai ta khó khăn lắm mới làm đại địa phương Tây khôi phục được chút linh khí, hôm nay lại bị ngươi hủy hoại, Thông Thiên, hôm nay hai ta sẽ cho ngươi biết lợi hại của Thánh nhân phương Tây!".

Ngay sau đó thân ảnh ba người biến mất khỏi Hồng Hoang.

Trận chiến Thánh nhân ở Linh Sơn cũng thu hút sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang, dù sao sau Vu Yêu đại kiếp, Hồng Hoang vẫn chưa thấy qua trận chiến cấp bậc Thánh nhân nào.

Mà mấy đòn tấn công của Thánh nhân cũng làm chúng sinh Hồng Hoang hãi hùng, nhận thức về thực lực Thánh nhân lại một lần nữa được làm mới.

Tuy chúng sinh Hồng Hoang đều biết rõ uy năng hủy thiên diệt địa của Thánh nhân, nhưng đó cũng chỉ là một khái niệm, nhưng thực sự cảm nhận được uy lực khi Thánh nhân ra tay, chúng sinh không ai không hít vào một ngụm khí lạnh, lần lượt thu hồi ánh mắt, chỉ sợ pháp lực của Thánh nhân làm vạ lây.

Những vị Thánh nhân còn lại cũng cảm nhận được dao động ở phương Tây, cũng lần lượt hướng ánh mắt vào Hỗn Độn.

Chương 293

Đương nhiên những vị Thánh nhân còn lại không xuất hiện trong Hỗn Độn ngay lập tức.

Phải biết Lão Tử và Nguyên Thủy là huynh trưởng của Thông Thiên, tự nhiên sẽ không ngăn cản Thông Thiên phát tiết, chỉ khi Thông Thiên chịu thiệt thòi thì hai người mới ra tay.

Nhưng Thông Thiên chịu thiệt thòi thì cũng không khả năng lắm, dù sao Thông Thiên cũng chẳng thèm đấu mồm mép với hai kẻ phương Tây đó, tưởng chừng là không phục thì đánh thôi, trong tay còn có tiên thiên chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận, cũng chẳng có mấy cơ hội chịu thiệt.

Còn Nữ Oa và Hậu Thổ càng không quan tâm đến hai kẻ phương Tây đó, dù sao hai kẻ đó lúc Vu Yêu đại chiến đã tính kế hai tộc, thực sự làm hai nàng thấy buồn nôn.

Lúc này thấy Thông Thiên tìm hai kẻ đó gây phiền phức, Nữ Oa và Hậu Thổ đương nhiên cũng sẽ không can thiệp.

Ngay khi mấy người Thông Thiên tiến vào Hỗn Độn, tin tức con gái Nhân Hoàng Nữ Oa chết cũng truyền khắp Nhân tộc, tất cả tộc nhân Nhân tộc đều bi phẫn.

Sau khi biết được nguyên nhân Nữ Oa chết, giáo thống Tiệt giáo trong Nhân tộc cũng bị tổn hại cực lớn.

Dù sao kẻ mưu hại con gái Cộng chủ Nhân tộc lại là đệ tử Tiệt giáo, việc truyền bá giáo thống Tiệt giáo bị ảnh hưởng cực lớn, khí vận Nhân tộc mà Tiệt giáo chiếm giữ cũng có phản ứng, trực tiếp sụt giảm một đoạn lớn.

Trước đó Vô Chi Kỳ mưu hại Nữ Oa chỉ là phản ứng tự thân của khí vận Nhân tộc, khí vận Nhân tộc Tiệt giáo chiếm giữ vẫn chưa giảm nhiều như vậy, nhưng hiện tại giáo thống Tiệt giáo trong Nhân tộc suy yếu, nên khí vận Tiệt giáo mới giảm mạnh hơn.

Thông Thiên đã đến Hỗn Độn cũng lập tức cảm nhận được sự biến hóa khí vận Tiệt giáo đang chiếm giữ, phát hiện hiện tại khí vận Nhân tộc mình chiếm giữ đã không còn đến một nửa so với trước kia.

Lệ khí trong lòng Thông Thiên lại không thể áp chế nổi, cuối cùng vậy mà trực tiếp hiện ra ngoài cơ thể, gương mặt cả người cũng trở nên có chút dữ tợn.

Phải biết khí vận Nhân tộc quan hệ đến Thánh nhân Đại Đạo, hiện tại khí vận giảm nhiều như thế, sau này tốc độ tham ngộ Đại Đạo cũng sẽ giảm đi rõ rệt, Thông Thiên làm sao có thể chấp nhận được.

Từ nghèo sang giàu thì dễ, từ giàu sang nghèo mới khó, rõ ràng có cơ hội làm khí vận tiến thêm một bước, nhưng giờ lại thành ra thế này, nộ hỏa trong lòng Thông Thiên ngút trời.

Đợi đến khi hai người phương Tây tới nơi, Thông Thiên trực tiếp tế ra Tru Tiên Kiếm Trận trong nguyên thần, quăng về phía hai người phương Tây.

Tru Tiên Kiếm Trận bay ra, trong Hỗn Độn xuất hiện một đạo trận đồ, trực tiếp đẩy Hỗn Độn chi khí trong hư không ra ngoài.

Sau đó trận đồ trên không từ từ hiển hiện kiếm trận, đợi đến khi kiếm trận hoàn toàn hiển hiện, mới thấy trong kiếm trận có bốn đạo môn hộ, trong mỗi môn hộ đều có một thanh kiếm dựng ở đó, chính là bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy đại địa phương Tây bị tổn hại cũng giận dữ vô cùng, theo chân Thông Thiên tới Hỗn Độn, muốn hợp lực

dạy cho Thông Thiên một bài học.

Nhưng đợi đến khi hai người xuất hiện trước mặt Thông Thiên, thấy Thông Thiên trực tiếp tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, hai người đều mắt tròn mắt dẹt, không ngờ Thông Thiên lại trực tiếp tung ra chiêu bài cuối cùng, chuyện trở nên rắc rối rồi.

Phải biết hai người tuy theo Thông Thiên tới Hỗn Độn, vốn dĩ còn tưởng sẽ không có chuyện gì lớn, Thông Thiên tuy bám đuổi không buông nhưng sẽ không đánh đến chết.

Giờ xem ra hai người đã tính sai rồi, vì hai người không biết lúc này Thông Thiên phẫn nộ đến nhường nào.

Hai người phương Tây thấy trong hư không Hỗn Độn, bốn thanh thần kiếm tỏa ra sát lục chi khí vô tận từ trong kiếm trận từ từ xuất hiện, bên dưới bốn thanh thần kiếm, một đạo trận đồ nâng đỡ bốn thanh kiếm lao về phía mình.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy cảnh này sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Phải biết hai người kiêng kỵ Thông Thiên cũng chính vì món tiên thiên chí bảo này, bởi lẽ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều biết uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đệ nhất sát trận của Hồng Hoang, một khi Thánh nhân bố trận, phi tứ thánh bất khả phá (không phải bốn vị Thánh nhân thì không phá được), dưới cấp độ Thánh nhân vào trận liền thân tử đạo tiêu.

Chưa nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ có hai người, huống hồ trong tay hai người còn chưa có một món tiên thiên chí bảo nào, nên đối mặt với món vô thượng công phạt chí bảo này của Hồng Hoang, trong lòng cũng có chút chột dạ.

Tuy nhiên dù chột dạ nhưng hai người không có bao nhiêu sợ hãi, dù sao Thánh nhân bất tử bất diệt, cũng không có nguy cơ vẫn lạc.

Nhưng hai người cũng hiểu rõ, hiện tại Thông Thiên đã là Thánh nhân nhị trọng thiên, nếu Tru Tiên Kiếm Trận hạ xuống thì không có nhiều cơ hội thoát thân nữa, cuối cùng chỉ có thể bị nhốt trong trận.

Cho nên hai người thấy Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng hạ xuống phía mình cũng vô cùng quả đoán, trực tiếp thúc giục toàn bộ pháp lực, rót vào linh bảo hộ thân, trực tiếp đánh về phía Tru Tiên Kiếm Trận trong hư không.

Hai người đương nhiên không thể để mình rơi vào Tru Tiên Kiếm Trận mà bó tay chịu trói, nên điên cuồng thúc động cực phẩm linh bảo trong tay tấn công Tru Tiên tứ kiếm, vì chỉ cần hai người đánh lui được bốn thanh kiếm thì Tru Tiên Kiếm Trận sẽ không thể nhốt được hai người.

Đương nhiên lúc này hai người vô cùng cảnh giác với Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng cũng cảm thấy hai người mình sẽ không bị kiếm trận nhốt lại, ngay cả khi cuối cùng bị nhốt trong trận cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Dù sao trước đó trong Vu Yêu đại kiếp, mọi người đối chiến với Chu Du, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên đã bị một mình Chu Du trực tiếp phá tan.

Hai người tuy biết mình không bằng Chu Du, nhưng cũng không cảm thấy mình ở trong đó sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Hai người chỉ lo lắng bị nhốt trong kiếm trận sẽ không có cách nào mưu đồ khí vận Nhân tộc.

Thông Thiên là chủ nhân của Tru Tiên Kiếm Trận, đương nhiên hiểu rõ uy lực của nó, cho nên đối với đòn tấn công của hai người,

sắc mặt không một chút dao động, mặc kệ hai người xoay xở tấn công Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng pháp lực trên thân Thông Thiên lại điên cuồng dồn vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Theo pháp lực của Thông Thiên đổ vào, Tru Tiên Kiếm Trận cũng trở nên thần dị hơn.

Đòn tấn công của hai người phương Tây ập đến, Tru Tiên Kiếm Trận cũng chẳng hề hấn gì, chỉ là tốc độ có chút giảm đi.

Cực phẩm linh bảo trong tay hai người phương Tây tuy có thể làm chậm tốc độ hạ xuống của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng cũng không thể ngăn cản nó hạ xuống, cuối cùng hai người trực tiếp rơi vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Bước vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, sắc mặt hai người lập tức thay đổi, vì hai người phát hiện so với trước đó, Tru Tiên Kiếm Trận lại có thêm biến hóa mới.

Không biết có phải do tu vi Thông Thiên thăng tiến hay không, lúc này trong Tru Tiên Kiếm Trận tràn ngập vô số kiếm khí chứa đựng kiếm đạo chi ý.

Không chỉ có thế, trong không gian trận pháp của Tru Tiên Kiếm Trận còn có vô tận nghiệp lực và sát khí lưu động.

Hai người lúc này đã là Thánh nhân nhị trọng thiên, nhưng thấy những thứ này trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng có chút biến sắc.

Và ngay lúc hai người đang kinh ngạc, vô tận sát khí và nghiệp lực cùng kiếm khí trong không gian trận pháp kết hợp lại, hóa thành từng thanh lợi kiếm điên cuồng lao về phía hai người phương Tây, trên lợi kiếm còn tràn ngập kiếm ý sắc lẹm.

Hai người phương Tây thấy vậy cũng trở nên căng thẳng.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân Tiếp Dẫn trực

tiếp tỏa ra vô số đóa kim liên bảo vệ chặt chẽ Tiếp Dẫn ở bên trong, ngăn cản từng đạo kiếm khí tập kích từ bên ngoài.

Còn Chuẩn Đề không có món cực phẩm pháp bảo phòng ngự như vậy, chỉ có thể thúc động linh bảo Hàng Ma Xử tỏa ra từng đạo hàng ma chi lực chặn trước thân mình.

Lúc này mới thấy được mức độ quý giá của một món pháp bảo phòng ngự.

Tiếp Dẫn dưới sự bảo vệ của Công Đức Kim Liên vẫn còn dư lực để quan sát tình hình trong Tru Tiên Kiếm Trận, còn Chuẩn Đề chỉ có thể mệt mỏi ứng phó, vì kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Trận ập đến từ tám phương tứ hướng, mỗi đòn tấn công của kiếm khí, Chuẩn Đề đều phải dùng pháp lực để chống đỡ, dù sao khả năng phòng ngự của Hàng Ma Xử không thể bì được với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Hai người đương nhiên biết đây mới chỉ là đợt tấn công đầu tiên của Tru Tiên Kiếm Trận, nguy hiểm lớn hơn vẫn chưa tới, cho nên hai người cũng có chút sốt ruột.

Dù sao ở trong trận hai người không có cách nào trực tiếp tấn công Thông Thiên, chỉ có thể bị động chịu đựng đòn tấn công của kiếm trận, trừ phi có thể phá tan kiếm trận, hoặc là Thông Thiên dừng đòn tấn công thì hai người mới có khả năng bình tĩnh lại.

Nhưng hiện tại trong trận chỉ có hai vị Thánh nhân, phá tan kiếm trận là chuyện không thể nào, chỉ có thể nỗ lực phòng ngự đòn tấn công của kiếm trận.

Và may mắn là hiện tại hai người phương Tây đều đã là cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên, cho nên trong Tru Tiên Kiếm Trận vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì.

Thông Thiên ở bên ngoài trận thấy trạng thái của hai người, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Phải biết hiện tại hai người phương Tây trong trận chịu đựng mới chỉ là đòn tấn công của một cửa trong Tru Tiên Kiếm Trận, nếu kiếm ý của bốn cửa cùng đến, ngay cả Thánh nhân cũng chịu không nổi mấy lần tấn công, đương nhiên bản thân hắn hiện tại cũng không phát động nổi mấy lần đòn tấn công đó.

Chương 294

Thông Thiên không vội vàng nhất thời, dù sao hiện tại khí vận Tiệt giáo suy giảm đã thành định cục, thì hai kẻ phương Tây đó cũng đừng hòng yên ổn.

Thông Thiên cũng muốn để hai người ở trong kiếm trận một thời gian, tốt nhất là lỡ mất thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, như vậy hai người phương Tây sẽ không chiếm được bao nhiêu khí vận, oán khí trong lòng hắn mới có thể tiêu tan.

Hai người phương Tây đứng trong Tru Tiên Kiếm Trận, đối mặt với sự công kích của vô tận kiếm khí trong trận cũng có chút phiền lòng.

Dù sao hai người hiện tại bị nhốt trong Tru Tiên Kiếm Trận, bị đem ra làm bia đỡ đạn cho một trận đòn tơi bời, ai rơi vào hoàn cảnh đó cũng không chịu nổi.

Tuy nói hai người cũng đã là Thánh nhân nhị trọng thiên, nhưng cảm giác bị chế ngự này quá uất ức.

Tuy nhiên dù vậy, hai người cũng không hề có ý hối hận, vì cho dù hai người bị nhốt cũng chưa chịu một chút thương tổn nào.

Còn Thông Thiên thực sự tổn thất thảm trọng, sau chuyện lần này, khí vận Tiệt giáo nắm giữ trong Nhân tộc e rằng còn tổn thất nữa, trừ phi chuyện này bị đa số mọi người lãng quên, lúc đó khí vận Tiệt giáo trong Nhân tộc mới có khả năng ổn định lại.

Lúc này nghe Tiếp Dẫn trong trận hét lớn với Thông Thiên bên ngoài: "Thông Thiên ngươi rốt cuộc muốn làm gì, hủy hoại đại địa phương Tây của ta, giờ lại vô cớ nhốt hai ta trong đại trận!

Nếu Đạo Tổ biết được, chắc chắn sẽ định tội ngươi!".

Thông Thiên bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận nghe lời Tiếp Dẫn nói, nộ ý trên mặt càng thịnh, không một lời đáp lại.

Tay hắn trực tiếp kết ấn, hợp nhất kiếm ý của hai cửa trong kiếm trận, điên cuồng tấn công về phía hai người phương Tây.

Trong kiếm trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy Thông Thiên không nói gì, còn tưởng Thông Thiên nghe lời mình định xuống nước, lập tức trên mặt hiện lên một nụ cười, chỉ là nụ cười chưa kịp tắt đã thấy kiếm ý trong vô tận kiếm khí trong không gian trận pháp đột nhiên tăng mạnh, kiếm khí từ bốn phương tám hướng ập tới không những nhiều hơn mà uy lực cũng tăng lên không ít, điều này làm áp lực lên hai người đột nhiên tăng vọt.

Cảm nhận được uy lực kiếm trận tăng lên, hai người phương Tây càng thêm sốt ruột, Tiếp Dẫn vội vàng nói với Thông Thiên bên ngoài trận: "Thông Thiên, chúng ta đều là Thiên Đạo Thánh nhân, là những tồn tại do Đạo Tổ khâm định để duy hộ Hồng Hoang, ngươi lẽ nào thực sự không sợ Đạo Tổ trách phạt sao!!!".

Lời Tiếp Dẫn vừa dứt, đã nghe thấy giọng nói của Thông Thiên vang lên trong trận: "Hai ngươi còn có mặt mũi nhắc đến Đạo Tổ sao, nếu không phải hai ngươi dụ dỗ đệ tử Tiệt giáo ta, khí vận Tiệt giáo ta làm sao có tổn thất như vậy, cho dù có náo tới chỗ Đạo Tổ, ta cũng sẽ không để hai ngươi yên ổn!".

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, hai người phương Tây nghe vậy sắc mặt thay đổi, xem ra hôm nay Thông Thiên chắc chắn muốn làm hai người mình khốn khổ rồi.

Tuy nhiên dù biết tâm tư của Thông Thiên, hai người cũng không thèm để ý, làm như vậy dù có náo tới chỗ Đạo Tổ, hai người cũng không chịu thiệt thòi quá nhiều, nhưng nếu trực tiếp thừa nhận, e rằng

còn có thêm nhiều biến số, cho dù Đạo Tổ không trách phạt thì Thông Thiên cũng sẽ không buông tha cho hai người mình, hai người cũng đã nghĩ thông suốt.

Một lát sau, nghe Tiếp Dẫn nói tiếp: "Thông Thiên, những gì đệ tử Tiệt giáo ngươi làm thì liên quan gì đến hai ta!

Ngươi tự ý hủy hoại đại địa phương Tây ta, làm hại khí vận phương Tây ta thất thoát, đó mới là tội lỗi của ngươi!".

Còn Chuẩn Đề cũng vẻ mặt kiên định nói: "Thông Thiên, ngươi đừng cuồng vọng, tuy hai ta không phá được Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi, nhưng ngươi cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu!".

Hai người kẻ xướng người họa, hiển nhiên là muốn Thông Thiên thấy khó mà lui, dù sao Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên tuy có thể đe dọa hai người phương Tây, nhưng cũng không thể trực tiếp làm hai người vẫn lạc.

Thông Thiên nghe vậy cũng không có tâm tư phản bác.

Thông Thiên tuy lỗ mãng nhưng không ngu, hắn biết Tru Tiên Kiếm không thể làm hai người vẫn lạc, và cũng hiểu mình không có chứng cứ, cho dù Đạo Tổ có tới mình cũng không có lý.

Tuy nhiên dù vậy Thông Thiên cũng không muốn để hai người yên ổn, Tru Tiên Kiếm Trận uy lực mười phần, tuy không thể làm hai người mẫn diệt, nhưng dạy cho hai người một bài học thì vẫn làm được, ít nhất có thể đánh rơi vô số tu vi tích lũy qua năm tháng của hai người, phát tiết hết lệ khí đầy rẫy trong lòng này.

Đương nhiên Thông Thiên cũng sợ lời hai người nói thành sự thật, như vậy kế hoạch của mình sẽ không thực hiện được.

Phải biết Thông Thiên lúc đầu là muốn nhốt hai người trong Tru Tiên Kiếm Trận, để hai người không thể tham gia vào chuyện Tam

Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, như vậy có thể làm khí vận Nhân tộc hai người phương Tây chiếm giữ đại giảm, nhưng nếu thực sự lôi kéo cả Đạo Tổ ra thì thao tác này của mình cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên cũng tăng nhanh động tác tay, tranh thủ lúc chư thánh đều chưa tới, trực tiếp thi triển uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận đến mức tối đa, dạy cho hai người này một bài học, để hai kẻ này hiểu mình không phải kẻ dễ chọc vào.

Tiện thể cũng phát tiết lệ khí trong lòng, phải biết tổn thất khí vận của Tiệt giáo lớn như thế, Thông Thiên nộ hỏa ngút trời, luồng oán khí trong lòng này không phát tiết ra ngoài thì đối với việc tu hành của mình cũng có chỗ bất lợi.

Sau đó thấy Tru Tiên Kiếm Trận trong Hỗn Độn vận chuyển điên cuồng, ngay cả Hỗn Độn chi khí xung quanh cũng bị kiếm trận này hấp thu tới, hình thành nên triều tịch Hỗn Độn.

Được Hỗn Độn chi khí gia trì, Tru Tiên Kiếm Thân cũng trở nên thần dị hơn.

Còn Thông Thiên thì đem toàn bộ thánh nhân chi lực quán nhập vào trong kiếm trận, theo Tru Tiên Kiếm Trận được thúc động đến uy lực mạnh nhất, bốn đạo môn hộ trong kiếm trận trực tiếp mở toang, Tru, Lục, Hãm, Tuyệt từ các môn hộ tương ứng bay ra, sau đó hội tụ lại một chỗ.

Sau đó kiếm ý của Tru Tiên tứ kiếm trực tiếp dung hợp lại với nhau, bắn thẳng về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong trận.

Hai người vừa mới nói xong, chưa kịp phản ứng đã thấy kiếm khí trong trận thăng cấp một lần nữa, trong lòng liền một trận cuống quýt.

Bốn đạo kiếm ý Tru, Lục, Hãm, Tuyệt từ bốn phía tụ tập lại, trực tiếp dung hợp vào vô tận kiếm khí hạ xuống người hai người.

Thấy cảnh tượng này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng có chút run sợ, dù sao hai người làm sao cũng không ngờ Thông Thiên lại phong cuồng như vậy.

Nhưng lúc này hai người cũng không kịp suy nghĩ thêm nữa, vì hiện tại đã là thời khắc nguy cấp.

Tuy Thánh nhân không có nguy cơ vẫn lạc, nhưng nếu không chống đỡ được những kiếm khí này, thì tu vi vô tận tuế nguyệt của mình sẽ bị đánh rơi trực tiếp.

Hai người trong lòng không ngừng chửi rủa, nhưng động tác tay không ngừng, pháp lực phát tán ra càng thêm hung mãnh, trực tiếp quán nhập vào linh bảo hộ thân.

Lúc này Tiếp Dẫn cũng mất đi dáng vẻ điềm nhiên vừa rồi.

Phải biết Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tuy là cực phẩm pháp bảo phòng ngự, nhưng cũng không thể chịu nổi sự công kích điên cuồng của Tru Tiên Kiếm Trận, cho nên cuối cùng Tiếp Dẫn cũng hạ quyết tâm, trực tiếp gọi ra một đóa bạch liên trong nguyên thần, để nó hợp nhất với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân.

Phải biết đóa bạch liên này không hề tầm thường, chính là do bản thể của Tiếp Dẫn hóa thành.

Các đại năng tầm thường ở Hồng Hoang đều rất rõ căn nguyên của Tam Thanh, biết Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nhưng đối với căn nguyên của hai người phương Tây thì không mấy hiểu rõ.

Cũng chỉ có những đại năng từ thời viễn cổ để lại, hoặc là những đại tộc truyền thừa từ khi Hồng Hoang mới sinh ra cho đến nay mới có thể biết căn nguyên của hai người phương Tây.

Tiếp Dẫn này là một đóa tiên thiên bạch liên ở phương Tây hóa hình, còn Chuẩn Đề chính là cây bồ đề, một trong mười đại tiên thiên linh căn cùng sinh tồn với bạch liên hóa hình mà thành.

Hai loại linh căn vốn là tinh hoa của phương Tây, cùng sinh tồn, cùng hóa hình, cho nên sau khi hóa hình hai người mới thân thiết như vậy.

Đoạn bạch liên Tiếp Dẫn lấy ra chính là bản thể còn sót lại sau khi hóa hình, được Tiếp Dẫn luyện thành bản mệnh chí bảo, tuy không bằng tiên thiên chí bảo, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Mà lúc này Tiếp Dẫn vì để tránh bị đánh rơi tu vi, cũng trực tiếp tung ra chiêu bài cuối cùng.

Chuẩn Đề bên cạnh thấy Tiếp Dẫn lấy ra đóa bạch liên này cũng thở dài một tiếng, trực tiếp gọi cây bồ đề trong nguyên thần ra, sau đó kết hợp cây bồ đề với Hàng Ma Xử trong tay để chống lại sự công kích của Tru Tiên Kiếm Trận.

Phải biết hai người nếu không gặp phải tình huống như vậy, vạn vạn lần sẽ không lấy hai món thần vật này ra, dù sao đây cũng là thủ đoạn căn bản của hai người, nếu bạch liên và cây bồ đề bị thương thì hai người lỗ to rồi.

Nhưng hiện tại hai người không lấy hai món thần vật này ra thì sẽ bị Tru Tiên Kiếm Trận đánh rơi tu vi, thực sự làm hai người như ngồi trên đống lửa, cho nên cuối cùng hai người cũng nhẫn nhịn đau đớn, trực tiếp tế ra bản thể.

Thông Thiên ở ngoài trận, toàn thân pháp lực đã tiêu hao gần hết, thấy hai người bị uy năng Tru Tiên Kiếm Trận dọa sợ cũng có chút đắc ý.

Tuy nói Tru Tiên Kiếm Trận không có cách nào trấn áp khí vận, nhưng luận về uy lực, e rằng cũng chỉ có tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương trong tay Chu Du mới có thể bì được.

Đang lúc Thông Thiên kích động, chợt phát hiện thần vật mà mỗi người bọn họ tế ra, cũng đại kinh thất sắc.

Phải biết Thông Thiên tuy biết rõ căn nguyên của hai người, nhưng không ngờ hai người lại luyện chế bản thể đến mức độ này.

Chương 295

Lập tức Thông Thiên nói với hai người trong trận: "Không ngờ hai người các ngươi còn có vốn liếng như vậy!".

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe thấy lời Thông Thiên nói bên ngoài trận cũng lộ vẻ khổ sở.

Phải biết rằng hai người trước đó vẫn luôn không để lộ ra pháp bảo trấn áp hòm đáy, một mặt là muốn để chúng nhân khắc sâu ấn tượng về một phương Tây bần cùng, như vậy mới thuận tiện cho hai người hành sự; mặt khác chính là muốn các vị Thánh nhân khinh thị, nếu như thật sự có xung đột với các vị Thánh nhân khác thì đây chính là át chủ bài của họ.

Thế nhưng hai người không ngờ tới, Thông Thiên này lại có thể tang tâm bệnh cuồng như vậy, vừa gặp mặt không nói hai lời đã trực tiếp khai chiến, không chỉ phá hoại đại địa phương Tây, hiện tại còn trực tiếp dùng Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn hai người, quả thực là không coi ai ra gì.

Mà thủ đoạn ẩn giấu của hai người nhất thời cũng không còn hiệu quả xuất kỳ bất ý nữa, dù sao nói cho cùng bản thể này cũng chỉ là tầng thứ Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Phải biết pháp bảo tầng thứ Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo trong Hồng Hoang vô cùng hiếm thấy, ngay cả Thánh nhân cũng không có mấy kiện, mà bản thể trong tay hai người lại cao hơn Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo nửa tầng thứ, dù không địch lại Tiên Thiên Chí bảo nhưng cũng có thể chống đỡ được sự công kích của Tiên Thiên Chí bảo.

Dù sao bản thể hai người không nói đến các thủ đoạn khác, năng

lực phòng ngự này đã bị hai người cố ý tế luyện đến cực hạn, nếu không phải tư chất bản thể hữu hạn thì bị hai người tế luyện đến tầng thứ Tiên Thiên Chí bảo cũng không phải là không thể.

Hiện tại hai người cũng phải bộc lộ ra thủ đoạn trấn áp hòm đáy, làm sao không đau lòng cho được.

Một phen thao tác của Thông Thiên trực tiếp khiến nội tình của hai người hiện ra, chư Thánh đối với thực lực của hai người cũng càng thêm rõ ràng, về sau tự nhiên cũng không có bao nhiêu tính toán có thể thành công nữa.

Bởi vì mưu hoạch vốn dựa trên sự chênh lệch thông tin, giờ đây không còn sự chênh lệch đó, hai người lấy đâu ra ưu thế nữa?

Nghĩ đến việc không thể tiếp tục âm thầm mưu hoạch, vẻ khổ sở trên mặt hai người càng đậm, đặc biệt là Tiếp Dẫn bản thân vốn đã là một bộ dạng khổ đại cừu thâm, hiện tại khuôn mặt càng thêm vặn vẹo.

Tuy nói sinh linh tầm thường khi thấy thân ảnh Thánh nhân thì trong não hải đều là hình dáng thần thánh, nhưng giữa các Thánh nhân với nhau thì không có sự thần kỳ như vậy, nếu mấy vị Thánh nhân khác thấy bộ dạng này của Chuẩn Đề, nói không chừng sẽ trực tiếp cười thành tiếng.

Lần này hai người chịu tổn thất không nhỏ.

Cho nên nghe thấy lời Thông Thiên nói, trong lòng hai người càng thêm khí phẫn.

Tùy sau đó nghe Tiếp Dẫn đối với Thông Thiên nói: "Thông Thiên, đừng có đắc ý, nếu không phải Đạo Tổ ban cho Tru Tiên Kiếm Trận, ngươi lấy đâu ra cơ hội vây khốn hai ta!" Tiếp Dẫn nói xong, Chuẩn Đề cũng nói theo: "Uổng cho ngươi còn hào xưng Bàn Cổ chân

truyền, chẳng qua cũng chỉ là dựa vào pháp bảo sắc bén!" Nghe xong lời hai người, Thông Thiên cũng nộ hỏa trung thiêu.

Phải biết Tam Thanh bình thường đều lấy việc là do Bàn Cổ Nguyên thần biến thành làm niềm kiêu ngạo, hiện tại nghe thấy hai người trào phúng, tự nhiên là không thể nhẫn nhịn.

Tuy Thông Thiên lỗ mãng nhưng cũng không từ bỏ ưu thế của Tiên Thiên Chí bảo mà thả hai người ra, lập tức hét lớn: "Hai ngươi sao dám khinh thị ta?

Cho dù hai ngươi có Chí bảo thì hôm nay cũng phải để hai ngươi kiến thức một chút nội tình của Bàn Cổ chính tông!" Hai người trong trận nghe vậy, đáy lòng cũng một trận khí cấp, hai người vốn định dùng miệng lưỡi sắc bén khích Thông Thiên thả họ ra để đối kháng chính diện, nhưng không ngờ Thông Thiên lại không chịu trúng kế.

Như vậy thì hai người ở trong trận sẽ càng thêm khó khăn.

Quả đúng như hai người nghĩ, lời Thông Thiên vừa dứt, Tru Tiên Kiếm Trận lại một lần nữa điên cuồng vận chuyển.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phát hiện vô tận kiếm khí trong trận thế mà không rơi xuống người họ, đáy lòng càng thêm kinh hãi.

Hai người hiểu rõ Thông Thiên nói như vậy tất nhiên là đang ủ sát chiêu, mà đòn tấn công ẩn mà không phát này càng làm hai người tâm kinh đảm chiến.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận này cùng với Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc đều được xưng là Hồng Hoang tam đại kỳ trận.

Thời điểm Vu Yêu đại kiếp, trận pháp của hai tộc đều có thực lực đe dọa Thánh nhân, Tru Tiên Kiếm Trận đương nhiên không phải bàn cãi, mà có Thánh nhân thao túng, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận chỉ

có thể càng mạnh hơn.

Tuy nói từ thời Vu Yêu đại kiếp đến nay hai người phương Tây đã có tiến bộ, nhưng Thông Thiên cũng không phải dậm chân tại chỗ.

Để đề phòng bị thương tổn, hai người toàn thần quán chú nhìn vào sự biến hóa của kiếm khí trong trận.

Ngay lúc hai người đang thắc thỏm không yên, Tru Tiên Tứ Kiếm trực tiếp xuất hiện trước mắt họ.

Chỉ thấy sau khi Tru Tiên Tứ Kiếm xuất hiện, chúng trực tiếp hấp thu sạch vô tận kiếm khí trong trận, sau đó dưới sự chú thị của hai người, vô tận sát khí và nghiệp lực trong kiếm trận cũng dần dần ngưng tụ xung quanh tứ kiếm, cuối cùng hoàn toàn bao phủ lên chúng.

Lúc này uy lực tán ra từ Tru Tiên Tứ Kiếm khiến hai người trong trận có chút sợ hãi, bởi vì họ hiểu rõ nếu không thể đỡ được đòn này, e rằng cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên của mình đều sẽ bị đánh rớt.

Tuy không đến mức vẫn lạc, nhưng còn thảm hơn cả vẫn lạc, đương nhiên đây là đối với Tây Phương nhị thánh mà nói.

Phải biết Thánh nhân sau khi vẫn lạc có thể phục sinh nhưng sẽ mắc nợ nhân quả Thiên đạo, mà hai người phương Tây sớm đã mắc nợ không ít, nợ nhiều không lo, ve nhiều không ngứa, hai người tuy có để ý nhưng không còn tha thiết như trước.

Thế nhưng nếu bị đánh rớt cảnh giới, tuy không mắc thêm nhân quả nhưng không chỉ lãng phí vô tận tuế nguyệt mà việc đột phá về sau cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hai người phương Tây đương nhiên không muốn mình luân lạc tới cảnh địa như vậy, lập tức nhìn nhau một cái rồi đưa ra quyết định: cho dù khuynh tận toàn lực cũng phải đỡ lấy đạo công kích này.

Thông Thiên cũng hiểu rõ đây là đòn toàn lực của Tru Tiên Kiếm Trận, ngay cả lúc đối chiến với Chu Du mình cũng chưa từng sử dụng.

Dù sao khi đó mình và Chu Du không có bao nhiêu ân oán, tuy có chút bất mãn với hành vi của Chu Du nhưng cũng không muốn đắc tội anh ta, cho nên mới không phát ra đòn này.

Hơn nữa sau khi phát ra đòn này, Thông Thiên trong thời gian ngắn sẽ không thể thôi động Tru Tiên Kiếm Trận công kích lần nữa.

Không phải Tru Tiên Kiếm Trận không được, mà là Thông Thiên không còn năng lực đó, vì nó không chỉ liên quan đến pháp lực mà còn liên quan đến đại đạo tu hành của bản thân.

Hơn nữa lúc đó cũng không cho phép Thông Thiên phát ra đòn này, vì cảnh giới của Chu Du khi ấy vượt xa mấy vị Thánh nhân, lại còn có Hỗn Độn Châu, trực tiếp phá khai Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên biết dù mình có thôi động đòn này cũng chẳng gây được ảnh hưởng gì tới Chu Du.

Dù sao Chu Du có thể chống đỡ sự công kích của năm vị Thánh nhân mà không chịu một chút thương tổn nào, nếu không phải cuối cùng trời đất Hồng Hoang tan vỡ thì e rằng mấy người bọn họ không một ai có thể bình an vô sự.

Ai bảo trong tay Chu Du còn có Thí Thần Thương – Tiên Thiên Chí bảo công phạt đệ nhất Hồng Hoang kia chứ.

Hiện tại Thông Thiên đối với hai người phương Tây hận đến cực điểm, bởi vì chuyện Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế là do Đạo Tổ khâm định, mấy người cùng nhau nghị định, vốn nên bình ổn trôi qua, các vị Thánh nhân đều có thu hoạch.

Nhưng đến lượt mình, hai người phương Tây lại âm thầm tính

toán đệ tử môn hạ của mình, khiến khí vận Nhân tộc do Tiệt giáo chiếm giữ đại giảm, Thông Thiên làm sao không giận.

Tuy mình không có chứng cứ về những việc hai người phương Tây làm, nhưng Thông Thiên không phải hạng người chịu cam tâm chịu thiệt, biết rõ hai người này có khả năng nhất tính toán mình, cho nên ngọn lửa trong lòng chỉ có thể trút lên đầu hai người họ.

Đương nhiên cho dù cuối cùng không phải hai người này tính toán, Thông Thiên cũng sẽ không hối hận, dù sao ông cũng đã sớm chướng mắt với hành vi của hai người này rồi.

Huống hồ thời Vu Yêu đại kiếp hai người cũng đã có tiền khoa, mà thủ đoạn tính toán Tiệt giáo lần này cũng y hệt như trước, khả năng cao nhất là do hai người làm.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng hai người phương Tây càng thêm bất an, đối với đòn tấn công này của Tru Tiên Kiếm Trận đã nảy sinh một tia sợ hãi.

Tiếp Dẫn nói với Thông Thiên bên ngoài trận: "Thông Thiên, hôm nay ngươi đã hủy hoại đại địa phương Tây của ta, lẽ nào muốn cùng chúng ta bất tử bất hưu sao!" Nghe xong lời Tiếp Dẫn, sắc mặt Thông Thiên cũng thay đổi, nếu như hai người trong trận thành thật thừa nhận thì mình còn không đến mức cực đoan như vậy.

Nhưng hiện tại nghe thấy hai người vẫn còn đang uy hiếp mình, luồng lệ khí trong lòng Thông Thiên cũng nháy mắt bộc phát.

Thông Thiên cưỡng nén nộ khí quát lớn: "Hai ngươi làm ra những chuyện ác độc như thế, hại Tiệt giáo ta tổn thất đại lượng khí vận, còn muốn cùng ta bất tử bất hưu?

Hôm nay ta nhất định phải khiến hai ngươi trả giá đắt để bù đắp tổn thất của Tiệt giáo!" Thông Thiên vừa nói vừa đem pháp lực vừa

mới khôi phục đổ dồn vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận sau khi hấp thu sức mạnh Thánh nhân của Thông Thiên thì bỗng nhiên chấn động mạnh, trận đồ trực tiếp sáng rực lên, hiển nhiên là sắp phát động đòn mạnh nhất.

Ngay lúc đòn mạnh nhất của Tru Tiên Kiếm Trận chuẩn bị rơi xuống, một nhóm Thánh nhân cũng đã đến đông đủ.

Chương 296

Chuyện Thông Thiên tranh đấu với nhị thánh phương Tây tự nhiên không giấu được các vị Thánh nhân còn lại, vả lại họ cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với hai người phương Tây, lần này thấy Thông Thiên giáo huấn hai người, bọn họ cũng vui vẻ đứng xem.

Tuy nhiên, những người còn lại cũng không muốn thấy nhị thánh phương Tây xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao Đạo Tổ đã hợp đạo, Thánh nhân Thiên đạo môn hạ cũng chỉ có mấy người bọn họ, nếu phương Tây nhị thánh thật sự xảy ra chuyện thì Đạo Tổ tất nhiên sẽ xuất hiện.

Khi đó tất cả Thánh nhân chắc chắn sẽ nhận được cảnh cáo từ Đạo Tổ, mấy vị Thánh nhân này đương nhiên không muốn chấp nhận điều đó, cho nên mới xuất hiện vào lúc này.

Đương nhiên Chu Du không nằm trong số các Thánh nhân đến Hỗn Độn, bởi vì lúc này anh vừa mới đem chân linh Tinh Vệ cho vào luân hồi, đang quan sát tình hình chuyển thế của cô bé.

Tuy nhiên việc Tinh Vệ chuyển thế đối với một tồn tại Thánh nhân ngũ trọng thiên mà nói là chuyện đơn giản, vậy tại sao Chu Du không trực tiếp đến Hỗn Độn?

Đó cũng chỉ vì anh không quan tâm đến việc mấy người đó tranh đấu, bọn họ lại chẳng thể thực sự vẫn lạc, nên Chu Du không để ý.

Ngược lại Chu Du còn hy vọng Thông Thiên và nhị thánh phương Tây đại chiến một trận, để cho hai người phương Tây bớt tính toán đi.

Hơn nữa đảo Bồng Lai nằm ở hư không giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn, cộng thêm cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên của Chu Du hiện tại, những chuyện xảy ra trong Hỗn Độn không thể giấu được

anh.

Do đó Chu Du không xuất hiện trước mặt mọi người mà định đợi đến khi kết thúc mới lộ diện.

Các vị Thánh nhân vừa đến Hỗn Độn lập tức phát hiện Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên bố hạ, thấy đòn tấn công trong trận sắp rơi xuống, Lão Tử cũng kinh hô thành tiếng.

Lão Tử nói với Thông Thiên: "Thông Thiên không được!" Nguyên Thủy thì vẻ mặt bình tĩnh nhìn nhị thánh phương Tây trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Phải biết Nguyên Thủy mới là người tự phụ nhất trong Tam Thanh, vốn dĩ ông đã dựa vào thân phận Bàn Cổ chính tông mà coi thường nhị thánh phương Tây, hiện tại thấy việc Thông Thiên làm đương nhiên cũng chẳng có phản ứng gì.

Hai người còn lại, Nữ Oa trong lòng thầm mừng.

Vì bà đã sớm biết chuyện nhị thánh phương Tây tính toán Kim Ô, chỉ là do không có chứng cứ và thực lực không bằng hai người nên mới chôn giấu trong lòng.

Nếu tu vi Nữ Oa vượt qua hai người họ thì e rằng phương Tây sớm đã gà bay chó sủa rồi.

Hiện tại Thông Thiên bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận nhằm vào nhị thánh phương Tây, Nữ Oa đương nhiên sẽ không ra tay ngăn cản, nếu có thể bà còn muốn ra tay giúp đỡ Thông Thiên.

Còn Hậu Thổ thì vẻ mặt thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy bà cũng hiểu rõ nhị thánh phương Tây không phải hạng tốt lành gì nhưng cũng hiểu Tam Thanh cũng chẳng phải người tốt.

Cho nên Hậu Thổ lúc này không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu của mấy người này.

Hơn nữa đạo thân Hậu Thổ hóa thân luân hồi, sau khi thành thánh chiếm giữ địa bàn luân hồi, trừ khi Hồng Hoang phá toái, luân hồi biến mất, bằng không địa vị của bà là không thể lay chuyển.

Vả lại Hậu Thổ thành thánh muộn nhất, hiện tại chỉ có cảnh giới Thánh nhân nhất trọng thiên đỉnh phong, các Thánh nhân khác đều đã tấn thăng Thánh nhân nhị trọng thiên, tu vi Hậu Thổ không có ưu thế gì, tự nhiên không muốn tham gia vào những tranh chấp này.

Thông Thiên cũng thấy các vị Thánh nhân khác đã đến, nhưng lúc này ông đã quán nhập toàn bộ pháp lực vào Tru Tiên Kiếm Trận, cung đã giương không thể không bắn, dù Thông Thiên muốn dừng lại cũng không thể.

Cho nên nghe thấy lời Lão Tử, Thông Thiên không có động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn tứ kiếm trong trận phóng xuống.

Một lát sau mới quay đầu nói với Lão Tử: "Huynh trưởng, một đòn này đã phát ra, nhất định phải khiến hai người họ trả giá đắt!" Thông Thiên nói xong, các vị Thánh nhân đều rơi vào trầm mặc, vì mọi người đều hiểu rõ trạng thái của Thông Thiên lúc này và cũng hiểu tổn thất của ông.

Còn nhị thánh phương Tây trong trận cảm nhận được các vị Thánh nhân đã đến, đang định mở miệng nói thì thấy tứ kiếm trong Tru Tiên Kiếm Trận đã rơi xuống, nên cũng không kịp cầu cứu, trực tiếp đem pháp lực trên người dồn hết vào linh bảo trước mặt.

Tuy hai người trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng đã thành công tấn thăng Thánh nhân nhị trọng thiên, nhưng nhục thân chẳng qua cũng chỉ là tầm thường, không so được với nhục thân đã đột phá Hỗn Nguyên của Chu Du, làm sao có thể dùng nhục thân chống lại sự sắc bén của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Chỉ có thể dựa dẫm vào linh bảo hộ thân trước mặt để tránh đạo

thể bị thương.

Phải biết khu thể Thánh nhân cũng trải qua vô số năm được sức mạnh Thánh nhân tẩy lễ, khế hợp nhất với Nguyên thần, dù hiện tại nhị thánh phương Tây đã thành thánh cũng không thể khinh dễ từ bỏ.

Nếu nhục thân bị thương, việc tu phục sẽ cực kỳ khó khăn, khôi phục lại cường độ như trước càng khó hơn gấp bội, cho nên hai người lúc này chỉ hy vọng linh bảo trước mặt có thể chống đỡ được đòn mạnh nhất của Tru Tiên Kiếm Trận.

Hấp thu vô tận kiếm khí, kết hợp với sát khí và nghiệp lực, Tru Tiên Tứ Kiếm phóng tới, trực tiếp rơi xuống trước mặt hai người.

Trong đó Tru Kiếm và Lục Kiếm bắn về phía Tiếp Dẫn, hai kiếm còn lại là Hãm Kiếm và Tuyệt Kiếm thì lao về phía Chuẩn Đề, tứ kiếm mỗi thanh đều có chỗ lợi hại riêng, phải xem hai người có đỡ được không.

Theo sự xung kích của Tru Tiên Tứ Kiếm, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trước mặt Tiếp Dẫn cũng lung lay sắp đổ.

Toàn bộ liên đài như một chiếc thuyền nhỏ giữa sóng gió, chao đảo dữ dội, dưới sự xung kích của Tru và Lục lưỡng kiếm cũng đang dần bại thoái.

Nhưng đáng mừng là liên đài của Tiếp Dẫn tuy lắc lư trái phải nhưng tạm thời chưa có nguy cơ bị phá vỡ, điều này cũng nhờ Tiếp Dẫn đã đem bản thể Bạch Liên dung hợp vào Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, khiến năng lực phòng ngự của liên đài tăng mạnh, bằng không hiện tại Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên e rằng đã sớm vỡ tan.

Còn Chuẩn Đề bên này thì không được may mắn như vậy, bản thân Hàng Ma Chử của ông là bảo vật công phạt, năng lực phòng ngự

bình thường.

Tuy Chuẩn Đề đem cành cây Bồ Đề bản thể quấn quanh Hàng Ma Chử nhưng cũng chỉ tăng cường được một phần phòng ngự.

Sau khi Hãm và Tuyệt lưỡng kiếm rơi xuống, bản thể cây Bồ Đề trên Hàng Ma Chử trực tiếp bị hai kiếm phá khai, khiến linh căn trực tiếp bị thương.

Chuẩn Đề chịu đòn này Nguyên thần cũng chấn động mạnh, sau đó trong miệng phun ra tinh huyết.

Phải biết tinh huyết Thánh nhân không phải chuyện tầm thường, trong cơ thể Thánh nhân cũng chỉ có vài giọt.

Một giọt máu của Thánh nhân tầm thường có thể nghiền ép hàng chục Chuẩn Thánh, ngay cả Chí Thánh như Phục Hy cũng không phải đối thủ.

Bởi vì tinh huyết Thánh nhân có thể mang theo thực lực của Thánh nhân, chỉ là không duy trì được lâu, từ đó có thể thấy sự trân quý của nó.

Chuẩn Đề bị tràn tinh huyết cũng cho thấy sự lợi hại của đòn tấn công này, dù hiện tại Hãm và Tuyệt lưỡng kiếm dừng lại thì e rằng Chuẩn Đề cũng phải tiêu tốn vô tận tuế nguyệt mới có thể khôi phục.

Chuẩn đề bị thương cũng là vì bản thể cây Bồ Đề bị Hãm và Tuyệt làm tổn thương, phải biết Chuẩn Đề vốn là cây Bồ Đề hóa hình.

Tuy hiện tại đã thoát ly cây Bồ Đề để tồn tại độc lập, nhưng Chuẩn Đề đã tế luyện kiện linh bảo này thành chí bảo tính mạng, nên khi cây Bồ Đề bị thương, Nguyên thần Chuẩn Đề cũng bị thương trực tiếp.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt

có sự gia trì của vô tận kiếm khí, lại phối hợp với sát khí và nghiệp lực nên uy lực vô cùng lớn.

Tuy Tiếp Dẫn tạm thời chưa có vấn đề gì nhưng Chuẩn Đề sau khi bị thương đã có chút không chịu nổi.

Dù sao trong Tru Tiên Kiếm Trận không giống như trong Hồng Hoang có thể hấp thu sức mạnh Thiên đạo để khôi phục.

Ngay khi Hãm và Tuyệt lưỡng kiếm sắp xuyên qua Hàng Ma Chử, Tiếp Dẫn chú ý đến trạng thái của Chuẩn Đề, trực tiếp kéo ông vào trong sự bảo hộ của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Chuẩn Đề lúc này mới có cơ hội thở dốc.

Nhưng Tiếp Dẫn thì phải đối mặt với trạng thái toàn thịnh của bốn thanh kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt.

Khi tứ kiếm lao tới lần nữa, vô số hư ảnh kim liên bên ngoài Công Đức Kim Liên cũng từ từ vỡ vụn.

Tiếp Dẫn thấy vậy cũng có chút kinh hãi vì ông không ngờ mình đã đem Bạch Liên trấn áp hòm đáy ra mà vẫn không đỡ nổi Tru Tiên Tứ Kiếm.

Khi tứ kiếm dần tiến đến trước mặt hai người, uy năng cũng có phần giảm xuống, nhưng hai người biết uy lực còn lại của tứ kiếm cũng không phải thứ họ có thể đỡ nổi, trong lòng cũng có chút kinh sợ.

Ngay lúc Tiếp Dẫn chuẩn bị đỡ lấy những đòn tấn công còn lại của tứ kiếm để bảo vệ Chuẩn Đề, Chuẩn Đề lại trực tiếp bước đến trước mặt Tiếp Dẫn, sau đó thôi động Hàng Ma Chử và cây Bồ Đề, bước ra khỏi phạm vi bảo hộ của Công Đức Kim Liên, muốn một mình đối mặt.

Bởi vì Chuẩn Đề biết mình đã bị thương, nếu chịu thêm một đòn nữa thì cùng lắm là trọng thương, còn nếu cả hai người cùng bị trọng

thương thì phương Tây sẽ không có Thánh nhân tọa trấn, nên Chuẩn Đề chọn hy sinh bản thân để Tiếp Dẫn được bình an.

Chương 297

Nhìn Chuẩn Đề bước ra ngoài sự bảo hộ của Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn cũng tâm thần chấn động, lập tức vội vàng hét lớn một tiếng: "Sư đệ không được nha!" Trong lúc Tiếp Dẫn nói chuyện, thân hình cũng đang bay về phía Chuẩn Đề, muốn ngăn cản Chuẩn Đề đỡ lấy tứ kiếm.

Bởi vì Tiếp Dẫn hiểu rõ Chuẩn Đề hiện tại đã ở trạng thái bị thương, nếu để Chuẩn Đề đỡ đòn này, dù không vẫn lạc cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí có khả năng bị đánh rớt cảnh giới xuống Thánh nhân nhất trọng thiên, và nếu như vậy muốn khôi phục chắc chắn cần vô tận tuế nguyệt.

Nghe thấy tiếng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm đang lao tới trước mặt, nói với Tiếp Dẫn phía sau: "Sư huynh, cứ để một mình đệ gánh chịu, huynh còn cần tọa trấn đại địa phương Tây của chúng ta, không được manh động!" Tiếp Dẫn nghe vậy, khóe mắt cũng đỏ lên vì ông hiểu rõ hiện tại đại địa phương Tây đã bị tổn hại, nếu không có Thánh nhân tọa trấn sơ lý địa mạch thì tâm huyết vô số năm của hai người sẽ đổ sông đổ biển, nên chỉ đành dừng bước, để Chuẩn Đề đứng chắn phía trước.

Chỉ nghe Chuẩn Đề hét lớn một tiếng, vung Hàng Ma Chử nghênh kích tứ kiếm đang phóng tới.

Tru Tiên Tứ Kiếm linh tính mười phần, thấy Chuẩn Đề xông lên cũng trực tiếp điên cuồng tấn công ông.

Đương nhiên uy năng của tứ kiếm đã bị hai người đỡ mất không ít nên lúc này Chuẩn Đề mới có thể kiên trì dưới sự tấn công của chúng.

Nhưng dù uy năng của Tru Tiên Tứ Kiếm đã giảm xuống cũng

không phải thứ Chuẩn Đề hiện tại có thể dễ dàng chống đỡ.

Tiếp Dẫn thấy thân ảnh Chuẩn Đề dưới sự xung kích của Tru Tiên Tứ Kiếm cũng một trận run rẩy, một lát sau uy năng tứ kiếm tán đi, mỗi thanh tự quay về bốn đạo môn hộ trong trận, trong trận chỉ còn lại Chuẩn Đề mình đầy máu treo lơ lửng.

Tiếp Dẫn thấy vậy vội vàng đến bên cạnh Chuẩn Đề, thấy trạng thái của ông hiện tại, nước mắt trong mắt Tiếp Dẫn không kìm được trực tiếp rơi xuống.

Bởi vì hiện tại Chuẩn Đề không chỉ nhục thân bị trọng thương, ngay cả Nguyên thần cũng có chút mờ mịt, cảnh giới càng trở nên vô cùng hư phù.

Nhìn bộ dạng này của Chuẩn Đề là biết tuy chưa trực tiếp bị đánh rớt cảnh giới nhưng cũng gần như vậy rồi.

Phải biết Chuẩn Đề là Thánh nhân nhị trọng thiên, có thể gây ra thương tổn như vậy cho ông đủ thấy uy lực của đòn này trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng may mắn là Chuẩn Đề hiện tại vẫn chưa mất đi ý thức, nhìn Tiếp Dẫn đến trước mặt mình cũng mở miệng nói: "Sư huynh, phương Tây thời gian này trông cậy vào huynh, đệ thế này cũng lực bất tòng tâm rồi!" Tiếp Dẫn nghe vậy trong lòng càng thêm bi thống, nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ không cần nói nhiều, mau vào trong Công Đức Kim Liên của huynh để khôi phục!" Thấy Chuẩn Đề gật đầu, Tiếp Dẫn trực tiếp thu ông vào trong Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Lúc này trên người Chuẩn Đề còn vương lại kiếm ý của Tru Tiên Tứ Kiếm và sát khí cùng nghiệp lực trong kiếm trận, mà bản thể Bạch Liên của Tiếp Dẫn chứa đựng vô tận sinh cơ có thể giúp Chuẩn Đề khôi phục, cho nên Tiếp Dẫn trực tiếp thu Chuẩn Đề vào Công Đức

Kim Liên, dù sao lúc này bản thể Bạch Liên của Tiếp Dẫn vẫn còn đang dung hợp cùng Công Đức Kim Liên.

Chờ đến khi Tiếp Dẫn thu Chuẩn Đề vào Công Đức Kim Liên xong, ông liền hướng ra ngoài trận nộ hống: "Thông Thiên ngươi còn chiêu số gì cứ việc dùng hết ra đây!" Nghe Tiếp Dẫn gào thét, Thông Thiên bĩu môi, tùy khẩu nói: "Chết đến nơi còn mạnh miệng!" Tuy Thông Thiên nói vậy nhưng ông tự biết tình hình của mình.

Đòn tấn công vừa rồi của Tru Tiên Kiếm Trận đã là thủ đoạn trấn áp hòm đáy của ông, vả lại cũng đã tiêu tốn sạch pháp lực của Thông Thiên.

Tuy hiện tại đã khôi phục được một ít nhưng cũng không đủ để chống đỡ cho Thông Thiên tấn công thêm lần nữa.

Nhưng ông không muốn dễ dàng tha cho hai người này, định tiếp tục tấn công.

Ngay lúc Thông Thiên định đem pháp lực vừa khôi phục đổ vào Tru Tiên Kiếm Trận, Lão Tử ở bên cạnh nói với ông: "Thông Thiên, không được gây thêm rắc rối nữa, mau thả hai người Tiếp Dẫn ra!" Nghe Lão Tử nói, Thông Thiên định phản bác thì thấy Lão Tử truyền âm cho mình: "Thông Thiên, hai người họ đã bị thương, hiện tại như vậy là đủ rồi, ra tay nữa là lỗi của ngươi, nếu Đạo Tổ đến thì ngươi tính sao!" Nhận được truyền âm của Lão Tử, Thông Thiên cũng hiểu ý huynh trưởng, trong mắt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ.

Thông Thiên thực sự muốn giữ hai người họ lại, nếu không sao xứng với khí vận mình bị tổn thất.

Nhưng lời Lão Tử cũng khiến Thông Thiên tỉnh ngộ, hiện tại hai người này đã trả giá không nhỏ, nếu mình vẫn không buông tha e rằng đến lúc đó cũng sẽ bị trách phạt.

Nghĩ thông suốt những điều này, Thông Thiên phất tay thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận.

Mấy vị Thánh nhân còn lại thấy vậy cũng gật đầu.

Tuy Nguyên Thủy coi thường nhị thánh phương Tây nhưng cũng cảm thấy hai người chịu trừng phạt như vậy đã đủ rồi.

Dù sao hiện tại Chuẩn Đề đã trọng thương, suýt chút nữa rớt cảnh giới, nếu không có vài nguyên hội khôi phục thì không thể nào thăng tiến được, và trong thời gian đó nhị thánh phương Tây cũng không gây ra sóng gió gì.

Tiếp Dẫn nghe xong lời Lão Tử, đang định mở miệng thì thấy Tru Tiên Kiếm Trận bỗng nhiên biến mất.

Một nhóm Thánh nhân xuất hiện trước mắt, lòng ông cũng định lại, sau đó nhìn mọi người tiếp tục nói: "Hôm nay Thông Thiên xông lên Linh Sơn phương Tây ta, hủy hoại đại địa phương Tây ta, hiện tại lại khiến Chuẩn Đề trọng thương, xin chư vị làm chủ cho hai ta!" Nghe Tiếp Dẫn nói, khóe miệng mọi người giật giật.

Phải biết Thông Thiên cùng gốc cùng nguồn với Lão Tử và Nguyên Thủy, Nữ Oa và Hậu Thổ còn lại cũng có hiềm khích với nhị thánh phương Tây, bảo mấy người này làm chủ không phải là tự tìm rắc rối sao?

Nhưng mấy người đó thật sự không dám tự tiện mở miệng, vì họ hiểu rõ chuyện như vậy Đạo Tổ chắc chắn biết.

Nếu họ tự tiện quyết định có thể sẽ khiến Đạo Tổ không vui.

Tuy mọi người cũng hiểu rõ căn nguyên tranh đấu giữa Thông Thiên và nhị thánh phương Tây, biết hai người họ âm thầm tính toán đệ tử Tiệt giáo, xúi giục đệ tử Tiệt giáo sát hại con gái Nhân Hoàng, cuối cùng khiến khí vận Nhân tộc của Tiệt giáo giảm mạnh.

Nhưng những điều này mọi người đều không có chứng cứ, tự nhiên không thể dễ dàng phán xét, mà Tiếp Dẫn cũng biết điểm này nên mới đẩy mọi người vào thế bí.

Lão Tử trầm tư một lát rồi nói với Thông Thiên và Tiếp Dẫn: "Giữa các ngươi có duyên cớ gì chúng ta cũng không rõ, nhưng Thông Thiên đã tìm đến hai ngươi chắc chắn là có nguyên nhân!" Lão Tử sẽ không mắc bẫy, tuy biết chuyện Tiệt giáo có liên quan mật thiết với nhị thánh phương Tây nhưng cũng không nói thẳng ra nguyên nhân để phòng Tiếp Dẫn cắn ngược lại một cái.

Nghe Lão Tử nói xong, Thông Thiên không đợi ai lên tiếng đã trực tiếp quát: "Ngươi còn dám ác nhân cáo trạng trước, nếu không phải hai ngươi xúi giục đệ tử Tiệt giáo ta mưu hại con gái Nhân Hoàng thì Tiệt giáo ta có tổn thất như vậy không?

Hai ngươi đã làm ra chuyện như vậy, hiện tại bị thế này là đáng đời!" Thông Thiên nói xong, Tiếp Dẫn cũng trực tiếp đáp lại: "Thông Thiên sao ngươi có thể đẩy hành vi ác độc đó lên đầu hai ta, ngươi có chứng cứ gì chứng minh là do hai ta làm không!" Tiếp Dẫn sẽ không thừa nhận chuyện này trước mặt mọi người, vì nếu thừa nhận sẽ khiến mọi người thù ghét.

Phải biết đại thế Hồng Hoang hiện tại là Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, mà hành vi của hai người tuy không tính là phá hoại đại thế nhưng cũng gây ảnh hưởng đến Nhân tộc, phá hoại khí vận Nhân tộc, nên Tiếp Dẫn đương nhiên không thừa nhận.

Nghe Tiếp Dẫn nói, trừ Thông Thiên ra, những người khác cũng cau mày vì họ không có chứng cứ, cũng không dám nói thẳng là nhị thánh phương Tây làm.

Tuy thủ đoạn này giống hệt như thời Vu Yêu đại kiếp hai người đã làm, nhưng thiên cơ không lộ, mọi người không có chứng cứ cũng

chỉ có thể suy đoán, nên sau khi nghe lời Tiếp Dẫn cũng có chút hoài nghi.

Thông Thiên nghe xong lời Tiếp Dẫn cũng trực tiếp nói: "Ta tuy đã phân gia với hai vị huynh trưởng nhưng họ sẽ không hại ta, Nữ Oa sư muội là Thánh mẫu Nhân tộc không thể nào âm thầm mưu hại Nhân tộc, Hậu Thổ đạo hữu không có hiềm khích gì với ta, ngoài hai ngươi ra thì còn có thể là ai?" Nghe Thông Thiên nói, mấy người đó cũng thầm gật đầu, vì lời Thông Thiên nói cũng có lý có cứ.

Tiếp Dẫn thấy vậy cũng trực tiếp mở miệng nói: "Đó chỉ là ngươi tự nghĩ, lẽ nào hai ta có hiềm khích gì với ngươi sao?

Tại sao hai ta không tính toán Lão Tử sư huynh!" Nghe Tiếp Dẫn xảo quyệt biện minh, Thông Thiên tức giận vô cùng, vì ông biết luận về miệng lưỡi mình không bằng hai người phương Tây mặt dày này, lập tức muốn tiếp tục động thủ.

Lúc này trong Hồng Hoang truyền đến một giọng nói.

Đương nhiên giọng nói này không phải của Đạo Tổ Hồng Quân mà là của Chu Du.

Vì cuộc đại chiến giữa Thông Thiên và nhị thánh phương Tây không ảnh hưởng nhiều đến đại thế Hồng Hoang, dù gây ra không ít phá hoại cho đại địa phương Tây nhưng đối với toàn bộ Hồng Hoang cũng không ảnh hưởng mấy.

Bởi vì khu vực phương Tây vốn là nơi bần cùng, địa mạch không hưng thịnh, linh khí hiếm hoi.

Nhưng Chu Du là người bảo hộ Hồng Hoang, lại là Thánh Tổ Nhân tộc, đệ nhất nhân của Hồng Hoang lúc này, nên tự nhiên phải xuất hiện.

"Thông Thiên tùy ý phá hoại đại địa phương Tây Hồng Hoang, bế

môn tư quá vạn năm!" Nghe thấy giọng nói này, mọi người trong Hỗn Độn cũng bình tĩnh lại.

Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, thực lực thâm bất khả trắc, ít nhất các vị Thánh nhân tại trường không dám dễ dàng phản bác.

Vả lại Chu Du trừng phạt Thông Thiên có lý có cứ nên khi Chu Du đưa ra quyết định mọi người chỉ đành chấp nhận.

Dù Thông Thiên trong lòng có chút bất mãn nhưng cũng bất lực.

Dù sao việc đại địa phương Tây bị tổn hại đúng là có liên quan đến ông.

Tiếp Dẫn nghe xong lời Chu Du cũng vô thức nhìn Thông Thiên một cái, hiển nhiên trong đó mang theo không ít ý vị trào phúng.

Sau đó mọi người hướng về phía Hồng Hoang cung thân nói: "Chúng ta tuân lệnh sư huynh!" Chờ đến khi các Thánh nhân đứng dậy, Tiếp Dẫn nói: "Thông Thiên, ngươi vô cớ hủy hoại đại địa phương Tây ta, phải có bồi thường!" Lời Tiếp Dẫn vừa dứt, các vị Thánh nhân cũng cau mày, thực sự có chút khinh bỉ Tiếp Dẫn.

Chương 298

Tuy mọi người không có chứng cứ nhưng cũng đại khái biết kẻ xúi giục đệ tử Tiệt giáo chính là nhị thánh phương Tây.

Mà hiện tại Chu Du chỉ trừng phạt một mình Thông Thiên cũng khiến các Thánh nhân có chút khó hiểu.

Ngay sau khi Tiếp Dẫn dứt lời, một đạo Hỗn Nguyên chi lực trực tiếp xuất hiện trước mặt Tiếp Dẫn.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, nó đã tát thẳng vào mặt Tiếp Dẫn, đánh bay ông ta xa vạn dặm.

Cảnh tượng này khiến mọi người tại trường đều trầm trồ kinh ngạc, tiếng cười cũng trực tiếp vang lên không dứt trong Hỗn Độn.

Đúng vậy, đạo Hỗn Nguyên chi lực này chính là do Chu Du làm.

Vốn dĩ Chu Du đã có chút coi thường sự tính toán của nhị thánh phương Tây, không ngờ họ lại dám đánh ý đồ lên người con gái Nhân Hoàng, cuối cùng hại con gái Nữ Oa chết, thậm chí suýt chút nữa không có cơ hội luân hồi, gây ra biến động khí vận Nhân tộc.

Chu Du làm sao có thể dễ dàng tha cho họ, nếu không phải bận đưa chân linh Tinh Vệ đi chuyển thế thì anh đã sớm tìm đến hai người họ rồi.

Sau khi Chu Du đưa chân linh Tinh Vệ vào luân hồi, anh cũng phát giác Thông Thiên trực tiếp đối đầu với hai người họ, nên mới không xuất hiện mà chờ đợi kết quả tranh đấu.

Tuy Chu Du thấy đại địa phương Tây bị tổn hại cũng có chút không vui, nhưng không phải vì anh xót cho nhị thánh phương Tây mà là vì nghĩ cho Hồng Quân.

Bởi vì chỉ khi thiên địa Hồng Hoang hoàn chỉnh tấn thăng, có thể dung nạp sự tồn tại của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên thì Hồng Quân mới có cơ hội thoát ly khỏi Thiên đạo.

Khi Hồng Hoang có thể xuất hiện Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, Thiên đạo cũng sẽ hoàn chỉnh hơn, tuy không đạt tới tầng thứ Đại đạo nhưng Thiên đạo cũng sẽ tiếp cận cảnh giới Bàn Cổ trước đó, trở thành tầng thứ đỉnh phong của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Là người bảo hộ Hồng Hoang, Chu Du đương nhiên không cho phép Hồng Hoang bị tổn hại.

Nếu không phải Thông Thiên và nhị thánh phương Tây sau đó chuyển chiến trường vào Hỗn Độn thì Chu Du e rằng cũng đã trực tiếp xuất hiện để trấn áp hai người họ rồi.

Tuy Hồng Hoang hiện tại cũng đang không ngừng tấn thăng nhưng vẫn chưa chịu đựng được sự phá hoại của Thánh nhân.

Nếu phương Tây bị tổn hại nghiêm trọng, tốc độ tấn thăng của Hồng Hoang cũng sẽ chậm lại, khi đó Hồng Quân càng khó thoát ly khỏi Thiên đạo.

Đến lúc đó dù Chu Du có tấn thăng lên tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực e rằng cũng không giúp được Hồng Quân, nên thấy Hồng Hoang bị tổn hại Chu Du cũng có chút tức giận.

Sau đó Chu Du thấy Thông Thiên bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận trong Hỗn Độn vây khốn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đến khi kết thúc hai người phương Tây bị trọng thương, lòng Chu Du cũng dịu lại đôi chút.

Đợi đến khi các vị Thánh nhân đều xuất hiện, Chu Du trực tiếp lên tiếng trừng phạt Thông Thiên bế môn tư quá vạn năm.

Chỉ là chưa đợi Chu Du nói ra hình phạt cho nhị thánh phương Tây

đã nghe thấy Tiếp Dẫn ở đó đòi bồi thường, anh liền tức giận.

Đương nhiên oan có đầu nợ có chủ, đại địa phương Tây bị tổn hại suy cho cùng là do sự tính toán của nhị thánh phương Tây gây ra, nên dù Chu Du có trừng phạt thì hai người này cũng phải gánh phần lớn.

Chỉ là chưa đợi Chu Du lên tiếng, hai người này đã tưởng Chu Du đang lên tiếng thay mình, chẳng phải là nhầm to rồi sao!

Chu Du dứt khoát từ trong Bồng Lai vung ra một đạo Hỗn Nguyên chi lực đánh bay Tiếp Dẫn.

Kết quả này cũng nằm trong dự tính của Chu Du, anh lúc này đã là Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, đối phó với một Tiếp Dẫn Thánh nhân nhị trọng thiên đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Huống hồ Tiếp Dẫn hiện tại vừa mới thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, tuy chưa kiệt sức nhưng cũng chưa khôi phục được bao nhiêu pháp lực.

Cho nên đối mặt với một đạo Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du lại càng không có cách nào chống đỡ, cuối cùng trực tiếp bị đánh bay xa vạn dặm.

Nếu là ở trong Hồng Hoang, e rằng đạo Hỗn Nguyên chi lực này sẽ trực tiếp đánh văng Tiếp Dẫn ra khỏi Hồng Hoang, đây vẫn là do Chu Du không muốn thật sự đánh chết Tiếp Dẫn mà chỉ muốn ông ta mất mặt, nên mới không hạ thủ nặng nề.

Phải biết Thánh nhân bất tử bất diệt, không vướng nhân quả, nên thứ quan trọng nhất chính là thể diện, mà hiện tại thể diện của Tiếp Dẫn coi như đã mất sạch sành sanh.

Trong lòng ông ta không biết oán hận Chu Du đến mức nào, nhưng Chu Du không quan tâm, đừng nói một mình Tiếp Dẫn, dù tất cả Thánh nhân cùng lên Chu Du cũng chẳng hề sợ hãi.

Trong Hỗn Độn, tuy Chu Du không nói tiếp nhưng mọi người trong lòng cũng có chút bất an, tuy nhiên Chu Du cũng không có hành động gì khác.

Dù sao Chu Du cũng không thể trực tiếp giết chết hai người họ, hiện tại Chuẩn Đề trọng thương, Tiếp Dẫn mất sạch thể diện, cũng coi như đã xả được cơn giận.

Sau khi Tiếp Dẫn bị một đạo Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du đánh bay, khuôn mặt ông ta đỏ bừng, nộ hỏa như muốn thiêu cháy cả Hỗn Độn.

Đặc biệt là khi nghe thấy mấy vị Thánh nhân kia cười nhạo, lòng ông ta càng thêm hận thù.

Nhưng một lát sau, Tiếp Dẫn cũng cưỡng ép đè nén hận thù trong lòng xuống, vì ông ta biết Chu Du đã xác nhận chính hai người mình tính toán Nhân tộc nên mới làm vậy.

Trong lòng sợ hãi, ông ta cũng vội vàng cung thân hướng về phía Hồng Hoang nói: "Tiếp Dẫn biết lỗi, xin Chu Du sư huynh tha thứ!" Mấy vị Thánh nhân còn lại thấy Tiếp Dẫn thấp giọng hạ mình như vậy cũng có chút kinh ngạc, phải biết họ đã là Thánh nhân, mất thể diện mà vẫn có thể cúi đầu thì quả thực không dễ dàng.

Sau đó mức độ coi trọng của mọi người đối với Tiếp Dẫn cũng tăng vọt, đương nhiên sự coi trọng này không phải là tôn trọng mà là có chút kiêng dè.

Bởi vì mọi người đã có nhận thức mới về mức độ vô sỉ của Tiếp Dẫn, hạng người này nếu không thể đánh chết thì cũng không nên dễ dàng trêu chọc.

Chu Du tự nhiên không quan tâm mấy người đó nghĩ gì, nếu dám gây chuyện, phá hoại đại thế Hồng Hoang thì một chưởng vỗ chết

luôn.

Bởi vì Chu Du không quan tâm ngươi có phải Thánh nhân Thiên đạo hay không, hoặc Thiên đạo có trừng phạt gì không.

Dù sao lúc này Hồng Quân vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với Thiên đạo, dù Thánh nhân các ngươi dựa vào việc có thể phục sinh trong Hồng Hoang thì Chu Du trực tiếp đánh rớt cảnh giới các ngươi, đối với Thánh nhân mà nói đó cũng là một sự thống khổ cực đại.

Tiếp Dẫn vừa dứt lời, giọng nói của Chu Du lại một lần nữa truyền đến trước mặt mọi người.

"Ta trước đó đã nói, nếu ai dám hủy hoại Hồng Hoang tất nhiên sẽ bị trừng phạt, nghĩ Thông Thiên không phải cố ý, vả lại khí vận Tiệt giáo đã giảm sút quá nửa nên chỉ trừng phạt nhẹ!" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai ngươi cũng phải bế môn tư quá vạn năm, không được xuất sơn!" Các Thánh nhân nghe lời Chu Du nói lúc này cũng lập tức nhớ lại những lời Chu Du nói với chúng sinh Hồng Hoang trong thời kỳ Vu Yêu đại kiếp.

Từng người trong lòng cũng thầm quyết định không thể đại chiến trong Hồng Hoang nữa, bằng không sẽ giống như Tiếp Dẫn hôm nay, trực tiếp bị mất mặt trước bàn dân thiên hạ.

Thông Thiên nghe xong lời Chu Du cũng cúi đầu, trực tiếp đáp: "Thông Thiên biết lỗi!" Tiếp Dẫn cũng vội vàng quay lại bên cạnh các Thánh nhân, đáp: "Tiếp Dẫn đã hiểu!" Trong Bồng Lai, Chu Du thấy phản ứng của mấy người này cũng biết lời mình đã có tác dụng, lập tức nói tiếp: "Hai ngươi đã biết lỗi thì hãy về núi hảo hảo phản tỉnh!" Tiếp Dẫn và Thông Thiên nghe vậy vội vàng gật đầu.

Tiếp Dẫn mất mặt lớn, trong lòng vạn phần oán hận nhưng lúc này không dám có một tia phản bác, chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu.

Lúc này giọng nói của Chu Du lại vang lên: "Tất cả giải tán đi, đừng bảo ta không báo trước!" Giọng nói của Chu Du vừa dứt, các Thánh nhân cũng vội vàng phi thân rời khỏi Hỗn Độn.

Đến đây, sự kiện đệ tử Tiệt giáo mưu hại con gái Nhân Hoàng coi như hoàn toàn kết thúc.

Kết quả là Thông Thiên mất đi khí vận, còn hai người phương Tây không chỉ mất khí vận, thể diện mà còn bị trọng thương, thực sự là có chút thê thảm.

Tuy nhiên đây là sự trừng phạt xứng đáng cho việc hai người tính toán Thông Thiên và Nhân tộc, họ cũng không oan ức gì.

Qua lần này Thông Thiên và nhị thánh phương Tây có thể nói là lưỡng bại câu thương, đương nhiên Thông Thiên là chịu tai bay vạ gió.

Dù sao Thông Thiên cũng không biết hai người phương Tây lại âm hiểm như vậy, trực tiếp tìm đến Vô Chi Kỳ không được trọng dụng trong Tiệt giáo để xúi giục, khiến Vô Chi Kỳ bị mê mất tâm trí phạm phải sai lầm lớn, cuối cùng khiến khí vận Nhân tộc của Tiệt giáo tổn thất to lớn.

Hơn nữa việc Tiệt giáo truyền giáo trong Nhân tộc cũng trở nên ngày càng khó khăn, từ đó có thể thấy sau khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, Tiệt giáo của Thông Thiên cũng sẽ không còn bao nhiêu địa vị trong Nhân tộc.

Bởi vì sau khi Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị sẽ trở thành nhân vật chính thực sự của trời đất, trong đó quan trọng nhất chính là thời đại Tam Hoàng, khi đó Nhân tộc chưa thống nhất, các loại thiên tai nhân họa liên tục xảy ra, khí vận cũng không đặc biệt ngưng tụ, thời điểm này giáo thống là dễ truyền bá nhất, nhận được khí vận cũng tương đối dễ dàng.

Chương 299

Nhưng đến thời đại Ngũ Đế, Nhân tộc đã thống nhất, lúc đó khí vận Nhân tộc chỉ còn thiếu một chút nữa là trở thành nhân vật chính của trời đất, cũng không còn nhiều tai họa, giáo thống khó hưng thịnh, khí vận tự nhiên khó đạt được.

Hơn nữa Thông Thiên lần này trọng sang đại địa phương Tây cũng gánh trên mình không ít nhân quả.

Tuy Thánh nhân không vướng nhân quả nhưng đám đệ tử Tiệt giáo thì không có hạn chế này.

Nhân quả Thông Thiên tạo ra chắc chắn sẽ đổ lên đầu đám đệ tử Tiệt giáo, có thể tưởng tượng được trong một thời gian dài về sau, việc tu hành của đệ tử Tiệt giáo đều sẽ bị ảnh hưởng.

Cộng thêm việc trước đó Thông Thiên gánh một ít nhân quả trong Vu Yêu đại kiếp, hèn chi trong Phong Thần đại kiếp lại tổn thất thảm trọng như vậy.

Phải biết các vị Thánh nhân khác trên người đều có không ít nhân quả, nhưng trong Tam Thanh, Lão Tử có Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân giáo, vả lại Lão Tử chỉ có một đệ tử là Huyền Đô.

Mà Huyền Đô cũng đạt được không ít công đức khi Phục Hy công đức viên mãn, đại kiếp tự nhiên không có cách nào tìm đến ông ta.

Tương tự, Nguyên Thủy có Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, Thập Nhị Kim Tiên tuy sẽ nhập kiếp nhưng cũng không có bao nhiêu nguy hiểm.

Nhưng môn hạ Thông Thiên thì lại khác, trước tiên không nói Tru Tiên Kiếm Trận không có cách nào trấn áp khí vận Tiệt giáo, ngay cả

nhân quả mà Tiệt giáo đang gánh chịu hiện tại cũng không phải thứ Lão Tử và Nguyên Thủy có thể so bì, đương nhiên đây không phải chuyện tốt lành gì.

Những nhân quả này đều cần đám đệ tử đến trả, chỉ có điều hiện tại đại kiếp Hồng Hoang chưa xuất hiện nên tất cả những điều này chưa có điềm báo mà thôi.

Cuối cùng, nhị thánh phương Tây thuộc dạng tự làm tự chịu.

Tuy Thiên đạo bị hai người che đậy, Thánh nhân đều không thể thôi toán được thiên cơ, nhưng cuối cùng Thông Thiên vẫn tìm đến hai người, trực tiếp đánh lên Linh Sơn phương Tây, khiến địa mạch phương Tây bị tổn thương, khí vận của hai người cũng giảm mạnh.

Đương nhiên khí vận nói ở đây không phải là khí vận Nhân tộc mà họ chiếm giữ, phải biết nhị thánh phương Tây khi thành thánh đã kết hợp với khí vận phương Tây.

Khí vận đại địa phương Tây liên quan mật thiết đến hai người nên khí vận của họ cũng giảm đi không ít.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất, địa mạch phương Tây sớm muộn gì cũng khôi phục, khi đó khí vận của hai người cũng sẽ tăng lên.

Quan trọng là hành vi của hai người đã gây ra sự bất mãn cho các vị Thánh nhân, nếu hai người còn có tính toán gì nữa e rằng các Thánh nhân khác cũng không thể nhẫn nhịn nổi.

Đồng thời lần này Chuẩn Đề trọng thương, Tiếp Dẫn mất sạch thể diện, tuy chuyện Tiếp Dẫn bị tát chỉ có các Thánh nhân biết nhưng dù sao cũng là nỗi nhục lớn nên ông ta cũng oán hận không thôi.

Trên Linh Sơn phương Tây, sau khi Tiếp Dẫn quay về lập tức thả Chuẩn Đề từ trong Công Đức Kim Liên ra.

Sau đó đặt Chuẩn Đề vào nơi hội tụ linh mạch của Linh Sơn để ông ta có thể hấp thu linh khí địa mạch Linh Sơn, nhanh chóng khôi phục.

Phải biết Linh Sơn cũng là động thiên phúc địa đỉnh cấp của phương Tây, mà địa mạch Linh Sơn là nơi đầu rồng của địa mạch phương Tây, nên nơi đây thích hợp nhất cho Chuẩn Đề khôi phục.

Tuy địa mạch phương Tây bị tổn hại nhưng linh khí ở Linh Sơn vẫn còn sung túc.

Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề đi vào linh trì của Linh Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì nếu thương thế của Chuẩn Đề ác hóa thì việc khôi phục sẽ càng khó khăn hơn, vả lại một mình ông ta chống đỡ phương Tây cũng có chút bất lực, Tiếp Dẫn đương nhiên không muốn như vậy.

Đợi Chuẩn Đề đã vào trong, Tiếp Dẫn nói với ông ta: "Sư đệ, đệ hãy ở đây hảo hảo khôi phục đi!

Thời gian này đừng nghĩ đến chuyện khác nữa!" Lúc này Chuẩn Đề tuy bị trọng thương nhưng không mất đi ý thức, nghe xong lời Tiếp Dẫn, ông ta cũng chân thành nói: "Sư huynh, thời gian này trông cậy vào huynh!" Tiếp Dẫn gật đầu không nói gì.

Chuẩn Đề thấy vậy nói tiếp: "Sư huynh, Thông Thiên đó thực sự khả hận, không có chứng cứ còn muốn dây dưa với hai ta, hại khí vận phương Tây ta giảm mạnh.

Chu Du đó cũng chẳng phải người tốt gì, chẳng phải chỉ là một đứa con gái nhỏ của Nhân Hoàng thôi sao, lại khiến chúng ta mất mặt đến thế này!" Tiếp Dẫn nghe vậy thở dài một tiếng, nói với Chuẩn Đề: "Chuyện này quả thực là hai ta đã quá nóng vội, sớm muộn gì cũng phải đòi lại, nhưng Chu Du đó chúng ta vẫn không nên dễ dàng

trêu chọc, dù sao thực lực của anh ta quá mức khủng bố, nếu chọc giận anh ta e rằng hai ta lại phải mắc nợ thêm một tràng nhân quả nữa!" Nghe xong lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng có chút hậu sợ.

Vì cả hai đều hiểu rõ thực lực của Chu Du thâm bất khả trắc, lại còn có Thí Thần Thương – Tiên Thiên Chí bảo công phạt đệ nhất Hồng Hoang.

Mà hai người họ thì tay trắng, căn bản không phải đối thủ của Chu Du, nếu tìm Chu Du gây rắc rối thì mình có thể sẽ phải trọng sinh một lần trong Hồng Hoang, đương nhiên sẽ mắc nợ nhân quả Thiên đạo.

Vì hai người hiểu rõ trừ khi tất cả Thánh nhân Thiên đạo buông tay đánh một trận mới có chút khả năng giết chết được Chu Du, mà trong quá trình đó chắc chắn sẽ có vài vị Thánh nhân vẫn lạc.

Nghĩ thông suốt những điều này, hai người cũng không dám tiếp tục đắc tội Chu Du, chỉ có thể tranh thủ thời gian khôi phục.

Dù sao lần này hai người coi như tiền mất tật mang, không chỉ khí vận giảm mạnh, bị trọng thương mà ngay cả bản nguyên linh bảo bản mệnh cũng có chút mờ mịt.

Một lát sau Chuẩn Đề mới nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, nếu việc mưu hoạch Nguyên Thủy và Thông Thiên đã không thể làm được thì hai ta hãy cứ lo khôi phục trước, sau đó chờ đợi thời cơ là được.

Đệ không tin Thông Thiên hủy hoại đại địa phương Tây ta mà lại không vướng chút nhân quả nào!" Tiếp Dẫn nghe vậy cũng trịnh trọng gật đầu, nói tiếp: "Dù Thông Thiên đã là Thánh nhân, bất tử bất diệt không vướng nhân quả, nhưng nhân quả phương Tây ta chắc chắn phải có người trả, nếu có cơ hội hai ta nhất định phải bắt Thông Thiên trả gấp bội!" Hai người nói xong cũng không giao lưu nữa, Chuẩn Đề bên này còn phải khôi phục thương thế, còn Tiếp Dẫn bên

này cũng phải tu bổ đại địa phương Tây.

Sau khi giải quyết xong chuyện trong Hỗn Độn, tâm thần Chu Du cũng quay trở lại điện Bồng Lai.

Trong điện, Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra bên ngoài, đương nhiên Chu Du cũng sẽ không giải thích cho hai người.

Lúc này Nguyên thần Chu Du khẽ động, phát giác chân linh Tinh Vệ đã bắt đầu chuyển thế, lập tức nói với hai người trong điện: "Được rồi, Tinh Vệ đã chuyển thế!" Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị nghe vậy lập tức bái lạy xuống đất: "Đa tạ Thánh Tổ!" "Đa tạ Thánh Tổ!" Chu Du ngồi xếp bằng trên điện, khuôn mặt không chút biểu cảm, nghe hai người nói xong cũng trực tiếp căn dặn: "Đừng quên, đợi khi Tinh Vệ lớn lên hãy đưa con bé đến Oa Hoàng Thiên!" Hai người trong điện đồng loạt gật đầu, đáp: "Chúng con đã rõ!" Chu Du thấy vậy gật đầu, sau đó phất tay đưa hai người ra khỏi đại điện.

Hai người chỉ thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, phát hiện mình đã đứng bên ngoài đại điện, lòng cũng chấn động mạnh, đối với thực lực Thánh nhân lại có thêm nhận thức mới.

Phải biết hai người không hề hay biết gì đã ra khỏi đại điện.

Một lát sau hai người mới hoàn hồn, hướng về phía đại điện khẽ cung thân, sau đó rời khỏi Bồng Lai.

Sau khi Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị ra khỏi Bồng Lai, Thần Nông Thị không cùng Toại Nhân Thị quay về miếu tổ Nhân tộc mà từ biệt ông, trực tiếp bay về phía đô thành Nhân tộc.

Hiện tại chúng sinh Hồng Hoang đều đã biết Nhân tộc đang cường thế, ngay cả đệ tử Thánh nhân môn hạ Tiệt giáo cũng trực tiếp đền mạng, không ai dám dễ dàng trêu chọc Nhân tộc, nên Toại Nhân Thị

cũng không cần lo lắng Thần Nông Thị gặp phải chuyện gì.

Trong đại điện Bồng Lai, sau khi Chu Du đưa hai người Toại Nhân Thị đi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lần này sau khi mình cảnh cáo một phen, các vị Thánh nhân chắc cũng không dám có ý đồ xấu gì nữa.

Sau đó Chu Du dùng một đạo Nguyên thần bao quanh toàn bộ Bồng Lai, kiểm tra tình hình bên trong một lượt.

Lần bế quan này mọi người ở Bồng Lai cũng tiến bộ không ít, lại xuất hiện thêm vài vị Chuẩn Thánh Long tộc, còn Tây Vương Mẫu lúc này vẫn đang tham ngộ Tam Thi đại đạo.

Trước đó Tây Vương Mẫu đã thành công trảm hạ tam thi, tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nên Chu Du đã truyền thụ kinh nghiệm của mình cho bà.

Do đó hiện tại Tây Vương Mẫu suốt ngày chìm đắm trong khổ tu, chỉ muốn thu hẹp một chút khoảng cách với Chu Du.

Chu Du hiểu tâm tư của Tây Vương Mẫu, trong lòng cũng chân thành hân hoan, tin rằng đời này có sự giúp đỡ của mình, Tây Vương Mẫu vẫn có cơ hội rất lớn đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Kiểm tra xong những thay đổi ở Bồng Lai, Chu Du một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Lúc này, trên đỉnh Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, ba vị Tam Thanh lại một lần nữa tụ họp cùng một chỗ.

Cảnh tượng này thực sự có chút hiếm thấy, phải biết lần trước ba người tụ lại như thế này vẫn là vào thời kỳ Vu Yêu đại kiếp tại Côn Luân Sơn, khi đó Tam Thanh vẫn chưa phân gia.

Cho đến sau khi ba người phân gia, trừ một số đại sự của Hồng

Hoang, mấy người cơ bản đều không hề gặp mặt.

Chương 300

Tam Thanh mỗi người ngồi định vị, liền nghe Lão Tử đối với Thông Thiên nói: "Thông Thiên, lần này đệ xác thực có chút lỗ mãng rồi, vạn năm thời gian này đệ hãy hảo hảo suy nghĩ lại đi!" Thông Thiên có chút không quen, đối với Lão Tử nói: "Hai kẻ Tây Phương kia dám tính kế với ta, vậy thì phải thừa thụ cái giá tương xứng.

Nếu ta cứ để hai kẻ đó tính kế như vậy, thì ta cần cái thánh vị này làm gì!" Lão Tử lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối nói với Thông Thiên: "Đệ vẫn là không hiểu được ý của vi huynh!" Thông Thiên lúc này có chút khó hiểu, trực tiếp hỏi: "Ý của huynh trưởng chẳng lẽ là bảo ta hãy bỏ qua cho hai kẻ đó, chẳng lẽ cứ mặc kệ khí vận Tiệt giáo của ta giảm mạnh sao?" Lão Tử chỉ tay về phía Thông Thiên đầy vẻ bất lực, mà Nguyên Thủy ở bên cạnh cũng mở lời: "Hai kẻ Tây Phương kia dám tính kế chúng ta, có kết quả này cũng là đáng đời!" Thông Thiên nghe xong lời của Nguyên Thủy thì có chút kinh ngạc, vốn dĩ bình thường Nguyên Thủy luôn chướng mắt với hành vi của mình, sao hôm nay lại nói đỡ cho mình rồi?

Chỉ là còn chưa đợi Thông Thiên nghĩ xong, đã nghe Nguyên Thủy nói tiếp: "Nhưng Thông Thiên, lần này đệ xác thực có chút mãng chàng!" Thông Thiên có chút không phục, đối với Nguyên Thủy nói: "Bọn hắn hại khí vận của ta giảm mạnh, ta khiến hai kẻ đó trọng thương, cũng coi như là đánh hòa đi!" Thấy Thông Thiên có chút nóng nảy, Lão Tử cũng sợ Thông Thiên một lời không hợp lại rời đi lần nữa, dứt khoát nói thẳng: "Không phải nói đệ nhắm vào hai kẻ Tây Phương là sai, mà là không nên trực tiếp đánh lên Linh Sơn, hủy đi thiên địa Tây Phương!" Thông Thiên nghe vậy càng thêm mê hoặc, mang theo ngữ khí hỏi han nói: "Huynh trưởng, ý huynh là thủ đoạn ta

đối đãi bọn hắn không đúng, không nên trực tiếp đánh lên Linh Sơn Tây Phương?" Lão Tử nghe xong nghiêm túc gật đầu, sau đó kiên nhẫn giải thích: "Hai kẻ Tây Phương tính kế với đệ, cũng chính là tính kế khí vận của Tam Thanh ta, hai người chúng ta đồng dạng cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hắn.

Tuy rằng chúng ta đều biết khí vận Tiệt giáo của đệ giảm mạnh khiến đệ không pháp chấp nhận, nhưng đệ đi tới Tây Phương, ở trong Hồng Hoang tranh đấu với bọn hắn, trực tiếp khiến đại địa Tây Phương bị hư hại, lại là đánh mất tiên thủ!" Lão Tử nói xong quay đầu nhìn về phía Nguyên Thủy, muốn nhân cơ hội này để hai người hòa hoãn một chút.

Cho dù ngại vì sự khác biệt về đại đạo mà ba người đã phân gia, nhưng Lão Tử không muốn tình cảm ba người xuất hiện kẽ hở.

Dù sao từ lúc hóa hình xuất thế đến khi thành tựu Thánh nhân, ba người chưa từng tách rời, cho dù hiện tại đã phân gia nhưng tình cảm lâu dài vẫn còn đó.

Nguyên Thủy thấy ánh mắt của Lão Tử, không để huynh trưởng thất vọng, cũng tiếp lời: "Tây Phương vốn đã cằn cỗi, đệ động thủ như vậy, hủy hoại thiên địa Tây Phương, lại là gánh thêm một đoạn nhân quả.

Cho dù Thánh nhân chúng ta không dính nhân quả, nhưng đệ tử môn hạ của đệ chắc chắn không thể tránh khỏi!" Nghe xong lời của hai người, Thông Thiên cũng nháy mắt phản ứng lại, sau đó cũng đột ngột thở dài một hơi, hiển nhiên đã nghĩ đến hậu quả.

Còn chưa đợi Thông Thiên hối hận xong, Lão Tử lại nói: "Hai kẻ Tây Phương tính kế đệ nhưng chúng ta không có chứng cứ, cho nên không thể trực tiếp xuất thủ.

Cho dù có xuất thủ cũng không nên ở trong Hồng Hoang, đệ chẳng

lẽ không nhớ những lời Chu Du nói lúc Vu Yêu đại kiếp hay sao?" "Cũng may là hai kẻ Tây Phương lần này chọc vào Nhân tộc, nếu không e rằng lúc đệ ra tay, Chu Du đã trực tiếp xuất hiện trấn áp các ngươi, đến lúc đó mọi chuyện đình chỉ, đệ còn phải bị hai kẻ Tây Phương kia cắn ngược một cái!" Nghe Lão Tử giảng thuật, Thông Thiên cũng nghĩ đến rủi ro trong đó, nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Dù sao Thông Thiên cũng biết rõ thực lực của Chu Du.

Nếu như trước đó Thông Thiên đối với thực lực của Chu Du còn chưa có một khái niệm chính xác, thì lần này đối chiến với nhị thánh Tây Phương đã khiến Thông Thiên có nhận thức rõ ràng hơn, dù cho nhận thức đó vẫn là thực lực của Chu Du từ thời Vu Yêu đại kiếp.

Phải biết cuối thời Vu Yêu đại kiếp, khi mấy vị Thánh nhân muốn tính kế Bất Chu Sơn, Chu Du đã chủ động xuất hiện tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, sau đó bằng sức một mình cưỡng ép phá khai kiếm trận, tiện tay dưới sự vây công của năm vị Thánh nhân vẫn ung dung tự tại, không hề bị thương.

Có thể thấy thực lực Chu Du ít nhất cũng phải vượt qua bọn họ mấy cảnh giới, tức là lúc đó Chu Du có lẽ đã tiến vào Thánh nhân trung kỳ.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên cũng trợn to hai mắt, trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Đúng như Lão Tử nói, may mà hai kẻ Tây Phương không biết sống chết, tính kế chính là Nhân tộc, nếu không mình e rằng đã trở thành kẻ gánh tội thay.

Đâu có được như hiện tại, chỉ đơn giản là phản tỉnh là được, tuy nói thời gian vạn năm có chút dài, nhưng đối với Thánh nhân mà nói, có khi còn chưa bằng một lần bế quan.

Đương nhiên phản kháng là không thể nào.

Tuy rằng hiện tại mấy người Tam Thanh nhờ vào khí vận Nhân tộc tăng lên mà đã tấn thăng lên Thánh nhân nhị trọng thiên, nhưng cũng không muốn đối đầu với Chu Du lần nữa.

Áp lực mà Chu Du mang lại cho bọn họ thực sự quá lớn.

Hơn nữa bọn họ là Thiên đạo Thánh nhân, trên đầu còn có Thiên đạo Hồng Quân tồn tại, mà Chu Du là Hỗn Nguyên Thánh nhân, Thiên đạo tuy có thể hạn chế Chu Du nhưng lại không quản được hắn.

Nghĩ thông suốt những điều này, Thông Thiên đối với Lão Tử nói: "Lần này xác thực là đệ có chút mạo thất, đa tạ huynh trưởng chỉ điểm!" Lão Tử nghe xong cũng gật đầu: "Ba người chúng ta đồng căn cộng sinh, không cần như thế!" Mà Nguyên Thủy ở bên cạnh nghe vậy liền trực tiếp nói: "Lần này chính là vấn đề của đệ tử môn hạ đệ.

Nếu không phải Vô Chi Kỳ không phục quản giáo, lệ khí không tan, sao có thể bị cổ hoặc?

Thông Thiên, sau này những đệ tử như vậy không cần nhập môn hạ của đệ nữa, môn hạ Tam Thanh ta cũng không cần loại đệ tử này!" Nghe xong lời của Nguyên Thủy, Lão Tử nhíu mày, trong lòng thầm thở dài.

Vốn muốn điều hòa cho hai người, nhưng hiện tại xem ra vô dụng rồi.

Sự thật đúng như Lão Tử nghĩ, Thông Thiên nghe thấy lời của Nguyên Thủy liền lập tức ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy, sau đó vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Nếu không phải hai kẻ Tây Phương kia cổ hoặc, đệ tử Tiệt giáo ta sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Đệ tử môn hạ ta thế nào tự ta biết rõ, không phiền huynh trưởng

nhọc lòng!!!" Nghe Thông Thiên nói vậy, Nguyên Thủy cũng có chút tức giận: "Nếu đệ tử đệ không có lòng bất mãn, đầy mình dã tính, sao có thể bị người khác cổ hoặc?

Loại thấp sinh noãn hóa này sao có thể tu hành Huyền môn đại pháp của ta!" Không đợi Thông Thiên phản bác, Nguyên Thủy tiếp tục nói: "Trước đó ta đã bảo đệ, nếu đệ nghe theo ý kiến của ta thì hà tất phải rơi vào cảnh địa này!" Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy với vẻ mặt đầy nộ khí, tùy tiện ném lại một câu rồi phi thân rời khỏi Bát Cảnh Cung: "Đạo bất đồng, bất tương vi mưu!

Đệ tử của ta thế nào, tự có ta quyết định!" Thấy bóng dáng Thông Thiên biến mất, sắc mặt Nguyên Thủy cũng biến hóa, thốt lên: "Không thể dạy bảo!" Lão Tử nghe vậy liền phất phất trần trong tay, lại thở dài một hơi.

Với tư cách là huynh trưởng của hai người, Lão Tử đương nhiên hiểu rõ tính tình của họ.

Nếu không phải vì sự kiện lần này, e rằng hai người đều không thể ngồi lại cùng nhau, nói gì đến chuyện khác.

Tính cách hai người khác nhau, đại đạo sở tu cũng khá đối lập, dẫn đến hiện tại như người xa lạ.

Sau đó Lão Tử liền nói với Nguyên Thủy: "Hai người các đệ thật là... tính tình Thông Thiên chính là như vậy, đệ hà tất phải khích bác đệ ấy!" Nguyên Thủy trực tiếp hồi đáp: "Huynh trưởng, đệ cũng là vì tốt cho đệ ấy, ai ngờ đệ ấy một chút ý kiến cũng không nghe!" Lão Tử nghe xong cũng lắc đầu, không biết nên nói gì nữa, dù sao hai người ai cũng không phục ai, mình có khuyên nữa cũng vô dụng.

Sau đó Nguyên Thủy cũng từ biệt Lão Tử, trở về Ngọc Hư Cung ở Côn Luân.

Trở về xong, Nguyên Thủy liền bắt đầu tuyển chọn đệ tử hạ sơn.

Là Thiên đạo Thánh nhân, đương nhiên có thể nhìn ra hiện tại Thần Nông Thị sắp công đức viên mãn, mà danh ngạch Nhân Hoàng chi sư tiếp theo thuộc về Xiển giáo.

Cho nên Nguyên Thủy đương nhiên muốn nhân lúc này phái đệ tử xuống núi trở thành thầy của Nhân Hoàng tương lai.

Nếu không đợi đến lúc Nhân Hoàng xuất thế, Nhân Hoàng chi sư trợ giúp không đủ, khí vận Xiển giáo cũng sẽ bị ảnh hưởng cực lớn.

Nguyên Thủy đương nhiên không muốn môn hạ mình xuất hiện tình huống như Tiệt giáo, cho nên phải sớm sắp xếp.

Mọi chuyện kết thúc, Tam Thanh mỗi người về núi.

Lại nói đến hai vị Thánh nhân còn lại là Nữ Oa và Hậu Thổ.

Đạo tràng của Nữ Oa vốn ở trong Hỗn Độn, cho nên sau khi Chu Du xuất hiện trừng phạt Thông Thiên và Tiếp Dẫn, Nữ Oa cũng lập tức trở về Oa Hoàng Cung, chờ đợi Tinh Vệ như lời Chu Du đã nói.

Chuyện lần này cũng làm mới nhận thức của Nữ Oa, đối với nhị thánh Tây Phương càng thêm chán ghét.

Tuy Nữ Oa biết hai kẻ đó bình thường thích tính kế nhất, nhưng cũng không ngờ chuyện gì cũng có bóng dáng của họ.

Thời Vu Yêu đại kiếp, hai kẻ này âm thầm tính kế khiến Kim Ô tử vong, khiến Vu Yêu triệt để đối lập.

Hiện tại lại cổ hoặc đệ tử Tiệt giáo, khiến đệ tử Tiệt giáo mưu hại con gái Nhân Hoàng, thực sự là vô sỉ vô cùng.

Nữ Oa nghĩ đến hành vi của hai kẻ đó thì có chút khinh thường.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, trong Tử Tiêu Cung hai kẻ đó đã không cần mặt mũi, cuối cùng khóc lóc có được một chỗ ngồi rồi

ép buộc Côn Bằng nhường chỗ.

Hiện tại lại tính kế lên đầu Thông Thiên, điều này khiến Nữ Oa cũng có chút cảnh giác, sợ hai kẻ đó tính kế lên mình.

Dù sao mình không có sát khí như Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, tu vi cũng tương đương với hai kẻ đó, nếu thật sự đối đầu e rằng sẽ chịu thiệt không ít.

Hơn nữa vì chuyện Phục Hy chuyển thế, khí vận của mình tại Nhân tộc đã sụt giảm rất nhiều, tốc độ tu hành không còn như trước, điều này thực sự khiến Nữ Oa có chút đau đầu.

Nhưng nghĩ hồi lâu, Nữ Oa cũng từ bỏ suy nghĩ, vì hiện tại nghĩ những thứ này cũng vô dụng.

Chương 301

Bởi vì hiện tại Yêu tộc đã suy lạc, đạo tràng của mình cũng không ở trong Hồng Hoang, nếu muốn tính kế mình mà mình không đồng ý thì hai kẻ đó cũng phải xem lại.

Nếu hai kẻ đó thật sự dám tính kế mình, vậy mình cũng liều mạng cho bọn hắn một bài học.

Sau khi dập tắt ý nghĩ này trong lòng, Nữ Oa đối với Tinh Vệ sắp tới cũng có chút mong đợi.

Dù sao Nhân tộc là do mình tạo ra, mà hiện tại Oa Hoàng Cung lại không có lấy một người tộc Nhân, điều này thực sự không phù hợp với thân phận Nhân Tộc Thánh Mẫu của mình.

Đương nhiên Nữ Oa cũng lo lắng Nhân tộc xuất hiện ở Oa Hoàng Thiên sẽ khởi phân tranh với Yêu tộc trong đó.

Huyết cừu giữa hai tộc, nàng dù là Thánh nhân cũng không có cách nào hóa giải.

Ngoài ra, cảnh ngộ của Tinh Vệ cũng khiến Nữ Oa có chút thương tâm, chưa kể tiền thân của Tinh Vệ là Nữ Oa (con gái Thần Nông), điều này có nhân quả dây dưa với nàng.

Tổng hợp lại, Nữ Oa càng thêm trọng thị Tinh Vệ.

Tại Địa Phủ nơi Huyết Hải Hồng Hoang, Hậu Thổ sau khi từ Hỗn Độn trở về liền một mình lặng lẽ suy tư.

Chuyện lần này không liên quan nhiều đến Hậu Thổ, nhưng cũng khiến nàng thấy được tầm quan trọng của Nhân tộc.

Dù sao Nhân tộc cũng là thiên địa nhân vật chính trong tương lai, việc các Thánh nhân tranh đoạt khí vận là chuyện bình thường.

Trước đó, Hậu Thổ chưa có ý tưởng gì về khí vận Nhân tộc, nhưng tình hình Vu tộc hiện tại đã khiến nàng phải động tâm tư.

Phải biết hiện tại Vu tộc đã rút về tổ địa, không có khí vận Hồng Hoang gia trì, Vu tộc ngày càng suy nhược, không còn theo kịp sự phát triển chung của Hồng Hoang.

Tuy số lượng Vu tộc không ngừng tăng lên, nhưng thực lực lại không tăng bao nhiêu, đó là bởi vì sát khí cần thiết cho tu hành trong tổ địa Vu tộc không đủ, lại không có đủ tài nguyên để hỗ trợ chiến sĩ Vu tộc tấn thăng.

Nếu không thể tham gia vào sự phát triển của Nhân tộc, Vu tộc cuối cùng e rằng chỉ có thể luân lạc thành tiểu tộc Hồng Hoang, thậm chí là triệt để tiêu biến.

Đương nhiên ở đây nói là uy danh của Vu tộc, chứ không phải nói Vu tộc toàn bộ vẫn lạc, bởi vì có Luân Hồi chi địa tồn tại, Vu tộc vẫn còn đường lui cuối cùng.

Hậu Thổ tại Địa Phủ có chiến lực không thua kém bất kỳ Thánh nhân nào trừ Chu Du, bởi vì Luân Hồi chính là do đạo thân Tổ Vu của Hậu Thổ hóa thành, tu luyện chính là Luân Hồi đại đạo.

Tình hình Vu tộc và Nhân tộc tạo thành sự tương phản rõ rệt, lúc này Hậu Thổ không thể không nảy sinh ý định để Vu tộc chiếm giữ khí vận Nhân tộc, vì chỉ có như vậy Vu tộc mới thoát khỏi khốn cảnh hiện tại.

Làm sao để Vu tộc tham gia vào sự phát triển của Nhân tộc, hưởng thụ khí vận thiên địa nhân vật chính đã trở thành vấn đề Hậu Thổ suy nghĩ.

Trước đó, Hậu Thổ tuy biết tầm quan trọng của danh ngạch Nhân Hoàng chi sư, nhưng người Vu tộc lại không pháp trở thành Nhân

Hoàng chi sư, nên nàng chỉ đành bỏ cuộc.

Hiện tại muốn tham gia vào lại thấy đau đầu.

Qua một hồi lâu, não hải Hậu Thổ vẫn không có chút manh mối, đành tạm thời buông bỏ suy nghĩ, bắt đầu tham ngộ Luân Hồi đại đạo.

Ngay khi nàng sắp đắm chìm trong đại đạo, đột nhiên mắt sáng lên, trong lòng hiện ra một ý tưởng: Người Vu tộc không thể vì đại thế Hồng Hoang mà xuất hiện, vậy nếu để người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc thì chẳng phải có thể giải quyết vấn đề này sao?

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ phấn chấn hẳn lên, bắt đầu thôi toán tính khả thi.

Đây là đại sự liên quan đến sự hưng vong của Vu tộc, không cho phép sai sót.

Theo sự thôi diễn của Hậu Thổ, ý tưởng dần hoàn thiện, tính khả thi tăng lên từng chút một.

Cho đến cuối cùng, Hậu Thổ bừng tỉnh mở mắt, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Đúng vậy, Hậu Thổ chính là muốn để người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc, đem truyền thừa Vu tộc truyền lại trong Nhân tộc.

Nếu có thể, người Vu tộc chuyển thế cũng có thể tham gia vào cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng.

Phải biết Phục Hy tiền thế là Yêu Hoàng của Yêu tộc còn có thể chuyển thế thành Nhân tộc, vậy người Vu tộc tại sao không thể?

Hậu Thổ đã quyết định liền muốn thực hành.

Ngay khi nàng chuẩn bị triệu tập các Tổ Vu, đột nhiên có cảm giác tâm quý (tim đập nhanh lo sợ).

Nàng lập tức dừng lại, suy ngẫm nguyên nhân.

Một lát sau, nàng có chút thu hoạch nhưng lông mày lại nhíu chặt.

Nàng nhớ tới trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đã giao Không Động Ấn – chí bảo của Nhân tộc cho Chu Du.

Nếu nàng giấu Chu Du để người Vu tộc tranh đoạt Nhân Hoàng, e rằng sẽ khiến Chu Du không vui.

Mà thực lực của Chu Du là thứ Hậu Thổ không thể chạm tới, cho nên nàng mới có tia tâm quý đó.

Hiểu rõ điều này, Hậu Thổ có chút luống cuống.

Cách này giúp Vu tộc mượn khí vận Nhân tộc để thăng tiến, nhưng nếu Chu Du không đồng ý thì tổng quy là không được, thậm chí Chu Du có thể trách tội Vu tộc.

Nhưng một lát sau, Hậu Thổ định tâm lại.

Vu tộc hiện tại đã thế này, cũng không thể tệ hơn được nữa, nếu không đi tranh đoạt một phen, e rằng cuối cùng sẽ biến mất trong ký ức chúng sinh.

Ngay lập tức, Hậu Thổ lóe thân rời khỏi Luân Hồi chi địa, lúc xuất hiện lại đã ở bên ngoài Bồng Lai.

Trong Bồng Lai, Chu Du cũng lập tức cảm ứng được Hậu Thổ đến, một luồng pháp lực từ đại điện Bồng Lai tán ra.

Bên ngoài Bồng Lai, trước mặt Hậu Thổ xuất hiện một cây cầu ngũ sắc.

Thấy cầu xuất hiện, Hậu Thổ hiểu Chu Du đã biết mình đến, nàng không chút do dự bước lên cầu.

Trong nháy mắt, nàng đã tới đại điện bên trong Bồng Lai.

Vào điện, thấy Chu Du đang nhắm mắt tọa thiền, nàng khẽ khom người: "Hậu Thổ kiến qua sư huynh!" Chu Du mở mắt nói: "Không

cần đa lễ, Hậu Thổ đến đây có chuyện gì cần sư huynh giúp đỡ sao?" Thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Hậu Thổ, hắn nói tiếp: "Hậu Thổ cứ nói đừng ngại!" Hậu Thổ không do dự nữa: "Sư huynh, Hậu Thổ muốn để người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc, không biết có được không?" Nhìn thần tình mong đợi của nàng, Chu Du trực tiếp đáp: "Có gì không được?

Nhưng chỉ cần ghi nhớ một điểm: chuyển thế xong thì chỉ có thể là Nhân tộc!" Nghe xong lời Chu Du, Hậu Thổ nghiêm túc gật đầu.

Nàng sớm biết điều này, bất luận là ai chuyển thế cũng chỉ có thể là Nhân tộc.

Cho dù thức tỉnh ký ức tiền thế cũng chỉ có thể là người, giống như Phục Hy trước đó, sau khi công đức viên mãn dù thức tỉnh ký ức vẫn chủ động từ bỏ thân phận cũ, chỉ nguyện làm Nhân Hoàng.

Vốn dĩ Hậu Thổ cũng không định để Vu tộc tham gia vào đại thế Hồng Hoang, chỉ muốn họ trở thành Nhân tộc.

Dù sao sau đại kiếp Vu Yêu, Thiên đạo không còn cho phép Vu tộc hưng khởi, cách của nàng là giúp Vu tộc mượn khí vận Nhân tộc để kéo dài.

Là Thánh nhân, Hậu Thổ biết địa vị thiên địa nhân vật chính của Nhân tộc sẽ trường tồn cùng Hồng Hoang, vạn kiếp không diệt.

Chương 302

Khi Nhân tộc thành tựu vị thế đó, khí vận gia trì, lúc đó dù Vu tộc chỉ chiếm được một phần nhỏ cũng mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

Cho nên để người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc, phục hưng truyền thừa Vu tộc là ý định cuối cùng của nàng.

Cho dù họ không còn dùng thân phận Vu tộc hành tẩu Hồng Hoang, nhưng chỉ cần ký ức thức tỉnh, Vu tộc sẽ vĩnh viễn không tuyệt diệt.

Đây là đường lui nàng để lại cho tộc mình.

Đương nhiên là Thánh nhân, Hậu Thổ thông hiểu quá khứ tương lai.

Tuy Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính có Thiên đạo che đậy, nàng vẫn có thể nhìn thấu một tia thịnh huống của Nhân tộc, không nỡ từ bỏ cơ hội này.

Trầm tư một lát, nàng nói với Chu Du: "Sư huynh, nếu người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc, vậy có phải cũng có cơ hội thành tựu Nhân Hoàng?" Chu Du nghe xong có chút kinh dị.

Nói thật, hắn không ngờ Hậu Thổ còn có ý tưởng với vị trí Nhân Hoàng.

Tâm tư khẽ động, ký ký ức tiền thế hiện về, hắn nhớ tới chuyện Xi Vưu và Hiên Viên tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng, xem ra đời này cũng không thể tránh khỏi.

Tuy hắn không rõ Xi Vưu ở tiền thế là Nhân tộc hay bán nhân bán vu, có phải là đường lui Hậu Thổ chuẩn bị hay không, nhưng ở đời này có hắn thủ hộ Nhân tộc, bất luận ai chuyển thế cũng chỉ có thể là

một thành viên của Nhân tộc.

Tuy tò mò nhưng hắn không thâm cứu.

Chu Du nói với Hậu Thổ: "Sư tôn có lời, Nhân Hoàng chỉ có thể do Nhân tộc đảm nhiệm.

Nếu người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc thì có cơ hội tham gia tranh đoạt Nhân Hoàng, nhưng có thành tựu hay không còn phải xem có được Nhân tộc công nhận hay không." Mắt Hậu Thổ sáng lên.

Nếu vị trí Nhân Hoàng đã định sẵn thì Vu tộc không có cơ hội, nhưng giờ Thánh Tổ Nhân tộc là Chu Du đã nói rõ, chỉ cần có cống hiến to lớn, được tộc nhân công nhận là có thể thành tựu Nhân Hoàng, điều này vô nghi đã cho Vu tộc một cơ hội.

Nàng hưng phấn vô cùng: "Đa tạ sư huynh!" Chu Du nhìn Hậu Thổ, biết tâm ý nàng đã định, tất nhiên sẽ để người Vu tộc tham gia tranh đoạt, nên hắn có chút khó hiểu.

Bởi vì Chu Du biết vị trí Nhân Hoàng trong u minh đã có định số, dù Vu tộc có tham gia cũng e không phải đối thủ của Hiên Viên.

Nhưng hắn không nói rõ, một phần là muốn xem Hiên Viên chứng đạo thế nào, phần khác là vì đời này khác tiền thế.

Do khí vận Long tộc và Nhân tộc hợp nhất, Nhân Hoàng muốn công đức viên mãn thì cống hiến phải lớn hơn.

Phục Hy và Thần Nông cống hiến quá lớn nên hạn chế không rõ rệt, nhưng với Hiên Viên, nếu chỉ thống nhất Nhân tộc thì có chút không đủ, giờ có người Vu tộc tham gia, Hiên Viên có lẽ sẽ thuận lợi viên mãn hơn.

Chu Du sẵn lòng cho Vu tộc một cơ hội xem có biến số gì không.

Có hắn ở đây, dù sóng gió lớn đến đâu cũng không vấn đề gì.

Nhân tộc trải qua chuyện này, khi thành tựu nhân vật chính sẽ danh chính ngôn thuận hơn.

Không có nhân vật chính nào thành đạt mà thuận buồm xuôi gió, không qua huyết và hỏa tẩy lễ thì chỉ như quân cờ của Thánh nhân như tiền thế mà thôi.

Nghĩ đến đây, Chu Du nghiêm túc nói: "Hậu Thổ hãy nhớ kỹ, người Vu tộc chuyển thế xong chỉ là Nhân tộc.

Nếu chọn tranh đoạt Nhân Hoàng thì phải tuân thủ quy tắc của Nhân tộc!" Hậu Thổ run rẩy, vì lúc Chu Du nói đã tán phát uy áp Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên khiến nàng khó lòng chống đỡ.

May mà uy áp chỉ thoáng qua, nếu không nàng đã bị ép quỳ xuống đại điện.

Nàng hiện chỉ là Thánh nhân nhất trọng thiên đỉnh phong, cách Chu Du quá xa.

Nàng hiểu đây là lời cảnh cáo: Nhân tộc cho phép Vu tộc chuyển thế, nhưng bất luận là ai cũng không được có tâm tư khác.

Nhân tộc chỉ có thể vì Nhân tộc, nếu kẻ chuyển thế cuối cùng rời bỏ Nhân tộc, nàng cũng phải gánh trách nhiệm.

Chu Du đã thấu tâm tư nàng mà không từ chối, nghĩa là kẻ đó phải thành Nhân tộc chân chính, không liên quan gì Vu tộc nữa, kẻ nào có nhị tâm sẽ bị Nhân tộc diệt sát.

Hậu Thổ vội khom người: "Lời sư huynh nói Hậu Thổ ghi nhớ, kẻ chuyển thế sẽ không còn quan hệ nhân quả với Vu tộc!" Chu Du hài lòng gật đầu.

Hậu Thổ thở phào, áp lực lúc nãy quá lớn.

Nàng cáo thoái, cầu ngũ sắc lại xuất hiện.

Thấy cầu xuất hiện mà không có chút pháp lực dao động, Hậu Thổ kinh hãi, hiểu sâu thêm về thực lực Chu Du, thầm nhủ: "Lần này không được có chút sơ hở nào!" Ban đầu nàng chỉ muốn Vu tộc trường tồn, sau mới nghĩ đến tranh đoạt Nhân Hoàng để truyền thừa Vu tộc hưng khởi trong Nhân tộc, giúp họ có hy vọng trở lại Hồng Hoang.

Thái độ của Chu Du chứng minh ý tưởng này khả thi, nên nàng phải sắp xếp ổn thỏa kẻ chuyển thế, nếu không mình sẽ bị Chu Du trách phạt.

Nàng bước lên cầu, khom người rồi rời Bồng Lai.

Sau khi Hậu Thổ rời đi, Chu Du nở nụ cười thần bí.

Hắn bắt đầu thôi toán, là Thánh nhân ngũ trọng thiên lại là Thánh Tổ Nhân tộc, hắn nhìn rõ tương lai hơn Hậu Thổ nhiều.

Kết thúc thôi toán, hắn biết lần này người Vu tộc chuyển thế tranh đoạt Nhân Hoàng tất nhiên sẽ thành đá kê chân cho Hiên Viên chứng đạo.

Phục Hy chuyển thế, Nữ Oa tiêu tốn gần hết khí vận Nhân tộc của mình mới giúp huynh trưởng thuận lợi đăng cơ.

Hậu Thổ dù giữ Luân Hồi nhưng sao bì được với Thánh Mẫu Nhân Tộc, nên Vu tộc không có cơ hội thành công.

Chu Du lắc đầu rồi tiếp tục khổ tu.

Hậu Thổ trở về Địa Phủ, lập tức triệu tập các Đại Vu và hai Tổ Vu còn lại là Huyền Minh và Cường Lương.

Nàng nói: "Hôm nay triệu các ngươi đến là để thương lượng chuyện liên quan đến Vu tộc ta!" Các chiến sĩ Vu tộc vốn hiếu chiến, ở Địa Phủ và Thập Vạn Đại Sơn không có đối thủ nên đều nóng nảy, nhao nhao hỏi có phải được ra Hồng Hoang đánh nhau không.

Hậu Thổ đau đầu, tự hỏi cái đầu óc này thì làm sao làm Nhân Hoàng được?

Nàng nói thẳng: "Ta muốn chọn một số người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc!" Điện nội im phăng phắc.

Thời Vu Yêu đại kiếp, Nhân tộc chỉ như loài sâu kiến, Vu tộc chưa từng để ý, trừ lần Yêu tộc luyện Đồ Vu Kiếm.

Là bá chủ Hồng Hoang một thời, Vu tộc có kiêu ngạo riêng, nghe bảo chuyển thế thành Nhân tộc sao không kinh ngạc?

Dù biết Nhân tộc hiện là bá chủ nhưng họ vốn chỉ tôn trọng kẻ mạnh, không tôn trọng Nhân tộc.

Huyền Minh phản đối kịch liệt: "Vu tộc sao có thể chuyển thành Nhân!

Chúng ta là truyền thừa chính tông của Phụ thần, Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, sao chúng ta có thể thành Nhân tộc hèn mọn!" Nhiều người đồng tình.

Cường Lương nghiêm nghị: "Vu tộc đã suy lạc là sự thật, nếu không có Hậu Thổ hóa Luân hồi, chúng ta đã tiêu biến rồi.

Hãy nghe Hậu Thổ nói!" Đám Vu tộc dù lỗ mãng nhưng không ngốc, nhất là những kẻ ở đây đều tầm Đại La Kim Tiên trở lên.

Chương 303

Hậu Thổ giải thích: "Cường Lương nói không sai, Vu tộc hiện không vào được Hồng Hoang, thiếu khí vận và tài nguyên, nên phải biến thông.

Chuyển thế thành Nhân là vì lý do này!" Đám Vu tộc nghĩ đơn giản là chuyển thế xong sẽ được vào Hồng Hoang nên mắt sáng lên.

Nhưng Hậu Thổ tạt nước lạnh: "Chuyển thế thành Nhân nghĩa là nhân quả với Vu tộc chấm dứt, không còn liên hệ gì nữa, sau này gặp lại là hai tộc khác nhau!" Điện nội lại nổ tung, nhiều kẻ không chấp nhận.

Hậu Thổ không vội, nàng biết chuyện này không phải một sớm một chiều.

Nàng muốn truyền thừa Vu tộc hưng thịnh trong Nhân tộc để Vu tộc thoát khỏi cảnh hiện tại.

Đây là ý định nàng giấu kín, ngay cả khi hỏi Chu Du cũng không nói ra.

Nàng biết Chu Du có lẽ đã đoán được nhưng không sao, thành hay bại Vu tộc cũng không mất gì.

Hậu Thổ tỏa ra uy áp Thánh nhân khiến mọi người bình tĩnh lại: "Vu tộc ta không tôn thiên địa, dựa vào chính là ý chí này.

Dù chuyển thế, chỉ cần ý chí còn thì truyền thừa bất hủ.

Ai muốn chuyển thế thì bước ra!" Mọi người trầm tư.

Nếu không có Hậu Thổ, Vu tộc đã tan biến, tín ngưỡng vào Phụ thần Bàn Cổ cũng mất theo, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Vài Đại Vu bước ra: "Khởi bẩm Tổ Vu, chúng tôi nguyện chuyển thế, kế thừa tinh thần Vu tộc!" Hậu Thổ mỉm cười nhìn Đại Vu đứng đầu: "Xi Vưu, ngươi rất tốt!

Các ngươi đều rất tốt, Vu tộc sẽ không quên các ngươi!" Nàng xua tay cho những người không muốn đi ra ngoài, chỉ để lại những người nguyện ý.

Nàng che đậy Thiên đạo rồi nói với Xi Vưu: "Lần này chuyển thế, ta đã tranh thủ cơ hội tranh đoạt Nhân Hoàng.

Nếu thành công, Vu tộc sẽ có cơ hội trở lại Hồng Hoang!

Ta đã chuẩn bị công pháp phù hợp với Nhân tộc cho các ngươi.

Nhớ kỹ, sau khi chuyển thế các ngươi chỉ là Nhân tộc, truyền thừa Vu tộc chỉ là thứ yếu!" Nàng bắt đầu sắp xếp cho họ chuyển thế.

Chu Du ở Bồng Lai nhìn thấu tất cả.

Hắn thầm nghĩ Hậu Thổ có tâm tư gì không quan trọng, miễn không hại Nhân tộc là được.

Hơn nữa Hậu Thổ còn dày công tạo ra công pháp cho Nhân tộc, kết quả cuối cùng chỉ là "làm áo cưới cho người khác" (giúp ích cho Nhân tộc) mà thôi.

Tại Nhân tộc, Thần Nông Thị trở về đô thành, chỉnh lý cuốn 《Thần Nông Bách Thảo Kinh》.

Cuốn sách ghi chép dược tính và cách chữa bệnh, được truyền bá khắp nơi, cứu sống vô số người.

Dân số Nhân tộc bùng nổ, khí vận tăng mạnh.

Vài năm sau, Tinh Vệ chuyển thế ra đời.

Khi cô bé lên năm, Thần Nông nhờ Chuẩn Thánh ở Tổ Miếu đưa cô bé đến Oa Hoàng Thiên.

Thần Nông toàn tâm trị lý Nhân tộc, uy vọng cực cao, hơn cả Phục Hy lúc trước (vì Phục Hy là Yêu tộc chuyển thế nên ban đầu đại năng Nhân tộc vẫn có chút dè dặt).

Trăm năm trôi qua, Thần Nông thấy Nhân tộc đại trị, biết mình sắp công đức viên mãn nên muốn tìm người kế vị.

Hiện tại Nhân tộc là đệ nhất tộc Hồng Hoang (không tính Long tộc ở Bồng Lai).

Việc cống hiến cho Nhân tộc giờ khó khăn hơn vì mọi thứ đã khá hoàn thiện.

Thần Nông nhận ra các bộ lạc đang phân tán, mệnh lệnh của Cộng chủ đôi khi không được thi hành triệt để.

Sứ mệnh của vị tiếp theo có lẽ là thống nhất các bộ lạc thành một khối duy nhất.

Thần Nông tính tình hòa ái nên không muốn dùng binh đao, bèn đi tìm người kế vị quả cảm, kiên định.

Các Thánh nhân cũng cảm nhận được khí vận biến hóa.

Họ hiểu Nhân tộc thành vật chính là chuyện không thể cản.

Nhìn gương nhị thánh Tây Phương bị Chu Du trừng phạt, không ai dám làm bậy, chỉ dám thực hiện theo kế hoạch đã định.

Tại Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy triệu tập đệ tử Xiển giáo để chọn người làm Nhân Hoàng chi sư tiếp theo.

Ông đắn đo vì sợ đệ tử mình phạm sai lầm như Tiệt giáo.

Cuối cùng, ông hỏi: "Thần Nông sắp viên mãn, Xiển giáo ta có một người xuống làm thầy Nhân Hoàng, các ngươi thấy thế nào?" Các đệ tử đồng thanh: "Nhất thiết nghe theo sư tôn an bài!" Nguyên Thủy hài lòng, thấy đệ tử mình quy củ hơn Tiệt giáo nhiều.

Nhiên Đăng ở bên cạnh cũng rất hăm hở muốn tranh vị trí này để đột phá Thánh cảnh.

Khi biết được Nguyên Thủy có thể quyết định danh ngạch thầy của hai vị Nhân Hoàng, trong lòng Nhiên Đăng liền nảy sinh suy nghĩ.

Dù sao mình cũng là một đại năng từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, khuất tôn bái nhập môn hạ Nguyên Thủy, chẳng phải cũng vì để có thể nhìn trộm huyền diệu của Thánh cảnh sao?

Qua đó cũng thấy được chấp niệm đối với Thánh nhân của Nhiên Đăng sâu đậm đến nhường nào, cho nên lão cũng rất cấp thiết muốn tranh đoạt khí vận, nhằm thúc đẩy cảnh giới của bản thân tiến gần Thánh cảnh thêm một bước.

Nhưng Nhiên Đăng đến môn hạ Nguyên Thủy cũng đã lâu, cũng coi như hiểu rõ tính cách của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy ngày thường vốn dĩ tự cao, càng không cho phép đệ tử ngỗ nghịch, nên cho dù Nguyên Thủy có mở miệng hỏi thăm chúng đệ tử, Nhiên Đăng cũng giống như những người khác, không dám đứng ra.

Có điều Nhiên Đăng cảm thấy mình là người thứ hai trong Xiển giáo, danh ngạch này đáng lẽ phải thuộc về mình mới đúng.

Dù gì mình cũng đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, mà trong đám đệ tử Xiển giáo, Thập Nhị Kim Tiên vẫn chưa có ai thăng tiến Chuẩn Thánh, hơn nữa mình cùng gia nhập Xiển giáo với đám đệ tử này, tính thế nào cũng phải đến lượt mình chứ?

Nhiên Đăng tính toán đủ điều, nhưng lại không tính chuẩn được tâm tư của Nguyên Thủy.

Ngay trong lúc Nhiên Đăng đầy mặt mong chờ, Nguyên Thủy cũng lên tiếng: “Nếu đã như thế, lần này liền do Quảng Thành Tử hạ sơn

làm vị Nhân Hoàng chi sư kia đi!" Nghe xong lời Nguyên Thủy, ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng Nhiên Đăng phảng phất như bị dội gáo nước lạnh, sắc mặt cũng thoáng hiện lên một tia vặn vẹo.

Phải biết rằng trước đó Nhiên Đăng cảm thấy danh ngạch này không ai khác ngoài mình, Nguyên Thủy lại không phải không nhìn ra, vậy mà hiện tại Nguyên Thủy lại chẳng hề cân nhắc một chút nào đến suy nghĩ của Nhiên Đăng, trực tiếp ban danh ngạch này cho Quảng Thành Tử - đại sư huynh của Xiển giáo, bảo sao Nhiên Đăng không giận?

Nhưng Nhiên Đăng cũng không dám biểu hiện ra mảy may, bởi vì lúc này Nguyên Thủy đã là Thánh nhân, mình vẫn chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ bé, chênh lệch thực lực quá lớn.

Hơn nữa Nhiên Đăng với tư cách là đệ tử dưới tòa Thánh nhân, Phó giáo chủ Xiển giáo, hiểu rất rõ thực lực của Thánh nhân, tự nhiên là không dám để Nguyên Thủy nhìn ra sự bất mãn của mình.

Tuy nhiên, trong lòng Nhiên Đăng cũng dần xuất hiện cảm xúc oán hận, dĩ nhiên cảm xúc này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, Nhiên Đăng cưỡng ép áp chế nó xuống, sợ bị Nguyên Thủy nhìn ra.

Bởi vì Nhiên Đăng biết nếu để lộ cảm xúc này, e rằng sau này ở Xiển giáo sẽ không có ngày lành, dù sao Nguyên Thủy ghét nhất là kiểu này.

Chương 304

Nhưng cảm xúc trong lòng đâu phải cứ cưỡng ép áp chế là xong, áp chế càng mạnh thì phản phệ sẽ càng kịch liệt, tổng có một ngày sẽ lại xuất hiện, chỉ là đến lúc đó, e rằng sẽ không đơn giản như hiện tại nữa, khi đó e rằng Nhiên Đăng cũng sẽ thân bất do kỷ.

Ngay sau khi Nguyên Thủy dứt lời, Quảng Thành Tử cũng đầy mặt kinh hỉ bái lạy trên Ngọc Hư điện, nói với Nguyên Thủy: "Đa tạ sư tôn!" Đám đệ tử còn lại cũng đầy mắt hâm mộ nhìn Quảng Thành Tử, tiếp đó cũng nói với y: "Chúc mừng đại sư huynh!" Nhiên Đăng cố nén bất mãn, trên mặt cũng rặn ra một tia tươi cười, nói với Quảng Thành Tử: "Chúc mừng Quảng Thành Tử!" Quảng Thành Tử cũng đầy hưng phấn đáp lễ.

Nhìn thấy trạng thái của Quảng Thành Tử, nội tâm Nhiên Đăng càng thêm uất hận.

Nếu để Tây Phương nhị thánh biết được trạng thái của Nhiên Đăng, e rằng đã sớm tìm đến lão rồi.

Phải biết rằng sự tính toán của hai người Tây Phương không chỉ có mỗi Thông Thiên, ban đầu họ dự định sẽ mê hoặc toàn bộ đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo.

Dù sao đệ tử môn hạ Tiệt giáo rất đông, có nhiều kẻ không ra gì, mà đệ tử Xiển giáo tuy ít nhưng hai người họ từ sớm đã biết rõ tử huyệt của Nhiên Đăng, nên cũng có lòng tin thu phục lão.

Nhưng sau đó Thông Thiên đánh lên Linh Sơn, trực tiếp làm Tây Phương đại địa trọng thương, sau đó lại ở trong Hỗn Độn đả thương Chuẩn Đề, cho nên hai người Tây Phương mới tạm thời dập tắt ý nghĩ trong lòng, nếu không e rằng Xiển giáo cũng sẽ bị giảm sút khí

vận trong lần này.

Phải nói rằng hai người Tây Phương đã bỏ lỡ một cơ hội tốt, Nguyên Thủy cũng tránh được một kiếp.

Tuy nhiên, một khi Nhiên Đăng đã có tâm tư này, việc rời đi cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa xuất hiện cơ hội đó mà thôi, phải biết rằng bị hai người Tây Phương để mắt tới thì khó lòng mà thoát khỏi.

Nguyên Thủy nhìn biểu hiện của chúng đệ tử trong điện, cũng gật gật đầu, sau đó nói với mọi người: "Các ngươi có dị nghị gì không!" Nghe xong lời Nguyên Thủy, chúng đệ tử cũng vội vàng bái lạy, đáp lời: "Sư tôn thánh minh, chúng con không dám có dị nghị!" Nụ cười trên mặt Nguyên Thủy càng đậm, lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía Nhiên Đăng: "Nhiên Đăng, ngươi là Phó giáo chủ Xiển giáo, có suy nghĩ gì không!" Nhìn ánh mắt của Nguyên Thủy, nguyên thần của Nhiên Đăng vận chuyển điên cuồng, trong nháy mắt liền hiểu được đây là Nguyên Thủy đang thử thăm dò.

Dù sao chuyện của Tiệt giáo vẫn còn sờ sờ ra đó, Nguyên Thủy cũng muốn nhân lúc này phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Nhiên Đăng hiểu ý của Nguyên Thủy, cũng vội vàng nghiêm mặt nói: "Thánh nhân tại thượng, Nhiên Đăng không có suy nghĩ gì khác, Quảng Thành Tử là đại sư huynh của Xiển giáo ta, chuyện này hợp tình hợp lý nên để y ra mặt!" Nghe xong lời Nhiên Đăng, Nguyên Thủy lại thâm thúy nhìn lão một cái, hiển nhiên là không hoàn toàn tin tưởng lời của lão, mà Nhiên Đăng cũng chú ý tới ánh mắt của Nguyên Thủy, vội vàng cúi đầu xuống.

Sau đó Nguyên Thủy nói với chúng nhân trong điện: "Nếu các ngươi không có dị nghị thì tốt, Xiển giáo ta nếu có đệ tử nào giống như Vô Chi Kỳ của Tiệt giáo kia, hưu trách vi sư không giảng tình

diện!" Lời này của Nguyên Thủy vừa thốt ra, chúng đệ tử trong điện đều tâm thần chấn động, nhao nhao quỳ phục xuống đất: "Xin sư tôn cứ yên tâm!" Nguyên Thủy nghe vậy, nhìn về phía Quảng Thành Tử, tiếp tục nói: "Vậy Quảng Thành Tử hãy chọn ngày hạ sơn đi, hiện nay Nhân Hoàng Thần Nông thị sắp công đức viên mãn, vị Nhân Hoàng tiếp theo cũng chuẩn bị xuất thế, lần này con hạ sơn thu y làm đồ đệ, phải dạy bảo cho tốt, nhất định phải truyền bá giáo thống Xiển giáo ta khắp địa vực Nhân tộc, đợi đến khi y công đức viên mãn quy vị, con cũng sẽ thu hoạch được công đức!" Quảng Thành Tử nghe xong, thần tình cũng trở nên vô cùng nghiêm túc: "Sư tôn, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng!" Đám đệ tử nghe thấy Quảng Thành Tử có công đức để nhận, cũng nhao nhao lộ ra ánh mắt hâm mộ, dĩ nhiên trong lòng Nhiên Đăng càng thêm khổ muộn.

Bản thân mình dừng lại ở cảnh giới hiện tại đã mấy ngàn năm rồi mà không mảy may có cơ hội đột phá.

Hiện tại mình tuy mang danh là Phó giáo chủ Xiển giáo, nhìn thì tôn quý, nhưng thực chất địa vị lại có chút lúng túng.

Bởi vì bất luận Xiển giáo có lợi ích gì, đều vô duyên với mình, nghĩ đến những điều này, cảm xúc trong lòng Nhiên Đăng lại có biến hóa.

Nguyên Thủy thấy vậy cũng phất tay giải tán mọi người, trực tiếp nhắm hai mắt lại, nhưng trong lòng Nguyên Thủy cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Khi Huyền Đô dưới môn hạ Lão Tử công đức viên mãn, Nguyên Thủy đã vô cùng đỏ mắt với số công đức mà Lão Tử đạt được, hiện tại rốt cuộc cũng đến lượt mình, Nguyên Thủy đương nhiên là có chút kích động.

Dù sao Nguyên Thủy cũng là Thánh nhân chí tôn, có chút dao động

cảm xúc như thế này đã là không dễ dàng rồi.

Hơn nữa sau sự việc của Thông Thiên, Nguyên Thủy càng thêm coi trọng chuyện làm thầy của Nhân Hoàng.

Tuy chân thân ở trong Ngọc Hư Cung, nhưng một luồng nguyên thần chi lực đã sớm rơi trên người Quảng Thành Tử.

Luồng nguyên thần chi lực này cũng là để đề phòng Quảng Thành Tử xảy ra bất trắc gì, có tình huống gì mình cũng có thể biết được ngay lập tức.

Tại phương Bắc của Nhân tộc có một bộ lạc tên là Hữu Hùng, dựa vào dòng nước Cơ Thủy, thủ lĩnh trong bộ lạc tên là Thiếu Điển thị, vợ y là Phụ Bảo mang thai nhiều năm vẫn chưa sinh, trong bộ lạc lấy làm kỳ lạ.

Nhưng cùng với việc sự tích của hai đời Nhân Hoàng đã được các bộ lạc Nhân tộc quen thuộc, tộc nhân Hữu Hùng đương nhiên sẽ không cảm thấy thai nhi trong bụng Phụ Bảo là quái vật gì.

Ngược lại, tộc nhân đều cho rằng thai nhi trong bụng Phụ Bảo cũng giống như Phục Hy và Thần Nông thị, là đại hiền của Nhân tộc, cho nên tộc nhân trong bộ lạc cũng cực kỳ coi trọng thai nhi trong bụng Phụ Bảo.

Một đêm nọ, Phụ Bảo cảm ứng được các vì tinh tú giáng lâm, sau đó liền có dấu hiệu sinh con.

Chúng tộc nhân cũng nhao nhao tìm đến trước cửa Thiếu Điển thị, muốn xem thử đứa trẻ này khi sinh ra có dị tượng gì không.

Ngay khi đứa trẻ chào đời, dị tượng quả nhiên đúng như tộc nhân dự liệu mà tìm đến.

Trên sân nhà Thiếu Điển thị, đi kèm với tiếng khóc của đứa trẻ, bầu trời phía trên bộ lạc cũng xuất hiện biến hóa.

Mọi người liền thấy trên không trung, hư ảnh một con thần long cùng một con thải phượng mãnh nhiên xuất hiện, sau đó lượn vòng giữa không trung, tỏa ra hà quang vô tận, chiếu sáng cả bộ lạc như ban ngày.

Cho đến một lát sau, một long một phượng này trực tiếp từ trên trời rơi thẳng xuống phòng sinh của Phụ Bảo, dị tượng mới coi như biến mất.

Dị tượng như vậy khiến tộc nhân bộ lạc Hữu Hùng tấm tắc khen lạ, càng thêm xác nhận thai nhi do Phụ Bảo sinh ra là đại hiền của Nhân tộc.

Ngay lúc này, bên ngoài sân cũng xuất hiện một đạo huyền quang, thu hút sự chú ý của mọi người trở lại.

Mọi người nhìn đạo huyền quang từ xa đến gần, trong lòng càng thêm kinh ngạc, quả thực không ngờ đứa trẻ mới sinh của Phụ Bảo lại thần dị đến vậy.

Dưới sự chú mục của mọi người, đạo huyền quang này cũng dần dần đến trước mặt mọi người.

Chờ đến khi huyền quang biến mất, mọi người mới nhìn rõ trong đó thế mà lại là một vị đạo nhân.

Vị đạo nhân này tay cầm phất trần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, thực sự khiến người ta sinh lòng kính ý.

Thủ lĩnh bộ lạc Thiếu Điển thị thấy vậy cũng lập tức đến trước mặt đạo nhân.

Mọi người liền thấy Thiếu Điển thị hơi khom người nói với đạo nhân: "Tôi là thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng, không biết tiên trưởng từ đâu tới?" Tiếp đó mọi người nghe thấy vị đạo nhân này mở miệng nói: "Ta là đại đệ tử Quảng Thành Tử dưới tòa Ngọc Thanh Thánh nhân

Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay phụng mệnh sư phụ đến thu ấu nhi trong phòng làm đồ đệ!" Không sai, vị đạo nhân này chính là Quảng Thành Tử đến từ Côn Luân.

Quảng Thành Tử sau khi hạ sơn cũng lập tức đến địa vực Nhân tộc, muốn tìm kiếm vị Nhân Hoàng tiếp theo.

Ngay sau khi Quảng Thành Tử hạ sơn không lâu, y liền cảm ứng được Nhân Hoàng xuất thế, lập tức theo cảm ứng tìm đến nơi này.

Quảng Thành Tử cũng nhìn thấy dị tượng khi hài nhi mới sinh ra, hiểu rõ ấu nhi mới sinh trong bộ lạc này chính là Nhân Hoàng tương lai của Nhân tộc, cho nên đợi sau khi thai nhi chào đời, y liền lập tức đến bộ lạc Hữu Hùng, muốn thu nhận Nhân Hoàng tương lai làm đồ đệ.

Cho nên sau khi nghe Thiếu Điển thị nói, Quảng Thành Tử cũng hành một đạo lễ, trực tiếp nói rõ ý định với Thiếu Điển thị.

Nghe xong lời Quảng Thành Tử, chúng tộc nhân bộ lạc Hữu Hùng cũng đại kinh thất sắc.

Ban đầu mọi người nhìn thấy dị tượng khi đứa trẻ của Phụ Bảo chào đời đã cảm thấy vô cùng quen thuộc, hiện tại lại gặp được đệ tử Thánh nhân đến thu đồ, mọi người cũng ngay lập tức nhớ lại kinh nghiệm của Phục Hy và Thần Nông thị.

Đứa trẻ mới sinh của bộ lạc mình có trải nghiệm y hệt Phục Hy và Thần Nông thị, trong lòng mọi người cũng nảy ra một ý nghĩ, e rằng đứa trẻ này tương lai cũng sẽ trở thành Cộng chủ Nhân tộc.

Bởi vì làm sao có thể có chuyện tương tự đến thế chứ?

Cùng là lúc sinh ra thiên sinh dị tượng, cùng là đệ tử môn hạ Thánh nhân đến thu đồ.

Ban đầu trước đó mọi người chỉ là suy đoán đứa trẻ trong phòng

có tư chất đại hiền, nhưng hiện tại xem ra đứa trẻ này e rằng sẽ trở thành Cộng chủ Nhân tộc tương lai.

Mà Thiếu Điển thị ở bên cạnh nghe xong lời Quảng Thành Tử cũng cực kỳ hân hoan.

Tuy Thiếu Điển thị biết đứa con này của mình phi đồng nhất bàn, nhưng cũng không ngờ thế mà lại có tư chất Nhân Hoàng.

Hiện tại đệ tử Thánh nhân đến thu đồ, cho dù không thể thành tựu Nhân Hoàng thì sau này thành tựu nhất định cũng phi phàm, cho nên tự nhiên là cực kỳ kích động, lập tức vội vàng dẫn Quảng Thành Tử vào trong phòng.

Chương 305

Đợi đến khi Quảng Thành Tử vào phòng tọa định, Thiếu Điển thị liền mang ấu nhi do Phụ Bảo sinh ra tới.

Quảng Thành Tử nhìn thấy đứa trẻ này cũng mắt sáng rực lên, bởi vì Quảng Thành Tử đã nhìn ra đứa trẻ này là thiên sinh đạo thể.

Không giống với Nhân tộc tầm thường, Nhân tộc tầm thường tuy là dáng vẻ tiên thiên đạo thể nhưng lại không phải tiên thiên đạo thể thật sự, còn đứa trẻ này thiên sinh bách mạch tương thông, quả thực là một mầm non tu hành tốt.

Thiếu Điển thị nhìn thấy thần tình của Quảng Thành Tử, trong lòng cũng thả lỏng không ít.

Xem chừng đứa trẻ mà Quảng Thành Tử muốn tìm chính là đứa con vừa mới chào đời của mình.

Cũng đúng thôi, là đệ tử môn hạ Thánh nhân thì làm sao mà tìm sai được, vả lại Quảng Thành Tử có cảm ứng với đứa trẻ này, càng sẽ không bỏ lỡ.

Tiếp đó liền nghe Thiếu Điển thị nói với Quảng Thành Tử: "Nếu tiên trưởng có duyên phận với đứa trẻ này như vậy, hay là đặt cho nó một cái tên đi!" Quảng Thành Tử nghe vậy, trong lòng cũng có chút kích động.

Phải biết rằng lời này của Thiếu Điển thị phi đồng nhất bàn, ở Nhân tộc hiện tại quyền đặt tên cho con cái đều thuộc về người cha, mà hiện tại Thiếu Điển thị lại để Quảng Thành Tử đặt tên cho đứa trẻ, không nghi ngờ gì là sự tín nhiệm to lớn đối với Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử mang theo ánh mắt mong chờ nhìn về phía Thiếu

Điển thị, mở miệng hỏi: "Thủ lĩnh bằng lòng để ta đặt tên cho đứa trẻ sao?" Thiếu Điển thị nghe vậy, gật gật đầu, đáp lời Quảng Thành Tử: "Tiên trưởng đã muốn thu nhận đứa trẻ này, vậy sau này chính là sư tôn của nó, người làm thầy đối đãi với đệ tử như con đẻ của mình, đương nhiên có thể đặt tên cho nó!" Nghe xong lời Thiếu Điển thị, nụ cười trên mặt Quảng Thành Tử càng đậm, sau đó hơi khom người nói với Thiếu Điển thị: "Nếu đã như vậy, ta xin đa tạ thủ lĩnh!" Quảng Thành Tử lập tức đứng dậy đến trước mặt ấu nhi, nhìn đứa trẻ mới sinh, tiếp đó mở miệng nói: "Đứa trẻ này sinh ra ở gò Hiên Viên, vậy gọi là Hiên Viên đi!" Thiếu Điển thị nghe vậy cũng nói với mọi người: "Đứa trẻ này tên là Hiên Viên!" Mọi người trong điện cũng nhao nhao hò hét lên: "Hiên Viên!", "Hiên Viên!" Cho đến một lát sau, mọi người mới bình tĩnh lại, nghe Quảng Thành Tử tiếp tục nói: "Ta tuy phụng mệnh sư phụ đến thu đồ, nhưng ta và Hiên Viên duyên phận không nhỏ, hôm nay liền thu nhận Hiên Viên làm thân truyền đệ tử!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, Thiếu Điển thị càng thêm hân hoan.

Phải biết rằng đệ tử và đệ tử cũng khác nhau, thân truyền đệ tử là đệ tử thân cận nhất với thầy, Hiên Viên được Quảng Thành Tử thu làm thân truyền đệ tử, vậy tương lai thành tựu cũng là không thể hạn lượng.

Sau đó Thiếu Điển thị nói theo Quảng Thành Tử: "Vậy xin đa tạ tiên trưởng!" Quảng Thành Tử xua xua tay nói với Thiếu Điển thị: "Không cần phải vậy!" Ngay sau đó Thiếu Điển thị mở miệng hỏi: "Hiên Viên vừa mới chào đời, không biết tiên trưởng có muốn đưa Hiên Viên về trong núi tu hành không?" Thiếu Điển thị nói xong cũng lộ ra thần tình khẩn trương.

Dù sao Hiên Viên cũng là con của mình, hiện tại vừa mới sinh ra, nếu bị Quảng Thành Tử đưa về trong núi thì khó tránh khỏi có chút

không nỡ, vả lại Hiên Viên sinh ra đã có dị tượng như vậy, chứng tỏ Hiên Viên cũng là đại hiền của Nhân tộc, Thiếu Điển thị cũng muốn để Hiên Viên có thể kế thừa chức thủ lĩnh bộ lạc, phát dương quang đại bộ lạc Hữu Hùng.

Quảng Thành Tử nghe vậy cũng đạm nhiên cười một tiếng, Hiên Viên là Nhân Hoàng đời tiếp theo, làm sao có thể thoát ly Nhân tộc, mà mình với tư cách là thầy của Nhân Hoàng chính là đến để dạy bảo y, đương nhiên sẽ không đưa Hiên Viên về trong núi, nếu không thì Hiên Viên còn làm Nhân Hoàng thế nào được nữa?

Lập tức y nói với Thiếu Điển thị: "Hiên Viên mới sinh, ta cũng không tiện đưa về trong núi, ta sẽ ở lại trong bộ lạc để dạy bảo!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, Thiếu Điển thị cũng quét sạch sự khẩn trương trước đó, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm, trực tiếp nói với Quảng Thành Tử: "Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt, vậy tôi lập tức chuẩn bị chỗ ở cho tiên trưởng!" Quảng Thành Tử nghe vậy cũng gật gật đầu.

Sau đó Quảng Thành Tử liền ở lại bộ lạc Hữu Hùng, chờ đợi Hiên Viên lớn lên.

Ở bộ lạc Hữu Hùng, Quảng Thành Tử cũng thuận tiện hơn trong việc dạy bảo Hiên Viên một số đạo lý và năng lực cần nắm vững.

Đương nhiên vì nghĩ cho tu vi của Hiên Viên, Quảng Thành Tử cũng sẽ không để Hiên Viên cứ ở mãi trong bộ lạc, dù sao trong bộ lạc vẫn thiếu hụt một chút linh khí, cho nên đợi đến khi Hiên Viên lớn thêm chút nữa cũng cần phải ra ngoài lịch luyện.

Đặc biệt là tư chất của Hiên Viên phi đồng nhất bàn, Quảng Thành Tử cũng muốn truyền thụ toàn bộ công pháp Xiển giáo, bộ lạc Hữu Hùng bé tẹo thế này cũng không thể để Hiên Viên thi triển được.

Dù sao bộ lạc Hữu Hùng cũng chỉ là một bộ lạc trung bình ở địa

vực phía Bắc Nhân tộc, tồn tại có tu vi cao nhất trong bộ lạc cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, không thể nào so sánh được với Đại La đỉnh phong như Quảng Thành Tử.

Mà Quảng Thành Tử cũng không muốn lãng phí thiên tư của Hiên Viên, không lâu sau khi Hiên Viên chào đời, y liền dùng đại pháp lực đánh công pháp Xiển giáo vào trong cơ thể Hiên Viên, để công pháp tự hành lưu chuyển.

Dù sao hiện tại Hiên Viên vẫn chưa có ý thức mấy, không pháp lĩnh ngộ hấp thu chỗ huyền diệu của công pháp Xiển giáo, cho nên chỉ có thể là Quảng Thành Tử dùng đại pháp lực để giúp Hiên Viên trúc cơ.

Trong Hồng Hoang không có đạo lý nào nói rằng thuở nhỏ không thể tu hành, bởi vì hiện tại trong Hồng Hoang khắp nơi đều là tiên thiên linh khí, hấp thu càng nhiều càng tốt.

Mà Hiên Viên là thiên sinh đạo thể, Quảng Thành Tử lại đánh công pháp Xiển giáo vào trong người y, nên tốc độ tu hành của Hiên Viên có thể nói là phi thường kinh ngạc.

Chỉ trong vỏn vẹn ba năm ngắn ngủi, Hiên Viên ba tuổi đã bước vào cảnh giới Địa Tiên, thực sự khiến Thiếu Điển thị và mọi người đại kinh thất sắc.

Sau đó tốc độ tu hành của Hiên Viên cũng không thấy chậm lại, đặc biệt là sau khi Hiên Viên có ý thức, vận chuyển công pháp càng thêm tự nhiên, cảnh giới cũng thăng tiến không giống bình thường.

Đương nhiên Quảng Thành Tử thấy cảnh này cũng vô cùng vui mừng, không uổng công mình tốn bao nhiêu khí lực.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày, khi Hiên Viên năm tuổi đã thăng tiến lên cảnh giới Thiên Tiên, sau đó tám tuổi thành Chân Tiên,

mười tuổi Huyền Tiên, mười ba tuổi Kim Tiên, cho đến lúc mười lăm tuổi đã trở thành cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, mà lúc này tốc độ tu hành của Hiên Viên mới bắt đầu chậm lại.

Nói là chậm lại nhưng so với người bình thường vẫn còn nhanh hơn vô số lần.

Mà tu vi chậm lại cũng chỉ bởi vì Hiên Viên phải bắt đầu học tập quản lý bộ lạc.

Cùng thời gian đó, ngay khi Hiên Viên đang dần dần học tập quản lý Nhân tộc, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ lại trở nên nôn nóng.

Phải biết rằng Trấn Nguyên Tử đã là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên có thể biết được hiện tại Cộng chủ Nhân tộc Thần Nông thị sắp công đức viên mãn, chứng đạo Nhân Hoàng.

Nhưng cho đến bây giờ, Hồng Vân chuyển thế vẫn chưa có chút tung tích nào, thực sự khiến Trấn Nguyên Tử có chút sốt ruột.

Dù sao giao tình giữa Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vô cùng thâm hậu, cũng chính vì có nỗi lo này mà đoạn thời gian này Trấn Nguyên Tử cũng luôn tâm thần bất định, không còn tâm tư khác.

Trước đó khi Hồng Vân chuyển thế, Trấn Nguyên Tử còn tràn đầy mong chờ, nhưng chờ đến hiện tại khi vị Nhân Hoàng thứ ba sắp kế nhiệm mà Hồng Vân vẫn bặt vô âm tín, Trấn Nguyên Tử làm sao không gấp cho được?

Tuy biết Hồng Vân có thể chưa thức tỉnh ký ức, nhưng Trấn Nguyên Tử cũng có chút lo lắng, cho nên một số ý tưởng trước đó cũng không có tâm tư thực hiện.

Phải biết rằng Trấn Nguyên Tử hiện tại đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối với cảnh giới Thánh nhân đương nhiên cũng vô cùng khát

khao, cho nên Trấn Nguyên Tử định học theo Thiên Đình và Địa Phủ, thành lập Địa Tiên phủ, trở thành nơi che chở cho các Địa Tiên, mượn đó hội tụ khí vận, gia trì bản thân, để tu vi tiến thêm một bước, hoặc giả có thể nhìn trộm Thánh nhân đại đạo.

Nhưng Hồng Vân luôn không có tin tức, tâm cảnh Trấn Nguyên Tử không ổn định, tự nhiên là không dám dễ dàng thực hiện.

Dù sao Địa Tiên phủ mà Trấn Nguyên Tử muốn thành lập này cũng có quan hệ cực lớn với Hồng Vân.

Thuở xưa sau khi Hồng Vân vẫn lạc, Trấn Nguyên Tử cũng đã tỉnh ngộ ra, nhận thức được vấn đề tồn tại giữa mình và Hồng Vân.

Nếu không phải bản thân độc lai độc vãng, thế lực đơn bạc thì e rằng Hồng Vân cũng không gặp nạn, cho dù có người bạn tốt như Chu Du nhưng cũng không thể đối mặt với chư thiên tiên thần dòm ngó.

Cho nên sau khi Hồng Vân vẫn lạc, Trấn Nguyên Tử cũng đại khai sơn môn, quảng thu môn đồ, che chở một phương thổ địa.

Hiện tại Trấn Nguyên Tử cũng muốn dựa vào Địa Thư trong tay mình để sáng tạo Địa Tiên phủ.

Phải biết rằng Thiên - Địa - Nhân tam thư, Hậu Thổ dựa vào Nhân Thư sáng lập Địa Phủ, Thiên Thư không thấy bóng dáng, mà Địa Thư ở trong tay mình, thành lập Địa Tiên phủ cũng là chuyện dễ dàng.

Trấn Nguyên Tử biết sau khi mình lập Địa Tiên phủ, cho dù không thể thành tựu Thánh nhân thì tối thiểu cũng sẽ giống như Phục Hy tiến thêm một bước.

Chỉ là hiện tại Hồng Vân bặt vô âm tín, Trấn Nguyên Tử thực sự có chút sốt ruột, đến lúc đó cho dù có khí vận gia trì, e rằng cũng sẽ vì tâm cảnh có vết rạn không thể viên mãn mà ảnh hưởng đến tu vi, cho

nên chuyện này liền trì hoãn lại.

Trấn Nguyên Tử nghĩ đến đây cũng có chút sốt ruột, cuối cùng dứt khoát trực tiếp bay ra khỏi Ngũ Trang Quán, hướng về tiên đảo Bồng Lai mà đi.

Hồng Vân chuyển thế là do một tay Chu Du thực hiện, Trấn Nguyên Tử biết Chu Du chắc chắn biết nhiều hơn mình, hơn nữa việc mình sáng tạo Địa Tiên phủ này cũng cần thỉnh giáo Chu Du đôi chút, cho nên Trấn Nguyên Tử mới muốn đến Bồng Lai thỉnh cầu giúp đỡ.

Núi Vạn Thọ cách Đông Hải không gần, nhưng với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Trấn Nguyên Tử cũng chỉ tiêu tốn vài nhịp thở đã đến nơi tọa lạc của Bồng Lai ở Đông Hải.

Khi Trấn Nguyên Tử đến bên ngoài Bồng Lai, còn chưa kịp mở miệng, một đạo Hỗn Nguyên chi lực đã cuốn Trấn Nguyên Tử vào trong tiên đảo Bồng Lai.

Trấn Nguyên Tử chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền phát hiện mình đã đến bên trong đại điện ở Bồng Lai.

Nhìn bóng dáng mờ ảo của Chu Du trên điện, Trấn Nguyên Tử cũng có chút cảm khái.

Nhớ năm đó ba người đều còn là cảnh giới Đại La, nhưng hiện tại Hồng Vân chuyển thế, Chu Du đã là Thánh nhân chí tôn, sự tiến bộ của Chu Du quả thực có chút khủng khiếp.

Hơn nữa vừa rồi mình không hề hay biết gì đã đến được trong đại điện, e rằng tu vi Chu Du lại có tiến bộ.

Chương 306

Ít nhất với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hiện tại của Trấn Nguyên Tử, ông không thể nhìn ra thực lực của Chu Du.

Lập tức Trấn Nguyên Tử chuẩn bị khom người hành lễ, lại thấy Chu Du phất phất tay, bản thân liền không cách nào cúi xuống được nữa.

Tiếp đó liền nghe thấy giọng nói của Chu Du truyền đến: "Trấn Nguyên Tử, hai người chúng ta không cần phải thế!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, trong lòng cũng có chút ấm áp.

Đã bao lâu rồi không gặp, tình cảm của Chu Du đối với mình vẫn không hề thay đổi.

Ông cũng trực tiếp gạt bỏ sự câu nệ, đi đến dưới tòa Chu Du rồi ngồi xuống, nói với Chu Du: "Xem ra đạo huynh lại có tiến bộ rồi!" Chu Du nhìn động tác của Trấn Nguyên Tử, nụ cười trên mặt cũng hiện ra.

Dù sao bản thân Chu Du ở trong Hồng Hoang người thân cận cũng không có mấy, Trấn Nguyên Tử chính là một trong số đó, Chu Du đương nhiên không hy vọng Trấn Nguyên Tử ở chỗ mình lại câu nệ như vậy.

Nghe xong lời Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng gật gật đầu, sau đó cười hỏi: "Trấn Nguyên Tử, hôm nay sao lại đến chỗ ta thế này?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy cũng thoáng khựng lại, sau đó trực tiếp nói: "Đến đây cũng là có hai việc muốn thỉnh giáo đạo huynh!" Chu Du nghe vậy cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ: "Trấn Nguyên Tử sao lại trở nên ngập ngừng thế này, mau nói đi!" Trấn Nguyên Tử nghe thấy lời Chu Du cũng không hề giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói: "Việc thứ

nhất đến đây chính là Hồng Vân sau khi chuyển thế đã lâu không có tung tích, trong lòng tôi có chút lo lắng, muốn đến hỏi đạo huynh một chút, Hồng Vân hiện tại thế nào rồi?" Lời của Trấn Nguyên Tử cũng khiến Chu Du có chút xúc động.

Xem ra Trấn Nguyên Tử thực sự là không nhịn được nữa rồi, nếu không hôm nay cũng sẽ không đến đây.

Sau đó Chu Du cười với Trấn Nguyên Tử, trực tiếp nói: "Trấn Nguyên Tử không cần lo lắng, Hồng Vân đã chuyển thế thành công, không lâu nữa sẽ khôi phục ký ức!" Chu Du không phải nói bừa, tuy ông luôn không nói ra nhưng không có nghĩa là ông không quan tâm.

Dù sao Hồng Vân cũng là bạn tốt của Chu Du ở Hồng Hoang, cho nên Chu Du cũng luôn chú ý tình hình của Hồng Vân sau khi chuyển thế.

Chỉ là hiện tại Hồng Vân vẫn chưa thức tỉnh ký ức nên Chu Du mới không quấy rầy.

Hơn nữa thân phận sau khi Hồng Vân chuyển thế cũng phi đồng nhất bàn, sau khi biết thân phận chuyển thế của Hồng Vân, Chu Du cũng có chút chấn kinh.

Phải biết rằng Chu Du có ký ức tiền kiếp mới biết được Hồng Vân chuyển thế sau này thế mà lại trở thành Thương Hiệt tạo chữ.

Khi biết tin này, Chu Du cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Hồng Vân kiếp này lại có tạo hóa lớn như vậy, sau đó cũng cảm khái vận may của Hồng Vân, dù sao công đức tạo chữ cũng không ít, đợi đến khi kiếp này Thương Hiệt tạo chữ thành công, e rằng tu vi còn cao hơn cả Hồng Vân tiền kiếp.

Nghe xong lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Trấn Nguyên Tử luôn lo lắng chuyện Hồng Vân chuyển

thế, cho nên hiện tại biết Hồng Vân bình an vô sự cũng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Lập tức Trấn Nguyên Tử nói với Chu Du: "Nếu đã như vậy thì tôi không lo lắng nữa, chỉ chờ Hồng Vân thức tỉnh ký ức, nối lại tiền duyên, cùng ngồi luận đạo!" Chu Du nghe vậy, nụ cười trên mặt càng đậm, hiển nhiên là nghĩ đến khung cảnh khi ba người luận đạo trước kia, tuy lúc đó tu vi không cao bằng hiện tại nhưng lúc đó lại là khoảng thời gian thoải mái nhất.

Sau đó Chu Du tiếp tục mở miệng nói: "Chuyện Hồng Vân ông đã biết rồi, không phải còn một việc nữa sao?" Trấn Nguyên Tử cũng phản ứng lại, nói với Chu Du: "Ông xem tôi vui quá nên quên mất, một việc nữa chính là tôi chuẩn bị dựa vào Địa Thư để kiến phủ, che chở cho các Địa Tiên, không biết có khả thi không?" Nghe xong lời Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng nhắm hai mắt lại, bắt đầu lâm vào trầm tư.

Trong ký ức tiền kiếp của Chu Du, Trấn Nguyên Tử đáng lẽ sau đại kiếp Vu Yêu đã thành lập Địa Tiên phủ rồi.

Mà kiếp này có mình, chân linh Hồng Vân còn tồn tại, cho nên Trấn Nguyên Tử mới không thiết tha lập phủ như vậy.

Hiện tại Trấn Nguyên Tử đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chắc cũng muốn mượn công đức lập phủ để tiến thêm một bước.

Hiểu được những điều này, Chu Du cũng bắt tay thôi toán tình hình lập phủ của Trấn Nguyên Tử.

Cho đến một lát sau, Chu Du mới mở mắt ra, nói với Trấn Nguyên Tử đang đầy mặt mong chờ: "Dựa vào Địa Thư để thành lập Địa Tiên phủ không phải là không thể, chỉ là Trấn Nguyên Tử ông muốn lập Địa Tiên phủ che chở một phương thiên địa, vậy sẽ cùng khí vận Địa Tiên phủ hòa làm một, vạn nhất Địa Tiên phủ có biến cố gì, khí vận

của ông cũng sẽ có biến hóa tương ứng, nếu ông có thể tiếp nhận thì việc lập phủ đương nhiên không có vấn đề gì!" Nghe xong lời Chu Du, ánh mắt Trấn Nguyên Tử cũng trở nên kiên định, nói với Chu Du: "Những thứ này đều không thành vấn đề, nếu đã không có tác hại gì thì tôi cũng chuẩn bị lập Địa Tiên phủ, ngày Hồng Vân thức tỉnh chính là lúc tôi thành lập Địa Tiên phủ, vừa hay vẹn cả đôi đường!" Chu Du nghe vậy cũng mắt sáng lên, gật gật đầu với Trấn Nguyên Tử, tiếp tục nói: "Vậy ông cứ chuẩn bị trước đi, đợi đến khi Hồng Vân trở về, ba người chúng ta lại cùng ngồi luận đạo!" Trấn Nguyên Tử chuyến này cũng thu hoạch được không ít, tự nhiên là không có ý kiến, sau đó liền rời Bồng Lai, quay về Ngũ Trang Quán bắt đầu chuẩn bị sự nghi lập phủ.

Mà lúc này trong Địa Phủ, Hậu Thổ cũng mở mắt ra, nhìn về phía Nhân tộc.

Lại nói ở địa vực cực Bắc của Nhân tộc có một bộ lạc lớn tên là Cửu Lê, do chín bộ lạc tụ tập mà thành.

Đúng lúc này trong bộ lạc có ấu nhi giáng thế, khi ấu nhi chào đời trời đất cũng nảy sinh dị tượng.

Phía trên toàn bộ bộ lạc Cửu Lê bao phủ đầy huyết quang, vô cùng yêu dị, cuối cùng toàn bộ bộ lạc Cửu Lê đều bị che lấp trực tiếp.

Dưới sự bao phủ của huyết sắc, bộ lạc Cửu Lê đều trở nên vô cùng u ám, cuối cùng đến mức giơ tay không thấy năm ngón.

Tộc nhân bộ lạc Cửu Lê thấy cảnh tượng này cũng vô cùng kinh ngạc, dù sao bộ lạc Cửu Lê cũng đã lâu không thấy dị tượng như vậy.

Dưới sự chú mục của một đám tộc nhân Cửu Lê, sát khí vô tận từ dưới lòng đất xuất hiện, theo thời gian trôi qua, toàn bộ bộ lạc Cửu Lê đều tràn ngập sát khí nồng đậm.

Tộc nhân trong bộ lạc thấy vậy không những không mảy may lo lắng mà ngược lại còn trở nên vô cùng hân hoan.

Đó cũng là bởi vì trước kia bộ lạc Cửu Lê tiếp giáp với Vu tộc, không ít tộc nhân từng thấy qua sự hưng thịnh của Vu tộc, thậm chí không ít người trong bộ lạc là con lai giữa Nhân tộc và Vu tộc, đối với cảnh tượng như vậy đương nhiên là không có nửa điểm xa lạ, biết tình huống như vậy đại biểu cho điều gì.

Tộc nhân cho rằng ấu nhi sinh ra có thể có dị tượng như thế cũng chứng minh thiên phú của ấu nhi này phi phàm.

Cho nên cuối cùng toàn bộ tộc nhân bộ lạc Cửu Lê đều trở nên kích động.

Sau đó cùng với sự giáng sinh của hài nhi, huyết sắc trên không trung và sát khí trào dâng từ dưới đất càng thêm nồng đậm, khiến toàn bộ bộ lạc đều chìm trong sự cuồng hoan để ăn mừng sự thần kỳ của đứa trẻ mới sinh.

Cho đến sau khi ấu nhi chào đời, dị tượng trong bộ lạc Cửu Lê cũng đạt đến đỉnh điểm.

Không sai, bộ lạc Cửu Lê của Nhân tộc này chính là bộ lạc được Hậu Thổ chọn trúng, mà ấu nhi mới sinh chính là đại vu Xi Vưu của Vu tộc.

Hậu Thổ thấy dị tượng chuyển thế của Xi Vưu cũng lập tức phóng tầm mắt tới.

Sau khi thấy Xi Vưu thành công chào đời, trong lòng Hậu Thổ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng lần này Hậu Thổ đã phải trả cái giá không nhỏ, vốn dĩ Hậu Thổ ở Nhân tộc không có mấy khí vận, cuối cùng vẫn là dưới sự gia trì của luân hồi bản nguyên mới có thể bảo lưu ký ức chân linh

cho Xi Vưu cùng tám mươi mốt vị tinh nhuệ Vu tộc, khiến những người này mang theo ký ức Vu tộc chuyển thế.

Tuy nhiên Hậu Thổ không biết rằng, cho dù mình có bỏ ra bao nhiêu đi nữa, nhưng sau khi Xi Vưu cùng đám chuyển thế Vu tộc kia ra đời, không có khí vận gia trì thì việc tranh đoạt Nhân Hoàng cũng chỉ là vọng tưởng.

Dù sao việc Phục Hy chuyển thế trước kia tuy dễ nhưng để thành tựu Nhân Hoàng suýt chút nữa đã làm hao tận khí vận của Nữ Oa ở Nhân tộc, nếu Nữ Oa không phải Thánh Tổ Nhân tộc thì e rằng Phục Hy cũng không có cơ hội ngồi lên vị trí đó.

Kiến trúc cao nhất của bộ lạc Cửu Lê chính là nơi ở của thủ lĩnh, Xi Vưu chính là chuyển thế thành con của thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê.

Sau khi Xi Vưu sinh ra phát ra một tiếng khóc chào đời, dị tượng huyết sắc trên không trung bộ lạc Cửu Lê liền biến mất không thấy tăm hơi, bầu trời cũng trở nên trong sáng trở lại.

Tuy nhiên sát khí trào dâng từ dưới lòng đất lại hướng về cơ thể nhỏ bé của Xi Vưu tràn tới, cuối cùng bị Xi Vưu hấp thu toàn bộ.

Xi Vưu sinh ra đã biết mọi chuyện, vẫn còn giữ lại ký ức đại vu tiền kiếp, cộng thêm có công pháp Vu tộc đã được Hậu Thổ sửa đổi cho phù hợp với việc tu hành của Nhân tộc, nên cũng mượn luồng sát khí vô tận này trực tiếp tôi luyện cơ thể ấu nhi của mình.

Đương nhiên lúc đầu Xi Vưu khóc cũng là bởi vì vừa mới chào đời, cơ thể này có phản ứng tự nhiên.

Theo sát khí không ngừng tràn vào, ánh mắt Xi Vưu cũng trở nên tang thương, làm đám phụ nữ trẻ em trong phòng sợ hết hồn.

Một lát sau, sát khí của bộ lạc Cửu Lê cũng biến mất sạch sành sanh.

Liền nghe Xi Vưu mở miệng nói: “Ta tên là Xi Vưu, kiếp này làm người, đương làm Nhân Hoàng!” Nghe thấy Xi Vưu mở miệng nói chuyện, mọi người trong phòng thảy đều ngây ngẩn tại chỗ.

Dù sao hài nhi vừa sinh ra đã có thể nói chuyện ở bộ lạc Cửu Lê cũng thuộc loại lần đầu thấy.

Mà thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê thấy kỳ cảnh này không những không mảy may hoảng hốt mà ngược lại còn vô cùng kích động, chỉ vào Xi Vưu nói: “Con ta có tư chất Nhân Hoàng!” Thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê nói xong, chúng tộc nhân cũng khôi phục lại, nhao nhao hưởng ứng: “Xi Vưu, Xi Vưu!!!” Sau đó tộc nhân bộ lạc đều biết hết sự thần dị của Xi Vưu, thảy đều cho rằng đứa trẻ này có thể trở thành Cộng chủ Nhân tộc tương lai.

Tiếp đó trong vòng vài ngày, tám mươi cái tinh anh Vu tộc còn lại cũng đều chuyển thế thành công.

Chương 307

Hậu Thổ thấy tám mươi mốt vị tinh anh Vu tộc đều truyền thế thành công cũng thu hồi tầm mắt của mình.

Bởi vì những gì mình có thể làm đều đã làm rồi, còn lại phải dựa vào bọn người Xi Vưu.

Bất luận là Xi Vưu có thể thành công hay không, Hậu Thổ sẽ không can thiệp quá nhiều, dù sao Nhân Hoàng của Nhân tộc cần phải nhận được sự công nhận của Nhân tộc, nếu Hậu Thổ ra tay e rằng sẽ thu hút sự ngăn cản của mấy vị Thánh nhân còn lại.

Tuy Hậu Thổ cũng không dám phá hoại đại thế của Nhân tộc, nhưng một số sự chú ý cần thiết vẫn phải có, Hậu Thổ cũng sợ bọn người Xi Vưu xảy ra biến cố gì.

Cứ như thế mấy năm trôi qua, đám Vu tộc chuyển thế thành công thảy đều đi theo sau lưng Xi Vưu, mà Xi Vưu cũng truyền bá công pháp do Hậu Thổ truyền thụ vào trong bộ lạc Cửu Lê.

Vốn dĩ dân phong bộ lạc Cửu Lê đã thập phần bưu hãn, chiến lực cũng không hề yếu, hiện tại mọi người tu hành công pháp Vu tộc do Xi Vưu cung cấp lại càng trở nên hung hãn hơn.

Đương nhiên đoạn thời gian này Xi Vưu cũng dần dần trưởng thành.

Khi Xi Vưu mười ba tuổi đã cao hai trượng, một thân hung hãn chi khí, có sức mạnh nghìn quân, tay không xé xác mãnh hổ cũng không thành vấn đề, đương nhiên mãnh hổ nói ở đây là dị thú Hồng Hoang có thể sánh ngang với Huyền Tiên tầm thường, qua đó thấy được sự cường hoành của Xi Vưu lúc này.

Đương nhiên kiếp này với tư cách là Nhân tộc, Xi Vưu cũng có cảnh giới Chân Tiên, nếu không phải Xi Vưu không thích tu hành mà cực kỳ ham luyện thể thì e rằng đã sớm thăng tiến lên cảnh giới Huyền Tiên rồi.

Bởi vì tư chất của Xi Vưu kiếp này cũng phi đồng nhất bàn, Hậu Thổ đương nhiên sẽ không để Xi Vưu mờ nhạt giữa đám đông, cho nên khi chuyển thế không những đánh công pháp Vu tộc đã sửa đổi vào chân linh Xi Vưu mà còn chọn cho y tư chất và thân phận phù hợp nhất.

Đương nhiên hiện tại Hậu Thổ chỉ là Thánh nhân nhất trọng thiên đỉnh phong, chỉ có thể lựa chọn đối tượng luân hồi chứ không thể khống chế, nếu Hậu Thổ trở thành Thánh nhân trung kỳ hoặc hậu kỳ thì có thể can thiệp vào luân hồi, nhưng muốn hoàn toàn nắm giữ luân hồi Hồng Hoang thì e rằng phải đợi đến khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La, thăng tiến Hỗn Nguyên Vô Cực.

Tương tự, tám mươi vị Vu tộc chuyển thế còn lại tu hành công pháp Vu tộc, mỗi người đều sức mạnh vô song, có thực lực Huyền Tiên.

Thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê cũng sớm giao lại chức vị thủ lĩnh bộ lạc cho Xi Vưu, nếu không phải hiện tại thực lực của Xi Vưu còn có chút không đủ thì e rằng bộ lạc Cửu Lê hiện tại đã bắt đầu con đường khuếch trương rồi.

Tầm mắt trở lại bộ lạc Hữu Hùng, sau khi Xi Vưu chào đời, Hiên Viên cũng đã quản lý ổn thỏa mọi sự vụ trong bộ lạc Hữu Hùng, khiến thực lực bộ lạc dần dần nâng cao, khí vận cũng ngày càng đi lên.

Thiếu Điển thị thấy Hiên Viên có năng lực như vậy cũng nhường chức thủ lĩnh bộ lạc cho Hiên Viên.

Mà Hiên Viên cũng không phụ sự ủy thác của Thiếu Điển thị, dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên, bộ lạc Hữu Hùng cũng dần dần lớn mạnh, trước tiên là các bộ lạc lân cận nhao nhao đến đầu quân, khiến bộ lạc Hữu Hùng nhanh chóng thăng tiến, trở thành đại bộ lạc Nhân tộc có tiếng tăm gần Cơ Thủy.

Sau đó lại bắt đầu khuếch trương về phía Đông Cơ Thủy.

Trong quá trình khuếch trương, Hiên Viên cũng phát hiện không ít vấn đề, đó là lúc này việc trồng trọt ngũ cốc của Nhân tộc đa phần là tìm bừa một mảnh đất trống để gieo hạt, không hề có quy hoạch, dẫn đến nhiều tranh chấp.

Cho nên Hiên Viên liền dựa trên cơ sở nghiên cứu của Thần Nông thị, chia sẻ kinh nghiệm trồng trọt ngũ cốc đến những nơi được khuếch trương, ra sức phát triển nông nghiệp, khiến bộ lạc Hữu Hùng phát triển càng nhanh hơn.

Sau đó Hiên Viên cũng hấp thu kinh nghiệm quản lý Nhân tộc của Phục Hy, tiến hành tinh gọn tầng lớp trung gian trong bộ lạc Hữu Hùng, để các chức trách phân tán lên người đám lãnh đạo cấp cao, thay thế cho việc thủ lĩnh phải xử lý mọi tình huống trước kia.

Qua sự điều chỉnh như vậy cũng xóa sạch các ẩn họa khi bộ lạc Hữu Hùng khuếch trương nhanh chóng.

Sau đó dưới tiền đề lương thực đầy đủ, Hiên Viên lại bắt đầu huấn luyện quân đội, bộ lạc Hữu Hùng cũng chuyên môn có quân đội để chiến đấu.

Cứ như vậy, sự phát triển của bộ lạc Hữu Hùng lại bước lên một tầm cao mới, trở thành đại bộ lạc có số có má trong Nhân tộc.

Cùng với thực lực bộ lạc Hữu Hùng ngày càng mạnh, cái tên Hiên Viên cũng truyền khắp toàn bộ Nhân tộc, tộc nhân các nơi đều biết rõ

Hữu Hùng bộ lạc của Nhân tộc có một vị đại hiền nhân.

Trong đô thành, Thần Nông cũng đã biết được sự tích của Hiên Viên, sau khi tìm hiểu chi tiết thủ pháp quản lý bộ lạc của Hiên Viên, Thần Nông thị cũng nảy sinh tâm tư, muốn tìm hiểu thêm về Hiên Viên.

Sau đó Thần Nông thị liền mang theo một nhóm người đến bộ lạc Hữu Hùng.

Thần Nông thị muốn khảo sát liệu Hiên Viên có thể trở thành một Cộng chủ Nhân tộc đủ tư cách, thậm chí là Nhân Hoàng hay không.

Bởi vì lúc này Thần Nông thị đã công đức viên mãn, sắp chứng đạo Nhân Hoàng, cho nên đối với việc lựa chọn người kế nhiệm cũng có chút cấp thiết.

Đó cũng là bởi vì Thần Nông thị biết hiện tại khí vận Nhân tộc đã mấy năm không có sự thăng tiến lớn, trừ phi là Cộng chủ Nhân tộc đời tiếp theo kế vị thì khí vận Nhân tộc mới tiến thêm một bước.

Do đó Thần Nông thị cũng gấp rút muốn tìm một người kế nhiệm thích hợp trong Nhân tộc.

Sau khi nghe danh tiếng của Hiên Viên, Thần Nông thị cũng lập tức rời khỏi đô thành, đến bộ lạc Hữu Hùng để tiến hành khảo sát.

Đoàn người Thần Nông thị đến bộ lạc Hữu Hùng không hề để lộ thân phận, cho nên cảnh tượng nhìn thấy vẫn như bình thường.

Sau khi thấy cảnh tượng trong bộ lạc Hữu Hùng, đoàn người Thần Nông thị cũng có chút chấn kinh.

Phải biết rằng bọn người Thần Nông thị đến từ đô thành, mà đô thành Nhân tộc là nơi Cộng chủ Nhân tộc cư ngụ, cũng được coi là nơi phồn hoa nhất, quy củ nhất của Nhân tộc.

Nhưng khi mọi người đến bộ lạc Hữu Hùng lại phát hiện nơi này thế mà không hề kém cạnh đô thành Nhân tộc, cả đám đương nhiên sẽ thấy chấn kinh.

Đặc biệt là sau khi mọi người biết tất cả những thứ này đều do Hiên Viên làm ra, thảy đều bắt đầu cảm thán.

Tuy rằng diện mạo bộ lạc Hữu Hùng không thể đại diện cho tất cả nhưng cũng có thể thấy được Hiên Viên là người có đại tài, quả thực giống như trong lời đồn là đại hiền của Nhân tộc.

Sau đó Thần Nông thị lại thấy bộ lạc Hữu Hùng một lần nữa nâng cao dựa trên cơ sở kinh nghiệm trồng trọt ngũ cốc mà mình tổng kết, cũng thực sự thấy an lòng.

Dù sao ngũ cốc là nguyên liệu nấu ăn chính hiện nay của Nhân tộc, theo số lượng Nhân tộc tăng lên, ngũ cốc cần thiết cũng ngày càng nhiều.

Những kinh nghiệm trồng trọt ngũ cốc này của bộ lạc Hữu Hùng khiến sản lượng ngũ cốc tăng lên không ít, trực tiếp có thể tiến hành quảng bá trong toàn bộ Nhân tộc.

Thực phẩm càng nhiều thì sự phát triển của Nhân tộc sẽ ngày càng nhanh, Thần Nông thị làm sao không hưng phấn cho được?

Nhìn cảnh tượng bừng bừng sức sống của bộ lạc Hữu Hùng, ấn tượng của Thần Nông thị đối với Hiên Viên càng tốt hơn.

Sau khi dạo quanh bộ lạc Hữu Hùng một vòng, Thần Nông thị cũng thấy được các biện pháp của Hiên Viên đã giúp ích thế nào cho bộ lạc.

Ngay lập tức Thần Nông thị trực tiếp để lộ thân phận, triệu tập Hiên Viên tới.

Tộc nhân trong bộ lạc Hữu Hùng sau khi biết Thần Nông thị tới

cũng vô cùng chấn kinh, nhao nhao tụ tập trước đại điện của bộ lạc, muốn chiêm ngưỡng phong thái của vị Cộng chủ Nhân tộc Thần Nông thị này.

Phải biết rằng địa vị của Thần Nông thị ở Nhân tộc phi đồng nhất bàn, Thần Nông thị không chỉ là người kế nhiệm do Phục Hy lựa chọn, là Cộng chủ được Nhân tộc công nhận, mà còn tìm ra ngũ cốc giúp Nhân tộc tránh khỏi nạn đói, tự thân nếm thử trăm loại thảo dược để tổng kết ra cuốn 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》 giúp vô số tộc nhân tránh khỏi sự giày vò của bệnh tật, tự nhiên là nhận được sự công nhận của toàn thể Nhân tộc.

Có thể nói uy tín hiện tại của Thần Nông thị cũng đã vượt qua Thiên Hoàng Phục Hy, trở thành tín ngưỡng của Nhân tộc.

Mà hiện tại Thần Nông thị đã đến bộ lạc Hữu Hùng, tộc nhân bộ lạc Hữu Hùng đương nhiên là muốn gặp Thần Nông thị ngay lập tức để bày tỏ sự kính ngưỡng của mình.

Sau đó Thần Nông thị dưới sự chú mục của đám tộc nhân Hữu Hùng bước vào trong đại điện, chờ đợi sự xuất hiện của Hiên Viên.

Bởi vì Hiên Viên lúc này còn đang huấn luyện quân đội bên ngoài bộ lạc nên không biết Thần Nông thị đã đến.

Sau đó ngay khi nhận được tin tức, y cũng lập tức quay về bộ lạc Hữu Hùng, gặp được Thần Nông thị.

Thần Nông thị tọa lạc trên đại điện của bộ lạc Hữu Hùng, nhìn Hiên Viên bước vào điện, ánh mắt cũng sáng lên.

Bởi vì Thần Nông thị nhìn thấy từ trên người Hiên Viên hình bóng của mình trước kia, cũng tự tin và kiên định như vậy.

Chương 308

Hiên Viên đến trong điện, thấy Thần Nông thị trên điện cũng vội vàng quỳ phục xuống đất.

Dù sao hiện tại Hiên Viên mới chỉ là thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng, còn Thần Nông thị là Cộng chủ Nhân tộc, huống hồ Hiên Viên vô cùng sùng bái Thần Nông thị, bởi vì Thần Nông thị dựa vào sức một mình đã giải quyết được cuộc khủng hoảng lương thực của Nhân tộc, còn đích thân nếm trăm thảo dược để tổng kết ra bộ y thư đầu tiên cho Nhân tộc.

Tinh thần hy sinh đại vô úy vì Nhân tộc này, Hiên Viên làm sao không động dung, cho nên khoảnh khắc gặp được Thần Nông thị cũng có chút kích động.

Thầy của Hiên Viên là Quảng Thành Tử cũng đi theo Hiên Viên vào trong đại điện, thấy Thần Nông thị cũng vội vàng khom người hành lễ, nói với Thần Nông thị: "Bần đạo Quảng Thành Tử bái kiến Nhân tộc Cộng chủ!" Thần Nông thị thấy hai người cũng gật gật đầu, sau đó cười nói với hai người: "Hai vị không cần đa lễ, tôi đến đây là muốn xem vị đại hiền Hiên Viên trong truyền thuyết của Nhân tộc ta!" Hiên Viên nghe vậy, gò má cũng hơi ửng hồng, vội vàng nói với Thần Nông thị: "Hiên Viên với tư cách là thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng cũng chỉ làm một số việc trong khả năng của mình, Cộng chủ quá khen rồi!" Quảng Thành Tử thì đạm nhiên mỉm cười, không nói lời nào.

Mà Thần Nông thị nghe xong lời Hiên Viên, đối với Hiên Viên càng thêm công nhận.

Dù sao với tư cách là thủ lĩnh bộ lạc mà vẫn khiêm tốn như vậy quả thực là hiếm có.

Ngay lập tức Thần Nông thị phất phất tay, đẩy mặt tươi cười nói với Hiên Viên: "Vị đại hiền Nhân tộc này làm sao cậu lại không đáng, nhìn sự phát triển của bộ lạc Hữu Hùng này của cậu, bộ lạc bình thường cũng không hưng thịnh được như thế này!" Hiên Viên nghe vậy sắc mặt càng hồng hơn, được vị Thần Nông thị mà mình sùng bái khen ngợi như vậy, Hiên Viên cũng có chút hưng phấn, cũng vội vàng đáp lại: "Cộng chủ quá khen, Hiên Viên thật sự hổ thẹn không dám đương!" Thần Nông thị cười lắc lắc đầu, sau đó nói với Quảng Thành Tử: "Còn phải đa tạ Quảng Thành Tử tiên trưởng đã dạy bảo cho Nhân tộc ta một đại tài!" Cách xưng hô của Thần Nông thị cũng không có gì sai, dù sao thầy của Nhân Hoàng cũng chỉ là thầy của Nhân Hoàng, Nhân Hoàng không tính là người của Xiển giáo hay Tiệt giáo, cho nên Thần Nông thị và Quảng Thành Tử cũng không có quan hệ gì quá lớn.

Quảng Thành Tử nghe vậy cũng vội vàng nói: "Bần đạo hổ thẹn, thảy đều là do Hiên Viên thiên tư thông tuệ!" Thần Nông thị cũng đạm nhiên mỉm cười, sau đó gọi Hiên Viên đến bên cạnh, bắt đầu thảo luận với Hiên Viên về các vấn đề quản lý Nhân tộc.

Cùng với việc trao đổi của hai người, Thần Nông thị không còn bất kỳ nghi ngờ gì về việc Hiên Viên trở thành Cộng chủ Nhân tộc đời tiếp theo.

Bởi vì Thần Nông thị từ cuộc trao đổi mới phát hiện Hiên Viên chính là người mà mình muốn tìm.

Tuy đạo quản lý mà Hiên Viên thi hành khác với mình, nhưng đối với việc quản lý Nhân tộc lại càng tỏ ra hiệu quả.

Dù sao mình là lấy vương đạo rạng ngời để quản lý Nhân tộc, còn Hiên Viên lại kết hợp giữa vương đạo và bá đạo.

Hiện tại Nhân tộc phát triển cũng đã tiếp cận hoàn thiện, cái cần

chính là đạo quản lý này của Hiên Viên.

Phải biết rằng Thần Nông thị biết Cộng chủ đời tiếp theo của Nhân tộc muốn công đức viên mãn thì bắt buộc phải thống nhất Nhân tộc, mà phương thức quản lý Nhân tộc này của Hiên Viên không nghi ngờ gì chính là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đồng thời Thần Nông thị cũng nhìn ra được từ lời nói của Hiên Viên là y một lòng vì Nhân tộc, đối với Hiên Viên cũng cực kỳ hài lòng.

Cho nên sau khi trao đổi xong với Hiên Viên, Thần Nông thị cũng xác nhận thân phận người kế nhiệm của Hiên Viên, trực tiếp nói với Hiên Viên: "Tôi trở thành Cộng chủ Nhân tộc cũng đã mấy trăm năm, hiện nay sắp công đức viên mãn, Hiên Viên có sẵn lòng trở thành người kế nhiệm Cộng chủ Nhân tộc không?" Nghe xong lời Thần Nông thị, nhìn ánh mắt kỳ vọng của Quảng Thành Tử, Hiên Viên cũng kiên định nói: "Hiên Viên sẵn lòng!" Thần Nông thị nghe vậy, nụ cười trên mặt càng đậm.

Dù sao Hiên Viên có năng lực, có phách lực, lại còn một lòng vì Nhân tộc, trở thành Cộng chủ Nhân tộc cũng là danh chính ngôn thuận.

Sau đó Thần Nông thị mở miệng nói: "Tốt, lát nữa Hiên Viên có thể theo tôi quay về đô thành, trước tiên theo tôi làm quen với các sự vụ của Nhân tộc, đợi đến khi cậu có thể độc lập quản lý Nhân tộc thì chính là lúc kế nhiệm vị trí Cộng chủ!" Nghe xong lời Thần Nông thị, Hiên Viên cũng có chút kích động.

Mà Quảng Thành Tử ở bên cạnh nghe thấy Hiên Viên sắp kế nhiệm Cộng chủ Nhân tộc, trên mặt cũng hiện ra nụ cười.

Một mặt Quảng Thành Tử mừng cho Hiên Viên, vì Hiên Viên là thân truyền đệ tử của mình.

Mặt khác Quảng Thành Tử cũng mừng cho chính mình, dù sao y hạ sơn chính là để dạy bảo Nhân Hoàng, hiện tại Hiên Viên sắp trở thành Cộng chủ Nhân tộc, chức trách của y đã hoàn thành đại nửa, còn lại là đợi đến khi Hiên Viên công đức viên mãn, đến lúc đó y có thể thu hoạch được công đức.

Mà đợi đến khi Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, y với tư cách thầy của Nhân Hoàng công đức cũng không ít, tin rằng số công đức này cũng đủ để khiến tu vi của y có thể tiến thêm một bước.

Dù sao hiện tại Quảng Thành Tử đã là cảnh giới Đại La đỉnh phong, nếu được công đức trợ giúp, chắc có thể trực tiếp một bước đạp vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cảnh giới Chuẩn Thánh gần ngay trước mắt, Quảng Thành Tử làm sao không vui cho được.

Sau đó Thần Nông thị liền đưa Hiên Viên quay trở về đô thành Nhân tộc, đồng thời cũng truyền tin tức mình chuẩn bị giao chức Cộng chủ Nhân tộc cho Hiên Viên vào trong Tổ miếu Nhân tộc.

Tổ miếu Nhân tộc đương nhiên không có ý kiến gì, ngay lập tức Thần Nông thị liền triệu tập đám lãnh đạo cấp cao trong đô thành tới.

Trong đại điện tại đô thành, khi chúng cao tầng Nhân tộc đã tề tựu đông đủ, Thần Nông Thị trực tiếp tuyên bố với mọi người rằng mình sẽ thiền vị cho Hiên Viên sau năm năm nữa.

Nghe thấy tin này, các cao tầng Nhân tộc đều nhìn nhau ngơ ngác, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Cần biết rằng lúc này uy vọng của Thần Nông Thị tại Nhân tộc đã đạt tới đỉnh điểm, tất cả tộc nhân đều vô cùng sùng bái ông.

Hiện tại nghe tin Thần Nông Thị sắp thiền vị, mọi người đều phi thường chấn kinh, không ít cao tầng Nhân tộc nảy sinh tâm lý kháng

cự.

Một lát sau, trong điện có người bước tới trước mặt Thần Nông Thị hỏi: "Cộng chủ từ khi kế nhiệm đến nay đã có đóng góp to lớn như thế cho Nhân tộc, tại sao không thể tiếp tục dẫn dắt chúng ta?" Người này vừa dứt lời, không ít cao tầng trong điện cũng nhao nhao gật đầu tán đồng.

Thần Nông Thị nghe xong lời của vị cao tầng nọ, chỉ cười rồi lắc đầu, tùy tức nói với chúng nhân: "Ta làm Cộng chủ Nhân tộc đã mấy trăm năm, hiện tại cũng tới lúc công đức viên mãn.

Nếu ta tiếp tục làm Cộng chủ, e rằng khí vận của tộc ta cũng sẽ không tăng thêm được bao nhiêu.

Đã đến lúc phải thoái vị rồi, Hiên Viên có đại tài, để hắn trở thành Cộng chủ Nhân tộc là điều không thể tốt hơn!" Nghe xong lời của Thần Nông Thị, mọi người mới minh bạch thâm ý của ông.

Thực tế thì đám cao tầng trong đô thành này tuy có hiểu biết về khí vận Nhân tộc, nhưng không được thấu triệt như Nhân tộc Tổ Miếu.

Họ tưởng rằng Nhân tộc hiện tại đang phát triển bùng nổ thì khí vận tất nhiên cũng tăng trưởng mạnh mẽ.

Nhưng họ không biết rằng khí vận Nhân tộc lúc này đã chạm tới bình cảnh.

Nếu Thần Nông Thị tiếp tục làm Cộng chủ mà không chứng đạo Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc sẽ không có bước tiến lớn.

Khí vận không thể lột xác thì làm sao có thể trở thành nhân vật chính thực sự của Hồng Hoang thiên địa?

Hiện tại mọi người nghe Thần Nông Thị nói xong đều đã hiểu được nỗi khổ tâm của ông.

Đồng thời, họ cũng biết ý định của Thần Nông Thị đã quyết, không dám có dị nghị gì nữa, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Thần Nông Thị lệnh cho các cao tầng đi thông báo tới các bộ lạc trong toàn lãnh thổ Nhân tộc.

Cứ như vậy, tin tức Thần Nông Thị sắp thiền vị cho Hiên Viên chẳng mấy chốc đã truyền khắp Nhân tộc.

Tại bộ lạc Cửu Lê ở cực Bắc cũng nhận được tin này.

Khi biết Thần Nông Thị sắp thiền vị cho Hiên Viên, bọn người Xi Vưu đều tâm thần chấn động.

Vốn dĩ Xi Vưu còn đang tính toán phát triển bộ lạc Cửu Lê thành đại bộ lạc duy nhất ở phương Bắc, nhưng còn chưa kịp hành động thì Thần Nông Thị đã muốn thiền vị, khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Ngay lập tức, nguyên thần hắn khẽ động, truyền tin tức cho Hậu Thổ tại Địa Phủ để cầu giáo.

Trong nguyên thần của Xi Vưu có một tia Thánh nhân chi lực do Hậu Thổ để lại, nên hắn có thể trực tiếp liên hệ với bà.

Sau khi Xi Vưu truyền tin đi, hắn cũng nhận được hồi đáp của Hậu Thổ.

Đối với tình huống hiện tại, Hậu Thổ cũng không có cách nào khác.

Bởi lẽ việc thiền vị Nhân Hoàng là chuyện nội bộ của Nhân tộc, hơn nữa việc này liên quan đến đại thế của Hồng Hoang thiên địa.

Hậu Thổ không thể thay đổi quyết định của Cộng chủ Nhân tộc, cuối cùng chỉ có thể giải thích cho Xi Vưu rằng: Hiên Viên một ngày chưa công đức viên mãn thì vẫn chưa phải là Nhân Hoàng thực sự.

Nhận được tin tức từ Hậu Thổ, Xi Vưu khôi phục lại vài phần tự

tin.

Chương 309

Dù sao Xi Vưu cũng không cho rằng Hiên Viên có thực lực như mình, hắn nghĩ Hiên Viên chỉ nhờ được Thần Nông Thị thưởng thức mới có thể trở thành Cộng chủ.

Tuy cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng Xi Vưu biết dù bây giờ mình bắt đầu khuếch trương thì cũng không kịp nữa.

Bộ lạc Cửu Lê vẫn còn quá yếu tiểu, không thể gây ảnh hưởng đến Thần Nông Thị tại đô thành.

Do đó, hắn đành tạm gác lại ý định cũ, tập hợp tinh anh bộ lạc Cửu Lê, chính thức bắt đầu con đường khuếch trương.

Chỉ cần bộ lạc Cửu Lê có thể trở thành một trong những đại bộ lạc hàng đầu, hắn sẽ có cơ hội tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng với Hiên Viên.

Hiên Viên trở thành Cộng chủ không có nghĩa là hắn đã hết hy vọng.

Chờ đến khi Xi Vưu hợp nhất được các bộ lạc phương Bắc thành một khối, nhất định phải tranh đấu với Hiên Viên một phen.

Về sự tồn tại của Xi Vưu, Hiên Viên cũng không rõ lắm, mà dù có biết chắc hắn cũng không quá để tâm.

Bởi vì Hiên Viên là người được Thần Nông Thị đích thân chọn lựa.

Hiện tại đại đa số bộ lạc đều cực kỳ sùng kính Thần Nông Thị, nên họ cũng dành sự công nhận nhất định cho Hiên Viên.

Tất nhiên, khác với khi Thần Nông Thị kế nhiệm, Hiên Viên nhận được sự thừa nhận chủ yếu là vì uy tín của Thần Nông Thị, còn Thần

Nông Thị năm xưa được chọn là nhờ đóng góp thực sự của bản thân đối với tộc nhân.

Hiên Viên đương nhiên không nản chí, hắn tin tưởng sau này mình cũng có thể dựa vào đóng góp của chính mình để nhận được sự đồng thuận của toàn tộc.

Sau đó, Hiên Viên đi theo Thần Nông Thị, bắt đầu làm quen với các sự vụ của Nhân tộc.

Hiên Viên vốn có tài trị lý bộ lạc, nên khi phụ tá Thần Nông Thị, hắn đã bộc lộ rõ năng lực của mình.

Nhiều sự việc Thần Nông Thị cảm thấy khó xử lý, nhưng qua tay Hiên Viên lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

Thần Nông Thị càng thêm thưởng thức Hiên Viên.

Cần biết rằng khi Thần Nông Thị đi theo học tập Phục Hy, ông đôi khi cảm thấy lực bất tòng tâm.

Bởi tài năng của Thần Nông Thị thiên về giải quyết khó khăn đời sống cho tộc nhân hơn, năng lực trị lý tuy không yếu nhưng so với Hiên Viên thì vẫn kém một chút.

Điều này cũng bởi vì sau khi Thần Nông Thị làm Cộng chủ, phần lớn thời gian ông đều đi khảo sát thực địa, rồi nếm thử bách thảo, biên soạn Thần Nông Bách Thảo Kinh.

Thấy được năng lực của Hiên Viên, Thần Nông Thị không còn lo lắng nữa, trực tiếp để Hiên Viên chính thức quản lý Nhân tộc khổng lồ, xử lý các hạng mục sự vụ, còn mình thì ở bên cạnh trấn giữ, phòng ngừa có kẻ dương phụng âm vi, phá hoại uy tín của Hiên Viên.

Trong lúc Hiên Viên bắt đầu xử lý sự vụ Nhân tộc, tại một bộ lạc bên bờ sông Lạc Nhuế đã xảy ra một chuyện đại sự.

Nói về bộ lạc này, có một người đàn ông tên là Thương Hiệt, khác hẳn với người thường.

Người này tướng mạo kỳ quái, cánh tay cực dài gần như chạm đất, tai to và mắt rất lồi.

Hắn không có chút tu vi nào, suốt ngày ngẩn ngơ, nói những ngôn ngữ kỳ lạ.

Tuy tướng mạo dị thường nhưng y phục của Thương Hiệt rất sạch sẽ, trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên linh quang trí tuệ.

Hơn nữa bộ lạc này nằm bên bờ sông Lạc Nhuế tài nguyên phong phú, không thiếu thức ăn.

Nếu không phải vậy, e rằng hạng người như Thương Hiệt đã sớm bị xua đuổi khỏi bộ lạc rồi.

Tộc nhân trong bộ lạc đều coi Thương Hiệt là kẻ ngớ ngẩn, nên bình thường chẳng mấy ai quan tâm hắn làm gì, chỉ cung cấp chút thức ăn để hắn không bị chết đói.

Dù sao lúc này Nhân tộc vẫn chưa có nhiều mưu hèn kế bẩn.

Tuy Nhân tộc đã là thế lực bá chủ Hồng Hoang, nhưng đối với tộc nhân bình thường, Hồng Hoang vẫn đầy rẫy nguy cơ, họ chỉ có thể cố gắng sinh tồn.

Bởi Nhân tộc đã chiếm cứ hơn nửa địa vực Hồng Hoang, lãnh thổ rộng lớn như vậy tất nhiên có đủ loại dị thú sinh sống.

Tộc nhân bình thường không có tu vi, tự nhiên không phải đối thủ của chúng, cộng thêm các loại nguy hiểm khác nên Nhân tộc lúc này cực kỳ đoàn kết, không có nhiều tranh chấp.

Thực tế Thương Hiệt không phải kẻ ngớ ngẩn như tộc nhân nghĩ, chỉ là vì đại não của hắn hoạt động điên cuồng từng giây từng phút,

quá mức chuyên tâm nên mới bị hiểu lầm.

Thương Hiệt biết rõ hình tượng của mình trong lòng mọi người, nhưng hắn không hề bận tâm.

Bởi vì việc hắn sắp làm thực sự quá kinh thiên động địa, dù có nói ra e rằng cũng chẳng ai tin, nên hắn cứ đắm chìm trong thế giới riêng.

Thời gian trôi qua, Thương Hiệt không có tu vi nên ngày càng già yếu.

Nhưng điều kỳ lạ là dù diện mạo già nua, ánh mắt hắn lại không có chút tang thương nào mà ngày càng trở nên thanh minh.

Điều mà tộc nhân không biết là trong đầu Thương Hiệt lúc này đang tràn ngập hàng ngàn ký tự.

Những ký tự này tỏa ra thất thải hoa quang, biến hóa liên tục trong não hải, khiến tư duy của hắn càng thêm sáng suốt.

Đồng thời, huyền quang từ các ký tự này cũng không ngừng tư nhuận nguyên thần của hắn, khiến nguyên thần ngày càng thuần tịnh.

Thương Hiệt bắt đầu trở nên hưng phấn, vì hắn biết rõ việc mình làm sắp thành công, tên tuổi của hắn sẽ được lưu truyền mãi mãi cùng Nhân tộc.

Đúng vậy, việc Thương Hiệt làm chính là sáng tạo ra văn tự cho Nhân tộc, và những ký tự trong đầu hắn chính là những văn tự mà hắn đã tổng kết ra được.

Từ khi Thương Hiệt sinh ra và có ý thức, trong đầu hắn đã xuất hiện ý tưởng này.

Thậm chí trong não hải còn có không ít linh quang giúp hắn trở nên nhạy cảm với văn tự.

Cũng từ đó, hắn chưa bao giờ ngừng suy nghĩ về việc sáng tạo

chữ viết riêng cho Nhân tộc.

Suốt mấy chục năm qua, Thương Hiệt luôn nỗ lực, hệ thống văn tự trong đầu dần hoàn thiện, cho đến tận bây giờ hắn mới sắp tạo ra được văn tự của Nhân tộc.

Đó cũng là lý do vì sao những năm qua hắn luôn tỏ ra ngẩn ngơ, bởi vì hắn tâm niệm đều đặt vào văn tự, phản ứng với ngoại giới tự nhiên không linh mẫn.

Tuy nhiên hiện tại Thương Hiệt sắp công thành, dù vẫn không có tu vi nhưng nguyên thần của hắn dưới sự tư dưỡng của văn tự đã không yếu hơn Đại La Kim Tiên bình thường là bao.

Có thể thấy những ký tự trong đầu hắn thần dị đến mức nào.

Một người có thành tựu như vậy tất nhiên không phải hạng tầm thường, hắn chính là Hồng Vân chuyển thế.

Đúng vậy, trước đó Hồng Vân chuyển thế vào Nhân tộc thành Thương Hiệt, chính vì nguyên nhân này nên Thương Hiệt mới có tạo hóa như vậy.

Chỉ là hiện tại tuy nguyên thần đã ở cấp độ Đại La nhưng hắn chưa cảm ngộ Thiên Đạo, không có tu vi nên chưa thức tỉnh ký ức.

Đợi đến khi các ký tự trong đầu xuất hiện giữa thế gian, Thương Hiệt sẽ nhận được thiên đạo công đức, và đó cũng là lúc Hồng Vân quy lai.

Chương 310

Đương nhiên hiện tại Thương Hiệt không biết những điều này, hắn dồn toàn bộ tâm trí vào các ký tự.

Có lẽ khi thức tỉnh ký ức, hắn mới hiểu tại sao mình lại gánh vác sứ mệnh này.

Tất cả những điều này tất nhiên không qua mắt được Chu Du, đó cũng là lý do tại sao trước đây khi Trấn Nguyên Tử đến, Chu Du lại giải thích như vậy.

Thực ra việc Hồng Vân chuyển thế thành Thương Hiệt, Chu Du luôn nắm rõ.

Ban đầu Chu Du cũng tò mò tại sao Hồng Vân lại trở thành thủy tổ văn tự Nhân tộc, liệu có phải Hồng Vân có tạo hóa gì khác, hay vì ông là đám mây đầu tiên của thiên địa nên không đáng bị vẫn lạc.

Chu Du đã nghĩ ra nhiều lý do nhưng cuối cùng vẫn không chắc chắn.

Phải đến khi Chu Du thăng lên Thánh nhân ngũ trọng thiên mới có chút cảm ngộ, nhưng cũng không dám xác nhận vì nó liên quan đến nhân quả Đại đạo sâu xa.

Chuyện này phải nhắc đến nhân quả giữa Hồng Vân tiền thế và Côn Bằng.

Cần biết rằng kiếp trước Hồng Vân và Côn Bằng có thù oán rất sâu.

Hồng Vân không biết vì lý do gì đã nhường ghế thánh vị tại Tử Tiêu Cung, khiến Côn Bằng bị chúng nhân chỉ trích, uổng công mất đi thánh vị, nhân quả này không hề nhỏ.

Tất nhiên lúc đó Hồng Vân cũng là thân bất do kỷ, sau đó cũng rất hối hận vì đã nhường ghế, nhưng ông không hề cảm thấy áy náy với Côn Bằng.

Dù sao mình nhường ghế chứ có ép Côn Bằng phải nhường theo đâu.

Hai người cứ thế kết oán.

Sau đó tại Tử Tiêu Cung, Hồng Vân có được một đạo thành thánh chi cơ là Hồng Mông Tử Khí.

Côn Bằng oán hận Hồng Vân hại mình mất thánh vị, bèn hợp mưu cùng Minh Hà tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, cuối cùng hại Hồng Vân phải tự bạo vẫn lạc.

Nhân quả của hai người lại càng thêm sâu đậm.

Cần biết Côn Bằng là Yêu sư của Yêu tộc, đã sáng tạo ra Yêu văn.

Thiên đạo tuần hoàn, có vay có trả, Hồng Vân lúc này trở thành Thương Hiệt sáng tạo ra văn tự Nhân tộc, không thể không nói đến sự liên hệ kỳ diệu này.

Đương nhiên đây cũng chỉ là cảm ngộ của Chu Du, còn thực tế thế nào thì mỗi người có một cách hiểu.

Vì liên quan đến nhân quả Đại đạo nên Chu Du cũng không cách nào biết rõ chân tướng, trừ phi đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, tức là cấp độ Thiên Đạo.

Từ khi biết Hồng Vân chuyển thế thành Thương Hiệt, Chu Du cũng trút bỏ được lo lắng.

Dựa vào ký ức tiền thế, Chu Du hiểu rõ trải nghiệm của Thương Hiệt.

Đừng nhìn hiện tại Thương Hiệt không có pháp lực, nhưng khi

tạo ra văn tự Nhân tộc và nhận được công đức, cảnh giới của hắn e rằng còn cao hơn kiếp trước.

Ai bảo Nhân tộc hiện tại là nhân vật chính của thiên địa, được Hồng Hoang thiên địa ưu ái, khí vận tự nhiên phi thường.

Cần biết Côn Bằng khi tạo ra Yêu văn tại Yêu tộc đã nhận được không ít công đức, mà lúc đó khí vận Yêu tộc còn lâu mới bằng Nhân tộc hiện tại.

Có thể tưởng tượng khi Thương Hiệt tạo chữ, công đức nhận được sẽ lớn đến mức nào.

Nếu Thương Hiệt còn giữ Hồng Mông Tử Khí năm xưa, e rằng thành Thánh cũng không phải là không thể.

Chuyển mắt nhìn về phía Hiên Viên, năm năm thời gian trôi qua trong nháy mắt.

Trong khoảng thời gian này, năng lực xuất sắc của Hiên Viên đã được tộc nhân công nhận.

Việc Hiên Viên trở thành Cộng chủ không còn bị các bộ lạc phản đối nữa.

Tuy nhiên vì Hiên Viên chưa có đóng góp đặc biệt lớn cho Nhân tộc nên mức độ sùng kính của mọi người vẫn hơi thiếu hụt.

Bên ngoài đô thành, vẫn là tòa tế đài cũ.

Chỉ có điều người đứng trên tế đài không còn là Phục Hy mà là Thần Nông Thị, còn người đứng dưới đài đã trở thành Hiên Viên.

Phía dưới tế đài, Nhân tộc Tam Tổ cũng đã có mặt đầy đủ.

Phục Hy vẫn đang trấn thủ Tổ Miếu nên không tới.

Hiện tại khí vận Nhân tộc chưa đạt tới tối đại, nên chỉ cần Phục Hy – một Chí Thánh trấn giữ khí vận là đủ.

Sau này, có lẽ ngay cả Tam Tổ cũng không thể dễ dàng rời khỏi Tổ Miếu, vì khí vận Nhân tộc vẫn cần nội hàm của tộc nhân để trấn áp.

Số người đến quan lễ trước tế đài cũng đông hơn nhiều, không chỉ có Nhân tộc mà còn có không ít người từ các chủng tộc khác.

Tin tức Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính của thiên địa đã truyền khắp Hồng Hoang, các chủng tộc đều muốn tới đô thành để xem vị Cộng chủ mới.

Lần này chư vị Thánh nhân đều không xuất hiện.

Một mặt là vì Thánh nhân không đến cũng có thể nhìn thấy biến hóa của khí vận Nhân tộc, mặt khác là do sự cố giữa Thông Thiên và Tây Phương Nhị Thánh dẫn đến đại chiến, mọi người đều không muốn chuốc thêm rắc rối.

Các Thánh nhân đều hiểu rõ, lần này Thần Nông Thị công đức viên mãn, khí vận Nhân tộc mà Tiệt giáo nhận được chắc chắn sẽ giảm mạnh so với trước.

Tuy hiện tại hai bên đều bị phạt diện bích tư quá, nhưng ngộ nhỡ Thông Thiên thấy khí vận tổn thất quá nhiều mà không nhịn được lửa giận rồi lại gây chuyện thì không hay.

Chu Du với tư cách là Thánh Tổ Nhân tộc cũng luôn quan sát tình hình.

Thông Thiên và Tây Phương Nhị Thánh chỉ cần dám rời khỏi đạo trường, nhất định sẽ bị trừng phạt một lần nữa.

Giờ lành đã đến, Thần Nông Thị bước ra giữa tế đài, nhìn cảnh tượng quen thuộc mà muôn vàn cảm khái.

Mấy trăm năm trước ông cũng đứng ở đây, nhưng khác là khi đó ông tiếp nhiệm, còn giờ là thiền nhượng.

Đứng trên tế đài, Thần Nông Thị hồi tưởng lại tất cả những gì mình đã làm cho Nhân tộc kể từ khi làm Cộng chủ, trong lòng vô cùng kích động, thầm nghĩ: "Phục Hy Thiên Hoàng, ta đã không phụ kỳ vọng của ngài!" Một lát sau, tâm tình Thần Nông Thị bình phục lại, ông khẽ cúi người về phía cửu trọng thiên, sau đó cất lời: "Thiên Đạo tại thượng, ngô Thần Nông Thị tự khi tiếp nhiệm Cộng chủ Nhân tộc đến nay, tìm ngũ cốc, nếm bách thảo, hôm nay công đức viên mãn, nguyện thiển nhượng vị trí Cộng chủ cho Hiên Viên, mong Thiên Đạo giám chứng!" Thần Nông Thị vừa dứt lời, toàn bộ Nhân tộc dưới tế đài đồng thanh hô vang: "Thần Nông Thị!

Thần Nông Thị!" "Hiên Viên!

Hiên Viên!" Theo tiếng hô vang của chúng nhân, trên không trung tế đài, trường hà khí vận Nhân tộc lại xuất hiện.

Nhìn trường hà khí vận trên bầu trời, mắt các Thánh nhân càng thêm nóng rực.

Còn Thông Thiên thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, vì ông ta đã bị tổn thất một phần khí vận cực lớn.

Khi trường hà khí vận hoàn toàn hiện rõ, Nhân Hoàng chí bảo Không Động Ấn cũng mạnh mẽ xuất hiện trên tế đài.

Chương 311

Giống như lần trước, một âm thanh vang dội khắp Hồng Hoang thiên địa: "Địa Hoàng, lập!" Đó chính là giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ, hay cũng có thể coi là tiếng nói của Thiên Đạo.

Theo lời của Đạo Tổ, từ Không Động Ấn tỏa ra một luồng khí tức Nhân Hoàng, rơi vào người Thần Nông Thị.

Khi Không Động Ấn nằm trong tay Thần Nông Thị, trường hà khí vận Nhân tộc trên không trung đột ngột biến hóa, bành trướng thêm một vòng.

Nhân tộc khắp Hồng Hoang đều cảm thấy bản thân trở nên thanh linh hơn, các tu sĩ cảm nhận Thiên Đạo rõ ràng hơn.

Thấy trường hà khí vận biến hóa, các Thánh nhân càng thêm mong đợi, bởi khi Nhân tộc thực sự trở thành nhân vật chính của thiên địa, họ sẽ thu hoạch được rất nhiều.

Quy mô hiện tại của trường hà khí vận đã lớn như vậy, đến lúc đó chắc chắn sẽ tụ tập được gần nửa khí vận của Hồng Hoang.

Các chủng tộc khác đến quan lễ nhìn thấy trường hà khí vận Nhân tộc đều hít vào một ngụm khí lạnh, càng thêm kiêng dè Nhân tộc.

Tuy trước đó họ đã rất cảnh giác, nhưng giờ thấy quy mô khí vận khổng lồ này, họ không còn dám sinh ra ý định đối địch nữa.

Chỉ có Chu Du biết rõ, trường hà khí vận Nhân tộc rộng lớn như thế phần lớn là do sự kết hợp giữa khí vận Nhân tộc và Long tộc, nếu không sẽ không tráng lệ đến vậy.

Chính nhờ sự gia nhập của Long tộc và sự hiện diện của anh mới giúp Nhân tộc phát triển thần tốc, có cơ hội thành nhân vật chính thực

sự.

Nếu không, Nhân tộc sẽ giống như kiếp trước, các Nhân Hoàng bị giam lỏng tại Hỏa Vân Động, Nhân tộc hoàn toàn trở thành quân cờ của Thánh nhân.

Một lát sau, dưới sự chú ý của mọi người, trường hà khí vận sau khi ngừng tăng trưởng bắt đầu mờ dần và biến mất hoàn toàn.

Chúng nhân trên tế đài thấy vậy bắt đầu cao giọng hô lớn: "Địa Hoàng!

Địa Hoàng!" Trong tiếng hô vang đó, một đạo tường vân trực tiếp xuất hiện trên tế đài, huyền phù tại nơi trường hà khí vận vừa biến mất.

Ngay sau đó, từ trong tường vân tỏa ra một đạo công đức kim quang dày đặc, rơi xuống phía tế đài.

Khi công đức kim quang xuất hiện, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì lượng công đức Thần Nông Thị nhận được khi chứng đạo Nhân Hoàng còn nhiều hơn cả Phục Hy trước đó.

Làm sao họ có thể không chấn kinh cho được?

Thực tế đúng là như vậy.

Cần biết Phục Hy sáng tạo bát quái đóng góp không nhỏ, nhưng Thần Nông Thị tìm ngũ cốc, nếm bách thảo đóng góp còn lớn hơn.

Bởi vì Nhân tộc có thể thiếu bát quái, nhưng không thể thiếu ngũ cốc và bách thảo.

Nhờ Thần Nông Thị tìm thấy ngũ cốc và tổng kết dược tính bách thảo, Nhân tộc đã hoàn toàn thoát khỏi khủng hoảng lương thực và giảm thiểu đáng kể nỗi lo bệnh tật, sự giúp đỡ này tự nhiên là lớn lao hơn.

Phục Hy tuy tạo bát quái giúp Nhân tộc tránh thiên tai, nhưng so với Thần Nông vẫn còn chút thua kém.

Do đó, công đức Thần Nông Thị nhận được nhiều hơn Phục Hy một chút.

Khi công đức kim quang rơi xuống tế đài, nó chia thành nhiều đạo.

Một đạo chiếm khoảng tám thành trực tiếp rơi vào người Thần Nông Thị, công đức chi lực đậm đặc hóa thành tu vi khiến cảnh giới của ông thăng tiến phi mã.

Chẳng mấy chốc, Thần Nông Thị đã phá vỡ cảnh giới Đại La Kim Tiên, thăng lên Chuẩn Thánh.

Nhưng sau khi đạt tới Chuẩn Thánh, ông vẫn tiếp tục đột phá: Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cho tới tận Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thần Nông Thị tu luyện công pháp do Chu Du đặc biệt suy diễn cho Nhân tộc, nên không cần trảm tam thi vẫn trực tiếp thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Theo lý mà nói, công đức của Thần Nông Thị nhiều hơn Phục Hy, tại sao tu vi sau khi hấp thu lại không cao bằng Phục Hy?

Đó là bởi vì Phục Hy sau khi hấp thu công đức đã thức tỉnh ký ức tiền thế.

Cần biết Yêu Hoàng Phục Hy kiếp trước đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, với cảm ngộ đó, cảnh giới Chuẩn Thánh tự nhiên không làm khó được ông.

Do đó, dưới sự gia trì của công đức, Phục Hy mới có thể đột phá tiếp thành Chí Thánh, chỉ còn cách Thánh nhân một bước chân.

Thần Nông Thị không có thân phận tiền thế như vậy, nên tự nhiên

không thể đạt tới Chí Thánh như Phục Hy.

Ông không có chút cảm ngộ nào về cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể nhờ công đức mà đạt tới đỉnh phong đã là điều không dễ dàng rồi.

Thần Nông Thị cũng không thấy tiếc nuối, vì tu vi hiện tại đã vượt xa dự kiến của ông.

Thần Nông Thị hấp thu tám thành công đức, hai đạo còn lại thì một đạo chiếm khoảng một thành rơi vào tay Đa Bảo.

Đa Bảo không chọn hấp thu mà thu lấy đoàn công đức đó, có vẻ như muốn dùng vào việc luyện khí.

Tuy đệ tử Tiệt giáo là Vô Chi Kỳ đã hại chết Nữ Oa (con gái Thần Nông), nhưng điều đó không liên quan đến Đa Bảo.

Công lao giáo đạo của Đa Bảo đối với Thần Nông Thị là thực sự, không chỉ dạy bảo nhiều điều mà còn luyện chế trọng bảo giúp ông nếm bách thảo.

Có thể nói nếu không có Đa Bảo, Thần Nông Thị có lẽ đã mất mạng giữa núi rừng Hồng Hoang từ lâu, nên phần công đức này thuộc về Đa Bảo là xứng đáng.

Đương nhiên Đa Bảo thuộc Tiệt giáo, mà Tiệt giáo bị tổn thất khí vận Nhân tộc nghiêm trọng nên Đa Bảo cũng bị ảnh hưởng chút ít, nhưng chủ yếu là về mặt khí vận, còn công đức cá nhân của ông thì không hề suy giảm.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, đạo công đức cuối cùng tan thành nhiều tia, dung nhập vào Giả Tiên và những người có công trong bộ lạc.

Thiên Đạo chí công, phân phối công đức theo đóng góp của mỗi người.

Sau khi phân phối xong, Thần Nông Thị đã ổn định được cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ngay lập tức, khí tức Nhân Hoàng tỏa ra, khiến mọi người dưới tế đài đều cảm nhận được uy áp này.

Tộc nhân Nhân tộc vô cùng kích động, nụ cười không giấu được trên mặt.

Thần Nông Thị là Địa Hoàng của tộc, tu vi ông tăng lên nghĩa là thực lực Nhân tộc lại mạnh thêm một phân.

Các chủng tộc khác đến quan lễ thì thầm than trong lòng, Nhân tộc lại có thêm một vị đại năng.

Thần Nông Thị nhìn cảnh tượng dưới tế đài, trên mặt hiện lên nụ cười.

Sau đó ông vẫy tay gọi Hiên Viên lên đài.

Khi Hiên Viên bước tới, Thần Nông Thị dùng pháp lực hô lớn với chúng nhân: "Hiên Viên là Cộng chủ Nhân tộc!" Dứt lời, toàn bộ Nhân tộc dưới đài đều quỳ lạy, hô vang: "Bái kiến Cộng chủ!" Nghe lời Thần Nông Thị và thấy cảnh tộc nhân quỳ lạy, Hiên Viên vô cùng kích động.

Tuy đã biết trước mình sẽ là Cộng chủ nhưng khi khoảnh khắc này thực sự đến, hắn vẫn không nén nổi sự hưng phấn, đồng thời cũng có chút căng thẳng.

Hắn hiểu rõ từ nay về sau, vận mệnh Nhân tộc sẽ do mình chèo lái.

Chương 312

Một lát sau, ánh mắt Hiên Viên trở nên kiên định, hắn cúi người về phía dưới đài, sau đó hành lễ với Thần Nông Thị: "Đa tạ Địa Hoàng!" Thấy sự biến chuyển trong ánh mắt Hiên Viên, Thần Nông Thị thầm cảm thấy an ủi.

Vì trạng thái của Hiên Viên hiện giờ giống hệt ông lúc trước: từ kích động chuyển sang cảm thấy nặng nề, rồi lo sợ, và cuối cùng là kiên định.

Kích động vì được làm Cộng chủ, nặng nề vì áp lực tương lai, lo sợ vì sợ không dẫn dắt nổi tộc nhân, và kiên định là niềm tin vào chính mình.

Thần Nông Thị vỗ vai Hiên Viên, nói: "Khi ta tiếp nhiệm Cộng chủ cũng có thần thái như ngươi, nên không cần lo lắng, chỉ cần một lòng vì Nhân tộc thì không có gì phải sợ hãi cả!" Hiên Viên nghiêm túc gật đầu: "Hiên Viên đã hiểu, sau này ta sẽ học tập Địa Hoàng, làm cho Nhân tộc chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn!" Nụ cười trên mặt Thần Nông Thị càng đậm, ông nói tiếp: "Phục Hy Thiên Hoàng khi giao vị trí cho ta đã nói một câu, hôm nay ta cũng muốn nói lại câu đó cho ngươi nghe!" Hiên Viên nghiêm sắc mặt: "Xin Địa Hoàng chỉ dạy!" Thần Nông Thị trực tiếp nói: "Nhân tộc ta sinh ra tại Hồng Hoang, phải vượt qua bao gian khổ mới có được sự hưng thịnh như hôm nay.

Nhân tộc phải đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức, Hiên Viên hãy ghi nhớ kỹ!" Hiên Viên trầm giọng đáp: "Nhân tộc ta phải đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!" Thần Nông Thị nhìn Hiên Viên sâu sắc, nói tiếp: "Sau này Nhân tộc giao cho ngươi, chờ đến khi ngươi công đức viên mãn, chúng ta sẽ gặp lại tại Tổ Miếu!" Nói xong, ông giao

lại tế đài cho Hiên Viên, một mình bước xuống đứng cạnh Đa Bảo.

Thần Nông Thị cúi người hành lễ: "Đa tạ sư tôn giáo đạo chi ân, nếu không có thầy giúp đỡ, e rằng con đã chết khi nếm bách thảo rồi!" Đa Bảo nhận lễ của Thần Nông Thị rồi nói: "Ta tuy có giúp chút ít nhưng không đáng kể, vả lại đệ tử Tiệt giáo đã gây ra họa sự hại chết Nữ Oa, thực sự có lỗi với ngươi!" Thần Nông Thị xua tay: "Sư tôn không cần như vậy, tuy thầy là đệ tử Tiệt giáo nhưng khác hẳn hạng tiểu nhân kia.

Hơn nữa Vô Chi Kỳ đã bị trừng phạt mẫn diệt, Nữ Oa cũng đã có kết cục tốt, sư tôn đừng tự trách mình!" Nghe vậy Đa Bảo mới gật đầu.

Sau đó Thần Nông Thị từ biệt Đa Bảo, đi tới trước mặt Nhân tộc Tam Tổ.

Lúc này tất nhiên không ai nói chuyện đưa Nhân Hoàng tới Hỏa Vân Động nữa.

Khi Phục Hy thiền vị, Chu Du đã nói Nhân Hoàng phải trấn giữ Tổ Miếu Nhân tộc, các Thánh nhân đương nhiên không dám làm trái.

Thấy Thần Nông Thị tới, bọn người Toại Nhân Thị đều mỉm cười.

Thần Nông Thị đã chứng đạo thành nội hàm của Nhân tộc, hành trình trở thành nhân vật chính của thiên địa lại tiến thêm một bước.

Toại Nhân Thị nói: "Chúc mừng Địa Hoàng công đức viên mãn!" Thần Nông Thị vội xua tay: "Lão tổ quá khen, đều nhờ tộc nhân tận lực ủng hộ, Thần Nông Thị mới có được thu hoạch này!" Toại Nhân Thị gật đầu tán thưởng: "Địa Hoàng không cần khách khí, hôm nay ngươi công đức viên mãn, đạt được thành quả này là lẽ đương nhiên!" Thần Nông Thị định nói tiếp thì Toại Nhân Thị lắc đầu, ra

hiệu cho ông đứng lên phía trước.

Dù Toại Nhân Thị là Lão Tổ nhưng hôm nay Thần Nông Thị mới là nhân vật chính, là Nhân Hoàng tôn quý nhất.

Không tôn trọng Nhân Hoàng chẳng khác nào tự tát vào mặt mình, nên Toại Nhân Thị để Thần Nông Thị đứng hàng đầu nhằm thể hiện địa vị.

Sau khi mọi người đứng định vị, chiếc niện xa từng chở Phục Hy lại xuất hiện.

Theo chỉ dẫn của Toại Nhân Thị, Thần Nông Thị bước lên niện xa.

Các vị đại năng trấn giữ Nhân tộc đứng hai bên hộ vệ cho vị Nhân Hoàng này.

Dưới sự chứng kiến của chúng nhân, đoàn người Thần Nông Thị bay về phía Tổ Miếu Nhân tộc.

Thấy Thần Nông Thị lên xe, mọi người dưới đài quỳ lạy hô lớn: "Cung tống Địa Hoàng!" Ngay cả Hiên Viên cũng cúi người tỏ lòng kính trọng.

Nhìn bóng dáng Thần Nông Thị rời đi, các chủng tộc khác cảm thấy bùi ngùi vì uy tín và địa vị của ông tại Nhân tộc quá đỗi phi thường.

Nhưng một lát sau, họ cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì biết Thần Nông Thị đi rồi sẽ không dễ dàng xuất hiện nữa.

Với tư cách là Địa Hoàng, ông phải trấn giữ khí vận Nhân tộc, trừ khi có đại sự mới xuất hiện.

Tất nhiên điều này không có nghĩa là không thể xuất hiện, vì ở Tổ Miếu tự do hơn Hỏa Vân Động nhiều.

Đó là nơi của riêng Nhân tộc, không có hạn chế nào khác, chỉ cần Thần Nông Thị muốn ra ngoài thì không ai ngăn cản nổi.

Vì Nhân tộc là nhân vật chính tương lai nên khí vận tăng trưởng quá nhanh, lại không có chí bảo trấn áp nên cần các đại năng ngồi trấn Tổ Miếu.

Sau này khi khí vận đã ngưng thực hoàn toàn thì mới không cần phiền phức như vậy nữa.

Khi bóng dáng Thần Nông Thị biến mất cũng là lúc Hiên Viên chính thức bắt đầu thời đại thống trị của mình.

Tin tức này ngay lập tức truyền tới bộ lạc Cửu Lê.

Xi Vưu nhìn về hướng đô thành, ánh mắt lóe lên những cảm xúc phức tạp.

Hắn nhất tâm muốn làm Nhân Hoàng, nếu không phải vì sinh ra hơi muộn thì có lẽ hắn đã thống nhất phương Bắc và tham gia tranh đoạt từ sớm.

Thấy Thần Nông Thị chứng đạo và Hiên Viên kế vị, tâm tình hắn có chút hỗn loạn nhưng không hề nản chí.

Xi Vưu biết mình vẫn còn cơ hội.

Hiện tại bộ lạc Cửu Lê đã bắt đầu con đường khuếch trương, sớm muộn gì cũng thôn tính các bộ lạc xung quanh và chiếm cứ phương Bắc.

Những đại năng Chuẩn Thánh của Nhân tộc đều đang ở Tổ Miếu, nên không ai có thể ngăn cản hắn.

Xi Vưu tin rằng với mình và tám mươi mốt anh em Vu tộc chuyển thế, ngôi vị Nhân Hoàng là điều chắc chắn.

Hiên Viên vừa lên ngôi, địa vị chưa ổn định.

Xi Vưu lầm bầm: "Vị trí Nhân Hoàng này nhất định phải là của Xi Vưu ta!" Sau đó hắn triệu tập các anh em để bàn bạc việc khởi binh.

Có vẻ như cuộc đối đầu giữa Xi Vưu và Hiên Viên sắp xảy ra.

Sau khi làm Cộng chủ, Hiên Viên bắt đầu quảng bá các chính sách từng áp dụng thành công tại bộ lạc Hữu Hùng như: phát triển nông nghiệp, nâng cao kỹ thuật trồng trọt, chỉnh đốn quân đội, thao luyện binh mã.

Hiện tại đa số tộc nhân sống bằng nghề nông, nhờ Hiên Viên thúc đẩy, sản xuất lương thực tăng cao, khí vận Nhân tộc cũng tăng trưởng mạnh.

Việc chỉnh đốn quân bị là vì Hiên Viên kế hoạch thống nhất Nhân tộc.

Tuy Nhân tộc là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang nhưng lại phân tán thành các bộ lạc.

Hiên Viên tuy là Cộng chủ nhưng không thể quyết định mọi chuyện của từng bộ lạc.

Thời Phục Hy và Thần Nông, Nhân tộc từ mông muội bước sang văn minh, đối mặt với thiên tai nhân họa nhiều nên uy tín hai vị Nhân Hoàng rất lớn, chính lệnh dễ dàng thông suốt.

Hiện tại Nhân tộc đã dần hoàn thiện, không còn nhiều thiên tai đe dọa nên các bộ lạc bắt đầu nảy sinh tâm tư riêng.

Bề ngoài họ không trái lệnh nhưng sau lưng lại dương phụng âm vi.

Hiên Viên tuy năng lực cường nhưng chưa có đóng góp lớn nên các thủ lĩnh bộ lạc chỉ thừa nhận danh phận chứ không thực sự tôn trọng.

Hiên Viên nhận ra nhân tâm khó lường, biết mình hiện tại chưa đủ thế lực nên mới muốn xây dựng một đội quân hùng mạnh để khiến các bộ lạc phải tâm phục khẩu phục, từ đó thống nhất Nhân tộc.

Dưới sự chỉ bảo của Thần Nông Thị, Hiên Viên dần hiểu rõ sứ mệnh của mình.

Nếu hắn có thể thống nhất các bộ lạc thành một khối, lúc đó mới gọi là công đức viên mãn để trở thành Nhân Hoàng thực sự.

Vài năm trôi qua, các chính sách của Hiên Viên giúp thực lực Nhân tộc thăng tiến.

Hắn lấy tinh nhuệ từ bộ lạc Hữu Hùng làm cơ sở, huấn luyện được một đội quân tinh nhuệ.

Chương 313

Khi quân đội thành hình, hắn bắt đầu thực hiện thống nhất Nhân tộc.

Việc này càng sớm càng tốt, để lâu các bộ lạc khác cảnh giác sẽ càng khó khăn hơn.

Lúc này, bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu đã thôn tính xong hầu hết các bộ lạc trong khu vực, trở thành đại bộ lạc duy nhất ở phương Bắc.

Xi Vưu thấy thời cơ đã chín muồi, chính thức khởi binh tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng.

Mục tiêu đầu tiên của hắn là bộ lạc Hữu Hùng.

Khi Hiên Viên làm Cộng chủ đã mang hết tinh nhuệ về đô thành, nơi đây chỉ còn lại những thành phần chiến đấu yếu kém, không phải đối thủ của đại quân Cửu Lê.

Dưới sự tấn công của Xi Vưu, quân đội Hữu Hùng đại bại, chạy tán loạn.

Tin tức này truyền đi khiến danh tiếng Xi Vưu nổi như cồn, vì hắn là người đầu tiên dám công khai tuyên chiến với Hiên Viên.

Thất bại này cũng khiến uy vọng của Hiên Viên giảm sút nghiêm trọng.

Vốn dĩ hắn không có đóng góp gì đặc biệt, nếu không có Thần Nông Thị tiến cử thì nhiều người còn chẳng biết hắn là ai.

Ngay cả những bộ lạc từng thừa nhận hắn giờ cũng bắt đầu do dự và quan sát, khiến vị trí Cộng chủ của Hiên Viên trở nên lung lay.

Hiên Viên rất cảnh giác trước tình hình này.

Hắn biết chức trách của mình là thống nhất Nhân tộc, nhưng không ngờ lại xuất hiện một đối thủ như Xi Vưu.

Từ các tu sĩ tham chiến trở về, Hiên Viên hiểu được sự lợi hại của quân đội Cửu Lê và có phần kiêng kị.

Tuy nhiên hắn cũng hiểu Nhân Hoàng không dễ đạt được như vậy.

Không có đóng góp như Phục Hy hay Thần Nông, hắn buộc phải đánh bại Xi Vưu và thống nhất Nhân tộc mới có thể chứng đạo.

Nghĩ vậy, Hiên Viên càng thêm tự tin và kiên định, lập tức điều động quân đội đã huấn luyện để chuẩn bị khai chiến.

Cuộc tranh chấp giữa Hiên Viên và Xi Vưu chính thức bắt đầu, nhưng lúc này mới chỉ là giai đoạn đầu, chưa có đại chiến quy mô lớn nên không ảnh hưởng đến Thương Hiệt bên bờ sông Lạc Nhuế.

Trong thời gian này, Thương Hiệt ngày càng già yếu, nếp nhăn đầy mặt, tưởng như sắp đi đến cuối đời.

Thương Hiệt không có tu vi, trong môi trường Hồng Hoang, người bình thường không tu luyện thì khí huyết sẽ suy lạc theo tuổi tác, thọ mệnh chỉ khoảng hai trăm năm.

Thương Hiệt sống đến nay cũng đã xấp xỉ mức đó.

Tuy nhiên tộc nhân phát hiện ra Thương Hiệt vốn ngẩn ngơ giờ ánh mắt lại vô cùng thanh minh.

Tuy vẫn ít giao tiếp nhưng khí chất đã hoàn toàn thay đổi, khiến mọi người tò mò không hiểu sao về già hắn lại tỉnh táo ra.

Sau một thời gian quan sát không thấy gì khác lạ, họ không còn gọi hắn là kẻ ngớ ngẩn nữa mà đối xử kính trọng theo truyền thống tôn lão ái ưu.

Bộ lạc của Thương Hiệt nhỏ bé, người mạnh nhất cũng chỉ là

Thái Ất Kim Tiên nên không thấy được sự thần dị của hắn.

Nhưng biến hóa này không qua mắt được Chu Du đang âm thầm quan sát.

Chu Du biết văn tự Nhân tộc sắp xuất thế vì khí tức từ nguyên thần Thương Hiệt tỏa ra điềm báo rất rõ ràng.

Chu Du lập tức truyền tin cho Trấn Nguyên Tử.

Cần biết Trấn Nguyên Tử dự định lập phủ khi Hồng Vân thức tỉnh, mà giờ Hồng Vân sắp thức tỉnh nên phải báo trước để ông chuẩn bị chu đáo.

Vạn Thọ Sơn nằm ở ranh giới Đông – Tây Hồng Hoang nên tu sĩ qua lại rất đông.

Nhờ tin tức Trấn Nguyên Tử che chở một phương, ngày càng nhiều tu sĩ chán ghét tranh đấu tìm đến đây cầu sự an bình.

Hồng Hoang thực lực vi tôn, tranh chấp không ngừng, tu sĩ bình thường luôn nơm nớp lo sợ tai họa bất ngờ.

Một nơi ổn định như Vạn Thọ Sơn tất nhiên có sức hút cực lớn.

Trấn Nguyên Tử là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đại năng hàng đầu, không ai dám đến gây rối.

Hiện tại trừ Thánh nhân ra thì Chuẩn Thánh là cao nhất, mà Chuẩn Thánh bình thường không phải đối thủ của ông.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh dù bị Trấn Nguyên Tử chặn mất nguồn tu sĩ đầu quân cho mình cũng không dám có ý kiến, vì họ biết sau lưng ông có Chu Du – một vị sát thần mà họ vẫn đang trong thời gian bị phạt diện bích, không dám lộ diện trước mắt anh.

Lượng tu sĩ tìm đến ngày càng đông, danh tiếng Trấn Nguyên Tử càng lẫy lừng.

Trấn Nguyên Tử cũng rất vui mừng vì điều này, đó là lý do ông từng hỏi Chu Du cách lập Địa Tiên Phủ để ngưng tụ khí vận.

Cái chết của Hồng Vân năm xưa là hồi chuông cảnh tỉnh cho ông: độc lai độc vãng tuy tự do nhưng khi gặp chuyện lại rất thiệt thòi.

Do đó ông quyết định mở rộng sơn môn, thu nhận môn đồ dưới danh nghĩa bảo hộ.

Khi nhận được tin từ Chu Du, Trấn Nguyên Tử vui mừng khôn xiết.

Ông vốn lo lắng cho Hồng Vân chuyển thế, nay nghe tin sắp gặp lại bạn thân thì không nén nổi hưng phấn.

Tình cảm giữa hai người rất sâu đậm, từ khi Chu Du chưa xuất thế họ đã quen biết, cùng nhau vượt qua nhiều đại kiếp, là những 'đạo lữ' chí đồng đạo hợp.

Sau khi bình tâm lại, Trấn Nguyên Tử triệu tập môn đồ để thông báo việc lập Địa Tiên Phủ.

Các môn đồ đều phi thường kinh hỉ.

Tuy được Trấn Nguyên Tử che chở nhưng họ chưa có danh phận chính thức, ra ngoài lãnh thổ này thì các tu sĩ khác không nể mặt.

Có Địa Tiên Phủ, họ sẽ có thân phận rõ ràng, đi ngao du cũng an toàn hơn vì có bối cảnh là một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiện tại Hồng Hoang thế lực nhiều như sao trời, nhưng trừ môn hạ Thánh nhân hay Thiên Đình, hiếm có thế lực nào có đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong làm chỗ dựa.

Trấn Nguyên Tử hiểu tâm tư của môn đồ nhưng không quá bận tâm.

Mục đích của ông là che chở tán tu, bồi dưỡng tinh anh, đồng thời

nâng cao khí vận bản thân.

Càng nhiều người gia nhập, khí vận của ông càng lớn, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Ông lệnh cho môn đồ truyền tin Địa Tiên Phủ sắp xuất thế để thu hút thêm nhiều tu sĩ.

Trấn Nguyên Tử không lo có kẻ phá hoại vì bối cảnh của ông rất mạnh: Chu Du là bạn thân, Hạo Thiên Thiên Đình có quan hệ tốt, Hậu Thổ Địa Phủ nợ ông nhân quả, Nhân tộc Tam Tổ cũng quen biết, còn Minh Hà thì không tìm ông gây phiền phức là may rồi.

Chương 314

Với mạng lưới quan hệ như vậy, ông vô cùng thong dong.

Về phía các Thánh nhân, ông cũng không lo vì mình không tranh giành khí vận Nhân tộc với họ.

Nếu Thánh nhân tấn công, ông chỉ cần triển khai Địa Thư là có thể chống đỡ được vài đòn.

Việc Trấn Nguyên Tử thu nhận môn đồ ảnh hưởng lớn nhất đến Tây Phương Nhị Thánh vì họ hay đi lôi kéo tu sĩ phương Đông.

Tuy nhiên sau khi từ Bồng Lai trở về, Trấn Nguyên Tử không còn sợ họ nữa.

Hai người đó giờ chẳng có tâm trí đâu mà nhắm vào ông.

Nếu thực sự xé rách mặt, chờ Hồng Vân quy lai sẽ đòi lại nhân quả năm xưa: Tây Phương Nhị Thánh thành thánh là nhờ Hồng Vân nhường ghế, nếu không nhường thì làm sao họ có vinh quang hôm nay.

Khi Hồng Vân gặp nạn họ lại không cứu vì sợ gánh nhân quả, giờ Hồng Vân chuyển thế thành công, món nợ này sớm muộn gì cũng phải trả.

Tất nhiên đó là suy nghĩ của riêng Trấn Nguyên Tử, nếu họ không xuất hiện thì thôi, còn nếu dám ngăn cản ông lập phủ thì ông sẽ lôi những chuyện này ra nói.

Ngay khi tin tức Trấn Nguyên Tử muốn lập phủ truyền ra, đã thu hút vô số tu sĩ Hồng Hoang chú mục.

Dù sao danh tiếng của Trấn Nguyên Tử tại Hồng Hoang cũng không hề nhỏ, đây là tồn tại chỉ đứng sau Thánh nhân.

Hơn nữa, Trấn Nguyên Tử lập phủ không phải chuyện nhỏ, dù ông ta chỉ đơn độc một mình, nhưng một khi lập phủ sẽ gây ảnh hưởng đến cục diện Hồng Hoang.

Ai bảo Trấn Nguyên Tử là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại còn sở hữu Địa Thư - một trong Thiên Địa Nhân tam thư.

Phải biết rằng Thánh nhân cũng dựa vào Nhân Thư để thành lập Địa Phủ, vậy thì Địa Thư sao có thể đơn giản được.

Và ngay khi chúng tu sĩ, đại năng Hồng Hoang đều dồn ánh mắt về phía núi Vạn Thọ, thì Thương Hiệt ở bộ lạc bên bờ sông Lạc Nhuế cũng đã hoàn thiện triệt để hàng nghìn văn tự trong não hải.

Theo hàng nghìn văn tự bắt đầu không ngừng lấp lánh, tỏa ra hào quang thất thải, rồi nhuộm toàn bộ nguyên thần của Thương Hiệt thành màu thất thải.

Sau khi hấp thu huyền quang từ trong văn tự, nguyên thần của Thương Hiệt run rẩy một trận, cuối cùng cả người ông sững lại tại chỗ, ngay cả đôi mắt cũng nhắm nghiền.

Tộc nhân đi lại trong bộ lạc thấy Thương Hiệt như vậy, còn tưởng ông xảy ra biến cố gì, bèn phân phân tụ tập lại.

Dù sao Thương Hiệt lúc này đã già nua, mọi người cũng sợ ông xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thương Hiệt vốn khá nổi tiếng trong bộ lạc, tuy rằng khi tuổi tác tăng lên, ánh mắt trở nên thanh minh, tộc nhân không còn coi ông là kẻ ngớ ngẩn nữa, nhưng ấn tượng lâu ngày cũng khiến tộc nhân có phần coi thường.

Tuy vậy, tộc nhân cũng không nỡ nhìn Thương Hiệt cứ thế qua đời.

Hơn nữa, cảnh tượng Thương Hiệt đứng sững tại chỗ xác thực có

chút kỳ quái, thế là một tộc nhân đi đến trước mặt Thương Hiệt muốn xem ông gặp chuyện gì.

Chỉ là chưa đợi người này lại gần, một luồng sức mạnh không thể kháng cự xuất hiện quanh thân Thương Hiệt, trực tiếp đánh bay người này.

Thấy cảnh này, chúng tộc nhân trong bộ lạc tức khắc tránh ra xa, vẻ mặt kinh dị nhìn Thương Hiệt.

Phải biết rằng mọi người đều rõ Thương Hiệt không hề có tu vi, mà hiện tại ông không cử động gì lại đánh bay một tộc nhân tráng niên, quả thực khiến người ta vạn phần kinh ngạc.

Thế là đủ loại suy đoán rộ lên, có người nghi Thương Hiệt bị yêu ma nhập thân, có người nghi ông thức tỉnh, nghị luận đủ kiểu.

Vì đây không phải bộ lạc lớn nên kiến thức của họ cũng ít.

Sau đó, tin tức truyền đi, toàn bộ tộc nhân bên bờ sông Lạc Nhuế đều tụ tập lại.

Nhìn bóng dáng Thương Hiệt, mọi người bàn tán xôn xao, vì sau khi người đầu tiên bị đánh bay, lại có thêm vài tu sĩ Nhân tộc tiến lên, kết quả đều như nhau, toàn bộ bị pháp lực vô danh quanh thân Thương Hiệt đánh bay, trong đó không thiếu tu sĩ Kim Tiên.

Cho đến cuối cùng, thủ lĩnh bộ lạc là tồn tại cảnh giới Thái Ất Kim Tiên muốn lại gần Thương Hiệt cũng bị đánh bay như trước.

Điều này khiến mọi người tại chỗ sững sờ, trợn to mắt nhìn bóng dáng trên không trung.

Cũng may là Thương Hiệt không có ý hại tộc nhân, nếu không với nguyên thần Đại La hiện tại, e rằng uy áp tán ra thì cả bộ lạc chẳng còn mấy người.

Một lát sau, thủ lĩnh bộ lạc lếch thếch quay về, mọi người càng thêm kinh hãi, nhìn khuôn mặt già nua của Thương Hiệt mà lòng đầy sợ hãi.

Tuy vài người bị đánh bay nhưng không bị thương nặng, chỉ có người tu vi thấp nhất là bị ngã gãy chân.

Điều này khiến tộc nhân an tâm hơn, chỉ cần không chạm vào là không sao.

Ngay lúc đó, dưới sự chú mục của mọi người, cơ thể Thương Hiệt từ từ biến hóa, từng đạo hào quang thất thải từ trong thể nội tán ra, sau đó bao quanh thân hình ông thành những vòng sáng.

Chứng kiến dị tượng này, tộc nhân đều chấn động.

Chưa kịp phản ứng, cơ thể Thương Hiệt từ từ bay lên, huyền phù giữa không trung bộ lạc.

Lúc này Thương Hiệt mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ tang thương.

Cảm nhận trạng thái quanh thân, ông mỉm cười nhạt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, quát lớn: "Hiện!".

Theo lời Thương Hiệt, những vòng sáng quanh thân dần hiển hiện hình dáng thực sự.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ đó là gì.

Những vòng sáng ấy hóa ra được cấu thành từ từng chữ cái.

Những văn tự này không phải Đạo văn, không phải Yêu văn, từng nét ngang nét dọc rõ ràng.

Nhìn mỗi một chữ, tộc nhân tại chỗ đều hiểu được ý nghĩa của nó, đây chính là văn tự của Nhân tộc, loại chữ tượng hình độc nhất của Nhân tộc.

Những chữ này tuy nhỏ nhưng mỗi tộc nhân đều có thể nhìn rõ,

bất kể có tu vi hay không, vì ngay khi xuất thế chúng đã hòa hợp với khí vận Nhân tộc, chứa đựng khí vận, ba nghìn văn tự ám hợp với ba nghìn đại đạo.

Lúc nãy tộc nhân bị đánh bay cũng là do sức mạnh của văn tự.

Đến lúc này mọi người mới biết Thương Hiệt đã làm gì, ông đã tạo ra văn tự độc nhất cho Nhân tộc.

Tộc nhân phân phân bái lạy vị đại hiền này, không ít người thành tâm sám hối vì trước kia từng coi ông là kẻ ngớ ngẩn.

Lúc này Thương Hiệt không để ý đến biểu hiện của mọi người, sau khi ba nghìn văn tự tỏa ra quanh thân, ông mở miệng nói: "Thiên Đạo tại thượng, ngô Nhân tộc Thương Hiệt tạo ba nghìn văn tự, truyền thừa Nhân tộc, để giáo hóa Nhân tộc, Thiên Đạo giám chứng!".

Tiếng nói của Thương Hiệt vang vọng khắp Hồng Hoang, vô số đại năng dời tầm mắt về phía bộ lạc nhỏ bé này, các Thánh nhân cũng tức khắc tán ra nguyên thần để xem vị đại hiền Nhân tộc này là ai.

Sau lời của Thương Hiệt, bộ lạc bên sông Lạc Nhuế trở thành tiêu điểm của Hồng Hoang.

Bầu trời bỗng tối sầm lại, dòng sông khí vận Nhân tộc hiện ra.

Chương 315

Ba nghìn văn tự trước mặt Thương Hiệt bay vào trong dòng sông khí vận.

Sau khi ánh sáng thất thải nhập vào, dòng sông khí vận như được bồi bổ, bành trướng mạnh mẽ.

Các Thánh nhân thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc, vì mức độ tăng trưởng khí vận Nhân tộc lúc này có thể sánh với khi Nhân Hoàng quy vị, ánh mắt nhìn Thương Hiệt trở nên vô cùng hỏa nhiệt.

Sau khi khí vận Nhân tộc biến hóa, từ đó bay ra ba nghìn đạo huyền quang dung nhập vào nguyên thần Thương Hiệt.

Các Thánh nhân biết đây là sự phản hồi của khí vận Nhân tộc dành cho Thương Hiệt, đắc được cơ duyên này, e rằng nguyên thần Thương Hiệt sẽ trực tiếp trở thành cấp bậc Chuẩn Thánh.

Sau khi huyền quang rơi xuống, dòng sông khí vận biến mất, thay vào đó là một đoàn tường vân.

Thấy tường vân xuất hiện, mọi người hiểu rằng lần này Thương Hiệt chắc chắn sẽ nhận được không ít công đức.

Đúng như dự đoán, trên tường vân xuất hiện kim quang công đức, rơi thẳng xuống Thương Hiệt.

Nhìn đoàn kim quang này, mọi người trợn to mắt, ngay cả Thánh nhân cũng kinh ngạc, vì lượng công đức này không kém gì lúc Thần Nông Thị thiền vị, thậm chí còn nhiều hơn.

Phải biết Tam Hoàng Ngũ Đế có tám vị, dù Thần Nông Thị có cống hiến lớn lao, nhưng người tạo ra chữ viết cho Nhân tộc chỉ có một mình Thương Hiệt.

Nhìn công đức rơi xuống, vô số đại năng đỏ mắt ghen tỵ, ước gì người đó là mình.

Mọi người ghi nhớ kỹ diện mạo Thương Hiệt để sau này tránh trêu vào, vì ông là đại hiền Nhân tộc, mà Nhân tộc sắp thành nhân vật chính của thiên địa, nếu dám động vào Thương Hiệt thì đúng là chán sống.

Hơn nữa, nếu Thương Hiệt hấp thu hết công đức này, Hồng Hoang sẽ lại xuất hiện một tôn đại năng.

Dưới sự chú mục của mọi người, công đức từ từ nhập vào cơ thể Thương Hiệt.

Sau khi hấp thu hết, khí tức của ông đột nhiên biến hóa, cảnh giới phi tốc thăng tiến, từ Địa Tiên, Thiên Tiên...

đến Đại La Kim Tiên.

Tốc độ đột phá khiến mọi người kinh hãi, nhận được nhiều công đức như vậy, thành Chuẩn Thánh là chuyện trong tầm tay.

Một lát sau, Thương Hiệt thực sự đột phá Chuẩn Thánh cảnh, khí tức vẫn tiếp tục tăng: Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cho đến Chuẩn Thánh đỉnh phong mới bình ổn lại.

Cảnh giới của Thương Hiệt khiến đại năng Hồng Hoang càng thêm chấn động, dù biết công đức nhiều nhưng sao có thể giúp một phàm nhân không có tu vi thăng thẳng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong được chứ.

Phải biết Thần Nông Thị vốn là Đại La đỉnh phong, cuối cùng cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Các Thánh nhân thấy cảnh này thì đã có đáp án, Thương Hiệt có tạo hóa như vậy chứng tỏ tiền kiếp chắc chắn cũng là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh.

Công đức có thể trợ lực thành Chuẩn Thánh, nhưng muốn đạt tới đỉnh phong cần phải có cảm ngộ về đại đạo.

Thương Hiệt thăng tiến một mạch mà cảnh giới cực kỳ ổn định, không chút trì trệ, khiến các Thánh nhân kinh ngạc và bắt đầu thôi toán.

Nhưng tiền kiếp của Thương Hiệt đã bị Thiên Đạo che đậy, nên họ không tính ra được.

Tất cả đều là do Chu Du làm, vì Hồng Vân có nhân quả rất lớn, ngộ nhỡ trước khi thức tỉnh bị hai người phương Tây tính kế thì không hay, nên Chu Du đã che đậy nhân quả của Hồng Vân, đợi đến khi ông thức tỉnh mới cho phép thôi toán.

Lúc này Thương Hiệt cũng đã tỉnh lại, ông đã thức tỉnh ký ức của Hồng Vân, hiểu được vì sao mình có thể tái hiện trên đời.

Sau đó, vô số đại năng thấy khí tức của Thương Hiệt bỗng nhiên biến đổi, một cảm giác quen thuộc hiện lên trong lòng họ.

Các Thánh nhân lập tức trợn to mắt: "Hồng Vân!!!".

Hai người phương Tây cảm nhận được khí tức của Hồng Vân thì sững sờ, vì họ quá quen thuộc với khí tức này.

Họ có thể thành Thánh hoàn toàn nhờ Hồng Vân nhường chỗ, nên nợ Hồng Vân một nhân quả cực đại.

Nay thấy Hồng Vân trở lại, đương nhiên họ cảm thấy khó chịu.

Nhân quả thành Thánh không dễ trả, lúc trước họ thấy Hồng Vân tự bạo mà không cứu chính là muốn ông chết để nhân quả tiêu tan.

Nhưng giờ Hồng Vân quay về, ông chắc chắn sẽ tìm họ gây phiền phức.

Họ không dám ra tay với Hồng Vân vì nợ nhân quả, nếu làm ông

vẫn lạc lần nữa, nhân quả đó sẽ hóa thành nghiệp lực khổng lồ, dù là Thánh nhân cũng không tránh khỏi.

Thứ hai là Hồng Vân là hảo hữu của Chu Du, nếu họ ra tay e rằng sẽ bị Chu Du nhắm vào.

Nghĩ đến đây, hai người đau đầu vô cùng, chỉ đành lánh mặt không gặp.

Ngoài các Thánh nhân, những đại năng quen biết Hồng Vân cũng không dám tin: "Sao giống khí tức của Hồng Vân đã vẫn lạc vậy?".

Giữa lúc mọi người trầm tư, một bóng dáng vội vã xuất hiện tại bộ lạc Nhân tộc, đầu đội mũ tử kim, mặc đạo bào, chính là Trấn Nguyên Tử.

Ngay khi khí tức Hồng Vân biến hóa, Trấn Nguyên Tử đã cảm nhận được và lập tức bay đến.

Thấy Trấn Nguyên Tử xuất hiện, các Thánh nhân càng thêm xác định, đại năng Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh: "Đúng là Hồng Vân rồi!", "Hồng Vân còn sống sao?", "Hồng Vân chuyển thế thành Nhân tộc!".

Hai kẻ thù của Hồng Vân cũng có sắc mặt không bình thường.

Côn Bằng tâm thần chấn động, trong lòng cay đắng, Hồng Vân không những không chết mà còn giống mình sáng tạo ra văn tự cho một tộc, thật khiến hắn uất ức.

Côn Bằng biết chuyện này có liên quan đến vị kia, sau khi bị Nữ Oa cảnh cáo và bị lấy mất Hà Đồ Lạc Thư, hắn đã nản lòng.

Nay Hồng Vân trở lại, sau lưng là Chu Du - đệ nhất nhân Hồng Hoang, Côn Bằng cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng hắn cũng là đại năng, đạo tâm kiên định, biết là nhân quả

tuần hoàn nên không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tham ngộ đại đạo.

Kẻ thù khác là Minh Hà ở Huyết Hải.

Minh Hà vốn đã biết từ lúc Hậu Thổ thành Thánh rằng Hồng Vân chưa vẫn lạc hoàn toàn vì Chu Du đã nói Hồng Vân sớm muộn sẽ tìm hắn liễu kết nhân quả.

Minh Hà chỉ hơi kinh ngạc về tạo hóa của Hồng Vân sau khi chuyển thế.

Hắn không lo lắng vì mình đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có Huyết Hải làm chỗ dựa, không sợ Hồng Vân, hơn nữa Chu Du sẽ không nhúng tay vào việc này.

Quay lại với Thương Hiệt, hay đúng hơn là Hồng Vân.

Thấy Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đỏ hoe mắt nói: "Trấn Nguyên Tử, đã lâu không gặp!".

Trấn Nguyên Tử nghe giọng nói quen thuộc, nghẹn ngào: "Đệ... cuối cùng đệ cũng trở lại!".

Chương 316

Hồng Vân cười tươi: "Ta đã trở lại!".

Ngay lúc đó, một bóng dáng xuất hiện trước mặt hai người mà không ai khác nhận ra, chính là Chu Du.

Chỉ có các Thánh nhân và hai người họ cảm nhận được vì Chu Du cố ý lộ diện.

Hồng Vân run rẩy cúi chào: "Đa tạ đạo huynh cứu mạng!".

Chu Du xua tay: "Ngươi là hảo hữu của ta, không cần khách sáo, trước kia ngươi đâu có như vậy".

Hồng Vân đỏ mặt, Trấn Nguyên Tử bật cười.

Một lát sau, Hồng Vân nói: "Xin hai vị chờ một lát!".

Trấn Nguyên Tử định hỏi thì thấy Chu Du ra hiệu im lặng.

Tiền kiếp bị vây khốn đã khiến Hồng Vân nhận ra lòng người hiểm ác, mình làm điều thiện mà lại bị chúng đồng đạo vây giết vì Hồng Mông Tử Khí.

Nếu không có Chu Du tìm được chân linh cuối cùng, ông đã tiêu tán rồi.

Nay chuyển thế thành người tạo chữ, ông không muốn làm "lão hảo nhân" của Hồng Hoang nữa.

Hồng Vân bay lên không trung, hét lớn: "Ngô là Nhân tộc Thương Hiệt, tiền kiếp là đám mây hồng đầu tiên của Hồng Hoang hóa hình, nay chuyển thế thành người, thức tỉnh ký ức, chuyện cũ không còn vương vấn!

Từ nay ngô chỉ là Thương Hiệt của Nhân tộc!".

Tiếng nói truyền khắp Hồng Hoang, đại năng đều hiểu Hồng Vân nay đã khác.

Những kẻ từng vây đánh ông thì lo sợ vì ông không nói nhân quả tiền thế đã tiêu tan.

Hồng Vân quay lại chỗ Chu Du.

Chu Du nói: "Nên như thế!

Nay là Nhân tộc thì đừng như tiền kiếp nữa".

Trước kia Hồng Vân bị coi là kẻ ngốc vì nhường ghế ở cung Tử Tiêu.

Hồng Vân thở dài: "Trải qua kiếp nạn này mới hiểu được chính mình, hai vị đạo huynh yên tâm, Hồng Vân không còn là Hồng Vân trước kia nữa".

Đúng lúc đó, Nhân tộc Tam Tổ xuất hiện.

Họ định đón Thương Hiệt về Tổ Miếu nhưng sững sờ khi biết ông là Hồng Vân chuyển thế.

Thấy Chu Du, họ quỳ lạy: "Bái kiến Thánh Tổ!".

Chu Du gật đầu: "Ta đã biết ý định của các ngươi, lát nữa xong việc Thương Hiệt sẽ về Tổ Miếu trấn áp khí vận".

Tam Tổ vui mừng.

Chu Du hỏi Hồng Vân có ý kiến gì không, ông lắc đầu: "Hồng Vân nay là người, đương nhiên lo cho Nhân tộc, ta không có dị nghị".

Với ông, Tổ Miếu như đạo trường, còn Hỏa Vân Động hiện bị các Thánh nhân khống chế, ông chưa muốn về, đợi khi Nhân tộc thành chủ tể thiên địa sẽ thu hồi sau.

Hồng Vân chào Tam Tổ, Toại Nhân Thị vội đỡ dậy: "Thương Hiệt

không cần thế, tiền kiếp ngươi là đại năng, nay lại có công lớn với tộc ta, phải là chúng ta hành lễ mới đúng".

Hồng Vân quả quyết: "Tiền kiếp đã qua, nay ta chỉ là Thương Hiệt".

Trấn Nguyên Tử hào hứng nói với Chu Du: "Hồng Vân đã về, vậy bên ta cũng bắt đầu thôi!".

Hồng Vân ngơ ngác hỏi có chuyện gì.

Chu Du đưa hai người đến gần núi Vạn Thọ.

Hồng Vân đòi ăn nhân sâm quả.

Trấn Nguyên Tử nói: "Đợi đệ lâu rồi, không phải chờ đệ thì ta đã làm xong việc này từ sớm".

Trấn Nguyên Tử biến mất, Hồng Vân hỏi Chu Du nhưng anh chỉ cười không nói.

Hồng Vân nhìn về phía núi Vạn Thọ thấy rất náo nhiệt, không giống tính cách ưa yên tĩnh của bạn mình.

Trước quán Ngũ Trang có tế đài, nhưng chỉ có các tu sĩ cấp thấp, không thấy đại năng nào.

Trấn Nguyên Tử mặc đạo bào uy nghiêm bước lên tế đài, cầm Địa Thư khấn: "Thiên Đạo tại thượng, ngô Trấn Nguyên Tử tham ngộ Địa Thư có cảm, mạch núi Hồng Hoang hỗn loạn, mạch nước không hiển, nguyện lấy thân mình che chở một phương thiên địa!

Lập Địa Tiên Phủ, sơ lý đại địa Hồng Hoang, phân phong Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá quản lý, lấy cực phẩm tiên thiên linh bảo Địa Thư trấn áp khí vận, Địa Tiên Phủ, Lập!".

Tiếng nói vang khắp Hồng Hoang, đại năng đều kinh ngạc.

Trấn Nguyên Tử muốn lập thế lực vì sau cái chết của Hồng Vân,

ông thấy độc lai độc vãng có hại.

Hồng Vân đứng bên Chu Du mà rưng rưng vì biết bạn mình thay đổi là vì mình.

Chu Du nhắc nhở Hồng Vân đừng lặp lại sai lầm cũ.

Sấm sét vang rền, công đức giáng xuống núi Vạn Thọ.

Tám phần vào Trấn Nguyên Tử, một phần vào Địa Thư, một phần chia cho mọi người tại chỗ.

Trấn Nguyên Tử thăng lên cảnh giới Chí Thánh.

Ông thấy hơi tiếc vì không đủ để phá vỡ Thánh cảnh, nhưng Chí Thánh cũng là kinh hỉ lớn rồi.

Địa Tiên Phủ ra đời khiến mọi người chú ý vì nó liên quan đến Địa Thư.

Hai chuyện lớn Hồng Vân quy lai và lập Địa Tiên Phủ diễn ra trong một ngày khiến Hồng Hoang chấn động.

Nhưng các đại năng thấy không xung đột lợi ích nên cũng thôi.

Hai người phương Tây khó chịu vì Địa Tiên Phủ nằm ở ranh giới Đông - Tây sẽ hút mất tu sĩ, nhưng họ sợ Chu Du và Hồng Vân nên không dám động thủ.

Chu Du đưa Hồng Vân vào quán Ngũ Trang.

Ba người ngồi lại với nhau, ôn lại chuyện cũ từ trước đại kiếp Vu Yêu.

Chương 317

Chu Du nay là Thánh nhân ngũ trọng thiên, Trấn Nguyên Tử là Chí Thánh, Hồng Vân là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chu Du bắt đầu giảng đạo cho hai người nghe.

Trong khi đó, tại Nhân tộc, tranh chấp giữa Hiên Viên và Xi Vưu bắt đầu nổ ra.

Sau khi Xi Vưu đánh bại bộ lạc Hữu Hùng, vị trí của Hiên Viên lung lay vì ông chưa có cống hiến lớn.

Các bộ lạc đứng ngoài quan sát để xem ai thắng mới theo.

Khí vận Nhân tộc biến động khiến Tổ Miếu đau đầu, nhưng họ không can thiệp vì đây là thử thách để Nhân tộc thống nhất và lột xác thành chủ tể thiên địa.

Xi Vưu tuy ít quân hơn nhưng chiến binh phương Bắc hung hãn và được luyện công pháp Vu tộc cải biên, nhục thân cường hãn.

Hiên Viên triệu tập thần hạ, quyết định điều động tinh nhuệ tiến đánh Xi Vưu.

Ông có lợi thế về tài nguyên ở trung tâm đô thành, còn Xi Vưu biết thế nên đã khởi binh sớm để thu hẹp khoảng cách.

Hiên Viên lệnh cho cấp dưới ổn định hậu phương, chuẩn bị lương thảo vũ khí cho cuộc đại chiến tiêu diệt Xi Vưu.

Theo lệnh của Hiên Viên, một chúng cao tầng cũng phân vân lui ra khỏi điện, bắt đầu chuẩn bị.

Ngay sau đó, quân đội trong đô thành cũng tập kết lại, đợi đến khi các bộ lạc Nhân tộc dưới trướng Hiên Viên lần lượt phái ra chiến sĩ,

đại quân của Hiên Viên cũng đã tập kết hoàn tất, bắt đầu tiến phát về hướng phương Bắc, nơi Cửu Lê bộ lạc tọa lạc.

Tuy nói đô thành cùng Cửu Lê bộ lạc cách nhau thậm viễn, nhưng trong Hồng Hoang không thiếu kỳ nhân, các loại trận pháp cũng tầng xuất bất cùng, huống hồ tùy tiện một vị Đại La Kim Tiên cũng có thể bao bọc hàng trăm vạn quân đội để di chuyển.

Vả lại hiện tại trong Hồng Hoang biến địa đều là Tiên Thiên linh khí, chiến sĩ trong quân đội Hiên Viên ít nhiều đều có tu vi tại thân, cũng không cần lo lắng về tốc độ.

Mà trước đó Cửu Lê bộ lạc có thể nhanh chóng tấn công đến Hữu Hùng bộ lạc cũng là nhờ vậy.

Sau khi Hiên Viên trở thành Nhân tộc Cộng chủ và điều động tinh nhuệ từ Hữu Hùng bộ lạc đi, Hữu Hùng bộ lạc không còn bao nhiêu chiến lực, mà Xi Vưu chỉ cần phái ra vài vị Đại La dẫn theo chiến sĩ Cửu Lê đã trực tiếp đánh bại Hữu Hùng.

Cho nên đừng nhìn đô thành và Cửu Lê bộ lạc cách nhau xa xôi, nhưng chỉ cần Hiên Viên nguyện ý trả giá đắt, trong vòng một ngày liền có thể khiến toàn bộ quân đội đến được địa vực phương Bắc.

Chẳng hạn như mời mấy vị Chuẩn Thánh xuất thủ, nhưng cái giá này Hiên Viên lại trả không nổi, cho nên chỉ có thể theo nếp cũ mà tập kết quân đội, sau đó khai hỏa tiến về Cửu Lê bộ lạc.

Tuy rằng quá trình này cần tiêu tốn hơn một tháng thời gian, nhưng thắng ở chỗ ổn thỏa.

Tuy nhiên, Hiên Viên chọn con đường này, Xi Vưu khẳng định là biết được, mà Hiên Viên cũng không có chút lo lắng nào, bởi vì trận chiến này vốn là đường đường chính chính, không có chút âm mưu quỷ kế nào.

Ngay khi đại quân Hiên Viên rời khỏi đô thành, tin tức xuất binh cũng truyền đến Cửu Lê bộ lạc.

Khi biết được Hiên Viên đã triệu tập đại quân đến công phạt, Xi Vưu cũng triệu tập tám mươi vị huynh đệ Vu tộc chuyển thế còn lại đến.

Xi Vưu vô cùng rõ ràng mục đích của Hiên Viên, đồng thời cũng hiểu rõ thế yếu của chính mình.

Tuy rằng Cửu Lê bộ lạc đã thành công thu phục tuyệt đại đa số bộ lạc Nhân tộc ở địa vực phương Bắc, chiếm cứ phần lớn địa bàn phương Bắc, nhưng so với địa vực đô thành Nhân tộc vẫn kém không ít, đương nhiên ở đây không chỉ nói về nhân khẩu, mà còn là tư nguyên, nồng độ linh khí, v.v.

Cho dù Xi Vưu còn nắm giữ Vu tộc công pháp, có thể khiến chiến sĩ Cửu Lê bộ lạc gia tăng không ít chiến lực, nhưng rốt cuộc vẫn không so được với nội hàm của Hiên Viên.

Tuy nhiên, dù nói nội hàm không bằng Hiên Viên, nhưng Xi Vưu không có ý định đánh trận dây dưa, vả lại hiện tại chiến lực dưới trướng Xi Vưu cũng không thua Hiên Viên bao nhiêu, dù sao Hiên Viên đăng lâm vị trí Nhân tộc Cộng chủ cũng chưa được bao lâu.

Xi Vưu định trực tiếp tập kết tinh nhuệ Cửu Lê bộ lạc, tốc chiến tốc thắng, thừa dịp Hiên Viên đối với thực lực của mình chưa hiểu rõ, trực tiếp dùng lôi đình chi thế đánh bại Hiên Viên, khiến uy vọng của Hiên Viên trong Nhân tộc đại giảm, như vậy cũng có thể kéo Hiên Viên xuống khỏi vị trí Nhân tộc Cộng chủ.

Nếu không, cứ tiếp tục dây dưa với Hiên Viên, Xi Vưu tất bại không nghi ngờ, bởi vì hắn không có nhiều tư nguyên nội hàm như vậy.

Phải biết rằng địa vực phương Bắc tuy giáp ranh với Vu tộc, nhưng đây không phải là nơi trọng yếu của Vu tộc, Cửu Lê bộ lạc của Xi Vưu quật khởi thời gian còn ngắn, nội hàm thực sự có chút bạc nhược.

Hơn nữa Xi Vưu luyện binh cũng cần không ít tư nguyên, hiện tại Cửu Lê bộ lạc đã bắt đầu có chút túng quẫn, cho nên Xi Vưu mới nôn nóng như thế.

Đợi đến khi một chúng Vu tộc chuyển thế nhân đến trước mặt, Xi Vưu cũng nói ra kế hoạch trong lòng: "Chư vị huynh đệ, đại quân Hiên Viên đã xuất phát, hãy triệu tập nhị lang Cửu Lê ta, đánh bại Hiên Viên, chúng ta liền có thể nhập chủ đô thành, chúa tể Nhân tộc!" Nghe xong lời Xi Vưu nói, một chúng Vu tộc chuyển thế nhân cũng phân ngoại hưng phấn.

Phải biết rằng kể từ sau Vu Yêu đại kiếp, những Đại Vu này vẫn luôn ở trong Địa Phủ, tuy rằng cuộc sống bình tĩnh nhưng đối với Vu tộc hiếu chiến mà nói, điều đó thật khó tiếp nhận, giống như bị tù cấm vậy.

Mọi người ngại vì mệnh lệnh của Hậu Thổ nên không dám rời đi.

Trước đó khi Hình Thiên lên Thiên Đình, mọi người còn từng kỳ vọng Hình Thiên có thể chiếm cứ Thiên Đình, như vậy Vu tộc cũng có thể trọng xuất Hồng Hoang, nhưng cuối cùng Hình Thiên lại lạc bại, hơn nữa còn bị biến thành tù binh của Thiên Đình, cuối cùng trở thành một thành viên của Thiên Đình, điều này thực sự khiến những người Vu tộc này có chút uất ức.

Mà hiện tại những Đại Vu này phụng mệnh Hậu Thổ chuyển thế thành Nhân tộc, tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, những người này đương nhiên là vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng Hậu Thổ là vì để Vu tộc được duyên tục, để những

người này tranh đoạt Nhân Hoàng cũng là để truyền thừa Vu tộc được truyền bá trong Nhân tộc, tăng thêm khí vận cho Vu tộc, nhưng rốt cuộc cũng để những Vu tộc này giữ lại ký ức, cho nên tính cách vẫn không hề thay đổi.

Hiện tại mọi người biết sắp khai chiến với Hiên Viên, đương nhiên là phá lệ kích động, nhao nhao cao giọng hét lớn: "Chiến!

Chiến!

Chiến!" Xi Vưu thấy vậy cũng vô cùng hân hoan, lập tức truyền lệnh xuống, triệu tập dũng sĩ Cửu Lê bộ lạc, chuẩn bị đại chiến với Hiên Viên.

Theo thời gian trôi qua, tin tức Nhân tộc phát sinh nội chiến cũng truyền khắp Hồng Hoang.

Vô số chủng tộc Hồng Hoang cũng kiểng chân mong đợi, muốn thấy Nhân tộc phát sinh phân tranh, bởi vì Nhân tộc nội chiến, tổn thất chính là nội hàm của Nhân tộc.

Đồng thời các chủng tộc Hồng Hoang cũng phá lệ kỳ đãi trận chiến này, là vì muốn xem thử thực lực của Nhân tộc ra sao.

Tuy nói vô số chủng tộc đều biết Nhân tộc là thế lực bá chủ Hồng Hoang, nhân số cũng là nhiều nhất, nhưng thật sự chưa thấy được mấy lần thực lực của Nhân tộc, bởi vì số lần Nhân tộc ra tay thực sự khá ít.

Cũng chỉ từ khi Thiên Đình thành lập, mọi người mới hiểu được một chút thực lực Nhân tộc, đó là vì khi Thiên Đình thành lập, Nhân tộc xuất hiện không ít Đại Luân Kim Tiên.

Tuy rằng sau đó, Nhân tộc cũng có mấy vị Chuẩn Thánh xuất hiện trước mặt thế nhân, nhưng rất nhiều chủng tộc Hồng Hoang hiện tại đối với thực lực Nhân tộc vẫn có chút mơ hồ.

Đương nhiên những chủng tộc trong Hồng Hoang này cũng chỉ dám đứng nhìn chứ không dám tham dự vào, bởi vì thế nhân đều rõ ràng sau lưng Nhân tộc còn có một tôn quái vật khổng lồ, đó chính là Long tộc, hơn nữa Long tộc từ lâu đã là đệ nhất chủng tộc Hồng Hoang.

Phải biết rằng khi Thiên Đình thành lập, Long tộc đã có mười vị Chuẩn Thánh lên trời, trong tộc chắc chắn còn nhiều hơn.

Quan trọng nhất là Long tộc có Thánh nhân Chu Du, đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ Hồng Quân, Long tộc là đệ nhất tộc Hồng Hoang cũng là danh xứng với thực.

Có một quái vật khổng lồ như vậy tồn tại, ai còn dám động tâm tư lệch lạc.

Mà một chúng chủng tộc lại không biết rằng, Nhân tộc căn bản không quan tâm chút tổn thất này, bởi vì đây cũng là con đường tất yếu để Nhân tộc trở thành Thiên Địa nhân vật chính, so với thu hoạch sau khi trở thành Thiên Địa nhân vật chính, những điều này đều có thể tiếp nhận.

Huống hồ Nhân tộc hiện tại tộc nhân có hàng vạn ức, khôi phục lại cũng vô cùng dễ dàng, chỉ cần Nhân tộc Tổ Miếu không có vấn đề gì, nội hàm Nhân tộc cũng sẽ không có tổn thất quá lớn.

Thời gian trôi qua mau, quân đội do Hiên Viên suất lĩnh cũng đã đến địa phương cách Cửu Lê bộ lạc không xa.

Xi Vưu dẫn theo tinh anh Cửu Lê từ trong bộ lạc bước ra, hai chi quân đội cũng tại nơi trống trải bày sẵn trận thế.

Chương 318

Vô số đạo mục quang cũng từ khắp nơi trong Hồng Hoang phóng tới, dù sao Hồng Hoang đã lâu không có tranh đấu gì lớn, hơn nữa hiện tại lại là lúc Nhân tộc sắp trở thành Thiên Địa nhân vật chính, cuộc tranh đấu giữa Hiên Viên và Xi Vưu đương nhiên trở thành tiêu điểm của Hồng Hoang.

Nhìn từ trên không trung, dày đặc toàn là chiến sĩ Nhân tộc, điều này cũng khiến vô số đại năng cảm thấy hãi hùng.

Tuy rằng tu vi của những chiến sĩ Nhân tộc này không phải rất cao, nhưng quân số thực sự có chút dọa người.

Đối với việc nhân khẩu Nhân tộc tăng trưởng phi tốc, vô số chủng tộc vô cùng ghen tị, cho dù ấu đồng Nhân tộc mới sinh không có một tia chiến lực, thọ mệnh của tộc nhân bình thường cũng không dài, nhưng không chịu nổi nhân khẩu Nhân tộc quá nhiều, thiên tài tự nhiên cũng tầng xuất bất cùng, tự nhiên khiến một chúng chủng tộc Hồng Hoang vô cùng hâm mộ.

Hiên Viên lần này phái ra quân đội hai ngàn vạn, mà dưới trướng Xi Vưu cũng có khoảng một ngàn năm trăm vạn.

Quân số của hai người nhìn qua có vẻ chênh lệch không ít, nhưng thực tế chiến lực cũng không sai biệt lắm.

Bởi vì quân đội của Xi Vưu tuy thiếu mất năm trăm vạn, nhưng trăm vạn tinh nhuệ Cửu Lê bộ lạc đều tu hành Vu tộc công pháp đã được Hậu Thổ cải tiến, cho nên chiến lực cực mạnh.

Những người còn lại cũng là vì Xi Vưu vừa mới hàng phục được chiến sĩ của các bộ lạc khác, chưa kịp tu hành Vu tộc công pháp, nếu những người này cũng tu hành Vu tộc công pháp, e rằng quân đội Hiên

Viên cũng chỉ có con đường bại trận.

Phải biết rằng Vu tộc năm xưa không kính trời, không tin đất, chỉ tôn phụ thần Bàn Cổ, tuy không có Nguyên thần nhưng nhục thân cường hoành vô cùng.

Hiện tại tinh nhuệ Cửu Lê tu hành Vu tộc công pháp tuy là bản cải tiến của Hậu Thổ, nhưng cũng mang theo vài phần thần uy của Vu tộc năm xưa, có thể tôi luyện nhục thân cực kỳ cường hoành, mỗi người đều hãn bất úy tử, tu sĩ Nhân tộc bình thường đương nhiên không phải đối thủ.

Đợi đến khi song phương chuẩn bị xong xuôi, liền thấy quân đội hai bên tách ra một lối nhỏ, Hiên Viên và Xi Vưu mỗi người tiến lên trước trận, nhìn chằm chằm lẫn nhau, không khí cũng trở nên có chút căng thẳng, chỉ chờ lệnh của hai người, hai chi quân đội sẽ va vào nhau.

Hiên Viên bước ra trước trận, nhìn thấy khí tức hung hãn của quân đội Xi Vưu, cũng có chút kinh hãi.

Bởi vì Hiên Viên không ngờ Xi Vưu lại tinh thông luyện binh như vậy, hơn nữa sát khí trên thân chiến sĩ đối phương cũng đặc biệt nồng đậm, nhìn qua là biết những lão binh đã trải qua nhiều chiến sự, điều này khiến Hiên Viên thực sự có chút khó hiểu.

Chỉ là Hiên Viên không biết, sở dĩ quân đội Xi Vưu có trạng thái như vậy là vì tinh nhuệ Cửu Lê bộ lạc tu hành Vu tộc công pháp, mà Vu tộc công pháp vốn là thu thập sát khí luyện thể, trên thân khó tránh khỏi nhiễm phải khí tức sát khí, chứ không phải như Hiên Viên nghĩ là đã trải qua nhiều lần chiến tranh.

Hiên Viên vốn tưởng rằng chiến lực quân đội Xi Vưu cũng chỉ bình thường, cho dù có thể đánh bại Hữu Hùng bộ lạc cũng là vì tinh anh của Hữu Hùng bộ lạc đều bị mình mang đi, nhưng hiện tại xem

ra, Xi Vưu không đơn giản.

Trận chiến này, e rằng sẽ có huyền niệm rồi, bởi vì quân đội của mình là do mình huấn luyện, Hiên Viên tự nhiên rõ ràng thực lực của thủ hạ.

Mà Xi Vưu nhìn tướng sĩ sau lưng Hiên Viên, cũng hít vào một ngụm khí lạnh, cảm khái nội hàm của Hiên Viên thâm hậu.

Xi Vưu tuy biết Hiên Viên nãi là Nhân tộc Cộng chủ, hưởng thụ nội hàm Nhân tộc, nhưng Xi Vưu cảm thấy Hiên Viên ngồi lên vị trí Nhân tộc Cộng chủ chưa lâu, địa vị chưa vững chắc, không nên có nhiều người ủng hộ như vậy.

Hiện tại xem ra, chính mình vẫn xem nhẹ thân phận Nhân tộc Cộng chủ này.

Bởi vì quân đội Hiên Viên nhiều hơn bên mình rất nhiều người, hơn nữa Xi Vưu cũng có thể thấy được, không ít chiến sĩ trong đó đều đã qua huấn luyện.

Tuy nhiên, Xi Vưu rốt cuộc cũng là Vu tộc chuyển thế, không cho rằng Nhân tộc cứ đông là nhất định thắng.

Phải biết rằng khi xưa Vu Yêu đại chiến, số lượng Yêu tộc gấp mấy chục lần Vu tộc, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh cho chạy trối chết.

Chỉ là sau khi chuyển thế làm người, Xi Vưu có Nguyên thần, hiểu được thực lực chiến sĩ Nhân tộc mới có cảm khái như vậy.

Ngay lúc này, Xi Vưu nghe thấy Hiên Viên lên tiếng: "Ngô nãi là Nhân tộc Cộng chủ Hiên Viên do Địa Hoàng Thần Nông thị khâm định, Xi Vưu ngươi vì tư dục cá nhân, khơi mào can qua trong Nhân tộc, thật sự đáng hận!" Nghe xong lời Hiên Viên, trên mặt Xi Vưu lộ ra nụ cười trêu chọc, chỉ có điều Xi Vưu tu hành Vu tộc công pháp,

diện mục nhìn qua có chút tranh nanh.

Nếu là Xi Vưu trước kia, e rằng chưa đợi Hiên Viên nói xong đã xông lên rồi, nhưng hiện tại Xi Vưu rốt cuộc đã chuyển thế thành Nhân tộc, có Nguyên thần tồn tại, tính cách cũng không còn nóng nảy như trước, cho nên mới có kiên nhẫn nghe Hiên Viên nói hết.

Thấy Hiên Viên không lên tiếng nữa, Xi Vưu mới mở miệng nói: "Hiên Viên hà tất phải làm ra vẻ như vậy, ngươi đối với Nhân tộc không có bao nhiêu cống hiến, sao có thể trở thành Cộng chủ Nhân tộc của ta, không cần nói nhiều, đánh một trận rồi hãy nói!" Nghe Xi Vưu nói chuyện liền biết, tuy rằng chuyển thế làm người có chút thay đổi nhưng thật sự không nhiều, vẫn không chịu nổi nhục nhã.

Xi Vưu nói xong liền quay đầu, gật đầu với tám mươi vị Đại Vu chuyển thế, những Đại Vu này cũng vội vàng quay về trận doanh Cửu Lê.

Khi tiếng tù và vang lên, quân đội Cửu Lê liền hướng về đại quân Hiên Viên phát động xung kích.

Hiên Viên thấy vậy cũng nhíu mày, sau đó không trì hoãn nữa, trực tiếp phất tay, đại quân phía sau cũng nháy mắt cử động.

Không lâu sau, quân đội hai bên chính thức giao chiến.

Trên chiến trường, hai quân đoản binh tương tiếp, giết đến mức huyết nhục hoành phi, máu chảy thành sông.

Không bao lâu sau đã thây chất đầy đồng, có thể thấy cuộc tranh đấu của hai quân kịch liệt nhường nào.

Lúc này Hiên Viên cùng Xi Vưu bay lên không trung, Xi Vưu nói với Hiên Viên: "Hiên Viên, có dám cùng ta chiến một trận!" Xi Vưu chuyển thế đến nay cũng đã tu hành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuy rằng không bằng cảnh giới tiền thế nhưng cũng không kém bao

nhiêu.

Dù sao tiền thế Xi Vưu có nhục thân Vu tộc, mà hiện tại nhục thân thì kém một bậc, nhưng Xi Vưu đời này có Nguyên thần, lại có thể tu hành tiên pháp, hai thứ bổ trợ lẫn nhau trái lại khiến chiến lực của Xi Vưu có phần đề thăng.

Hiên Viên vốn thiên sinh đạo thể, tu hành Thánh nhân công pháp do Quảng Thành Tử truyền xuống, cảnh giới cũng sớm đã tấn thăng Đại La Kim Tiên, cũng không cảm thấy mình thua kém người khác, lập tức trực tiếp nói: "Có gì không dám!" Nói xong, linh kiếm nháy mắt xuất hiện trong tay, sau đó hai người trực tiếp lao vào chiến đấu.

Hiên Viên cầm kiếm xông thẳng đến trước mặt Xi Vưu, mà Xi Vưu cũng không cam lòng yếu thế, tay múa trường đao ngăn cản trường kiếm của Hiên Viên đâm tới.

Cảnh giới hai người tương tự, đẳng cấp pháp bảo cũng không chênh lệch mấy, cho nên nhất thời khó phân thắng bại.

Sau vài chiêu, hai người mỗi bên lùi ra, ngay lúc này, Hiên Viên thủ ấn kết khởi, pháp lực trên thân tuôn trào ra, trực tiếp tràn vào linh kiếm trong tay.

Xi Vưu thấy từng đạo kiếm khí từ trường kiếm thoát ra, khiến không gian xung quanh trường kiếm đều có chút run rẩy.

Đợi đến khi Hiên Viên chuẩn bị xong, liền hướng về Xi Vưu trực tiếp vung kiếm, mà một kiếm này cũng chính là kiếm đạo chi ý mà Hiên Viên khổ tu nhiều năm.

Phải biết rằng Kiếm đạo cũng là một trong những đại đạo có sức tấn công mạnh nhất trong ba ngàn đại đạo.

Hiên Viên một kiếm hạ xuống, uy lực tự nhiên phi đồng nhất bàn, chỉ thấy một đạo kiếm quang trực tiếp vạch phá hư không, hướng về

Xi Vưu phi xạ tới.

Kiếm quang đi đến đâu, hư không cũng bị vạch ra trực tiếp, có thể thấy đạo kiếm quang này sắc bén nhường nào.

Phải biết rằng theo Thiên địa Hồng Hoang tấn thăng, hư không cũng trở nên vô cùng ổn định.

Thời Long Hán đại kiếp, Đại La Kim Tiên đều có thể tùy ý đánh nát không gian, nhưng hiện tại Đại La Kim Tiên muốn phá hoại hư không cũng là cực kỳ khó khăn.

Mà hiện tại Hiên Viên một kiếm thế mà trực tiếp vạch phá hư không, cũng khiến những đại năng Hồng Hoang đang âm thầm quan sát có chút chấn kinh.

Xi Vưu thấy kiếm của Hiên Viên, sắc mặt cũng không có chút biến hóa nào, trực tiếp nói một câu: "Đến hay lắm!" Liền thấy trên người Xi Vưu tán ra sát khí nồng liệt, pháp lực trên người cũng trực tiếp phát ra, sau đó trường đao trong tay trực tiếp vạch phá lòng bàn tay, hấp thu tiên huyết của Xi Vưu.

Thanh trường đao này của Xi Vưu vốn đã sắc bén vô cùng, vô kiên bất tồi, sau khi hấp thu tiên huyết trường đao cũng trở nên thần kỳ hơn, thân đao phiếm hồng, có chút yêu dị.

Xi Vưu thủ trì trường đao càng thêm hung hãn, hai tay không ngừng múa may, trường đao như hóa ra vô số hư ảnh, hình thành một tấm màn đao bao quanh Xi Vưu, bên ngoài màn đao, cả vùng hư không cũng trực tiếp vỡ vụn.

Đạo kiếm quang của Hiên Viên cũng bị màn đao trước mặt Xi Vưu trực tiếp chặn đứng.

Sau khi chặn được kiếm quang, Xi Vưu không hề dừng lại mà trực tiếp mang theo màn đao xông về phía Hiên Viên.

Hiên Viên thấy vậy trong lòng chấn động, không ngờ Xi Vưu này đối với Đao chi nhất đạo cũng tinh thông như vậy.

Thấy cảnh này, các đại năng Hồng Hoang cũng nhao nhao thở dài một hơi, thực sự là hai người này quá khiến người ta kinh ngạc, không hổ là mầm mống tranh đoạt Nhân Hoàng.

Chương 319

Phải biết rằng Đại La Kim Tiên bình thường cho dù là Đại La đỉnh phong cũng không có thực lực như hai người này.

Với thực lực hiện tại của hai người, e rằng đều có thể đối đầu vài chiêu với tồn tại mới bước vào Chuẩn Thánh.

Mà chuyện khiến mọi người kinh ngạc lại phát sinh.

Mọi người thấy Xi Vưu mang theo màn đao xông về phía Hiên Viên, mà Hiên Viên lại không có chút hoảng loạn nào, linh kiếm trong tay trực tiếp bay lên đỉnh đầu, sau đó thấy Hiên Viên tiếp tục kết ấn, trường kiếm phía sau phân ra vô số kiếm quang, trực tiếp đâm về phía Xi Vưu đang lao tới, chính là kiếm ý tích lũy trong linh kiếm của Hiên Viên.

Vô số đạo kiếm quang lao đến, Xi Vưu cũng không rảnh quan tâm chuyện khác, vội vàng dừng lại, trường đao trong tay múa may càng nhanh hơn.

Từng đạo kiếm quang rơi xuống, Xi Vưu cũng bị đánh lui liên tục mấy bước.

Hiên Viên thấy vậy lộ ra một tia cười nhạt, mà vô số đại năng lại trợn tròn mắt, phải biết rằng đạo công kích này đã có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh.

Xi Vưu dường như cũng bị đánh ra nộ hỏa, liền nghe Xi Vưu hét lớn một tiếng, sau đó mọi người thấy toàn bộ nhục thân của Xi Vưu bành trướng lên một vòng, trên thân tán ra sát khí nồng đậm.

Vô số đại năng âm thầm quan sát thấy cảnh này cũng trực tiếp ngây người, bởi vì mọi người cũng từ trên thân Xi Vưu cảm nhận

được khí tức Vu tộc.

Nhưng mọi người đều rõ ràng Vu tộc đã ẩn cư khỏi Hồng Hoang, không thể nào tái xuất thế, giống như Hình Thiên trước đó đã trực tiếp bị Thiên Đế bắt giữ.

Mà hiện tại trong Nhân tộc lại xuất hiện Vu tộc, mọi người sao có thể không kinh hãi, một chúng đại năng cũng nghị luận phân vân.

"Vu tộc!" "Vu tộc không phải tị thế rồi sao?

Sao còn xuất hiện tại Hồng Hoang!" "Trong Nhân tộc sao có thể có Vu tộc, lẽ nào là chuyển thế!" "Đây rõ ràng chính là Vu tộc, Nhân tộc sao có thể thi triển Vu tộc công pháp, trong Vu tộc năm xưa không phải có Đại Vu tên là Xi Vưu sao?" Trước đó mọi người còn chưa liên tưởng Xi Vưu với Vu tộc năm xưa có liên hệ gì, nhưng cho đến khi thấy cảnh này, cũng bắt đầu suy nghĩ liên miên.

Đương nhiên nghị luận của một chúng đại năng, hai người trên sân cũng không rõ ràng.

Lúc này Hiên Viên thấy sát khí trên người Xi Vưu cũng tâm thần câu chấn.

Tuy nói Hiên Viên đối với lai lịch của Xi Vưu không rõ lắm, chỉ biết Xi Vưu có quan hệ với Vu tộc, nhưng dù thế nào cũng không ngờ tới, Xi Vưu này lại giống như Vu tộc, hấp thu sát khí rèn luyện nhục thân, trong lòng cũng không miễn có hoài nghi.

Lẽ nào Xi Vưu này chính là người Vu tộc, ẩn giấu thân phận đến Nhân tộc, mưu đồ thống trị Nhân tộc?

Dù sao Vu tộc vẫn còn một vị Thánh nhân Hậu Thổ, nếu Thánh nhân giúp Xi Vưu ẩn giấu thân phận, Hiên Viên không nghĩ trong Nhân tộc có ai có thể nhìn thấu chân thân của Xi Vưu.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên cũng vừa giận vừa cuống, ánh mắt nhìn

về phía Xi Vưu cũng tràn đầy vẻ bất thiện.

Hiên Viên và Xi Vưu vốn đã đánh ra hỏa khí, hiện tại Hiên Viên thấy Xi Vưu có biến hóa như thế, trong lòng càng là nộ hỏa thao thiên, cho nên pháp lực trong tay cũng không nhịn được tăng thêm vài phần, linh kiếm công kích về phía Xi Vưu càng thêm mãnh liệt.

Lúc này thấy trên người Xi Vưu tán ra sát khí nồng liệt, kéo theo cả trường đao trong tay cũng bị phủ lên một tầng.

Trường đao điên cuồng phi vũ, trực tiếp chém đứt kiếm ý cận thân, tuy nhiên kiếm ý của linh kiếm quá nhiều, Xi Vưu cũng không thể chặn đứng tất cả kiếm ý, những kiếm ý này liền hướng về nhục thân Xi Vưu điên cuồng công kích.

Xi Vưu cũng nghiến răng, hạ quyết tâm, sau đó không đợi Hiên Viên phản ứng, gánh chịu vô số kiếm ý công kích, một cái phi thân trực tiếp đến trước mặt Hiên Viên.

Chờ đến khi Xi Vưu áp sát nhục thân Hiên Viên, trực tiếp vung trường đao, chém xuống đỉnh đầu Hiên Viên.

Cảm nhận được sát khí từ trên người Xi Vưu phát ra, ánh mắt Hiên Viên trì trệ, lộ ra chút kinh hãi.

Hiên Viên cũng không ngờ nhục thân Xi Vưu lại cường hoành như vậy, kiếm ý của mình công kích thế mà không gây ra bao nhiêu thương tổn cho Xi Vưu, bởi vì sát khí trên nhục thân Xi Vưu cũng đã ngăn cản đại bộ phận phong duệ của kiếm ý.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang sát khí đối với tu sĩ thương tổn cực lớn, vì sát khí sẽ xâm thực nhục thân, phá hoại Nguyên thần, hơn nữa sát khí đối với một số linh vật cũng có sức phá hoại cực lớn.

Cũng chỉ có Vu tộc hung hãn như thế mới dám trực tiếp hấp thu sát khí rèn luyện nhục thân, điều này cũng là vì Vu tộc nãi là tâm huyết

Bàn Cổ hóa thành, nhục thân có thể trực tiếp tiêu ma sát khí sau đó trực tiếp hấp thu.

Cho nên Hiên Viên thấy nhục thân Xi Vưu cường hoành như vậy mới chấn kinh đến thế.

Lúc này Hiên Viên thấy trường đao của Xi Vưu hạ xuống, không kịp triệu hồi linh kiếm phía sau, vội vàng vận chuyển công pháp, động tác trên tay cũng nháy mắt biến hóa, sau đó pháp lực trên người hình thành một đạo thủ hộ pháp ấn trước mặt.

Khi thủ hộ pháp ấn trước mặt Hiên Viên hình thành, một đao của Xi Vưu cũng đã ập tới.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, toàn lực một đao của Xi Vưu trực tiếp chém lên thủ hộ pháp ấn.

Tu vi hai người vốn không chênh lệch mấy, Xi Vưu tuy cường hoành nhưng Hiên Viên cũng không yếu, cho dù là vội vàng phòng ngự, nhưng thủ hộ pháp ấn trước mặt cũng miễn cưỡng chặn được một đao này của Xi Vưu.

Tuy nhiên từ trạng thái của hai người cũng có thể thấy, Hiên Viên tiêu hao pháp lực nhiều hơn, thân hình cũng có một tia chấn động.

Theo sát khí trên trường đao của Xi Vưu dần dần tập kích lên pháp ấn của Hiên Viên, đạo thủ hộ pháp ấn trước mặt Hiên Viên cũng sắp sửa băng hội.

Ngay khoảnh khắc pháp ấn sắp biến mất, linh kiếm phía sau Hiên Viên cuối cùng cũng lần nữa hiển uy.

Vô số đạo kiếm quang trực tiếp từ trong linh kiếm tuôn ra, phi xạ về phía Xi Vưu, chỉ có điều kiếm quang lần này so với lúc nãy có chút ám đạm.

Mà Xi Vưu tự nhiên không dám để những kiếm quang này cận

thân, dù sao vừa rồi mình đã ngăn cản đại bộ phận uy năng của linh kiếm Hiên Viên, chỉ có một phần nhỏ có thể công kích đến bản thể, nhưng hiện tại Xi Vưu đang đối trì với Hiên Viên, nếu để nhiều kiếm quang công kích như vậy, thì với cường độ nhục thân của Xi Vưu lúc này e rằng cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Cho nên Xi Vưu lúc này cũng điên cuồng vận chuyển Vu tộc công pháp, theo sát khí hấp thu ngày càng nhiều, cả người Xi Vưu đều bị sát khí bao bọc, cường độ nhục thân cũng có sự đề thăng cực lớn.

Hiện tại trong lòng Xi Vưu mới có một tia an ổn, dù sao sát khí bên ngoài cũng đủ để làm giảm đại bộ phận phong duệ của kiếm ý Hiên Viên, cộng thêm linh kiếm của Hiên Viên vừa rồi đã phát ra hết kiếm quang tích lũy bấy lâu, uy lực lần này không bằng trước kia, cho nên Xi Vưu trực tiếp từ bỏ các phòng ngự khác, dựa vào nhục thân trực tiếp ngạnh kháng.

Theo kiếm quang trong linh kiếm của Hiên Viên phi xạ xuống, khi đi qua sát khí bên ngoài của Xi Vưu, tốc độ cũng chịu ảnh hưởng cực lớn, cuối cùng xuyên qua sát khí, công kích lên nhục thân Xi Vưu cũng chỉ tạo ra từng vết lõm nhỏ, nhưng lại không cách nào phá khai phòng ngự nhục thân của Xi Vưu.

Thấy cảnh này, Hiên Viên cũng trợn tròn mắt, hiển nhiên là thấy cảnh này vô cùng chấn kinh, không đợi Xi Vưu lần nữa ra tay, trực tiếp lùi lại mấy bước, hét lớn với Xi Vưu: "Ngươi nãi là người Vu tộc!!!" Hiên Viên nói xong, vô số đại năng Hồng Hoang cũng nhao nhao phóng tới ánh mắt, muốn xem chân diện mục của Xi Vưu.

Dù sao Vu tộc đã lâu không xuất thế, nhiều tồn tại mới tấn thăng đều quên mất phong thái của Vu tộc năm xưa.

Hơn nữa Vu tộc tị thế là do Thánh nhân khâm định, hiện tại Vu tộc tái xuất thế nhất định có nguyên do, mọi người đương nhiên muốn

biết nguyên do trong đó, có phải Hồng Hoang lại có biến hóa gì không.

Nếu Vu tộc tái xuất hiện tại Hồng Hoang, phải làm sao bây giờ?

Dù sao Vu tộc cũng từng là bá chủ đại địa Hồng Hoang, cho dù trong Vu Yêu đại kiếp tổn thất thảm trọng nhưng cũng không phải chủng tộc bình thường có thể so bì, huống hồ nếu Vu tộc trọng phản Hồng Hoang thì Yêu tộc tất nhiên cũng sẽ xuất hiện.

Nếu hai tộc Vu Yêu lần nữa đến Hồng Hoang, e rằng Hồng Hoang bình tĩnh lại phải nổi lên phong ba.

Ai bảo hai tộc này có huyết hải thâm cừu, tuy nói dưới Vu Yêu đại kiếp, hai tộc tranh đấu là bị kiếp khí ảnh hưởng, nhưng để tranh đoạt Thiên Địa nhân vật chính, cả hai tộc đều tử thương thảm trọng, Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc vẫn lạc, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc cũng chỉ còn lại ba vị, hiện tại đại kiếp đã qua, kiếp khí tiêu tán, nhưng huyết cừu của hai tộc không có cách nào xóa nhòa.

Hơn nữa hiện tại chúng sinh Hồng Hoang đa phần đều đã thấu triệt, Nhân tộc sẽ trở thành Thiên Địa nhân vật chính thực sự, sự xuất hiện của hai tộc Vu Yêu tất nhiên sẽ có xung đột với Nhân tộc, không biết là thực lực của bá chủ Hồng Hoang hiện tại mạnh hơn hay Vu Yêu năm xưa thắng một bậc.

Xi Vưu nghe thấy lời Hiên Viên cũng dừng bước chân, hét về phía Hiên Viên: "Vu tộc, không, ta đã không còn là Vu tộc!" Xi Vưu nói xong cũng khiến Hiên Viên càng thêm phẫn nộ: "Xi Vưu, không cần giảo biện, nhìn sát khí trên người ngươi xem, còn nói ngươi không phải Vu tộc!" Nghe xong lời Hiên Viên, Xi Vưu cũng cười lớn thành tiếng: "Không sai, ta từng là Đại Vu của Vu tộc, nhưng hiện tại ta đã chuyển thế Nhân tộc, trở thành một thành viên của Nhân tộc, ngươi còn có nghi vấn gì?" Hiên Viên nghe ngôn, trên mặt lộ ra thần tình chấn kinh, hiển nhiên là không ngờ Xi Vưu lại trực tiếp thừa nhận,

lập tức trực tiếp nói: "Ngươi đã chuyển thế làm người, tại sao còn biến thành bộ dáng Vu tộc như thế này, lẽ nào ngươi mượn thân phận Nhân tộc của ta để hành sự Vu tộc!" Chưa đợi Hiên Viên nói tiếp, Xi Vưu liền trực tiếp lên tiếng ngắt lời: "Ta tuy là Đại Vu chuyển thế, nhưng kiếp này nãi là Nhân tộc, lẽ nào Nhân tộc ta không thể tham ngộ pháp của Vu tộc sao!" Xi Vưu nói xong, trên mặt một chúng đại năng Hồng Hoang cũng lộ ra thần sắc phức tạp, vì những đại năng này biết chuyện này không đơn giản.

Nếu hiện tại Xi Vưu đã là Nhân tộc, thì theo lý thuyết không thể tu hành Vu tộc công pháp, nhưng hiện tại Xi Vưu đầy mình sát khí xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người đương nhiên hiểu, Xi Vưu dùng thân Nhân tộc tu hành pháp của Vu tộc, trong đó tất nhiên là có Thánh nhân xuất thủ, tiến hành tu cải Vu tộc công pháp, chỉ có như vậy Xi Vưu mới trở nên như thế.

Nghĩ đến những điều này, vô số đại năng Hồng Hoang cũng trầm mặc lại, vì chuyện này đã liên quan đến tầng thứ Thánh nhân, không phải thứ mình có thể tham dự.

Mà chư vị Thánh nhân sớm đã hiểu là mưu đồ của Hậu Thổ khi Xi Vưu phát ra sát khí, sau khi thôi toán hiểu được quá trình sự việc cũng đối với Hậu Thổ lau mắt mà nhìn.

Chương 320

Phải biết rằng trước đó chư vị Thánh nhân đối với Hậu Thổ không có bao nhiêu để ý, dù sao Hậu Thổ kể từ sau Vu Yêu đại kiếp vẫn luôn không có động tác gì, cho dù là chọn định danh ngạch sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế, Hậu Thổ đều trực tiếp trao đổi ra ngoài.

Nhưng chư vị Thánh nhân thế nào cũng không ngờ tới Hậu Thổ có tính toán như vậy.

Hiện tại thấy Xi Vưu chuyển thế nhân thân cũng khiến chư vị Thánh nhân có nhận thức mới về Hậu Thổ.

Đương nhiên các Thánh nhân khác cũng không có động tác gì, vì mấy người đều rõ ràng kế hoạch của Hậu Thổ chỉ là để người Vu tộc chuyển thế tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, để truyền thừa Vu tộc truyền bá trong Nhân tộc, khiến Vu tộc trọng phản Hồng Hoang mà thôi.

Nhưng Nguyên Thủy lại không nghĩ như thế, phải biết rằng lão sư của Hiên Viên là Quảng Thành Tử, Hiên Viên có thể thành tựu Nhân Hoàng hay không cũng quan hệ đến việc Xiển Giáo chiếm cứ bao nhiêu khí vận của Nhân tộc.

Cho nên Nguyên Thủy thấy Xi Vưu xuất hiện cũng cực kỳ não nộ, vốn dĩ Nguyên Thủy còn tưởng rằng đây chỉ là một lần mài giũa của Hiên Viên, nhưng hiện tại xem ra đây có thể là nguyên nhân khiến Hiên Viên thất bại, cho nên ngay khi sát khí của Xi Vưu xuất hiện, thân ảnh Nguyên Thủy liền biến mất trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy biến mất đương nhiên không phải muốn tìm Xi Vưu phiền phức, tuy nói Xi Vưu hiện tại tu hành pháp của Vu tộc nhưng vẫn là thân Nhân tộc, phân tranh giữa Nhân tộc Nguyên Thủy đương nhiên không có cách nào tham dự, hơn nữa Hậu Thổ đã sắp xếp ổn

thỏa mọi chuyện, cho dù Hiên Viên lạc bại, Nguyên Thủy cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Nguyên Thủy lần này rời đi là muốn đến Địa Phủ chất vấn Hậu Thổ, dù sao hành động này của Hậu Thổ là phá hoại đại kế khí vận của Xiển Giáo Nguyên Thủy, nếu kế hoạch của Hậu Thổ thành công, chưa nói đến việc Quảng Thành Tử không thể hoạch đắc công đức, khí vận của Xiển Giáo tại Nhân tộc cũng sẽ đại đại giảm xuống, đây cũng là điều Nguyên Thủy không thể tiếp nhận.

Trên chiến trường lúc này, Hiên Viên nghe xong lời giải thích của Xi Vưu cũng có chút nản lòng, vì cho dù Xi Vưu có bối cảnh thế nào cũng không thể thay đổi việc hiện tại Xi Vưu là Nhân tộc.

Một khi Xi Vưu là thân Nhân tộc, thì cho dù Xi Vưu có ý tưởng gì, cùng Hiên Viên tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng cũng không có chút vấn đề nào, dù sao đây là phân tranh nội bộ của Nhân tộc.

Cho nên khi Xi Vưu nói xong thân phận là người Vu tộc chuyển thế, Hiên Viên cũng có chút á khẩu.

Đương nhiên Hiên Viên cũng không thể nói Xi Vưu là Vu tộc chuyển thế thì thế nào, dù sao Thiên Hoàng Phục Hy năm xưa cũng là Yêu Hoàng chuyển thế, chỉ cần Xi Vưu nhận mình là Nhân tộc, thì Hiên Viên không có lý do gì, vả lại nội loạn Nhân tộc cũng chỉ có thể dựa vào chính mình giải quyết.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên cũng không quan tâm Xi Vưu có vấn đề gì nữa hay không, cho dù Xi Vưu dùng thân Nhân tộc, tu pháp Vu tộc, tâm hướng về Vu tộc, nhưng chỉ cần mình đánh bại quân đội Xi Vưu, thì hết thảy cũng không phải vấn đề.

Hiểu được những điều này, Hiên Viên hít sâu một hơi, cổ động khí huyết, điên cuồng vận chuyển công pháp, sau đó Tiên Thiên linh khí xung quanh giống như cảm ứng được điều gì đó, hung dũng hướng về

phía Hiên Viên lao tới.

Phải biết rằng Hiên Viên là thiên sinh đạo thể, có nét tương đồng với Tiên Thiên đạo thể, chỉ có điều Tiên Thiên đạo thể là do tu sĩ hình thành sau khi hóa hình, còn Hiên Viên thiên sinh đạo thể nãi là đặc hữu của Nhân tộc.

Bản thân Nhân tộc khi sinh ra đã có hình dáng Tiên Thiên đạo thể, nhưng không có sự huyền diệu của Tiên Thiên đạo thể, nhưng Hiên Viên không chỉ có hình dáng Tiên Thiên đạo thể mà còn có cả sự huyền diệu của nó, cho nên khi sinh ra đã thông suốt bách mạch, đối với Tiên Thiên linh khí cũng vô cùng thân cận.

Theo Hiên Viên toàn lực thi triển, Tiên Thiên linh khí như triều tịch tràn vào đạo thể của Hiên Viên.

Vô số Tiên Thiên linh khí hội tụ trong đạo thể, pháp lực trên người Hiên Viên cũng nháy mắt khôi phục.

Đợi đến khi pháp lực viên mãn, Hiên Viên trực tiếp vung linh kiếm, quán nhập vô tận pháp lực vào trong.

Theo pháp lực đưa vào, linh kiếm trong tay Hiên Viên cũng trở nên thần dị hơn.

Trước đó linh kiếm đã phát ra toàn bộ kiếm quang tích lũy, có chút ám đạm, nhưng hiện tại có pháp lực của Hiên Viên chi trì, từng luồng kiếm quang cũng từ từ xuất hiện trong linh kiếm, cả thân kiếm trở nên diệu nhãn hơn, vô số kiếm ý cuồn cuộn trên linh kiếm.

Xi Vưu thấy biến hóa trên người Hiên Viên cũng có chút kinh hỷ, phải biết rằng sau khi kích phát Vu tộc công pháp, Xi Vưu cũng trở nên hiếu chiến hơn.

Vốn dĩ Xi Vưu còn tưởng rằng mình dùng toàn lực, Hiên Viên không trụ nổi mấy chiêu, nhưng hiện tại xem ra Hiên Viên cũng có bài

tẩy, cho nên càng thêm hưng phấn, hướng về phía Hiên Viên lần nữa tập kích.

Hiên Viên cũng không cam lòng yếu thế, trì linh kiếm trực tiếp nghênh chiến, lập tức hai người lại tại hư không chiến đấu cùng một chỗ, chỉ có điều lúc này đều không còn bảo lưu.

Xi Vưu có Vu tộc công pháp, mà Hiên Viên cũng đem ưu thế thiên sinh đạo thể của mình phát huy ra.

Mỗi lần va chạm của hai người đều khiến cả vùng không gian trực tiếp vỡ vụn, thực sự khiến người ngoài cuộc chấn kinh.

Bởi vì hiện tại uy năng công kích của hai người này đã tiếp cận tầng thứ Chuẩn Thánh, nếu không phải tận mắt chứng kiến, một chúng đại năng thế nào cũng không ngờ tới đây là cuộc tranh đấu giữa hai vị Đại La Kim Tiên.

Trong lúc Hiên Viên và Xi Vưu tranh đấu, trận chiến giữa quân đội hai bên cũng tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, mỗi thời mỗi khắc đều có hàng vạn chiến sĩ tử vong, cả vùng đại địa dường như bị nhuộm thành màu huyết hồng.

Phải biết rằng chiến sĩ hai bên cộng lại có đến ba ngàn năm trăm vạn, cho nên trong vòng vạn dặm đều là hình ảnh thù tử bác đấu của chiến sĩ hai bên.

Cảnh tượng này đương nhiên vô cùng chấn hám, các đại năng chủng tộc khác thấy cảnh này cũng có chút thổn thức, dù sao cũng chỉ có Nhân tộc mới có thể phát động chiến tranh quy mô lớn như vậy, vì có chủng tộc nhân số còn chưa đến ức vạn, mà quân đội hai bên đều là tinh nhuệ Nhân tộc, đã có đến mấy ngàn vạn, sao có thể không chấn kinh.

Đồng thời mọi người cũng rất rõ ràng, những người trên sân này

chỉ là một phần thực lực của Nhân tộc, phải biết rằng Nhân tộc Tổ Miếu vẫn luôn chưa hiện thân, đó mới là nội hàm thực sự của Nhân tộc.

Phía chiến sĩ của Hiên Viên chiếm ưu thế về số lượng, hơn nữa đã trải qua huấn luyện lâu dài, nhưng liên quân Cửu Lê của Xi Vưu cũng không yếu, đặc biệt là chiến sĩ Cửu Lê bộ lạc có Vu tộc công pháp gia trì, có thể lấy một địch nhiều, cho nên nhất thời song phương cũng khó phân thắng bại.

Bên này chiến sự đang giao tranh, bên kia Nguyên Thủy cũng đã đến phía trên Huyết Hải.

Nguyên Thủy nhìn vị trí của Địa Phủ trong Huyết Hải, trong ánh mắt tràn đầy nộ hỏa, lập tức một đạo thanh âm trực tiếp truyền vào Địa Phủ.

"Hậu Thổ, ra đây cho ta!" Thanh âm của Nguyên Thủy hạ xuống, đạo âm của Nguyên Thủy truyền khắp cả Địa Phủ, đồng thời đi kèm với thanh âm là một đạo uy áp Thánh nhân vô thượng.

Một chúng Vu tộc trong Địa Phủ cũng bị uy áp của Nguyên Thủy chấn nhiếp, Nguyên thần run rẩy, ngã nhào xuống đất.

Phải biết rằng Nguyên Thủy còn chưa hoàn toàn phát ra uy áp của mình, nếu không uy áp Thánh nhân Nhị Trọng Thiên phát ra, e rằng trong Địa Phủ ngoại trừ Hậu Thổ, từng người đều sẽ thần hồn câu diệt.

Đương nhiên Nguyên Thủy đến Địa Phủ là muốn tìm Hậu Thổ đòi một lời giải thích, cũng không muốn kết cừu với Hậu Thổ.

Dù sao Hậu Thổ chưởng khống vùng đất Luân Hồi, không chừng lúc nào đó mình sẽ có việc cầu đến Hậu Thổ.

Huống hồ Hậu Thổ tuy lúc này chỉ là Thánh nhân Nhất Trọng

Thiên đỉnh phong, nhưng tại vùng đất Luân Hồi, ngay cả mình cũng không thể thương tổn Hậu Thổ phân hào, thậm chí mình còn có khả năng bị thương.

Dù sao Hậu Thổ tại vùng đất Luân Hồi có thể coi là vô địch, bởi vì cả Luân Hồi đều do đạo thân Tổ Vu của Hậu Thổ hóa thành.

Nguyên Thủy cũng biết điểm này nên mới không tiến vào trong Địa Phủ, chỉ phát ra uy áp để cấp cho Hậu Thổ trong Địa Phủ một lời cảnh cáo nho nhỏ, để Hậu Thổ biết mình cũng không dễ chọc vào.

Theo uy áp của Nguyên Thủy hạ xuống, một đạo thanh âm phẫn nộ từ trong Địa Phủ truyền ra: "Nguyên Thủy, ngươi dám càn quấy tại Địa Phủ của ta!" Thanh âm chưa dứt, một đạo thân ảnh đã xuất hiện phía trên Huyết Hải, trước mặt Nguyên Thủy.

Mà Minh Hà với tư cách là chủ nhân Huyết Hải thế mà không có chút phát giác nào, không thể không nói chỗ lợi hại của Thánh nhân.

Thấy Hậu Thổ xuất hiện trước mắt mình, Nguyên Thủy không nói nhảm nữa, trực tiếp nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, danh ngạch sư phụ Nhân Hoàng nãi là chính ngươi nhường ra, tại sao hiện tại ngươi lại phá hoại đại kế của Xiển Giáo ta?" Nghe xong lời Nguyên Thủy nói, sắc mặt Hậu Thổ nháy mắt lạnh xuống, liền nghe Hậu Thổ nói với Nguyên Thủy: "Chuyện Xiển Giáo ngươi can hệ gì đến ta, ta phá hoại mưu đồ của Nguyên Thủy ngươi khi nào!" Việc luân hồi của Xi Vưu và những người khác là do Hậu Thổ sắp xếp, cho nên Hậu Thổ đương nhiên hiểu rõ ý đồ đến của Nguyên Thủy hôm nay, nhưng Xi Vưu tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng quan hệ đến tương lai của Vu tộc, Hậu Thổ sao có thể thối lui.

Hậu Thổ nói xong, lông mày Nguyên Thủy nhíu lại, trầm giọng nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, ngươi đừng nói việc Xi Vưu chuyển thế không phải do ngươi làm, nếu Vu tộc ngươi đã tị thế, tại sao lại để Xi

Vưu chuyển thế đi tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng!" Hậu Thổ văn ngôn cũng không phản bác, mà lại hỏi ngược lại Nguyên Thủy: "Ta không tham dự vào việc sư phụ Nhân Hoàng, không có nghĩa là ta không thể tham dự vào cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng, ngươi đây là đạo lý gì!

Lẽ nào ngươi còn có thể quyết định sự quy thuộc của Nhân Hoàng?" Nghe xong lời Hậu Thổ, Nguyên Thủy cũng nhất trận khí cấp, nhưng Nguyên Thủy cũng không có cách nào trả lời lời của Hậu Thổ, dù sao chuyện của Nhân tộc không đến lượt ông đưa ra quyết định, chưa nói đến việc Nhân tộc còn có Chu Du tồn tại, chưởng khống chí bảo Nhân Hoàng Không Động Ấn, cho dù Chu Du không quan tâm thì Tây Phương Nhị Thánh cùng Nữ Oa cũng sẽ không đồng ý.

Lập tức Nguyên Thủy nghiêm giọng nói với Hậu Thổ: "Ta quyết định không được Nhân Hoàng, nhưng hiện tại sư phụ Nhân Hoàng nãi là đệ tử môn hạ Xiển Giáo ta, Hậu Thổ, Vu tộc ngươi nhất định phải tranh đoạt Nhân Hoàng này sao!" Hậu Thổ nghe xong lời Nguyên Thủy, biết Nguyên Thủy hiện tại đã ở bên bờ vực bùng nổ, cũng cảm thấy buồn cười, xem ra chuyện của Thông Thiên Tiệt Giáo trước đó cũng khiến Nguyên Thủy có chút lo lắng rồi, nhưng hiện tại Xi Vưu nãi là hy vọng của Vu tộc, Hậu Thổ cũng không thể lùi bước dù chỉ một bước, chỉ nghe Hậu Thổ nói với Nguyên Thủy: "Nguyên Thủy, lời này của ngươi không đúng rồi, Xi Vưu và những người khác đã chuyển thế thành Nhân tộc, đó là chuyện riêng của Nhân tộc, ta chỉ cấp cho người Vu tộc một sự lựa chọn mà thôi!" Trên Huyết Hải, Nguyên Thủy với vẻ mặt giận dữ nghe xong lời Hậu Thổ, trong lòng cũng suýt chút nữa không kìm nén được, vì Nguyên Thủy từ lời lẽ của Hậu Thổ cũng biết được tâm tư của nàng, đó là chắc chắn không thể rút khỏi cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng.

Trước đó khi Nhân Hoàng Thần Nông thị tại vị, vì sự tính toán của

Tây Phương Nhị Thánh, khí vận của Tiệt Giáo đã chịu đòn giáng nặng nề, cuối cùng thu hoạch ít ỏi, nay Hậu Thổ lại gây hấn, thế mà trực tiếp tham dự vào cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng Nhân tộc, Nguyên Thủy sao có thể nhẫn nhịn để khí vận Xiển Giáo của mình bị tổn hại, cho nên ánh mắt nhìn Hậu Thổ càng thêm bất thiện.

Tuy nhiên lời Hậu Thổ vừa nói cũng khiến Nguyên Thủy có chút xúc động, đó là Xi Vưu đã chuyển thế thành Nhân tộc, cho dù Xi Vưu tu hành pháp của Vu tộc thì cũng không còn tính là Vu tộc, hơn nữa truyền thừa Vu tộc sau khi Hậu Thổ tu cải thì Nhân tộc có thể tu hành được, mình không có cách nào dựa vào những điều này mà trực tiếp ra tay với Xi Vưu, cho nên lúc này cũng có chút nản lòng.

Một lát sau, Nguyên Thủy mới hồi phục tinh thần, trên mặt xuất hiện một vẻ phức tạp, tiếp đó nghe Nguyên Thủy nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, ngươi quả nhiên mưu đồ đã lâu, nếu không sao có tính toán như vậy!" "Cho dù Thánh nhân chúng ta không thể can dự tranh đoạt Nhân Hoàng, thì người Vu tộc chuyển thế của ngươi cũng không phải đối thủ của đệ tử Xiển Giáo ta, e rằng cuối cùng ngươi vẫn là dã tràng xe cát!" Sự tình đến nước này, Nguyên Thủy cũng chỉ có thể buông lời hung hãn, vì Nguyên Thủy đã nghĩ thông suốt, đó là người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc tranh đoạt Nhân Hoàng, mình đã không có cách nào ngăn cản, tuy nhiên người Vu tộc chuyển thế tại Nhân tộc không có bao nhiêu căn cơ, cũng chỉ có thể dựa vào thực lực cá nhân của chính họ, nhưng Hiên Viên là Nhân tộc Cộng chủ do Địa Hoàng Thần Nông thị khâm định, Xiển Giáo có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ.

Nguyên Thủy đối với đệ tử Xiển Giáo vẫn khá tin tưởng, dù sao mình đã giáo đạo thời gian dài như vậy, hơn nữa ban xuống Tiên Thiên Linh Bảo cũng không ít.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Thủy cũng thở phào một hơi.

Chương 321

Tuy rằng đối với hành vi của Hậu Thổ vẫn cực kỳ sinh khí, nhưng trong lòng cũng có chút đắc ý, mặc cho ngươi Hậu Thổ có mưu đồ thế nào cũng không thể lật lên được sóng gió gì.

Mà Hậu Thổ nghe xong lời Nguyên Thủy nói, biểu tình lại không có gì thay đổi.

Phải biết rằng Xi Vưu và những người khác tuy là do Hậu Thổ sắp xếp, nhưng nói thật Hậu Thổ đối với Xi Vưu và những người khác lại không ôm hy vọng quá lớn, vì ban đầu Hậu Thổ chỉ muốn tín ngưỡng Vu tộc có thể truyền thừa trong Nhân tộc, chứ không nghĩ đến điều khác, vẫn là việc Phục Hy chuyển thế đã nhắc nhở Hậu Thổ một chút, cho nên Hậu Thổ mới nghĩ đến việc để người Vu tộc chuyển thế đi tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Đương nhiên nếu Xi Vưu và những người khác có thể thành công, thì truyền thừa Vu tộc có thể lưu truyền trong toàn bộ Nhân tộc, cuối cùng đợi đến khi Nhân tộc thành tựu Thiên Địa nhân vật chính, Vu tộc cũng có thể hưởng thụ một chút khí vận Nhân tộc, hoặc giả Vu tộc có thể dựa vào khí vận đó mà trọng tân phản hồi Hồng Hoang hoạch đắc tự do.

Nhưng Hậu Thổ với tư cách là Thánh nhân biết độ khó của việc này, vì chính mình không thể ra tay giúp đỡ Xi Vưu và những người khác, mà hiện tại Nguyên Thủy xuất hiện cũng khiến cơ hội của Xi Vưu và những người khác càng ít đi vài phần, cho nên Hậu Thổ cũng có chút lạc lõng, hiện tại kế hoạch gần như thất bại, việc Vu tộc trọng tân xuất thế cũng là điều xa vời, trong lòng Hậu Thổ sao có thể không thất vọng.

Tuy nhiên cũng may là Hậu Thổ vốn dĩ không có hy vọng rất lớn, hiện tại cũng chỉ là tâm tình có chút thất lạc.

Trên Huyết Hải, Nguyên Thủy thấy thần tình Hậu Thổ biến hóa, trên mặt lại có một tia hối hận.

Trước đó khi biết Hậu Thổ tính toán vị trí Nhân Hoàng, Nguyên Thủy không nghĩ nhiều mà trực tiếp đến Địa Phủ phát nạn với Hậu Thổ, hiện tại đợi đến khi mình tỉnh ngộ lại, cũng biết tính toán của Hậu Thổ không có bao nhiêu cơ hội thành công, nộ khí trong lòng cũng tan đi vài phần, đặc biệt là khi thấy vẻ mặt lạc lõng của Hậu Thổ, Nguyên Thủy liền cảm thấy mình có chút nóng nảy rồi.

Nguyên Thủy hiểu mục đích chuyến đi này đã đạt được, nếu còn ở lại e rằng Hậu Thổ sẽ bộc phát, lập tức Nguyên Thủy chuẩn bị rời đi, mà ngay lúc thân ảnh Nguyên Thủy sắp biến mất, trên mặt Hậu Thổ cũng nảy sinh biến hóa, liền nghe Hậu Thổ trực tiếp lạnh lùng nói: "Nguyên Thủy, ngươi đến Địa Phủ của ta phô trương thực lực Thánh nhân, làm hại Vu tộc Địa Phủ của ta bị thương, hôm nay ngươi cũng phải trả giá đắt!" Hậu Thổ đương nhiên có chút tức giận, vốn dĩ mình ở trong Địa Phủ rất yên ổn, Nguyên Thủy đến Địa Phủ liền phát ra uy áp Thánh nhân khiến Vu tộc trong Địa Phủ bị thương, lại vạch trần mưu đồ của mình, khiến kế hoạch của mình thất bại, Hậu Thổ sao có thể không giận.

Thấy thân ảnh Nguyên Thủy rời đi, Hậu Thổ cũng trực tiếp thôi động Luân Hồi chi lực, hướng về hướng Nguyên Thủy rời đi mà phát ra một kích.

Chỉ biết Địa Phủ là đại bản doanh của Hậu Thổ, ở đây có Lục Đạo Luân Hồi do thân thể Tổ Vu của Hậu Thổ hóa thành, Hậu Thổ thân ở trong Luân Hồi tự nhiên không sợ bất kỳ ai.

Nguyên Thủy tuy rằng không tiến vào vùng đất Luân Hồi của

Huyết Hải, nhưng cũng không cách Huyết Hải quá xa, Hậu Thổ đương nhiên không sợ, cho nên trực tiếp hướng về Nguyên Thủy mà công kích.

Nguyên Thủy thấy một kích của Hậu Thổ lao tới cũng có chút tâm kinh, không ngờ Hậu Thổ thế mà trực tiếp thẹn quá hóa giận.

Tuy nhiên với tu vi Thánh nhân Nhị Trọng Thiên, Nguyên Thủy cũng không có chút sợ hãi nào, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trực tiếp xuất hiện trong tay.

Nguyên Thủy tùy tay ném một cái, Bàn Cổ Phiên nháy mắt xuất hiện dưới thân Nguyên Thủy, chuẩn bị ngăn cản một kích của Hậu Thổ.

Tuy nói Nguyên Thủy khá tự tin nhưng cũng không dám khinh suất để mình gặp nguy hiểm, dù sao nơi này cũng là đại bản doanh của Hậu Thổ.

Khi một kích của Hậu Thổ đến trước Bàn Cổ Phiên, liền thấy Bàn Cổ Phiên mãnh nhiên chấn động, một đạo Hỗn Độn giới chướng liền xuất hiện phụ cận một kích của Hậu Thổ, vây chặt một kích này của Hậu Thổ.

Sau đó Bàn Cổ Phiên lại chuyển động, một đạo Khai Thiên khí nhận liền trực tiếp xuất hiện trong Hỗn Độn giới chướng, rồi hướng về đạo công kích này của Hậu Thổ mà lao tới.

Phải biết rằng Bàn Cổ Phiên nãi là một trong Khai Thiên Tam Bảo, cho nên cũng truyền thừa một tia Khai Thiên chi uy của Bàn Cổ Phủ, dưới sự xung kích của Khai Thiên khí nhận, một kích này của Hậu Thổ cũng hoàn toàn bị mẫn diệt.

Nguyên Thủy thấy vậy để lại một đạo thanh âm rồi trực tiếp biến mất không thấy.

“Hậu Thổ, ngươi không giữ được ta đâu!” Thấy thân ảnh Nguyên Thủy hoàn toàn biến mất, Hậu Thổ lần nữa hừ lạnh một tiếng, sau đó Địa Phủ lần nữa rơi vào bình tĩnh.

Mà từ đầu đến cuối, với tư cách là chủ nhân Huyết Hải, Minh Hà đều không phát giác ra một tia dị dạng, dù sao một kích của Hậu Thổ cũng bị Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy trực tiếp phong tỏa, sau đó tiêu trừ.

Khi thân ảnh Nguyên Thủy lần nữa xuất hiện thì cũng đã trở lại trên núi Côn Luân.

Trở về Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cũng thở phào một hơi, phải biết rằng Nguyên Thủy đang ở đại bản doanh của Hậu Thổ, Nguyên Thủy tự nhiên có chút kỵ đạm, dù sao Hậu Thổ nãi là Địa Đạo Thánh nhân, là Thiên Đạo Thánh nhân Nguyên Thủy tự nhiên rõ ràng uy năng của Địa Đạo, nếu không phải hiện tại Hồng Hoang Địa Đạo không hiển hiện, e rằng mình cũng không dám trực tiếp đi đến bên ngoài Địa Phủ.

Mà một kích vừa rồi của Hậu Thổ nhìn qua bị Bàn Cổ Phiên dễ dàng ngăn cản, nhưng chỉ có Nguyên Thủy mới biết, một kích của Hậu Thổ cũng đã là trình độ Thánh nhân Nhị Trọng Thiên đỉnh phong, nếu không phải mình có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên này, e rằng hôm nay phải chịu thiệt thòi lớn rồi.

Vạn nhất Hậu Thổ thực sự hạ quyết tâm tranh đấu với mình, thì chưa nói đến việc mình có thể thắng hay không, nếu Hậu Thổ cô chú nhất trịch, trực tiếp dời Luân Hồi ra, thì cho dù mình có Tiên Thiên Chí Bảo, e rằng cuối cùng cũng không gánh nổi, dù sao mình không dám phá hoại Luân Hồi, nếu vì mình mà Luân Hồi bị tổn hại, vị Thánh nhân này của mình e rằng đều bị Thiên Đạo đánh rơi Thánh vị, vì Luân Hồi là một mắt xích quan trọng nhất của Địa Đạo Hồng Hoang,

cũng là một trong những cơ sở để Hồng Hoang tấn thăng.

Luân Hồi đối với Hồng Hoang thực sự là quá mức trọng yếu.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy cũng có chút hối hận, chỉ trách mình nhất thời nôn nóng, sợ khí vận bị tổn hại, dù sao chuyện Thông Thiên Tiệt Giáo cũng khiến Nguyên Thủy trở nên đặc biệt cảnh giác, nhất là khi thấy Thông Thiên tổn thất nhiều khí vận như vậy, Nguyên Thủy cũng có chút xót xa.

Dù sao khí vận quan hệ đến việc Thánh nhân tu hành, cho dù không có khí vận cũng không làm lỡ việc Thánh nhân tu hành, nhưng tốc độ tu hành giữa hai bên chính là một trời một vực.

Qua một hồi lâu, Nguyên Thủy mới bình phục lại, lại chuyển ánh mắt về phía đại chiến của Hiên Viên và Xi Vưu.

Tuy nhiên Nguyên Thủy đã biết tính toán của Hậu Thổ không có mấy phần khả năng thành công, nhưng cũng không có chút buông lỏng, trừ phi Hiên Viên công đức viên mãn, chứng đạo Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc rơi vào trong tay, hoặc giả Nguyên Thủy mới có thể yên tâm, dù sao đây là vấn đề quan hệ đến việc Xiển Giáo có bao nhiêu khí vận, không cho phép có một tia sai sót.

Giữa chiến trường, cuộc chiến giữa hai bên đã kéo dài suốt nhiều ngày.

Hiên Viên và Xi Vưu ở trên không trung giao đấu qua lại, vô cùng kịch liệt.

Mà cục thế chiến trường phía dưới cũng đang ở thế giằng co, đánh đến hiện tại tổn thất của đôi bên đều không nhỏ.

Quân đội Hiên Viên tổn thất gần một nửa, hiện tại chỉ còn hơn mười triệu người, mà quân đội Cửu Lê của Xi Vưu cũng không khá hơn, Nhân tộc không đủ mười triệu.

Tuy nhiên, ngay khi vô số người cho rằng chiến tranh còn phải tiếp tục, cục thế trên chiến trường đã nảy sinh biến hóa.

Mọi người nhìn thấy quân đội Hiên Viên tuy nhân số chiếm ưu thế nhưng lại liên tục bại thoái.

Ngược lại, quân đội Cửu Lê của Xi Vưu lại đánh ra lệ khí, hướng về phía đại quân Hiên Viên phát động hết đợt xung kích này đến đợt xung kích khác.

Mọi người không hiểu vì sao lại có sự biến hóa như vậy, bởi lẽ quân đội Hiên Viên đông hơn đại quân Xi Vưu không ít.

Chỉ là mọi người không biết rằng, các chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu đều tu hành Vu tộc công pháp, hấp thu sát khí tôi luyện nhục thân cực kỳ cường hoành, trở nên không còn sợ hãi.

Cho nên đánh đến hiện tại, khi pháp lực của mọi người đều có ý cạn kiệt, tinh anh Cửu Lê cậy vào nhục thân cường hoành, hãn bất úy tử, vững vàng áp chế quân đội Hiên Viên xuống.

Trên không trung, Hiên Viên rốt cuộc cũng nhìn thấy cảnh này.

Thấy quân đội của mình bị đối phương áp chế, hắn cũng có chút nóng lòng, dù sao đại quân chính là căn cơ để hắn thống nhất Nhân tộc.

Chẳng qua vừa rồi trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu đang ở thời khắc mấu chốt, cho nên mới không kịp thời nhìn thấy cảnh tượng bên dưới.

Hiện tại thấy tình cảnh này, Hiên Viên làm sao có thể không vội?

Mà ngay lúc Hiên Viên thất thần trong nháy mắt, đã bị Xi Vưu tìm được cơ hội.

Trường đao của Xi Vưu hỗn hợp sát khí, trực tiếp chém trên linh

kiếm của Hiên Viên.

Linh kiếm trong tay Hiên Viên vốn phẩm giai không cao, tài chất bình thường, cộng thêm việc chiến đấu cường độ cao với Xi Vưu đoạn thời gian này, kiếm ý trữ tồn trên linh kiếm đã tiêu hao sạch sành sanh, linh uẩn trên thân kiếm cũng trở nên cực kỳ ám đạm.

Mà trường đao của Xi Vưu vốn là pháp khí của Vu tộc Xi Vưu, cũng phi đồng nhất bàn, lại thêm lần này trường đao sớm đã hấp thu tinh huyết của Xi Vưu, trở nên càng thêm thần dị.

Linh kiếm của Hiên Viên vốn không phải là đối thủ của trường đao Xi Vưu, nên khi đỡ lấy một đao của Xi Vưu, trên thân kiếm nháy mắt xuất hiện mấy đạo vết nứt.

Linh kiếm sớm đã được Hiên Viên dùng Nguyên thần tế luyện, cho nên ngay khoảnh khắc linh kiếm nứt ra, Nguyên thần của Hiên Viên cũng nháy mắt kịch thống, trong miệng tràn ra một tia tiên huyết màu vàng kim, sau đó thân hình trực tiếp ngã xuống vân đầu.

Nhìn thấy cảnh này, Quảng Thành Tử gan mật câu liệt, vì sợ Hiên Viên xảy ra bất trắc gì, cũng vội vàng phi thân đến bên cạnh Hiên Viên.

Khi Quảng Thành Tử đến nơi, thấy khóe miệng Hiên Viên không ngừng tràn ra tiên huyết, tâm thần cũng chấn động.

Chương 322

Sau đó Quảng Thành Tử vội vàng từ trong túi lấy ra linh đan cho Hiên Viên phục hạ.

Hiên Viên sau khi uống linh đan, khí tức trở nên ổn định hơn một chút, nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn chằm chằm Xi Vưu trên không trung.

Tuy nhiên Hiên Viên biết linh kiếm của mình đã vỡ, Nguyên thần bị thương, hiện tại sẽ không phải là đối thủ của Xi Vưu, cho nên vội vàng nói với Quảng Thành Tử: "Lão sư, chúng ta tiên hành triệt thối!" Quảng Thành Tử nhìn trạng thái của Hiên Viên, cũng biết lần này Hiên Viên đã lạc bại, nếu còn đánh tiếp, e rằng kết quả sẽ không mấy tốt đẹp.

Dù sao lúc này Hiên Viên đã bị thương, lại không còn pháp bảo thuận tay, tự nhiên không phải là đối thủ của Xi Vưu.

Tức khắc, ông lập tức truyền xuống mệnh lệnh của Hiên Viên, dẫn theo quân đội Hiên Viên bắt đầu từ từ rút lui.

Trên không trung, Xi Vưu nhìn Hiên Viên dưới chân, cũng phất tay cho đại bộ đội Cửu Lê dừng lại, sau đó vẻ mặt bình thản trực tiếp nói: "Hiên Viên, ta thấy ngươi nên thối vị đi!" Xi Vưu không hề có ý trào phúng, vì ông biết nếu không phải linh kiếm trong tay Hiên Viên đột nhiên nứt ra, mình không thể nào đánh bại Hiên Viên nhanh như vậy.

Tuy nói mình thừa dịp Hiên Viên thất thần mà chiếm được thượng phong, nhưng không có nghĩa là nhất định có thể hạ được Hiên Viên.

Đánh lâu như vậy, Xi Vưu cũng có một tia hân thưởng đối với Hiên Viên, dù sao trong cùng cảnh giới có người có thể đánh ngang

ngửa với mình, rất xứng đáng để Xi Vưu tôn trọng, đây cũng là sự tôn trọng đối với cường giả của Vu tộc trước kia.

Hơn nữa Xi Vưu biết bên phía Hiên Viên còn có Quảng Thành Tử, đệ tử Xiển giáo.

Xi Vưu đã chiến đấu với Hiên Viên bấy lâu, tiêu hao cũng không nhỏ, tuy nói mình hoàn toàn không sợ vị đại đệ tử Xiển giáo này, nhưng cũng không muốn lật thuyền trong mương.

Đồng thời Xi Vưu lo lắng nếu mình tiếp tục tiến công, Hiên Viên sẽ kiềm chế mình để Quảng Thành Tử trực tiếp nhúng tay, như vậy sẽ có chút được không bù mất, cho nên khi Hiên Viên ngã xuống vân đầu, Xi Vưu mới không truy kích.

Cộng thêm trên chiến trường, tổn thất của chiến sĩ Cửu Lê cũng không nhỏ, cũng khiến Xi Vưu có chút đau lòng.

Tuy nói chiến sĩ Cửu Lê của Xi Vưu thắng một bậc, nhưng bên Hiên Viên nhân số đông hơn, nếu thật sự đánh tới cuối cùng, phía Hiên Viên lạc bại thì bộ lạc Cửu Lê của mình cũng chẳng còn lại mấy người.

Nếu chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê tiêu hao hết sạch, Xi Vưu sẽ không còn nội hàm nào khác, muốn tập hợp lại nhiều chiến sĩ như vậy nữa là điều không thể.

Dù sao trong khu vực này không còn bộ lạc lớn nào khác, nếu Xi Vưu muốn đi đến các khu vực khác, e rằng sẽ đối mặt với nhiều khó khăn hơn.

Mà trong thời gian này, Hiên Viên dựa vào thân phận Nhân tộc Cộng chủ, có lẽ sớm đã tập kết lại đại quân, cho nên Xi Vưu cũng không dám đánh tiếp nữa.

Xi Vưu đương nhiên biết nếu mình thừa thế diệt sát Hiên Viên, cơ

bản có thể chú định thắng lợi trong cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng, nhưng ông vẫn không chọn làm như vậy.

Một là có chút thắng chi bất vũ, hai là Hiên Viên có bọn người Quảng Thành Tử hộ vệ, cơ hội mình chém giết Hiên Viên cũng vô cùng nhỏ nhoi.

Tuy nhiên Xi Vưu cảm thấy mình có thể đánh bại Hiên Viên một lần, thì lần sau cũng không thành vấn đề.

Mà một đám đại năng Hồng Hoang quan sát trận tranh đấu này cũng có chút thổn thức, vốn tưởng rằng trận tranh đấu này có thể quyết định Nhân Hoàng, không ngờ lại kết thúc theo kiểu đầu voi đuôi chuột.

Tuy nhiên mọi người đã thấy thực lực của Hiên Viên và Xi Vưu, nhưng đối với thực lực của Nhân tộc vẫn không hiểu rõ chút nào, cho nên cũng có chút thất vọng.

Nhưng trong trận tranh đấu này, mọi người nhận ra Vu tộc cũng tham dự vào, thực sự có chút kinh ngạc.

Dù sao Vu tộc đã lâu không xuất thế, mà Xi Vưu nói mình là Vu tộc chuyển thế, nhưng mọi người sẽ không nghĩ đơn giản như vậy, các loại thuyết âm mưu cũng dấy lên xôn xao.

Tuy lần này chưa thấy kết quả, nhưng mọi người cũng rõ ràng Hiên Viên và Xi Vưu nhất định sẽ còn một trận đại chiến, cho đến khi phân thắng bại, dù sao vị trí Nhân Hoàng phải nhận được sự công nhận của tất cả Nhân tộc.

Hiên Viên lúc này đã bình phục lại khí huyết đang cuộn trào, sau khi nghe xong lời Xi Vưu nói, cũng trực tiếp đáp lại: "Xi Vưu, ngươi không cần cuồng vọng, lần sau chính là trận chiến cuối cùng của hai ta!" Xi Vưu nghe vậy, cũng nghiêm túc nhìn Hiên Viên: "Ta chờ

ngươi, nhưng lần sau ngươi vẫn sẽ thất bại, đến lúc đó ta sẽ không bỏ qua cho ngươi dễ dàng như vậy đâu!" Hiên Viên nghe xong, trong mắt như muốn phun ra hỏa quang: "Lần sau ai thắng ai bại vẫn chưa biết được!" Xi Vưu nhìn sâu Hiên Viên một cái rồi không nói gì, trực tiếp xoay người phi về phía quân đội Cửu Lê, đồng thời thanh âm truyền khắp cả chiến trường: "Nhi lang Cửu Lê, chúng ta về nhà, lần sau chúng ta sẽ binh lâm đô thành!" Thanh âm của Xi Vưu vừa dứt, các dũng sĩ bộ lạc Cửu Lê cũng nháy mắt hô vang: "Xi Vưu!

Xi Vưu!" Nghe thấy thanh âm truyền tới từ đối diện, Hiên Viên cũng nghiến răng, không nói lời nào, sau đó thu hồi linh kiếm bị tổn hại vào trong cơ thể.

Quảng Thành Tử thấy động tác của Hiên Viên, cũng trực tiếp nói: "Trận này không phải lỗi của ngươi, không cần tự trách!" Hiên Viên lắc đầu, nói với Quảng Thành Tử: "Sư tôn không cần an ủi ta, tuy tình huống linh kiếm xuất hiện nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng Xi Vưu quả thực là một đối thủ cường kình, hơn nữa chiến sĩ dưới trướng của ta quả thực không bằng đối phương!" Nghe xong lời của Hiên Viên, Quảng Thành Tử cũng có chút hân úy, dù sao Hiên Viên không bị thất bại lần này làm khốn nhiễu chính là kết quả tốt nhất.

Tuy trận tranh đấu này Hiên Viên thực sự thất lợi về phương diện vũ khí, nhưng Hiên Viên có thể nhìn ra khoảng cách cũng là một loại thu hoạch.

Tức khắc Quảng Thành Tử liền nói với Hiên Viên: "Hiện tại linh kiếm đã bị tổn hại, lát nữa ta sẽ quay về Côn Luân cầu xin cho ngươi một món linh bảo thuận tay!" Hiên Viên nghe vậy, mắt cũng sáng lên, nói với Quảng Thành Tử: "Vậy thì đa tạ sư tôn rồi!" Quảng Thành Tử lắc đầu: "Từ khi ngươi bái sư đến nay ta vẫn chưa cho ngươi bảo vật hộ thân, lần này coi như là bù đắp vậy!" Quảng Thành Tử nói xong, thấy thương thế của Hiên Viên đã không còn đáng ngại, không đợi

Hiên Viên đáp lời, trực tiếp thiểm thân biến mất tại chỗ.

Thấy Quảng Thành Tử rời đi, Hiên Viên cũng dẫn theo các chiến sĩ bắt đầu quay về.

Trên đường đi Hiên Viên luôn suy nghĩ làm sao để phá giải tu sĩ tu hành Vu tộc chi pháp, nhưng đến cuối cùng vẫn không có thu hoạch gì, không còn cách nào khác đành chọn tiên hành trở về đô thành, chờ đợi Quảng Thành Tử quay lại rồi thỉnh giáo sau.

Theo việc Hiên Viên và Xi Vưu mỗi bên tự hậu triệt, tin tức chiến bại cũng truyền khắp cả Nhân tộc.

Vị trí Nhân tộc Cộng chủ của Hiên Viên cũng nhận được càng nhiều sự nghi ngờ, bản thân Hiên Viên đối với Nhân tộc vốn không có đóng góp gì lớn, vị trí Nhân tộc Cộng chủ này vốn không mấy vững chắc, mà hiện tại tin tức chiến bại vừa ra, đương nhiên khiến các bộ lạc Nhân tộc này có ấn tượng càng xấu về Hiên Viên.

Sau đó còn có không ít bộ lạc tuyên bố không còn thừa nhận Hiên Viên là Cộng chủ, tuy không dấy binh phản kháng Hiên Viên nhưng cũng không còn nghe theo mệnh lệnh truyền đến từ đô thành, có thể thấy Hiên Viên tổn thất lớn cỡ nào trong trận chiến này.

Tuy nhiên Hiên Viên không để tâm đến những chuyện đó, dù sao Hiên Viên cũng rõ ràng con đường Nhân Hoàng của mình không dễ đi như vậy, nhất là khi mình là vị cuối cùng trong Tam Hoàng, cần đối mặt với nhiều khó khăn hơn.

Thần Nông Thị trước khi thiền vị cũng đã dặn dò Hiên Viên, hiện tại Nhân tộc tuy là bá chủ Hồng Hoang nhưng lại quá phân tán, cho dù có thánh địa Tổ Miếu, nhưng trừ khi Nhân tộc gặp phải chuyện sinh tử tồn vong, bằng không muốn tất cả Nhân tộc trong Hồng Hoang đồng tâm hiệp lực thực sự là quá khó.

Mà việc Hiên Viên phải làm chính là thống nhất Nhân tộc, khiến toàn bộ Nhân tộc trong Hồng Hoang đều có thể đồng tâm lực lực, tiến hành trung ương tập quyền, có thể tưởng tượng được độ khó cao đến nhường nào.

Cho dù không có Xi Vưu, e rằng cũng sẽ có người khác xuất hiện.

Tuy nói việc các bộ lạc này thoát ly nằm trong dự liệu của Hiên Viên, nhưng hiện tại ngay cả các bộ lạc dưới trướng Hiên Viên cũng có chút lòng người hoang mang, quả thực khiến Hiên Viên có chút đau đầu.

Suy tính hồi lâu, Hiên Viên cũng có kế hoạch sơ bộ, đó là mượn danh nghĩa Nhân tộc Cộng chủ, trước dùng võ lực thu phục phần lớn các bộ lạc ở đô thành, như vậy mới có thể dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép khi đối diện với Xi Vưu.

Đợi đến khi mình đánh bại Xi Vưu, Nhân tộc cũng sẽ không còn phân tranh lớn nào nữa.

Như vậy, mình mới có thể thuận lợi công đức viên mãn, chứng đạo Nhân Hoàng.

Dù sao theo việc Hiên Viên chiến bại, tin tức Xi Vưu là Vu tộc chuyển thế cũng truyền đến khắp nơi trong Nhân tộc, mức độ công nhận của Nhân tộc đối với Xi Vưu chắc chắn không bằng Hiên Viên, ai bảo Hiên Viên là huyết mạch Nhân tộc thuần chính chứ?

Tuy hiện tại nhiều bộ lạc cảm thấy vị Nhân tộc Cộng chủ này làm việc không mấy thỏa đáng, nhưng các bộ lạc này cũng sẽ không cho phép Xi Vưu đăng lên vị trí Nhân tộc Cộng chủ.

Dĩ nhiên Phục Hy và Xi Vưu không giống nhau, phải biết Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa, thiên sinh đã thân cận với Nhân tộc.

Tuy nói Yêu tộc và Nhân tộc có huyết thù, mà Phục Hy trước kia

còn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, nhưng Phục Hy chưa từng làm hại gì đến Nhân tộc, cuối cùng Nữ Oa dùng khí vận Nhân tộc mà mình chiếm giữ làm cái giá mới khiến Phục Hy thành công đăng lên vị trí Thiên Hoàng, có thể tưởng tượng được độ khó trong đó.

Hơn nữa còn một phương diện nữa là Phục Hy sau khi chuyển thế không hề thức tỉnh ký ức, cho nên mới được Nhân tộc công nhận.

Đương nhiên sau khi Phục Hy công đức viên mãn thành tựu tôn vị Thiên Hoàng Nhân tộc, chủ động từ bỏ thân phận tiền thế, chỉ nguyện ý làm người, cũng khiến tộc nhân Nhân tộc càng thêm tín phục, cộng thêm những đóng góp của Phục Hy, trở thành Thiên Hoàng Nhân tộc cũng là thực chí danh quy.

Mà Xi Vưu thì khác hẳn, trước hết không nói đến việc Xi Vưu khi chuyển thế không hề xóa bỏ ký ức, mà còn nói rõ trước mặt vô số người rằng mình là Đại Vu của Vu tộc chuyển thế, điểm này đã đoạn tuyệt hy vọng trở thành Nhân tộc Cộng chủ của Xi Vưu, chẳng qua Xi Vưu hiện tại vẫn chưa biết.

Thứ hai là Xi Vưu không hề có đóng góp gì cho Nhân tộc, cho dù đến cuối cùng Xi Vưu có thể chiến thắng Hiên Viên, e rằng cũng không được tộc nhân Nhân tộc công nhận, cho nên Xi Vưu muốn trở thành Nhân tộc Cộng chủ cũng là si tâm vọng tưởng.

Hiên Viên đương nhiên hiểu rõ những điều này, nhưng con đường Nhân Hoàng của Hiên Viên chính là thống nhất Nhân tộc, tuy nói Xi Vưu không thể trở thành Nhân Hoàng, nhưng nếu Hiên Viên không thể đánh bại Xi Vưu, thì vị trí Nhân Hoàng cũng vô duyên với hắn.

Dù sao sứ mệnh của vị Nhân Hoàng cuối cùng này là thống nhất Nhân tộc, như vậy khí vận Nhân tộc mới có một sự lột xác, tiến thêm một bước gần hơn tới việc trở thành thiên địa nhân vật chính.

Tam Hoàng Nhân tộc là đặt nền móng cho khí vận Nhân tộc, còn

Ngũ Đế thiên về việc ổn định khí vận Nhân tộc, cho nên khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị mới là ngày Nhân tộc chính thức thành tựu thiên địa nhân vật chính.

Chương 323

Hiên viên hiểu được những điều này, cũng bắt đầu hành động của mình, đương nhiên bước đầu tiên chính là chấn hưng sĩ khí, trước hết phải nâng cao sĩ khí của mọi người dưới trướng, như vậy mới có thể sai khiến như tay với mắt.

Mà ngay lúc Hiên Viên đang chỉnh đốn quân tâm, chủ đề về Hiên Viên và Xi Vưu cũng được nhắc đến tại Tổ Miếu Nhân tộc.

Trong Tổ Miếu, Nhân tộc Tam Tổ cùng Phục Hy, Thần Nông Thị phân biệt ngồi định vị, lúc này nghe Toại Nhân Thị nói với mọi người: "Chư vị đều đã biết kết quả trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, không biết chư vị nhìn nhận thế nào?" Toại Nhân Thị nói xong, Thần Nông Thị liền tiên phong mở lời: "Hiên Viên là người kế nhiệm do ta lựa chọn, ta cảm thấy Hiên Viên có năng lực trở thành Nhân Hoàng!" Nghe xong lời Thần Nông Thị, mấy người có mặt cũng gật đầu.

Dù sao tính cách Thần Nông Thị mấy người bọn họ đều rất rõ, tự nhiên tin tưởng lời ông ấy.

Hơn nữa mọi người tuy thân tại Tổ Miếu nhưng đối với tin tức nội bộ Nhân tộc vô cùng thông thạo, mọi người cũng hiểu những gì Hiên Viên đã làm từ khi kế nhiệm, thực sự là một vị Nhân tộc Cộng chủ hợp cách.

Tuy nói trong Nhân tộc nhiều bộ lạc không mấy công nhận vị Cộng chủ này, nhưng ý nghĩ của những người đó không thể can nhiễu đến phán đoán của Tổ Miếu Nhân tộc.

Phải biết hiện tại Nhân tộc đã không còn trạng thái nguyên thủy như ăn lông ở lỗ trước kia, trải qua hai nhiệm Nhân Hoàng là Phục Hy và Thần Nông Thị, Nhân tộc hiện tại cũng ngày càng hoàn thiện, cho

nên Hiên Viên mới không có đóng góp gì lớn cho Nhân tộc.

Dù sao hiện tại Nhân tộc không thiếu cái ăn, không thiếu công pháp tu hành, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện ý nghĩ như vậy, nhưng nội hàm Nhân tộc trong Tổ Miếu cân nhắc là, Hiên Viên với tư cách Nhân tộc Cộng chủ có thể khiến khí vận Nhân tộc tiến thêm một bước, cho nên mới công nhận Hiên Viên.

Thần Nông Thị nói xong, trong điện cũng lâm vào trầm tịch.

Tuy nhiên Hiên Viên được mọi người khá công nhận, nhưng hiện tại xuất hiện một Xi Vưu thực sự có chút phiền phức.

Ngay sau đó mọi người nghe Hữu Sào Thị mở lời: "Tuy nói Xi Vưu này là Vu tộc chuyển thế, nhưng hiện tại đã là Nhân tộc, liệu có nên cho hắn một cơ hội?" Hữu Sào Thị nói xong, liền nghe Phục Hy mở lời phản bác: "Ta thấy không ổn, tuy ta cũng là người chuyển thế, không nên nói như vậy, nhưng Xi Vưu sớm đã thức tỉnh ký ức, lấy Vu tộc làm tôn, quả thực không phải là lựa chọn tốt cho vị trí Nhân Hoàng!" Nghe xong lời Phục Hy, mọi người cũng gật đầu.

Phải biết vị trí Nhân Hoàng, Tổ Miếu có quyền quyết định, vì Tổ Miếu là nơi tích lũy nội hàm của Nhân tộc, hầu hết các Chuẩn Thánh của Nhân tộc đều ở trong Tổ Miếu.

Tổ Miếu một lệnh ban ra, tất cả Nhân tộc trong Hồng Hoang sẽ tức khắc hưởng ứng.

Cho nên Phục Hy nói xong ý nghĩ của mình, mọi người công nhận, con đường Nhân Hoàng của Xi Vưu cũng triệt để đoạn tuyệt.

Nghe xong mấy người nói chuyện, Toại Nhân Thị cũng tiếp tục nói: "Nếu đã như thế, Tổ Miếu chúng ta có nên dành cho Hiên Viên sự trợ giúp không?" Nghe xong lời Toại Nhân Thị, Thần Nông Thị cũng lắc đầu, ngay sau đó nghe Thần Nông Thị nói: "Cũng không cần thiết,

khi ta công đức viên mãn đã hiểu rõ sứ mệnh của người kế nhiệm, đó chính là thống nhất Nhân tộc!" "Nếu Hiên Viên là thiên định Nhân Hoàng, thì có thể thuận lợi hoàn thành sứ mệnh.

Nếu Tổ Miếu chúng ta ra tay trợ giúp, tuy có thể khiến Hiên Viên thuận lợi trở thành Nhân Hoàng, nhưng đến lúc đó khí vận Nhân tộc của ta e rằng sẽ không viên mãn!" Nghe xong lời Thần Nông Thị, mọi người có mặt cũng có chút tâm kinh.

Tuy mọi người đều là nội hàm của Nhân tộc, hiểu rõ con đường tương lai Nhân tộc phải đi, nhưng thực sự không rõ Nhân Hoàng làm sao để công đức viên mãn, hiện tại nghe xong lời Thần Nông Thị, mọi người mới phản ứng lại.

Phục Hy cũng tiếp lời: "Thần Nông Thị nói có lý, vạn nhất khí vận Nhân tộc ta có sai sót, không mấy viên mãn, thì tội lỗi của chúng ta lớn lắm, cứ để Hiên Viên tự mình làm đi!" Phục Hy nói xong, Toại Nhân Thị cũng tiếp tục: "Nếu chúng ta đã quyết định thì Tổ Miếu sẽ không tham dự nữa, nhưng cuộc tranh đấu tiếp theo của hai người chắc chắn khiến Nhân tộc ta hỗn loạn, xin chư vị hãy cảnh giác trong thời gian này, đề phòng kẻ tiểu nhân làm hại khí vận Nhân tộc ta!" Mọi người nghe xong lời Toại Nhân Thị cũng lần lượt gật đầu.

Mấy người trong Tổ Miếu thấp nhất đều là Chuẩn Thánh, đương nhiên hiểu Toại Nhân Thị có ý gì.

Phải biết khi Thần Nông Thị tại vị, chuyện xảy ra cũng khiến mọi người có chút đau lòng, về sau mọi người cũng đã biết là Tây Phương nhị thánh tính kế Tiệt giáo mới khiến Nữ Oa thụ nạn, sự vô sỉ của Tây Phương nhị thánh thực sự khiến mấy người có chút buồn nôn.

Mà Thần Nông Thị nghĩ đến con gái mình suýt nữa thân tử đạo tiêu cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mọi người cũng đã biết Tây Phương nhị thánh và Thông Thiên đã chịu trừng phạt, Thánh

Tổ nhà mình đã ra tay, trong lòng cũng nhẹ nhõm một hơi.

Mà ngay lúc mọi người trong Tổ Miếu Nhân tộc đang nghị luận, lão sư của Hiên Viên là Quảng Thành Tử cũng đã đến núi Côn Luân.

Quảng Thành Tử tới đây cũng là muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ Nguyên Thủy, vì trong trận chiến này Quảng Thành Tử cũng đã thấy rõ ưu nhược điểm của hai bên.

Ưu thế của Hiên Viên nằm ở chỗ là Nhân tộc Cộng chủ do Thần Nông Thị khâm định, là chính thống trên danh nghĩa, có thể điều động không ít nội hàm của Nhân tộc, cộng thêm tài nguyên ở đô thành Nhân tộc cũng không ít, dù là nhân khẩu hay thứ khác.

Cho nên Hiên Viên cũng có thể tùy lúc triệu tập quân đội đông hơn bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu.

Nhưng Hiên Viên cũng tồn tại không ít liệt thế, đầu tiên là thiếu hụt cao thủ tầm cỡ Đại La.

Trong trận chiến này, đại quân Hiên Viên nhiều hơn Xi Vưu tới vài triệu người nhưng đến cuối cùng vẫn không thể hạ được đại quân Xi Vưu, thậm chí suýt bị chiến sĩ Cửu Lê phản xung kích.

Không chỉ vì các chiến sĩ tầm thường của bộ lạc Cửu Lê đa số đều tu hành Vu tộc công pháp, từng người hãn bất úy tử gây ra không ít phiền phức cho đại quân Hiên Viên, mà còn phải biết dưới trướng Xi Vưu có tới tám mươi mốt vị Vu tộc chuyển thế, chính vì có sự tồn tại của những Vu tộc chuyển thế này mà đại quân Hiên Viên mới không thể đánh bại bộ lạc Cửu Lê.

Cho nên kết quả cuối cùng là Xi Vưu mới có thể thế quân lực địch với Hiên Viên.

Thứ hai, nguyên nhân quan trọng hơn dẫn đến kết quả này là tuy Hiên Viên và Xi Vưu có cảnh giới tương đương, nhưng Hiên Viên đối

diện với nhục thân được tôi luyện qua Vu tộc công pháp của Xi Vưu lại không có cách phá giải nào, cuối cùng mới rơi vào kết cục này.

Đương nhiên tài chất linh kiếm của Hiên Viên bình thường không phải là nguyên nhân căn bản, cho dù linh kiếm không bị vỡ thì cũng chỉ là kiên trì được lâu hơn một chút, kết quả e rằng sẽ không có mảy may thay đổi, cuối cùng vẫn sẽ bại trận.

Quảng Thành Tử ở trên chiến trường đương nhiên đã nhìn thấy rõ mười mươi, cho nên khi Hiên Viên bại thoái cũng vội vàng quay về núi Côn Luân, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ sư phụ mình.

Quay về núi Côn Luân, Quảng Thành Tử không kịp trở về chỗ ở mà ngay lập tức đến trước cung Ngọc Hư, sau khi thông báo, Quảng Thành Tử cũng như nguyện gặp được Nguyên Thủy.

Trong cung Ngọc Hư, Quảng Thành Tử thấy Nguyên Thủy ngồi cao trên bồ đoàn, cũng vội vàng quỳ lạy: "Đệ tử Quảng Thành Tử bái kiến sư tôn!" Sau khi Quảng Thành Tử bái lạy, Nguyên Thủy mới mở mắt nói với ông: "Đứng lên đi!

Ý định của ngươi đến đây ta đã rõ, đệ tử Xiển giáo có thể mặc ngươi sai khiến!" Quảng Thành Tử nghe xong lời Nguyên Thủy cũng vô cùng hưng phấn, tức khắc đứng dậy, cũng vội vàng đáp lại: "Đệ tử đa tạ sư tôn!" Nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của Nguyên Thủy trên đài, lòng Quảng Thành Tử cũng an tâm hơn nhiều, tuy nói Xi Vưu là Vu tộc nhưng sư tôn nhà mình là Thánh nhân chí tôn, hơn nữa một đám sư huynh đệ của mình xuống núi, Xi Vưu chắc chắn không có nửa phần thắng toán.

Nguyên Thủy thấy vẻ mặt kích động của Quảng Thành Tử cũng gật đầu, sau đó một thanh âm truyền ra: "Còn có chuyện gì khác không?" Quảng Thành Tử nghe vậy, cũng vội vàng nói: "Khởi bẩm sư tôn, Quảng Thành Tử muốn cầu một kiện bảo vật hộ thân cho đệ tử

Hiên Viên của ta, Hiên Viên là đệ tử thân truyền của ta, chỉ là trong tay đệ tử không có món bảo vật nào thích hợp cho Hiên Viên dùng, đặc biệt đến thỉnh cầu sư tôn giúp đỡ!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, trên mặt Nguyên Thủy cũng hiện lên một nụ cười, sau đó nói: "Muốn cầu loại linh bảo nào?" Quảng Thành Tử nghe vậy càng thêm mừng rỡ, phải biết trong tay sư tôn có không ít tiên thiên linh bảo, tức khắc nói với Nguyên Thủy: "Sư tôn minh giám, đệ tử của ta muốn thống nhất Nhân tộc, nhưng phương Bắc có Xi Vưu tác loạn, cho nên ta muốn hướng chí tôn cầu một kiện linh bảo có sức công kích cường hoành!" Nhìn ánh mắt khát khao của Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy cũng trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một món pháp bảo, nói với Quảng Thành Tử: "Đây là Càn Khôn Cung, được chế tác từ gỗ dâu của núi Thái Sơn, sừng trâu Yến, gân hươu Kinh, keo cá Hà, là cực phẩm hậu thiên linh bảo, phối hợp với ba mũi Chấn Thiên Tiễn uy lực cũng không tồi!" Nguyên Thủy nói xong, Càn Khôn Cung trong tay liền trực tiếp xuất hiện trước thân Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử cũng vội vàng nhận lấy món linh bảo này, khom người hành lễ với Nguyên Thủy: "Đệ tử đa tạ sư tôn ban bảo!" Phải biết cực phẩm hậu thiên linh bảo cũng cực kỳ hiếm thấy, nhất là ở thời đại này.

Vì kiếp trước cột chống trời Bất Chu Sơn bị gãy cho nên Hồng Hoang chuyển sang môi trường hậu thiên, việc thăng tiến lên Chuẩn Thánh cũng cực kỳ hiếm hoi.

Nhưng kiếp này do Chu Du ra tay giữ được cột chống trời Bất Chu Sơn, Hồng Hoang cũng không chịu ảnh hưởng nhiều, tu sĩ thăng tiến Chuẩn Thánh cũng tầng tầng lớp lớp.

Tiên thiên linh bảo vốn không nhiều, hiện tại cũng sớm bị chia chác hết sạch, nhiều Chuẩn Thánh không có lấy một kiện tiên thiên linh bảo, cũng chỉ có thể bất lực sử dụng tiên thiên thần thai tài để

trảm thi.

Không có tiên thiên linh bảo, những Chuẩn Thánh này cũng chỉ có thể đi tranh đoạt hậu thiên linh bảo, dẫn đến hiện tại cực phẩm hậu thiên linh bảo đa số đều do Chuẩn Thánh sở hữu.

Cho nên Quảng Thành Tử thấy Nguyên Thủy ban cho một kiện cực phẩm hậu thiên linh bảo cũng cực kỳ kích động.

Sau khi Quảng Thành Tử thu lại Càn Khôn Cung, lại nói với Nguyên Thủy: "Đệ tử còn một việc muốn thỉnh giáo!" Nguyên Thủy nghe vậy trực tiếp hỏi: "Còn chuyện gì nữa?" Quảng Thành Tử nói: "Xi Vưu kia là Vu tộc chuyển thế, tu hành Vu tộc công pháp, nhục thân cũng khá cường hoành, không biết nên phá giải thế nào!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy cũng tư tác một lát, vì Nguyên Thủy biết nhục thân Vu tộc rất khó đối phó.

Đương nhiên ông sẽ không sợ hãi gì nhục thân Vu tộc, chỉ là đang nghĩ làm sao để một Đại La như Hiên Viên có thể phá mở nhục thân Vu tộc, mãi đến một lúc sau Nguyên Thủy mới mở lời: "Muốn phá giải nhục thân Xi Vưu còn cần một vật, nhưng vật này là của Thiên Đế sở hữu!" Quảng Thành Tử nghe vậy cũng nháy mắt hiểu ra, tức khắc nói với Nguyên Thủy: "Sư tôn nói có phải là thanh Đồ Vu Kiếm kia không?" Nguyên Thủy gật đầu, tiếp tục nói: "Thanh kiếm đó vốn là Yêu tộc tập hợp tinh huyết Nhân tộc mà luyện thành, có hiệu quả cực mạnh đối với nhục thân Vu tộc, đối với sự tồn tại tu hành Vu tộc công pháp như Xi Vưu cũng có kỳ hiệu, cho nên nếu có thể có được kiếm này, Hiên Viên tất thắng!" Nghe xong lời Nguyên Thủy, lông mày Quảng Thành Tử cũng nhíu lại, tuy nói tên Đồ Vu Kiếm ông sớm đã nghe qua, cũng biết món thần khí này đang ở trong tay Hạo Thiên, nhưng làm sao để có được nó thực sự là một vấn đề, tức khắc Quảng Thành Tử liền trực tiếp hỏi: "Sư tôn, không biết nên làm sao để có được món thần khí này?" Quảng Thành Tử nói xong, Nguyên Thủy

tính toán một lát mới nói với ông: "Thiên Đế địa vị tôn sùng, nếu muốn có được kiếm này còn cần Hiên Viên lên trời một chuyến, thanh kiếm này là do tinh huyết Nhân tộc đúc thành, rơi vào tay Hiên Viên cũng là chuyện nên làm!" Quảng Thành Tử nghe xong lời Nguyên Thủy, mắt cũng sáng lên, tức khắc nói với sư tôn: "Đệ tử đa tạ sư tôn chỉ điểm!" Nguyên Thủy lắc đầu, phất trần trong tay vẫy một cái, Quảng Thành Tử liền trực tiếp bị Nguyên Thủy đưa ra ngoài điện, sau đó một thanh âm truyền đến tai Quảng Thành Tử: "Nếu có việc, có thể quay lại Ngọc Hư!" Quảng Thành Tử nghe lời Nguyên Thủy, cũng vội vàng khom người hành lễ với bên trong điện, sau đó trực tiếp xuống núi Côn Luân.

Nhìn bóng dáng Quảng Thành Tử rời đi, Nguyên Thủy cũng có một tia kỳ đãi, phải biết Nguyên Thủy không hề giải thích cho Quảng Thành Tử về sự tính kế của Hậu Thổ, vì đây là cuộc đối đầu giữa các Thánh nhân, không liên quan đến bọn người Quảng Thành Tử.

Không lâu sau, Quảng Thành Tử đã trở lại đô thành Nhân tộc, tìm gặp Hiên Viên.

Hiên Viên thấy Quảng Thành Tử nháy mắt, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, trực tiếp hỏi: "Sư tôn chuyến này thế nào?" Quảng Thành Tử nghe vậy trực tiếp lấy Càn Khôn Cung ra, nói với Hiên Viên: "Vật này là Càn Khôn Cung, cực phẩm hậu thiên linh bảo do sư tổ ngươi ban cho, còn có ba mũi Chấn Thiên Tiễn, phối hợp với món linh bảo này uy năng cực kỳ cường hoành, có thể làm vật hộ thân cho ngươi!" Hiên Viên nhận lấy Càn Khôn Cung trong tay Quảng Thành Tử, nụ cười trên mặt càng đậm, yêu thích không buông tay mà nghịch món linh bảo này, sau đó cũng trực tiếp thu Càn Khôn Cung và ba mũi Chấn Thiên Tiễn vào trong Nguyên thần.

Đợi đến khi tâm tình bình phục một lát, hắn liền nói ra nghi hoặc trong lòng: "Sư tôn, trong quân Xi Vưu có rất nhiều người Nhân tộc

đều tu hành Vu tộc công pháp, tu sĩ cùng cấp không phải đối thủ của những người này, vả lại Xi Vưu kia đã tu hành Vu tộc công pháp đến cảnh giới cao thâm, nhục thân cũng cường hoành, ta tuy là thiên sinh đạo thể nhưng cũng không cách nào hạ được Xi Vưu, chuyện này phải làm sao mới tốt!" Quảng Thành Tử nghe xong lời Hiên Viên cũng trực tiếp nói: "Nhân tộc bình thường thì không sao, Xi Vưu này trước khi chuyển thế vốn là thân Đại Vu, cho dù là chuyển thế thành Nhân tộc, nhục thân tuy không bằng trước kia nhưng cũng không phải là thứ ngươi có thể phá giải, quả thực là một vấn đề, nhưng chuyến này ta cũng từ chỗ sư tổ ngươi biết được cách phá giải!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, Hiên Viên cũng một trận kích động, vội vàng hỏi: "Xin sư tôn minh thị!" Quảng Thành Tử nghe vậy cũng trực tiếp lâm vào trầm tư, nhớ lại Hồng Hoang vào thời điểm Vu Yêu đại kiếp, trên mặt đầy vẻ thổn thức.

Mãi đến một lúc sau Quảng Thành Tử mới khôi phục như thường, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Hiên Viên: "Chuyện này còn phải nói từ thời điểm Vu Yêu đại kiếp!" "Lúc đó hai tộc Vu Yêu là thế lực bá chủ Hồng Hoang, vì tranh đoạt vị trí thiên địa cộng chủ mà đánh nhau dữ dội, Vu tộc cậy vào nhục thân cường hoành, còn có trấn tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khiến Yêu tộc liên tiếp thảm bại!" "Yêu Đế Đế Tuấn của Yêu tộc vì để phá giải nhục thân Vu tộc cũng khắp nơi tìm kiếm bí pháp, cuối cùng không biết từ đâu biết được tinh huyết Nhân tộc các ngươi có thể phá, bèn phái Yêu thần Quỷ Xa xuống giới, đại tứ đồ sát Nhân tộc để thu thập tinh huyết!" "Cuối cùng luyện ra một thanh thần kiếm, tên là Đồ Vu Kiếm!

Kiếm này có thể phá nhục thân Vu tộc, đoan chính là một kiện vô thượng sát khí!" Nghe xong sự miêu tả của Quảng Thành Tử, Hiên Viên cũng tâm thần chấn động, tuy nói Nhân tộc và Yêu tộc này thế bất lưỡng lập, có huyết thù, nhưng Hiên Viên sinh ra muộn, chưa

từng trải qua, chỉ biết là Yêu tộc vì tranh đoạt tôn vị thiên địa nhân vật chính Hồng Hoang mà đại tứ đồ sát Nhân tộc, nhưng quả thực không mấy rõ ràng những chi tiết cụ thể trong đó.

Cho đến hiện tại nghe được đoạn vãng sự này từ miệng Quảng Thành Tử, ngực hắn cũng có chút nghẹn lại, dù sao đây cũng là lịch sử máu lệ của Nhân tộc.

Với tư cách Nhân tộc Cộng chủ, tình cảm của Hiên Viên đối với Nhân tộc tự nhiên phi đồng nhất bàn, cho nên nghe xong lời kể của Quảng Thành Tử, mắt Hiên Viên cũng có chút phiếm hồng.

Hiên Viên dường như có thể thấy được sự bất lực của Nhân tộc lúc bấy giờ, dù sao lúc đó Nhân tộc chỉ là tiểu tộc ở Hồng Hoang, làm sao địch nổi bá chủ Hồng Hoang như Yêu tộc, có thể tưởng tượng được những khổ nạn mà Nhân tộc đã trải qua lúc đó.

Chương 324

Mà Quảng Thành Tử thấy thần tình của Hiên Viên cũng thầm thở dài một hơi, dù sao những lời này của mình cũng coi như là khơi lại vết thương của Nhân tộc.

Mỗi một người Nhân tộc biết đến lịch sử đều hận Yêu tộc đến nghiến răng nghiến lợi, nếu Yêu tộc hiện tại còn ở trong Hồng Hoang, e rằng Nhân tộc sớm đã để Yêu tộc nếm trải tất cả những gì mình từng gánh chịu.

Dù sao hiện tại Yêu tộc đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, mà Nhân tộc đang bốc cao ngùn ngụt, sắp trở thành thiên địa nhân vật chính Hồng Hoang, Nhân tộc sẽ không quên những gì Yêu tộc đã làm năm xưa, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Yêu tộc.

Đây cũng là nguyên nhân Phục Hy chuyển thế phải trả giá lớn như vậy, dù sao Phục Hy cũng từng là Yêu Hoàng của Thiên Đình Yêu tộc.

Cho dù Phục Hy giữ thái độ phản đối chuyện đồ sát Nhân tộc, nhưng với tư cách là một thành viên của Yêu tộc, Phục Hy cũng khó từ chối trách nhiệm.

Nếu không phải Nữ Oa là Thánh mẫu tạo ra Nhân tộc, Phục Hy cũng sẽ không có cơ hội này để trọng tân chuyển thế thành người, mà muốn trở thành Nhân Hoàng càng là si tâm vọng tưởng.

Cho dù hiện tại Phục Hy thành tựu Nhân Hoàng cũng là do Nữ Oa trả giá khổng lồ mới đạt được.

Lần này không chỉ khiến khí vận Nhân tộc mà Nữ Oa chiếm giữ giảm mạnh, mà sau này khí vận ở Nhân tộc cũng không có sự thăng tiến rõ rệt, có thể nói tổn thương này là vĩnh cửu.

Nhưng vì Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa, còn có thành thánh nhân quả với Nữ Oa, Nữ Oa thành thánh tuy là chuyện chú định nhưng trong cung Tử Tiêu chính Phục Hy đã giành cho Nữ Oa một chiếc bồ đoàn, cho nên Nữ Oa mới trả giá như vậy, chính là muốn cho Phục Hy có một kết quả tốt.

Mà nếu Phục Hy sau khi chuyển thế không đóng góp lớn như vậy cho Nhân tộc, e rằng cũng không thể thành tựu Thiên Hoàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Phục Hy phải kiên quyết từ bỏ thân phận tiền thế, dù sao Nhân Hoàng của Nhân tộc không thể có bất kỳ liên hệ nào với Yêu tộc.

Hiên Viên đang đau buồn, chợt nghe Quảng Thành Tử lẩm bẩm: "Thanh kiếm này gọi là Đồ Vu Kiếm, thực tế lại là Đồ Nhân Kiếm!" Hiên Viên nghe vậy, trực tiếp quát lớn: "Yêu tộc chúng thật khinh người quá đáng!" Quảng Thành Tử cũng gật đầu.

Mãi một lúc sau Hiên Viên mới hồi phục tinh thần, nói với Quảng Thành Tử: "Đệ tử thất thái rồi!" Quảng Thành Tử lắc đầu, trực tiếp nói: "Hành vi của Yêu tộc quả thực khiến nhân thần cộng phẫn, ngươi là Nhân tộc Cộng chủ, Nhân Hoàng tương lai, đương nhiên là không chịu nổi những chuyện như vậy, nhưng hiện tại Yêu tộc đã ẩn mình trong Hồng Hoang, Nhân tộc các ngươi mới là thiên địa nhân vật chính chân chính!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, Hiên Viên mới tỉnh táo lại, hỏi sư tôn: "Thanh kiếm sư tôn nói hiện đang ở đâu?

Nếu kiếm này do tinh huyết tiền bối Nhân tộc ta tạo thành, vậy cũng nên ở chỗ Nhân tộc ta!" Quảng Thành Tử tiếp lời: "Kiếm này hiện tại thuộc về Thiên Đế sở hữu!" Hiên Viên nghe lời Quảng Thành Tử cũng có chút sững sờ, tức khắc không hiểu hỏi: "Sư tôn, kiếm này không phải của Yêu tộc sao, sao lại vào tay Thiên Đế?" Thấy Hiên Viên đầy vẻ nghi hoặc, Quảng Thành Tử thản nhiên nói: "Hãy nghe ta từ từ kể lại!" Hiên Viên gật đầu, đối với những ẩn bí Hồng Hoang

này Hiên Viên hiểu biết không nhiều, dù sao khi Hiên Viên sinh ra, Nhân tộc đã trở thành bá chủ Hồng Hoang, hai tộc Vu Yêu đều đã rút khỏi vũ đài.

Quảng Thành Tử tiếp tục mở lời: "Lại nói sau khi Yêu tộc luyện ra Đồ Vu Kiếm, liền bắt đầu quyết chiến với Vu tộc, trận chiến đó đánh tới mức nhật nguyệt vô quang, thảo mộc thất sắc!" "Cuối cùng Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc, mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc cũng chỉ còn lại ba vị, còn lại đều vẫn lạc hết sạch, nội hàm của hai tộc cũng tiêu tán toàn bộ, khi đại kiếp sắp kết thúc, Hồng Hoang thậm chí còn có nguy cơ bị hủy diệt!" Hiên viên nghe đến đây cũng phát ra một tiếng kinh hô, cắt đứt lời kể của Quảng Thành Tử, trên mặt Quảng Thành Tử cũng lộ ra một chút vẻ may mắn.

Hiển nhiên là nhớ lại cảnh tượng đã nhìn thấy năm xưa, cũng vô cùng cảm khái.

Lúc đó Quảng Thành Tử chỉ là một Đại La Kim Tiên, sao dám tham dự vào Vu Yêu đại kiếp, có thể nhìn thấy cảnh tượng trong đại kiếp cũng chỉ là dùng Nguyên thần từ xa xa dòm ngó.

Nhưng cho dù cách xa nơi đại chiến ở Bất Chu Sơn cực kỳ xa, cũng có thể cảm nhận được uy năng hủy thiên diệt địa như vậy.

Mà Hiên Viên cũng đầy vẻ hiếu kỳ hỏi: "Sư tôn, lúc đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao Hồng Hoang lại có nguy cơ bị hủy diệt?" Quảng Thành Tử thu liễm tâm thần, tiếp tục mở lời: "Bởi vì khi đại kiếp kết thúc, hai tộc Vu Yêu muốn trực tiếp phá hủy cột chống trời Bất Chu Sơn của Hồng Hoang để tái tạo thiên địa!" Hiên Viên nghe vậy trợn tròn mắt, hiển nhiên là bị tin tức này làm cho chấn kinh, không khỏi mở lời: "Hai tộc Vu Yêu chúng sao dám làm vậy!

Thật là đáng chết!" Quảng Thành Tử cũng gật đầu: "May mắn cuối cùng đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, cũng chính là Thánh Tổ Chu

Du của Nhân tộc các ngươi tọa trấn Bất Chu, mới khiến hy vọng của hai tộc Vu Yêu rơi vào khoảng không!" Quảng Thành Tử đương nhiên cũng không rõ chuyện xảy ra giữa các Thánh nhân, nếu để Quảng Thành Tử biết sư phụ mình cũng muốn cột chống trời Hồng Hoang bị gãy để từ đó chưởng khống Hồng Hoang, có lẽ tam quan sẽ trực tiếp vỡ vụn.

Mà chuyện sau đó Chu Du lực áp mấy vị Thánh nhân, suýt chút nữa đánh rớt cảnh giới Thánh nhân của mấy người đó, các Thánh nhân tự nhiên cũng không dám tuyên dương ra ngoài, cho nên cả Hồng Hoang đều biết Chu Du giữ vững cột chống trời Hồng Hoang, nhưng đối với ẩn bí trong đó lại không biết chút nào.

Hiên Viên nghe Quảng Thành Tử nói đến việc Chu Du ra tay cũng một trận kích động, sau đó nghe thanh âm của Quảng Thành Tử tiếp tục truyền tới: "Kế hoạch của hai tộc Vu Yêu rơi vào khoảng không nhưng vẫn không cam tâm, sau đó là Yêu Đế Thái Nhất tự bạo phá vỡ màng ngăn Hồng Hoang, muốn để vô tận Hỗn Độn khí trùng kích Hồng Hoang, ngay sau đó chính là chuyện các ngươi đều biết, Thánh nhân Nữ Oa bổ thiên!" "Đợi đến khi màng ngăn Hồng Hoang khôi phục, Vu Yêu đại kiếp mới rốt cuộc kết thúc, Đồ Vu Kiếm cũng được Thánh nhân Chu Du thu lại, đợi đến khi Thiên Đình xuất hiện, Thiên Đế đăng lên đế vị, Thánh nhân mới đem thanh kiếm này tặng cho Thiên Đế!" Nghe đến đây, Hiên Viên cũng có một nhận thức rõ ràng về lịch sử trước kia, hơn nữa cũng biết vì sao Đồ Vu Kiếm lại tới tay Thiên Đế. "Cho nên hiện tại ngươi muốn giải quyết Xi Vưu, Đồ Vu Kiếm cũng là thứ thích hợp nhất!" Hiên Viên nghe xong lời Quảng Thành Tử cũng có chút đau đầu.

Nếu nói Đồ Vu Kiếm ở một nơi bình thường thì còn đỡ, nhưng hiện tại đang ở trong tay Thiên Đế, thực sự khiến Hiên Viên có chút khó xử.

Dù sao Thiên Đế là sự tồn tại thống trị Hồng Hoang, địa vị so với Thánh nhân cũng chẳng kém là bao, tuy nói mình là Nhân tộc Cộng chủ, tuy không bằng vị trí Thiên Đế nhưng khoảng cách cũng không lớn đến thế.

Nhưng vị trí Cộng chủ của mình còn chưa vững chắc, nói chi đến việc đi hướng Thiên Đế cầu kiếm.

Tức khắc Hiên Viên liền nói với Quảng Thành Tử: "Sư tôn, Đồ Vu Kiếm này ở trong tay Thiên Đế, làm sao mới có thể cầu được?" Quảng Thành Tử nghe vậy thâm thúy nhìn Hiên Viên một cái, có vẻ như Hiên Viên vẫn chưa hiểu rõ lắm về thân phận của mình. "Ngươi có thể lên trời một chuyến, nói rõ ý định với Thiên Đế, Thiên Đế chắc chắn sẽ đồng ý!" Tuy Nhân tộc hiện tại chưa trở thành thiên địa cộng chủ, nhưng thân phận Nhân tộc Cộng chủ so với Thiên Đế thì kém không ít, song Hiên Viên dù sao cũng là Nhân tộc Cộng chủ trên danh nghĩa, Thiên Đế cũng sẽ coi trọng.

Huống chi khi Thiên Đình mới thành lập, Nhân tộc đã chi viện không ít tinh anh, cho nên quan hệ giữa Thiên Đế và Nhân tộc cũng rất mật thiết.

Nếu Hiên Viên lên trời diện kiến Thiên Đế, chắc chắn có cơ hội rất lớn có được Đồ Vu Kiếm.

Hiên Viên nghe xong lời Quảng Thành Tử cũng có chút chấn kinh, nhưng hắn cũng rõ, Quảng Thành Tử đã bảo hắn lên Thiên Đình thì chắc chắn là có đạo lý nhất định.

Tức khắc Hiên Viên cũng trực tiếp nói: "Sư tôn, ta lên trời đi kiến Thiên Đế thì có thể lấy được Đồ Vu Kiếm sao?" Nhìn ánh mắt khó tin của Hiên Viên, Quảng Thành Tử lắc đầu cười nói: "Sự tại nhân vi!" Hiên Viên nghe vậy cũng hiểu ý của Quảng Thành Tử, dù sao quan hệ giữa Thiên Đình và Nhân tộc cũng rất mật thiết, chuyến đi này của

hắn cơ hội chắc chắn không nhỏ, cho nên cũng có chút nóng lòng.

Dù sao hiện tại tình cảnh của hắn khá là khó xử, kéo dài thời gian càng lâu, vị trí Nhân tộc Cộng chủ của hắn càng không ổn định.

Vì trận chiến bại với Xi Vưu đã khiến nhiều bộ lạc trong Nhân tộc không còn tin tưởng vào hắn, tuy nói Tổ Miếu Nhân tộc vô cùng công nhận Hiên Viên, cho rằng Hiên Viên là người thích hợp nhất, nhưng Hiên Viên không biết chuyện này.

Quảng Thành Tử thấy thần tình tiêu cấp của Hiên Viên, liền nói với hắn: "Không cần gấp gáp như vậy, ta cùng ngươi đi một chuyến!" Hiên Viên nghe vậy gật đầu, thần tình cũng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Phải biết Hiên Viên tuy là Nhân tộc Cộng chủ nhưng gặp chuyện như vậy vẫn có chút khẩn trương, ai bảo Hiên Viên từ khi sinh ra đến nay chỉ mới có mấy năm chứ?

Bên này Quảng Thành Tử và Hiên Viên chuẩn bị lên Thiên Đình cầu kiến Thiên Đế mưu cầu Đồ Vu Kiếm, thì bên kia Xi Vưu cũng đã đến Địa Phủ.

Bởi vì Xi Vưu trong trận chiến với Hiên Viên cũng nhận ra sự thiếu sót của bộ lạc Cửu Lê của mình.

Tuy nói chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê đều đã tu hành Vu tộc công pháp, nhưng phải biết tu hành Vu tộc công pháp tiêu tốn tài nguyên cũng không ít.

Dù sao Nhân tộc và Vu tộc khác nhau, Vu tộc có huyết mạch Bàn Cổ có thể thu thập sát khí rèn luyện nhục thân, không gây tổn thương gì cho nhục thân.

Mà Nhân tộc không có huyết mạch này, tuy Hậu Thổ đã tiến hành sửa đổi Vu tộc công pháp, nhưng dù sao nhục thân Nhân tộc yếu ớt,

thời gian dài sử dụng sát khí tiến hành tôi luyện cơ thể chắc chắn sẽ có tổn thương, cho nên cần gia tăng linh nguyên liệu để phối hợp mới có thể thuận lợi tu hành Vu tộc công pháp.

Mà nhiều người bộ lạc Cửu Lê tu hành Vu tộc công pháp như vậy cũng đã tiêu hao sạch sành sanh nội hàm tích lũy nhiều năm trong bộ lạc, cộng thêm bộ lạc Cửu Lê nằm ở khu vực phương Bắc, tài nguyên vô cùng khan hiếm, khiến Xi Vưu hiện tại có chút cảm giác giật gấu vá vai, ngay cả việc khuếch trương cũng chịu một số trở ngại.

Dù sao đại quân một khi cử động, tài nguyên cần thiết là vô cùng khổng lồ, với bộ lạc Cửu Lê hiện tại là hoàn toàn không có cách nào chống đỡ.

Nói cho cùng, Xi Vưu không giống như Hiên Viên, là Nhân tộc Cộng chủ do Thần Nông Thị khâm định, cho nên không cách nào nhận được sự ủng hộ từ nội hàm của Nhân tộc.

Mà Hiên Viên có thân phận Nhân tộc Cộng chủ, ở tại đô thành, không cần lo lắng vấn đề tài nguyên, cho dù thất bại nhất thời cũng có nội khí để làm lại từ đầu.

Nhưng Xi Vưu chỉ cần thất bại một lần, muốn đứng dậy lại khó như lên trời.

Trước hết là không nhận được sự công nhận của tộc nhân Nhân tộc, càng không có đủ thực lực và nội hàm.

Dù sao Xi Vưu không thể tìm được bộ lạc Nhân tộc nào thích hợp như bộ lạc Cửu Lê tiếp theo, cho nên bất đắc dĩ Xi Vưu đành đến Địa Phủ để cầu xin sự viện trợ từ Hậu Thổ.

Huyết Hải Địa Phủ, Xi Vưu một mình đi tới.

Khi Xi Vưu xuất hiện ở Huyết Hải, ngay khoảnh khắc đến Địa Phủ đã bị Hậu Thổ nhiếp vào trong đó.

Thấy bóng dáng Hậu Thổ, Xi Vưu lập tức quỳ lạy, nói với Hậu Thổ: "Xi Vưu bái kiến Tổ Vu!" Hậu Thổ mở mắt, một đạo lực lượng Thánh nhân xuất hiện bên cạnh Xi Vưu nâng hắn dậy, sau đó thanh âm Hậu Thổ truyền vào tai Xi Vưu: "Ý định của ngươi ta đã rõ, nhưng Vu tộc ta không thể xuất hiện trong Hồng Hoang!" Nghe xong lời Hậu Thổ, Xi Vưu cũng có chút thất vọng, dù sao chỗ dựa lớn nhất của Xi Vưu chính là Vu tộc, cho dù Vu tộc không thể xuất hiện ở Hồng Hoang nhưng vẫn còn Hậu Thổ, vị Thánh nhân này mà.

Khi chuyển thế Xi Vưu không hề mất đi ký ức, cho nên trong lòng Xi Vưu vẫn nghĩ mình là một thành viên của Vu tộc.

Hậu Thổ cũng không ngờ rằng việc mình muốn Xi Vưu và những người khác có ưu thế lớn hơn nên giữ lại ký ức, ngược lại thành vấn đề lớn nhất trong việc tranh đoạt Nhân Hoàng của Xi Vưu.

Đương nhiên Hậu Thổ hiện tại vẫn chưa nhận thức được điểm này, cũng không hiểu mức độ nhận đồng của Nhân tộc đối với huyết mạch của bản thân.

Chương 325

Thấy thần tình Xi Vưu thay đổi, sắc mặt Hậu Thổ không mảy may biến hóa.

Tuy nói Vu tộc có thể chuyển thế thành Nhân tộc nhưng lại không thể xuất hiện trong Hồng Hoang.

Trước hết không nói đến việc mình sớm đã nói rõ trước mặt các vị Thánh nhân rằng Vu tộc sẽ không quay lại Hồng Hoang nữa, ngay cả thời điểm Vu Yêu đại kiếp, các chủng tộc Hồng Hoang mà Vu tộc đắc tội cũng nhiều như lông bò.

Tuy những việc Vu tộc đã làm không ác độc như Yêu tộc đối với Nhân tộc, nhưng khi xưng bá đại địa Hồng Hoang cũng tạo ra không ít tội nghiệt, cho nên một khi người Vu tộc xuất hiện, chắc chắn sẽ rước lấy sự công phạt từ các chủng tộc đó.

Giống như Hình Thiên và các đại năng Vu tộc xuất hiện ở Hồng Hoang, chỉ cần Thánh nhân không để ý thì không có nguy hiểm gì, nhưng Vu tộc tầm thường dưới cấp Chuẩn Thánh xuất hiện ở Hồng Hoang e rằng sẽ dẫn tới không ít đại năng Hồng Hoang, cho nên Hậu Thổ cũng không thể để những Vu tộc này mạo hiểm, vốn dĩ cao thủ Vu tộc đã không còn nhiều, càng không thể chết uổng mạng.

Đồng thời Xi Vưu và những người khác đã là Nhân tộc, tranh đấu với Hiên Viên là phân tranh nội bộ của Nhân tộc, nếu Vu tộc xuất hiện hỗ trợ Xi Vưu e rằng sẽ kinh động đến nội hàm Nhân tộc trong Tổ Miếu Nhân tộc.

Người bình thường không biết thực lực của Nhân tộc, nhưng Hậu Thổ không thể không biết.

Hậu Thổ rõ ràng hiện tại trong Nhân tộc tồn tại không ít Chuẩn

Thánh, cho dù hiện tại Vu tộc toàn bộ xuất động e rằng cũng không phải là đối thủ của nội hàm Nhân tộc trong Tổ Miếu, càng không nói sau lưng Nhân tộc còn có Long tộc tồn tại.

Đối với một vật khổng lồ như vậy, Hậu Thổ cũng có chút kiêng kỵ, đương nhiên không phải nói kiêng kỵ Chuẩn Thánh của Long tộc, mà là kiêng kỵ Chu Du đứng sau lưng Long tộc.

Tuy nhiên Hậu Thổ cũng rõ cái khó của Xi Vưu, không thể nhìn Xi Vưu cứ như vậy mà dậm chân tại chỗ, sau đó trực tiếp nói: "Tuy nói Vu tộc ta không thể tới Hồng Hoang, nhưng sẽ cung cấp cho ngươi một số tài nguyên, giúp mấy người các ngươi khôi phục tu vi, phần còn lại có thể dùng cho Nhân tộc tu hành Vu tộc công pháp!" Dù sao theo Xi Vưu thống nhất chuyển thế thành Nhân tộc, Vu tộc có tổng cộng tám mươi mốt vị, nếu những Vu tộc này có thể khôi phục tu vi tiền thế, thì thực lực bên phía Xi Vưu cũng sẽ có một sự thăng tiến cực lớn.

Tuy những Vu tộc này không còn nhục thân như kiếp trước nhưng có Vu tộc công pháp đã được Hậu Thổ sửa đổi, nếu khôi phục tới tu vi tiền thế thì so với thời Vu tộc kiếp trước cũng sẽ không quá khác biệt.

Nghe Hậu Thổ nói như vậy, Xi Vưu cũng khôi phục lại lòng tin.

Trước đó đám huynh đệ Vu tộc chưa khôi phục tu vi đã có thể đánh bại Hiên Viên, nếu đợi đến khi tất cả mọi người toàn bộ khôi phục thì Hiên Viên càng không phải là vấn đề.

Tức khắc nghe Xi Vưu trong điện nói với Hậu Thổ: "Đa tạ Tổ Vu!" Hậu Thổ gật đầu, nói với Xi Vưu: "Trận chiến giữa ngươi và Hiên Viên, chỉ có thể thắng, không thể bại, nếu ngươi trở thành Nhân Hoàng thì Vu tộc ta cũng có cơ hội quay lại Hồng Hoang!" Hậu Thổ nói không sai, bản thân Hậu Thổ chỉ muốn truyền thừa Vu tộc bất hủ,

nhưng sau đó ý nghĩ trong lòng cũng dần bành trướng, cho nên cuối cùng mới chọn bọn người Xi Vưu chuyển thế làm người, chính là muốn Xi Vưu tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Bởi vì cũng chỉ có Xi Vưu trở thành Nhân Hoàng, truyền thừa Vu tộc mới có thể đại hưng ở Nhân tộc, mà theo truyền thừa Vu tộc đại hưng ở Nhân tộc thì Vu tộc có thể chia sẻ được khí vận Nhân tộc, như vậy Vu tộc mới có cơ hội quay lại thiên địa Hồng Hoang.

Dù sao sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, trên thân Vu tộc gánh vác không ít nhân quả nghiệp lực, hơn nữa cuối cùng Chúc Dung và Cộng Công vọng tưởng phá hoại cột chống trời Hồng Hoang, khí vận trên thân bị Thiên Đạo Hồng Hoang tước đoạt phần lớn.

Nếu không phải chính mình trở thành Thánh nhân trấn áp khí vận Vu tộc, e rằng Vu tộc thực sự phải biến mất ở Hồng Hoang.

Mà Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính đã được Hồng Hoang chú định, nếu truyền thừa Vu tộc có thể hưng thịnh ở Nhân tộc, thì Vu tộc có thể mượn nhờ Nhân tộc để trọng tân xuất hiện trong Hồng Hoang, chứ không phải như bây giờ chỉ có chuyển thế thành Nhân tộc mới có thể đường đường chính chính sinh tồn ở Hồng Hoang.

Dù sao nhân quả nghiệp lực là phi đồng nhất bàn, giống như đã nói trước đó, bản thân Vu tộc đã bị nhiều chủng tộc Hồng Hoang thù thị, một khi người Vu tộc xuất hiện ở Hồng Hoang, đó chính là ngọn hải đăng trên biển, bị đám chủng tộc chú mục.

Nghe Hậu Thổ nói xong, Chi Vưu cũng lập tức quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt kiên định nói với Hậu Thổ: "Chi Vưu tất không phụ sự mong đợi của mọi người, nếu không thể thành tựu Nhân Hoàng, cam nguyện thân tử đạo tiêu!" Dù sao Chi Vưu cũng phi thường rõ ràng ý nghĩa của việc đám người mình chuyển thế đối với Vu tộc.

Co cụm tại Địa Phủ và mười vạn đại sơn ở tổ địa, Vu tộc từ lâu

đã không kìm nén được khát vọng đối với Hồng Hoang.

Nếu không phải có đại trận của Hậu Thổ tồn tại, e rằng người của Vu tộc đã sớm tiến vào Hồng Hoang rồi.

Vu tộc chiến thiên chiến địa, đó mới là tín ngưỡng của Vu tộc.

Một tương lai có thể nhìn thấy điểm kết thúc trong nháy mắt là điều mà người Vu tộc không thể chịu đựng được.

Chi Vưu vốn là phần tử kích tiến trong Vu tộc, tự nhiên muốn để Vu tộc tái hiện nhân gian.

Cho nên sau khi Hậu Thổ nói xong, hắn cũng vội vàng bày tỏ ý chí trong lòng.

Hậu Thổ nghe xong lời của Chi Vưu thì lắc đầu, nói với hắn: "Ta biết quyết tâm của ngươi, nhưng phải biết rằng trên vai ngươi gánh vác tương lai của tất cả tộc nhân Vu tộc, nhất định phải thận trọng!

Hiện tại Vu tộc ta không giống như trước, các ngươi là hy vọng của Vu tộc ta, không cho phép có một chút sai sót nào!" Chi Vưu nghe vậy cũng vội vàng gật đầu: "Xin Hậu Thổ Tổ Vu yên tâm!" Dù sao hiện tại Chi Vưu chuyển thế thành Nhân tộc, đã có nguyên thần tồn tại, tuy ký ức vẫn là Chi Vưu của Vu tộc trước kia, nhưng trở thành Nhân tộc nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng đã có một chút biến hóa, bớt đi vài phần cuồng bạo, thêm vài phần ổn trọng.

Hậu Thổ thấy vẻ mặt kiên định của Chi Vưu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười hài lòng, gật đầu với hắn, sau đó giao một số tài nguyên cho Chi Vưu, để hắn rời khỏi Địa Phủ.

Tuy nói Vu tộc hiện tại tuy đã sa sút, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Thời điểm Vu Yêu đại kiếp, Vu tộc xưng bá đại địa Hồng Hoang bao nhiêu năm, đương nhiên có không ít nội tình.

Lúc đó, sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang xa xa không bằng hiện nay, cho nên tài nguyên cũng cực kỳ phong phú.

Với tư cách là chủng tộc thống trị đại địa Hồng Hoang, Vu tộc tự nhiên tích trữ không ít tài nguyên.

Cho dù vào thời kỳ cuối Vu Yêu, Vu tộc vì đối phó đại quân Yêu tộc đã sử dụng lượng lớn tài nguyên để vũ trang cho chiến sĩ, nhưng tài nguyên để lại vẫn còn rất nhiều, tuy rằng sau khi Vu tộc tị thế đã tiêu hao không ít, nhưng cũng đủ để Chi Vưu sử dụng.

Kế hoạch của Hậu Thổ về cơ bản không có vấn đề gì, dù sao Chi Vưu và những người khác đã chuyển thế thành một thành viên của Nhân tộc.

Nhưng có một vấn đề lớn nhất tồn tại, đó chính là đám Vu tộc chuyển thế này không hề coi mình là Nhân tộc.

Tuy là thân xác con người, nhưng Chi Vưu và những người khác vẫn luôn lấy thân phận Vu tộc làm vinh quang.

Có tâm tư như vậy, đương nhiên không có cơ hội trở thành Nhân Hoàng.

Hậu Thổ tuy là thân phận Thánh nhân, thấu triệt quá khứ và tương lai, nhưng điều đó phải đi kèm với một tiền đề, đó là không can thiệp vào đại thế Hồng Hoang, không có Thiên đạo che đậy.

Mà Nhân tộc lại là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, luôn nằm dưới sự chú thị của Thiên đạo.

Hậu Thổ đương nhiên không thể nhìn rõ tương lai của Nhân tộc, đi nước cờ này cũng chỉ có thể là con đường thất bại.

Đương nhiên nếu Chi Vưu và những người khác không giác tỉnh ký ức, có lẽ sẽ nhận được sự công nhận của Nhân tộc, có cơ hội thành tựu Nhân Hoàng.

Nhưng nếu không phải là sinh nhi tri chi (sinh ra đã biết), thì hiện tại cũng không thể ngưng tụ được thế lực như Cửu Lê bộ lạc, càng không thể đối địch ngang ngửa với Hiên Viên.

Cho nên đây cũng là chuyện nhân quả, chỉ vì Thánh nhân không thể phỏng đoán tương lai của Nhân tộc, cho nên mới xuất hiện tình huống như hiện tại.

Có tài nguyên Hậu Thổ ban cho, Chi Vưu cực kỳ hưng phấn, đối với Hiên Viên cũng không còn bao nhiêu kiêng kỵ.

Sau khi trở về Cửu Lê bộ lạc, hắn lập tức triệu tập đám người Vu tộc chuyển thế lại.

Bởi vì Chi Vưu cho rằng những người này mới là người mình thực sự.

Chi Vưu tuy đã chuyển thế thành Nhân tộc, nhưng ký ức suy cho cùng vẫn là Vu tộc.

Chờ đến khi tám mươi vị Vu tộc chuyển thế tới nơi, Chi Vưu truyền đạt pháp chỉ của Hậu Thổ cho mọi người, sau đó lấy ra một phần tài nguyên Hậu Thổ ban cho giao cho họ.

Phải biết rằng những người này trước khi chuyển thế đều là tinh anh của Vu tộc, thấp nhất cũng là cảnh giới Đại La.

Đương nhiên hạng Đại Vu như Chi Vưu cũng có vài vị, tất cả đều là cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Dựa vào nhục thân cường hoành của Vu tộc, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể đánh vài hiệp.

Hiện tại mọi người đã chuyển thế làm người, tuy vẫn tu hành công pháp Vu tộc, nhưng thời gian dù sao cũng chưa dài, tu vi chưa đạt tới cảnh giới kiếp trước, cho nên lúc này số tài nguyên này có thể giúp họ nhanh chóng khôi phục, thậm chí là đột phá lần nữa.

Chương 326

Đương nhiên như Chi Vưu, tuy rằng cảnh giới vẫn chưa khôi phục, nhưng chiến lực so với tiền thế không kém phân hào, thậm chí còn mạnh hơn.

Tất cả những thứ này là vì lúc này Chi Vưu có khí vận của Nhân tộc gia trì.

Vì hiện tại Chi Vưu đã là thân xác Nhân tộc, trở thành thủ lĩnh thực tế của khu vực phương Bắc, lại còn cùng Hiên Viên tranh đoạt vị trí Cộng chủ, tuy chưa được Tổ Miếu công nhận nhưng cũng có không ít tộc nhân tin phục, nên đương nhiên sẽ có khí vận gia trì.

Chi Vưu với tư cách là thủ lĩnh nên nhận được nhiều khí vận nhất, bởi vậy thực lực mới không khác biệt mấy so với tiền thế.

Những người còn lại do khí vận không nhiều nên chưa khôi phục được chiến lực kiếp trước.

Giờ đây có tài nguyên Chi Vưu mang về, việc khôi phục cảnh giới chỉ là chuyện dễ dàng.

Chi Vưu chia một phần tài nguyên cho mọi người, phần còn lại phần lớn dùng để huấn luyện chiến sĩ trong Cửu Lê bộ lạc.

Bởi lẽ đa số tộc nhân trong bộ lạc đều đã tu hành công pháp Vu tộc, tiêu tốn tài nguyên không phải con số nhỏ.

Khi Chi Vưu dùng số tài nguyên này cho chiến sĩ Cửu Lê, thực lực của họ chắc chắn sẽ có tiến bộ cực lớn.

Bản thân những người tu hành công pháp Vu tộc đã có thể địch lại vài tu sĩ Nhân tộc cùng cấp bậc, nay lại được nâng cao, thực lực tổng thể của Cửu Lê bộ lạc đương nhiên sẽ càng thêm cường thế.

Ngay khi Chi Vưu từ Địa Phủ trở về chuẩn bị huấn luyện chiến sĩ, từng bước khuếch trương, thì Quảng Thành Tử cũng dẫn Hiên Viên tới chân núi Bất Chu.

Hai người nhìn tòa thiên trụ của Hồng Hoang này, cảm nhận uy áp vô tận trên núi, vô cùng cảm khái.

Quảng Thành Tử chân thành nói: "Bàn Cổ khai thiên để lại cột trụ Bất Chu này chống đỡ thiên địa Hồng Hoang, nếu không có Chu Du Thánh nhân, e rằng Hồng Hoang hiện tại đã thay đổi hình dạng rồi, cho dù thiên địa không tiêu vong thì chắc chắn cũng không được tráng lệ như hiện nay!" Nghe xong lời của Quảng Thành Tử, Hiên Viên cũng vội vàng gật đầu: "Thánh Tổ công đức vô lượng, nếu không có Thánh Tổ thủ hộ Bất Chu Sơn, lại còn để lại châm ngôn không được tự ý hủy hoại Hồng Hoang, e rằng Hồng Hoang sẽ càng thêm hỗn loạn, sớm đã tan nát không chịu nổi, mà Nhân tộc ta cũng không thể trở thành bá chủ Hồng Hoang như hiện tại!" Hai người cảm khái một hồi dưới chân núi Bất Chu, cũng không lưu lại lâu, trực tiếp bay về phía Thiên Đình trên núi.

Những lời hai người nói đều bị Chu Du ở Ngũ Trang Quán thu nhận hết.

Phải biết rằng tầng thứ Thánh nhân cai quản càn khôn hoàn vũ, trải vạn kiếp mà không mòn, dính nhân quả mà không nhiễm, không gì không biết, không gì không thể.

Quảng Thành Tử và Hiên Viên nhắc đến Chu Du, tự nhiên sẽ bị Chu Du cảm tri được.

Đây cũng là lý do người Hồng Hoang không dám khinh suất nhắc đến Thánh nhân, bởi Thánh nhân đã thông suốt vạn sự vạn vật, vĩnh hằng trường tồn.

Những Thánh nhân tầm thường như Tam Thanh, Nữ Oa, nguyên

thần lạc ấn vào Thiên đạo Hồng Hoang, trừ khi bị Thiên đạo che đậy, còn lại mọi chuyện trong Hồng Hoang đều có thể biết hết.

Mà những tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên như Chu Du thì lại càng thần kỳ hơn.

Dù sao hạng Thiên đạo Thánh nhân như Tam Thanh, nếu Hồng Hoang phá diệt thì sẽ không còn là Thánh nhân nữa, nhưng Chu Du thì không chịu chút ảnh hưởng nào.

Sau khi nghe lời Quảng Thành Tử và Hiên Viên nói, trên mặt Chu Du không có chút biểu cảm biến hóa nào, nhưng trong lòng lại nảy sinh một chút hảo cảm với hai người này.

Dù sao Hiên Viên cũng là Nhân Hoàng tương lai, một lòng vì Nhân tộc.

Quảng Thành Tử tuy là đệ tử dưới tòa Nguyên Thủy, nhưng cũng là một thành viên của Huyền môn, còn phải tôn kính gọi Chu Du một tiếng sư bá, ấn tượng của Chu Du về hai người tự nhiên không tệ.

Hai người kia cũng không ngờ chỉ vì nói vài câu dưới chân núi Bất Chu mà đã được Chu Du cảm tri, từ đó sinh hảo cảm, khiến sự tình sau đó trở nên vô cùng thuận lợi.

Bên này Quảng Thành Tử dẫn Hiên Viên đi tới ngoài Nam Thiên Môn.

Nhìn Nam Thiên Môn nguy nga, Hiên Viên cũng có chút kích động.

Dù sao mình tuy là Cộng chủ Nhân tộc, nhưng đây là lần đầu tiên tới Thiên Đình.

Hiên Viên cũng từng nghe kể nhiều chuyện về Thiên Đình, phi thường hiếu kỳ, giờ tới nơi đương nhiên có chút hưng phấn.

Đương nhiên Hiên Viên cũng biết mình đại biểu cho Nhân tộc, địa

vị cao quý vô cùng, nên không thể hiện ra mặt, người ngoài nhìn vào vẫn thấy một bộ dáng phong khinh vân đạm.

Phải biết rằng Hiên Viên hiện tại đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên, trừ tầng thứ Chuẩn Thánh ra, người bình thường không thể nhìn ra trạng thái của hắn lúc này, mà tầng thứ Chuẩn Thánh cũng không ai dám dùng nguyên thần lực để dòm ngó Cộng chủ Nhân tộc.

Cho nên Hiên Viên cũng không cần lo lắng ý nghĩ trong lòng bị bại lộ, đi theo Quảng Thành Tử tiến thẳng về phía Nam Thiên Môn.

Khi hai người tới trước cổng, họ gặp được chúng tiên trấn thủ Nam Thiên Môn.

Lúc này họ mới phát hiện, vị tướng trấn thủ Nam Thiên Môn hóa ra cũng là một vị Đại La Kim Tiên của Nhân tộc, điều này khiến cả hai vô cùng kích động.

Tuy sớm biết từ lúc Thiên Đình mới lập đã có không ít người Nhân tộc lên trời, nhưng không ngờ lại tình cờ gặp được như vậy.

Với địa vị hiển hách hiện nay của Thiên Đình, sinh linh Hồng Hoang gia nhập đông không đếm xuể, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có không ít.

Hai người tuy biết địa vị của Nhân tộc ở Thiên Đình không tầm thường, nhưng không ngờ lại trùng hợp đến thế.

Thủ tướng Nam Thiên Môn, vị Nhân tộc Đại La Kim Tiên kia cũng nhìn thấy Quảng Thành Tử và Hiên Viên.

Là một Đại La Nhân tộc tuy ở Thiên Đình nhưng vị này cũng biết đến sự tồn tại của Hiên Viên, cho nên lập tức nhận ra hai người.

Sau đó, vị này vội vàng đi tới trước mặt hai người khom lưng hành lễ, cho dù tu vi của Hiên Viên cũng tương đương nhưng ai bảo địa vị của Hiên Viên đặc thù cơ chứ.

Hiên Viên và Quảng Thành Tử nghe vị Đại La này nói: "Bái kiến Cộng chủ, không biết Cộng chủ tới Thiên Đình lần này có sắp xếp gì?" Tuy kính trọng Hiên Viên, nhưng hiện tại vị này là người của Thiên Đình, đương nhiên phải hỏi rõ lai ý.

Hiên Viên nghe vậy, không hề che giấu, trực tiếp nói: "Hiên Viên tới đây là vì muốn cầu kiến Thiên Đế!" Hạo Thiên lúc này quý là Thiên Đế, mà Hiên Viên vẫn chưa công đức viên mãn thành tựu Nhân Hoàng, nên đương nhiên chỉ có thể nói là cầu kiến.

Vị Đại La trước mặt nghe xong liền hiểu ngay ý định của Hiên Viên, lập tức đáp lời: "Xin Cộng chủ đợi một chút, ta sẽ đi bẩm báo Thiên Đế ngay!" Hai người gật đầu, trực tiếp bước vào trong Nam Thiên Môn.

Đương nhiên họ chưa đi sâu vào trong mà đứng đợi vị Đại La kia báo cáo.

Hai người tới đây là để cầu cạnh Thiên Đế, tự nhiên không thể lỗ mãng xông vào, để lại ấn tượng không tốt.

Một lát sau, tin tức Hiên Viên và Quảng Thành Tử tới đã được Hạo Thiên tại Linh Tiêu Bảo Điện biết được.

Hạo Thiên tuy có chút khó hiểu nhưng cũng không bỏ qua lễ tiết, trực tiếp phái Thái Bạch Kim Tinh ra tiếp đón.

Hạo Thiên quá rõ Hiên Viên sắp trở thành Nhân Hoàng, địa vị của Nhân Hoàng so với Thiên Đế hắn cũng không kém bao nhiêu.

Tuy hiện tại Hiên Viên chưa chứng đạo, nhưng Hạo Thiên cũng không dám khinh suất đãi mạn.

Huống hồ lúc Thiên Đình mới thành lập, Nhân tộc đã giúp đỡ rất nhiều, thậm chí một phần ba cao thủ tầng thứ Đại La của cả tộc khi đó đều đã lên Thiên Đình.

Tuy là do sư huynh anh sắp xếp, nhưng Hạo Thiên cũng không quên sự hy sinh của Nhân tộc.

Trước đó không biết Hiên Viên tới, nếu không e rằng đã không vội vàng thế này.

Tuy vội vàng nhưng lễ tiết không thiếu chút nào.

Bên này Hiên Viên và Quảng Thành Tử cũng có chút há hốc mồm.

Chương 327

Vì họ thấy Thái Bạch Kim Tinh dẫn theo một đội tiên nữ tiên đồng tới trước Nam Thiên Môn, đi kèm còn có một chiếc liễn xa kim quang lấp lánh, vốn là thứ Thiên Đình chuẩn bị để tiếp đón khách quý.

Chưa đợi hai người phản ứng, Thái Bạch Kim Tinh đã khom mình chào: "Thái Bạch của Thiên Đình bái kiến Cộng chủ Nhân tộc!

Bái kiến Quảng Thành Tử đạo hữu!" Hai người cũng vội vàng đáp lễ, tuy địa vị tôn quý nhưng tu vi của Thái Bạch Kim Tinh cũng không tầm thường, đã là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, họ không dám khinh thị.

"Hiên Viên hữu lễ!" "Quảng Thành Tử bái kiến Kim Tinh!" Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy thì trực tiếp nói: "Thiên Đế biết hai vị tới nên phái lão hủ ra tiếp dẫn, mời hai vị đi theo tôi!" Hai người gật đầu, theo sự chỉ dẫn của Thái Bạch Kim Tinh đi qua Nam Thiên Môn.

Tiếp đó Thái Bạch Kim Tinh mời Hiên Viên lên liễn xa, Hiên Viên tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng hiểu đây là sự tôn trọng đối với địa vị Cộng chủ của mình, nên không khách sáo, trực tiếp lên xe ngồi định chỗ, theo Thái Bạch Kim Tinh tới ngoài Linh Tiêu Bảo Điện.

Đến nơi, Hiên Viên xuống xe, khẽ chỉnh đốn trang phục rồi đi thẳng vào trong điện.

Khi bước vào điện, hắn trực tiếp nhìn thấy Thiên Đế Hạo Thiên đang tọa ở trên cao.

Lúc này Hạo Thiên đang mỉm cười nhìn Hiên Viên, khiến tâm tình căng thẳng của hắn cũng thả lỏng đi nhiều.

Đương nhiên lúc này Hạo Thiên không phải hình dáng đồng tử mà

là một trung niên đầy uy nghiêm.

Hiên Viên khom người nói: "Nhân tộc Hiên Viên bái kiến Thiên Đế!" Quảng Thành Tử cũng vậy, cung kính nói: "Xiển giáo Quảng Thành Tử bái kiến Thiên Đế!" Hạo Thiên ngồi trên điện nói với hai người: "Không cần khách sáo, Hiên Viên tới đây chắc hẳn có việc quan trọng?" Hiên Viên không giấu diếm, thẳng thắn: "Hiên Viên tới đây quả thực có một việc muốn cầu xin!" Hạo Thiên tuy hơi thắc mắc nhưng mặt vẫn bình thản: "Ồ, có việc gì mà ta có thể giúp được?" Hạo Thiên đối với Nhân tộc có không ít hảo cảm, nay Cộng chủ Nhân tộc lên trời thỉnh cầu, tự nhiên sẽ không từ chối.

Hơn nữa với tư cách Thiên Đế, hắn biết rõ sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân tộc sẽ thành nhân vật chính của thiên địa, lúc đó địa vị Nhân Hoàng không hề thua kém Thiên Đế.

Tuy hiện tại Nhân tộc có phân tranh, Vu tộc chuyển thế tranh đoạt vị trí của Hiên Viên khiến địa vị hắn không ổn định, nhưng Hạo Thiên biết Chi Vưu không có cơ hội thắng, bởi mấu chốt của Nhân Hoàng là tâm hướng về Nhân tộc.

Một kẻ chuyển thế như Chi Vưu e rằng không có bao nhiêu tình cảm với Nhân tộc, nên chỉ có Hiên Viên mới là người thành Nhân Hoàng.

Vì vậy Hạo Thiên cực kỳ công nhận Nhân Hoàng tương lai này.

Sau đó Hạo Thiên nghe Hiên Viên nói: "Xin Thiên Đế thấu triệt, có Vu tộc chuyển thế tên Chi Vưu gây ra phân tranh trong Nhân tộc, con muốn bình định Chi Vưu, khôi phục an ninh cho Nhân tộc.

Chỉ là kẻ này tu hành công pháp Vu tộc, nhục thân cường hoành vô cùng, thực sự rất khó phá giải, nên hôm nay muốn cầu Thiên Đế một vật, chính là Đồ Vu Kiếm!" Nghe xong lời của Hiên Viên, Hạo Thiên rơi vào trầm tư, khiến Hiên Viên và Quảng Thành Tử cũng có chút

căng thẳng.

Một lát sau, họ mới nghe Hạo Thiên nói: "Nhục thân Vu tộc quả thực cường hoành khó giải, Đồ Vu Kiếm tuy mạnh nhưng trong tay ta cũng không có đại dụng, tặng cho ngươi cũng không phải không được!" Hiên Viên nghe vậy càng thêm kích động, nhưng ngay lúc đó giọng Hạo Thiên lại vang lên khiến hắn giật mình: "Tuy nhiên Đồ Vu Kiếm là do sư huynh ta tặng, có thể giao cho ngươi hay không còn cần phải hỏi qua vị sư huynh đó của ta!" Hiên Viên tuy mới xuất thế không lâu, nhưng là Cộng chủ, hắn cũng biết không ít về các mối quan hệ của đại năng Hồng Hoang.

Đương nhiên hắn biết sư huynh mà Hạo Thiên nhắc tới chính là Thánh Tổ Nhân tộc Chu Du, tâm tình lúc này mới dao động.

Nghe Hạo Thiên sẵn lòng tặng kiếm nhưng phải hỏi ý kiến Thánh Tổ, Hiên Viên càng thêm hồi hộp, lập tức nói: "Đa tạ Thiên Đế, xin Thiên Đế bẩm báo với Thánh Tổ giúp cho!" Hạo Thiên gật đầu, nói với hai người: "Vậy mời hai vị nghỉ ngơi một lát!" Rồi Hạo Thiên triệu Thái Bạch Kim Tinh tới, dẫn hai người tới thiên điện.

Còn Hạo Thiên thì nguyên thần khẽ động, một đạo tin tức từ Thiên Đình phát ra.

Trong tay Hạo Thiên có ngọc bài Chu Du để lại, tự nhiên không lo Chu Du không nhận được.

Tại Ngũ Trang Quán ở núi Vạn Thọ, Chu Du cùng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vừa kết thúc luận đạo, đang thưởng thức Nhân Sâm Quả.

Phải biết là Hồng Vân đã lâu rồi chưa được nếm hương vị quả của Trấn Nguyên Tử, tuy không đến mức khát khao nhưng cũng rất nhớ nhung, nên vừa xong luận đạo đã hối thúc Trấn Nguyên Tử mang ra.

Trấn Nguyên Tử vốn đã để dành Nhân Sâm Quả từ lúc Hồng Vân chuyển thế đến nay, lúc này tự nhiên mang ra hết.

Ba người vừa thưởng quả vừa trò chuyện về những chuyện xảy ra lúc Hồng Vân vắng mặt, vô cùng tự tại.

Trong Hỗn Độn Châu của Chu Du tuy cũng có Nhân Sâm Quả, nhưng đó chỉ là cây con do Chu Du dùng Tam Quang Thần Thủy nuôi dưỡng, đương nhiên không bằng cây ở Ngũ Trang Quán nên anh cũng chẳng khách khí.

Đúng lúc này, tin tức của Hạo Thiên truyền tới.

Chu Du lập tức nhận được tin.

Khi biết Hiên Viên lên trời cầu kiếm, anh cũng có chút kinh ngạc.

Tuy trước đó việc Hiên Viên và Quảng Thành Tử dừng chân ở Bất Chu Sơn đã bị anh phát hiện, nhưng anh không bận tâm đến động hướng của họ, chỉ liếc nhìn qua một cái.

Bởi lẽ lúc này Chu Du không còn quá quan tâm đến chuyện của Nhân tộc, vì anh đã quá rành rọt về tiến trình phát triển của Hồng Hoang, biết rõ Hiên Viên mới là Nhân Hoàng thực sự.

Cho nên anh không ngờ Hiên Viên vì đối phó Chi Vưu mà lại lên tận Thiên Đình cầu Đồ Vu Kiếm.

Trong ký ức kiếp trước của Chu Du, Thiên Đình tuy có ra tay giúp Hiên Viên chiến thắng Chi Vưu nhưng đó là ở trận chiến cuối cùng.

Chu Du không ngờ ở đời này có sự hiện diện của mình khiến Vu tộc ẩn thế không còn xuất hiện ở Hồng Hoang nữa.

Tuy cuối cùng người Vu tộc vẫn thay đổi phương thức tham gia vào cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng, nhưng đã không còn tu sĩ Vu tộc trực tiếp tham chiến, mà buộc phải chuyển thế thành người để tranh

đấu với Hiên Viên.

Chu Du cũng phải cảm khái quán tính của Hồng Hoang thật mạnh mẽ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tất cả đều là tranh chấp lợi ích.

Nếu người Vu tộc không có ý nghĩ gì với khí vận Nhân tộc thì Hậu Thổ đã chẳng để Đại Vu chuyển thế vào Nhân tộc, còn truyền thụ công pháp đã sửa đổi cho họ.

Nghĩ tới đây, Chu Du cũng mất đi hứng thú.

Chỉ cần anh dụng tâm thôi toán thì không chuyện gì có thể qua mắt được anh.

Đã là Hiên Viên chủ động tìm tới Thiên Đình, Chu Du cũng không muốn để hắn phải xôi hỏng bỏng không, liền truyền ý kiến của mình cho Hạo Thiên.

Đương nhiên việc truyền tin của Chu Du không rắc rối như Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà Chu Du hiện tại đã là cảnh giới Thánh nhân ngũ trọng thiên, khoảng cách rõ ràng không cần nói cũng biết.

Theo ý nghĩ trong đầu Chu Du, một giọng nói trực tiếp xuất hiện trong não hải Hạo Thiên: "Đồ Vu Kiếm đã đưa cho đệ, đệ tự mình làm chủ là được!" Ngay sau đó Chu Du cảm nhận được sự vui mừng trong lòng Hạo Thiên.

Đúng thế, tuy mất Đồ Vu Kiếm nhưng Hạo Thiên cực kỳ vui mừng.

Chu Du cảm nhận được cảm xúc của Hạo Thiên, mặt không đổi sắc.

Vì anh sớm biết Hạo Thiên sẽ giao kiếm cho Hiên Viên.

Lúc này Hạo Thiên là chủ Thiên Đình, đương nhiên không muốn Vu tộc tái hiện lần nữa, làm loạn sự bình tĩnh của Hồng Hoang, càng không muốn kẻ chuyển thế từ Vu tộc trở thành Nhân Hoàng.

Dù sao Vu tộc cũng từng là bá chủ, dù sau đại kiếp tử thương thảm trọng nhưng có Thánh nhân Hậu Thổ chống lưng, việc khôi phục là rất nhanh.

Nếu Vu tộc lại xuất thế, khó bảo đảm họ không có ý định xưng bá lần nữa.

Dù hiện tại Vu tộc không còn thực lực đó, nhưng với tính cách của họ, chắc chắn sẽ làm Hồng Hoang đảo điên.

Vậy nên Hạo Thiên tự nhiên không muốn thấy cảnh đó.

Là Thánh Tổ Nhân tộc, Chu Du không quá bận tâm, vì anh cho rằng chỉ cần kẻ thành Nhân Hoàng có tâm hướng về Nhân tộc là được, không quan trọng đó có phải kẻ chuyển thế hay không.

Chương 328

Việc Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng cũng là do anh đồng ý, sau cùng việc Phục Hy từ bỏ thân phận tiền thế đã khiến anh công nhận hắn.

Nếu không có sự công nhận của Chu Du, dù Phục Hy có thành Nhân Hoàng thì trong Tổ Miếu cũng không có địa vị gì, càng không thể quyết định đại sự Nhân tộc.

Việc có được Chu Du công nhận hay không chỉ cần xem lúc công đức viên mãn, Không Động Ấn có xuất hiện hay không là biết.

Chu Du nói được làm được, nên anh vẫn luôn không tham gia vào chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế.

Hậu Thổ cũng biết ý nghĩ của Chu Du nên mới chọn cách để đám người Vu tộc chuyển thế.

Chu Du rõ mưu đồ của Hậu Thổ, không ngăn cản cũng là vì nguyên nhân này.

Còn về việc tại sao bây giờ Chu Du đồng ý giao Đồ Vu Kiếm cho Hiên Viên, chẳng qua là vì đám Vu tộc này tuy đã chuyển thế nhưng lại không được tính là một Nhân tộc thuần túy.

Tu hành công pháp Vu tộc thì không sao, nhưng đám này lại lấy thân phận Vu tộc làm vinh quang, không có bao nhiêu sự đồng cảm với Nhân tộc, điều này khiến Chu Du có chút chướng mắt.

Chưa nói đến việc Vu tộc đã sa sút, mất đi địa vị bá chủ, thì ngay cả thời đỉnh cao e rằng cũng chẳng bằng Nhân tộc hiện tại, mà đám chuyển thế này lại không có tâm quy thuộc, tự nhiên sẽ không được Chu Du công nhận.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện, sau khi tiếng của Chu Du biến mất, sắc mặt Hạo Thiên càng thêm vui mừng, sai người dẫn Hiên Viên và Quảng Thành Tử tới.

Khi hai người đến nơi, ánh mắt Hạo Thiên nhìn Hiên Viên càng thêm hài lòng.

Vì Chu Du đã đồng ý giao kiếm nên vị trí Nhân Hoàng của Hiên Viên đã là ván đóng thuyền.

Ai bảo Chu Du là Thánh Tổ có quyền quyết định tương lai của Nhân Hoàng cơ chứ.

Tuy Chu Du chưa từng hé răng nói câu nào, nhưng lần này chính vị sư huynh này bảo Hạo Thiên giao kiếm, thì vị trí của Hiên Viên đã chắc chắn rồi.

Đã là Nhân Hoàng tương lai thì Hạo Thiên đương nhiên công nhận, liền nói với hai người: "Sư huynh đã đồng ý giao Đồ Vu Kiếm cho ngươi!" Hai người nghe xong vô cùng kích động, không chỉ vì sắp có kiếm mà còn vì sự đồng ý của Chu Du.

Thánh Tổ đã lâu không xuất hiện trong Nhân tộc, Hiên Viên cảm thấy mình được Thánh Tổ công nhận nên mới hưng phấn như vậy.

Quảng Thành Tử cũng hiểu vị trí của đệ tử mình đã không còn gì phải bàn cãi nên cũng vô cùng mừng rỡ.

Hiên Viên khom người tạ ơn: "Đa tạ Thiên Đế!" Chưa đợi Hạo Thiên lên tiếng, Hiên Viên đã xoay người về phía đảo Bồng Lai ở Đông Hải, trịnh trọng cúi người thật sâu.

Hạo Thiên thấy vậy cũng lộ ra ánh mắt tán thưởng, gật đầu hài lòng.

Sau khi Hiên Viên đứng dậy, Hạo Thiên đưa tay ra, một đạo linh quang lóe lên, một thanh trường kiếm sắc huyết hiện ra trong tay,

chính là hung khí Đồ Vu Kiếm.

Hiên Viên nhìn thấy kiếm thì mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó hắn cảm nhận được một luồng oán khí Nhân tộc nồng nặc bốc ra từ thân kiếm.

Khi luồng oán khí này xuất hiện, Hiên Viên không kìm được mà nheo mắt lại, rõ ràng là bị oán khí trong kiếm tác động.

Hạo Thiên không chút lưu luyến, búng nhẹ một luồng pháp lực, thanh kiếm bay vút đi rồi xuất hiện ngay trước mặt Hiên Viên.

Hiên Viên đón lấy thanh kiếm, vẻ mặt thoáng hiện nét u buồn.

Hắn cảm nhận được khí tức của rất nhiều tiên bối Nhân tộc trong đó, liền vuốt ve vết máu trên kiếm, trầm giọng nói: "Chờ khi Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, nhất định sẽ mang tinh huyết của chư vị tiên bối quy về Tổ Miếu, xin chư vị tiên bối chứng giám!" Tinh huyết trong Đồ Vu Kiếm như nghe thấy lời hứa của Hiên Viên, những vết máu bắt đầu chuyển động mãnh liệt, sau đó thanh kiếm bay lên từ tay hắn, hóa thành một thanh tiểu kiếm mini hòa vào cơ thể Hiên Viên.

Đến khi hắn phản ứng lại thì thấy Đồ Vu Kiếm đã xuất hiện trong nguyên thần và đang chủ động nhận chủ.

Phải biết thanh kiếm này tuy là hậu thiên luyện chế nhưng lại là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, lại có tinh huyết Nhân tộc gia trì, trong đám thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng thuộc hàng đỉnh tiêm.

Sát thương đối với Vu tộc còn ngang ngửa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nên việc được nó chủ động nhận chủ là cực kỳ không dễ.

Hạo Thiên thấy cảnh này, ánh mắt nhìn Hiên Viên càng thêm nhu hòa, lên tiếng: "Thanh kiếm này được luyện từ tinh huyết của tiên bối Nhân tộc các ngươi, lẽ ra nên là vật của Nhân tộc!" Hiên Viên nghe vậy, thoát ra khỏi sự kinh ngạc, chân thành nói: "Vẫn phải đa tạ Thiên

Đế ban tặng!" Hạo Thiên phất tay: "Nếu kiếm đã chủ động nhận chủ, Thiên Đình không giữ hai vị nữa!" Hiên Viên và Quảng Thành Tử cùng cáo lui.

Một lát sau, hai người mặt mày hớn hở bước ra khỏi Linh Tiêu Bảo Điện.

Chuyến đi này thu hoạch quá lớn, không chỉ có được thần khí từ tay Hạo Thiên mà còn nhận được sự công nhận của Thánh Tổ Chu Du.

Họ hiểu rằng có được sự công nhận đó thì vị trí Nhân Hoàng đã không còn xa vời.

Hai người nôn nóng muốn trở về địa giới Nhân tộc để thực thi kế hoạch.

Vốn dĩ vị trí Cộng chủ của Hiên Viên chưa vững, lại vừa thua dưới tay Chi Vưu nên càng lung lay.

Hắn muốn triệt để chinh phục các bộ lạc gần đô thành, sau đó chỉnh đốn binh mã tái chiến một trận.

Nay đã có sát khí Đồ Vu Kiếm, Hiên Viên đương nhiên muốn đẩy nhanh tiến độ.

Hai người rảo bước tới Nam Thiên Môn, không kịp trò chuyện nhiều với vị Đại La Nhân tộc trấn thủ, trực tiếp bay xuống hạ giới.

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên, tốc độ của họ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới chân núi Bất Chu rồi hạ xuống mặt đất.

Quảng Thành Tử nói với đệ tử: "Đã lấy được Đồ Vu Kiếm, vi sư sẽ trở về Côn Luân dẫn các sư huynh đệ tới giúp!" Hiên Viên càng thêm kích động: "Đa tạ sư tôn!" Quảng Thành Tử xua tay: "Không cần khách sáo, ngươi là đệ tử thân truyền của ta, giúp ngươi thành tựu Nhân Hoàng cũng là may mắn của ta!" Hiên Viên cảm động chân

thành: "Ân tình của sư tôn Hiên Viên luôn ghi tạc trong lòng.

Nếu không có người, e rằng vị trí Cộng chủ này đệ tử cũng ngồi không vững, nói gì tới việc lấy được Đồ Vu Kiếm." Quảng Thành Tử mỉm cười: "Ta tuy chỉ cho ngươi biết sự tồn tại của kiếm, nhưng lấy được nó là do bản sự của ngươi, không liên quan tới ta.

Thanh kiếm này vốn do tinh huyết Nhân tộc tạo thành, thuộc về Cộng chủ Nhân tộc là lẽ đương nhiên." Hiên Viên vẫn đáp: "Sư tôn đừng nói vậy, nếu người không báo thì con cũng không biết tìm kiếm ở đâu." Quảng Thành Tử phất trần một cái: "Được rồi, không cần xoắn xuýt chuyện này nữa.

Ta đi Côn Luân đây, vài ngày sau sẽ quay lại, có chuyện gì cứ truyền tin cho ta!" Hiên Viên gật đầu.

Quảng Thành Tử biến mất tại chỗ, về Côn Luân triệu tập sư huynh đệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã đồng ý để đám đệ tử xuống núi trợ chiến.

Nay Hiên Viên đã vạn sự câu bị, Quảng Thành Tử không dám trì hoãn, lập tức độn đi.

Hiên Viên nhìn theo hướng sư phụ biến mất, mỉm cười rồi cũng bay về phía đô thành.

Với cảnh giới Đại La, hắn không lo kẻ gian cản đường.

Tuy Hồng Hoang đại năng khắp nơi, Chuẩn Thánh xuất hiện lớp lớp, nhưng Đại La vẫn là bá chủ một phương, không dễ gặp biến cố.

Huống hồ hắn vừa có Đồ Vu Kiếm, có thể đấu với Chuẩn Thánh vài hiệp, dọc đường càng không có rủi ro.

Những đại năng Chuẩn Thánh đều hiểu thực lực Nhân tộc hiện

nay nên không ai dám trêu chọc, nhất là với Nhân Hoàng tương lai như Hiên Viên.

Không kẻ nào có thể sống sót thành Chuẩn Thánh mà lại không có mắt nhìn người cả.

Chẳng mấy chốc, Hiên Viên đã về tới đô thành và lập tức triệu tập các tầng lớp cao tầng.

Đô thành là đại bản doanh, cao tầng ở đây nếu không phải do Hiên Viên đề bạt thì cũng là nhân tài do Thần Nông Thị để lại, nên không ai dám phớt lờ lệnh của hắn.

Chương 329

Tập trung đông đủ, Hiên Viên không nói lời thừa: "Nhân tộc phân tán đã lâu, có thực lực bá chủ mà không phát huy được, nên ta quyết định dùng võ lực thống nhất Nhân tộc, mong chư vị cùng ta thực hiện đại nghiệp!" Cao tầng nghe vậy nhiệt huyết sôi trào: "Chúng tôi nguyện làm tiền phong, giúp Cộng chủ thống nhất Nhân tộc!", "Cộng chủ uy vũ!", "Chúng tôi nguyện theo Cộng chủ làm nên đại sự!".

Nghe lời đó, nụ cười của Hiên Viên càng đậm.

Chỉ cần đoàn kết là việc lớn tất thành.

Những người dưới trướng cũng hiểu nếu thành công, họ sẽ là đại nhân vật của tộc, chứ không phải bị nghi ngờ như hiện nay.

Lúc đó, một người bước ra hỏi: "Khởi bẩm Cộng chủ, giờ chúng ta có tái chiến với Chi Vưu ngay không?" Mọi người đều nhìn Hiên Viên.

Vừa mới bại trận, quân đội chưa nghỉ ngơi bồi dưỡng xong, nếu đánh ngay kết quả e là không tốt.

Nhưng không ai dám can dự ý định của hắn.

Hiên Viên lắc đầu: "Chi Vưu là Vu tộc chuyển thế, công pháp rất mạnh.

Ta đã có cách thắng Cửu Lê bộ lạc nhưng không cần vội vã lúc này.

Trước tiên hãy thu phục các bộ lạc quanh đô thành, cuối cùng mới giải quyết hắn!" Mọi người nghe vậy mới thả lỏng rồi lại hưng phấn.

Thả lỏng vì Hiên Viên quyết định đúng đắn, hưng phấn vì hắn đã có cách thắng Chi Vưu.

Qua trận trước, họ biết Chi Vưu là trở ngại lớn nhất.

Tuy không tin Chi Vưu thành Cộng chủ được nhưng thực lực của hắn là sự thực.

Nay Cộng chủ nói đã tìm được cách thắng, họ đương nhiên kích động vì thắng được Chi Vưu là coi như xong hết.

Nhìn biểu tình của thuộc hạ, tâm thần Hiên Viên khẽ động.

Đồ Vu Kiếm trong não hải như cảm nhận được tâm trạng chủ nhân nên tốc độ nhận chủ càng nhanh, khiến hắn càng thêm hưng phấn.

Sau cuộc họp, cao tầng bắt đầu tập hợp quân đội, theo lệnh Hiên Viên đánh các bộ lạc xung quanh.

Tuy danh tiếng bị nghi ngờ nhưng Hiên Viên vẫn là người được Thần Nông Thị khâm định, lại có tài nguyên đô thành nên khôi phục rất nhanh.

Quân đội hắn huấn luyện cũng rất khá, trận trước thua là do linh kiếm không ổn, chứ nếu không Cửu Lê bộ lạc cũng phải trả giá đắt.

Với thực lực này, các bộ lạc tầm thường không phải đối thủ.

Đại quân đi tới đâu, các bộ lạc đều quy thuận.

Kẻ nào không phục đều bị chinh phạt trực tiếp.

Cứ thế, các bộ lạc quanh đô thành hoàn toàn thuộc về Hiên Viên, không còn kiểu dương phụng âm vi như trước.

Quân đội Hiên Viên qua từng trận chiến càng thêm mạnh mẽ.

Trước đây họ chỉ huấn luyện mà ít thực chiến nên thua kém chiến sĩ Cửu Lê, nay qua quá trình thống nhất này, họ đã được tôi luyện thực sự, khác một trời một vực so với trước.

Tại đô thành, Hiên Viên bận rộn hơn hẳn vì lãnh thổ mở rộng, sự vụ phải xử lý tăng vọt.

Trước đây lệnh hắn ra khỏi đô thành có khi chẳng ai nghe, nay bộ lạc quy hàng ngày càng nhiều, chuyện lớn nhỏ đều phải do hắn quyết định.

Tuy quyền lực tập trung nhưng khối lượng công việc cũng tăng rõ rệt.

Nhưng Hiên Viên cảm thấy rất hạnh phúc vì điều đó chứng tỏ kế hoạch thống nhất đang có hiệu quả.

Theo thời gian, vùng đất xung quanh đô thành hàng vạn dặm đã hoàn toàn quy phục.

Bước chân của đại quân không dừng lại mà tiếp tục khuếch trương ra xa.

Thanh thế Hiên Viên đại chấn, ngày càng nhiều bộ lạc nhận thức lại vị Cộng chủ này.

Trước đó họ không công nhận, lại thêm trận thua Chi Vưu khiến Hiên Viên rất khó xử, uy nghiêm giảm sút khi Chi Vưu trỗi dậy.

Nay việc thu phục các bộ lạc xung quanh khiến tất cả phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Hiên Viên biết mình được công nhận lại phần lớn là nhờ có quân đội mạnh.

Chính thực lực đó mới giúp hắn dùng võ lực thu phục các bộ lạc, nên hắn chưa từng lơ là việc huấn luyện.

Thu phục được bộ lạc tuy vui, nhưng điều khiến Hiên Viên kích động nhất là thực lực quân đội không ngừng tăng cường.

Có thực lực mới thực hiện được mục tiêu đánh bại Chi Vưu,

thống nhất Nhân tộc, từ đó công đức viên mãn chứng đạo Nhân Hoàng.

Trong khi đó, tại phương Bắc, Cửu Lê bộ lạc của Chi Vưu cũng đang bành trướng không ngừng.

Trước đó tài nguyên cạn kiệt khiến thực lực tăng chậm, thống trị phương Bắc chưa ổn định do không đủ tài nguyên cho chiến sĩ tu luyện công pháp Vu tộc.

Các bộ lạc gia nhập sau nảy sinh bất mãn khi chiến sĩ Cửu Lê hưởng hết tài nguyên tốt nhất.

Nhưng nay Chi Vưu lấy tài nguyên Hậu Thổ ban cho ra, giúp nhiều chiến sĩ hơn được tu luyện, địa vị mới ổn định lại.

Tài nguyên tiêu hao nhanh chóng nhưng chiến lực toàn bộ lạc cũng tiến bộ vượt bậc.

Không chỉ chiến sĩ, mà cả tám mươi mốt người Vu tộc chuyển thế cũng đã khôi phục tu vi kiếp trước, thậm chí còn mạnh hơn.

Kiếp trước họ chỉ tu nhục thân, nay có nguyên thần nên chiến lực lên một tầm cao mới.

Sau khi khôi phục, Chi Vưu để họ dẫn quân đi thu phục các bộ lạc còn lại ở phương Bắc.

Phải nói ý tưởng của Hiên Viên và Chi Vưu rất giống nhau.

Cả hai đều biết đối phương là trở ngại lớn nhất.

Sau trận đầu, Chi Vưu thấy Hiên Viên là Cộng chủ danh nghĩa nên chưa thể giải quyết ngay, chỉ đành tăng cường thực lực của mình trước khi bộ lạc bên mình sụp đổ vì thiếu tài nguyên.

Cửu Lê ở phương Bắc bần cùng hơn đô thành, lại tu công pháp Vu tộc tốn kém nên nếu không đi cướp đoạt tài nguyên thì bộ lạc sẽ tự

tan rã.

Lúc trước Hiên Viên chưa hiểu rõ tệ đoan này nên đã bỏ lỡ cơ hội, nếu hắn cứ bám lấy Chi Vưu lúc đó thì có lẽ Chi Vưu đã bại.

Đến khi Hiên Viên hiểu ra từ Quảng Thành Tử thì Chi Vưu đã có tài nguyên từ Hậu Thổ và bắt đầu khuếch trương.

Nhưng Hiên Viên cũng không hối hận, vì hắn biết lúc đó dù có đánh tan Cửu Lê thì Chi Vưu vẫn có thể gầy dựng lại thế lực khác nhờ sự giúp đỡ của Vu tộc.

Chương 330

Cách tốt nhất là hắn phải nâng cao thực lực bản thân cho trận quyết chiến cuối cùng.

Khi đó Chi Vưu đã chiếm cứ nhiều bộ lạc, nếu bị bại sẽ không còn cơ hội đông sơn tái khởi nữa, đây chính là dương mưu.

Hiên Viên là Cộng chủ danh nghĩa, chiếm vùng đất trù phú nhất, tốc độ phát triển chắc chắn vượt xa Chi Vưu ở phương Bắc bần cùng.

Thời gian càng lâu, ưu thế của Hiên Viên càng lớn.

Chi Vưu cũng hiểu điều đó nhưng hắn không cho rằng mình thua kém, trận trước đã thắng được thì sau này nhất định cũng thắng được.

Nhân tộc dần chia thành ba thế lực: Phía Hiên Viên là chính thống, chiếm vùng trù phú; phía Chi Vưu là bá chủ phương Bắc; và các bộ lạc trung lập đứng xem kịch.

Đám trung lập này không phục Hiên Viên, chẳng coi trọng Chi Vưu, chỉ chờ xem ai thắng thì theo người đó.

Nhân tộc Tổ Miếu cũng không có ý định tham gia.

Tổ Miếu mới là nơi chứa đựng nội tình thực sự của tộc, thực lực của ba phía cộng lại chưa chắc bằng một phần mười Tổ Miếu.

Đa số Chuẩn Thánh của tộc đều ở đó, và nếu có nguy nan, Tổ Miếu có thể nhờ Long tộc giúp đỡ.

Chỉ có Tổ Miếu mới liên lạc được với Long tộc, nếu không Hiên Viên và Chi Vưu đã sớm tìm tới thế lực mạnh nhất Hồng Hoang này rồi.

Tổ Miếu chọn Hiên Viên vì biết đây là con đường hắn phải trải qua để thành Nhân Hoàng, nên chỉ đứng ngoài quan sát.

Ngay tại thời điểm Nhân tộc hình thành cục diện tam phân thiên hạ, trên núi Côn Luân, Quảng Thành Tử cuối cùng cũng đợi được Nguyên Thủy xuất quan.

Trước đó, sau khi từ Thiên đình trở về, Quảng Thành Tử liền quay lại Ngọc Hư cung, muốn dẫn theo chúng đệ tử Xiển Giáo xuống núi hiệp trợ Hiên Viên.

Bởi lẽ Hiên Viên không chỉ là đệ tử thân truyền của Quảng Thành Tử, mà còn là Nhân Hoàng được Xiển Giáo lựa chọn.

Chỉ khi Hiên Viên trở thành Nhân Hoàng, giáo thống của Xiển Giáo mới có thể hưng thịnh tại Nhân tộc, đạt được nhiều Nhân tộc khí vận hơn.

Nếu Hiên Viên lạc bại, vô duyên với ngôi vị Nhân Hoàng, thì không chỉ Quảng Thành Tử không cách nào đạt được công đức, mà Xiển Giáo cũng không có được Nhân tộc khí vận.

Do đó, vận mệnh của Xiển Giáo và Hiên Viên gắn bó chặt chẽ với nhau.

Quảng Thành Tử với tư cách là Nhân Hoàng chi sư, đương nhiên hiểu rõ những điều này.

Vì vậy, sau khi Hiên Viên lấy được Đồ Vu Kiếm, hắn liền cấp bách trở về Côn Luân, muốn Xiển Giáo lúc này ra tay giúp đỡ Hiên Viên, thực hiện kế sách thêu hoa trên gấm.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì Hiên Viên có được Đồ Vu Kiếm đã nắm chắc phần thắng cực lớn.

Nhưng khi Quảng Thành Tử trở về Côn Luân, hắn phát hiện Nguyên Thủy đang trong quá trình bế quan.

Quảng Thành Tử tuy có ý định trực tiếp dẫn các sư huynh đệ đồng môn xuống núi, nhưng nghĩ đến tính cách của sư tôn mình, hắn đành từ bỏ ý định đó.

Bởi lẽ Nguyên Thủy là người trọng lễ giáo nhất.

Tuy trước đó người từng nói có thể để đệ tử Xiển Giáo xuống núi trợ lực cho Hiên Viên, nhưng lúc này nếu không báo cáo mà tự ý dẫn đệ tử đi, e rằng sẽ khiến Nguyên Thủy không hài lòng.

Hơn nữa, Quảng Thành Tử cũng hiểu rõ, trận quyết chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu sắp bắt đầu, tuy nắm chắc phần thắng nhưng không ai có thể lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra trên chiến trường.

Vạn nhất các sư huynh đệ xảy ra biến cố gì, bản thân hắn gánh vác không nổi trách nhiệm này.

Quảng Thành Tử không dám mạo hiểm lớn như vậy, nếu không báo cho Nguyên Thủy một tiếng mà đã đưa đệ tử xuống núi, lỡ như có vài người vẫn lạc, e rằng hắn gánh tội không xuể.

Vì thế, Quảng Thành Tử chỉ có thể chờ đợi Nguyên Thủy tỉnh lại rồi mới dẫn các sư huynh đệ đi.

Cũng may Quảng Thành Tử biết Nguyên Thủy chỉ là thiển tu, vả lại trận quyết chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu còn một thời gian dài nữa, nếu không Quảng Thành Tử cũng chẳng lo được nhiều như thế.

Dù sao Thánh nhân tùy tiện bế quan cũng có thể mất đến vài nguyên hội, nếu Nguyên Thủy thực sự bế quan tiềm tu, thì đợi đến lúc người tỉnh lại, rau hoàng hoa cũng đã nguội lạnh rồi.

Tại sao Quảng Thành Tử lại biết lần này Nguyên Thủy không mất quá nhiều thời gian?

Đó là bởi vì sự việc của Tiệt giáo trước đó.

Thời điểm Thần Nông Thị tại vị, đệ tử Tiệt giáo mưu hại con gái Nhân Hoàng khiến khí vận Nhân tộc mà Tiệt giáo chiếm giữ giảm mạnh.

Lần này Hiên Viên có thể thành công thống nhất Nhân tộc, chứng đạo Nhân Hoàng hay không có liên quan trực tiếp đến khí vận của Xiển Giáo.

Nguyên Thủy đương nhiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó xảy ra với mình, nên hiện tại người bế quan tuyệt đối không mất quá nhiều thời gian.

Trận quyết chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu sắp bắt đầu, vị sư phụ cẩn thận của mình nhất định sẽ đích thân quan tâm.

Kết quả đúng như Quảng Thành Tử dự đoán, không quá lâu sau Nguyên Thủy đã tỉnh lại từ trạng thái bế quan, ngay sau đó liền triệu Quảng Thành Tử vào Ngọc Hư cung.

Nhận được lệnh triệu hoán, Quảng Thành Tử lập tức có mặt.

Nhìn bóng dáng mờ ảo của Nguyên Thủy trên điện, Quảng Thành Tử vội vàng bái lạy: "Đệ tử Quảng Thành Tử, chúc mừng sư tôn xuất quan!" Nguyên Thủy khẽ gật đầu, hỏi Quảng Thành Tử: "Ngươi đến đây có ý gì?" Quảng Thành Tử vội vàng bẩm báo việc mình và Hiên Viên lên Thiên đình lấy được Đồ Vu Kiếm cho Nguyên Thủy nghe.

Nghe xong, trên mặt Nguyên Thủy hiện lên một tia ý cười, vì người biết Hiên Viên có Đồ Vu Kiếm thì việc thành tựu Nhân Hoàng đã nắm chắc thêm vài phần.

Sau đó, Nguyên Thủy khẽ động ngón tay bắt đầu thôi toán.

Một lát sau, lông mày người trực tiếp nhíu lại, trong lòng dâng lên vài phần nộ hỏa, vì người đã biết Hậu Thổ đem một lượng lớn tài nguyên giao cho Xi Vưu.

Là một trong các Thánh nhân, Nguyên Thủy hiểu rõ vị Nhân Hoàng cuối cùng này muốn công đức viên mãn, thành công đăng đỉnh Nhân Hoàng thì bắt buộc phải thống nhất Nhân tộc.

Vị Nhân Hoàng này không giống hai vị trước, cống hiến đối với Nhân tộc không phải là lớn nhất, nên chứng đạo cũng khó khăn nhất, mà giờ lại có Hậu Thổ đứng sau phá rối, Nguyên Thủy sao có thể không não nề.

Nhưng Nguyên Thủy vốn đã có giao thiệp với Hậu Thổ, biết nàng sẽ không dễ dàng từ bỏ, tuy trong lòng phẫn nộ nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Hơn nữa, vì Hậu Thổ không trực tiếp ra tay mà chỉ cung cấp tài nguyên cho phe Xi Vưu, nên người cũng không thể trực tiếp hạ trường giúp đỡ Hiên Viên, chỉ có thể giống như Hậu Thổ, cung cấp viện trợ cho Hiên Viên.

Tâm thần khẽ động, Nguyên Thủy đã nghĩ ra cách.

Người liền nói với Quảng Thành Tử: "Quảng Thành Tử, gõ kim chung, triệu tập đệ tử Xiển Giáo tới đây!" Quảng Thành Tử nghe vậy, trên mặt lộ rõ ý cười, vì hắn biết sư tôn chắc chắn muốn để chúng đệ tử xuống núi hiệp trợ mình.

Tuy rằng các sư đệ xuống giúp sẽ chia bớt công đức, nhưng Quảng Thành Tử không phải hạng người thiển cận.

Nếu không có các sư đệ trợ giúp, cơ hội thành tựu Nhân Hoàng của Hiên Viên sẽ ít đi rất nhiều.

Nếu Hiên Viên thực sự bại dưới tay Xi Vưu, bản thân hắn cũng không thể có được công đức.

Hơn nữa, Quảng Thành Tử mới chính là Nhân Hoàng chi sư thực thụ, đợi đến khi Hiên Viên chứng đạo, công đức hắn nhận được vẫn

là nhiều nhất, tự nhiên sẽ không để ý đến những thứ khác.

Chương 331

Sau đó, Quảng Thành Tử trực tiếp đi tới trước cửa điện Ngọc Hư, thúc động pháp lực, gõ vang kim chung treo dưới cổng cung.

Tiếng chuông vàng này là cách Nguyên Thủy triệu tập đệ tử.

Trong số các Thánh nhân, Nguyên Thủy là người coi trọng lễ nghi nhất, bình thường triệu tập đệ tử không bao giờ dùng nguyên thần truyền âm trực tiếp, nên mới có kim chung trước cung Ngọc Hư.

Chuông vàng vang lên đại biểu cho việc Nguyên Thủy muốn triệu tập môn hạ.

Các đệ tử Xiển Giáo phải dùng tốc độ nhanh nhất để đến Ngọc Hư cung.

Theo tiếng chuông vang, đệ tử môn hạ Xiển Giáo đều cảm ứng được, lũ lượt khởi hành về phía Ngọc Hư cung.

Quảng Thành Tử đứng trước cửa cung nhìn thấy từng đạo thân ảnh lần lượt tiến vào.

Một lát sau, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cùng Phó giáo chủ Nhiên Đăng đã có mặt đầy đủ.

Thấy chúng đệ tử đã đến, Nguyên Thủy trực tiếp tuyên bố: "Nay trong Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, Nhân Hoàng sắp chứng đạo, nhưng lại có kẻ là Vu tộc chuyển thế mưu toan phá hoại.

Hôm nay các ngươi hãy tùy tùng Quảng Thành Tử xuống núi, cùng nhau phụ tá Nhân Hoàng.

Đợi đến khi Nhân Hoàng chứng đạo, các ngươi cũng sẽ có một phần công đức!" Nghe xong lời Nguyên Thủy, chúng đệ tử vô cùng kinh hỉ.

Phải biết rằng trước đây việc giáo đạo phụ tá Nhân Hoàng chỉ có mình Quảng Thành Tử, các đệ tử khác chỉ có thể đứng nhìn, nhưng giờ có cơ hội tham gia để đạt được công đức lực, đương nhiên là không gì tốt bằng.

Mọi người đồng thanh đáp: "Đa tạ sư tôn tài bồi!" Nhiên Đăng đứng trong điện cũng hết sức phấn khởi.

Từ khi gia nhập Xiển Giáo đến nay, lão không có tiến bộ gì nhiều, nay có cơ hội hoạch được công đức để tu hành tiến thêm một bước, đương nhiên là mừng rỡ khôn xiết, thậm chí oán hận chôn sâu trong lòng cũng vơi đi vài phần.

Bởi trước đó Nhiên Đăng vốn có cơ hội trở thành Nhân Hoàng chi sư, nhưng Nguyên Thủy lại không giao suất đó cho lão, khiến lão sinh lòng oán hận.

Nhưng ngay khi Nhiên Đăng đang đắc ý, giọng nói của Nguyên Thủy lại truyền xuống: "Nhiên Đăng, lần này ngươi không cần xuống núi.

Phân tranh của Nhân tộc tối đa chỉ ở mức Đại La Kim Tiên, một Chuẩn Thánh như ngươi không thể ra tay, sau này sẽ còn cơ duyên khác!" Nghe xong lời này, Thập Nhị Kim Tiên đều lộ vẻ mặt trêu chọc, còn mặt Nhiên Đăng thì đen sầm lại.

Oán niệm trong lòng lại không ngừng sinh ra, nhưng Nhiên Đăng không dám phản bác Nguyên Thủy, cuối cùng chỉ đành bất lực đáp: "Đệ tử đã hiểu!" Nguyên Thủy tự nhiên thấy được sự thay đổi sắc mặt của Nhiên Đăng nhưng người không hề để ý, quay sang nhìn Thập Nhị Kim Tiên.

Người không biết Nhiên Đăng đang nghĩ gì, nếu không e rằng đã đánh chết lão ngay tại chỗ.

Nhiên Đăng thấy thần thái của Nguyên Thủy liền lập tức thu hồi biểu cảm, nhưng trong lòng thì ngũ vị tạp trần.

Kể từ khi lão vứt bỏ thể diện gia nhập Xiển Giáo, linh bảo không được chia, cơ duyên không được phần, nay khó khăn lắm mới có một cơ hội lại không cho lão tham gia, oán hận trong lòng Nhiên Đăng ngày càng mãnh liệt.

Nếu không phải hiện tại không có khả năng phản kháng trước Nguyên Thủy, e rằng lão đã sớm phản bội Xiển Giáo.

Tuy con đường này là do lão chọn, chỉ có thể vừa khóc vừa đi tiếp, nhưng trong lòng thì cực kỳ không cam nguyện.

Lúc này Nhiên Đăng vô cùng hối hận vì sao lại gia nhập Xiển Giáo.

Trong Ngọc Hư cung, Nhiên Đăng còn đang thầm oán trách, còn Nguyên Thủy nhìn thần tình phấn khích của chúng đệ tử thì khẽ nhíu mày.

Người biết cuộc chiến giành ngôi Nhân Hoàng lần này không đơn giản như thế.

Do có Hậu Thổ tham gia, Xi Vưu có được rất nhiều trợ lực.

Hiên Viên tuy nắm nhiều thắng toán nhưng chưa thể nói là ổn thao thắng khoán (chắc chắn thắng lợi).

Là Thánh nhân, Nguyên Thủy nhìn rõ những điều này.

Nếu Nhân tộc không phải là thiên địa nhân vật chính, vận mệnh bị Thiên đạo che lấp, thì người đã sớm thôi toán ra kết quả, không cần phải tốn sức để chúng đệ tử xuống núi như vậy.

Đám đệ tử Xiển Giáo lại chưa nhận thức được độ khó của nhiệm vụ lần này, cứ ngỡ xuống núi tranh đấu là có thể nhẹ nhàng lấy được

công đức, đâu biết rằng cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng này sắp sửa đối mặt với tinh phong huyết vũ (mưa máu gió tanh).

Tuy cuộc tranh đoạt giữa Hiên Viên và Xi Vưu không có cao thủ cấp Chuẩn Thánh ra tay, tính an toàn cho đệ tử tăng lên rất nhiều, dù sao bọn họ cũng là những kẻ kiệt xuất trong hàng Đại La Kim Tiên, nhưng Nguyên Thủy biết kẻ địch họ phải đối mặt là tinh anh của Vu tộc năm xưa, mức độ nguy hiểm không hề tầm thường.

Cho dù những Vu tộc này đã đầu thai thành người, không còn cường hoành như trước, nhưng sau khi chuyển thế họ vẫn tu hành công pháp Vu tộc, lại có thêm nguyên thần, nếu đệ tử trên điện không đủ coi trọng thì e rằng sẽ phải ăn thiệt thòi lớn.

Nguyên Thủy trầm giọng mở lời: "Các ngươi chớ có vui mừng quá sớm.

Các ngươi phụ tá Nhân Hoàng, tất nhiên sẽ phải đối đầu với những kẻ Vu tộc chuyển thế!" "Các ngươi tuy có công pháp Xiển Giáo và linh bảo tùy thân, nhưng những kẻ Vu tộc chuyển thế kia cũng không kém cạnh, thậm chí cảnh giới còn cao hơn các ngươi.

Nếu không coi trọng, đến lúc đó sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" Nghe xong lời Nguyên Thủy, chúng đệ tử trở nên căng thẳng.

Nguyên Thủy vốn không dễ dàng cảnh báo như vậy, nay người trịnh trọng nhắc nhở, trong lòng mọi người tự nhiên nảy sinh kiêng kỵ.

Trước đó họ cứ ngỡ đây là một nhiệm vụ nhẹ nhàng, giờ mới biết đối thủ lại là tinh anh Vu tộc năm xưa.

Các đệ tử Xiển Giáo đều là những kẻ đã trải qua Vu Yêu đại kiếp, đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Vu tộc.

Những đại vu còn sống sót và chuyển thế thành người đều là

những chiến binh kinh qua đại kiếp, kinh nghiệm chiến đấu hơn hẳn bọn họ.

Dù hiện tại đã là người, nhưng cũng không dễ dàng bị đánh bại.

Hơn nữa Nguyên Thủy đã nói cảnh giới của đối phương còn cao hơn, ưu thế duy nhất của họ có lẽ là Tiên thiên linh bảo do Nguyên Thủy ban cho.

Nếu nhất thời bất cẩn, thực sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng, thế là từng người một bắt đầu thận trọng hơn.

Một lát sau, mọi người lấy lại tinh thần, ánh mắt trở nên kiên định hơn, đồng loạt bái lạy: "Đa tạ sư tôn giáo hối!" Thấy các đệ tử đã coi trọng vấn đề, Nguyên Thủy gật đầu hài lòng.

"Phúc họa tương y, lần này các ngươi xuống núi phụ tá Nhân Hoàng, muốn đạt được công đức thì đây là thử thách các ngươi bắt buộc phải trải qua!" Chúng đệ tử trong điện đương nhiên hiểu đạo lý này, vội đáp: "Đệ tử đã rõ!" Sau đó Nguyên Thủy dặn dò thêm vài câu rồi để Quảng Thành Tử dẫn các đệ tử đang thấp thỏm rời khỏi Ngọc Hư cung.

Nhiên Đăng sau khi rời khỏi cung cũng lập tức biến mất, trở về nơi cư ngụ trên núi Côn Luân vì không muốn nhìn mặt đám người kia thêm nữa.

Cơ hội đạt được công đức lần này lại không đến lượt mình, Nhiên Đăng sao có thể không buồn phiền, oán hận trong lòng càng thêm nồng đậm.

Cũng may hiện tại hai vị phương Tây chưa tiếp tục tính kế, nếu theo kế hoạch trước đó của họ, e rằng không cần dụ dỗ, Nhiên Đăng đã trực tiếp phản bội Xiển Giáo.

Tất nhiên bây giờ phương Tây chưa ra tay, Nhiên Đăng chưa có

tâm tư đó, nhưng không có nghĩa là sau này không có.

Nếu Nguyên Thủy cứ tiếp tục phân biệt đối xử như vậy, việc Nhiên Đăng phản bội chỉ là chuyện sớm muộn.

Dù sao Nhiên Đăng đầu nhập môn hạ Nguyên Thủy cũng là để tìm kiếm sự che chở và mong muốn nhìn thấu huyền diệu của Thánh cảnh.

Vậy mà ở Xiển Giáo bao nhiêu năm qua, lão chẳng thu hoạch được gì, đừng nói là Thánh cảnh, ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh của bản thân cũng không tiến bộ bao nhiêu, cơ duyên linh bảo đều không có, bảo sao Nhiên Đăng không bất mãn.

Quảng Thành Tử thấy bóng dáng Nhiên Đăng biến mất cũng không hề để ý.

Chương 332

Các đệ tử Xiển Giáo vốn không mấy tôn trọng vị Phó giáo chủ này, nếu lão không phải Chuẩn Thánh thì e rằng bọn họ chẳng bao giờ nể mặt.

Sau đó Quảng Thành Tử trực tiếp dẫn các sư đệ rời Côn Luân, tiến về đô thành Nhân tộc.

Từ lúc Quảng Thành Tử từ Thiên đình về Côn Luân đã qua vài năm, thời gian dài không ở bên cạnh Hiên Viên khiến hắn khá lo lắng, vì vậy tốc độ của cả nhóm rất nhanh.

Chỉ sau vài ngày, họ đã đến đô thành Nhân tộc.

Quảng Thành Tử dẫn các sư đệ đi về phía đại điện nơi Hiên Viên ở.

Lúc này Hiên Viên đang cân nhắc việc quyết chiến với Xi Vưu, nghe thị vệ bẩm báo liền biết Quảng Thành Tử đã đưa viện quân về, lập tức bước ra khỏi điện đón tiếp.

Thấy Quảng Thành Tử dẫn theo một đoàn người, Hiên Viên vội vàng tiến đến đón tất cả vào trong điện.

Sau khi ngồi định chỗ, Hiên Viên trực tiếp nói với mọi người: "Đa tạ chư vị đã đến tương trợ, Hiên Viên cảm kích khôn cùng!" Tuy Hiên Viên biết những người này đều là đệ tử Xiển Giáo, tính ra là sư thúc của mình, nhưng hiện tại hắn đang đại diện cho thân phận Cộng chủ Nhân tộc, không thể hạ mình quá thấp.

Chúng đệ tử Xiển Giáo nghe vậy đều đứng dậy đáp lễ: "Cộng chủ quá khen, chúng ta xuống núi giúp Cộng chủ cũng là lẽ đương nhiên, vả lại cũng là do Quảng Thành Tử sư huynh sắp xếp!" Họ biết Hiên

Viên là đệ tử thân truyền của Quảng Thành Tử, nhưng đây là ở Nhân tộc chứ không phải núi Côn Luân, Hiên Viên là Cộng chủ, họ đương nhiên không dám lên mặt.

Tu sĩ Hồng Hoang bình thường có thể không rõ tình hình Nhân tộc, nhưng đệ tử Thánh nhân thì hiểu rất rõ thực lực của Nhân tộc.

Họ biết chỉ riêng cấp Chuẩn Thánh của Nhân tộc đã có hàng chục vị, chưa nói đến Đại La Kim Tiên.

Bọn họ tuy là môn hạ Thánh nhân nhưng cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, sao dám khinh thị vị Cộng chủ trước mặt.

Quan trọng hơn, họ hiểu rõ khí vận Nhân tộc đã hợp nhất với Long tộc, nếu Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, chắc chắn sẽ là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, họ không dám nói bừa.

Cuối cùng họ đẩy hết công lao cho sư huynh Quảng Thành Tử, bởi nếu không có Quảng Thành Tử, họ đã không có cơ hội đạt được công đức sau này.

Nghe các sư đệ nói vậy, Quảng Thành Tử xua tay rồi hỏi Hiên Viên: "Hiên Viên không cần đa lễ, đây đều là người nhà cả, ta vẫn chưa hỏi ngươi tình hình gần đây thế nào!" Quảng Thành Tử vừa dứt lời, chúng đệ tử Xiển Giáo cũng vểnh tai nghe, vì họ xuống núi để giúp Hiên Viên nên tất nhiên muốn biết tình hình hiện tại.

Nghe Quảng Thành Tử hỏi, lại thấy vẻ mặt của các vị tiên trưởng, Hiên Viên lộ vẻ vui mừng, trực tiếp nói: "Sau khi sư tôn rời đi, con đã thu phục toàn bộ các bộ lạc quanh đô thành, sau đó dần dần mở rộng, hiện tại đã hoàn toàn thu phục được các bộ lạc ở gần một nửa địa vực Nhân tộc!" Nghe xong, mặt Quảng Thành Tử hiện rõ ý cười.

Việc mở rộng là do hai người cùng bàn bạc, nay đã có thành quả, hắn đương nhiên kích động.

Các đệ tử Xiển Giáo tuy không rõ kế hoạch của hai thầy trò nhưng thấy Quảng Thành Tử cười cũng biết là chuyện tốt nên cũng cười theo.

Họ đến để phụ tá, Hiên Viên hành sự thuận lợi thì họ cũng đỡ tốn sức.

Khi mọi người bình tĩnh lại, Quảng Thành Tử hỏi tiếp: "Hiện tại bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu thế nào?" Nghe đến đây, các đệ tử Xiển Giáo thu lại nụ cười, trở nên tập trung.

Ở Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy đã cảnh báo họ.

Trên đường đi họ cũng nghe Quảng Thành Tử nói Xi Vưu là trở ngại lớn nhất để Hiên Viên thành tựu Nhân Hoàng, nên đương nhiên muốn biết tình hình của hắn.

Hiên Viên trầm tư một lát rồi mới nói: "Bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu cũng đã chiếm cứ toàn bộ địa vực phía Bắc Nhân tộc, so với con chỉ kém một chút!" Nghe xong lời Hiên Viên, cả đám người rơi vào trầm mặc.

Xem ra Xi Vưu này thật sự khó nhằn, thế lực ngang ngửa với Hiên Viên.

Quảng Thành Tử lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng là bị tin tức này chấn động, hắn sốt sắng hỏi: "Vì sao Xi Vưu lại phát triển nhanh như vậy?" Quảng Thành Tử kinh ngạc như thế là bởi vì sau lần Hiên Viên thất bại trước Xi Vưu, hắn đã điều tra tin tức phe Xi Vưu rất kỹ, biết địa vực phía Bắc mà Xi Vưu chiếm giữ có nhiều điểm yếu.

Hắn hiểu với thực lực vốn có của Xi Vưu, không thể nào có tốc độ phát triển như vậy, nên khi nghe Hiên Viên nói Xi Vưu phát triển gần bằng mình, Quảng Thành Tử mới kinh ngạc đến thế.

Thấy phản ứng của Quảng Thành Tử, chúng đệ tử Xiển Giáo vô

cùng khó hiểu.

Thường ngày vị đại sư huynh này luôn giữ vẻ điềm nhiên, gặp chuyện lớn cũng ít khi biến đổi sắc mặt mạnh mẽ như vậy, vậy mà giờ nghe tin về Xi Vưu lại kinh ngạc đến thế, khiến họ cũng thấy lạ.

Mọi người đầy tò mò nhìn về phía Quảng Thành Tử và Hiên Viên.

Hiên Viên nghe Quảng Thành Tử hỏi thì rơi vào hồi ức, rồi chậm rãi nói: "Nghi hoặc của sư tôn cũng chính là vấn đề con muốn làm rõ.

Theo lý mà nói, tài nguyên ở địa vực phía Bắc Nhân tộc rất hữu hạn!" "Tài nguyên tích lũy của bộ lạc Cửu Lê chắc hẳn đã cạn kiệt, lâm vào trạng thái sụp đổ, căn bản không có năng lực lớn đến mức thu phục được nhiều bộ lạc như vậy!" "Nhưng sự thực là Xi Vưu đã thống nhất phía Bắc Nhân tộc, hơn nữa các chiến binh dưới trướng đều được trang bị đầy đủ!" "Con đã cho người điều tra khắp nơi nhưng không có chút thu hoạch nào!" Nghe Hiên Viên giải thích, mọi người trong điện đều chìm vào suy nghĩ.

Sự phát triển của Xi Vưu quả thực có chút quỷ dị.

Một lát sau, Quảng Thành Tử như chợt nghĩ ra điều gì, lên tiếng: "Ta nghĩ mình đã hiểu rồi, Xi Vưu chắc chắn có Vu tộc hỗ trợ, chỉ có Vu tộc mới có thể cung cấp nhiều tài nguyên đến thế!" "Chỉ khi có Vu tộc hỗ trợ, Xi Vưu mới có thể phát triển nhanh chóng như vậy!" Nghe Quảng Thành Tử nói, mọi người đều vỡ lẽ, còn Hiên Viên thì lộ vẻ kinh ngạc.

Hiên Viên không phải chưa từng nghĩ đến việc Vu tộc tham gia, nhưng cuối cùng hắn lại gạt bỏ ý nghĩ đó.

Bởi Vu tộc cung cấp tài nguyên giúp Xi Vưu chẳng phải là đẩy hắn vào đầu sóng ngọn gió sao?

Cuộc tranh chấp giữa Hiên Viên và Xi Vưu là chuyện nội bộ Nhân

tộc, nay Vu tộc nhúng tay vào, dù Xi Vưu có thắng cũng không được Nhân tộc công nhận.

Tuy tài nguyên Vu tộc được dùng cho người Nhân tộc, nhưng Nhân tộc sẽ không nghĩ thế.

Ở Hồng Hoang, Nhân tộc chỉ cảm thấy Xi Vưu hướng về Vu tộc, tuyệt đối không để hắn có cơ hội ngồi lên ngôi vị Nhân Hoàng.

Đạo lý "không phải tộc ta, lòng ắt khác biệt" là bài học xương máu của Nhân tộc.

Hiên Viên biết đây là lời giải thích duy nhất cho sự phát triển của Xi Vưu, nhưng trong lòng vẫn còn thắc mắc, liền hỏi Quảng Thành Tử: "Sư tôn, con cũng từng nghĩ là do Vu tộc làm, nhưng Vu tộc tham gia vào phân tranh Nhân tộc, họ không sợ sự việc đi ngược lại mong muốn sao?" Quảng Thành Tử lắc đầu, đáp: "Kiếp trước Xi Vưu tuy là đại vu của Vu tộc, nhưng kiếp này đã chuyển thế thành người, đó chính là át chủ bài lớn nhất của hắn.

Vả lại tài nguyên Vu tộc đều dùng lên người Nhân tộc, tự nhiên sẽ không có nhiều người phản đối!" "Tuy nhiên, hành động này của Xi Vưu không nghi ngờ gì là tự đoạn tiền đồ!" Hiên Viên nghe vậy gật đầu lia lịa, rồi nói: "Hóa ra là thế!

Nhưng dù hắn có phát triển thế nào, chúng ta cứ dĩ bất biến ứng vạn biến (lấy cái không đổi ứng phó với cái vạn biến) là được!" Nghe Hiên Viên nói, những người có mặt đều gật đầu tán thành.

Hiên Viên có thân phận Cộng chủ Nhân tộc, không thiếu tài nguyên, dù Xi Vưu có Vu tộc hỗ trợ thì Hiên Viên cũng không hề sợ hãi, vì ngoài những kẻ Vu tộc chuyển thế ra, những người khác của Vu tộc không thể tham gia vào phân tranh Nhân tộc.

Quảng Thành Tử nghe vậy cũng yên tâm, nghĩ đến các sư đệ của

mình, lòng càng thêm kiên định.

Sau đó Hiên Viên mở yến tiệc chiêu đãi đệ tử Xiển Giáo.

Tại bộ lạc Cửu Lê, Xi Vưu và chúng Vu tộc chuyển thế tề tựu đông đủ.

Tuy đã tiêu tốn sạch tài nguyên Hậu Thổ ban cho nhưng thực lực bộ lạc Cửu Lê tăng vọt, đã thống nhất hoàn toàn phía Bắc Nhân tộc.

Nếu tiếp tục mở rộng, chắc chắn sẽ đụng độ với Hiên Viên.

Xi Vưu biết trận quyết chiến cuối cùng sắp đến nên triệu tập mọi người để bàn bạc.

Ngay lúc đó, tin đệ tử Xiển Giáo xuống núi giúp Hiên Viên truyền đến tai Xi Vưu và những người có mặt.

Đám Vu tộc chuyển thế nghe tin đệ tử Xiển Giáo xuống giúp Hiên Viên thì tỏ vẻ khinh thường.

Họ biết rõ đệ tử Xiển Giáo toàn là Đại La Kim Tiên, kẻ mạnh nhất là Quảng Thành Tử cũng chỉ ở đỉnh phong Đại La.

Trong khi đó, Vu tộc chuyển thế ở đây cũng toàn cấp Đại La, mà chiến lực của họ mạnh hơn Đại La bình thường rất nhiều, nên không để đệ tử Xiển Giáo vào mắt.

Chương 333

Dù đệ tử Xiển Giáo là môn hạ Thánh nhân, thiên phú dị bẩm, nhưng ở cùng đẳng cấp thì hiếm ai địch nổi Vu tộc.

Dù giờ là thân người nhưng họ tu hành công pháp Vu tộc, lại giữ được ký ức tiền kiếp nên không hề sợ hãi, trái lại còn thấy phấn khích.

Bản tính Vu tộc vốn hiếu thắng, không có thử thách thì họ chẳng để tâm, nay biết đệ tử Xiển Giáo đến, họ muốn cho đám đệ tử Thánh nhân này một bài học.

Tuy không rõ nội tình Vu Yêu đại chiến nhưng qua lời Hậu Thổ và hai vị Tổ Vu còn lại, họ biết Thánh nhân chẳng quang minh chính đại gì nên không có ấn tượng tốt với đệ tử Thánh nhân.

Xi Vưu thấy biểu hiện của mọi người thì nhíu mày, vì hắn biết đệ tử Xiển Giáo xuống núi chắc chắn đã được Nguyên Thủy đồng ý.

Dù không coi trọng bọn Quảng Thành Tử nhưng thái độ của Thánh nhân Nguyên Thủy khiến hắn lo lắng.

Nhưng sau khi suy nghĩ, chân mày hắn giãn ra.

Hắn hiểu việc mình tranh ngôi Nhân Hoàng với Hiên Viên là chuyện nội bộ Nhân tộc, ngay cả Nhân tộc Tổ Miếu cũng không ngăn cản, Quảng Thành Tử gọi các sư đệ đến cũng đã là giới hạn rồi.

Cuộc chiến này thực lực mạnh nhất chỉ ở cấp Đại La Kim Tiên, nếu có Chuẩn Thánh tham chiến, Tổ Miếu chắc chắn không cho phép vì Chuẩn Thánh ra tay gây hại quá lớn cho người Nhân tộc bình thường.

Một Chuẩn Thánh ra tay có thể đánh nát cả địa vực Nhân tộc.

Tuy không bằng Thánh nhân nhưng sức tàn phá đối với Hồng Hoang là cực lớn.

Nghĩ đến đây, Xi Vưu thở phào nhẹ nhõm.

Đến nước này rồi, chỉ cần thắng Hiên Viên là có thể lên ngôi Nhân Hoàng, hắn không thể bỏ cuộc.

Hơn nữa nếu có chuyện gì, hắn còn có Thánh nhân Hậu Thổ làm hậu thuẫn.

Tất nhiên đó là trường hợp có Thánh nhân khác nhúng tay, còn nếu hắn thua trực tiếp dưới tay Hiên Viên thì Hậu Thổ cũng chẳng giúp được gì, vì Hậu Thổ không thể can dự vào Nhân tộc do phía sau Nhân tộc còn có một tồn tại tối cao khác.

Không lâu sau, Xi Vưu bàn bạc xong với chúng Vu tộc chuyển thế, chuẩn bị quyết chiến với Hiên Viên.

Hiện tại đôi bên không còn không gian mở rộng, phe hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Hắn và các Vu tộc chuyển thế đều khôi phục tu vi tiền kiếp, thậm chí nhờ có nguyên thần mà chiến lực còn tăng lên.

Cộng thêm tinh anh Nhân tộc tu hành công pháp Vu tộc, Xi Vưu thấy phần thắng của mình cực lớn.

Hắn không biết rằng Hiên Viên cũng đã sẵn sàng, không chỉ lấy được Đồ Vu Kiếm từ Thiên đình mà còn có đệ tử Xiển Giáo giúp đỡ, quân đội tiến bộ không ít, cũng đang đợi để đánh bại Xi Vưu, thống nhất Nhân tộc.

Chiến sự đôi bên sắp bùng nổ!

Một ngày nọ, tại đô thành, Hiên Viên đang bàn việc với bọn Quảng Thành Tử thì thuộc hạ vào báo quân Cửu Lê của Xi Vưu đã

tập kết ở Trục Lộc, muốn khai chiến.

Hiên Viên nghe vậy tâm thần đại chấn.

Hắn vốn đã chuẩn bị xong xuôi, định phát binh tiêu diệt bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu, không ngờ đối phương lại ra tay trước.

Hiên Viên kinh ngạc trong chớp mắt rồi lấy lại bình tĩnh.

Phe hắn đã sẵn sàng, dù Xi Vưu có át chủ bài gì cũng không sợ.

Hiên Viên nói với bọn Quảng Thành Tử: "Xi Vưu đã tập kết đại quân Cửu Lê, lần này ta phải khiến hắn thất bại thảm hại, thống nhất Nhân tộc, xin sư tôn và chư vị tiên trưởng giúp ta một tay!" Nghe vậy, Quảng Thành Tử và mọi người vội đáp: "Chúng ta cũng đã sớm chuẩn bị xong!" Nói xong, mọi người nhìn nhau cười.

Ngay sau đó Hiên Viên tập kết đội ngũ, tiến về phía Trục Lộc.

Thời gian trôi qua, trên bình nguyên Trục Lộc, Hiên Viên và Xi Vưu đều đã đến.

Đại quân hai bên đối trì trên bình nguyên, tầng lớp cao tầng tập trung trên không trung của quân đội mình.

Từ phía bộ lạc Cửu Lê, một gã to lớn cao vài thước bước ra, tay cầm đại đao màu huyết sắc khổng lồ, chính là đại vu Xi Vưu chuyển thế.

Xi Vưu đến trước trận, hét lớn về phía Hiên Viên: "Hiên Viên, đại quân Cửu Lê của ta đã đến, còn không mau đầu hàng, kẻo lại rơi vào cảnh thi cốt vô tồn (xác không còn nguyên vẹn)!" Hiên Viên bước tới, quát lại: "Xi Vưu, tiền thế ngươi tuy là Vu tộc nhưng kiếp này đã là một thành viên Nhân tộc.

Là một phần của Nhân tộc, ngươi lại động đao binh, mưu đồ ngôi vị Cộng chủ, khiến địa vực Nhân tộc sinh linh đồ thán, thật là thiên

địa bất dung!" "Ta là Cộng chủ Nhân tộc do Nhân Hoàng Thần Nông Thị đích thân chỉ định, sao có thể để âm mưu của ngươi thành công!" Lời của Hiên Viên từng chữ đâm vào lòng, nói rất rõ ràng rằng Xi Vưu là kẻ Vu tộc chuyển thế, không thể làm Cộng chủ Nhân tộc.

Hắn không giống Phục Hy có quan hệ thân cận và cống hiến cho Nhân tộc.

Xi Vưu không những không cống hiến mà thân phận Vu tộc cũng chẳng có giao tập gì với Nhân tộc.

Hiên Viên nói vậy cũng là muốn đánh vào sĩ khí quân Cửu Lê, vì họ tuy tu công pháp Vu tộc nhưng vẫn là người Nhân tộc.

Xi Vưu cười lớn: "Hiên Viên, không cần uổng công vô ích, Vu tộc là tiền thế của ta, kiếp này ta là người Nhân tộc, hà cớ gì không thể làm Cộng chủ!" Hiên Viên đáp ngay: "Phàm là người Nhân tộc có cống hiến đều có cơ hội làm Cộng chủ, nhưng ngươi tuy thân là người mà lòng không có ý thủ hộ Nhân tộc, vì tư dục mà gây ra can qua, có tư cách gì làm Nhân Hoàng!" Xi Vưu không hề giận, nhìn Hiên Viên nói: "Kẻ khua môi múa mép, luận mồm mép ta không bằng ngươi, nhưng đợi ta bắt được ngươi xem mồm ngươi còn cứng thế không!" Nói đoạn, Xi Vưu vung đao, chiến binh Cửu Lê xông về phía quân Hiên Viên.

Hiên Viên cũng không chịu kém, ra lệnh cho quân đội xung kích.

Hai bên lao vào nhau, quân Cửu Lê có thực lực cá nhân xuất sắc nhờ công pháp Vu tộc, nhưng quân Hiên Viên huấn luyện nghiêm chỉnh nên không hề lép vế.

Trên chiến trường, kiếm khí, đao khí và sát khí tràn ngập khắp vùng Trục Lộc.

Lúc này Xi Vưu hét lên với Hiên Viên: "Hiên Viên có dám đánh

một trận không!" Hiên Viên không đáp, trực tiếp bay lên không trung chiến đấu với Xi Vưu.

Hai người lao vào nhau, đám Vu tộc chuyển thế thấy đệ tử Xiển Giáo cũng tìm đối thủ khai chiến.

Đệ tử Xiển Giáo có Tiên thiên linh bảo hộ thân, nhưng Vu tộc chuyển thế kinh nghiệm thực chiến dày dạn lại có nhục thân cường hoành, đôi bên đánh nhau không phân thắng bại.

Trận chiến giữa Xi Vưu và Hiên Viên thu hút sự chú ý của cả Hồng Hoang, vì Nhân tộc sắp trở thành thiên địa nhân vật chính, một trong hai người này chắc chắn sẽ là Nhân Hoàng tiếp theo.

Các vị Thánh nhân cũng phóng một phần nguyên thần quan sát chiến trường.

Người quan tâm thắng phụ nhất là Nguyên Thủy và Hậu Thổ.

Nhân Hoàng liên quan đến khí vận Nhân tộc của Nguyên Thủy, Xiển Giáo đã bỏ ra không ít tâm huyết, đệ tử cũng trực tiếp tham chiến, đủ thấy Nguyên Thủy coi trọng thế nào.

Chỉ khi Hiên Viên thắng, Xiển Giáo mới có thu hoạch, nếu không mọi công sức đều đổ sông đổ biển, công đức Nhân Hoàng chi sư không đến tay Quảng Thành Tử, mà giáo thống Xiển Giáo tại Nhân tộc cũng bị ảnh hưởng.

Thắng bại của Xi Vưu liên quan đến tương lai Vu tộc nên Hậu Thổ không dám khinh suất.

Nếu Xi Vưu thắng, truyền thừa Vu tộc có thể quảng bá trong Nhân tộc, Vu tộc được hưởng khí vận Nhân tộc gia trì, từ đó thoát khỏi cảnh khó khăn hiện tại, quay lại Hồng Hoang.

Với sự hỗ trợ của Nhân Hoàng Xi Vưu, Vu tộc thậm chí có thể trở lại vị thế bá chủ.

Nhưng nếu thất bại, mọi thứ tan thành mây khói, Vu tộc chỉ có thể quanh quẩn ở tổ địa và địa phủ, mộng về Hồng Hoang vỡ tan.

Hậu Thổ dù đã là Thánh nhân nhưng vẫn là người Vu tộc nên rất coi trọng trận này.

Chương 334

Dưới sự chứng kiến của vô số người, trận chiến diễn ra vô cùng quyết liệt.

Trên chiến trường, Xi Vưu và Hiên Viên lại đối đầu.

Tu vi hai người đã tiến bộ rõ rệt, trước đây chỉ gần mức Chuẩn Thánh nhưng cảnh giới không cao, giờ đều là đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chiến lực tăng vọt.

Mới qua vài năm mà tiến bộ như vậy, đủ thấy khí vận Nhân tộc lợi hại thế nào khi gia trì lên những người có tư cách Nhân Hoàng.

Xi Vưu không nói nhảm, vung đao chém tới.

Thấy chiêu cũ, Hiên Viên nói: "Xi Vưu, ngươi không còn chiêu nào khác sao!" Xi Vưu đáp: "Đỡ được đao này rồi hãy nói!" Cảm nhận được uy lực từ đao của Xi Vưu, Hiên Viên không hề biến sắc, tay xòe ra một thanh huyết kiếm, chính là Đồ Vu Kiếm vô thượng sát khí.

Xi Vưu thấy thanh kiếm thì tâm thần run rẩy: "Đồ Vu Kiếm!

Sao ngươi lại có thanh kiếm này!!!" Hắn nhận ra ngay thanh kiếm từng gây thương tích nặng nề cho các Tổ Vu trong Vu Yêu đại kiếp.

Đế Tuấn dùng nó phá nhục thân Tổ Vu, để lại ấn tượng sâu đậm cho Vu tộc.

Sau đại kiếp thanh kiếm biến mất, Vu tộc tưởng nó vẫn ở Yêu tộc định tiêu diệt nó, nhưng đến yến tiệc bàn đào mới biết Chu Du đã lấy được rồi tặng cho Thiên đế Hạo Thiên nên họ mới bỏ ý định, vì Chu Du và Hạo Thiên không phải kẻ Vu tộc có thể dây vào, ngay cả Hậu Thổ cũng không dám động tới nó nữa.

Thấy Đồ Vu Kiếm trong tay Hiên Viên, Xi Vưu kinh hãi tột độ vì hiểu rõ uy lực của nó.

Có kiếm này, nhục thân Vu tộc của hắn không còn ưu thế mà còn trở thành nhược điểm, vì Yêu tộc tạo ra nó để khắc chế Vu tộc.

Xi Vưu dù là thân người nhưng tu công pháp Vu tộc, dùng sát khí thối thể, nên bị Đồ Vu Kiếm khắc chế rất mạnh.

Hiên Viên không đáp lời vì lúc này tâm thần hắn đang bị Đồ Vu Kiếm thu hút.

Thanh kiếm nảy sinh dị động ngay khi hắn lấy ra khiến hắn kinh ngạc.

Nó đã nhận chủ nhưng lại có rung động bất thường, khi nguyên thần Hiên Viên tiến vào bên trong, hắn hiểu nó cảm nhận được hơi thở Vu tộc trên người Xi Vưu nên mới hưng phấn như vậy.

Các vết huyết sắc trên thân kiếm cuộn trào như muốn tràn ra ngoài, mũi kiếm phun ra kiếm khí liên tục như muốn lao vào Xi Vưu.

Là chủ nhân thanh kiếm, Hiên Viên hiểu đây là sự phấn khích của nó.

Nếu không có lệnh của hắn, nó sẽ không tự ý tấn công.

Hiên Viên cũng hưng phấn, dồn pháp lực vào kiếm.

Đồ Vu Kiếm làm từ tinh huyết Nhân tộc, mang theo oán khí Nhân tộc, tuy sát thương Vu tộc cực mạnh nhưng cũng ảnh hưởng đến người cầm.

Đế Tuấn năm xưa phải dùng cảnh giới cực cao để áp chế oán khí nên uy lực bị hạn chế một phần.

Hiên Viên là người Nhân tộc chính tông, lại được kiếm chủ động nhận chủ nên không bị ảnh hưởng, sử dụng nhẹ nhàng và phát huy uy

lực mạnh hơn.

Pháp lực rót vào khiến thanh kiếm càng thêm thần dị, gắn kết sâu sắc với nguyên thần Hiên Viên.

Hắn tâm niệm một động, thanh kiếm lập tức bay lên.

Dù Hiên Viên có thần khí nhưng Xi Vưu không nghĩ mình sẽ thua, hắn tiếp tục vung đao chém xuống.

Đồ Vu Kiếm lao ra đỡ đòn, kiếm khí và oán khí từ kiếm lan truyền lên nhục thân Xi Vưu ngay khi chạm vào đao.

Xi Vưu thấy nhục thân tê dại, biết Đồ Vu Kiếm đã ảnh hưởng đến mình, liền lùi lại: "Không ngờ ngươi lấy được thanh kiếm này!" Hiên Viên cười tươi: "Đồ Vu Kiếm làm từ tinh huyết Nhân tộc, tự nhiên thuộc về Nhân tộc ta, ta có nó thì có vấn đề gì?

Trái lại là ngươi, nếu không tu công pháp Vu tộc thì sao bị nó chế ngự!" Xi Vưu tức giận, bất chấp Đồ Vu Kiếm lao vào tấn công lần nữa.

Trách nhiệm trên vai quá lớn không cho phép hắn lùi bước, vả lại hắn không tin Hiên Viên có kiếm là chắc chắn thắng.

Hiên Viên cũng không giữ sức, dồn pháp lực khiến Đồ Vu Kiếm bay quanh mình, mũi kiếm chỉ thẳng Xi Vưu, tạo ra vô số kiếm ảnh lao tới.

Xi Vưu phải dừng bước dùng đao đánh tan kiếm ảnh, không dám để chúng chạm vào người vì sợ đặc tính khắc chế nhục thân của thanh kiếm.

Nhờ tu công pháp Vu tộc khí huyết dồi dào, nếu là Đại La Kim Tiên bình thường chắc không trụ nổi trước sự tấn công liên tục của Đồ Vu Kiếm.

Một lát sau áp lực tăng dần, trên người Xi Vưu xuất hiện những vết kiếm đỏ thắm do không kịp đỡ kiếm ảnh.

Hiên Viên càng đánh càng nhàn nhã, thầm hiểu tại sao Quảng Thành Tử bảo mình tìm thanh kiếm này.

Lần trước hắn và Xi Vưu đánh nhau kịch liệt mà vẫn kém một chút, nay chưa tốn nhiều sức đã áp chế được đối phương, làm sao không phấn khởi.

Xi Vưu hiểu mình đã rơi vào nhịp độ tấn công của Hiên Viên, nếu không thoát ra sớm sẽ bị áp chế đến chết.

Những vết thương ngày một nhiều khiến sức kháng cự yếu dần.

Hắn hạ quyết tâm, thúc động toàn bộ khí huyết, vung đao xông thẳng qua màn kiếm ảnh để đến gần Hiên Viên.

Hiên Viên thu kiếm về tay, trực tiếp đấu cận chiến với Xi Vưu trên không trung.

Dư chấn từ những cú va chạm chỉ còn lại chút uy lực khi truyền xuống dưới, nếu không phía dưới đã loạn thành một đoàn.

Dù là đỉnh phong Đại La Kim Tiên nhưng chiến lực hai người không kém gì Chuẩn Thánh sơ kỳ, khiến không gian xung quanh tan vỡ.

Linh khí cuồn cuộn đổ về để vá không gian nhưng không nhanh bằng tốc độ tàn phá của hai người, tạo thành những linh triều quanh họ.

Xi Vưu sát khí bừng bừng, Hiên Viên thì có phần ung dung hơn.

Đồ Vu Kiếm liên tục tấn công, mỗi lần đều gây ảnh hưởng đến Xi Vưu.

Biết không thể đấu lại Đồ Vu Kiếm, Xi Vưu lùi ra khỏi vòng

chiến: “Nếu không có Đồ Vu Kiếm, ngươi đã bại dưới tay ta!” Hiên Viên buồn cười: “Xi Vưu, thắng bại đã phân, ta khuyên ngươi nên đầu hàng, ta sẽ tha chết cho!” Xi Vưu bĩu môi: “Dù có kiếm thì ai thắng ai bại vẫn chưa biết đâu!” Nói xong hắn bay xuống chiến trường phía dưới.

Hiên Viên có dự cảm không lành, vội đuổi theo đề phòng Xi Vưu dùng âm chiêu khi cán cân thắng lợi đang nghiêng về mình.

Khi Xi Vưu đáp xuống, các Vu tộc chuyển thế lập tức thoát khỏi đối thủ, dù bị thương cũng không do dự, nhanh chóng đứng vào các vị trí đã định xung quanh Xi Vưu.

Hiên Viên ở trên không nhìn thấy vị trí đứng của họ thì vô cùng kinh hãi.

Bởi vì Hiên Viên đã nhìn ra được Xi Vưu đang làm gì, uy danh của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc đã lưu truyền từ lâu, Hiên Viên tự nhiên biết rõ.

Hiện tại Xi Vưu cùng thuộc hạ rõ ràng chính là điềm báo của việc bố trận, Hiên Viên cũng cực kỳ chấn kinh, chỉ là còn chưa kịp phản ứng để giải thích với phe mình, đã nghe giữa chiến trường Xi Vưu hét lớn một tiếng: “Mê trận, khởi!” Sau khi tiếng của Xi Vưu vang lên, trên người tám mươi mốt vị Vu tộc chuyển thế phía dưới nháy mắt tuôn ra huyết khí nồng đậm.

Tám mươi mốt luồng huyết khí xuất hiện sau đó cũng phân biệt hội tụ về phía Xi Vưu ở trung tâm.

Hiên Viên thấy cảnh này đại kinh thất sắc, vội vàng hét lớn với chúng nhân bên mình: “Không ổn, Xi Vưu muốn bố hạ đại trận, mau mau rời khỏi chiến trường!” Hiên Viên vốn có hiểu biết về đại trận của Vu tộc, cũng hiểu rõ Xi Vưu là muốn dùng lực lượng khí huyết dẫn động sát khí thiên địa, cho nên mới vội vàng hô hoán.

Chương 335

Mà giữa chiến trường, Xi Vưu nghe thấy lời của Hiên Viên thì lộ vẻ trào phúng: "Muốn đi?

Đã quá muộn rồi!" "Chư vị huynh đệ, toàn lực bố trận!" Tùy theo tiếng hô của Xi Vưu, trên mặt một nhóm Vu tộc chuyển thế đều lộ ra ý cười bí hiểm.

Sau đó Hiên Viên thấy huyết khí trên người những người này phi tốc tuôn ra, ngưng tụ trước thân Xi Vưu.

Trong nháy mắt, đại trận của Xi Vưu đã hoàn thành.

Cùng lúc đại trận hình thành, từng đạo quang mang màu huyết sắc phát ra từ thân Xi Vưu, có vẻ phá lệ quỷ dị.

Hiên Viên nghe vậy cũng trợn to hai mắt, nhưng lúc này khoảng cách giữa Hiên Viên và Xi Vưu không gần, muốn ngăn cản cũng vô năng vi lực.

Tiếp đó Hiên Viên thấy đại địa chiến trường nơi chúng nhân đang đứng phát sinh biến hóa.

Vô tận sương mù sinh ra từ vị trí Xi Vưu đứng, lan tràn ra khắp chiến trường.

Không lâu sau, sương mù đã bao trùm toàn bộ chiến trường, ngay cả tầm mắt của Hiên Viên cũng bị che khuất, bóng dáng của Xi Vưu cùng thuộc hạ trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Phải biết rằng Hiên Viên hiện tại đã là cao thủ tầng thứ Đại La Kim Tiên, vậy mà đại trận Xi Vưu thiết hạ này lại có thể khiến lực lượng nguyên thần của Hiên Viên cũng không thể cảm tri rõ ràng, có thể thấy được sự lợi hại của nó.

Sau đó Hiên Viên nghe thấy đám người Vu tộc chuyển thế bắt đầu thấp giọng ngâm xướng, vô tận sát khí bắt đầu từ lòng đất tuôn ra, kết hợp với sương mù khiến toàn bộ chiến trường chìm trong bóng tối.

Tuy rằng Hiên Viên ngay lập tức nhận ra chiêu số của Xi Vưu, nhưng đại quân hai bên đã giao tranh lẫn nhau, đâu có dễ dàng tách ra như vậy.

Ngay cả khi các tu sĩ trong quân đội Hiên Viên nghe thấy tiếng gọi của hắn, lập tức triệt thoái ra ngoài chiến trường nhưng cũng không đuổi kịp tốc độ hình thành của đại trận.

Cho nên đến cuối cùng, khi đại trận của Xi Vưu bao phủ toàn bộ chiến trường, dưới trướng Hiên Viên chỉ có lưa thưa vài chục vạn tu sĩ bay ra khỏi đại trận.

Những tu sĩ này vốn ở vị trí khá xa Xi Vưu nên mới có cơ hội thoát ly, nếu không cũng sẽ như đại bộ đội mà hãm vào trong trận.

Giữa không trung, Hiên Viên thấy cảnh này thì khóe mắt muốn nứt ra.

Phải biết rằng đại quân của phe Hiên Viên xuất chiến lần này có tới mấy ngàn vạn người, hiện tại tuyệt đại đa số chiến sĩ đều bị vây trong trận, Hiên Viên làm sao không giận.

Hơn nữa từ khi đại trận xuất hiện, lực lượng nguyên thần của Hiên Viên cũng không cách nào cảm tri được tình huống trong trận, điều này khiến hắn càng thêm tiêu cấp.

Tuy Hiên Viên hiểu rằng dù đại trận đã thành, Xi Vưu cũng không thể tiêu diệt chiến sĩ của mình nhanh như vậy, nhưng không thể cảm tri được tình hình bên trong, mỗi một khắc trôi qua, lòng Hiên Viên lại thêm một phần lo âu.

Lúc này, các đệ tử Xiển giáo cũng đã trở lại bên cạnh Hiên Viên.

Dù sao việc những Vu tộc chuyển thế chủ động thoát ly cũng khiến chúng nhân có chút ngẩn ngơ, vốn tưởng rằng những người này không địch lại mình, không ngờ còn chưa kịp phản ứng thì đại trận Vu tộc đã xuất hiện.

Chúng nhân thấy vậy cũng không kịp hối hận, vội vàng thừa lúc sương mù chưa dâng lên cao mà rời khỏi đại trận.

Lúc này nhìn thần tình của Hiên Viên, họ cũng có chút hổ thẹn, dù sao nếu không phải do họ không giữ chân được những Vu tộc chuyển thế kia thì hiện tại đã không xuất hiện tình cảnh này.

Quảng Thành Tử nhìn đại trận Vu tộc, trên mặt cũng có chút kinh ngạc, vội vàng nói với Hiên Viên: "Đại trận này có không ít điểm tương tự với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận năm xưa!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, các đệ tử Xiển giáo trực tiếp ngây người.

Bởi vì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc là đỉnh cấp đại trận của Hồng Hoang, có thể kháng hành với sự tồn tại của Thánh nhân.

Chúng nhân nghe Quảng Thành Tử nói đại trận phía dưới có liên quan tới nó, làm sao không tâm kinh mật nhục.

Hiên Viên lúc này phân ngoại tiêu cấp, vội nói với Quảng Thành Tử: "Sư tôn có biện pháp nào phá trận không?" Phải biết rằng đại bộ phận quân đội của Hiên Viên đều bị vây trong trận, nếu không thể phá trận thì trận chiến này chú định thất bại.

Tuy Hiên Viên và các đệ tử Xiển giáo không chịu tổn thương nhưng không còn số lượng chiến sĩ lớn như vậy, làm sao có thể nhất thống Nhân tộc, trở thành Nhân Hoàng.

Quảng Thành Tử nghe lời Hiên Viên, tán xuất lực lượng nguyên thần cảm ứng một lát mới nói: "Trận này tuy nói tương tự với đại

trận năm xưa của Vu tộc, đều dùng khí huyết của người bố trận để lập ra, nhưng có một sơ hở lớn nhất!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, mắt chúng nhân sáng lên, Hiên Viên tiếp tục hỏi: "Sư tôn, người đối với trận pháp của Xi Vưu cũng có hiểu biết, vậy sơ hở nằm ở đâu, làm sao mới phá được trận?" Quảng Thành Tử thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: "Trận này vốn nên do các tồn tại trên cấp Đại Vu của Vu tộc dùng khí huyết thôi động, nhưng hiện tại Xi Vưu cùng thuộc hạ đều là thân thể Nhân tộc, đó chính là sơ hở của đại trận.

Có điều chúng ta muốn phá trận thì cần phải đi vào trong trận!" Lời Quảng Thành Tử vừa dứt, chúng nhân đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng hiện tại họ hoàn toàn không biết gì về tình hình trong trận, nếu mạo hiểm tiến vào e rằng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Hơn nữa một khi vào trận thì không còn đường lui, nếu không phá được trận, họ sẽ bị vây khốn bên trong, muốn đánh bại Xi Vưu lại càng khó như lên trời.

Hiên Viên nghe vậy trầm tư giây lát, sau đó ánh mắt kiên định nhìn Quảng Thành Tử: "Sư tôn, đây là biện pháp duy nhất sao?" Quảng Thành Tử nghiêm túc gật đầu: "Theo hiểu biết của ta về trận pháp, đây chính là phương pháp duy nhất chúng ta có thể phá trận!

Dù sao với pháp lực của chúng ta, không có cách nào trực tiếp kích phá trận này từ bên ngoài!" Hiên Viên đương nhiên hiểu ý của Quảng Thành Tử, bởi vì tu vi cao nhất trên chiến trường cũng chỉ là Xi Vưu và Hiên Viên ở cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Tuy Hiên Viên có thể bộc phát thực lực Chuẩn Thánh nhưng đối với trận này cũng không có cách nào.

Cho nên với phe Hiên Viên, chỉ có tiến vào trong trận mới có cơ hội phá trận.

Phải biết rằng những Vu tộc chuyển thế này tu hành công pháp Vu tộc, có thể hấp thu và lợi dụng sát khí.

Chỉ cần tám mươi mốt vị này còn đứng trên mặt đất, sẽ có sát khí cuồn cuộn không ngừng từ lòng đất tuôn ra hòa vào đại trận.

Với thực lực của phe Hiên Viên, căn bản không thể từ bên ngoài phá trận, muốn giải quyết thì bắt buộc phải thâm nhập vào trong.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên hạ quyết tâm, trực tiếp nói với chúng nhân: "Đã như vậy, chúng ta hãy xem đại trận này của Xi Vưu có uy năng gì!" Hiên Viên nói xong, đám người Xiển giáo nhìn nhau một cái rồi đồng thanh hưởng ứng.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên, mọi người nghĩa vô phản cố bước vào đại trận.

Bởi vì hiện tại không còn lựa chọn nào khác, nếu không phá được đại trận dưới chân này, con đường Nhân Hoàng của Hiên Viên sẽ đứt đoạn, công đức mà đệ tử Xiển giáo muốn có cũng thành xa vời.

Theo thời gian trôi qua, đại quân Hiên Viên trong trận chắc chắn sẽ bị bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu tiêu diệt, không còn chiến sĩ thì Hiên Viên cũng không còn vốn luyến tranh đoạt Nhân Hoàng.

Trong trận, Xi Vưu thấy đám người Hiên Viên đi vào thì lộ ra nụ cười bí hiểm.

Xi Vưu tiền thế là Đại Vu của Vu tộc, sao có thể không biết sơ hở của đại trận này nằm ở đâu, nhưng hắn vẫn bố hạ đại trận chính là để nói rõ cho Hiên Viên biết: muốn phá trận thì phải vào trong.

Mà với tư cách là người chưởng khống đại trận, Xi Vưu đương nhiên không cho rằng Hiên Viên có thể chiến thắng mình trong trận.

Đây chính là dương mưu đường đường chính chính, Xi Vưu đâu có ngu, làm sao không có bài tẩy.

Chỉ là hắn không ngờ bài tẩy lại được dùng sớm thế này, việc Hiên Viên có được Đồ Vu Kiếm là điều nằm ngoài dự liệu của hắn.

Cũng may Xi Vưu có chuẩn bị, nếu không lần này thất bại coi như triệt để mất đi cơ hội tranh đoạt Nhân Hoàng.

Thấy động tác của đám người Hiên Viên, Xi Vưu hiểu được ý đồ của đối phương, lập tức quát bảo đám Vu tộc chuyển thế xung quanh: "Không cần giữ sức, toàn lực thôi động đại trận!" Đám Vu tộc chuyển thế nghe lệnh đồng loạt gật đầu, huyết khí tuôn ra càng nồng đậm, uy lực đại trận càng mạnh thêm.

Về phần đám người Hiên Viên bước vào trong trận thì phát hiện bên trong đen kịt một màu, lực lượng nguyên thần chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng trong phạm vi vài dặm.

Phải biết rằng họ đều là Đại La Kim Tiên, bình thường nguyên thần có thể cảm tri xa hàng triệu dặm, nhưng mê vụ trong trận này lại có thể cách tuyệt đại bộ phận lực lượng nguyên thần, khiến họ không khỏi kinh ngạc.

Ban đầu Hiên Viên tưởng rằng mình không thể nhìn thấu tình cảnh trong trận từ bên ngoài là do ảnh hưởng của đại trận, nhưng khi vào trong mới hiểu lớp sương mù này mới là ngồn cơn che lấp nguyên thần, sắc mặt hắn trở nên khó coi.

Chương 336

Tuy nhiên may mắn là đại trận này chỉ đơn thuần là mê trận, không có nhiều đòn tấn công phụ thêm, điều này khiến Hiên Viên thở phào một chút.

Hắn hiểu Xi Vưu muốn dựa vào sự kết hợp giữa sát khí và sương mù để vây khốn đại quân Hiên Viên, sau đó mượn trận pháp để các chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê đột ngột xuất hiện bên cạnh đại quân phe mình rồi trực tiếp tiêu diệt.

Những người còn lại khi vào trận cũng hiểu rõ hư thực của đại trận nên cũng thả lỏng đôi chút.

Nếu đại trận còn có uy năng tấn công lớn thì họ đã khổ sở rồi, vì tu sĩ bình thường không cách nào chống đỡ nổi.

Nếu là Đại Vu thật sự của Vu tộc bố trận thì có thể hóa sát khí thành đòn tấn công, nhưng Xi Vưu và những người kia chỉ là Nhân tộc chuyển thế tu hành công pháp Vu tộc, cho nên đại trận mới mất đi quá nửa uy năng.

Tuy nhiên biết rõ tình hình không có nghĩa là họ có thể lập tức phá trận, vì trận nhãn là đám người Xi Vưu, mà vấn đề của Hiên Viên là họ căn bản không tìm thấy vị trí của Xi Vưu.

Ngay lúc đó, giọng của Xi Vưu vang lên trong trận: "Sát!" Chúng nhân lập tức tế xuất pháp bảo để phòng thủ, đề phòng Vu tộc chuyển thế tập kích, nhưng chờ một lúc lâu vẫn không thấy đòn tấn công nào, họ lấy làm lạ.

Đúng lúc đó, sắc mặt Hiên Viên đại biến, hét lớn: "Không ổn!" Hiên viên vừa dứt lời, sắc mặt chúng nhân cũng thay đổi theo, vì họ hiểu những lời Xi Vưu nói là dành cho các chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê

trong trận.

Đại trận vốn do Xi Vưu bố hạ nên người của Cửu Lê không hề mê mang như quân đội Hiên Viên, cộng thêm chiến sĩ Cửu Lê đa số tu hành công pháp Vu tộc, sát khí trong trận không nghi ngờ gì chính là giúp họ như hổ mọc thêm cánh.

Trong hoàn cảnh đó, đại quân Hiên Viên căn bản không có cửa thắng, kết quả chỉ có thể là toàn quân bị diệt.

Nghĩ đến đây Hiên Viên càng thêm sốt ruột, nhưng đại quân đã bị vây khốn, không cách nào thoát ly, bản thân họ cũng không tìm thấy phương hướng của Xi Vưu, vạn phần cấp thiết nhưng vô năng vi lực.

Chẳng mấy chốc, trong sương mù truyền ra tiếng chém giết rầm rộ, nhưng vì nguyên thần bị ngăn trở nên họ không thể nhìn rõ.

Tuy nhiên Hiên Viên và chúng nhân đều biết rõ, đây hẳn là đại quân phe mình đang bị bộ lạc Cửu Lê đồ sát.

Nghe những âm thanh đó, sắc mặt Hiên Viên càng thêm khó coi, thời gian trì hoãn càng lâu thì tổn thất của đại quân càng lớn.

Lập tức Hiên Viên gào thét vào trong trận: "Xi Vưu, có bản lĩnh thì ra đây chiến một trận với ta, trốn trong trận thì tính là anh hùng gì!" Nói xong, Hiên Viên tế xuất Đồ Vu Kiếm, điên cuồng chém về bốn phía.

Nhưng trong trận đều là sương mù vô tận, dù Hiên Viên có chém ra một khoảng hư không thì chỉ một lát sau sương mù xung quanh lại lấp đầy, khiến hắn thực sự uất ức.

Đúng lúc này, giọng của Xi Vưu truyền đến tai Hiên Viên: "Hiên Viên, đừng phí sức nữa!

Ngươi có thể có được hung khí Đồ Vu Kiếm, lẽ nào ta lại không có bài tẩy sao?

Muốn chiến một trận với ta thì xem ngươi có tìm được ta không đã!" Nghe xong lời Xi Vưu, Hiên Viên một trận tức giận, còn chưa kịp đáp trả thì giọng Xi Vưu lại vang lên: "Ồ, đúng rồi Hiên Viên, ngươi phải nhanh lên đấy, nếu không đại quân của ngươi sẽ sớm biến mất thôi!

Ha ha ha!" Xi Vưu tuy có ký ức Đại Vu tiền thế nhưng không ngu, sao có thể đối đầu trực diện với Hiên Viên đang cầm Đồ Vu Kiếm.

Trước đó là do hắn không chuẩn bị kỹ, có chút khinh thường Hiên Viên, cho rằng dù Hiên Viên có Đồ Vu Kiếm cũng không phải đối thủ của mình, vì hắn đã khôi phục tu vi tương đương một nửa tiền thế, thậm chí chiến lực còn mạnh hơn.

Nhưng khi thực sự giao thủ mới phát hiện tu vi Hiên Viên đã đạt tới Đại La đỉnh phong, căn bản không yếu hơn hắn.

Dù đời này hắn tu hành công pháp Vu tộc, tôi luyện nhục thân đến cực hạn nhưng cũng không thể là đối thủ của Đồ Vu Kiếm, nên cuối cùng Xi Vưu buộc phải cưỡng ép thoát ly chiến cục rồi tung ra bài tẩy.

Hiện tại nói ra những lời này cũng là để Hiên Viên tự loạn trận cước.

Dù sao sơ hở của đại trận đúng như Quảng Thành Tử nói, nằm ở chính bản thân họ.

Đám Vu tộc chuyển thế tuy tu hành công pháp Vu tộc nhưng rốt cuộc đã không còn nhục thân Vu tộc, không có khí huyết Vu tộc thôi động thì uy năng đại trận kém xa trước kia, hơn nữa còn thiếu đi đòn tấn công mấu chốt.

Chỉ có huyết khí Vu tộc mới có thể thôi động hoàn toàn sát khí, hiện tại khí huyết của họ tuy có thể duy trì đại trận vận hành nhưng

chỉ là nhờ công pháp nên miễn cưỡng thi triển, chứ không như nhục thân Vu tộc bẩm sinh tương hợp với sát khí, không cần tốn sức cũng có thể khiến đại trận vận hành, thậm chí hóa sát khí vô biên thành các loại thủ đoạn tấn công khiến kẻ kẹt trong trận khổ không thấu nổi.

Phải biết rằng sát khí không phải thứ tầm thường, càng không phải người thường có thể thôi động.

Vu tộc năm đó có thể trở thành bá chủ Hồng Hoang, một mặt là nhờ nhục thân được sát khí tôi luyện, mặt khác là vì họ có thể điều khiển sát khí để tấn công.

Ngoại trừ Vu tộc, các sinh linh Hồng Hoang khác đều tránh sát khí như tránh tà, vì nó gây thương hại cực lớn cho nhục thân và nguyên thần, một khi bị xâm nhập mà không trừ bỏ được thì chắc chắn thân tử đạo tiêu.

Nếu thực sự để Hiên Viên tìm thấy trận nhãn thì ngày đại trận bị phá không còn xa, nên hiện tại Xi Vưu muốn kéo dài thời gian để chiến sĩ Cửu Lê tiêu diệt đại quân Hiên Viên.

Như vậy dù cuối cùng trận có bị phá, Hiên Viên cũng không còn cơ hội tranh đoạt Nhân Hoàng, vì cục diện Nhân tộc đã định, Hiên Viên bại trận sẽ không có thời gian và nội hàm để tụ tập quân đội đông đảo như vậy nữa.

Trong trận, Hiên Viên nghe xong lời Xi Vưu thì giận quá hóa cười: "Xi Vưu, ta sẽ sớm tìm thấy ngươi thôi, đến lúc đó ngươi có thể một lần nữa cảm nhận uy lực của Đồ Vu Kiếm!" Giọng Hiên Viên vừa dứt, giọng Xi Vưu lại vang lên, lần này nghe có vẻ kích động lạ thường: "Ta đợi ngươi!" Quảng Thành Tử bên cạnh Hiên Viên lên tiếng: "Hiên Viên không được nóng nảy, Xi Vưu không phải đối thủ của ngươi nên mới dùng lời nói mê hoặc để ngươi loạn phương thốn!" Hiên Viên lúc này đã khôi phục bình tĩnh, nghe lời Quảng

Thành Tử liền nói: "Sư tôn, con hiểu rồi, Xi Vưu chẳng qua là muốn con sốt ruột rồi hoảng không chọn đường, tiêu hao khí lực vô ích.

Ta nhất quyết không để hắn đắc ý, đợi ta tìm thấy hắn, để xem hắn còn cười nổi không!" Chúng nhân nghe vậy, ánh mắt nhìn Hiên Viên càng thêm tán thưởng.

Gặp chuyện lớn mà vẫn giữ được sự tĩnh tâm, Hiên Viên như vậy mới có khí phách của Nhân Hoàng.

Quảng Thành Tử lộ ra nụ cười, nói: "Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, hiện tại lo lắng cho đại quân cũng vô ích, chỉ cần chúng ta tìm thấy vị trí của Xi Vưu thì đại trận tự khắc sụp đổ!" Lời Quảng Thành Tử không sai, cái khó nhất hiện tại là tìm thấy Xi Vưu trong trận.

Chỉ cần tìm được, khi đám người Hiên Viên ập đến, Xi Vưu buộc phải bỏ đại trận, vì đại trận này dựa vào đám người Vu tộc chuyển thế duy trì, nếu không bỏ trận thì họ sẽ trở thành bia đỡ đạn trực tiếp cho Hiên Viên.

Hiên Viên lặng lẽ gật đầu, hắn biết đại quân của mình không thể bị tiêu diệt trong một sớm một chiều, mấy ngàn vạn chiến sĩ không dễ giết như vậy.

Nếu đại trận của Xi Vưu có thể tấn công thì sát khí vô biên này có bao nhiêu người cũng không đủ lấp, nhưng hiện tại Xi Vưu không thể biến sát khí thành đòn tấn công nên uy năng đã giảm quá nửa, tu sĩ bình thường cũng có thể chống đỡ, chỉ là không thấy rõ quân Cửu Lê tập kích mà thôi.

Hiên Viên buông bỏ lo âu, chuyên tâm tìm kiếm tung tích Xi Vưu.

Dù sao Xi Vưu không phải Vu tộc thực thụ, đại trận bố hạ chắc chắn sẽ có chút dấu vết để lần theo.

Sự thay đổi của nhóm Hiên Viên tự nhiên không qua mắt được Xi Vưu trong trận.

Thấy Hiên Viên bình tĩnh lại, Xi Vưu có chút kinh ngạc, ngược lại còn nảy sinh lòng tán thưởng: "Không ngờ lại có thể nhìn thấu hư thực đại trận của ta!

Nhưng ngươi không tìm thấy ta đâu, đại quân Hiên Viên sớm muộn gì cũng bị chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê tiêu diệt, đến lúc đó xem ngươi còn vốn luyến gì!" Hiên Viên đương nhiên không rõ phản ứng của Xi Vưu, vì lúc này hắn đang chìm vào khổ tư để tìm trận nhãn.

Một lát sau Hiên Viên mở mắt ra nhưng ánh mắt đầy vẻ thất vọng, rõ ràng chưa nghĩ ra cách gì.

Hắn nhìn Quảng Thành Tử và các đệ tử Xiển giáo với ánh mắt dò hỏi, thấy họ cũng mặt mày ủ dột, không biết làm sao, Hiên Viên thở dài một tiếng.

Trong lòng hắn hiểu rõ các đệ tử Xiển giáo rốt cuộc cũng chỉ là cảnh giới Đại La, tuy là môn hạ Thánh nhân, tư chất phi phàm nhưng cũng không thể hiểu biết quá sâu về đại trận của Vu tộc.

Giữa lúc Hiên Viên đang thất vọng, Quảng Thành Tử lên tiếng: "Nếu hiện tại chúng ta chưa có cách nào, hay là cứ đi sâu vào trong trận, đại quân chắc hẳn đã bị đại trận phân tán, nếu tìm được một bộ phận thì cũng bảo lưu được một phần thực lực!" Nghe xong, ánh mắt Hiên Viên tối sầm lại.

Vốn tưởng sư phụ là người giỏi trận pháp nhất trong nhóm sẽ có kiến giải gì, không ngờ lại nghĩ ra cách này.

Nhưng hiện tại đã hết cách, chỉ đành coi ngựa chết là ngựa sống mà chữa.

Hiên Viên bất đắc dĩ gật đầu, những người khác cũng đồng ý.

Mọi người đều biết đây là hạ sách, nhưng không còn cách nào khác, tìm được một phần quân đội thì hay phần đó, tránh để toàn quân bị diệt rồi mất cơ hội tranh đoạt Nhân Hoàng.

Nhóm người dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên nhắm chuẩn một hướng mà tiến tới, nhưng đi mãi vẫn không thấy bóng dáng đại quân đâu, lòng càng thêm thất vọng.

Chương 337

Xi Vưu ở trận nhãn thấy bộ dạng chật vật của họ thì cười thành tiếng.

Đại trận này không đơn giản như họ nghĩ.

Tuy Xi Vưu không còn thân thể Vu tộc để thôi động sát khí tấn công, nhưng trận pháp mô phỏng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao có thể tầm thường.

Nó ngưng tụ huyết khí Vu tộc, hấp thu sát khí thiên địa, trong trận tự thành không gian đầy rẫy sát khí và sương mù.

Ngoại trừ người bố trận hoặc người có thể trực tiếp phá trận, kẻ khác đi vào chỉ như đi vòng quanh, đi bao lâu cũng chỉ là loanh quanh tại chỗ, không bao giờ ra khỏi trận được.

Hơn nữa người bố trận có thể khống chế không gian trong trận, nên việc Hiên Viên muốn tìm đại quân chỉ là si tâm vọng tưởng.

Tiếng chém giết Hiên Viên nghe thấy khi nãy là thật, nhưng đó là do Xi Vưu cố ý dẫn dụ âm thanh đến để làm nhiễu loạn tâm thần họ, thực tế Hiên Viên và đại quân cách nhau rất xa.

Cho nên họ có đi bao lâu cũng không tìm thấy đại quân, vì Xi Vưu không bao giờ để họ hội quân, nếu không đại trận này coi như vô nghĩa.

Nếu không phải vì Hiên Viên rút ra Đồ Vu Kiếm khiến Xi Vưu thấy mình không có cửa thắng thì hắn đã không bố trận, vì đại trận tuy mạnh nhưng cũng vây khốn chính nhóm Xi Vưu.

Là trận nhãn, họ phải luôn ổn định đại trận, không thể đích thân ra trận, hơn nữa việc duy trì trận tiêu tốn rất nhiều khí huyết của đám Vu

tộc chuyển thế này.

Không còn nhục thân Vu tộc, việc thôi động trận vô cùng gian khổ, nên Xi Vưu mới tìm cách làm nhiễu loạn tâm thần Hiên Viên để chiến sĩ Cửu Lê rảnh tay giải quyết đại quân Hiên Viên.

Chỉ cần đại quân bị tiêu diệt quá nửa, Hiên Viên coi như hết cửa.

Theo thời gian, Hiên Viên cũng nhận ra tâm địa hiểm ác của Xi Vưu, biết cứ đi mãi thế này sẽ không có kết quả nên dừng lại, mặt lộ vẻ phiền táo.

Đúng lúc này, Hiên Viên dường như nghĩ ra điều gì, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất.

Sau khi nói một câu với Quảng Thành Tử, hắn nhắm mắt lại.

Chúng nhân nghe Hiên Viên nói: "Xin sư tôn và chư vị tiên trưởng hộ pháp cho con, để con phá đại trận này!" Nghe xong, mắt Quảng Thành Tử và các đệ tử Xiển giáo sáng rực lên.

Quảng Thành Tử vội hỏi: "Hiên Viên có pháp phá trận sao?" Hiên Viên không mở mắt, cũng không nói thêm gì mà chỉ gật đầu, trên mặt lộ ra một tia cười mỉm.

Quảng Thành Tử thấy thần tình của hắn dường như hiểu ra điều gì, vội dẫn các đệ tử vây quanh Hiên Viên hộ pháp, các đệ tử Xiển giáo lần lượt tế xuất pháp bảo.

Sự thay đổi của nhóm Hiên Viên đều lọt vào mắt Xi Vưu.

Từ khi họ vào trận, ánh mắt Xi Vưu chưa từng rời khỏi, chỉ sợ họ phá được trận thì kế hoạch sẽ đổ bể.

Phải biết hiện tại nhóm Vu tộc chuyển thế không phải đối thủ của nhóm Hiên Viên khi có Đồ Vu Kiếm và đệ tử Xiển giáo trợ giúp.

Xi Vưu tuy không tin Hiên Viên nghĩ ra cách phá trận nhưng không

dám mạo hiểm.

Hiện tại đám Vu tộc chuyển thế đang duy trì trận pháp nên không thể ngăn cản Hiên Viên, Xi Vưu đành phái một bộ phận chiến sĩ Cửu Lê đến quấy nhiễu.

Dưới sự điều khiển của Xi Vưu, xung quanh chỗ Hiên Viên xuất hiện dày đặc chiến sĩ Cửu Lê, ngay lập tức điên cuồng tấn công theo lệnh Xi Vưu để làm gián đoạn suy nghĩ của Hiên Viên.

Nhưng trước mặt Hiên Viên đã có đệ tử Xiển giáo thủ hộ, tự nhiên không cần lo lắng.

Các đệ tử Xiển giáo đồng loạt kết ấn, từng đạo đạo ấn hiện ra từ hư không tạo thành một pháp trận bao phủ lấy họ và Hiên Viên.

Pháp trận do một nhóm Đại La Kim Tiên lập ra đương nhiên không phải hạng chiến sĩ Cửu Lê tầm thường có thể công phá, thậm chí bên ngoài pháp trận không một tiếng động nào lọt vào được vì sợ ảnh hưởng đến Hiên Viên.

Xi Vưu thấy cảnh này thì khóe mắt co rút, không biết đang nghĩ gì.

Tiếp đó hắn thấy Hiên Viên trong pháp trận nhếch môi cười, rõ ràng là đã có thu hoạch, khiến Xi Vưu càng thêm căng thẳng.

Cuối cùng hắn không nhịn được, hỏi những người xung quanh: "Nếu Hiên Viên thực sự nghĩ ra cách phá trận, chúng ta phải làm sao?" Đám Vu tộc chuyển thế nhìn nhau bàn tán: "Trận này do Tổ Vu của ta sáng tạo, hắn là một Đại La Kim Tiên chắc không phá nổi đâu!" "Không nhất định, nên nhớ chúng ta hiện tại là Nhân tộc, không thể thi triển hoàn toàn đại trận!" "Vậy phải làm sao, vạn nhất bị hắn nghĩ ra cách thì tâm huyết của chúng ta đổ sông đổ biển mất!" "Hắn phá được trận thì đã sao, cùng lắm chúng ta quyết một trận tử chiến!" Nghe họ bàn tán, Xi Vưu cũng thấy đau đầu.

Hắn biết dù đã chuyển thế thành Nhân tộc và có nguyên thần, nhưng ký ức vẫn dừng lại ở thời Vu tộc, tính tình thẳng thắn, không có nhiều mưu mẹo, ghét nhất loại người đầy bụng tính toán.

Cho nên dù có nguyên thần, họ cũng không chuyên tâm tu hành nguyên thần chi đạo, dẫn đến lúc này không ai nghĩ ra được cách hay, khiến Xi Vưu thất vọng và cáu kỉnh.

Sở dĩ họ hoảng loạn như vậy là vì bản thân họ cũng không hoàn toàn thông thạo đại trận này.

Phải biết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là do Bàn Cổ để lại chứ không phải Vu tộc tự ngộ ra.

Vu tộc bình thường không nghiên cứu trận pháp nên họ cũng không hoàn toàn tin tưởng vào đại trận.

Cộng thêm việc không còn nhục thân Vu tộc nên việc duy trì rất miễn cưỡng, không được như ý.

Trong bối cảnh đó, họ mới tin rằng Hiên Viên có thể nghĩ ra cách phá giải nên mới cấp táo.

Hiện tại Hiên Viên được đệ tử Xiển giáo hộ pháp để chuyên tâm suy nghĩ khiến họ tâm quý.

Trừ phi tất cả Vu tộc chuyển thế cùng xuất động thì mới có thể ảnh hưởng đến Hiên Viên, còn phái chiến sĩ Cửu Lê thì vô dụng trước đám Đại La Kim Tiên.

Nhưng nếu họ rời đi thì đại trận không thể duy trì, Xi Vưu rơi vào thế lưỡng nan.

Điều họ không biết là khi họ hoảng loạn, đại trận đã xuất hiện một tia chấn động.

Tia chấn động này không qua mắt được cảm tri của Hiên Viên, nụ

cười trên mặt hắn càng đậm hơn, rồi hắn mở bừng mắt, ánh mắt lộ vẻ trào phúng: "Tìm thấy ngươi rồi!" Đúng vậy, Hiên Viên căn bản chẳng nghĩ ra cách phá trận nào cả, hắn chỉ chờ Xi Vưu lộ ra sơ hở để nương theo khí tức mà tìm trận nhãn.

Đại trận này do tồn tại cấp Chuẩn Thánh của Vu tộc tham ngộ từ đại trận của Tổ Vu mà sáng tạo ra, sao một Đại La Kim Tiên như Hiên Viên có thể dễ dàng tìm thấy sơ hở.

Nhưng sau khi vào trận, Hiên Viên nhận ra nó không có tính tấn công, lại liên tưởng đến thân phận của đám Xi Vưu nên đoán rằng họ không có khí huyết Vu tộc để thôi động hoàn toàn, nếu không đã tấn công họ rồi.

Nghĩ thông suốt, hắn mới biết mình đã đánh giá quá cao khả năng kiểm soát trận của Xi Vưu.

Hắn dùng kế "dẫn xà xuất động", giả vờ tìm cách phá trận để chờ Xi Vưu tự lộ sơ hở.

Kết quả đúng như dự tính, Xi Vưu phái quân tới quấy nhiễu, thấy Quảng Thành Tử hộ pháp nghiêm ngặt thì càng cảnh giác, dẫn đến hoảng loạn và lộ ra sơ hở.

Tất cả chỉ là sự ngụy trang của Hiên Viên, ngay cả Quảng Thành Tử cũng bị lừa.

Sau khi Hiên Viên nói xong, mắt mọi người sáng lên.

Trước đó Hiên Viên đã bí mật truyền đạt ý tưởng cho họ, nên giờ nghe hắn nói đã tìm thấy vị trí của Xi Vưu, ai nấy đều kích động.

Trước những ánh mắt kinh ngạc, Hiên Viên lấy từ trong tay áo ra một vật, rót pháp lực vào.

Quảng Thành Tử thấy một chiếc xe nhỏ hai bánh hiện ra trước mặt Hiên Viên.

Chiếc xe này khác với xe kéo thường, dù có hai bánh nhưng hình dáng kỳ dị, phần đầu có một vật hình cây kim.

Chương 338

Tuy không hiểu nhưng họ không làm phiền, vì biết Hiên Viên lấy ra chắc chắn có lý do.

Hiên Viên thần tình nghiêm túc, sau khi xe hiển hóa thì thở phào, đánh một đạo khí tức vừa bắt được vào trong xe rồi đứng yên.

Trong sự nghi hoặc của mọi người, chiếc xe hai bánh bắt đầu lắc lư mạnh mẽ, khiến họ tắc tắc xưng kỳ.

Một lát sau chiếc xe ổn định lại, cây kim thoát ly khỏi thân xe phù phiếm phía trước.

Hiên Viên nói: "Mời chư vị đi theo ta!" Quảng Thành Tử vội đi sau Hiên Viên, những người khác cũng nối gót.

Pháp trận của họ vẫn duy trì vì với cảnh giới Đại La Kim Tiên, phân tâm khống chế pháp trận là việc đơn giản, hơn nữa bên ngoài không có cao thủ nên họ có thể tự nhiên như vậy.

Hiên Viên đứng trên xe, mắt chăm chú nhìn hướng cây kim chỉ.

Quảng Thành Tử nhịn không được hỏi: "Hiên Viên, đây là ý gì?" Hiên Viên không rời mắt khỏi cây kim nhưng vẫn giải thích: "Sư tôn, đây là Chỉ Nam Xa mà con đã chuẩn bị trước đó.

Vốn là vật con tạo ra để tộc nhân phân biệt phương hướng, mới hoàn thành xong chưa kịp phổ biến trong tộc.

Vừa rồi con chợt nghĩ Chỉ Nam Xa này thuận ứng Thiên đạo có thể nhận biết phương hướng, chắc chắn có thể giúp ta tìm trận nhãn.

Con đã đưa khí tức của Xi Vưu vào trong xe, con tin nó sẽ dẫn chúng ta tới chỗ hắn!" Quảng Thành Tử không khỏi cảm khái trước ý tưởng kỳ diệu của Hiên Viên.

Trong trận có vô số không gian chồng chất, nguyên thần tu sĩ dễ bị nhiễu loạn, nhưng khí vật thì khác, nó chỉ ghi lại khí tức và không bị vật chất khác can thiệp.

Giống như trong xã hội hiện đại, tai người dễ bị nhiễu âm nhưng máy móc thì không gặp rắc rối đó.

Cuộc trao đổi diễn ra trong pháp trận nên Xi Vưu không nghe thấy.

Thấy Hiên Viên lấy ra chiếc xe nhỏ rồi dẫn đệ tử Xiển giáo đi tiếp, Xi Vưu cũng hiếu kỳ, đâu biết rằng mình đã lộ sơ hở và bị khóa mục tiêu.

Dần dần Xi Vưu phát hiện điểm bất thường vì nhóm Hiên Viên càng lúc càng tiến gần mình.

Không gian trong trận cực lớn nhưng họ cứ dần áp sát, chứng tỏ đã tìm thấy vị trí trận nhãn, Xi Vưu kinh hãi báo cho thuộc hạ: "Hắn thực sự tìm thấy chúng ta rồi!" "Thật sao?

Xi Vưu nói hắn đang càng lúc càng gần!" "Làm sao bây giờ, có nên chuyển vị trí thử xem không!" "Phải, chúng ta đang khống chế trận, vạn nhất họ chỉ chọn đại một hướng thì sao!" Xi Vưu cũng hoảng trương, lệnh cho mọi người: "Dù hắn có thử hay không, chúng ta chỉ cần thay đổi vị trí trận nhãn là được!" Cả nhóm hội tụ khí huyết, nháy mắt biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi xuất hiện lại ở hướng khác, họ đều đã lực kiệt, vội vàng khôi phục.

Việc cưỡng ép thay đổi vị trí trận nhãn mà không làm ảnh hưởng đến đại trận là cực khó, dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể làm quá vài lần.

Họ đang liên tục xuất khí huyết, nếu cứ thay đổi vị trí thì chưa đợi Hiên Viên tới, họ đã khô cạn khí huyết mà chết.

Khi Xi Vưu thay đổi vị trí trận nhãn, Chỉ Nam Xa của Hiên Viên lập tức phản ứng.

Cây kim lắc lư điên cuồng, xoay tròn không ngừng.

Nhóm Hiên Viên dừng bước, Quảng Thành Tử hỏi: "Hiên Viên, chuyện này là sao?" Hiên Viên nhíu mày, đưa nguyên thần vào trong xe kiểm tra xem có hỏng hóc gì không.

Sau khi kiểm tra, chân mày hắn giãn ra: "Sư tôn, Chỉ Nam Xa không sao!" Quảng Thành Tử thở phào nhưng vẫn thắc mắc tại sao lại như vậy.

Dưới sự chú ý của mọi người, cây kim cuối cùng dừng lại, chỉ thẳng về hướng Xi Vưu vừa dời tới.

Hiên Viên hiểu ngay tình hình, chắc chắn Xi Vưu đã nhận ra và tiêu tốn khí huyết để đổi vị trí trận nhãn.

Hắn quay lại nói với nhóm Xiển giáo: "Chư vị, con đã hiểu tại sao rồi!

Chắc chắn Xi Vưu đã đổi vị trí trận nhãn nên Chỉ Nam Xa mới dị trạng như vậy.

Nhưng hắn không ngờ rằng con đã khóa chặt khí tức của hắn!" Nghe xong, vẻ u ám trên mặt mọi người quét sạch, thay vào đó là sự hưng phấn.

Quảng Thành Tử cười nói: "Xem ra Xi Vưu đã phát giác, nhưng đừng lo, trận nhãn không dễ thay đổi đâu!

Hiện tại họ chắc chẳng còn bao nhiêu sức lực, nếu đổi lần nữa e là phải tiêu hao tinh huyết!" Là người hiểu trận pháp nhất, Quảng Thành Tử biết di động trận nhãn khó thế nào.

Trận pháp càng mạnh thì trận nhãn càng cố định ở vị trí tối ưu để

phát huy uy năng tối đa.

Trận pháp đơn giản thì có thể đổi trận nhãn tùy ý nhưng đại trận sẽ bị ảnh hưởng.

Đại trận này của Xi Vưu lấy khí huyết bản thân làm nền tảng, thu hút sát khí thiên địa bao phủ ức vạn người nên không thể tùy tiện đổi.

Dù trận nhãn là người thật chứ không phải vật cố định nhưng họ cũng không thể đổi nhiều lần.

Hiện tại đại trận chưa phá nhưng vị trí họ đã đổi, chứng tỏ đã trả giá đắt, pháp lực hao không hoặc thậm chí bị phản phệ.

Đó là lý do Quảng Thành Tử không lo Xi Vưu kéo dài thời gian, vì đại quân của Hiên Viên không thể bị diệt ngay lập tức, nhưng họ tìm thấy Xi Vưu thì không mất bao lâu.

Nếu Xi Vưu không muốn bị tìm thấy thì phải cưỡng ép đổi trận nhãn, mà bản thân họ đã gánh vác nặng nề, đổi nữa thì chưa đợi Hiên Viên ra tay, Xi Vưu đã tự sụp đổ rồi.

Xi Vưu hiện không còn nhiều lựa chọn.

Khoảnh khắc khí tức bị Hiên Viên phát hiện, hắn đã thua, giờ chỉ là giãy chết.

Đương nhiên hắn không tự tìm đường chết mà muốn kéo dài thời gian để có tia sinh cơ.

Chiến sĩ Cửu Lê đang đồ sát quân Hiên Viên, nếu Hiên Viên tìm thấy hắn muộn một chút thì tổn thất quân địch sẽ nặng hơn.

Nếu hắn kéo dài được đến khi quân Hiên Viên bị diệt hết thì dù bị tìm thấy hay trận bị phá cũng vô dụng.

Hắn đang đánh cược mình có thể kiên trì được bao lâu.

Xi Vưu không đặt hết hy vọng vào việc trốn chạy.

Sau khi đổi vị trí, hắn phái thêm chiến sĩ Cửu Lê, đặc biệt là những tinh anh tu hành công pháp Vu tộc để cản bước Hiên Viên.

Nhưng nhóm Hiên Viên toàn Đại La Kim Tiên, mấy chiến sĩ này sao cản nổi.

Họ thậm chí chẳng thèm để tâm, cứ đỉnh lấy pháp trận mà tiến thẳng về phía trận nhãn.

Đám Vu tộc chuyển thế đau đầu vì cục diện đã rõ: hoặc là bị tìm thấy rồi phải bỏ trận chiến tử (nhưng họ đã tiêu hao nhiều sức nên không có cửa thắng Đồ Vu Kiếm và Xiển giáo), hoặc là kiên trì đến khi quân Hiên Viên bị diệt hết (nhưng lúc đó chắc chẳng ai trong họ còn sống).

Họ rất kiên định, họ chuyển thế thành người là để tranh đoạt Nhân Hoàng, truyền bá thừa kế Vu tộc.

Khi Nhân tộc thành nhân vật chính của thiên địa, Vu tộc có thể hưởng khí vận để bù đắp thiếu hụt, có cơ hội trở lại Hồng Hoang.

Đó là sứ mệnh của họ nên họ chọn con đường thứ hai.

Chương 339

Lựa chọn một tuy có vẻ có cơ hội nhưng thực tế là không thể, vì dù thắng họ cũng không giết được Hiên Viên, chỉ cần đại quân Hiên Viên còn đó thì họ không thể là Nhân Hoàng.

Còn lựa chọn hai đơn giản hơn: chỉ cần chém sạch quân Hiên Viên thì dù Vu tộc chuyển thế chỉ còn một người sống, đó cũng là Nhân Hoàng chú định, vì không còn thế lực nào cản được quân Cửu Lê.

Đương nhiên họ không tính đến Tổ Miếu Nhân Tộc.

Lần này Tổ Miếu không can thiệp nghĩa là đã mặc nhận.

Họ không biết các cao tầng Nhân tộc trong Tổ Miếu đã định định Hiên Viên mới là Nhân Hoàng, nếu biết chắc họ chẳng còn tâm trí đâu mà tranh.

Họ biết rõ thực lực Tổ Miếu qua lời kể của Hậu Thổ.

Dù Tổ Miếu ít khi xuất thế nhưng Hậu Thổ là Thánh nhân nên biết rõ bên trong không chỉ có tinh anh mà còn có hàng chục Chuẩn Thánh, chưa kể Tam Tổ, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông.

Quan trọng nhất là chỉ Tổ Miếu mới có thể liên hệ Long tộc — quyền lợi mà ngay cả Nhân Hoàng cũng không có, vì đó là đặc quyền do Thánh Tổ Chu DU ban cho Tổ Miếu để điều động nội hàm của tộc mạnh nhất Hồng Hoang khi Nhân tộc gặp đại nạn.

Nếu biết ý chí của Toại Nhân Thị, Xi Vưu và ngay cả Hậu Thổ cũng sẽ không dám nảy sinh ý định tranh đoạt này, vì Tổ Miếu mới đại diện cho ý chí của toàn Nhân tộc.

Xi Vưu và những người khác đã đưa ra lựa chọn, nên không còn gì phải cố kỵ nữa.

Ngoại trừ các chiến sĩ Cửu Lê đang nhắm vào quân đội của Hiên Viên, tất cả những người còn lại đều được Xi Vưu di chuyển từ trong đại trận qua để ngăn cản bước chân tiến tới của Hiên Viên.

Tuy nói nhóm người Hiên Viên đều là Đại La Kim Tiên, nhưng lượng tu sĩ đủ đông cũng có khả năng tạo thành uy hiếp đối với Hiên Viên.

Nếu không phải phần lớn chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê đều cần ở trong trận để tấn công quân đội Hiên Viên, e rằng tất cả tu sĩ đã bị Xi Vưu di chuyển qua đây hết rồi.

Bởi vì thời gian kéo dài càng lâu thì càng có lợi cho phía Xi Vưu.

Dù sao ở trong đại trận, các chiến sĩ Cửu Lê có thể điên cuồng tấn công đại quân Hiên Viên, mà những đội quân dưới trướng Hiên Viên này, ngay cả chống đỡ cũng có chút miễn cưỡng, cho nên hiện tại mỗi thời mỗi khắc, đại quân Hiên Viên đều đang chịu tổn thất.

Tuy nhiên, Xi Vưu cũng chỉ có bấy nhiêu người, một mặt cần nhanh chóng tiêu diệt quân đội Hiên Viên, mặt khác lại cần ngăn chặn bước chân của Hiên Viên, dùng người có chút lúng túng, thực sự khiến Xi Vưu phải đau đầu.

Nhưng hiện tại Xi Vưu đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể gắng gượng duy trì, chính là muốn đánh cược xem là chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê của mình tiêu diệt đại quân Hiên Viên nhanh hơn, hay là Hiên Viên dẫn đầu tìm đến nơi mình đang trấn giữ trước.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, khoảng cách giữa Hiên Viên và trận nhãn nơi Xi Vưu đang ở cũng càng lúc càng gần, tâm khí Xi Vưu cũng bắt đầu căng thẳng.

Cùng với lần thay đổi trận nhãn trước đó, Xi Vưu cũng đã cảm nhận được cực hạn của bản thân.

Nếu không tính đến tổn thất khí huyết, hắn tối đa chỉ còn lại ba cơ hội để thay đổi trận nhãn đại trận.

Nếu sau ba cơ hội này mà quân đội Hiên Viên vẫn chưa bị tiêu diệt, hắn chỉ còn con đường vẫn lạc, bởi vì khi đó hắn cũng chẳng còn bao nhiêu sức phản kháng.

Bởi vì ba lần thao tác thay đổi trận nhãn sẽ tiêu hao sạch khí huyết, pháp lực và nội hàm của nhóm người Vu tộc chuyển thế này.

Hiên Viên thấy ngày càng nhiều chiến sĩ Cửu Lê xuất hiện ngăn cản mình, cũng hiểu được lựa chọn của Xi Vưu, sau đó quay đầu nói với đám người Xiển Giáo: "Sư tôn cùng các vị tiên trưởng, Xi Vưu lần này chắc chắn muốn tử chiến đến cùng.

Nếu chúng ta không thể nhanh chóng phá giải đại trận, quân đội dưới trướng ta e rằng có nguy cơ bị tiêu diệt hoàn toàn, xin chư vị đừng giữ lại sức lực!" Nghe xong lời của Hiên Viên, mọi người cũng lần lượt gật đầu.

Bởi vì họ cũng hiểu hiện tại đã đến lúc mấu chốt nhất, nếu vì mấy người giữ sức mà khiến quân đội Hiên Viên bị tiêu diệt, e rằng Hiên Viên sẽ không còn cơ hội thành tựu Nhân Hoàng nữa.

Xi Vưu thủ hạ có đại quân bộ lạc Cửu Lê, tất nhiên sẽ thừa thế trực tiếp thống nhất Nhân tộc, đến lúc đó, công đức và khí vận mà họ mong đợi đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nghĩ đến lực lượng công đức và khí vận, mấy người cũng tâm đầu hỏa nhiệt, công pháp Xiển Giáo trên người vận chuyển điên cuồng, từng đạo pháp lực bay về phía pháp trận trước mặt.

Được pháp lực của mọi người gia trì, pháp trận trở nên thần dị hơn hẳn, tất cả chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê muốn ngăn cản đều bị pháp trận trực tiếp đẩy ra.

Đương nhiên từ đầu bọn họ đã không chọn sát lục, không phải vì bộ lạc Cửu Lê cũng là Nhân tộc nên không muốn đồ sát, mà là vì đồ lục như vậy chỉ càng thêm tiêu hao pháp lực, ảnh hưởng đến thời gian tìm thấy Xi Vưu.

Cảnh tượng cứ thế giằng co.

Đương nhiên những người trong đại trận không hề hay biết hiện tại vùng đất Trục Lộc đã trở thành tâm điểm của chúng sinh Hồng Hoang, vô số đại năng Hồng Hoang đều lần lượt hướng tầm mắt về nơi này.

Dù sao đây cũng là trận chiến quyết định sự thuộc về của ngôi vị Nhân Hoàng, Nhân tộc với tư cách là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang trong tương lai, đương nhiên sẽ thu hút sự coi trọng của mọi người.

Tuy nói mê trận do Xi Vưu bố trí uy lực không nhỏ, những tồn tại vừa mới bước chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh vẫn có khả năng bị ảnh hưởng, nhưng đối với các đại năng có tu vi cao hơn và Thánh nhân mà nói, tòa đại trận này chẳng khác nào hư không, vì vậy vô số đại năng Hồng Hoang đều không rời mắt khỏi cảnh tượng trong đại trận.

Thông qua biểu hiện của hai bên, những đại năng này cũng hiểu rõ hai người đã đưa ra lựa chọn gì.

Có đại năng cảm khái, có đại năng tán thưởng, cũng có đại năng khinh thường.

Có người hy vọng Xi Vưu chiến thắng, nhưng phần lớn mọi người đều hy vọng Hiên Viên trỗi dậy, bởi vì trên người Xi Vưu có dấu vết Vu tộc không thể xóa nhòa.

Dù sao thời kỳ Vu Yêu đại kiếp, Vu tộc không biết đã kết thù với

bao nhiêu chủng tộc Hồng Hoang, cho nên những đại năng này đương nhiên không muốn thấy Xi Vưu trở thành Nhân Hoàng, vì nếu Xi Vưu thành Nhân Hoàng, Vu tộc có khả năng sẽ tái hiện nhân gian.

Tuy hiện tại Vu tộc không còn sức thống trị như thời Vu Yêu đại kiếp, nhưng Vu tộc bây giờ có Thánh nhân Hậu Thổ chống lưng, so với trước kia cũng chẳng yếu hơn chút nào.

Vạn nhất Vu tộc xuất hiện, Hồng Hoang nhất định sẽ lại rơi vào hỗn loạn lớn hơn, đây đương nhiên không phải là điều mọi người muốn thấy.

Ngoài những sinh linh Hồng Hoang này, các vị trong Tổ miếu Nhân tộc cũng đang thời khắc quan sát tình hình trong đại trận.

Phải biết rằng Nhân Hoàng mà Tổ miếu Nhân tộc chọn trúng là Hiên Viên, tự nhiên không muốn Hiên Viên bại trận, trận chiến này quan hệ đến sự thuộc về của Nhân Hoàng, mọi người trong Tổ miếu Nhân tộc cũng vô cùng căng thẳng.

Đương nhiên, mật thiết quan tâm nơi này còn có các vị Thánh nhân, mà coi trọng nhất chính là Nguyên Thủy và Hậu Thổ.

Dù sao Xi Vưu là người Vu tộc chuyển thế, quan hệ đến tương lai Vu tộc, còn Hiên Viên là đệ tử truyền thừa của Quảng Thành Tử - đại đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy, quan hệ đến việc Xiển Giáo có thể đại hưng, đạt được khí vận Nhân tộc hay không.

Sau khi Xi Vưu đưa ra lựa chọn, Hậu Thổ ở Địa Phủ cũng thở dài một tiếng.

Với cảnh giới Thánh nhân, Hậu Thổ tự nhiên có thể thôi toán ra kết quả sẽ như thế nào.

Cho dù đám người Xi Vưu tiêu hao hết sạch tâm huyết bản nguyên, e rằng cũng căn bản không đủ để duy trì cho đến khi quân đội

Hiên Viên bị tiêu diệt.

Ai bảo quân đội Hiên Viên nhiều hơn chiến sĩ mà Xi Vưu tập hợp được không ít, cho dù Xi Vưu có tòa mê trận này có thể khiến chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê xuất hiện gần quân đội Hiên Viên, nhưng đối mặt với số lượng bàng đại như vậy, thời gian cũng khó mà duy trì, huống chi còn có không ít chiến sĩ Cửu Lê bị Xi Vưu điều động đi ngăn cản Hiên Viên.

Thực tế, ngay khoảnh khắc Xi Vưu lựa chọn, kết cục thất bại của hắn đã định trước, chỉ là bản thân hắn không biết mà thôi.

Còn Nguyên Thủy thấy cảnh này, trên mặt hiện ra một tia khoái ý, tuy ở giữa có chút trắc trở, nhưng kết quả cuối cùng vẫn tốt.

Khí vận Xiển Giáo của mình cuối cùng sẽ không bị tổn thất như Tiệt Giáo.

Lúc trước Nguyên Thủy biết người Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc muốn tranh đoạt Nhân Hoàng đã phẫn nộ bao nhiêu, thì hiện tại nội tâm lại cao hứng bấy nhiêu.

Nếu nói ai ít quan tâm đến nơi này nhất, thì chỉ có Chu Du đang ở trong núi Vạn Thọ.

Vì ngay từ đầu Chu Du đã biết kết cục hiện tại, Hiên Viên chính là Nhân Hoàng được Thiên đạo định sẵn, cho dù Xi Vưu chuyển thế có tạo ra ảnh hưởng gì đến Hiên Viên, cũng không ngăn cản được Hiên Viên trở thành Nhân Hoàng.

Chương 340

Đây cũng là lý do lúc trước Chu Du nghe Hậu Thổ nói muốn cho người Vu tộc chuyển thế tham gia tranh đoạt Nhân Hoàng lại bình thản đến vậy.

Còn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong Ngũ Trang Quán thì không được đạm nhiên như Chu Du, hai người từ sớm đã hướng tầm mắt đến đất Trục Lộc.

Dù sao hiện tại một người là Địa Tiên chi tổ, cần quan tâm đến cục diện Hồng Hoang, một người đã là một thành viên của Nhân tộc, sắp sửa đến trấn giữ trong Tổ miếu Nhân tộc, đương nhiên phải biết rõ ngôi vị Nhân Hoàng thuộc về ai.

Hai người này vừa xem cảnh tượng ở Trục Lộc, vừa thảo luận, khiến Chu Du cũng có chút bất lực.

Phải biết hiện tại một người là cảnh giới Chí Thánh, chỉ cách Thánh nhân một bước chân, một người là Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả khi Hiên Viên thành tựu Nhân Hoàng e rằng cảnh giới cũng chưa chắc bì được với hai người này, vậy mà bây giờ họ lại có tâm trí đi xem một đám Đại La Kim Tiên tranh đấu, thực sự khiến Chu Du có chút cạn lời.

Hai người này đương nhiên không biết suy nghĩ của Chu Du, nếu không e rằng cũng sẽ cằn nhằn với hắn một phen.

Dù sao không phải ai cũng có ký ức tiền kiếp như Chu Du, đại sự cỡ này trong Hồng Hoang sao có thể không quan tâm.

Chu Du cũng chẳng màng đến suy nghĩ của hai người, một mình thưởng thức Nhân Sâm Quả và trà xanh trong Ngũ Trang Quán, dù sao Chu Du cũng đã lâu không được thả lỏng như vậy.

Lúc mới đến Hồng Hoang là để thoát khỏi vận mệnh bi thảm của Long tộc mà chủ động mạo hiểm lịch luyện, sau khi được Hồng Quân thu làm đồ đệ thì vẫn luôn khổ tu, mãi cho đến sau khi Hồng Quân hợp đạo, bản thân lại muốn tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực để trợ giúp Hồng Quân thoát khỏi Thiên đạo, chặng đường này đi tới cũng khá gấp gáp, không có nhiều cơ hội để thả lỏng, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều ký ức đáng nhớ, nhân lúc này Chu Du hồi tưởng lại con đường tu hành của mình cũng rất tốt...

Theo thời gian trôi qua, cuộc đấu tranh giữa Xi Vưu và Hiên Viên cũng đạt đến trình độ bạch nhiệt hóa.

Tuy nhiên, đến trình độ này, cục diện cũng bắt đầu dần trở nên rõ ràng.

Nhiều đại năng Hồng Hoang thấy cục diện trên sân đều đã đoán ra kết quả.

Hiện tại quân đội Hiên Viên vẫn còn lại quá nửa, nhưng cơ hội thay đổi trận nhãn của Xi Vưu chỉ còn lại một lần cuối cùng.

Xi Vưu đã không còn bao nhiêu thắng toán, e rằng đợi đến lần sau Hiên Viên tìm thấy trận nhãn, Xi Vưu sẽ trực tiếp bại vong.

Cuộc tranh đấu giữa hai người này sẽ vẽ lên một dấu chấm hết, Hiên Viên cũng sẽ trở thành ứng cử viên duy nhất cho ngôi vị Nhân Hoàng.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng đã sớm thu hồi tầm mắt.

Tu vi của hai người vượt xa đại năng thông thường, nhìn xa hơn nhiều so với đại năng bình thường.

Ngay cả khi vận mệnh Nhân tộc đã bị Thiên đạo che lấp, nhưng cục diện ở Trục Lộc cũng đủ để hai người thôi toán ra kết quả.

Bởi vì nhìn đến hiện tại bọn họ cũng hiểu, Xi Vưu không còn sức xoay chuyển trời đất, nhất thời cũng có chút thổn thức, kinh qua trận này Vu tộc e rằng sẽ càng thêm suy lạc.

Ban đầu hai người cứ ngỡ trận tranh đấu này sẽ diễn ra sảng khoái đẫm máu, thậm chí đến cuối cùng Thánh nhân có khi cũng ra tay, nhưng kết quả lại là Xi Vưu và Hiên Viên giằng co, khiến hai người cũng có chút buồn bực.

Cho nên ngay khi nhận ra sắp kết thúc, họ đã lập tức thu hồi tầm mắt.

Nhưng khi hai người định thần lại, thấy vẻ mặt nhàn nhã của Chu Du, thì cũng có chút ngẩn ngơ.

Tức thì Trấn Nguyên Tử bĩu môi nói với Chu Du: "Đạo huynh với tư cách là Thánh Tổ Nhân tộc, sao lại chẳng quan tâm chút nào đến ngôi vị Nhân Hoàng vậy!" Hồng Vân nghe vậy cũng tiếp lời: "Đúng thế, đúng thế, vạn nhất Nhân Hoàng này không phải người ngươi thích thì biết làm sao!" Chu Du nghe xong lời của hai người cũng chỉ đạm nhiên mỉm cười nói: "Nhân Hoàng của Nhân tộc là ai tôi không quan tâm, ngôi vị Nhân Hoàng Thiên đạo đã sớm định sẵn rồi!" Hai người nghe vậy cũng có chút chấn kinh, Trấn Nguyên Tử tiếp lời: "Hóa ra đạo huynh đã sớm biết Nhân Hoàng là ai rồi à!" Hồng Vân bồi thêm: "Ngươi sớm nói cho chúng ta biết chẳng phải tốt hơn sao, đỡ phải mất công tốn thời gian lâu như vậy!" Hồng Vân nói xong tự mình cũng bật cười, hiển nhiên là có chút hối hận vì đã xem lâu như thế.

Chu Du lắc đầu nói với hai người: "Thiên đạo bất khả lộ, bất khả lộ!" Hai người nghe vậy cười cười lắc đầu, đương nhiên họ cũng hiểu, Thiên đạo quả thực không thể tùy tiện nói ra.

Chu Du thấy vậy cũng tiếp tục mở lời: "Sau khi lần luận đạo này kết thúc, tôi sẽ bắt đầu bế quan!" Nghe xong lời Chu Du, hai người

cũng có chút ngẩn ngơ, trên mặt Trấn Nguyên Tử hiện rõ vẻ khó hiểu, vì hắn biết từ sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, Chu Du đã rất lâu không xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, thậm chí còn chẳng xuất hiện ở trong Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử tuy không rõ Chu Du lúc này đã là đệ nhất nhân Hồng Hoang mà sao vẫn nỗ lực như vậy, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra, vì hắn biết Chu Du có nguyên nhân của riêng mình.

Đương nhiên Chu Du cũng sẽ không nói cho hai người biết suy nghĩ của mình, dù sao Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ngay cả Thánh nhân còn chưa thành tựu, bây giờ nói với họ về cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, chẳng phải là đả kích đạo tâm của họ sao!

Vạn nhất đạo tâm hai người bị thương, đó không phải điều Chu Du muốn thấy.

Bầu không khí trong điện nhất thời rơi vào trầm mặc, mãi một lúc sau mới nghe Trấn Nguyên Tử nói: "Địa Tiên phủ của ta cũng đã kiến thành, có thể sắp xếp đám môn đồ đi đến các vùng núi hồ sông ngòi, đến lúc đó kính xin đạo huynh bảo Nhân tộc và Long tộc hỗ trợ một tay!" Chu Du nghe xong lời Trấn Nguyên Tử liền gật đầu, nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, yêu cầu của Trấn Nguyên Tử, khi nào anh về Tổ miếu có thể báo cho những người khác!" Hồng Vân nghe vậy cũng gật đầu đồng ý.

Địa Tiên phủ của Trấn Nguyên Tử cần thiết lập các chức vị Sơn thần, Hà bá trong Hồng Hoang, mà những vị trí này cần môn đồ Trấn Nguyên Tử đến địa phương nhậm chức, cho nên Trấn Nguyên Tử mới muốn Nhân tộc và Long tộc giúp đỡ.

Phải biết hiện tại Nhân tộc đã chiếm cứ phần lớn địa vực Hồng Hoang, nên có Nhân tộc giúp đỡ, chức Sơn thần sẽ rất dễ dàng được sắc phong.

Còn sông hồ suối tất cả những nơi có nước chính là sân nhà của Long tộc.

Có Nhân tộc và Long tộc giúp đỡ, Địa Tiên phủ của Trấn Nguyên Tử có thể thuận lợi hoàn thành sứ mệnh, những điều này giúp ích không nhỏ cho Trấn Nguyên Tử.

Dù sao Địa Tiên phủ lấy Địa Thư làm cơ sở, mà Địa Thư lại là bản đồ ghi chép địa mạch Hồng Hoang, chỉ khi những chức vị Sơn thần, Hà bá đều có người đảm nhận, Địa Tiên phủ mới tính là hoàn chỉnh.

Đương nhiên đây không tính là nợ nhân quả gì, tối đa là Trấn Nguyên Tử muốn Chu Du tạo chút thuận lợi, mà Chu Du cũng vui lòng giúp đỡ, dù sao Địa Tiên phủ hoàn chỉnh có thể sơ thông địa mạch, thủy mạch Hồng Hoang, đối với Hồng Hoang mà nói cũng là một chuyện vô thượng hảo sự, mà điều Chu Du mong muốn nhất chính là Hồng Hoang được nâng tầm, cho dù Trấn Nguyên Tử không phải hảo hữu của Chu Du, hắn cũng sẽ không từ chối.

Ba người nói xong cũng đến lúc ly biệt, Chu Du thuận tay đưa Hồng Vân về Tổ miếu Nhân tộc, nhưng cũng không lộ diện mà trực tiếp quay trở về Đông Hải, bắt đầu tiếp tục bế quan tiềm tu.

Lần trước Chu Du đột phá đến Thánh nhân ngũ trọng thiên, đến nay đã hoàn toàn củng cố cảnh giới, hơn nữa còn có tiến bộ không nhỏ.

Chu Du lần này muốn nhân lúc này nâng tu vi lên Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên đỉnh phong, như vậy đợi đến khi Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, công đức viên mãn chứng đạo Nhân Hoàng, hắn có thể mượn khí vận Nhân tộc thuận lợi đột phá lên Hỗn Nguyên lục trọng thiên.

Đến lúc đó hắn chỉ còn cách Thánh nhân hậu kỳ một bước chân,

đợi đến khi Nhân tộc thực sự trở thành nhân vật chính của thiên địa cũng có thể trực tiếp tấn thăng lên Thánh nhân hậu kỳ, thậm chí còn xa hơn nữa.

Đương nhiên bước xa hơn này chỉ là suy nghĩ của Chu Du, phải biết độ khó đột phá của Thánh nhân hậu kỳ khó hơn phía trước rất nhiều, có thể thành công tấn thăng đến Thánh nhân hậu kỳ là Chu Du đã thỏa mãn rồi.

Vì đạt đến cảnh giới Thánh nhân hậu kỳ thì khoảng cách đến Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên không còn xa nữa.

Tuy nhiên lúc này Chu Du không có nghi vấn gì về việc thăng lên Hỗn Nguyên Đại La tức cảnh giới Thánh nhân đỉnh phong, nhưng làm thế nào để đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực thì hiện tại vẫn chưa có chút manh mối nào, ngay cả đại đạo chân ý mà Bàn Cổ để lại cũng không cho Chu Du chút gợi ý nào, xem ra chỉ có thể đợi đến lúc đạt đỉnh phong rồi mới cảm ngộ vậy.

Nhưng Chu Du tin rằng, cùng với việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính thiên địa, ngày hắn tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong cũng không còn xa, đến lúc đó cũng có thể trực tiếp cho Bồng Lai hiển lộ ra ngoài, để sinh linh Hồng Hoang đều biết đến sự tồn tại của mình, sau đó đợi đến khi Hồng Hoang thăng cấp thêm một bước, bản thân chắc là có thể thành công đột phá.

Suy nghĩ một lát, Chu Du cũng đã quy hoạch xong tương lai, sau đó liền trực tiếp tiến vào tu hành.

Tại vùng đất Trục Lộc, Hiên Viên và Xi Vưu cũng đã đến giờ phút cuối cùng.

Đại trận do Xi Vưu bố trí chỉ còn lại một lớp sương mù mỏng manh, không còn cách nào ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Lúc này mọi người cũng chú ý tới, chính vì tám mươi vị Vu tộc chuyển thế bên cạnh Xi Vưu đều đã chết sạch, thân tử đạo tiêu, nên tòa đại trận này mới trở nên như vậy, gần như không còn tồn tại.

Lúc này ngay cả khí huyết của Xi Vưu cũng trở nên yếu ớt, có thể thấy mọi người tiêu hao nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu không phải lần cuối cùng tám mươi vị Vu tộc chuyển thế phía sau Xi Vưu chủ động hy sinh bản thân, e rằng Xi Vưu lúc này cũng đã vẫn lạc.

Mà hiện tại quân đội Hiên Viên số người còn lại chưa đến một nửa, chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê tuy không tổn thất quá nhiều nhưng số lượng hiện tại cũng không bì được với quân đội Hiên Viên, và quân đội hai bên lúc này đều đã không còn thực lực tái chiến.

Tuy Hiên Viên cùng với đám đệ tử Xiển Giáo bên cạnh pháp lực đều đã cạn kiệt, nhưng trên mặt những người này đều mang nụ cười hưng phấn, vì hiện tại đã có thể xác định Hiên Viên sắp trở thành Nhân Hoàng thực sự.

Xi Vưu nhìn bóng dáng Hiên Viên, trong lòng tràn đầy đắng chát, hồi lâu sau, Xi Vưu chủ động giải tán đại trận, sau đó nói với Hiên Viên: "Hiên Viên có nguyện cùng ta chiến một trận, trận này không vì ngôi Nhân Hoàng, chỉ luận thắng phụ!" Nghe xong lời Xi Vưu, Hiên Viên cũng trực tiếp bước ra trước mặt mọi người, nói với Xi Vưu: "Có gì mà không thể, hiện tại ta pháp lực cạn kiệt, ngươi khí huyết yếu ớt, vừa vặn trình độ tương đương, cũng không tính là ta bắt nạt ngươi!" Lúc này, đám người Quảng Thành Tử phía sau Hiên Viên đồng thanh nói: "Không được, Xi Vưu đã không còn cơ hội thành tựu Nhân Hoàng, Hiên Viên không thể mạo hiểm!" Hiên Viên nghe vậy liền xua tay, quát lớn: "Đã muốn trở thành Nhân Hoàng, thì nên không ngại bất kỳ thử thách nào!

Huống hồ nếu đánh chết Xi Vưu, thì bộ lạc Cửu Lê cũng không cần tái chiến nữa!" Xi Vưu nghe xong lời Hiên Viên, đối với Hiên Viên cũng càng thêm tán thưởng, lập tức nói: "Nếu ta bại, xin lấy thân xác này làm lễ hạ mừng ngươi thành tựu Nhân Hoàng!" Xi Vưu tuy rằng đã rõ mình không còn thắng toán, nhưng cũng không nguyện ý khom lưng uốn gối.

Chương 341

Với tư cách là Đại Vu chuyển thế, Xi Vưu cũng có sự kiêu ngạo của Vu tộc, cho dù thất bại cũng phải ở trong chiến đấu.

Hơn nữa đến hiện tại, Xi Vưu cũng hiểu kế hoạch của Vu tộc đã không còn khả năng thành công, trong lòng thấy hổ thẹn với Thánh nhân, càng hổ thẹn với Vu tộc, nên đã có chí tử.

Nghe tiếng Xi Vưu truyền đến, Hiên Viên nhìn sâu vào Xi Vưu một cái, trong ánh mắt cũng đầy sự tán thưởng, đến tận bây giờ Hiên Viên mới thực sự công nhận Xi Vưu.

Trong lòng cũng sinh ra hào khí vạn trượng, Xi Vưu có mình làm đối thủ cũng là không uổng đời này.

Hiên Viên không nói gì mà trực tiếp đi tới bãi đất trống trước đại quân hai bên, thể hiện rõ suy nghĩ của mình.

Vì Xi Vưu đã giải khai đại trận, hơn nữa chiến sĩ hai bên đều đã tiêu hao pháp lực khí huyết rất nhiều, hiện tại đã kiệt sức, không còn sức tái chiến, cũng không xảy ra chiến đấu lần nữa.

Thấy Hiên Viên và Xi Vưu đi ra trước trận, vô số cặp mắt của đại quân hai bên đều nhìn chằm chằm vào hai người trên chiến trường.

Đến trước mặt Xi Vưu, Hiên Viên cũng không chút do dự, trực tiếp tế ra Hiên Viên Kiếm.

Vừa rồi Hiên Viên cũng đã khôi phục được một chút pháp lực, nên hiện tại mới có thể thúc động Đồ Vu Kiếm - món cực phẩm tiên thiên linh bảo này.

Xi Vưu cũng giống như Hiên Viên, đã khôi phục được chút ít sức lực, nhưng hai người hiện tại không có tâm trí tiến hành khôi phục, vì

trong mắt hai người chỉ có đối phương.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không có chút báo trước, hai người lại một lần nữa va vào nhau.

Đây là trận chiến cuối cùng của hai bên, Xi Vưu và Hiên Viên cũng không chút giữ lại.

Xi Vưu đấu pháp hung hãn, hoàn toàn là lấy thương đổi mạng, hoàn toàn không quan tâm đến tổn thương từ Đồ Vu Kiếm của Hiên Viên.

Chỉ cần có cơ hội tiếp cận Hiên Viên, cho dù là gồng mình chịu tổn thương từ Đồ Vu Kiếm cũng không sao.

Đương nhiên ở đây nói là những tổn thương không chí mạng, Xi Vưu cũng không ngốc đến thế, đối với tổn thương chí mạng mà không chống đỡ, đó chẳng phải là tìm cái chết sao!

Dù sao nếu thực sự để mặc Đồ Vu Kiếm của Hiên Viên tấn công, Xi Vưu ngay cả một kiếm của Hiên Viên cũng không chịu nổi.

Trên chiến trường của hai người, kiếm khí, đao khí tứ tán, trong đó còn lẫn lộn không ít hung sát chi khí.

Các đệ tử Xiển Giáo và chiến sĩ Cửu Lê đứng xem một bên cũng lần lượt thi triển thủ đoạn phòng tránh bị ngộ thương.

Tuy hai người này đã không còn trạng thái hoàn hảo, nhưng phải biết họ đều là cảnh giới Đại La đỉnh phong, chiến lực có thể so với những tồn tại vừa mới bước vào Chuẩn Thánh thông thường.

Hơn nữa phải biết những người khác cũng chẳng còn bao nhiêu pháp lực, tuy đứng cách xa một chút nhưng cũng phải lo lắng về dư ba từ cuộc tranh đấu của hai người.

Dù sao Hiên Viên và Xi Vưu chính là chiến lực đỉnh tiêm nhất của

hai bên, những người còn lại tự nhiên không dám coi thường.

Cũng là vì hai người này không còn ở trạng thái toàn thịnh, thậm chí chưa được một nửa thực lực lúc trước, nên mới không xuất hiện dị tượng quá lớn.

Nếu là lúc hai người toàn thịnh, với thực lực ngang ngửa Chuẩn Thánh, e rằng chiến trường đã sớm đảo lộn, tan hoang, và những người phía dưới ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng dù vậy, đao qua kiếm lại, nhất thời cũng khiến mây gió trên bầu trời trung tâm chiến trường biến sắc, nơi hai người đi qua cát bay đá chạy.

Tuy rằng khí huyết toàn thân Xi Vưu đã tiêu hao sạch sẽ, nhưng lại vẫn có nhục thân cường hãn cùng với vô số kinh nghiệm chiến đấu từ kiếp trước, nên tranh đấu với Hiên Viên cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Còn Hiên Viên tu hành đến nay mới chỉ mấy trăm năm, luận kinh nghiệm chiến đấu đương nhiên không bằng Xi Vưu, nhưng Hiên Viên có Đồ Vu Kiếm - món sát khí này, cộng thêm pháp lực đã khôi phục được một phần nhỏ, nên đấu với Xi Vưu cũng ngang tài ngang sức.

Mọi người thấy hai người này qua lại, giữa không trung thỉnh thoảng có vết máu bắn ra, có thể thấy cuộc tranh đấu thảm liệt đến nhường nào.

Và ngay lúc mọi người tưởng trận đấu này sẽ còn kéo dài thêm một lúc, thì phía Xi Vưu cũng dần hiện ra bại thế.

Tuy có nhục thân cường hoành và kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng cũng không địch lại được sự tấn công của Hiên Viên.

Vốn dĩ Hiên Viên cầm Đồ Vu Kiếm thì Xi Vưu đã không phải đối thủ, lại thêm trước đó Xi Vưu khi di chuyển trận nhãn cũng đã tiêu

hao không ít bản nguyên chi lực, nên càng đánh về sau Xi Vưu càng thấy vất vả.

Hiên Viên thì không giống vậy, tuy cũng tiêu hao không ít nhưng bản nguyên chưa tổn hại phân hào.

Cuối cùng kiếm cuối cùng của Hiên Viên chém xuống, Xi Vưu trực tiếp bị chém bay xa mấy dặm.

Sau khi ngã xuống đất, Xi Vưu không còn sức lực để đứng dậy nữa, hơi thở toàn thân cũng trở nên vô cùng yếu ớt, khắp người nhuốm màu máu.

Hiên Viên nhìn bóng dáng Xi Vưu ngã xuống cũng thở phào một cái, khẽ lẩm bẩm: "Thắng rồi!" Đúng vậy, kiếm này của Hiên Viên đã chém đứt sinh cơ cuối cùng của Xi Vưu, Xi Vưu không còn cơ hội nữa.

Xi Vưu nằm dưới đất đằng xa nhìn về hướng vùng đất Luân Hồi một cái, mắt tối sầm lại, sau đó liền mất đi hơi thở cuối cùng.

Cảm nhận được hơi thở của Xi Vưu đã biến mất, Hiên Viên cũng lập tức trở nên kích động, sau đó hít sâu một hơi, quát lớn với các chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê: "Xi Vưu đã chết, còn không mau đầu hàng!" Theo tiếng hô của Hiên Viên, đám đệ tử Xiển Giáo và đại quân Hiên Viên nghe vậy cũng đồng thanh hét lớn: "Xi Vưu đã chết, còn không mau đầu hàng!" Tiếng hét của mọi người truyền khắp cả vùng Trục Lộc, chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê nghe vậy cũng lần lượt buông vũ khí trong tay xuống, vì họ biết thủ lĩnh Xi Vưu của mình đã vẫn lạc, ngôi vị Nhân Hoàng không còn gì nghi ngờ nữa.

Hơn nữa tất cả những người Vu tộc chuyển thế đều đã thân tử đạo tiêu, cũng không còn ai muốn đối kháng với Nhân Hoàng tương lai nữa.

Thấy chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê lần lượt đầu hàng, Hiên Viên cũng nhẹ lòng hơn nhiều.

Phải biết đây cũng đều là Nhân tộc, nếu không cần thiết, Hiên Viên cũng không thể đại khai sát giới với những người này.

Một khi những người Vu tộc chuyển thế đã vẫn lạc hết, thì số người còn lại cũng không còn quan trọng nữa.

Sau khi thấy đám người bộ lạc Cửu Lê đầu hàng hết, Hiên Viên liền cử một bộ phận người, giải tán những chiến sĩ không thuộc bộ lạc Cửu Lê, sau đó dẫn theo những chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê đã tu hành công pháp Vu tộc trở về đô thành.

Phải biết quân đội Xi Vưu tập kết phần lớn đều là từ các bộ lạc ở địa vực phía Bắc Nhân tộc, tu hành công pháp Vu tộc chỉ có chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê và một bộ phận các bộ lạc Nhân tộc hàng phục sớm nhất.

Để phòng những người này tro tàn lại cháy, Hiên Viên đã trực tiếp đưa họ về đô thành, sau đó đánh tán nhóm người này ra để phân về cho các bộ lạc cấp dưới.

Sau khi kết quả ở Trục Lộc xuất hiện, các đại năng Hồng Hoang cũng lần lượt thu hồi tầm mắt, sau đó bắt đầu cảm khái về sự lợi hại của Nhân tộc.

Phải biết hiện tại trong Hồng Hoang, chủng tộc có thể tập hợp được đại quân đông đảo như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay, huống chi đây chỉ là những chiến sĩ bình thường của Nhân tộc, có thể thấy nội hàm của Nhân tộc hiện tại như thế nào.

Lại nói Hiên Viên sau khi đánh bại Xi Vưu liền dẫn mọi người trở về đô thành để chỉnh đốn.

Qua trận chiến này, vị thế Minh chủ Nhân tộc của Hiên Viên đã

được đại đa số người dân công nhận.

Ngay cả những bộ lạc Nhân tộc trước đó còn đứng ngoài quan sát cũng nhận ra Hiên Viên đã không thể ngăn cản, việc trở thành Nhân Hoàng là tất nhiên, nên khi đại quân của Hiên Viên sau khi chỉnh đốn tìm đến các bộ lạc này, họ đều lần lượt quy phục.

Trong vài năm sau đại chiến, Hiên Viên cuối cùng đã kết thúc thời đại bộ lạc của Nhân tộc, sau đó Hiên Viên phân chia cương giới, tám nhà làm một tỉnh, ba tỉnh làm một lân, ba lân làm một bằng, ba bằng làm một lý, năm lý làm một ấp, mười ấp làm đô, mười đô làm một sư, mười sư làm châu.

Toàn quốc chia làm chín châu: Ký, Dự, Ung, Dương, Duyện, Từ, Lương, Thanh, Kinh.

Từ đó Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, trở thành vị Minh chủ Nhân tộc danh chính ngôn thuận, khí vận Nhân tộc cũng được nâng cao đáng kể.

Sau khi thống nhất Nhân tộc, Hiên Viên chế định lễ nhạc, giáo hóa trăm họ, đồng thời còn phát minh ra các loại khí cụ đồ dùng để thuận tiện cho sinh hoạt hằng ngày.

Trong đó, đại thần Tào Hồ phát minh ra áo (thượng y), Bá Dư tạo ra quần (hạ y), Vu Tắc làm ra giày.

Chương 342

Hiên Viên còn dựa trên nguyên lý quần áo hoặc lá cây nổi trên mặt nước mà chế ra thuyền bè, sau đó Cộng Cổ phối hợp thêm mái chèo để đi lại trên nước, lại dựa trên nguyên lý của cỏ chuyển bồng mà phát minh ra xe cộ, giúp giao thông thuận tiện hơn.

Ung Phụ phát minh ra cối giã, Hiên Viên lại lệnh cho người làm ra nồi chõ, giúp dân chúng có thể nấu cơm nấu cháo.

Hiên Viên lại cùng Kỳ Bá soạn ra Nội Ngoại Kinh, giúp bệnh tật của dân chúng được chữa trị.

Đồng thời ông còn xác định tên gọi của vạn vật trong thiên hạ, phân chia tinh độ thành 28 tú.

Lấy mười Thiên can Giáp Ất để ghi ngày, lấy mười hai Địa chi Tý Sửu để ghi tháng, sáu mươi năm là một giáp tý, như vậy người bình thường lại có quan niệm về thời không.

Những điều này đều là những thay đổi mà Hiên Viên mang lại cho Nhân tộc sau khi thống nhất, và cùng với sự cai trị của Hiên Viên, khí vận Nhân tộc cũng ngày một tăng trưởng, khoảng cách đến việc trở thành vị Minh chủ thực sự của cả thiên địa e rằng cũng chỉ còn một bước chân.

Thời gian Hồng Hoang trôi qua chớp mắt, không biết từ lúc nào đã qua mấy chục năm kể từ khi Hiên Viên thống nhất Nhân tộc.

Trong thời gian này, nhờ vào một loạt biện pháp của Hiên Viên, Nhân tộc cũng trở nên cường thịnh hơn, khí vận Nhân tộc vô cùng vững chắc.

Tuy khoảng cách đến khí vận của nhân vật chính thiên địa vẫn còn

thiếu một chút, nhưng đây cũng không phải điều mà một vị Nhân Hoàng như Hiên Viên có thể làm được.

Chỉ khi Tam Hoàng Ngũ Đế tám vị Nhân Hoàng tề tựu, lúc đó Nhân tộc mới có thể thực sự trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Cho dù khí vận đã đủ, nhưng nếu thời cơ chưa tới, Nhân tộc vẫn không có cách nào nhận được sự hưởng ứng từ Thiên đạo.

Sau khi cảm nhận được sự biến hóa của khí vận Nhân tộc, Hiên Viên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết cho đến tận bây giờ Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, đã đóng góp không ít cho Nhân tộc, nhưng tuy tộc nhân đối với vị Minh chủ Nhân tộc này vô cùng kính trọng, song sự công nhận của tộc nhân đối với Hiên Viên vẫn chưa bằng hai vị Nhân Hoàng trước đó, điều này thực sự khiến Hiên Viên có chút đau đầu.

Ai bảo cống hiến của hai vị Nhân Hoàng trước đó cho Nhân tộc quá lớn, Phục Hy sáng tạo Bát Quái, Thần Nông tìm ra ngũ cốc, nếm thử trăm thảo dược tính, còn Hiên Viên chỉ đơn thuần là thống nhất Nhân tộc đang phân tán, tuy độ khó không nhỏ nhưng cống hiến đối với tộc nhân bình thường lại không lớn đến vậy.

Hiên Viên cũng hiểu bản thân muốn chứng đạo Nhân Hoàng, công đức viên mãn thì bắt buộc phải nhận được sự công nhận của tộc nhân Nhân tộc, để khí vận lại có sự biến hóa, mà hiện tại khoảng cách đến mục tiêu này vẫn còn khá lớn, nên Hiên Viên liền rơi vào suy tư khổ sở.

Chỉ là Hiên Viên không biết rằng, nếu khí vận Long tộc không hòa hợp với khí vận Nhân tộc, thì với công tích thống nhất Nhân tộc của mình đã đủ để hắn trở thành Nhân Hoàng.

Nhưng hiện tại khí vận Nhân tộc và Long tộc hợp nhất, khí vận

Nhân tộc biến hóa rất lớn, muốn nhận được sự công nhận sâu hơn từ tộc nhân, để khí vận lại có sự đột phá là vô cùng khó khăn.

Cứ như vậy Hiên Viên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách, đó chính là dưới sự chứng kiến của tộc nhân Nhân tộc, đưa tinh huyết Nhân tộc trong Đồ Vu Kiếm vào trong Tổ miếu, giải trừ sự giam cầm cho những tiền bối Nhân tộc này, để họ nhận sự thờ phụng của tộc nhân Nhân tộc, bởi vì những tộc nhân này đều hy sinh vì Nhân tộc, là tiền bối của Nhân tộc, nên để Nhân tộc hiện tại biết đến!

Phải biết cây Đồ Vu Kiếm này sở dĩ có hiệu quả như vậy đối với Vu tộc là vì trong đó có tinh huyết của những tiền bối Nhân tộc này và không ít chân linh Nhân tộc tồn tại.

Khi đạt được Đồ Vu Kiếm, Hiên Viên đã từng đưa ra lời hứa, đợi đến khi công thành sẽ đưa tinh huyết Nhân tộc trong Đồ Vu Kiếm về đất Tổ, hiện tại chính là lúc.

Tuy rằng việc lấy tinh huyết và chân linh Nhân tộc từ Đồ Vu Kiếm ra sẽ gây ra ảnh hưởng không thể đảo ngược đối với thanh kiếm này, thậm chí sẽ trực tiếp tiêu tan, nhưng Hiên Viên cũng không quan tâm.

Khoan hãy nói đây là lời hứa của chính mình đối với tinh huyết và chân linh tiền bối khi đạt được Đồ Vu Kiếm, cho dù không có lời hứa, với tư cách là Minh chủ Nhân tộc, hắn cũng nên để những tiền bối này được an nghỉ, huống hồ hành động này của mình chắc chắn sẽ khiến tộc nhân càng thêm công nhận, nên Hiên Viên cũng không thấy có gì đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên cũng hạ quyết tâm, sau đó truyền đạt suy nghĩ của mình cho mọi người trong Tổ miếu Nhân tộc, muốn lấy tinh huyết tiền bối và anh linh trong Đồ Vu Kiếm ra, thờ phụng trong Tổ miếu Nhân tộc.

Sau khi biết tin này, đám người Toại Nhân Thị trong Tổ miếu

Nhân tộc cũng vô cùng kích động, dù sao năm đó những người này đều bị Yêu tộc bắt đi ngay trước mắt họ, và những người này cũng đại diện cho ký ức đau khổ khi Nhân tộc còn yếu tiểu.

Thời kỳ Vu Yêu đại kiếp, Toại Nhân Thị và những người khác mới chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, Yêu tộc vì muốn luyện ra thần khí phá giải nhục thân Vu tộc nên đã phái một nhóm Yêu thần xuống giới đại tứ đồ lục Nhân tộc, trong đó còn có mấy vị Chuẩn Thánh.

Tuy có tính đến thân phận Nữ Oa nên Yêu tộc không dám triệt để diệt tộc Nhân tộc, nhưng cũng ôm ý nghĩ chỉ cần để lại cho Nhân tộc một ít hạt giống là được.

Sau đó mấy bộ lạc lớn của Nhân tộc đều bị Yêu tộc huyết tẩy, tinh huyết chân linh đều bị phong tồn, thực sự khiến Nhân tộc tổn thất không nhỏ.

Sau đó nếu không có Long tộc xuất hiện thủ hộ, e rằng Nhân tộc cũng suýt soát diệt tộc.

Khoảng thời gian đó cũng có thể coi là khoảnh khắc bi thảm nhất của Nhân tộc, dù sao lúc đó hai tộc Vu Yêu mới là bá chủ Hồng Hoang, mà Nhân tộc đến một cao thủ tầng thứ Chuẩn Thánh cũng không có, vô số bộ lạc Nhân tộc suốt ngày sống trong lo sợ, chỉ e mình bị Yêu tộc huyết tẩy.

Mãi cho đến khi nhóm Chuẩn Thánh của Long tộc xuất hiện, Nhân tộc mới có chút an ủi, nhưng những người Nhân tộc bị Yêu tộc bắt đi đã trở thành nỗi đau của cả Nhân tộc, cũng chính vì thế mà Nhân tộc và Yêu tộc không còn chút quan hệ nào, từ đó thề không đội trời chung.

Đương nhiên Yêu tộc trước kia cũng chẳng quan tâm đến cảm nhận của Nhân tộc, cảm thấy Nhân tộc phất tay là có thể diệt, nếu Đế Tuấn và những người khác biết Nhân tộc mới thực sự là nhân vật

chính của thiên địa, có lẽ cũng sẽ có một chút hối hận chăng.

Đương nhiên không phải hối hận vì đồ lục Nhân tộc, mà là hối hận vì lúc đó không diệt tộc Nhân tộc luôn, dẫn đến việc hiện tại người của Yêu tộc căn bản không dám xuất hiện trong Hồng Hoang.

Nếu không phải Yêu tộc hiện tại sinh sống ở vùng đất nghèo nàn phía Nam Hồng Hoang, nơi Nhân tộc không thèm ngó tới, cộng thêm đại trận phong tỏa do Nữ Oa thiết lập, e rằng những Yêu tộc này cũng không thể tồn tại được ở Hồng Hoang, vì Nhân tộc hiện tại đã trỗi dậy, tự nhiên không thể dung thứ cho sự tồn tại của Yêu tộc, có thể thấy mối thù giữa hai tộc sâu nặng đến nhường nào.

Lúc Hiên Viên lấy được Đồ Vu Kiếm, mọi người trong Tổ miếu Nhân tộc cũng đã từng có một tia suy nghĩ, nhưng đến cuối cùng cũng không thực hiện, dù sao Hiên Viên muốn chiến thắng Xi Vưu thì Đồ Vu Kiếm mới là mấu chốt.

Nếu không có Đồ Vu Kiếm trong tay, Hiên Viên tất nhiên sẽ không phải đối thủ của Xi Vưu, chưa nói đến việc thống nhất Nhân tộc.

Dù sao Hiên Viên cũng là Nhân Hoàng do Tổ miếu Nhân tộc tuyển định, vì tương lai của Nhân tộc, mọi người cũng dần từ bỏ suy nghĩ trong lòng.

Hiện tại Hiên Viên nhắc lại chủ đề này, thực sự khiến đám người Toại Nhân Thị mừng rỡ khôn xiết, sau đó trực tiếp truyền tin cho Hiên Viên, cử Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người đến đô thành để đón những tinh huyết và chân linh của những người Nhân tộc đã khuất này về.

Nếu có thể thì cố gắng giúp chân linh Nhân tộc này chuyển thế.

Tại sao nói là cố gắng, là vì đám người Toại Nhân Thị cũng không rõ những chân linh này có thể vào luân hồi hay không.

Ở trong đô thành, sau khi Hiên Viên biết được tin này cũng vội vàng truyền tin ra khắp Nhân tộc.

Tuy nhiều người Nhân tộc sinh sau đẻ muộn không nắm rõ đoạn lịch sử này, nhưng qua sự giáo dục không ngừng của tổ tiên cũng biết được sự gian nan của Nhân tộc lúc đó, cũng như sự căm ghét đối với Yêu tộc, nên sau khi biết tin này cũng lần lượt hướng tầm mắt về đô thành.

Không ít người Nhân tộc còn trực tiếp đến đô thành để chứng kiến những tộc nhân này trở về, và nhiều người trong số họ là những người sống sót từ thời đại đó, hiện tại tu vi cũng đã đạt đến tầng thứ Đại La.

Không lâu sau, ngày càng nhiều người Nhân tộc hội tụ về đô thành, lúc này ba người Toại Nhân Thị cũng đã đến đô thành gặp Hiên Viên.

Sau khi bàn bạc với Hiên Viên, mấy người quyết định tiến hành nghi thức lần này trên tế đài ngoài đô thành.

Dù sao tế đài này cũng là một biểu tượng của Nhân tộc, việc Nhân Hoàng thiền vị, chứng đạo đều được tiến hành trên tế đài này.

Cùng với việc xác định thời gian địa điểm, tế đài ngoài đô thành Nhân tộc cũng trở thành tâm điểm của toàn bộ Nhân tộc.

Ngày hôm đó, dưới sự đồng hành của đám người Toại Nhân Thị, Hiên Viên cũng trịnh trọng bước lên tế đài.

Thấy bóng dáng Hiên Viên và Toại Nhân Thị, người dân Nhân tộc trên tế đài đều lần lượt giữ im lặng, sau đó nín thở, không rời mắt nhìn mấy người trên tế đài, vì mọi người đều hiểu lần này không phải là lúc ăn mừng bình thường.

Hiên Viên bước lên tế đài, ngoái lại nhìn đám người Toại Nhân

Thị, thấy mấy người Toại Nhân Thị gật đầu với mình, Hiên Viên cũng lập tức hiểu ý.

Tức thì hai tay Hiên Viên nâng hờ, Đồ Vu Kiếm cũng trực tiếp xuất hiện trên lòng bàn tay Hiên Viên.

Nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay, Hiên Viên cũng có chút kích động, tiếp đó Hiên Viên nhìn về hướng Tổ miếu Nhân tộc, quỳ một gối xuống, giơ cao Đồ Vu Kiếm, dưới tế đài mọi người nghe thấy tiếng của Hiên Viên vang lên: "Tôi là Minh chủ Nhân tộc Hiên Viên, sau khi có được Đồ Vu Kiếm đã cảm khái nỗi khổ của tiền bối Nhân tộc, hôm nay lấy tinh huyết chân linh của tiền bối Nhân tộc ra, thờ phụng Tổ miếu, tộc nhân hãy ghi nhớ lịch sử Nhân tộc ta, đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!" Nghe xong lời Hiên Viên, toàn bộ Nhân tộc lần lượt quỳ lạy sát đất, hướng về phía tế đài hô lớn: "Đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!", "Đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!" Sau đó âm thanh này cũng vang vọng trong lòng mỗi tộc nhân Nhân tộc, người dân Nhân tộc ở khắp các nơi trong Hồng Hoang cũng lần lượt hưởng ứng.

Tức thì tiếng hô của toàn bộ Nhân tộc vang dội khắp Hồng Hoang...

Âm thanh truyền từ đô thành Nhân tộc lan khắp Hồng Hoang, cũng làm chấn động vô số đại năng Hồng Hoang.

Chương 343

Các chủng tộc và vô số đại năng Hồng Hoang cũng tò mò, Nhân tộc hiện tại đã thống nhất, sao lại có biến hóa gì nữa, thế là lần lượt hướng tầm mắt về tế đài ngoài đô thành Nhân tộc.

Phải biết trước đó nhiều người vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra với Nhân tộc, cho đến hiện tại khi mọi người nhìn sang mới biết Nhân tộc đang xảy ra chuyện gì, trên mặt cũng đầy sự bùi ngùi.

Thuấn gian hồi tưởng lại những gì đã trải qua thời Vu Yêu, phải biết hiện tại các đại năng Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang, hiếm có người nào không trải qua thời đại đó.

Nghĩ đến sự cường thế của Vu Yêu lúc đó, chinh phạt Hồng Hoang, đám đại năng cũng có chút sợ hãi.

Và nhiều chủng tộc sau khi thấy hành động này của Nhân tộc cũng cảm thấy đồng cảm, phải biết lúc đó Yêu quản trời, Vu quản đất, không chủng tộc nào có thể đứng ngoài cuộc, chặng đường đi tới này, sự trỗi dậy của chủng tộc nào trong Hồng Hoang mà không trải qua huyết lệ.

Nhưng vận mệnh Nhân tộc cũng thực sự khiến đám chủng tộc Hồng Hoang phải kinh ngạc và ghen tị, dù sao Nhân tộc tuy cũng trải qua khổ nạn, nhưng dù sao cũng do Thánh nhân Nữ Oa tạo ra, nên hoàn toàn không có nguy cơ diệt tộc, và sau này tuy bị Yêu tộc nhắm vào, nhưng có Long tộc thủ hộ nên cũng không chịu tổn thất quá lớn, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, lại sắp sửa trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, đám chủng tộc sao có thể không ghen tị.

Phải biết nhiều chủng tộc còn chưa kịp trỗi dậy đã biến mất khỏi Hồng Hoang, thậm chí còn không có ai biết đến những chủng tộc này.

Nhân tộc so với những chủng tộc đó thực sự là may mắn hơn quá nhiều.

Trong khi đó, một số tu sĩ Nhân tộc trẻ tuổi không hiểu rõ đoạn lịch sử này, tuy biết Nhân tộc mình và Yêu tộc thề không đội trời chung, nhưng thực sự không biết nguyên do bên trong, cũng phải đến tận hôm nay mới nghe trưởng bối kể rõ đoạn lịch sử này của Nhân tộc, mới hiểu vì sao Nhân tộc và Yêu tộc thề không đội trời chung.

Dù sao Yêu tộc đã gây ra tổn thương lớn như vậy cho Nhân tộc, thề không đội trời chung cũng là chuyện bình thường, hiện tại không trực tiếp đánh lên Yêu tộc là đã tốt lắm rồi.

Còn suy nghĩ của đám sinh linh Hồng Hoang thì Hiên Viên đương nhiên không hiểu, cho dù biết cũng sẽ không quan tâm, dù sao hiện tại Nhân tộc sắp thành nhân vật chính thiên địa, không phải Yêu tộc trước kia có thể so bì được, và sở dĩ chưa động đến Yêu tộc cũng là nể mặt thân phận của Nữ Oa mới không đuổi tận giết tuyệt Yêu tộc.

Đương nhiên Nhân tộc phát triển đến nay ngoại trừ lúc mới sinh và lúc Vu Yêu đại kiếp có nguy cơ diệt tộc thì không còn tai nạn nào quá lớn nữa, tất cả đều là nhờ sự hiện diện của Chu Du, nếu kiếp này không có Chu Du thủ hộ, e rằng Nhân tộc cũng sẽ giống như tiền kiếp, trở thành quân cờ của Thánh nhân...

Cùng với tiếng hô của đám người Nhân tộc ngoài đô thành lan khắp Hồng Hoang, tộc nhân Nhân tộc ở các nơi cũng lần lượt hưởng ứng, nên bầu trời ngoài đô thành Nhân tộc cũng xảy ra biến hóa.

Mọi người ngoài đô thành chỉ thấy trên tế đài trực tiếp xuất hiện một dòng sông khí vận vô cùng rộng lớn, chính là dòng sông khí vận của Nhân tộc.

Phải biết lần trước sông khí vận Nhân tộc xuất hiện là do Nhân Hoàng thiền vị, mà hiện tại xuất hiện cũng là vì lúc này Nhân tộc đồng

lòng nhất trí, nảy sinh cộng minh với sông khí vận, nên sông khí vận Nhân tộc mới xuất hiện.

Sau khi sông khí vận Nhân tộc xuất hiện, Hiên Viên cũng thừa thế trực tiếp tung Đồ Vu Kiếm lên cao, sau đó một đạo pháp lực tràn vào trong Đồ Vu Kiếm, rồi hướng về phía người dân Nhân tộc dưới tế đài hét lớn: "Xin chư vị hãy giúp tôi một tay, lấy tinh huyết tiền bối Nhân tộc ta ra!" Phải biết hiện tại tinh huyết và chân linh của tiền bối Nhân tộc đã dung hợp làm một với Đồ Vu Kiếm, muốn lấy tinh huyết và chân linh của tiền bối Nhân tộc ra, chỉ dựa vào một mình Đại La Kim Tiên như Hiên Viên đương nhiên là không thể, nên Hiên Viên mới đi thỉnh cầu toàn thể Nhân tộc.

Theo tiếng gọi của Hiên Viên, vô số người dân Nhân tộc dưới tế đài lần lượt tỏa ra pháp lực của bản thân, ngay cả Tam Tổ Nhân tộc trên tế đài cũng đưa lực lượng Chuẩn Thánh của mình vào Đồ Vu Kiếm.

Cũng chính vì Đồ Vu Kiếm đã chủ động nhận Hiên Viên làm chủ, nếu không Đồ Vu Kiếm cũng sẽ không hấp thụ pháp lực của mọi người.

Và Đồ Vu Kiếm sau khi hấp thụ pháp lực của đám người Nhân tộc cũng nảy sinh biến hóa không nhỏ, mọi người thấy giữa không trung Đồ Vu Kiếm bắt đầu rung động điên cuồng, sau đó từng đạo hơi thở Nhân tộc từ trong Đồ Vu Kiếm hiện ra.

Hiên Viên thấy vậy cũng trực tiếp ngưng tụ pháp lực của đám người Nhân tộc trong Đồ Vu Kiếm, rồi trực tiếp thâm nhập vào nơi cấm chế trong kiếm.

Không lâu sau, mọi người cảm nhận được hơi thở trên thân Đồ Vu Kiếm càng lúc càng yếu, chỉ nghe Hiên Viên hét lớn một tiếng: "Tán!" Theo tiếng hô của Hiên Viên, một luồng bản nguyên màu máu từ trong

Đồ Vu Kiếm từ từ bay ra.

Mọi người thấy luồng bản nguyên màu máu này cũng rưng rưng nước mắt, vì mọi người đều có thể cảm nhận được luồng bản nguyên màu máu bay ra từ Đồ Vu Kiếm này chính là do tinh huyết và chân linh của tiền bối Nhân tộc hóa thành.

Cùng với việc bản nguyên màu máu trong Đồ Vu Kiếm tách ra, thanh kiếm màu máu trước đó cũng trở nên đen kịt, hơi thở cũng trở nên vô cùng u ám, sau đó trực tiếp rơi vào tay Hiên Viên.

Hiên Viên nhận lấy Đồ Vu Kiếm, cảm nhận hơi thở bên trong cũng phát hiện Đồ Vu Kiếm đã không còn như trước, trở thành một món trung phẩm tiên thiên linh bảo, có thể thấy tổn thất lớn đến nhường nào.

Phải biết Đồ Vu Kiếm trước đây có thể sánh ngang với các tồn tại cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng Hiên Viên cũng không thấy có gì đáng tiếc, vì vốn dĩ bản thân đã từng hứa với Đồ Vu Kiếm, hiện tại cũng chỉ là thực hiện lời hứa mà thôi.

Tuy tiên thiên linh bảo hiếm thấy, nhưng Hiên Viên với tư cách là Minh chủ Nhân tộc, vì Nhân tộc cũng sẽ không quan tâm đến tổn thất của một món tiên thiên linh bảo này, huống hồ Đồ Vu Kiếm không bị tiêu tan hoàn toàn đã vượt ngoài dự liệu của Hiên Viên rồi.

Ban đầu Hiên Viên còn tưởng Đồ Vu Kiếm sẽ trực tiếp tiêu tan, nhưng không ngờ bản nguyên tổn thất lớn như vậy mà chỉ bị hạ đẳng cấp, thực sự cũng có chút cảm khái.

Trước kia Yêu tộc đúng là chịu chi tiền vốn, Đồ Vu Kiếm cho dù có tổn thất như vậy cũng không tiêu tan, tất cả đều nhờ vào các dược liệu của nó.

Luồng bản nguyên màu máu trong Đồ Vu Kiếm sau khi thoát ra

liền bay lơ lửng giữa không trung.

Toại Nhân Thị thấy vậy liền trực tiếp lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng kim loại thu lấy luồng bản nguyên màu máu này, rồi giơ chiếc hộp lên, nói với mọi người dưới tế đài: "Tôi là Toại Nhân Thị của Nhân tộc, luồng bản nguyên Nhân tộc này sẽ được đưa về Tổ miếu, nhận sự thờ phụng của Nhân tộc!" Toại Nhân Thị dứt lời, dòng sông khí vận giữa không trung cũng sôi trào lên, nhưng cuối cùng khí vận Nhân tộc không những không tăng thêm chút nào, ngược lại còn thu nhỏ lại không ít, và thấy cảnh này người dân Nhân tộc không hề hoảng sợ.

Nguyên nhân là do Nhân tộc trở nên gắn kết hơn, cũng trở nên ổn định hơn, nên mới như vậy.

Nghe xong lời Toại Nhân Thị, người dân dưới tế đài cũng lần lượt gật đầu, dù sao đây cũng là nơi an nghỉ tốt nhất cho những tiền bối Nhân tộc này, và những chân linh Nhân tộc còn nguyên vẹn bên trong sẽ được lấy ra đưa vào luân hồi, những chân linh không hoàn chỉnh thì chỉ có thể ở lại trong luồng bản nguyên này.

Sau khi Toại Nhân Thị thu lấy luồng bản nguyên này, Hiên Viên nâng Đồ Vu Kiếm trực tiếp đi tới giữa tế đài, nói với mọi người dưới tế đài: "Từ nay về sau Hồng Hoang không còn Đồ Vu Kiếm, chỉ còn Hiên Viên Kiếm!" Hiên Viên nói xong, trên bầu trời cũng lóe qua một đạo lôi âm, mọi người hiểu đây là lời nói của Hiên Viên được Thiên đạo thừa nhận.

Sau đó đám người Toại Nhân Thị mang luồng bản nguyên màu máu trực tiếp rời khỏi đô thành, và người dân trên tế đài cũng tản đi hết, tin tức cũng lan truyền khắp Nhân tộc.

Vô số tộc nhân sau khi biết cống hiến của Hiên Viên lại càng thêm công nhận ông, Hiên Viên càng gần thêm một bước đến ngày công

đức viên mãn.

Tin tức truyền đến Hồng Hoang, vô số sinh linh cũng lần lượt cảm khái trước phách lực của Hiên Viên, dù sao đây cũng là một món thần khí sánh ngang cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Phải biết nhiều đại năng Chuẩn Thánh còn chẳng có nổi một món cực phẩm tiên thiên linh bảo, thậm chí có Chuẩn Thánh còn chẳng có món thượng phẩm tiên thiên linh bảo nào.

Nhưng nhiều người hơn nữa là chân thành kính phục Hiên Viên, với tư cách là Minh chủ Nhân tộc, hành động này của Hiên Viên cũng thể hiện phong phạm của Nhân tộc.

Sau chuyện này, Hiên Viên bắt đầu đi tuần du trong địa vực Nhân tộc, xem xét tình hình các châu trong địa vực Nhân tộc.

Tuy Hiên Viên đã thống nhất Nhân tộc, chia làm chín châu, nhưng tình hình mỗi nơi mỗi khác, Hiên Viên với tư cách là Minh chủ Nhân tộc, đương nhiên phải hiểu rõ địa vực Nhân tộc một cách đầy đủ, đồng thời Hiên Viên còn muốn thực hiện một loạt chính sách của mình.

Chuyến đi này kéo dài vài năm, cuối cùng Hiên Viên phong thiền trên đỉnh núi Thái Sơn.

Sau khi trở về, Hiên Viên liền tập hợp đám người Quảng Thành Tử cùng các đệ tử Xiển Giáo lại, bắt đầu chuyên tâm vào con đường tu hành.

Hiên Viên đi suốt quãng đường này, nhìn qua thì tu vi thăng tiến phi thường nhanh, nhưng ngoại trừ thời gian ở Hữu Hùng bộ lạc, hắn không có bao nhiêu thời gian tiến hành tu hành.

Sở dĩ có được cảnh giới Đại La đỉnh phong như hiện tại, toàn bộ đều nhờ vào khí vận Nhân tộc gia trì.

Cũng chính nhờ khí vận Nhân tộc gia trì cùng thiên phú Thiên Sinh Đạo Thể, hắn mới có thể tấn thăng đến cảnh giới Đại La nhanh đến vậy.

Tuy nhiên, dù có thiên phú bản thân và khí vận Nhân tộc giúp Hiên Viên thăng cấp Đại La, lại có chiến lực vượt xa tu sĩ đồng cấp, nhưng cảm ngộ của Hiên Viên đối với Đại đạo lại hơi hiển lộ vẻ bất túc, để uẩn không đủ thâm hậu.

Phải biết rằng Đại La Kim Tiên đã không còn hạn chế về thọ số, trong điều kiện bình thường có thể cùng tồn tại với Hồng Hoang, nhưng muốn một lần nữa đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh thì cần phải tham ngộ Đại đạo.

Thậm chí, mức độ thâm hậu của để uẩn còn quan hệ đến con đường tu hành sau này.

Hiên Viên tu hành đến nay chưa đầy ngàn năm, rất ít thời gian khổ tu, cảm ngộ về Đại đạo viễn viễn không đủ.

Cho nên sau khi thống nhất Nhân tộc, Hiên Viên liền cùng bọn người Quảng Thành Tử luận đạo tiềm tu.

Hắn muốn tăng cường để uẩn, như vậy dù khi công đức viên mãn, khí vận gia thân, cũng sẽ không có cảm giác cảnh giới hư phù.

Hơn nữa có để uẩn thâm hậu, con đường tu hành sau này cũng sẽ thuận lợi hơn.

Tất nhiên, dù hiện tại Quảng Thành Tử và những người khác cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng những đệ tử Xiển Giáo này đều là môn hạ Thánh nhân, hằng ngày tu hành Thánh nhân đại pháp, tuy chưa tấn thăng Chuẩn Thánh nhưng ai nấy đều trải qua thời gian dài khổ tu, nên cảm ngộ đối với Đại đạo cũng không tồi.

Chương 344

Có những đệ tử Xiển Giáo này phụ trợ, để uẩn của Hiên Viên cũng trở nên ngày càng thâm hậu.

Trong vài năm sau đó, Nhân tộc cũng không phát sinh đại sự gì khác.

Hiện tại Nhân tộc đã thống nhất, cũng sẽ không xuất hiện tình huống gì lạ, bởi vì đại quân của Hiên Viên binh phong đang thịnh, trong Nhân tộc cũng không có ai dám khiêu chiến quyền uy của hắn.

Có cơ sở này, Hiên Viên cùng đám đệ tử Xiển Giáo đều đắm chìm trong cảm ngộ Đại đạo.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Hiên Viên hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Ở tầng thứ Đại La Kim Tiên, phân hóa ra vài đạo Nguyên thần chi lực là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, một đạo Nguyên thần phân thân của Hiên Viên tọa trấn đô thành xử lý sự vụ Nhân tộc, còn tâm tư chủ yếu vẫn đặt vào việc tham ngộ Đại đạo.

Cứ như vậy trôi qua không ít năm, Hiên Viên cảm thấy mình đã đến thời kỳ bình cảnh mới thoát ly trạng thái tiềm tu.

Tham ngộ Đại đạo không phải cứ bế quan mãi là được, nếu không Hồng Hoang cũng sẽ không có nhiều đại năng du lịch đến thế, bế môn tạo xe hiệu quả cũng chẳng lớn bao nhiêu.

Sau khi xuất quan, Hiên Viên đem những Đại đạo mình tham ngộ biên soạn thành vài bộ kinh thư truyền đi khắp nơi trong Nhân tộc, trong đó có 《Âm Phù Kinh》, 《Hiên Viên Tứ Kinh Thư》 v.v...

Chờ đến khi kinh thư Hiên Viên viết ra truyền khắp Nhân tộc, khí vận Nhân tộc cũng có sự thăng tiến không nhỏ, bởi vì những kinh thư này giúp ích rất nhiều cho việc tu hành của tộc nhân bình thường.

Hiên Viên có thể tham ngộ ra chân ý Đại đạo này cũng nhờ công lao phụ giúp của đám đệ tử Xiển Giáo, cho nên sau khi kinh thư được truyền bá, Xiển Giáo cũng thu hoạch được không ít khí vận.

Cộng thêm việc Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, giáo thống Xiển Giáo đại hưng, lúc này khí vận Nhân tộc mà Xiển Giáo chiếm giữ có sự thăng tiến cực đại.

Điều này khiến Nguyên Thủy ở Ngọc Hư Cung cũng hết sức phấn khởi, khí vận Xiển Giáo thăng tiến thì việc tu hành của Nguyên Thủy cũng sẽ dễ dàng hơn.

Là người sáng tạo ra kinh thư lại là Nhân tộc Cộng chủ, khí vận của Hiên Viên cũng tăng lên không ít.

Thêm vào đó những năm qua tộc nhân Nhân tộc ngày càng công nhận Hiên Viên, khoảng cách đến khi chứng đạo Nhân Hoàng đã không còn xa.

Nhưng Hiên Viên luôn cảm thấy khí vận của mình vẫn còn thiếu một chút, điều này khiến hắn vô cùng uất ức, nhất thời không tìm thấy manh mối gì.

Việc lấy tinh huyết chân linh của tộc nhân từ trong Đồ Vu Kiếm ra đã là thủ đoạn cuối cùng của Hiên Viên.

Là lão sư của Hiên Viên, Quảng Thành Tử cũng ngay lập tức chú ý đến trạng thái của hắn, liền trực tiếp mở miệng hỏi: "Hiên Viên, con gặp phải vấn đề gì sao?" Thấy vẻ mặt quan thiết của Quảng Thành Tử, Hiên Viên không chút do dự, trực tiếp nói: "Sư tôn, con trở thành Nhân tộc Cộng chủ cũng đã mấy trăm năm, nhưng hiện tại lại không

cách nào chứng đạo Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc ta không cách nào đột phá thêm nữa, đệ tử thực sự có chút khó xử!" Nghe xong câu trả lời của Hiên Viên, Quảng Thành Tử cũng rơi vào trầm tư.

Nếu Hiên Viên bị vướng mắc bởi vấn đề khác, Quảng Thành Tử dựa vào kiến thức nhiều năm có thể giải đáp, nhưng chuyện liên quan đến Nhân Hoàng cũng khiến ông ta có chút mờ mịt.

Nhân tộc vốn là nhân vật chính thiên địa được Thiên đạo quan chú, Quảng Thành Tử cũng không cách nào suy tính vận mệnh Nhân tộc.

Tuy tận mắt chứng kiến Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, nhưng Quảng Thành Tử cũng chưa từng làm Nhân Hoàng nên không rõ áo diệu trong đó.

Ông ta bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Chuyện này vi sư thực sự không có cách nào chỉ điểm con, nhưng vi sư có thể cho con một vài kiến nghị!" Hiên Viên nghe vậy vội vàng dựng lỗ tai lên lắng nghe.

Hiện tại hắn thiếu nhất chính là một điểm linh quang kia, có lẽ linh quang chợt hiện, hắn sẽ có thể thuận lợi chứng đạo Nhân Hoàng.

Hiên Viên hy vọng có thể tìm thấy một tia khế cơ trong lời của Quảng Thành Tử, liền hỏi: "Sư tôn có kiến nghị gì?" Quảng Thành Tử thấy dáng vẻ bách thiết của Hiên Viên, liền vội vàng nói: "Hiên Viên có biết vì sao Thiên Hoàng Phục Hy cùng Địa Hoàng Thần Nông Thị có thể chứng đạo Nhân Hoàng không?" Nghe xong lời của Quảng Thành Tử, lông mày Hiên Viên nhíu lại, sau đó trực tiếp rơi vào trầm tư.

Một lát sau, Hiên Viên mới hồi phục tinh thần, nói với Quảng Thành Tử: "Thiên Hoàng Phục Hy sáng tạo ra Bát Quái, Địa Hoàng Thần Nông Thị tìm ra ngũ cốc, nếm bách thảo, đều là lập công hiến cho Nhân tộc, lẽ nào là nhờ vậy mà chứng đạo?" Quảng Thành Tử gật đầu rồi lại lắc đầu, thấy Hiên Viên mặt đầy mờ mịt, ông ta nói tiếp:

"Ta tuy không biết làm sao chứng Nhân Hoàng, nhưng cũng biết chứng đạo Nhân Hoàng không chỉ dựa vào cống hiến.

Con thống nhất Nhân tộc, cũng tính là lập không ít công lao, nhưng có lẽ vẫn thiếu một thứ gì đó.

Ta chỉ có thể kiến nghị con nghĩ nhiều hơn về điểm chung của hai vị Nhân Hoàng kia!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, Hiên Viên như có điều lĩnh ngộ.

Sau đó, Hiên Viên bước ra khỏi đô thành, ẩn giấu thân phận, du lịch qua từng bộ lạc nhỏ của Nhân tộc.

Cho đến vài năm sau, Hiên Viên mới trở về đô thành vì hắn đã tìm thấy mấu chốt để thành tựu Nhân Hoàng.

Trong kinh nghiệm những năm qua, Hiên Viên đã hiểu rõ vì sao mình không thể thành tựu Nhân Hoàng, mấu chốt chính là nằm ở Long tộc.

Từ trước đó, Thánh Tổ Nhân tộc Chu Du đã đem khí vận Long tộc và Nhân tộc hợp nhất, khiến Nhân tộc có sự thăng tiến cực đại.

Nhưng ở thời đại của Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Thần Nông Thị, Nhân tộc đối mặt với đủ loại vấn đề, Long tộc cũng thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt Nhân tộc để giúp đỡ họ vượt qua kiếp nạn.

Vì vậy lúc đó hai vị Nhân Hoàng căn bản không cần lo lắng chuyện khác, chỉ cần lập công hiến to lớn, được Nhân tộc công nhận là có thể thành tựu Nhân Hoàng.

Nhưng đến khi Hiên Viên trở thành Nhân tộc Cộng chủ, Nhân tộc đã không còn bao nhiêu thiên tai nhân họa, Long tộc cũng dần biến mất khỏi tầm mắt Nhân tộc.

Chỉ có những bộ lạc Nhân tộc gần Đông Hải mới thỉnh thoảng

thấy được Long tộc.

Điều này dẫn đến khí vận hợp nhất của hai tộc có chút dao động.

Những người mới sinh của Nhân tộc không có mấy ấn tượng về Long tộc, khi họ sinh ra thì Nhân tộc đã là bá chủ Hồng Hoang, nhân vật chính thiên địa tương lai, nên họ không hiểu rõ về Long tộc, càng đừng nói đến sự công nhận.

Chính vì thế khí vận mới mãi không thể lột xác. (Nói đơn giản là tân sinh Nhân tộc bình thường không hiểu về Long tộc, không có sự công nhận, khí vận phát sinh biến hóa!) Biết được nguyên do, tự nhiên phải nghĩ cách giải quyết.

Long tộc tuy trên thực tế là đệ nhất tộc Hồng Hoang nhưng đã lâu không hiển lộ thực lực.

Hiên Viên không phải Tổ miếu Nhân tộc, cũng không có đủ tự tin để yêu cầu Long tộc hiển lộ để uẩn.

Dù hắn thông báo cho Tổ miếu, e rằng Tổ miếu cũng không có cách nào sai khiến Long tộc, nên Hiên Viên có chút ngồi không yên.

Sau đó, Hiên Viên đem tình huống này báo cho Tổ miếu Nhân tộc, bọn người Toại Nhân Thị trong Tổ miếu cũng có chút khó xử.

Dù Long tộc có thể hiển lộ thực lực trước mặt tộc nhân Nhân tộc nhưng đó cũng chỉ là biện pháp nhất thời.

Hiên Viên có thể thành tựu Nhân Hoàng, nhưng những Nhân tộc Cộng chủ tương lai chứng đạo chẳng lẽ cũng cần Long tộc phối hợp?

Điều đó chắc chắn không được, vì Long tộc không thể đến hiển lộ thực lực trước khi mỗi vị Nhân Hoàng chứng đạo, như vậy quá phiền phức!

Làm sao để giải quyết dứt điểm vấn đề này trở thành câu hỏi

khiến mọi người phải suy nghĩ.

Lúc này trong Tổ miếu, mọi người cân nhắc vấn đề này và đồng loạt rơi vào khổ tư.

Đây là đại sự liên quan đến tiền đồ Nhân tộc, nếu Hiên Viên không thể chứng đạo Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc sẽ không thể lột xác, thậm chí Ngũ Đế sau này đều bị ảnh hưởng.

Tam Hoàng Ngũ Đế không thể quy vị để trấn áp khí vận Nhân tộc, thì tương lai Nhân tộc làm sao có thể vững vàng ở vị trí nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang này?

Nghĩ đến đây, bọn người Toại Nhân Thị cũng thấy đau đầu, nhưng Phục Hy và Thần Nông Thị ngoài đau đầu ra còn có chút may mắn.

Dù con đường thành tựu Nhân Hoàng của hai người có chút trắc trở nhưng cũng không gian nan như Hiên Viên.

Chương 345

Tuy lúc đó thực lực Nhân tộc không cường thịnh như bây giờ, nhưng hai người chứng đạo Nhân Hoàng đều thuận lợi.

Còn Hiên Viên sau khi thành Nhân tộc Cộng chủ, con đường Nhân Hoàng gian nan hơn họ nhiều.

Trước có Vu tộc chuyển thế Xi Vưu xuất hiện tranh đoạt tôn vị Nhân Hoàng, Hiên Viên vất vả lắm mới đánh bại được Xi Vưu để thống nhất Nhân tộc, giờ lại xuất hiện tình huống này, thực sự là làm khó Hiên Viên.

Ngay lúc mọi người đang bối rối, Toại Nhân Thị trực tiếp đứng ra.

Mọi người thấy vậy đều kinh ngạc, lẽ nào Toại Nhân Thị đã nghĩ ra cách giải quyết gì.

Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Toại Nhân Thị trực tiếp nói: "Việc hợp nhất khí vận Long tộc và Nhân tộc là do Thánh Tổ sắp xếp, hiện tại chúng ta thực sự không thể giải quyết, xem ra vẫn phải đi thỉnh giáo Thánh Tổ!" Nghe xong lời Toại Nhân Thị, mọi người tuy có chút thất vọng vì tưởng ông ta có diệu kế gì, nhưng sau đó mắt ai nấy đều sáng lên.

Nếu việc hợp nhất khí vận hai tộc ban đầu là do Thánh Tổ Chu Du sắp xếp, Thánh Tổ tất nhiên sẽ có cách giải quyết.

Mọi người lúc này cũng cảm thấy uất ức, rõ ràng có Chu Du để thỉnh giáo mà chính mình lại không nhận ra, xem ra là do quá mức tôn sùng Thánh Tổ, hoặc cũng có thể địa vị Chu Du quá cao nên họ không dám dễ dàng quấy rầy.

Giờ nghe Toại Nhân Thị nói, mọi người mới tỉnh ngộ.

Sau đó mọi người đều gật đầu đồng ý, cuối cùng Toại Nhân Thị quyết định dẫn Hiên Viên một lần nữa đến Bồng Lai.

Ngay sau đó, Toại Nhân Thị rời khỏi Tổ miếu, đến đô thành Nhân tộc thông báo cho Hiên Viên.

Hiên Viên đối với Thánh Tổ Nhân tộc Chu Du vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, vì cái tên Thánh Tổ Chu Du có địa vị vô thượng trong Nhân tộc.

Hiên Viên là Nhân tộc Cộng chủ cũng cực kỳ sùng kính, nhưng hắn chưa bao giờ được gặp mặt.

Cho nên lúc này đi theo Toại Nhân Thị đến bái kiến Chu Du, hắn đặc biệt khẩn trương.

Chu Du không chỉ là Thánh Tổ Nhân tộc mà còn là một vị Thánh nhân vô thượng, có thể gặp được tồn tại như vậy, một Đại La Kim Tiên như Hiên Viên đương nhiên là có chút hoảng hốt.

Hai người từ đô thành đi suốt quãng đường, cuối cùng dừng lại bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Bồng Lai Tiên Đảo tồn tại trong hư không giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn, nên Đại La Kim Tiên như Hiên Viên không hề cảm ứng được gì.

Hiên Viên nhìn trên biển không có vật gì, cũng có chút khó hiểu không biết tại sao Toại Nhân Thị lại dừng lại ở đây.

Sau đó, một cảnh tượng khiến Hiên Viên chấn kinh xuất hiện: một tòa Kim Kiều đột nhiên hiện ra trong hư không trước mắt.

Hiên Viên nhìn về phía cuối Kim Kiều nhưng chỉ thấy một mảnh hư vô, càng thêm chấn kinh, vội quay đầu nhìn Toại Nhân Thị hỏi:

"Lão tổ, bên này chính là Bồng Lai?" Toại Nhân Thị thấy Kim Kiều đột nhiên xuất hiện cũng có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng trước đây khi ông đến đều phải đi qua Hỗn Độn Đại Trận bên ngoài Bồng Lai, nhưng hôm nay sao đột nhiên lại có một tòa Kim Kiều?

Tuy nhiên Toại Nhân Thị không nghĩ sẽ có nguy hiểm gì, chưa nói đây là Đông Hải - đại bản doanh của Long tộc, huống chi ông đã cảm ứng được sự hiện diện của Bồng Lai.

Ở gần Bồng Lai, dưới mắt Thánh Tổ Nhân tộc, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Toại Nhân Thị đoán đây là do Thánh Tổ Chu Du sắp xếp, liền nói với Hiên Viên: "Bồng Lai ở ngay đây thôi, chẳng qua hiện tại tu vi con chưa cao, lại chưa có tín vật Bồng Lai nên không cảm thụ được, lên Kim Kiều trước đi!" Toại Nhân Thị nói xong liền trực tiếp bước lên Kim Kiều, Hiên Viên cũng vội vàng theo sau.

Khi hai người bước lên Kim Kiều liền cảm thấy thời không chuyển hoán, mắt tối sầm lại rồi lại trở nên minh lượng.

Đợi đến khi hai người định thần lại mới phát hiện mình đã đến trong Bồng Lai đại điện.

Tất nhiên, tòa Kim Kiều hai người thấy lúc nãy là do Chu Du sắp xếp, vì Chu Du đã sớm nhận ra họ đang đến.

Ban đầu hắn định dùng một đạo Thánh nhân chi lực nhiếp hai người vào điện, nhưng lúc này đang trong lúc tu hành không muốn thoái xuất, nên mới tỏa ra một đạo Nguyên thần chi lực để giao lưu với họ, còn bản thể tiếp tục tham ngộ Đại đạo.

Chu Du muốn mượn lúc Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng để thăng tiến lên Thánh nhân Lục trọng thiên, cho nên đương nhiên phải

tranh thủ thời gian tham ngộ Đại đạo.

Hiện tại Chu Du đã đi một bước rất dài trong cảnh giới Thánh nhân Ngũ trọng thiên, đạt tới đỉnh phong, cách đột phá chỉ còn một bước.

Đạo Nguyên thần chi lực của Chu Du trực tiếp tiếp dẫn hai người đến, sau đó hóa thành một đạo Đại đạo pháp tắc huyền phù trên bồ đoàn.

Hiên Viên và Toại Nhân Thị vào điện, thấy trên điện chỉ có một đoàn Đại đạo pháp tắc, không thấy bóng dáng Chu Du đâu, cả hai đều kinh dị.

Ngay lúc đó, một giọng nói truyền vào não hải hai người: "Đến đây có việc gì?" Chu Du thực sự không biết hai người đến đây vì chuyện gì.

Không phải hắn không biết, mà là hắn không có tâm tư quan tâm chuyện khác khi bản thể đang toàn lực tiềm tu.

Khi giọng nói vang lên, Toại Nhân Thị và Hiên Viên vội vàng quỳ lạy.

Toại Nhân Thị mở miệng: "Khải bẩm Thánh Tổ, hai người chúng con đến đây vì chuyện khí vận Nhân tộc!" Khi lời Toại Nhân Thị vừa dứt, đạo Nguyên thần chi lực của Chu Du có một chút biến hóa, Đại đạo xung quanh lấp lánh, bắt đầu suy tính khí vận Nhân tộc.

Một lát sau, giọng nói của Chu Du lại vang lên: "Khí vận Nhân tộc có dấu hiệu phân ly, cho nên Nhân Hoàng mới khó chứng đạo!" Giọng nói của Chu Du biến mất, Toại Nhân Thị vội vàng hỏi: "Xin Thánh Tổ chỉ điểm!" Hiên Viên cũng bái lạy lần nữa.

Một lát sau, giọng nói lại vang lên: "Long tộc đã hợp nhất khí vận với Nhân tộc, nhưng nhân vật chính thiên địa chỉ có một mình Nhân

tộc, vậy thì hãy để Long tộc trở thành tín ngưỡng đồ đẳng của Nhân tộc đi!" Đạo Nguyên thần chi lực của Chu Du nhanh chóng đưa ra giải pháp, vì trước đó hắn đã từng suy tính qua.

Ban đầu hắn định đợi đến trước khi Nhân tộc thực sự trở thành nhân vật chính thiên địa mới thực hiện, vì lúc đó khí vận Nhân tộc đạt đến đỉnh phong, Long tộc trở thành đồ đẳng tín ngưỡng sẽ giúp hai tộc triệt để kết hợp.

Nhưng Chu Du cũng không ngờ khí vận Nhân tộc tiến bộ lớn như vậy, hiện tại đã xuất hiện tình huống sắp phân ly.

Nhưng đây là hiện tượng rất tốt, chứng minh Hồng Hoang lúc này có tiến bộ cực lớn, khí vận Nhân tộc cũng theo đó thăng tiến.

Như vậy khi Nhân tộc thực sự trở thành nhân vật chính thiên địa, phần khí vận mà Chu Du chiếm giữ cũng sẽ nhiều hơn.

Tuy trên điện chỉ là một đạo Nguyên thần chi lực nhưng cũng đủ suy tính ngọn nguồn sự việc.

Có sự biến hóa này cũng phải kể đến công lao của Chu Du giữ lại Bất Chu Sơn, khiến Hồng Hoang phát triển bình thường, nên khí vận Nhân tộc mới vượt ngoài dự kiến.

Lúc này Chu Du đối với việc "Đại thế Hồng Hoang không thể cải, tiểu thế có thể biến" đã có lý giải rất sâu, cảm ngộ về Đại đạo cũng tiến thêm một tầng.

Nghe xong lời Chu Du, hai người liền minh bạch ngay lập tức cái lợi của việc này.

Một khi Long tộc trở thành đồ đẳng của Nhân tộc, sẽ không còn phải lo lắng vấn đề phân ly khí vận nữa.

Hai người bái lạy lần nữa: "Đa tạ Thánh Tổ chỉ điểm!" Giọng nói của Chu Du không vang lên nữa, trong điện xuất hiện một vòng xoáy

thời không.

Hai người hiểu ý, đứng dậy bước vào vòng xoáy rời khỏi Bồng Lai.

Sau khi họ biến mất, đạo Nguyên thần chi lực của Chu Du lóe lên rồi trở về bản thể.

Ngay khi Nguyên thần Chu Du trở về bản thể, ngoài khơi Bồng Lai hư không hạ xuống hai bóng người, chính là Toại Nhân Thị và Hiên Viên.

Đứng trên mặt biển, hai người cung kính cúi chào về phía Bồng Lai.

Tuy ở trong Bồng Lai Chu Du không lộ ra uy áp, nhưng Hiên Viên vẫn cảm nhận được hơi thở sâu thăm thẳm của vị Thánh Tổ này nên càng thêm sùng kính.

Chương 346

Sau khi đứng dậy, hai người không vội trở về đô thành, vì chuyện Thánh Tổ chỉ điểm thực sự quá lớn, không chỉ liên quan đến Nhân tộc mà còn quan hệ mật thiết với Long tộc.

Toại Nhân Thị định trở về Tổ miếu thương nghị kỹ lưỡng với mọi người.

Cuộc thương nghị này là để quyết định cách thực hiện, chứ không phải bàn xem có khả thi hay không, vì Chu Du là Thánh nhân, là Thánh Tổ Nhân tộc, quyết định của người tự nhiên không ai phản bác.

Toại Nhân Thị giảng giải cho Hiên Viên hiểu, vì chuyện này quan hệ đến việc hắn có thể công đức viên mãn chứng đạo Nhân Hoàng hay không.

Hiên Viên vì thế vô cùng thận trọng, hân nhiên đồng ý.

Hai người liền biến mất khỏi mặt biển, bay về phía Tổ miếu ở ven biển Đông Hải.

Không lâu sau hai người đã về tới Tổ miếu.

Thấy họ trở về, mọi người trong Tổ miếu đều đổ dồn ánh mắt vào.

Toại Nhân Thị không hề giấu giếm, trực tiếp nói ra thu hoạch của chuyến đi này.

Biết được biện pháp của Thánh Tổ Chu Du, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Kể từ khi Toại Nhân Thị rời đi, những người còn lại vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề của Hiên Viên nhưng không có kết quả.

Khí vận hai tộc đã hợp nhất lâu như vậy, nếu xảy ra vấn đề gì thì Nhân tộc sẽ gặp biến cố lớn, nên mọi người mới lo lắng như thế.

Giờ nghe biện pháp này, ai nấy đều phấn khích vì nó không chỉ giúp khí vận Nhân tộc ngưng tụ hơn mà còn xóa bỏ khó khăn cho việc chứng đạo của các Nhân Hoàng sau này.

Chuyện nhất cử lưỡng đắc như vậy, mọi người đương nhiên không còn lo ngại gì.

Toại Nhân Thị gật đầu hài lòng, nói tiếp: "Chuyện này không chỉ quan hệ đến đại kế của Nhân tộc, mà còn là biểu tượng cho tình giao hảo đời đời giữa Nhân tộc và Long tộc.

Vì vậy Nhân tộc chúng ta lấy Long tộc làm đồ đằng, cũng phải tế thiên để cả Hồng Hoang cùng biết!" Mọi người đều gật đầu tán thành.

Tuy hiện tại đại đa số đại năng Hồng Hoang đều biết quan hệ giữa hai tộc, nhưng nhiều sinh linh khác vẫn chưa hay biết.

Nhân tộc là nhân vật chính thiên địa, chuyện trọng đại thế này cần có chúng sinh Hồng Hoang chứng kiến.

Một lát sau, Thương Hiệt (tức Hồng Vân trước đây) nói: "Chuyện này không chỉ là chuyện của riêng Nhân tộc và Long tộc, Nhân tộc ta sắp trở thành nhân vật chính thiên địa, chuyện này là đại sự của Hồng Hoang, nhất định phải mời các tộc, các thế lực trong Hồng Hoang đến quan lễ!" Thương Hiệt nói xong, Phục Hy cũng lộ vẻ tươi cười: "Nhân tộc ta là nhân vật chính thiên địa tương lai, cũng nên để chúng sinh Hồng Hoang nhận thức thực lực của mình, tránh kẻ tiểu nhân tính kế tộc nhân ta!" Những người khác cũng hưởng ứng: "Nói đúng lắm!", "Để chúng sinh Hồng Hoang thấy Nhân tộc trở thành nhân vật chính thiên địa là danh chính ngôn thuận!".

Toại Nhân Thị càng thêm hưng phấn: "Hảo, vậy Nhân tộc ta sẽ

mời quần hùng Hồng Hoang tụ hội tại đô thành, cùng chứng kiến chuyện này!" Sau đó Tổ miếu bắt đầu phái các tinh anh đi khắp Hồng Hoang mời các tộc đến quan lễ.

Đối với các đạo trường Thánh nhân và Thiên đình, người đi mời đều là cấp bậc Chuẩn Thánh của Nhân tộc.

Sau nhiều năm phát triển, số lượng Chuẩn Thánh trong Tổ miếu đã có vài chục vị, không lo thiếu người.

Toại Nhân Thị, Phục Hy, Thần Nông Thị tọa trấn Tổ miếu vì khí vận lúc này đang biến động, cần họ trấn áp.

Trước đó, theo chỉ thị của Toại Nhân Thị, Hiên Viên cùng một vị Chuẩn Thánh Nhân tộc đã đến Đông Hải Long Cung.

Đông Hải là đại bản doanh của Long tộc, Long Cung là nơi quan trọng nhất.

Ở Bồng Lai của Chu Du tuy có nhiều đại năng Long tộc nhưng đa phần là lớp trẻ sau này thăng tiến, còn những đại năng từ thời Long Hán đại kiếp còn sót lại đều ở Long Cung.

Tuy cao thủ ở Long Cung không bằng Bồng Lai nhưng cũng nhiều hơn Nhân tộc, có khoảng năm mươi vị.

Nếu tính thêm cả Chuẩn Thánh Long tộc ở Bồng Lai thì có gần một trăm năm mươi vị Chuẩn Thánh.

Long Cung có được số lượng Chuẩn Thánh như vậy là nhờ nhiều năm phát triển mạnh mẽ.

Sau Long Hán đại kiếp, Long tộc mang nghiệp lực thiên địa nên không dám rời Đông Hải, nhưng từ khi Chu Du trở thành đệ tử Đạo Tổ, lập ra Long tộc phường thị, họ có nguồn công đức liên tục, nghiệp lực giảm dần rồi biến mất, thực lực Long Cung bắt đầu thăng tiến vượt bậc.

Thêm vào đó Chu Du thu nhận những mầm non thiên phú vào Bồng Lai, những người này không chiếm phần khí vận của Long Cung mà tồn tại độc lập, nên Long Cung có nhiều tài nguyên hơn, cao thủ xuất hiện lớp lớp.

Vào thời đỉnh phong của Vu - Yêu, Long tộc đã trở thành đại tộc chỉ đứng sau hai tộc đó.

Tất nhiên chưa tính Thánh nhân Chu Du, nếu không Long tộc đã là đệ nhất tộc từ lúc ấy.

Long tộc đã trải qua đại kiếp nên hiểu sự tàn khốc của nó, không muốn tham gia tranh chấp Hồng Hoang, họ luôn ẩn mình sâu dưới Đông Hải.

Có Chu Du trấn áp khí vận, đại kiếp không hề ảnh hưởng đến Long tộc.

Cho đến khi khí vận đạt đỉnh phong, tốc độ phát triển của Long Cung mới chậm lại, và chính lúc đó Chu Du hợp nhất khí vận Long tộc với Nhân tộc, giúp Long tộc thăng tiến cực đại.

Hiên Viên cùng Chuẩn Thánh Long tộc đến Đông Hải liền được Chúc Long nhiệt tình chiêu đãi.

Hiên Viên tuy chưa chứng đạo nhưng là Nhân tộc Cộng chủ, trên danh nghĩa là người đứng đầu Nhân tộc.

Chúc Long là lãnh tụ Long tộc đương nhiên không dám chậm trễ.

Hiên Viên dù chỉ là Đại La đỉnh phong nhưng trước mặt đám Chuẩn Thánh Long tộc vẫn không kiêu ngạo không tự ti, khiến bọn Chúc Long rất tán thưởng.

Chúc Long nghe tin thì vô cùng phấn khởi.

Các Chuẩn Thánh khác không rõ nhưng Chúc Long đã được Chu

Du cho biết rất nhiều.

Từ lâu Chu Du đã nói với Chúc Long về việc liên minh với Nhân tộc, khi Nhân tộc thành nhân vật chính thiên địa thì Long tộc cũng trường tồn với Hồng Hoang.

Giờ khí vận đã hợp nhất, chỉ cần Nhân tộc đột phá thì Long tộc cũng hưởng lợi khổng lồ.

Nếu nói ai mong Nhân tộc thành nhân vật chính thiên địa nhất thì ngoài Nhân tộc chính là Long tộc.

Chúc Long nghe xong liền đồng ý ngay việc Long tộc trở thành đồ đằng của Nhân tộc, đồng thời hứa các Chuẩn Thánh trong Long Cung sẽ đến dự lễ tại đô thành Nhân tộc.

Có được lời hứa của Chúc Long, Hiên Viên lập tức trở về Tổ miếu truyền đạt tin tức.

Các Chuẩn Thánh Nhân tộc bắt đầu đi khắp Hồng Hoang mời các tộc dự lễ.

Những nơi như Thiên đình, Địa phủ, Địa Tiên phủ và các đạo trường Thánh nhân đều do Thương Hiệt phụ trách, vì tiền kiếp của ông là Hồng Vân - lão hảo nhân của Hồng Hoang, nay lại là người sáng tạo chữ viết Nhân tộc nên địa vị đủ cao.

Khi các Chuẩn Thánh Nhân tộc đến các chủng tộc, tin tức Nhân tộc sắp tế thiên mời các tộc quan lễ lan truyền khắp Hồng Hoang.

Mỗi lần các đại tộc tế thiên đều không phải chuyện nhỏ, huống chi lần này Nhân tộc mời rộng rãi các tộc nên càng đặc biệt.

Ngay cả khi Nhân Hoàng quy vị cũng không có cảnh tượng hùng vĩ như thế này, nên chúng sinh Hồng Hoang rất coi trọng.

Sự xuất hiện của các Chuẩn Thánh Nhân tộc lần này cũng khiến

chúng sinh cảm nhận sâu sắc thực lực của họ.

Chương 347

Có người thống kê số lượng Chuẩn Thánh xuất hiện, khiến nhiều chủng tộc cảm thán về để uẩn của Nhân tộc.

Không phải tộc nào cũng có vài chục Chuẩn Thánh như vậy.

Dù sau đại kiếp Hồng Hoang đã yên bình lâu ngày, có nhiều Chuẩn Thánh mới xuất hiện nhưng cũng thưa thớt, không thể sánh với Nhân tộc - nhân vật chính thiên địa tương lai có khí vận gia trì.

Lễ tế thiên của Nhân tộc thu hút mọi sự chú ý.

Thời gian trôi qua, ngày tế thiên đã đến.

Những tộc được mời đều đến sớm nhất, còn những sinh linh bình thường không được mời cũng hướng ánh mắt về phía Nhân tộc.

Phía ngoài đô thành, tế đài rợp cờ hoa, người đông nghịt.

Vô số chủng tộc cử người đến quan lễ tập trung quanh tế đài.

Vì số lượng tu sĩ quá lớn, không gian ngoài đô thành không chứa hết, nên bọn người Toại Nhân Thị phải dùng đại pháp lực hóa không gian ngoài đô thành thành giới tử, lúc đó mới đủ chỗ cho mọi người ngồi.

Các thế lực lớn đều cử sứ giả chuyên môn: Thiên đình cử Thái Bạch Kim Tinh (một Chuẩn Thánh), Trấn Nguyên Tử của Địa Tiên phủ đích thân tới, các Thánh nhân cũng phái đệ tử đến.

Lúc này Hậu Thổ không phái Vu tộc tới, nguyên nhân ai cũng rõ.

Khi các đại thế lực đã tới đủ, Toại Nhân Thị bước lên tế đài, theo sau là Hiên Viên.

Vì Hiên Viên chưa chứng đạo nên Toại Nhân Thị xuất hiện để

dẫn dắt, nếu Hiên Viên đã như Thần Nông hay Phục Hy thì Toại Nhân Thị không cần làm vậy.

Nhưng Hiên Viên là Cộng chủ hiện tại, hai người kia sẽ không vượt quyền.

Phục Hy, Thần Nông Thị còn phải trấn áp khí vận ở Tổ miếu, tuy người không tới nhưng Nguyên thần đã hướng về đây vì đây là đại sự của tộc, không được có sai sót.

Ngoại trừ họ ra, các Chuẩn Thánh của Tổ miếu đều có mặt đông đủ.

Hồng Hoang các tộc thấy thực lực Nhân tộc đều chấn kinh, dù đã nghe qua nhưng thấy tận mắt vẫn không khỏi ngưỡng mộ.

Dù biết Nhân tộc là nhân vật chính tương lai nhưng ai nấy đều cảm thán.

Một đại tộc Hồng Hoang hiện tại có vài Chuẩn Thánh đã là khó, đằng này Nhân tộc có tới vài chục vị.

Hơn nữa họ biết rõ Nhân tộc còn nhiều đại năng chưa xuất hiện.

Trước kia nhiều tộc coi thường thực lực Nhân tộc, cho rằng họ thành nhân vật chính là may mắn, giờ thì không ai dám nói gì nữa.

Ở Hồng Hoang thực lực là trên hết, Nhân tộc có thực lực này thì làm nhân vật chính là điều tự nhiên.

Mọi người nhìn Toại Nhân Thị và Hiên Viên bước lên tế đài đứng định thần nhưng không nói lời nào, khiến ai nấy đều tò mò vì sao Nhân tộc chưa có động tác gì.

Đúng lúc đó, tiếng rồng ngâm vang vọng từ Đông Hải.

Mọi người đều quay đầu nhìn về hướng ấy.

Những người ở đây thấp nhất cũng là Đại La nên nhìn rất rõ.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều đứng hình, ngay cả Thái Bạch Kim Tinh cũng ngạc nhiên: vài chục Chuẩn Thánh Long tộc hiện chân thân từ đáy biển bay thẳng về phía đô thành Nhân tộc.

Nếu vài chục Chuẩn Thánh Nhân tộc đã làm họ kinh ngạc, thì năm mươi Chuẩn Thánh Long tộc này thực sự khiến họ hãi hùng.

Từ thời Long Hán đại kiếp đến nay, trừ lúc Vu - Yêu đại kiếp, Long tộc rất ít khi lộ diện.

Mọi người biết Long tộc mạnh và có một vị Thánh nhân chống lưng nhưng chưa bao giờ được chứng kiến thực tế.

Có tu sĩ ở biên giới Hồng Hoang cả đời chưa thấy con rồng nào, đừng nói là thấy nhiều Chuẩn Thánh như thế, cảnh tượng thực sự quá chấn động.

Đám Chuẩn Thánh Long tộc này bay một vòng quanh lãnh địa Nhân tộc ở ven biển Đông Hải để tộc nhân nhìn thấy, đây là kế hoạch của hai tộc nhằm phô diễn phong thái Long tộc trước tân sinh Nhân tộc.

Sau khi bay vòng quanh, họ đáp xuống phía trên tế đài ngoài đô thành, giữ nguyên chân thân lượn lờ trên không trung.

Uy áp của các Chuẩn Thánh Long tộc không hề thu liễm khiến tâm thần mọi người rung động.

Nếu không có đại trận bảo hộ không gian giới tử này, e rằng vô số người đã bị uy áp đè bẹp, thậm chí mất mạng.

Toại Nhân Thị lên tiếng: "Ta là Toại Nhân Thị của Nhân tộc, xin chư vị đừng hoảng hốt, lễ tế thiên hôm nay do Nhân tộc và Long tộc chúng ta cùng tổ chức!" Nghe xong, mọi người đưa mắt nhìn nhau không hiểu hai tộc này lại định làm trò gì, vì theo sự sắp xếp của vị Thánh nhân Long tộc kia, khí vận hai tộc đã hợp nhất từ lâu rồi mà.

Danh tính Chu Đu đã sớm nổi tiếng Hồng Hoang, bởi chỉ có đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, bậc Thánh nhân như Chu Du mới làm được việc hợp nhất khí vận ấy.

Là con của Chúc Long, lại là Thánh Tổ Nhân tộc, chỉ có hắn mới đủ tư cách.

Trên tế đài, Toại Nhân Thị không quan tâm phản ứng của mọi người, nói xong liền nhìn Hiên Viên.

Hiên Viên gật đầu, Toại Nhân Thị bước xuống.

Chỉ còn mình Hiên Viên trên tế đài, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, hắn hít sâu một hơi, nghiêm túc cúi người về hướng Bất Chu Sơn, hô lớn: "Thiên Đạo tại thượng, Nhân tộc và Long tộc chúng con khí vận như một, thân mật khăng khít.

Để minh ước huyết thệ hai tộc vĩnh không phai màu, Nhân tộc nguyện lấy Long tộc làm đồ đằng tín ngưỡng, mong Thiên Đạo chứng giám!" Lời vừa dứt, mọi người bên dưới sững sờ.

Họ cứ ngỡ là chuyện gì khác, không ngờ Nhân tộc lại nguyện lấy Long tộc làm đồ đằng tín ngưỡng.

Đây không phải chuyện nhỏ.

Tuy khí vận đã hợp nhất nhưng hai tộc vẫn độc lập, giờ lấy làm đồ đằng thì hai tộc coi như là một.

Long tộc trở thành đồ đằng thì có trách nhiệm thủ hộ Nhân tộc, đây không còn là quan hệ bảo vệ đơn giản nữa.

Nếu Nhân tộc gặp biến cố thì Long tộc cũng tổn thất, và ngược lại.

Hai tộc giờ là cùng hội cùng thuyền.

Cả hai vốn đều mạnh, Long tộc là đệ nhất tộc thực tế, Nhân tộc là

nhân vật chính tương lai, từ nay về sau chẳng ai dám đụng vào Nhân tộc nữa.

Phản ứng của mọi người đều được Hiên Viên nhìn thấu, nhưng hắn không quan tâm vì hiện tại Nhân tộc đủ sức phớt lờ bất kỳ thế lực nào.

Ngay cả Thiên đình e cũng không phải đối thủ của liên minh Nhân - Long, bởi số Chuẩn Thánh của hai tộc gộp lại đủ để nghiền nát Thiên đình.

Tuy nhiên Thiên đình và hai tộc này quan hệ mật thiết, một bên là nhân vật chính, một bên thống trị Hồng Hoang, đều vì sự phát triển của thế giới nên không có xung đột.

Hơn nữa lúc Hạo Thiên mới lập Thiên đình, mười Chuẩn Thánh Long tộc đã lên trời giúp sức, một phần ba Đại La của Nhân tộc cũng gia nhập, nên không có ác cảm gì.

Chương 348

Ngay sau tiếng hô của Hiên Viên, bầu trời đô thành biến đổi.

Gió cuốn mây vần, dị tượng nảy sinh thu hút mọi ánh mắt.

Mọi người đều há hốc mồm nhìn lên trời: Trường hà khí vận Nhân tộc tái hiện.

Vô tận khí vận cuồn cuộn trong đó vô cùng hùng vĩ.

Phần khí vận vốn hơi phân tán trước đó bắt đầu ngưng thực, lộ ra những đạo kim quang.

Mọi người đều hiểu khí vận Nhân tộc đang lột xác.

Đó là hiệu quả từ việc tế thiên của Hiên Viên: đưa Long tộc thành đồ đằng khiến quan hệ hai tộc tiến thêm một bước.

Tuy đã có huyết thệ minh ước nhưng thời gian trôi qua làm ấn tượng của tân sinh Nhân tộc về Long tộc mờ nhạt, dẫn đến khí vận có dấu hiệu phân ly.

Giờ đây Hiên Viên triệt để dung hợp hai tộc, khí vận không còn lo phân ly nữa.

Dù thời gian có trôi đi cũng không thể xóa nhòa sự liên kết này, khí vận tất nhiên sẽ có biến hóa khác biệt.

Nếu trước đây là sự cộng dồn về số lượng, thì giờ là sự thăng tiến về chất lượng.

Trên không trung, linh khí hội tụ, từng đợt kim quang rạng rỡ tỏa xuống.

Mọi người đều đắm chìm trong đó.

Khí vận tộc quần rất ít khi hiện thế, mà trường hà khí vận như

của Nhân tộc thì e rằng chưa ai từng thấy.

Được chứng kiến cảnh này là phúc phận lớn, ai cũng muốn từ đó ngộ ra một tia linh cơ để thăng tiến.

Nhưng chẳng bao lâu sau, một luồng uy áp vô thượng xuất hiện khiến mọi người giật mình tỉnh giấc.

Một đoàn Thiên Đạo quy tắc xuất hiện trên trường hà khí vận.

Một tu sĩ không kìm được hét lớn: "Thiên Đạo Chi Nhãn!!!".

Đúng vậy, quy tắc hiển hóa chính là Thiên Đạo Chi Nhãn.

Giống như Đại Đạo Chi Nhãn lúc Chu Du hóa hình, Thiên Đạo Chi Nhãn là biểu tượng hiển hiện của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nó xuất hiện không phải Đạo Tổ Hồng Quân giáng lâm, mà chỉ là quy tắc hiển hóa khi có gì đó tác động đến Thiên Đạo.

Thường thì nó xuất hiện khi có tồn tại vi phạm Thiên Đạo, đầy nghiệp lực và không có khí vận.

Việc Nhân tộc tế thiên kéo theo Thiên Đạo Chi Nhãn làm các tộc nghi ngờ liệu hành động này có trái Thiên Đạo không, ai nấy đều có suy tính riêng.

Nhưng Hiên Viên và cao tầng Nhân tộc không hề biến sắc.

Họ tin rằng việc này không sai vì đây là kiến nghị của Thánh Tổ Chu Du, người mà họ tin tưởng tuyệt đối.

Đám Chuẩn Thánh Long tộc trên không cũng biết điều này nên vẫn lượn lờ, chỉ có chút kinh ngạc khi thấy Thiên Đạo Chi Nhãn chứ ánh mắt không hề thay đổi.

Kết quả đúng như hai tộc mong đợi.

Thiên Đạo Chi Nhãn nhìn chằm chằm vào trường hà khí vận Nhân

tộc.

Mọi người bắt đầu khẩn trương, vì nếu Thiên Đạo trừng phạt thì Nhân tộc sẽ mất mặt trước toàn Hồng Hoang.

Thực tế Thiên Đạo Chi Nhãn xuất hiện vì khí vận Nhân tộc biến hóa ảnh hưởng đến kế hoạch của Thiên Đạo.

Nhưng Nhân tộc là nhân vật chính do Thiên định, Thiên Đạo sẽ không làm gì cả.

Khi Thiên Đạo Chi Nhãn nhìn vào khí vận Nhân tộc, một quy tắc trong đó bỗng sáng rực lên: đó chính là quy tắc đã ghi lại việc hợp nhất khí vận hai tộc từ trước.

Khi quy tắc đó sáng lên, Thiên Đạo Chi Nhãn rung động mạnh, rồi một giọng nói truyền ra: "Doãn!" Nghe thấy giọng nói đó, mọi người sững sờ vì nhận ra đó là giọng của Đạo Tổ Hồng Quân.

Mọi người vội vàng quỳ lạy.

Hồng Quân không xuất hiện vì ông đã thân hợp Thiên Đạo, giọng nói phát ra từ Thiên Đạo Chi Nhãn đại diện cho việc Thiên Đạo đã công nhận Long tộc là đồ đằng của Nhân tộc.

Sau khi tiếng nói kết thúc, Thiên Đạo Chi Nhãn từ từ tan biến vào hư không.

Quy tắc Thiên Đạo ở khắp nơi nên nó xuất hiện và biến mất rất tự nhiên, trừ khi là thiên phạt với sấm sét dữ dội.

Sau khi nó biến mất, mọi người đứng dậy cảm thán nhìn trường hà khí vận trên trời, rồi quay sang nhìn Long tộc với vẻ ghen tị.

Tin Nhân tộc là nhân vật chính thiên địa đã rõ, giờ Long tộc thành đồ đằng thì sẽ trường tồn cùng Hồng Hoang qua vạn kiếp, ai mà không đố kỵ cho được.

Nhưng họ chỉ dám đỏ mắt chứ không dám làm gì, vì Long tộc đang là đệ nhất tộc, có phúc phận này cũng là lẽ thường.

Nếu để Long tộc thấy vẻ mặt đố kỵ thì họa vô đơn chí.

Mọi người không chú ý rằng sau khi Thiên Đạo Chi Nhãn rút đi, khí vận Nhân tộc bước vào giai đoạn lột xác quan trọng nhất.

Lúc nãy nó bị đình trệ để chịu sự thẩm thị, giờ nó trở nên cực kỳ ngưng thực.

Khi mọi người tưởng đã hết biến hóa, thì từ trong trường hà khí vận, một con Khí Vận Chân Long toàn thân tỏa kim quang bỗng nhiên hiện thế.

Cảnh tượng khí vận hóa hình là lần đầu tiên xuất hiện ở Hồng Hoang khiến ai nấy đều chết lặng.

Con rồng khí vận này tuy chưa hoàn toàn chân thực nhưng đã có thực thể.

Mọi người biết khi Nhân tộc thực sự thành nhân vật chính thiên địa, con rồng này sẽ ngưng thực hoàn toàn.

Tuy nó không có linh trí nhưng nó đại diện cho ý chí của Nhân tộc.

Người của hai tộc thấy cảnh này đều vui mừng khôn xiết, quỳ lạy con rồng khí vận!

Quan sát hành động của hai tộc, những người đến dự lễ đều cảm thấy chua xót.

Con Kim Long bay lượn một lát rồi biến mất.

Khi trường hà khí vận tan đi, mọi người mới thu hồi ánh mắt.

Qua lễ tế thiên này, khí vận tán loạn của Nhân tộc đã ngưng tụ thành Khí Vận Kim Long.

Chương 349

Tuy số lượng không tăng nhiều nhưng chất lượng đã hoàn toàn khác, không cần phải lúc nào cũng lo lắng trấn áp khí vận nữa.

Lợi ích thu được cực lớn: trước đây các đại năng trong Tổ miếu không dám rời đi vì sợ khí vận dật tán do thăng tiến quá nhanh, nay thì khí vận có thể tự duy trì ổn định một thời gian.

Chỉ khi Nhân tộc thực sự thành nhân vật chính thiên địa mới có thể hoàn toàn buông tay, nên hiện tại mọi người trong Tổ miếu tuy kích động nhưng vẫn chưa định rời đi.

Sự xuất hiện của Khí Vận Chân Long khiến khí vận của mỗi cá nhân hai tộc cũng thăng tiến theo.

Sự gia trì này rất lớn, trước đây họ còn phải tự trấn áp khí vận bản thân nhưng giờ thì không cần vất vả thế nữa.

Hiên Viên là người cảm nhận rõ nhất, hắn nhận ra công đức của mình đã viên mãn, có thể chứng đạo Nhân Hoàng bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn sẽ không chứng đạo ngay lúc này, vì hắn chưa chọn được người kế vị.

Nếu vội vàng chứng đạo, Nhân tộc có thể rơi vào hỗn loạn.

Hiên Viên nén lại khao khát, đợi lễ tế thiên kết thúc sẽ tìm một người kế thừa ưu tú, lúc đó chứng đạo mới thực sự viên mãn.

Theo sự biến mất của khí vận trường hà, chúng tiên cũng dần hồi phục tinh thần.

Những người đến quan lễ lần này không chỉ thấy được nội uẩn của Nhân tộc và Long tộc, mà còn chứng kiến sự lột xác của khí vận Nhân tộc, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Trước đó, không ít chủng tộc vẫn còn có chút khinh thường Nhân tộc, cảm thấy Nhân tộc không xứng trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang.

Thế nhưng sau khi chứng kiến nội uẩn của Nhân tộc ngày hôm nay, ý nghĩ đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Phải biết rằng, ngay cả khi không tính đến Long tộc, thì số lượng Chuẩn Thánh hiện tại của Nhân tộc cũng đủ để quét ngang Hồng Hoang.

Do đó, vô số chủng tộc hiện giờ đối với việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang đã tâm phục khẩu phục!

Sau đó, dưới sự tuyên bố của Hiên Viên, nghi thức tế thiên của Nhân tộc cũng chính thức kết thúc.

Những vị Chuẩn Thánh Long tộc đang bay lượn trên không trung cũng hóa thành đạo thể, xuất hiện trước mặt mọi người.

Các tu sĩ các tộc có mặt tại trường nhìn thấy chúng vị Chuẩn Thánh Long tộc hạ xuống, càng thêm coi trọng Nhân tộc hơn.

Ai bảo hai tộc hiện tại đã triệt để hòa làm một phe cơ chứ?

Tiếp đó, dưới sự nhìn nhận của Nhân tộc và Long tộc, những người đến quan lễ cũng lần lượt rời đi, mang tin tức này truyền khắp Hồng Hoang.

Ngay sau khi mọi người giải tán, Chu Du ở Bồng Lai cũng trực tiếp đột phá cảnh giới.

Từ trước đó, khi Thần Nông Thị vị chứng đạo, Chu Du đã đột phá đến Thánh nhân ngũ trọng thiên.

Hơn nữa, nhờ vào nội uẩn thâm hậu, hắn đã tiến một bước dài trong cảnh giới Thánh nhân ngũ trọng thiên.

Sau đó, theo sự thăng tiến khí vận của Nhân tộc, tốc độ tu hành của Chu Du cũng ngày càng nhanh, không lâu sau đã đạt đến đỉnh phong Thánh nhân ngũ trọng thiên.

Để tạo ra sự đột phá mới, hắn vẫn luôn khổ tu tại Bồng Lai.

Bởi lẽ mục tiêu của Chu Du là mượn nhờ khí vận gia trì vào thời điểm Hiên Viên chứng đạo để trở thành Thánh nhân lục trọng thiên.

Sau đó, đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế toàn bộ quy vị, Nhân tộc thực sự trở thành nhân vật chính của thiên địa, hắn sẽ một bước tiến vào cảnh giới Thánh nhân hậu kỳ.

Phải biết rằng, điều khó khăn nhất trong tu hành của Thánh nhân không phải là làm sao thăng tiến tu vi, mà là làm sao để đột phá.

Giống như mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia, thăng lên Thánh nhân nhị trọng thiên cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng hiện tại tất cả đều đang ở đỉnh phong Thánh nhân nhị trọng thiên.

Chu Du vốn cũng không nghĩ mình có thể đột phá ngay lúc này, vì mục tiêu của mình chỉ là đột phá Thánh nhân lục trọng thiên trước khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa là được.

Nhưng mình không ngờ rằng, lời gợi ý cho Nhân tộc lại mang lại lợi ích lớn đến vậy.

Dẫu mình là Thánh Tổ Nhân tộc, một tồn tại Thánh nhân ngũ trọng thiên, nhưng cũng không thể ngờ khí vận Nhân tộc lại có thể phát sinh lột xác, trực tiếp hóa thành Khí Vận Chân Long.

Ngay lúc khí vận Nhân tộc và Long tộc hóa rồng, Chu Du cũng nhận được sự gia trì cực lớn.

Cuối cùng, phúc chí tâm linh, hắn thuận lợi thăng cấp lên cảnh giới Thánh nhân lục trọng thiên.

Thực tế, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Trong số các vị Thánh nhân, Chu Du mới là người chiếm giữ nhiều khí vận Nhân tộc nhất.

Chưa nói đến việc Chu Du là một thành viên của Long tộc, chỉ riêng việc hắn giúp khí vận Nhân tộc và Long tộc hợp nhất, lại khiến Long tộc trở thành vật tổ tín ngưỡng của Nhân tộc, đã là sự thăng tiến cực lớn cho cả hai tộc.

Khí vận tăng vọt là điều không cần bàn cãi, nên việc Chu Du nhận được sự phản hồi cũng là điều đương nhiên.

Lần thăng tiến lên Thánh nhân lục trọng thiên này đối với Chu Du mà nói cũng là một bất ngờ không nhỏ.

Bởi tốc độ đột phá này đã vượt xa dự kiến của mình.

Đây tất nhiên không phải là mình đang khoe khoang (flexing).

Trước đó mình thực sự không có mấy phần nắm chắc đột phá, chỉ nghĩ rằng sau khi khí vận thăng tiến thì sẽ có ích cho việc tu hành của bản thân.

Đương nhiên, sở dĩ mình khao khát như vậy là vì muốn sớm ngày đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Chỉ khi mình đạt đến cấp độ đó mới có thể giúp đỡ được Hồng Quân, để Hồng Quân không đến mức triệt để sa đọa.

Phải biết rằng hiện tại Hồng Quân đã là Thánh nhân đỉnh phong từ lâu, nhưng ngay cả người cũng không thể thoát ly khỏi Thiên đạo.

Mà mình còn chưa tới Thánh nhân hậu kỳ, lại càng không thể.

Cho nên mình mới nghĩ đến việc nâng cao khí vận Nhân tộc để gia trì cho bản thân.

Kết quả đương nhiên là tốt đẹp, lần đột phá này của Chu Du chính

là nước chảy thành sông.

Sau khi đột phá, Chu Du chỉ cần cảm ngộ một chút là có thể triệt để củng cố cảnh giới.

Tuy rằng lần này không giống lần trước, trực tiếp bước một bước dài trong cảnh giới Thánh nhân ngũ trọng thiên, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc đột phá Thánh nhân lục trọng thiên thông thường.

Nếu chia nhỏ cảnh giới một lần nữa, có thể nói hiện tại Chu Du đã là Thánh nhân lục trọng thiên sơ kỳ đỉnh phong.

Tất cả những điều này đều quy về nội uẩn thâm hậu của Chu Du.

Không chỉ vì bản thân nội uẩn mạnh mẽ, mà quan trọng hơn là Chu Du có được kinh nghiệm tu hành của Đạo Tổ Hồng Quân và cảm ngộ về đại đạo chân ý do Bàn Cổ để lại.

Chương 350

Phải biết rằng Đạo Tổ Hồng Quân mới là người đệ nhất Hồng Hoang đúng nghĩa, không chỉ cảnh giới đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La, chỉ còn cách một bước là đột phá thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, mà còn có đại nghị lực, đại khí vận, đại trí tuệ.

Nếu không, người cũng không thể kiên trì lâu như vậy sau khi thân hợp Thiên đạo mà không bị Thiên đạo đồng hóa.

Thậm chí Hồng Quân còn muốn thông qua cảm ngộ Thiên đạo để trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, từ đó thoát ly khỏi Thiên đạo, đủ thấy Hồng Quân lợi hại thế nào.

Còn về Bàn Cổ thì lại càng không cần phải bàn.

Với tư cách là tồn tại sáng tạo ra Hồng Hoang, ngài là người đệ nhất dưới Đại đạo.

Ngay từ trước khi khai thiên, tu vi đã là Thiên Đạo đỉnh phong, tức là cảnh giới đỉnh phong Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Nếu không, Bàn Cổ cũng chẳng muốn tái tạo Hỗn Độn, lấy lực chứng Đại đạo!

Tuy chỉ nhận được đại đạo chân ý di lưu của Bàn Cổ, nhưng đối với Chu Du mà nói, đó cũng là vô thượng cơ duyên.

Chỉ cần có thể hoàn toàn hấp thu đại đạo chân ý của Bàn Cổ, thì Hỗn Nguyên Vô Cực sẽ không phải là vấn đề lớn.

Là đệ tử đích truyền của Hồng Quân, có kinh nghiệm của Hồng Quân, lại có đại đạo chân ý của Bàn Cổ, việc tu hành ở cấp độ Hỗn Nguyên Đại La đương nhiên không có trở ngại gì, chẳng qua chỉ cần chút thời gian mà thôi.

Lần "thần lai chi bút" này đã tiết kiệm cho Chu Du không ít thời gian.

Cảnh giới đột phá sớm thì mình có thể sớm ngày phát động xung kích về hướng Hỗn Nguyên Vô Cực.

Đương nhiên, Chu Du cũng không vì lần đột phá này mà bị kích động đến mức muốn trực tiếp đột phá lên Thánh nhân hậu kỳ.

Bởi hắn biết đó là điều không thể, cơ bản không có lấy một chút cơ hội.

Đột phá lần này chỉ là thăng tiến trong giai đoạn Thánh nhân trung kỳ.

Còn tấn thăng lên Thánh nhân thất trọng thiên, đó là sự đột phá từ Thánh nhân trung kỳ lên Thánh nhân hậu kỳ.

Với cảnh giới hiện tại của Chu Du, ngay cả khi có sự gia trì từ việc hóa rồng khí vận của Nhân tộc và Long tộc, cũng không thể đột phá trực tiếp được.

Tấn thăng Thánh nhân khó nhất chính là đột phá cảnh giới, huống chi là đột phá lên cảnh giới Thánh nhân hậu kỳ.

Chỉ khi mình trầm lắng lại trong cảnh giới Thánh nhân lục trọng thiên một thời gian, cộng thêm khí vận gia trì khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, mình mới có khả năng đột phá trực tiếp.

Điều này không hề mâu thuẫn với những gì đã nói trước đó.

Tuy mình có nhiều kỳ ngộ, bao gồm kinh nghiệm của Hồng Quân và đại đạo chân ý của Bàn Cổ, nhưng tất cả đều cần mình tự hấp thu và thể ngộ, chứ không phải cứ có được là có thể một bước tới nơi, trực tiếp phớt lờ rào cản giữa các cảnh giới để đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Quan trọng hơn là, kinh nghiệm của Hồng Quân và chân ý của Bàn Cổ đều mang đậm màu sắc đại đạo của hai người họ.

Mình không thể rập khuôn theo đó mà tu hành.

Nếu làm vậy, tuy mình có thể nhanh chóng tu hành đến Thánh nhân đỉnh phong, nhưng vĩnh viễn không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La để trở thành cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La như Thiên đạo.

Chu Du có con đường tu hành của riêng mình.

Dù là kinh nghiệm của Hồng Quân hay đại đạo chân ý của Bàn Cổ, chúng chỉ đóng vai trò phụ trợ, là tài liệu tham khảo.

Chu Du chỉ có thể hấp thu những phần có ích cho việc tu hành của mình, còn những phần không phù hợp với bản thân thì cần phải từ bỏ.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể tu thành đạo của chính mình, mới có cơ hội đột phá đến cấp độ cao hơn.

Khó khăn lắm mới tới Hồng Hoang một chuyến, Chu Du đương nhiên không cam lòng mãi dừng lại ở một cảnh giới, ngay cả khi hiện tại hắn đã là đệ nhất nhân của Hồng Hoang!

Nhưng nên nhớ Hồng Hoang sẽ còn thăng tiến.

Nếu mình dừng lại ở Thánh nhân đỉnh phong, đến lúc Hồng Hoang thăng tiến, những Thiên Đạo Thánh nhân kia đều trở thành cấp độ Thiên Đạo, thì với sự kiêu ngạo của mình, e rằng đạo tâm sẽ trực tiếp hỏng mất.

Sau khi đã quen thuộc với cảnh giới Thánh nhân lục trọng thiên, Chu Du thở phào một hơi dài, rồi không nhịn được mà cảm khái: "Tốc độ này của mình quả thực là hậu vô lai giả (không có người sau theo kịp) rồi nhỉ?".

Đương nhiên không dám nói là tiền vô cổ nhân, vì sư tôn Hồng

Quân của mình hiện tại đã là đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Mình ngay cả cảnh giới Thánh nhân hậu kỳ còn chưa đạt tới, tự nhiên không cách nào sánh ngang với Hồng Quân.

Hơn nữa, trước khi Hồng Hoang xuất hiện, Bàn Cổ và Ba Ngàn Ma Thần Hỗn Độn, kẻ yếu nhất cũng ở cấp độ đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Chu Du tuy có tiến bộ như vậy, nhưng so với những người đó vẫn còn khoảng cách.

Tuy nhiên, Bàn Cổ và Ba Ngàn Ma Thần đều đã vẫn lạc, Hồng Quân cũng bị kẹt trong Thiên đạo, nên hiện tại Chu Du mới là tồn tại đệ nhất ở Hồng Hoang.

Sau khi đã làm quen với tu vi của mình, Chu Du tỏa nguyên thần ra khỏi đại điện.

Hắn muốn xem xem trong thời gian qua Bồng Lai có gì thay đổi hay không.

Dù sao Bồng Lai đã sớm bị mình luyện hóa, bây giờ mình đột phá Thánh nhân lục trọng thiên, vùng đất Bồng Lai này chắc chắn cũng nhận được không ít lợi ích.

Với cảnh giới hiện tại của Chu Du, hắn có thể quét mắt nhìn hết mọi ngóc ngách của Bồng Lai trong nháy mắt.

Khi nguyên thần lướt qua, hắn phát hiện Bồng Lai đã trở nên thần dị hơn nhiều.

Nồng độ linh khí tăng vọt, đại đạo đạo uẩn cũng tăng lên không ít.

Giờ đây cảm ngộ đại đạo tại Bồng Lai, e rằng hiệu quả gấp nhiều lần so với các động thiên phúc địa khác ở Hồng Hoang.

Bởi lẽ ở Hồng Hoang chẳng có động thiên phúc địa nào như Bồng

Lai, có một vị Thánh nhân lục trọng thiên tọa trấn.

Phải biết rằng nơi Thánh nhân ở thì đại đạo đạo uẩn tự hiển lộ, nơi ở của Thánh nhân bình thường đã có thể gọi là động thiên phúc địa đỉnh tiêm, huống chi là cảnh giới của Chu Du lúc này.

Hơn nữa, Bồng Lai đã được Chu Du tế luyện hoàn thành, Hỗn Độn Đại Trận bên ngoài còn có thể kết nối với Hỗn Độn, tiến hành chuyển hóa Hỗn Độn chi khí.

Đây cũng là lý do tại sao Bồng Lai lại có linh khí nồng đậm đến vậy.

Nhờ có tạo hóa này, Long tộc trong Bồng Lai mới có thể đột phá hạn chế của tư chất, trưởng thành như hiện tại.

Sau khi Chu Du đột phá, các vị Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai cũng cảm nhận được sự thay đổi.

Thấy Bồng Lai trở nên thần dị hơn, họ hiểu rằng cảnh giới của Chu Du lại tiến bộ thêm, nên ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Dù sao Chu Du đã trở thành một tồn tại như tín ngưỡng của Long tộc, cảnh giới của ngài càng cao thì địa vị của Long tộc càng vững chắc.

Tuy hiện tại Long tộc và Nhân tộc hợp nhất, có thể gọi là nhân vật chính của thiên địa trong tương lai, nhưng đó chỉ là một biểu tượng về thân phận.

Chương 351

Thực lực bản thân xuất chúng mới là cái gốc để đứng vững, mà vị Điện hạ nhà mình tu vi không ngừng thăng tiến, thì Long tộc cũng có thêm chỗ dựa vững chắc hơn.

Chu Du thu lại nguyên thần, sau đó lướt nhẹ một cái đã tới đại điện Bồng Lai.

Con đường tu hành vốn có lúc căng lúc giãn, cứ mải miết khổ tu cũng chẳng đạt được thành tựu lớn lao gì.

Ở cấp độ của Chu Du, đạo thân lúc nào cũng trong trạng thái tu hành, không cần lo lắng về việc này.

Chẳng qua là do trước đó nguyên thần có chút căng thẳng, giờ đây sau khi đột phá Thánh nhân lục trọng thiên, hắn cũng cần được thư giãn một chút.

Theo một luồng lực lượng nguyên thần tỏa ra, bao trùm toàn bộ Bồng Lai, tình hình cụ thể trong đảo lập tức hiện lên trong đầu Chu Du.

Sau một thời gian dài phát triển, tuy đa số Long tộc trong Bồng Lai đã đột phá hạn chế tư chất, nhưng tu hành cũng đã tới cực hạn.

Năm vạn hậu bối Long tộc đến Bồng Lai năm xưa, giờ đây kẻ kém nhất cũng ở cấp độ Thái Ất đỉnh phong.

Đại đa số đều ở cấp độ Đại La, hơn nữa không phải mới vào Đại La mà cơ bản đều ở cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Thậm chí số lượng Chuẩn Thánh cũng đã hơn một trăm người.

Thấy được nội uẩn trong Bồng Lai, Chu Du không khỏi gật đầu hài lòng, tâm huyết của mình đã không uổng phí.

Ngay sau đó, Chu Du nảy ra một ý định và lập tức đưa ra quyết định: Đợi đến khi Nhân tộc thực sự trở thành nhân vật chính của thiên địa, Bồng Lai cũng nên xuất hiện trước mặt thế gian.

Trước đó, khí vận Nhân tộc và Long tộc đã hợp nhất, nhưng đó chỉ là khí vận của Long tộc ở Long Cung.

Vùng đất Bồng Lai nằm trong hư không giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn, Long tộc ở đây không có mấy nhân quả với Hồng Hoang, khí vận tự nhiên không nằm trong Long tộc.

Chu Du lo lắng nếu Bồng Lai đột ngột hiển lộ ở Hồng Hoang, một khi Long tộc Bồng Lai xuất hiện sẽ gây ảnh hưởng đến khí vận Nhân tộc.

Bởi Long tộc Bồng Lai một khi xuất hiện, không biết khí vận sẽ tăng vọt đến mức nào.

Bản thân khí vận Nhân tộc vốn chưa ổn định, nếu Long tộc Bồng Lai đột nhiên xuất hiện, e rằng chỉ dựa vào mấy người Toại Nhân Thị là không thể trấn áp nổi.

Nhưng hiện tại khí vận Nhân tộc và Long tộc đã hóa rồng, không còn như trước nữa.

Đợi khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa thực sự, khí vận ngưng tụ thành thực thể chân long, thì dù Long tộc Bồng Lai có xuất hiện cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào tới Nhân tộc.

Hơn nữa, khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính, đại kiếp tiếp theo cũng sắp bắt đầu, Hồng Hoang sẽ lại rơi vào hỗn loạn.

Do đó, Chu Du cần Long tộc Bồng Lai đi khắp Hồng Hoang để trấn áp, ngăn chặn các tộc phá hoại nơi này.

Tuy lúc đó mình chắc đã là Thánh nhân hậu kỳ, nhưng cũng không thể kiểm soát toàn bộ Hồng Hoang.

Không phải mình không thể ra tay, mà là một tồn tại Thánh nhân hậu kỳ như mình trực tiếp ra tay thì có phần hơi bắt nạt người khác, cũng ảnh hưởng đến uy tín của mình.

Vì vậy, các vị Chuẩn Thánh Long tộc này chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngoại trừ mấy vị Thánh nhân, tồn tại có tu vi cao nhất Hồng Hoang cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử và Phục Hy tuy vượt qua Chuẩn Thánh một chút, nhưng nếu chưa đột phá thì Chí Thánh vẫn thuộc cấp độ Chuẩn Thánh.

Mà Chuẩn Thánh Long tộc ở Bồng Lai không ít người đã ở giai đoạn hậu kỳ, dùng để trấn áp Hồng Hoang là quá đủ rồi.

Nhưng trước đó, Chu Du vẫn có một sự sắp xếp cho các vị Chuẩn Thánh Long tộc này, đó là để họ tới ba ngàn đại thế giới phụ thuộc Hồng Hoang để lịch luyện.

Bởi vì kinh nghiệm thực chiến của đám Chuẩn Thánh Long tộc này ít đến đáng thương, hơn nữa Bồng Lai cũng không có nhiều tài nguyên và linh bảo tiên thiên.

Thế nên Long tộc Bồng Lai nhìn thì tu vi cao thâm, nhưng thực tế lại nghèo đến mức thảm hại.

Không phải mình keo kiệt, mà là muốn đáp ứng nhu cầu cho bấy nhiêu Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên thực sự có chút khó khăn.

Ngay cả khi mỗi người một món hậu thiên linh bảo, e rằng tài nguyên Bồng Lai cũng không đủ, nói gì đến tiên thiên linh vật.

Mà mình lại không thể phái đoàn quân Long tộc này vào Hồng Hoang, nên để họ tới ba ngàn đại thế giới phát triển là một lựa chọn tốt.

Dù sao Hồng Hoang sắp xảy ra đại kiếp, các thế giới phụ thuộc này cũng chẳng được yên bình.

Thay vì để tài nguyên trong các đại thế giới đó lãng phí vô ích, thà để cho Long tộc Bồng Lai sử dụng còn hơn.

Chu Du dự định phái Long tộc Bồng Lai tới ba ngàn thế giới để tự mình phát triển.

Dẫu sao Hỗn Độn Châu cũng có thể kết nối với ba ngàn thế giới phụ thuộc, không tận dụng thì hơi phí.

Vốn dĩ khi biết năng lực của Hỗn Độn Châu, mình còn muốn tới các đại thế giới phụ thuộc Hồng Hoang này để du ngoạn.

Nhưng sau đó nhờ có được một loạt cơ duyên, tu vi thăng tiến thần tốc, mình đã dần từ bỏ ý định này.

Bởi mình hiểu rõ, chỉ có Hồng Hoang mới là nơi thích hợp nhất cho bản thân.

Cuối cùng khi mình trở thành Thánh nhân, ý nghĩ tới thế giới phụ thuộc cũng coi như triệt để chấm dứt.

Thứ nhất là mình không cần tài nguyên ở đó nữa, thứ hai là nếu có tới thì e rằng cũng bị Thiên đạo của các thế giới đó ngăn cản.

Đúng vậy, các thế giới phụ thuộc Hồng Hoang cũng có Thiên đạo tồn tại, tất nhiên Thiên đạo đó cũng là một phần của Thiên đạo Hồng Hoang.

Thay vì tốn thời gian bị Thiên đạo bài xích, thà dành thời gian đó tham ngộ đại đạo còn hơn, nên Chu Du cũng dẹp hẳn ý nghĩ đó.

Nhưng giờ đây Long tộc Bồng Lai sắp được trọng dụng, tự nhiên không thể để họ tay không đi tranh phong với linh bảo tiên thiên, hậu thiên của kẻ khác.

Cho nên Chu Du mới quyết định phát huy năng lực của Hỗn Độn Châu, để Long tộc tới các đại thế giới thu hoạch tài nguyên.

Phải biết rằng trong các đại thế giới đó, tu vi cao nhất cũng chỉ là cấp độ Chuẩn Thánh.

Vì thế Chuẩn Thánh Long tộc tới đó nói chung không gặp nguy hiểm gì quá lớn, huống hồ còn có Hỗn Độn Châu bảo vệ, cũng không lo bị Thiên đạo ở đó nhắm vào, nên hành động lần này sẽ rất nhẹ nhàng.

Nghĩ tới đây, Chu Du cũng có chút kích động.

Tài nguyên trong ba ngàn đại thế giới vô cùng phong phú, tuy không bằng Hồng Hoang nhưng đó cũng là những đại thế giới hoàn chỉnh, kỳ trân dị bảo không hề thiếu.

Tất nhiên trong các đại thế giới đó, dù là đại thiên thế giới tiệm cận Hồng Hoang, cũng không có tiên thiên chí bảo.

Bởi vì Hồng Hoang là tồn tại duy nhất vô nhị.

Tuy không có tiên thiên chí bảo, nhưng mỗi thế giới đều có tiên thiên linh bảo.

Chương 352

Tổng số lượng tiên thiên linh bảo của các thế giới đó cộng lại là không hề nhỏ, Long tộc Bồng Lai sẽ có cơ hội đạt được.

Gọi là ba ngàn đại thế giới chỉ là nói về số lượng các thế giới tiệm cận Hồng Hoang, còn các trung thiên thế giới, tiểu thiên thế giới nhỏ hơn thì nhiều vô số kể.

Chu Du thông qua Hỗn Độn Châu mới biết, số lượng thế giới bên ngoài Hồng Hoang đạt tới con số Chu Thiên, tức là mười vạn tám ngàn cái.

Đương nhiên những cái nhỏ nhất chắc cũng chỉ cỡ các bí cảnh động thiên phúc địa của Hồng Hoang.

Lúc mới biết chuyện này, Chu Du cũng đại kinh thất sắc.

Hồng Hoang vốn đã lớn như vậy, cộng thêm các thế giới phụ thuộc này thì quả thực là vô cùng vô tận.

Nhưng hiện tại đã là Thánh nhân lục trọng thiên, hắn cũng không còn cảm thấy quá kinh ngạc nữa.

Vì vậy, Chu Du quyết định đưa Long tộc Bồng Lai vào các thế giới này lịch luyện.

Đến lúc họ trở về, e rằng mỗi vị Chuẩn Thánh sẽ có một món tiên thiên linh bảo, thậm chí không ít Đại La Kim Tiên cũng có thể lấy được tiên thiên linh bảo, đó chính là lý do khiến Chu Du hưng phấn.

Tất nhiên đó cũng chỉ là ý tưởng của Chu Du.

Dù hiện tại hắn đã là Thánh nhân lục trọng thiên, nhưng cũng không thể nhìn thấu tình cảnh bên trong các đại thiên thế giới đó, vì Thiên đạo trong các đại thiên thế giới đó cũng mạnh mẽ không kém gì

mình.

Hơn nữa chắc chắn trong các đại thiên thế giới đó cũng tiềm ẩn không ít nguy hiểm, nên muốn lấy được tiên thiên linh bảo, đám Long tộc Bồng Lai này còn phải mưu tính kỹ lưỡng.

Đương nhiên Chu Du hiện tại sẽ không đưa ra yêu cầu khắt khe nào cho họ, như kiểu bắt buộc phải thu hoạch được gì.

Dù sao hắn cũng chẳng coi trọng những món tiên thiên linh bảo tầm thường, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo đối với hắn cũng chỉ là bình thường thôi.

Với cảnh giới Thánh nhân lục trọng thiên của hắn lúc này, một số món cực phẩm tiên thiên linh bảo tầm thường còn không chịu nổi toàn bộ pháp lực của hắn, nên lẽ tự nhiên là hắn sẽ coi rẻ những món linh bảo thông thường.

Nhưng Chu Du không quan tâm không có nghĩa là kẻ khác không quan tâm.

Tiên thiên linh bảo ở Hồng Hoang có số lượng nhất định, dù theo sự thăng tiến của Hồng Hoang mà số lượng có tăng lên, nhưng vẫn xa mới đáp ứng đủ nhu cầu của tu sĩ Hồng Hoang.

Ngoại trừ một số đại năng xuất thế sớm nắm giữ vài món tiên thiên linh bảo, phần lớn Chuẩn Thánh còn lại đều không có tiên thiên linh bảo hộ thân, đủ thấy chúng trân quý đến mức nào.

Chu Du không bận tâm cho mình, nhưng không muốn thuộc hạ của mình thân không vật quý, nên mới nghĩ đến việc để các Chuẩn Thánh Long tộc tới các thế giới phụ thuộc Hồng Hoang mà 'tẩy kiếp' (cướp bóc) một phen.

Đương nhiên không phải là tẩy kiếp theo đúng nghĩa đen, vì Chu Du không có sát tính lớn như vậy, cũng không muốn người Long tộc

gánh chịu quá nhiều nhân quả nghiệp lực.

Nên biết rằng Thiên đạo ở các thế giới phụ thuộc cũng là Thiên đạo Hồng Hoang, kết nhân quả ở đó thì dù có về Hồng Hoang cũng không gột rửa sạch được.

Tất nhiên, nếu thực sự có kẻ không biết điều, thì Chu Du cũng chẳng quan tâm Long tộc sẽ xử lý thế nào.

Đường đường là chủng tộc đệ nhất Hồng Hoang, dù ở những thế giới đó cũng không thể làm mất uy phong.

Chu Du suy nghĩ một lát để hoàn thiện kế hoạch trong đầu, sau đó triệu tập Long tộc trong Bồng Lai lại.

Ngay sau đó, giọng nói của Chu Du vang lên trong đầu tất cả Long tộc ở Bồng Lai, đó chính là vĩ lực của Thánh nhân.

Nghe thấy giọng nói trong đầu, các thành viên Long tộc lần lượt bước ra khỏi nơi ở, nhanh chóng bay về phía đại điện trên nội đảo Bồng Lai.

Trước đó khi Chu Du đột phá, Bồng Lai đã xảy ra biến hóa không nhỏ, mọi người đều đã bị đánh thức, nên lúc này Chu Du không lo có ai đang bế quan.

Chỉ một lát sau, đám Long tộc đã tới đại điện.

Cảm nhận được uy áp quen thuộc của Chu Du, ai nấy đều lộ vẻ sùng kính, rồi tất cả quỳ rạp xuống đất, thưa với Chu Du trên điện: "Chúng thần tham kiến Điện hạ!" Chu Du ở nhà mình đương nhiên không phóng ra toàn bộ uy áp, uy áp mà đám Long tộc cảm nhận được lúc này chỉ là một tia rất nhỏ.

Bởi với cảnh giới hiện tại của hắn, nếu phóng hết uy áp ra, ngoại trừ một số Long tộc Chuẩn Thánh hậu kỳ còn có một tia sinh cơ, những người còn lại e rằng sẽ bị uy áp của Chu Du trực tiếp trấn diệt.

Thế mà chỉ với một tia uy áp đó, đám Long tộc cũng suýt chút nữa không chống đỡ nổi, đủ thấy thực lực của Chu Du lúc này mạnh tới mức nào.

Trên điện, thấy mọi người quỳ lạy, Chu Du tâm niệm động một cái, mọi người liền được nâng dậy.

Sau đó, giọng nói của Chu Du truyền tới: "Triệu tập các ngươi lần này là có một cơ duyên muốn ban cho các ngươi!" Nghe xong lời của Chu Du, Long tộc bắt đầu hưng phấn hẳn lên.

Bởi họ biết cơ duyên mà Chu Du nói chắc chắn không hề tầm thường.

Ví như lúc họ mới tới Bồng Lai, cũng nghe thấy hai chữ cơ duyên từ miệng Chu Du, sau đó mọi người đều nhận được cơ duyên Long Môn, ai nấy đều có sự thăng tiến vượt bậc.

Hiện tại Chu Du đã trở thành Thánh nhân chí tôn, mà đa số những người đứng dưới điện đều đã là Đại La Kim Tiên trở lên, nên sau khi nghe Chu Du nói, họ càng thêm kích động.

Với Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh mà cũng là cơ duyên, thì cơ duyên đó nhất định không hề nhỏ.

Tuy kích động nhưng không ai dám có chút hành động bất kính nào.

Thứ nhất, Chu Du là tín ngưỡng duy nhất của Long tộc, thứ hai là khoảng cách tu vi quá lớn không cho phép họ vô lễ.

Nghe xong lời Chu Du, mọi người lại quỳ lạy lần nữa: "Đa tạ Điện hạ hậu ái!" Chu Du thấy biểu hiện của mọi người, trong lòng có chút bất lực.

Thực ra mình thích đám Long tộc này hoạt bát hơn một chút, như thế mới vui!

Nhưng giờ mình đã là Thánh nhân, tự nhiên chẳng ai dám như vậy trước mặt mình.

Hắn hiểu sự tôn trọng của họ dành cho mình nên cũng không cưỡng cầu, trực tiếp nói: "Với tư chất của các ngươi, tu vi lúc này đã đạt tới cực hạn.

Bồng Lai ta tuy là động thiên phúc địa vô thượng, nhưng cũng không thể cung cấp cho các ngươi nhiều linh bảo như vậy.

Tuy nhiên, bên ngoài Hồng Hoang còn có vô số thế giới phụ thuộc, các ngươi có thể tới đó mà tìm kiếm!" Chu Du nói xong, đám người dưới điện lập tức ngây ra.

Vì người Long tộc rất ít khi ra khỏi Bồng Lai nên không biết nhiều về các bí mật của Hồng Hoang.

Đây cũng là một trong những lý do Chu Du muốn họ tới dị thế giới lịch luyện.

Nên nhớ đại kiếp tiếp theo của Hồng Hoang sắp tới rồi, Chu Du còn trông chờ vào đám Long tộc này để đi trấn áp các nơi mà.

Sau đó Chu Du phất tay một cái, thông tin về các dị thế giới liền hiện ra trong đầu mọi người.

Sau khi hiểu được bí mật về dị thế giới, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt họ, lập tức đồng thanh hưởng ứng: "Chúng thần nguyện đi!" Dù không biết làm thế nào để tới các tiểu thế giới phụ thuộc Hồng Hoang, nhưng điều đó không ngăn cản họ bày tỏ quyết tâm.

Nghe xong lời mọi người, Chu Du gật đầu, tiếp tục nói: "Các tiểu thế giới phụ thuộc bên ngoài Hồng Hoang có số lượng Chu Thiên.

Chút nữa ta sẽ mở lối thông đạo cho các ngươi.

Cứ ba vị Chuẩn Thánh làm một nhóm, dẫn theo một ngàn Đại La

tiến vào các thế giới đó!".

Chương 353

Mọi người trong điện nghe xong, ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Họ đã nắm rõ thông tin trong đầu, biết rằng các tiểu thế giới này là vùng đất trinh nguyên chưa từng được khai phá.

Dù ở đó cũng có các chủng tộc khác nhau, nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của họ.

Chuyến đi này chắc chắn sẽ thu hoạch cực lớn.

Nhìn thấy thần thái của mọi người, Chu Du hiểu rõ tâm tư của họ, liền dặn tiếp: "Các ngươi tới các thế giới đó phải hành động thống nhất, nhưng không được phép lạm sát vô cớ!".

Chu Du hiểu rõ tính tình của các Chuẩn Thánh Long tộc này, nếu không hạn chế, e rằng họ có thể sát phạt tuyệt diệt cả một tiểu thế giới mất.

Để tránh việc họ kết đại nhân quả, đến khi trở về Hồng Hoang bị Thiên đạo trừng phạt, Chu Du phải tiêm cho họ một mũi thuốc phòng ngừa.

Tuy nhiên, hắn nói là không lạm sát, chứ không phải là không được sát sinh, vì ở đó cũng có những kẻ ngu ngốc không biết điều.

Mọi người trong điện hiểu tâm ý của Chu Du, đồng thanh đáp: "Cẩn tuân mệnh lệnh của Điện hạ!" Chu Du mỉm cười, rồi nói tiếp: "Tất nhiên, các ngươi đi chuyến này là vì linh bảo và tài nguyên.

Tài nguyên thu hoạch được cuối cùng, ngoại trừ linh bảo ra, cần nộp lại một nửa cho Long tộc!".

Mọi người nghe vậy đều vâng dạ.

Họ hiểu rằng Chu Du không hề quan tâm đến số tài nguyên đó, ngài yêu cầu họ nộp lại là vì nghĩ cho cả Long tộc.

Sự thực đúng là như vậy, giờ đây Chu Du không còn bận tâm đến số tài nguyên này, vì trong các tiểu thế giới đó có lẽ chẳng có thứ gì khiến hắn động tâm.

Việc sắp xếp như vậy là để dành cho hậu bối Long tộc sau này.

Tuy mình có Hỗn Độn Châu có thể định kỳ để Long tộc tới đó tranh đoạt, nhưng khi thiên địa Hồng Hoang thăng tiến một lần nữa, e rằng các thế giới phụ thuộc này sẽ bị Hồng Hoang hấp thu, hòa làm một phần của Hồng Hoang, lúc đó Long tộc đi lại sẽ không còn thuận tiện nữa.

Làm việc đương nhiên phải lo xa.

Dù thực lực mình tăng lên khiến địa vị Long tộc vững chắc hơn, nhưng tài nguyên Hồng Hoang là có hạn.

Nếu không có tài nguyên, hậu bối Long tộc sẽ khó lòng ngóc đầu lên được, điều đó không có lợi cho sự phát triển của Long tộc.

Vì vậy, lần này Chu Du định sắp xếp Long tộc vào ba mươi trung thiên thế giới trước.

Bởi ở đại thiên thế giới, số lượng Chuẩn Thánh chắc cũng không ít, ba vị Chuẩn Thánh vào đó chắc cũng chẳng tạo nên sóng gió gì lớn.

Nhưng trung thiên thế giới thì khác, dù có Chuẩn Thánh cũng chỉ lèo tèo vài vị, đám Chuẩn Thánh Long tộc này tới đó sẽ là mạnh nhất, thu hoạch cũng nhiều hơn.

Chứng kiến thần thái của đám Long tộc, Chu Du hài lòng gật đầu.

Là Thánh nhân lục trọng thiên, hắn có thể nhìn thấu suy nghĩ của họ chỉ bằng một cái liếc mắt.

Long tộc ở Bồng Lai đều là do hắn dày công bồi dưỡng, Chu Du tự nhiên không muốn thấy họ vì chút cơ duyên ở dị thế giới mà đánh mất cảnh giác.

Hồng Hoang nguy hiểm hơn các thế giới phụ thuộc nhiều.

Nếu họ bị tổn thất ở dị thế giới, thì Chu Du thực sự phải cân nhắc xem sau này có nên để họ đi trấn áp các nơi ở Hồng Hoang hay không, vì như thế thì dù có rải quân khắp Hồng Hoang cũng chẳng có tác dụng gì.

Giờ đây nắm bắt được tâm lý của mọi người, hắn cũng yên tâm hơn phần nào về chuyến đi sắp tới.

Sau đó, trước ánh mắt kích động của mọi người, Chu Du phất tay một cái, đưa tất cả ra khỏi đại điện.

Việc sắp xếp Long tộc tới thế giới phụ thuộc không phải chuyện một sớm một chiều, nên hắn không muốn đặt vị trí truyền tống ngay trong điện.

Với cảnh giới Thánh nhân lục trọng thiên, việc di chuyển đám Long tộc đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Khi mọi người được đưa ra ngoài, họ không khỏi có chút kinh ngạc.

Sự kinh ngạc này không phải vì cảm khái thực lực của Chu Du, bởi kẻ mạnh nhất trong số họ cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, không dám tùy tiện suy đoán cảnh giới của hắn.

Họ kinh ngạc vì nơi mình đang đứng rất quen thuộc, chính là nơi Chu Du từng đặt Long Môn.

Nên biết rằng khi họ mới tới Bồng Lai, Chu Du đã đặt Long Môn bí cảnh tại đây để tạo nền móng vững chắc, giúp tu vi của họ thăng tiến thần tốc sau này.

Có thể nói không có cơ duyên Long Môn năm đó thì không có tu vi như hiện tại, nên khi trở lại đây ai nấy đều bồi hồi cảm khái.

Trong lòng họ càng thêm sùng kính Chu Du.

Nếu không có vị Điện hạ này, chưa nói đến việc có thể kiên trì dưới sự quấn thân của nghiệp lực hay không, thì dù có thoát khỏi nghiệp lực cũng chẳng thể có tu vi như bây giờ.

Sau này họ mới biết nơi đây chính là điểm hội tụ linh mạch của Bồng Lai, Chu Du đã hy sinh không ít nội uẩn của Bồng Lai để bồi dưỡng họ.

Kể từ khi họ kết thúc việc tẩy luyện ở Long Môn, Chu Du đã thu hồi nó và họ chưa bao giờ quay lại đây.

Họ không ngờ Điện hạ lại thiết lập thông đạo xuyên không ngay tại nơi này, thật sự là vừa kích động vừa cảm kích.

Sau đó, Long tộc đồng loạt quỳ lạy Chu Du đang lơ lửng trên không, đồng thanh hô lớn: "Đa tạ Điện hạ tài bồi!!!" Nhìn thấy hành động của họ, Chu Du mỉm cười.

Kiếp này là một thành viên của Long tộc, hắn không muốn Long tộc giống như kiếp trước, trở thành món ăn trên bàn hay vật cưỡi cho các đại năng, nên hắn đã sắp xếp mọi thứ.

Giờ đây dưới sự thao túng của hắn, Long tộc đã trở thành một tồn tại như nhân vật chính của thiên địa.

Thấy sự sùng bái của họ, hắn cũng có chút thỏa mãn.

Nhưng là Thánh nhân lục trọng thiên, tâm cảnh của Chu Du đã phi phàm, nên hắn chỉ hơi xao động một chút rồi lập tức gọi Hỗn Độn Châu trong nguyên thần ra.

Sau thời gian dài tế luyện cộng thêm tu vi hiện tại đã đủ, hắn đã

hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Trong thời gian qua, Hỗn Độn Châu cũng hấp thu vô số linh bảo, trở thành tiên thiên chí bảo đỉnh tiêm, chỉ thiếu một bước là thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Nếu không phải cảnh giới của Chu Du chưa đủ thì nó đã đột phá từ lâu.

Ý của hắn là mình cần thăng cấp lên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La thì Hỗn Độn Châu mới có thể trở thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Bởi lúc này thiên địa Hồng Hoang chưa thăng tiến bao nhiêu, cả Đại đạo và Thiên đạo đều không cho phép một Hỗn Độn Linh Bảo nghịch thiên như vậy xuất hiện.

Lúc này Thiên đạo cũng chỉ ở cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La mà thôi.

Chỉ khi Hồng Hoang thăng tiến, Thiên đạo trở thành tồn tại tiệm cận Đại đạo, thì lúc đó Hồng Hoang mới cho phép Hỗn Độn Linh Bảo xuất hiện.

Hiện tại tuy chưa thăng cấp nhưng Hỗn Độn Châu đã có một phần uy năng như tiền thế.

Chương 354

Chính nhờ món chí bảo này cộng với Thí Thần Thương – chí bảo sát phạt đệ nhất Hồng Hoang – mà các vị Thánh nhân mới kiêng dè Chu Du đến vậy, vì hai món này trong tay hắn có thể tiêu diệt cả Thánh nhân.

Nếu không có hai món này, dù tu vi có thể trọng thương các Thánh nhân nhưng muốn giết họ thì rất khó, vì họ có đủ loại pháp bảo chí bảo và có thể điều khiển sức mạnh của thiên địa Hồng Hoang.

Quay lại Bồng Lai, khi Hỗn Độn Châu xuất hiện trên đỉnh đầu Chu Du, một luồng uy áp tỏa ra tứ phía.

Uy áp lan ra ngoài đảo, khiến cả hư không bên ngoài Bồng Lai cũng bị đóng băng.

Hỗn Độn Châu là trọng bảo thời không, việc định trụ không gian là quá đơn giản.

Đám Long tộc bên dưới cảm nhận được uy áp của Hỗn Độn Châu lại quỳ lạy lần nữa.

Chu Du đã kiểm soát luồng uy áp này nên họ chỉ cảm thấy một phần rất nhỏ, nếu không họ không thể chịu đựng nổi.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Châu tỏa ra vạn trượng huyền quang, không gian trước mắt gợn sóng liên tục.

Đến khi không gian bình ổn, họ thấy Hỗn Độn Châu đã hiển thị toàn bộ bố cục của các thế giới phụ thuộc Hồng Hoang trước mặt.

Nhìn vô số thế giới lung linh như ánh sao, đám Long tộc ngây người ra, họ chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy.

Chu Du bắt đầu lựa chọn trong số đó và chọn ra ba mươi trung

thiên thế giới.

Sau khi chọn xong, các thế giới khác biến mất, chỉ còn lại ba mươi cái đã chọn.

Chu Du rót pháp lực vào Hỗn Độn Châu.

Một lát sau, nó vận chuyển điên cuồng, những luồng bản nguyên chi lực thoát ra không trung.

Chu Du biết Hỗn Độn Châu đang định vị các thế giới đó trong Hỗn Độn.

Khi bản nguyên chi lực kết nối với các thế giới đó, những vòng xoáy xuất hiện trong Bồng Lai.

Khi đủ ba mươi vòng xoáy, Chu Du thu hồi pháp lực, nói với thuộc hạ bên dưới: "Theo như ta đã nói, các ngươi tự phân chia tổ đội, mỗi đội tiến vào một thế giới!" Lời vừa dứt, Long tộc bắt đầu lập đội, chẳng mấy chốc đã có ba mươi tiểu đội.

Những người còn lại Chu Du cũng phân bổ thêm vào các đội đó, để các đội đông người hơn tiến vào các trung thiên thế giới lớn hơn.

Khi mọi người đã sẵn sàng, giọng nói của Chu Du lại vang lên: "Các ngươi hãy nhớ kỹ, không được lạm sát vô cớ, nhưng cũng không được làm nhục uy phong của Long tộc ta.

Chí bảo Hỗn Độn Châu của ta sẽ đánh dấu lên người các ngươi.

Một mặt là để che giấu hơi thở Hồng Hoang, mặt khác là các ngươi có thể dựa vào đó để tự trở về Bồng Lai, nhưng sau khi về thì trong thời gian ngắn sẽ không thể đi tiếp!".

Nghe vậy, Long tộc thầm quyết tâm nếu không chinh phục được các thế giới đó thì tuyệt đối không trở về.

Chu Du hiểu tâm tư của họ, nói tiếp: "Sau khi tất cả trở về sẽ có

chuyến hành trình tiếp theo, hãy nhớ giữ gìn bản thân!".

Mọi người đồng thanh vâng lệnh.

Tuy tới trung thiên thế giới nhưng ở đó vẫn tiềm ẩn nhiều nguy hiểm, nếu sơ suất thì vẫn có thể vẫn lạc.

Tuy Hỗn Độn Châu có bảo hộ nhưng việc dẫn dắt họ trở về cần một chút thời gian cực ngắn, nếu bị tiêu diệt trong chớp mắt thì Hỗn Độn Châu cũng không cứu kịp, nên hắn phải dặn dò.

Nhưng xác suất đó rất thấp vì mỗi đội có ít nhất ba Chuẩn Thánh và nhiều Đại La Kim Tiên, thường không gặp nguy hiểm gì quá lớn.

Hơn nữa việc dẫn dắt của Hỗn Độn Châu diễn ra trong tích tắc, chỉ cần không phải bị Thiên đạo của thế giới đó trực tiếp trừng phạt thì đều có thể đưa về được.

Cuối cùng, Chu Du phất tay, các tiểu đội bắt đầu tiến vào vòng xoáy dẫn tới thế giới của mình.

Khi bóng dáng cuối cùng biến mất, ba mươi vòng xoáy từ từ thu lại rồi biến mất hoàn toàn.

Đó là những thông đạo tạm thời do Hỗn Độn Châu tạo ra, khi họ cần về nó sẽ tự động dẫn dắt.

Chu Du để lại một tia nguyên thần trong Hỗn Độn Châu để quan sát tình hình, thấy mọi người đều ổn thỏa và bắt đầu làm quen với thế giới mới, hắn gật đầu rồi thu hồi nguyên thần, lướt mình trở lại đại điện.

Vừa về tới đại điện sau khi sắp xếp xong cho Long tộc, Chu Du cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Ánh mắt hắn sáng lên, lập tức tỏa nguyên thần ra.

Lúc này Long tộc trong đảo đã đi hết, Kim Sư thì đang ở chỗ Nhân

tộc, nên người có thể khiến hắn có cảm giác này chỉ có thể là Tây Vương Mẫu đang bế quan.

Nhận thấy sự dao động khí tức tại nơi nàng bế quan, Chu Du có chút kích động.

Tây Vương Mẫu đã sớm trảm Tam Thi, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau khi nhận được kinh nghiệm từ hắn thì vẫn luôn bế quan.

Cảm nhận được sự dao động đó, hắn biết nàng sắp tỉnh lại, liền biến mất khỏi đại điện.

Khi xuất hiện lại, hắn đã ở trước nơi bế quan của nàng.

Nhìn dung nhan không chút thay đổi của Tây Vương Mẫu, lòng hắn càng thêm bình yên.

Một lát sau, nàng từ từ mở mắt, thấy bóng dáng hắn thì ánh mắt thoáng hiện vẻ dịu dàng, rồi nàng chậm rãi đứng dậy, sà vào lòng hắn.

Hồi lâu sau, Chu Du mới bế Tây Vương Mẫu trở lại đại điện.

Cảm nhận được khí tức thâm sâu như vực thẳm trên người hắn, nàng có chút ngẩn ngơ.

Sau khi giao dung nguyên thần, nàng đã hiểu được phần nào cảnh giới của hắn nên mới kinh ngạc như vậy.

Nàng nhớ lại lúc mới quen, hắn chỉ mới có tu vi Đại La.

Thời gian trôi qua, giờ nàng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong – mà đó còn là nhờ hắn giúp đỡ – trong khi hắn đã đi rất xa trong cảnh giới Thánh nhân.

Nàng tự hào nhưng cũng có chút bất an, vì khoảng cách giữa hai người ngày càng lớn mà nàng lại chưa thể đột phá.

Nếu không thành Thánh nhân thì không thể đạt tới vạn kiếp bất

diệt, nên nàng khẽ cau mày.

Chu Du nhận ra sự khác lạ, hỏi: "Nàng sao thế?" Tây Vương Mẫu khẽ nói: "Giờ chàng đã là Thánh nhân chí tôn, vạn kiếp bất diệt, nhưng thiếp vẫn chỉ là Chuẩn Thánh.

Nếu sau này đại kiếp tới, thiếp sợ mình không còn cơ hội ở bên chàng nữa!".

Chu Du nhếch môi cười, trấn an: "Yên tâm đi, chuyện đó không xảy ra đâu.

Nàng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ cách Thánh nhân một bước chân thôi.

Ngay cả khi nàng không thể đột phá, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để nàng gặp bất kỳ bất trắc nào!".

Chương 355

Nghe vậy, nàng gật đầu, ôm lấy tay hắn chặt hơn.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của nàng, hắn cười nói: "Đừng suy nghĩ lung tung, chút nữa ta sẽ giúp nàng đột phá cảnh giới Thánh nhân!".

Tây Vương Mẫu sững sờ: "Chàng không có Hồng Mông Tử Khí, làm sao giúp thiếp chứng đạo Thánh nhân được?".

Chu Du mỉm cười lắc đầu: "Sao, nàng không tin ta à?".

Thấy nàng vừa không tin vừa đầy mong chờ, hắn cười rồi đặt nàng ngồi lên bảo tọa trong điện.

Hắn đưa tay chỉ vào hư không, vô số hình ảnh hiện ra, chính là những đại sự diễn ra sau khi nàng bế quan.

Nhìn tình cảnh Nhân tộc hiện tại, nàng trố mắt: "Đây là Nhân tộc sao?".

Nàng kinh ngạc là phải, vì nàng không bế quan liên tục, chuyện Vu Yêu đại kiếp nàng nắm rõ.

Chính vì thấy sự tàn khốc đó và nhận ra tu vi mình chưa đủ nên nàng mới triệt để chìm vào đại đạo, thành ra không biết những chuyện sau này.

Sau khi kết thúc bế quan, nàng chưa kịp thôi diễn thiên đạo đã thấy hắn tới trước mặt, nên chẳng còn tâm trí đâu mà thôi diễn, đến giờ mới biết Hồng Hoang đã biến đổi thế này.

Theo dõi tiếp các hình ảnh, nàng có nhận thức mới về Hồng Hoang hiện tại.

Biết Nhân tộc sắp thành nhân vật chính, nàng không kìm được

tiếng kêu kinh ngạc.

Tin này thực sự quá khó tin với nàng.

Dù biết Nữ Oa tạo ra Nhân tộc và hắn có đóng góp không nhỏ, nhưng nàng không ngờ một chủng tộc yếu ớt như vậy lại sắp trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Vu Yêu hai tộc mạnh thế kia cũng chỉ mới là bá chủ Hồng Hoang chứ chưa được là nhân vật chính, bảo sao nàng không sốc.

Khi thấy cảnh Nhân tộc và Long tộc lập huyết thệ minh ước, nàng đã hiểu ra đôi chút.

Thực lực Long tộc thì nàng quá rõ vì nàng cũng coi như nữ chủ nhân của Bồng Lai mà.

Nàng cứ ngỡ Nhân tộc nhờ dựa vào Long tộc mới thành nhân vật chính.

Rồi cảnh giao thế Nhân Hoàng hiện ra, nàng lại tròn mắt khi thấy tình hình trong tổ miếu Nhân tộc.

Chu Du là Thánh Tổ Nhân tộc nên mọi chuyện trong tổ miếu hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Hắn cho nàng xem tình hình thực tế trong đó – điều mà vô số chủng tộc Hồng Hoang đang khao khát muốn biết.

Cuối cùng khi thấy Hiên Viên tế thiên chọn Long tộc làm vật tổ, nửa trăm Chuẩn Thánh Long tộc bay trên kinh thành và khí vận hóa rồng, nàng hoàn toàn lặng người.

Một lúc sau nàng mới định thần lại: "Nhân tộc có nội uẩn và cơ duyên thế này, quả thực xứng đáng làm nhân vật chính!".

Rồi nàng cau mày: "Nhưng chuyện này giúp gì cho việc thiếp đột phá?".

Chu Du phất tay xua đi các hình ảnh rồi nói: "Giờ nàng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ thiếu bước Tam Thi hợp nhất.

Đợi khi Nhân tộc thực sự thành nhân vật chính, ta sẽ ở Bồng Lai chiêu cáo Hồng Hoang về hai chúng ta, lúc đó nàng sẽ được khí vận gia thân, cộng thêm sự giúp đỡ của ta, việc đạt tới Hỗn Nguyên là chuyện dễ dàng!".

Ánh mắt Tây Vương Mẫu tràn đầy niềm vui, nhưng rồi nàng hỏi ngay: "Như vậy có ảnh hưởng đến khí vận của chàng không?

Nếu ảnh hưởng đến việc tu hành của chàng thì thiếp thà không cần số khí vận đó!".

Chu Du ôm nàng vào lòng, khẽ bảo: "Ta quả thực cần mượn khí vận để đột phá, nhưng chỉ là vào thời điểm Nhân tộc trở thành nhân vật chính thôi, sau đó sẽ không còn ảnh hưởng gì nữa.

Đó là lý do vì sao ta phải đợi đến lúc đó mới chiêu cáo Hồng Hoang!".

Nghe xong, nàng mới yên lòng.

Thực tế đúng như hắn nói, là Thánh Tổ chiếm nhiều khí vận nhất, lợi ích hắn nhận được khi đó là lớn nhất.

Ý định của mình là mượn khí vận gia trì để trực tiếp đột phá lên Thánh nhân hậu kỳ.

Sau khi đột phá, khí vận Nhân tộc không còn tác dụng lớn với mình nữa, nên hắn không ngại chia sẻ cho nàng.

Thậm chí sau khi nàng thăng lên Hỗn Nguyên, phần khí vận nàng được chia cũng không ảnh hưởng tới tốc độ tu hành của hắn, vì ở cấp độ Thánh nhân hậu kỳ cần cảm ngộ đại đạo sâu sắc hơn mới có thể thăng tiến.

Sau đó, hai người bắt đầu trò chuyện trong đại điện.

Thông qua những lời Chu Du kể lại, Tây Vương Mẫu cũng đã có một cái nhìn khá rõ nét về tình hình hiện tại trong Hồng Hoang.

Nàng cũng biết được tin tức về việc Trấn Nguyên Tử lập phủ, Hồng Vân chuyển thế trở về.

Khi biết được Hồng Vân chuyển thế thành Thương Hiệt của Nhân tộc, Tây Vương Mẫu không khỏi pha chút kinh ngạc.

Phải biết rằng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử là hai người mà Tây Vương Mẫu khá quen thuộc.

Nói về thời điểm nàng quen biết hai người này, có lẽ còn sớm hơn cả Chu Du.

Dù sao khi Chu Du từ Ngọc Kinh Sơn trở về Long tộc, bất quá cũng mới vừa bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà Tây Vương Mẫu cùng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử ba người đã tiến vào cảnh giới Đại La không biết bao nhiêu năm rồi.

Trước đó khi nhận được tin Hồng Vân vẫn lạc, Tây Vương Mẫu vẫn cảm thấy cực kỳ buồn bã.

Hiện tại nghe Chu Du nói Hồng Vân vậy mà chuyển thế quy lai, trong lòng nàng cũng có vài phần hân hoan.

Hồng Hoang tàn khốc, không biết bao nhiêu đồng đạo đã thân tử đạo tiêu, không còn để lại chút dấu vết nào.

Ngay sau đó, Tây Vương Mẫu cũng mang theo đầy lòng nghi hoặc, hướng về Chu Du hỏi thăm sự tình của Hồng Vân.

Dù sao cả Hồng Hoang đều biết rõ Hồng Vân đã triệt để vẫn lạc, nhưng hiện tại Hồng Vân lại có thể chuyển thế trở về, điều này khiến Tây Vương Mẫu có chút không hiểu được.

Chu Du nghe vậy cũng không hề ẩn giấu, trực tiếp đem một số bí ẩn của Hồng Hoang nói cho Tây Vương Mẫu biết.

Trong lúc tại Bồng Lai, Chu Du và Tây Vương Mẫu đang chìm đắm trong thế giới của hai người, thì tại Đô thành, Hiên Viên cảm nhận rõ ràng bản thân đã không còn cách nào khiến khí vận Nhân tộc biến hóa thêm nữa, liền chuẩn bị chứng đạo Nhân Hoàng.

Sớm tại thời điểm tế thiên trước đó, Hiên Viên đem Long tộc hóa thành đồ đằng tín ngưỡng của Nhân tộc, lúc ấy Hiên Viên đã giải quyết được vấn đề khí vận, công đức viên mãn, có thể chứng đạo Nhân Hoàng.

Nhưng bởi vì Hiên Viên vẫn chưa chọn ra được vị cộng chủ Nhân tộc tiếp theo, cho nên mới trì hoãn lại.

Vì thế, sau khi tế thiên kết thúc, Hiên Viên cũng bắt đầu tuyển chọn người kế nhiệm thích hợp trong Nhân tộc, nhưng mãi đến hiện tại Hiên Viên vẫn chưa tìm ra được một nhân tuyển tối ưu nhất.

Điều này cũng bởi vì hiện tại Nhân tộc đã thống nhất, khí vận hóa long, có khí vận che chở nên Nhân tộc không gặp phải tai nạn trọng đại nào.

Chương 356

Thêm vào đó Nhân tộc hiện tại ngày càng hoàn thiện, hiếm có hạng người nào có đóng góp to lớn xuất hiện, do đó Hiên Viên mới không tìm được người thích hợp.

Nhưng Hiên Viên thành tựu Nhân Hoàng cũng đã mấy trăm năm, nếu Hiên Viên không thể chứng đạo Nhân Hoàng, e rằng khí vận Nhân tộc tiếp theo cũng sẽ không có sự thăng tiến, cho nên Hiên Viên lúc này cũng vô cùng lo lắng.

Mãi đến cuối cùng, Hiên Viên bất đắc dĩ chỉ có thể từ trong hậu bối của mình chọn ra một vị có tài năng để tiếp nhiệm vị trí cộng chủ Nhân tộc, bởi vì Hiên Viên đối với những hậu bối này tương đối quen thuộc.

Người này chính là Chuyên Húc, cũng chính là Cao Dương Thị.

Chuyên Húc là cháu nội của Hiên Viên, con trai của Xương Ý.

Trước đó, con trai của Hiên Viên là Xương Ý được phong đến Nhược Thủy, sau đó cưới con gái của Thục Sơn Thị sinh ra hắn.

Con gái Thục Sơn Thị một đêm nhìn thấy trên bầu trời có dị tượng "sao Dao Quang quán mặt trăng như cầu vồng", vì thế tâm hữu sở cảm mà mang thai, sau đó tại vùng Nhược Thủy sinh hạ Chuyên Húc.

Chuyên Húc vừa ra đời đã có dị tượng, thuở nhỏ đã cực kỳ thông tuệ, hiền danh lưu truyền trong Nhân tộc.

Trước kia khi chọn cộng chủ Nhân tộc, Hiên Viên không hề cân nhắc đến hậu bối của mình mà khổ công tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy ai thích hợp.

Cuối cùng, hắn đành đem tên của Chuyên Húc báo cho Tổ Miếu,

muốn xem ý kiến của các vị tiền bối trong Nhân tộc thế nào.

Bởi vì Hiên Viên cảm thấy hai vị Nhân Hoàng trước đó là Phục Hy và Thần Nông Thị đều là thiền nhượng cho người ngoài, mà bản thân mình tuy nói là thiền nhượng, nhưng đối tượng lại là con cháu mình, e rằng sẽ bị người đời nghị luận.

Cuối cùng Hiên Viên đem lựa chọn của mình báo trước cho mọi người trong Nhân tộc Tổ Miếu, cho rằng Chuyên Húc tuy không có cống hiến như Phục Hy và Thần Nông Thị, nhưng cũng đủ để thủ hộ Nhân tộc hiện tại.

Nhân tộc Tổ Miếu khi nhận được tin của Hiên Viên cũng bắt đầu thảo luận.

Dĩ nhiên hiện tại không ai nghĩ Hiên Viên có tâm tư riêng gì khác, dù sao vị trí cộng chủ Nhân tộc tuy tôn quý, nhưng Tổ Miếu mới là căn bản.

Cho dù Chuyên Húc mà Hiên Viên chọn không đủ năng lực, chỉ cần có Tổ Miếu ủng hộ, Nhân tộc sẽ không gặp đại nguy cơ gì.

Huống hồ hiện tại khí vận Nhân tộc đã hóa long, những đại năng ẩn cư trong Tổ Miếu cũng có thể dễ dàng rời đi.

Sau đó mọi người trong Tổ Miếu đưa ra quyết nghị, đồng ý với sự đề cử của Hiên Viên và truyền tin lại cho hắn.

Hiên Viên nhận được hồi đáp của Tổ Miếu thì nhất thời thả lỏng không ít.

Bởi vì nếu không tìm được người kế nhiệm tiếp theo thì Hiên Viên không có cách nào chứng đạo Nhân Hoàng, Hiên Viên làm sao không gấp gáp cho được!

Sau khi nhận được tin tức, Hiên Viên lập tức triệu tập các cấp cao của Nhân tộc trong đô thành lại, bắt chước Phục Hy và Thần Nông

Thị, tuyên bố quyết định chọn Chuyên Húc tiếp nhiệm vị trí cộng chủ Nhân tộc.

Sau đó thông báo cho mọi người rằng mấy năm sau, khi Chuyên Húc có thể xử lý các sự vụ của Nhân tộc, hắn sẽ tế thiên chứng đạo.

Các cấp cao Nhân tộc trong đô thành sau khi biết tin này đều không có ý kiến phản đối nào.

Bởi vì Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, lúc này uy vọng đang ở đỉnh cao, tộc nhân vô cùng công nhận Hiên Viên, đối với quyết định của hắn tự nhiên là tương đối tín phục.

Hơn nữa mọi người cũng đã nghe qua hiền danh của Chuyên Húc, nên đối với việc hắn tiếp nhận vị trí cộng chủ Nhân tộc cũng không có dị nghị gì.

Cho dù Chuyên Húc là cháu của Hiên Viên, nhưng cũng không ai cho rằng Hiên Viên vì tư lợi, dù sao vị trí cộng chủ Nhân tộc cũng cần được Tổ Miếu công nhận.

Cứ như vậy, tin tức Hiên Viên công đức viên mãn, sắp chứng đạo Nhân Hoàng đã truyền khắp mọi nơi trong Nhân tộc.

Tộc nhân Nhân tộc cũng biết vị cộng chủ mới sắp sửa thống lĩnh Nhân tộc, cho nên vô số bộ lạc đã lần lượt phái người đến đô thành.

Một mặt là muốn chứng kiến Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, mặt khác cũng muốn nhìn thấy bóng dáng của vị cộng chủ tiếp theo là Chuyên Húc.

Phải biết kể từ khi Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, cộng chủ Nhân tộc mới thực sự trở thành thủ lĩnh của toàn bộ Nhân tộc.

Trước kia quyền lực của cộng chủ có hạn, nhưng hiện tại cộng chủ Nhân tộc là sự tồn tại duy nhất.

Những bộ lạc này đương nhiên muốn được thấy vị cộng chủ mới ngay từ đầu.

Lúc này trong đô thành Nhân tộc, Chuyên Húc cũng nghênh đón khảo nghiệm của mình.

Tuy hắn vốn có hiền danh, thiên phú cũng không kém, nhưng việc trị lý cả một Nhân tộc vẫn khiến Chuyên Húc có chút lo sợ.

Huống chi còn dưới sự chỉ dạy của ông nội Hiên Viên, thực sự có chút vất vả.

Dù sao Hiên Viên không giống như Thần Nông Thị thuở trước, đối với Chuyên Húc yêu cầu phi thường nghiêm khắc, đặc biệt Chuyên Húc lại là cháu của mình, Hiên Viên càng không thể để Chuyên Húc xảy ra sai sót gì.

Tương tự cũng bởi vì hiện tại Nhân tộc thống nhất, sự vụ bận rộn gấp vô số lần so với trước kia, ngay cả Hiên Viên đôi khi cũng cảm thấy vất vả.

Lúc này để Chuyên Húc nhanh chóng quen thuộc, Hiên Viên cũng phế tẩm vong thực.

Chuyên Húc biết được khổ tâm của Hiên Viên, cho nên trong mấy năm này cũng đặc biệt nỗ lực.

Với thiên tư thông tuệ cộng thêm sự dạy bảo tận tâm của Hiên Viên, không bao lâu sau hắn đã nắm bắt thành thạo các sự vụ của Nhân tộc.

Hiên Viên thấy sự tiến bộ của Chuyên Húc thì ngày càng hài lòng.

Hắn cho rằng Chuyên Húc lúc này độc lập xử lý các sự vụ Nhân tộc đã không còn vấn đề gì, bản thân cũng có thể yên tâm.

Trong mấy năm qua, Hiên Viên cũng hiểu sâu hơn về Chuyên Húc,

biết vị cháu trai này rất thích hợp trở thành cộng chủ Nhân tộc, không chỉ tài năng xuất chúng mà đối với sự phát triển của Nhân tộc còn có kiến giải riêng, nhất định có thể đưa Nhân tộc tiếp tục phát triển, cho nên Hiên Viên cực kỳ hân hoan.

Cuối cùng khi thời gian sắp đến, Hiên Viên buông tay để Chuyên Húc tự mình chưởng khống Nhân tộc.

Thấy Nhân tộc vẫn như thường lệ, không có chút sóng gió nào, Hiên Viên chân thành vui mừng.

Tuy nhiên vui mừng thì vui mừng, Hiên Viên vẫn có chút lo lắng, lập tức yêu cầu Chuyên Húc thực hiện một lời hứa.

Đó chính là sau khi Chuyên Húc công đức viên mãn, việc chọn lựa cộng chủ Nhân tộc phải chọn người thích hợp nhất.

Nếu không phải vì không có nhân tuyển kế nhiệm, Hiên Viên cũng sẽ không chọn Chuyên Húc.

Với tư cách là Nhân Hoàng thống nhất Nhân tộc, Hiên Viên đương nhiên biết nếu Nhân Hoàng chỉ xuất phát từ một nhà thì kết quả sẽ ra sao.

Sau khi Chuyên Húc thực hiện lời hứa, Hiên Viên cũng bắt đầu chuẩn bị các nghi thức tế thiên chứng đạo.

Dĩ nhiên tế thiên vẫn diễn ra trên tế đài ngoài đô thành.

Hiên Viên lúc này mới phát hiện kể từ khi mình đăng lâm vị trí cộng chủ Nhân tộc đến nay, số lần tế thiên cũng là nhiều nhất.

Như Phục Hy và Thần Nông Thị trước kia chỉ khi chứng đạo Nhân Hoàng mới tế thiên.

Đương nhiên Hiên Viên cũng hiểu, nếu không có nhiều lần tế thiên như vậy, bản thân cũng không thể thuận lợi công đức viên mãn.

Chương 357

Dù sao khí vận Nhân tộc và Long tộc đã hợp nhất, việc hắn thống nhất khí vận Nhân tộc cũng không đủ để khiến hắn công đức viên mãn.

Cuối cùng phải đem Đồ Vu Kiếm, tức là nhân tộc tinh huyết trong Hiên Viên Kiếm hiện tại ra hiến tế, sau đó lại đem Long tộc hóa thành đồ đằng tín ngưỡng của Nhân tộc mới thực sự coi là công đức viên mãn.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên không khỏi có chút cảm khái, nhưng hiện tại đã công đức viên mãn, những chuyện đó đều đã trở thành hồi ức...

Theo tin tức truyền ra, mọi người trong các bộ lạc Nhân tộc đều tăng nhanh bước chân, không muốn bỏ lỡ cơ hội chứng kiến Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng.

Không bao lâu sau, các tu sĩ từ các bộ lạc Nhân tộc khắp nơi trong Hồng Hoang đã tụ hội về đô thành, thời gian Hiên Viên thiền vị cũng chính thức đến.

Ngày hôm đó, tế đài tiểu thế giới ngoài đô thành Nhân tộc lại một lần nữa mở ra.

Số lượng người trong tiểu thế giới tuy không bằng lần trước nhưng cũng không hề ít.

Có điều lần này phần lớn là người của Nhân tộc, chỉ có một số ít là các chủng tộc Hồng Hoang có quan hệ mật thiết với Nhân tộc.

Bởi vì lần thiền vị này của Hiên Viên tuy là một đại sự của Hồng Hoang, nhưng nói cho cùng đây là việc riêng của Nhân tộc.

Huống hồ Hiên Viên chứng đạo có ý nghĩa chí quan trọng đối với

Nhân tộc, Nhân tộc đương nhiên không muốn có người can thiệp, cho nên mới không giống như lần tế thiên trước là mời gọi các tộc Hồng Hoang.

Đương nhiên cho dù Nhân tộc không mời, các đại năng Hồng Hoang cũng lần lượt hướng tầm mắt về phía đô thành Nhân tộc, ngay cả các Thánh nhân cũng đang lúc nào cũng chú thị tình hình Hiên Viên chứng đạo.

Dĩ nhiên suy nghĩ của Thánh nhân khác với người thường, thứ Thánh nhân coi trọng chính là khí vận Nhân tộc.

Họ biết lần này Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc nhất định sẽ còn tăng trưởng.

Hơn nữa vì Hiên Viên cũng là vị Nhân Hoàng cuối cùng trong Tam Hoàng, mang một ý nghĩa đặc biệt.

Tam Hoàng quy vị, thì Ngũ Đế còn lại đối với khí vận Nhân tộc ảnh hưởng sẽ không còn lớn như vậy nữa.

Cho nên lần Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng này cũng thu hút sự chú ý của các vị Thánh nhân.

Thánh nhân cũng muốn xem Tam Hoàng quy vị thì khí vận Nhân tộc có thể đạt đến mức độ nào.

Trước đó khí vận Nhân tộc hóa long, chư vị Thánh nhân đều được hưởng không ít lợi lộc, hiện tại thấy khí vận Nhân tộc lại thăng tiến, Thánh nhân đương nhiên hân hoan.

Phải biết khí vận Nhân tộc liên quan mật thiết đến chư vị Thánh nhân, chiếm giữ càng nhiều khí vận Nhân tộc thì tu hành cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Trong số các vị Thánh nhân này, người vui mừng nhất không ai khác chính là Nguyên Thủy, dù sao lần này thầy của Nhân Hoàng là đệ

tử dưới tòa của Nguyên Thủy.

Sau khi Hiên Viên chứng đạo, Nguyên Thủy thu được không ít khí vận, đặc biệt là hiện tại khí vận Nhân tộc hóa long, thu hoạch của Nguyên Thủy lại càng lớn hơn.

Còn người tâm tình không tốt nhất chính là Thông Thiên, Hậu Thổ và hai người phương Tây.

Thông Thiên là vì mất đi đại bán khí vận nên tâm tình có chút buồn bực.

Khí vận Nhân tộc hóa long, Thông Thiên lại tổn thất thêm một đợt, lần này sắp thấy Nguyên Thủy đạt được nhiều khí vận Nhân tộc như vậy, đối với hai người phương Tây lại càng thêm thống hận.

Còn Hậu Thổ thì vì toan tính của mình không thành công, uổng công làm đá kê chân cho Hiên Viên.

Lúc này thấy Hiên Viên công đức viên mãn, sắp chứng đạo Nhân Hoàng, cũng cảm thấy đáng tiếc.

Đương nhiên hiện tại Hậu Thổ cũng đã hiểu tại sao mình không thành công, chính là vì nàng không dốc hết vốn liếng để đầu tư.

Năm xưa Phục Hy chuyển thế, Nữ Oa vì muốn Phục Hy thành Nhân Hoàng đã tiêu hao hơn nửa khí vận của mình trong Nhân tộc.

Còn Hậu Thổ muốn nhóm người Xi Vưu tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng chỉ bỏ ra một chút cái giá nhỏ, để những người Vu tộc chuyển thế có thể mang theo ký ức luân hồi thuận lợi, sau đó cũng chỉ cung cấp một ít tài nguyên, cho nên cuối cùng đám người Xi Vưu mới thất bại trong gang tấc.

Tuy nhiên Hậu Thổ hiện tại hối hận cũng đã muộn, dù sao nàng cũng biết cho dù mình có bỏ ra tất cả khí vận thì cũng chỉ tăng thêm một chút phần thắng, cuối cùng Xi Vưu có thắng được hay không vẫn

là ẩn số.

Tuy Hậu Thổ chiếm giữ không nhiều khí vận Nhân tộc, nhưng với tư cách là chủ nhân của Luân Hồi, địa vị trong khí vận Nhân tộc vẫn rất vững chắc.

Chỉ cần Nhân tộc không diệt tuyệt, địa vị đó sẽ mãi tồn tại.

Cho nên Hậu Thổ tuy cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng không quá để ý, vì nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho dù Xi Vưu thất bại thì Vu tộc hiện tại cũng không có tổn thất gì lớn, chỉ là mất đi một cơ hội để quay lại Hồng Hoang.

Nếu nói tâm tình của hai vị Thánh nhân này còn bình thường, thì hai vị phương Tây lúc này có chút hổ thẹn hóa giận.

Tại sao trước đó hai người lại cổ hoặc Vô Chi Kỳ dưới trướng Tiệt giáo, thậm chí còn muốn xúi giục môn hạ Xiển giáo, chính là muốn báo thù việc Tam Thanh cướp đoạt danh ngạch Tam Hoàng.

Dù sao chư vị Thánh nhân đều rất rõ ràng, trong tám danh ngạch thầy của Nhân Hoàng (Tam Hoàng Ngũ Đế) này, chỉ có thầy của Tam Hoàng mới đạt được nhiều khí vận Nhân tộc nhất.

Mà Tam Thanh cậy vào việc ba người là một thể, cường hành bắt hai vị phương Tây nhường ra danh ngạch, hai người đương nhiên tâm hoài oán hận.

Nếu không hai người cũng sẽ không mạo hiểm tính kế đệ tử Tiệt giáo.

Tuy nói cuối cùng bị Thông Thiên trực tiếp đánh lên phương Tây khiến hai người chịu thiệt không nhỏ, nhưng thực tế hai người phương Tây lại vô cùng kích động, bởi vì đại địa phương Tây bị tổn hại có thể khôi phục, bản thân bị thương cũng chỉ mất một chút thời gian, còn Thông Thiên mất đi nhiều khí vận như vậy mới là tổn thất

lớn nhất.

Tuy nhiên hành động của Thông Thiên đã làm lỡ kế hoạch tính kế Nguyên Thủy của hai người.

Hiện tại thấy khí vận Nhân tộc hóa long, Nguyên Thủy đạt được nhiều khí vận như vậy, họ cũng cảm thấy đặc biệt khó chịu, trong lòng đối với Tam Thanh lại càng thêm thống hận.

Nếu không phải do Tam Thanh, e rằng khí vận này cũng sẽ có một phần của họ, chứ không phải như hiện tại bị nhốt trên Linh Sơn đóng cửa hối lỗi.

Quay lại Nhân tộc, những tâm tư của các Thánh nhân này Hiên Viên tự nhiên không rõ.

Cho dù biết hắn cũng sẽ không có phản ứng gì, vì những Thánh nhân này chỉ coi Nhân tộc như sâu kiến, nếu không phải vì có thể cung cấp khí vận, e rằng Thánh nhân còn chẳng thèm nhìn Nhân tộc lấy một cái.

Sau khi các cấp cao Nhân tộc và Toại Nhân Thị từ Tổ Miếu đến nơi, Hiên Viên cũng bước lên tế đài ngoài đô thành.

Bước lên tế đài, Hiên Viên hướng về phía dưới chào hỏi mọi người Nhân tộc, Toại Nhân Thị cùng những chủng tộc khác.

Phía dưới tế đài, Toại Nhân Thị khẽ gật đầu với Hiên Viên, những người Nhân tộc khác cũng lần lượt quỳ lạy hành lễ hướng về phía Hiên Viên: "Chúng ta bái kiến cộng chủ!" Toại Nhân Thị cũng khẽ gật đầu với Hiên Viên.

Những người thuộc các chủng tộc khác cũng đồng thanh: "Chúng ta kiến quá cộng chủ Nhân tộc!" Hiên Viên xua tay, mọi người mới đứng dậy.

Sau đó Hiên Viên đi đến chính giữa đài cao, hướng về cửu thiên

hơi khom người, rồi lớn tiếng hô: “Thiên Đạo tại thượng!

Ngô là Hiên Viên của Nhân tộc, từ khi làm cộng chủ Nhân tộc đến nay đã thống nhất Nhân tộc, hôm nay công đức viên mãn, nguyện đem vị trí cộng chủ Nhân tộc thiền nhượng cho Chuyên Húc, mong Thiên Đạo giám chứng!” Hiên Viên nói xong, phía dưới tế đài, vô số người Nhân tộc cũng lớn tiếng hô: “Hiên Viên!

Hiên Viên!”, “Chuyên Húc!

Chuyên Húc!” Tiếng hô hào của mọi người Nhân tộc dưới tế đài ngày càng lớn.

Kể từ khi Hiên Viên trở thành cộng chủ Nhân tộc đến nay, quá trình hắn đi qua khiến tộc nhân vô cùng kính bội.

Chương 358

Bởi vì Hiên Viên không giống Phục Hy và Thần Nông Thị, hai vị kia trước khi thành Nhân Hoàng đã có thanh danh hiển hách trong Nhân tộc, có đóng góp không nhỏ, nên sau khi thành cộng chủ liền được tộc nhân công nhận.

Hai vị Nhân Hoàng đó tuy cũng gặp nhiều khó khăn, nhưng được tộc nhân ủng hộ, cộng thêm đóng góp của bản thân nên đã thuận lợi chứng đạo Nhân Hoàng.

Còn Hiên Viên thì khác, sau khi thành cộng chủ vì chưa đóng góp được nhiều cho Nhân tộc nên nhiều tộc nhân không thực sự công nhận.

Thêm vào đó Xi Vưu khởi binh tranh đoạt với Hiên Viên, khiến hắn lâm vào cảnh hiểm nghèo.

Trong hoàn cảnh đó, Hiên Viên vẫn có thể đánh bại Xi Vưu, sau đó thuận lợi công đức viên mãn chứng đạo Nhân Hoàng, thực sự là không hề dễ dàng.

Đồng thời việc Hiên Viên đem nhân tộc tinh huyết trong Đồ Vu Kiếm ra tế hiến cũng đã nhận được sự công nhận của Nhân tộc.

Hơn nữa dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên, khí vận Nhân tộc hóa long, hợp nhất với Long tộc, trở thành bá chủ thực sự của Hồng Hoang không ai bằng, cho nên Hiên Viên mới nhận được sự tôn trọng lớn lao đến vậy.

Nghe tiếng hô của Nhân tộc dưới tế đài, Hiên Viên vô cùng cảm khái, trong lòng thầm nhủ: "Địa Hoàng, ta không phụ sự kỳ vọng của ngài!" Sau đó hắn thở dài một hơi trường thán, đến tận bây giờ Hiên Viên mới thực sự được thả lỏng.

Ngay lúc này, bầu trời phía trên tế đài đột nhiên bừng sáng, mọi người có mặt đều nhìn thấy một bóng hình mờ ảo xuất hiện giữa không trung.

Ban đầu mọi người còn đang nghi hoặc không biết bóng hình đó là gì, sao lại xuất hiện vào lúc này, nhưng khi bóng hình đó ngày càng rõ nét, họ mới phát hiện đó chính là khí vận Nhân tộc đã hóa long.

Nhìn khí vận Chân Long từ từ hiện ra, tất cả các tu sĩ Hồng Hoang đang chú ý nơi này đều lộ vẻ kinh ngạc và hâm mộ!

Trong Hồng Hoang rộng lớn với hàng tỷ chủng tộc, cũng chỉ có khí vận Nhân tộc hóa thành Chân Long.

Tuy rằng khí vận Chân Long của Nhân tộc hiện tại vẫn chưa hoàn toàn hóa hình ra ngoài, nhưng bước khó khăn nhất đã vượt qua, về sau chỉ còn là vấn đề thời gian mài giũa!

Phải biết rằng ngay cả thời Vu - Yêu thì cả hai tộc này cũng không có được cơ duyên đó, Nhân tộc quả không hổ danh là nhân vật chính của thiên địa!

Vì thế nhìn thấy bóng dáng khí vận Chân Long, vô số đại năng Hồng Hoang đều vô cùng cảm khái!

Dù là người Nhân tộc trong đô thành hay các đại năng Hồng Hoang đang quan sát, tất cả đều dán mắt nhìn vào khí vận Chân Long giữa không trung.

Đến khi khí vận Chân Long hoàn toàn hiển hiện, mọi người đều kinh ngạc phát hiện nó đã có những thay đổi rõ rệt so với trước kia.

Trước đây khi Nhân Hoàng chứng đạo, khí vận Nhân tộc chưa hóa long nên mọi người chỉ thấy khí vận trường hà bành trướng tăng trưởng.

Nhưng lần này sau khi hóa long, con khí vận Chân Long này của

Nhân tộc vậy mà không hề tăng thêm về kích thước, chỉ là trở nên chân thực hơn rất nhiều.

Trước kia Chân Long còn hơi mờ ảo, nhưng hiện tại ngay cả trên thân có bao nhiêu vảy rồng cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Thấy cảnh tượng này, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Họ đương nhiên không cho rằng sự thăng tiến của khí vận Nhân tộc là nhỏ, phải biết đạt đến trình độ này sau khi hóa long là khó khăn nhường nào.

Tuy hiện tại khí vận Chân Long của Nhân tộc vẫn chưa hoàn toàn hóa thành thực thể, nhưng khoảng cách đó cũng không còn xa nữa.

E rằng khi Ngũ Đế quy vị, lúc Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực sự của thiên địa, khí vận Chân Long cũng sẽ thực sự hóa hình.

Đến lúc đó với sự tồn tại của khí vận Chân Long, nếu có thể tập hợp ý chí của toàn bộ Nhân tộc, e rằng ngay cả Thánh nhân thì Nhân tộc cũng có thể chống lại được, từ đó có thể thấy được sự lợi hại của Nhân tộc.

Đó chính là lý do khiến mọi người chấn kinh như vậy!

Khí vận Chân Long xuất hiện từ hư không, bắt đầu lượn lờ trong lãnh thổ Nhân tộc.

Bởi vì khí vận không giống những thứ khác, chỉ cần nơi nào có người Nhân tộc ở đó đều có thể nhìn thấy, bất kể có tu vi hay không.

Cùng với sự xuất hiện của Chân Long, mọi người trong Nhân tộc Tổ Miếu cũng phát hiện khí vận Nhân tộc trở nên ngưng tụ hơn.

Vô số tu sĩ Nhân tộc và Long tộc đã nhận được lợi ích không nhỏ, những cảnh giới từng gây khó khăn bấy lâu nay đã xuất hiện một tia dao động, thậm chí ngay cả cấp độ Chuẩn Thánh cũng cảm thấy sự

tham ngộ đại đạo của mình có tiến bộ rõ rệt, có thể thấy lần thăng tiến khí vận này là không hề nhỏ.

Vô số đại năng Hồng Hoang nhìn khí vận Nhân tộc mà không khỏi cảm thán, họ không ngờ Nhân tộc yếu ớt năm nào hiện tại lại có được tạo hóa như vậy, từ đó càng thêm coi trọng Nhân tộc.

Dù sao hiện tại Hồng Hoang không ai có thể ngó lơ Nhân tộc, ngay cả Thánh nhân cũng vậy, bởi vì Thánh nhân tu hành cũng cần khí vận và công đức, mà Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang thì không thể nào bị bỏ qua.

Đương nhiên với thực lực hiện tại của Nhân tộc, cũng không ai dám dễ dàng trêu chọc.

Không giống như kiếp trước của Chu Du, khi Hiên Viên quy vị, Nhân tộc không có bao nhiêu đại năng Chuẩn Thánh, thậm chí Phục Hy, Thần Nông Thị còn bị nhốt ở Hỏa Vân Động không thể tùy ý xuất thế, khí vận Nhân tộc lại càng không có chút ổn định nào, nếu không cũng đã không bị coi là quân cờ của Thánh nhân.

Còn hiện tại, Nhân tộc có gần trăm Chuẩn Thánh, cộng thêm sự tồn tại của Long tộc, e rằng không có vị Thánh nhân nào dám coi Nhân tộc là quân cờ nữa, cùng lắm chỉ là tính kế qua lại, mà làm vậy còn phải lo lắng sự trừng phạt của Chu Du, sự khác biệt có thể thấy rõ.

Không lâu sau, phía sau khí vận Chân Long cũng xuất hiện khí vận trường hà, chỉ có điều khí vận trường hà lúc này hơi thưa thớt, bởi vì nó đã dưỡng dục ra Chân Long, e rằng khi Chân Long hoàn toàn hóa hình, trường hà sẽ chỉ còn là một đạo hư ảnh!

Dưới sự chú mục của mọi người, khí vận Chân Long lướt nhẹ một cái trở lại trong trường hà, sau đó dần biến mất nơi chân trời.

Khi khung cảnh trên bầu trời khôi phục lại bình thường, mọi

người mới hoàn hồn.

Nhưng chưa kịp để mọi người thở hắt ra, một đạo huyền quang từ xa bay đến, đáp xuống tế đài, chính là Nhân Hoàng chí bảo Không Động Ấn.

Giống như những lần trước, Không Động Ấn xuất hiện rồi đi thẳng tới trước mặt Hiên Viên, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, một đạo khí Nhân Hoàng từ trong ấn tán ra, nhập vào cơ thể Hiên Viên.

Sau khi tán ra khí Nhân Hoàng, Không Động Ấn dường như thu lại linh quang, từ từ rơi vào tay Hiên Viên.

Mọi người hiểu rằng đây không phải là Không Động Ấn mất đi uy năng, là chí bảo Nhân Hoàng sao có thể dễ dàng gặp vấn đề như vậy, đây gọi là thần vật tự hối (thần vật tự thu mình lại), Hiên Viên chứng đạo thành công thì Không Động Ấn đương nhiên quy về cho Nhân Hoàng sử dụng.

Khi Không Động Ấn vào lòng, trên người Hiên Viên tỏa ra khí Nhân Hoàng nồng đậm, cả khí tức cũng trở nên tôn quý dị thường.

Phải biết Nhân Hoàng của Nhân tộc là sự tồn tại chỉ đứng sau Thánh nhân và Thiên Đế trong trời đất này.

Tuy hiện tại Nhân tộc chưa chính thức là nhân vật chính của thiên địa, nhưng quả vị Nhân Hoàng cũng không phải tầm thường.

Nhìn hình tượng của Hiên Viên, ánh mắt mọi người đều tràn đầy hâm mộ.

Nhưng chưa đợi mọi người kịp phản ứng, bầu trời ngoài đô thành lại một lần nữa biến hóa.

Lúc này mọi người đã bị những dị tượng liên tiếp chấn kinh đến mức tê liệt, nên không còn ngạc nhiên mấy, ngước đầu nhìn lên trời liền biết ngay nguyên nhân.

Bởi vì ai cũng biết đó là dấu hiệu công đức giáng thế!

Trên bầu trời đô thành Nhân tộc, một đám khánh vân bay đến, tỏa ra huyền quang nồng đậm nhuộm rực cả bầu trời.

Thấy khánh vân đến, mọi người đối với Hiên Viên càng thêm đỏ mắt ghen tị.

Khánh vân đến nghĩa là thiên hàng công đức cho Hiên Viên, tuy không biết Hiên Viên sẽ nhận được bao nhiêu, nhưng ai cũng rõ đó sẽ không phải con số nhỏ, e rằng Nhân tộc chắc chắn sẽ xuất hiện thêm một vị đại năng.

Hiên Viên hiện tại đã là Đại La đỉnh phong, chiến lực không kém gì Chuẩn Thánh thông thường, giờ có công đức giáng xuống, Hiên Viên chắc chắn sẽ trực tiếp thăng cấp lên cảnh giới Chuẩn Thánh, chiến lực càng thêm cường hãn, đó là lý do khiến mọi người kinh hãi.

Chương 359

Theo khánh vân đến, một luồng kim quang công đức từ trong đó bay xuống, đi thẳng về phía tế đài nơi Hiên Viên đang đứng.

Mọi người nhìn luồng kim quang này mà thầm nuốt nước miếng, khi Hồng Hoang ngày càng hoàn thiện, công đức chi lực ngày càng khó kiếm, mà Hiên Viên chứng đạo lại nhận được nhiều công đức như vậy, ai mà không đố kỵ cho được.

Đương nhiên không ai dám có ý đồ xấu, đây là đô thành Nhân tộc, có nội hàm của Tổ Miếu thủ hộ, lại có không ít đại năng Long tộc đang nhìn chằm chằm, ai dám làm bậy e rằng sẽ bị xóa sổ ngay lập tức, thậm chí cả tộc cũng không giữ nổi.

Luồng kim quang này tuy không bằng lúc Thần Nông Thị chứng đạo, nhưng cũng không kém bao nhiêu, chỉ chênh lệch một chút xíu, cả hai đều nhiều hơn cả lúc Phục Hy thành đạo.

Hiên Viên dù sao cũng là người thống nhất Nhân tộc, lại đưa Long tộc và Nhân tộc triệt để dung hợp, công đức quả thực không nhỏ.

Dưới sự chú ý của vô số người, luồng kim quang khi đến trên tế đài liền chia thành vài đạo, một đạo chiếm khoảng tám phần trực tiếp rơi xuống người Hiên Viên, hòa vào đạo thể của hắn.

Công đức chi lực vừa nhập vào liền lập tức hóa thành tu vi, khiến cảnh giới của Hiên Viên từ Đại La Kim Tiên liên tục thăng tiến, khí tức trên người biến hóa không ngừng.

Bản thân Hiên Viên vốn chỉ cách Chuẩn Thánh một bước chân, nên dưới sự gia trì của công đức, cảnh giới liền đột phá trong nháy mắt, trực tiếp thăng lên Chuẩn Thánh.

Dù đã lên Chuẩn Thánh nhưng khí tức vẫn tiếp tục tăng vọt, vì đột phá chỉ tiêu hao một phần nhỏ công đức, phần còn lại vẫn đang chuyển hóa.

Cảnh giới Hiên Viên liên tục phá vỡ: Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cuối cùng hắn trở thành tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, giống như cảnh giới của Thần Nông Thị trước đó.

Dĩ nhiên chiến lực Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hiên Viên mạnh hơn nhiều so với Chuẩn Thánh đỉnh phong thông thường.

Cũng giống như Thần Nông Thị, Hiên Viên tu hành đại đạo do Chu Du truyền thụ, tự nhiên không cần trảm tam thi, cũng không cần vật ký thác tam thi.

Nhờ vậy mà tiết kiệm được vô số thời gian và tài nguyên.

Phải biết nếu các Chuẩn Thánh của Nhân tộc và Long tộc tu hành Tam Thi chi pháp do Đạo Tổ truyền lại, có lẽ họ sẽ không có được thực lực và địa vị như hiện tại.

Bởi vì tu hành Tam Thi đại đạo để tăng tu vi cần phải trảm thi, mà trảm thi cần vật tiên thiên để ký thác.

Nếu hai tộc tu theo lối đó thì vấn đề sẽ nảy sinh: với gần ba trăm Chuẩn Thánh của Nhân tộc và Long tộc, lấy đâu ra bấy nhiêu vật tiên thiên để cung ứng?

Chưa kể vật ký thác còn ảnh hưởng cực lớn đến việc tu sĩ có cơ hội chạm đến cảnh giới Thánh nhân hay không.

Vật ký thác tốt nhất là Tiên Thiên Linh Bảo, sau đó mới đến tiên thiên dược liệu thông thường!

Nhưng Hồng Hoang không thể có nhiều Linh bảo như vậy cho hai tộc sử dụng.

Dù Long tộc tồn tại lâu đời nhưng cũng không có nhiều đến thế.

Nhớ lúc Chu Du hóa hình, Chúc Long để lại cho hắn cũng chỉ có ba món Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy lúc đó còn nhiều món chưa ra đời, nhưng với tư cách bá chủ Hồng Hoang thời đó mà Long tộc còn chẳng có bao nhiêu, đủ thấy sự trân quý của chúng.

Ngày nay tuy Bất Chu Sơn chưa đổ, môi trường tiên thiên của Hồng Hoang vẫn còn, nhưng ngày càng nhiều Chuẩn Thánh xuất hiện khiến việc tranh đoạt Linh bảo càng thêm tàn khốc.

Do đó Chu Du mới đặc biệt sáng tạo ra công pháp để Nhân tộc và Long tộc có thể thăng tiến Chuẩn Thánh thuận lợi.

Tuy công pháp này không bằng Tam Thi đại đạo của Đạo Tổ (vốn ngộ ra từ Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp), nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Công pháp của Chu Du là kết hợp kinh nghiệm tu hành của Đạo Tổ cùng với chân ý của Bàn Cổ đại đạo mà đúc kết thành!

Tu hành công pháp này chiến lực tuy không bằng những tồn tại đã trảm tam thi, nhưng cũng chỉ có khác biệt nhỏ ở cùng một cảnh giới, vì trảm tam thi có thể tạo ra phân thân trợ chiến!

Cũng chính nhờ công pháp Chu Du truyền lại mà những Nhân Hoàng như Hiên Viên và Thần Nông Thị mới có thể thuận lợi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có người có lẽ sẽ thắc mắc sao không đến các dị thế giới để lấy tài nguyên và vật tiên thiên, đó là bởi trước kia cảnh giới Chu Du chưa cao, mà Thiên Đạo của các dị thế giới đều ở mức Hỗn Nguyên Đại La, Chu Du không thể đi vơ vét quy mô lớn được.

Dù có Hỗn Độn Châu, nhưng mọi dị thế giới đều nằm dưới sự

quản lý của Đại Đạo, Đại Đạo không thể để một Hỗn Nguyên Đại La như Chu Du đi cướp bóc các thế giới đó một cách điên cuồng.

Hơn nữa việc phái Chuẩn Thánh đến dị thế giới lúc đó cũng đầy rủi ro.

Tổng hợp các yếu tố, Chu Du mới sáng tạo ra công pháp để hai tộc thăng tiến ổn định.

Còn bây giờ thì khác, vì Chu Du đã lên tới Hỗn Nguyên Đại La lục trọng thiên, cũng chính là Thánh nhân lục trọng thiên, cách giai đoạn hậu kỳ không còn xa, trừ một số Đại Thiên thế giới và Trung Thiên thế giới mạnh, thì Thiên Đạo của các dị thế giới khác có lẽ còn không bằng Chu Du, cho nên hắn mới để Long tộc ở Bồng Lai đi đến các dị thế giới, hơn nữa còn đi theo tiểu đội để tránh rủi ro.

Bên này Hiên Viên sau khi thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng thở phào một cái, cảm nhận pháp lực thâm hậu trong đạo thể, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Hắn không thấy có gì đáng tiếc, dù công đức hắn nhận được nhiều hơn Phục Hy nhưng vì Phục Hy tiền thế là tiên thiên đại năng, Yêu Hoàng của Yêu tộc, bản thân cảnh giới cực cao nên khi chứng đạo mới có thể tiến thêm một bước dài.

Còn Hiên Viên và Thần Nông Thị không có trải nghiệm như Phục Hy, thành tựu Chuẩn Thánh đỉnh phong đã là rất tốt rồi.

Hiên Viên ban đầu cũng không kỳ vọng quá nhiều nên không thấy hụt hẫng.

Trong khi Hiên Viên ổn định cảnh giới, hai phần công đức còn lại đã rơi vào tay những người khác, như các đệ tử Xiển giáo cũng nhận được không ít, người nhận nhiều nhất đương nhiên là Quảng Thành Tử.

Khi công đức hạ xuống, Quảng Thành Tử trực tiếp dùng nó hóa thành tu vi, thuận lợi đột phá cảnh giới trở thành một vị Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên vì lượng công đức nhận được ít, sau khi thăng cấp hắn đã tiêu hao hết sạch, không thể đột phá thêm nữa!

Quảng Thành Tử cũng không thấy đáng tiếc, có thể lên Chuẩn Thánh đã là thu hoạch lớn nhất rồi, hơn nữa hắn cảm thấy chỉ cần tu hành thêm một thời gian là có thể trực tiếp trảm thi đột phá lần nữa, đây là một bất ngờ cực lớn đối với hắn.

Các đệ tử Xiển giáo khác cũng đều có đột phá, nhưng trừ Quảng Thành Tử, những người còn lại đều chưa lên được Chuẩn Thánh.

Dù vậy họ đều đã đạt tới Đại La đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh không xa, e rằng chỉ cần nghe Nguyên Thủy giảng đạo thêm một lần nữa là có thể bước qua ranh giới đó.

Thứ họ thiếu hiện tại không phải pháp lực hay tu vi mà là sự cảm ngộ về đại đạo.

Khi mọi người đã thu nhận hết công đức chi lực, khánh vân trên trời cũng lập tức biến mất.

Chứng kiến cảnh này, biểu tình của mỗi người mỗi khác.

Nhân tộc đương nhiên khỏi phải nói, Hiên Viên chứng đạo thành Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng, mọi người đều vô cùng hưng phấn.

Còn những đại năng Hồng Hoang đang quan sát nơi này thì không khỏi cảm thán, vì không ít người để lên được Chuẩn Thánh đã phải trải qua vô số ma nan, có người thậm chí tồn tại từ thời viễn cổ đến nay vẫn chưa đột phá nổi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mà Hiên Viên chỉ cần thống nhất Nhân tộc, chứng đạo Nhân Hoàng liền nhận được công đức như vậy, làm sao họ không cảm thán,

không đố kỵ cho được.

Nhưng họ cũng rõ Nhân tộc là nhân vật chính thiên định của Hồng Hoang, có đại thế thiên địa hộ thân, Hiên Viên có tạo hóa như vậy là bình thường.

Vì thế họ chỉ cảm thán một phen rồi không còn tâm tư khác, đều là cấp bậc đại năng cả, tự nhiên không để cảm xúc chi phối.

Hơn nữa họ biết Nhân tộc tiếp theo còn có Ngũ Đế, khi chứng đạo e rằng cũng đều là cấp bậc Chuẩn Thánh, có đố kỵ cũng vô dụng.

Huống hồ thực lực Nhân tộc hiện tại, dù có ai không phục cũng chẳng dám khiêu khích, đệ tử Tiệt giáo là một ví dụ, phải biết đó là Thông Thiên Thánh nhân hộ đoản nhất mà đệ tử đắc tội Nhân tộc cũng bị ông ấy trực tiếp từ bỏ.

Chương 360

Tuy họ không rõ nội tình nhưng kết quả đó đủ để họ phải kiêng dè Nhân tộc vạn phần.

Đệ tử Thánh nhân còn nói chết là chết, những kẻ không có bối cảnh lớn như họ sao dám đối đầu với Nhân tộc.

Những tâm tư đó Hiên Viên tự nhiên không biết, mà có biết chắc hẳn cũng chẳng quan tâm, vì Nhân tộc hiện tại đã có đủ khí phách này.

Sau khi mọi người đã hấp thu công đức, hiện trường bình tĩnh lại, Hiên Viên vẫy tay gọi Chuyên Húc, dẫn hắn lên tế đài, rồi lùi lại một bước để Chuyên Húc đứng chính giữa.

Lúc này, Hiên Viên nói với mọi người: "Từ nay về sau, Chuyên Húc sẽ là cộng chủ Nhân tộc!" Khi lời Hiên Viên vừa dứt, mọi người Nhân tộc bên dưới đồng loạt quỳ lạy, hô vang: "Chúng ta bái kiến cộng chủ!" Chuyên Húc nhìn bóng dáng tộc nhân quỳ lạy, cảm nhận được trách nhiệm nặng nề trên vai mình.

Một lát sau mọi người đứng dậy, Hiên Viên đến bên cạnh Chuyên Húc, trực tiếp mở lời: "Từ nay về sau Nhân tộc giao cho con lèo lái, hy vọng lựa chọn của ta không sai!" Nghe xong lời Hiên Viên, Chuyên Húc vẻ mặt chính trực đáp lại: "Chuyên Húc nhất định không phụ kỳ vọng!" Nhìn ánh mắt kiên định của Chuyên Húc, Hiên Viên mỉm cười, vỗ vỗ vai hắn.

Nhìn Chuyên Húc, Hiên Viên lại hồi tưởng về cảnh tượng mình kế nhiệm mấy trăm năm trước.

Năm đó mình cũng giống như Chuyên Húc bây giờ, tràn đầy nhiệt huyết, muốn đóng góp xuất sắc cho Nhân tộc, không phụ sự kỳ vọng của Thần Nông Thị!

Hiện tại mình đã công đức viên mãn, chứng đạo Nhân Hoàng, đến lượt mình dặn dò Chuyên Húc, chặng đường gian khổ đã qua có lẽ chỉ mình hắn cảm nhận rõ nhất!

Bởi vì tình huống hắn đối mặt lúc bấy giờ phức tạp hơn Chuyên Húc hiện tại nhiều.

Lúc hắn mới lên ngôi, Nhân tộc chưa thống nhất, phương Bắc lại có Xi Vưu tác loạn khiến vị trí cộng chủ bấp bênh.

Cuối cùng nhờ Quảng Thành Tử chỉ điểm, lên trời cầu được Đồ Vu Kiếm trở về, cục diện mới chuyển biến tốt đẹp, nếu không e rằng hắn đã trở thành vị cộng chủ đầu tiên bị lật đổ!

Còn hiện tại nhờ nỗ lực của hắn, Nhân tộc đã thống nhất, Chuyên Húc không còn nỗi lo nào khác, chỉ cần tập trung phát triển Nhân tộc là được!

Hắn đã tạo ra cục diện này cho Chuyên Húc, dự đoán sự thống trị của Chuyên Húc sẽ vô cùng ổn định!

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Chuyên Húc, Hiên Viên không kìm được mà lên tiếng: "Năm xưa khi ta kế nhiệm, Địa Hoàng từng nói với ta một đoạn lời, đó cũng là một phần của sự truyền thừa Nhân Hoàng, hôm nay ta cũng muốn nói cho con nghe!" Chuyên Húc nghe vậy, biểu tình trở nên nghiêm túc hơn nhiều, đáp lời: "Xin Nhân Hoàng căn dặn!" Hiên Viên thấy vậy lộ vẻ hài lòng, liền nói: "Nhân tộc ta từ một tiểu tộc trở thành như hiện tại, đều nhờ Thánh Tổ chiếu cố, nên hậu bối Nhân tộc phải tôn kính Thánh Tổ là vị tổ sư hàng đầu của Nhân tộc ta!

Thứ hai, Nhân tộc ta một đường máu lệ, vượt qua mọi chông gai, phải đỉnh thiên lập địa, tự cường bất tức!" Nghe xong lời Hiên Viên, Chuyên Húc chính sắc đáp: "Lời Nhân Hoàng, Chuyên Húc xin ghi lòng tạc dạ!" Hiên Viên nghe vậy, vẻ mặt nghiêm nghị mới dịu lại,

hắn nhìn sâu vào Chuyên Húc, khẽ gật đầu rồi tiếp tục: "Người làm cộng chủ Nhân tộc phải luôn nghĩ cho Nhân tộc, đến lúc con công đức viên mãn, ta sẽ đến đón con về Tổ Miếu!" Nói xong, không đợi Chuyên Húc phản ứng, Hiên Viên trực tiếp bước xuống tế đài.

Những lời đó cần Chuyên Húc tự mình thể hội thâm ý, nếu không hiểu được ẩn ý chứa đựng trong đó thì Chuyên Húc sẽ không phải là một cộng chủ Nhân tộc đủ tư cách!

Nhưng Hiên Viên tin rằng hiền giả mà mình chọn chắc chắn sẽ hiểu được!

Hiên Viên rời khỏi tế đài không vì lý do gì khác, mà vì hắn cảm thấy mình đã thoái vị thì nên để sân khấu lại cho Chuyên Húc, những gì cần dặn đã dặn xong rồi.

Trên tế đài, Chuyên Húc nhìn bóng dáng Hiên Viên, trong lòng vô cùng kích động.

Sau khi nghe những lời của Hiên Viên, Chuyên Húc đã có sự thấu hiểu, minh bạch chức trách của mình!

Hiện tại hắn đã trở thành cộng chủ của Nhân tộc trong Hồng Hoang, gánh vác sứ mệnh vô thượng là phát triển Nhân tộc!

Bên này Hiên Viên đi xuống tế đài, nhìn đám đệ tử Xiển giáo, trên mặt lộ một tia cảm kích.

Phải biết trong quá trình thống nhất Nhân tộc, Quảng Thành Tử và đệ tử Xiển giáo đã tận tâm tận lực.

Tuy Hiên Viên rõ đám đệ tử này làm vậy vì mục đích gì, nhưng Hiên Viên có được ngày hôm nay thì công lao của họ không thể phủ nhận, việc Xiển giáo hưng thịnh trong Nhân tộc cũng là lẽ đương nhiên.

Thấy Hiên Viên đến, Quảng Thành Tử và mọi người mắt sáng lên,

khom người nói: “Chúc mừng Nhân Hoàng công đức viên mãn!” Lúc này Hiên Viên đã là Nhân Hoàng, họ không thể gọi là cộng chủ như trước nữa.

Hiên Viên giơ tay nâng mọi người dậy, rồi nói: “Hiên Viên cũng đa tạ chư vị đã giúp đỡ!” Hiên Viên đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nâng mọi người dậy tự nhiên dễ dàng, chỉ cần một đạo pháp lực là xong!

Mọi người cảm nhận pháp lực của Hiên Viên, tuy đã biết cảnh giới của hắn nhưng vẫn cảm khái vạn phần.

Nhân tộc đúng là chủng tộc được thiên địa sủng ái, Hiên Viên trước kia tuy chiến lực trên cơ họ nhưng chưa từng khiến họ có cảm giác không thể kháng cự như bây giờ.

Hiên Viên chứng đạo, một bước thành Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng, sao họ không chấn kinh cho được!

Nhưng chấn kinh rồi cũng qua đi, đám người Xiển giáo liền hoàn hồn, vội đáp: “Nhân Hoàng quá khen!” Hiên Viên xua tay, nhìn Quảng Thành Tử nói thẳng: “Lát nữa ta sẽ đến Tổ Miếu, Sư tôn có việc gì có thể đến Nhân tộc Tổ Miếu tìm ta!” Nghe xong, Quảng Thành Tử không khỏi kích động, vì Hiên Viên giờ là Nhân Hoàng, có câu nói này thì sau này nếu hắn gặp khó khăn gì cầu đến Tổ Miếu sẽ nhận được sự giúp đỡ hết mình.

Một lời hứa như vậy làm sao Quảng Thành Tử không kích động, còn các đệ tử Xiển giáo khác nhìn Quảng Thành Tử đầy hâm mộ vì họ hiểu rõ trọng lượng của câu nói đó.

Tuy giờ họ là môn hạ Thánh nhân, nhưng trong Hồng Hoang có khối đại năng chẳng nể mặt Thánh nhân, huống hồ còn có thiên địa đại kiếp, họ cũng có nguy cơ rơi vào đó.

Có Nhân tộc giúp đỡ thì dù là đại kiếp cũng có cơ hội vượt qua, ai bảo Nhân tộc là nhân vật chính thiên định cơ chứ!

Nói xong, Hiên Viên không giao lưu thêm với người Xiển giáo mà đi thẳng tới chỗ Toại Nhân Thị.

Thấy lão tổ, Hiên Viên vội khom người: "Hiên Viên kiến quá lão tổ!" Toại Nhân Thị nhìn Hiên Viên đầy ý cười: "Ngươi đã là Nhân Hoàng chí tôn, không cần khách sáo như vậy!" Hiên Viên lắc đầu: "Lão tổ mới là nội hàm của Nhân tộc ta!

Không có lão tổ e rằng cũng không có Hiên Viên phong quang như ngày hôm nay!" Toại Nhân Thị thấy Hiên Viên khiêm tốn như vậy thì chân thành gật đầu, rồi nói: "Đã chứng đạo thành công thì theo ta về Tổ Miếu đi!" Tiếp đó ông vẫy tay về phía sau, Nhân Hoàng niện xa xuất hiện giữa không trung rồi hạ xuống chỗ hai người.

Hiên Viên nhìn niện xa trước mặt, bèn nói: "Lão tổ, lần này con muốn hiển uy của Nhân tộc ta, dẫn theo các thuộc hạ phi thăng vào Tổ Miếu, mong lão tổ cho phép!" Nghe xong, Toại Nhân Thị trầm tư một lát.

Hiện tại mọi người Hồng Hoang đều đã rõ thực lực Nhân tộc, Hiên Viên có ý tưởng này không ngoài việc muốn cho người Hồng Hoang thấy thực lực Nhân tộc, chấn nhiếp họ để Chuyên Húc cai trị ổn định hơn.

Toại Nhân Thị đương nhiên không từ chối, dù thực lực Nhân tộc hiện tại không sợ bất kỳ thế lực nào toan tính, nhưng vì Nhân tộc sắp thành nhân vật chính thiên địa nên ông cũng không muốn phát sinh thêm biến cố gì, liền gật đầu với Hiên Viên.

Hiên Viên lộ vẻ mừng rỡ, ý tưởng này không phải hắn đột ngột nghĩ ra mà đã định từ khi quyết định tế đài chứng đạo.

Chuyên húc là con cháu của hắn, hắn không muốn Chuyên Húc phải trải qua những khó khăn như mình thuở trước.

Hơn nữa Nhân tộc đã thống nhất, Chuyên Húc chỉ cần ổn định Nhân tộc là được, nên hắn quyết định mang các thuộc hạ về Tổ Miếu để Chuyên Húc tự sắp xếp nhân thủ của mình.

Điều này cũng giúp Nhân tộc quá độ ổn định, vì lúc hắn lên ngôi Nhân tộc chưa thống nhất, hắn chỉ có cái danh cộng chủ chứ không có quyền lực như Chuyên Húc bây giờ!

Sau khi được Toại Nhân Thị cho phép, Hiên Viên tỏa ra một đạo nguyên thần chi lực, tức thì dưới tế đài xuất hiện vài trăm bóng người, đều là những công thần theo Hiên Viên thống nhất Nhân tộc.

Thấy họ xuất hiện, Hiên Viên nói thẳng: "Các ngươi có nguyện theo ta trấn áp khí vận?" Mọi người đồng thanh hưởng ứng, tiếng vang chấn động cả đô thành.

Phải biết Hiên Viên chứng đạo nhận công đức thì các công thần này cũng thu hoạch không ít, hiện giờ đều là cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên, tụ lại một chỗ uy thế vô cùng đáng nể.

Nghe tiếng đáp của họ, Hiên Viên hài lòng gật đầu rồi phi thân đến trước mặt họ, dẫn họ bay lên không trung.

Mọi người đều hiểu ý đồ của Hiên Viên nên khi lên không trung đều đồng loạt tỏa ra khí tức bản thân.

Tuy Đại La Kim Tiên không hiếm, nhưng vài trăm Đại La đồng loạt tỏa uy năng thì không thường thấy chút nào, khiến những người Hồng Hoang đang chú ý nơi này đều phải rùng mình.

Đương nhiên Hiên Viên không ở lại lâu, sau khi mọi người tỏa khí tức xong liền dẫn họ biến mất giữa không trung!

Bên này Toại Nhân Thị thấy vậy cũng dẫn người của Tổ Miếu trở

về!

Khi mọi người rời đi, lễ tế thiên chính thức kết thúc, Nhân tộc bước vào thời đại cai trị của Chuyên Húc!

Chương 361

Khi Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, Chân Long khí vận Nhân tộc cụ tượng hóa, Chu Du tại Bồng Lai cũng cảm thụ khí vận bản thân thăng tiến!

Là Nhân tộc Thánh Tổ, trong chư vị Thánh nhân, Chu Du chiếm giữ phần lớn nhất khí vận Nhân tộc, cũng là người được lợi lớn nhất, bởi vậy lúc này khí vận Nhân tộc thăng tiến, Chu Du cảm thụ cũng là rõ ràng nhất.

Tuy nhiên cảm thụ được khí vận Nhân tộc biến hóa, nhưng Chu Du lại không có quá nhiều kích động!

Bởi vì lúc này Chu Du đã tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Lục Trọng Thiên, lần này khí vận Nhân tộc tăng trưởng đối với Chu Du trợ giúp không tính đặc biệt lớn, chỉ là khiến tốc độ tu hành của Chu Du tiến thêm một bước, đối với Chu Du hiện tại mà nói cũng chỉ là cẩm thượng thiêm hoa (thêm hoa trên gấm).

Trước đó, Chu Du từng cho rằng mình phải đợi đến khi Hiên Viên chứng đạo, mới có thể thuận lợi tấn thăng, dù sao Hiên Viên chứng đạo khí vận Nhân tộc mới có một lần thăng tiến cực lớn, mà bản thân mình nhờ vào lượng khí vận này khả năng sẽ thuận thế trực tiếp đột phá!

Nhưng Chu Du không ngờ, Long tộc hóa thành Đồ Đằng Nhân tộc, lại khiến khí vận Nhân tộc trực tiếp phát sinh thuế biến, cuối cùng thành công hóa Long, dưới sự phản bồi của khí vận khổng lồ, cũng khiến Chu Du trực tiếp đột phá đến Thánh Nhân Lục Trọng Thiên, khiến cho hiện tại khí vận Nhân tộc không còn thăng tiến rõ ràng nữa, bởi vậy đối với Chu Du trợ giúp đã không còn nhiều hiệu quả.

Nhưng Chu Du cũng không thấy có gì đáng tiếc, dù sao ban đầu ý nghĩ của mình cũng chỉ là Thánh Nhân Lục Trọng Thiên mà thôi!

Kế hoạch ban đầu của Chu Du là vào thời điểm Tam Hoàng quy vị, thành công tấn thăng đến Thánh Nhân Lục Trọng Thiên, như vậy, vào thời điểm Tam Hoàng Ngũ Đế triệt để quy vị, sẽ một bước đặt chân vào Thánh Nhân hậu kỳ!

Trước đó cũng đã nói, Thánh nhân tiến giai khó không phải là đề thăng Pháp lực và tu vi, mà là đột phá bình cảnh, bởi vậy Chu Du mới xem trọng khí vận Nhân tộc, chính là muốn mượn trợ lực từ khí vận Nhân tộc, thuận lợi đột phá cảnh giới, mà hiện tại Chu Du đã sớm hoàn thành mục tiêu của mình, cũng không còn chút lo lắng nào, bởi vì hắn rõ ràng, đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế triệt để quy vị, khi đó Chân Long khí vận Nhân tộc cũng sẽ chân chính hóa hình mà xuất hiện, đến lúc đó, khí vận bản thân mình thu hoạch được phản bồi khẳng định sẽ càng nhiều, Thánh Nhân hậu kỳ có thể dễ dàng đột phá!

Dù sao Chuyên Húc mới vừa kế vị, cách thời điểm Ngũ Đế toàn bộ quy vị còn một đoạn thời gian, khoảng thời gian này cảnh giới của Chu Du đủ để đạt đến đỉnh phong Thánh Nhân Lục Trọng Thiên!

Bởi vậy Hiên Viên chứng đạo, Chu Du cũng không quá quan tâm, mà là tiếp tục cùng Tây Vương Mẫu luận đạo!

Thời gian Hồng Hoang phi thệ, bên Bồng Lai Chu Du cùng Tây Vương Mẫu đắm chìm trong Đại Đạo, đất Nhân tộc cũng chính thức nghênh đón sự thống trị của Chuyên Húc.

Hiên Viên quả nhiên không nhìn lầm, Chuyên Húc đích xác là một vị Cộng Chủ Nhân tộc hợp cách, tuy nhiên cùng lý niệm trị lý của mình không hoàn toàn tương đồng, nhưng cũng có hiệu quả rõ rệt!

Mà sau khi Chuyên Húc trở thành Cộng Chủ Nhân tộc, việc đầu tiên y làm chính là tập trung quyền lực vào đô thành Nhân tộc.

Phải biết lúc này Nhân tộc tuy đã nhất thống, nhưng có những bộ lạc ngoài mặt phục tùng mà lòng không phục, cương vực Nhân tộc trải rộng khắp Hồng Hoang, Chuyên Húc muốn tiếng nói của mình trở thành duy nhất trong Nhân tộc, còn cần một con đường rất dài để đi.

Bởi vậy việc đầu tiên Chuyên Húc làm, chính là nâng vị thế của Giáo thống Tiệt Giáo đang có phần suy yếu trong Nhân tộc lên ngang hàng với Xiển Giáo, mượn tư tưởng "hữu giáo vô loại" của Tiệt Giáo, thống nhất tín ngưỡng các bộ lạc Nhân tộc.

Cũng bởi vì các bộ lạc Nhân tộc phân bố khắp nơi trong Hồng Hoang, nên tín ngưỡng cũng hỗn loạn lung tung, tuy nói Chu Du và Nữ Oa là tín ngưỡng chung của tất cả Nhân tộc, nhưng không ít bộ lạc đối với tín ngưỡng hai vị này đã trở nên mơ hồ, Chuyên Húc đã nhận được dặn dò của Hiên Viên, tự nhiên sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn hiện tượng này tiếp diễn, nếu cứ tiếp diễn như vậy, có lẽ các bộ lạc Nhân tộc này sẽ không còn cung phụng Chu Du và Nữ Oa nữa, mà quên đi cội nguồn của mình.

Dù sao thời gian có thể tiêu ma tất cả, mà đến lúc đó, việc các bộ lạc này có còn thừa nhận mình là Nhân tộc hay không, là điều khó nói, nếu xuất hiện tình huống như vậy, Nhân tộc tất sẽ lại nổi lên tranh chấp!

Cũng như bộ lạc Cửu Lê do Xi Vưu để lại, vốn có quan hệ mật thiết với Vu tộc trước đây, tín ngưỡng Tổ Vu của Vu tộc, hơn nữa còn cực kỳ bất mãn với sự thống trị của Hiên Viên, nếu cứ buông lỏng không quản, e rằng đến cuối cùng bộ lạc Cửu Lê sẽ lại một lần nữa phản loạn!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trước đó Hiên Viên mang một số tinh anh Cửu Lê về đô thành, y cũng lo lắng sau khi mình chứng đạo Nhân Hoàng, Cộng Chủ Nhân tộc đời sau không có cách

nào kiềm chế những Cửu Lê Chiến Sĩ tu hành Vu tộc Công pháp này.

Phải biết những Cửu Lê Chiến Sĩ này bằng vào Vu tộc Công pháp đã tu hành, trong cùng cảnh giới là sự tồn tại vô địch, tuy nhiên Hiên Viên đã mang tất cả tinh anh trong bộ lạc Cửu Lê về đô thành, nhưng vẫn còn không ít bộ lạc được Hiên Viên thả về!

Mà các bộ lạc này tuy không giống bộ lạc Cửu Lê tín ngưỡng Vu tộc, nhưng đối với Hiên Viên cũng không có mấy sự nhận đồng, cũng là một mối họa ẩn tàng, cuối cùng có thể là nguyên nhân gây ra động loạn, là Cộng Chủ Nhân tộc, Chuyên Húc đương nhiên sẽ không để cảnh này xuất hiện, cho dù thời gian đó cực kỳ xa xôi, nhưng một khi là Cộng Chủ Nhân tộc, Chuyên Húc phải vì tương lai Nhân tộc mà suy tính.

Bởi vậy Chuyên Húc sau khi đăng lên vị trí Cộng Chủ Nhân tộc, liền tiến hành cải cách đối với các bộ lạc Nhân tộc.

Đương nhiên vì sao Chuyên Húc lại lựa chọn Tiệt Giáo, đương nhiên là có nguyên nhân, mà nguyên nhân này chính là lão sư của Chuyên Húc là người của Tiệt Giáo.

Từng có lúc tại Tử Tiêu Cung, Tam Thanh cùng nhau giành được năm suất danh ngạch Nhân Hoàng Chi Sư, hiện tại Tam Hoàng chứng đạo quy vị, danh ngạch Nhân Hoàng Chi Sư đã mất đi ba suất, Lão Tử tọa hạ chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, không còn tham dự vào đó, bởi vậy hai suất còn lại chính là Nguyên Thủy và Thông Thiên, mà khi Hiên Viên tại vị, một mạch Xiển Giáo của Nguyên Thủy đã thu được lợi ích cực lớn, bởi vậy dưới đề nghị của Lão Tử, Nguyên Thủy liền nhường suất danh ngạch sư phụ của Chuyên Húc cho Thông Thiên, để bù đắp khí vận mà Thông Thiên đã tổn thất trước đó, dù sao khi Thần Nông Thị thống trị Nhân tộc, đệ tử Tiệt Giáo mưu hại Nhân Hoàng chi nữ, chịu sự bài xích của cả Nhân tộc, cuối cùng khi Thần

Nông Thị chứng đạo, Tiệt Giáo cũng không thu được mấy phần khí vận, hơn nữa nếu không phải lão sư của Thần Nông Thị là Đa Bảo của Tiệt Giáo, e rằng khí vận của Tiệt Giáo trong Nhân tộc đã tổn thất gần hết.

Nếu không thì Thông Thiên cũng sẽ không sinh ra oán khí lớn đến vậy, trực tiếp tìm đến Tây Phương Nhị Nhân, sau đó càng là ở trong Hỗn Độn huyết chiến với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chính là muốn phát tiết lệ khí trong lòng mình.

Là lão đại Tam Thanh, Lão Tử tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn Thông Thiên Tiệt Giáo như vậy, Tam Thanh đồng căn đồng nguyên, cho dù đã phân gia, nhưng cũng không có cách nào chặt đứt sự ràng buộc giữa đó, bởi vậy Lão Tử chủ động truyền tin cho Nguyên Thủy, thương lượng với Nguyên Thủy để đệ tử Tiệt Giáo trở thành lão sư của Chuyên Húc.

Mà Nguyên Thủy sau khi nhận được truyền tin của Lão Tử, cũng không biểu thị phản đối, dù sao Hiên Viên lần này chứng đạo Nhân Hoàng, Nguyên Thủy đã thu hoạch khí vận phong hậu, đồng thời là Thánh nhân, Nguyên Thủy đương nhiên rõ ràng nếu trước đó Thông Thiên không có chút động tác nào với Tây Phương Nhị Nhân, thì bản thân mình e rằng cũng sẽ không thuận lợi đạt được khí vận đến vậy, bởi vậy cuối cùng suất danh ngạch sư phụ của Chuyên Húc liền thuận lợi rơi vào tay Thông Thiên Tiệt Giáo, cùng với Chuyên Húc giáo hóa các bộ lạc Nhân tộc, các bộ lạc Nhân tộc cũng tiến hành giao dung văn hóa, sự thống trị của Chuyên Húc cũng trở nên càng thêm thuận lợi, khí vận Nhân tộc cũng không ngừng thăng tiến!

Đương nhiên dưới sự giúp đỡ của Chuyên Húc, Giáo thống Tiệt Giáo trong Nhân tộc lại một lần nữa hưng thịnh lên, tuy nhiên tạm thời còn không sánh được với Nhân Giáo của Lão Tử và Xiển Giáo của Nguyên Thủy, nhưng cũng không còn ảm đạm như trước nữa!

Ngay sau đó trong vài năm, Chuyên Húc đã tiến hành một loạt cải cách đối với Nhân tộc, ví dụ như đại lực phát triển nông nghiệp, sau đó Chuyên Húc thành lập cơ quan thống trị, định hôn nhân, chế giá thú (chế định lễ nghi cưới gả), nghiên cứu nam nữ hữu biệt, trường ấu hữu tự; nhằm vào phong tục vu thuật thịnh hành, hạ lệnh dân gian cấm tuyệt Vu Giáo; cải cách giáp lịch, định ra bốn mùa, sử xưng "Chuyên Húc Lịch".

Cùng với Chuyên Húc Lịch lưu truyền trong Nhân tộc, danh vọng của Chuyên Húc trong Nhân tộc cũng càng ngày càng cao, khí vận Nhân tộc cũng tiến bộ một cách ổn định!

Mà sau khi Chuyên Húc kế vị bảy mươi tám năm, liền cảm thụ được bản thân mình đã Công đức viên mãn, lập tức noi theo Hiên Viên trước đó, bắt đầu tìm kiếm người hiền tài trong Nhân tộc, để kế nhiệm vị trí Cộng Chủ Nhân tộc của mình, Chuyên Húc nghiêm ngặt tuân theo dặn dò của Hiên Viên, dù sao y không tìm trong hậu duệ con cháu mình, mà là đặt ánh mắt vào toàn bộ Nhân tộc, không lâu sau Chuyên Húc liền tìm được Cao Tân Thị vị hiền tài này.

Đương nhiên cuối cùng Cao Tân Thị cũng đã trải qua khảo sát của Chuyên Húc, trở thành nhân tuyển Cộng Chủ Nhân tộc kế nhiệm trong lòng Chuyên Húc!

Chuyên Húc theo lệ truyền tin tức đến Nhân tộc Tổ Miếu, sau khi nhận được sự cho phép của Tổ Miếu, Chuyên Húc lại chỉ đạo Cao Tân Thị vài năm, liền truyền vị trí Cộng Chủ Nhân tộc cho Cao Tân Thị, sau đó Chuyên Húc chứng đạo rồi dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên tiến vào Nhân tộc Tổ Miếu, kể từ đó Nhân tộc tiến vào sự thống trị của Cao Tân Thị, mà Cao Tân Thị cũng được tôn xưng là Đế Khốc!

Đế Khốc kế vị chi hậu, quảng thi ân huệ, tri nhân thiện nhậm, dĩ nhân ái trị lý Nhân tộc, cũng đã nhận được sự công nhận của vô số bộ

lạc Nhân tộc!

Đồng thời dưới sự trị lý của y, các bộ lạc Nhân tộc càng thêm phú túc, tộc nhân an cư lạc nghiệp.

Mà dưới sự giúp đỡ của Đế Khốc, Giáo thống Tây Phương Giáo cũng bắt đầu hưng khởi trong Nhân tộc!

Không sai, chính là Giáo thống của Tây Phương Nhị Nhân!

Dù sao lão sư của Đế Khốc là đệ tử của Tây Phương Nhị Nhân, là Nhân Hoàng Chi Sư tự nhiên sẽ dốc sức phù trì Giáo thống của nhà mình!

Nhưng Tây Phương Giáo bắt đầu hưng khởi trong Nhân tộc, Tây Phương Nhị Nhân lại không hề kích động, thậm chí còn càng thêm phẫn hận!

Không phải vì điều gì khác, mà chính là vì so với Giáo thống Tam Thanh, Tây Phương Giáo của nhà mình không có chút nào có thể so sánh, vô luận là quy mô hay những thứ khác, so với Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo của Tam Thanh, chênh lệch như mây với bùn!

Ngay cả dưới sự tính toán của hai người, việc Tiệt Giáo của Thông Thiên truyền đạo trong Nhân tộc đã chịu trở ngại cực lớn, nhưng ngay cả Giáo thống Tiệt Giáo bị tổn hại nghiêm trọng trong Nhân tộc như vậy, cũng không phải là Giáo thống của Tây Phương Nhị Nhân có thể theo kịp, đối với điều này, Tây Phương Nhị Nhân cũng cực kỳ u uất, đối với Tam Thanh cũng càng thêm thống hận!

Bởi vì Tây Phương Nhị Nhân hiểu rõ, sở dĩ Tây Phương Giáo không được như Giáo thống Tam Thanh, là do danh tiếng và uy vọng của Nhân tộc Tam Hoàng quá lớn, là Giáo thống được Tam Hoàng thôi hành, Giáo thống Tam Thanh đã cắm rễ sâu bền trong Nhân tộc, mà cùng với Nhân tộc không ngừng phát triển, tuy có thể dung nạp nhiều

Giáo thống hơn, nhưng có Giáo thống Tam Thanh ở phía trước, Tây Phương Giáo dù có sự ủng hộ của Đế Khốc, cũng không thể đại hưng!

Ai bảo Tây Phương Giáo đến từ Tây Phương, bản thân khoảng cách đến Nhân tộc quá xa xôi, bởi vậy đa số Nhân tộc đối với Giáo thống Tây Phương Giáo chấp nhận trình độ không cao!

Cũng bởi vì vậy, cho dù hiện tại khí vận Nhân tộc không ngừng thăng tiến, khí vận Tây Phương Nhị Nhân chiếm giữ lại không có bao nhiêu tiến bộ!

Đương nhiên trong đó cũng có một phần nguyên nhân là sau khi Hiên Viên tế thiên, khí vận Nhân tộc hóa Long, khí vận đã tiến hành thuế biến, bởi vậy chư Thánh muốn lại có sự thăng tiến như trước đó, cũng chỉ có thể đợi đến khi Nhân tộc chân chính trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Nhưng kẻ xui xẻo vẫn là Tây Phương Nhị Nhân này, bởi vì ngay cả đến lúc đó, khí vận Tây Phương Nhị Nhân thu được từ Nhân tộc vẫn không nhiều bằng Tam Thanh, càng đừng nói đến Chu Du!

Hiểu rõ những điều này, Tây Phương Nhị Nhân đương nhiên là nghĩa phẫn điền ưng, hận ý đối với Tam Thanh ba người cũng miên miên bất tuyệt!

Nếu không phải Tam Thanh cậy vào tu vi, cường hành chiếm giữ danh ngạch Tam Hoàng Chi Sư, thì lúc này Giáo thống Tây Phương Giáo của hai người mình đã sớm đại hưng, thu được vô lượng khí vận!

Mà hiện tại hai người bọn họ chỉ đạt được danh ngạch Ngũ Đế Chi Sư, thu được khí vận mỏng manh như vậy, tự nhiên trong lòng không cam!

Nhưng giờ khắc này hai người bị cấm túc tại Linh Sơn, lại không có chút biện pháp nào, cũng chỉ có thể vô năng cuồng nộ mà thôi!

Phải biết người hạ lệnh cấm túc hai người là Chu Du, hai người tự nhiên không dám có chút phản bác nào, ai bảo Chu Du không chỉ là đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ, thực lực càng là vượt xa mấy người bọn mình chứ!

Một trận Vu Yêu Đại Kiếp, Tây Phương Nhị Nhân đã kiến thức thực lực của Chu Du, từ đó khuất phục!

Chương 362

Dù sao hai người bọn họ cùng với năm vị Thiên Đạo Thánh nhân Tam Thanh vây công Chu Du, lại không hề tạo thành chút thương hại nào cho Chu Du, thậm chí khi Chu Du lấy ra Hỗn Độn Châu và Thí Thần Thương hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, các Thiên Đạo Thánh nhân này liền tự mình thối lui rồi!

Rõ ràng thực lực của Chu Du, hai người cũng triệt để không còn tâm tư đối kháng nữa.

Không phải đơn thuần vì Tiên Thiên Chí Bảo, phải biết trong tay Tam Thanh cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đồng là Thiên Đạo Thánh nhân, Tam Thanh xuất thủ nhiều nhất cũng chỉ là đánh rơi vô số năm khổ tu của hai người, không tạo thành uy hiếp gì đến tính mạng hai người, bởi vì Tam Thanh cũng chịu sự khống chế của Thiên Đạo, đây cũng là nguyên nhân khi hai người chiến đấu với Thông Thiên lúc đó không hề lo lắng.

Nhưng Chu Du lại không giống vậy, là Thiên Đạo Thánh nhân, Tây Phương Nhị Nhân tự nhiên rõ ràng Chu Du là chứng đạo Hỗn Nguyên, thực lực vượt xa chư Thánh, thêm vào Hỗn Độn Châu và Thí Thần Thương trong tay Chu Du, có thể trực tiếp cường hành mẫn diệt sự tồn tại của Thánh nhân!

Hai người đương nhiên cũng không dám sinh ra chút tâm tư trêu chọc nào!

Dù sao hai người đã sớm nợ Thiên Đạo vô tận nhân quả, nếu trêu chọc Chu Du, trực tiếp mẫn diệt hai người mình, thì đến lúc đó hai người mình e rằng lại phải nợ vô số nhân quả nữa, nhân quả trước đó hai người còn không biết phải trả đến bao giờ, lại thêm một lần nữa

thì hai người cũng đừng nghĩ đến điều khác nữa, cứ ngoan ngoãn trả hết nhân quả Thiên Địa là đủ rồi, đương nhiên đây vẫn là tính toán tốt nhất, đó chính là Chu Du chỉ mẫn diệt bọn họ một lần, nếu hai người bọn họ dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo phục sinh, Chu Du lại đến một lần nữa, thì hai người đó sẽ không còn chút hy vọng nào nữa!

Ý nghĩ của Tây Phương Nhị Nhân bên này, Chu Du tự nhiên là không rõ ràng, nếu Chu Du biết ý nghĩ của Tây Phương Nhị Nhân, e rằng cũng sẽ nói với hai người một tiếng "biết điều!" Dù sao hiện tại Chu Du đã là Thánh Nhân Lục Trọng Thiên, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này so với Chu Du còn kém mấy cảnh giới kia mà!

Ngay cả hiện tại Chu Du không động dùng Hỗn Độn Châu và Thí Thần Thương, chỉ bằng tu vi, đều có thể trực tiếp tồi hủy Thánh Thể của mấy vị Thánh nhân này!

Ai bảo Chu Du lại là Pháp Thể song tu kia chứ, cảnh giới một đường đột phi mãnh tiến, nhục thân cũng không lạc hậu bao nhiêu!

Tầm nhìn trở lại Nhân tộc, Nhân tộc dưới sự thống trị của Đế Khốc cũng là phong bình lãng tĩnh, một mảnh cảnh tượng phồn hoa!

Mà tinh lực chủ yếu của Đế Khốc đương nhiên sẽ không đặt vào việc thôi hành Giáo thống Tây Phương Giáo, dù sao y là Nhân Hoàng Nhân tộc, không phải đệ tử của Tây Phương Giáo, lão sư của y tuy là đệ tử của Tây Phương Nhị Nhân nhưng cũng không dám có chút bất mãn nào!

Dù sao Nhân Hoàng Chi Sư là đến để phụ tá Nhân Hoàng chứng đạo, nếu cứ một mực tuyên dương Giáo thống của nhà mình mà bỏ qua chính sự, thì đến cuối cùng khi Đế Khốc chứng đạo Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc mà Tây Phương Giáo chiếm giữ chỉ sẽ càng ít, ai nặng ai nhẹ là đệ tử Thánh nhân tự nhiên có thể hiểu rõ!

Hơn nữa chưa nói trách nhiệm của Nhân Hoàng Chi Sư, chỉ riêng

thực lực hiện tại của Nhân tộc, y cũng không dám có chút tâm tư dị dạng nào!

Nếu thật sự bản thân vì tuyên dương Giáo thống Tây Phương Giáo, mà bỏ qua việc phụ tá Nhân Hoàng, ảnh hưởng đến đại sự của Nhân tộc, thì cho dù Nhân tộc trực tiếp đánh giết mình, e rằng Thánh nhân nhà mình cũng sẽ không có lời nào để nói!

Sự cường đại của Nhân tộc, cũng có thể thấy rõ một phần!

Lúc này Đế Khốc không quan tâm chuyện Giáo thống Tây Phương Giáo, mà đang bận rộn thiên đô kia, hiện tại đô thành Nhân tộc tuy đã trải qua bốn đời Nhân Hoàng, nhưng cũng tồn tại không ít vấn đề, nơi đây tuy tài nguyên phong phú, nhưng các bộ lạc Nhân tộc gần đô thành thường xuyên phải đối mặt với nạn hồng thủy, bởi vậy Đế Khốc trong cương vực Nhân tộc tìm kiếm một thời gian dài, cuối cùng tại Hào Địa xây dựng đô thành mới, từ đó tránh được vấn đề thủy hoạn của đô thành, hơn nữa kiến đô tại Hào Địa, cũng thuận tiện cho việc xuất động của đại quân Nhân tộc, khiến quân đội Nhân tộc có thể nhanh chóng triển khai đến chiến trường tiền tuyến, rất tốt giải quyết vấn đề nội ưu ngoại hoạn.

Tuy nói Nhân tộc hiện tại đã trở thành đệ nhất tộc Hồng Hoang, nhưng với không ít chủng tộc đều có ma sát, nhưng những điều này đối với các bộ lạc Nhân tộc tầm thường là đại sự kinh thiên, nhưng đối với Nhân tộc Tổ Miếu mà nói thậm chí không đáng để quan tâm!

Đối với những chuyện nhỏ như vậy, nội tình Nhân tộc trong Nhân tộc Tổ Miếu căn bản không hề quan tâm chút nào, dù sao Hồng Hoang vốn là thực lực vi tôn, những chủng tộc này căn bản không uy hiếp được thực lực của Nhân tộc, đương nhiên sẽ không được Nhân tộc Tổ Miếu coi trọng, ngay cả khi biết sự tồn tại của những ma sát này, mọi người trong Tổ Miếu cũng chỉ coi những chủng tộc này là để mài

giữa quân đội Nhân tộc.

Nhân tộc cũng phải luôn có một nội tâm tự cường bất tức!

Sau khi thiên đô, Đế Khốc lại một bước gia cường sự thống trị đối với Nhân tộc!

Đương nhiên cống hiến của Đế Khốc đối với Nhân tộc không chỉ dừng lại ở đây, y đã cải tiến Chuyên Húc Lịch, phân chia hai mươi tư tiết khí!

Mà sau khi Chuyên Húc sáng tạo ra Chuyên Húc Lịch, Nhân tộc liền có khái niệm bốn mùa, nhưng ngay cả khi Nhân tộc có khái niệm một năm bốn mùa, nhưng chỉ đơn thuần là mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, mà không có khái niệm nghiêm ngặt nào để từ đó tiến hành sản xuất nông nghiệp, chăn nuôi, bởi vậy sự phát triển nông nghiệp của Nhân tộc cũng chịu chế ước cực lớn, so với trước đây chất lượng cuộc sống của Nhân tộc cũng không có bao nhiêu thăng tiến.

Đế Khốc nhận ra điểm này, bởi vậy mượn Phục Hy Bát Quái, cảm ngộ Thiên Đạo, thông qua phân tích thiên tượng, quan sát biến hóa vật hậu, tổng kết ra quy luật trong đó, cuối cùng phân chia tứ thời tiết lệnh, bằng vào thời lệnh để chỉ đạo Nhân tộc tiến hành hoạt động nông mục, khiến lực sản xuất của Nhân tộc đại đại thăng tiến, chất lượng cuộc sống của Nhân tộc tầm thường cũng có biến hóa rõ ràng!

Cùng với Đế Khốc thiên đô, phân chia tứ thời tiết lệnh, danh vọng của y trong Nhân tộc cũng không ngừng thăng tiến, khí vận Nhân tộc cũng từ đó tiến thêm một bước!

Cứ như vậy qua mấy chục năm, Đế Khốc cũng cảm thụ được bản thân mình Công đức viên mãn, bắt đầu chuẩn bị chứng đạo Nhân Hoàng, lựa chọn người kế nhiệm, sau vài năm chọn lựa, cuối cùng tìm được Thuấn làm người kế nhiệm, sau khi nhận được sự đồng ý của

Nhân tộc Tổ Miếu, bắt đầu để Thuấn theo mình làm quen với việc trị lý Nhân tộc!

Mà Thuấn cũng không phụ sự kỳ vọng của Đế Nghiêu, sau khi Đế Nghiêu buông tay để Thuấn trị lý Nhân tộc, Thuấn xử lý chính vụ đâu ra đấy, không có chút sai sót nào!

Sau đó Đế Nghiêu cũng yên tâm chứng đạo Nhân Hoàng, truyền vị trí Cộng Chủ Nhân tộc cho Thuấn.

Thuấn sau khi tế thiên cũng chính thức trở thành Cộng Chủ Nhân tộc, kể từ đó Ngũ Đế đã là vị thứ tư!

Mà Thuấn khi tại vị, ban bố pháp luật khiến pháp độ trong tứ hải nhất thống, khí vận Nhân tộc cũng từ đó tiến thêm một bước thăng tiến!

Nhưng vào hậu kỳ Thuấn thống trị Nhân tộc, những hung thú trước đó bị tiêu diệt lại bắt đầu hoành hành, chỉ là hung thú lần này đến không còn lỗ mãng như trước, mà là trong cương vực Nhân tộc, gây ra hồng thủy ngập trời, muốn đuổi Nhân tộc ra khỏi vùng đất giàu có, tuy nói hung thú có một chút trí tuệ, nhưng cũng là những kẻ kiến thức nông cạn, đâu biết thực lực của Nhân tộc, thao tác như vậy, ngay cả nội tình trong Nhân tộc Tổ Miếu cũng không hề kinh động, liền bị Thuấn phái Đại Vũ dẹp yên rồi!

Mà Đại Vũ cũng vì công lao trị thủy, được Đế Thuấn trọng dụng, trở thành người kế nhiệm Cộng Chủ Nhân tộc, cuối cùng dưới sự đề cử của Thuấn, Đại Vũ cũng nhận được sự công nhận của Nhân tộc Tổ Miếu, sau khi Thuấn Công đức viên mãn, trở thành vị cuối cùng trong Ngũ Đế, đương nhiên hiện tại Đại Vũ còn chưa chứng đạo, bởi vậy chỉ có thể xưng là Cộng Chủ Nhân tộc!

Mà ngay sau khi Đại Vũ kế vị, Giáo thống Tây Phương Giáo trong Nhân tộc cũng dần dần suy tàn, dù sao hiện tại Nhân Hoàng Chi Sư

không phải là môn hạ Tây Phương Giáo nữa rồi!

Nói đến ba vị Nhân Hoàng trước Đại Vũ đều không ít tuyên truyền Tây Phương Giáo, nhưng Tây Phương Giáo trong Nhân tộc thủy chung vẫn không ôn không hỏa, điều này cũng khiến Tây Phương Nhị Nhân cực kỳ u uất!

Hiện tại Nhân Hoàng nhiệm kỳ cuối cùng đều đã kế vị, mà Giáo thống của mình lại không thể chiếm giữ một địa vị nhất định trong Nhân tộc, làm sao khiến hai người không đau lòng chứ!

Phải biết hiện tại không thể chiếm giữ địa vị nhất định trong Nhân tộc, thì đợi đến khi Nhân tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính của Hồng Hoang, hai người cũng không thể phân được bao nhiêu khí vận!

Cứ như vậy, chênh lệch giữa hai người và Tam Thanh chỉ sẽ càng ngày càng lớn, Tây Phương bao giờ mới có thể hưng khởi, mà hoàn toàn tương phản với điều đó chính là Xiển Giáo của Nguyên Thủy, trước đó đệ tử Xiển Giáo trợ giúp Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, địa vị Giáo thống Xiển Giáo trong Nhân tộc đại đại thăng tiến, mà hiện tại lão sư của Đại Vũ cũng là đệ tử Xiển Giáo, bởi vậy Xiển Giáo trong Nhân tộc cũng càng thêm hưng thịnh, gần như sánh ngang với Nhân Giáo của Lão Tử!

Có thể tưởng tượng được sự đắc ý của Nguyên Thủy!

Tây Phương Nhị Nhân cũng không ngờ, mình tính toán đến cuối cùng lại khiến Nguyên Thủy chiếm được tiện nghi, trong lòng cũng là tức giận hỏng bét, nhưng hiện tại hai người không dám tính toán thêm chút nào nữa, bởi vì hiện tại Nhân tộc sắp trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, là Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du nhất định sẽ luôn chú ý, nếu hai người có tâm tư bất chính gì, e rằng sẽ không chỉ đơn giản bị cấm túc như lần này!

Hai người cũng đã từng hiểu rõ tính cách của Chu Du, nếu bị Chu

Du biết hai người mình lại gây ra chuyện gì nữa, thì có lẽ sẽ không phải là không trực tiếp mẫn diệt hai người!

Tây Phương Nhị Nhân không cho rằng những gì mình làm có thể qua mắt được Chu Du, bởi vậy cũng không dám có động tác gì!

Mà bên này Đại Vũ sau khi trị thủy trở thành Cộng Chủ Nhân tộc, liền muốn triệt để giải quyết nạn thủy hoạn tiềm ẩn trong Nhân tộc!

Trong những năm tháng sau đó, y càng là tự mình đi khắp cương vực Nhân tộc sơ lý thủy đạo, gặp núi thì khai sơn, gặp chỗ trũng thì đắp đê, cuối cùng triệt để giải quyết nạn thủy hoạn trong cương vực Nhân tộc!

Khiến khí vận Nhân tộc lại thăng tiến một tầng thứ, lúc này cách việc Nhân tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính lại tiến thêm một bước!

Đương nhiên trong quá trình này, Đại Vũ cũng gặp phải không ít vấn đề, dù sao trong núi rừng không thiếu nhất chính là sơn tinh dã quái, mà trong đại hà càng là có vô số Yêu thú!

Nhưng ngay khi Đại Vũ đang đau đầu, chúng Sơn Thần Hà Bá của Địa Tiên Phủ Xá Phong đã ra tay giúp đỡ, mới xem như giải quyết được vấn đề của Đại Vũ, kể từ đó những tồn tại như Địa Tiên Phủ Xá Phong cũng được Nhân tộc công nhận, trong cương vực Nhân tộc, những Sơn Thần Hà Bá cũng nhận được một tia khí vận của Nhân tộc!

Sau khi triệt để giải quyết nạn thủy hoạn, Đại Vũ mới phản hồi về đô thành, bắt đầu suy nghĩ về việc chứng đạo Nhân Hoàng, là vị cuối cùng trong Ngũ Đế, y đương nhiên rõ ràng trên người mình gánh vác trách nhiệm cực lớn, phải biết khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, chính là lúc Nhân tộc trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính chân chính, mà Công đức trị thủy của Đại Vũ hiện tại còn xa xa không đủ để

chứng đạo, bởi vậy nhất thời cũng có chút không biết nên làm thế nào, sau khi khổ tư vài tháng không có kết quả, Đại Vũ cũng triệu tập một số thần hạ đến!

Muốn tập hợp trí tuệ, từ chỗ mọi người cảm ngộ một tia khế cơ, không thể không nói Đại Vũ ổn trọng, cuối cùng quả thật đã tìm được biện pháp tốt nhất!

Đợi đến khi một số cao tầng đến, Đại Vũ cũng không hề che giấu, trực tiếp mở miệng nói: "Khí vận Nhân tộc của ta đã tấn đến đỉnh phong, nhưng nếu muốn chân chính hóa hình mà xuất hiện, còn cần một phen cơ duyên, không biết các vị có phương pháp nào không?" Nghe xong lời của Đại Vũ, một số cao tầng Nhân tộc cũng rơi vào trầm tư, mãi cho đến một lát sau, mới có một người bước ra khỏi đám đông nói với Đại Vũ: "Khải bẩm Cộng Chủ, Nhân tộc của chúng ta tuy đã nhất thống, lấy Cửu Châu phân chia, nhưng lại không có chế độ chân chính, đều lấy bộ lạc làm chủ, nếu chúng ta kiến lập quốc độ, Nhân tộc của chúng ta liền có thể chân chính đại nhất thống!" Nghe xong lời người này, mọi người trong điện đều mắt sáng lên, bắt đầu thôi toán tính khả thi của sự việc!

Phải biết hiện tại Nhân tộc cách Thiên Địa Nhân Vật Chính của Hồng Hoang cũng chỉ còn một bước chân, bởi vậy tộc nhân tu hành cũng cực kỳ tấn tốc, sự tồn tại có tu vi thấp nhất trong điện đều đã là cấp độ Đại La, tự nhiên có thể thôi toán được tính khả thi của chuyện này, tuy nói hiện tại vận mệnh Nhân tộc bị Thiên Đạo che đậy, nhưng là những người cao tầng Nhân tộc, tuy không cách nào thôi toán đến kết cục sau khi thi hành, nhưng cũng biết lợi ích không nhỏ, cho dù không như mọi người dự tưởng, nhưng cũng có thể khiến khí vận Nhân tộc tiến thêm một bước!

Mà Đại Vũ sau khi nghe xong, trong lòng cũng dấy lên sóng gió, là Cộng Chủ Nhân tộc, Đại Vũ tự nhiên có thể hiểu rõ ý nghĩa trong đó,

bởi vậy không đợi mọi người bàn luận thêm, liền trực tiếp nói: “Hành động này rất tốt, rất hợp ý ta!

Đợi ta bẩm báo ý nghĩ này với Tổ Miếu, nếu phương pháp này khả hành, thì tức khắc có thể thực hành!” Nghe xong lời của Đại Vũ, mọi người cũng nhao nhao hưởng ứng!

Ngay sau đó Đại Vũ liền truyền quyết định này đến Nhân tộc Tổ Miếu, mà mọi người trong Tổ Miếu sau khi nhận được tin tức này, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, bởi vì mọi người đều rất rõ ràng, hành động này tất nhiên có thể khiến khí vận Nhân tộc thuế biến, hiện tại khí vận Nhân tộc đã đạt đến đỉnh phong, chỉ cần Nhân tộc lại một lần nữa thuế biến, thì Chân Long khí vận liền có thể chân chính hóa hình mà xuất hiện, Nhân tộc đến lúc đó cũng sẽ trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính chân chính!

Sau đó mọi người trong Tổ Miếu cũng bắt đầu thương nghị, nên làm thế nào để hoàn thiện điều đó, dù sao Đại Vũ và những người khác đề xuất chỉ là một ý nghĩ, mà cuối cùng nên thi hành thế nào, còn cần những nội tình Nhân tộc này thương lượng!

Chương 363

Sau vài ngày thương thảo, mọi người cũng đạt thành cộng thức, đó chính là luyện chế Cửu Đỉnh trấn áp Cửu Châu chi địa của Nhân tộc!

Tuy nói sau khi khí vận Nhân tộc hóa hình, cũng không cần mấy người bọn họ trấn áp khí vận Nhân tộc, nhưng vì sự trường cửu không suy yếu của Nhân tộc, mấy người vẫn chuẩn bị lấy Cửu Đỉnh thay thế mọi người, trấn áp khí vận!

Sau khi mọi người Tổ Miếu quyết định, liền truyền tin tức này cho Đại Vũ, mà Đại Vũ sau khi biết Tổ Miếu muốn luyện Cửu Đỉnh trấn áp khí vận, cũng triệt để nhẹ nhõm xuống, bởi vì Đại Vũ rõ ràng ngày Cửu Đỉnh luyện thành, chính là lúc mình tế thiên chứng đạo Nhân Hoàng, mà đến lúc đó, khí vận Nhân tộc cũng sẽ chân chính hóa hình mà xuất hiện!

Đương nhiên khi mọi người trong Nhân tộc Tổ Miếu hội tụ trân tài Nhân tộc tế luyện Cửu Đỉnh, Đại Vũ cũng không rảnh rỗi, y đã phân chia Cửu Châu chi địa một bước nữa, khiến khái niệm Cửu Châu đi sâu vào trong Nhân tộc!

Vài năm sau, Đại Vũ hoàn toàn sơ lý xong cương vực Nhân tộc, Cửu Châu chi địa cũng được phân định lại, mà ngay vào lúc này, Đại Vũ cũng nhận được tin tức từ Tổ Miếu truyền đến, Cửu Đỉnh đã thành!

Nhận được tin tức này, Đại Vũ cũng bắt tay vào việc tế thiên, không lâu sau tin tức Nhân tộc tế thiên truyền đến trong Hồng Hoang!

Chúng sinh Hồng Hoang nhận được tin tức, cũng vô cùng chấn kinh, phải biết mỗi lần Nhân tộc tế thiên đều sẽ có đại sự phát sinh,

vô luận là Nhân Hoàng chứng đạo hay cùng khí vận Long tộc tương hợp, đều là những đại sự khiến mọi người Hồng Hoang vạn phần kinh ngạc!

Hiện tại Nhân tộc sắp trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, mọi người làm sao còn không hiểu ý nghĩa của lần Nhân tộc tế thiên này!

Mà Đại Vũ cũng không giấu giếm, trực tiếp truyền ra tin tức mình Công đức viên mãn chứng đạo Nhân Hoàng!

Mọi người cũng hiểu rõ đây là Nhân tộc muốn chúng sinh Hồng Hoang chứng kiến mình thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính!

Các Đại Năng Hồng Hoang nhận được tin tức này, trong lòng cũng vạn phần cảm khái, tuy nhiên một số Đại Năng đều rất rõ ràng địa vị của Nhân tộc, nhưng lại không ngờ nhanh như vậy Nhân tộc đã sắp trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính!

Trước đó chúng sinh Hồng Hoang đều không rõ nguyên nhân Hiên Viên tế thiên, cũng chỉ là phái sứ giả đến quan lễ, nhưng lần này Đại Vũ tế thiên, các Đại Năng Hồng Hoang đều rõ ràng tầm quan trọng, bởi vậy sau khi sứ giả Nhân tộc đến, vô số Đại Năng cũng từ đạo trường động thân xuất phát, hướng về đô thành cũ của Nhân tộc mà đi, muốn chứng kiến lịch sử Hồng Hoang!

Không sai, tuy nhiên đô thành Nhân tộc hiện tại là ở Hào Địa, nhưng sự trọng đại như vậy còn cần tiến hành tại nơi tế đài lúc ban đầu, dù sao nơi này tế thiên cũng chứng kiến lịch sử Nhân tộc, hơn nữa cũng chỉ có nơi này mới có thể dung nạp được nhiều Đại Năng như vậy!

Nếu có thể phủ khám Hồng Hoang, liền sẽ phát hiện vô số tu sĩ đang tiến về đất Nhân tộc!

Cùng với thời gian Nhân tộc tế thiên đến, các phương thế lực cũng

đều xuất hiện trong Nhân tộc!

Ngày này, thời gian Nhân tộc tế thiên đã đến, gần tế đài bên ngoài đô thành toàn là tồn tại Chuẩn Thánh của Hồng Hoang, thậm chí tồn tại Chuẩn Thánh Sơ Kỳ đều phải đứng nép sang một bên, có thể thấy sự thịnh huống của nơi này!

Trước tế đài, có Chuẩn Thánh Nhân tộc xướng danh, từng vị tồn tại quen thuộc với mọi người cũng đều xuất hiện trước mặt mọi người, trong đó có tộc trưởng của các đại tộc Hồng Hoang, bao gồm cả các Đại Năng Tử Tiêu còn sống sót từ đại kiếp.

Mà cùng với sự đến của Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác, không khí trên trường cũng đạt đến đỉnh phong, dù sao trên trường có rất nhiều tu sĩ chưa từng nhìn thấy những tồn tại như vậy!

Nhưng ngay khi mọi người đang chấn kinh, một giọng nói cũng xuất hiện bên tai mọi người!

"Cung nghênh Thiên Đế!" Nghe thấy Hạo Thiên đến, mọi người trên trường cũng trừng lớn hai mắt, dù sao mọi người không ngờ ngay cả Hạo Thiên cũng đích thân đến, phải biết Hạo Thiên là Thiên Đình Chi Chủ do Đạo Tổ đích thân định, đó là Vô Thượng Chí Tôn thống lĩnh Hồng Hoang, địa vị không kém gì Thánh nhân!

Thậm chí Thánh nhân nhìn thấy Hạo Thiên, đều phải lấy lễ tương đãi, dù sao cảnh giới Thánh nhân tuy cao, nhưng cũng có mấy vị, nhưng Thiên Đế Hạo Thiên này lại là duy nhất trong Hồng Hoang!

Đương nhiên điều này cũng là bởi vì đời này không như đời trước kia, Hồng Hoang trở thành bàn cờ của Thánh nhân, hiện tại trên Thánh nhân còn có sự tồn tại của Chu Du, mấy vị Thánh nhân này tự nhiên không có vẻ phong quang như đời trước, hơn nữa Vu Yêu Đại Kiếp cũng khiến các Thánh nhân này hiểu rõ thực lực của Chu Du, bởi vậy

cũng đã trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều!

Khiến uy tín của Hạo Thiên thăng cao mấy tầng thứ, phải biết đời trước Hạo Thiên trước mặt Tam Thanh không có bao nhiêu địa vị, thậm chí ngay cả đệ tử Tam Giáo cũng dám chống đối sự thống trị của Thiên Đình!

Mà hiện tại đệ tử Tam Giáo ai dám xưng cuồng trước mặt Hạo Thiên?

Nếu thật sự có đệ tử không biết điều như vậy, e rằng Hạo Thiên chưa xuất thủ, mấy vị Thánh nhân này sẽ chủ động giáo huấn, ai bảo Hạo Thiên và Chu Du có quan hệ thân mật nhất kia chứ, khi Thiên Đình mới kiến lập, mấy người vốn cho rằng có thể nắm giữ Hạo Thiên, bởi vậy không phải một người nào đi hiệp trợ Hạo Thiên trùng kiến Thiên Đình, nhưng mọi người lại không ngờ, Chu Du một tiếng lệnh hạ, cao thủ Nhân tộc và Long tộc lên trời, Hạo Thiên liền trực tiếp hoàn thiện Thiên Đình!

Bởi vậy đối với Hạo Thiên cũng càng thêm kiêng kỵ!

Mà ngay khi Hạo Thiên xuất hiện, một vài bóng người cũng xuất hiện trước thân Hạo Thiên!

Lúc này mọi người trên trường thấy những thân ảnh này xuất hiện, trong ánh mắt cũng tràn đầy chấn kinh!

Bởi vì mọi người đã nhận ra những thân ảnh này là Đại Năng Nhân tộc!

Không sai, những bóng người xuất hiện trước thân Hạo Thiên chính là nội tình Nhân tộc trấn thủ Nhân tộc Tổ Miếu, trong đó Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba vị Nhân tộc Tam Tổ đứng ở phía trước, Phục Hy, Thần Nông Thị, Hiên Viên ba vị Nhân Hoàng cùng Hồng Vân chuyển thế Thương Hiệt theo sát phía sau, mà đứng ở

cuối cùng chính là Chuyên Húc, Đế Khốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn bốn người.

Tuy nhiên mọi người tại trường đã từng hiểu rõ thực lực của Nhân tộc, biết trong Nhân tộc Tổ Miếu có rất nhiều Đại Năng, nhưng thật sự nhìn thấy nhiều tu sĩ đỉnh phong Nhân tộc xuất hiện như vậy vẫn là lần đầu tiên, bởi vậy giờ khắc này mới chấn kinh đến thế, đương nhiên sau chấn kinh chính là thích nhiên (tự nhiên mà hiểu ra), trong lòng cảm khái e rằng trong Hồng Hoang cũng chỉ có Nhân tộc mới có thể xuất hiện nhiều Đại Năng đỉnh phong như vậy, ai bảo Nhân tộc lại là Thiên Địa Nhân Vật Chính của Hồng Hoang kia chứ, đương nhiên Long tộc hiện tại đã hòa với Nhân tộc dung hợp, mọi người tự nhiên sẽ không suy xét, nếu không thì điều mọi người nghĩ đến đầu tiên có lẽ không phải Nhân tộc!

Dù sao Long tộc mới là bá chủ đứng trên tất cả thế lực Hồng Hoang!

Những thân ảnh Nhân tộc trên trường, trừ Phục Hy Chí Thánh này, Nhân tộc Tam Tổ, Thần Nông Thị, Hiên Viên, Thương Hiệt mỗi người đều là cấp độ Chuẩn Thánh Đỉnh Phong, thậm chí ngay cả Ngũ Đế Chuyên Húc, Đế Khốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn bốn người cũng bằng vào khí vận Nhân Hoàng trở thành tồn tại Chuẩn Thánh Hậu Kỳ, chỉ bằng mấy người này, đã có thể nghiền ép vô số chủng tộc Hồng Hoang, càng đừng nói Nhân tộc còn có gần trăm Chuẩn Thánh, từ đó có thể thấy thực lực của Nhân tộc lúc này, quả thật là quán tuyệt Hồng Hoang!

Mà một số cao tầng Nhân tộc xuất hiện, cũng là để nghênh tiếp sự đến của Hạo Thiên, dù sao Hạo Thiên là Thiên Đình Chi Chủ do Đạo Tổ đích thân định, là chúa tể chân chính của Hồng Hoang, tuy nói thực lực Nhân tộc lúc này còn mạnh mẽ hơn Thiên Đình, nhưng cũng sẽ không sản sinh hiềm khích gì với Thiên Đình!

Trước tiên chưa nói khi Thiên Đình mới kiến lập đã có Nhân tộc tham dự, chỉ riêng Hạo Thiên trừ đi thân phận Thiên Đế, Toại Nhân Thị và những người khác cũng không dám có chút chậm trễ nào đối với Hạo Thiên, bởi vì Hạo Thiên lại là sư đệ của Chu Du!

Đối với Chu Du vị Nhân tộc Thánh Tổ này, Toại Nhân Thị và những người khác không dám có chút bất kính nào, bởi vì không có Chu Du vị Nhân tộc Thánh Tổ này, Nhân tộc e rằng đều sẽ không xuất hiện trong Hồng Hoang, hơn nữa có sự giúp đỡ của Chu Du, Nhân tộc mới có thể phát triển đến như hiện tại!

Bởi vậy Hạo Thiên vừa xuất hiện, Toại Nhân Thị và những người khác liền xuất hiện trước thân Hạo Thiên!

Toại Nhân Thị xuất hiện sau đó, trực tiếp hướng về Hạo Thiên cúi mình hành lễ: "Thiên Đế tiền lai, Nhân tộc bất thắng vinh hạnh!" Hạo Thiên nghe thấy lời của Toại Nhân Thị, trên mặt cũng đầy nụ cười, "Thiên Đình và Nhân tộc giao hảo sâu sắc, Nhân tộc có đại sự như vậy, ta há lại bỏ lỡ!

Ta chuyến này chính là đến quan lễ, không cần đa lễ!" Nghe xong lời của Hạo Thiên, Toại Nhân Thị cũng vội vàng khiêm nhượng, sau đó mấy người càng là dẫn Hạo Thiên vào trên đài cao trước tế đài, phải biết độ cao của đài cao này chỉ kém tế đài một chút!

Chính là chuẩn bị cho những tồn tại có địa vị cao tuyệt như Hạo Thiên, mà đài cao không cao hơn tế đài, cũng là bởi vì tế đài là nơi tế tự Thiên Đạo, trong Hồng Hoang còn chưa có ai có địa vị có thể cao hơn Thiên Đạo, bởi vậy mới như vậy!

Có lẽ có người sẽ nói khi Hiên Viên lên trời, Hạo Thiên đối đãi lễ độ như vậy, vì sao hiện tại lại có vẻ vênh váo lớn như vậy, điều này cũng là bởi vì lúc đó Hiên Viên là Cộng Chủ Nhân tộc duy nhất, địa vị so với Hạo Thiên không kém là bao, mà hiện tại tuy nói Hiên Viên đã

thành tựu Nhân Hoàng, đã là tồn tại tọa trấn Tổ Miếu, nhưng địa vị cũng đã phát sinh biến hóa!

Dù sao lúc này tồn tại thống lĩnh Nhân tộc đã biến thành Đại Vũ!

Không phải nói Nhân Hoàng không bằng Cộng Chủ Nhân tộc, mà là bởi vì Cộng Chủ Nhân tộc chỉ là lãnh tụ danh nghĩa của Nhân tộc lúc này mà thôi!

Mọi người dưới trường thấy Hạo Thiên ngồi lên đài cao, trong ánh mắt cũng toàn là sùng kính, đối với Nhân tộc cũng càng thêm coi trọng, phải biết không ít người đã từng tham dự Bàn Đào Thịnh Yến của Thiên Đình, đã từng nhìn thấy phong thái của Thiên Đế Hạo Thiên này, hiện tại ngay cả Thiên Đế cũng đến quan lễ, mọi người làm sao không kinh tâm.

Cũng là do tầm mắt của mọi người hữu hạn, tuy biết Nhân tộc sẽ trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính chân chính, nhưng đối với thân phận này vẫn không hiểu rõ lắm, bọn họ tuy biết Nhân tộc sau khi thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính, sẽ cùng Thiên Địa cộng sinh, nhưng làm sao sẽ rõ ràng, sau này trong Đại Địa Hồng Hoang Nhân tộc mới là chúa tể chân chính!

Đời trước Nhân tộc tuy cũng đã trở thành Thiên Địa Nhân Vật Chính của Hồng Hoang, nhưng vì không có bao nhiêu cao thủ tồn tại, bởi vậy có thân phận Thiên Địa Nhân Vật Chính mà không có thực lực tương ứng, thêm vào sự tính toán của Thánh nhân, mới khiến vô số chủng tộc ghen ghét!

Mà hiện tại Nhân tộc phía sau có sự tồn tại của Chu Du, không chỉ có thực lực tương ứng với Thiên Địa Nhân Vật Chính, thậm chí còn dung hợp với Long tộc, đương nhiên là ổn định ngồi trên vị trí chúa tể của Đại Địa Hồng Hoang.

Sự ẩn bí như vậy trong Hồng Hoang cũng chỉ có cực ít người biết,

trong đó bao gồm các Tiên Thiên Đại Thần Hồng Hoang như Hạo Thiên, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà.

Đương nhiên Thánh nhân thì càng không cần phải nói, dù sao trong Hồng Hoang còn không có bao nhiêu chuyện có thể qua mắt được tồn tại Thánh nhân!

Đây cũng là một phần nguyên nhân các Đại Năng này đối với Nhân tộc coi trọng như vậy, đương nhiên quan trọng hơn là sự tồn tại của Chu Du!

Nói Tào Tháo Tào Tháo đến, ngay khi mọi người trên trường tâm tư khác nhau, một vài đạo uy áp cũng xuất hiện trên đô thành Nhân tộc.

Cùng với sự xuất hiện của uy áp, một vài dị tượng cũng chiếu vào mắt mọi người, mọi người liền thấy giờ khắc này trên bán không, thiên hoa loạn trụy (hoa trời rơi lả tả), dưới đô thành địa dũng kim liên (đất tuôn sen vàng)!

Mà sau khi dị tượng xuất hiện, vô số người trên trường làm sao còn không rõ là chuyện gì, bởi vậy mọi người cũng nhao nhao bái đảo dưới đất, trong miệng cao hô: "Cung nghênh Thánh nhân!" Toại Nhân Thị và một số cao tầng Nhân tộc khác cũng hơi cúi mình, biểu thị sự tôn kính đối với Thánh nhân!

Chương 364

Trên trường e rằng cũng chỉ có Hạo Thiên bản thân không động sắc, dù sao Thiên Đế cũng không kém Thánh nhân bao nhiêu!

Cùng với âm thanh của mọi người hạ xuống, một vài thân ảnh mơ hồ cũng xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, mọi người tuy không có cách nào nhìn thấy diện mạo Thánh nhân, nhưng vẫn có thể dựa vào khí tức cảm ứng được thân phận của chư vị Thánh nhân!

Đợi đến khi Thánh nhân hạ xuống trên đài cao, mọi người cũng nhận ra thân phận Thánh nhân đến đây, chính là Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa và Hậu Thổ bốn người, thấy chỉ có bốn vị Thánh nhân xuất hiện, mọi người cũng có chút hiếu kỳ, vì sao mấy vị Thánh nhân này đều đến, Thánh nhân Thông Thiên và Tây Phương Nhị Nhân làm sao không hiện thân, nhưng mọi người tuy trong lòng nghi hoặc, lại không dám nghị luận chút nào, dù sao Thánh nhân đâu phải là những người họ có thể dễ dàng suy đoán!

Chỉ là mọi người làm sao sẽ biết, bởi vì chuyện trước đó, Thông Thiên và Tây Phương Nhị Nhân bị Chu Du cấm túc, hiện tại tự nhiên sẽ không dễ dàng xuất hiện!

Mà lúc này mọi người dưới trường cũng đều không nhận ra, chư vị Thánh nhân đến đây, toàn bộ đều không phải Chân Thân!

Dù sao lần tế thiên này là lúc Nhân tộc thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính của Hồng Hoang, mấy vị Thánh nhân tự nhiên sẽ không huyên tân đoạt chủ (khách lấn át chủ)!

Hơn nữa chư vị Thánh nhân cũng rất rõ ràng, Nhân tộc thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính đại sự như vậy, là Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du khẳng định cũng sẽ xuất hiện, mọi người rõ ràng thực lực của

Chu Du, tự nhiên không dám xưng đại trước mặt Chu Du!

Bên này Hạo Thiên thấy mấy vị Thánh nhân thân ảnh hạ xuống, cũng nhận ra khí tức bất đồng, hiểu rõ mấy vị này đều là hóa thân xuất hiện, nhưng hóa thân cũng là đại biểu sự tồn tại của Thánh nhân, Hạo Thiên cũng không thất lễ, lập tức nói với mấy người: "Hạo Thiên bái kiến mấy vị sư huynh, sư tỷ!" Hạo Thiên nói xong, một vài giọng nói cũng từ hư không truyền đến: "Bái kiến Thiên Đế!" Hạo Thiên dù sao là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân định, mấy vị Thánh nhân này đương nhiên sẽ không tự cho mình là lớn!

Sau đó mấy người liền ở trên đài cao câu thông với nhau, đương nhiên âm thanh giao lưu của mấy người cũng sẽ không bị mọi người trên trường nghe thấy, mà thấy cảnh này mọi người cũng gãi tai gãi má (tức là sốt ruột, khó chịu), rõ ràng Thánh nhân ở ngay trước mắt, nhưng muốn lắng nghe lời khuyên của Thánh nhân, lại không có chút khả năng nào!

Bên này chư vị Thánh nhân đến, Toại Nhân Thị và những người khác đứng trên tế đài lại không có chút động tác nào!

Mọi người cũng không dám có chút vội vàng nào, bởi vì tất cả mọi người đều rõ ràng, Nhân tộc đang đợi điều gì!

Không sai, chúng nhân đều biết Nhân tộc nhất định là đang chờ đợi Chu Du xuất hiện!

Dẫu sao hiện tại Chu Du đã chẳng còn là kẻ vô danh tiểu tốt như ngày xưa.

Có lẽ trước khi chư vị Thánh nhân thành thánh, địa vị của Chu Du trong mắt chúng nhân nghe đạo tại Tử Tiêu cung vẫn vô cùng trọng yếu, nhưng khi Tam Thanh và những người khác liên tiếp thành tựu Thánh cảnh, uy vọng của Chu Du liền không còn lớn như trước.

Dù gì Chu Du cũng chưa từng hiển lộ tu vi trước mặt mọi người, bọn họ làm sao biết được Chu Du đã chứng đạo Hỗn Nguyên!

Mãi cho đến thời điểm Vu Yêu đại kiếp, chúng nhân mới phảng phất như nhận thức lại Chu Du một lần nữa!

Mà hồng hoang chúng sinh cũng đã được kiến thức phong thái của vị tồn tại mang thân phận đích truyền đệ tử của Đạo Tổ, Long tộc Điện hạ, kiêm Nhân tộc Thánh Tổ này!

Dẫu sao một màn trên Bất Chu Sơn kia đã để lại ấn tượng sâu sắc cho toàn bộ hồng hoang chúng sinh!

Hơn nữa điều quan trọng nhất chính là chúng nhân đã thấy được, thực lực của vị tồn tại này còn cường hoành hơn cả mấy vị Thánh nhân cộng lại.

Phải biết rằng trong lúc Vu Yêu đại kiếp, mọi người tuy không được thấy Chu Du đại chiến với mấy vị Thánh nhân, nhưng cũng có thể từ đó dòm ngó được một tia thực lực của hắn.

Dẫu sao Chu Du cũng đã lấy sức một mình đối trì với năm vị Thánh nhân, nếu không có thực lực vô địch, sao hắn có thể tự tin đến thế.

Cố nhiên cũng chính từ lần đó, chúng nhân hồng hoang mới coi như có một nhận thức rõ ràng về vị tồn tại này!

Cũng mới biết được trong Hồng Hoang lại ẩn tàng một vị tồn tại vô địch như vậy!

Mà rất nhiều đồng đạo ở Tử Tiêu cung cũng chính vào lúc này mới biết Chu Du đã thành thánh.

Trước đó, tuy mọi người ngưỡng mộ địa vị của Chu Du, nhưng cũng không cho rằng hắn có thực lực Thánh cảnh.

Dẫu sao khi Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu cung đã nói rất rõ ràng, nếu không có Hồng Mông Tử Khí thì sẽ không thể trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Chúng nhân Tử Tiêu cung khi thấy Chu Du không có được Hồng Mông Tử Khí thì vạn phần nghi hoặc, dẫu sao sự thân cận của Đạo Tổ dành cho Chu Du bọn họ đều thu vào tầm mắt.

Với tư cách là đích truyền đệ tử của Đạo Tổ, Chu Du lại không có được Hồng Mông Tử Khí, ngược lại là những người vừa mới bái vào môn hạ như Tam Thanh lại có được.

Chúng nhân tuy không hiểu nhưng cũng không dám có bất kỳ suy đoán nào về hành vi của Đạo Tổ, chỉ cảm thấy tiếc cho Chu Du, đối với hắn cũng không còn tôn trọng như trước nữa.

Sau này Chu Du hồi lâu không xuất hiện, mọi người cứ ngỡ hắn đã tị thế!

Nhưng mãi đến Vu Yêu đại kiếp, chúng nhân mới bừng tỉnh hiểu ra.

Tại sao Đạo Tổ không ban Hồng Mông Tử Khí cho vị này, e rằng khi đó Đạo Tổ đã nhìn ra Chu Du có thể dựa vào thực lực của chính mình để chứng đạo Hỗn Nguyên!

Bởi vậy sau khi biết Chu Du thành tựu Thánh nhân, một đám đại năng Tử Tiêu cung bên cạnh sự chấn kinh còn có sự tỉnh ngộ, đối với Chu Du càng thêm kính bội!

Phải biết Đạo Tổ từng nói qua, dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành tựu Thánh nhân so với chứng đạo Hỗn Nguyên thì đơn giản hơn nhiều.

Dựa vào Hồng Mông Tử Khí chỉ cần có đại khí vận, đại công đức là được, còn chứng đạo Hỗn Nguyên lại cần có đại nghị lực, đại khí

vận và đại trí tuệ!

Lúc này phía dưới cũng không còn tiếng động, những ánh mắt mong chờ đều hội tụ về phương hướng Đông Hải!

Bởi vì mọi người hiểu rõ lần này Nhân tộc tế thiên chính là thời khắc thành tựu nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, với tư cách là Nhân tộc Thánh Tổ, Chu Du khẳng định sẽ xuất hiện.

Suy đoán của chúng nhân quả thực không sai, ngay lúc mọi người đang ngưng thần chờ đợi, một đạo uy áp nhàn nhạt bao trùm xuống.

Cảm nhận được trận uy áp này, ánh mắt chúng nhân sáng rực lên.

Bọn họ hiểu rõ vị tồn tại kia đã đến, tuy trận uy áp này không mãnh liệt như mấy vị Thánh nhân trước đó, nhưng mọi người vẫn cảm nhận được khí tức trong đó còn thâm hậu hơn cả mấy vị Thánh nhân kia!

Ngay sau đó, bất luận là Nhân tộc hay những tu sĩ khác đều quỳ rạp xuống đất.

Cố nhiên trong đó ngoại trừ các vị Thánh nhân cùng bọn người Trấn Nguyên Tử, bởi vì Trấn Nguyên Tử cùng những người này đều là những tồn tại cùng nghe đạo với Chu Du tại Tử Tiêu cung.

Tuy rằng Chu Du hiện tại đã thành tựu Thánh nhân, nhưng trừ phi Đạo Tổ đích thân tới, bằng không bọn họ cũng không thể khuất tất, đó là tôn nghiêm thuộc về Tiên Thiên đại thần!

Tuy nhiên những người này dù không quỳ lạy nhưng cũng hơi cúi người về hướng Đông Hải, ngay cả các Thánh nhân cũng không ngoại lệ!

Cho dù Chu Du cũng giống như mấy vị Thánh nhân đều ở Thánh cảnh, nhưng thực lực của hắn vượt xa bọn họ.

Hơn nữa Chu Du còn là đích truyền đệ tử của Đạo Tổ, mấy người này cũng chỉ là thân truyền, phải gọi Chu Du một tiếng sư huynh, lúc này đương nhiên không dám thất lễ!

Sau đó chỉ nghe Nhân tộc bên dưới đồng thanh hô lớn: "Cung nghênh Thánh Tổ!" Những tu sĩ còn lại thì hô: "Cung nghênh Thánh nhân!" Tiếng hô vừa dứt, một đạo thân ảnh trực tiếp xuất hiện giữa không trung, chính là Chu Du mà mọi người mong đợi!

Trước đó tại Nhân tộc tổ miếu, khi mọi người luyện chế ra Cửu Đỉnh, Chu Du đã cảm ứng được sự biến hóa của khí vận Nhân tộc.

Sau khi thôi toán, hắn cũng hiểu được ý định của Nhân tộc, biết được lúc Đại Vũ tế thiên chính là thời khắc Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, cho nên tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Phải biết sau khi Hiên Viên tế thiên, Chu Du đã tấn thăng đến cảnh giới Thánh nhân Lục trọng thiên.

Hơn nữa sau khi tấn thăng Lục trọng thiên, hắn đã trực tiếp củng cố cảnh giới.

Tuy thời gian qua Chu Du không khổ tu mà đều luận đạo cùng Tây Vương Mẫu, nhưng cảnh giới vẫn luôn phi tốc đề thăng.

Dẫu sao thời gian này nói là hắn luận đạo với Tây Vương Mẫu, chẳng bằng nói là hắn đang giảng đạo cho nàng, vì Tây Vương Mẫu lúc này cũng chỉ mới ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà Chu Du đã là Thánh nhân Lục trọng thiên!

Chương 365

Trong quá trình giảng đạo, Chu Du cũng sơ lược lại đại đạo tu hành của chính mình.

Sau một thời gian dài, hiện tại Chu Du đã đạt đến Thánh nhân Lục trọng thiên đỉnh phong!

Như đã nói trước đó, đối với Thánh nhân mà nói, khó khăn không phải là làm sao đề thăng pháp lực tu vi, mà là làm sao đột phá.

Chu Du là Nhân tộc Thánh Tổ, chiếm giữ khí vận Nhân tộc nhiều nhất, có khí vận gia trì, có được tiến bộ như vậy cũng là bình thường!

Kể từ khi tấn thăng Thánh nhân Lục trọng thiên đỉnh phong, Chu Du đã mong chờ khoảnh khắc này, bởi vì hắn muốn mượn cơ hội này đột phá cảnh giới, trở thành tồn tại Thánh nhân hậu kỳ.

Dẫu sao khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, khí vận sẽ hóa hình xuất thế, khí vận Nhân tộc cũng bắt đầu phản bộ.

Chu Du chiếm giữ khí vận nhiều nhất, nhận được lợi ích từ sự phản bộ đương nhiên cũng là lớn nhất, đột phá Thánh nhân hậu kỳ cũng nằm trong dự liệu!

Chỉ là Thánh nhân hậu kỳ khác hẳn với trước đó, độ khó lớn hơn rất nhiều, nếu không e rằng Chu Du đã có khả năng một bước tiến vào Thánh nhân đỉnh phong chi cảnh, cho nên trước khi Nhân tộc tế thiên bắt đầu, Chu Du đã đích thân tới!

Còn về việc tại sao Chu Du không giống như trước kia, chỉ tán ra một đạo nguyên thần chi lực hàng lâm, đó là vì trong lòng hắn có chút ít lo ngại.

Một mặt là sợ Nhân tộc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vì lúc

này Nhân tộc khác với tiền thế, tiền thế Nhân tộc không có dung hợp với Long tộc.

Đời này Nhân tộc cùng Long tộc hợp nhất, khí vận đại tăng, Chu Du cũng sợ xuất hiện tình huống ngoài dự liệu!

Mặt khác Chu Du lo lắng mấy vị Thánh nhân này sẽ âm thầm tính kế, tuy hiện tại thực lực của hắn đủ để nghiền ép chúng nhân, nhưng nếu mấy vị Thánh nhân này phá hoại kế hoạch của hắn, cho dù sau đó hắn có mẫn diệt Thánh thể của bọn họ cũng không bù đắp nổi tổn thất.

Cho nên từ trước đó Chu Du đã phái một tia nguyên thần tới thủ hộ, mà hiện tại càng là chân thân hàng lâm.

Sau khi đến nơi, nhìn thấy Nhân tộc bên dưới, trong ánh mắt Chu Du tràn đầy vẻ hài lòng!

Tuy nói Chu Du muốn mượn khí vận Nhân tộc để đề thăng cảnh giới, nhưng thấy Nhân tộc hiện tại có thực lực như thế, trong lòng cũng thấy an ủi.

Mục tiêu khi hắn đến Hồng Hoang đã thực hiện được đại nửa.

Từng có lúc Chu Du biết mình đến Hồng Hoang, hắn đã muốn thay đổi vận mệnh của Nhân tộc và Long tộc, mà hiện tại rốt cuộc coi như triệt để xoay chuyển được vận mệnh của hai tộc!

Bởi vì trong tiền thế, Long tộc và Nhân tộc từng tộc một đều vô cùng thảm hại.

Long tộc tự nhiên không cần nói nhiều, từ sau Long Hán đại kiếp, Long tộc đã gánh vác nghiệp lực vô thượng.

Trải qua đại kiếp cho đến cuối cùng, Long tộc luôn là đối tượng bị bắt nạt.

Thậm chí ngay cả một con khỉ cảnh giới Huyền Thiên cũng dám làm loạn tại Long cung, có thể thấy Long tộc nhục nhã thế nào!

Ai bảo đại năng Long tộc đều vẫn lạc trong đại kiếp, trên thân lại còn nghiệp lực tồn tại, dẫn đến việc Long tộc dưới sự uy hiếp của Thánh nhân không có lấy một điểm chống trả.

Cho dù đối mặt với con khỉ là quân cờ của Thánh nhân kia cũng không dám có chút phản kháng, chỉ đành phối hợp diễn kịch!

Nhân tộc thì càng không phải bàn, tuy trở thành nhân vật chính của thiên địa nhưng lại chẳng có chút năng lực tự chủ nào.

Dẫu sao Hồng Hoang đã bị tổn hại, Nhân tộc cũng chẳng có bao nhiêu vốn liếng.

Càng huống hồ một đám Nhân Hoàng và lão tổ của Nhân tộc đều bị Thánh nhân nhuyễn cấm trong Hỏa Vân Động, cuối cùng chỉ đành triệt để luân thành đồ chơi trong tay Thánh nhân!

Thế nhưng đời này có Chu Du tồn tại, Long tộc trở thành đệ nhất tộc Hồng Hoang, lại dung hợp với Nhân tộc, biến tướng trở thành nhân vật chính của thiên địa, cao thủ tầng tầng lớp lớp, hưng thịnh hơn so với trước đại kiếp không biết bao nhiêu lần!

Mà Nhân tộc cũng triệt để tự lập, trở thành nhân vật chính chân chính, đợi đến khi khí vận hóa hình, thậm chí có thể vật cổ tay với Thánh nhân, vận mệnh đã hoàn toàn thay đổi!

Nhìn trạng thái của chúng nhân Nhân tộc bên dưới, Chu Du đương nhiên vô cùng an ủi, sau đó phất tay áo một cái, mấy đạo thân ảnh liền xuất hiện trên trường!

Khi những thân ảnh từ trong tay áo Chu Du rơi xuống đất, chúng nhân mới phát hiện đó là Chúc Long và những người khác!

Trước đó mọi người còn có chút nghi hoặc, đó là tại sao người

của Long tộc lại không xuất hiện.

Phải biết Nhân tộc và Long tộc đã sớm hòa làm một thể, hiện tại Nhân tộc sắp trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, Long tộc cũng có thể cộng tồn với Hồng Hoang!

Chuyện trọng đại như thế mà cao thủ Long tộc lại không có lấy một người đến, thực sự khiến mọi người khó hiểu.

Đến lúc này bọn họ mới vỡ lẽ, hóa ra Long tộc không phải không coi trọng, mà là muốn đợi Chu Du cùng tới!

Dẫu sao Chu Du không chỉ là Nhân tộc Thánh Tổ, mà còn là một thành viên của Long tộc!

Suy đoán của chúng nhân cũng không sai, trước đó khi Chu Du thôi toán thấy khí vận Nhân tộc biến hóa, hắn cũng trực tiếp truyền tin tức cho Chúc Long trong Long cung, cho nên Chúc Long cùng các đại năng Long tộc mới quyết định cùng xuất hiện với Chu Du!

Sau đó khi người của Nhân tộc đến Long cung thương nghị, Chúc Long cũng đã thông báo ý định của Long tộc cho sứ giả Nhân tộc.

Cho nên vừa rồi chúng nhân mới không thấy sự hiện diện của Long tộc.

Bọn người Toại Nhân Thị đã sớm biết dự định của Long tộc, cũng từ đó biết được Thánh Tổ Chu Du sẽ đích thân hàng lâm, tự nhiên là cách ngoại kích động.

Bởi vì bọn họ rõ ràng, có vị Thánh Tổ Chu Du này ở đây, việc tế thiên lần này của Nhân tộc là mười phần chắc chín!

Cho nên khi các vị Thánh nhân đến lúc nãy, Nhân tộc mới không có ý định bắt đầu tế thiên.

Đương nhiên Chu Du biết ý nghĩ của Chúc Long cũng không phản

đối, bởi vì việc Nhân tộc tế thiên thành tựu nhân vật chính là đại sự của cả Long tộc.

Tuy hắn đã thành tựu Thánh nhân nhưng nói cho cùng vẫn là một thành viên của Long tộc, bọn họ muốn đi theo hắn đến đây cũng là chuyện nên làm.

Chu Du biết được quyết định của Chúc Long, vốn định mang theo Tây Vương Mẫu cùng đi với người của Long tộc, nhưng nàng lại cảm thấy lúc này không phải thời cơ thích hợp nên không chọn đến đây.

Dẫu sao trước đó Chu Du từng nói với nàng, đợi đến khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính, hắn sẽ mượn khí vận phản bộ để đề thăng cảnh giới.

Tây Vương Mẫu cũng lo lắng sự xuất hiện của mình sẽ ảnh hưởng đến khí vận của Chu Du nên kiên quyết không muốn tới!

Cho dù Chu Du đã giải thích rằng dù nàng có xuất hiện cũng không ảnh hưởng gì đến hắn, nhưng Tây Vương Mẫu vẫn không đồng ý, bất đắc dĩ cuối cùng Chu Du chỉ dẫn theo đoàn người Chúc Long đến!

Sau khi người của Long tộc đáp xuống, Chu Du thoáng cái đã tới trên cao đài, khoanh chân ngồi giữa hư không.

Thấy Chu Du ngồi định vị, bốn vị Thánh nhân và Hạo Thiên cũng lập tức hành lễ với hắn: "Kiến quá sư huynh!" Chu Du nghe vậy, ánh mắt quét qua mấy vị Thánh nhân, thấy bọn họ thức thời như vậy liền gật đầu.

Phải biết tuy vừa rồi Chu Du không xuất hiện nhưng nguyên thần chi lực của hắn vẫn luôn bao phủ không gian này, cho nên khi mấy vị Thánh nhân xuất hiện đã bị hắn phát hiện.

Chu Du đương nhiên cũng biết mấy người này không phải chân

thân hàng lâm, đối với việc họ không có hành vi lấn lướt chủ nhà, hắn cũng có chút tán thưởng!

Tuy nhiên Chu Du dùng nguyên thần quan sát thấy nhưng mấy vị Thánh nhân này lại không cảm tri được nguyên thần chi lực của hắn.

Dẫu sao lúc này Chu Du đã là Thánh nhân Lục trọng thiên, mà người có tu vi cao nhất trong bốn vị Thánh nhân là Lão Tử cũng chỉ mới ở Thánh nhân Tam trọng thiên.

Chương 366

Cho dù Lão Tử đã ở Tam trọng thiên đỉnh phong chi cảnh nhưng so với Chu Du vẫn kém ba cấp bậc, huống chi Chu Du lúc này chỉ còn cách Thánh nhân hậu kỳ đúng một bước chân, bọn họ đương nhiên không thể cảm tri được sự tồn tại của nguyên thần hắn!

Mấy vị Thánh nhân thấy Chu Du gật đầu cũng thở phào một hơi, dẫu sao bọn họ đối với Chu Du vừa kính vừa sợ.

Kính bội là vì họ biết Chu Du chứng đạo Hỗn Nguyên chứ không phải dựa vào Hồng Mông Tử Khí như bọn họ, còn sợ là vì kiêng dè thực lực của hắn!

Tuy Vu Yêu đại kiếp là lần đầu tiên họ thấy thực lực của Chu Du nhưng cũng chính từ lúc đó đã để lại bóng ma trong lòng họ.

Trước đó bọn họ nghĩ ngoại trừ Đạo Tổ thì không ai có thể lực chiến năm vị Thánh nhân, cho dù sớm biết Chu Du đã thành thánh như Nữ Oa e rằng cũng không dám nghĩ tới.

Dẫu sao họ đều là Thánh nhân, đối với thực lực Thánh cảnh tự nhiên vô cùng rõ ràng, nhưng trong đại kiếp, Tam Thanh cùng hai người phương Tây gần như đã tung ra hết bản lĩnh mà vẫn không thể uy hiếp được Chu Du mảy may, những Thánh nhân này làm sao không để lại bóng ma tâm lý cho được.

Và đây cũng là lý do thời gian qua mấy vị Thánh nhân này ngoan ngoãn như vậy, nếu không có Chu Du, e rằng họ đã sớm vì tranh giành khí vận Nhân tộc mà đánh nhau rồi.

Dẫu sao việc chiếm giữ bao nhiêu khí vận quan hệ mật thiết đến tu vi của bản thân!

Nhưng hiện tại Chu Du là Nhân tộc Thánh Tổ, bọn họ đương nhiên không dám dễ dàng ra tay với Nhân tộc!

Đó cũng là lý do tại sao hai người phương Tây dù căm hận Tam Thanh vạn phần nhưng cũng chỉ dám âm thầm tính kế đệ tử môn hạ Thông Thiên để mưu hại con gái Nhân Hoàng chứ không dám sai khiến Vô Chi Kỳ phá hoại Nhân tộc.

Bởi vì hai người họ quá hiểu tính tình của Chu Du, biết nếu mình dám làm chuyện như thế thì Chu Du sẽ khiến họ phải chịu hậu quả nặng nề!

Tuy hai người phương Tây trong lòng hiểu rõ nhưng họ sẽ không trực tiếp thừa nhận, dẫu sao thể diện Thánh nhân là quan trọng.

Cũng chính vì cố kỵ thể diện nên khi tính kế Thông Thiên, cả hai mới không nói ra nguyên nhân này!

Chu Du thấy biểu hiện của chúng nhân, trong lòng cũng có chút thấu hiểu, hắn đương nhiên biết mấy vị Thánh nhân này kiêng dè mình!

Nhưng Chu Du cũng chẳng thèm để tâm, trước khi chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn có lẽ còn chút lo âu, nhưng hiện tại cảnh giới của hắn vượt xa bọn họ, cũng chẳng có tâm tư đi làm khó mấy người này.

Dẫu sao Thiên Đạo Thánh nhân sở dĩ tồn tại là do Thiên Đạo Hồng Hoang sắp xếp, cũng là để nguyên thần của họ lạc ấn trên Thiên Đạo dùng để trấn áp khí vận Hồng Hoang.

Mục đích của Chu Du cũng là thủ hộ Hồng Hoang, chỉ khi Hồng Hoang triệt để viên mãn, thuận lợi tấn thăng thì Hồng Quân mới có cơ hội thoát ly khỏi Thiên Đạo, cho nên Chu Du tự nhiên không chủ động ra tay với mấy người này.

Đương nhiên nếu những Thánh nhân này không biết điều thì hắn

cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

Hồng Hoang không thiếu nhất chính là sinh linh, cho dù Thiên Đạo Thánh nhân triệt để vẫn lạc thì Thiên Đạo cũng sẽ chọn ra người tiếp theo, chỉ là Thánh nhân vẫn lạc sẽ ảnh hưởng đến thiên địa Hồng Hoang, khiến việc tấn thăng bị cản trở mà thôi!

Việc để Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo không chỉ có một con đường, nếu Chu Du tấn thăng đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, hắn có thể giúp Hồng Quân triệt để cảm ngộ Thiên Đạo.

Cho dù khi đó Hồng Quân không thể tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực như Chu Du thì cũng không bị Thiên Đạo đồng hóa thêm nữa, đợi khi Hồng Quân tấn thăng là có thể triệt để thoát ly ra ngoài!

Bởi vậy nếu những Thiên Đạo Thánh nhân này thực sự làm ra chuyện thiên nộ nhân oán, Chu Du e rằng sẽ không do dự mà đánh giết họ!

Không sai, không phải là mẫn diệt Thánh thể mà là khiến Thiên Đạo Thánh nhân triệt để vẫn lạc, không bao giờ có thể phục sinh trong Hồng Hoang nữa.

Cố nhiên hiện tại Chu Du chưa có năng lực đó, nhưng đợi khi hắn đột phá Thánh nhân hậu kỳ, ý tưởng này sẽ thành hiện thực.

Bởi vì khi Chu Du tấn thăng Lục trọng thiên, hắn đã có cảm ngộ, hiểu rằng nếu mình tiến vào hậu kỳ thì có thể trực tiếp xóa bỏ nguyên thần của những Thánh nhân này đã lạc ấn trong Thiên Đạo.

Không còn nguyên thần lạc ấn, những Thánh nhân này tự nhiên không còn cơ hội phục sinh!

Đương nhiên muốn làm được điều đó, cho dù Chu Du đã ở Thánh nhân hậu kỳ e rằng cũng phải trả giá không nhỏ!

Nếu không có đại sự, Chu Du cũng không dễ dàng ra tay, mục đích

của hắn là cứu Hồng Quân chứ không phải nhắm vào những bại tướng dưới tay này, thấy họ ngoan ngoãn như vậy hắn đương nhiên hài lòng!

Sau đó cũng không nói chuyện với Hạo Thiên, Chu Du trực tiếp gật đầu với Toại Nhân Thị trên tế đài!

Trên tế đài, Toại Nhân Thị thấy Chu Du gật đầu, trên mặt lộ vẻ kích động, ông đương nhiên hiểu ý của Chu Du, lập tức nói với chúng nhân bên cạnh: "Thánh Tổ có lệnh, thời cơ đã đến!" "Bắt đầu chuẩn bị tế thiên!" Toại Nhân Thị nói xong, mọi người trên tế đài bắt đầu trở nên phấn chấn, thấy thần sắc trên mặt họ, Toại Nhân Thị không khỏi bùi ngùi!

Dẫu sao ông là những Nhân tộc đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, với tư cách là người tiên phong, Toại Nhân Thị đã trải qua tất cả của Nhân tộc.

Từ khi vừa mới xuất thế yếu ớt khôn cùng, vượt qua bao gian khổ, đến hiện tại trở thành bá chủ Hồng Hoang, sắp trở thành nhân vật chính duy nhất của thiên địa, ông đương nhiên biết Nhân tộc đi đến ngày hôm nay khó khăn nhường nào, vì thế đối với Chu Du càng thêm sùng kính!

Nếu không có vị Thánh Tổ Chu Du này, cho dù Nhân tộc có thể thuận lợi xuất hiện trên thế gian, e rằng cũng sẽ chịu muôn vàn ma nạn, muốn có được thực lực như hiện tại càng là si tâm vọng tưởng!

Nghĩ đến đây, thân ảnh Thánh Tổ Chu Du trong lòng Toại Nhân Thị càng thêm vĩ ngạn!

Một lát sau, Toại Nhân Thị rốt cuộc hồi thần, không tiếp tục cảm khái mà hít sâu một hơi, chuyển hướng nhìn Đại Vũ đang đứng bên cạnh, bởi vì hiện tại Đại Vũ mới là Nhân tộc cộng chủ!

Thấy ánh mắt của Toại Nhân Thị, Đại Vũ vội vàng tiến lên nói: "Lão tổ, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng!" Nghe Đại Vũ nói, Toại Nhân Thị an ủi gật đầu, sau đó nói với bọn người Phục Hy: "Chư vị, lần tế thiên này quan hệ trọng đại, càng là lúc Nhân tộc ta thành tựu nhân vật chính của thiên địa, chúng ta cần phải thủ hộ trên tế đài!" Toại Nhân Thị nói xong, Phục Hy và những người khác vội vàng gật đầu biểu thị đã rõ!

Thấy biểu tình mọi người trở nên nghiêm túc, Toại Nhân Thị thấy an lòng, liền nói với Đại Vũ: "Đại Vũ, đi làm đi!" Đại Vũ nghe vậy, cúi người thật sâu với mấy vị lão tổ, vội vàng bước ra trước tế đài!

Theo lễ tiết tiếp vị Nhân Hoàng thông thường, trên tế đài chỉ có đương nhiệm Nhân tộc cộng chủ để hưởng thụ vinh diệu vô biên này, nhưng Đại Vũ chứng đạo Nhân Hoàng không chỉ là lúc bản thân công đức viên mãn, mà còn là lúc khí vận Nhân tộc thuế biến, cho nên bọn người Toại Nhân Thị sợ có biến cố nên mới ở lại thủ hộ trên tế đài!

Đại Vũ hiểu rõ tầm quan trọng của sự việc, đương nhiên không có tâm tư khác!

Đợi khi Đại Vũ bước đến chính giữa tế đài, tiếng động phía dưới cũng nhỏ dần, vì mọi người biết thời khắc lịch sử sắp đến!

Đại Vũ cảm nhận được ánh mắt của chúng nhân nhưng không có chút khẩn trương nào, trong mắt chỉ có sự kiên định vô biên!

Sau đó mọi người thấy Đại Vũ hai tay nâng hư không rồi nhấc lên cao!

Thấy động tác này của Đại Vũ, mọi người hơi nhíu mày, không hiểu hắn định làm gì?

Theo lệ cũ các Nhân Hoàng chứng đạo, không phải nên trực tiếp tế thiên sao?

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, trong tay Đại Vũ bỗng nhiên xuất hiện một tấm lụa trắng, trên đó có không ít văn tự Nhân tộc.

Chúng nhân thấy vậy lộ vẻ nghi hoặc, nhưng khi họ định quan sát kỹ thì tấm lụa bỗng nhiên bùng cháy, chỉ một lát sau đã cháy sạch!

Khi tấm lụa cháy hết, tiếng của Đại Vũ vang lên: "Thiên Đạo tại thượng, ta là Đại Vũ của Nhân tộc, tại vị đã bốn mươi lăm năm, hôm nay kiến quốc tại Hồng Hoang, dung nạp tộc nhân Nhân tộc ta, mong Thiên Đạo chứng giám!" Tiếng Đại Vũ vừa dứt, giữa bầu trời vang lên một tiếng sấm, hiển nhiên là Thiên Đạo đang đáp lại hắn.

Chúng nhân bên dưới nghe lời Đại Vũ thì lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ ý đồ của Nhân tộc!

Vì họ biết Nhân tộc hiện tại tuy thống nhất nhưng lại phân tán khắp đại địa Hồng Hoang.

Chính vì cương vực liêu khoát nên các bộ lạc không có sự gắn kết chặt chẽ như các chủng tộc khác.

Dẫu sao đất Hồng Hoang vô biên vô tận, Nhân tộc chiếm cứ đại bộ phận trong đó, tuy số lượng không ít nhưng so với cương vực chiếm giữ thì vẫn còn xa mới đủ!

Ngay cả khi các bộ lạc đồng tôn một cộng chủ, nhưng khoảng cách xa xôi khiến liên hệ không đủ nhiều.

Việc Nhân tộc kiến lập quốc độ đã gia tốc sự dung hợp giữa các bộ lạc, tự nhiên khiến khí vận Nhân tộc càng thêm vững chắc!

Chương 367

Những người trên đài nghe tiếng sấm thì lộ vẻ hân hoan, Đại Vũ thấy vậy tiếp tục hét lớn về phía bầu trời: "Nhân tộc ta hôm nay kiến lập quốc độ, tên là Đại Việt, dùng vô thượng Cửu Đỉnh trấn giữ nội hàm cửu châu của Đại Việt!" "Đại Việt lập!!!" Tiếng Đại Vũ vừa dứt, chúng nhân tại trường bỗng nhiên ngẩn ngơ, họ không ngờ thao tác của Nhân tộc lại thuần thục đến thế!

Đối với Cửu Đỉnh trong miệng Đại Vũ, họ cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ!

Sau đó mọi người nhìn thấy chín chiếc đỉnh nhỏ bay ra từ tay bọn người Toại Nhân Thị phía sau Đại Vũ!

Tiểu đỉnh xuất hiện liền đón gió mà lớn, khi bay lên giữa không trung đã trở nên to lớn như một đô thành.

Nhìn những cự đỉnh hoàng hoàng trên không trung, chúng nhân đảo hấp một hơi khí lạnh, vì họ nhận ra chín chiếc đỉnh này không chỉ có chất liệu phi phàm mà còn được tẩy lễ bởi khí vận Nhân tộc!

Thủ bút lớn như thế khiến mọi người vô cùng kinh ngạc!

Ngay lúc cự đỉnh lơ lửng, tiếng của Đại Vũ dưới sự gia trì của Thiên Đạo truyền khắp Hồng Hoang.

Nhân tộc khắp nơi nghe thấy tiếng Đại Vũ liền quỳ lạy hô lớn: "Đại Việt!!!" "Đại Việt!!!" Khi tiếng hô của vô số người truyền về tế đài, Đại Vũ cũng ngẩng đầu nhìn cự đỉnh giữa không trung hét lớn: "Ta là Nhân tộc cộng chủ Đại Vũ, Cửu Đỉnh trấn!" Tiếng Đại Vũ vừa dứt, từ trong chín chiếc cự đỉnh cũng truyền ra vô số tiếng hô của người Nhân tộc: "Trấn!" "Trấn!" "Trấn!" Sau đó dưới sự chú thị của chúng nhân, chín chiếc cự đỉnh bay ra bốn phía, nguyên thần chi lực

của mọi người cũng theo Cửu Đỉnh đi đến vùng đất cửu châu mà Đại Vũ đã phân định trước đó.

Tiếp đó họ cảm tri được chín chiếc cự đỉnh sau khi đến trung tâm cửu châu liền trực tiếp rơi xuống đại địa, khi chạm đất chúng phảng phất như những đoàn hư ảnh, trực tiếp chui xuống dưới lòng đất!

Một lát sau khi Cửu Đỉnh quy vị, mọi người nghe Đại Vũ quát lớn một tiếng: "Hợp!" Ngay sau đó một màn khiến chúng nhân mục trừng khẩu ngốc đã xảy ra.

Tại vị trí Cửu Đỉnh rơi xuống xuất hiện từng đạo huyền quang, sau đó hội tụ lại một chỗ, bao trùm toàn bộ vùng đất cửu châu của Nhân tộc vào trong!

Mọi người lúc này mới phát hiện, Cửu Đỉnh này không chỉ là công cụ trấn áp khí vận mà còn có thể tổ thành một tòa đại trận vô thượng!

Thấy đại trận thành hình, chúng nhân rơi vào chấn kinh.

Tuy trước đó thấy Cửu Đỉnh xuất hiện, họ đã thấy chất liệu không tầm thường, lại qua khí vận tẩy lễ, e rằng so với Tiên Thiên Linh Bảo cũng không kém bao nhiêu, nhưng họ chỉ nghĩ đó là linh bảo quý giá dùng trấn áp khí vận, chứ không ngờ Cửu Đỉnh lại có thể tổ thành tòa đại trận vô thượng thế này!

Đô thành lúc này đang nằm dưới sự bao phủ của đại trận, cảm nhận khí tức này, chúng nhân vạn phần tâm kinh!

Ngay cả các đại năng Hồng Hoang như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà trong mắt cũng đầy vẻ kiêng dè, vì họ đã nhìn ra đại trận này lấy khí vận Nhân tộc làm cơ sở.

Một khi khai hỏa, trừ phi trong thời gian ngắn có thể mẫn diệt toàn bộ người Nhân tộc trong trận, nếu không đại trận có thể sinh sinh ma diệt kẻ thù!

Mấy vị Thánh nhân thấy tòa đại trận này, chân mày cũng hơi nhíu lại, vì họ đã cảm nhận được một tia uy hiếp từ đó.

Đương nhiên hiện tại đại trận vẫn chưa hoàn thiện hoàn toàn, nếu đợi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của thiên địa, khí vận hóa hình xuất thế, thì tòa đại trận này e rằng sẽ trở thành tồn tại giống như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc hay Chu Thiên Tinh Đẩu đại trận của Yêu tộc trước kia, đến lúc đó có khí vận hóa hình gia trì, e rằng Thánh nhân cũng phải chịu thiệt trong trận!

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của mấy vị Thánh nhân đối với Nhân tộc cũng có chút thay đổi.

Trước đó họ không động tâm tư gì vì có Chu Du, mà hiện tại Nhân tộc lại có thể sáng tạo ra đại trận thế này khiến họ phải nhìn bằng con mắt khác!

Đương nhiên tiềm năng của đại trận chỉ có những người có nội hàm thâm hậu như Hạo Thiên, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng các Thánh nhân mới nhìn thấu, những người còn lại tuy cảm khái uy lực đại trận nhưng không rõ nó vô địch đến mức nào!

Chu Du thấy đại trận xuất hiện, khóe miệng khẽ nhếch lên, có đại trận này ở đây, Nhân tộc từ nay về sau có thể kê cao gối mà ngủ!

Trên tế đài, bọn người Toại Nhân Thị cảm nhận được uy lực của đại trận, nụ cười trên mặt không tài nào che giấu nổi!

Giờ đây Đại Việt đã thành, lại có Cửu Đỉnh đại trận thủ hộ, từ nay về sau Nhân tộc tuy không nói là hoàn toàn không cần lo lắng nhưng cũng bớt đi phần nào ưu phiền.

Bởi vì hiện tại khí vận Nhân tộc còn chưa thuế biến hóa hình mà đại trận đã có thể uy hiếp đến đại năng tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu đợi đến khi Nhân tộc thành tựu thiên địa nhân vật chính

chân chính, Khí Vận Chân Long hóa hình xuất thế, có Chân Long tọa trấn, e rằng ngay cả Thánh nhân tới Nhân tộc cũng có thể vật cổ tay, bọn người Toại Nhân Thị làm sao không kích động cho được.

Đương nhiên Cửu Đỉnh đại trận là dùng để thủ hộ, nếu không có tình huống khẩn cấp, Nhân tộc cũng không dễ dàng khai hỏa, dẫu sao nếu tiêu hao quá nhiều khí vận, e rằng Nhân tộc cũng sẽ gặp vấn đề lớn!

Nhưng tòa đại trận này cũng coi như một đòn sát thủ, để lại cho Nhân tộc một đường lui!

Ngay lúc chúng nhân vạn phần kinh ngạc, trên không trung đại trận truyền đến một tiếng long ngâm.

Nghe tiếng rồng ngâm, mọi người phân phân ngưng thần định tĩnh nhìn lên không trung, còn bọn người Toại Nhân Thị thì nụ cười càng thêm rạng rỡ, với tư cách là nội hàm của Nhân tộc, họ đương nhiên biết tiếng động đó là từ đâu!

Sau đó mọi người thấy khí vận trường hà của Nhân tộc hiện ra từ hư không!

Tiếp đó tiếng rồng ngâm không đoạn truyền ra từ trong đó!

Bọn người Toại Nhân Thị thấy vậy mắt đầy vẻ kích động, sau đó nhìn nhau một cái, nguyên thần khẽ động, Cửu Đỉnh đại trận trên không trung từ từ biến mất!

Không sai, đại trận lấy khí vận làm cơ sở, muốn phát động cần có sự hợp lực của các vị Nhân Hoàng và Tam Tổ trong tổ miếu.

Họ phát động đại trận một là để trắc nghiệm hiệu quả, hai là để chấn nhiếp chúng sinh Hồng Hoang, hiện tại hiệu quả đã đạt được, đương nhiên không cần duy trì, vì chuyện tiếp theo mới là màn kịch trọng đầu của Nhân tộc!

Nhìn khí vận trường hà từ từ xuất hiện trên không trung, mọi người đều nín thở, muốn xem sau khi kiến quốc, khí vận Nhân tộc sẽ có biến hóa gì!

Một lát sau khi khí vận trường hà hoàn toàn hiển hiện, mọi người thấy được một màn thần kỳ!

Một thân rồng vàng kim xán lạn phi ra từ trường hà, lượn quanh khí vận trường hà của Nhân tộc!

Nhìn đạo long ảnh này, chúng nhân phân phân kinh thán!

Tại trường có không ít người từng thấy Khí Vận Chân Long của Nhân tộc, nhưng trước đó họ thấy Chân Long tuy hình dáng như thực thể, lân giáp phân minh, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó chưa hóa hình, chỉ là một đạo hư ảnh vô cùng chân thực.

Nhưng lúc này họ đã không phân biệt được Khí Vận Chân Long là hư hay thực, có thể thấy khí vận Nhân tộc đã đạt đến mức độ nào!

Mấy vị Thánh nhân thấy Khí Vận Chân Long xuất hiện, khóe mắt hơi giật giật, họ đều đã ở Thánh cảnh, tự nhiên nhìn rõ hơn chúng nhân.

Mấy vị Thánh nhân này ngay khi thấy Chân Long đã hiểu rõ nó đang tồn tại giữa ranh giới hư và thực, nghĩa là chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể trực tiếp hóa hình, cũng nghĩa là khí vận Nhân tộc chỉ còn thiếu một tia là trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không khỏi cảm khái, Nhân tộc không hổ là chủng tộc được thiên địa chung ái!

Từ khi xuất thế đến nay sắp trở thành nhân vật chính mới qua bao nhiêu năm đâu, dù có khí vận thiên địa gia trì, nhưng thời gian ngắn như vậy đã thành tựu thì quả thực khiến mấy vị Thánh nhân cảm thán!

Tuy nói sau khi Nhân tộc thành nhân vật chính, các Thánh nhân cũng được hưởng lợi không ít, nhưng thấy uy thế của Khí Vận Chân Long, tâm tư của bốn vị Thánh nhân cũng mỗi người một khác!

Lão Tử và Nguyên Thủy vốn thấy Cửu Đỉnh đại trận đã có chút kiêng dè Nhân tộc, hiện tại thấy màn này lại càng thêm bất an.

Phải biết hai người dựa vào khí vận Nhân tộc cho giáo thống Nhân giáo và Xiển giáo, nếu sau này giáo thống có biến, e rằng họ cũng không có cách nào, vì Nhân tộc không chỉ có Chu Du mà còn có Khí Vận Chân Long sắp hóa hình.

Tuy Chân Long không có linh trí, là tập hợp ý chí của Nhân tộc nhưng thực lực cũng không kém hơn Thánh nhân tầm thường là bao, cộng thêm đại trận Cửu Đỉnh, nếu hai người xung đột với Nhân tộc, đại trận bày ra, dù mạnh như Thánh nhân cũng đừng hòng kiếm chác được gì!

Nghĩ đến đây hai người cũng thấy bùi ngùi, Nhân tộc yếu ớt khi xưa giờ đã trở thành tồn tại không thể coi thường!

Ngay cả Thánh nhân mạnh mẽ như mình e rằng đối với Nhân tộc cũng không còn bao nhiêu sức ảnh hưởng!

Càng huống hồ Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, chưa tính đến Chu Du, nếu Thánh nhân muốn động thủ với Nhân tộc e rằng Thiên Đạo cũng không cho phép!

Hậu Thổ đứng bên cạnh nhìn Chân Long đang lượn lờ cũng thầm thở dài, tuy chân thân Tổ Vu đã hóa luân hồi nhưng ký ức không hề thay đổi, bà luôn lo lắng cho Vu tộc, nếu không cũng chẳng nghĩ đến việc để truyền thừa Vu tộc hưng khởi trong Nhân tộc, phái Xi Vưu đi tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Nhưng cuối cùng Xi Vưu công bại danh liệt, Vu tộc cũng không

cách nào hưởng được khí vận gia trì từ Nhân tộc!

Chương 368

Lúc này Hậu Thổ thấy khí vận Nhân tộc đương nhiên là có chút bất lực!

Cho dù bà chiếm giữ luân hồi, có không ít khí vận Nhân tộc nhưng Vu tộc không thể nhận được lợi ích!

Hậu Thổ biết sau này Vu tộc e rằng chỉ có thể sinh tồn tại tộc địa và địa phủ, trong lòng cũng không nỡ, nhưng dù không nỡ cũng chẳng có cách nào.

Những gì Nguyên Thủy và Thông Thiên nghĩ đến thì Hậu Thổ cũng hiểu, hiện tại Nhân tộc đã là bá chủ Hồng Hoang, sắp chứng đạo nhân vật chính thiên địa, thế không thể cản, bà cũng không dám động tâm tư gì!

Dẫu sao Nhân tộc có Chu Du thủ hộ, Hậu Thổ đương nhiên không dám làm Chu Du bất mãn!

Trái ngược hoàn toàn với Hậu Thổ, Nữ Oa thấy Khí Vận Chân Long xuất hiện thì nụ cười không hề tắt trên mặt!

Với tư cách là Nhân tộc Thánh Mẫu, người tạo ra Nhân tộc, thấy họ có được tạo hóa như vậy bà đương nhiên chân thành hân hoan.

Tuy việc Phục Hy chuyển thế thành Nhân tộc đã tiêu tốn đại bộ phận khí vận Nhân tộc của bà, đến khi họ thành nhân vật chính bà cũng không được gia trì bao nhiêu, nhưng Nữ Oa chẳng hề để ý, vì bà dành tình cảm cực sâu cho Nhân tộc, cũng có một tia áy náy.

Dẫu sao lúc Vu Yêu đại kiếp, vì bà thuộc về Yêu tộc nên khi họ ra tay với Nhân tộc, Nữ Oa đã không giúp bên nào, cuối cùng khiến Nhân tộc tổn thất không nhỏ.

Trong lòng bà luôn thấy áy náy nên lúc này thấy Nhân tộc khổ tận cam lai, tự nhiên thấy vui mừng thay cho họ!

Còn một điều nữa là anh trai bà hiện tại là Nhân tộc Thiên Hoàng, khí vận Nhân tộc thuế biến, Phục Hy cũng sẽ nhận được không ít lợi ích, Nữ Oa cũng vui cho ông!

Biểu hiện của mấy người đều lọt vào mắt Chu Du, đối với tâm tư của họ hắn đều hiểu rõ!

Phải biết Chu Du có kinh nghiệm từ tiền thế, chỉ là hiện tại hắn đã không còn để mấy người này vào mắt, một mặt vì Nhân tộc thành nhân vật chính là đại thế tất yếu, mặt khác là thực lực của hắn đủ để nghiền ép các vị Thánh nhân.

Trước đó Chu Du còn lo lắng mấy vị Thánh nhân này có tâm tư khác, nhưng thấy chân thân họ đều không đến, hắn hiểu họ không có gan làm bậy!

Mà sự biến hóa của Khí Vận Chân Long lúc này cũng cho Chu Du thấy Nhân tộc sau khi dung hợp với Long tộc thành tựu nhân vật chính thiên địa sẽ không gặp vấn đề gì, trong lòng hắn cũng thở phào một hơi!

Theo Khí Vận Chân Long trên không trung quay về và biến mất trong khí vận trường hà, chúng nhân mới chuyển ánh mắt trở lại.

Tuy nhiên dù rồng đã vào sông nhưng khí vận trường hà vẫn không biến mất, mọi người cũng không kinh ngạc, vì họ biết đợi khi Chân Long thực sự hóa hình thoát ly khỏi trường hà thì khí vận trường hà của Nhân tộc mới ẩn nặc!

Trên tế đài, bọn người Toại Nhân Thị thấy trạng thái của Khí Vận Chân Long lúc này thì đồng thanh thở phào, họ tuy biết sau kiến quốc khí vận sẽ thuế biến nhưng cũng sợ có biến cố khiến vị trí nhân vật

chính không được viên mãn, giờ thấy vậy họ đã yên tâm!

Tiếp đó Toại Nhân Thị lại nhìn về phía Đại Vũ ở chính giữa tế đài, Đại Vũ lập tức hiểu ý.

Kiến quốc chỉ là bắt đầu, hiện tại mới là thời khắc thực sự để Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa!

Hiểu được tâm tư của Toại Nhân Thị, Đại Vũ quay đầu nhìn Khí Vận Chân Long trên không trung, hít sâu một hơi, tiếp tục nói về phía thiên ngoại: "Trên Thiên Đạo, Đại Vũ ta làm Nhân tộc cộng chủ đã nhiều năm, hôm nay công đức viên mãn, chứng đạo Nhân Hoàng, mong Thiên Đạo chứng giám!" Khác với các vị Nhân Hoàng chứng đạo trước đó, lần này Đại Vũ không nêu tên người kế nhiệm mà trực tiếp tế thiên chứng đạo!

Điều này không phải vì hắn không chọn được người kế vị hay vì lý do nào khác, mà chỉ vì lúc này Nhân tộc đã không còn bận tâm đến vị cộng chủ tiếp theo, việc thành nhân vật chính của Hồng Hoang mới là đại sự chí quan trọng!

Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, khí vận Nhân tộc sẽ tiến hành thuế biến, lúc này nếu có cộng chủ tiếp nhiệm sẽ chỉ ảnh hưởng đến việc khí vận hóa hình.

Hơn nữa Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc là thiên định, Nhân tộc cũng chỉ có tám vị Nhân Hoàng này tồn tại, các cộng chủ đời sau dù xuất sắc đến đâu cũng không còn tôn vị Nhân Hoàng nữa, cho nên người kế vị Đại Vũ không còn quan trọng như thế nữa.

Cố nhiên với tư cách là cộng chủ Nhân tộc khẳng định phải có hiền danh tương ứng, nhưng những điều đó tổ miếu đều giao cho Đại Vũ quyết định!

Đối với người kế vị Đại Vũ, bọn người Toại Nhân Thị trong tổ

miếu không hề có ý định can thiệp, dẫu sao trước kia các vị cộng chủ đều chứng đạo Nhân Hoàng, liên quan mật thiết đến khí vận nên nội hàm Nhân tộc không dám lơ là!

Mà hiện tại khí vận sắp hóa hình, Nhân tộc không còn lo lắng như trước nên tự nhiên không quá xem trọng!

Đương nhiên nói không xem trọng ở đây nghĩa là Toại Nhân Thị và những người khác sẽ không can thiệp vào lựa chọn của Đại Vũ, vì hắn là vị cuối cùng trong Tam Hoàng Ngũ Đế, họ khá tin tưởng hắn, tin rằng hắn chắc chắn không làm điều gì hại cho Nhân tộc!

Theo tiếng Đại Vũ vừa dứt, vô số người Nhân tộc phía dưới đồng thanh hét lớn: "Đại Vũ!!!" "Đại Vũ!!!" Nhân tộc ở khắp nơi Hồng Hoang cũng nghe thấy tiếng hắn, đều quỳ lạy xuống đất, trong chớp mắt tên Đại Vũ vang dội khắp Hồng Hoang!

Tuy thời gian Đại Vũ tại vị không dài nhưng cống hiến của hắn không hề nhỏ.

Chưa nói đến việc phân định lại cửu châu, kiến lập Đại Việt, lập Cửu Đỉnh trấn áp nội hàm cửu châu khiến khí vận thuế biến, mà ngay từ lúc vừa kế vị, Đại Vũ đã giải quyết triệt để nạn thủy hoạn trong địa vực Nhân tộc, nhận được sự công nhận của vô số tộc nhân.

Dẫu sao vì thủy hoạn mà Nhân tộc đã tổn thất không ít người, hơn nữa trong quá trình trị thủy, Đại Vũ còn dưới sự trợ giúp của Địa Tiên Phủ, sơn thần hà bá đã sơ lược lại thủy mạch địa mạch của cửu châu, khiến cương vực Nhân tộc không còn ẩn họa, đó cũng là một đại công đức, tự nhiên khiến tộc nhân kính phục!

Đương nhiên Đại Vũ tuy cống hiến lớn nhưng so với Tam Hoàng vẫn kém một chút, và sở dĩ việc chứng đạo Nhân Hoàng của hắn có cảnh tượng thế này là do hắn là vị cuối cùng.

Dẫu sao khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị cũng là lúc Nhân tộc thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, tin tức này sớm đã được tộc nhân biết rõ!

Họ hiểu sau khi Đại Vũ chứng đạo, Nhân tộc sẽ có biến hóa mới nên tâm tình đương nhiên vô cùng kích động!

Theo sự hưởng ứng của tộc nhân, khí vận trường hà trên không trung cũng phát sinh biến hóa, tiếng rồng ngâm không dứt bên tai!

Chúng nhân các tộc phía dưới thấy cảnh này đều trợn tròn mắt!

Vì họ hiểu cảnh tượng này nghĩa là thời khắc Nhân tộc thành nhân vật chính của Thiên Đạo Hồng Hoang đã đến, Khí Vận Chân Long cũng sắp hóa hình xuất thế.

Cảnh tượng vĩ đại như vậy các tộc làm sao có thể bỏ lỡ, nghe tiếng rồng ngâm trên không trung, thân hình họ đều có chút run rẩy!

Ngay lúc mọi người đang hưng phấn, một đạo huyền quang bỗng hiện ra trước mặt Đại Vũ, chính là Nhân Hoàng chí bảo Không Động Ấn.

Thấy Không Động Ấn xuất hiện, chúng nhân lộ vẻ bừng tỉnh, hiểu rằng chỉ khi Đại Vũ chứng đạo Nhân Hoàng kết thúc, Tam Hoàng Ngũ Đế chính thức quy vị thì Khí Vận Chân Long của Nhân tộc mới có thể hóa hình!

Trên tế đài, bọn người Phục Hy đứng sau Đại Vũ thấy Không Động Ấn xuất hiện thì lòng đầy cảm khái, những gì Đại Vũ đang trải qua thì họ đều đã từng nếm trải, nhìn thấy món chí bảo này họ lại nhớ về tình cảnh chứng đạo năm xưa, chớp mắt đã bao năm trôi qua, Nhân tộc cuối cùng cũng đón nhận huy hoàng!

Đại Vũ nhìn Không Động Ấn trước mắt, ánh mắt cũng vạn phần kích động, hắn biết Không Động Ấn xuất hiện thì Nhân Hoàng khí

cũng sẽ xuất hiện, khi Nhân Hoàng khí gia thân thì Thiên Đạo công đức sẽ đến, lúc đó hắn mới chính thức chứng đạo thành công!

Phảng phất như cảm nhận được sự cấp thiết của Đại Vũ, Không Động Ấn khẽ lóe lên rồi bay đến trên đỉnh đầu hắn, sau đó một đạo Nhân Hoàng khí từ trong ấn phi ra, đi thẳng vào cơ thể Đại Vũ.

Đại Vũ thấy vậy liền nhắm mắt lại chuẩn bị cảm thụ sự biến hóa của bản thân!

Nhưng Không Động Ấn không giống như trước kia trực tiếp nhập vào cơ thể Nhân Hoàng, mà từ trên đỉnh đầu Đại Vũ bay lên, linh quang rực rỡ rồi biến mất giữa không trung.

Thấy Không Động Ấn biến mất, bọn người Toại Nhân Thị không hề biến sắc, vì họ đã biết Tam Hoàng Ngũ Đế đã quy vị, Nhân tộc sẽ không còn Nhân Hoàng xuất hiện nữa, nên món chí bảo này tự nhiên cũng không hàng lâm nữa.

Còn về việc Không Động Ấn đi đâu thì họ cũng đã đoán được, hẳn là quay về Nhân tộc tổ miếu.

Dẫu sao món chí bảo này là do Đạo Tổ ban tặng, chuyên thuộc về Nhân Hoàng, mà hiện tại Nhân tộc có tám vị Nhân Hoàng, Không Động Ấn tự nhiên không thể chọn lựa nên chỉ có thể quay về tổ miếu, nếu sau này vị Nhân Hoàng nào cần sử dụng thì nó mới xuất hiện!

Khi Không Động Ấn biến mất, Đại Vũ cũng mở mắt ra, hắn đã dung hợp Nhân Hoàng khí vào bản thân, theo khí tức hắn tỏa ra, bầu trời cũng phát sinh biến hóa!

Mọi người thấy trên trời xuất hiện từng đóa khánh vân phía trên tế đài, trong đó tán ra ánh vàng kim của công đức chi lực khiến ai nấy đều đỏ mắt!

Phải biết họ đã lâu lắm rồi không thấy lượng công đức lớn thế

này, vì Hồng Hoang hiện tại đã xu hướng hoàn thiện, hiếm có tu sĩ nào kiếm được nhiều công đức như vậy, e rằng chỉ có Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa mới có được lượng công đức lớn thế này khi Nhân Hoàng chứng đạo!

Thấy khánh vân xuất hiện, mọi người biết Nhân tộc sắp có thêm một vị đại năng Chuẩn Thánh, đừng nhìn Đại Vũ hiện tại chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng khi công đức rơi xuống tu vi sẽ đột phi mãnh tiến, cảnh tượng này họ đã thấy nhiều lần nên hiểu rõ!

Chương 369

Dưới sự chú thị của chúng nhân, một đoàn công đức kim quang từ trong khánh vân bay xuống lao thẳng về phía Đại Vũ!

Thấy quy mô của đoàn công đức này, mọi người tuy đỏ mắt nhưng không kinh ngạc, vì nó không vượt quá dự kiến của họ!

Tuy Đại Vũ có nhiều cống hiến nhưng so với Tam Hoàng vẫn không thể sánh bằng.

Phục Hy giúp người ta thôi toán thiên thời tránh tai nạn, Thần Nông giải quyết vấn đề lương thực và bệnh tật, Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, Đại Vũ tuy kiến lập Đại Việt nhưng phần công đức đó không chỉ của riêng hắn!

Cho nên lúc này công đức Đại Vũ nhận được so với Đế Nghiêu, Đế Thuấn thì không có gì khác biệt!

Ngay lúc mọi người đang suy tư, công đức kim quang đã đến trên tế đài, cũng giống như trước kia, đoàn kim quang này trực tiếp tán thành mấy đạo, khoảng tám phần rơi vào thân thể Đại Vũ, dung nhập vào đạo thể của hắn, phần còn lại chia thành mấy phần rơi vào tay những người khác!

Công đức chi lực dung nhập vào người Đại Vũ hóa thành tu vi nồng đậm, cảnh giới của hắn lập tức đột phá từ Đại La tấn thăng lên Chuẩn Thánh, đương nhiên công đức chứng đạo Nhân Hoàng chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu, theo tu vi không ngừng tràn vào, cảnh giới của Đại Vũ phi tốc biến hóa!

Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Thánh trung kỳ, chẳng mấy chốc đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Và khi hắn vừa chạm tới cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ thì công đức chi lực cũng tiêu hao hết, Đại Vũ không thể tiến thêm bước nữa.

Nhưng đạt tới cảnh giới này Đại Vũ đã mãn nguyện rồi, dẫu sao từ khi sinh ra đến giờ mới có mấy trăm năm mà đã thành Chuẩn Thánh hậu kỳ thì e rằng chỉ có Nhân Hoàng của Nhân tộc mới làm được!

Sau khi Đại Vũ củng cố cảnh giới, bọn người Toại Nhân Thị cũng đến bên cạnh hắn, đứng ở chính giữa tế đài.

Chính vì Toại Nhân Thị hiểu rõ điều này, hiện tại Đại Vũ chứng đạo Nhân Hoàng kết thúc, Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế chính thức quy vị, khí vận cũng đạt tới đỉnh phong, giờ chỉ còn chờ đợi hóa hình!

Vào thời khắc mấu chốt này, Toại Nhân Thị và những người khác đương nhiên thận trọng vô cùng!

Sau đó, Toại Nhân Thị tiến đến bên cạnh Đại Vũ, nhìn bóng dáng của tám vị Nhân Hoàng, biểu tình cũng trở nên thập phần nghiêm túc!

Hiện tại Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế đã xuất hiện đủ, đã đến lúc Nhân tộc trở thành vật chính của thiên địa!

Mà mọi người ở dưới đài khi thấy Toại Nhân Thị dẫn theo mấy người đi tới trung ương tế đài, trong lòng cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Phải biết rằng Nhân tộc trở thành vật chính của Hồng Hoang thiên địa là đại sự hàng đầu, có liên quan mật thiết đến các chủng tộc và thế lực khác!

Bởi lẽ các thế lực hay chủng tộc khác ở Hồng Hoang đều muốn biết thái độ của Nhân tộc.

Hiện tại Nhân tộc đã là tồn tại mà các tiểu tộc tầm thường không thể ngước nhìn, ngay cả hai tộc Vu - Yêu trước kia cũng không có được phong quang như Nhân tộc hiện tại!

Vạn nhất Nhân tộc cũng giống như Vu - Yêu hai tộc, thì đối với bọn họ, cục diện này cũng chẳng tốt lành gì!

Bởi vì thực lực Nhân tộc hiện tại so với Vu - Yêu hai tộc trước kia còn mạnh hơn nhiều, hơn nữa còn có địa vị vật chính của thiên địa.

Chưa nói đến chuyện khác, quang số lượng Chuẩn Thánh của Nhân tộc e rằng đã có gần trăm vị, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có vài vị, càng đừng nói đến việc còn có Phục Hy - một tôn Chí Thánh tồn tại!

Chỉ dựa vào thực lực hiện tại của Nhân tộc, trong Hồng Hoang cũng chỉ có Thiên Đình mới có thể so sánh được.

Nên nhớ đây còn chưa tính tới Long tộc, hiện tại Nhân tộc và Long tộc dung hợp, thực lực tăng trưởng theo cấp số nhân!

Tuy nói Long tộc đa phần sinh sống ở Tứ Hải, nhưng nếu Nhân tộc ra tay, Long tộc chắc chắn sẽ không đứng nhìn.

Với thực lực của hai tộc này, Hồng Hoang không có đối thủ, vì vậy những người này tự nhiên sẽ có chút kinh sợ!

Thế nên vào lúc Nhân tộc sắp trở thành vật chính của Hồng Hoang thiên địa, mọi người dưới đài mới khẩn trương như vậy.

Tuy trước đó bọn họ đã từng có ý nghĩ này, nhưng lúc ấy Nhân tộc vẫn chưa công đức viên mãn, chưa thực sự trở thành vật chính của thiên địa, nên bọn họ cho rằng Nhân tộc sẽ không vọng động đao binh!

Nhưng giờ phút này đã đến, Nhân tộc sắp trở thành vật chính của Hồng Hoang thiên địa, khí vận trường hà vẫn còn lơ lửng giữa không trung, Khí vận chân long sắp sửa hóa hình mà ra, khiến mọi người không thể không suy nghĩ nhiều!

Phía bên này, Toại Nhân Thị đương nhiên không biết suy nghĩ của mọi người, mà dù có rõ đi chăng nữa e rằng ông cũng chỉ cảm thấy

những người này tâm tư quá nặng nề.

Phong cách hành sự của Nhân tộc bao nhiêu năm qua, chẳng lẽ mọi người còn nhìn không rõ sao?

Phải biết rằng Nhân tộc phát triển đến nay luôn tôn thờ một ý niệm, đó chính là 'người không phạm ta, ta không phạm người'.

Hiện tại Nhân tộc sắp trở thành vật chính của thiên địa, khí lượng tự nhiên cũng phi phàm, hơn nữa lúc này địa giới Cửu Châu của Nhân tộc đã chiếm cứ đại bộ phận Hồng Hoang, dù Nhân tộc có đông thêm gấp mấy lần cũng không thành vấn đề.

Huống hồ những cương vực này tài nguyên sung túc, Nhân tộc tự nhiên không có tâm tư đi làm khó các chủng tộc khác!

Trên tế đài, Toại Nhân Thị trực tiếp mở lời nói với nhóm người Phục Hy: "Đại Vũ đã chứng đạo, đã đến lúc Nhân tộc ta chứng đạo!" Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, biểu tình của Phục Hy và những người khác cũng trở nên kiên định, vì mọi người đều rõ hiện tại Tam Hoàng Ngũ Đế đã quy vị, thời cơ đã đến!

Ngay sau đó, dưới sự ra hiệu bằng ánh mắt của Toại Nhân Thị, khí tức trên người tám vị Nhân Hoàng gồm Phục Hy mãnh liệt tản ra.

Phải biết rằng trong tám người này, người có tu vi thấp nhất là Đại Vũ cũng đã là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, người có tu vi cao nhất là Phục Hy chỉ còn cách Thánh cảnh một bước chân!

Tám người cùng lúc tản ra khí tức, uy năng cực kỳ hoành đại!

Đợi đến khi mọi người tại trường cảm nhận được uy năng của nhóm người Phục Hy, ai nấy đều lộ ra ánh mắt chấn kinh!

Sau đó mọi người liền thấy, Nhân Hoàng chi khí trên người tám vị Nhân Hoàng ngưng tụ lại một chỗ, bao phủ cả bầu trời!

Tiếp đó, Nhân Hoàng chi khí tụ tập lại tiến vào trong khí vận trường hà, tiếng rồng ngâm trong khí vận trường hà càng không dứt bên tai!

Ngay khoảnh khắc Nhân Hoàng chi khí trên người bọn họ tiến vào khí vận trường hà, một trận vô thượng uy áp trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người.

Cảm thụ được trận uy áp này, mọi người dưới đài đồng loạt quỳ rạp xuống đất!

Mà trên cao đài ngay phía trước tế đài, mấy vị Thánh nhân cũng mãnh liệt đứng dậy, vẻ mặt chính trực nhìn lên bầu trời, thậm chí ngay cả Chu Du cũng không ngoại lệ, chỉ có điều ánh mắt Chu Du lúc này mang theo một tia kỳ đãi!

Các vị Thánh nhân có biến hóa như vậy là vì họ cảm nhận được khí tức của Đạo Tổ từ trong trận uy áp này.

Ngay sau đó, mọi người nghe thấy một giọng nói xuất hiện, tiếp đó truyền khắp Hồng Hoang: "Nhân tộc công đức viên mãn, có thể trở thành vật chính của Hồng Hoang thiên địa!" Nghe thấy giọng nói này, chúng sinh Hồng Hoang trực tiếp sững sờ, vì bọn họ đã nhận ra đây là giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân.

Phải biết từ sau khi Đạo Tổ hợp đạo, chúng sinh Hồng Hoang đã lâu lắm rồi không được nghe thấy giọng nói của Ngài.

Hiện tại Hồng Quân tái xuất, chúng sinh Hồng Hoang đương nhiên vạn phần cảm khái, đồng loạt quỳ lạy, hô vang Đạo Tổ!

Một lát sau, giọng nói của Đạo Tổ biến mất, chúng sinh Hồng Hoang mới coi như hồi phục tinh thần.

Sau khi lời của Đạo Tổ hạ xuống, người của Nhân tộc cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Có lời vàng ý ngọc của Đạo Tổ, việc Nhân tộc thành tựu Thiên địa cộng chủ đã định, bởi vì hiện tại Đạo Tổ chính là đại diện cho Thiên Đạo!

Tuy nhiên mọi người vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, vì Khí vận chân long lúc này vẫn chưa hóa hình mà ra!

Về phía Chu Du, sau khi nghe xong giọng nói của Đạo Tổ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chương 370

"Mình nghe ra được một tia hân hoan trong giọng nói của sư tôn.

Tiếng nói này chắc chắn là do bản thân Hồng Quân nói ra, chứ không phải bị Thiên Đạo khống chế." Chu Du hiểu rõ giữa hai điều này có sự khác biệt rất lớn.

Tuy hiện tại Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân vẫn còn tình cảm, còn Thiên Đạo chí công vốn không hề có chút cảm xúc nào.

Hồng Quân có thể lên tiếng chứng minh xử cảnh hiện tại của Ngài không quá tệ, nếu không e rằng Ngài đã chẳng có tâm trí đâu mà lên tiếng.

Chu Du đoán chắc là lần này Nhân tộc trở thành vật chính của Thiên Đạo giúp Hồng Hoang thăng tiến thêm một bước, khiến Thiên Đạo càng thêm viên mãn, Hồng Quân nhờ đó mà có được một tia cơ hội thở dốc nên mới thoải mái như vậy.

Chu Du biết rõ trước kia Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo là chuyện bất đắc dĩ, vì Ngài đã tiếp nhận di trạch của Hỗn Độn Ma Thần, tu vi đột phi mãnh tiến, thậm chí trở thành vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, nợ lại không ít nhân quả, cuối cùng mới phải thân hợp Thiên Đạo để giúp Thiên Đạo Hồng Hoang trở nên viên mãn.

Tuy nhiên, dù thân hợp Thiên Đạo nhưng Hồng Quân không muốn triệt để bị dung hợp, đánh mất đi toàn bộ cảm xúc.

Thế nên Ngài mới nỗ lực cảm ngộ áo nghĩa trong Thiên Đạo, muốn tấn thăng lên tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, như vậy mới có thể vứt bỏ tiền thân, kết thúc nhân quả với Thiên Đạo để tìm lại chính mình!

Muốn Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo chỉ có vài cách, một là Ngài tự mình đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực, hai là Hồng Hoang thăng cấp khiến Thiên Đạo tự hành viên mãn.

Đương nhiên quá trình sau cực kỳ dài đằng đẵng, hơn nữa Hồng Quân phải bảo đảm trong quá trình đó không bị Thiên Đạo đồng hóa, độ khó có thể tưởng tượng được!

Chu Du sở dĩ muốn nhanh chóng đột phá, tấn thăng thành tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực cũng phần lớn là vì nguyên nhân này.

Đến lúc đó, dù không giúp được Hồng Quân thoát ly hoàn toàn, ít nhất mình cũng có thể bảo đảm sư tôn không bị Thiên Đạo đồng hóa.

Thế nên khi biết trạng thái của Hồng Quân, Chu Du cảm thấy vui mừng cho Ngài, vì Hồng Quân kiên trì càng lâu thì cơ hội thoát ly sẽ càng lớn!

Một lát sau Chu Du mới gạt bỏ tâm tư này, chuẩn bị nghênh đón khí vận phản phệ sắp đến.

Phải biết Hồng Quân chính là Thiên Đạo, lời vàng ý ngọc đã ban ra thì khí vận Nhân tộc chắc chắn sẽ có biến hóa!

Quả nhiên, lời Hồng Quân vừa dứt không lâu, tiếng rồng ngâm trong khí vận trường hà của Nhân tộc ngày càng lớn, cuối cùng vang vọng khắp Hồng Hoang thiên địa.

Theo tiếng rồng ngâm cuối cùng truyền ra, Khí vận chân long của Nhân tộc cũng từ trong khí vận trường hà chậm rãi bay ra.

Khác với trước kia, hiện tại mỗi khi Khí vận chân long bay ra khỏi trường hà một tấc, thân thể lại trở nên ngưng thực thêm một tấc.

Chu Du biết khi nào Khí vận chân long có thể triệt để thoát ly khỏi khí vận trường hà thì mới coi là hóa hình thành công.

Trước kia con Khí vận chân long này của Nhân tộc nằm giữa hư và thực, việc đi lại trong khí vận trường hà tự nhiên không vấn đề gì, nhưng hiện tại hóa hình thì cần phải thoát ly, nếu không không thể tồn tại lâu dài trong Hồng Hoang thiên địa!

Hơn nữa mỗi khi chân long bay ra một tấc, khí vận Nhân tộc lại ngưng tụ thêm một phần, đến khi nó triệt để thoát ly, Nhân tộc cũng không cần vật gì để trấn áp khí vận nữa.

Đương nhiên Cửu Đỉnh trước đó là để trấn áp nội hàm của Nhân tộc, cũng là để phòng hờ Khí vận chân long có biến hóa gì thì Nhân tộc còn có đối sách ứng phó!

Lúc này chúng sinh Hồng Hoang dường như bị ấn nút tạm dừng, trong mắt vô số tồn tại chỉ còn lại hình bóng của Khí vận chân long Nhân tộc.

Ngoài đô thành Nhân tộc, dưới sự chú thị của chúng sinh Hồng Hoang, phần thân thể cuối cùng của Khí vận chân long rốt cuộc cũng thoát ly khỏi khí vận trường hà!

Điều này cũng đồng nghĩa với việc Nhân tộc đã trở thành vật chính thực sự của thiên địa!

Ngay khoảnh khắc Khí vận chân long bay ra, cả Hồng Hoang lại một lần nữa náo nhiệt hẳn lên, vì đây là một cảnh tượng có thể ghi vào sử sách Hồng Hoang.

Từ nay về sau, Nhân tộc chính là tồn tại kiêu hãnh của cả Hồng Hoang!

Thấy cảnh này, mọi người Nhân tộc có mặt tại trường đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó dù đã nghe thấy tiếng của Đạo Tổ và tin chắc lần này sẽ thành công, nhưng chừng nào Khí vận chân long chưa hóa hình xong

thì Nhân tộc vẫn chưa thực sự là vật chính của Hồng Hoang, mọi người không dám lơ là một tia nào vì sợ hóa hình không viên mãn.

Nếu Khí vận chân long hóa hình không viên mãn, Nhân tộc e rằng sẽ không có nhiều cơ hội để tu bổ!

Giờ đây thấy chân long hóa hình viên mãn, thoát ly khỏi khí vận trường hà, trái tim của mọi người Nhân tộc rốt cuộc cũng rơi lại vào trong bụng!

Chỉ là chưa đợi mọi người kịp hoan hô, đã thấy Khí vận chân long vừa hóa hình giữa không trung phát ra một tiếng gầm lớn, tiếng gầm truyền khắp Hồng Hoang như để chúc mừng cho sự tân sinh của Nhân tộc!

Chúng sinh Hồng Hoang nghe tiếng rồng ngâm bắt đầu cảm khái, Nhân tộc chỉ trong vòng số năm ngắn ngủi đã vượt qua tất cả các chủng tộc Hồng Hoang để trở thành tồn tại duy nhất, hỏi sao mọi người không chấn kinh cho được!

Đương nhiên chấn kinh thì chấn kinh, nhưng lúc này chúng sinh Hồng Hoang chẳng dám có ý nghĩ nào khác, vì sau lần tế thiên này, thực lực Nhân tộc lại thăng tiến không ít, e rằng không có phương thế lực nào trong Hồng Hoang có thể sánh vai với Nhân tộc được nữa!

Ngay cả Thiên Đình trên Bất Chu Sơn e rằng cũng yếu hơn vài phần.

Phải biết nội hàm trong Tổ Miếu Nhân tộc đều là tồn tại từ Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên, hơn nữa Phục Hy còn là cảnh giới Chí Thánh, trong khi Hạo Thiên của Thiên Đình lúc này cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên không phải đối thủ.

Tuy nhiên Thiên Đình là chúa tể Hồng Hoang do Đạo Tổ chỉ định, còn Nhân tộc là vật chính của thiên địa, chưa nói đến quan hệ hai bên

không thể phát sinh xung đột, mà dù có hiềm khích đi chăng nữa, Thiên Đạo cũng không cho phép hai bên nảy sinh tranh chấp.

Với thực lực của hai bên hiện tại, vượt xa Vu - Yêu hai tộc trước kia, Hồng Hoang tuy có phát triển nhưng nếu hai bên đại chiến, thiên địa cũng không chịu nổi sự tàn phá!

Nghĩ đến đây, mọi người tại trường bắt đầu tĩnh khí ngưng thần, mắt nhìn chăm chằm vào chân long của Nhân tộc giữa không trung.

Tuy đây là thời khắc Nhân tộc trở thành vật chính của Hồng Hoang, nhưng có phúc phần được chứng kiến cảnh này, các sinh linh cũng phân ngoại kích động.

Tiếng gầm của Khí vận chân long dứt hẳn, nó bắt đầu bay lượn quanh địa giới Cửu Châu của Nhân tộc, dường như đang tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang rằng từ nay về sau cương vực Nhân tộc sẽ do nó tọa trấn!

Tuy Khí vận chân long không có linh trí, nhưng là tập hợp ý chí của Nhân tộc, nó cũng có bản năng, nên sau khi xuất thế việc đầu tiên là quan sát lãnh địa của mình!

Ngoài đô thành, mọi người nhìn hành vi của Khí vận chân long nhưng không ai dám phát ra tiếng động, vì tất cả đã bị uy năng của nó chấn nhiếp.

Dù mọi người đã có dự liệu về thực lực của khí vận sau khi hóa hình, nhưng không ngờ Khí vận chân long lại có uy năng bạt ngàn như thế, con rồng này e rằng có thực lực Thánh cảnh!

Sở dĩ có suy đoán này là vì mọi người nhận thấy khí tức trên người nó không hề yếu hơn các Thánh nhân tầm thường bao nhiêu.

Dù không thể dò xét thực lực thật sự của nó, nhưng họ tin cảm nhận của mình không sai lệch nhiều.

Khoảnh khắc Khí vận chân long xuất thế, một trận uy áp cường hoành đã bao trùm mọi người, hơn nữa khi mấy vị Thánh nhân đến, họ đã cảm nhận được uy áp của Thánh nhân nên mới thấy Khí vận chân long có thể sánh ngang với Thánh nhân.

Nghĩ thông suốt điều này, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh!

Đương nhiên suy nghĩ của mọi người không sai, Khí vận chân long tuy không có linh trí nhưng quả thực có thực lực Thánh cảnh, chỉ là so với Thánh nhân tầm thường thì nó không có nhiều thủ đoạn tấn công mà thôi!

Nếu nó có linh trí, thì ngay cả hạng Thánh nhân như Tam Thanh cũng không dám khinh suất.

Tuy Tam Thanh là do Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, là tiên thiên đại thần có căn nguyên phi phàm, nhưng căn nguyên của Khí vận chân long Nhân tộc cũng không kém cạnh.

Là tồn tại được Thiên Đạo Hồng Hoang thúc đẩy sinh ra, chỉ cần Nhân tộc không ngừng phát triển, Khí vận chân long có thể không ngừng thăng tiến, không có giới hạn!

Lúc này trên cao đài, mấy vị Thánh nhân nhìn Khí vận chân long xuất thế, khóe mắt cũng khẽ giật.

Chương 371

Là Thánh nhân, họ đương nhiên hiểu rõ thực lực của nó hơn ai hết!

Tuy nhiên, sau một thoáng chấn kinh ban đầu, họ cũng buông bỏ sự kỵ đạn trong lòng.

Bởi lẽ Khí vận chân long tồn tại dựa dẫm vào Nhân tộc và không hề có linh trí, trừ khi Thánh nhân muốn ra tay với Nhân tộc, bằng không nó sẽ không ảnh hưởng gì đến họ.

Nghĩ thông suốt rồi, các vị Thánh nhân đương nhiên không còn lo lắng nữa, nhưng trong lòng vẫn có chút than thở.

Khí vận chân long xuất hiện, Nhân tộc trở thành vật chính của thiên địa, địa vị nước lên thì thuyền lên, các vị Thánh nhân muốn từ Nhân tộc đạt được lợi ích hay chiếm cứ thêm khí vận sẽ khó như lên trời!

Không có đủ khí vận gia trì, dù là Thánh nhân thì việc tu hành cũng sẽ đại bất như tiền.

Trước kia Chu Du không quan tâm nhiều đến chuyện Nhân tộc, nên giáo thống của các Thánh nhân còn can thiệp được đôi chút, nhưng hiện tại Khí vận chân long đã xuất thế, mấy vị này e rằng không thể như trước được nữa.

Nhân tộc giờ đã có đủ tự tin, chuyện của Nhân tộc sau này sẽ chỉ do Nhân tộc quyết định!

Sau khi dạo quanh Cửu Châu một vòng, Khí vận chân long quay trở lại đô thành, đôi mắt rồng to lớn nhìn về phía Chu Du trên cao đài, ánh mắt tràn đầy sự thân cận.

Dù không có linh trí nhưng theo bản năng nó vẫn cảm nhận được sự mật thiết với Chu Du.

Bởi Chu Du là Thánh Tổ của Nhân tộc, chiếm giữ khí vận Nhân tộc nhiều nhất, nên cảm nhận của nó đối với Chu Du đương nhiên khác biệt!

Chu Du nhìn Khí vận chân long giữa không trung, trong mắt hiện rõ vẻ hân hoan. "Hiện tại Nhân tộc đã không cần mình thủ hộ nữa rồi.

Sau khi thành vật chính của thiên địa, Nhân tộc sẽ không còn nguy cơ suy vong, chỉ cần Hồng Hoang bất diệt thì Nhân tộc sẽ mãi mãi xương thịnh." Đồng thời hiện tại Long tộc đã hòa làm một với Nhân tộc, cũng có được tạo hóa cộng sinh với Hồng Hoang, Khí vận chân long chính là minh chứng.

Nếu không, khí vận Nhân tộc hóa hình đã không có tượng chân long.

Chính nhờ khí vận của Nhân tộc và Long tộc dung hợp mà trong khí vận trường hà mới dục dưỡng ra chân long chi hình!

Hiện tại con Khí vận chân long này tồn tại, không nghi ngờ gì đã khiến khí vận của hai tộc triệt để dung hợp làm một, không bao giờ tách rời nữa!

Chu Du nhìn Khí vận chân long với ánh mắt nhu hòa, sau đó khẽ vẫy tay.

Chân long dường như cảm nhận được tâm tư của hắn, liền lượn một vòng trên trời rồi lao thẳng xuống đất!

Mọi người thấy cảnh này liền sững sờ, không biết khí vận chân long lại có biến hóa gì!

Còn mấy vị Thánh nhân thấy hành vi của Chu Du thì lộ vẻ hiểu rõ.

Khí vận chân long đã xuất, giờ chỉ chờ nó quy vị là quá trình khí vận phản phệ sẽ bắt đầu.

Chờ đợi bao lâu, thu hoạch rốt cuộc cũng đến, nên mấy vị Thánh nhân cũng có chút kích động!

Họ rõ ràng thu hoạch khí vận của mình sẽ không ít, bởi Khí vận chân long hóa hình đã có uy năng như thế thì khí vận phản phệ sẽ còn hoành đại hơn nhiều.

Nghĩ đến thu hoạch sắp tới, sao họ không vui cho được!

Mấy vị Thánh nhân chăm chú nhìn theo Khí vận chân long, muốn là người đầu tiên nghênh tiếp thu hoạch!

Dưới sự chú thị của mọi người, con Khí vận chân long này trực tiếp lặn xuống lòng đất, lực Nguyên thần của mọi người cũng gắt gao đi theo.

Cho đến cuối cùng, họ mới phát hiện Khí vận chân long lại bay thẳng vào trong Cửu Đỉnh!

Thấy cảnh này mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra Cửu Đỉnh đại trận không chỉ để trấn áp nội hàm của Cửu Châu mà còn là nơi trú ngụ của Khí vận chân long!

Trước đó đại trận do Cửu Đỉnh tạo thành đã khiến mọi người kinh ngạc, giờ có thêm Khí vận chân long, đại trận này e rằng không hề kém cạnh đại trận của Vu - Yêu hai tộc trước kia, điều này khiến họ nảy sinh một tia sợ hãi!

Ngay khi Khí vận chân long quy vị trong Cửu Đỉnh, khí vận trường hà trên bầu trời cũng bắt đầu biến hóa.

Lúc này mọi người còn đang đắm chìm trong cảnh tượng vừa rồi chưa kịp hoàn hồn, thì thấy khí vận trường hà giữa không trung mãnh liệt cuộn trào!

Thấy cảnh này, ai nấy đều trừng lớn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Đương nhiên những dị tượng này không qua mắt được các đại năng, những tồn tại như Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đương nhiên hiểu rõ dị tượng này đại biểu cho điều gì, nhìn về phía Nhân tộc với ánh mắt đầy hâm mộ!

Vì họ biết đây là lúc thu hoạch, khí vận Nhân tộc đã hóa hình thì tiếp theo chính là thời khắc khí vận phản phệ!

Lúc này trên tế đài, nhóm người Toại Nhân Thị nhìn cảnh này, ánh mắt đầy hưng phấn.

Là nội hàm của Nhân tộc, họ đương nhiên cảm nhận được điều gì sắp đến!

Sau khi trở thành vật chính của thiên địa, thứ đi kèm chính là khí vận và công đức vô biên!

Tuy số khí vận và công đức này thuộc về cả Nhân tộc, nhưng là một thành viên và là nòng cốt, nhóm Toại Nhân Thị cũng sẽ nhận được không ít.

Dù không thể so sánh với lúc Nhân Hoàng chứng đạo trước đó, nhưng đây vẫn là vô thượng cơ duyên.

Nhân tộc có được số khí vận và công đức này sẽ phát triển thêm một bước, tu vi của họ cũng sẽ được nâng cao, sao họ không hưng phấn cho được.

Thậm chí mấy vị Thánh nhân trên cao đài cũng lộ ra nụ cười, đủ thấy sự kỳ đãi của họ lớn thế nào.

Mọi người không nhìn rõ biểu tình của các Thánh nhân, chứ Chu Du thì còn lạ gì!

Nhìn vẻ hưng phấn của họ, khóe miệng Chu Du khẽ nhếch lên!

So với thu hoạch của hắn, thu hoạch của mấy vị này chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Phải biết Nhân tộc ra đời có công lao của Chu Du, rồi từng bước trưởng thành như hôm nay đều nhờ hắn thủ hộ, nên hắn chiếm giữ khí vận nhiều nhất và nhận được thu hoạch lớn nhất là điều hiển nhiên!

Mấy vị Thánh nhân bên cạnh Chu Du đương nhiên cũng biết họ không bì kịp hắn, nhưng họ thực sự không dám nảy sinh chút tâm tư đố kỵ nào, vì thực lực của Chu Du vượt xa họ quá nhiều!

Nếu họ để lộ ra chút bất mãn nào, chưa nói đến việc Chu Du sẽ làm gì, e rằng giáo thống của họ ở Nhân tộc sẽ không còn cơ hội hưng thịnh, lúc đó muốn nhận khí vận từ Nhân tộc sẽ khó hơn lên trời!

Nhân tộc giờ đã là vật chính của thiên địa, khí vận Nhân tộc quan hệ đến khí vận của toàn Hồng Hoang, nếu giáo thống của Thánh nhân ở Nhân tộc suy lạc, Thánh nhân cũng sẽ tổn thất thảm trọng!

Vì giáo thống suy lạc cũng đồng nghĩa với việc đại đạo của Thánh nhân bị lu mờ trong Hồng Hoang, không còn ai tu hành đại đạo của Thánh nhân thì họ cũng chẳng còn bao nhiêu uy năng!

Huống hồ nếu họ thực sự nảy sinh tâm tư đó, chẳng ai bảo đảm vị sư huynh Chu Du này không 'đi giày nhỏ' cho họ.

Đánh không lại, chọc không nổi, mấy vị Thánh nhân chỉ có thể cưỡng ép mẫn diệt ý nghĩ trong đầu, không dám sinh ra bất kỳ suy nghĩ dị thường nào!

Đương nhiên họ không biết rằng hiện tại Chu Du chẳng mấy quan tâm đến họ nữa.

Chương 372

Khoảng cách giữa các Thiên Đạo Thánh nhân này và hắn ngày càng lớn, giờ họ không thể đe dọa được hắn dù chỉ một chút, Chu Du tự nhiên chẳng có gì phải kỵ đạn.

Từ thời Vu Yêu đại kiếp, Chu Du đã có thể một mình trấn áp cả Tam Thanh và hai vị Thánh nhân phương Tây, huống chi là hiện tại!

Dù mấy vị này có tiến bộ nhưng sao đuổi kịp tốc độ thăng tiến của Chu Du.

Hiện tại Chu Du đã là tồn tại Thánh nhân lục trọng thiên, chỉ còn cách Thánh nhân hậu kỳ một bước ngắn, tự nhiên không thấy hứng thú với mấy người kia nữa!

Chu Du ở Thánh nhân hậu kỳ có thể trực tiếp xóa bỏ nguyên thần của các Thiên Đạo Thánh nhân này khỏi Thiên Đạo, khiến họ triệt để vẫn lạc!

Chỉ cần họ không chọc giận hắn, Chu Du cũng chẳng buồn trừng phạt, tâm tư của hắn giờ đều đặt vào việc làm sao tấn thăng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực!

Chỉ có đạt đến cảnh giới đó, hắn mới có được đại tiêu dao và có cơ hội giúp Hồng Quân thoát ly khỏi Thiên Đạo!

So với đại sự này, các Thánh nhân trong mắt Chu Du chẳng còn bao nhiêu tồn tại cảm.

Nếu họ thực sự dám cản đường, Chu Du cũng chẳng ngại dùng đến thủ đoạn của mình!

Mấy vị Thánh nhân đương nhiên không biết suy nghĩ của Chu Du, nếu không e rằng chẳng ai dám xuất hiện trước mặt hắn vì sợ hắn

không vui lại đem mình ra phát tiết!

Trong lúc các Thánh nhân còn đang suy nghĩ miên man, khí vận trường hà giữa không trung lại hiển lộ tư thái hung dũng hơn, dường như cả con sông đang sôi sục!

Thấy cảnh này ai nấy đều trừng lớn mắt, còn các vị Thánh nhân thì gương mặt càng thêm nhiệt thiết!

Chẳng bao lâu sau, khí vận trong trường hà trực tiếp lao ra, đổ xuống đại địa Hồng Hoang.

Mọi người thấy khí vận rơi xuống, sắc mặt đại biến, không phải vì lo lắng nguy hiểm mà vì chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy!

Tuy trước đó đã thấy Khí vận chân long hóa hình, nhưng nó chỉ lặn xuống Cửu Đỉnh, còn việc cả khí vận trường hà đổ xuống đại địa như thế này thì là lần đầu tiên họ được kiến thức!

Mọi người nín thở nhìn lên không trung, phát hiện khí vận còn chưa rơi xuống đất thì vô số đóa khánh vân đột ngột xuất hiện, ánh kim quang từ công đức chi lực trong khánh vân tỏa ra khiến cả bầu trời nhuộm một màu vàng óng ánh.

Thấy cảnh này mọi người vạn phần kinh ngạc, không tin vào mắt mình mà dụi mắt liên hồi, cuối cùng mới xác nhận được trên trời kia toàn bộ đều là Thiên Đạo công đức!!!

Dị tượng này xuất hiện, tầm mắt của cả Hồng Hoang đều tập trung về đây, vì lượng công đức khổng lồ này là lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi Hồng Hoang được khai sinh, e rằng ngay cả lúc Đạo Tổ thành đạo cũng không nhiều bằng lần này.

Tuy Đạo Tổ là người đứng đầu Hồng Hoang, nhưng lần này là cả Nhân tộc trở thành vật chính của thiên địa, điều này cũng đại diện cho sự lột xác của Hồng Hoang.

Công đức tự nhiên là con số khổng lồ, các sinh linh trong Hồng Hoang đương nhiên không muốn bỏ lỡ!

Trên cao đài, Nguyên thần của các vị Thánh nhân cũng khẽ run rẩy, suýt chút nữa không giữ được phong thái.

Dù biết Nhân tộc thành tựu vật chính sẽ mang lại nhiều công đức và khí vận cho mình, nhưng họ không ngờ lại nhiều đến mức này!

Tuy Thánh nhân vô sở bất tri, vô sở bất năng, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là tồn tại dưới Thiên Đạo, tư duy vẫn có hạn chế nhất định!

Ở kiếp trước, do Thánh nhân tính kế mà vào thời Vu Yêu đại kiếp, thiên trụ Bất Chu Sơn bị gãy, Hồng Hoang mất đi cơ hội thăng tiến, nên cả Hồng Hoang mới trở thành quân cờ của Thánh nhân.

Ngay cả khi Nhân tộc trở thành vật chính của thiên địa cũng không có nhiều dị tượng như vậy, vì lúc đó Hồng Hoang đã bắt đầu thoái hóa, vị trí vật chính của Nhân tộc chẳng còn bao nhiêu ý nghĩa.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Hồng Hoang sau này bị phân chia lại và dẫn đến thời kỳ mạt pháp, vì Hồng Hoang khi ấy không còn đủ khả năng dung nạp thêm nhiều tu sĩ, nên các Thánh nhân mới thi triển đại pháp lực biến Địa Tiên giới thành mạt pháp địa giới!

Nhưng hiện tại mọi thứ đã thay đổi, Hồng Hoang trong đại kiếp không chịu nhiều tổn thương, căn cơ không bị phá hoại, nên khi Nhân tộc thành tựu vật chính mới có dị tượng như thế, Hồng Hoang phát triển thuận lợi thì công đức chi lực cũng phi đồng nhất bàn!

Đương nhiên tất cả những điều này không qua được mắt Chu Du, khi thấy cảnh này hắn đã đoán ra nguyên nhân!

Trên cao đài, Chu Du nhìn khí vận và công đức rơi xuống như mưa, trên mặt lộ ra nụ cười.

Không chỉ vì biết lần này mình chắc chắn đạt tới Thánh nhân hậu kỳ, mà quan trọng hơn là hắn cảm thấy mình đã thay đổi được Hồng Hoang, mang đến cơ hội siêu thoát cho chúng sinh, Hồng Hoang sau này sẽ có vô hạn khả năng!

Nếu Hồng Hoang thăng tiến thành tựu vĩnh hằng, dù có thêm bao nhiêu tu sĩ đi nữa thiên địa cũng dung nạp được, dù có bao nhiêu tranh chấp cũng không ảnh hưởng gì, ngay cả Thánh nhân ra tay cũng không gây tổn thất lớn, vì lúc đó Hồng Hoang đã là tồn tại tiệm cận với Hỗn Độn rồi!

Trong lúc Chu Du đang cảm khái, khí vận và công đức đầy trời đã rơi xuống!

Công đức chi lực vàng óng và khí vận tuôn trào như muốn nhấn chìm cả bầu trời phía trên đô thành Nhân tộc.

Đủ thấy lượng khí vận và công đức lúc này kinh nhân đến mức nào!

Dưới những ánh mắt kinh ngạc và thèm muốn của mọi người, công đức và khí vận cuối cùng cũng hạ xuống.

Tuyệt đại bộ phận tan vào địa giới Cửu Châu của Nhân tộc, phần nhỏ còn lại dung nhập vào nhục thân của mọi người Nhân tộc!

Ngay khi công đức và khí vận rơi vào Cửu Châu, một tiếng rồng ngâm lại vang lên bên tai mọi người.

Ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, vì ban nãy họ rõ ràng thấy Khí vận chân long đã lặn xuống Cửu Đỉnh và tưởng đó là nơi quy túc của nó, không ngờ nó lại xuất hiện lần nữa.

Mọi người liền tán ra lực Nguyên thần tìm kiếm vị trí Khí vận chân long vừa biến mất!

Khi lực Nguyên thần đi sâu vào lòng đất, họ phát hiện Khí vận

chân long vừa rồi trú ngụ trong Cửu Đỉnh nay lại hiện ra từ trong đó!

Sau đó nó điên cuồng hấp thu khí vận và công đức vừa rơi xuống đất.

Lực Nguyên thần của mọi người chứng kiến cảnh này thì mắt tròn mắt dẹt!

Tuy biết khi Nhân tộc thành vật chính thì khí vận sẽ tăng vọt, nhưng việc thấy nó hóa hình ban nãy họ cứ ngỡ đã là kết thúc, cho rằng đó đã là tạo hóa vô biên rồi, vì chuyện khí vận hóa hình là lần đầu tiên có từ thuở khai thiên lập địa!

Nhưng họ không ngờ rằng hóa hình chỉ mới là bắt đầu!

Đến lúc này rồi mà Khí vận chân long còn có thể thăng tiến thêm một bước, ai nấy đều sửng sốt, nuốt nước miếng ừng ực, trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ vô cùng!

Dưới sự chú thị của mọi người, vô tận khí vận và công đức chi lực dung nhập vào thân rồng, một luồng vô thượng uy áp tản ra từ địa giới Cửu Châu của Nhân tộc!

Cảm nhận trận uy áp này, mọi người tại trường đứng hình tại chỗ!

Lúc Khí vận chân long mới hóa hình, họ cảm thấy nó có thực lực sánh ngang Thánh cảnh, nhưng giờ đây sau khi dung hợp thêm khí vận và công đức, uy áp nó tản ra không hề kém cạnh các Thiên Đạo Thánh nhân, thậm chí có phần nhỉnh hơn!

Đương nhiên đây cũng là do uy năng của nó thăng tiến quá nhanh khiến mọi người nảy sinh ảo giác.

Vì trong Hồng Hoang, các Thiên Đạo Thánh nhân chưa bao giờ bộc phát toàn bộ uy áp, bởi Thánh nhân phi phàm, một khi bộc phát toàn bộ thì sinh linh trong vòng vạn vạn dặm quanh đó sẽ không chịu

nổi mà bị mẫn diệt ngay lập tức!

Chỉ có đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Vì vậy không Thánh nhân nào bộc phát toàn bộ uy áp trong Hồng Hoang, ngay cả khi Chu Du hóa thành chân long trên Bất Chu Sơn thời Vu Yêu đại kiếp cũng không đẩy uy áp Thánh nhân lên mức tối đa.

Khí tức là khí tức, uy áp là uy áp!

Chương 373

Tương tự, Thông Thiên và hai vị Thánh nhân phương Tây khi đại chiến ở Hồng Hoang cũng không lộ ra toàn bộ thực lực, nên mọi người mới có nhận định như vậy!

Phải biết lúc đó dù Thông Thiên giận ngút trời nhưng trong lòng vẫn có điều cố kỵ, vì lời cảnh cáo của Chu Du năm xưa không phải là lời nói suông.

Nếu Thông Thiên thực sự bất chấp mà tế khởi Tru Tiên Kiếm Trận, thì hiện tại phương Tây không chỉ là tổn thất nghiêm trọng mà là triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang!

Nếu Ngài thực sự gây ra đại phá hoại cho Hồng Hoang, thì hình phạt không chỉ là vạn năm diện bích, mà e rằng đã bị Chu Du trực tiếp đánh rơi cảnh giới, thậm chí là mẫn diệt Thánh khu!

Thông Thiên đã kiến thức thực lực của Chu Du nên không hề nghi ngờ, hình tượng vô địch của Chu Du năm xưa đã để lại bóng ma không nhỏ trong lòng các Thánh nhân!

Đó là lý do vì sao mọi người tại trường cảm nhận như vậy, vì Khí vận chân long không giống các Thánh nhân, uy áp từ lòng đất chính là đại diện cho toàn bộ thực lực của nó!

Đương nhiên dù nhận được nhiều công đức và khí vận, Khí vận chân long tối đa cũng chỉ đạt tới Thánh nhân tam trọng thiên, cộng thêm việc không có linh trí nên chiến lực cũng chỉ ngang ngửa Thánh nhân nhị trọng thiên, có thể nói là tồn tại có tu vi thấp nhất trong số các Thánh nhân ở Hồng Hoang, chiến lực thua xa các Thánh nhân khác.

Đương nhiên vai trò chính của nó là uy hiếp các chủng tộc chứ

không phải để đối địch với Thánh nhân, đạt đến cảnh giới này đã là quá đủ!

Theo sự đổ xuống của công đức và khí vận, mọi người Nhân tộc tại trường đều nhận được lợi ích to lớn, các tu sĩ Nhân tộc tầm thường có khí tức không ngừng thăng tiến, cuối cùng thậm chí trực tiếp đột phá cảnh giới!

Điều này chỉ xảy ra với các tu sĩ tầm thường vì họ hiếm khi có được lượng công đức và khí vận lớn như vậy, nên biến hóa mới rõ rệt!

Còn với những bậc nòng cốt trong Tổ Miếu, số khí vận này tác dụng không quá lớn, vì hiện tại khí vận hàng lâm là dành cho toàn thể Nhân tộc chứ không phải cá nhân.

Hơn nữa nhóm nòng cốt này đa phần đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên, muốn đột phá thêm thì cần lượng công đức và khí vận khổng lồ hơn nhiều.

Tuy họ nhận được không ít nhưng vẫn chưa đủ để thăng cấp.

Điều này khác với Chu Du và các Thánh nhân, vì họ chiếm giữ khí vận Nhân tộc, khi khí vận Nhân tộc lột xác thì sự phản phệ của khí vận là nhắm vào chính họ, nên kết quả tự nhiên khác biệt!

Những chủng tộc khác chứng kiến cảnh này thì sự thèm khát càng thêm mãnh liệt, đối với Nhân tộc họ không còn dám sinh ra tâm tư gì khác, ngay cả một chút đố kỵ cũng tan biến hoàn toàn!

Trước đó Nhân tộc dù là đệ nhất chủng tộc, thực lực áp đảo mọi chủng tộc nhưng cũng không khiến họ phục sát đất như lúc này.

Khi thấy Nhân tộc thành vật chính thiên địa và có tạo hóa như vậy, họ đã có kết luận: Thiên mệnh tại Nhân tộc!

Có Thiên Đạo quyến cố, địa vị Nhân tộc vững như bàn thạch,

muốn đối địch với Nhân tộc chính là đối địch với Hồng Hoang thiên địa, e rằng sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt!

Vì vậy lúc này nhiều người đã thu hồi tâm tư khác, trong lòng chỉ còn nghĩ làm sao để giao hảo với Nhân tộc!

Giữa lúc mọi người trầm tư, Khí vận chân long dưới lòng đất cũng ngừng hành động, sau một tiếng rồng ngâm nữa liền quay trở về Cửu Đỉnh, uy áp cũng biến mất khỏi cảm tri của mọi người!

Mọi người thấy vậy thầm thở phào, nghĩ rằng cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Nếu Nhân tộc cứ tiếp tục đột phá như thế, sinh linh các tộc không chỉ là hâm mộ mà sẽ là sợ hãi!

Vì Hồng Hoang tranh chấp không ngừng, số lượng Nhân tộc lại quá lớn, chẳng ai bảo đảm sẽ không lỡ tay làm thương tổn người phàm Nhân tộc, nếu điều đó xảy ra và Nhân tộc không bỏ qua, thì chẳng chủng tộc nào chịu nổi cơn thịnh nộ của họ.

Đó là nỗi lo của các tộc khi thấy Nhân tộc thành vật chính!

Nhưng mọi người chưa kịp thả lỏng thì vài luồng uy áp khủng khiếp lại xuất hiện!

Cảm nhận được những luồng uy áp này, mọi người nhìn lên cao đài phía các Thánh nhân, vì chỉ có Thánh nhân mới có uy áp đáng sợ như vậy!

Không sai, những luồng uy áp này chính là từ lực Nguyên thần của bốn vị Thánh nhân trên cao đài truyền ra!

Nhân tộc trở thành vật chính của thiên địa, những Thánh nhân chiếm giữ khí vận Nhân tộc thu hoạch tự nhiên không ít!

Ngay khi công đức và khí vận đầy trời rơi xuống, tại các đạo

trường của Thánh nhân ở khắp nơi cũng xuất hiện dị tượng, tuy không hoành tráng bằng nơi này nhưng động tĩnh cũng không nhỏ!

Các Thiên Đạo Thánh nhân hấp thụ lượng khí vận và công đức này đều lần lượt đột phá!

Khi chân thân Thánh nhân đột phá, lực Nguyên thần của họ trên cao đài đương nhiên cũng biến hóa ngay lập tức!

Uy áp bất giác tản ra khiến mọi người cảm nhận được, lúc này họ mới giật mình nhận ra trước đó đã đánh giá quá cao Khí vận chân long!

So với Khí vận chân long, uy áp của các Thánh nhân mạnh mẽ hơn nhiều, nên nỗi sợ đối với Nhân tộc cũng giảm bớt đôi chút.

Cảm nhận được uy áp này, mọi người đồng loạt bái lạy các Thánh nhân và Chu Du trên cao đài để thể hiện sự tôn kính!

Lúc này các Thánh nhân đã mở mắt, ánh mắt tràn đầy niềm vui!

Tuy mọi người cảm nhận được uy áp của Thánh nhân biến hóa nhưng cũng chỉ biết họ vừa đột phá, còn cụ thể là cảnh giới nào thì không ai rõ, ngay cả Phục Hy chỉ còn cách Thánh cảnh một bước cũng không biết được!

Chỉ có các vị Thánh nhân và Chu Du mới biết thu hoạch lần này lớn đến mức nào.

Mấy vị Thánh nhân tuy là thân Nguyên thần, nhưng liên hệ với bản tôn không bị thời gian hay không gian ngăn trở, nếu không thân Nguyên thần đã chẳng có biến hóa như vậy.

Ngay khoảnh khắc khí tức thay đổi, họ đã rõ tình trạng của bản tôn hiện tại, nên ánh mắt lúc này có chút mơ màng!

Họ biết Nhân tộc thành vật chính thì mình sẽ có thu hoạch lớn,

nhưng không ngờ hiệu quả lại rõ rệt đến vậy!

Nhờ khí vận và công đức này, mấy vị Thánh nhân không gặp chút trở ngại nào mà trực tiếp đột phá cảnh giới.

Người có tu vi cao nhất là Lão Tử thậm chí thăng lên Thánh nhân tứ trọng thiên đỉnh phong, ngay cả người có tu vi thấp nhất là Hậu Thổ cũng đã thành Thánh nhân tam trọng thiên đỉnh phong.

Đồng thời tu vi của họ lúc này chỉ còn cách lần đột phá tiếp theo một lần cảm ngộ nữa thôi, đủ thấy thu hoạch lớn đến mức nào!

Đó là lý do họ không khống chế được uy áp của thân Nguyên thần.

Thực sự là biến hóa này nằm ngoài dự liệu và tốc độ đột phá quá nhanh!

Phải biết sau khi thành Thánh, họ mới hiểu đột phá khó khăn thế nào, thường phải bế quan số năm mới xong, nhưng hiện tại chỉ trong vài nhịp thở đã hoàn thành đột phá, ổn cố và thăng tiến, tự nhiên là vạn phần chấn kinh!

Nói thật, thu hoạch lần này vượt xa dự tính của các Thánh nhân.

Ban đầu họ biết sẽ có cơ duyên vì Nhân tộc trở thành vật chính thì khí vận sẽ phản phệ, họ chiếm giữ khí vận Nhân tộc ít nhiều nên chắc chắn được lợi!

Nhưng khi Nguyên thần đến hiện trường, thấy Khí vận chân long hóa hình có uy năng như thế, ý nghĩ ban đầu có chút lung lay vì họ không ngờ nó lại mạnh như vậy, nên cũng nảy sinh kỳ đãi lớn đối với thu hoạch của mình!

Cho đến khi khí vận và công đức xuất hiện, các vị Thánh nhân mới thấy mình hình như đã đánh giá thấp sự hào phóng của Thiên Đạo Hồng Hoang khi ban cho nhiều khí vận và công đức đến thế!

Vậy nên khi thu hoạch giáng xuống và cảnh giới đột phá, họ mới không khống chế được khí tức.

Ngay cả khi là Thiên Đạo Thánh nhân có nhận tri rõ ràng về đại thế Hồng Hoang, họ cũng không hiểu hết ý đồ của Thiên Đạo, nên mới kinh hỉ như vậy!

Khi cảnh giới đã đột phá, họ mới nhận thức sâu sắc hơn về việc Nhân tộc thành vật chính, vì họ hiểu Thiên Đạo đã trở nên hoàn chỉnh hơn, Hồng Hoang đã tiến gần hơn một bước tới sự vĩnh hằng!

Chương 374

Là người đại diện được Thiên Đạo lựa chọn, Thánh nhân nhận được không ít lợi ích nên mới có tiến bộ như vậy.

Chu Du với tư cách là tồn tại Thánh nhân lục trọng thiên đỉnh phong, đương nhiên cảm nhận được cảnh giới của họ và thâm hiểu nguyên do!

Sau khi cảm nhận sự tiến bộ của mình, các Thánh nhân liền quay sang nhìn Chu Du!

Vì họ biết Chu Du mới là người chiếm giữ nhiều khí vận Nhân tộc nhất, họ đã tiến bộ như thế thì Chu Du chắc chắn thu hoạch lớn hơn nhiều!

Tuy Chu Du không phải Thiên Đạo Thánh nhân để được Thiên Đạo gia trì, nhưng với tư cách Thánh Tổ Nhân tộc, lượng khí vận và công đức hắn nhận được họ không thể bì kịp!

Dù Chu Du không tản ra chút uy áp nào nhưng các Thánh nhân đều chắc chắn tiến bộ của hắn là cực đại, chắc chắn sẽ đột phá cảnh giới.

Còn Chu Du đạt tới cảnh giới nào thì họ không dám tưởng tượng, vì thời Vu Yêu đại kiếp, hắn đã một mình áp đảo mấy vị Thánh nhân mà không hề hấn gì.

Các Thánh nhân biết tu vi của hắn vượt xa mình nhưng cụ thể là bao nhiêu thì họ vẫn chỉ biết lờ mờ!

Thế nên lúc này họ rất muốn từ khí tức của Chu Du mà nhìn trộm một chút huyền diệu, xem khoảng cách giữa mình và hắn là bao nhiêu, nhưng dù họ đã đột phá xong và khóa chặt mục tiêu vào Chu Du, họ vẫn không cảm nhận được chút khí tức nào!

Chu Du trông giống hệt một người phàm không có chút tu vi nào, nhưng các Thánh nhân chắc chắn không nghĩ như vậy!

Bởi vì cái loại 'người phàm' có thể đánh cho Thánh nhân tơi tả chắc chắn không tồn tại trong Hồng Hoang!

Đối diện với những ánh mắt đó, Chu Du không hề phản ứng, vì lúc này hắn đang mải ổn cố cảnh giới của mình.

Thực sự lần đột phá này cũng vượt quá tưởng tượng của hắn, khi trực tiếp đạt tới Thánh nhân bát trọng thiên!

Ngay cả bản thân hắn cũng đánh giá thấp thu hoạch của mình.

Ban đầu Chu Du chỉ nghĩ nhân cơ hội này bước chân vào Hỗn Nguyên thất trọng thiên (Thánh nhân hậu kỳ), mà lúc Hiên Viên tế thiên khí vận hóa rồng, cảnh giới của hắn đã đột phá thành Thánh nhân lục trọng thiên, nên ý nghĩ đó càng thêm chắc chắn!

Nhưng hắn không ngờ lần này lại vượt qua Thánh nhân thất trọng thiên để tiến thẳng vào Thánh nhân bát trọng thiên, điều này khiến Chu Du vô cùng kinh hỉ!

Hắn hiểu rõ từ thất trọng thiên lên bát trọng thiên là một khái niệm thế nào, nó còn khó hơn việc một Thiên Đạo Thánh nhân từ nhất trọng thiên lên thất trọng thiên.

Bởi Thánh nhân hậu kỳ đã có một tia thực lực của Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh nhân, có thể cưỡng ép mài sạch nguyên thần của Thánh nhân khác khắc sâu trong Thiên Đạo, uy năng thực sự là vô hạn!

Với kinh nghiệm tu hành của Hồng Quân và đại đạo chân ý của Bàn Cổ để lại, Chu Du hiểu rất rõ thực lực của Thánh nhân bát trọng thiên.

Chính vì biết độ khó nên hắn mới chấn kinh như vậy.

Vốn dĩ hắn cứ ngỡ phải đợi đến lần đại kiếp sau, nhờ lượng công đức thu được mới đột phá thuận lợi, nhưng hiện tại đã đột phá rồi khiến tâm thế Chu Du càng thêm nhẹ nhõm!

Mục tiêu của Chu Du không phải cảnh giới Hỗn Nguyên, mà là tầng thứ cao hơn - Hỗn Nguyên Vô Cực.

Chỉ có thành Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh nhân, hắn mới có đại tiêu dao và giữ vững được nguyên thần của Hồng Quân trong Thiên Đạo, ngăn Hồng Quân bị đồng hóa và mất sạch cảm xúc, vì Hồng Quân đối với đứa đệ tử đích truyền này thực sự không tệ chút nào!

Nhớ lại lúc Chu Du mới đến Hồng Hoang, hiểu rõ xử cảnh của mình, sự cảnh giác trong lòng chưa bao giờ nguôi.

Là người từ kiếp trước, hắn hiểu Hồng Hoang nguy hiểm thế nào, dù có Hỗn Độn Châu là tiên thiên chí bảo cũng không dám chắc sẽ bình an, huống hồ lại còn hóa thành một con chân long!

Kết cục của Long tộc Chu Du quá rõ, sau thời Long Hán đại kiếp thì luôn suy lạc.

Ban đầu hắn đã chấp nhận số phận, muốn cứu Long tộc một phen nhưng kết cục vẫn như kiếp trước, thậm chí khi hóa hình còn xuất hiện nghiệp lực khiến đạo tâm suýt nữa không vững!

Cho đến khi được Hồng Quân thu nhận, nội tâm Chu Du mới thực sự viên mãn, sau đó tiến bộ mới thần tốc như vậy!

Không chỉ nhờ đạo pháp huyền diệu Hồng Quân truyền lại, mà còn vì tâm cảnh Chu Du đã viên mãn, không tỳ vết!

Vì hắn biết vị thế của Hồng Quân trong Hồng Hoang, được Đạo Tổ thanh lãi thì thấp nhất cũng thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, huống hồ hắn là đệ tử đích truyền duy nhất thu nhận trước khi Hồng Quân thành Thánh, tiền đồ vô lượng!

Không thành Thánh thì đúng là có lỗi với thân phận đệ tử Hồng Quân!

Hơn nữa dù Đạo Tổ đã hợp đạo, thì chỉ cần Chu Du ở Hồng Hoang sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhân quả giữa Hồng Quân và đệ tử đích truyền sẽ không vì Ngài mất cảm xúc mà tiêu tan.

Nếu đệ tử đích truyền như hắn gặp chuyện, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng sẽ không cho phép!

Sau khi nghĩ xong điều này, Chu Du cũng đã hoàn hồn, rồi bắt đầu cẩn thận cảm thụ sự huyền diệu của Thánh Nhân Bát Trọng Thiên!

Mãi đến một lát sau, Chu Du mới hoàn tất việc cảm thụ tu vi cảnh giới Thánh Nhân Bát Trọng Thiên.

Sau đó, khóe miệng Chu Du bất giác nhếch lên, dù sao thì thu hoạch lần này đã vượt xa tưởng tượng!

Vốn dĩ mình chỉ muốn đột phá đến Thánh Nhân hậu kỳ, nhưng không ngờ lại vượt qua một cảnh giới, trực tiếp đột phá thành Thánh Nhân Bát Trọng Thiên, cách Hỗn Nguyên Vô Cực chỉ còn hai cảnh giới!

Hơn nữa còn không phải Thánh Nhân Bát Trọng Thiên tầm thường, mà là cảnh giới đỉnh phong của Bát Trọng Thiên.

Chỉ cần hơi có cảm ngộ và lại có thêm tạo hóa, liền có thể một bước đặt chân vào cảnh giới Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Chu Du sao lại không kích động cơ chứ, vậy nên trên mặt cũng hiện lên một tia ý vị thỏa mãn!

Cùng với sự thăng tiến cảnh giới, Chu Du cũng trở nên nhẹ nhõm hơn không ít, bởi vì khoảng cách đến mục tiêu của mình lại gần thêm một bước.

Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính tạo hóa, cũng đã tiết kiệm cho Chu Du vô tận thời gian.

Dù sao Chu Du cũng rõ ràng muốn trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân khó khăn đến mức nào.

Ngay cả hiện tại, y có kinh nghiệm tu hành của Hồng Quân và sự chỉ dẫn của Bàn Cổ Đại Đạo Chân Ý, cơ hội đột phá thành Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân cũng không đủ một thành.

Phải biết rằng Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân tương đương với tầng thứ Thiên Đạo, điều này khác với sự đề thăng cảnh giới Thánh Nhân thông thường.

Thánh Nhân bình thường chỉ cần có Đại Khí Vận và Đại Công Đức liền có thể thuận lợi đột phá, đề thăng cảnh giới của mình!

Nhưng tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực đã liên quan đến sự cảm ngộ sâu sắc hơn về Đại Đạo, cần phải có tất cả cảm ngộ Đại Đạo của tầng thứ Thiên Đạo, mới có cơ hội hé thấy một tia khế cơ đột phá!

Vả lại nếu không có đại cơ duyên, dù cho cảm ngộ đã đạt đến, e rằng cũng khó mà thăng tiến!

Bởi vì lúc này Hồng Hoang Thiên Địa còn chưa thăng cấp đến tầng thứ có thể dung nạp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, vậy nên Chu Du muốn thăng tiến trong Hồng Hoang, sự tồn tại của Hồng Hoang Thiên Đạo chính là một gông xiềng vô hình!

Trừ phi chờ đến khi Hồng Hoang Thiên Đạo thăng cấp đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực đỉnh phong, Hồng Hoang Thiên Địa có thể dung nạp Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân xuất hiện, mới sẽ không bị Hồng Hoang Thiên Đạo áp chế!

Vậy nên nếu muốn đột phá trong Hồng Hoang hiện tại, thì phải

phá vỡ sự áp chế của Thiên Đạo, đối với Chu Du mà nói cũng không dễ dàng như vậy, dù sao trong đó cần có tạo hóa và cơ duyên lớn hơn!

Tuy nói Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, có thể đóng một chút tác dụng khi Chu Du thăng tiến, nhưng Hồng Hoang Thiên Đạo chí công chí chính, đối với việc Chu Du cưỡng ép đột phá, Thiên Đạo áp chế Hồng Quân cũng không thể hoàn toàn ngăn cản!

Chỉ là nếu Chu Du chờ đến khi Hồng Hoang Thiên Đạo lại lần nữa thăng cấp, Thiên Địa có thể dung nạp Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân, thì e rằng lúc đó sẽ không còn cơ hội cứu vãn Hồng Quân, dù sao lúc đó Hồng Hoang Thiên Đạo đã sớm viên mãn, Hồng Quân tất sẽ bị Thiên Đạo đồng hóa!

Chương 375

Vậy nên Chu Du hiện tại cũng chỉ còn lại một lựa chọn, đó chính là chống lại áp chế của Thiên Đạo, cưỡng ép đột phá.

Có lẽ có người sẽ hỏi tại sao Chu Du không đi tìm kiếm đột phá trong Hỗn Độn, điều này cũng là bởi vì nếu Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân trong Hỗn Độn, thì không thể nào lại tiến vào trong Hồng Hoang được nữa, không chỉ vì Hồng Hoang Thiên Đạo bài xích, mà quan trọng hơn là Đại Đạo không cho phép!

Vậy nên Chu Du muốn thành công giúp đỡ Hồng Quân, thì phải chứng Hỗn Nguyên Vô Cực trong Hồng Hoang!

Nghĩ đến đây, Chu Du cũng có chút u sầu.

Tuy nói đột phá trong Hỗn Độn sẽ không chịu áp chế của Hồng Hoang Thiên Đạo, nhưng chứng Đại Đạo trong Hỗn Độn thì không có cách nào quay về Hồng Hoang cứu Hồng Quân!

Vả lại đến trong Hỗn Độn thì không có cách nào tham dự vào đại thế Hồng Hoang, đoạt được vô tận Khí Vận và Công Đức, thăng tiến Hỗn Nguyên Vô Cực còn không biết phải đến khi nào!

Nhưng nếu tham dự đại thế Hồng Hoang, thì sự tồn tại của Hồng Hoang Thiên Đạo lại là một vấn đề lớn, vậy nên lúc này Chu Du cũng có chút lo lắng!

Nhưng một lát sau, Chu Du cũng gác lại suy nghĩ này.

Dù sao hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ thêm lo lắng mà thôi!

Bởi vì y bây giờ cách cảnh giới đỉnh phong Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên còn kém không ít, chờ đến khi đạt Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên rồi lại suy tính những điều này cũng không muộn.

Huống hồ thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, Chu Du tu hành chưa đến mấy chục Nguyên Hội, đã trở thành tồn tại Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, vậy thì dù việc thăng tiến Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La có khó khăn đến mấy, cũng sẽ không khiến Chu Du chùn bước!

Quét sạch những cảm xúc này trong lòng, khí chất của Chu Du cũng trở nên càng thêm phiêu diểu!

Chỉ là Chu Du không biết rằng, vừa rồi lúc y nhếch miệng rồi hơi cau mày, lại khiến thần sắc của chư vị Thánh Nhân có mặt đều đại biến!

Lúc đầu khi Chu Du cảm thụ cảnh giới của mình, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, mấy vị Thánh Nhân này cũng có chút cảm khái.

Tuy biết Chu Du thăng tiến chắc chắn không nhỏ, nhưng có thể khiến Chu Du phấn khích đến mức này, cũng có thể thấy thu hoạch lần này của y chắc chắn vượt xa tầm thường, vậy nên mấy vị Thánh Nhân này cũng có chút kinh ngạc!

Bản thân mấy vị Thánh Nhân này tu vi đều không bằng Chu Du, hiện tại khoảng cách lại càng bị kéo giãn, có thể tưởng tượng được sự phức tạp trong lòng những Thánh Nhân này!

Nhưng sau đó mấy vị Thánh Nhân này thấy Chu Du hơi cau mày, từng người sắc mặt cũng có chút căng thẳng.

Dù sao đến cảnh giới như Chu Du, trong Hồng Hoang còn chưa có chuyện gì có thể làm khó y, nhưng biểu hiện như vậy của Chu Du lúc này, cũng khiến trong lòng mọi người có chút kinh ngạc, chỉ e Chu Du có ý đồ gì với mấy người bọn họ!

Dù sao hiện tại mọi người không thể nào là đối thủ của Chu Du.

Trước đây khi Vu Yêu Đại Kiếp, mấy người hợp lực cũng không hạ được Chu Du, bây giờ Chu Du tiến bộ vượt xa mấy người bọn họ,

vậy nên mấy người khi đối mặt với Chu Du cũng có một tia sợ hãi!

Chỉ là bọn họ mấy người đâu có hay, Chu Du hiện tại đối với mấy vị Thánh Nhân này đã không còn để ý.

Trước đó, khi y còn ở Thánh Nhân Lục Trọng Thiên đã biết rằng, y chỉ cần đột phá Thánh Nhân hậu kỳ, liền có năng lực triệt để tiêu diệt Thánh Nhân Thiên Đạo, vậy nên đối với mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo này không hề để tâm chút nào!

Mà hiện tại đã đột phá đến Bát Trọng Thiên, đối với những Thánh Nhân Thiên Đạo này càng không còn chút quan tâm nào!

Cũng chính vì những Thánh Nhân này không rõ suy nghĩ của Chu Du, nên mới trở nên căng thẳng như vậy.

Lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy hai người thấy Chu Du có vẻ dị thường, tuy sắc mặt căng thẳng, nhưng trong lòng lại có một tia vui mừng.

Bởi vì hai người bọn họ là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, trong lòng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Trước đây vẫn luôn bị Chu Du áp chế, trong lòng cũng có một tia bất mãn.

Nhưng vì cảnh giới của Chu Du thực sự cao thâm, dù cho huynh đệ ba người bọn họ cùng ra tay, e rằng cũng không phải là đối thủ của Chu Du, vậy nên tia bất mãn này trong lòng hai người chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Giờ khắc này thấy Chu Du gặp khó khăn, khẳng định là có chút vui sướng khi người gặp họa rồi.

Tuy nói Lão Tử tu hành Vô Vi Chi Đạo, nhưng cũng không phải không có chút tình cảm nào, xuất hiện cảm xúc như vậy cũng là khó tránh.

Sở dĩ chư vị Thánh Nhân không phát hiện, chỉ là Lão Tử ẩn giấu sâu hơn một chút mà thôi!

Dù sao nếu không có Chu Du xuất hiện, Lão Tử chính là đệ nhất nhân Hồng Hoang, bất kể là Khí Vận hay Công Đức, thu hoạch đều là nhiều nhất!

Mà hiện tại có Chu Du, Lão Tử cũng chỉ có thể lui về tuyến hai!

Mấy vị Thánh Nhân lòng dạ khác nhau, nhưng cũng bất giác nhìn nhau một cái.

Cũng chính là ánh mắt này, mọi người lại lần nữa cảm thụ được địa vị của Chu Du, dù sao hiện tại sự thay đổi cảm xúc của Chu Du cũng có thể khiến mọi người coi trọng, địa vị như vậy đương nhiên không cần nói cũng rõ!

Một lát sau, chờ đến khi sắc mặt Chu Du hòa hoãn, chư vị Thánh Nhân cũng thầm thở phào một hơi!

Bên này Chu Du tuy nói vẫn luôn cảm ngộ cảnh giới của mình, nhưng sự thay đổi của mấy vị Thánh Nhân bên ngoài lại không qua mắt được y.

Thấy một đám Thánh Nhân căng thẳng như vậy, trong lòng Chu Du cũng có chút tự đắc.

Vô tri vô giác, mình đã trở thành tồn tại mà các Thánh Nhân phải ngưỡng vọng, điều này đối với Chu Du, một người từ kiếp trước mà nói, cũng có chút thỏa mãn!

Đương nhiên tâm tư của Lão Tử và Nguyên Thủy, Chu Du lại không nhìn ra.

Không phải nói hai người ẩn giấu quá sâu, mà là Chu Du hoàn toàn không để ý.

Dù sao với cảnh giới hiện tại của Chu Du, những Thánh Nhân Thiên Đạo này đã không còn chút uy hiếp nào.

Ngay cả khi giống như lúc Vu Yêu Đại Kiếp, mấy người hợp lực, e rằng hiện tại Chu Du cũng có thể một tay trấn áp, đây chính là thực lực hiện tại của Chu Du!

Sau đó, Chu Du củng cố cảnh giới Bát Trọng Thiên của mình, rồi trực tiếp mở hai mắt, quay đầu nhìn xuống mấy người phía dưới!

Mấy vị Thánh Nhân này thấy ánh mắt xem xét của Chu Du, vội vàng khom người hành lễ với Chu Du: "Chúc mừng Đại sư huynh lại lần nữa đột phá!" "Chúc mừng Đại sư huynh!" Nghe thấy thanh âm của mấy người, Chu Du cũng giơ tay phẩy phẩy, thanh âm của mấy người lập tức dừng lại.

Chu Du thấy vậy, liền trực tiếp nói: "Đây là đại sự Hồng Hoang, các ngươi là Thánh Nhân Thiên Đạo của Hồng Hoang, thu hoạch cũng nên không ít!" Nghe xong lời của Chu Du, mọi người cũng nhao nhao lên tiếng: "Toàn nhờ Đại sư huynh thiên ái!" "Đại sư huynh từ bi!" Mọi người nói những lời này, nhưng không có mấy phần giả dối.

Phải biết rằng, khi Đạo Tổ Hồng Quân triệu tập các Thánh đến Tử Tiêu Cung, Chu Du đã không tranh giành với mọi người, thậm chí còn chủ động nhường lại danh ngạch Nhân Hoàng Chi Sư của mình.

Tuy nói đã đổi được một số thứ, nhưng mọi người hiện tại đều biết Chu Du đã chịu thiệt lớn!

Là truyền đệ tử của Đạo Tổ, Thánh Tổ của Nhân tộc, nếu thật sự muốn hoàn thành chuyện này, thật ra sẽ không tốn bao nhiêu sức lực.

Vậy nên mọi người hiện tại mới cung kính như vậy!

Mà Chu Du lại không hề để tâm, gật đầu rồi nói tiếp với mọi người: "Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính,

cũng là cơ duyên thăng cấp của Hồng Hoang.

Các ngươi là Thánh Nhân Thiên Đạo, vinh nhục cùng Hồng Hoang, còn cần phải gánh vác trách nhiệm!" Nghe xong lời của Chu Du, một đám Thánh Nhân đều ngẩn người, sau đó sắc mặt cũng hơi đổi!

Bởi vì mọi người đã nghe ra những lời này của Chu Du không chỉ là dặn dò, mà còn là cảnh cáo!

Chương 376

Mọi người đương nhiên hiểu rõ thâm ý trong lời nói của Chu Du, cũng biết Chu Du muốn ám chỉ điều gì!

Dù sao ngay từ Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Du đã tuyên cáo toàn bộ Hồng Hoang rằng, nếu có kẻ nào dám tùy ý phá hoại sự tồn tại của Hồng Hoang, tất cả đều sẽ phải chịu trừng phạt!

Mọi người hiểu rõ những điều này, cũng vội vàng nhao nhao gật đầu xưng phải!

Tuy Chu Du nói chuyện không mấy dễ nghe, nhưng mọi người cũng không hề có ý phản bác.

Không chỉ vì sợ hãi thực lực hiện tại của Chu Du, mà quan trọng hơn là chư vị Thánh Nhân biết chuyện này đối với những Thánh Nhân Thiên Đạo như bọn họ cũng có không ít lợi ích!

Là Thánh Nhân Thiên Đạo của Hồng Hoang, khi bọn họ khắc Nguyên Thần vào trong Hồng Hoang Thiên Đạo đã cùng Hồng Hoang ràng buộc với nhau!

Cùng với sự thăng cấp không ngừng của Hồng Hoang, việc tu hành của những Thánh Nhân Thiên Đạo này cũng sẽ trở nên nhẹ nhàng, nhưng nếu Hồng Hoang bị tổn hại, thì e rằng cảnh giới của mấy người bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Nói nghiêm trọng hơn một chút, nếu Hồng Hoang bị phá diệt, thì mấy vị Thánh Nhân này e rằng cũng không còn mấy sinh cơ!

Dù sao Nguyên Thần của mấy người này đều đã khắc sâu vào trong Hồng Hoang Thiên Đạo.

Nếu Hồng Hoang Thiên Đạo vẫn diệt, thì mấy vị Thánh Nhân

Thiên Đạo của Hồng Hoang này cũng chỉ còn lại một con đường thân tử đạo tiêu!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khi Vu Yêu Đại Kiếp, mấy vị Thánh Nhân ra tay muốn hủy hoại Hồng Hoang Thiên Trụ.

Bởi vì cho dù Hồng Hoang Thiên Trụ đổ xuống, Hồng Hoang cũng chỉ mất đi hy vọng thăng cấp, chứ không bị phá diệt hoàn toàn, mà những Thánh Nhân này liền có thể dựa theo ý nghĩ của mình để chúa tể Hồng Hoang, ngăn chặn Hồng Hoang gặp phải tình huống gì đó trong quá trình thăng cấp!

Chỉ là vì Chu Du ra tay, hy vọng của mọi người đã tan thành mây khói mà thôi!

Mà Chu Du bên này thấy phản ứng của mọi người, cũng thầm gật đầu!

Tuy nói Chu Du hiện tại không để ý những Thánh Nhân này, nhưng những Thánh Nhân này gây rắc rối cũng không phải chuyện nhỏ.

Dù sao hiện tại Hồng Hoang còn chưa chịu nổi đại chiến giữa các Thánh Nhân, nếu mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo này không cố kỵ mình, ra sức phá hoại Hồng Hoang, gây tổn hại cho Hồng Hoang Thiên Địa, thì chuyện Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo sẽ có chút khúc mắc, mà hiện tại Chu Du còn chưa phải là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, không có cách nào thủ hộ Hồng Quân trong Thiên Đạo!

Bởi vì Hồng Hoang Thiên Đạo dung hợp Hồng Quân vẫn là một tốc độ tương đối bình thường, nhưng nếu Hồng Hoang Thiên Địa bị tổn hại, thì tốc độ Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo sẽ thăng lên.

Dù sao Hồng Hoang Thiên Đạo cũng cần duy trì sự thăng cấp của chính nó!

Nếu thật sự xuất hiện tình cảnh như vậy, thì Chu Du hối hận cũng không kịp!

Mà hiện tại Chu Du thấy phản ứng của mấy vị Thánh Nhân này, biết những người này sẽ không gây ra trò quỷ gì, thì tự nhiên cũng thở phào một hơi!

Nhưng cho dù Chu Du cảm thấy mấy người không dám có hành động gì, y cũng sẽ không hoàn toàn yên tâm.

Sau đó nhìn về phía Nhân tộc Cửu Đỉnh một cái, rồi quay đầu nhìn về phía mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo, rồi nói với mấy người: "Nếu sự việc đã kết thúc, vậy thì các ngươi hãy tự mình rời đi đi!" Mọi người nghe vậy, cũng vội vàng đáp: "Tuân lệnh Đại sư huynh!" Chu Du nghe xong lời của mọi người, gật đầu với mấy người!

Sau đó tâm thần vừa động, tản ra một đạo khí tức, thân ảnh liền biến mất tại chỗ!

Lúc này, mọi người cảm nhận được khí tức Chu Du tản ra, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, ngay cả khi Chu Du rời đi cũng không kịp nói gì!

Bởi vì đạo khí tức Chu Du để lại, cũng khiến mấy vị Thánh Nhân này hé thấy một tia thực lực của Chu Du.

Mấy vị Thánh Nhân này cảm thấy cảnh giới hiện tại của Chu Du đã không thể nào với tới được, trong lòng đương nhiên vạn phần kinh sợ!

Tuy không biết Chu Du hiện tại rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ như thế nào, nhưng cũng đủ để mọi người cảm nhận được Chu Du vô địch, vậy nên trong lòng mọi người tức thì sinh ra cảm giác bất lực từng trận, trong đó cũng có một tia ý tuyệt vọng!

Sau này e rằng sẽ không còn cơ hội vượt qua Chu Du nữa!

Chư vị Thánh Nhân tâm thần đại chấn, mãi đến một lát sau mới hoàn hồn.

Sau đó mấy người nhìn sâu một cái về phía Chu Du rời đi!

Bởi vì mọi người cũng rõ ràng, đây là sự uy hiếp Chu Du dành cho mấy người bọn họ.

Nếu bọn họ thật sự làm ra chuyện gì đó nguy hại Hồng Hoang, thì Chu Du khẳng định sẽ không chút do dự ra tay đánh giết bọn họ!

Có lẽ trước đó mọi người còn có chút tâm lý may mắn, cho rằng dù Chu Du có thể hủy diệt Thánh Khu của mình, nhưng cũng không thể tiêu diệt Nguyên Thần của mình đã khắc sâu vào trong Hồng Hoang Thiên Đạo.

Như vậy thì mình vẫn có thể trọng sinh trong Hồng Hoang Thiên Địa, dù cho nợ Hồng Hoang Thiên Đạo vô lượng nhân quả, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn thân tử đạo tiêu!

Nhưng cho đến hiện tại, mọi người từ khí tức Chu Du để lại, cũng đã nhận ra hiện tại Chu Du đã có thực lực triệt để diệt sát chư vị Thánh Nhân Thiên Đạo, vậy nên từng người đều tâm thần run rẩy, trong lòng cũng không còn ý nghĩ đối địch với Chu Du nữa.

Ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy vừa rồi còn có những tâm tư khác, tia bất mãn trước đó trong lòng cũng đã hoàn toàn biến mất!

Hai người đã là Thánh Nhân, tự nhiên không phải là kẻ ngốc, rõ ràng biết Chu Du có thực lực hủy diệt mình, làm sao còn dám đi khiêu khích Chu Du!

Sau đó mấy người lại nhìn nhau một cái, rồi đồng loạt thở dài một hơi, tự mình biến mất trên đài cao bên ngoài Đô Thành!

Sau khoảnh khắc này, những Thánh Nhân Thiên Đạo này đã rõ, Hồng Hoang đã thay đổi rồi!

Chu Du đã trở thành tồn tại duy nhất trong Hồng Hoang, ngay cả những Thánh Nhân Thiên Đạo như bọn họ cũng chẳng có gì đáng tự đắc trước mặt Chu Du.

Dù sao trong mắt Chu Du, những Thánh Nhân Thiên Đạo như bọn họ cùng với các Đại năng Hồng Hoang khác cũng chẳng khác biệt là bao, có lẽ sự khác biệt duy nhất là giết thì phiền phức hơn một chút mà thôi!

Đám người trên quảng trường đương nhiên không nhìn thấy biểu cảm của mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo này, nếu không e rằng Đạo Tâm đều sẽ bị tổn thương.

Dù sao trong mắt không ít người, những Thánh Nhân Thiên Đạo này chính là tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang, mà hiện tại mấy vị Thánh Nhân này lại sợ hãi Chu Du cùng cấp bậc đến mức này, thực sự sẽ khiến người ta không hiểu được!

Chờ đến khi thân ảnh chư vị Thánh Nhân biến mất, trên đài cao cũng chỉ còn lại Hạo Thiên với vẻ mặt đạm nhiên!

Đương nhiên không phải Hạo Thiên không có cảm nhận gì, mà là y căn bản không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Chu Du và mấy vị Thánh Nhân!

Dù sao Hạo Thiên tuy địa vị phi thường, nhưng cũng phải xem so với ai, có Chu Du ở đây, Hạo Thiên nào có địa vị gì!

Mà Chu Du sở dĩ không để Hạo Thiên tham dự, cũng là bởi vì Hạo Thiên hiện tại cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, không thích hợp tham dự vào đó.

Nhưng khi thân ảnh Chu Du biến mất, cũng đã để lại cho Hạo Thiên một câu nói, đó chính là bảo Hạo Thiên chọn thời điểm đến Bồng Lai, bởi vì đại thế Hồng Hoang tiếp theo chính là Phong Thần

Đại Kiếp.

Những tồn tại trên Phong Thần Bảng đều sẽ phải chịu sự sai khiến của Hạo Thiên.

Tuy nói Chu Du sẽ không nói rõ tình hình thật sự cho Hạo Thiên, nhưng cũng phải để Hạo Thiên sớm chuẩn bị!

Dù sao quan hệ giữa Chu Du và Hạo Thiên không tầm thường, sao có thể nhìn Hạo Thiên bị mấy vị Thánh Nhân gây khó dễ!

Mà Hạo Thiên nghe xong lời của Chu Du, tuy có một tia không hiểu, nhưng không hề do dự.

Bởi vì y biết Đại sư huynh nhà mình tìm y, tất nhiên là có an bài gì đó, hơn nữa khẳng định là có lợi cho y, nếu không Đại sư huynh nhà mình cũng sẽ không nói nghiêm túc như vậy!

Chương 377

Thấy Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, trong lòng Hạo Thiên cũng có chút kích động.

Dù sao Thiên Đình và Nhân tộc có quan hệ mật thiết, có sự ủng hộ của Nhân tộc, thì địa vị của Thiên Đình chỉ càng thêm vững chắc.

Hơn nữa, từ những thu hoạch của Nhân tộc, Hạo Thiên dường như cũng có thể thấy được thành tựu tương lai của mình.

Phải biết rằng hiện tại Thiên Đình tuy nói đã trở thành tồn tại chúa tể Hồng Hoang, nhưng vẫn chưa phát triển đến đỉnh phong.

Dù sao trong Hồng Hoang vẫn còn không ít chủng tộc không công nhận địa vị của Thiên Đình, tuy nói không công khai phản đối, nhưng trong lòng lại đầy oán hận đối với Thiên Đình!

Hạo Thiên biết, chờ đến khi Thiên Đình trở thành chúa tể chân chính của Hồng Hoang, thì Thiên Đế như y liền có thể tiến thêm một bước, thậm chí trở thành tồn tại Thánh Cảnh cũng không phải vấn đề lớn.

Bởi vì đến lúc đó, Hồng Hoang Thiên Địa thăng cấp, tự nhiên sẽ có nhiều Thánh Nhân Thiên Đạo hơn xuất hiện!

Đến lúc đó dù có đối mặt với mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo, Hạo Thiên cũng có đủ tự tin.

Hiện tại Hạo Thiên tuy không sợ Thánh Nhân, nhưng ít nhiều vẫn có chút kiêng dè.

Dù sao y chỉ dựa vào uy danh của Đại sư huynh nhà mình, mới không bị chư vị Thánh Nhân ức hiếp!

Chứ không phải y thật sự có thực lực, Hạo Thiên đương nhiên

biết rõ mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo khinh thường y!

Vậy nên y cũng vô cùng khát vọng Thánh Cảnh!

Tâm tư của Hạo Thiên, mọi người trên quảng trường đương nhiên sẽ không rõ.

Khi thấy thân ảnh chư vị Thánh Nhân biến mất, trên quảng trường cũng lại trở về trạng thái ồn ào!

Nhưng nghe thấy tiếng ồn ào từ dưới tế đài truyền đến, Hạo Thiên cũng chợt hoàn hồn, truyền một đạo tin tức đến Toại Nhân Thị rồi biến mất trên đài cao!

Mà ngay khi thân ảnh Hạo Thiên biến mất, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cùng một đám Đại năng đỉnh tiêm dưới đài cao cũng đều có cảm ứng trong lòng.

Sau đó các Đại năng cũng không khỏi nhìn về phía đài cao, lúc này mọi người mới phát hiện thân ảnh của Chu Du và mấy vị Thánh Nhân đã biến mất, thấy cảnh này, trong lòng mọi người cũng thầm kinh ngạc, đối với thực lực của chư vị Thánh Nhân lại càng thêm cảm khái.

Phải biết rằng khi chư vị Thánh Nhân rời đi, mọi người lại không hề cảm tri được chút nào, Đương nhiên điều này cũng là bởi vì trước đó khi Nhân tộc tế thiên bắt đầu, chư vị Thánh Nhân đều đã thu hồi uy áp của mình, vậy nên chờ đến khi Thánh Nhân biến mất, một đám người mới không có chút phản ứng nào!

Mà các vị Đại năng dưới đài cao nhìn nhau một cái, sau đó thân ảnh lập tức lóe lên biến mất!

Dù sao hiện tại Nhân tộc đã thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, sự kiện tế thiên cũng đã chính thức kết thúc.

Một đám Đại năng đỉnh tiêm đã được chứng kiến uy năng sau khi

Khí Vận Chân Long của Nhân tộc hóa hình, biết tiếp theo sẽ không còn dị tượng gì nữa.

Hiện tại Thánh Nhân đều đã rời đi, thì mình ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ thêm ghen tị mà thôi, vậy nên từng người đều sốt ruột rời đi!

Mà ngay khi thân ảnh một đám Đại năng dưới tế đài biến mất, Toại Nhân Thị và những người khác trên tế đài cũng cuối cùng đã hồi phục từ thu hoạch vừa rồi!

Tuy nói lần này Công Đức Chi Lực và Khí Vận mà Toại Nhân Thị thu được không nhiều, cũng không đủ để mọi người có đột phá lớn lao, nhưng đối với mọi người mà nói, cũng là một cơ duyên không nhỏ, mọi người cũng có chút vui mừng.

Chờ đến khi Khí Vận và Công Đức Chi Lực giáng xuống, cũng là lần đầu tiên hấp thu nó!

Hấp thu Khí Vận và Công Đức Chi Lực đương nhiên là đơn giản.

Sở dĩ mọi người kích động như vậy, là bởi vì lần tế thiên này đối với toàn bộ Nhân tộc mà nói là một tạo hóa vô biên, Khí Vận Chân Long của Nhân tộc hóa hình mà xuất hiện, sau này sẽ không còn nguy cơ suy vong tồn tại, mọi người đương nhiên vô cùng phấn khích, cũng đều đắm chìm trong cảm xúc này!

Mấy người cảm thụ sự tiến bộ của mình, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng từ đáy lòng!

Vậy nên chờ đến khi mấy người hoàn hồn, thấy Thánh Tổ nhà mình, chư vị Thánh Nhân và một đám Đại năng đã rời đi, cũng có chút hoảng hốt.

Sau đó Toại Nhân Thị vội vàng dẫn mấy người trên đài hơi khom người về phía Chu Du rời đi, bày tỏ ý kính trọng đối với Chu Du vị

Nhân tộc Thánh Tổ này!

Là nội tình của Nhân tộc, mọi người đương nhiên rõ ràng Nhân tộc có được tạo hóa như hiện tại, công lao của Thánh Tổ Chu Du nhà mình là không thể xóa nhòa, thậm chí có thể nói Thánh Tổ Chu Du là người thúc đẩy lớn nhất để Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính!

Mọi người cảm thấy nếu không có sự tồn tại của Chu Du, e rằng Nhân tộc đã sớm giống như vô số chủng tộc khác, biến mất trong Hồng Hoang rộng lớn rồi!

Dù sao khổ nạn Nhân tộc trải qua không phải một lần hai lần, hơn nữa mỗi lần đều có nguy cơ diệt vong.

Cũng chính vì sự tồn tại của Chu Du, Nhân tộc mới có thể thuận lợi phát triển, mới có thành tựu như hiện tại.

Vậy nên Chu Du có địa vị như vậy trong Nhân tộc, cũng là lẽ đương nhiên!

Đương nhiên mọi người nghĩ cũng không sai, bởi vì kiếp này và kiếp trước không giống nhau.

Kiếp trước Nhân tộc có Nữ Oa che chở, Yêu tộc dù có kiêu căng đến mấy, cũng không thể thật sự đuổi cùng giết tận Nhân tộc.

Nhưng kiếp này Nữ Oa không quản tranh chấp giữa hai tộc Nhân Yêu, vậy nên Đế Tuấn cũng đã hạ quyết tâm tàn nhẫn, muốn dùng toàn bộ Nhân tộc để tế kiếm, tập hợp toàn bộ Khí Vận của Nhân tộc để đối kháng Vu tộc!

Tuy Đế Tuấn không nói rõ, nhưng việc phái Quỷ Xa, vị Yêu Thần có sát tính cực nặng này đi chính là một minh chứng!

Sau này Toại Nhân Thị và mọi người dù đã biết Nhân tộc thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính là chuyện đã định, nhưng sự tôn kính

đối với Chu Du cũng không hề giảm bớt.

Bởi vì Toại Nhân Thị và những người khác cũng rất rõ ràng rằng, nếu không có Thánh Tổ nhà mình tồn tại, dù cho Nhân tộc có thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính đi nữa, e rằng Nhân tộc vị Thiên Địa Nhân Vật Chính này cũng sẽ không có bao nhiêu uy thế, càng không có được vẻ vang như hiện tại!

Vậy nên lúc này đối với vị Thánh Tổ nhà mình, mọi người cũng từ đáy lòng kính trọng!

Đương nhiên trong số mọi người, người cảm ngộ sâu sắc nhất về những điều này phải kể đến Toại Nhân Thị.

Sự sùng kính của y đối với Chu Du còn vượt xa những người khác.

Dù sao mấy vị Nhân Hoàng trên tế đài này chưa từng trải qua thời khắc đen tối nhất của Nhân tộc, thậm chí là chưa từng trải qua thời kỳ yếu ớt!

Trước hết nói về Phục Hy vị Nhân tộc Thiên Hoàng này, kiếp trước y là một trong số ít Đại năng của Hồng Hoang, suýt nữa thành tựu Thánh Nhân tồn tại, ra đời còn sớm hơn Nhân tộc rất nhiều.

Nhưng Phục Hy hóa hình xuất thế liền là Tiên Thiên Đại Thần, thực lực phi phàm, sau này ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, lại trực tiếp trở thành Yêu Hoàng trong Yêu tộc, một thế lực khổng lồ này, tự nhiên sẽ không có lúc nào thất thế.

Ngay cả sau này chuyển thế thành Nhân tộc Thiên Hoàng, không có giác tỉnh ký ức, nhưng lúc đó thực lực Nhân tộc đã là bá chủ Hồng Hoang tồn tại, Phục Hy tự nhiên sẽ không thể cảm nhận được sự bất lực của Nhân tộc khi còn yếu ớt!

Mà mấy vị Nhân Hoàng còn lại thì càng không cần nói đến, vừa

không phải Đại năng chuyển thế, lại sau khi xuất thế còn có đệ tử của Thánh Nhân thu làm đồ đệ.

So với cảnh ngộ của Toại Nhân Thị và những người khác không biết tốt hơn bao nhiêu, tự nhiên cũng sẽ không có cảm nhận như Toại Nhân Thị!

Tưởng chừng khi mấy người thành tựu Nhân Hoàng, Nhân tộc xuất hiện không ít tình huống, nhưng đó cũng chỉ là vấn đề nhỏ, không ảnh hưởng nhiều đến thực lực Nhân tộc!

Phải biết rằng khi Nhân tộc mới sinh ra ngay cả một vị Kim Tiên cũng không có, làm sao có được thịnh huống như thời kỳ mấy người thống trị!

Lúc đó Nhân tộc mới sinh ra, trừ Toại Nhân Thị và mấy người Nhân tộc đầu tiên xuất thế, một đám Tiên Thiên Nhân tộc còn lại không hề có chút thực lực nào, ngay cả khi đối mặt với loại thú Hồng Hoang tầm thường nhất cũng không có sức phản kháng, có thể thấy được sự yếu ớt của Nhân tộc lúc bấy giờ!

Chương 378

Sau đó Toại Nhân Thị dẫn dắt Nhân tộc từng bước một với máu và nước mắt khám phá Hồng Hoang, cũng đã mấy lần đối mặt với nguy hiểm diệt vong.

Mười vạn tám nghìn Tiên Thiên Nhân tộc cũng tổn thất không nhỏ.

Cũng chính vào lúc này Chu Du xuất hiện trước mặt Nhân tộc mới sinh, chỉ rõ phương hướng cho Nhân tộc mới sinh, sau đó mới có sự phát triển nhanh chóng của Nhân tộc.

Mà trong quá trình Nhân tộc lớn mạnh, Chu Du lại truyền xuống pháp tu hành, khiến Nhân tộc có khí phách tự cường.

Khi Nhân tộc phát triển không tệ, Chu Du lại phái Long tộc từ Đông Hải và Bồng Lai ra, tiến hành che chở Nhân tộc.

Cũng chính vì điều này, Nhân tộc mới có thể ngăn chặn Yêu tộc tàn sát, mà hiện tại Nhân tộc mới có thịnh huống như thế này!

Do đó có thể thấy, Tiên Thiên Nhân tộc như Toại Nhân Thị đối với Chu Du cung kính đến nhường nào!

Thời gian nói không ngắn, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng mọi người, nhìn từ bên ngoài chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Vậy nên khi Toại Nhân Thị còn đang cảm khái, tin tức của Hạo Thiên đã xuất hiện trước mặt Toại Nhân Thị.

Đương nhiên Hạo Thiên và Toại Nhân Thị là những người quen cũ, sớm đã quen biết nhau ở Bồng Lai.

Trước đó vì Hạo Thiên đại diện cho Thiên Đình, nên Toại Nhân Thị mới trịnh trọng như vậy, mà riêng tư thì khẳng định sẽ không như

thế.

Vậy nên Hạo Thiên khi rời đi mới truyền tin cho Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị nghe xong tin tức của Hạo Thiên, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, ngay sau đó Toại Nhân Thị ngẩng đầu nhìn đài cao trống rỗng, trong lòng cũng thở ra một hơi dài.

Dù sao lần tế thiên này đến hiện tại cũng coi như công đức viên mãn, không chỉ Khí Vận Chân Long hóa hình, mà thực lực Nhân tộc lại có một sự đề thăng không nhỏ!

Chờ đến khi Phục Hy và những người khác đứng dậy, Toại Nhân Thị cười nói thẳng với mấy người: "Lần này Nhân tộc ta thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, Khí Vận Chân Long hóa hình mà xuất hiện, bọn ta cũng có thể nhẹ nhõm rồi!" Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, trên mặt Phục Hy và những người khác cũng lộ ra ý cười.

Dù sao trước đây Nhân tộc còn chưa thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, Khí Vận Nhân tộc chưa thể lột xác, vẫn cần mọi người ngồi trấn trong Tổ Miếu, để trấn áp Khí Vận Nhân tộc!

Ngay cả khi mọi người đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là Chí Thánh Đại năng, nhưng cũng không thể tùy ý lang thang trong Hồng Hoang như Chuẩn Thánh bình thường.

Tuy nói trong quá trình này, thực lực của mọi người cũng thăng tiến nhanh chóng, nhưng ít nhiều vẫn có chút nhàm chán!

Chỉ là với tư cách là nội tình của Nhân tộc, mọi người một lòng vì Nhân tộc, dù ở trong Tổ Miếu trấn áp Khí Vận Nhân tộc cũng không hề có oán trách gì.

Hơn nữa mọi người rõ ràng rằng khi Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, đó chính là lúc công thành, vậy nên

cũng không cảm thấy có gì nhàm chán.

Đến lúc này Khí Vận Nhân tộc lột xác, mọi người cũng có thể nhẹ nhõm, trong lòng đương nhiên vui mừng.

Nhưng mọi người hiện tại hồi tưởng lại, cũng ít nhiều có chút cảm khái!

Sau đó mọi người liền thấy Phục Hy mỉm cười, trực tiếp mở miệng nói: "Thoáng cái mấy năm, Nhân tộc ta cuối cùng cũng thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, từ đây không còn lo lắng suy vong nữa!" "Chư vị sau này cũng có thể thoải mái du ngoạn Hồng Hoang!" Mọi người nghe vậy cũng nhao nhao gật đầu, vẻ mặt vui mừng càng thêm nồng nhiệt, cũng bắt đầu phát biểu ý kiến riêng, "Thiên Hoàng và Toại Nhân Lão Tổ nói rất đúng, tộc ta có Thiên Đạo che chở, bọn ta cũng có mấy phần nhàn rỗi!" "Đúng vậy, đúng vậy, ta thật sự muốn dạo một vòng khắp non sông cửu châu tươi đẹp của Nhân tộc ta!" Nghe thấy lời của mọi người, nụ cười trên mặt Toại Nhân Thị không hề dừng lại!

Chỉ là chưa kịp chờ mọi người giao lưu nhiều hơn, liền thấy Toại Nhân Thị khẽ phẩy tay.

Mọi người thấy vậy cũng lập tức im lặng, rồi nhìn về phía Toại Nhân Thị.

Sau đó mọi người liền nghe Toại Nhân Thị cười nói: "Chuyện này cũng không nhỏ, chờ đến khi tiễn biệt những người đến quan lễ, bọn ta sẽ bàn bạc tiếp!" Nghe thấy lời của Toại Nhân Thị, lần này mọi người mới chợt tỉnh ngộ, sao lại quên dưới tế đài còn có một đám người đến quan lễ chứ!

Cũng là do mọi người quá phấn khích, nên mới kích động như vậy!

Sau đó Toại Nhân Thị thấy vậy cũng gật đầu, rồi trực tiếp đi đến trung tâm tế đài, lớn tiếng hô với mọi người trên tế đài: "Ta là Toại Nhân Thị của Nhân tộc, hôm nay Nhân tộc ta tế thiên chứng đạo, thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, đa tạ chư vị Hồng Hoang chứng kiến!" Toại Nhân Thị nói xong, hơi khom người về phía mọi người dưới tế đài!

Khi thanh âm của Toại Nhân Thị truyền xuống, mọi người dưới tế đài liền lập tức bình tĩnh lại!

Sau đó mọi người thấy Toại Nhân Thị hành lễ với mọi người, sự kiêng dè trong lòng đối với Nhân tộc cũng giảm đi đáng kể!

Phải biết rằng khi Khí Vận Chân Long của Nhân tộc hóa hình, trở thành Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, thực lực của Nhân tộc cũng thăng tiến đến đỉnh phong!

Mọi người vẫn còn lo lắng Nhân tộc có giống như Vu Yêu hai tộc trước đây, ngang ngược vô lý, muốn xưng bá Hồng Hoang bằng vũ lực hay không.

Nhưng lúc này thấy thái độ của Toại Nhân Thị, suy nghĩ này trong lòng mọi người cũng đã giảm bớt không ít!

Dù sao Toại Nhân Thị được coi là người có địa vị cao nhất trong Nhân tộc, ngay cả y đối với một đám người đến quan lễ Hồng Hoang cũng không hề có sắc mặt nghiêm khắc nào, điều đó chứng tỏ Nhân tộc sẽ không giống như Vu Yêu trước đây, gây ra đại chiến trong Hồng Hoang!

Dưới tế đài không ít tồn tại đều là những người còn sót lại từ Vu Yêu Đại Kiếp.

Hồi tưởng lại sự thảm khốc của đại kiếp lúc đó, cơ thể mọi người cũng không nhịn được mà run rẩy một chút!

Vậy nên mọi người tuy đã bớt lo lắng đi không ít, nhưng vẫn còn tồn tại sự kiêng dè đối với Nhân tộc.

Dù sao một tồn tại khổng lồ như vậy chỉ cần khẽ động một chút, e rằng cũng sẽ nghiền nát vô số chủng tộc Hồng Hoang, sau đó ánh mắt mọi người cũng hơi lóe lên!

Trên tế đài, Toại Nhân Thị thấy ánh mắt của mọi người, trong lòng cũng đã rõ.

Ngay lập tức y nhìn về phía Phục Hy và những người bên cạnh, thấy mấy người gật đầu, ý cười trên mặt y càng thêm rạng rỡ!

Ngay sau đó mọi người dưới tế đài liền nghe thấy thanh âm của Toại Nhân Thị: "Nhân tộc ta đội trời đạp đất, tự cường bất tức, tuy thành Thiên Địa Nhân Vật Chính, nhưng cũng sẽ không vọng động sát lục!" "Người không phạm ta, ta không phạm nhân!

Đây chính là lời hứa của Nhân tộc ta!" Thanh âm của Toại Nhân Thị vừa dứt, trên quảng trường tức thì im lặng như tờ.

Những người đến quan lễ có mặt đều trừng to mắt, mãi đến một lát sau mới hoàn hồn, rồi nhao nhao hô lên với mọi người trên tế đài: "Nhân tộc đại nghĩa!" Lời nói của Toại Nhân Thị, cũng khiến trong lòng những người đến quan lễ có mặt vạn phần kinh hỉ.

Tuy nói thái độ của Toại Nhân Thị đối xử với mọi người hòa thiện, nhưng trong lòng mọi người cũng không tránh khỏi lo lắng thấp thỏm, chỉ sợ có một ngày Nhân tộc đánh lên Tổ Địa, tiêu diệt chủng tộc của mình!

Dù sao đối với thực lực của Nhân tộc lúc này, mọi người cũng đã có một nhận thức tương đối rõ ràng, đương nhiên cũng biết Nhân tộc muốn tiêu diệt chủng tộc của mình, không tốn chút sức lực nào, vậy nên mới có suy nghĩ trước đó!

Mà hiện tại Toại Nhân Thị đại diện Nhân tộc đưa ra lời hứa, lòng mọi người cũng coi như đã hoàn toàn thả lỏng, sao có thể không kích động!

Toại Nhân Thị thấy biểu hiện của mọi người dưới đài, trong lòng thoáng một trận hoảng hốt.

Hiện tại Nhân tộc một lời liền có thể quyết định xu hướng của Hồng Hoang, trong lòng Toại Nhân Thị cũng có chút kích động.

Nhưng trong chớp mắt, Toại Nhân Thị liền bình tĩnh lại, tiếp tục nói với mọi người: "Lần tế thiên của tộc ta chính thức kết thúc!" Toại Nhân Thị nói xong, không chờ mọi người phản ứng, liền dẫn Phục Hy và những người khác bước xuống tế đài!

Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, lại thấy Toại Nhân Thị và những người khác bước xuống tế đài, một đám người đến quan lễ cũng mang theo tâm tình kích động đứng dậy, bắt đầu lần lượt tản đi!

Nhưng Nhân tộc tế thiên đã kết thúc, nhưng trong Hồng Hoang lại không thể bình tĩnh lại.

Dù sao lúc này mọi người trong Hồng Hoang vẫn đang tiêu hóa tin tức Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính!

Có thể đoán trước được là cùng với việc những người đến quan lễ trở về, thái độ của Nhân tộc cũng sẽ được truyền khắp Hồng Hoang, e rằng lại sẽ gây ra một trận sóng gió trong Hồng Hoang, đương nhiên đây không phải là tin tức xấu!

Chương 379

Toại Nhân Thị và những người bên này đương nhiên sẽ không để ý đến suy nghĩ của chúng sinh Hồng Hoang.

Dù sao khi Nhân tộc còn chưa thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, đã vô địch trong Hồng Hoang.

Hiện tại lại có thêm thân phận Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, tự nhiên sẽ không đi quan tâm những lời bàn tán này!

Mấy người sau khi bước xuống tế đài, cũng không hề do dự, trực tiếp lóe mình quay về Tổ Miếu của Nhân tộc.

Tuy nói mọi người đã không cần trấn áp Khí Vận Nhân tộc nữa, nhưng về tương lai của Nhân tộc, vẫn cần mọi người đến bàn bạc!

Đương nhiên nội tình của Nhân tộc cũng không toàn bộ rời đi, ít nhất Đại Vũ đã bị giữ lại tại chỗ.

Không phải nói địa vị của Đại Vũ không cao, mà là vì Đại Việt mới thành lập, cần một vị Nhân Hoàng tọa trấn!

Cũng mãi đến khi mấy người hoàn toàn rời đi, Nhân tộc tế thiên mới coi như chính thức kết thúc!

Khi vô số người đến quan lễ bên ngoài Đô Thành Nhân tộc đều quay về, chi tiết tế thiên của Nhân tộc cũng truyền khắp các nơi Hồng Hoang.

Khắp Hồng Hoang cũng đầy rẫy những lời bàn tán, dù sao Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, cũng đã tạo nên lịch sử Hồng Hoang, đại sự như vậy, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể lắng xuống được!

Đương nhiên trong đó, không ít Đại năng Hồng Hoang cũng đã làm

mới nhận thức của mình về Nhân tộc!

Bởi vì khi Nhân tộc tế thiên bắt đầu, những Đại năng Hồng Hoang này đã phóng Nguyên Thần của mình đến đó, muốn chứng kiến lịch sử Hồng Hoang.

Nhưng cùng với việc tế thiên bắt đầu, khu vực Đô Thành Nhân tộc dần dần bị Hồng Hoang Thiên Đạo che phủ, đến nỗi Nguyên Thần Chi Lực của vô số Đại năng Hồng Hoang cũng bị phong tỏa trực tiếp.

Mãi đến sau này thanh âm của Đạo Tổ truyền khắp Hồng Hoang, sau khi Khí Vận Chân Long của Nhân tộc hóa hình mà xuất hiện, Thiên Đạo mới giải phóng sự giam cầm đối với nhiều Đại năng Hồng Hoang, Nguyên Thần Chi Lực của một đám Đại năng mới coi như đã chứng kiến lịch sử.

Mà khi cảm nhận được khí tức Khí Vận Chân Long của Nhân tộc, những Đại năng Hồng Hoang này cũng nhao nhao trợn mắt há hốc mồm, đơn giản là còn kinh ngạc hơn cả những người có mặt tại chỗ quan lễ!

Dù sao hiện tại trong Hồng Hoang trừ Đạo Tổ Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, cũng chỉ có tám vị Thánh Nhân.

Mà hiện nay Khí Vận Chân Long của Nhân tộc lại có thực lực Thánh Cảnh, mọi người sao có thể không chấn kinh.

Một đám Đại năng cảm nhận được khí tức Khí Vận Chân Long của Nhân tộc, đối với Nhân tộc lại càng thêm kiêng dè.

Dù sao những Đại năng Hồng Hoang ít nhất cũng là Chuẩn Thánh, có thể hiểu rõ nhất thực lực Thánh Cảnh.

Những chuyện sau đó đương nhiên không cần nói, Khí Vận và Công Đức Chi Lực tràn ngập trời đất, cũng khiến một đám Đại năng ghen tị không thôi, hận không thể trở thành Nhân tộc!

Thấy Nhân tộc đạt được Khí Vận và Công Đức Chi Lực như vậy, trong lòng một đám Đại năng cũng có nhận thức hoàn toàn mới về Nhân tộc, biết rằng sau này dù là Đại năng Chuẩn Thánh như mình, e rằng cũng phải xem sắc mặt Nhân tộc mà hành sự, trong lòng cũng khá cảm khái!

Mà cùng với những lời bàn tán ở khắp nơi, vô số tiếng than thở cũng xuất hiện trong các chủng tộc.

Bởi vì người của những chủng tộc này cũng tiếc nuối đã bỏ lỡ cơ hội kết giao với Nhân tộc, trong lòng hối hận vạn phần!

Dù sao ban đầu những chủng tộc này có cơ hội thiết lập liên hệ với Nhân tộc, nhưng cuối cùng lại tự mình chủ động từ bỏ, điều này sao có thể không khiến người ta uất ức!

Nếu ban đầu khi Nhân tộc mới sinh ra đã kết giao với Nhân tộc, thì hiện tại dù không thể cùng Nhân tộc trở thành Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, thì cũng có thể chia sẻ vô biên Khí Vận và Công Đức Chi Lực!

Chỉ là ai có thể ngờ được, Nhân tộc từng yếu ớt không chịu nổi, lại trở thành người thắng lớn nhất Hồng Hoang chứ!

Tuy vạn phần ảo não, nhưng người của những chủng tộc này cũng rất rõ ràng, nếu có thêm một cơ hội quay trở lại quá khứ, e rằng vẫn sẽ bỏ lỡ tạo hóa này.

Dù sao ban đầu Nhân tộc tuy nói là do Thánh Nhân sáng tạo, nhưng thực lực quá yếu ớt!

Ban đầu khi biết Nữ Oa dựa vào việc sáng tạo Nhân tộc để thành tựu Thánh Nhân, một đám chủng tộc còn muốn kết giao với Nhân tộc, rồi dựa vào Nữ Oa vị Thánh Nhân này, để được Thánh Nhân che chở.

Dù sao lúc đó Vu Yêu hai tộc đã bắt đầu lộ rõ thế lực, mà những

chủng tộc không có Đại năng tọa trấn đương nhiên muốn tìm chỗ dựa lớn!

Nhưng chờ đến khi mọi người nhìn thấy Nhân tộc, lại triệt để dập tắt suy nghĩ này!

Bởi vì lúc đó Nhân tộc thực lực yếu ớt, ngay cả một Kim Tiên cũng không có.

Ngay cả khi tâm tư mọi người không nằm ở Nhân tộc, nhưng cũng không thể bỏ mặt mũi ra mà kết giao với Nhân tộc, dù sao người của một đám chủng tộc cũng sợ bị Hồng Hoang chê cười!

Huống hồ mọi người cũng phát hiện, Thánh Nhân Nữ Oa sau khi sáng tạo ra Nhân tộc, cũng không mấy quan tâm, ngược lại là để Nhân tộc tự sinh tự diệt.

Vậy nên cuối cùng người của một đám chủng tộc cũng từ bỏ ý định kết giao với Nhân tộc!

Mà chờ đến khi mọi người bắt đầu chứng kiến thực lực của Nhân tộc, phía sau Nhân tộc đã có Long tộc, một thế lực khổng lồ này.

Lúc này đã là Nhân tộc không còn coi trọng người của những chủng tộc này nữa!

Vậy nên lúc này thấy Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, người của những chủng tộc này mới ảo não đến vậy!

Những lời bàn tán ở khắp Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không ảnh hưởng đến Nhân tộc dù chỉ một chút.

Đối với sự kiêng dè của các Đại năng và sự hối hận của vô số chủng tộc, Nhân tộc cũng không hề quan tâm chút nào.

Dù sao hiện tại Nhân tộc đã không còn là Nhân tộc yếu ớt ban đầu,

mà chỉ có Long tộc mới có vận mệnh liên quan đến Nhân tộc!

Trong đại điện Tổ Miếu, Toại Nhân Thị và những người khác ngồi ngay ngắn giữa đó, bắt đầu bàn bạc về tương lai của Nhân tộc.

Hiện tại Nhân tộc đã thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, thì những nội tình của Nhân tộc như Toại Nhân Thị cũng có thể nhẹ nhõm.

Nhưng điều này không có nghĩa là nội tình của Nhân tộc có thể không quản chuyện của Nhân tộc.

Dù sao chuyện của Nhân tộc hiện tại vừa mới thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, tạm thời vẫn cần Tổ Miếu Nhân tộc quyết định phương hướng phát triển của Nhân tộc!

Mà ngay lúc này, trong đại điện liền vang lên thanh âm của Toại Nhân Thị: "Tộc ta đã thành tựu Thiên Địa Nhân Vật Chính, vĩnh viễn không còn nguy cơ suy vong, vậy thì bọn ta nên buông tay rồi!" Toại Nhân Thị nói xong, mọi người trong điện cũng chìm vào trầm tư!

Bởi vì mọi người cũng rõ ràng suy nghĩ của Toại Nhân Thị.

Dù sao sự tồn tại của Tổ Miếu Nhân tộc chính là để trấn áp Khí Vận Nhân tộc, duy trì sự ổn định của Nhân tộc!

Trước khi Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính, tầm quan trọng của nó không cần nói cũng rõ!

Nhưng hiện tại Khí Vận Nhân tộc đã hóa hình, lại có Cửu Đỉnh trấn áp nội tình Cửu Châu, Tổ Miếu Nhân tộc cũng đã mất đi tác dụng lớn nhất!

Nếu hiện tại vẫn do Tổ Miếu Nhân tộc quyết định sự phát triển của Nhân tộc, thì Nhân tộc có thể sẽ rơi vào tình trạng cứng nhắc mà mất đi sức sống.

Ngay cả khi hiện tại Nhân tộc đã trở thành tồn tại duy nhất của Hồng Hoang, nếu mất đi sức sống, thì e rằng hiện tại chính là thời khắc đỉnh phong của Nhân tộc, thậm chí có khả năng mất đi vị trí Hồng Hoang Thiên Địa Nhân Vật Chính!

Toại Nhân Thị đối với tương lai như vậy cũng đã có dự liệu, vậy nên lúc này mới nói ra những lời như vậy!

Chương 380

Mà tương lai như vậy đương nhiên không phải là điều mọi người mong muốn thấy, vậy nên sau khi Toại Nhân Thị nói xong, mọi người cũng chìm vào trầm tư!

Chờ đến khi mọi người suy nghĩ một lát, cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Là Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy cũng suất tiên mở miệng: "Lời của Toại Nhân Thị lão tổ nói rất đúng.

Tộc ta hiện tại đã thành Thiên Địa Nhân Vật Chính của Hồng Hoang, thì sau này phải thuận ứng sự phát triển của Thiên Đạo." Tuy bọn ta đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng cũng có lúc tầm nhìn hạn hẹp, vậy nên Tổ Miếu chỉ có thể trở thành tín ngưỡng, chứ không thể quyết định tương lai của tộc ta!" Phục Hy là Tiên Thiên Đại Thần chuyển thế, kiến thức cũng phi phàm, đặc biệt là khi Vu Yêu Đại Kiếp trước đây, Phục Hy là Yêu Hoàng tồn tại, cũng đã hiểu sâu sắc rằng sự phát triển của chủng tộc không thể do mấy người vội vàng quyết định!

Yêu tộc trước đây chính là một ví dụ sống động.

Nghĩ lúc ban đầu Yêu tộc chiếm cứ Thiên Đình thánh địa như vậy, vốn có thể có tạo hóa vô biên, ngay cả khi không thể trở thành chúa tể Hồng Hoang, nhưng cũng có thể dựa vào Thiên Đình thánh địa này, khiến Yêu tộc hưng thịnh lâu dài, thậm chí cùng Hồng Hoang cộng tồn, cũng không phải là không thể!

Nhưng chính vì Đế Tuấn của Yêu tộc dựa vào thân phận chúa tể Yêu tộc của mình mà tùy tiện hành động, Yêu tộc mới phải chịu kết cục như vậy!

Dù sao Đế Tuấn muốn dựa vào việc ngưng tụ thế lực Yêu tộc, thống nhất Hồng Hoang, từ đó thu hết Khí Vận Hồng Hoang về mình, dựa vào Khí Vận để nhìn trộm Đại Đạo Thánh Nhân!

Rõ ràng biết lúc đó khí kiếp của Thiên Địa đã nổi lên, đã là điềm báo khởi đầu đại kiếp, vẫn cố ý vọng động binh đao gây họa loạn Hồng Hoang!

Cuối cùng khiến toàn bộ Yêu tộc đều rơi vào đại kiếp, suýt chút nữa cùng Vu tộc đồng quy vu tận!

Đương nhiên Phục Hy không phải đang hoài niệm Yêu tộc, dù sao hiện tại y đã không còn là Yêu Hoàng của Yêu tộc nữa, hơn nữa trước đó vì Yêu tộc chiến tử đã coi như trả hết tất cả nhân quả với Yêu tộc.

Lúc này y với Yêu tộc cũng không còn bất kỳ quan hệ nào!

Nói ra những lời này, cũng là thuần túy vì Nhân tộc mà suy nghĩ!

Mà nghe xong lời của Phục Hy, mọi người cũng một vẻ mặt đồng tình, bởi vì ý tứ Phục Hy biểu đạt ra giống hệt với mọi người!

Sau đó mấy người cũng nhao nhao hưởng ứng: "Thiên Hoàng nói đúng, sau này Tổ Miếu chỉ làm nơi tín ngưỡng của Nhân tộc là được!" "Chắc chắn là như vậy, có như thế Nhân tộc ta mới có tương lai rộng lớn hơn!" Nghe xong lời của mọi người, khóe miệng Toại Nhân Thị cũng hơi nhếch lên, ngay lập tức liền nói với mọi người: "Nếu mọi người ý kiến nhất trí, vậy thì cứ như thế đi!" "Sau này Tổ Miếu sẽ ẩn mình trong Cửu Châu, không dễ dàng hiển hóa nữa!" Toại Nhân Thị nói xong, mọi người cũng nhao nhao gật đầu biểu thị đồng ý!

Đương nhiên trong lòng mọi người cũng rõ ràng, khu vực Tổ Miếu Nhân tộc tuy ẩn mình sâu hơn một bước, nhưng sẽ không hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Nhân tộc.

Dù sao trong Tổ Miếu đều là nội tình của Nhân tộc, tuy nói hiện

tại Nhân tộc đã thành Hồng Hoang Nhân Vật Chính, nhưng cũng khó tránh sẽ xuất hiện một số chuyện, cần nội tình trong Tổ Miếu ra mặt quyết định!

Sự việc đã quyết định, thì hiện tại mọi người cũng không còn chuyện gì nữa, sau đó không khí trong điện trở nên càng thêm nhiệt liệt.

Nhưng ngay lúc này, Thương Hiệt ở một bên, tức là Hồng Vân sau khi chuyển thế, trong mắt lại lộ ra một tia phức tạp!

Hồng Vân sở dĩ có sự thay đổi như vậy, cũng là bởi vì lúc này trong lòng y không còn ràng buộc, muốn đi giải quyết nhân quả kiếp trước.

Vốn dĩ khi Hồng Vân giác tỉnh ký ức kiếp trước, liền muốn đi tìm Minh Hà và Côn Bằng hai người để giải quyết nhân quả, nhưng chính vì cần trấn áp Khí Vận Nhân tộc, nên mới không thể thực hiện được mà thôi.

Mà hiện tại Nhân tộc đã không còn nhiều chuyện, Hồng Vân đương nhiên muốn lập tức đi tìm Côn Bằng và Minh Hà gây rắc rối!

Dù sao Hồng Vân và Phục Hy chuyển thế không giống nhau.

Việc Phục Hy thân tử hoàn toàn là do đại kiếp gây ra, hơn nữa sau khi vẫn lạc cũng coi như đã triệt để giải quyết nhân quả với Yêu tộc.

Nhưng Hồng Vân sở dĩ thân tử đạo tiêu, là vì Côn Bằng và Minh Hà hai người tính toán, thậm chí kiếp trước vẫn lạc, còn mất đi cơ hội thành Thánh, mối thù lớn như vậy há lẽ chuyển thế là có thể xóa nhòa được!

Trạng thái như vậy của Hồng Vân đương nhiên không qua mắt được Phục Hy đã thành Chí Thánh.

Thấy Hồng Vân dị thường, trên mặt Phục Hy cũng lộ ra vẻ hiểu

rõ.

Là đồng đạo Tử Tiêu, Phục Hy đương nhiên biết được những gì Hồng Vân đã trải qua, thậm chí lúc đó khi Côn Bằng và Đế Tuấn cùng những người khác mưu tính Hồng Vân, Phục Hy đã có mặt tại chỗ.

Chỉ là lúc đó ý kiến của Phục Hy không được Đế Tuấn chấp nhận, vậy nên mới có chuyện Hồng Vân vẫn lạc!

Nghĩ đến Côn Bằng, trong ánh mắt Phục Hy cũng lóe lên từng tia lửa.

Hiển nhiên đối với Côn Bằng, trong lòng Phục Hy cũng có rất nhiều bất mãn.

Dù sao nếu không phải hắn lâm trận bỏ trốn, còn trực tiếp cướp đi Hà Đồ Lạc Thư, thì Phục Hy cũng sẽ không vẫn lạc nhanh như vậy.

Tuy nói Phục Hy hiện tại đã thành tựu Nhân Hoàng, với Yêu tộc không còn nhân quả gì, nhưng đối với kẻ tiểu nhân Côn Bằng này, cũng là hận ý miên man.

Chỉ là nhân quả giữa Phục Hy và Côn Bằng không sâu đậm như Hồng Vân mà thôi, dù sao khi đại kiếp, Phục Hy đã định phải thân tử, mà hành vi của Côn Bằng chỉ là gia tốc sự vẫn lạc của Phục Hy mà thôi!

Mà trước đó Phục Hy đã muốn đi tìm Côn Bằng gây rắc rối, nhưng lúc đó Thiên Hoàng của mình vừa mới về vị, cần trấn áp Khí Vận Nhân tộc, vậy nên mới không đi mà thôi!

Mãi đến hiện tại Phục Hy đoán được suy nghĩ của Hồng Vân, trong lòng cũng nảy sinh một tia xúc động, đó chính là muốn cùng Hồng Vân đi cùng!

Ngay lập tức y nói với Hồng Vân: "Ta sẽ đi cùng ngươi!" Phục Hy bên này nói xong, mọi người có mặt đều nhao nhao nhìn về phía

hai người!

Chờ đến khi mọi người thấy biểu cảm của Phục Hy và Hồng Vân, cũng lập tức nghĩ đến điều gì đó!

Dù sao có thể đồng thời khiến hai người phẫn hận đến mức này cũng chỉ có một mình Côn Bằng mà thôi!

Thân phận của Phục Hy, chúng sinh Hồng Hoang đều đã biết, mà kiếp trước của Thương Hiệt là Hồng Vân đã mất tích cũng đã là bí mật công khai.

Mọi người đối với sự gặp nạn của hai người cũng rất rõ ràng, vậy nên trong lòng cũng có một tia oán hận đối với Côn Bằng.

Hồng Vân nghe xong lời của Phục Hy, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt của mọi người, trong lòng cũng ấm áp, ngay lập tức nói với Phục Hy: "Nếu đã như vậy, thì hai ta liền cùng đi!" Phục Hy nghe vậy, cũng khẽ gật đầu!

Mà ngay lúc này, hai người liền nghe Toại Nhân Thị đang ngồi ở vị trí cao nhất mở miệng nói: "Có cần bọn ta cùng đi không!" Mọi người trong điện nghe vậy, trong ánh mắt cũng lộ ra một đạo sáng, nhao nhao nhìn về phía Phục Hy và Hồng Vân!

Mà hai người nghe xong lời của Toại Nhân Thị, cũng đồng loạt lắc đầu.

Sau đó mọi người liền nghe Phục Hy dùng tay ôm mặt, cười khổ nói: "Ta và Hồng Vân chuyến này là để giải quyết nhân quả kiếp trước!" "Nếu nội tình Nhân tộc ta đều xuất động, chẳng phải là quá coi trọng Côn Bằng hắn sao!" "Huống hồ hai ta đi rồi sẽ về ngay, mọi người không cần phải đi cùng!" Mà Hồng Vân trên mặt cũng một vẻ bất đắc dĩ mở miệng nói với mọi người: "Chuyện này là nhân quả kiếp trước của Thương Hiệt, sao có thể kinh động đến nội tình Nhân

tộc ta chứ!" "Huống hồ nếu nội tình Nhân tộc ta đều xuất động, chẳng phải là ức hiếp người đó sao!" Nghe xong lời của Hồng Vân, trên mặt mọi người cũng lộ ra một tia hiểu rõ.

Dù sao lúc này mọi người cũng đã nghĩ thông suốt, Phục Hy và Hồng Vân hai người đi tìm Côn Bằng gây rắc rối là để giải quyết nhân quả kiếp trước.

Nếu nội tình Nhân tộc tập thể xuất động, e rằng đối với hai người không có lợi, hơn nữa làm như vậy cũng thể hiện Nhân tộc lấy thế áp người, khiến chúng sinh Hồng Hoang xem trò cười, vậy nên cũng không đề cập đến chuyện này nữa!

Hồng Vân bên này thấy vậy, cũng tiếp tục mở miệng nói: "Hiện giờ ta đã khôi phục tu vi, lại thăng tiến đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Phục Hy lại là tu vi Chí Thánh, một Côn Bằng nhỏ bé còn có thể gây ra sóng gió gì chứ!" "Chư vị cứ ở Tổ Miếu là được!" Thanh âm của Hồng Vân vừa dứt, mọi người cũng gật đầu.

Bởi vì Hồng Vân nói quả thật không sai, với thực lực hiện tại của Phục Hy và Hồng Vân, nếu không phải Thánh Nhân ra tay, thì trong Hồng Hoang còn chưa có ai có thể uy hiếp được hai người bọn họ.

Dù sao một người là Chí Thánh, một người là Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong Hồng Hoang là chiến lực mạnh nhất ngoài Thánh Nhân.

Cảm nhận được thái độ của hai người, Toại Nhân Thị cũng trực tiếp mở miệng nói: "Nếu hai người bọn họ ý đã quyết, vậy thì cứ như thế đi!" Mọi người nghe vậy, cũng nhao nhao gật đầu!

Phục Hy cùng Hồng Vân sau khi nghe xong lời của Toại Nhân Thị, trong lòng cũng thở phào một hơi!

Bởi vì nói cho cùng, lần này hai người xuất phát đi tìm Côn Bằng gây phiền phức là để liễu kết nhân quả tiền thế, triệt để chém đứt sự

dây dưa của kiếp trước.

Chương 381

Nếu như một chúng nội hàm của Nhân tộc trong điện cùng đi theo hai người, tuy nói là thanh thế thịnh đại, khiến cho tặc nhân Côn Bằng kia sẽ không có lấy một đường lui, nhưng hành vi này cũng sẽ khiến cho Nhân tộc cùng Côn Bằng kết hạ nhân quả không nhỏ.

Nếu như sự tình thành công thì còn tốt, vạn nhất sự tình bất thành, để Côn Bằng đào thoát được, đó có thể là một mối họa.

Dẫu sao hai người cũng không có cách nào cam đoan nhất định có thể bắt được Côn Bằng.

Nói gì thì nói, Côn Bằng cũng là đại năng tung hoành Hồng Hoang đã lâu, khẳng định sẽ có thủ đoạn bảo mạng dưới đáy hòm!

Hơn nữa Phục Hy tuy rằng đã tấn thăng đến cảnh giới Chí Thánh, nhưng vẫn cũ không phải là Thánh nhân, cũng không có cách nào triển hiện ra uy năng của Thánh nhân!

Cộng thêm việc Côn Bằng sở trường nhất chính là tốc độ, cho nên vạn nhất bị Côn Bằng độn tẩu, Nhân tộc đến lúc đó có thể sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Bởi vì kết hạ nhân quả lớn như vậy với Nhân tộc, Côn Bằng tất nhiên sẽ tang tâm bệnh cuồng mà trả thù Nhân tộc.

Cho dù địa giới Cửu Châu của Nhân tộc có Khí vận chân long trấn áp, e rằng Côn Bằng cũng sẽ không quan tâm!

Dẫu sao Khí vận chân long của Nhân tộc vốn không có linh trí, liệu có thể ngăn cản được một Côn Bằng có tốc độ sánh ngang Thánh nhân hay không vẫn còn là một ẩn số, cho nên hai người tự nhiên không muốn vì thế mà khiến tộc nhân phải chịu vô vọng chi tai!

Đương nhiên còn một phương diện nguyên nhân nữa chính là nếu mọi người cùng xuất động, cho dù có giải quyết được Côn Bằng, nhưng đối với đạo tâm của Phục Hy và Hồng Vân lại không có ích lợi gì, cho nên hai người mới khuyên ngăn mọi người đi theo.

Đương nhiên tu vi tự thân của Phục Hy và Hồng Vân cũng chính là chỗ dựa của hai người.

Họ cho rằng cho dù Côn Bằng hiện tại đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng sẽ không phải là đối thủ của hai người.

Tuy nói cả hai đều là thân chuyển thế, nhưng tu vi không hề lạc hậu chút nào, thậm chí so với tiền thế tấn thăng còn nhanh hơn.

Cho dù hai người không vẫn lạc mà tu hành đến nay, e rằng cũng không phải là đối thủ của hai người hiện tại, đây không phải là một câu nói suông!

Nhìn Phục Hy trước, nếu như hắn không vẫn lạc, dù có đến hiện tại cũng sẽ không có tiến bộ gì lớn!

Bởi vì theo Vu Yêu đại kiếp hạ màn, Yêu tộc đã mất đi tuyệt đại bộ phận khí vận, tộc quần đều bị phong tỏa tại nơi hẻo lánh của Hồng Hoang.

Mà với tư cách là Yêu Hoàng của Yêu tộc, Phục Hy nhờ vào thân phận là huynh trưởng của Thánh nhân Nữ Oa, tuy rằng không bị trục xuất như Yêu tộc, nhưng thân phận từng có cũng sẽ khiến Phục Hy tại Hồng Hoang bước đi khó khăn.

Ở đây không phải nói sẽ có người nhằm vào Phục Hy, dẫu sao có Thánh nhân che chở, tính an toàn vẫn không cần lo lắng.

Nói Phục Hy bước đi khó khăn là bởi vì sau khi Yêu tộc bị trục xuất, Phục Hy ở trong Hồng Hoang cũng không có cách nào đạt được khí vận.

Hơn nữa lúc Vu Yêu đại kiếp, Thái Nhất nhất nộ hủy thiên, trực tiếp phá khai cách mô của Hồng Hoang, cũng khiến cho Yêu tộc phải gánh vác không ít nghiệp lực, mà với tư cách Yêu Hoàng, nghiệp lực trên thân Phục Hy tự nhiên không ít!

Cho nên Phục Hy muốn tăng lên tu vi để cảnh giới có sự đột phá, có thể nói là thiên nan vạn nan, càng đừng nói đến việc tấn thăng Chí Thánh cảnh giới, chỉ cần ở dưới sự che chở của Nữ Oa mà giữ vững cảnh giới không thụt lùi đã là không tệ rồi.

Dẫu sao áp lực bực này còn nhiều hơn Long tộc lúc trước rất nhiều!

Thời kỳ Long Hán đại kiếp, Hồng Hoang tuy nói không ổn cố như lúc Vu Yêu đại kiếp, nhưng cao thủ mạnh nhất xuất hiện trong Long Hán đại kiếp cũng chỉ là một La Hầu Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mà lúc Vu Yêu đại kiếp, Thái Nhất đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, cộng thêm việc Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung tự bạo, sức phá hoại bực này có thể tưởng tượng được, cho nên áp lực Yêu tộc phải gánh vác so với Long tộc không biết nhiều hơn bao nhiêu lần.

Từ đó có thể biết, Phục Hy chuyển thế thu hoạch được lợi ích lớn đến nhường nào!

Còn Hồng Vân tuy rằng tốt hơn Phục Hy không ít, không có nghiệp lực quấn thân, nhưng cảnh ngộ cũng sẽ không có gì tốt đẹp.

Dẫu sao trên người Hồng Vân chính là có Hồng Mông Tử Khí - thành thánh chi cơ, đây chính là đại tạo hóa khiến vô số đại năng Hồng Hoang đều đỏ mắt!

Chỉ cần một ngày Hồng Vân chưa lĩnh ngộ được Hồng Mông Tử Khí, hắn sẽ phải chịu sự nhắm vào của vô số đại năng Hồng Hoang.

Trừ phi Hồng Vân trốn ở vùng đất Bồng Lai, nếu không làm gì có

ngày nào yên ổn.

Phải biết rằng năm đó tại Tử Tiêu cung, Đạo Tổ đã từng thân khẩu nói qua, muốn trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, có đại khí vận đại công đức vẫn chưa đủ, còn bắt buộc phải có Hồng Mông Tử Khí này.

Đối với lời của Đạo Tổ, tự nhiên không ai không tin.

Dẫu sao cho dù là tồn tại có căn nguyên thâm hậu như Tam Thanh cũng không thể dựa vào thực lực của chính mình để thành tựu Thánh nhân, thì càng đừng nói đến những người khác.

Trong Hồng Hoang còn chưa có ai dám so căn nguyên với Tam Thanh, ai bảo ba người này vốn là do nguyên thần của Bàn Cổ biến thành cơ chứ!

Cho dù là Thập Nhị Tổ Vu cũng chỉ dám nói mình là Bàn Cổ chính tông, chứ không dám đi so sánh với Tam Thanh.

Còn về một lựa chọn khác mà Đạo Tổ đã nói, mọi người lại nghĩ cũng không dám nghĩ tới, bởi vì chứng đạo Hỗn Nguyên độ khó thực sự quá lớn, không chỉ cần khí vận và công đức vô tận, mà càng cần đại nghị lực, đại trí tuệ.

Biết đến hiện tại trong Hồng Hoang ngoại trừ Đạo Tổ ra cũng chỉ có một mình Chu Du thành tựu được, đây cũng là nguyên nhân khiến vô số đại năng Hồng Hoang kính phục Chu Du như vậy!

Tuy nói Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, nhưng không đại biểu rằng Chu Du nhất định có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, dẫu sao phương pháp mọi người đều rõ ràng, nhưng điều kiện lại không đáp ứng được!

Từ đó có thể biết, đại năng trong Hồng Hoang đối với Hồng Mông Tử Khí khát vọng đến nhường nào.

Hồng Vân kia nếu như không vẫn lạc, chiếm giữ Hồng Mông Tử Khí duy nhất của Hồng Hoang, làm sao không chịu sự dòm ngó của đại năng Hồng Hoang cho được?

Bởi vì không có đại năng Hồng Hoang nào là không muốn nhìn trộm sự huyền diệu của Thánh cảnh để trường tồn trong Hồng Hoang!

Cho nên chỉ cần Hồng Vân còn Hồng Mông Tử Khí trên thân, hắn sẽ không thể an tâm tu hành.

Không thể tĩnh tâm tiềm tu tham ngộ đại đạo, tu vi làm sao có thể tăng lên!

Cho dù Hồng Vân có vứt bỏ thể diện của một đại năng Hồng Hoang, trực tiếp chạy đến Bồng Lai để nhận sự che chở của Chu Du, hắn cũng sẽ không có cảnh giới như hiện tại.

Bởi vì Hồng Mông Tử Khí đã trở thành một chấp niệm của Hồng Vân, một ngày chưa lĩnh ngộ được Hồng Mông Tử Khí để thành tựu Thánh cảnh, Hồng Vân sẽ một ngày không có tâm tư tu hành!

Đây là điều mà người khác không khuyên nhủ được!

Hơn nữa vị trí của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân càng vững chắc, chấp niệm trong lòng Hồng Vân sẽ càng sâu, thậm chí đến cuối cùng còn có khả năng trực tiếp tẩu hỏa nhập ma, đạo tâm bị che lấp!

Bởi vì mấy vị Thánh nhân này đều từ Hồng Mông Tử Khí mà đắc được đại tạo hóa, còn Hồng Vân đạt được Hồng Mông Tử Khí bao nhiêu năm qua lại không có một chút tham ngộ nào, điều này làm sao không khiến Hồng Vân tâm cấp cho được, làm gì còn tâm tư nào để đi tu hành nữa!

Tu vi Hồng Vân không có tiến bộ, điều đó chỉ khiến tâm tư của vô số đại năng trong Hồng Hoang càng thêm nhiệt liệt, khẳng định sẽ cho

rằng Hồng Vân không phải là chủ nhân của đạo Hồng Mông Tử Khí này, từ đó nảy sinh lòng tranh đoạt!

Cho dù mọi người không dám xông lên Bồng Lai, nhưng Hồng Vân không thể cả đời ở trong Bồng Lai, chỉ cần Hồng Vân lộ diện bên ngoài Bồng Lai, e rằng đại năng của cả Hồng Hoang đều sẽ xuất hiện!

Cho dù có uy danh của Chu Du che chở, nhưng e rằng cũng không có tác dụng bao nhiêu.

Trừ phi Chu Du chân thân đến đây, bằng không có khối đại năng dám mạo hiểm cái rủi ro này, dẫu sao cám dỗ thành tựu Thánh nhân thực sự quá lớn!

Cho nên nói hai người nếu như không chuyển thế, căn bản sẽ không có tu vi như hiện tại, càng đừng nói đến việc đi tìm Côn Bằng báo thù!

Đương nhiên đại tạo hóa bực này cũng không dễ dàng đạt được.

Chương 382

Phục Hy chuyển thế vào Nhân tộc để trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, Nữ Oa cũng đã phải trả cái giá không nhỏ, thậm chí trực tiếp tán đi đại bán khí vận Nhân tộc mà mình chiếm giữ, cuối cùng mới đưa chân linh của Phục Hy vào trong luân hồi!

Đây cũng là vì Phục Hy kiếp trước có thân phận Yêu Hoàng của Yêu tộc cùng với nghiệp lực tồn tại, nếu không Nữ Oa cũng không cần phải trả cái giá lớn như vậy!

So với Phục Hy, Hồng Vân chuyển thế có phần nhẹ nhàng hơn.

Khác với tình cảnh kiếp trước, kiếp trước Hồng Vân là chủ động nhường chỗ, chỉ có thể coi là một gã đại oan chủng.

Còn kiếp này Hồng Vân vốn không có ý định nhường chỗ, chẳng qua cuối cùng bị Thiên Đạo tính kế nên mới bất đắc dĩ mất đi thánh vị.

Tuy nói đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, nhưng cũng không đủ bù đắp tổn thất.

Thiên Đạo chí công, tự nhiên không để Hồng Vân triệt để tiêu vong trong Hồng Hoang, cho nên sau khi Hồng Vân tự bạo vẫn còn một đạo chân linh tồn tại chính là thủ bút của Thiên Đạo!

Cộng thêm sự hiện diện của Chu Du - Thánh Tổ Nhân tộc, cho nên sau khi Luân Hồi xuất hiện, Hồng Vân vô cùng thuận lợi chuyển thế vào trong Nhân tộc, thậm chí cuối cùng còn có một công đức sáng tạo chữ viết chờ đợi Hồng Vân.

Đây cũng là nguyên nhân khiến đến hiện tại Hồng Vân đã có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tuy nhiên, chuyển thế vào Nhân tộc tuy giúp hai người thoát khỏi lồng giam, nhưng nhân quả chết chóc của kiếp trước lại không dễ dàng tiêu trừ như vậy.

Cho nên đợi đến khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, Khí vận chân long hóa hình, không cần hai người phải trấn áp nữa, bọn họ cũng lập tức muốn đi liễu kết nhân quả tiền thế, muốn làm cho đạo tâm triệt để viên mãn!

Phục Hy hiện tại là cảnh giới Chí Thánh, cách Thánh nhân chỉ có một bước chân, tuy rằng không biết lúc nào mới có thể bước ra bước này, nhưng cũng không thể để lại ẩn họa này.

Vạn nhất mình có sở đắc, sắp sửa thành tựu Thánh nhân thì bị đoạn nhân quả này can nhiễu, Phục Hy lúc đó hối hận cũng đã muộn!

Còn Hồng Vân hiện tại tuy chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách Thánh nhân còn xa, nhưng khổ nỗi nhân quả giữa hắn và Côn Bằng cực lớn nha!

Dẫu sao mất đi Hồng Mông Tử Khí còn khiến Hồng Vân uất ức hơn cả việc vẫn lạc!

Chính vì cân nhắc đến những điều này, Phục Hy và Hồng Vân mới không muốn Nhân tộc có động tác lớn như vậy.

Đương nhiên còn một phương diện nữa là vì Nhân tộc vừa mới trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, Toại Nhân Thị đã từng đưa ra cam kết với chúng sinh Hồng Hoang rằng Nhân tộc sẽ không vọng động đao binh.

Nếu như nội hàm của Nhân tộc gióng trống khua chiêng vây bắt Côn Bằng, e rằng sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang rơi vào sợ hãi!

Đến lúc đó có miệng cũng nói không rõ, mọi người làm sao quản được nguyên nhân cứu cánh bên trong là gì!

Lời ra tiếng vào có thể hủy hoại danh tiếng!

Phục Hy và Hồng Vân tuy rằng đã giác tỉnh ký ức, nhưng kiếp này là người của Nhân tộc, tự nhiên không muốn Nhân tộc phải chịu điều tiếng.

Cho dù với thực lực của Nhân tộc sẽ không để ý đến những lời nghị luận này, nhưng hai người họ không muốn vì mình mà làm Nhân tộc mất đi thể diện và danh tiếng!

Cho nên sau khi Toại Nhân Thị nói xong không lâu, Phục Hy cùng Hồng Vân mới trở nên nhẹ nhõm!

Sau đó trực tiếp mở miệng nói với mọi người trong điện: "Hai người chúng ta chuyến này đi e rằng không phải thời gian ngắn, thời gian này làm phiền chư vị rồi!" Toại Nhân Thị nghe vậy cũng xua tay, nói với hai người: "Khí vận Nhân tộc ta đã hóa hình, làm sao còn chuyện đại sự gì nữa!" "Huống hồ nơi Tổ miếu đã quyết định ẩn nặc, hai người các ngươi cứ yên tâm đi đi, nếu có gì bất trắc, hãy lập tức truyền tin!" Những người còn lại trong điện cũng thi nhau lên tiếng: "Phải lắm phải lắm, hiện tại trong tộc đã không còn đại sự gì, các ngươi cứ yên tâm đi!" "Nhân tộc Cửu Châu đều ở dưới sự quan sát của Khí vận chân long, Thiên Hoàng Thương Hiệt không cần lo lắng!" "Với thực lực hiện tại của Nhân tộc ta, cũng không có kẻ tiểu nhân nào dám khiêu khích!

Ha ha!"...

Mọi người nói xong, trong điện cũng vang lên một tràng cười!

Không phải mọi người quá mức cuồng ngạo, mà là Nhân tộc hiện tại trong Hồng Hoang đã là tồn tại vô địch.

Tiên khởi chưa nói cái khác, sự hiện diện của Khí vận chân long đã đủ để chúng sinh Hồng Hoang dập tắt ý niệm đó.

Tuy nói Khí vận chân long của Nhân tộc không có chút linh trí nào, nhưng lại là thực lực Thánh cảnh mười phần!

Trong Hồng Hoang ngoại trừ mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân và Thánh Tổ Chu Du nhà mình ra thì đã không còn Thánh nhân nào tồn tại.

Cho dù có, cũng chưa chắc đã thắng được Nhân tộc, dù có đến Nhân tộc cũng chẳng thu được lợi lộc gì!

Đương nhiên nếu Thánh nhân âm thầm tính kế, hoặc giống như vừa nói Côn Bằng tang tâm bệnh cuồng ra tay với thường dân Nhân tộc, thì sẽ khiến Nhân tộc có chút phòng không kịp, trừ những thứ đó ra, Khí vận chân long Nhân tộc đã là vô địch!

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia, mọi người cũng không cần lo lắng sẽ thực sự ra tay với Nhân tộc.

Dẫu sao Nhân tộc hiện tại đã là nhân vật chính của Hồng Hoang, là một trong những căn cơ của Hồng Hoang, hơn nữa giáo thống của các vị Thiên Đạo Thánh nhân này đa phần đều ở trong Nhân tộc, chính là giáo thống tại Nhân tộc cung cấp khí vận cuồn cuộn không dứt cho họ.

Nếu như ra tay với Nhân tộc, sau khi bị Nhân tộc biết được, giáo thống của những Thánh nhân này tất nhiên sẽ tiêu vong tại Nhân tộc.

Hơn nữa hành vi tổn hại Thiên Đạo Hồng Hoang như vậy, các vị Thiên Đạo Thánh nhân này cũng sẽ chịu sự trừng phạt của Thiên Đạo, thậm chí là có khả năng rơi khỏi thánh vị.

Hậu quả nghiêm trọng như vậy, các vị Thiên Đạo Thánh nhân này tự nhiên không thể mạo hiểm rủi ro tự hủy căn nguyên bực này!

Phải biết hiện tại Hồng Hoang không giống như tiền thế bị Thánh nhân thao túng, hiện tại Đạo Tổ Hồng Quân vẫn còn ý thức tự ngã, vả

lại trên cả Thánh nhân còn có Chu Du tồn tại!

Chỉ cần Thánh nhân dám ra tay, sẽ không thể không có một chút sơ hở nào!

Hơn nữa Nhân tộc hiện tại không giống tiền thế hữu danh vô thực, Nhân tộc hiện tại có thể cùng Thánh nhân so tài cao thấp, cho dù những Thánh nhân này có bị mất trí, bất chấp tất cả, thì Nhân tộc cũng sẽ không có chút sợ hãi nào!

Cùng lắm trực tiếp đi Bồng Lai thỉnh Thánh Tổ thôi!

Nhân tộc cũng không phải không có đùi to để ôm, làm sao lại sợ những vị Thiên Đạo Thánh nhân này!

Phục Hy cùng Hồng Vân cảm nhận được thái độ của mọi người, trong lòng cũng dâng lên một trận kích động.

Không vì cái gì khác, mà là vì sự công nhận của mọi người!

Dẫu sao khác với những người khác, Phục Hy và Hồng Vân là người chuyển thế.

Tuy nói kiếp này hai người chỉ coi mình là một thành viên của Nhân tộc, nhưng cũng có chút lo lắng hành động này của mình sẽ khiến nội hàm của Nhân tộc có chút ngăn cách trong lòng.

Nhưng hiện tại xem ra, mọi người đối với hành vi của hai người không những không có chút bất mãn nào, ngược lại còn vô cùng tán đồng, cho nên hai người cũng có chút hưng phấn!

Lập tức Phục Hy cùng Hồng Vân cũng tề tự hành lễ với mọi người trong điện!

Mọi người trong điện thấy thái độ của hai người, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ!

Sau khi Phục Hy cùng Hồng Vân đứng dậy, Toại Nhân Thị cũng

trực tiếp nói với hai người: “Đi sớm về sớm!” “Chúng ta tại Tổ miếu chờ chúc mừng cho hai người các ngươi!” Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, trên mặt hai người cũng trở nên kiên định, ngay sau đó mọi người liền nghe Phục Hy mở miệng nói: “Hai người chúng ta đi đây!” Mọi người nghe vậy cũng mỉm cười gật đầu!

Phục Hy và Hồng Vân thấy vậy, liền trực tiếp lóe thân biến mất trong đại điện.

Trong đại điện Tổ miếu, đợi đến khi bóng dáng Phục Hy và Hồng Vân biến mất, nụ cười trên mặt mọi người cũng thu liễm lại!

Sau đó mọi người nhìn về hướng hai người rời đi, cũng tề tự thở dài một tiếng, ánh mắt tràn đầy cảm khái và nhẹ nhõm!

Chương 383

Đương nhiên mọi người không phải có ý nghĩ gì khác đối với Phục Hy và Hồng Vân, dẫu sao mọi người sớm đã công nhận thân phận Nhân tộc của họ rồi.

Mọi người có biểu hiện như vậy là vì đồng cảm với những gì hai người đã trải qua, đồng thời cũng có một chút cảm kích đối với họ.

Tuy nói Phục Hy và Hồng Vân vốn là tiên thiên đại thần hóa hình từ sơ khai Hồng Hoang, nhưng trải nghiệm đều không mấy tốt đẹp!

Phục Hy tuy từng là Yêu Hoàng của Yêu tộc, lại còn là huynh trưởng của Thánh mẫu Nhân tộc Nữ Oa Thánh nhân, bối cảnh phi đồng nhất bàn, nhưng cũng không tránh được kết cục tiền thân chiến tử.

Còn Hồng Vân - vị đệ nhất lão hảo nhân Hồng Hoang này, ở Hồng Hoang cũng giao thiệp cực rộng, cùng Thánh Tổ Nhân tộc Chu Du cũng là chí giao hảo hữu, kết quả cuối cùng lại bị đại năng của cả Hồng Hoang vây công, từ đó ảm đạm rời cuộc chơi, trải nghiệm như vậy làm sao không khiến người ta đau lòng cho được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc nãy Phục Hy và Hồng Vân nói muốn đi liễu kết nhân quả, mọi người đã lập tức muốn đi theo bồi hai người, bởi vì lúc đó mọi người căn bản không nghĩ tới điều gì khác, đơn thuần chỉ là muốn báo thù thay hai người bọn họ.

Ai bảo Phục Hy và Hồng Vân hiện tại là một thành viên của Nhân tộc cơ chứ, luận về khoản hộ đoản, Nhân tộc không thua kém bất kỳ chủng tộc nào!

Về sau đợi đến khi mọi người nghe xong cuộc đối thoại giữa Toại Nhân Thị và Phục Hy, mới dập tắt ý nghĩ này trong lòng, bởi vì mọi

người nghe xong cũng đều hiểu ra, Phục Hy và Hồng Vân chuyến này đi là để liễu kết nhân quả tiền thế, nếu mọi người cùng đi theo, ngược lại sẽ phản tác dụng!

Đương nhiên đây cũng là vì mọi người có lòng tin đối với thực lực của Phục Hy và Hồng Vân, nếu không cũng sẽ không để họ đơn độc đi tới đó.

Dẫu sao việc ảnh hưởng đến tu hành của hai người vẫn tốt hơn là để họ gặp phải nguy hiểm gì!

Ai bảo hiện tại Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, nếu như Thiên Hoàng Nhân tộc Phục Hy và thủy tổ sáng tạo chữ viết Hồng Vân xảy ra vấn đề gì ở Hồng Hoang, thì danh tiếng của Nhân tộc e rằng sẽ mất sạch!

Hơn nữa vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang này cũng sẽ bị chúng sinh Hồng Hoang nghi ngờ, một chúng nội hàm của Nhân tộc làm sao có thể chấp nhận tình cảnh như vậy xảy ra.

Nếu như thực lực của Phục Hy và Hồng Vân không đủ để liễu kết nhân quả, thì cho dù có ảnh hưởng đến tu hành của hai người, mọi người cũng nhất định phải đi!

Bởi vì chỉ có mọi người cùng đi, mới có thể đảm bảo triệt để liễu kết được nhân quả cho Phục Hy và Hồng Vân.

Dẫu sao hiện tại trong Hồng Hoang ngoại trừ sự hiện diện của Thánh nhân, vẫn chưa có ai có thể chống lại một Nhân tộc đang như mặt trời ban trưa!

Tuy nhiên hiện tại mọi người vô cùng công nhận thực lực của Phục Hy và Hồng Vân, ý nghĩ này trong lòng tự nhiên tan thành mây khói!

Sau đó đợi đến khi tâm tình mọi người trong điện hơi dịu lại, Toại

Nhân Thị cũng nói với mọi người: "Với thực lực của hai người bọn họ, khắp nơi trong Hồng Hoang đều có thể đi được, chúng ta không cần lo lắng nữa!" "Đợi đến khi họ triệt để liễu kết nhân quả tiền thế, cũng coi như viên mãn!" Toại Nhân Thị nói xong, mọi người cũng tề tự gật đầu.

Nghĩ đến việc Phục Hy và Hồng Vân liễu kết nhân quả, đạo tâm càng thêm viên mãn, nụ cười trên mặt mọi người lại hiện ra!

Chỉ là chưa đợi mọi người tiếp tục suy nghĩ sâu xa, đã nghe Hiên Viên trong điện đột nhiên mở miệng hỏi: "Toại Nhân lão tổ, nếu như Thiên Hoàng liễu kết nhân quả, chẳng phải là có thể tiến thêm một bước sao!" Hiên Viên nói xong, mọi người cũng bỗng nhiên sửng sốt, dường như nghĩ tới điều gì đó không thể tư nghị, thi nhau trợn to mắt nhìn về phía Toại Nhân Thị ở phía trước nhất, ánh mắt cũng tràn đầy mong chờ, mong chờ Phục Hy có thể tiến thêm một bước trực tiếp phá cảnh thành tựu Thánh nhân chí tôn!

Cho nên mọi người sau khi nghe xong lời của Hiên Viên mới thi nhau nhìn về phía Toại Nhân Thị, cũng là muốn từ miệng ông có được một tin tức chính xác.

Hiện tại Phục Hy đã rời đi, người có tu vi cao nhất trong điện chính là Toại Nhân Thị.

Ai bảo mọi người trong điện đa phần là dựa vào khí vận và công đức để thành tựu Chuẩn Thánh, tuy rằng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong chi cảnh, nhưng vô luận thế nào cũng không bằng một Toại Nhân Thị dựa vào thực lực của chính mình để đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Mọi người có biểu hiện như vậy cũng không có gì lạ, dẫu sao Nhân tộc hiện tại vẫn chưa có lấy một vị Thánh nhân nào.

Khí vận chân long hóa hình tuy rằng có thực lực Thánh cảnh,

nhưng dẫu sao cũng không phải Thánh nhân thực thụ, không có chút linh trí nào trên thân.

Nếu như Phục Hy có thể nhân cơ hội này thành tựu Thánh nhân, Nhân tộc mới thực sự là kê cao gối mà ngủ!

Cho dù Hồng Hoang có bị phá diệt, Nhân tộc cũng không cần lo lắng nữa, bởi vì Thánh nhân có thể trực tiếp khai tịch thế giới trong Hồng Hoang, cho dù thế giới khai tịch ra không bằng Hồng Hoang, nhưng cũng đủ để dung nạp tuyệt đại đa số Nhân tộc cư ngụ!

Tuy nói Nhân tộc có Thánh Tổ Chu Du, nhưng gặp chuyện gì Nhân tộc cũng không thể lần nào cũng đi cầu xin Thánh Tổ nhà mình, cho dù Chu Du không để ý, nhưng Nhân tộc không muốn làm phiền Thánh Tổ tu hành!

Còn Toại Nhân Thị ở bên này sau khi nghe xong lời của Hiên Viên cũng rơi vào trầm tư, mọi người thấy phản ứng của Toại Nhân Thị, trong ánh mắt cũng có một chút ảm đạm, bởi vì mọi người từ biểu cảm của Toại Nhân Thị cũng hiểu rõ, e rằng Toại Nhân Thị đối với việc này cũng không có gì chắc chắn.

Đến người có tu vi cao nhất trong điện như Toại Nhân Thị còn không dám xác nhận, thì xác suất chứng đạo lần này của Phục Hy có thể tưởng tượng được, cho nên thần tình mọi người mới có chút lạc mịch.

Mãi đến một lúc sau, mọi người trong điện mới nghe Toại Nhân Thị chậm rãi mở miệng nói: “Ta tuy rằng cũng không rõ liệu Phục Hy có tiến bộ lớn lao nào, liệu có thể một bước lên trời hay không, nhưng ta biết lần này Phục Hy nếu như liễu kết được nhân quả tiền thế, ít nhất cũng sẽ tiến thêm được một bước!” Nghe xong lời của Toại Nhân Thị, vẻ lạc mịch trên mặt mọi người cũng biến thành thần sắc kích động.

Những người trong điện kém nhất cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, đương nhiên có sự nhận tri đối với cảnh giới hiện tại của Phục Hy.

Tuy nói mọi người không hiểu rõ lắm về việc Phục Hy có thể đột phá hay không, nhưng cũng hiểu rằng nếu Phục Hy có thể tiến thêm một bước, thì khoảng cách đến Thánh cảnh thực sự chỉ còn một tầng giấy mỏng, cho dù ông ấy không thành công đột phá thành tựu Thánh nhân cảnh giới, thì lần sau có sở cảm ngộ hoặc là đạt được cơ duyên, liền có thể trực tiếp đột phá đến Thánh cảnh!

Nghĩ thông suốt những điều này, trong lòng mọi người cũng dâng lên từng trận xung kích, huyễn tưởng về viễn cảnh Nhân tộc có một vị Thánh nhân thực sự sẽ là như thế nào.

Nói không chừng lúc đó Nhân tộc cho dù có nhất thống Hồng Hoang, cũng không ai dám phản đối!

Dẫu sao đến lúc đó, Nhân tộc sẽ có hai vị Thánh nhân và một Khí vận chân long có thực lực Thánh cảnh, hơn nữa sự hiện diện của Thánh Tổ Chu Du càng là đệ nhất Hồng Hoang!

Cộng thêm việc hiện tại Nhân tộc đã là nhân vật chính của Hồng Hoang, giáo thống của các vị Thiên Đạo Thánh nhân đều được truyền thừa trong Nhân tộc, đến lúc đó có thể quyết định hướng đi của Hồng Hoang mà Thánh nhân không phản đối, Nhân tộc cũng không có gì phải lo lắng!

Tuy nhiên trong lòng mọi người tuy nảy ra ý nghĩ bực này, nhưng không phải thực sự muốn làm như vậy, bởi vì mọi người hiểu rõ Hồng Hoang là Hồng Hoang của tất cả sinh linh, nếu như Nhân tộc nhất thống Hồng Hoang, thì cũng không khác gì hai tộc Vu Yêu lúc trước, hơn nữa trước đó Toại Nhân Thị vừa mới đại diện Nhân tộc tuyên bố sẽ không vọng động đao binh, mọi người tự nhiên sẽ không

nuốt lời để vô cớ làm mất đi chữ tín của Nhân tộc!

Tuy nhiên, dù đã gạt bỏ ý nghĩ nhất thống Hồng Hoang, nhưng sự mong chờ đối với việc Phục Hy thành thánh của mọi người không hề giảm bớt một phân nào!

Toại Nhân Thị với tư cách đứng đầu nội hàm của Nhân tộc tự nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, bất quá Toại Nhân Thị hiểu rõ hơn, Phục Hy có thể đột phá thành tựu Thánh nhân sẽ mang lại nhiều lợi ích cho Nhân tộc, cho dù không thành thánh, Nhân tộc cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì, hơn nữa dù kết quả thế nào, Nhân tộc vẫn sẽ phát triển theo những gì mọi người đã quyết định trước đó!

Lập tức Toại Nhân Thị quét sạch mọi ý nghĩ trong lòng, khuôn mặt trở nên cổ tỉnh vô ba, ngay sau đó mọi người liền nghe thấy Toại Nhân Thị mở miệng nói: "Bất luận lần này Phục Hy có thể thành tựu Thánh nhân hay không, quyết định của chúng ta cũng sẽ không thay đổi!" "Phục Hy thành tựu Thánh nhân cố nhiên sẽ khiến thực lực Nhân tộc ta tiến thêm một bước, nhưng Nhân tộc cũng không thể dừng chân tại chỗ!" "Hiện tại đại bán Hồng Hoang đều là lãnh thổ Nhân tộc ta, Nhân tộc ta với tư cách là nhân vật chính của Hồng Hoang, tự nhiên phải trợ lực cho sự tấn thăng của Hồng Hoang!" Nghe thấy lời của Toại Nhân Thị, khuôn mặt mọi người cũng trở nên nghiêm túc.

Tại thời điểm Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của Hồng Hoang, mọi người đã hiểu rõ trách nhiệm của Nhân tộc, được trời đất Hồng Hoang yêu ái thì cũng phải gánh vác chức trách tương ứng, mà chức trách của Nhân tộc chính là trợ lực cho sự tấn thăng của Hồng Hoang.

Dẫu sao Nhân tộc phát triển càng tốt, thực lực càng mạnh, thì tốc độ tấn thăng của Hồng Hoang cũng sẽ càng ngày càng nhanh, cho đến khi cuối cùng thành tựu Vĩnh Hằng!

Tuy nhiên mọi người không rõ sau khi Hồng Hoang cuối cùng tấn thăng, Nhân tộc sẽ ra sao, nhưng cũng biết Nhân tộc tất nhiên sẽ trở nên khác biệt hơn nữa!

Sau đó mọi người cũng lần lượt đáp lời Toại Nhân Thị: "Lão tổ nói cực phải, Nhân tộc ta được Thiên Đạo ưu ái thành tựu nhân vật chính của Hồng Hoang, vậy thì phải thực hiện chức trách!" "Phải lắm phải lắm, chúng ta cùng trời đất Hồng Hoang nhất vinh câu vinh, làm sao có thể dừng bước không tiến!" "Trước đây chúng ta là vì Nhân tộc, hiện tại là vì chúng sinh Hồng Hoang này, thật tráng tai!" Từ lời nói của mọi người cũng hiển lộ ra sự hào sảng của Nhân tộc!

Toại Nhân Thị ở bên này sau khi nghe xong lời của mọi người, trong lòng cũng cực kỳ chấn phấn, bất quá Toại Nhân Thị hiểu rõ hơn, sự tấn thăng của Hồng Hoang cần thời gian cực kỳ lâu dài, hiện tại cân nhắc vẫn còn quá sớm, lập tức cũng nói tiếp với mọi người: "Thời gian Hồng Hoang tấn thăng mạn trường, chúng ta chỉ cần biết rõ là được, hiện tại vẫn nên thực hiện quyết định trước đó của chúng ta thôi!" "Nếu chúng ta đã quyết định ẩn nặc Tổ miếu, vậy hiện tại bắt đầu đi!" Toại Nhân Thị nói xong, mọi người trong điện cũng thi nhau hưởng ứng.

Lập tức từng đạo mệnh lệnh từ trong Tổ miếu Nhân tộc truyền ra, ngoại trừ những Chuẩn Thánh âm thầm thủ hộ các địa vực của Nhân tộc, còn lại đông đảo cao thủ Chuẩn Thánh trong các bộ lạc toàn bộ đều được triệu tập tại Tổ miếu.

Bởi vì Toại Nhân Thị và những người khác cũng đã quyết định, sau này Tổ miếu sẽ mang theo một chúng Chuẩn Thánh ẩn nặc, để cho Nhân tộc thế hệ mới thấy được sự tàn khốc của Hồng Hoang, từ đó xuất hiện thêm nhiều tinh anh hơn.

Hơn nữa Tổ miếu cũng không phải triệt để ẩn giấu, Toại Nhân

Thị cùng mọi người lên kế hoạch rằng Tổ miếu sẽ thẩm tra, tập hợp những thiên tài của Nhân tộc tại Tổ miếu, như vậy Tổ miếu Nhân tộc sẽ trở thành thánh địa thực sự của Nhân tộc!

Đương nhiên để thực hiện triệt để kế hoạch này, ngay cả những tồn tại âm thầm thủ hộ Nhân tộc cũng sẽ được thay đổi theo định kỳ, dẫu sao cũng không thể để những vị Chuẩn Thánh này cứ mãi ở trong Tổ miếu, việc luân phiên như vậy chính là để đông đảo Chuẩn Thánh đều có cơ hội ra ngoài!

Theo ngự lệnh của Tổ miếu Nhân tộc truyền xuống, địa giới Cửu Châu của Nhân tộc cũng có những biến hóa!

Các thành trì, bộ lạc thi nhau triệu tập những con cháu ưu tú nhất của mình, chuẩn bị nghênh tiếp người của Tổ miếu đến.

Theo lý mà nói, việc Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của Hồng Hoang vẫn chưa lắng xuống, lại xuất hiện sự việc như vậy, đáng lẽ sẽ thu hút sự chú ý của mọi người trong Hồng Hoang, nhưng đối với những gì đang diễn ra ở Nhân tộc, mọi người dường như lại ngó lơ, cũng chỉ có lèo tèo vài vị đại năng nảy sinh sự hiếu kỳ đối với động tác của Nhân tộc.

Bởi vì lúc này trong Hồng Hoang còn có sự việc trọng đại hơn thu hút ánh nhìn của mọi người...

Chương 384

Những biến hóa diễn ra ở Nhân tộc, Phục Hy và Hồng Vân tự nhiên không biết rõ, dẫu sao sau khi rời khỏi Tổ miếu, hai người liền phi tốc tiến về phía Bắc Minh, muốn sớm liễu kết nhân quả tiền thế để quay về Nhân tộc!

Tuy nhiên sau khi rời khỏi địa giới Tổ miếu, trong lòng hai người cũng muôn vàn cảm khái!

Bởi vì kể từ khi chuyển thế giác tỉnh ký ức đến nay, hai người thực sự chưa từng được thả lỏng như thế này!

Phải biết sau khi hai người giác tỉnh ký ức liền nhận được sự triệu hoán của Tổ miếu, đến Tổ miếu để trấn áp khí vận Nhân tộc, trong thời gian đó không có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi.

Ngay cả lúc Hồng Vân mới giác tỉnh, vẫn là Chu Du ra tay ổn định khí vận bạo tăng của Nhân tộc, Hồng Vân mới có cơ hội đến Ngũ Trang quán.

Tuy nói ở trong Tổ miếu cũng có thể tùy ý ra ngoài, nhưng khí vận Nhân tộc mỗi ngày một biến hóa, cũng có dao động khá lớn, hai người cũng lo lắng khí vận sẽ có biến đổi gì ảnh hưởng đến sự phát triển của tộc, cho nên cũng chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi Tổ miếu!

Vì thế việc hai người muốn đi tìm Côn Bằng gây phiền phức lúc đó đương nhiên là không thể nào rồi, bởi vì hai người cũng phi thường rõ ràng, trận chiến giữa các Chuẩn Thánh không phải một sớm một chiều có thể kết thúc, thậm chí đánh nhau mấy vạn năm cũng là chuyện thường, hai người không muốn Côn Bằng chỉ có một mình, tự nhiên không có thời gian rảnh dài như vậy!

Hơn nữa cho dù hai người có thể nhanh chóng chiến thắng Côn

Bằng, nhưng cũng không thể đảm bảo mình không bị thương, nếu như mình bị thương, khí vận Nhân tộc lại có biến hóa gì thì lúc đó sẽ không kịp nữa!

Đồng thời còn một phương diện nguyên nhân nữa, đó chính là như suy nghĩ trước đó của hai người, vạn nhất họ không hạ gục được Côn Bằng tại chỗ, để hắn thoát được, thì đối với Nhân tộc sẽ là một mối họa.

Dẫu sao lúc đó khí vận Nhân tộc chưa hóa hình, vạn nhất Côn Bằng ra tay với Nhân tộc, khí vận chắc chắn sẽ nảy sinh dao động cực lớn, thậm chí khí vận còn có khả năng bị tổn hại, nếu khí vận bị tổn hại, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang!

Cho dù hai người có tâm muốn đi tìm Côn Bằng để liễu kết nhân quả, nhưng cân nhắc đến những điều này cũng tạm thời gác lại ý nghĩ trong lòng.

Dẫu sao hiện tại hai người đã là người của Nhân tộc, tự nhiên không muốn thấy vì nguyên nhân từ mình mà khiến Nhân tộc phải chịu tai họa bực này, nếu khí vận Nhân tộc thực sự bị ảnh hưởng, thì hai người có hối hận cũng không kịp!

Cho nên mãi đến hiện tại khi khí vận Nhân tộc đã hóa hình và triệt để ổn định, hai người mới quyết định đi giải quyết nhân quả tiền thế!

Bởi vì vào thời điểm này, Khí vận chân long đã hóa hình, cho dù Côn Bằng có thoát khỏi tay hai người, thì đối với Nhân tộc cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, cho dù có gây thương hại cho Nhân tộc, thì cũng nằm trong phạm vi có thể kiểm soát!

Trong lòng hai người không còn bao nhiêu cố kỵ, cho nên suốt dọc đường khí tức cũng không hề che giấu, minh hoàng hoàng lộ ra trong tầm mắt của chúng sinh Hồng Hoang.

Đương nhiên với cảnh giới và thực lực hiện tại của hai người, cũng khiến vô số sinh linh Hồng Hoang phải chú mục.

Tuy nhiên lúc mới bắt đầu khi Phục Hy và Hồng Vân vừa bước ra khỏi Tổ miếu Nhân tộc, vẫn chưa có nhiều sinh linh Hồng Hoang chú ý đến động hướng của họ, dù cho hai người có tỏa ra uy áp toàn thân, đa số sinh linh Hồng Hoang cũng chỉ bị thu hút một chút chứ không thâm cứu mục đích của họ.

Tuy nói hiện tại Nhân tộc vừa mới trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang là tâm điểm chú ý của mọi người, nhưng Phục Hy và Hồng Vân chỉ là một trong những nội hàm của Tổ miếu, cũng không thể đại diện cho cả Nhân tộc!

Cho nên chúng sinh Hồng Hoang dù có chút khó hiểu nhưng cũng không theo dõi sát sao.

Tuy nhiên mọi người làm sao ngờ được hai người này lại đi tìm Côn Bằng gây phiền phức để liễu kết nhân quả tiền thế, lại cứ ngỡ là sau khi khí vận Nhân tộc hóa hình, hai người không cần phải tọa trấn nữa, nên có thời gian rảnh rỗi muốn đi du ngoạn Hồng Hoang một chuyến!

Đương nhiên nói là vậy, dẫu sao địa vị của Phục Hy và Hồng Vân cũng không thấp, cho nên vẫn có không ít người theo dõi động hướng của họ, và khi bóng dáng hai người càng lúc càng xa Tổ miếu Nhân tộc, mọi người mới nhận thấy có gì đó không ổn!

Nhìn động hướng của hai người đâu phải là đang du sơn ngoạn thủy, rõ ràng là có đại sự muốn làm, nếu không mục tiêu cũng sẽ không rõ ràng như vậy!

Phải biết hai người này sau khi bay ra khỏi địa giới Nhân tộc liền một mạch hướng về phương Bắc Hồng Hoang mà đi, ở giữa không hề trì hoãn chút nào.

Nếu nói hai người đi du ngoạn Hồng Hoang, cũng không thể đi liên tục không ngừng như vậy được!

Càng lúc càng có nhiều người trong Hồng Hoang chú ý đến sự dị thường của hai người, thi nhau chuyển ánh mắt từ Nhân tộc sang họ!

Theo đà người chú ý không ngừng tăng lên, trong lòng mọi người cũng ngày càng khó hiểu, dẫu sao cũng không nghe nói hiện tại Nhân tộc có đại sự gì phát sinh nha, những chuyện đại sự liên quan đến Nhân tộc trong Hồng Hoang lại càng không có!

Phải biết Nhân tộc cũng đã trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, theo lý mà nói hiện tại đã là một mảnh bình tĩnh!

Hơn nữa chuyện có thể khiến hai vị nội hàm của Nhân tộc như Phục Hy và Hồng Vân xuất hiện, làm sao có thể giấu được một chúng đại năng Hồng Hoang?

Cho dù có đại sự Hồng Hoang nào đó phát sinh mà mọi người không biết, thì nội hàm trong Tổ miếu Nhân tộc cũng nên khuynh sào nhi xuất, chứ không phải chỉ có mỗi Phục Hy và Hồng Vân xuất hiện!

Những sinh linh Hồng Hoang đang theo dõi động hướng của hai người cũng càng nghĩ càng không thông, cho nên ánh mắt cũng găm chặt vào sau lưng hai người, muốn xem thử rốt cuộc hai người này định làm gì!

Đương nhiên theo tin tức truyền ra, ánh mắt của sinh linh trong cả tòa Hồng Hoang dường như đều bị hai người này thu hút.

Dẫu sao tin tức Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang mọi người vẫn chưa tiêu hóa hết, hiện tại hai người này lại sắp có đại sự phát sinh, vô số người thuộc các chủng tộc cũng trở nên có chút tâm kinh đảm chiến.

Ai bảo hiện tại Nhân tộc đã ở địa vị chúa tể Hồng Hoang, nhất cử

nhất động của Nhân tộc trong mắt chúng sinh Hồng Hoang đều sẽ bị phóng đại!

Nếu Nhân tộc có biến hóa gì, thì những tiểu tộc Hồng Hoang kia sẽ là kẻ chịu vạ.

Dẫu sao trong Hồng Hoang rộng lớn này, chưa có chủng tộc hay thế lực nào dám phát sinh xung đột với Nhân tộc hiện tại!

Thực sự là hiện tại thực lực của Nhân tộc quá mức khủng bố, dù cho Khí vận chân long không có linh trí trên thân, chỉ có thể tồn tại trong địa vực Cửu Châu của Nhân tộc, nhưng Khí vận chân long cũng có thực lực Thánh cảnh, có thể thủ hộ sự an ổn của địa vực Cửu Châu.

Tuy rằng Khí vận chân long không thể rời đi, Thánh Tổ Chu Du cũng không xuống sân khấu, nhưng sự tồn tại của đông đảo Chuẩn Thánh trong Nhân tộc không phải để làm cảnh!

Phải biết hiện tại trong Nhân tộc có tới hàng trăm vị Chuẩn Thánh, cho dù trừ đi các đại năng Long tộc ở Tứ Hải, thì cũng có hơn một trăm vị.

Cộng thêm tám vị Nhân Hoàng trong Tổ miếu, ba tộc tổ tiên của Nhân tộc, và Hồng Vân chuyển thế Thương Hiệt - những tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ thậm chí là đỉnh phong bực này, thì cho dù các chủng tộc trong Hồng Hoang liên hợp lại, e rằng cũng không phải đối thủ của Nhân tộc!

Cho nên hiện tại mọi người chú ý đến động hướng của Phục Hy và Hồng Vân mới sợ hãi đến vậy!

Tuy nói lúc kết thúc tế thiên, Toại Nhân Thị đã thay mặt Nhân tộc đưa ra cam kết với chúng sinh Hồng Hoang rằng Nhân tộc sẽ không vọng động đao binh, chỉ cần không có ai chủ động khiêu khích Nhân

tộc, thì Nhân tộc sẽ không chủ động phát động chiến tranh.

Lời tuy nói vậy, nhưng khoảng cách thực lực thực sự quá lớn, cũng không trách được mọi người lo lắng!

Đương nhiên lời của Toại Nhân Thị mọi người vẫn tin tưởng, nhưng điều mọi người lo lắng là Nhân tộc hiện tại có biến hóa gì, làm vạ lây đến cá trong chậu thì không hay chút nào!

Dẫu sao chủng tộc nhà mình trong mắt Nhân tộc khổng lồ chỉ giống như một con kiến nhỏ bé.

Vạn nhất phải chịu vô vọng chi tai, thì thực sự không biết đi đâu mà nói lý!

Dẫu sao trong Hồng Hoang thực lực vi tôn, thực lực chính là chân lý!

Và đó cũng là nguyên nhân vì sao mệnh lệnh của Tổ miếu Nhân tộc và những biến hóa ở Nhân tộc không gây ra sự chú ý quá mức, dẫu sao tin tức từ Tổ miếu truyền ra mọi người đâu phải không biết.

Sau khi biết được Tổ miếu Nhân tộc hạ lệnh tập hợp các đại năng Chuẩn Thánh về Tổ miếu, chỉ để lại lèo tèo vài vị âm thầm thủ hộ, mọi người cũng đoán được ý định của Nhân tộc, biết được hành động này là muốn biến Tổ miếu thành thánh địa Nhân tộc, để Nhân tộc có thể tự do phát triển, nên mọi người cũng gác lại sự lo lắng trong lòng!

Dẫu sao chỉ cần Nhân tộc không có ý đồ với họ, thì cho dù có làm gì ở Cửu Châu cũng sẽ không ảnh hưởng đến suy nghĩ của mọi người trong Hồng Hoang!

Ngược lại, việc Phục Hy và Hồng Vân với tư cách là nội hàm của Nhân tộc rời khỏi Tổ miếu chạy thẳng về phía Bắc Hồng Hoang, động hướng kỳ quái bực này mới là điều khiến mọi người chú ý, ai bảo địa vị của hai người này ở Nhân tộc lại phi đồng nhất bàn cơ

chứ!

Hơn nữa hai người này cũng là đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang, thực lực phi bỉ tầm thường, đương nhiên sẽ thu hút sự chúc mục của mọi người!

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt của mọi người cũng theo hai người đi càng lúc càng xa!

Mãi đến khi bước chân của Phục Hy và Hồng Vân chậm lại, không ít đại năng trong lòng cũng dần có toan tính, bởi vì lúc này hai người sắp sửa đến địa giới Bắc Minh, mà Bắc Minh là đạo trường của ai, mọi người đương nhiên rõ ràng.

Chương 385

Nghĩ đến đây, trong mắt không ít đại năng cũng lộ ra vẻ đùa cợt!

Phải biết trong Hồng Hoang kiếp này vẫn còn không ít đại năng của Tử Tiêu cung tồn tại, những người này hiểu rõ về những bí ẩn bên trong vô cùng nhiều!

Cho nên lúc này thấy Phục Hy và Hồng Vân không hề do dự mà tiến thẳng về Bắc Minh, cũng đoán được mục đích của hai người, Phục Hy và Hồng Vân nhất định là đi tìm Côn Bằng gây phiền phức!

Dẫu sao hai người này với Côn Bằng đều có những nhân quả không thể tháo gỡ.

Nghĩ thông suốt những điều này, một chúng đại năng cũng lập tức hồi tưởng lại sự dây dưa nhân quả giữa ba người!

Phải biết lúc Vu Yêu đại kiếp, những đại năng này đều thân thân trải nghiệm, cho nên đối với tất cả những gì xảy ra lúc đó đương nhiên là vô cùng hiểu rõ!

Theo sự hồi tưởng của mọi người, từng màn cảnh tượng trong đại kiếp cũng hiện lên trong đầu họ!

Lúc đó hai tộc Vu Yêu quyết chiến dưới chân núi Bất Chu, đánh nhau vô cùng thảm liệt, cả Hồng Hoang suýt chút nữa đã bị trọng sang trực tiếp, mà hai tộc cũng thương vong thảm trọng.

Và khi Đế Tuấn của Yêu tộc chết đi, vài vị Tổ Vu của Vu tộc vẫn lạc, cục diện cũng bỗng nhiên biến đổi.

Đáng lẽ ra Côn Bằng - kẻ phải ngăn cản Tổ Vu - lại vào thời khắc cuối cùng lâm trận bỏ chạy, khiến Yêu tộc triệt để rơi vào thế hạ phong.

Hơn nữa Côn Bằng còn cậy vào tốc độ thiên hạ vô song của mình, lúc đào tẩu thậm chí còn cuỗm luôn cả cực phẩm tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư mà Đế Tuấn để lại cho Phục Hy.

Điều này khiến Phục Hy rơi vào cảnh tuyệt vọng, dẫu sao nếu có Hà Đồ Lạc Thư này, Phục Hy không nói có thể giúp Yêu tộc nghịch chuyển chiến cục, nhưng ít nhất cũng có thể bảo toàn tính mạng của mình!

Nhưng Côn Bằng lâm trận bỏ chạy, lại còn đoạt mất món linh bảo này, điều đó đã triệt để đoạn tuyệt đường lui của Phục Hy!

Khiến Phục Hy không còn thủ đoạn bảo mạng, cuối cùng ảm đạm vẫn lạc!

Tuy nói hiện tại Phục Hy đã chuyển thế, Hà Đồ Lạc Thư cũng đã quay về tay, nhưng hận thù bực này làm sao có thể dễ dàng liễu kết được!

Nghĩ đến đây, mọi người ngược lại không có cảm giác gì lớn, chỉ cảm thấy Côn Bằng có chút vô sỉ, hiện tại Phục Hy đánh tới cửa cũng là tội hữu ứng đắc!

Nhưng khi không ít người nhớ lại xích mích giữa Hồng Vân và Côn Bằng, trong lòng lại có chút khác đi!

Những người này nhớ lại những việc mình đã làm trước kia, trong lòng cũng từng trận hối hận, ngay sau đó trong lòng dâng lên từng tia kinh sợ.

Dẫu sao việc Hồng Vân thân tử đạo tiêu không chỉ đơn thuần là vì sự tính kế của Côn Bằng, mà còn có quan hệ cực lớn với những người này!

Phải biết trong Tử Tiêu cung, Đạo Tổ đã ban một đạo Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Vân, mà đạo khí này chính là thành thánh chi cơ,

những người nghe đạo ở Tử Tiêu cung làm sao không đỏ mắt cho được.

Cho nên cuối cùng không ít người nghe đạo tại Tử Tiêu cung cũng tập hợp lại với nhau, muốn mưu đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí trên thân Hồng Vân!

Tuy nhiên Hồng Vân nhận được sự dặn dò của Chu Du và Trấn Nguyên Tử, sau khi về đạo trường liền một mực không ra ngoài, những đại năng kia mới không động thủ.

Dẫu sao động Hỏa Vân cũng là một trong số ít động thiên phúc địa trong Hồng Hoang, cho dù mọi người có hợp lực cũng không thể dễ dàng công phá.

Đương nhiên mọi người cũng lo lắng nếu thời gian trì hoãn quá dài sẽ dẫn đến sự xuất hiện của Trấn Nguyên Tử và Chu Du - bằng hữu của Hồng Vân!

Đối với Trấn Nguyên Tử, mọi người không mấy sợ hãi, nhưng đối với Chu Du, những người này thực sự không muốn đắc tội.

Tuy nói không biết vì sao trong Tử Tiêu cung Chu Du không đạt được Hồng Mông Tử Khí, nhưng vị này chính là đệ tử đích truyền duy nhất của Đạo Tổ, hơn nữa trên thân còn có Tiên thiên chí bảo, mọi người sao dám đối đầu trực diện với Chu Du!

Cho nên cuối cùng chỉ có thể luôn canh giữ trước động Hỏa Vân, đợi Hồng Vân xuất hiện!

Và khi Hồng Vân từ đạo trường động Hỏa Vân bước ra, những vị Chuẩn Thánh này không hề do dự, trực tiếp toàn lực công kích, muốn đánh giết Hồng Vân ngay lập tức để đoạt lấy thành thánh chi cơ trên người ông ấy.

Tuy nói cuối cùng Hồng Vân đã thoát khỏi sự vây bắt của một

chúng đại năng, nhưng cũng bị thương không nhẹ, nếu không sau này cũng không bị Côn Bằng và Minh Hà chặn đường, cuối cùng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu!

Cho nên nói Hồng Vân vẫn lạc có quan hệ quyết định với Côn Bằng, nhưng đông đảo đại năng Hồng Hoang vây công Hồng Vân trước đó cũng không tránh khỏi liên đới, đây cũng chính là nguyên nhân khiến những người này thấy Hồng Vân đi tìm Côn Bằng liễu kết nhân quả lại kinh hoảng đến vậy!

Phải biết hiện tại Hồng Vân đã trưởng thành đến mức là tồn tại mà mọi người không dám chọc vào.

Không phải nói cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hiện tại của Hồng Vân mạnh đến đâu, mà là nói đến Nhân tộc và Chu Đu đứng sau lưng ông ấy!

Nếu như không có Nhân tộc và vị Thánh nhân Chu Du này, cho dù Hồng Vân có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, e rằng cũng không phải đối thủ của nhiều đại năng như vậy.

Dẫu sao Chuẩn Thánh đỉnh phong tuy mạnh, nhưng cũng không có cách nào chống lại sự công kích đồng thời của nhiều Chuẩn Thánh đến thế!

Mà những đại năng Hồng Hoang này tuy không có cơ duyên lớn lao gì, nhưng sau bao nhiêu năm tiềm tu, không ít người cũng đã tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu đối đầu một-một với Hồng Vân dù không thắng được thì cũng có thể trực tiếp tẩu thoát!

Hơn nữa một hai vị Chuẩn Thánh thì không đáng kể, nhưng mấy chục vị Chuẩn Thánh cùng lúc thì cho dù Hồng Vân có mạnh đến đâu cũng phải hận đương tràng!

Nhưng vấn đề hiện tại là Hồng Vân đã chuyển thế vào Nhân tộc,

hơn nữa bằng hữu chí giao của ông ấy là Chu Du đã trở thành tồn tại có thực lực mạnh nhất trong số các Thánh nhân Hồng Hoang, mọi người làm sao còn dám nảy sinh tâm tư gì với Hồng Vân nữa.

Cho dù Hồng Vân có thực sự tìm đến cửa, e rằng những đại năng này cũng không dám gặp mặt ông ấy, càng đừng nói đến việc tập hợp lại vây công Hồng Vân như trước kia!

Dẫu sao Hồng Vân đến để liễu kết nhân quả tiền thế, mọi người nếu còn dám vây công thì trong mắt Nhân tộc chắc chắn không thể dung thứ!

Hơn nữa với thực lực hiện tại của Nhân tộc, cũng đủ để nghiền nát mọi người!

Phải biết hiện tại Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, cộng thêm Long tộc không chỉ có hàng trăm vị Chuẩn Thánh, mà còn có một Khí vận chân long sánh ngang Thánh nhân.

Cho dù Khí vận chân long không thể rời khỏi địa giới Cửu Châu, Chuẩn Thánh Long tộc không tham chiến, thì một chúng Chuẩn Thánh như bọn họ cũng không phải đối thủ của nhiều Chuẩn Thánh Nhân tộc đến thế!

Biết được sự chênh lệch giữa hai bên, nên những đại năng này lúc này mới kinh hoảng như vậy, chính là lo lắng sau khi Hồng Vân liễu kết nhân quả với Côn Bằng sẽ lại tìm đến mình, đến lúc đó bọn họ không có chút sức phản kháng nào!

Trong nhất thời, Hồng Hoang cũng phong vân động đãng, đa số sinh linh tuy không rõ chân tướng sự việc nhưng thấy được sự trọng thị của các đại năng trong tộc cũng thi nhau chú ý tới!

Sau đó cùng với việc các đại năng hiểu rõ chân tướng tiết lộ sự dây dưa giữa mấy người họ, chúng sinh Hồng Hoang đối với hành

động của hai người lại càng thêm quan tâm, bởi vì chúng sinh Hồng Hoang rõ ràng Phục Hy, Hồng Vân cùng Côn Bằng có thù oán như vậy, đó tuyệt đối lại là một trận chiến đỉnh phong!

Tuy nói mấy người này không phải Thánh nhân, nhưng cũng đã là thực lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang chỉ sau Thánh nhân rồi.

Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang không ít, nhưng tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong thì không có mấy người, vả lại mỗi một vị đều là tồn tại lừng lẫy Hồng Hoang!

Mà trong ba người này, người có cảnh giới yếu nhất cũng đã là tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí Phục Hy còn là cảnh giới Chí Thánh bên trên Chuẩn Thánh, chúng sinh Hồng Hoang làm sao có thể không trọng thị cho được!

Biết được mục đích của Phục Hy và Hồng Vân, hiểu rõ chân tướng sự việc, lúc này những biến hóa của Nhân tộc càng không ai quan tâm nữa.

Dẫu sao trong Hồng Hoang đã lâu không xuất hiện sự phân tranh của các đại năng bực này, mọi người đương nhiên muốn lập tức hướng ánh mắt về đó.

Một phương diện là để chứng kiến trận chiến mạnh nhất dưới Thánh nhân sẽ như thế nào, mặt khác cũng muốn biết kết quả ra sao!

Và trong đám đại năng Hồng Hoang này, có một vị đại năng trong mắt không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn dược dược dục thí (nôn nóng muốn thử), trên mặt cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt!

Và người này chính là Minh Hà của Huyết Hải!

Chương 386

Phải biết nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà cũng không hề nhỏ, nếu không có Minh Hà cùng Côn Bằng chặn đánh Hồng Vân, thì Hồng Vân hoặc giả vẫn còn một tia sinh cơ, không đến mức tử trận tại chỗ!

Trong việc Hồng Vân vẫn lạc, Côn Bằng là chủ mưu, thì Minh Hà là tòng phạm, nhân quả tự nhiên cũng không nhỏ chút nào!

Hiện tại Hồng Vân chuyển thế quy lai giác tỉnh ký ức, đến để liễu kết nhân quả, thì Huyết Hải chính là nơi Hồng Vân bắt buộc phải tới!

Mà sở dĩ Minh Hà không kinh hãi như những đại năng khác từng tham gia vây công Hồng Vân, là vì ông ta cảm thấy mình căn bản không có nguy cơ sinh tử gì cả!...

Thậm chí đối với việc Hồng Vân chuyển thế trở về để liễu kết nhân quả, Minh Hà cũng không hề kinh ngạc!

Không phải là Minh Hà cảm thấy Hồng Vân sẽ không tới tìm mình, mà là lão sớm đã vì việc này mà làm tốt chuẩn bị!

Bởi vì ngay từ khi Hậu Thổ thành thánh, Chu Du đã đến Huyết Hải, yêu cầu Minh Hà nhường ra một phần lãnh địa Huyết Hải, đồng thời tại lúc Hậu Thổ thành thánh đã ngăn cản sự công kích của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Khi đó Minh Hà đã từ miệng Chu Du biết được sự thật Hồng Vân chưa hoàn toàn vẫn lạc, cho nên lão sớm đã dự liệu được sẽ có ngày này, chuyện đang xảy ra cũng nằm trong ý liệu của Minh Hà!

Còn về việc tại sao Minh Hà không hề kinh sợ, không chỉ vì trong lần đó lão đã đạt được tạo hóa không nhỏ, thực lực tiến bộ vượt bậc,

mà còn vì lão hiểu rõ cho dù Hồng Vân có đến tìm mình liễu kết nhân quả, Chu Du cũng sẽ không ra tay!

Chỉ cần vị Hồng Hoang đệ nhất nhân Chu Du không ra tay, Minh Hà sẽ không có nguy cơ vẫn lạc. "Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử" không phải là một câu nói suông!

Đồng thời vì tính đặc thù của Huyết Hải, sau khi tất cả sinh linh trong Hồng Hoang tử vong, chân linh còn sót lại đều sẽ tụ tập về chốn Huyết Hải, nhân quả trong đó là vô tận!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao trước kia Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi lại chọn tại chốn Huyết Hải!

Hiện tại Hậu Thổ đã thành công chứng đạo thành tựu Địa Đạo Thánh Nhân, nơi Luân Hồi tồn tại ngay trong Huyết Hải.

Cộng thêm việc Hồng Hoang thăng cấp, tầm quan trọng của Huyết Hải càng được nâng cao, đã trở thành một trong những nơi quan trọng nhất Hồng Hoang, địa vị so với Bất Chu Sơn chỉ kém một đường!

Cho nên cũng không có ai dám có ý đồ xấu với Huyết Hải, ngay cả Thánh Nhân cũng không ngoại lệ!

Dẫu sao nếu trước khi Luân Hồi xuất hiện, Thánh Nhân muốn triệt để xóa sổ Huyết Hải, họ phải chọn tiêu hao vô tận pháp lực để phong cấm Huyết Hải lại, từng bước mài mòn, sau đó phải tìm một nơi cư ngụ khác cho chân linh của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang sau khi chết.

Có như vậy mới có thể chịu đựng được nhân quả của việc phúc diệt Huyết Hải mà không bị rơi khỏi Thánh vị!

Nhưng hiện tại ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám nói chắc chắn có thể biến Huyết Hải thành hư vô.

Bởi vì Huyết Hải là nơi ngưng tụ lệ khí của thiên địa Hồng Hoang, theo sự phát triển không ngừng của Hồng Hoang, tu sĩ dần

nhiều lên, Huyết Hải cũng dần bành trướng, tác dụng ngày càng lớn!

Chưa nói đến việc cấp bậc Thánh Nhân ra tay có thể mẫn diệt Huyết Hải hiện nay hay không, cho dù cấp bậc Thánh Nhân có thể triệt để mẫn diệt nó, thì loại nhân quả này cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân có thể thừa thụ.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là Thánh Nhân không có cách nào đối phó với Huyết Hải, chỉ là khả năng phúc diệt Huyết Hải là vô cùng thấp.

Bởi vì ngay cả khi Thánh Nhân không quan tâm đến nhân quả, thì hiện nay muốn triệt để phúc diệt chốn Huyết Hải cũng chỉ có một lựa chọn, đó là dùng đại pháp lực để tách rời nơi Luân Hồi và Huyết Hải ra!

Động tác lớn như vậy không phải chỉ một hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân là có thể làm được, dù mấy vị Thánh Nhân hợp lực cũng chưa chắc đã làm xong!

Hơn nữa trong quá trình này còn phải lo lắng Hậu Thổ tại Luân Hồi có ngăn cản hay không, vì một khi Huyết Hải phá diệt, nơi Luân Hồi cũng sẽ chịu tổn thất không nhỏ.

Chính vì thế, Minh Hà mới có đủ tự tin để nói rằng dù Thánh Nhân ra tay mình cũng sẽ không vẫn lạc, vì mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia sẽ không mạo hiểm rơi khỏi Thánh vị để nhằm vào Minh Hà, mà Minh Hà cũng không thể kết hạ nhân quả lớn như vậy với các vị Thánh Nhân.

Minh Hà có chỗ dựa này, tự nhiên không cần lo lắng về nguy cơ sinh tử!

Cho nên đối mặt với Hồng Vân chuyển thế trở về, Minh Hà không có một chút kiêng dè, ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử!

Đương nhiên Minh Hà cũng có tự tri chi minh, lão tuy biết mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia có lẽ không dám hạ tử thủ với mình, nhưng Chu Du hoàn toàn có thực lực này.

Thậm chí với thực lực hiện tại của Chu Du, ngay cả khi phúc diệt Huyết Hải cũng sẽ không phải gánh chịu bao nhiêu nhân quả!

Minh Hà tuy không rõ thực lực thực sự của Chu Du hiện tại, nhưng cảm ứng truyền đến từ bản nguyên Huyết Hải cũng khiến Minh Hà tràn đầy sợ hãi đối với Chu Du!

Thực tế Minh Hà đoán cũng không sai, với thực lực hiện tại của Chu Du, hoàn toàn có thể trực tiếp phúc diệt Huyết Hải!

Dẫu sao Chu Du hiện tại đã là cảnh giới Thánh Nhân bát trọng thiên, trực tiếp di dời nơi Luân Hồi ra khỏi Huyết Hải đối với anh cũng không phải vấn đề gì lớn.

Hơn nữa trong khoảnh khắc phúc diệt Huyết Hải, Chu Du có thể trực tiếp tái tạo một địa vực y hệt như Huyết Hải trước đó, như vậy cũng sẽ không có tranh chấp gì với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Đương nhiên hoặc giả có người sẽ nói, với cảnh giới hiện tại của Chu Du, tại sao không trực tiếp mẫn diệt chân linh của Minh Hà, hoặc là để Huyết Hải một lần nữa dựng dục ra một tôn Minh Hà?

Điều này phải nói đến sự thông minh của Minh Hà, ngay từ khi Hồng Hoang xuất hiện Thánh Nhân, Minh Hà đã nghĩ tới nhược điểm của mình, sau đó khi Chu Du tìm đến, anh cũng trực tiếp nói ra biện pháp khắc chế Minh Hà.

Cho nên sau khi giúp đỡ Hậu Thổ thành thánh, Minh Hà cũng khổ tâm suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp, đó là triệt để tế luyện Huyết Hải, để mỗi một giọt nước Huyết Hải đều tràn ngập bản nguyên của Minh Hà.

Trước kia Minh Hà chỉ luyện hóa bản nguyên của Huyết Hải, nên Thánh Nhân mới có thủ đoạn nhắm vào, còn hiện tại Minh Hà đã tế luyện triệt để Huyết Hải, biện pháp trước kia của Thánh Nhân đã không còn tác dụng gì nữa.

Dẫu sao Huyết Hải vẫn đang không ngừng bành trướng, ngay cả khi Thánh Nhân cách tuyệt Huyết Hải hiện tại với Hồng Hoang thì cũng không ngăn được Huyết Hải lớn lên, vì đây là quy tắc Thiên Đạo.

Tuy Minh Hà làm vậy để bản thân triệt để không còn nỗi lo sinh tử, nhưng cũng tồn tại một vấn đề cực lớn, đó là Minh Hà muốn đột phá cũng khó khăn muôn vàn, muốn đột phá cảnh giới Thánh Nhân lại càng là chuyện viển vông.

Dẫu sao Minh Hà muốn chứng đạo thì phải để Huyết Hải sản sinh thuế biến, trừ phi sự tham ngộ đại đạo của Minh Hà có thể vượt qua tốc độ bành trướng của Huyết Hải.

Như vậy theo sự thăng cấp của Hồng Hoang, Minh Hà có lẽ còn có một tia khả năng, nhưng hiện tại Minh Hà đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, việc nâng cao đại đạo cực kỳ không dễ dàng, muốn vượt qua sự thăng tiến của Huyết Hải, độ khó này có thể tưởng tượng được!

Đương nhiên Minh Hà cũng biết tệ đoan của biện pháp này nhưng cuối cùng vẫn làm, vì so với việc đột phá thì cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn!

Hơn nữa theo sự nâng cao không ngừng của Huyết Hải, dưới sự phản phệ của bản nguyên, thực lực của Minh Hà cũng sẽ không ngừng tiến bộ, thậm chí có thể dựa vào cảnh giới Chuẩn Thánh mà có thực lực sánh ngang Thánh Nhân, cộng thêm việc bất tử bất diệt như Thánh Nhân, có thể nói là một tôn Thánh Nhân dị loại.

Đối với kết quả này, Minh Hà cũng không có gì không thể chấp nhận, hơn nữa còn một điểm là nếu Hồng Hoang thành tựu Vĩnh Hằng, Huyết Hải cũng sẽ theo đó thăng cấp, Minh Hà cũng có thể thuận thế trực tiếp đột phá.

Có thể nói Minh Hà hiện tại dù chọn nằm không cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng Minh Hà biết độ khó này lớn cỡ nào, so với việc mình tự đột phá Thánh cảnh còn khó hơn không biết bao nhiêu lần, nên lão cũng không dám lười biếng!

Nói đi cũng phải nói lại, trong lòng Minh Hà tuy kiêng dè Chu Du vạn phần, nhưng đối với việc Hồng Vân xuất hiện lần này để kết liễu nhân quả thì không hề lo lắng!

Vì lão xác nhận Chu Du sẽ không ra tay.

Tại sao Minh Hà lại xác nhận như vậy?

Chuyện này cũng phải nói đến việc Hậu Thổ thành thánh khi đó!

Lúc ấy chân thân Chu Du trực tiếp giáng lâm trong Huyết Hải, khí tức Thánh Nhân trên người đã dọa Minh Hà một phen hú vía.

Minh Hà thực sự giống như đám đại năng hiện tại, trong lòng vô cùng kinh sợ.

Phải biết khi đó Thiên Đạo Thánh Nhân đều đã xuất hiện, Minh Hà cũng đã từng cảm thụ qua uy áp của Thánh Nhân, biết mình trước mặt Thánh Nhân không có một chút sức phản kháng nào.

Chương 387

Cho nên khi thấy Chu Du đã trở thành Thánh Nhân, lão mới sợ hãi và tuyệt vọng như vậy, lão cũng lo lắng Chu Du ra tay trực tiếp mẫn diệt mình!

Dẫu sao quan hệ hảo hữu giữa Chu Du và Hồng Vân, những người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung đều phi thường rõ ràng.

Đương nhiên cuối cùng Chu Du không hề ra tay với Minh Hà, dẫu sao nếu đã ra tay thì hiện tại Minh Hà làm gì còn cơ hội ở đây nhìn Hồng Vân.

Hơn nữa Chu Du không chỉ không ra tay mà còn cho Minh Hà một tràng tạo hóa, tuy cuối cùng Minh Hà cần hoàn thành nhiệm vụ Chu Du an bài, nhưng cũng khiến lão thở phào một cái.

Sau đó Minh Hà tại lúc Hậu Thổ thành thánh cũng đã ra tay ngăn cản mấy đạo công kích của Thánh Nhân, mặc dù bị đánh đến mức bản nguyên bị tổn thương, suýt chút nữa bị đánh rơi cảnh giới, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Đương nhiên trong quá trình này, Minh Hà cũng từ miệng Chu Du biết được chân tướng Hồng Vân không hề vẫn lạc, đồng thời cũng nhận được lời hứa của Chu Du, đó là lúc Hồng Vân liễu kết nhân quả, anh sẽ không ra tay, cho nên hiện tại Minh Hà mới có thể nhẹ nhõm như vậy!

Tuy việc Nhân tộc thành công chứng đạo trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, việc Khí Vận Chân Long của Nhân tộc hóa hình xuất thế có thực lực Thánh cảnh Minh Hà sớm đã biết, nhưng Minh Hà không nghĩ rằng một Khí Vận Chân Long không có linh trí tồn tại lại có năng lực phúc diệt Huyết Hải.

Dẫu sao hiện tại ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám nói mình có thực lực đó, cho nên việc Minh Hà không có cảm giác gì đối với việc Hồng Vân liễu kết nhân quả là có thể lý giải!

Đương nhiên Minh Hà trái lại còn đặc biệt mong đợi việc Hồng Vân đến liễu kết nhân quả, nếu không giải quyết chuyện này, trong lòng Minh Hà luôn cảm thấy bất an.

Dẫu sao sự hiện diện của Chu Du đối với Minh Hà giống như một thanh kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu!

Chỉ khi Minh Hà triệt để liễu kết nhân quả giữa mình và Hồng Vân, lão mới coi như có thể buông bỏ sự lo lắng tận đáy lòng.

Ai bảo Chu Du để lại bóng ma tâm lý cho Minh Hà lớn như vậy, cộng thêm sự gợi ý trong u minh của bản nguyên Huyết Hải khiến Minh Hà càng thêm sợ hãi Chu Du!

Tuy nói sau khi Hậu Thổ thành thánh suốt thời gian dài như vậy Minh Hà vẫn luôn ở lại Huyết Hải, chính là muốn thoát khỏi bóng ma trong lòng mình, nhưng theo thời gian trôi qua, danh tiếng của Chu Du trong Hồng Hoang ngày càng vang dội, Minh Hà đối với Chu Du cũng càng thêm kiêng dè, cho nên lúc này biết Hồng Vân tiền lai để kết thúc khí vận mới có thể nóng lòng muốn thử như vậy!

Ý nghĩ của Minh Hà ở đây, Chu Du tự nhiên sẽ không rõ, vì hiện tại Chu Du đã không còn coi trọng tiểu nhân vật như Minh Hà nữa.

Đừng nói Chu Du cuồng ngạo, ai bảo hiện tại Minh Hà vẫn chỉ là một Chuẩn Thánh nho nhỏ, dù là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí nói theo sự nâng cao không ngừng của Huyết Hải, Minh Hà có thực lực Thánh Nhân thì cũng sẽ không được Chu Du để vào mắt.

Dẫu sao Chu Du hiện tại không giống như lúc mới nhập Thánh cảnh, còn lo sợ Thiên Đạo Hồng Hoang vạn phần, hiện nay Chu Du là

tồn tại Thánh Nhân bát trọng thiên, sắp thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tự nhiên không còn những cố kỵ như trước!

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân hiện tại Chu Du cũng không hề để ý, huống chi là Minh Hà còn chưa thành tựu Thánh cảnh.

Hơn nữa Minh Hà nghĩ cũng không sai, với cảnh giới Thánh Nhân bát trọng thiên của Chu Du hiện nay, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân Chu Du cũng có thể khiến họ triệt để vẫn lạc, một cái Huyết Hải càng không thành vấn đề!

Chỉ có điều hiện tại ý nghĩ của Chu Du là đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực, nên mới không có tâm tư quan tâm mà thôi.

Việc Phục Hy và Hồng Vân hai người thực hiện chuyến đi này, trong lòng Chu Du cũng đã sớm dự liệu, vì Chu Du hiểu rõ chỉ cần Nhân tộc thành tựu nhân vật chính thiên địa, hai người này không còn ràng buộc trên thân sẽ đi liễu kết nhân quả tiền thế.

Hơn nữa Chu Du còn biết chuyến đi của hai người sẽ vô cùng thuận lợi, nên càng không có ý định quan tâm!

Dẫu sao với cảnh giới hiện tại của Chu Du, thủ đoạn cuối cùng của mấy người đó Chu Du chỉ cần nghĩ là biết, anh hiểu rõ Côn Bằng sẽ không có cơ hội thắng, tự nhiên sẽ không để ý!

Điều Chu Du đang nghĩ lúc này là sau khi hai người liễu kết nhân quả sẽ tổ chức một chuyến thịnh yến tại Bồng Lai.

Một mặt là để chiêu cáo sự hiện diện của Tây Vương Mẫu cho Hồng Hoang biết, để Tây Vương Mẫu cũng có thể chia sẻ khí vận Nhân tộc, từ đó có cơ hội tấn thăng lên cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La.

Mặt khác là để chúng sinh Hồng Hoang hiểu thêm về sự tồn tại của Bồng Lai, khiến địa vị của mình trong lòng chúng sinh Hồng

Hoang nâng cao lên một cấp bậc mới!

Đây cũng là cảm ngộ mà Chu Du có được sau khi thành tựu Thánh Nhân bát trọng thiên, vì trong u minh Chu Du có một tia cảm ngộ, đó là muốn thành tựu cấp bậc Hỗn Nguyên Vô Cực cần phải mượn sức mạnh của chúng sinh Hồng Hoang.

Tuy hiện tại Chu Du chưa rõ cụ thể nên làm thế nào, nhưng chuẩn bị trước cũng là việc nên làm!

Nói thật, Chu Du vẫn rất mong đợi chuyện này, dẫu sao đây cũng được coi là lần đầu tiên nhất mạch Bồng Lai lộ diện tại Hồng Hoang.

Trước kia trong trận Vu Yêu đại kiếp, khi Chu Du lần đầu xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, vẫn còn không ít tu sĩ không nhận ra vị truyền nhân của Đạo Tổ này.

Đến hiện tại tuy chúng sinh đã có chút hiểu biết về Chu Du, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng vị Thánh Nhân này thực lực phi đồng tầm thường.

Trừ một số ít người hiểu được địa vị của Chu Du, phần lớn những người còn lại biết rất ít, nên Chu Du cũng muốn nhân cơ hội này để chúng sinh Hồng Hoang nhận thức lại mình một lần nữa!

Tin rằng theo việc tổ chức yến hội Bồng Lai, địa vị của mình trong lòng chúng nhân Hồng Hoang dù không bằng lão sư Hồng Quân nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu!

Vượt qua lão sư của mình thì Chu Du tạm thời không dám nghĩ tới, ai bảo hiện tại Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo rồi chứ, trong Hồng Hoang chỉ cần tham ngộ Thiên Đạo là sẽ hiểu biết về Hồng Quân!

Ý định trong lòng đã định, Chu Du cũng thu hồi tầm mắt nhìn về hướng Bắc Minh, đắm mình vào tu hành đại đạo, không còn quan tâm đến những chuyện sắp xảy ra nữa!

Đương nhiên có lẽ có người nói Chu Du sao không chiếu cố "ông bố tiện nghi" Chúc Long của mình, thực ra hiện tại Chúc Long với tư cách là lãnh tụ Long tộc, chiếm giữ khí vận Nhân tộc không hề ít.

Trước khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang, Chúc Long đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Theo việc Nhân tộc chứng đạo trở thành nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang, thu hoạch của Chúc Long cũng không nhỏ, trên con đường Chuẩn Thánh lão đi còn xa hơn cả Phục Hy.

Trước đó Chu Du cũng là người đầu tiên cảm nhận được sự biến hóa của Chúc Long, nên đã truyền kinh nghiệm đột phá của mình cho Chúc Long.

Hiện tại Chúc Long đang trong quá trình tiềm tu, e rằng lần sau xuất hiện sẽ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Cho nên thời gian này Chúc Long mới luôn không xuất hiện!

Chu Du không quan tâm nhưng không có nghĩa là mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác không để ý.

Thiên Đạo Thánh Nhân với tư cách là người đại diện của Thiên Đạo tại Hồng Hoang, tự nhiên hiểu rõ hiện tại Nhân tộc có địa vị như thế nào.

Trước kia mấy người này tuy biết Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang, nhưng đối với khái niệm "nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang" này vẫn chưa có hình dung cụ thể.

Dẫu sao mấy người họ không giống như Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, mà chỉ là lạc ấn nguyên thần lên Thiên Đạo, nên chỉ hiểu được một số đại thế của Hồng Hoang, đối với tình huống cụ thể vẫn chưa đặc biệt thấu triệt, đương nhiên cũng sẽ không rõ ý nghĩa của Nhân tộc đối với Hồng Hoang.

Hiện tại khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính thiên địa, Thiên Đạo Hồng Hoang có sự hiển hóa, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng từ Thiên Đạo mà hiểu được tầm quan trọng của Nhân tộc, biết được sự phát triển của Nhân tộc hiện nay liên quan đến sự thăng cấp của Thiên Đạo Hồng Hoang, đối với Nhân tộc đương nhiên cực kỳ coi trọng.

Đồng thời các vị Thánh Nhân này cũng biết con đường tu hành của mình có quan hệ mật thiết với Nhân tộc, đối với những đại sự xảy ra ở Nhân tộc đương nhiên càng thêm quan tâm!

Ai bảo hiện tại Nhân tộc được Thiên Đạo Hồng Hoang ưu ái, khí vận không ngừng nâng cao, trở thành chúa tể thực sự của Hồng Hoang cơ chứ!

Các vị Thánh Nhân muốn có được nhiều khí vận hơn thì phải đạt được nhiều tín ngưỡng hơn từ Nhân tộc.

Chỉ có giáo thống của các vị Thánh Nhân đại hưng trong Nhân tộc thì phần khí vận Nhân tộc mà họ chiếm giữ mới nhiều hơn.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính thiên địa, các vị Thánh Nhân phân phó đệ tử môn hạ đi vào Nhân tộc!

Tương tự, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này khi Nhân tộc chứng đạo nhân vật chính Thiên Đạo, thu hoạch cũng vượt xa dự kiến, nên cũng trở nên tích cực hơn!

Trước đó, trong lãnh thổ Nhân tộc, những người truyền đạo thuộc môn hạ Thánh Nhân hiếm khi là đệ tử thân truyền, còn hiện tại một loạt đệ tử thân truyền đều được các vị Thánh Nhân phái ra, từ đó có thể thấy các vị Thánh Nhân coi trọng Nhân tộc lúc này như thế nào!

Đương nhiên có lẽ tu sĩ sẽ nảy sinh nghi hoặc, tại sao hiện tại

Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang thực sự, mà Khí Vận Chân Long của Nhân tộc lại chỉ có cảnh giới như thế, thực lực thậm chí còn không bằng các vị Thiên Đạo Thánh Nhân!

Chương 388

Đó là vì Khí Vận Chân Long của Nhân tộc chỉ là sự kết hợp của ý chí Nhân tộc và khí vận hiển hóa, không đại diện cho toàn bộ khí vận Nhân tộc, duy chỉ có Khí Vận Trường Hà mới là nơi hội tụ tất cả khí vận Nhân tộc!

Hơn nữa còn một mặt là vì Nhân tộc hiện tại chẳng qua mới vừa trở thành nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang, vẫn còn không gian tiến bộ cực lớn!

Đây cũng là nguyên nhân khiến Toại Nhân Thị cùng mọi người nghị luận trong tổ miếu Nhân tộc trước đó, vì hiện tại Nhân tộc đã gắn bó sinh tử với Hồng Hoang, Nhân tộc không ngừng phát triển thì Hồng Hoang cũng sẽ có thu hoạch!

Hiện tại Thánh Nhân coi trọng Nhân tộc như vậy cũng không có gì lạ.

Hơn nữa sự phát triển của Nhân tộc trong kiếp này khác với kiếp trước, kiếp trước vì Hồng Hoang suy lạc, Nhân tộc triệt để luân thành quân cờ của Thánh Nhân, mọi thứ đều mặc cho Thánh Nhân bài bố.

Nhưng hiện tại ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám có chút khinh thị Nhân tộc, cho nên ngay cả khi đối mặt với những Thiên Đạo Thánh Nhân này, Nhân tộc cũng không có bao nhiêu sợ hãi, huống hồ Nhân tộc còn có tồn tại mạnh hơn các vị Thánh Nhân làm chỗ dựa, tự nhiên sẽ không giống như kiếp trước nữa!

Đương nhiên Thánh Nhân với tư cách là đại diện Thiên Đạo Hồng Hoang, Nhân tộc đối với các vị Thánh Nhân vẫn cực kỳ tôn trọng, chỉ có điều hiện tại có tiền đề là Thánh Nhân không được đe dọa đến sự phát triển của Nhân tộc.

Nếu không thì sẽ giống như chuyện xảy ra lúc Thần Nông Thị tại vị, vì Vô Chi Kỳ vô cớ hại chết con gái của Nhân Hoàng, Tiệt Giáo của Thông Thiên suýt chút nữa đã biến mất tăm khỏi Nhân tộc, từ đó khiến khí vận Nhân tộc mà Thông Thiên chiếm giữ giảm mạnh.

Mà với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang, Thông Thiên dù có tổn thất lớn như vậy cũng không dám có một tia phản bác, chỉ có thể trút giận lên đầu hai người phương Tây, có thể thấy sự cường thế của Nhân tộc!

Vì Thông Thiên cũng rất rõ ràng, dù thế nào đi nữa thì Tiệt Giáo cũng là bên đuối lý, nếu dám ra tay với Nhân tộc thì e rằng không chỉ khiến giáo thống Tiệt Giáo trong Nhân tộc triệt để tiêu vong mà bản thân mình cũng có khả năng bị Chu Du trừng phạt, cho nên Thông Thiên tự nhiên không dám có động tác gì!

Có bài học của Thông Thiên, các vị Thánh Nhân tự nhiên không dám đối với Nhân tộc có ý đồ xấu nữa, đương nhiên Nhân tộc hiện tại đã trở thành nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang thì càng không phải là thứ mọi người có thể dễ dàng bài bố!

Các vị Thánh Nhân coi trọng Nhân tộc như vậy, đương nhiên lúc nào cũng chú ý đến tình hình của Nhân tộc, huống hồ đối với Thánh Nhân mà nói đây cũng không phải chuyện gì lớn, một đạo nguyên thần chi lực là có thể thu hết chuyện của Nhân tộc vào mắt.

Cho nên động hướng của Phục Hy và Hồng Vân hai người tự nhiên không giấu được những vị Thánh Nhân này!

Ngay từ khi Phục Hy và Hồng Vân cùng nhau rời khỏi tổ miếu Nhân tộc, các vị Thánh Nhân đã có cảm ứng, và Thánh Nhân chỉ cần bấm tay tính toán là rõ ràng dự định của hai người.

Sau đó còn có mấy đạo nguyên thần chi lực cũng bay ra từ đạo tràng của các vị Thánh Nhân, đi đến chốn Bắc Minh!

Cũng vì hiện tại trong Hồng Hoang không có đại sự gì xảy ra, việc Phục Hy và Hồng Vân đi tìm Côn Bằng liễu kết nhân quả tự nhiên trở thành tiêu điểm.

Theo lý mà nói các vị Thánh Nhân chỉ cần bấm tay tính toán là biết kết cục chuyện này, tại sao lại quan tâm như vậy?

Đây chính là nguyên nhân các vị Thánh Nhân chú ý, tuy mấy vị Thánh Nhân này đều đã rõ Côn Bằng tất nhiên sẽ bại, nhưng đối với cảnh giới của Phục Hy sau khi liễu kết nhân quả vẫn có chút mong đợi.

Dẫu sao trên người Phục Hy có khí vận Nhân tộc che đậy, các vị Thánh Nhân cũng không hiểu rõ lắm về vận mệnh của Phục Hy.

Tuy các vị Thánh Nhân tính được Phục Hy lần này không thể đột phá Thánh cảnh, nhưng cũng muốn hiểu xem Phục Hy đạt tới cảnh giới nào, cách cảnh giới Thánh Nhân bao xa!

Dẫu sao Thánh Nhân cũng phải dựa trên thực lực của Nhân tộc mà thay đổi sách lược đối với Nhân tộc.

Đối với con Khí Vận Chân Long hiện tại của Nhân tộc, các vị Thánh Nhân không thèm để vào mắt, vì nó chỉ có thực lực Thánh cảnh mà không có một chút linh trí, sao có thể là đối thủ của Thánh Nhân.

Nhưng nếu Phục Hy thành tựu Thánh Nhân thì lại khác, dẫu sao Phục Hy cũng là Tiên Thiên Đại Thần hóa hình cùng thời đại với mọi người.

Đối với thực lực của Phục Hy, mọi người vẫn khá rõ ràng, đặc biệt là năng lực sáng tạo của Phục Hy càng khiến các vị Thánh Nhân có chút kiêng dè.

Phải biết lúc Vu Yêu đại chiến, Vu tộc dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tòa trận pháp Tiên Thiên này suýt chút nữa

đã phúc diệt Yêu tộc, nhưng Phục Hy lại dựa vào sức mình, từ Hà Đồ Lạc Thư ngộ ra sự huyền diệu của Chu Thiên Tinh Đẩu, sáng tạo ra trấn tộc đại trận của Yêu tộc là Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, một hơi xoay chuyển cục diện.

Hiện tại Hà Đồ Lạc Thư lại một lần nữa rơi vào tay Phục Hy, nếu để Phục Hy đột phá thành tựu Thánh Nhân, thì với năng lực sáng tạo của Phục Hy cộng thêm thực lực hiện tại của Nhân tộc, ngay cả những Thiên Đạo Thánh Nhân như họ e rằng cũng sẽ không được Nhân tộc coi trọng.

Chính vì thế, các vị Thánh Nhân đối với động hướng của Phục Hy càng thêm coi trọng.

Đương nhiên không vị Thánh Nhân nào nghĩ rằng Phục Hy sau khi chuyển thế sẽ mất đi năng lực sáng tạo của tiền thế, dẫu sao Cửu Đỉnh Đại Trận của Nhân tộc vẫn đang sừng sững tại chốn Cửu Châu của Nhân tộc.

Thánh Nhân không cần thôi toán cũng biết đó là thủ bút của Phục Hy, vì ngoài Phục Hy ra Nhân tộc không có ai tinh thông trận pháp, huống chi là sáng tạo ra đại trận như vậy!

Nghĩ đến đây, các vị Thánh Nhân cũng có chút cảm khái, mọi người tuy biết Phục Hy chuyển thế thành tựu Thiên Hoàng sẽ có một phen cơ duyên, nhưng không ngờ Phục Hy chuyển thế Nhân tộc lại đạt được tạo hóa như vậy, đến hiện tại cách cảnh giới Thánh Nhân cũng đã không còn xa, nên từng người trong lòng cũng có chút khác lạ.

Đương nhiên trong số đó hai người phương Tây là có tâm trạng phức tạp nhất, thậm chí cuối cùng còn hiện lên một tia hối hận.

Phải biết trận Vu Yêu đại kiếp là dưới sự thúc đẩy của hai người mới có thể diễn ra thuận lợi như vậy, hai người tính kế vạn bàn chính là muốn nhân lúc đại kiếp giải quyết mối đe dọa từ hai tộc Vu Yêu.

Một mặt là để tránh địa vị Thánh Nhân của mình bị khiêu chiến, mặt khác là muốn mượn cơ hội phương Đông biến động để thúc đẩy sự phát triển của phương Tây!

Điều hai người không ngờ tới là hai tộc Vu Yêu tuy tổn thất thảm trọng trong đại kiếp, coi như triệt để bại lạc, nhưng Nhân tộc lại trỗi dậy mạnh mẽ, trở thành chúa tể thực sự của Hồng Hoang.

Vốn tưởng rằng tính kế của mình vạn vô nhất thất, nhưng cuối cùng cả hai mục đích đều không đạt được.

Hai tộc Vu Yêu ẩn mình trong Hồng Hoang, hai tòa Tiên Thiên đại trận không còn cách nào đe dọa Thánh Nhân, nhưng mối đe dọa từ Nhân tộc lại xuất hiện, thậm chí nói hiện tại Nhân tộc so với hai tộc Vu Yêu trước kia đối với Thánh Nhân đe dọa còn lớn hơn không biết bao nhiêu lần, ngay cả Phục Hy cũng sắp thành tựu Thánh đạo.

Hơn nữa hiện tại Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính thiên địa Hồng Hoang, hai người cũng không dám tính kế Nhân tộc, cộng thêm sự tính kế trước đó của Tam Thanh, phương Tây cũng không biết ngày nào mới có thể hưng thịnh.

Hai người làm sao không đau lòng, làm sao không hối hận!

Sớm biết hiện tại sẽ biến thành thế này, hai người họ thà không động thủ còn hơn, vì nếu không có hai người tính kế, dù đại trận hai tộc Vu Yêu là không thể tránh khỏi nhưng cũng sẽ không thảm liệt như trước, thậm chí cuối cùng trực tiếp đồng quy vu tận.

Hai tộc Vu Yêu giữ lại một phần nguyên khí cũng có thể kiềm chế sự phát triển của Nhân tộc, phương Tây có thể nhân cơ hội này thuận lợi phát triển, thậm chí có khả năng đại hưng, cho nên hai người lúc này cũng có chút hối hận!

Đương nhiên trong mấy vị Thánh Nhân này còn có một vị có tâm

tư hoàn toàn khác biệt với mọi người, đó chính là Nữ Oa!

Với tư cách là em gái của Phục Hy, Nữ Oa thấy Phục Hy hiện tại có cơ duyên như vậy đương nhiên cực kỳ vui mừng!

Lúc này Nữ Oa trong Oa Hoàng Thiên thấy bóng dáng Phục Hy cũng không khỏi thở phào một cái nhẹ nhõm.

Phải biết bà vì để Phục Hy có thể chuyển thế đã trả giá không ít, không chỉ từ bỏ danh ngạch Nhân Hoàng chi sư, còn đem đại bộ phận khí vận của mình tại Nhân tộc tán xuất toàn bộ, khiến thu hoạch của bà giảm đi quá nửa, thậm chí ngay cả tu vi cũng tụt hậu so với mấy người khác.

Nhưng Nữ Oa thấy sự biến hóa hiện tại của Phục Hy thì không có một chút hối hận nào, vì nếu không có những sự trả giá này của bà thì Phục Hy dù có thể trọng sinh cũng không có được tạo hóa như hiện tại.

Bây giờ vận mệnh của Phục Hy đã được thay đổi hoàn toàn, Nữ Oa làm sao không kích động, cho dù với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân bà biết Phục Hy lần này không thể đột phá trở thành Thánh Nhân thì cũng không có một chút gì nuối tiếc!

Dẫu sao Nữ Oa hiểu rõ Phục Hy chỉ còn cách cảnh giới Thánh Nhân một bước chân, theo sự thăng cấp không ngừng của thiên địa Hồng Hoang, việc Phục Hy thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng là chuyện tất nhiên!

Tuy Phục Hy không thành công tấn thăng lên cảnh giới Thánh Nhân nhưng thấy Phục Hy có thể tiến bộ lần nữa, Nữ Oa cũng có chút an lòng, không uổng công mình đã tán xuất phần lớn khí vận Nhân tộc đang chiếm giữ.

Nếu Phục Hy có thể thuận lợi thành tựu Thánh Nhân thì tất cả đều

là xứng đáng!

Phải biết trong lòng Nữ Oa vẫn luôn có ý hối lỗi đối với Phục Hy, dẫu sao Nữ Oa có được địa vị như hiện tại cũng có công lao cực lớn của Phục Hy!

Năm xưa tại Tử Tiêu giảng đạo lần thứ nhất, một đám đại năng tranh đoạt chỗ ngồi, chính Phục Hy đã dốc toàn lực mới giành được một chỗ ngồi, giúp Nữ Oa có được Thánh vị này, còn bản thân ông lại đánh mất tạo hóa lớn như vậy, Nữ Oa trong lòng làm sao không cảm thấy mắc nợ.

Cho nên lúc này thấy Phục Hy sắp đột phá chứng đạo Thánh Nhân, Nữ Oa đương nhiên là chân thành hân hoan!

Chưa nói đến tâm tư của mấy vị Thánh Nhân, tầm mắt quay lại trên người hai người Phục Hy và Hồng Vân.

Chương 389

Từ khi rời khỏi tổ miếu Nhân tộc, hai người không chọn che giấu khí tức, nên lúc này đương nhiên hai người cũng hiểu rằng động hướng của mình đã thu hút ánh nhìn của chúng sinh Hồng Hoang!

Điều này đương nhiên nằm trong dự tính của hai người, vì vốn dĩ đây chính là kế hoạch của họ!

Bởi vì lần này hai người tìm đến Côn Bằng là để liễu kết nhân quả tiền thế, không liên quan nhiều đến Nhân tộc.

Hai người rầm rộ như vậy cũng là để chúng sinh Hồng Hoang hiểu rõ chuyến đi này chỉ đại diện cho chính mình mà không có sự dính líu gì với Nhân tộc!

Tuy hai người không biết mọi người sẽ nghĩ gì nhưng họ đã bày tỏ thái độ là đủ rồi!

Dù người khác có ý nghĩ gì thì hai người cũng sẽ không quan tâm, dẫu sao với thực lực hiện tại của Nhân tộc thì thật sự không sợ yêu ma quỷ quái gì!

Trước khi đến chốn Bắc Minh, hai người đứng lại, sau đó nhìn nhau một cái, từ ánh mắt của hai người có thể thấy sự nhẹ nhàng.

Xem ra hai người vô cùng tự tin đối với hành động lần này.

Cũng phải, với cảnh giới và thực lực hiện tại của hai người, không coi trọng Côn Bằng cũng là chuyện tự nhiên, dẫu sao hai người chuyển thế nhưng cũng đã đạt được tạo hóa lớn, Côn Bằng tuy sống tạm bợ nhưng làm sao có được cơ duyên như vậy!

Cho nên hai người cũng xác tín rằng Côn Bằng sẽ không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong hai người họ!

Sau khi hai người nhìn nhau xong lại có động tác, thấy hai người bay thẳng đến phía trên Bắc Minh Chi Hải!

Sau đó dưới sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang, Phục Hy hướng về phía Bắc Minh Chi Hải hét lớn: "Côn Bằng, 'lão hữu' đã đến, còn không mau mau ra nghênh tiếp!" Lời của Phục Hy tuy không biểu hiện điều gì nhưng mọi người nghe ngữ khí là biết ông đến với ý đồ không tốt!

Sau khi Phục Hy nói xong, Hồng Vân cũng theo sát quát mắng: "Côn Bằng, đồ tiểu nhân vô sỉ thừa nước đục thả câu kia, còn không mau cút ra đây!" Hồng Vân không được văn nhã như Phục Hy, trực tiếp chửi rủa hướng về Bắc Minh Chi Hải!

Cũng may Côn Bằng chưa xuất hiện, nếu không Hồng Vân e rằng sẽ không chỉ chửi rủa ở đây đâu, mà chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay!

Dẫu sao Hồng Vân đối với Côn Bằng là hận thấu xương, lúc này đến tìm Côn Bằng tính sổ tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt!

Nếu khi đó không phải Côn Bằng ra tay lúc ông đang bị thương thì Hồng Vân cũng không đến mức tự bạo vẫn lạc.

Nói gì thì nói Hồng Vân cũng là đại năng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, thủ đoạn bảo mạng vẫn không ít.

Đương nhiên Hồng Vân thống hận Côn Bằng như vậy cũng có nguyên nhân, dẫu sao nếu nói Hồng Vân chỉ là vẫn lạc thì chưa đến mức phẫn nộ như thế, nhưng trong lúc Hồng Vân vẫn lạc còn mất đi Hồng Mông Tử Khí – cơ duyên thành thánh đó.

Phải biết đạo Hồng Mông Tử Khí này là danh ngạch cuối cùng để trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang, Hồng Vân mất đi tạo hóa lớn như vậy làm sao không tức giận.

Cũng may Hồng Vân sau khi chuyển thế biết đạo Hồng Mông Tử

Khí của mình không rơi vào tay Côn Bằng, nếu không lúc này e rằng sẽ càng thêm uất ức!

Theo tiếng nói của hai người dứt lời, trong Bắc Minh Chi Hải dấy lên từng trận sóng lan.

Ngay cả khi Phục Hy và Hồng Vân không có bất kỳ hành động nào đối với Bắc Minh Chi Hải, chỉ riêng chút pháp lực tỏa ra trong tiếng nói cũng đủ khiến Bắc Minh Chi Hải xuất hiện dị tượng như vậy, uy thế của đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể thấy được phần nào.

Đừng nghĩ rằng trong Hồng Hoang xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy mà cho rằng đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong đã nhan nhản khắp phố.

Tính hết trong Hồng Hoang, số lượng Chuẩn Thánh có tới gần vạn, nhưng đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chỉ có lèo tèo vài vị.

Những người này đa số đều đã trải qua vài lần đại kiếp, năng lực cũng không phải Chuẩn Thánh tầm thường có thể sánh kịp.

Một tên đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong đủ để nghiền ép vài vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, đó chính là bản lĩnh của các đại năng tồn lưu từ thời viễn cổ.

Hơn nữa vì xuất thế khá sớm nên trong tay các Chuẩn Thánh đỉnh phong này ít nhiều đều có vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đây là điều mà các Chuẩn Thánh tấn thăng sau này không thể bì kịp!

Cũng chỉ sau khi Thánh Nhân xuất thế, những đại năng Hồng Hoang này hiếm khi xuất hiện trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, nếu không danh tiếng của họ vẫn vang dội khắp nơi trong Hồng Hoang.

Vì hào quang của Thánh Nhân mà các đại tu sĩ tân sinh này chưa từng được chứng kiến thực lực của các đại năng đó, nên dẫn đến

không ít người đánh giá thấp thực lực của họ!

Hiện tại Phục Hy và Hồng Vân xuất hiện tại chốn Bắc Minh, hiển hiện thực lực đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang phải kinh ngạc!

Nhất thời, tầm mắt của chúng sinh Hồng Hoang đều tập trung vào Bắc Minh Chi Hải, muốn quan sát xem chiến lực mạnh nhất dưới trướng Thánh Nhân vô địch như thế nào!

Thậm chí có một số tu sĩ không sợ chết đã trực tiếp đến bên ngoài Bắc Minh Chi Hải, vì trận đại chiến Chuẩn Thánh đỉnh phong trên trường sắp nổ ra, những tu sĩ này muốn nhìn gần một chút cuộc tranh phong của các đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang này, từ đó có thể thấy mức độ coi trọng của chúng sinh Hồng Hoang đối với việc này!

Đương nhiên mọi người không nghĩ rằng Côn Bằng không dám xuất hiện, dẫu sao hiện tại Phục Hy và Hồng Vân đều đã tìm đến tận cửa, nếu Côn Bằng không ứng chiến thì danh tiếng trong Hồng Hoang e rằng sẽ rơi xuống đáy vực!

Tuy nói tính cách của Côn Bằng là hẹp hòi hay trả thù, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh sớm đã được chúng sinh Hồng Hoang biết rõ, nhưng cũng có không ít tồn tại cực kỳ sợ hãi thực lực của Côn Bằng, nên mới không ai dám trêu vào!

Hơn nữa đại năng Hồng Hoang coi trọng nhất chính là thể diện, Côn Bằng lần này chắc chắn sẽ phải có một trận đại chiến với Phục Hy và Hồng Vân!

Cho nên chúng sinh Hồng Hoang đang chú thị nơi này cũng đặc biệt mong đợi!

Đương nhiên cũng có không ít người thầm nghĩ, liệu Côn Bằng có không ở Bắc Minh Chi Hải hay không, dẫu sao Côn Bằng đã lâu không

xuất hiện trong Hồng Hoang nên những người này cũng nghi ngờ Côn Bằng liệu có rời khỏi Hồng Hoang từ sớm không!

Tuy nhiên ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu mọi người lập tức bị chính họ bác bỏ.

Phải biết Côn Bằng chỉ là một tồn tại Chuẩn Thánh, tuy có thể sinh tồn trong Hỗn Độn nhưng lại không có lợi ích gì, dẫu sao cương phong khắp nơi trong Hỗn Độn đối với Chuẩn Thánh cũng là một gánh nặng cực lớn, nếu Côn Bằng luôn ở trong Hỗn Độn thì tu vi sẽ không có chút trợ lực nào.

Mọi người không nghĩ Côn Bằng ngốc đến mức đi vào Hỗn Độn!

Huống hồ tu vi của Phục Hy và Hồng Vân cao hơn đám người mình rất nhiều, kiến thức cũng nhiều hơn nhiều!

Nếu Côn Bằng không ở Bắc Minh Chi Hải thì sao hai người họ còn đến đây!

Cho nên kết quả chỉ có một, đó là Côn Bằng vẫn luôn tiềm tu tại chốn Bắc Minh!

Nghĩ đến đây, trong mắt mọi người lộ ra một tia sáng, ánh mắt nhìn về Bắc Minh Chi Hải càng thêm chuyên chú!

Đương nhiên mọi người cũng có những suy đoán khác nhau về biểu hiện của Côn Bằng lúc này.

Có người nghĩ Côn Bằng bị đánh tới tận cửa chắc hẳn phải đầy rẫy lệ khí, vẻ mặt phẫn nộ!

Chỉ có điều mọi người không biết là lúc này trong Yêu Sư Cung dưới đáy Bắc Minh Chi Hải, Côn Bằng lại có vẻ mặt thản nhiên, cũng không giống như mọi người tưởng tượng là đầy rẫy lệ khí và phẫn nộ!

Nếu mọi người nhìn thấy cảnh này chắc hẳn sẽ đầy vẻ kinh ngạc và khó hiểu, bị người ta đánh tới tận cửa mà Côn Bằng này vẫn có vẻ mặt phong khinh vân đạm, thực sự là không khớp với nhận thức của mọi người về Côn Bằng chút nào, ngay cả những đại năng quen thuộc với Côn Bằng e rằng cũng sẽ thấy như đổi thành một người khác!

Sở dĩ Côn Bằng có biểu hiện như vậy là vì lão đã sớm dự liệu được ngày này.

Dẫu sao lúc Phục Hy chuyển thế làm người, Nữ Oa đã đích thân đến Bắc Minh Chi Hải, lấy đi cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Hà Đồ Lạc Thư từ tay Côn Bằng, cũng khiến Côn Bằng biết tin Phục Hy chuyển thế làm người, cho nên đối với việc Phục Hy sẽ tới tìm mình liễu kết nhân quả, Côn Bằng cũng phi thường rõ ràng!

Dẫu sao trận Vu Yêu đại kiếp khi đó, nếu không phải lão thừa cơ bỏ chạy còn mang theo di bảo của Đế Tuấn thì Phục Hy cũng không đến mức vẫn lạc tại chỗ.

Côn Bằng tự nhiên hiểu rõ nhân quả giữa lão và Phục Hy không nhỏ, nên biết đợi đến khi Phục Hy thức tỉnh ký ức sẽ tìm mình gây phiền phức, vì vậy lúc này cũng không có gì kinh dị.

Đương nhiên cũng có tình huống khiến Côn Bằng không hiểu, đó là Côn Bằng không ngờ Phục Hy và Hồng Vân hai người lại cùng tới!

Chương 390

Tuy nói từ lúc Hồng Vân chuyển thế tạo ra văn tự, Côn Bằng đã có cảm ứng, biết vị Hồng Hoang lão hảo nhân này cũng chuyển thế vào Nhân tộc, chỉ là lão không ngờ hai người này lại cùng nhau tới liễu kết nhân quả, xem chừng là không muốn cho lão đường sống rồi!

Nghĩ xong những điều này, trên mặt Côn Bằng lộ ra một tia âm lãnh, muốn liễu kết nhân quả thì phải xem hai người có thực lực đó hay không.

Bao nhiêu năm qua, Côn Bằng cũng đã có những tiến bộ không nhỏ, tuy không còn hy vọng thành tựu Thánh Nhân nhưng trên con đường Chuẩn Thánh này, Côn Bằng đã tiến thêm một bước dài!

Dù sao hiện tại cũng đã tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chưa chắc đã sợ hai người họ.

Đã Phục Hy và Hồng Vân đã tới thì lão cũng nên xuất trường thôi!

Dẫu sao thả một con cừu cũng là thả, thả hai con cừu cũng là thả!

Côn Bằng cũng muốn xem hai người chuyển thế Nhân tộc có tiến bộ như thế nào, vả lại hai người đều muốn liễu kết nhân quả với lão thì không thể cùng lúc ra tay, vậy lão còn sợ gì nữa!

Đồng thời vì Nữ Oa đang nắm giữ một đạo chân linh của lão, triệt để cắt đứt ý nghĩ thành thánh của Côn Bằng, cũng khiến Côn Bằng trở nên vô úy hơn, đối với cái chết cũng coi nhẹ đi không ít!

Đám người đang chú thị Bắc Minh Chi Hải ở đây cũng phát hiện ra sự biến đổi của biển.

Theo một tiếng gầm lớn truyền ra từ đáy biển, cả vùng Bắc Minh Chi Hải nháy mắt sôi trào, từng đạo sóng biển hung dữ xuất hiện từ

trung tâm Bắc Minh Chi Hải rồi lan ra xung quanh, cuối cùng lại lộ ra Yêu Sư Cung dưới đáy biển.

Mọi người thấy cảnh này, mắt suýt chút nữa rơi ra ngoài.

Tuy tu sĩ vừa chú thị nơi này đã thấy một tia uy năng của đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đối với thực lực của các đại năng này vẫn chưa có một khái niệm chính xác, cho đến tận hiện tại khi Bắc Minh Chi Hải xảy ra biến hóa mới triệt để phá hủy nhận thức của mọi người.

Họ bao giờ mới được chứng kiến hình ảnh như vậy, trong lòng đối với thực lực của đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng đã có một nhận thức hoàn toàn mới!

Đối với uy năng hủy thiên diệt địa của Thánh Nhân cũng đã có thêm một chút nhận thức!

Ngay sau tiếng gầm, mọi người thấy một đạo thân ảnh từ Yêu Sư Cung mãnh liệt bay ra!

Thấy thân ảnh xuất hiện, mọi người cũng vội vàng định thần nhìn kỹ vào trong trường!

Còn phía trên Bắc Minh Chi Hải, hai người Phục Hy và Hồng Vân thấy dị trạng của biển, lại nghe tiếng nói của Côn Bằng truyền tới, tâm thần cũng chấn động một trận.

Không phải vì khẩn trương, mà là hai người đang kích động vì sắp liễu kết nhân quả!

Lập tức ánh mắt hai người nhìn xuống dưới cũng trở nên lăng lệ, trong lòng cũng trở nên cực kỳ chuyên chú!

Tuy hai người tự tin vào thực lực của mình nhưng cũng không thể tự kiêu!

Hơn nữa hai người cũng rõ suốt thời gian dài như vậy, Côn Bằng cũng không thể đứng yên tại chỗ, đối với lão cừu nhân Côn Bằng này, hai người cũng dành cho sự trọng thị đầy đủ!

Nhìn thân ảnh Côn Bằng và hai người Phục Hy, Hồng Vân dần tiến lại gần, tim của chúng sinh Hồng Hoang đang chú thị nơi này như muốn nhảy ra ngoài, mắt không nỡ chớp lấy một cái, vì sợ bỏ lỡ một tia chi tiết nào.

Đây không phải nói mọi người hóng hớt như thế nào, mà là vì mọi người biết trận đại chiến Chuẩn Thánh đỉnh phong sắp bùng nổ, cũng muốn từ đó đạt được chút cảm ngộ.

Phải biết mấy người này đều là những đại năng đỉnh tiêm hiếm hoi trong Hồng Hoang, cuộc đối đầu của những cao thủ cấp bậc này làm sao dễ dàng thấy được!

Đại chiến xảy ra trong Hồng Hoang không ít, nhưng cảnh tượng như thế này vẫn cực kỳ hiếm thấy, dẫu sao hiện tại ngay cả khi mọi người đứng xa quan sát cũng sẽ không có nguy hiểm gì!

Còn như trận Vu Yêu đại kiếp trước kia, cũng chỉ có một số đại năng Chuẩn Thánh mới dám đứng xa chú thị, tu sĩ cảnh giới như mình thậm chí nhìn cũng không dám nhìn một cái, vì đó là trung tâm đại kiếp, nếu có một chút sơ suất bị kiếp khí xâm nhập rơi vào đại kiếp thì khóc cũng không kịp!

Phải biết một khi đã nhập vào đại kiếp thì kết cục là mười phần chết không có một phần sống, ngay cả đại kiếp tầm thường đều có uy lực vô biên, huống chi là trận đại kiếp thảm liệt như Vu Yêu đại kiếp!

Ngay cả đại năng Chuẩn Thánh rơi vào đại kiếp cũng sẽ không có một tia sinh cơ.

Phải biết trong trận Vu Yêu đại kiếp, đại trận của hai tộc Vu Yêu

đều có thực lực Thánh cảnh, hơn nữa tầng lớp cao của hai tộc đều là những kẻ kiệt xuất trong hàng ngũ Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh tầm thường làm sao là đối thủ của tu sĩ hai tộc này!

Cho nên đừng thấy Hồng Hoang đại chiến không ít, nhưng có thể cho mọi người tra xem như thế này thì quả thực đếm trên đầu ngón tay!

Dù là như vậy, mọi người cũng phải vạn phần tiểu tâm, vì sự tranh đấu giữa các đại năng, ngay cả dư ba cũng không phải thứ mọi người có thể chống đỡ, nếu một chút không lưu thần e rằng sẽ tổn thất nguyên thần chi lực của chính mình.

Dẫu sao không phải ai cũng như Chu Du có thần vật như Tam Quang Thần Thủy, một khi nguyên thần bị tổn thương thì việc tu phục là cực kỳ khó khăn, hơn nữa trong thời gian đó tu vi cũng không thể nâng cao, cho nên mọi người lúc này tuy kích động vạn phân nhưng trong lòng cũng đặc biệt khẩn trương!

Dưới sự chú thị của mọi người, thân ảnh Côn Bằng cũng dần xuất hiện trước mặt hai người Phục Hy và Hồng Vân.

Thấy thân ảnh Côn Bằng, khóe mắt Phục Hy và Hồng Vân hơi co lại, ánh mắt cũng càng thêm âm lãnh.

Lúc này chúng sinh Hồng Hoang đang chú thị trong trường thấy biểu tình của Côn Bằng cũng phát hiện ra điểm không đúng, vì lúc này mọi người thấy Côn Bằng có sự khác biệt cực lớn so với ấn tượng trong lòng mọi người.

Dẫu sao trong nhận thức của mọi người, hung vật như Côn Bằng phải đầy rẫy lệ khí, sao giờ trông chẳng có chút hung sát chi khí nào!

Tuy không biết Côn Bằng có biến hóa gì nhưng mọi người cũng có chút kinh kỳ!

Còn các vị Thánh Nhân đang chú thị nơi này cảm nhận được khí tức của Côn Bằng thì lại khẽ "ồ" một tiếng.

Với tư cách là Thánh Nhân, mọi người đương nhiên có thể thấy được sự biến hóa của Côn Bằng.

Phải biết Côn Bằng trước kia là kẻ kiêu ngạo không ai bì kịp, ngay cả khi gặp Thánh Nhân thái độ cũng sẽ không có gì thay đổi, đỉnh điểm là không dám phóng túng trước mặt Thánh Nhân, nhưng hiện tại Côn Bằng đã tiêu tán đi nửa phần lệ khí, hơn nữa tâm cảnh cũng trở nên bình hòa hơn nhiều.

Điều này cũng khiến các vị Thánh Nhân có chút hiếu kỳ, lập tức tâm thần khẽ động cũng hiểu rõ duyên do trong đó.

Hóa ra Côn Bằng có sự biến hóa như hiện tại là vì sự ảnh hưởng của việc Nữ Oa đến Bắc Minh Chi Hải trước đó!

Một mặt chính là vì lúc Nữ Oa thu hồi Hà Đồ Lạc Thư đã kể tin tức Phục Hy chuyển thế cho Côn Bằng, Côn Bằng hiện tại thấy hai người Phục Hy mới không có gì kinh dị.

Mặt khác là vì sự đe dọa chân linh trong tay Nữ Oa, khiến tâm kinh của Côn Bằng sau khi bị phá diệt lại hồi phục lần nữa, hơn nữa còn trở nên viên mãn hơn!

Các vị Thánh Nhân cũng thôi toán ra chân tướng chân linh không viên mãn của Côn Bằng, đối với biến hóa hiện tại của Côn Bằng cũng có chút cảm khái.

Không ngờ tên Côn Bằng này sau khi biết chân tướng tiền đồ đã đứt vẫn có thể thản nhiên như vậy, thậm chí tâm cảnh còn có sự thuế biến, thực lực không những không lùi bước mà trái lại còn có chút tiến bộ, hiện tại cách Chí Thánh cũng chỉ một bước chân.

Mấy vị Thánh Nhân thầm than, Côn Bằng này không hổ là Tiên

Thiên Đại Thần xuất thế cùng thời với họ!

Thấy sự biến hóa của Côn Bằng, Nữ Oa không cảm khái như các Thánh Nhân khác, cảm nhận được thực lực của Côn Bằng lúc này, bà cũng lạnh hừ một tiếng.

Hiển nhiên sự tiến bộ của Côn Bằng cũng vượt ngoài dự liệu của Nữ Oa, tuy nhiên Nữ Oa không có ý định nhắm vào Côn Bằng, dẫu sao chính bà trước đó khi lấy Hà Đồ Lạc Thư từ tay Côn Bằng đã nói sẽ không ra tay với lão, nhân quả của lão với Phục Hy tự nhiên sẽ do đích thân Phục Hy liễu kết!

Hơn nữa Nữ Oa còn nắm giữ một đạo chân linh của Côn Bằng, ngay cả khi Côn Bằng tiến bộ lần nữa có thực lực sánh ngang Thánh Nhân thì cũng vĩnh viễn không thể chứng đạo Thánh Nhân.

Đối với một tồn tại vĩnh viễn không thể thành Thánh Nhân, Nữ Oa tự nhiên sẽ không có gì lo lắng!

Huống hồ hiện tại Phục Hy đã là cảnh giới Chí Thánh, thực lực làm sao Côn Bằng có thể sánh kịp, cho nên Nữ Oa cũng chỉ cảm khái một tiếng, không có thao tác gì khác!

Côn Bằng tới phía trên Bắc Minh Chi Hải, nhìn thấy hai người Phục Hy và Hồng Vân, khóe miệng cũng nhếch lên, trực tiếp nói với hai người: "Hai vị đạo hữu đã lâu không gặp!" Phục Hy và Hồng Vân nghe những lời giả tạo của Côn Bằng cũng cảm thấy ghê tởm, lập tức Phục Hy cũng trực tiếp mở miệng nói: "Côn Bằng, cần gì phải làm ra vẻ như vậy, e rằng ngươi ngươi không muốn gặp nhất chính là hai chúng ta!" Phục Hy nói xong, Hồng Vân tiếp lời: "Từ khi nào mà Côn Bằng ngươi cũng biết học đòi văn vẻ như thế!" Nghe sự trào phúng của hai người, trong mắt Côn Bằng không có chút biến hóa nào, vẻ mặt thản nhiên nói với hai người: "Hai vị đạo hữu tìm ta không phải để liễu kết nhân quả sao?

Chương 391

Ta Côn Bằng tuy không phải người tốt lành gì, nhưng đối với hai vị đạo hữu, ta không cảm thấy có gì mắc nợ!" Nghe xong lời Côn Bằng, Phục Hy và Hồng Vân cũng cảm thấy buồn cười, không ngờ Côn Bằng lại mặt dày nói ra những lời như vậy.

Nếu hai người và Côn Bằng không có nhân quả gì thì sao hai người phải tìm lão vào hôm nay!

Sau đó Phục Hy nhìn Hồng Vân bên cạnh, thấy Hồng Vân gật đầu, ông cũng quay đầu lại với vẻ mặt khinh thường nói với Côn Bằng: "Vậy hôm nay chúng ta hãy cứ biện bạch một phen trước, xem Côn Bằng ngươi có thực sự vô tội như vậy không, có đúng như lời ngươi tự nói hay không!" "Nếu Côn Bằng ngươi thắng, hai người chúng ta quay đầu đi ngay, nhưng nếu ngươi thua thì đừng trách hai chúng ta hạ thủ vô tình!" Nghe được Phục Hy và Côn Bằng đối thoại, chúng sinh Hồng Hoang đang chú mục nơi đây lại một trận xôn xao, ngay sau đó từng người đều trợn mắt há mồm, hiển nhiên không dám tin vào cảnh tượng này.

Dù sao mọi việc diễn ra trên sân khấu thật sự đã vượt quá dự liệu của mọi người.

Ban đầu mọi người đến xem Chuẩn Thánh đại chiến, sao bây giờ lại biến thành... tranh cãi miệng lưỡi!

Điều này cũng khiến mọi người nhất thời không thể tiếp nhận, và ngay khi mọi người lộ vẻ khó hiểu, một số Đại Năng đã từng nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung, hiểu rõ khúc mắc giữa mấy người họ, cũng đã truyền bá những chuyện xảy ra với họ ra ngoài.

Đến lúc này, chúng sinh vây xem mới dần hiểu được một số nhân

quả giữa ba người.

Kế đó, mọi người cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm Bắc Minh Chi Hải, muốn từ miệng mấy người họ mà hiểu rõ đoạn ẩn bí Hồng Hoang kia!

Mặc dù tạm thời không thể xem Chuẩn Thánh đỉnh phong đại chiến, nhưng có thể hiểu một phen chuyện xưa giữa các Đại Năng Hồng Hoang cũng là cực tốt.

Huống hồ thông qua lời kể của Đại Năng, mọi người cũng rõ nhân quả giữa Phục Hy, Hồng Vân và Côn Bằng là không thể hòa giải.

Đại chiến giữa ba người là không thể tránh khỏi, đã vậy thì mọi người cũng không ngại tốn thêm chút thời gian.

Dù sao cảnh tượng như thế này, không biết bao nhiêu năm mới có thể gặp lại một lần!

Bởi vậy cuối cùng mọi người cũng đè nén tâm tư dao động, chuẩn bị lắng nghe kỹ lưỡng cuộc biện luận của mấy người này, muốn xem rốt cuộc kết quả giữa mấy người họ sẽ ra sao!

Mà cuộc đối thoại của Phục Hy và Hồng Vân, cũng không thể qua mắt được chư vị Thánh Nhân!

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh nghe được Phục Hy và Côn Bằng đối thoại, trên mặt cũng lộ ra nụ cười đầy ý vị, ngay cả Nữ Oa và Hậu Thổ bên này cũng lộ vẻ hồi ức!

Đối với ân oán giữa ba người, mấy vị Thánh Nhân đều rõ ràng hơn ai hết.

Dù sao Thánh Nhân Chí Tôn thông hiểu quá khứ tương lai, trong Hồng Hoang còn không có bao nhiêu sự tình có thể qua mắt được Thánh Nhân, huống hồ nhân quả giữa ba người, còn có quan hệ cực lớn với mấy vị Thánh Nhân!

Trong đó một số sự tình lại càng là vì Thánh Nhân tính kế, mới thực hiện được!

Mà nếu nói đến nhân quả giữa mấy người họ và sự tính kế của Thánh Nhân, thì phải nhắc đến Vu Yêu Đại Kiếp rồi!

Dù sao Hồng Vân vẫn lạc chính là khế cơ khởi đầu của trận đại kiếp Hồng Hoang này, mà khi Phục Hy vẫn lạc cũng là lúc đại kiếp kết thúc!

Đồng thời sự tính kế của Thánh Nhân, cũng đều ở trong đại kiếp!

Thời gian quay về lúc Vu Yêu Đại Kiếp, trước tiên hãy nói về sự tính kế của Thánh Nhân trong đó.

Nói rằng Vu Yêu Đại Kiếp phát sinh tuy là Thiên Đạo đã định, nhưng vai trò mà Thánh Nhân đóng trong đó cũng có chút không quang minh!

Dù sao nếu không có những Thánh Nhân này thúc đẩy, Vu Yêu Đại Kiếp cũng sẽ không trở nên thảm liệt đến vậy, thậm chí cuối cùng dưới sự tính kế của những Thánh Nhân này, ngay cả bản nguyên Thiên Địa Hồng Hoang cũng suýt nữa tổn hại lớn!

Mà sở dĩ Thánh Nhân thúc đẩy trận đại kiếp này, cũng là vì lúc đó Đại Trận trấn tộc của Vu Yêu hai tộc đã đe dọa địa vị của họ!

Cần biết rằng lúc đó Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, trong Hồng Hoang uy năng vô biên, ngay cả mấy vị Thánh Nhân cũng không dám chính diện đối đầu, có thể thấy sự đe dọa của nó đối với Thánh Nhân lớn đến mức nào!

Mà Yêu tộc tuy không có Đại Trận truyền thừa như Vu tộc, nhưng cũng có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một kỳ trận Hồng Hoang, năng lực ngưng tụ Chu Thiên Tinh Lực công kích của nó tuy không bằng

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, nhưng đối với Thánh Nhân cũng có uy hiếp không nhỏ!

Vu Yêu hai tộc dựa vào hai đại trận này, cũng không mấy tôn trọng Thánh Nhân, điều này khiến mấy vị Thánh Nhân được Thiên Đạo Hồng Hoang hiển hóa không thể chịu đựng được!

Hơn nữa theo sự mở rộng thực lực không ngừng của Vu Yêu hai tộc, thực lực đại trận cũng ngày càng mạnh mẽ, hai tộc nghiễm nhiên đã trở thành cái đinh trong mắt Thánh Nhân.

Mấy vị Thánh Nhân này khó khăn lắm mới Chứng Đạo thành tựu Thánh Nhân Thiên Đạo Hồng Hoang, lại làm sao có thể trơ mắt nhìn Vu Yêu hai tộc tiếp tục lớn mạnh, uy hiếp đến thân phận Hồng Hoang Chúa Tể của mình!

Bởi vậy sau khi đại kiếp bắt đầu, cũng đã động tâm tư đối với Vu Yêu hai tộc, muốn mượn trận đại kiếp này để làm suy yếu nội tình hai tộc, triệt để loại bỏ uy hiếp của Vu Yêu hai tộc đối với Thánh Nhân!

Đương nhiên Nữ Oa và Hậu Thổ hai người với tư cách Thánh Nhân của Vu Yêu hai tộc, tự nhiên sẽ không có ý nghĩ như vậy, nhưng hai người thế yếu lực mỏng, hơn nữa mỗi người có lập trường riêng, bởi vậy cuối cùng cũng rơi vào sự tính kế của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh!

Khi Hồng Vân vẫn lạc, đại kiếp chính thức bắt đầu, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh liền bắt đầu sự tính kế của mình.

Chẳng qua Tam Thanh còn chưa ra tay, Tây Phương Nhị Thánh đã ra tay trước, điều này cũng vừa ý Tam Thanh, thế là Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng đạt thành một mặc khế không lời!

Bởi vậy cho dù mấy người Tam Thanh đoán được mười con tiểu Kim Ô bị Tây Phương Nhị Thánh tính kế, tự nhiên cũng sẽ không thay

Yêu tộc đòi công bằng, càng đừng nói đến việc nói ra sự thật với Yêu tộc!

Dù sao mấy người họ còn vui mừng không kịp, làm sao có thể vạch trần sự tính kế của Tây Phương Nhị Thánh.

Mà Nữ Oa với tư cách Yêu Hoàng của Yêu tộc, vị Thánh Nhân Thiên Đạo đầu tiên, cho dù có phát hiện ra dấu vết, nhưng cuối cùng cũng không nói ra sự thật, cho dù lúc đó Nữ Oa không rõ Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đã đạt thành mặc khế, nhưng cũng rõ Yêu tộc sẽ không trở thành nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, bởi vậy tự nhiên không muốn Yêu tộc lại đắc tội Tây Phương Nhị Thánh!

Và sau đó Nữ Oa biết được sự đồng thuận giữa mấy người họ, cũng không đứng ra giúp Yêu tộc.

Dù sao Nữ Oa một mình một thân, cũng không phải là đối thủ của mấy người này.

Nữ Oa biết mình một khi ra tay, mấy người kia tất nhiên sẽ xuất diện ngăn cản, bởi vậy cũng có chút bất đắc dĩ!

Đối mặt với sự tính kế trong bóng tối của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, cũng chỉ có thể mặc cho Vu Yêu hai tộc kết xuống huyết cừu, bất tử bất hưu!

Cho đến khi Vu Yêu Đại Kiếp quyết chiến cuối cùng, mấy vị Thánh Nhân này trực tiếp chân thân giáng lâm, chính là để phòng Nữ Oa gây rối!

Thậm chí ngay cả Nữ Oa muốn ra tay cứu Phục Hy cũng bị chư vị Thánh Nhân ngăn cản, có thể thấy vai trò của mấy vị Thánh Nhân này trong đại kiếp!

Cũng chính là vì Thánh Nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, nếu không nghiệp lực của Vu Yêu hai tộc e rằng cũng khó mà chịu

đựng được!

Đương nhiên ở đây nói là Thánh Nhân thúc đẩy đại kiếp không dính nhân quả, chứ không phải nói như sau này chư vị Thánh Nhân mưu đồ không chu toàn.

Nếu thật sự để mấy vị Thánh Nhân thực hiện ý nghĩ như vậy, thì đến lúc đó Thiên Đạo Hồng Hoang đều sẽ tổn hại lớn, với tư cách Thánh Nhân Thiên Đạo, mấy người họ tự nhiên cũng phải chịu nhân quả lớn, chẳng qua không đến nỗi rớt khỏi Thánh Vị mà thôi!

Bởi vì mọi người lúc đó vừa mới thành tựu Thánh Nhân không bao lâu, trong lòng chỉ nghĩ đến việc để Hồng Hoang phát triển theo kế hoạch của mình, tự nhiên sẽ không bận tâm đến những thứ khác.

Cho dù Hồng Hoang suy lạc, đối với những Thánh Nhân Thiên Đạo này cũng không có ảnh hưởng gì, dù sao Thánh Nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ (tất cả dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi) cũng không phải là một câu nói đùa!

Mà khi mấy vị Thánh Nhân này thấy Vu Yêu hai tộc đã không còn chút nào năng lực uy hiếp Thánh Nhân nữa, lại còn muốn trực tiếp mượn khí nguyên cuối cùng của hai tộc để đẩy đổ Bất Chu Sơn, khiến Hồng Hoang triệt để trở thành bàn cờ của Thánh Nhân, tâm tư thật sự có chút độc ác!

Nhưng điều mà mấy vị Thánh Nhân này không ngờ tới là Chu Du lại đã Chứng Đạo Hỗn Nguyên, hơn nữa còn có thực lực nghiền ép các vị Thánh Nhân, cho đến khi đại chiến một trận với mấy người họ trong Hỗn Độn, cuối cùng ý nghĩ của mấy người họ mới triệt để tan vỡ!

Từ đây có thể biết, tại sao Thánh Nhân lại hiểu rõ nhân quả giữa ba người đến vậy, dù sao sự vẫn lạc của Phục Hy cũng có quan hệ trực tiếp với mấy người họ!

Mà sự vẫn lạc của Hồng Vân tuy nói không phải do mấy người họ tính kế, nhưng cũng có quan hệ không nhỏ với mấy người họ, bởi vậy mấy người họ đối với nội tình sự tình này cũng càng rõ ràng hơn!

Chương 392

Cần biết rằng mấy vị Thánh Nhân này cũng như Hồng Vân, Côn Bằng, đều là người nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung, hơn nữa trong việc tranh giành chỗ ngồi khi Tử Tiêu Cung giảng Đạo, mấy người họ lại càng là nhân vật chính!

Nếu không có Tây Phương Nhị Thánh kêu khóc, và Tam Thanh trách cứ, Hồng Vân và Côn Bằng căn bản sẽ không kết xuống thù oán lớn đến vậy!

Nhớ ngày xưa khi Đạo Tổ giảng Đạo tại Tử Tiêu Cung, sáu bồ đoàn trước điện đã bị mọi người chiếm hết, sau đó Tây Phương Nhị Thánh mới chậm rãi đến.

Vốn dĩ hai người mất tạo hóa thì nên nhận mệnh, nhưng hai người lại dựa vào mặt dày, sống chết quỳ xuống trong Tử Tiêu Điện cầu xin chỗ ngồi.

Và sau đó một chuyện khiến chúng sinh nghe Đạo ngạc nhiên đã xảy ra, Hồng Vân này không biết là đầu óc có vấn đề hay Đạo tâm xuất hiện vấn đề, lại còn cung kính nhường chỗ ngồi vốn đã ở cạnh điện cho Tây Phương Nhị Thánh!

Tây Phương Nhị Thánh chỉ được một chỗ ngồi lại sao có thể bỏ qua, ngay sau đó liền chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm Côn Bằng, kẻ độc hành thế yếu lực mỏng này.

Dù sao Nữ Oa có Phục Hy ở phía sau, Tam Thanh lại càng đồng lòng hiệp lực, Tây Phương Nhị Thánh đương nhiên phải tìm kẻ yếu mà bắt nạt!

Kế đó Tây Phương Nhị Thánh liền bắt đầu phát động công kích ngôn ngữ đối với Côn Bằng, muốn ép Côn Bằng nhường chỗ ngồi.

Côn Bằng lại không giống Hồng Vân bị "thất tâm phong" (mất trí), tự nhiên không muốn nhường đại tạo hóa này.

Nhưng ngay khi Côn Bằng và Tây Phương Nhị Thánh tranh luận, Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh, vì không quen xuất thân của Côn Bằng, đã trực tiếp buông lời châm chọc.

Lão Tử và Thông Thiên còn lại bất đắc dĩ cũng chỉ đành đứng về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Cuối cùng dưới sự uy hiếp của mấy người họ, Côn Bằng bất đắc dĩ mới nhường chỗ ngồi, mất đi đại tạo hóa này, cũng từ đó mà Côn Bằng hận Hồng Vân!

Sau đó Đạo Tổ chỉ rõ nơi tạo hóa của chỗ ngồi, Côn Bằng biết mình đã mất đi thứ gì cũng hối hận khôn nguôi, đối với Hồng Vân lại càng thêm thống hận!

Nhưng lúc này kết cục đã định, Côn Bằng tuy đầy bụng lửa giận đối với mấy người họ, nhưng cũng vô năng vi lực.

Theo sau khi mọi người lục tục thành tựu Thánh Nhân, tâm báo thù của Côn Bằng đối với mấy người họ cũng dần dần tắt lịm, bởi vì Côn Bằng biết mình đã không còn là đối thủ của mấy người này nữa, cũng chỉ có thể trút oán khí lên Hồng Vân, đây cũng là căn nguyên sự vẫn lạc của Hồng Vân.

Mà lúc này Côn Bằng tuy hận Hồng Vân đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vì ngại Trấn Nguyên Tử và Chu Du, hai vị hảo hữu của Hồng Vân, vẫn chưa dám trực tiếp ra tay!

Nhưng ai ngờ Đạo Tổ lại ban đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cho Hồng Vân.

Điều này khiến Côn Bằng lửa giận ngút trời, rõ ràng mình đã mất đi đại tạo hóa, Hồng Vân này lại còn có được Hồng Mông Tử Khí, cơ

hội thành Thánh này.

Lòng đố kỵ của Côn Bằng cũng không thể chịu đựng được, cuối cùng hạ quyết tâm liên hợp Minh Hà, ra tay với Hồng Vân!

Tuy nói trong sự việc Hồng Vân vẫn lạc, mấy vị Thánh Nhân không tự mình ra tay, nhưng cũng có quan hệ trực tiếp với sự vẫn lạc của Hồng Vân!

Hơn nữa chính vì mấy người họ liên tiếp thành tựu Thánh Nhân, mới khiến một đám Đại Năng trở nên điên cuồng, nảy sinh ý nghĩ đối với đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân!

Dù sao sau khi thành tựu Thánh Nhân, bất tử bất diệt, sức hấp dẫn đối với chúng sinh Hồng Hoang quá lớn!

Đồng thời Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung cũng trực tiếp nói rõ, đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân chính là hy vọng cuối cùng để thành tựu Thánh Nhân Thiên Đạo, bởi vậy mới tạo thành kết cục cuối cùng!

Bởi vậy có thể nói, nhân quả của Phục Hy, Hồng Vân, Côn Bằng ba người, cũng có quan hệ mật thiết không thể tách rời với Thánh Nhân!

Đương nhiên đối với ý nghĩ của mấy vị Thánh Nhân này, mấy người trên sân tự nhiên sẽ không rõ ràng.

Tuy nhiên mấy người họ sớm đã rõ ràng đủ mọi chuyện đều có bóng dáng Thánh Nhân tham dự, nhưng mấy người họ không có thực lực Thánh Cảnh, cũng không thể có uy hiếp gì đối với Thánh Nhân, tự nhiên cũng buông bỏ ý nghĩ này.

Hơn nữa vì Thánh Nhân không dính nhân quả, cho dù mấy người họ có thực lực này, muốn tìm Thánh Nhân gây phiền phức cũng là không thể!

Bởi vậy lúc này Phục Hy và Hồng Vân cũng chỉ có thể tìm Côn Bằng để kết thúc nhân quả, dù sao trên mặt ngoài Côn Bằng mới là kẻ chủ mưu gây ra cái chết của Phục Hy và Hồng Vân!

Côn Bằng bên này nghe xong lời Phục Hy, trên mặt cũng thu lại nụ cười, trực tiếp trở nên nghiêm túc!

Ngay sau đó Phục Hy và Hồng Vân liền nghe thấy Côn Bằng trực tiếp mở miệng quát: "Đã hai vị Đạo hữu muốn biện luận một phen, vậy ta Côn Bằng tự nhiên sẽ phụng bồi!

Cũng để chúng sinh Hồng Hoang này hiểu rõ nỗi khổ tâm của ta Côn Bằng!

Hai vị Đạo hữu, ai trong các ngươi đến trước!" Dù sao Côn Bằng cũng là một trong số ít Đại Năng trong Hồng Hoang, đương nhiên biết hiện tại Bắc Minh Chi Địa đã trở thành tiêu điểm của Hồng Hoang!

Hơn nữa với tư cách chủ nhân Bắc Minh Chi Hải, nhiều đạo nguyên thần chi lực như vậy cũng không thể qua mắt hắn!

Côn Bằng nói xong, trực tiếp nhìn về phía hai người trước mặt, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường!

Thấy Côn Bằng kiêu ngạo, Hồng Vân cũng giận không kiềm được.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Côn Bằng này vẫn là một bộ dạng kiêu ngạo, thật sự khiến người ta có chút chán ghét.

Ngay sau đó Hồng Vân liền lớn tiếng quát Côn Bằng: "Côn Bằng, bớt ở đây giả vờ đáng thương đi!

Ngươi là người thế nào, người khác không rõ lẽ nào ta còn không biết sao?" Phục Hy bên cạnh nghe lời Hồng Vân nói, cũng âm thầm lùi lại vài bước!

Mà Côn Bằng thấy hành động của Phục Hy, trong lòng cũng thả lỏng.

Cần biết hắn tuy tâm thái có thay đổi, thực lực đại tiến, nhưng cũng lo lắng hai người này không cần biết lý lẽ, trực tiếp ra tay với mình!

Nếu thật sự như vậy, thì mình sẽ chịu thiệt lớn rồi!

Dù sao sau khi mình gặp Phục Hy và Hồng Vân, cũng phát hiện ra tu vi của hai người này đều không dưới mình, thậm chí Phục Hy lại càng là Chí Thánh Cảnh Giới, vững vàng áp mình một đầu!

Côn Bằng đương nhiên có chút kiêng dè hai người họ!

Hồng Vân bên này thấy hành động của Phục Hy, cũng hiểu rõ tâm tư của Phục Hy.

Ngay sau đó hướng Phục Hy gật đầu, rồi tiếp tục nói với Côn Bằng: "Côn Bằng, nếu không phải ngươi và Minh Hà hai người tính kế, ta làm sao vẫn lạc, chuyện này ngươi làm sao cũng không trốn tránh được chứ!" Nghe xong lời Hồng Vân, Côn Bằng cũng lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp nói với Hồng Vân: "Hồng Vân ngươi còn mặt mũi mà nói sao, nếu không phải ngươi hủy tạo hóa vô thượng của ta, ta có ra tay tàn nhẫn với ngươi như vậy không?" Nghe lời Côn Bằng, Hồng Vân lập tức giận đến cực điểm, sau đó trực tiếp gào thét với Côn Bằng: "Côn Bằng, ngươi nói bậy, ta lúc nào hủy tạo hóa của ngươi!

Sự thật là thế nào, người khác không rõ, ngươi tự mình còn không biết sao?

Ngươi tự mình mất chỗ ngồi, liên quan gì đến ta?" Côn Bằng nghe vậy, cũng nhớ lại cảnh tượng trong Tử Tiêu Cung, trong mắt cũng tràn đầy lửa giận, tiện thể cũng không còn kiêng dè, trực tiếp nói với

Hồng Vân: “Hồng Vân, nếu không phải ngươi tiên nhường chỗ cho Tây Phương, thì ta làm sao chịu tai ương vô cớ?” Nghe lời Côn Bằng, Hồng Vân trực tiếp tức đến bật cười, ngay sau đó lớn tiếng quát Côn Bằng: “Côn Bằng, ngươi đúng là vô não, ta nhường chỗ là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi!

Lẽ nào ta nhường chỗ còn phải xin phép ngươi sao?

Ngươi tự mình mất chỗ ngồi, không có tạo hóa, là ngươi tự mình không có bản lĩnh!

Ta còn không biết nên tìm ai để đòi tạo hóa, ngươi ngược lại lại không biết xấu hổ, trực tiếp đổ lên đầu ta!

Ngươi sao không đi tìm mấy vị Thánh Nhân kia đi chứ!” Hồng Vân giận dữ một trận mắng mỏ, trong miệng đối với Thánh Nhân cũng không có mấy phần tôn kính, nhìn Côn Bằng ánh mắt đầy vẻ khinh thường!

Nói ra cũng phải, đối với mấy người kia Hồng Vân cũng không có bao nhiêu hảo cảm, đối với Côn Bằng kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh này lại càng cực kỳ chán ghét!

Cần biết mình nhìn như chủ động nhường chỗ, nhưng trên thực tế ngay cả Hồng Vân tự mình cũng không biết là chuyện gì!

Chương 393

Nhưng Côn Bằng thì khác, hắn là dưới sự chứng kiến của mọi người bị mấy người kia ép buộc nhường chỗ.

Hiện tại Côn Bằng không đi tìm mấy người kia, lại chỉ nhìn chằm chằm mình!

Chẳng phải là cảm thấy Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đã thành tựu Thánh Nhân, mình không phải đối thủ sao!

Bởi vậy Hồng Vân đầy bụng oán khí đối với Côn Bằng, đặc biệt khinh bỉ!

Chỉ là còn chưa đợi Hồng Vân tiếp tục nói, phía trên bầu trời Bắc Minh Chi Hải đã vang lên mấy tiếng sấm rền, hiển nhiên là mấy vị Thánh Nhân có chút bất mãn với lời Hồng Vân, dù sao hiện tại mấy người họ đã là Thánh Nhân Chí Tôn cao cao tại thượng, làm sao có thể chịu đựng được sự châm biếm như vậy của Hồng Vân, tuy nói Hồng Vân nói là sự thật, nhưng mấy vị Thánh Nhân lại không thấy mình có chỗ nào sai, huống hồ sau khi thành Thánh Nhân, mấy người họ lại càng rõ hơn sự tình trong Tử Tiêu Cung, biết Hồng Vân và Côn Bằng hai người không có tư chất thành Thánh, lại càng không nói đến việc có chút lòng hối lỗi nào!

Nếu không phải Hồng Vân hiện tại dựa vào bối cảnh Nhân tộc, lại còn có hảo hữu như Chu Du, hôm nay sẽ không chỉ đơn giản là cảnh cáo, e rằng mấy đạo Thiên Lôi sẽ lập tức giáng xuống, trực tiếp tiêu diệt Hồng Vân!

Nghe lời Hồng Vân, chúng sinh Hồng Hoang đang chú mục nơi đây cũng hít một hơi khí lạnh.

Tuy nói trước đó mọi người biết giữa Hồng Vân và Côn Bằng có

nhân quả lớn, nhưng làm sao cũng không ngờ tới, giữa đó còn liên lụy đến sự tồn tại của Thánh Nhân!

Sau đó tiếng Thiên Lôi xuất hiện trên Bắc Minh Chi Hải, cũng khiến nhóm người này càng thêm xác nhận lời Hồng Vân nói là thật, từng người đều trợn to mắt, trong miệng không ngừng nuốt nước bọt!

Hiển nhiên Hồng Vân nói ra ẩn bí, khiến chúng sinh Hồng Hoang đang chú mục nơi đây vô cùng chấn kinh!

Dù sao trừ một số người nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung, tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang lại hoàn toàn chưa từng nghe đến ẩn bí như vậy, làm sao biết giữa những Đại Năng và Thánh Nhân này còn có quá khứ như vậy!

Hơn nữa theo việc Tam Thanh và những người khác đều Chứng Đạo, thành tựu Thánh Nhân Chí Tôn, cho dù là những người nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung biết những nội tình này, cũng không dám dễ dàng bàn luận về mấy vị Thánh Nhân này, dù sao vọng nghị Thánh Nhân, cho dù không trực tiếp gọi danh húy Thánh Nhân, cũng sẽ bị Thánh Nhân cảm tri được!

Không phải ai cũng có bối cảnh và chỗ dựa như Hồng Vân, theo từng Đại Năng Tử Tiêu Cung im lặng, khiến những chuyện cũ Hồng Hoang này dần dần bị chôn vùi.

Nếu không phải hôm nay Hồng Vân trực tiếp nói rõ, chúng sinh Hồng Hoang làm sao biết những chuyện này!

Tu sĩ Hồng Hoang mới sinh đối với Thánh Nhân Chí Tôn vô hạn tôn sùng, bởi vậy đối với lời Hồng Vân nói, cũng đặc biệt cảm thấy hứng thú!

Chẳng qua hiện tại thấy Thiên Lôi trên Bắc Minh Chi Hải, cũng không dám có ý nghĩ gì nữa!

Cần biết trong mắt những tu sĩ mới sinh này, trong Hồng Hoang Thánh Nhân là tồn tại vô địch, bản thân nhỏ bé này làm sao chịu nổi sự để mắt của Thánh Nhân, e rằng chỉ cần một đệ tử dưới trướng Thánh Nhân tùy tiện bước ra cũng có thể khiến mình tan thành tro bụi, bởi vậy một đám người nhìn chằm chằm Bắc Minh Chi Hải, không dám có chút ý nghĩ nào!

Mà những Đại Năng Tử Tiêu Cung vừa mới muốn tuyên dương chuyện cũ huy hoàng của mình, thấy dị tượng trên Bắc Minh Chi Hải, cũng lập tức ngậm miệng lại.

Dù sao Hồng Vân dám nói ra những chuyện này, là vì hắn có bối cảnh thâm hậu, mình không có chỗ dựa gì, vạn nhất chọc Thánh Nhân không vui, thì đó chính là họa lớn ngập trời!

Đối với mấy vị Thánh Nhân kia, những Đại Năng nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung này lại vô cùng hiểu rõ, đương nhiên biết mấy vị Thánh Nhân này không phải là người độ lượng gì.

Trong Tam Thanh, Lão Tử còn đỡ, nhưng còn lại Nguyên Thủy, Thông Thiên lại là những tồn tại sẽ ra tay ngay khi không hợp ý.

Mà Tây Phương Nhị Thánh thì càng khỏi phải nói, đây không phải là những người dễ đối phó, cho dù hai người họ trên mặt ngoài không nói gì, nhưng trong bóng tối không biết sẽ tính kế thế nào!

Cần biết hai người họ ngay cả Thông Thiên đồng là Thánh Nhân còn dám tính kế, huống hồ gì mình chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ bé!

Những Đại Năng nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung này không hề mong rằng mấy vị Thánh Nhân kia sẽ nể tình cùng nghe Đạo trong điện, dù sao mình chẳng qua chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, lại không có chỗ dựa gì, cho dù là thân tử đạo tiêu, e rằng cũng sẽ không gây ra chút sóng gió nào trong Hồng Hoang.

Những người này đương nhiên không dám bàn luận về chuyện Thánh Nhân nữa, sợ rằng sẽ chọc mấy người kia không vui!

Phục Hy trên sân đương nhiên thấy dị trạng trên Bắc Minh Chi Hải, cũng rõ đây là mấy vị Thánh Nhân kia đang biểu đạt sự bất mãn của mình.

Tuy trong lòng khinh thường mấy người này, nhưng cũng không biểu đạt ra, chỉ là nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, thận ngôn!

Chúng ta đến đây chỉ là để kết thúc nhân quả, những chuyện khác không cần nói nhiều!

Chuyện của Côn Bằng và mấy vị kia không liên quan đến chúng ta!" Hồng Vân bên này nghe tiếng Phục Hy, cũng không tiếp tục mở miệng.

Nhưng đợi Phục Hy nói xong, Hồng Vân cũng không mấy vui vẻ mà liếc nhìn phía trên bầu trời, hiển nhiên là có chút bất mãn với biểu hiện của mấy vị Thánh Nhân này!

Mình rõ ràng nói là sự thật, mấy người kia lại còn không muốn mình mở miệng, thật sự có chút đáng ghét!

Hồng Vân tuy chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng đối với mấy vị Thánh Nhân này cũng chỉ có chút kiêng dè, chứ không hề có bao nhiêu sợ hãi!

Dù sao hiện tại Hồng Vân không chỉ có nội tình Nhân tộc, lại càng có Chu Du hảo hữu này làm chỗ dựa, không trực tiếp gọi danh húy Thánh Nhân, đây đã coi như là nể mặt mấy vị Thánh Nhân rồi!

Dường như là thấy trên sân không còn bàn luận nữa, tiếng Thiên Lôi trên Bắc Minh Chi Hải cũng dần dần tiêu tán!

Hồng Vân thấy vậy cũng thu hồi ánh mắt, ngay sau đó quay đầu nhìn Côn Bằng mặt mũi trắng bệch, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Đối với Côn Bằng kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh này, trong lòng Hồng Vân vừa oán hận lại vừa mang theo một tia khinh thường, ngay sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Côn Bằng, lời ta nói có chỗ nào không đúng ư!!!

Nói cái gì mà ta hủy cơ duyên của ngươi, chẳng qua là ngươi cái tên hèn nhát này tự mình vô năng mà thôi!

Nếu ngươi cảm thấy ta nợ ngươi, sau khi Đạo Tổ Tử Tiêu giảng Đạo, ngươi sao không đến tìm ta báo thù!

Đừng tưởng mọi người không biết, ngươi Côn Bằng là loại người thế nào!

Rõ ràng là tham đồ Hồng Mông Tử Khí của ta, lại còn đầy miệng nói báo thù, thật là nực cười!" Không đợi Hồng Vân nói xong, mặt Côn Bằng đã đỏ bừng, hiển nhiên là có chút thẹn quá hóa giận.

Ngay sau đó Côn Bằng trực tiếp cắt ngang lời Hồng Vân: "Hồng Vân, ngươi ngụy biện!!!

Nếu không phải ngươi nhường chỗ cho người khác, ta làm sao vô cớ bị bài xích, mất đi cơ duyên như vậy!

Nếu không mất đại tạo hóa, hiện tại ta làm sao sa sút đến mức này!

Còn về Hồng Mông Tử Khí của ngươi, đó vốn dĩ là vật ta đáng được, ta cũng nên là người thành Thánh Tố Tổ!

Cũng chỉ là ngươi có mấy vị hảo hữu, nếu không ngươi nghĩ ngươi hiện tại có cơ hội đứng ở đây sao?" Hồng Vân lúc này cũng đã khôi phục bình tĩnh, nghe xong lời Côn Bằng, trong mắt lại càng thêm khinh thường: "Chỉ ngươi mà còn thành Thánh Tố Tổ, e rằng ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày đấy!

Không giữ được cơ duyên chỉ trách ngươi thực lực không đủ,

ngươi muốn đổ lỗi lên đầu ta thì tìm nhầm người rồi!

Hồng Mông Tử Khí là Đạo Tổ ban cho ta, liên quan gì đến ngươi!

Huống hồ ta có hảo hữu, đó là bản lĩnh của ta, ngươi e rằng là đố kỵ rồi sao!" Nghe lời Hồng Vân, Côn Bằng cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, dù sao Hồng Vân tên này trong miệng không có một lời tử tế, câu nào cũng đâm thẳng vào tim mình!

Mà Phục Hy bên cạnh nghe lời Hồng Vân, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Cần biết Hồng Vân trước khi chuyển thế là người thành thật bậc nhất, nếu không cũng sẽ không được gọi là "Hồng Hoang lão hảo nhân" (ông lão tốt bụng của Hồng Hoang)!

Mà hiện tại không biết có phải vì Hồng Vân sau khi chuyển thế đã sáng tạo ra Nhân tộc văn tự hay không, cái miệng này cũng có thể khiến người ta tức chết.

Ngay cả Phục Hy nghe xong lời Hồng Vân, đều cảm thấy có chút hả hê, có thể thấy tính công kích của những lời Hồng Vân nói lớn đến mức nào!

Mà một đám chúng sinh Hồng Hoang đang chú mục nơi đây nghe xong lời Hồng Vân, cũng nhìn nhau ngạc nhiên.

Chương 394

Họ bình thường thấy các Đại Năng đều là tiên phong đạo cốt, cao thâm mạt trắc, đâu có giống như hiện tại lại giống như bà chửi chợ!

Điều này thật sự khiến mọi người mở rộng tầm mắt!

Đương nhiên một đám người nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung nghe xong lời Hồng Vân, trong ánh mắt cũng lộ ra chút mê mang, đây còn là Hồng Vân trước kia sao?

Sao lại biến hóa đến mức mình còn không nhận ra!

Biểu hiện của mọi người, Hồng Vân đương nhiên không rõ, thấy Côn Bằng vẻ mặt khó chịu, Hồng Vân cũng trực tiếp mở miệng nói: "Côn Bằng, hiện tại ngươi còn có lời gì muốn nói?" Nghe lời Hồng Vân, Côn Bằng vẻ mặt phẫn nộ: "Hồng Vân, mặc cho ngươi miệng lưỡi có sắc bén đến đâu, cũng không thể che giấu sự thật ngươi đã hủy tạo hóa của ta!" Hồng Vân nghe vậy, trên mặt cũng trầm xuống, tiếp tục nói với Côn Bằng: "Đã lời nói không hợp, vậy thì đánh một trận!" Côn Bằng nghe vậy, trong ánh mắt cũng mang theo chút hỏa hoa, trực tiếp mở miệng: "Phụng bồi đến cùng!" Hồng Vân thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó liền lùi lại vài bước.

Đương nhiên Hồng Vân hiện tại không phải là muốn ra tay với Côn Bằng, mà là để Phục Hy tiến lên, tranh đấu với Côn Bằng!

Phục Hy vừa rồi ở phía sau nghe xong cuộc đối thoại của hai người, trong lòng cũng có ý nghĩ, biết Côn Bằng tên này bản tính khó đổi, mình và hắn tranh biện cũng sẽ không có kết quả gì.

Nhưng thấy Hồng Vân đã đi sang một bên, Phục Hy cũng không chút do dự, trực tiếp nói với Côn Bằng: "Côn Bằng, ta chỉ hỏi ngươi một câu!

Lúc đại kiếp ngươi vì sao lại cướp Hà Đồ Lạc Thư, đẩy ta vào tuyệt cảnh!" Côn Bằng đối mặt với Phục Hy thì không hề ngang ngược như khi đối đầu với Hồng Vân vừa rồi, dù sao Phục Hy thật sự không có chỗ nào đắc tội hắn.

Nhưng đối với lời Phục Hy, Côn Bằng cũng có điều muốn nói: "Phục Hy, chuyện ngươi vẫn lạc ta thừa nhận có liên quan đến ta, nhưng ta không phải là cố ý nhắm vào ngươi!

Ta là để báo thù Đế Tuấn và Thái Nhất!

Nếu không phải hai người họ, ta làm sao lại gia nhập Yêu tộc, rơi vào trong đại kiếp!" Nghe xong lời Côn Bằng, Phục Hy cũng bật ra một trận cười lạnh, tiếp đó mở miệng nói: "Đã ngươi đã thừa nhận, vậy ta cũng không cần hỏi nữa!" Côn Bằng nhìn ánh mắt âm lãnh của Phục Hy, cũng có chút thất thần, ngay sau đó trực tiếp bật cười, rồi vẻ mặt nghiêm túc đáp lại Phục Hy: "Phục Hy, ta tuy không phải cố ý nhắm vào ngươi, nhưng ngươi cũng không tính là oan uổng!" Nghe xong lời Côn Bằng, Phục Hy cũng đột nhiên sững sờ, ngay sau đó trực tiếp hỏi: "Côn Bằng, ta tự nhận không có chỗ nào thiếu nợ ngươi chứ!

Ngươi lại có lý do gì để nói ra lời như vậy!" Nhìn Phục Hy vẻ mặt khó hiểu, Côn Bằng cũng không chút giấu giếm, trực tiếp mở miệng giải thích: "Tuy Đế Tuấn, Thái Nhất bức bách ta gia nhập Yêu tộc, nhưng lại không có thủ đoạn chế ước!

Mà ngươi Phục Hy lại còn tạo ra Chiêu Yêu Phiên cho Yêu tộc, khiến ta không có cơ hội thoát ly Yêu tộc, ngươi nói ngươi có oan uổng không!" Côn Bằng nói xong, Phục Hy lập tức bật cười lớn, sau đó trực tiếp nhìn chằm chằm Côn Bằng nói: "Côn Bằng, da mặt ngươi thật sự là dày a, chuyện gì cũng là lỗi của người khác, ngươi lại không có chút trách nhiệm nào!

Ta thấy lần này tranh biện với ngươi, cũng là một lựa chọn sai lầm!

Đã lời nói không có kết quả gì, vậy thì động thủ thấy rõ chân tướng đi!

Cũng đừng nói hai người chúng ta khi dễ ngươi, ngươi trước tiên cùng Hồng Vân một trận chiến, nếu có thể sống sót, lại chịu một kích của ta, vậy thì ân oán giữa ngươi và ta sẽ xóa bỏ hết!" Côn Bằng nghe vậy, trước mắt cũng sáng lên, tuy nói vẻ mặt vội vàng nói với Phục Hy: "Lời này là thật sao?" Phục Hy lại quay lại, sau đó mở miệng nói: "Có chúng sinh Hồng Hoang này làm chứng, ta há có thể như ngươi mà thất hứa!" Đối với ánh mắt của chúng sinh Hồng Hoang, Phục Hy sớm đã chú ý tới, dù sao hiện tại Phục Hy cách cảnh giới Thánh Nhân cũng chỉ một bước xa, xứng danh vô địch dưới Thánh Nhân, làm sao có thể không phát hiện ra những nguyên thần chi lực suýt nữa nhấn chìm Bắc Minh Chi Hải này!

Nghe xong lời Phục Hy, Côn Bằng cũng quét mắt nhìn quanh một vòng, chỉ là chưa đợi Côn Bằng trả lời, Hồng Vân bên cạnh lại có chút sốt ruột, trực tiếp nói với Côn Bằng: "Đợi ngươi có mệnh sống sót rồi hãy nói tiếp!" Hồng Vân nói xong, trực tiếp thi triển thân pháp đến hư không phía trên Bắc Minh, tiếp tục gào với Côn Bằng: "Đến đây, cùng ta một trận chiến!" Nói xong, liền trực tiếp phá vỡ cách mô Hồng Hoang bay về phía Hỗn Độn!

Mà sở dĩ Hồng Vân lựa chọn đến Hỗn Độn, cũng là lo lắng việc mình và Côn Bằng chiến đấu sẽ gây ra phá hoại gì cho Bắc Minh Chi Hải, dù sao với thực lực của mấy người họ hiện tại, ngay cả dư ba của trận chiến cũng không phải Bắc Minh Chi Hải có thể chịu đựng được!

Đương nhiên như những tu sĩ nhỏ bình thường, không thể gây ra

tổn hại lớn cho Hồng Hoang, ngay cả tranh đấu cấp độ Đại La, Hồng Hoang cũng có thể nhanh chóng khôi phục, nhưng Chuẩn Thánh một khi tử chiến, thì sự phá hoại đối với Hồng Hoang là cực lớn, tuy nói sẽ không gây ra tổn hại mang tính căn bản cho Hồng Hoang hiện tại, nhưng cũng có thể làm giảm tốc độ thăng cấp của Hồng Hoang rất nhiều!

Điều này cũng là lý do tại sao trước đó Chu Du đã nói, nếu gây ra phá hoại lớn cho Hồng Hoang, thì nhất định sẽ phải nhận trừng phạt!

Hồng Vân tự nhiên sẽ không để Chu Du khó xử, bởi vậy mới lựa chọn đến trong Hỗn Độn!

Nghe lời Hồng Vân, trong mắt Côn Bằng cũng tràn đầy chiến ý, ngay sau đó một cái lướt thân theo sau Hồng Vân tiến vào trong Hỗn Độn.

Phục Hy bên này thấy hai người rời đi, thân ảnh cũng trực tiếp biến mất tại chỗ, Bắc Minh Chi Địa lại khôi phục một mảnh yên tĩnh!

Nhưng ngay lúc này, các nơi trong Hồng Hoang cũng truyền đến từng tiếng thở dài, bởi vì tranh đấu trong Hỗn Độn không phải ai cũng có thể thấy được, chỉ có nguyên thần của Chuẩn Thánh Đại Năng mới có thể xuyên qua cách mô Hồng Hoang, đến giữa Hồng Hoang!

Ngay sau đó nguyên thần của một đám Đại Năng liền theo sát thân ảnh ba người, đến Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang!

Đợi đến khi Phục Hy, Hồng Vân, Côn Bằng ba người đứng vững ở ngoài Hỗn Độn, nguyên thần chi lực của một đám Đại Năng cũng dừng lại!

Ánh mắt khóa chặt thân ảnh ba người, chờ đợi đại chiến bắt đầu!

Dù sao mấy người họ những gì cần nói đều đã nói xong, còn lại chỉ có đánh một trận mới có thể kết thúc!

Hơn nữa trong Hỗn Độn không có hạn chế của Hồng Hoang, cho dù là sinh tử chi chiến của mấy người họ, gây ra sóng gió lớn như vậy cũng sẽ không có ảnh hưởng gì đến Hồng Hoang.

Mấy người họ không có gì kiêng kỵ, vậy khi tranh đấu tất nhiên sẽ dốc toàn lực!

Bởi vậy một đám Chuẩn Thánh Đại Năng Hồng Hoang cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm hành động của mấy người họ, muốn xem thực lực của mấy người họ rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Đương nhiên những tồn tại còn lại không có thực lực Chuẩn Thánh, đều tiếc nuối thở dài, cảm thán thực lực bản thân thấp kém, Chuẩn Thánh đỉnh phong Đại Năng chiến đấu, cơ duyên lớn như vậy ngay trước mắt, nhưng mình lại vì thực lực mà không thể quan sát, thật sự có chút đáng tiếc, trong lòng cũng đồng loạt sinh ra khát vọng đối với cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng cho dù mọi người có cảm thán đến đâu, cũng không có chút biện pháp nào, dù sao Hỗn Độn không giống Hồng Hoang, ngay cả Đại Năng cảnh giới Chuẩn Thánh cũng có thể gặp nguy hiểm.

Đương nhiên cũng không phải nói tất cả tu sĩ dưới cấp độ Chuẩn Thánh đều không có cách đến Hỗn Độn, nếu là Đại La Kim Tiên có Linh Bảo hộ thân, có thể dựa vào Linh Bảo che chở, trong Hỗn Độn an toàn vô sự, dù sao lúc đó khi Đạo Tổ giảng Đạo tại Tử Tiêu Cung, những Đại Năng nghe Đạo này cũng đều chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mà một số tu sĩ Đại La đỉnh phong còn lại cũng có thể mạo hiểm nguyên thần bị tổn hại, lén lút dò xét, trong đó được mất thì phải xem lựa chọn cá nhân, những người này muốn quan sát trận chiến của Chuẩn Thánh đỉnh phong Đại Năng, tham ngộ Đại Đạo chân lý, cũng không phải chuyện dễ dàng, ít nhiều gì cũng phải trả một chút cái giá!

Trước hết không nói đến Hỗn Độn Cương Khí khắp nơi trong Hỗn Độn, cho dù là dư ba của trận tranh đấu của mấy người họ, cũng không phải tu sĩ Đại La Kim Tiên có thể chịu đựng được!

Cần biết mấy người họ đều là cấp độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà Phục Hy lại càng là cảnh giới Chí Thánh, tùy tiện một đạo pháp lực đều có uy năng cực lớn, càng đừng nói mấy người họ trong Hỗn Độn không có chút kiêng kỵ nào rồi.

Trước hết không nói đến phản ứng của một đám tu sĩ trong Hồng Hoang, lúc này Chu Du trong Bồng Lai cảm thụ được động thái của mấy người họ, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên!

Một đạo khí tức lập tức phát ra, trực tiếp tiến vào trong Hỗn Độn!

Tuy nói trước đó Chu Du sau khi thôi toán, liền không còn chú ý đến tình hình của mấy người họ nữa, nhưng Chu Du lại là cảnh giới Thánh Nhân Bát Trọng Thiên, trong Hồng Hoang còn không có bao nhiêu chuyện có thể qua mắt được cảm tri của hắn, cho dù tâm thần Chu Du không đặt lên người mấy người họ, nhưng khí tức của mấy người này biến mất trong Hồng Hoang lập tức bị Chu Du biết được!

Mà sự lựa chọn của Hồng Vân cũng khiến Chu Du có chút an ủi, dù sao nếu mấy người này đại chiến trong Hồng Hoang, ít nhiều gì cũng sẽ gây tổn hại cho Hồng Hoang, cho dù với nội tình Hồng Hoang hiện tại, tranh chấp của mấy người họ sẽ không gây ra ảnh hưởng mang tính căn bản nào, nhưng ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng đến việc thăng cấp của Hồng Hoang.

Sớm tại lúc Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Du đã nói rõ với chúng sinh Hồng Hoang, nếu gây ra phá hoại lớn cho Hồng Hoang, thì sẽ phải nhận trừng phạt của mình!

Bởi vậy nếu Hồng Vân và mấy người kia ra tay trong Hồng Hoang, cho dù hai người họ đều có nội tình Nhân tộc, Hồng Vân lại

càng là hảo hữu của mình, Chu Du cũng sẽ không có chút do dự nào, trực tiếp ra tay trấn áp mấy người họ, sau đó ném mấy người này vào trong Hỗn Độn, dù sao Chu Du không thể nói suông trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả Thông Thiên và Tây Phương Nhị Thánh Thánh Nhân trước đó còn bị Chu Du trấn áp, mấy người này khẳng định cũng sẽ không dễ dàng tha thứ, không chừng đợi sau khi tranh đấu của mấy người họ kết thúc, Chu Du còn phải xuất diện trừng phạt, để chỉnh đốn thị phi Hồng Hoang!

Nhưng hiện tại thì không cần phiền phức như vậy nữa, Hồng Vân và mấy người kia trực tiếp đến Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, cũng khiến Chu Du bớt lo không ít!

Sau đó Chu Du cũng không còn quan tâm đến chuyện của mấy người họ nữa, an tâm tham ngộ Đại Đạo, hy vọng trước lần đại kiếp tiếp theo, khi Bồng Lai Chi Địa hiển hóa Hồng Hoang, có thể lại có đột phá.

Đương nhiên đột phá nói ở đây không phải là nói Chu Du thăng cấp đến Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, thậm chí Thánh Nhân đỉnh phong, cho dù có Nhân tộc khí vận gia trì, Chu Du có thể đột phá đến Thánh Nhân Bát Trọng Thiên đỉnh phong đã là không tệ rồi!

Muốn đột phá lần nữa, e rằng phải đợi đến sau khi đại kiếp Hồng Hoang tiếp theo kết thúc!

Nghĩ xong những điều này, Chu Du lại lần nữa nhắm mắt lại, sau đó chìm sâu vào trong Đại Đạo!

Mà khi Chu Du bên này chìm sâu vào trong Đại Đạo, khí tức trước đó phát ra cũng đã đến trong Hỗn Độn.

Đương nhiên cũng chỉ có những người trong cuộc và mấy vị Thánh Nhân mới có thể cảm tri được cảm xúc phát ra từ đạo khí tức này của Chu Du.

Mấy vị Thánh Nhân cảm thụ được khí tức của Chu Du, trên mặt cũng khẽ giật mình, sau đó mới dịu xuống, bởi vì mấy người họ đương nhiên hiểu rõ đạo khí tức này của Chu Du đại biểu cho ý nghĩa gì, tuy nói đại biểu cho cảm xúc hài lòng của Chu Du, nhưng đây cũng là lời cảnh cáo đối với mấy vị Thánh Nhân!

Dù sao đối với việc gây hại lớn nhất cho Hồng Hoang chính là mấy vị Thánh Nhân, bởi vậy mấy người họ mới có phản ứng như vậy!

Chương 395

Mà Hồng Vân và mấy người kia bên này cũng lập tức cảm thụ được khí tức của Chu Du.

Sau khi cảm thụ xong, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Mà Phục Hy bên này thấy Côn Bằng đang lơ lửng trong hư không Hỗn Độn cách đó không xa, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, đã được Chu Du cho phép, vậy Côn Bằng nhất định khó thoát kiếp nạn này!

Tuy nói Côn Bằng và hai người mình đều là Tiên Thiên Đại Thần, cũng là người cùng nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung, thực lực khá bất phàm, nhưng cần biết hai người mình lại là sau khi chuyển thế đã đạt được vô thượng cơ duyên, không phải Côn Bằng có thể theo kịp!

Hơn nữa Phục Hy từ tốc độ của Côn Bằng vừa rồi cũng nhìn ra, thực lực của Côn Bằng chẳng qua cũng chỉ đến thế, chỉ bằng thực lực của mình đã đủ để nghiền ép, ngay sau đó truyền âm nói với Hồng Vân bên cạnh: "Hồng Vân, nhanh chóng ra tay đi!" Nhận được truyền âm của Phục Hy, trong ánh mắt Hồng Vân cũng lộ ra một tia kích động!

Cùng Phục Hy sống chung bừng sáng tối lâu như vậy, Hồng Vân làm sao không biết thực lực của Phục Hy.

Với thực lực của Phục Hy hiện tại nếu ra tay trước, thì cuối cùng Côn Bằng không chết cũng tàn phế, dù sao như Chuẩn Thánh đỉnh phong Đại Năng như bọn họ, một khi chiến đấu, thì tất nhiên sẽ dốc toàn lực, không thể có chút giữ lại nào.

Mà với cảnh giới Chí Thánh của Phục Hy, Côn Bằng tất nhiên không phải đối thủ, vạn nhất Côn Bằng vẫn lạc ngay tại chỗ, thì đoạn

nhân quả này có thể sẽ trở thành tiếc nuối trong lòng Hồng Vân!

Nếu là như vậy, thì ý nghĩ mình tìm Côn Bằng để kết thúc nhân quả e rằng sẽ thất bại, đến lúc đó tâm cảnh của mình e rằng cũng sẽ không viên mãn!

Muốn có đột phá gì nữa, thì e rằng là cực kỳ khó khăn, thậm chí nói sau này nếu có cơ hội nhìn trộm Thánh Cảnh, cũng sẽ vì nhân quả như vậy không được kết thúc, ảnh hưởng đến việc Chứng Đạo của mình!

Mà hiện tại Phục Hy để mình ra tay trước, cũng đã loại bỏ lo lắng này của mình, Hồng Vân làm sao không hưng phấn, bởi vậy Hồng Vân cũng không khách khí, cúi đầu sâu sắc với Phục Hy, sau đó trực tiếp truyền âm nói với Phục Hy: "Đa tạ!" Phục Hy nghe vậy khoát tay, nói với Côn Bằng đối diện: "Côn Bằng, hai người chúng ta cũng không khi dễ ngươi, đã nhân quả của Hồng Vân với ngươi sâu hơn, vậy thì để Hồng Vân cùng ngươi đánh một trận!

Nếu ngươi còn sống sót, ta chỉ có một chiêu, từ nay ân oán giữa hai người chúng ta sẽ tiêu tan hết!" Côn Bằng đối diện nghe lời Phục Hy, trong lòng cũng có chút kích động.

Tuy nói mình ở trong Bắc Minh Chi Hải, nhưng đối với đại sự Hồng Hoang vẫn có chút hiểu biết.

Hắn biết Phục Hy hiện tại đã thăng cấp đến cảnh giới Chí Thánh, đối với Phục Hy ít nhiều gì cũng có chút kiêng dè, dù sao Côn Bằng kiếp trước đã không phải đối thủ của Phục Hy, hiện tại Phục Hy chỉ phát ra một kích, thì mình cũng không cần quá lo lắng!

Mà đối với Hồng Vân, Côn Bằng lại không có nhiều kiêng kỵ như vậy!

Hồng Vân kiếp trước đã không phải đối thủ của mình, cho dù hiện

tại Hồng Vân đạt được đại cơ duyên thăng cấp đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành cùng cảnh giới với mình, thì cũng không nhất định là đối thủ của mình, bởi vậy Côn Bằng đối với việc tranh đấu với Hồng Vân cũng tràn đầy tự tin, ngay sau đó đợi âm thanh Phục Hy rơi xuống, Côn Bằng liếc nhìn Hồng Vân, vẻ mặt khinh thường mở miệng nói: "Hồng Vân, phóng ngựa qua đây đi!" Nghe Côn Bằng khinh thường mình, Hồng Vân lại càng thêm tức giận, đặc biệt là lại thấy biểu cảm của Côn Bằng, trong lòng Hồng Vân lại càng lửa giận ngút trời!

Côn Bằng dám khinh thường mình như vậy, vậy hôm nay nhất định phải khiến Côn Bằng biết lửa giận mà mình đã kìm nén bấy lâu nay hung mãnh đến mức nào.

Hồng Vân không nói lời nào, chỉ là pháp lực trên người đột nhiên phát ra, sau đó nhanh chóng công về phía nơi Côn Bằng đang ở!

Thấy Hồng Vân công đến, Côn Bằng cũng không phí lời, lệ khí trước đó ẩn giấu trong Đạo khu cũng lập tức phát ra ngoài cơ thể.

Với tư cách là một trong số ít những kẻ hung ác trong Hồng Hoang, lệ khí trên người Côn Bằng há lại tầm thường, nhìn từ xa, toàn bộ thân ảnh Côn Bằng đều bị lệ khí đen kịt bao vây, dường như bị lệ khí nuốt chửng vậy!

Đương nhiên lệ khí Côn Bằng phát ra không phải đơn giản là thể hiện sự hung hãn, tu sĩ bình thường thấy hung sát lệ khí như vậy, e rằng đều không nảy sinh chút dục vọng chiến đấu nào, ngay cả Đại Năng cấp độ Chuẩn Thánh, cũng sẽ bị lệ khí đẩy người của Côn Bằng trấn nhiếp.

Đương nhiên đối với Chuẩn Thánh đỉnh phong Hỗn Nguyên, tác dụng của lệ khí như vậy thì có chút không đáng kể, mà sở dĩ Côn Bằng làm như vậy, cũng là vì lệ khí đối với nguyên thần chi lực của

đối thủ cũng có sự can nhiễu nhất định, cho dù có chút khinh thường chiến lực của Hồng Vân, nhưng dù sao cũng là một Chuẩn Thánh đỉnh phong Đại Năng, Côn Bằng tự nhiên sẽ không có chút khinh suất nào!

Hồng Vân bên này cũng thấy dị dạng trên người Côn Bằng, trong ánh mắt lại càng lộ ra một tia kiêng dè, ngay sau đó tâm thần vừa động, phía trên đỉnh đầu lập tức hiện ra một quả hồ lô màu vàng, chính là Linh Bảo thiếp thân của Hồng Vân trước đó, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô!

Hồng Vân biết thực lực của Côn Bằng không yếu, hơn nữa còn có không ít át chủ bài, làm sao có thể cùng Côn Bằng đánh trường kỳ, bởi vậy trực tiếp lấy ra Linh Bảo, muốn một kích lập công!

Mà Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vừa xuất hiện, uy năng trên người Hồng Vân lập tức tăng thêm không ít, hơn nữa trên người phát ra sát khí nồng đậm, so với lệ khí trên người Côn Bằng lại càng hiển thị sự hung hãn hơn!

Lúc này một đám Đại Năng đang vây xem cũng hít một hơi khí lạnh, sau đó nguyên thần chi lực nhìn chằm chằm thân ảnh hai người, không dám bỏ lỡ chút động tác nào của hai người!

Dù sao mọi người đã đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy hai người thi triển pháp lực, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ!

Mà Côn Bằng bên này thấy Linh Bảo trên đỉnh đầu Hồng Vân, cũng một trận thất thần.

Đương nhiên không phải nói Côn Bằng bị uy năng của kiện Tiên Thiên Linh Bảo này dọa sợ, mà là Côn Bằng thấy kiện Linh Bảo này của Hồng Vân có chút kinh ngạc!

Côn Bằng làm sao cũng không ngờ kiện Linh Bảo này của Hồng Vân lại nhanh chóng khôi phục bản nguyên đến vậy, thậm chí hiện tại

còn có chút tiến bộ!

Cần biết trước đó khi Hồng Vân thân tử, Côn Bằng và Minh Hà hai người đã tận mắt thấy kiện Linh Bảo này trực tiếp băng phôi bản nguyên, thậm chí ngay cả hình dáng Tiên Thiên Hồ Lô cũng suýt nữa không giữ được, hiển nhiên đã mất đi bao nhiêu uy năng, cũng chính vì vậy, Côn Bằng lúc đó mới không trực tiếp thu lấy kiện Linh Bảo này, chỉ là đơn giản tra xét một phen, xem Hồng Mông Tử Khí có ở trong hồ lô hay không.

Đợi đến khi Côn Bằng và Minh Hà tra xét xong, cũng không có tâm tư gì để ý đến kiện Linh Bảo bị tổn hại này!

Dù sao Tiên Thiên Linh Bảo bản nguyên đại tổn, muốn khôi phục không phải trong thời gian ngắn là có thể, mà Côn Bằng cũng không có nhiều tài nguyên như vậy để dùng cho kiện Linh Bảo này, thêm vào đó thời gian khẩn cấp, hai người chỉ sợ Chu Du và Trấn Nguyên Tử đến, cũng liền không ra tay thu lấy!

Hơn nữa hai người đã đánh giết Hồng Vân, nếu lại cướp sạch di bảo của Hồng Vân, thì sẽ xác thực tâm tư của hai người, ban đầu Côn Bằng còn có thể ngụy biện là vì báo thù, nhưng nếu thu lấy những thứ này, thì e rằng sẽ bị Chu Du và mấy người kia truy sát!

Nhưng tuy không thu lấy, nhưng Côn Bằng đối với kiện Tiên Thiên Linh Bảo này cũng có ấn tượng sâu sắc, nếu không lúc này cũng sẽ không kinh ngạc đến vậy, thật sự là biểu hiện hiện tại của kiện Tiên Thiên Linh Bảo này, khiến Côn Bằng có chút cảm khái!

Chỉ là Côn Bằng không biết rằng, sở dĩ kiện Tiên Thiên Linh Bảo này có được như hiện tại, còn phải nhờ vào Chu Du!

Nói rằng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này khi Hồng Vân vẫn lạc cũng bị bản nguyên đại tổn, vốn dĩ sẽ không nhanh chóng hồi phục như vậy, nhưng lúc đó Chu Du xuất hiện, sau khi đuổi Côn Bằng và

Minh Hà hai người đi, trong hồ lô phát hiện một tia chân linh duy nhất còn sót lại của Hồng Vân, bởi vậy liền lấy ra Tam Quang Thần Thủy để khôi phục chân linh Hồng Vân, nhưng một tia chân linh này có thể dùng bao nhiêu Tam Quang Thần Thủy chứ, phần lớn còn lại đều rơi vào thân hồ lô.

Cần biết Tam Quang Thần Thủy không chỉ có ích cho nguyên thần chân linh của tu sĩ, đối với bản nguyên Linh Bảo cũng là vật đại bổ, bởi vậy dưới sự giúp đỡ của Tam Quang Thần Thủy, tốc độ khôi phục của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng cực nhanh.

Hơn nữa vì Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô là vật bản mệnh của Hồng Vân, sự khôi phục của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng có công hiệu tư bổ đối với chân linh Hồng Vân, bởi vậy Chu Du cũng không keo kiệt Tam Quang Thần Thủy, khiến sự khôi phục của kiện Tiên Thiên Linh Bảo này được nâng cao rất nhiều!

Sau đó khi Chu Du Chứng Đạo Hỗn Nguyên, Hỗn Độn Châu thăng cấp, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng ở trong Hỗn Độn Châu, cũng đạt được không ít lợi ích, bởi vậy trước khi Hồng Vân chuyển thế đã hoàn toàn khôi phục.

Sau này khi Hồng Vân chuyển thế, liền trực tiếp bám vào chân linh Hồng Vân, cùng Hồng Vân chuyển thế đến trong Nhân tộc, chẳng qua vì Hồng Vân chưa giác tỉnh, bởi vậy kiện Tiên Thiên Linh Bảo này mới không hiển hóa.

Khi Hồng Vân sáng tạo ra Nhân tộc văn tự, kiện Tiên Thiên Linh Bảo này cũng được Nhân tộc khí vận tẩy lễ, bản nguyên lại càng được nâng cao không ít, bởi vậy hiện tại có uy năng như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô với uy năng mạnh hơn trước xuất hiện, miệng hồ lô liền tự động mở ra, phun ra từng trận khói đỏ về phía vị

trí Côn Bằng.

Kiện Tiên Thiên Linh Bảo này tuy không có linh trí, nhưng đối với khí tức của Côn Bằng kẻ thù này lại vô cùng quen thuộc, thêm vào đó sự ảnh hưởng của tâm niệm Hồng Vân, cũng trực tiếp phóng thích ra uy lực lớn nhất của bản thân!

Mà Côn Bằng lúc này thấy khói đỏ phun ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, cũng lập tức phản ứng lại, dưới chân cũng lập tức xuất hiện một đạo thất thải huyền quang!

Tục ngữ nói người hiểu mình nhất không nhất định là người thân cận, mà là đối thủ!

Với tư cách là kẻ thù cũ của Hồng Vân, Côn Bằng đối với thủ đoạn giữ kín của Hồng Vân tự nhiên là biết rất rõ.

Từ sau khi Tử Tiêu giảng Đạo kết thúc, Côn Bằng đã tính kế Hồng Vân, dù sao Côn Bằng đã mất đi đại tạo hóa như vậy, tự nhiên phải tìm người để trút giận.

Côn Bằng cảm thấy, nếu không có sự nhường chỗ của Hồng Vân, thì mình cũng sẽ không mất đi cơ duyên.

Là kẻ yếu sợ kẻ mạnh, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh mình không đấu lại.

Tuy Hồng Vân với tư cách là "Hồng Hoang lão hảo nhân", có không ít hảo hữu, nhưng thực lực không quá cao, tự nhiên trở thành mục tiêu của Côn Bằng.

Chẳng qua trước đó vì ngại một số nguyên nhân, Côn Bằng chưa ra tay với Hồng Vân mà thôi.

Côn Bằng oán hận Hồng Vân đến vậy, lại làm sao không hiểu thủ đoạn của Hồng Vân.

Chương 396

Mà trong số nhiều át chủ bài của Hồng Vân, kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này chính là tồn tại mà Côn Bằng kiêng kỵ nhất, cần biết lúc đó khi Côn Bằng và Minh Hà chặn giết Hồng Vân, kiện hồ lô này suýt nữa khiến hai người họ chịu thiệt lớn!

Nếu không phải hai người họ thủ đoạn cao siêu, Linh Bảo tùy thân cũng không ít, nếu không thật sự có khả năng bị Hồng Vân thoát đi.

Nói rằng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vốn dĩ là Thượng Phẩm Linh Bảo hình công kích, trong đó ẩn chứa vô tận khói đỏ, không chỉ có thể che chắn cảm ứng nguyên thần, lại càng có lực sát thương vô thượng, thậm chí những khói đỏ này chủ yếu nhắm vào sự tồn tại của nguyên thần tu sĩ, nếu bị nhiễm khói vụn phun ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, thì nguyên thần liền sẽ trực tiếp tiêu tán, ngay cả hồn phách cũng sẽ hoàn toàn bị diệt, có thể nói là giết người trong vô hình, cho dù Côn Bằng hiện tại đã là cấp độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng không dám dễ dàng hấp thu!

Nếu không may hấp thụ một đạo, Côn Bằng còn có thể trực tiếp chém hạ nguyên thần bị nhiễm, để đoạn tuyệt tổn hại tiếp theo, nhưng nếu toàn bộ nguyên thần đều bị xâm nhiễm, thì ngay cả Côn Bằng với thực lực như vậy e rằng cũng không còn cơ hội sống sót nữa.

Cần biết tu hành đến cảnh giới Chuẩn Thánh như Côn Bằng, cho dù nhục thân khổ tu nhiều năm bị hủy, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nguyên thần an toàn vô sự, thì nhục thân vẫn có thể khôi phục, chẳng qua là chiến lực giảm đi vài phần mà thôi!

Nhưng nếu nguyên thần bị hủy, chỉ có thể lựa chọn con đường

chân linh chuyển thế, từ đó cũng có thể thấy sự lợi hại của kiện Linh Bảo này của Hồng Vân!

Lúc đó Côn Bằng tận mắt thấy kiện Linh Bảo này vỡ nát, cảm thấy trong thời gian ngắn như vậy không thể khôi phục, bởi vậy liền không có bao nhiêu chuẩn bị, nhưng đợi Hồng Vân lấy ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Côn Bằng liền biết mình đã nghĩ sai rồi, nhất thời cũng có chút trở tay không kịp, dù sao dưới cảm tri của Côn Bằng, biết kiện Tiên Thiên Linh Bảo này không chỉ hoàn toàn khôi phục, uy lực còn có sự nâng cao không nhỏ, đối với Tiên Thiên Linh Bảo có uy lực lớn như vậy, Côn Bằng cũng không dám có chút lơ là nào!

Ngay sau đó tâm thần khẽ động, Linh Bảo bẩm sinh trên nguyên thần liền trực tiếp bay ra, rơi xuống dưới chân Côn Bằng!

Tuy nói có chút kiêng dè kiện Tiên Thiên Linh Bảo này của Hồng Vân, nhưng Côn Bằng cũng không đến nỗi sợ hãi, dù sao mình lại không phải không có Tiên Thiên Linh Bảo, hơn nữa Linh Bảo bẩm sinh của mình lại là cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chẳng qua kiện Linh Bảo này của mình tính công kích không mạnh mà thôi.

Nói rằng Vạn Tượng Bảo Bàn này tuy là cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng giống như Hà Đồ Lạc Thư, Đại Đạo ẩn chứa trong đó là Đạo suy diễn, đối với công kích cũng không đặc biệt thiện trường.

Bởi vậy khi Côn Bằng tranh đấu cũng cực ít tế xuất linh bảo này.

Nhưng cho dù nói thế nào Vạn Tượng Bảo Bàn, cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy năng lực công kích không mạnh, nhưng năng lực phòng ngự lại cực kỳ đáng kể, bởi vậy sau khi thấy Hồng Vân tế xuất Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Côn Bằng cũng trực tiếp lấy ra Vạn Tượng Bảo Bàn để bảo vệ Đạo thể, phòng tránh khói đỏ phun ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chui vào trong Đạo thể, xâm

nhiễm nguyên thần!

Ban đầu Hồng Vân thấy động tác luống cuống của Côn Bằng, còn có chút vui mừng, nhưng đợi khi Vạn Tượng Bảo Bàn xuất hiện dưới chân Côn Bằng, mặt Hồng Vân cũng lạnh xuống!

Theo sự vẫn lạc của kiếp trước, Hồng Vân đối với Côn Bằng cũng tương tự hiểu rõ, đương nhiên rõ năng lực của kiện Cực Phẩm Linh Bảo trong tay Côn Bằng.

Tuy nói Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của mình trong số Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã là đỉnh cấp, nhưng đối mặt với Vạn Tượng Bảo Bàn kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, ít nhiều gì cũng có chút không đủ.

Không phải nói thủ đoạn công kích, mà là nói phương diện khác, ví dụ như năng lực phòng ngự, cho dù kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Côn Bằng không phải thuộc tính công kích, nhưng bảo vệ Côn Bằng lại không có vấn đề gì!

Mà Hồng Vân tự mình trong tay lại chỉ có Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô kiện Linh Bảo giữ kín này, hiện tại lại bị chặn lại, trong lòng cũng ít nhiều gì có chút lo lắng!

Mình là đến tìm Côn Bằng để kết thúc nhân quả, hiện tại dưới sự chú mục của một đám Đại Năng Hồng Hoang, không những không hạ gục được Côn Bằng, thậm chí còn suýt nữa rơi vào hạ phong, tính tình kiêu ngạo như Hồng Vân, làm sao có thể tiếp nhận kết quả như vậy, bởi vậy trong não hải cũng điên cuồng vận chuyển, muốn tìm ra phương pháp phá cục, trực tiếp hạ gục Côn Bằng!

Mà một đám Đại Năng Hồng Hoang đang chú mục mấy người trên sân, thấy cảnh tượng tranh đấu của hai người, cũng hít một hơi khí lạnh, dù sao hiện tại trong Hồng Hoang ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng cực kỳ hiếm thấy, càng đừng nói là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh

cấp như trong tay hai người.

Thấy Linh Bảo trong tay hai người có uy năng như vậy, một đám người cũng bắt đầu cảm khái, trong ánh mắt đầy vẻ đố kỵ, nhưng đố kỵ thì đố kỵ, nhưng mọi người lại không dám có chút ghen tị nào, bởi vì thực lực của Hồng Vân và Côn Bằng hai người đã là cấp độ đỉnh cấp Hồng Hoang, lại còn có Linh Bảo như vậy hộ thân, mọi người làm sao dám có tâm tư gì khác, chỉ có thể than thở bản thân xuất thân không tốt, nếu có thể sớm xuất thế, thì có lẽ cũng có thể có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!

Ý nghĩ của mọi người thì hay, nhưng cũng không nghĩ Hồng Hoang lúc đó so với hiện tại còn hỗn loạn hơn, nếu không có đủ thực lực, cho dù có được Tiên Thiên Linh Bảo, thì đó cũng chỉ là nguồn gốc tai họa!

Thậm chí cuối cùng Tiên Thiên Linh Bảo chưa lấy được, tính mạng của mình cũng không giữ nổi!

Mà ý nghĩ của mọi người, Hồng Vân và Côn Bằng trên sân đương nhiên sẽ không rõ, cho dù có hiểu được tâm tư của những người này, e rằng cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, Tiên Thiên Linh Bảo mà dễ dàng đạt được như vậy, Hồng Hoang há chẳng phải mỗi người một kiện rồi sao, đâu còn quý giá như hiện tại.

Tầm nhìn quay lại trong Hỗn Độn, lúc này trên sân đang rơi vào bế tắc, hai người cũng đang điên cuồng thúc đẩy Linh Bảo của mình, Hồng Vân bên này là muốn phá vỡ phòng ngự của Côn Bằng, mà Côn Bằng bên này thì nghiêm phòng tử thủ, sợ nguyên thần bị tổn hại!

Cứ như vậy qua một lúc lâu sau, Hồng Vân cũng đã nghĩ ra biện pháp, trên mặt cũng lộ ra một tia cười ý, ngay sau đó liền nghe Hồng Vân trực tiếp quát Côn Bằng: “Côn Bằng, ngươi đường đường Yêu Sư của Yêu tộc, lúc nào lại trở thành con rùa rụt cổ vậy!

Chuyện này là từ khi nào vậy, ta còn không biết!

Ngươi nói sớm đi, ta cũng tiện gửi cho ngươi chút lễ mừng!" Nghe xong lời Hồng Vân, mặt Côn Bằng cũng đỏ bừng, nghĩ hắn Côn Bằng cũng là đường đường Tiên Thiên Đại Thần, từng là Yêu Sư của Yêu tộc, làm sao có thể chịu đựng được sự vũ nhục như vậy, tuy nói sau Vu Yêu Đại Kiếp, Côn Bằng hắn quả thực giống như con rùa rụt cổ mà trốn trong Bắc Minh Chi Hải, nhưng đó cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ của Côn Bằng vì lo lắng Thánh Nhân báo thù, hiện tại Hồng Vân nói lời như vậy, cũng khiến Côn Bằng triệt để nổi giận, trực tiếp gào thét với Hồng Vân: "Hồng Vân tiểu nhi, ngươi chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi, có gì mà kiêu ngạo!

Nếu không phải ngươi mệnh tốt, có hảo hữu tương trợ, nếu không lúc đó đã thân tử đạo tiêu, đâu còn cơ hội ở đây lớn tiếng khoác lác!" Hơn nữa Côn Bằng vừa mới thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân khôi phục, còn có chút chấn kinh, nhưng đến hiện tại trong lòng đã có suy đoán, dù sao trong Hồng Hoang có thể khiến Linh Bảo như vậy khôi phục trong thời gian ngắn như vậy, cũng chỉ có cấp độ Thánh Nhân mới có thể làm được, Côn Bằng tự mình là cấp độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhận không có năng lực đó, mà Hồng Vân đã chuyển thế, cũng không có tài nguyên như vậy, bởi vậy kết quả cũng chỉ có một, chính là hảo hữu Chu Du của Hồng Vân ra tay giúp đỡ!

Bởi vậy sau khi Hồng Vân nói xong, mới có phản ứng như vậy, nếu không phải Hồng Vân có mấy vị hảo hữu, thì làm sao lại là đối thủ của mình, e rằng ban đầu đã hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang, đâu còn cơ hội ở trước mặt mình mà kiêu ngạo!

Nghe lời Côn Bằng, Hồng Vân bên này cũng trực tiếp cười lạnh, tuy nói Côn Bằng nói đều là sự thật, mình cũng không cảm thấy có gì không tốt, nhưng ở trước mặt một đám Đại Năng Hồng Hoang mà bôi nhọ hành vi của mình thì thật sự quá đáng, ngay sau đó Hồng Vân liền

nói với Côn Bằng: "Côn Bằng, cứ nói mãi những điều này có ý nghĩa gì sao?

Ta Hồng Vân kết giao rộng rãi là ưu thế của ta, sao không thấy ngươi có hảo hữu đến giúp vậy!

À, đúng rồi ngươi còn có một đồng bọn Minh Hà, hôm nay sao không thấy hắn đâu nhỉ, ha ha!" Côn Bằng nghe vậy, lập tức giận đến cực điểm, cái miệng Hồng Vân này thật sự là không tha người, nhưng Côn Bằng cũng không muốn dây dưa với Hồng Vân nữa, sau đó trực tiếp gào thét với Hồng Vân: "Hồng Vân, đừng có ở đây âm dương quái khí!

Có dám cùng ta thật sự đánh một trận không!" Mà nghe xong lời Côn Bằng, tâm tư Hồng Vân cũng khẽ động!

Ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra một tia cười ý, không ngờ Côn Bằng lại nhanh chóng mắc câu như vậy, cần biết Hồng Vân đến đây là để kết thúc nhân quả, nếu cục diện cứ như vậy giằng co mãi, thì sẽ là lãng phí thời gian vô ích, dù sao trong thời gian ngắn sẽ không có kết quả gì, cho dù đến cuối cùng, hai người e rằng cũng không phân ra thắng bại, kết cục đầu voi đuôi chuột như vậy, Hồng Vân làm sao có thể tiếp nhận!

Cho dù là cả hai đều bị thương, cũng tốt hơn là mất mặt!

Ngay sau đó trực tiếp nói với Côn Bằng: "Có gì mà không dám, hôm nay ta ngược lại muốn xem ngươi Côn Bằng có tiến bộ gì!" Tuy nói Hồng Vân sớm đã nhìn ra cảnh giới của Côn Bằng không yếu hơn mình, nhưng đối với điều này cũng sẽ không có chút kiêng dè nào, dù sao Côn Bằng lúc này không có trợ giúp, mà cảnh giới của mình cũng không hề kém, thêm vào đó sau khi chuyển thế sáng tạo ra Nhân tộc văn tự, có Nhân tộc khí vận gia trì, lại càng không sợ!

Kế đó Hồng Vân liền vẫy tay về phía Côn Bằng!

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt một đám Đại Năng Hồng Hoang đang chú mục nơi đây cũng có chút méo mó, hai người này đều đã đánh nhau rồi, sao lại bày ra màn này nữa chứ!

Cuộc đối thoại của hai người, cũng khiến mọi người đối với ấn tượng về hai người có sự thay đổi cực lớn, thậm chí đối với cách nhìn về Chuẩn Thánh đỉnh phong Đại Năng cũng có chút biến hóa.

Mà Côn Bằng bên này nghe xong lời Hồng Vân, sắc mặt cũng lập tức âm trầm xuống, trực tiếp quát Hồng Vân: "Được, vậy hôm nay ngươi và ta liền đánh một trận thật tốt!" Nghe lời Côn Bằng, Hồng Vân cũng đã hạ quyết tâm, ngay sau đó tâm thần vừa động, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô liền ngừng công kích, trực tiếp trở về đỉnh đầu!

Kế đó Hồng Vân lại càng trực tiếp thu Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vào trong cơ thể, biểu lộ sự lựa chọn của mình với Côn Bằng!

Côn Bằng bên này thấy vậy, cũng đã hiểu ý của Hồng Vân, ngay sau đó lạnh lùng cười một tiếng, Vạn Tượng Bảo Bàn dưới chân cũng trực tiếp biến mất không thấy!

Kế đó Côn Bằng vung tay áo, trực tiếp thổi tan khói đỏ còn sót lại trước mặt, không có sự hỗ trợ của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô kiện Tiên Thiên Linh Bảo này, khói đỏ còn lại tự nhiên không còn nhiều lực công kích!

Và sau đó Côn Bằng lớn tiếng quát Hồng Vân: "Hồng Vân, hôm nay hai người chúng ta nhất định phải phân ra thắng bại!" Hồng Vân bên này nghe xong lời Côn Bằng, trên mặt không có chút biến hóa nào, nhưng khí huyết trong cơ thể lại điên cuồng dũng động, sau đó từng đạo pháp lực xuất hiện bên ngoài Đạo khu, thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong lộ rõ không còn gì che giấu!

Mà Côn Bằng thấy vậy, trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, dù sao Côn Bằng biết cảnh giới của Hồng Vân hiện tại không yếu hơn mình,

không cho phép mình có chút khinh thị nào, đồng thời đối với chiến ý phát ra từ người Hồng Vân, trong lòng Côn Bằng cũng có chút kích động, cần biết từ sau Vu Yêu Đại Kiếp, Côn Bằng liền luôn ẩn mình trong Bắc Minh Chi Hải, vì ảnh hưởng của nghiệp lực, tốc độ tu vi cũng chậm lại rất nhiều, tuy nói cuối cùng khó khăn lắm mới tiêu trừ được nghiệp lực đầy người này, tâm cảnh cũng viên mãn, nhưng sự uất ức trong lòng lại không có chỗ nào để phát tiết, lúc này sự xuất hiện của Hồng Vân và Phục Hy, cũng khiến Côn Bằng có cơ hội giải tỏa, đến bây giờ, lệ khí ẩn sâu trong lòng đã không thể chịu đựng được nữa!

Ngay sau đó Côn Bằng lắc mình hóa thành bản thể, trực tiếp lao về phía Hồng Vân trong Hỗn Độn!

Lúc này Đại Năng Hồng Hoang đang chú mục nơi đây thấy động tác của Côn Bằng và Hồng Vân, ý nghĩ trong lòng cũng đột nhiên xuất hiện: "Bắt đầu rồi!" Ngay sau đó không ít tồn tại vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh cũng trợn to hai mắt, không chớp mắt nhìn chằm chằm động tác của hai người trên sân!

Cần biết tồn tại có thể thấy đại chiến của Hồng Vân và Côn Bằng ít nhất cũng là tu vi Chuẩn Thánh, những người này cũng là muốn từ đại chiến của hai người mà có được lĩnh ngộ rồi lại đột phá!

Tuy nhiên đã trì hoãn lâu như vậy, nhưng mọi người cũng không có chút sốt ruột nào, dù sao tạo hóa như vậy không phải lúc nào cũng có.

Dù sao theo sự phát triển của Hồng Hoang, số lượng Chuẩn Thánh Đại Năng cũng ngày càng nhiều, đến hiện tại thậm chí bất kỳ một tiểu tộc Hồng Hoang nào cũng có Chuẩn Thánh tồn tại, nhưng những tồn tại Chuẩn Thánh này không có bao nhiêu bối cảnh, có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đã là may mắn ngập trời, muốn tiếp tục đột

phá lại càng khó khăn chồng chất, bởi vì những người này không có cách nào cầu giáo Đại Năng, mà hiện tại lại không có cơ duyên như Đạo Tổ giảng Đạo, khiến những tồn tại Chuẩn Thánh này cũng cực kỳ uất ức, bởi vậy hiện tại gặp Chuẩn Thánh đỉnh phong đại chiến, đương nhiên là kích động vạn phần!

Hồng Vân và Côn Bằng trên sân đương nhiên sẽ không rõ ý nghĩ của người khác, lúc này trong mắt hai người cũng chỉ có đối phương, mà ngay dưới sự chú mục của mọi người, thân ảnh hai người cũng nhanh chóng tiếp cận, cuối cùng trực tiếp va vào nhau, hai người tuy không tế xuất Linh Bảo, nhưng với thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khuấy động toàn bộ hư không, thậm chí tại trung tâm va chạm, hư không Hỗn Độn đều biến thành tồn tại giống như hắc động, Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài lại càng điên cuồng dũng mãnh về phía hai người!

Hỗn Độn Chi Khí hùng dũng mà tới như triều dâng, dồn dập trùng kích về phía chiến trường của hai người.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những Chuẩn Thánh đang quan chiến nơi đây ai nấy đều tâm thần câu chiến.

Chương 397

Thậm chí một vài Chuẩn Thánh mới nhập cảnh giới còn trợn tròn mắt, suýt chút nữa thì lòi ra ngoài.

Tuy nói những người này đều đã là tồn tại Chuẩn Thánh, nhưng cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sau Vu Yêu Đại Kiếp, sao có thể từng thấy qua cảnh tượng như vậy?

Còn một số tồn tại từng trải qua vài lần đại kiếp, nhìn thấy uy năng của hai người trên chiến trường cũng phải giật mình.

Thực sự là ảnh hưởng do tranh đấu của hai người gây ra khiến mọi người có chút kinh hãi.

Phải biết rằng Chuẩn Thánh bình thường khi tiến vào Hỗn Độn, đừng nói gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả chiến đấu cũng rất miễn cưỡng.

Mà Hồng Vân và Côn Bằng ở trong Hỗn Độn lại vẫn có thực lực như vậy, đám tồn tại mới nhập Chuẩn Thánh này đương nhiên sinh lòng e sợ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, mọi người cũng dần dần hoàn hồn từ sự chấn kinh, rồi lập tức định thần, tiếp tục nhìn về nơi chiến trường của hai người!

Bởi vì mọi người biết rằng dị tượng hiện tại cũng chỉ là ảnh hưởng do nhục thân của hai người va chạm tạo thành, chân chính chiến đấu mới chỉ vừa khai thủy!

Nhìn qua thì ảnh hưởng mà hai người gây ra trên trường không nhỏ, nhưng ngay cả một nửa thực lực chân chính cũng chưa phát huy ra, đây cũng là nguyên nhân khiến những người này chấn kinh như

vậy.

Dù sao thì hai người còn chưa thi triển Đại Đạo Chi Lực mình tu hành, đã có thực lực như vậy, nếu là khi bộc phát toàn bộ thực lực chân chính, thì e rằng hai người này ở trong Hồng Hoang cũng không có mấy địch thủ!

Ngay dưới sự chú ý của các Chuẩn Thánh Đại Năng, triều dâng Hỗn Độn Chi Khí vô tận cũng đã đến trước mặt hai người.

Nhưng điều khiến mọi người càng kinh ngạc hơn là, hai người trên trường căn bản không hề để ý đến những Hỗn Độn Chi Khí này.

Từng đạo Pháp Lực hàm chứa Đại Đạo Chi Lực cũng trực tiếp xuất hiện trong Hỗn Độn, nhuộm mảnh hư không Hỗn Độn nơi hai người đang ở thành màu thất thải, chiến đấu giữa hai người cũng càng thêm kịch liệt.

Sau đó mọi người liền thấy những Hỗn Độn Chi Khí dũng mãnh tới trước mặt hai người không ngừng bị đánh tan, rồi lại không ngừng tái tổ!

Nhìn thấy Hồng Vân và Côn Bằng hai người bắt đầu triển hiện ra Đại Đạo Chi Lực của mình, các Chuẩn Thánh đang quan chiến đều trợn tròn mắt, tỉ mỉ cảm ngộ Đại Đạo Chi Lực mà hai người hiển hóa ra.

Phải biết rằng mọi người chờ đợi chính là khoảnh khắc này, như đã nói từ trước, không phải tất cả Chuẩn Thánh đều có được sự chỉ điểm của Đại Năng cấp bậc cao hơn.

Ở Hồng Hoang hiện tại muốn có được cơ duyên cũng là thiên nan vạn nan.

Dù sao thì hiện tại trong Hỗn Độn tồn tại cấp Chuẩn Thánh nhiều như vậy, cơ duyên và bảo vật có thể khiến tu sĩ cấp Chuẩn Thánh

động tâm cũng ngày càng ít đi.

Ngay cả khi may mắn có được cơ duyên và tạo hóa như vậy, có giữ được hay không vẫn là một vấn đề lớn.

Mà hiện tại có thể chứng kiến hai vị Đại Năng cấp đỉnh tiêm của Hồng Hoang là Hồng Vân và Côn Bằng chiến đấu, đối với những người này mà nói cũng là cơ duyên vô thượng.

Vì vậy, sau khi hai người thi triển Đại Đạo Chi Lực của mình, các Chuẩn Thánh đang quan chiến cũng hận không thể nín thở, dồn toàn bộ tâm thần vào việc lĩnh ngộ!

Nếu may mắn có thể từ trong chiến đấu của hai người mà lĩnh ngộ được chút Đại Đạo Chân Ý, thì con đường Chuẩn Thánh sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

Mà nếu lĩnh ngộ đủ nhiều, thì hậu kỳ Chuẩn Thánh cũng không phải là vấn đề lớn!

Tuy nói mọi người đều có nhận thức như vậy, nhưng tồn tại dám đem Nguyên Thần Chi Lực tới gần thì vẫn không nhiều.

Dù sao thì mọi người cũng lo lắng Nguyên Thần sẽ bị dư ba chiến đấu của Hồng Vân và Côn Bằng làm cho mẫn diệt.

Nếu như vậy thì đừng nói lĩnh ngộ Đại Đạo Chân Ý của hai người, có thể bảo trụ cảnh giới hiện tại đã là không tệ rồi.

Hơn nữa, bên ngoài mảnh hư không Hỗn Độn nơi hai người chiến đấu có vô tận Hỗn Độn Chi Khí dũng mãnh tới, cũng gây tổn hại không nhỏ cho Nguyên Thần Chi Lực.

Vì vậy, mọi người chỉ đành nhìn trộm từ xa, tuy nói như vậy an toàn, nhưng tốc độ lĩnh ngộ lại giảm đi rất nhiều!

Đồng thời, vì Nguyên Thần Chi Lực của mọi người ở khoảng

cách khá xa, mà biến hóa Đại Đạo do hai người trên trường thi triển ra lại thực sự quá nhanh, mọi người tham ngộ cũng càng thêm khó khăn, ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nhưng ngay khi mọi người đang tiếc nuối, thân ảnh của Hồng Vân và Côn Bằng đang lẫn vào nhau lại đột nhiên tách ra.

Nhìn thấy thân ảnh hai người tách ra, các Đại Năng đang chú mục nơi đây cũng thở phào một hơi.

Ngay sau đó càng chuyên chú nhìn vào Đại Đạo Chi Lực bên ngoài hai người, muốn từ đó lĩnh ngộ được nhiều hơn!

Hơn nữa lúc này hai người tạm dừng tranh đấu, mọi người rốt cuộc cũng có chút thời gian để tiêu hóa!

Ngay khi mọi người đang tham ngộ và tiêu hóa Đại Đạo Chi Lực, cũng nghe thấy tiếng Côn Bằng: "Hồng Vân, xem ra ngươi chẳng có tiến bộ gì cả!" Sở dĩ Côn Bằng lại nói như vậy, cũng là vì vừa rồi trong lúc tranh đấu với Hồng Vân, cảm nhận được Hồng Vân tuy rằng cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng tầng bậc Pháp Lực lại kém mình một cấp.

Phát hiện như vậy cũng khiến Côn Bằng trong lòng tự tin bạo tăng, thay đổi hoàn toàn thần sắc có chút thất lạc trước đó.

Phải biết rằng trước đó khi Côn Bằng vừa mới nhìn thấy Hồng Vân, trong lòng vẫn có sự tự tin cực lớn, cho rằng Hồng Vân sẽ không phải là đối thủ của mình.

Dù sao thì kiếp trước khi mình cùng cảnh giới với Hồng Vân, Hồng Vân đã ở thế hạ phong, mà hiện tại cảnh giới của mình còn ẩn ẩn cao hơn Hồng Vân một tầng, thì Hồng Vân lại càng không phải là đối thủ của mình.

Ban đầu Côn Bằng khi đối mặt với Hồng Vân mang theo sự tự tin

tất thắng, nhưng đợi đến khi hắn nhìn thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân, sự tự tin này cũng bị đả kích một chút.

Dù sao thì kiện Linh bảo này còn có thể khôi phục, thì trong tay Hồng Vân e rằng còn có những thủ đoạn khác, nên trong lòng cũng có chút kiêng kỵ.

Nhưng đợi đến khi mình và Hồng Vân đều thu hồi Linh bảo bắt đầu đại chiến, Côn Bằng đột nhiên phát hiện tầng bậc Pháp Lực của Hồng Vân lại kém mình, sự kiêng kỵ trong lòng cũng liền quét sạch, trở nên thần thái sáng láng.

Còn bên này Hồng Vân nghe thấy lời của Côn Bằng, trên mặt lại không có chút biến hóa nào, cứ như Côn Bằng đang nói với người khác vậy.

Sau đó liền nghe Hồng Vân lạnh lùng nói với Côn Bằng: "Côn Bằng, nói những lời này có phải quá sớm không?", "Đợi đến khi nào ngươi thắng được ta rồi nói cũng chưa muộn!" Côn Bằng nghe vậy, cười lớn một tiếng, trực tiếp quát lên với Hồng Vân: "Hô trương thanh thế, ta xem ngươi còn có chiêu trò gì nữa!" Côn Bằng nói xong, Pháp Lực trên người cũng trực tiếp phát tán ra.

Nhìn thấy động tác của Côn Bằng, các Chuẩn Thánh đang chú mục vào hai người cũng đột nhiên kinh hãi.

Phải biết rằng lúc này mọi người đang tiêu hóa những gì vừa lĩnh ngộ được.

Còn chưa kịp thở một hơi, Côn Bằng lại đột nhiên phát động công kích.

Nhất thời mọi người cũng có chút ứng cố không kịp, nhưng cơ duyên như vậy cũng không ai bỏ qua.

Vì vậy, ai nấy cũng phát tán ra từng đạo Nguyên Thần đến bên

ngoài chiến trường của hai người trong Hỗn Độn, muốn ghi lại cảnh tượng chiến đấu của hai người lên Nguyên Thần, lưu lại để tham ngộ về sau.

Tuy nói như vậy không có cách nào ghi lại hoàn toàn thần vận của hai người, nhưng cũng đủ để các Đại Năng mới nhập cảnh giới Chuẩn Thánh thu hoạch rất nhiều!

Sở dĩ hiện tại mọi người dám mạo hiểm như vậy, một mặt là vì lúc này hai người đã tách ra, ảnh hưởng của Hỗn Độn Chi Khí đối với mọi người trở nên nhỏ hơn, mặt khác là vì mọi người cảm thấy hai người sắp thi triển tuyệt chiêu rồi.

Cơ duyên như vậy, các tồn tại mới nhập Chuẩn Thánh đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Đợi đến khi Nguyên Thần Chi Lực của mọi người tới gần chiến trường của hai người, chiêu số của Côn Bằng cũng rốt cuộc đã phát động.

Ngay sau đó mọi người liền thấy bản thể Côn Bằng khẽ động đôi cánh, bên dưới đôi cánh khổng lồ, từng đạo xoáy lốc tức khắc xuất hiện.

Ngay sau đó từ trong xoáy lốc sinh ra từng đạo phong nhận, nhanh chóng bắn về phía vị trí của Hồng Vân.

Chương 398

Chiêu số nhìn qua bình thường, nhưng không ai dám coi thường, ai bảo người thi triển chiêu số này lại là Côn Bằng chứ?

Phải biết rằng bản thể Côn Bằng chính là tồn tại hóa thân của Phong Chi Đại Đạo, đối với sự cảm ngộ Phong Chi Đại Đạo đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực.

Nếu không phải thiếu một tia Chân Linh, không cách nào chứng Đạo, thì cuối cùng e rằng Côn Bằng sẽ là người đầu tiên chứng Đạo bằng Phong Chi Đại Đạo.

Mà ngay cả khi thiếu một tia Chân Linh, nhưng đối với sự lĩnh ngộ Đại Đạo của Côn Bằng cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Chính vì có sự lĩnh ngộ Phong Chi Đại Đạo như vậy, trong Hồng Hoang, trừ đi mấy vị Thánh Nhân, vẫn chưa có ai có thể vượt qua Côn Bằng về tốc độ.

Ngay cả Phục Hy và Trấn Nguyên Tử hiện tại đã thăng cấp đến Chí Thánh chi cảnh, trên phương diện tốc độ e rằng cũng không bằng Côn Bằng.

Từ đó cũng có thể thấy Côn Bằng đối với Phong Chi Đại Đạo đã cảm ngộ đến trình độ như thế nào.

Vì vậy, đối với đạo công kích này mà Côn Bằng phát ra, đương nhiên không ai dám coi thường.

Và kết quả quả nhiên như mọi người đã nghĩ, phong nhận bay ra từ cánh Côn Bằng, lại không hề bị ma sát của Hỗn Độn Chi Khí ảnh hưởng, trên đường bắn về phía Hồng Vân, tốc độ cũng ngày càng nhanh!

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, vô số đạo phong nhận này liền đến trước mặt Hồng Vân.

Nhìn những phong nhận này tập kích tới, trong lòng Hồng Vân cũng vô cùng cảnh giác.

Dù sao thì đối với thủ đoạn của Côn Bằng, Hồng Vân cũng hiểu rất rõ ràng, nên đối với công kích của Côn Bằng không hề có chút coi thường nào.

Đợi đến khi vô tận phong nhận đến trước mắt, cảm nhận được phong mang chi khí của vô tận phong nhận, mặt Hồng Vân cũng hơi biến sắc, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi!

Bởi vì Hồng Vân phát hiện, vô tận phong nhận bắn ra từ cánh Côn Bằng không chỉ hàm chứa Đại Đạo Chân Ý, mà còn trực tiếp phong tỏa không gian trước mặt Hồng Vân, khiến Hồng Vân không còn chút không gian nào để di chuyển.

Tuy không trực tiếp khóa định Hồng Vân, nhưng lại còn lợi hại hơn cả khóa định Hồng Vân.

Dù sao thì khóa định Hồng Vân, Hồng Vân còn có thể né tránh, nhưng khóa định không gian, thì Hồng Vân bắt buộc phải chịu đựng công kích của phong nhận!

Đương nhiên Hồng Vân cũng không phải không có cách hóa giải, cùng lắm thì trực tiếp tế xuất Linh bảo để đánh nát không gian mà thôi.

Chỉ là vì đã ước định với Côn Bằng không dùng Linh bảo, nên Hồng Vân đương nhiên sẽ không dẫn đầu tế xuất.

Mà ngoài việc dùng Linh bảo để phá giải không gian ra, Hồng Vân cũng có những thủ đoạn khác!

Dù sao thì là đóa Hồng Vân đầu tiên hóa thân ở kiếp trước, Hồng

Vân đối với Vân Chi Đại Đạo cũng vô cùng quen thuộc.

Ngay cả khi tham ngộ Vân Chi Đại Đạo không bằng Côn Bằng, nhưng cũng không kém là bao.

Vì vậy, đối mặt với những phong nhận lao nhanh tới này, tâm thần Hồng Vân khẽ động, cũng tức khắc nghĩ ra thủ đoạn ứng phó.

Ngay sau đó mọi người liền thấy thân hình Hồng Vân khẽ lay động, thân ảnh liền trực tiếp hư hóa, mà vô số đạo phong nhận này lại trực tiếp xuyên qua thân ảnh Hồng Vân, mà không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Hồng Vân.

Nhìn thấy cảnh này, vô số Đại Năng bên ngoài trường cũng trực tiếp đứng sững tại chỗ, Nguyên Thần Chi Lực cũng điên cuồng chấn chiến lên, ai nấy trên mặt đều tràn đầy vẻ mơ hồ, hiển nhiên đều không biết Hồng Vân đã né tránh được một kích này của Côn Bằng như thế nào.

Ngay cả những tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ nhìn thấy cảnh này cũng có chút thất thần.

Đương nhiên cũng có không ít tồn tại nhìn thấy cảnh này, trong lòng đã hiểu rõ, mà những tồn tại này cũng chỉ có vài vị Chuẩn Thánh còn sống sót từ thời viễn cổ và mấy vị Thánh Nhân, bởi vì họ hiểu rất rõ căn nguyên của Hồng Vân, nên khi nhìn thấy cảnh này, cũng đã nhìn ra thủ đoạn của Hồng Vân.

Phục Hy trên trường đương nhiên cũng là một trong số những người này, nhưng nhìn thấy Hồng Vân dễ dàng né tránh được công kích của Côn Bằng như vậy, trong lòng cũng không khỏi âm thầm khen ngợi.

Lúc này trong lòng Phục Hy cũng có chút cảm khái, bởi vì từ thủ đoạn của Hồng Vân, hắn cũng nhìn ra Hồng Vân đối với Đại Đạo đã

tu luyện ở kiếp trước có những cảm ngộ mới, nếu không hôm nay cũng sẽ không thong dong như vậy.

Mà Côn Bằng là đối thủ của Hồng Vân, nhìn thấy thủ đoạn như vậy của Hồng Vân, cũng hơi ngẩn người, ngay sau đó không dám tin mà mở miệng nói: "Không ngờ ngươi lấy thân thể Nhân tộc, lại còn có thể sử dụng thủ đoạn của kiếp trước!" Không sai, thủ đoạn mà Hồng Vân thi triển chính là Vân Chi Đại Đạo hàm chứa trong bản thể kiếp trước!

Sở dĩ Côn Bằng kinh hãi như vậy, cũng là vì nhìn ra lúc này sự tham ngộ Vân Chi Đại Đạo của Hồng Vân đã đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi, lại có thể lấy thân thể Nhân tộc trực tiếp thi triển ra thủ đoạn áp đáy hòm của kiếp trước.

Là đối thủ quen thuộc nhất của Hồng Vân, Côn Bằng đương nhiên biết rõ độ khó của thao tác này, ngay cả Hồng Vân của kiếp trước cũng chỉ có thể thi triển ra khi ở đỉnh phong, hơn nữa điều này còn cần Hồng Vân hiển hiện bản thể.

Nhưng hiện tại Hồng Vân đã chuyển thế Nhân tộc, mất đi bản thể của kiếp trước, lại còn có thể triển hiện ra thủ đoạn như vậy, thực sự khiến Côn Bằng có chút kinh ngạc!

Lúc này tận đáy lòng Côn Bằng cũng đột nhiên sinh ra chút bất an.

Ban đầu Côn Bằng cảm thấy Hồng Vân hiện tại dù đã thăng cấp đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng sẽ không phải là đối thủ của mình.

Dù sao thì Hồng Vân chuyển thế đã mất đi Tiên Thiên Bản Nguyên của kiếp trước, không còn bản thể Tiên Thiên mà sinh ra, cho dù đã thành tựu Chuẩn Thánh đỉnh phong, tầng bậc Pháp Lực cũng kém mình một tầng.

Nhưng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khôi phục trước đó và Đại Đạo mà Hồng Vân hiển hóa ra hiện tại, hết lần này đến lần khác biến số cũng khiến sự tự tin của Côn Bằng bị đả kích, ngay sau đó sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Mà mấy người trên trường không biết là, lời nói của Côn Bằng cũng khiến các Chuẩn Thánh Đại Năng ai nấy đều bắt đầu nghị luận.

Dù sao thì những Đại Năng Chuẩn Thánh mới sinh này tuy biết Hồng Vân trước khi chuyển thế là lão hảo nhân Hồng Vân của Hồng Hoang, nhưng lại không rõ căn nguyên của Hồng Vân.

Ban đầu nhìn thấy thao tác thần kỳ như vậy của Hồng Vân, mọi người còn chỉ là kinh ngạc vì thủ đoạn của Hồng Vân, nhưng nghe thấy lời của Côn Bằng, lại khiến mọi người đối với căn nguyên kiếp trước của Hồng Vân sinh ra hứng thú cực lớn!

Và lúc này, đám người từng nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung lại một lần nữa xuất hiện, phơi bày căn nguyên của Hồng Vân ra.

Khi biết được Chân Thân kiếp trước của Hồng Vân chính là đóa Hồng Vân đầu tiên của Hồng Hoang, mọi người cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Dù sao thì mọi người đều đã là Chuẩn Thánh Đại Năng, đối với Tam Thiên Đại Đạo cũng đều có nhận thức đầy đủ, đương nhiên biết rõ thân phận Hồng Vân này đại biểu cho điều gì.

Ngay lúc này, một tiếng ầm vang cũng xuất hiện trong cảm tri Nguyên Thần của mọi người.

Nghe thấy âm thanh này, mọi người cũng tức khắc chuyển ánh mắt, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Ngay sau đó mọi người liền thấy vô số phong nhận trước đó Côn Bằng phẩy ra đã va chạm với Hỗn Độn Chi Khí, cũng đã đánh bật ra

một lỗ hổng cực lớn trong triều sóng Hỗn Độn Chi Khí đang điên cuồng dũng tới!.

Phải biết rằng triều dâng Hỗn Độn Chi Khí đang cuồn cuộn trước mắt mọi người lúc này không giống như trước đó.

Ban đầu, cuộc chiến kịch liệt của hai người suýt chút nữa đã đánh nát mảnh hư không Hỗn Độn này, Hỗn Độn Chi Khí trong hư không đương nhiên cũng tiêu tan hết, dẫn đến Hỗn Độn Chi Khí xung quanh tự nhiên sẽ điên cuồng dũng mãnh tới mảnh hư không này.

Tuy nhiên, triều dâng Hỗn Độn Chi Khí như vậy tuy khiến các Chuẩn Thánh đang quan chiến kinh ngạc, nhưng cũng không thể khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Mà hai người trên trường lại không hề để ý đến Hỗn Độn Chi Khí như vậy, còn không ngừng chiến đấu, thậm chí trực tiếp đánh tan những Hỗn Độn Chi Khí đang dũng tới này.

Điều này khiến Hỗn Độn Chi Khí trong mảnh hư không này cũng ngày càng thưa thớt.

Hỗn Độn Chi Khí tuy không có chút ý thức nào, nhưng cũng tự phát tính tập trung về mảnh hư không này.

Cứ như vậy, Hỗn Độn Chi Khí tụ tập cũng ngày càng nhiều, uy năng cũng ngày càng lớn, cuối cùng tạo thành cảnh tượng như vậy, e rằng ngay cả tồn tại mới nhập Chuẩn Thánh cũng không dám đối mặt trực tiếp.

Đối với Hỗn Độn Chi Khí, các Chuẩn Thánh này cũng hiểu rất rõ ràng.

Chương 399

Dù sao thì sau khi thăng cấp Chuẩn Thánh, liền có thể miễn cưỡng sinh tồn trong Hỗn Độn, nên đương nhiên hiểu được uy thế của triều dâng Hỗn Độn Chi Khí như vậy lớn đến mức nào.

Phải biết rằng Hỗn Độn Chi Khí không giống như Linh khí trong Hồng Hoang, tuy bên trong hàm chứa Đại Đạo Chi Lực phong phú, nhưng lại cuồng bạo dị thường.

Không có cảnh giới cấp Thánh Nhân, không thể hấp thu và chuyển hóa một lượng lớn Hỗn Độn Chi Khí này.

Mà cấp bậc Chuẩn Thánh tuy cũng có thể hấp thu và lợi dụng Hỗn Độn Chi Khí này, nhưng cũng cần phải vô cùng cẩn thận.

Đây chính là lý do các Đại Năng cấp Chuẩn Thánh chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh tồn trong Hỗn Độn, mà không thể tồn tại lâu dài trong Hỗn Độn.

Bởi vì Hỗn Độn Chi Khí cuồng bạo này không chỉ gây xung kích lên Đạo Thể của Chuẩn Thánh, thậm chí có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Nguyên Thần của Chuẩn Thánh.

Dù sao thì cương phong trong Hỗn Độn bất cứ lúc nào cũng tiêu hao Pháp Lực trên người các Chuẩn Thánh này, mà tốc độ hấp thu Hỗn Độn Chi Khí lại xa xa không theo kịp sự tiêu hao, không được bổ sung đầy đủ, ai cũng không có cách nào ở lâu trong Hỗn Độn.

Một khi Pháp Lực trên người cạn kiệt, thì chỉ dựa vào nhục thân cũng không có cách nào ở lâu trong Hỗn Độn.

Nếu không quản ngại gì, trực tiếp hấp thu Hỗn Độn Chi Khí, thì cuối cùng Nguyên Thần e rằng cũng sẽ bị Hỗn Độn Chi Khí làm cho

tiêu ma hết.

Đương nhiên, ở đây nói là tồn tại Chuẩn Thánh bình thường, còn như Côn Bằng, Hồng Vân những tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong như vậy, trong Hỗn Độn cũng vẫn ung dung như thường.

Bởi vì tồn tại có thể tu hành đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối với sự tham ngộ Đại Đạo đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ cao sâu.

Mà Hỗn Độn lại là nơi Đại Đạo hiển hóa rõ ràng nhất, ảnh hưởng của Hỗn Độn Chi Khí đối với các Đại Năng này cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Tuy nói các Đại Năng này không thể tùy tiện hấp thu như hấp thu Tiên Thiên Linh khí của Hồng Hoang, nhưng hiệu suất hấp thu Hỗn Độn Chi Khí cũng nhẹ nhàng hơn không biết bao nhiêu so với các tồn tại khác.

Nhưng Hỗn Độn Chi Khí trong Hỗn Độn này cuồng bạo dị thường, ngay cả Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cần phải tiêu hao một lượng khí lực nhất định để trấn áp Hỗn Độn Chi Khí này, mới có thể thuận lợi hấp thu.

Mà lúc này hai người trên trường vẫn luôn trong cường độ chiến đấu cao, cũng không có cách nào phân tâm để trấn áp!

Theo Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài hai người không ngừng tích tụ, uy năng cũng ngày càng lớn, đã ảnh hưởng đến trạng thái của hai người rồi.

Vì vậy vừa rồi mọi người mới nhìn thấy Hồng Vân và Côn Bằng hai người tách ra, bởi vì hai người cũng muốn giảm ảnh hưởng của triều dâng Hỗn Độn như vậy đối với hai người.

Dù sao thì hai người đều đã là Chuẩn Thánh cấp đỉnh phong, đối với thực lực của đối phương cũng có nhận thức rõ ràng.

Chính hai người cũng rất rõ ràng, cho dù cứ tiếp tục đấu như vậy, e rằng trong thời gian ngắn cũng không có cách nào phân thắng bại.

Mà nếu hai người tiếp tục chiến đấu, thì mảnh hư không Hỗn Độn này sẽ không có cách nào khôi phục, theo đó Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài cũng sẽ tụ tập ngày càng nhiều, cuối cùng thậm chí hai người cũng không có cách nào ngăn cản!

Thậm chí Hỗn Độn Chi Khí tụ tập đến một trình độ khủng bố, rất có khả năng sẽ trực tiếp mẫn diệt hai người!

Đương nhiên hai người khẳng định không muốn nhìn thấy cảnh này xảy ra, dù sao thì nếu chết dưới sự trùng xoát của Hỗn Độn Chi Khí, thì quả thực là quá ngu xuẩn.

Hơn nữa, vạn nhất sơ suất mà thực sự tiêu vong trong Hỗn Độn Chi Khí, e rằng sau khi mình vẫn lạc cũng sẽ không có chút an sinh nào.

Hai người cũng sẽ trở thành đối tượng mà mọi người trong Hồng Hoang tranh nhau truyền tụng, chỉ là danh tiếng này lại không phải là danh tiếng tốt đẹp gì.

Côn Bằng và Hồng Vân là một trong những Tiên Thiên Đại Thần, làm sao có thể chấp nhận kết cục như vậy, nên vừa rồi khi cảm nhận được những Hỗn Độn Chi Khí tụ tập tới này có chút ảnh hưởng đến mình, hai người liền lựa chọn tạm dừng chiến đấu, tách ra!

Đương nhiên hai người còn có một ý nghĩ, đó là khôi phục Pháp Lực của bản thân, cũng để ứng phó với cuộc chiến tiếp theo.

Dù sao thì là cao thủ cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không có cách nào tùy tiện hấp thu Hỗn Độn Chi Khí.

Mà cuộc chiến kịch liệt vừa rồi, hai người đều không hề giữ lại chút nào, cũng đã tiêu hao một lượng lớn Pháp Lực.

Tuy nói hai người dựa vào Pháp Lực còn lại, chiến đấu thêm vài ngày cũng không thành vấn đề, nhưng họ không muốn để mình rơi vào tình cảnh Pháp Lực khô kiệt.

Dù sao thì đây là ở trong Hỗn Độn, chứ không phải ở trong Hồng Hoang, nguy hiểm trong Hỗn Độn thì luôn rình rập.

Nếu Pháp Lực khô kiệt, thì vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, hai người dù có thể phản ứng ngay lập tức, e rằng cũng không có cách nào kháng cự.

Chỉ là Hồng Vân không ngờ rằng, lão già Côn Bằng này, cậy mình đã tôi luyện nhục thân cường hãn vô tận năm tháng mà cưỡng ép hấp thu Hỗn Độn Chi Khí, sau đó nhân lúc Hồng Vân khôi phục, trực tiếp phát động công thế, cũng làm gián đoạn sự khôi phục của hư không Hỗn Độn.

Vì vậy, đến bây giờ triều dâng Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài chiến trường của hai người cũng đã đạt đến một trình độ đáng sợ.

Đương nhiên, điều khiến mọi người quan chiến kinh ngạc không chỉ là Hỗn Độn Chi Khí hùng dũng bên ngoài, mà còn là thực lực của Côn Bằng.

Lúc này, uy năng của Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài, các Chuẩn Thánh đang quan chiến đều đã có một khái niệm đại khái.

Vì vậy, khi nhìn thấy công kích này của Côn Bằng, trực tiếp đánh bật ra một lỗ hổng cực lớn trong triều dâng Hỗn Độn Chi Khí đã tích tụ rất lâu này, mọi người cũng đều trợn tròn mắt, nhất thời đầu óc đều có chút trống rỗng.

Đợi đến khi triều dâng Hỗn Độn Chi Khí lại một lần nữa bù đắp lỗ hổng, mọi người mới tỉnh táo lại một chút, sau đó đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Mọi người tuy rằng từ trong cuộc tranh đấu vừa rồi của hai người đã nhìn ra sự lợi hại, nhưng chỉ biết thực lực của Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong khủng bố, đối với thực lực chân chính của hai người, lại không có một khái niệm chính xác nào!

Mà hiện tại triều dâng Hỗn Độn hùng dũng và ngang tàng như vậy lại trực tiếp bị một kích của Côn Bằng đánh xuyên qua, cũng khiến mọi người được chứng kiến thực lực chân chính của Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lúc này mọi người mới kinh ngạc nhận ra, hóa ra Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chuẩn Thánh bình thường lại có sự chênh lệch lớn đến như vậy.

Ban đầu mọi người khi thấy Chuẩn Thánh đỉnh phong trong Hồng Hoang, còn chưa cảm thấy sự chênh lệch như vực sâu ngăn cách, chỉ là cho rằng mình sinh không gặp thời, nếu mình có người chỉ dẫn, thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng cho đến hiện tại khi chứng kiến thực lực của Côn Bằng và Hồng Vân, ý nghĩ này trong lòng mọi người cũng hoàn toàn tiêu tan.

Dù sao thì chiến lực mà Côn Bằng và Hồng Vân triển hiện ra, là điều mà những người này không dám mơ tưởng tới.

E rằng vài vị Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng không thể chống đỡ được một chiêu của Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có sự so sánh như vậy, các Chuẩn Thánh này mới thực sự nhận ra sự chênh lệch giữa Chuẩn Thánh và Chuẩn Thánh rốt cuộc lớn đến mức nào, đối với các Đại Năng còn sống sót từ thời viễn cổ cũng tâm phục khẩu phục!

Mà sự thật tàn khốc này cũng khiến không ít Chuẩn Thánh đang quan chiến vô cùng may mắn, may mắn là bình thường không đắc tội

với Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu không chết còn không biết chết như thế nào!

Đương nhiên, khi mọi người nghĩ đến những điều này, đối với Chu Du ở Bồng Lai cũng càng thêm sùng bái!

Nếu không có vị Thánh Nhân này, thì trong Hồng Hoang e rằng sẽ không có một bức tranh bình tĩnh như hiện tại.

Tuy nói trong Hồng Hoang khắp nơi có thể thấy tranh đấu, nhưng sự tranh chấp giữa các Đại Năng lại ngày càng ít đi, không phải nói giữa các Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong không có hiềm khích, mà là họ không dám gây ra chuyện đại loạn gì trong Hồng Hoang!

Bởi vì các Đại Năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang này nếu bộc phát thực lực chân chính trong Hồng Hoang, một khi gây ra ảnh hưởng gì đến Hồng Hoang, thì khẳng định sẽ phải chịu sự trừng phạt của vị Thánh Nhân kia.

Mọi người tuy không rõ Chu Du đã đạt đến trình độ như thế nào, nhưng cũng biết đệ tử đích truyền của vị Đạo Tổ này chính là tồn tại có thực lực cao nhất Hồng Hoang, nếu không sau khi Thông Thiên đánh lên Tây Phương trước đó, ba vị Thánh Nhân này đã không có tin tức gì lâu như vậy!

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ miên man, hư không cũng đã xảy ra biến hóa.

Dưới cảm ứng Nguyên Thần của mọi người, cũng phát hiện Hồng Vân đã khôi phục thành thực thể, ngay sau đó mọi người cũng vội vàng nín thở ngưng thần, nhìn vào hai người trên trường.

Chương 400

Mà đợi đến khi mọi người nhìn thấy biểu cảm của Hồng Vân, lại phát hiện lúc này trên mặt Hồng Vân không có chút biến hóa nào, một vẻ phong khinh vân đạm.

Ngay sau đó mọi người liền nghe thấy giọng điệu trào phúng của Hồng Vân: "Côn Bằng, ta hiện tại có được thực lực như vậy, cũng là nhờ có ngươi giúp đỡ đó!", "Nếu không phải ngươi tính kế ta, hại ta đời trước tự bạo vẫn lạc, ta cũng sẽ không chuyển thế Nhân tộc!", "Chỉ là ngươi không ngờ tới phải không, Hồng Vân ta tuy rằng chuyển thế, nhưng cũng có vô biên tạo hóa!", "Nói ra ta cũng nên cảm tạ ngươi, vậy lát nữa ta ra tay sẽ nhẹ một chút vậy!", "Cũng coi như báo đáp 'ơn tương trợ' của ngươi!!!" Nghe xong lời của Hồng Vân, khóe miệng Phục Hy khẽ co giật, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Phải biết rằng Phục Hy và Hồng Vân sau khi chuyển thế đã ở cùng nhau lâu như vậy, còn tưởng rằng Hồng Vân sau khi chuyển thế thành Nhân tộc đã thay đổi tính cách độc mồm độc miệng này.

Dù sao thì ở Nhân tộc Tổ Miếu, Hồng Vân chưa từng có biểu hiện như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra tính cách này của Hồng Vân không những không thay đổi chút nào, mà ngược lại còn có phần tăng lên, nếu không hôm nay cũng sẽ không nói ra những lời như vậy với Côn Bằng!

Còn lúc này, các Chuẩn Thánh đang quan chiến nghe thấy lời của Hồng Vân, sắc mặt cũng có chút vặn vẹo.

Phải biết rằng mọi người tuy đã biết quá khứ và căn nguyên của

Hồng Vân, đối với Hồng Vân cũng có chút hiểu biết, hơn nữa cũng nghe ra Hồng Vân nói chuyện không nể mặt người khác từ những lời trước đó của Hồng Vân, nhưng làm sao cũng không ngờ rằng miệng lưỡi Hồng Vân lại độc đến vậy, nói ra những lời này, chẳng phải là giết người còn tru tâm sao!

Lúc này trong lòng mọi người cũng không khỏi sinh ra chút thương hại đối với Côn Bằng, gặp phải kẻ thù như Hồng Vân, Côn Bằng cũng coi như xui xẻo rồi.

Nhưng suy nghĩ của mọi người thì cứ suy nghĩ, nhưng lại sẽ không can nhiễu đến phán đoán của mình về Côn Bằng, lại càng không thể nói giúp Côn Bằng làm lớn chuyện.

Dù sao thì nhân quả giữa hai người chính là chuyện của hai người họ, hơn nữa Nhân tộc hiện tại đã trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, trở thành chúa tể Hồng Hoang.

Những người này không có gan lớn đến vậy, mạo hiểm đắc tội Nhân tộc mà đi nói đỡ cho Côn Bằng!

Nhưng mọi người cảm thấy Côn Bằng lúc đó đã không thể triệt để mẫn diệt Hồng Vân, khiến hiện tại Hồng Vân tới báo thù đã có chút uất ức, bây giờ lại biết mình lại gián tiếp giúp Hồng Vân thăng cấp, chắc chắn phải nghẹn khuất mà chết mất!

Ngay sau đó mọi người cũng đồng loạt hướng ánh mắt về phía Côn Bằng, muốn xem phản ứng của Côn Bằng là gì.

Mà khi mọi người nhìn thấy biểu cảm của Côn Bằng, cũng phát hiện quả nhiên như mình đã nghĩ, lúc này trên mặt Côn Bằng cũng vô cùng phức tạp, sắc mặt âm tình bất định, lửa giận trong mắt dường như muốn phun ra.

Nhưng mọi người tuy có thể nghĩ đến sự uất ức của Côn Bằng,

nhưng cũng không thể cảm đồng thân thụ, cũng chỉ có chính Côn Bằng mới biết mình hiện tại đang cảm thấy như thế nào.

Nghĩ đến mình mưu đồ Hồng Mông Tử Khí lại thành công cốc, bây giờ còn phải chịu sự vũ nhục như vậy, Côn Bằng muốn tức điên lên rồi, giận đến râu cũng dựng ngược mà gầm lên với Hồng Vân: "Hồng Vân, ngươi đừng đắc ý, hôm nay không phải ngươi chết thì là ta sống!" Nhìn thấy Côn Bằng phá phòng, khóe miệng Hồng Vân cũng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Không biết Côn Bằng này có phải ở Bắc Minh Chi Hải mà ngốc rồi không, lại dễ dàng mắc câu như vậy.

Không sai, sở dĩ Hồng Vân độc mồm độc miệng như vậy, cũng là vì muốn nhìn thấy cảnh này xảy ra, bởi vì hiện tại Hồng Vân đã không còn là Hồng Vân trước kia nữa!

Trước đó khi nhìn thấy Côn Bằng xuất hiện trong khoảnh khắc, Hồng Vân kỳ thực cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao thì Côn Bằng kiệt ngạo bất tuần trước đó hiện tại lại có tâm cảnh như vậy, thực sự nằm ngoài dự liệu của Hồng Vân.

Đối mặt với Côn Bằng có tâm cảnh viên mãn, Hồng Vân nhất thời cũng có chút không biết phải ra tay từ đâu.

Dù sao thì thực lực của hai người tương đương, hơn nữa trên người Côn Bằng cũng có không ít con bài tẩy.

Mãi cho đến khi Côn Bằng tranh cãi với Phục Hy, Hồng Vân cũng đã định ra kế sách.

Tuy nói tâm cảnh Côn Bằng đã viên mãn, nhưng dù sao cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, sẽ không vô hạ như Thánh Nhân.

Vậy thì có thể nhắm vào phương diện này, trước tiên để tâm cảnh viên mãn của Côn Bằng sinh ra vết nứt, sau đó lại trực diện đánh bại

Côn Bằng.

Vì vậy, trong cuộc tranh cãi tiếp theo với Côn Bằng, Hồng Vân mới độc mồm độc miệng như vậy.

Chỉ là Hồng Vân không ngờ rằng, thao tác này của mình, không những khiến Côn Bằng tiếp tục mắc câu, hoàn toàn mất đi lý trí, mà ngay cả Thánh Nhân cũng không hề nhận ra.

Tuy nói Thánh Nhân biết Côn Bằng chắc chắn sẽ thua, nhưng lại không biết Hồng Vân lại sử dụng thủ đoạn như vậy, thực sự là hình tượng lão hảo nhân Hồng Vân của kiếp trước đã quá sâu sắc trong lòng người, tuy Hồng Vân đã chuyển thế, nhưng mấy vị Thánh Nhân đều cảm thấy sau khi Hồng Vân thức tỉnh, vẫn là lão hảo nhân Hồng Vân đó.

Hơn nữa, biểu hiện của Hồng Vân vẫn như trước, cũng khiến mấy vị Thánh Nhân này càng thêm xác nhận ý nghĩ của mình.

Dù sao thì Hồng Vân kiếp trước có ký ức vô tận năm tháng, mà Hồng Vân sau khi chuyển thế bất quá chỉ có vài trăm năm kinh nghiệm.

Nhưng mấy vị Thánh Nhân này lại không biết Hồng Vân kiếp trước đã hoàn toàn thất vọng về Hồng Hoang, hiện tại Hồng Vân đã không còn là lão hảo nhân của kiếp trước nữa.

Kinh nghiệm chuyển thế này cũng khiến Hồng Vân hoàn toàn nhận thức được sự tàn khốc của Hồng Hoang, nên tâm tư cũng trở nên càng thêm tỉ mỉ.

Hơn nữa, mình sáng tạo ra Nhân tộc văn tự, Nguyên Thần trở nên càng thêm thanh minh, bất kể gặp phải tình huống gì cũng giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối.

Không thể không nói sự thay đổi của Hồng Vân thực sự là có chút

lớn, lại khiến tồn tại Thánh Nhân vô sở bất tri cũng bị lừa gạt.

Đương nhiên, điều này không phải nói mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân không có cách nào suy tính Hồng Vân, dù sao có sự trợ giúp của Thiên Đạo Chi Lực, chỉ cần trong lòng có ý nghĩ, thì trong Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu chuyện có thể che giấu được các Thánh Nhân này.

Chỉ là hiện tại Hồng Vân đã trở thành một trong những nội tình của Nhân tộc, hơn nữa lại là tồn tại sáng tạo ra Nhân tộc văn tự, trên người hắn tự nhiên có Nhân tộc Khí Vận làm chỗ dựa, Khí Vận như vậy cũng có thể giúp Hồng Vân che giấu một phần Thiên Cơ!

Và nếu mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân muốn cưỡng ép suy tính tương lai của Hồng Vân, trước hết không nói sẽ phải trả giá không nhỏ khí lực, ngay cả khi có thể thuận lợi suy tính được, e rằng cũng sẽ bị Hồng Vân phát giác.

Dù sao thì Nhân tộc Khí Vận Chân Long sau khi hóa hình đã có thực lực Thánh Cảnh, một khi các vị Thánh Nhân cưỡng ép suy tính Hồng Vân, thì tất sẽ bị Nhân tộc Khí Vận Chân Long cảm tri.

Nhân tộc Khí Vận Chân Long có cảm tri, thì Hồng Vân khẳng định cũng sẽ biết.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đối đãi một Hồng Vân đương nhiên sẽ không lãng phí khí lực như vậy một cách vô ích, mấy người cũng không thấy Hồng Vân có sự thay đổi lớn đến vậy, lại càng không dám tùy tiện chọc giận Nhân tộc bất mãn!

Dù sao thì Hồng Vân hiện tại cũng chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, và tồn tại Thánh Nhân của họ lại có sự chênh lệch như vực sâu ngăn cách.

Khi nào Hồng Vân tiến thêm một bước nữa, e rằng mới khiến

mấy người này coi trọng!

Nhưng mấy vị Thánh Nhân kia ngay cả khi không suy tính kỹ lưỡng, nhưng nhãn lực cũng không phải người thường có thể sánh kịp, ngay cả họ mấy người cũng không nhận ra sự thay đổi của Hồng Vân lúc này, nên việc Phục Hy có biểu hiện như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Phục Hy đã ở cảnh giới Chí Thánh, cách Thánh Nhân cũng chỉ là một bước chân, nhưng rốt cuộc không phải cảnh giới Thánh Nhân, vẫn chưa thể làm được như Thánh Nhân là thông hiểu quá khứ và tương lai.

Đương nhiên, cho dù hiện tại Phục Hy đã thành tựu Thánh Cảnh, cũng không thể dễ dàng suy đoán ý nghĩ của Hồng Vân, dù sao thì hai người cùng thuộc về nội tình của Nhân tộc, Phục Hy đương nhiên sẽ không đi dò xét ý nghĩ của Hồng Vân, đến nỗi hiện tại bị biểu hiện của Hồng Vân che mắt.

Còn đối với ý nghĩ của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia, Hồng Vân đương nhiên sẽ không rõ, dù sao thì đối tượng mà Hồng Vân tính kế lần này lại không phải mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, mà nhắm vào lão già Côn Bằng này.

Hơn nữa Hồng Vân biết rõ, ngay cả khi mấy vị Thánh Nhân kia dò xét được ý nghĩ chân thực của mình, thì đối với mình cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Hồng Vân sẽ không tin mấy vị Thánh Nhân này sẽ tùy tiện ra mặt giúp Côn Bằng, làm lớn chuyện chính nghĩa!

Phải biết rằng Côn Bằng và mấy vị Thánh Nhân kia cũng có ân oán không nhỏ, thậm chí nói ở Tử Tiêu Cung nếu không phải sự bức bách của mấy người kia, Côn Bằng cũng sẽ không mất đi cơ duyên thành Thánh, rơi vào kết cục như hiện tại, mất đi tạo hóa vô thượng như

vậy, không còn cơ hội thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, trong lòng Côn Bằng làm sao có thể không oán hận mấy người kia.

Chỉ là hiện tại mấy người kia đã chứng Đạo Thánh Nhân, Côn Bằng không dám có chút ý nghĩ gì mà thôi.

Hơn nữa, hiện tại vì nguyên nhân thiếu Chân Linh, Côn Bằng cũng không còn duyên với ngôi vị Thánh Nhân, cũng khiến Côn Bằng hoàn toàn dứt bỏ ý nghĩ báo thù.

Nếu Côn Bằng có thực lực tương đương với mấy người kia, thì đã sớm đánh đến tận cửa rồi!

Nhưng Hồng Vân cũng biết rõ mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này không muốn can dự nhân quả giữa mình và Côn Bằng, dù sao thì nếu mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia muốn can dự, thì khi mình vừa nói chuyện lúc nãy, trong Hỗn Độn sẽ không chỉ xuất hiện vài đạo thiên lôi, e rằng Thánh Nhân đã trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người rồi.

Chương 401

Đương nhiên, suy nghĩ thì cứ suy nghĩ, nhưng Hồng Vân đối mặt với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng sẽ không có chút đại ý nào, khẳng định là phải chuẩn bị trước, nên vừa rồi khi nói chuyện với Côn Bằng, Hồng Vân liền trực tiếp chỉ rõ sự dây dưa của Côn Bằng với mấy vị Thánh Nhân kia, cũng là để phòng ngừa mấy người kia lo chuyện bao đồng mà thôi.

Theo lý mà nói, Côn Bằng và mấy vị Thánh Nhân kia cũng có nhân quả như vậy, tại sao Hồng Vân lại còn phải lo lắng Thánh Nhân sẽ ra mặt can thiệp, điều này có chút không thông suốt.

Nhưng phải biết rằng Côn Bằng liên quan đến sự viên mãn nhân quả của Phục Hy và Hồng Vân, thì mới có thể hiểu được.

Hơn nữa, trong lòng Hồng Vân còn có một tầng lo lắng, đó chính là lo lắng Thánh Nhân sẽ thông qua việc giúp đỡ Côn Bằng để tính kế Nhân tộc.

Dù sao thì hiện tại Nhân tộc đã thành tựu nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, tồn tại siêu nhiên chúa tể Hồng Hoang.

Vì mối quan hệ của Nhân tộc, địa vị của các Thánh Nhân này cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Tuy nói sự tu hành của mấy vị Thánh Nhân này cũng có liên quan mật thiết đến Nhân tộc, nhưng Hồng Vân cũng lo lắng mấy người này vì để bảo trụ địa vị của mình, sẽ ra mặt giúp Côn Bằng.

Hơn nữa mấy vị Thánh Nhân kia đều rất rõ ràng, Côn Bằng đã không còn hy vọng thành tựu Thánh Đạo, đối với mấy người kia đương nhiên sẽ không có chút uy hiếp nào.

Nhưng sự phát triển của Nhân tộc hiện tại ngày càng nhanh, thậm chí đã có uy hiếp đến thực lực của Thánh Nhân, nếu để Nhân tộc tiếp tục phát triển như vậy, xuất hiện mấy vị Thánh Nhân, thì đến lúc đó e rằng mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng phải tránh né phong mang.

Kết quả như vậy, làm sao mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này có thể chấp nhận.

Mà bảo trụ Côn Bằng, thì sẽ khiến mình và Phục Hy không cách nào kết thúc nhân quả, hy vọng thành Thánh sẽ càng thêm mờ mịt.

Nếu mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân thực sự có ý nghĩ như vậy, thì e rằng đến lúc đó Nhân tộc sẽ tổn thất lớn.

Dù sao thì hiện tại Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, Khí Vận cũng như lửa cháy dầu sôi vậy, nếu tiếp tục phát triển như vậy, Khí Vận tiếp tục thăng cấp, thì trong Nhân tộc nhất định sẽ xuất hiện Thánh Nhân chí tôn.

Mà hiện tại trong Nhân tộc người có hy vọng thành Thánh lớn nhất chính là Phục Hy và mình.

Nếu lần này nhân quả của hai người không thể viên mãn, thì sẽ không còn bao nhiêu hy vọng thành Thánh.

Nếu thực sự là như vậy, thì cho dù Nhân tộc có mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ không có thực lực uy hiếp mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đương nhiên, sự lo lắng của Hồng Vân cũng không phải vô cớ, dù sao thì mấy vị Thánh Nhân này cũng đã có tiền lệ.

Vu Yêu Đại Kiếp nếu không phải mấy vị Thánh Nhân này tính kế, thì Vu Yêu lưỡng tộc cũng sẽ không sa sút đến kết cục như hiện tại.

Tuy nói Thánh Nhân tính kế không để lại chút chứng cứ nào, nhưng trong Hồng Hoang này, các Đại Năng đỉnh tiêm ai lại không rõ

nội tình.

Ngay cả khi lúc đó Hồng Vân đã vẫn lạc, nhưng sau khi chuyển thế tìm hiểu được sự việc lúc đó, Hồng Vân cũng ngay lập tức đoán ra chân tướng sự việc, hiểu rõ nội tình.

Đối với tâm tư nhỏ nhặt của mấy vị Thánh Nhân kia, là Hồng Vân cùng thời đại, Hồng Vân lại vô cùng rõ ràng.

Vì vậy, khi biết Vu Yêu lưỡng tộc kết thù không đội trời chung, Hồng Vân liền biết trong đó tất nhiên là mấy vị Thánh Nhân kia đang tính kế.

Còn về việc mấy người kia đều đã thành tựu Thánh Nhân, tại sao lại còn ra tay tính kế Vu Yêu lưỡng tộc, nguyên nhân này Hồng Vân thậm chí không cần đoán, ai bảo đại trận của Vu Yêu lưỡng tộc lại có thực lực uy hiếp Thánh Cảnh chứ, giường bên cạnh sao dung túng người khác ngủ say.

Mấy vị Thánh Nhân này trở thành chí tôn của Hồng Hoang, tự nhiên không thể nhìn thấy có người sẽ uy hiếp đến địa vị của họ.

Hơn nữa, nếu không phải mấy vị Thánh Nhân này tính kế, thì cao tầng của Vu Yêu lưỡng tộc làm sao lại vẫn lạc hết, sự biến mất của hai tòa vô thượng kỳ trận của Hồng Hoang, chính là một minh chứng!

Hiện tại Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, địa vị còn cao hơn cả Vu Yêu lưỡng tộc.

Thậm chí Nhân tộc Khí Vận Chân Long hóa hình, cũng đã có thực lực sánh ngang Thánh Cảnh, mấy vị Thánh Nhân kia làm sao lại không kiêng kỵ.

Chỉ là hiện tại Nhân tộc trở thành chúa tể Hồng Hoang, giáo phái của mấy vị Thánh Nhân này bắt buộc phải truyền thừa trong Nhân tộc, mới có thể bảo đảm Khí Vận của họ không mất, nên mấy vị

Thánh Nhân mới không dám tùy tiện tính kế Nhân tộc mà thôi.

Hơn nữa, ngay cả khi hiện tại Nhân tộc Khí Vận Chân Long hóa hình, tuy có thực lực Thánh Cảnh, nhưng lại không có chút linh trí nào, cũng sẽ không phải là đối thủ của bất kỳ vị Thiên Đạo Thánh Nhân nào mà thôi.

Nhưng Phục Hy và mình thành tựu Thánh Nhân, thì cục diện lại không giống nhau rồi.

Nếu Phục Hy và mình chứng Đạo, thì đó chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính, không hề yếu hơn Thiên Đạo Thánh Nhân cùng cấp bậc, hơn nữa còn không có giới hạn tu hành, không như mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, còn bị Thiên Đạo áp chế.

Nhưng một khi hai người chứng Đạo Hỗn Nguyên, địa vị của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này trong Hồng Hoang e rằng lại sẽ hạ xuống một tầng.

Hồng Vân cũng lo lắng các Thánh Nhân này giận đến râu cũng dựng ngược, lại động tâm tư xấu xa gì đó, sau đó tính kế Nhân tộc như tính kế Vu Yêu lưỡng tộc.

Dù sao thì Hồng Vân cũng không rõ thực lực chân chính của Chu Du hiện tại, nếu hắn biết hiện tại Chu Du đã thăng cấp đến cảnh giới Thánh Nhân Bát Trọng Thiên, trong lòng sẽ không có chút ý nghĩ như vậy nảy sinh.

Tuy nói Hồng Vân không phải Thánh Cảnh, nhưng thông qua sự tồn tại của Nhân tộc Khí Vận Chân Long cũng rõ ràng cảnh giới của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cao nhất cũng không quá Thánh Nhân trung kỳ.

Mà Chu Du là Nhân tộc Thánh Tổ có cảnh giới Thánh Nhân Bát Trọng Thiên, đủ để đè bẹp các Thánh Nhân, các Thiên Đạo Thánh

Nhân này cũng không dám động tâm tư gì với Nhân tộc.

Nhưng Hồng Vân chỉ biết thực lực của Chu Du là số một Hồng Hoang, nhưng lại không biết Chu Du hiện tại lại siêu nhiên đến mức này.

Vì vậy, vừa rồi trong cuộc tranh cãi với Côn Bằng, mới cố ý nói rõ nhân quả giữa Côn Bằng và mấy người kia, cũng là muốn trước mặt vô số Đại Năng Hồng Hoang, chặt đứt tâm tư tính kế trong lòng mấy vị Thánh Nhân kia.

Chỉ là Hồng Vân không ngờ rằng, mấy vị Thánh Nhân kia tuy không có cách nào nhìn ra hư thực của hắn, nhưng đã sớm suy tính ra thực lực của Phục Hy lúc này không đủ để thành Thánh.

Vì vậy, lúc này cũng không có ý nghĩ nào khác, chỉ muốn đơn thuần xem náo nhiệt mà thôi, tiện thể xem Phục Hy còn cách Thánh Nhân bao xa, sau đó lại tính toán.

Dù sao thì hiện tại khí thế Nhân tộc đang thịnh, lại còn có Chu Du vị Nhân tộc Thánh Tổ này bảo hộ, mấy người kia sẽ không ngu xuẩn đến mức tự mình đâm đầu vào.

Bài học của Thông Thiên và hai người Tây Phương đã để lại ấn tượng sâu sắc cho mấy vị Thánh Nhân còn lại, đây vẫn là hậu quả do Thông Thiên và hai người Tây Phương tự ý ra tay.

Nếu mấy người kia lúc này tính kế Nhân tộc, phá hoại hy vọng thành Thánh của Phục Hy và Hồng Vân, thì e rằng sự trừng phạt phải chịu còn nặng hơn rất nhiều so với Thông Thiên và hai người Tây Phương.

Hồng Vân không rõ thực lực của Chu Du, nhưng mấy người kia đối với thực lực của vị Sư huynh Chu Du này lại đã từng hiểu rõ.

Tuy nói không rõ hiện tại Chu Du đã thăng cấp đến mức độ nào,

nhưng cũng không phải là điều mà mấy người họ có thể chống đỡ được.

Thực sự là lúc đó một mình Chu Du chiến đấu với năm người họ, đã để lại bóng ma tâm lý cho mấy người kia, nên ngay cả khi mấy người kia hiện tại đều có sự tiến bộ không nhỏ, cũng không dám khiêu khích uy quyền của Chu Du.

Huống hồ cho dù Phục Hy và Hồng Vân thành tựu Thánh Nhân, e rằng cũng cần không ít thời gian.

Mà đến lúc đó, mấy người kia cũng nên đã thăng cấp đến Thánh Nhân tầng thứ cao hơn.

Biết những điều này, mấy vị Thánh Nhân kia lại càng không ra tay vào lúc này.

Và vừa rồi khi Hồng Vân nhìn thấy phản ứng của mấy vị Thánh Nhân, tận đáy lòng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Dù sao thì nếu Thánh Nhân ra tay, mình thực sự không biết phải giải quyết thế nào.

Thời gian quay trở lại hiện tại, bên này Hồng Vân nhìn thấy Côn Bằng đã mắc câu, tâm thái cảnh giới viên mãn trực tiếp sinh ra một tia phá trán, trong lòng cũng đại hỉ, ngay sau đó quát lớn với Côn Bằng: "Nếu đã như vậy, ta ngược lại muốn xem ngươi còn có chiêu trò gì nữa!", "Hôm nay chúng ta cứ quyết chiến sinh tử tại phiến hư không này đi!" Hồng Vân nói xong, thân hình lóe lên trực tiếp bay về phía Côn Bằng, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay cũng trực tiếp xuất hiện.

Đồng thời bên ngoài thân cũng trực tiếp phát tán ra vài đạo huyền quang, đều là Linh bảo mà Hồng Vân trân tàng.

Chương 402

Mà Côn Bằng nhìn thấy Hồng Vân lấy ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sắc mặt cũng không có chút biến hóa nào.

Dù sao thì hiện tại hai người đã là cảnh tượng quyết chiến sinh tử, đương nhiên không thể còn chút giữ lại nào.

Hơn nữa ý của Hồng Vân cũng rất rõ ràng, đó chính là muốn quyết chiến trong mảnh hư không này.

Hỗn Độn Chi Khí bên ngoài đã gây ra uy hiếp không nhỏ cho hai người, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, thì e rằng đến lúc đó đều sẽ táng tống trong mảnh hư không này.

Côn Bằng đương nhiên cũng không có chút đại ý nào, ngay sau đó tâm thần khẽ động, đồng thời Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo Vạn Tượng Bảo Bàn xuất hiện dưới chân, một tòa cung điện thu nhỏ cũng tức khắc xuất hiện trong tay Côn Bằng, chính là kiện Linh bảo Yêu Sư Cung.

Nói đến kiện Linh bảo này cũng là một trong những thủ đoạn áp đáy hòm của Côn Bằng, vốn dĩ thuộc hàng Trung phẩm Tiên Thiên Linh bảo, sau này khi Côn Bằng truyền ra yêu văn, cũng trực tiếp đổi tên kiện Linh bảo này thành 'Yêu Sư Cung', dựa vào cái tên này, kiện Linh bảo này cũng nhận được sự gia trì của Yêu tộc Khí Vận, uy lực cũng tăng thêm vài phần, sánh ngang Thượng phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Nhưng theo Vu Yêu Đại Kiếp kết thúc, Yêu tộc Khí Vận cũng chỉ còn lại một phần mười, hiện tại uy năng của kiện Linh bảo này cũng đã giảm đi rất nhiều, nhưng cho dù có giảm đi thế nào cũng vẫn là một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Vạn Tượng Bảo Bàn tuy là cấp Cực phẩm, nhưng lại là thủ đoạn bảo mệnh của Côn Bằng, đương nhiên sẽ không dễ dàng xuất động.

Mà kiện Yêu Sư Cung này tuy không phải là Linh bảo tấn công thuần túy, nhưng có đại trận do yêu văn do Côn Bằng sáng tạo ra tạo thành, lực tấn công cũng khá đáng kể.

Nói thật, Côn Bằng là một trong những Tiên Thiên Đại Thần, có chút túng quẫn, ngay cả một kiện Linh bảo tấn công chuyên dụng cũng không có, thực sự có chút quẫn bách.

Tuy nói so với thần thai Tiên Thiên bình thường thì tốt hơn không biết bao nhiêu, nhưng lại không thể sánh với Tiên Thiên Đại Thần cùng cấp bậc.

Như Minh Hà, không chỉ có hai thanh thần kiếm vô thượng là Nguyên Đồ và A Tỳ, còn có kiện Linh bảo phòng ngự Cực phẩm Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Đợi đến khi hai kiện Linh bảo hiển hóa, Côn Bằng cũng không chút trì hoãn, trực tiếp nghênh đón Hồng Vân trong hư không.

Lúc này, các Đại Năng Hồng Hoang đang quan chiến nhìn thấy huyền quang bên ngoài hai người, ai nấy tâm tình cũng vô cùng phức tạp, trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ hâm mộ.

Tuy nói trước đó mọi người đã hiểu rõ thực lực của hai người, nhưng khi nhìn thấy nhiều Linh bảo như vậy bên ngoài hai người cũng có chút đỏ mắt.

Dù sao thì trong Hồng Hoang hiện tại, Tiên Thiên Linh bảo lại vô cùng hiếm thấy, huống hồ là nhiều như vậy bên ngoài hai người lúc này.

Nhưng hâm mộ thì hâm mộ, nhìn thấy chiến đấu của hai người lại bắt đầu, mọi người cũng nín thở, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Bởi vì mọi người biết hai người đều đã lấy ra thủ đoạn áp đáy hòm, thì cuộc quyết chiến thực sự đã bắt đầu.

Hơn nữa, lần này hai người đều là dốc hết sức, dù sao thì bên ngoài hư không nơi hai người đang ở, Hỗn Độn Chi Khí cũng ngày càng tụ tập nhiều, hai người không chỉ phải đối mặt với công kích của đối phương, mà còn phải phòng ngừa sự trùng kích của Hỗn Độn Chi Khí, có thể thấy sự hung hiểm lúc này.

Phục Hy đứng bên cạnh, nghe Hồng Vân nói, nét mặt cũng lộ vẻ căng thẳng.

Dù sao Phục Hy hiện tại đã đạt Chí Thánh cảnh giới, hiểu rõ thực lực của hai người, nên y lo lắng Hồng Vân sẽ không chiếm được lợi lộc gì.

Chỉ là Phục Hy đâu hay biết, Hồng Vân mà y thường thấy ngày thường mới là Hồng Vân chân thật, còn Hồng Vân độc địa thế này chẳng qua chỉ là một lớp ngụy trang.

Ngay lúc Phục Hy đang lo lắng nhìn về chiến trường của hai người, ánh mắt của mấy vị Thánh nhân ẩn mình trong bóng tối cũng đổ dồn lên Hồng Vân và Côn Bằng.

Mặc dù mục đích Nguyên thần chi lực của mấy vị Thánh nhân giáng lâm là để xem thực lực chân chính của Phục Hy, không mấy bận tâm đến cuộc tranh đấu của Hồng Vân và Côn Bằng, nhưng ít nhiều cũng là một thú tiêu khiển.

Đúng vậy, trong mắt mấy vị Thánh nhân này, dù Hồng Vân và Côn Bằng đã đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, cũng không hề uy hiếp họ chút nào.

Ngay cả có thêm bao nhiêu Chuẩn Thánh nữa, e là cũng không phải đối thủ của một Thánh nhân.

Dù sao Thánh nhân có uy năng tái tạo thiên địa, Chuẩn Thánh trước mặt Thánh nhân chẳng qua chỉ là con kiến mạnh hơn một chút mà thôi.

Nếu không phải Hồng Vân và Côn Bằng là những tồn tại cùng một thời đại với mấy vị Thánh nhân, e là họ ngay cả liếc nhìn cũng không thèm.

Từ đó cũng có thể thấy vì sao chúng sinh Hồng Hoang lại sùng kính Thánh nhân đến vậy, và vô số đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong khao khát được thấy một chút huyền diệu của Thánh cảnh.

Bất quá, bước này chính là khoảng cách trời vực, muốn chứng Đạo cũng khó khăn trùng điệp.

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân hiện hữu ở Hồng Hoang hiện tại cũng nhờ vào Hồng Mông Tử Khí mới có thể chứng Đạo, từ đó có thể biết con đường chứng Đạo của Chuẩn Thánh bình thường khó khăn đến mức nào.

Đương nhiên, không phải ai cũng có được cơ duyên và tạo hóa như Chu Du.

Trong vùng hư không ngoài Hỗn Độn, dưới sự chú mục của mọi người, thân ảnh Hồng Vân và Côn Bằng cũng dần dần tới gần.

Ngay lúc này, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân lại lần nữa hiển uy, khói đỏ nồng liệt trực tiếp bay ra từ miệng hồ lô.

Hơn nữa, lần này bay ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô không chỉ có khói đỏ, mà trong đó còn trộn lẫn một ít Tán Hồn Hồng Sa.

Cần biết rằng Tán Hồn Hồng Sa chính là căn nguyên của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, khói đỏ trong hồ lô chính là do Tán Hồn Hồng Sa sinh thành.

Tán Hồn Hồng Sa có thể giam cầm hình dáng tiên thần, hủy hoại

thân thể tiên thần, diệt trừ hồn phách tiên thần, một khi dính phải, có thể khiến đối thủ bị giam mà không thể nhập Lục Đạo Luân Hồi, thật là kịch độc vô cùng.

Từ đây có thể thấy Hồng Vân lần này thật sự không hề giữ lại chút nào.

Khói đỏ trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tán ra, cả vùng hư không Hỗn Độn dường như bị đoàn khói đỏ này bao phủ, khắp trời Tán Hồn Hồng Sa cũng bay vọt tới hướng Côn Bằng.

Theo Tán Hồn Hồng Sa khắp trời bay tới, Côn Bằng cũng lập tức cảm nhận được cát đỏ ẩn giấu trong khói, diện sắc cũng trầm xuống.

Côn Bằng đương nhiên hiểu rõ chỗ kịch độc của Tán Hồn Hồng Sa này, tự nhiên không dám chút nào lơ là.

Lập tức, Vạn Tượng Bảo Bàn dưới chân bỗng nhiên sáng rực, trực tiếp hộ thân cho bản thể Côn Bằng.

Kế tiếp, Côn Bằng lại trực tiếp nâng Yêu Sư Cung trong tay lên, sau đó Pháp lực trên người không ngừng rót vào Yêu Sư Cung.

Cuối cùng, mọi người liền thấy Yêu Sư Cung trong tay Côn Bằng trực tiếp bay vút lên không, sau đó đến trước mặt Côn Bằng.

Yêu Sư Cung đến trước mặt Côn Bằng càng biến càng lớn, cuối cùng trực tiếp biến thành một cung điện khổng lồ!

Chờ đến khi chân thân Yêu Sư Cung hiển lộ ra, khóe miệng Côn Bằng cũng nở một nụ cười nhạt.

Kế đó, động tác trong tay không ngừng, sau đó một nhóm Chuẩn Thánh quan sát liền thấy trong Yêu Sư Cung đột nhiên hiện ra vô số đạo Yêu tộc văn tự, xoay tròn quanh Yêu Sư Cung, cuối cùng lại tạo thành một đại trận.

Chờ đến khi đại trận thành hình, từng đạo lốc xoáy gió màu đen từ trong cung điện khổng lồ phun trào ra, xông tới làn khói mù mịt khắp trời.

Thấy dị tượng như vậy, một nhóm người đều kinh ngạc.

Sau đó mọi người liền nhớ tới thân phận Côn Bằng, vị này không chỉ là một Tiên Thiên Đại Thần, mà còn từng là Yêu Sư của Yêu tộc, là tồn tại đã sáng tạo ra Yêu văn.

Tuy nói Yêu tộc đã suy tàn, nhưng những Yêu tộc văn tự này vẫn có uy lực vô thượng.

Dù không bằng ngày xưa, không còn được Khí vận gia trì nhiều nữa, nhưng nội hàm vẫn cực kỳ thâm hậu.

Bên này, lốc xoáy gió bay ra từ đại trận của Yêu Sư Cung cũng va vào khói đỏ phun ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Chương 403

Đúng vậy, chính là va vào nhau.

Vốn dĩ mọi người tưởng rằng những lốc xoáy gió này ít nhiều cũng có thể thổi tan một ít khói đỏ, nhưng cuối cùng hai bên lại giằng co, bất phân thắng bại.

Mọi người thấy cảnh đó đều vô cùng hiếu kỳ, lập tức định thần ngưng khí nhìn về phía chiến trường.

Còn về việc vì sao mọi người không dùng Nguyên thần để thăm dò, đó là vì mọi người không dám mạo hiểm.

Tuy nói đối với uy lực trong Yêu Sư Cung không mấy rõ ràng, nhưng đối với uy năng của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, mọi người đều vô cùng hiểu rõ.

Biết rõ khói đỏ này là vật vô thượng có thể hủy hoại Nguyên thần, mọi người làm sao có thể khinh suất thử nghiệm.

Dù sao, tổn thất đi một đạo Nguyên thần này đã đủ khiến mọi người đau lòng rất lâu rồi, bởi vì Nguyên thần khôi phục lại là chuyện khó khăn vạn phần.

Vạn nhất cả Nguyên thần đều bị dính nhiễm, vậy thì sẽ thân tử đạo tiêu.

Mọi người muốn có được cơ duyên, nhưng không muốn mạo hiểm vẫn lạc.

Sau đó, dưới sự quan sát kỹ lưỡng của mọi người, cuối cùng cũng cảm nhận được dị tượng trong khói đỏ.

Lúc này mọi người mới phát hiện sự tồn tại của Tán Hồn Hồng Sa.

Thấy Tán Hồn Hồng Sa này, mọi người cũng lập tức nhận ra sự lợi hại của nó, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Thì ra trước đó hai người Hồng Vân căn bản không phát huy được thực lực chân chính của linh bảo.

Giờ khắc này, thấy Tán Hồn Hồng Sa xuất hiện, mọi người mới thật sự thể nghiệm được chỗ lợi hại của Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này, trong lòng đối với Tiên Thiên Linh Bảo cũng càng thêm khát vọng.

Còn về phần Hồng Vân bên này, thấy Yêu Sư Cung của Côn Bằng được Yêu tộc văn tự gia trì lại có uy lực như vậy, trong lòng cũng động tâm tư.

Lập tức, hơn vạn Nhân tộc văn tự trong não hải Hồng Vân đại phóng quang mang, sau đó mấy cái Nhân tộc văn tự cũng trực tiếp bay ra từ Nguyên thần, rơi xuống Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân.

Được Nhân tộc văn tự gia trì, uy năng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng đại tăng.

Khắp trời Tán Hồn Hồng Sa cũng áp chế từng đạo lốc xoáy gió, đồng thời không ngừng áp sát về hướng Côn Bằng.

Cảm thụ được uy năng của Tán Hồn Hồng Sa khắp trời, áp lực của Côn Bằng cũng đại tăng.

Lập tức, động tác trong tay không ngừng, Pháp lực trên người cũng không ngừng dũng mãnh tiến vào Yêu Sư Cung.

Được Pháp lực Côn Bằng gia trì, Yêu văn trên Yêu Sư Cung càng thêm yêu dị, lập tức càng lúc càng nhiều lốc xoáy gió từ trong cung điện bay ra, đánh tới làn khói đỏ khắp trời.

Thấy động tác của Côn Bằng, khóe miệng Hồng Vân cũng khẽ

cong lên, hiển nhiên là đã nghĩ ra cách chiến thắng Côn Bằng.

Tuy nói Côn Bằng sáng tạo ra Yêu tộc văn tự, nhưng hiện tại Yêu tộc đã suy tàn, cũng không còn được Khí vận gia trì nhiều nữa.

Mà Nhân tộc hiện tại đã trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, Nhân tộc văn tự có Khí vận Nhân tộc gia trì, uy lực hơn hẳn Yêu văn rất nhiều.

Côn Bằng muốn dùng Yêu văn gia trì Yêu Sư Cung để đối phó mình, e rằng không phải là tự bê đá đập chân mình sao?

Sau đó, Hồng Vân cũng hạ quyết tâm, hơn nửa Nhân tộc văn tự từ Nguyên thần trực tiếp bay ra.

Một nhóm người quan sát liền thấy từng đoàn huyền quang rực rỡ từ Nguyên thần Hồng Vân tán phát ra, sau đó trực tiếp rơi vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Thấy những huyền quang này, có người không nhịn được kinh hô thành tiếng: "Nhân tộc văn tự!" Nghe lời này, mọi người cũng tỉnh ngộ ra, đây là sự đối kháng của hai tộc văn tự nha!

Lập tức mọi người cũng có chút cảm khái, Hồng Vân và Côn Bằng hai người này quả không hổ là tử địch, ngay cả chiêu số cũng không khác biệt là mấy.

Bất quá, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu, Côn Bằng lần này e rằng đã bại trận rồi.

Đơn luận về hai tộc văn tự mà nói, không có mạnh yếu phân biệt, nhưng Nhân tộc văn tự lại có Khí vận Nhân tộc gia trì, còn Yêu văn của Côn Bằng thì không có bao nhiêu nội hàm!

Dù sao hiện tại Nhân tộc đã trở thành chúa tể Hồng Hoang, Khí vận thậm chí trực tiếp hóa hình, còn Yêu tộc thì thoi thóp ở biên duyên Hồng Hoang, sự chênh lệch này một trời một vực.

Tuy nói Yêu văn trải qua thời gian dài như vậy, cũng đã truyền bá khắp nơi xa xưa trong Hồng Hoang, cũng có không ít chủng tộc sử dụng, nhưng cũng không đủ để bù đắp sự chênh lệch.

Sự thật quả nhiên như mọi người dự liệu, dưới sự gia trì của Nhân tộc văn tự, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng phát huy đến uy năng lớn nhất, áp chế Yêu Sư Cung liên tục bại lui!...

Tuy nói Hồng Vân bên này không phóng xuất hết thảy Nhân tộc văn tự trong Nguyên thần, nhưng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô được quá nửa Nhân tộc văn tự gia trì cũng có uy năng vô tận, đã đủ để áp chế Côn Bằng hiện tại.

Nếu Côn Bằng chỉ có những thủ đoạn hiện tại, thì đòn này chính là thời khắc Côn Bằng bại vong.

Dù sao hiện tại Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có uy năng như vậy, nếu đến trước mặt Côn Bằng, vô tận Tán Hồn Hồng Sa sẽ trực tiếp tiêu giải Nguyên thần Côn Bằng, khiến Côn Bằng lập tức vẫn mệnh.

Côn Bằng đương nhiên nhận thức được tính nghiêm trọng của sự tình, dù sao theo Yêu Sư Cung không ngừng bị áp chế, thân ảnh Côn Bằng cũng không ngừng thối lui.

Chứng kiến uy lực vĩ đại của Nhân tộc văn tự lúc này, Côn Bằng cũng thở dài một hơi thật sâu, trong lòng cảm khái sự vô địch của Nhân tộc lúc này, nhưng cảm khái thì cảm khái, Côn Bằng tuyệt đối không chịu thua, bởi vì hiện tại còn chưa đến mức đó.

Dù Côn Bằng cả đời khuất phục qua không ít người, nhưng Côn Bằng tuyệt đối không chịu quỳ gối dưới chân Hồng Vân kẻ thù này, huống chi hiện tại là trước mặt vô số đại năng Hồng Hoang.

Nếu mình nhận thua, e là Đạo tâm vốn dĩ đã viên mãn cũng sẽ triệt để băng hội.

Đến lúc đó, có giữ được cảnh giới hiện tại hay không còn chưa biết, đừng nói đến việc thành tựu Chí Thánh như Phục Hy.

Tuy nói mình đã không còn cơ hội chứng Đạo, nhưng Côn Bằng tuyệt đối không bỏ cuộc tham ngộ Đại Đạo.

Dù sao trong Hồng Hoang, thực lực chính là tất cả.

Dù không thể thành tựu Thánh nhân, Côn Bằng cũng nhất định phải trở thành tồn tại đỉnh cao dưới Thánh nhân.

Nếu không, mình dừng bước không tiến lên, những Chuẩn Thánh khác đột phá mãnh liệt, đến lúc đó Côn Bằng e rằng sẽ không có ngày yên ổn nữa.

Bởi vì trong tay y có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đây là tồn tại khiến vô số đại năng Hồng Hoang đố kỵ.

Một khi thực lực mình không còn, đến lúc đó những Tiên Thiên Linh Bảo này cũng không giữ được.

Một Tiên Thiên Đại Thần kiêu ngạo như Côn Bằng, làm sao có thể chấp nhận kết quả như vậy.

Cho dù cuối cùng không địch lại Hồng Vân, Côn Bằng cũng sẽ không chịu thua, mà phải dốc hết tia khí lực cuối cùng, cho Hồng Vân một trận ra trò.

Đương nhiên, như đã nói vừa rồi, cục diện hiện tại còn chưa đến mức đó, Côn Bằng còn có không ít thủ đoạn đấy!

Sau đó, mọi người liền thấy Côn Bằng quát lớn một tiếng, cả chân thân trực tiếp bay vào Yêu Sư Cung.

Khi chân thân Côn Bằng biến mất trong Yêu Sư Cung, Yêu văn hơi ảm đạm trên Yêu Sư Cung lại lần nữa sáng lên, hơn nữa lần này so với trước đó còn chói mắt hơn nhiều.

Chương 404

Tuy nói không sánh bằng sự huyền diệu của Nhân tộc văn tự, nhưng cũng không chênh lệch là bao.

Theo Yêu văn trên Yêu Sư Cung sáng lên trở lại, cả đại trận bên ngoài Yêu Sư Cung cũng bắt đầu vận chuyển điên cuồng, lại miễn cưỡng ngăn lại thế suy tàn.

Thậm chí uy năng so với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô hiện tại còn mạnh hơn một chút.

Thấy cục diện trên chiến trường lại lần nữa biến hóa, một nhóm Chuẩn Thánh quan sát Hồng Hoang trong lòng cũng dấy lên lo lắng.

Sự biến hóa của Yêu Sư Cung như vậy, thật sự khiến mọi người không thể nhìn ra kết cục sẽ thế nào.

Còn một nhóm đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong và Thánh nhân ở ngoài chiến trường, khi thấy cảnh tượng này, trong lòng đã rõ, Côn Bằng lần này tất bại không nghi ngờ.

Dù sao những người này đã sớm nhìn ra Hồng Vân không sử dụng toàn lực, ngay cả Nhân tộc văn tự gia trì trên Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng không phải tất cả.

Mặc dù không biết Hồng Vân có ý nghĩ gì, nhưng mọi người trong lòng đều biết nếu Côn Bằng chỉ có những thủ đoạn hiện tại, thì khi Hồng Vân phóng xuất hết Nhân tộc văn tự trong Nguyên thần chính là thời khắc Côn Bằng bại trận.

Trên chiến trường, Hồng Vân thấy Yêu Sư Cung lại lần nữa phát uy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Đúng vậy, trước đó Hồng Vân không gia trì tất cả Nhân tộc văn tự

lên Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, chính là muốn xem Côn Bằng còn có thủ đoạn gì khác.

Nếu không bức Côn Bằng đến cảnh giới tuyệt vọng, vậy làm sao có thể xứng đáng với những khổ nạn mà mình đã trải qua.

Tuy nói Hồng Vân ngoài lúc vẫn lạc ra, không trải qua khổ nạn gì, nhưng cần biết rằng lúc đó Hồng Vân cũng chỉ còn lại một tia chân linh tồn tại, tình huống có thể nói là vô cùng nguy cấp.

Nếu không phải Chu Du kịp thời đến, trực tiếp đuổi Côn Bằng và Minh Hà đi, thì Hồng Vân e là đã triệt để tiêu thất trong Hồng Hoang.

Và sau khi Hồng Vân giác tỉnh, cảnh tượng được ghi lại trong chân linh cũng lập tức hiện ra trong não hải Hồng Vân, nên lần này Hồng Vân đương nhiên không dễ dàng bỏ qua Côn Bằng.

Một lát sau, nhóm người quan sát lại lần nữa nghe thấy tiếng Hồng Vân: "Côn Bằng, sao ngươi lại đổi một cái mai rùa khác thế!

Không ngờ ngươi trân tàng không ít mai rùa đấy!

Ta thấy ngươi Yêu Sư của Yêu tộc này cũng danh bất phó thực, nên đi đến chỗ Đạo huynh của ta mà làm một tiểu tốt vô danh!" Nếu nói trước đó Hồng Vân độc địa là để phá giải Đạo tâm viên mãn của Côn Bằng, thì bây giờ thuần túy là để phát tiết.

Dù sao hiện tại Đạo tâm viên mãn của Côn Bằng đã có tì vết, không có cách nào uy hiếp Hồng Vân.

Biết mình tất thắng, Hồng Vân tự nhiên không cần kế sách gì, trực tiếp chọc vào yết hầu Côn Bằng.

Nghe lời của Hồng Vân, một nhóm Chuẩn Thánh quan sát suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Mọi người thật sự không ngờ Hồng Vân lại nói ra những lời như

vậy, hạ thấp một Tiên Thiên Đại Thần đường đường, Yêu Sư của Yêu tộc ngày xưa, đến mức này.

Ngay cả Phục Hy bên cạnh và mấy vị Thánh nhân nghe xong lời của Hồng Vân, cũng đều nghẹn lời.

Sau đó mọi người vội vàng quay đầu nhìn về phía Yêu Sư Cung, muốn xem Côn Bằng có phản ứng gì.

Mà đừng nói, dưới sự dẫn dắt của Hồng Vân, mọi người cảm thấy trạng thái Côn Bằng lúc này thật sự giống như một con rùa.

Dù sao từ khi Côn Bằng và Hồng Vân đại chiến đến nay, không thì trốn trong sự bảo hộ của Vạn Tượng Bảo Bàn, không thì đứng sau Yêu Sư Cung.

Lần này còn nghiêm trọng hơn, trực tiếp chui vào bên trong Yêu Sư Cung.

Bất quá, lúc này tầm nhìn của mọi người đều bị Yêu Sư Cung ngăn trở, không thể nhìn thấy biểu cảm của Côn Bằng, cảm thấy hơi đáng tiếc.

Còn Côn Bằng trong Yêu Sư Cung lúc này, mặt khi trắng khi hồng, cả cái đầu đều lớn hơn một vòng, hiển nhiên sắp bị tức nổ tung rồi.

Cũng may mà có Yêu Sư Cung ngăn cách, nếu không biểu cảm này của Côn Bằng mà để mọi người nhìn thấy, lại sẽ gây ra một trận cười lớn!

Sau đó mọi người liền nghe thấy giọng nói giận dữ vỡ vụn của Côn Bằng truyền ra từ Yêu Sư Cung: "Hồng Vân, miệng lưỡi lợi hại thì có ích gì, Lão Tổ ta hôm nay xem ngươi làm sao thắng ta!

Muốn đến tìm ta kết nhân quả, ta thấy ngươi nằm mơ!

Ngươi cả đời cũng không có tạo hóa này để chứng Đạo!" Nghe lời

của Côn Bằng, sắc mặt của nhóm người quan sát cũng hơi biến đổi, dù sao Côn Bằng nói ra những lời này, không nghi ngờ gì là đã xé nát mặt mũi với Hồng Vân.

Lập tức mọi người cũng vội vàng điều chuyển ánh mắt, muốn xem phản ứng của Hồng Vân.

Chờ đến khi mọi người nhìn thấy sắc mặt Hồng Vân, từng người đều có chút căng thẳng, bởi vì lúc này trên mặt Hồng Vân âm trầm đến mức như có thể vắt ra nước, có thể thấy Hồng Vân hiện tại cũng phẫn nộ đến cực điểm.

Mà Hồng Vân không nói lời nào, trực tiếp dùng hành động biểu minh tất cả.

Sau đó mọi người liền thấy từng đoàn quang đoàn rực rỡ từ Nguyên thần Hồng Vân bay ra, sau đó trực tiếp rơi xuống Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Thấy cảnh này, một nhóm Chuẩn Thánh trong lòng cũng đã rõ, Hồng Vân đây là gia trì tất cả Nhân tộc văn tự lên kiện Tiên Thiên Linh Bảo này, e rằng cuộc tranh đấu của hai người sắp xuất hiện kết quả rồi!...

Chỉ là còn chưa đợi mọi người nghĩ xong, Hồng Vân lại có động tác.

Sau đó mọi người liền thấy Hồng Vân trực tiếp phi thân đến trước Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, tay không ngừng kết ấn.

Cùng lúc đó, từng đạo linh bảo xoay quanh bên ngoài Hồng Vân cũng lần lượt tản ra, cuối cùng trực tiếp lơ lửng quanh Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Ngay lúc mọi người kinh ngạc, lại nghe Hồng Vân quát lớn một tiếng: "Cửu Cửu Hồng Vân Đại Trận, khởi!" Chờ đến khi tiếng Hồng

Vân vừa dứt, mọi người liền thấy trong hư không Hỗn Độn nơi hai người đang ở trực tiếp xuất hiện một đại trận.

Chính là Cửu Cửu Hồng Vân Đại Trận của Hồng Vân, cũng là thủ đoạn át chủ bài của Hồng Vân.

Trận này lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô làm trấn áp, lấy mấy kiện linh bảo làm phụ trợ, có thể tăng cường đáng kể năng lực sát phạt của Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này.

Hơn nữa, trong đó không chỉ có khắp trời cát đỏ phun ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, mà còn kết hợp với Vân chi Đại Đạo mà Hồng Vân đã tu luyện.

Trong trận khắp nơi hư huyễn, tu sĩ một khi hãm nhập vào, liền không phân biệt được thật hay giả.

Đây là sự kết hợp giữa Sát trận và Huyễn trận, thật là lợi hại vô cùng.

Cảm thụ được uy lực của đại trận này, những tồn tại vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đều tâm thần chấn động, thậm chí ngay cả đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có chút kinh hãi.

Tuy nói mọi người và Hồng Vân đều là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Hồng Vân chỉ dựa vào Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này đã có thể nghiền ép không ít đại năng cùng cảnh giới, đừng nói đến đại trận khủng bố này.

Nếu mọi người rơi vào trận, e rằng không quá mấy ngày liền sẽ trực tiếp thân tử đạo tiêu.

Ở đây đương nhiên nói là những tồn tại không có Tiên Thiên Linh Bảo, bất quá cho dù có Tiên Thiên Linh Bảo, trong trận e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu.

Dù sao đại trận này không chỉ là Sát trận, mà còn là sự kết hợp

giữa Huyễn trận và Sát trận.

Cho dù tu sĩ có Tiên Thiên Linh Bảo để kháng cự công kích của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, nhưng đối với Huyễn trận, nếu không phải Tiên Thiên Linh Bảo đặc thù thì sẽ không dễ dàng chống đỡ được.

Mà Tiên Thiên Linh Bảo đặc thù như vậy, ngay cả trong Hồng Hoang cũng không có mấy món.

Chương 405

Thêm vào đó, với sự lĩnh ngộ của Hồng Vân đối với Vân chi Đại Đạo, e rằng không có bao nhiêu tồn tại có thể phân biệt ra được huyễn cảnh trong đại trận.

Dù sao ngay cả Phục Hy thấy đại trận này, trong lòng cũng không khỏi có chút tán thán.

Đối với đại trận này của Hồng Vân, Phục Hy đã kiến thức qua từ rất sớm.

Nhưng theo cảnh giới Hồng Vân đề thăng, tham ngộ Đại Đạo càng nhiều, uy lực của đại trận này cũng tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Phục Hy với tư cách là trận pháp đại gia, biết rằng cho dù y hiện tại là cảnh giới Chí Thánh, nếu không có Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, thì khi rơi vào đại trận này của Hồng Vân, cũng chỉ miễn cưỡng bảo toàn tính mạng, đừng nói đến phá trận!

Đương nhiên đây không phải nói Phục Hy nói quá, cần biết rằng Phục Hy mới chính là trận Đạo đại năng.

Chính vì hiểu biết đặc biệt về đại trận này, nên Phục Hy mới có cảm khái như vậy.

Dù sao đây là đại trận mà Hồng Vân đã khổ tâm nghiên cứu vô số năm tháng, đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Còn mấy vị Thánh nhân trong hư không thấy đại trận của Hồng Vân lúc này, cũng đều mắt sáng lên, có thể thấy được uy lực của đại trận lúc này.

Lần này Hồng Vân cũng đã hạ quyết tâm, không muốn dây dưa với Côn Bằng nữa.

Dù sao nếu để Côn Bằng phản ứng lại mà khôi phục Đạo tâm, thì kết quả có thể không xác định được.

Tuy nói đại trận của mình có uy năng không tầm thường, nhưng Côn Bằng cũng không phải đại năng bình thường.

Vạn nhất bị Côn Bằng lật ngược cục diện, thì Hồng Vân lần này coi như công dã tràng, bởi vì lần sau không biết khi nào mới có cơ hội như vậy.

Còn Côn Bằng trong Yêu Sư Cung thấy Hồng Vân đại trận hạ xuống, trong lòng cũng đại cấp.

Y vô cùng hiểu rõ Hồng Vân, tự nhiên biết rõ đây chính là tuyệt chiêu của Hồng Vân, uy lực tuyệt đối không phải bình thường.

Mà hiện tại y cũng không có thủ đoạn nào để phá giải đại trận, nên áp lực trong lòng cũng kịch tăng, một lúc luống cuống.

Đến tận cuối cùng, Côn Bằng mới phản ứng lại, sau đó tế ra bạn sinh linh bảo Vạn Tượng Bảo Bàn, muốn dùng kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm này để kháng cự công kích của đại trận.

Nhìn động tác của Côn Bằng, khóe miệng Hồng Vân cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

Côn Bằng ngỡ rằng như vậy là có thể tránh khỏi đại trận, thì đúng là si tâm vọng tưởng rồi.

Đại trận mà mình đã khổ tâm nghiên cứu bao nhiêu năm, nếu dễ dàng chống đỡ được như vậy, thì chẳng phải bao nhiêu năm qua mình đã phí công sao?

Sau đó Hồng Vân tay tiếp tục động tác, từng đạo pháp ấn không ngừng rơi xuống đại trận, uy lực đại trận cũng tiến thêm một tầng.

Ngay dưới sự chú mục của mọi người, Cửu Cửu Hồng Vân Đại

Trận cũng không ngừng hạ xuống, cuối cùng Yêu Sư Cung của Côn Bằng cũng trực tiếp rơi vào trong đại trận.

Chờ đến khi đại trận bao vây Yêu Sư Cung, sắc mặt Hồng Vân cũng lộ vẻ nhẹ nhõm.

Trước đó Hồng Vân còn lo lắng Côn Bằng dựa vào ưu thế tốc độ mà bỏ chạy, nhưng hiện tại Côn Bằng đã rơi vào trận, đừng nói đến việc chạy trốn, giữ được tính mạng đã là không tệ rồi!

Nhóm người quan sát thấy Côn Bằng rơi vào trong đại trận, ánh mắt cũng trở nên chuyên chú hơn.

Cuộc chiến của hai người đã đến thời khắc then chốt.

Nếu Côn Bằng có thể thoát ly khỏi đại trận, thì hoặc là còn có cơ hội lật ngược tình thế, nhưng nếu không thể phá trận, thì kết quả sẽ không tốt đẹp rồi.

Tuy nói mọi người ở ngoài trận không biết uy năng của đại trận này rốt cuộc lớn đến mức nào, nhưng cũng biết rõ đây không phải Côn Bằng có thể đơn giản phá vỡ.

Có lẽ hôm nay mọi người sẽ chứng kiến một đại năng vô thượng vẫn lạc rồi.

Ý nghĩ của mọi người, Côn Bằng tự nhiên không biết.

Lúc này Nguyên thần của y vận chuyển cực nhanh, chính là muốn tìm cách phá giải đại trận.

Tuy nói Côn Bằng biết đại trận này không đơn giản, nhưng vô luận thế nào y cũng không ngờ đại trận này lại có uy năng như vậy.

Đối với công kích của Tán Hồn Hồng Sa vô tận trong Cửu Cửu Hồng Vân Đại Trận, Côn Bằng thì không hề lo lắng gì, dù sao y có Vạn Tượng Bảo Bàn và Yêu Sư Cung hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo

để hộ thân.

Nhưng sự biến hóa của huyễn cảnh trong đại trận, lại khiến Côn Bằng cực kỳ khổ não.

Cần biết rằng y rơi vào đại trận chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã suýt chút nữa bị huyễn cảnh trong đại trận mê hoặc.

Y làm sao không sợ hãi?

Hiện tại đại trận này đã phong tỏa hư không, Pháp lực của Côn Bằng cũng không có cách nào được bổ sung.

Nếu cứ như vậy tiếp tục, e rằng Côn Bằng thật sự sẽ vẫn lạc trong đại trận.

Dù sao không có Pháp lực chống đỡ, tuy Tiên Thiên Linh Bảo vẫn còn uy năng không nhỏ, nhưng cũng không đủ để bảo hộ Côn Bằng.

Nhìn Côn Bằng quẫn bách trong đại trận, sắc mặt vui vẻ của Hồng Vân cũng càng lúc càng đậm, trong lòng cũng có chút đắc ý.

Cần biết rằng trước đó Hồng Vân cố ý phá hoại Đạo tâm của Côn Bằng, cũng chính là vì lúc này.

Bởi vì môi trường trong đại trận của mình đủ để loạn chân, hơn nữa có thể dựa vào đó phóng đại nỗi sợ hãi của tu sĩ trong trận.

Nếu Đạo tâm Côn Bằng viên mãn, hoàn cảnh đại trận thật sự không có tác dụng lớn đối với Côn Bằng.

Nhưng hiện tại Đạo tâm Côn Bằng có vết nứt, cũng càng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi huyễn cảnh.

E rằng không bao lâu nữa, Côn Bằng sẽ bị huyễn cảnh trong trận mê hoặc.

Đến lúc đó sẽ không cần mình động thủ, Côn Bằng tự mình sẽ buông bỏ phòng ngự, trực tiếp đi thẳng vào Tán Hồn Hồng Sa khắp

trời.

Côn Bằng lúc này cũng đã nhận thấy sự độc ác của đại trận, biết tình cảnh của mình đáng lo, trong lòng cũng bắt đầu càng lúc càng thêm sốt ruột.

Nhưng suy nghĩ lâu như vậy, Côn Bằng vẫn không nghĩ ra cách nào, trong lòng cũng càng thêm tiêu táo.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm cũng xuất hiện trong não hải của y.

Nghe thấy âm thanh này, thân ảnh Côn Bằng lập tức run rẩy, sau đó lại càng không tự chủ được mà bước ra khỏi Yêu Sư Cung.

Âm thanh mà Côn Bằng nghe thấy này, chính là âm thanh của Nữ Oa mà y sợ hãi nhất.

Cần biết rằng lúc đó Nữ Oa chân thân giáng lâm, khi lấy đi Hà Đồ Lạc Thư, đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc cho Côn Bằng.

Dù sao Côn Bằng suýt chút nữa đã bị Nữ Oa diệt sát.

Chương 406

Lúc này nghe thấy âm thanh Nữ Oa, Côn Bằng làm sao không sợ hãi.

Ngay lúc thân ảnh Côn Bằng bước ra khỏi Yêu Sư Cung và sắp đến bên ngoài phạm vi bảo hộ của Vạn Tượng Bảo Bàn, Vạn Tượng Bảo Bàn cũng trực tiếp chấn động.

Theo kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm này chấn động, Nguyên thần Côn Bằng cũng sản sinh ra một chút cảm ứng.

Kế tiếp, một tia bản nguyên linh bảo liền từ trong Vạn Tượng Bảo Bàn bay ra, truyền bá đến Nguyên thần Côn Bằng.

Cho đến khi tia bản nguyên chi lực này của Vạn Tượng Bảo Bàn đến Nguyên thần Côn Bằng, Nguyên thần dần dần ảm đạm của Côn Bằng cũng từ từ sáng lên.

Cuối cùng, liền thấy ánh mắt Côn Bằng đột nhiên thay đổi, khôi phục thanh tỉnh.

Côn Bằng sau khi thanh tỉnh, nhìn Tán Hồn Hồng Sa gần trong gang tấc, sắc mặt đột nhiên đại biến, sau đó vội vàng lùi lại mấy bước.

Cho đến khi lùi vào Yêu Sư Cung, Côn Bằng mới coi như hoàn hồn.

Lập tức trong lòng một trận sợ hãi, đối với đại trận này của Hồng Vân cũng càng thêm kiêng kị.

Cần biết rằng chính y đã là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà đại trận này của Hồng Vân lại có thể mê hoặc mình mà không hề hay biết.

Chuyện này làm sao không khiến Côn Bằng kinh ngạc.

Côn Bằng trước đây không biết mình vì Đạo tâm có tì vết, nên mới bị đại trận này khắc chế.

Nhưng hiện giờ suýt chút nữa trực tiếp vẫn mệnh, Côn Bằng cũng nhận thấy điều bất thường, lập tức Nguyên thần khẽ động, trực tiếp ngồi khoanh chân trong Yêu Sư Cung.

Ngồi khoanh chân xong, Côn Bằng bắt đầu kiểm tra bản thân, muốn xem mình đã xuất hiện chuyện gì.

Chờ đến một lát sau, Côn Bằng cuối cùng cũng phát hiện ra tì vết trên Đạo tâm của mình.

Vốn dĩ Côn Bằng còn ngỡ rằng cảm xúc của mình thay đổi là vì bất mãn với Hồng Vân, nhưng trực đến hiện tại mới hiểu ra, thì ra mình đã bị rơi vào kế sách của Hồng Vân.

Lập tức Côn Bằng vẻ mặt âm trầm nhìn về phía đại trận ngoài Yêu Sư Cung, nửa ngày sau mới nói với trong đại trận: "Không ngờ ngươi Hồng Vân lại còn có tâm kế như vậy!" Lúc này Hồng Vân ngoài trận cũng nghe thấy âm thanh Côn Bằng, sắc mặt cũng hơi sững lại, nhưng lập tức liền khôi phục nguyên trạng, lập tức một đạo thanh âm cũng vang lên trong đại trận: "Côn Bằng, ta có được sự biến hóa này, không phải đều là công lao của ngươi sao!

Nếu ta còn như kiếp trước, e là hôm nay ngươi cũng không vào đại trận của ta!

Bất quá hiện tại ngươi mới nhận ra, có phải hơi muộn rồi không!

Trận này là tâm huyết vô số năm tháng của ta, chuẩn bị riêng cho ngươi.

Bây giờ Đạo tâm của ngươi không còn viên mãn, ta xem ngươi làm sao vượt qua kiếp nạn này!" Dù Côn Bằng đã nhận ra, Hồng Vân

cũng không còn ẩn giấu.

Dù sao hiện tại Côn Bằng đã bị khốn trong đại trận của mình, đã không còn mấy cơ hội xoay chuyển tình thế.

Hơn nữa dù cuối cùng Côn Bằng không vẫn lạc, e rằng cũng không còn chút sức phản kháng nào.

Thêm vào đó, không gian trong đại trận đã bị Hồng Vân khóa chặt, Côn Bằng muốn khôi phục Pháp lực cũng là chuyện không thể.

Còn về việc Côn Bằng muốn tìm ra kẽ hở của đại trận, thì lại càng không thể.

Trước hết không nói đến việc Hồng Vân sẽ không khinh thị trước khi chưa thấy Côn Bằng triệt để vẫn lạc.

Huống hồ ngay cả Phục Hy vị trận pháp đại gia này trong thời gian ngắn cũng không có cách nào tìm ra điểm yếu của đại trận, Côn Bằng thì lại càng không thể.

Chính vì tình huống như vậy, Hồng Vân mới nói rõ chân tướng với Côn Bằng.

Ngay sau khi Hồng Vân nói xong, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cũng đều biến sắc.

Dù sao đại trận của Hồng Vân có thể qua mắt tầm nhìn của tầng Chuẩn Thánh, nhưng lại không có cách nào ngăn cách cảm tri của Thánh nhân.

Nên cuộc đối thoại của hai người, cũng bị Thánh nhân nghe rõ mồn một.

Sau khi nghe xong lời của hai người, mấy vị Thánh nhân liền cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

Bởi vì lần này thật sự có chút đáng xấu hổ.

Mọi người làm sao cũng không ngờ, Hồng Vân lại có tâm kế như vậy.

Cần biết rằng trước đó khi Hồng Vân nói chuyện, mọi người còn tưởng Hồng Vân vẫn là cái Lão Hảo nhân Hồng Hoang ngày xưa, vừa độc mồm lại còn lắm lòng tốt.

Nhưng kết quả lại là tát mạnh vào mặt bọn họ.

Thì ra Hồng Vân đã sớm xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sở dĩ có biểu hiện như vậy, cũng là để phá hoại tâm cảnh của Côn Bằng.

Đúng vậy, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên Côn Bằng biến đổi, mấy vị Thánh nhân đã cảm tri được sự biến hóa của Côn Bằng.

Chẳng qua vốn dĩ mấy người họ còn tưởng đây là thu hoạch vô tình của Hồng Vân, hiện tại mới biết tất cả đều nằm trong tính toán của Hồng Vân.

Cảm thụ được sự biến hóa của Hồng Vân, mấy vị Thánh nhân này trong lòng ít nhiều cũng có chút phức tạp, không ngờ Hồng Vân lại có thể lừa dối cả bọn họ.

Bất quá, tuy nói trên mặt có chút khó coi, nhưng mọi người đối với Hồng Vân cũng có chút quát mục tương khán.

Đương nhiên, trong đó không bao gồm hai người Tây Phương.

Hai người Tây Phương lúc này thấy Hồng Vân biến hóa, trong lòng cũng một trận lạnh lẽo.

Cần biết rằng hai người họ còn nợ Hồng Vân nhân quả thành Thánh.

Hiện tại Hồng Vân có sự biến hóa như vậy, thì sau này hai người họ làm sao sống yên ổn!

Kiếp trước, nhìn Hồng Vân vẫn lạc hai người họ không ra tay, chính là không muốn trả hết nhân quả.

Nhưng lại không ngờ Hồng Vân dưới sự giúp đỡ của Chu Du mà chuyển thế thành Nhân tộc, hiện tại còn tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hai người họ muốn trả hết nhân quả này, thì phải giúp Hồng Vân thành Thánh mới được.

Chuyện này làm sao hai người họ có thể làm được?

Đương nhiên, hai người họ thấy Hồng Vân biến hóa, trong lòng không phải chưa từng nghĩ đến việc lại tính kế Hồng Vân một lần nữa.

Dù sao Hồng Vân dù có thay đổi thế nào, cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, làm sao có thể có được sự biết rõ quá khứ tương lai như Thánh nhân bọn họ.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền bị hai người họ trực tiếp dập tắt.

Chương 407

Bởi vì khả thi tính của cách này thật sự là quá thấp, hơn nữa hậu quả phi thường nghiêm trọng.

Trước hết không nói đến Hồng Vân có tâm kế như vậy còn có bị mắc lừa hay không, ngay cả cho dù Hồng Vân bị mắc lừa rồi vẫn lạc, thì hậu quả cũng không phải hai người họ có thể gánh chịu.

Trước tiên, hai người họ không cho rằng kế sách của mình có thể qua mặt Chu Du.

Ngoài ra, Hồng Vân hiện tại là nội hàm của Nhân tộc.

Nếu Hồng Vân vẫn lạc, thì Nhân tộc sẽ không bỏ qua.

Nếu Nhân tộc từ miệng Chu Du biết được chân tướng sự tình, thì Thiên Đạo của Tây Phương giáo sẽ triệt để tiêu vong trong Nhân tộc.

Tổn thất như vậy cũng không phải hai người họ có thể gánh chịu.

Nên khi ý nghĩ như vậy xuất hiện, hai người họ cũng lập tức dập tắt.

Nhưng sau khi ý nghĩ này tiêu thất, hai người họ muốn liễu kết nhân quả với Hồng Vân, cũng chỉ còn lại một lựa chọn.

Điều này cũng khiến hai người Tây Phương mặt mày cau có, không biết phải làm sao cho phải!

Phản ứng của mấy vị Thánh nhân này, hai người trên chiến trường tự nhiên không biết.

Lúc này Côn Bằng trong trận nghe xong lời của Hồng Vân, đôi mắt cũng đỏ ngầu, cả người suýt chút nữa sụp đổ.

Uổng công mình trước đây còn cảm thấy Hồng Vân đối với mình

không phải uy hiếp, nhưng lại không ngờ Hồng Vân lại có sự thay đổi như vậy, lần này coi như vấp ngã hoàn toàn.

Nhìn khói đỏ Tán Hồn di mạn trong đại trận, trong lòng Côn Bằng cũng nguội lạnh.

Bất quá một lát sau, ánh mắt Côn Bằng cũng lộ ra vẻ âm hiểm.

Đã luân lạc đến mức này, vậy hôm nay cứ vậy cá chết lưới rách đi.

Lập tức Côn Bằng cũng đã đưa ra quyết định.

Tuy nói quyết định này khiến Côn Bằng vô cùng đau lòng, nhưng nếu không làm như vậy, thì Côn Bằng chỉ còn lại một kết cục, đó chính là thân tử đạo tiêu.

Để bảo vệ Đạo đồ, Côn Bằng cũng không để ý đến những thứ khác.

Lập tức Côn Bằng nhìn sâu vào hoàn cảnh Yêu Sư Cung, trong lòng quyết liệt, trực tiếp thu hồi Vạn Tượng Bảo Bàn về dưới chân.

Không có sự bảo hộ của Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Vạn Tượng Bảo Bàn, Yêu Sư Cung dù có Yêu văn gia trì, thì làm sao là đối thủ của Hồng Vân đại trận.

Không bao lâu sau, đại trận ngoài Yêu Sư Cung liền bị Tán Hồn Hồng Sa trùng kích mà chao đảo.

Yêu Sư Cung dường như cảm nhận được vận mệnh của mình, một đạo bản nguyên chi lực cũng trực tiếp xuất hiện trong điện, sau đó trực tiếp rơi vào tay Côn Bằng.

Côn Bằng siết chặt lấy đạo bản nguyên chi lực này, tâm can dường như đang rỉ máu.

Còn Hồng Vân ngoài trận thấy cảnh trong trận, trong lòng cũng có

chút không giải thích được, lập tức lông mày cũng nhíu chặt lại!...

Mặc dù nhóm người quan sát ngoài trận không có cách nào cảm nhận được sự biến hóa trong đại trận, nhưng khi thấy biểu cảm của Hồng Vân, mọi người trong đáy lòng cũng nhận thấy điều bất thường.

Sau đó mọi người thấy Hồng Vân lông mày nhíu chặt, từng người đều lần lượt hiếu kỳ.

Đoán rằng Côn Bằng trong trận của Hồng Vân nhất định đã làm ra chuyện vượt quá dự liệu của Hồng Vân, nếu không thì Hồng Vân không thể nào có biểu hiện như vậy.

Kế tiếp, mọi người lần lượt thôi động Nguyên thần chi lực, trừng mắt nhìn chằm chằm đại trận trên chiến trường.

Tuy Nguyên thần chi lực của mọi người không có cách nào xuyên qua đại trận do Hồng Vân thiết lập, nhưng nếu đại trận có bất kỳ biến hóa nào, mọi người cũng có thể phát hiện ngay lập tức.

Nên lúc này vô số đạo ánh mắt cũng tập trung vào đại trận trong Hỗn Độn tại đây.

Còn Phục Hy, người gần chiến trường của hai người nhất, nhìn sắc mặt Hồng Vân, trong lòng cũng nảy sinh một tia lo lắng.

Bất quá, ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền lập tức bị Phục Hy áp chế xuống.

Dù sao Phục Hy không tin rằng với thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong của Côn Bằng có thể phá vỡ đại trận này của Hồng Vân.

Với tư cách là trận pháp đại gia đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, Phục Hy tuy nói không tiến vào trong Hồng Vân đại trận để cảm thụ uy lực, nhưng cũng biết được sự lợi hại của đại trận này.

Tuy nói Côn Bằng có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng nhiều

nhất cũng chỉ có thể đảm bảo an toàn trong đại trận, muốn phá vỡ đại trận này, e rằng là si tâm vọng tưởng.

Hơn nữa, dù Côn Bằng còn có thủ đoạn nào mà mình không biết, thì cũng không có cách nào uy hiếp đến tính mạng Hồng Vân.

Nghĩ đến đây, Phục Hy cũng buông bỏ lo lắng trong lòng, sau đó định thần nhìn về phía Hồng Vân đại trận.

Phục Hy cũng muốn xem Côn Bằng rốt cuộc đã làm gì, có thể khiến Hồng Vân kinh hãi đến vậy!

Ngay lúc ánh mắt của mọi người tập trung lại, Hồng Vân trong lòng cũng dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức có một cỗ cảm giác bất an.

Để phòng ngừa Côn Bằng còn có thủ đoạn át chủ bài nào khác, Pháp lực trên người Hồng Vân cũng điên cuồng rót vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Dù sao Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chính là căn cơ của đại trận này, uy năng của Tiên Thiên Linh Bảo này càng lớn, thì thực lực phát huy của trận pháp càng mạnh.

Theo sự dung nhập của Pháp lực Hồng Vân, Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng càng thêm thần dị, khói đỏ nồng đậm hơn liên tục phun ra từ miệng hồ lô, khiến khắp nơi trong đại trận đều là Tán Hồn chi lực.

Nhìn thấy Yêu Sư Cung của Côn Bằng trong đại trận chao đảo sắp đổ, Hồng Vân trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc Hồng Vân buông bỏ lo lắng, nhìn về phía trong trận, Côn Bằng trong Yêu Sư Cung cũng đã hạ quyết tâm.

Sau đó Côn Bằng ngẩng đầu xuyên qua sự ngăn trở của Yêu Sư Cung, nhìn về phía Hồng Vân bên ngoài đại trận, khóe miệng cũng lộ

ra một nụ cười lạnh.

Kế tiếp Côn Bằng không chút do dự, trực tiếp một cái lóe lên cấp tốc bay ra khỏi Yêu Sư Cung.

Cùng lúc đó khi Côn Bằng bay ra khỏi Yêu Sư Cung, Vạn Tượng Bảo Bàn dưới chân tán phát ra mấy đạo bản nguyên chi lực, chặn lại khói đỏ trong trận, tránh Côn Bằng bị Tán Hồn Hồng Sa trong trận tập kích.

Ngoài trận, Hồng Vân thấy thân ảnh Côn Bằng bay ra từ Yêu Sư Cung, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười khẩy.

Y còn tưởng Côn Bằng sẽ nghĩ ra cách gì, nhưng lại không ngờ Côn Bằng lại chủ động vứt bỏ cái 'mai rùa' này của mình.

Chỉ là điều khiến Hồng Vân kinh ngạc là, sau khi Côn Bằng rời khỏi Yêu Sư Cung, lại không thu hồi kiện Tiên Thiên Linh Bảo này trực tiếp, điều này cũng khiến Hồng Vân có chút kinh ngạc.

Lập tức, một đạo Nguyên thần chi lực của Hồng Vân liền trực tiếp xuất hiện trước Yêu Sư Cung.

Cảm thụ được khí tức dị thường của Yêu Sư Cung, Hồng Vân cũng lập tức trợn tròn hai mắt.

Chương 408

Lúc này Hồng Vân cuối cùng cũng hiểu ra ý nghĩ của Côn Bằng, sau đó vội vàng quát lớn một tiếng "Không hay rồi!" Bên ngoài đại trận, một nhóm đại năng quan sát đang toàn thần quán chú mà nhìn chằm chằm đại trận, nghe thấy âm thanh Hồng Vân cũng bị dọa cho giật mình, lập tức mọi người cũng lần lượt đưa ánh mắt khó hiểu về phía Hồng Vân.

Bất quá, chờ đến khi mọi người nhìn rõ sắc mặt Hồng Vân lúc này, trong lòng cũng càng thêm hiếu kỳ.

Rốt cuộc Côn Bằng trong trận đã làm gì, mới có thể khiến Hồng Vân thất thố đến vậy.

Chỉ là còn chưa đợi mọi người tiếp tục suy nghĩ sâu hơn, liền nghe Hỗn Độn hư không nơi Hồng Vân đại trận đang ở phát ra tiếng "oanh" một tiếng.

Mọi người nghe thấy động tĩnh như vậy, từng người đều có chút kinh hoàng.

Cần biết rằng đây là Hỗn Độn nha, có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy trong Hỗn Độn, đó không phải chuyện nhỏ.

Lập tức ánh mắt mọi người cũng đều đồng loạt chuyển hướng.

Ngay dưới sự chú mục của mọi người, đại trận mà Hồng Vân tự hào cũng bị trực tiếp phá vỡ.

Sau đó lại có một trận lực bạo tạc hung mãnh từ trong trận xông ra, quét tới hư không bên ngoài trận.

Một nhóm Chuẩn Thánh không dám tin mà nhìn cảnh này, cũng không tự chủ được mà há hốc mồm.

Dù sao vừa rồi mọi người còn đang kinh ngạc trước uy năng của đại trận này do Hồng Vân thiết lập, nhưng hiện tại đại trận vô thượng này lại bị phá vỡ một cách thô bạo, làm sao không khiến mọi người kinh hãi.

Lập tức dưới ánh mắt của mọi người, lực trùng kích truyền đến từ đại trận bị phá vỡ, cũng trực tiếp đánh bay Hồng Vân.

Vốn dĩ đại trận đã tương liên với Nguyên thần Hồng Vân, hiện tại đại trận bị phá vỡ, Nguyên thần Hồng Vân cũng trực tiếp bị trọng thương.

Ngay khi bay ra giữa không trung, một ngụm nghịch huyết cũng trực tiếp từ miệng Hồng Vân phun ra.

Thấy tình cảnh như vậy, một nhóm đại năng quan sát cũng hít sâu một hơi khí lạnh, cảm thấy lúc này tâm thần đều có chút bất ổn.

Mà điều khiến mọi người càng thêm kinh hãi là, đạo lực trùng kích bay ra từ Hồng Vân đại trận này sau khi đánh bay Hồng Vân, trực tiếp va vào Hỗn Độn chi khí hung mãnh trong hư không, cuối cùng lại trực tiếp đánh tan Hỗn Độn chi khí đang tụ tập đến.

Sau đó, quét sạch tất cả Hỗn Độn chi khí trong vùng hư không này mới cuối cùng tiêu tán.

Thấy cảnh tượng này, mọi người chỉ cảm thấy mình dường như đang nhìn thấy ảo ảnh.

Một lúc mọi người cũng có chút ngây người, muốn biết Côn Bằng rốt cuộc đã làm gì, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Cần biết rằng theo sự thăng cấp của cuộc chiến giữa hai người, Hỗn Độn chi khí tràn đến bên ngoài chiến trường đã đạt đến một tầng thứ đáng sợ.

Ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh cũng không dám nói có thể sống sót

trong triều tịch Hỗn Độn như vậy.

Mà hiện tại, lực trùng kích truyền đến từ trong trận không chỉ phá vỡ trực tiếp đại trận do Hồng Vân bày ra, còn có thể đánh tan Hỗn Độn chi khí đã tụ tập lâu như vậy.

Có thể thấy uy lực của cổ lực bạo tạc này lớn đến mức nào!

Mọi người kinh ngạc như vậy, cũng không có gì đáng trách.

Dù sao trong hư không cách đó không xa, ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng sắc mặt có chút thay đổi.

Tuy một nhóm Thiên Đạo Thánh nhân có thể cảm nhận được cảnh tượng bên trong đại trận, nhưng họ nhìn thấy không ngờ Côn Bằng lại quả quyết đến vậy, lại trực tiếp vứt bỏ một kiện linh bảo như vậy!

Ngay lúc mọi người ngây người, một thân ảnh thê lương từ đại trận bị hư hại bay ra.

Thấy thân ảnh này, mọi người cũng không kịp chờ đợi phóng ra Nguyên thần chi lực để kiểm tra.

Bởi vì trong hư không đã không còn bao nhiêu Hỗn Độn chi khí tồn tại, nên mọi người cũng không còn lo lắng Nguyên thần bị thương.

Chờ đến khi mọi người nhìn rõ thân ảnh này, từng người đều không khỏi kinh hô lên.

Tuy nói mọi người có thể đoán được thân ảnh này chính là Côn Bằng, nhưng lại không biết Côn Bằng bây giờ lại thê thảm đến vậy.

Một khuôn mặt âm trầm tái nhợt vô cùng, khóe miệng còn vương một vệt máu.

Thấy cảnh thê thảm này của Côn Bằng, mọi người lập tức càng thêm hiếu kỳ, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó Nguyên thần chi lực của mọi người theo hướng Côn Bằng

xuất hiện mà nhìn về phía trong Hồng Vân đại trận.

Và chờ đến khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng bên trong đại trận, cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Bởi vì mọi người nhìn thấy đại trận bị hư hại, mới hiểu ra, tại sao lại có động tĩnh lớn như vậy.

Thì ra là Côn Bằng đã trực tiếp tự bạo Tiên Thiên Linh Bảo Yêu Sư Cung!

Hơn nữa mọi người từ trong đại trận tàn phá nhìn thấy những mảnh vỡ yêu văn, xem ra Côn Bằng không chỉ tự bạo Tiên Thiên Linh Bảo Yêu Sư Cung, mà còn trực tiếp nổ tung Yêu văn khắc trên đó.

Đại thủ bút như vậy, cũng khiến mọi người không khỏi cảm khái sự quả quyết và độc ác của Côn Bằng.

Cần biết rằng Yêu Sư Cung không chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn là bạn sinh linh bảo của Côn Bằng nha.

Côn Bằng có thể trực tiếp nổ tung bạn sinh linh bảo đã bồi bạn mình vô số năm tháng, có thể thấy sự quả quyết của Côn Bằng.

Và mọi người cũng có thể tưởng tượng được Côn Bằng đã đau lòng đến mức nào.

Nếu không phải đến tuyệt cảnh, Côn Bằng làm sao lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Tiên Thiên Linh Bảo là có thể khôi phục, nhưng Côn Bằng trắng tay, đâu có tài nguyên để khôi phục Yêu Sư Cung.

E rằng vô số năm tháng sau, chúng sinh Hồng Hoang cũng không thấy được kiện linh bảo Yêu Sư Cung này nữa.

Hơn nữa không chỉ vậy, sau này trong vô tận năm tháng, nguyên bản Yêu văn chân chính cũng không có cách nào hiện thế.

Có thể thấy tổn thất lần này của Côn Bằng lớn đến mức nào.

Mà Côn Bằng cũng không có cách nào khác, bởi vì y không biết một kiện Tiên Thiên Linh Bảo có thể phá vỡ Hồng Vân đại trận hay không.

Nếu Yêu Sư Cung tự bạo không phá vỡ đại trận, thì đến lúc đó mình có thể mất cả chì lẫn chài.

Nên y dứt khoát trực tiếp để bản nguyên Yêu văn cũng tự bạo, để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Dù sao Tiên Thiên Linh Bảo có thể khôi phục, Yêu văn cũng có thể, bởi vì Yêu văn đã sớm khắc sâu vào Thiên Đạo.

Tuy thời gian này không biết cần bao lâu, nhưng đây cũng là niềm an ủi duy nhất của Côn Bằng rồi.

Ngay lúc mọi người cảm thán, thân ảnh Hồng Vân cũng bay đến không xa trước mặt Côn Bằng.

Chương 409

Lúc này mọi người cũng phát hiện, Hồng Vân lúc này mặt vàng như nghệ, một bộ dạng trọng thương!

Và sự thật quả nhiên như mọi người nghĩ, lần này Côn Bằng tự bạo Yêu Sư Cung và Yêu văn, trực tiếp phá vỡ Hồng Vân đại trận, ngay cả Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng chịu tổn thương không nhỏ, bản nguyên đều có chút bất ổn.

Nguyên thần của Hồng Vân và đại trận tương liên, mà Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô càng là vật bản mệnh của Hồng Vân.

Hiện tại đại trận bị phá, linh bảo bị thương, Hồng Vân tự nhiên cũng không khá hơn là bao.

Thực lực trên người cũng mất đi năm thành, ngang bằng với thực lực hiện tại của Côn Bằng.

Bất quá Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tốt hơn Yêu Sư Cung không biết bao nhiêu, dù sao hiện tại Yêu Sư Cung chỉ còn lại mấy đạo bản nguyên.

Thấy Côn Bằng sắc mặt tái nhợt tương tự, Hồng Vân cũng không nhịn được mở miệng nói: "Côn Bằng, ta quả thực đã đánh giá thấp ngươi, không ngờ ngươi lại có khí phách như vậy!" Nghe xong lời của Hồng Vân, trên mặt Côn Bằng cũng gượng cười một tia.

Lần này mình chịu thiệt lớn rồi, bất quá đối mặt với Hồng Vân, Côn Bằng cũng không có chút vẻ đau lòng nào, trực tiếp nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, không có đại trận, ta xem ngươi còn có chiêu số gì!" Bên này nhóm người quan sát cũng đều đã hoàn hồn từ sự kinh ngạc vừa rồi.

Mọi người nghe xong lời của Hồng Vân và Côn Bằng, vốn dĩ tưởng rằng lại sắp thấy hai người đấu khẩu.

Nhưng còn chưa đợi mọi người suy nghĩ sâu hơn, trong Nguyên thần đã có cảm ứng.

Lập tức mọi người chuyển mắt nhìn, liền thấy bên ngoài vùng hư không nơi hai người đang ở, vô tận Hỗn Độn chi khí dũng đến hai người, tạo ra sóng to gió lớn trong Hỗn Độn tĩnh lặng.

Thấy cảnh tượng này, mọi người trực tiếp ngây người.

Mà trên chiến trường hai người sắc mặt lại không chút biến đổi.

Lập tức trong hư không liền nghe tiếng Hồng Vân truyền ra: "Không có đại trận hay không thì có gì khác, hôm nay ngươi Côn Bằng không thể tránh khỏi kiếp nạn này!" Nghe lời của Hồng Vân, Côn Bằng cũng không cam chịu yếu thế, lập tức quát lớn với Hồng Vân: "Hôm nay xem hai chúng ta ai gục ngã trước!" Lời hai người vừa dứt, Hỗn Độn chi khí như sóng lớn liền trực tiếp nhấn chìm hai người.

Sau đó mọi người cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ truyền đến từ hư không bên đó!...

Nghe tiếng gầm giận dữ truyền ra từ vùng hư không Hỗn Độn này, tâm thần của một nhóm Chuẩn Thánh quan sát cũng có chút run rẩy.

Một mặt là bị dũng khí của hai người Hồng Vân Côn Bằng chấn động, mặt khác là bị thực lực của hai người hù dọa.

Dù sao dưới Hỗn Độn chi khí như vậy, những Chuẩn Thánh này ngay cả dũng khí để bước vào cũng không có bao nhiêu, mà Hồng Vân và Côn Bằng hai người lại trực tiếp đại chiến bên trong đó.

Chuyện này làm sao không khiến mọi người kinh hãi.

Đương nhiên ngoài kinh hãi ra, một nhóm người đối với hai người này cũng vạn phần kính phục.

Bởi vì mọi người biết rằng ngay cả khi mình có thực lực của hai người họ, cũng sẽ không vô úy như Hồng Vân và Côn Bằng.

Cần biết rằng Hồng Vân và Côn Bằng những Tiên Thiên Đại Thần như vậy, cũng đã trải qua vô số phân tranh, mới có được thực lực vô địch như vậy.

Nhưng những Chuẩn Thánh tân sinh quan sát này đều tấn thăng sau Vu Yêu Đại Kiếp, ngay cả đại kiếp cũng chưa từng trải qua, làm sao có được khí phách như hai người.

Còn về phần Phục Hy bên này, thấy thân ảnh hai người biến mất trong Hỗn Độn chi khí, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

Dù sao cảnh tượng hiện tại thực sự đã vượt quá dự liệu của Phục Hy.

Vốn dĩ Phục Hy cảm thấy Hồng Vân có đại trận tồn tại, nên có thắng lợi trong tầm tay.

Dù không thể trực tiếp diệt sát Côn Bằng, thì cũng có thể vây khốn Côn Bằng.

Nhưng điều khiến Phục Hy không ngờ là, Côn Bằng lại có khí phách quả quyết đến vậy, lại liều mình vẫn lạc trực tiếp tự bạo Tiên Thiên Linh Bảo Yêu Sư Cung và bản nguyên Yêu văn ngưng kết từ vô số năm tháng.

Đến nỗi cuối cùng thành công phá vỡ Hồng Vân đại trận, khiến Hồng Vân cũng bị trọng thương.

Bất quá, cảnh tượng như vậy cũng không đủ để Phục Hy lo lắng, nhiều nhất cũng chỉ là nhìn Côn Bằng bằng con mắt khác.

Dù sao hiện tại thực lực Hồng Vân Côn Bằng hai người chênh lệch không nhiều.

Ngay cả dù cuối cùng hai người muốn đồng quy vu tận, Phục Hy cũng có nắm chắc bảo toàn tính mạng Hồng Vân.

Nhưng hiện tại hai người cùng rơi vào Hỗn Độn chi khí hung mãnh, lại khiến ý nghĩ này của Phục Hy trực tiếp tan biến.

Bởi vì đối mặt với Hỗn Độn chi khí mênh mông như vậy, ngay cả Phục Hy Chí Thánh cũng không có nắm chắc toàn thân mà thoát ra.

Hiện tại Hồng Vân không còn ở trạng thái toàn thịnh, còn đối mặt với hiểm cảnh như vậy, Phục Hy làm sao không lo lắng.

Nếu không phải bây giờ vẫn có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ của hai người, Phục Hy e rằng đã không nhịn được trực tiếp xông vào hư không nơi hai người đang ở.

Dù sao so với kết nhân quả để thành tựu Đạo đồ, tính mạng Hồng Vân còn quan trọng hơn một chút.

Ngay lúc Phục Hy sốt ruột, mấy vị Thánh nhân ẩn mình trong bóng tối cũng trực tiếp phóng Nguyên thần chi lực vào chiến trường của Hồng Vân và Côn Bằng.

Hỗn Độn chi khí như vậy có nguy hiểm cực lớn đối với tầng Chuẩn Thánh, thậm chí đối với Chí Thánh như Phục Hy cũng có uy hiếp.

Nhưng Nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, có Thiên Đạo chi lực bảo hộ, Hỗn Độn chi khí như vậy đương nhiên có thể bỏ qua.

Và khi Nguyên thần chi lực của mấy vị Thánh nhân đến chiến trường của hai người, liền thấy cuộc chiến của hai người đã đến mức độ trắng nhiệt.

Lúc này trong hư không hai người đều đã không chút giữ lại, mỗi chiêu mỗi thức đều nhắm vào yếu hại của đối phương, hơn nữa cũng hoàn toàn không quan tâm có bị thương hay không.

Đương nhiên nguy hiểm của hai người chỉ đến từ đối phương, Hỗn Độn chi khí không ngừng công kích hai người cũng là một gánh nặng cực lớn đối với hai người.

Cứ như vậy, theo công kích của hai bên và sự trùng kích của Hỗn Độn chi khí, chỉ qua một lát thời gian, trên người hai người đã đầy rẫy vết thương, thậm chí Kim cốt của Hồng Vân cũng lộ ra ngoài.

Hồng Vân thê thảm như vậy, Côn Bằng đương nhiên cũng không khá hơn là bao.

Một cánh bị rũ xuống mềm nhũn, lại bị bẻ gãy trực tiếp.

Từ đây có thể thấy cuộc chiến của hai người thảm liệt đến mức nào!

Thấy cảnh thê thảm của hai người, ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng không khỏi cảm thán, hai người này quả không hổ là tồn tại Tiên Thiên cùng thời đại với mình.

Ngay cả khi đối mặt với hiểm cảnh như vậy, cũng không nghĩ đến việc lùi bước.

Chỉ là còn chưa đợi mấy vị Thánh nhân cảm khái thêm, Hồng Vân và Côn Bằng trong hư không lại lần nữa va vào nhau.

Lúc này Pháp lực trên người hai người cũng đã vận chuyển đến cực hạn, Tiên Thiên Linh Bảo tế ra cũng đã phát huy đến uy năng lớn nhất.

Theo sự ma sát của hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, bên ngoài hư không mọi người cũng nghe thấy từng trận âm thanh chói tai.

Nghe thấy âm thanh này, mọi người cũng lần lượt nhíu mày.

Chương 410

Ngay lúc trong lòng mọi người đang suy nghĩ miên man, một tiếng kinh khủng lại lần nữa truyền đến tai mọi người: "Hồng Vân, ngươi sao dám!!!" Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt mọi người cũng hơi biến đổi, trong ánh mắt càng tràn đầy hiếu kỳ, muốn biết Hồng Vân trong hư không rốt cuộc đã làm gì, có thể khiến Côn Bằng kinh khủng đến vậy.

Tầm nhìn trở lại chiến trường của hai người, lúc này Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân đã giằng co với Vạn Tượng Bảo Bàn của Côn Bằng.

Tuy nói Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô không phải tầng cực phẩm, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Vạn Tượng Bảo Bàn cũng không có nhiều năng lực công kích.

Nên hiện tại hai kiện linh bảo cũng coi như hòa nhau.

Ngay lúc hai kiện linh bảo giằng co, Hồng Vân cũng nắm bắt cơ hội, trực tiếp để Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô kéo Vạn Tượng Bảo Bàn lại.

Sau đó chân thân trực tiếp xông về phía Côn Bằng, cuối cùng kéo Côn Bằng cùng nhau rơi vào Hỗn Độn chi khí hung mãnh.

Côn Bằng làm sao có thể ngờ Hồng Vân lại thật sự không màng sống chết, nên cũng không tự chủ được mà phát ra một tiếng kêu!

Theo tiếng kinh hô của Côn Bằng dứt xuống, âm thanh truyền ra từ Hỗn Độn chi khí cũng càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng ngay cả một tia âm thanh cũng không truyền ra từ Hỗn Độn chi khí.

Điều này cũng khiến một nhóm Chuẩn Thánh quan sát bên ngoài có

dự cảm không lành, lần lượt suy đoán hai người này có phải đã vẫn lạc trong Hỗn Độn chi khí hay không.

Dù Hồng Vân và Côn Bằng hai người có mạnh đến đâu cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, lại còn đều đang bị thương, làm sao có thể xem thường Hỗn Độn chi khí mênh mông như vậy.

Phục Hy bên này, nghe âm thanh trong hư không nơi hai người đang ở càng lúc càng nhỏ, trong lòng cũng càng thêm sốt ruột.

Chờ đến khi âm thanh hai người tiêu thất, Phục Hy không thể chịu đựng được nữa, một cái lóe lên trực tiếp xông thẳng vào triều tịch Hỗn Độn.

Sau đó chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Phục Hy liền tan biến trong triều tịch Hỗn Độn mênh mông.

Thấy Phục Hy xông vào hư không nơi hai người đang ở, một nhóm người quan sát cũng nén thở.

Đương nhiên không ai nghi ngờ Phục Hy cũng sẽ mắc kẹt trong Hỗn Độn chi khí, dù sao ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong như Hồng Vân và Côn Bằng cũng có thể chiến đấu rất lâu trong Hỗn Độn chi khí như vậy, thì Chí Thánh cảnh giới của Phục Hy lại càng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Huống hồ Phục Hy lúc này đang ở trạng thái toàn thịnh.

Không bao lâu sau, trong sự mong đợi của mọi người, thân ảnh Phục Hy cũng lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy thân ảnh Phục Hy xuất hiện, một nhóm người cũng trợn tròn mắt.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy phía sau Phục Hy không có chút thân ảnh nào xuất hiện, trong lòng cũng càng thêm bối rối.

Chẳng lẽ Phục Hy không tìm thấy hai người này?

Cần biết rằng Hồng Vân và Côn Bằng là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong nha.

Dù hai người đã vẫn lạc, thì thân thể cũng không thể nhanh như vậy bị Hỗn Độn chi khí tiêu ma mất đi chứ.

Ngay lúc mọi người không hiểu, hai thân ảnh hôn mê cũng từ từ bay ra từ Hỗn Độn chi khí.

Và Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Hà Đồ Lạc Thư của Phục Hy bảo hộ chặt chẽ hai người.

Thấy hai thân ảnh này, mọi người cũng không khỏi thở phào một hơi.

Bởi vì với cảnh giới Chuẩn Thánh của mọi người, đương nhiên có thể nhìn ra, hai người này vẫn chưa chết, chẳng qua chỉ là rơi vào hôn mê mà thôi.

Bất quá nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Hồng Vân và Côn Bằng, sắc mặt của mọi người cũng có chút kỳ lạ.

Quả thực không ngờ hai người này lại xuất hiện trước mặt mọi người trong tình trạng như vậy!

Đợi đến khi thân ảnh Hồng Vân cùng Côn Bằng hoàn toàn khuất dạng trong Hỗn Độn hư không, biểu tình Phục Hy cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, sau đó tâm thần khẽ động, Hà Đồ Lạc Thư liền từ trên đỉnh đầu hai người Hồng Vân cùng Côn Bằng bay về, cuối cùng rơi vào tay y rồi biến mất.

Phục Hy đã đạt đến cảnh giới Chí Thánh đương nhiên biết rõ hai người này chỉ đang trọng thương, tuyệt đối không có phong hiểm vẫn lạc nào, hơn nữa chỉ cần nghỉ ngơi một lát liền có thể khôi phục ý thức.

Do vậy sau khi dẫn hai người rời khỏi Hỗn Độn triều tịch hung dũng, y liền lập tức thu hồi Hà Đồ Lạc Thư, để hai người tự chủ hấp thu Hỗn Độn chi khí tiến hành khôi phục.

Đương nhiên, sở dĩ Phục Hy nhẹ nhõm cũng là vì trong lòng đã không còn gì phải lo lắng.

Trước đây, Phục Hy mạo hiểm đi vào Hỗn Độn triều tịch để tìm hai người, một mặt là lo lắng an nguy của Hồng Vân, mặt khác là sợ Côn Bằng trực tiếp vẫn lạc.

Cần biết rằng Hồng Vân hiện tại cũng là một trong những nền tảng của Nhân tộc, Phục Hy là Nhân Hoàng của Nhân tộc tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn Hồng Vân vẫn lạc.

Còn việc cứu Côn Bằng là vì bản thân Phục Hy còn có nhân quả với Côn Bằng cần phải kết thúc, nếu Côn Bằng vẫn lạc trong Hỗn Độn, đoạn nhân quả này e rằng sẽ trở thành trở ngại cho việc y tiến thêm một bước.

Bởi vậy, ngay khi Phục Hy vừa tiến vào hư không nơi hai người đang ở, thấy hai người trọng thương hôn mê, y không hề do dự, trực tiếp tế xuất cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đưa hai người trở về.

Nhìn từng đạo Hỗn Độn chi khí được Hồng Vân cùng Côn Bằng hấp thu vào trong cơ thể, các đại năng quan chiến cũng dần hoàn hồn.

Nhìn mấy người trên trường, ánh mắt bọn họ đều có chút mong chờ, vì những người này đều rất rõ ràng, theo trận đại chiến của Hồng Vân và Côn Bằng kết thúc, nhân quả giữa hai người cũng coi như đã hoàn toàn kết thúc, phần còn lại chính là chuyện giữa Phục Hy và Côn Bằng.

So với đại chiến giữa Hồng Vân và Côn Bằng trước đó, trận đại chiến tiếp theo giữa hai người này càng khiến chúng nhân mong chờ.

Không phải nói đại chiến giữa Hồng Vân và Côn Bằng vừa rồi không đủ đặc sắc, mà là vì chúng nhân đều rất rõ ràng cảnh giới hiện tại của Phục Hy chỉ còn cách Thánh Nhân một bước mà thôi.

Nếu lần này có thể kết thúc nhân quả với Côn Bằng, vậy có lẽ chúng nhân sẽ được chứng kiến một vị Thánh Nhân đản sinh.

Chứng kiến Phục Hy chứng đạo Thánh Nhân, đây chính là vô thượng đại cơ duyên.

Dù sao Thánh Nhân xuất hiện, Đại Đạo cũng sẽ trở nên đặc biệt rõ ràng, đối với những Chuẩn Thánh như chúng nhân mà nói, đây chính là cơ hội tham ngộ cực lớn, chúng nhân lại sao có thể không mong chờ.

Hơn nữa, chính vì có chút hiểu biết về cảnh giới của Phục Hy, mọi người cũng muốn từ Đại Đạo của Phục Hy mà khuy được một tia cơ duyên.

Dù sao Phục Hy trước đó đã đích thân nói, chỉ cần Côn Bằng có thể tiếp được một chiêu của y, vậy nhân quả giữa y và Côn Bằng sẽ hoàn toàn tiêu trừ.

Có thể tưởng tượng được một kích này của Phục Hy nhất định là dốc toàn lực, bởi vậy chúng nhân giờ phút này cũng có chút sốt ruột.

Ngay trong sự mong chờ của chúng nhân, Hồng Vân cùng Côn Bằng trong hư không cũng từ từ mở mắt.

Đừng xem thường sự hồi phục của tồn tại Chuẩn Thánh, chỉ là hiện tại nguyên thần hai người bị trọng thương, hồi phục tương đối phiền phức, nếu không e rằng chỉ trong chốc lát liền có thể khôi phục phần lớn chiến lực.

Sau khi ý thức hai người thanh tỉnh, tốc độ hấp thu Hỗn Độn chi khí cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu, sau đó chúng nhân liền thấy

Hỗn Độn chi khí nồng đậm dung nhập vào trong cơ thể hai người.

Cùng với thời gian trôi qua, sắc mặt hai người cũng dần khôi phục, đợi đến khi Hỗn Độn chi khí quanh thân hai người dần trở nên mỏng manh, ánh mắt cũng đã đối diện nhau.

Ngay sau đó, chúng nhân quan chiến liền nghe thấy thanh âm của Hồng Vân: "Côn Bằng, lần này coi như ngươi mạng lớn!" "Từ nay nhân quả ngươi ta đã tận tiêu!" Hồng Vân nói xong liền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bay thân đến bên cạnh Phục Hy.

Nghe xong lời của Hồng Vân, Côn Bằng cũng thở phào một hơi, dù sao lần này y suýt nữa đã vẫn lạc.

Bất quá đợi đến khi Côn Bằng nhìn thấy Phục Hy, trong ánh mắt y cũng lộ ra một tia phức tạp.

Chương 411

Côn Bằng biết nếu không có Phục Hy, lần này mình chắc chắn sẽ kiếp nạn khó thoát.

Bởi vì Hỗn Độn triều tịch hung dũng như vậy ngay cả khi mình ở trạng thái toàn thịnh còn cần phí chút công sức, huống chi là trạng thái trọng thương.

Hơn nữa, hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo của mình, Yêu Sư Cung tự bạo trong đại trận của Hồng Vân, một kiện bản mệnh Linh Bảo Vạn Tượng Bảo Bàn còn bị Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân kiềm chế, căn bản không có cách nào bảo hộ mình.

Bởi vậy, sau khi thanh tỉnh Côn Bằng biết Phục Hy đã cứu mình, trong lòng cũng bách cảm giao tập.

Tuy nói Côn Bằng cũng biết Phục Hy cứu mình là vì cái gì, nhưng hiện tại mình được Phục Hy cứu là sự thật không thể chối cãi.

Nội tâm Côn Bằng tự nhiên có chút dao động, cuối cùng trực tiếp nói với Phục Hy: "Phục Hy, nhân quả trước đây ngươi ta không nói, lần này ta Côn Bằng nợ ngươi một lần!" Nghe lời Côn Bằng, trên mặt Phục Hy không có chút biến hóa nào, trực tiếp mở miệng nói với Côn Bằng: "Côn Bằng, đại khả bất tất, ta cứu ngươi cũng là để kết thúc nhân quả giữa ngươi và ta!" "Đừng nói ta khi phụ ngươi, ta cho ngươi thời gian điều tức, đợi ngươi khôi phục!" Côn Bằng nghe vậy, trên mặt cũng hơi sững sờ, ngay sau đó liền tiếp lời nói: "Một mã quy một mã, ta Côn Bằng tuy danh tiếng không tốt, nhưng cũng không phải kẻ thua không nổi!" "Bất quá lần này đã là kết thúc nhân quả giữa ngươi và ta, vậy ta cũng sẽ không giữ lại chút gì!" Côn Bằng nói xong, không đợi Phục Hy nói gì, trực tiếp khoanh chân ngồi giữa hư

không bắt đầu khôi phục.

Sau đó, từng kiện Tiên Thiên chi vật cũng được Côn Bằng trực tiếp lấy ra, trực tiếp dung nhập vào Đạo thể.

Đối mặt với Phục Hy, Côn Bằng tự nhiên sẽ không như đối mặt với Hồng Vân.

Dù sao Phục Hy hiện tại đã là cảnh giới Chí Thánh, chỉ còn cách Thánh Nhân một bước.

Tuy nói mình chỉ cần thừa nhận một kích lực, nhưng Côn Bằng hiểu rõ nếu mình không chuẩn bị, e rằng sẽ bị một kích này của Phục Hy hoàn toàn mẫn diệt, thân tử Đạo tiêu ngay tại chỗ.

Kết quả như vậy tự nhiên là Côn Bằng không thể tiếp nhận, bởi vậy Côn Bằng đương nhiên phải chuẩn bị vạn toàn.

Để có thể nhanh chóng khôi phục, Côn Bằng cũng không hề giữ lại chút gì, trực tiếp lấy ra Tiên Thiên linh nguyên liệu đã thu thập vô tận năm tháng.

Một phần dùng để mình khôi phục, một phần để tu phục Vạn Tượng Bảo Bàn kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này.

Côn Bằng tuy nói không giàu có như Minh Hà, nhưng nói thế nào cũng là Tiên Thiên Đại Thần hiếm có trong Hồng Hoang, linh nguyên liệu tích lũy được trong thời gian dài như vậy cũng không ít.

Cộng thêm Côn Bằng hiện tại hoàn toàn không bận tâm lãng phí hay không, bởi vậy khôi phục cũng cực kỳ nhanh chóng.

Không bao lâu sau, khí tức Côn Bằng đã khôi phục phần lớn, hơn nữa còn nhanh chóng tiến về thực lực đỉnh phong.

Đương nhiên, dưới sự gia trì của nhiều Tiên Thiên Linh Vật như vậy, Vạn Tượng Bảo Bàn kiện cực phẩm Linh Bảo này cũng đã hoàn

toàn khôi phục.

Đây cũng là vì sự khôi phục của Tiên Thiên Linh Bảo đơn giản hơn nhiều so với tu sĩ, chỉ cần có đủ Tiên Thiên chi vật là được.

Mà rất nhiều tu sĩ chính là không có đủ Tiên Thiên chi vật như vậy, cho dù Tiên Thiên Linh Bảo có bị thương cũng không có cách nào, chỉ có thể đợi Tiên Thiên Linh Bảo tự mình tu phục, vậy thời gian này sẽ vô cùng dài lâu.

Nhìn từng kiện Tiên Thiên linh nguyên liệu xuất hiện trước mặt Côn Bằng, sau đó lại biến mất vào trong Đạo thể của Côn Bằng, trong ánh mắt của các Chuẩn Thánh quan chiến cũng tràn đầy vẻ tiện mộ.

Nhiều Tiên Thiên linh nguyên liệu như vậy nếu rơi vào tay mình, vậy đỉnh phong Chuẩn Thánh cũng không phải là hư vọng a.

Nhưng chúng nhân cho dù có tiện mộ đến mấy cũng không có cách nào, dù sao bọn họ không có cái gan này dám tham dự vào cuộc tranh đấu của mấy người, bởi vậy cũng chỉ có thể nuốt nước bọt.

Cùng với thời gian trôi đi, linh nguyên liệu quý giá của Côn Bằng cũng đã tiêu hao phần lớn.

Mà lúc này, Côn Bằng cuối cùng cũng đã khôi phục đến trạng thái toàn thịnh.

Đương nhiên, so với trước đại chiến với Hồng Vân vẫn còn có sự chênh lệch, dù sao y đã mất đi Yêu Sư Cung và Yêu Văn.

Bất quá cảm nhận pháp lực cuồn cuộn trong Đạo thể, trên mặt Côn Bằng cuối cùng cũng lộ ra một tia ý cười.

Dù sao Côn Bằng cảm thấy tu vi Phục Hy cho dù có cao đến mấy, cũng không thể sánh bằng Thánh Nhân.

Nếu ngay cả một kích lực của Phục Hy cũng không thể đỡ nổi,

vậy mình còn vọng xưng Tiên Thiên Đại Thần làm gì.

Ngay sau đó, Côn Bằng từ từ đứng dậy, mở miệng nói với Phục Hy: "Phục Hy, đến chiến, ta muốn xem một kích này của ngươi rốt cuộc có gì huyền diệu!" Nghe lời Côn Bằng, khóe miệng Phục Hy cũng khẽ nhếch lên, rồi tùy tiện nói: "Có huyền diệu hay không, lát nữa ngươi sẽ thấy!" Phục Hy nói xong, Hồng Vân bên cạnh trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười thần bí.

Cần biết rằng Hồng Vân sau khi chuyển thế giác tỉnh liền trở thành một trong những nền tảng của Nhân tộc, chung sống với Phục Hy cũng đã lâu.

Tuy nói chưa từng chứng kiến thực lực chân chính của Phục Hy, nhưng y cũng có sự hiểu biết cực sâu về Phục Hy.

Hồng Vân biết Phục Hy nhất định sẽ không đánh trận không chuẩn bị, một kích này tất nhiên kinh thiên động địa.

Cho dù không bằng lực lượng Thánh Nhân, e rằng cũng không kém bao nhiêu.

Côn Bằng chẳng qua cũng chỉ có thực lực tương đương mình, đối mặt với một kích này của Phục Hy tuyệt đối không có bao nhiêu sức chống cự.

Nghĩ đến kết cục của Côn Bằng, Hồng Vân cũng lộ ra thần tình kích động.

Mà các Chuẩn Thánh quan chiến bên này nghe lời hai người nói, thần tình cũng trở nên nghiêm túc, vì chúng nhân đều biết tiếp theo chính là thời khắc quan trọng nhất.

Mấy vị Thánh Nhân vẫn ẩn mình trong bóng tối nghe xong lời Phục Hy, trên mặt cũng xuất hiện một tia hiếu kỳ.

Tuy nói mấy vị Thánh Nhân biết rõ một kích này của Phục Hy cho

dù có thể mẫn diệt Côn Bằng, cũng không thể một bước đăng thiên thành tựu tôn vị Thánh Nhân, nhưng đối với thực lực hiện tại của Phục Hy, mấy vị Thánh Nhân này vẫn khá hứng thú, ngay sau đó mấy đạo nguyên thần chi lực liền bay đến trên không hư không nơi Côn Bằng đang ở.

Đương nhiên mấy người này không phải không muốn đem nguyên thần chiếu rọi lên Phục Hy, nhưng lúc này Phục Hy chỉ còn cách Thánh Nhân một bước, cộng thêm khí vận Nhân tộc gia thân, nguyên thần chi lực của mấy người một khi tới gần, e rằng sẽ bị Phục Hy phát giác.

Bởi vậy, mấy vị Thánh Nhân này tự nhiên không muốn vào thời khắc then chốt này xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Ngay trong sự mong chờ của chúng nhân, Phục Hy khẽ lóe lên liền trực tiếp biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã đến không xa trước mặt Côn Bằng.

Thấy thân ảnh Phục Hy xuất hiện, trên mặt Côn Bằng tuy không có chút biểu tình biến hóa, nhưng trên thực tế cũng bị giật mình.

Bởi vì Côn Bằng là đại năng đỉnh cao Chuẩn Thánh, lại không hề nhìn rõ động tác của Phục Hy.

Điều này thực sự khiến Côn Bằng có chút không thể tiếp nhận, dù sao tốc độ chính là ưu thế của y.

Nay mình lại không nhìn rõ động tác của Phục Hy, thực sự là không nên, nhất thời cảnh giác trong lòng cũng đại tăng.

Ngay sau đó, lập tức thôi động Vạn Tượng Bảo Bàn trong nguyên thần, Vạn Tượng Bảo Bàn cũng thầm phát ra mấy đạo thủ hộ chi lực, bao phủ Chân thân của Côn Bằng.

Cảm nhận Tiên Thiên Linh Bảo chi lực từ trên người Côn Bằng

truyền đến, trên mặt Phục Hy cũng lộ ra một tia đắc ý, sau đó trực tiếp mở miệng nói với Côn Bằng: "Côn Bằng, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, có thủ đoạn bảo mệnh gì thì mau tế xuất!" "Kẻo lát nữa lại nói ta không cho ngươi cơ hội!" Nghe lời nói châm chọc trong lời Phục Hy, Côn Bằng cuối cùng cũng biến sắc, nhưng vì kiêng dè Phục Hy, y cũng không mở miệng phản bác.

Ngay sau đó không còn che giấu động tác của mình, trực tiếp triệu hoán Vạn Tượng Bảo Bàn trong nguyên thần ra, ngay sau đó nói một cách miễn cưỡng với Phục Hy: "Hư trương thanh thế, dưới tay kiến chân chương!" Côn Bằng nói xong, Phục Hy cũng thu lại nụ cười, rồi mở miệng nói: "Cứng miệng!" Phục Hy nói xong cũng không còn che giấu thực lực của mình, uy áp bàng bạc trên người hướng về Côn Bằng đối diện cuồn cuộn tới.

Trong chớp mắt, uy áp này liền đã đến trước mặt Côn Bằng.

Cảm nhận uy áp từ trên người Phục Hy phát ra, sắc mặt Côn Bằng cũng đại biến, vì Côn Bằng phát hiện uy áp trên người Phục Hy đã đạt đến tầng thứ Thánh Nhân.

Cần biết rằng khi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân chứng đạo thành Thánh, Côn Bằng vẫn còn có chút ấn tượng sâu sắc.

Tuy nói uy áp trên người Phục Hy không bằng Thánh Nhân hiện tại, nhưng lại là thực lực Thánh Cảnh mười phần.

Đối mặt với phát hiện đột nhiên này, Côn Bằng làm sao có thể giữ vững tâm thần, trong ánh mắt y cũng sinh ra một tia khủng cụ.

Chương 412

Bất quá hiện tại tên đã trên dây cung, Côn Bằng biết một kích này của Phục Hy mình không tiếp cũng phải tiếp.

Chưa nói mình đã không còn đường lui, cho dù có đường lui, Côn Bằng cũng sẽ không chọn.

Vì Côn Bằng đã không còn hy vọng thành Thánh, mà thực lực của Phục Hy lại không ngừng biến hóa.

Nếu đợi Phục Hy chứng đạo thành tựu Thánh Nhân chân chính, vậy đến lúc đó mình càng không có chút dư địa phản kháng nào, bởi vậy lúc này cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận một kích này.

Tuy trong lòng đã quyết định, nhưng trong lòng Côn Bằng cũng thấp thỏm vạn phần, không còn sự tự tin như trước.

Mà cùng với uy áp trên người Phục Hy phát ra, trên mặt tất cả Chuẩn Thánh quan chiến cũng đều lộ ra biểu tình chấn kinh.

Vì mãi đến hiện tại chúng nhân mới coi như hiểu được một tia thực lực chân chính của Phục Hy, trước đây chúng nhân tuy cảm thấy pháp lực Phục Hy cao thâm, nhưng cũng không cho rằng Phục Hy có thực lực Thánh Cảnh.

Nhưng nay Phục Hy bộc lộ thực lực chân chính, cũng khiến chúng nhân giật mình một phen.

Mà Hồng Vân ở gần Phục Hy nhất ngoài sự chấn kinh ra, trong lòng cũng sinh ra một tia kích động, nụ cười trên mặt y cũng không thể kiềm chế.

Vì y biết Phục Hy có thực lực như vậy, vậy Côn Bằng lần này là thật sự kiếp nạn khó thoát.

Mà mấy vị Thánh Nhân đã phát ra nguyên thần chi lực cảm nhận được uy áp trên người Phục Hy, trên mặt cũng lộ ra một tia bất an.

Dù sao mấy người này đã nhìn ra, hiện tại Phục Hy đã có thực lực Thánh Cảnh.

Tuy nói kém hơn nhiều so với mấy vị Thánh Nhân hiện tại, nhưng lại tương đương với lúc mấy người vừa mới chứng đạo, phát hiện như vậy cũng khiến kế hoạch của mấy người hoàn toàn thất bại.

Cần biết rằng sở dĩ mấy người không tham dự vào trận chiến ba người lần này, cũng là vì cảm thấy Phục Hy cho dù có đánh bại Côn Bằng cũng không có cách nào chứng đạo thành Thánh.

Chỉ cần Nhân tộc không có Thánh Nhân tồn tại, vậy đối với những Thiên Đạo Thánh Nhân như mình sẽ không có bất kỳ uy hiếp nào.

Nhưng nay thực lực của Phục Hy cũng đã giáng cho mấy người một cái tát đau điếng.

Phục Hy tuy chưa chứng đạo, nhưng đã có thực lực Thánh Nhân, điều này làm sao có thể khiến mấy người tiếp tục an tọa thái sơn.

Hơn nữa, Phục Hy còn chưa chứng đạo đã có thực lực như vậy, vậy sau khi chứng đạo thành Thánh chẳng phải sẽ càng mạnh hơn sao?

Đến lúc đó cho dù không địch lại bọn họ mấy người, nhưng có khí vận Nhân tộc gia thân, đã có thực lực uy hiếp mấy người, bởi vậy lúc này sắc mặt mấy vị Thánh Nhân cũng có chút khó coi.

Bất quá cho dù trong lòng vạn phần cảnh giác, nhưng mấy người cũng không có chút động tác nào, vì mấy người biết rõ cho dù xuất thủ cũng đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào.

Chỉ cần Phục Hy một kích này kích ra, vậy bất luận Côn Bằng có thể đỡ được hay không, nhân quả giữa Phục Hy và Côn Bằng đều coi

như đã hoàn toàn kết thúc.

Cho dù mấy người xuất thủ bảo hộ Côn Bằng, đối với Phục Hy cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mà mấy vị Thánh Nhân lại không thể trực tiếp ra mặt ngăn cản Phục Hy xuất thủ, dù sao làm như vậy thì không phải là tính kế nữa, mà là trực tiếp đặt mấy người vào vị trí đối lập với Phục Hy.

Một khi mấy người hiện thân, tổn thất sẽ không thể lường được.

Chưa nói Chu Du có xuất hiện hay không, nếu mấy người đứng đối lập với Phục Hy, vậy những Thiên Đạo Thánh Nhân này trong việc truyền giáo ở Nhân tộc tất sẽ chịu đả kích nặng nề, đây là điều mấy người càng không thể tiếp nhận.

Bởi vậy cuối cùng mấy người cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng Phục Hy trí tuệ, vì nếu mấy người này sớm biết thực lực của Phục Hy, tuyệt đối sẽ không như hiện tại thúc thủ vô sách.

Bất quá hiện tại nói gì thêm cũng vô dụng, bọn họ cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn Phục Hy kết thúc nhân quả với Côn Bằng, tu vi lại tiến thêm một bước.

Lúc này Phục Hy tuy không rõ phản ứng của Thánh Nhân, nhưng cũng biết phiến hư không này nhất định đang nằm dưới sự chú ý của Thánh Nhân.

Sở dĩ vào lúc này bộc lộ toàn bộ thực lực, cũng là vì Phục Hy hiểu rõ Thánh Nhân đã không có cách nào ngăn cản nữa rồi.

Cho dù lúc này Thánh Nhân hiện thân, trừ phi là trực tiếp cắt ngang y thi pháp, vậy đối với y sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Dù sao không phải chỉ có Hồng Vân đối với những Thánh Nhân này có sự cảnh giác, kiếp trước bị Thánh Nhân tính kế, Phục Hy đối với những Thiên Đạo Thánh Nhân này càng kiêng dè vạn phần.

Bởi vậy sau khi chuyển thế giác tỉnh liền vẫn luôn không bộc lộ thực lực chân chính, chính là sợ mình như kiếp trước, rơi vào sự tính kế của Thánh Nhân.

Cần biết rằng Phục Hy kiếp trước là Yêu Hoàng của Yêu tộc, lại còn có Thánh Nhân Nữ Oa là muội muội, đều rơi vào kết cục vẫn lạc.

Nếu không phải trong Chiêu Yêu Phiên còn tồn tại một tia Chân linh, vậy có lẽ đã hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang rồi.

Mà kiếp này chuyển thế thành Nhân tộc, lại còn đạt được cơ duyên lớn như vậy, Phục Hy cũng lo lắng Thánh Nhân lại đến tính kế, bởi vậy tự nhiên là vạn phần cẩn thận.

Mãi đến khi Nhân tộc thành tựu khí vận nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, địa vị hoàn toàn vững chắc Phục Hy mới đến tìm Côn Bằng gây phiền phức, cũng là vì điều này.

Mà hiện tại có Nhân tộc làm hậu thuẫn, Phục Hy cũng không còn gì phải lo lắng.

Sau khi phát ra toàn bộ uy áp, Phục Hy ngay lập tức bắt đầu toàn lực thôi động pháp lực trên người.

Đợi cảm nhận pháp lực gần như sôi trào, Phục Hy không hề do dự, trực tiếp đưa hai tay ra trước người bắt đầu kết ấn.

Mà ngay dưới sự chú ý của chúng nhân, một đạo pháp ấn hư huyễn từ từ ngưng thực thành hình trong Hỗn Độn.

Cùng với pháp ấn dần thành hình, pháp lực trên người Phục Hy cũng như dòng lũ vỡ đê điên cuồng tuôn ra về phía pháp ấn trước mặt.

Sau chốc lát, một đạo pháp ấn to lớn hình Bát Quái trực tiếp xuất hiện trong Hỗn Độn.

Không sai, một chiêu Phục Hy thi triển ra này chính là Tiên Thiên

Bát Quái mà y đã sáng tạo cho Nhân tộc.

Khác với Hậu Thiên Bát Quái của Nhân tộc, đạo pháp ấn trước mặt Phục Hy này mới là bản nguyên chân chính của Tiên Thiên Bát Quái.

Cần biết rằng Phục Hy chính là đại tông sư trận đạo hiếm có trong Hồng Hoang, có thể tham ngộ ra sự tồn tại của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vậy Tiên Thiên Bát Quái mà y sáng tạo ra há lại tầm thường.

Trong đó còn ẩn chứa vô thượng Đại Đạo, sở hữu uy năng vô thượng.

Sở dĩ Phục Hy thi triển vào lúc này, cũng là vì đây mới là át chủ bài chân chính của Phục Hy.

Các tồn tại quan chiến nhìn Tiên Thiên Bát Quái trước mặt Phục Hy, trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ vạn phần.

Vì chúng nhân tuy không thể lĩnh ngộ được Đại Đạo của Phục Hy, nhưng cũng từ Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy mà tham ngộ được rất nhiều đạo lý.

Mà Côn Bằng bên này thì không vui như chúng nhân, cùng với uy năng của Bát Quái ấn dần hiển hóa, toàn bộ người Côn Bằng cũng đờ ra, mồ hôi lạnh trên trán cũng không ngừng tuôn ra, vì Côn Bằng từ Tiên Thiên Bát Quái trước mặt Phục Hy cũng cảm nhận được nguy cơ sâu sắc.

Đợi đến khi Côn Bằng hoàn hồn, pháp lực trên người y cũng điên cuồng tuôn ra về phía Vạn Tượng Bảo Bàn dưới chân, dù sao hiện tại thứ duy nhất có thể khiến Côn Bằng có cảm giác an toàn chính là kiện bản mệnh Linh Bảo này.

Đồng thời Vạn Tượng Bảo Bàn dưới chân Côn Bằng dường như

cũng cảm nhận được uy lực của một kích này của Phục Hy, sau khi pháp lực Côn Bằng quán nhập, bản nguyên chi lực trong đó cũng trực tiếp phát ra, bao bọc chặt chẽ Côn Bằng.

Cũng không trách Côn Bằng lại cẩn thận như vậy, Phục Hy hiện tại đã là tồn tại sánh ngang Thánh Cảnh, cộng thêm Tiên Thiên Bát Quái mà y sáng tạo ra, cho dù chỉ là một kích, đó cũng không phải là thứ Côn Bằng có thể dễ dàng chống đỡ.

Chương 413

Nếu Côn Bằng không dốc toàn lực, là thật sự có khả năng bị một kích này của Phục Hy mẫn diệt ngay tại chỗ, biết được sự nghiêm trọng của sự việc, Côn Bằng tự nhiên không dám có chút lơ là nào.

Mà ngay khi Côn Bằng điên cuồng thôi động Linh Bảo dưới chân, một kích này trước mặt Phục Hy cũng đã hoàn toàn thành hình.

Ngay sau đó liền nghe thấy trong Hỗn Độn hư không truyền ra một tiếng 'Đi!', đạo Tiên Thiên Bát Quái ấn trước mặt Phục Hy liền 'chậm rãi' bay về phía Côn Bằng.

Trông có vẻ tốc độ không nhanh, nhưng trong chớp mắt liền đã đến trước mặt Côn Bằng.

Côn Bằng bên này thấy một kích của Phục Hy nhanh như vậy đã đến trước mắt, Côn Bằng cũng trừng lớn hai mắt.

Mà ngay khi Côn Bằng phản ứng lại, muốn hành động thì lại phát hiện ra sự dị thường.

Ngay sau đó sắc mặt Côn Bằng biến đổi tức thì, sau đó cả khuôn mặt đều trở nên tái nhợt, thậm chí đến cuối cùng ngay cả một chút huyết sắc cũng không còn.

Sở dĩ Côn Bằng lại chấn kinh như vậy, cũng là vì Côn Bằng cảm nhận được Hỗn Độn hư không xung quanh mình lại bị Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy trực tiếp phong cấm.

Khiến mình như lún vào bùn lầy, trực tiếp bị giam cầm trong hư không.

Cảm giác này không khác gì khi Nữ Oa đến Bắc Minh, cũng khiến Côn Bằng hoàn toàn rơi vào hoảng sợ, dù sao lần Nữ Oa đến Bắc

Minh đó cũng là bóng ma cả đời của Côn Bằng.

Hiện tại lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác bất lực đó, Côn Bằng làm sao có thể không hoảng sợ.

Bất quá Côn Bằng tuy khủng cụ vạn phần, nhưng cũng không từ bỏ ý nghĩ.

Dù sao Côn Bằng biết rõ, chỉ cần mình có thể sống sót dưới một kích này của Phục Hy, vậy sau này sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

Ngay sau đó Côn Bằng dốc hết toàn lực tránh thoát sự trói buộc của Tiên Thiên Bát Quái, quán pháp lực còn lại vào Vạn Tượng Bảo Bàn.

Sau đó Chân thân nhanh chóng biến hóa, trực tiếp chuyển sang trạng thái phòng ngự mạnh nhất.

Bất quá tất cả những gì Côn Bằng làm cũng đều vô ích, cùng với đạo Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy đến trước mặt, sắc mặt Côn Bằng tức thì đỏ bừng, sau đó trong miệng trực tiếp phun ra mấy đạo huyết tiễn.

Ngay sau đó cùng với mấy tiếng 'rắc rắc' vang lên, Côn Bằng cúi đầu nhìn, lại chính là Chân thân của mình trực tiếp nứt ra.

Lúc này Côn Bằng trong lòng vạn phần khủng cụ, cũng không màng đến những thứ khác, trực tiếp từ tâm khẩu bức ra mấy giọt bản mệnh tinh huyết, trực tiếp dung nhập vào Vạn Tượng Bảo Bàn.

Côn Bằng hiện tại cũng không còn thủ đoạn nào khác, chỉ có thể lấy huyết tế để thôi động uy năng của Vạn Tượng Bảo Bàn kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này đến tầng thứ lớn nhất.

Mất đi mấy giọt bản mệnh tinh huyết, sắc mặt Côn Bằng cũng càng thêm tái nhợt, như một thi thể đóng băng vạn năm vậy.

Mà cùng với bản mệnh tinh huyết của Côn Bằng dung nhập, Vạn Tượng Bảo Bàn cũng cuối cùng được thôi động đến trạng thái phòng ngự mạnh nhất.

Sau đó Vạn Tượng Bảo Bàn trực tiếp từ dưới chân Côn Bằng bay ra, đến trước Tiên Thiên Bát Quái ấn của Phục Hy, chắn chặt Tiên Thiên Bát Quái bên ngoài thân Côn Bằng.

Mà ngay khi Côn Bằng vừa định thở phào một hơi, sức mạnh của Tiên Thiên Bát Quái lại xuyên qua phòng ngự của Linh Bảo, giáng xuống thân Côn Bằng, trực tiếp trọng thương Côn Bằng.

Cảm nhận sự lợi hại của Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy, Côn Bằng cũng có chút tuyệt vọng, dù sao Vạn Tượng Bảo Bàn dưới chân đã là phòng ngự mạnh nhất của y rồi.

Mà ngay cả kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này cũng không có cách nào ngăn cản được công kích này của Phục Hy, Côn Bằng làm sao có thể không tuyệt vọng.

Hơn nữa, cùng với phiến hư không này bị Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy phong cấm, Côn Bằng cho dù có muốn dựa vào tốc độ của mình để thoát thân cũng không có cách nào.

Cảm nhận áp lực mà pháp bảo trước mặt đang đối mặt, Côn Bằng dường như đã nhìn thấy kết cục của mình, biết rõ hôm nay mình tất sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Ngay sau đó trên mặt y lộ ra một tia cười khổ, trực tiếp hô lên với Hỗn Độn hư không: "Phục Hy, nhân quả ngươi ta một bút câu tiêu!" Nói xong câu này, trong lòng Côn Bằng một trận thích nhiên, sau đó dứt khoát buông bỏ phòng ngự của Vạn Tượng Bảo Bàn.

Nghe tiếng hô của Côn Bằng, chúng nhân quan chiến cũng lộ ra vẻ không hiểu.

Không biết Côn Bằng muốn biểu đạt cái gì, nhưng đợi chúng nhân nhìn rõ động tác của Côn Bằng, từng người đều trừng lớn hai mắt.

Vì chúng nhân thấy Côn Bằng lại trực tiếp từ bỏ tất cả phòng ngự, để Chân thân lộ ra dưới một kích của Phục Hy.

Thấy cảnh này lúc này chúng nhân mới hiểu ra câu nói này của Côn Bằng có ý gì, Côn Bằng lại từ bỏ kháng cự, chọn cái chết để kết thúc nhân quả.

Không còn phòng ngự của Vạn Tượng Bảo Bàn, Chân thân Côn Bằng làm sao có thể chống đỡ được Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy.

Đạo thể khổ luyện vô số năm tháng cũng bị đạo Tiên Thiên Bát Quái này từng tấc ma diệt.

Đợi đến khi phần lớn thân thể Côn Bằng bị ma diệt, nguyên thần cũng không còn sự thần dị như ngày xưa, trở nên ảm đạm vô quang.

Mà ngay khi nguyên thần Côn Bằng sắp tịch diệt, y cũng trực tiếp cất tiếng cười lớn, sau đó dùng chút pháp lực cuối cùng truyền ra thanh âm của mình: "Ta là Bắc Minh Chi Chủ Côn Bằng…." Cùng với thanh âm rơi xuống, thân ảnh Côn Bằng cũng hoàn toàn biến mất trong Hỗn Độn.

Cảm nhận khí tức Côn Bằng đã tiêu tán, pháp ấn Tiên Thiên Bát Quái trong hư không cũng từ từ tiêu tán.

Trong phiến hư không này cũng chỉ còn lại một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Vạn Tượng Bảo Bàn.

Nhìn thấy thân ảnh Côn Bằng hoàn toàn tiêu tán trong Hỗn Độn hư không, trong ánh mắt của các Chuẩn Thánh quan chiến cũng tràn đầy sự chấn kinh.

Cần biết rằng Côn Bằng là đại năng Tiên Thiên đỉnh cao trong

Hồng Hoang, tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh, hiện tại lại trực tiếp vẫn lạc ngay trước mắt chúng nhân, chúng nhân làm sao có thể không chấn kinh.

Ngay sau đó chúng nhân nhìn Vạn Tượng Bảo Bàn độc tự lơ lửng trong hư không, thần sắc cũng có chút lóe lên.

Mà Phục Hy bên này nhìn thân ảnh Côn Bằng tiêu tán, thầm thở dài một tiếng.

Tuy nói đã kết thúc nhân quả với Côn Bằng, nhưng Phục Hy lại không có bao nhiêu cảm giác hưng phấn, dù sao hiện tại trong Hồng Hoang các đại năng Tiên Thiên cùng thời đại với mình cũng ngày càng ít đi.

Mãi đến chốc lát sau, Phục Hy tâm hữu sở cảm, mới buông xuống ý nghĩ trong lòng, trực tiếp khoanh chân ngồi giữa Hỗn Độn hư không.

Vì lần này hoàn toàn kết thúc nhân quả với Côn Bằng, đối với Phục Hy mà nói thu hoạch cũng không nhỏ.

Sự bế tắc vẫn luôn làm khó cảnh giới của Phục Hy cũng đột nhiên lỏng ra, bất quá tuy đã tiến thêm một bước, nhưng cũng chẳng qua là lại gần hơn một bước đến cảnh giới Thánh Nhân, còn cách thật sự chứng đạo một đoạn đường.

Dù sao Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chính là tầng thứ Thánh Nhân đã có thể siêu thoát Thiên Đạo quản hạt.

Muốn thuận lợi chứng đạo, không những phải chứng được Đại Đạo đã tu, mà còn phải đột phá sự chế ước của Thiên Đạo, không phải dễ dàng thành tựu như vậy.

Đương nhiên Phục Hy cũng rất rõ ràng lần này kết thúc nhân quả chú định là không thể chứng đạo, bởi vậy đối với hiện tại cũng không có bao nhiêu thất vọng, mà là tĩnh tâm lại củng cố cảnh giới, chờ đợi

thời cơ chân chính đến.

Mà ngay khi tu vi của Phục Hy thăng cấp, một đạo khí tức cũng không tự chủ phát ra ngoài cơ thể.

Cảm nhận khí tức từ trên người Phục Hy phát ra, tất cả mọi người tức thì trừng lớn hai mắt, sau đó trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ hướng vọng.

Cần biết rằng chúng nhân thông qua một kích vừa rồi của Phục Hy, đã nhìn ra hiện tại Phục Hy đã có thực lực Thánh Cảnh, nếu không cũng không thể trực tiếp mẫn diệt Côn Bằng thân mang cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại Phục Hy lại tiến bộ, thực lực lại có sự thăng cấp, trong lòng chúng nhân cũng vô cùng tiện mộ.

Chương 414

Bất quá ngoài sự tiện mộ ra, trong lòng chúng nhân cũng có chút cảnh giác.

Dù sao hiện tại thực lực Phục Hy lại thăng cấp, vậy thế lực Nhân tộc càng thêm cường đại.

Hiện tại Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính chân chính của Hồng Hoang, nếu đối với các chủng tộc động tâm tư gì, e rằng trừ mấy vị Thánh Nhân ra sẽ không có bất kỳ thế lực nào có thể chống đỡ.

Ngay cả Thiên Đình danh nghĩa thống trị toàn bộ Hồng Hoang cũng sẽ không phải đối thủ của Nhân tộc, dù sao Thiên Đình không có cao thủ sánh ngang Thánh Cảnh.

Mà Nhân tộc hiện tại đã có hai tôn tồn tại sánh ngang Thánh Nhân, những Chuẩn Thánh của các chủng tộc này làm sao có thể không kiêng dè.

Mấy vị Thánh Nhân ẩn mình trong bóng tối thấy thân ảnh Côn Bằng hoàn toàn tiêu tán, trong lòng bình tĩnh không gợn sóng cũng xuất hiện một tia gợn sóng.

Ngay sau đó mấy người này lại cảm nhận khí tức từ trên người Phục Hy phát ra, cũng khẽ thở dài một tiếng, thân ảnh cũng trực tiếp biến mất trong Hỗn Độn.

Nay Côn Bằng đã thân tử, mấy người cũng đã nhìn ra thực lực chân chính của Phục Hy, ở lại nữa cũng không còn ý nghĩa gì.

Còn về việc Côn Bằng để lại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mấy vị Thánh Nhân lại càng không có ý định gì.

Tuy nói Vạn Tượng Bảo Bàn thuộc tầng thứ cực phẩm, nhưng mấy vị Thánh Nhân sẽ không hạ thấp mặt mũi đi tranh giành với Phục Hy.

Mà ngay khi thân ảnh chư vị Thánh Nhân biến mất khỏi phiến Hỗn Độn này, Chân thân của Nữ Oa đang ở Oa Hoàng Thiên xa xôi cũng đột nhiên mở to hai mắt.

Nữ Oa ngồi đoan chính trong Oa Hoàng Cung, xa xa nhìn hư không nơi Phục Hy đang ở, trong ánh mắt cũng xuất hiện một tia dao động.

Ngay sau đó liền nghe Nữ Oa tự lẩm bẩm: "Kể từ khi ngươi có khí phách này, buông tha ngươi một lần thì đã sao!" Thanh âm vừa dứt, liền thấy Nữ Oa tùy tay vung lên, chí bảo Yêu tộc Chiêu Yêu Phiên liền trực tiếp xuất hiện trong đại điện Oa Hoàng Cung.

Thấy Chiêu Yêu Phiên xuất hiện, Nữ Oa tâm thần khẽ động, một đạo nguyên thần chi lực liền xuyên qua thân phiên xuất hiện tại nơi bản nguyên của Chiêu Yêu Phiên.

Dưới sự bao bọc của đạo nguyên thần chi lực này, một tia Chân linh khắc sâu trên Chiêu Yêu Phiên trực tiếp bay ra khỏi Chiêu Yêu Phiên, cuối cùng thẳng tắp rơi vào tay Nữ Oa.

Mà tia Chân linh này chính là của Côn Bằng để lại trên Chiêu Yêu Phiên trước đây.

Hiện nay Chân thân Côn Bằng bị Phục Hy mẫn diệt, lưu lại trong Hồng Hoang cũng chỉ còn lại đạo Chân linh này.

Nữ Oa đối với Côn Bằng tuy không có ấn tượng tốt đẹp gì, nhưng cũng biết rõ tất cả những gì Côn Bằng đã trải qua.

Hiện tại nhân quả giữa Côn Bằng và Phục Hy cũng đã kết thúc, Nữ Oa tự nhiên sẽ không keo kiệt ban cho Côn Bằng một cơ hội.

Hơn nữa nói thế nào Côn Bằng cũng là Yêu Sư của Yêu tộc, là tồn

tại đã sáng tạo ra Yêu Văn.

Nếu Côn Bằng hoàn toàn vẫn lạc, vậy khí vận Yêu tộc e rằng lại phải chịu đả kích cực lớn.

Hiện tại Yêu tộc đã không còn bao nhiêu khí vận, Nữ Oa tự nhiên không muốn khí vận Yêu tộc lại suy yếu thêm, bởi vậy cũng đã lấy Chân linh Côn Bằng trong Chiêu Yêu Phiên ra, để Côn Bằng chuyển thế tái sinh.

Đương nhiên Nữ Oa sẽ không lo lắng Côn Bằng sau khi giác tỉnh sẽ có tâm tư gì, chưa nói Côn Bằng sau khi chuyển thế giác tỉnh cần bao nhiêu thời gian, cho dù Côn Bằng giác tỉnh rồi cũng sẽ không gây uy hiếp gì cho mình.

Hơn nữa Côn Bằng trước khi vẫn lạc cũng đã biểu minh thái độ nhân quả với Phục Hy đã tận tiêu, tự nhiên cũng không thể lại gây ra chuyện gì nữa.

Cho dù Côn Bằng có tâm tư gì, Nữ Oa cũng không có chút lo lắng nào.

Dù sao đợi đến khi Côn Bằng giác tỉnh, Phục Hy e rằng đều đã chứng đạo Thánh Nhân rồi.

Cho dù Phục Hy chưa chứng đạo, thì Côn Bằng cũng không thể là đối thủ của Phục Hy, vì Nữ Oa biết rõ Phục Hy có thành tựu như vậy, bản thân mình đã trả giá bao nhiêu, hơn nữa còn có yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa.

Đừng nói không có Thánh Nhân nào sẽ như Nữ Oa mà hy sinh lợi ích của mình, cho dù có Thánh Nhân cam nguyện hy sinh lợi ích của mình, vậy Côn Bằng cũng không có chút cơ hội nào để siêu việt Phục Hy.

Kể từ khi Côn Bằng quyết tâm không có chút ý xấu nào đối với

mình và Phục Hy, vậy Nữ Oa cũng không còn chút băn khoăn nào.

Cùng với tâm tư đã định, Thánh Nhân chi lực trên người Nữ Oa cũng đột nhiên xuất hiện, ngay sau đó Nữ Oa vung tay, một đạo Thánh Nhân chi lực liền trực tiếp xuất hiện trong hư không đại điện, cuối cùng trực tiếp mở ra một thông đạo thẳng đến Luân Hồi Chi Địa.

Mà ngay khi thông đạo vừa hình thành, một đạo thanh âm cũng đột nhiên từ trong thông đạo trước mặt Nữ Oa truyền ra: "Nữ Oa, ngươi lại muốn làm gì!" Không sai, từ trong thông đạo này truyền đến chính là thanh âm của Hậu Thổ.

Là Thánh Nhân Địa Đạo chưởng quản trọng địa Luân Hồi, Luân Hồi Địa Phủ nằm trong tầm nắm giữ của Hậu Thổ.

Dựa vào sự tồn tại của Luân Hồi Chi Địa, cho dù là Tam Thanh chi lưu trong Địa Phủ cũng sẽ không phải đối thủ của Hậu Thổ, bởi vậy bất kỳ tình huống nào xảy ra ở Luân Hồi Chi Địa đương nhiên không thể giấu được Thánh Nhân Địa Đạo Hậu Thổ.

Mà hiện tại Nữ Oa trực tiếp dùng đại pháp lực mở thẳng thông đạo từ Oa Hoàng Cung đến Luân Hồi Chi Địa, cũng khiến Hậu Thổ có chút bất mãn, trực tiếp chất vấn Nữ Oa ở Oa Hoàng Thiên.

Nghe thanh âm từ trong thông đạo truyền ra, sắc mặt Nữ Oa không có chút biến hóa nào, trực tiếp mở miệng nói: "Hậu Thổ, chuyện này không liên quan đến ngươi!" Nghe Nữ Oa đáp lại, trong thông đạo cũng truyền ra thanh âm phẫn nộ của Hậu Thổ: "Nữ Oa, ngươi coi Địa Phủ Luân Hồi của ta là Oa Hoàng Thiên của ngươi sao, muốn đến thì đến?" Nữ Oa nghe vậy sắc mặt cũng hơi biến đổi, vốn định đơn giản đưa chân linh Côn Bằng vào luân hồi, nhưng không ngờ vẫn bị Hậu Thổ kinh động.

Ngay sau đó thở dài một tiếng, nói tiếp với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, Ngô cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, quyền lợi đưa người vào luân hồi

vẫn có chứ!" Nữ Oa không muốn dây dưa nhiều với Hậu Thổ, bởi vậy cũng không tranh cãi đối lập với Hậu Thổ.

Nghe lời Nữ Oa, Hậu Thổ cũng hơi sững sờ.

Vì Hậu Thổ cũng không ngờ, Nữ Oa lần này lại không tranh cãi với mình, nhất thời sắc mặt cũng có chút hiếu kỳ, ngay sau đó thanh âm cũng chậm lại.

Rồi liền nghe Hậu Thổ nói với Nữ Oa: "Ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân, lẽ nào có thể coi thường ta là Chủ Luân Hồi này?" "Nể mặt Chu Du sư huynh, hôm nay ta không muốn tranh cãi với ngươi!" "Bất quá ngươi muốn người vào luân hồi, vẫn cần sự đồng ý của ta, Chủ Luân Hồi Địa Đạo!" Nghe lời Hậu Thổ, Nữ Oa cũng có chút bất đắc dĩ.

Ngay sau đó hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ném chân linh trong tay vào thông đạo, rồi nói với Hậu Thổ ở phía bên kia thông đạo: "Đây là tồn tại mà Ngô muốn đưa vào luân hồi, ngươi tự mình liệu mà làm đi!" Nữ Oa nói xong, vung tay liền đóng thông đạo trong đại điện, sau đó nhắm mắt trầm tư.

Còn về việc Hậu Thổ có suy nghĩ gì với chân linh Côn Bằng hay không, Nữ Oa không có chút lo lắng nào.

Dù sao Hậu Thổ cũng là tồn tại Thánh Nhân, không cần phải làm những việc thấp kém như vậy.

Côn Bằng tuy nói là một thành viên của Yêu tộc, nhưng Nữ Oa lại biết rõ Côn Bằng đối với Yêu tộc cũng không có cảm giác thuộc về gì.

Hơn nữa lại không tạo ra sát nghiệt gì đối với Vu tộc, thậm chí trong đại kiếp Côn Bằng lâm trận đào tẩu, cũng coi như gián tiếp trợ lực cho Vu tộc, Hậu Thổ càng sẽ không động tâm tư gì với đạo Chân linh kiếp này của Côn Bằng.

Mà tình huống thực tế cũng là như vậy, Hậu Thổ vốn còn nghĩ Nữ Oa sẽ nói gì đó, nhưng không ngờ Nữ Oa lại trực tiếp ném một tia Chân linh xuống, không còn giao tiếp với mình, điều này khiến Hậu Thổ càng thêm kinh ngạc.

Đợi đến khi Hậu Thổ tiếp nhận Chân linh mà Nữ Oa ném xuống, lúc này mới phát hiện đạo Chân linh này lại thuộc về Côn Bằng vừa mới vẫn lạc.

Cần biết rằng khi Côn Bằng vừa vẫn lạc, một đạo nguyên thần chi lực của Hậu Thổ đã ở trong Hỗn Độn.

Tuy biết Côn Bằng vẫn còn một tia Chân linh tồn tại trên Chiêu Yêu Phiên, nhưng thấy Nữ Oa nguyện ý phóng thích tia Chân linh này của Côn Bằng, Hậu Thổ ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ Nữ Oa lại nguyện ý cho Côn Bằng cơ hội chuyển thế luân hồi!

Bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, Hậu Thổ tuy khinh thường cách làm người của Côn Bằng, nhưng cũng không đến mức diệt trừ hoàn toàn đại năng cùng thời đại với mình này.

Huống chi mình đã thành Thánh Nhân, ra tay với một tia Chân linh không có chút sức phản kháng nào, ít nhiều cũng mất mặt.

Bởi vậy Hậu Thổ cũng không do dự bao nhiêu, thấp giọng nói mấy câu về phía Oa Hoàng Thiên, liền trực tiếp mở thông đạo luân hồi, sau đó trực tiếp đẩy tia Chân linh còn sót lại này của Côn Bằng vào thông đạo luân hồi thuộc Yêu tộc.

Mà ngay khi tia Chân linh này của Côn Bằng chuyển thế, Vạn Tượng Bảo Bàn trong Hỗn Độn cũng cảm ứng được khí tức Côn Bằng, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang.

Chương 415

Chính khi Vạn Tượng Bảo Bàn xảy ra dị động, Phục Hy trong hư không cũng đồng thời mở to hai mắt.

Đương nhiên Phục Hy không phải cảm ứng được cái gì, mà là vừa vặn tiêu hóa xong thu hoạch lần này.

Bởi vậy khi Phục Hy thấy Vạn Tượng Bảo Bàn kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này thẳng tắp bay về Hồng Hoang, trong lòng cũng có chút không hiểu.

Dù sao Tiên Thiên Linh Bảo cho dù có thần dị đến mấy, cũng không nên có dị động như vậy, trên người Phục Hy cũng không phải không có Tiên Thiên Linh Bảo, hơn nữa tầng thứ của Hà Đồ Lạc Thư còn cao hơn Vạn Tượng Bảo Bàn.

Linh Bảo tuy có linh tính, nhưng hoàn toàn không có linh trí, trừ phi là cảm ứng được khí tức chủ nhân, nếu không căn bản sẽ không thần dị như vậy.

Nhưng nay Côn Bằng đã hoàn toàn mẫn diệt, vì sao kiện Tiên Thiên Linh Bảo này còn có dị động như vậy, thực sự khiến Phục Hy có chút hiếu kỳ.

Đương nhiên Phục Hy sẽ không nghi ngờ Côn Bằng chưa chết, dù sao với Đạo hạnh của Côn Bằng, giả chết trước mặt mình căn bản là chuyện không thể nào.

Hơn nữa sau khi Côn Bằng thân tử, Phục Hy xác thực cảm nhận được nhân quả giữa mình và Côn Bằng đã kết thúc.

Bởi vậy cảnh tượng xảy ra trước mắt cũng khiến Phục Hy vô cùng kinh ngạc.

Bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, không hiểu thì không hiểu, nhưng Phục Hy lại không có ý định bỏ qua kiện Tiên Thiên Linh Bảo này.

Cần biết rằng trong Hồng Hoang cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vốn chỉ đếm trên đầu ngón tay, huống chi là Linh Bảo chuyên về diễn toán.

Hà Đồ Lạc Thư tính là một kiện, mà Vạn Tượng Bảo Bàn trước mắt tuy không bằng Hà Đồ Lạc Thư, nhưng đồng dạng cũng là tầng thứ cực phẩm, đối với Phục Hy là Chí Thánh mà nói trợ giúp cũng không nhỏ, bởi vậy Phục Hy tự nhiên là muốn có được.

Mà ngay khi Phục Hy chuẩn bị động thủ, một thanh âm quen thuộc cũng trực tiếp truyền vào tai Phục Hy.

Nghe xong thanh âm này, Phục Hy cũng tức thì thu lại ý nghĩ trong lòng, sau đó buông tay xuống, yên lặng nhìn Vạn Tượng Bảo Bàn bay về phía Hỗn Độn.

Vì thanh âm vừa truyền vào tai Phục Hy, chính là từ Nữ Oa ở Oa Hoàng Cung.

Mà Nữ Oa truyền âm cho Phục Hy, báo tin tức về việc mình phóng thích chân linh Côn Bằng chuyển thế cho Phục Hy, cũng là muốn Phục Hy hiểu rõ nội tình, kẻo sau này trong lòng Phục Hy có giới đế.

Nhận được truyền âm của Nữ Oa, Phục Hy lúc này mới hiểu ra, vì sao kiện Tiên Thiên Linh Bảo trước mắt này lại có dị động như vậy.

Tuy nói Nữ Oa không trực tiếp nói ra quy thuộc của Vạn Tượng Bảo Bàn, nhưng Phục Hy cũng biết rõ mình coi như đã bỏ lỡ kiện Linh Bảo này.

Bất quá Phục Hy cũng không thấy có gì đáng tiếc, vì có được kiện Linh Bảo này sẽ mang lại cho mình không ít lợi ích, nhưng đối với việc mình chứng đạo lại không có bao nhiêu trợ giúp.

Bởi vậy di bảo này của Côn Bằng đối với Phục Hy cũng không quan trọng đến vậy.

Hơn nữa Phục Hy cũng biết, sở dĩ Nữ Oa làm như vậy, cũng là muốn bảo toàn tia nguyên khí cuối cùng của Yêu tộc.

Phục Hy tự thấy chuyển thế Nhân tộc đã khiến Nữ Oa phải trả giá không nhỏ, tự nhiên sẽ không phản đối quyết định của Nữ Oa.

Quan trọng nhất là Vạn Tượng Bảo Bàn kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này là bản mệnh Linh Bảo của Côn Bằng, có sự cảm ứng thiên ti vạn lũ với Côn Bằng, cho dù Côn Bằng chuyển thế cũng không có cách nào phá hoại mối liên hệ giữa hai bên.

Nếu Côn Bằng hoàn toàn vẫn lạc, vậy Phục Hy còn có khả năng hoàn toàn đoạt lấy kiện Linh Bảo này.

Nhưng hiện tại Côn Bằng đã chuyển thế, vậy Phục Hy cho dù có cưỡng ép hàng phục kiện Linh Bảo này, thì cũng có vô cùng hậu họa.

Huống chi nhân quả giữa mình và Côn Bằng vừa mới kết thúc, Phục Hy không muốn lại vì một kiện Linh Bảo mà lại dây dưa quan hệ gì với Côn Bằng.

Đương nhiên Phục Hy không lo Côn Bằng có thực lực uy hiếp mình, dù sao Côn Bằng hiện tại còn không phải đối thủ của mình, vậy sau khi chuyển thế thì càng không có cơ hội rồi.

Có lẽ đợi đến khi Côn Bằng chuyển thế giác tỉnh, Phục Hy đều đã chứng đạo Thánh Nhân rồi.

Chỉ là sợ phiền phức mà thôi, hơn nữa còn một mặt là xuất phát từ lòng thương xót đối với vị Yêu Sư của Yêu tộc từng đó.

Tuy nói Phục Hy cũng như Nữ Oa, không có cảm tình tốt đẹp gì với Côn Bằng, nhưng ít nhiều cũng vì sự tao ngộ của vị Yêu Sư của Yêu tộc này mà cảm thấy một tia đồng tình, dù sao vận mệnh của Côn

Bằng cũng thực sự có chút bi thảm.

Mất đi cơ duyên thành Thánh đã đành, sau này còn bị Đế Tuấn Thái Nhất cưỡng ép triệu tập, vận mệnh thực sự đáng thương.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Phục Hy không cưỡng ép lấy Linh Bảo.

Mà Hồng Vân bên cạnh đối với Côn Bằng thì không có suy nghĩ như Phục Hy, thấy Phục Hy không có bất kỳ động tác nào mặc kệ Vạn Tượng Bảo Bàn kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này bay đi, trên mặt Hồng Vân cũng có chút hiếu kỳ, vội vàng quay đầu nhìn về phía Phục Hy, thấy Phục Hy không có chút động dung nào.

Hồng Vân bắt đầu sốt ruột, liền vội nói với Phục Hy: "Phục Hy, sao lại không thu lấy kiện Linh Bảo này!" Nghe xong lời Hồng Vân, Phục Hy cũng lắc đầu, sau đó trực tiếp truyền âm nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, Linh Bảo này tự có quy chúc!" Hồng Vân nghe vậy, vẻ không hiểu trên mặt càng đậm.

"Kiện Linh Bảo này lẽ nào không phải chiến lợi phẩm của ngươi?" "Lẽ nào còn có người dám tranh với ngươi?" "Ai dám đối đầu với Nhân tộc?" Nghe lời Hồng Vân, trên mặt Phục Hy cũng một trận vặn vẹo, liền vội truyền âm nói: "Hồng Vân đa tưởng rồi, chuyện này còn có ẩn tình khác!" Hồng Vân càng nghe càng mê hồ, cũng không màng Linh Bảo bay xa, trực tiếp lóe thân đến trước mặt Phục Hy mở miệng liền nói: "Phục Hy, rốt cuộc là chuyện gì?" Thấy biểu tình của Hồng Vân, Phục Hy cũng thở dài một hơi.

Vì y hiểu tính khí của Hồng Vân, biết nếu hôm nay mình không nói rõ, vậy Hồng Vân nhất định sẽ không dễ dàng 'buông tha' y.

Ngay sau đó bất đắc dĩ đành nói thật cho Hồng Vân biết: "Chân linh Côn Bằng đã được Thánh Nhân an bài chuyển thế rồi!" Nghe tin tức này, Hồng Vân cũng nhất diện bất khả trí tín mà nhìn Phục Hy,

qua một lúc lâu mới mở miệng nói: "Côn Bằng không chết!!!" Phục Hy thấy Hồng Vân chấn kinh như vậy, cũng đành kiên nhẫn giải thích cho Hồng Vân: "Chân thân Côn Bằng đã vẫn lạc, chuyển thế Côn Bằng cũng chỉ là một tia Chân linh mà y từng để lại trong Chiêu Yêu Phiên của Yêu tộc!" "Trước đây Côn Bằng bị Đế Tuấn và những người khác bức bách, khắc Chân linh trên Chiêu Yêu Phiên!" "Mà Côn Bằng trong đại kiếp đã bỏ trốn, bởi vậy đạo Chân linh này vẫn luôn ở trên Chiêu Yêu Phiên trong tay Thánh Nhân!" "Hiện tại Chân thân Côn Bằng đã vẫn lạc, nhân quả giữa ngươi ta và Côn Bằng đã hoàn toàn kết thúc, Thánh Nhân xét đến khí vận Yêu tộc cũng đã an bài Côn Bằng chuyển thế!" Nghe xong lời Phục Hy, Hồng Vân lúc này mới coi như có sự hiểu biết chi tiết về sự việc này.

Tuy nói Hồng Vân đối với Côn Bằng có mối thù sâu đậm, nhưng hiện tại thấy Côn Bằng bị một đạo pháp ấn của Phục Hy trực tiếp đánh chết, cừu hận trong lòng cũng đã vơi đi phần lớn.

Bất quá cừu hận giữa Hồng Vân và Côn Bằng, lại không phải dễ dàng tiêu trừ như vậy, sau khi hiểu rõ toàn bộ sự việc, Hồng Vân cũng một vẻ không phục mà nói với Phục Hy: "Côn Bằng loại gia hỏa ti bỉ này, Thánh Nhân sao lại để hắn chuyển thế luân hồi!" Nhìn biểu tình bất mãn của Hồng Vân, Phục Hy cũng cảm thấy có chút đau đầu, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể cắn răng giải thích: "Lần này y vẫn lạc, cũng coi như đã trả giá cho những việc đã làm trước đây!" "Không phải ta nói giúp Côn Bằng, tuy nói y có nhân quả với ngươi ta, nhưng cũng là kẻ khổ mệnh bị vận mệnh trói buộc!" Nghe xong lời Phục Hy, Hồng Vân không nói gì, cũng trực tiếp rơi vào trầm tư.

Lời Phục Hy nói, Hồng Vân tự nhiên rõ, hiện tại cừu hận trong lòng đã tiêu trừ phần lớn, Hồng Vân nhìn Côn Bằng cũng không còn hận thù như trước.

Thay đổi một góc độ suy nghĩ, Hồng Vân đối với sự tao ngộ của

Côn Bằng ít nhiều cũng có chút cảm khái.

Dù sao Tiên Thiên Đại Thần thảm như Côn Bằng thật sự hiếm thấy, không những bị Yêu tộc cưỡng ép kéo lên chiến xa, còn tán xuất một tia Chân linh của mình, hoàn toàn mất đi hy vọng thành tựu Thánh Nhân, cũng coi như tự làm tự chịu.

Nghĩ xong những điều này, Hồng Vân cũng có chút thích nhiên.

Tuy nói kiếp trước Côn Bằng suýt nữa khiến mình thân tử Đạo tiêu, nhưng kiếp này nhân quả giữa mình và Côn Bằng đã hoàn toàn kết thúc.

Không thể đánh giết Côn Bằng là do thực lực của mình không đủ, cũng không có gì phải hối hận, bởi vậy đối với tin tức Côn Bằng chuyển thế cũng bớt đi chút bất mãn.

Bất quá tuy không còn bao nhiêu oán thù, nhưng điều này không có nghĩa là Hồng Vân sau này sẽ không tìm phiền phức của Côn Bằng sau khi chuyển thế.

Dù sao mối thù thân tử của mình đã báo, nhưng chuyện mất Hồng Mông Tử Khí còn phải tìm Côn Bằng và Minh Hà hai người.

Đương nhiên Côn Bằng trước khi giác tỉnh, Hồng Vân tuyệt đối sẽ không động tâm tư gì với thân thể chuyển thế của Côn Bằng.

Nhưng chỉ cần Côn Bằng xuất hiện trước mặt mình, vậy ít nhiều lại là một trận đại chiến.

Nghĩ đến thực lực Côn Bằng chuyển thế sẽ lạc hậu xa, khóe miệng Hồng Vân cũng khẽ nhếch lên.

Mà Phục Hy bên này tự nhiên không rõ suy tính của Hồng Vân, thấy Hồng Vân không có bất kỳ bất mãn nào, Phục Hy cũng thở phào một hơi.

Cần biết rằng y lo lắng Hồng Vân không thể tiếp nhận tin tức này, sau đó trực tiếp tìm đến Nữ Oa.

Phục Hy không muốn gây phiền phức cho Nữ Oa, dù sao sau lưng Hồng Vân còn có Chu Du đó.

Chương 416

Nếu không phải Hồng Vân cứ muốn hỏi đến cùng, Phục Hy cũng sẽ không nói cho Hồng Vân chuyện ẩn mật như vậy.

Bất quá thấy nụ cười xuất hiện trên mặt Hồng Vân, Phục Hy lại có chút hiếu kỳ, ngay sau đó trực tiếp mở miệng nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, ngươi đối với Côn Bằng còn có tâm tư gì?" Nghe lời Phục Hy, Hồng Vân phẩy tay, trực tiếp đáp: "Nhân quả ta và Côn Bằng đã tận tiêu, ta tự nhiên sẽ không dễ dàng tìm y gây phiền phức, nhưng chuyện y hại ta mất Hồng Mông Tử Khí, ta vẫn phải tìm y tính sổ!

Bất quá, ta sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu, đợi đến khi Côn Bằng giác tỉnh, ta sẽ đi tìm y!" Nghe xong lời Hồng Vân, Phục Hy lúc này mới coi như hiểu ra, biết hai người này kiếp này mối dây dưa coi như không thể giải khai.

Bất quá thông qua lời Hồng Vân, Phục Hy cũng biết Hồng Vân chỉ là đơn thuần giải tỏa khí tức, cuối cùng chỉ đành cười khổ lắc đầu, sau đó mới mở miệng nói: "Những chuyện này ta không liên quan, đợi Côn Bằng trở lại, ngươi Hồng Vân muốn hành hạ thế nào cũng được, ha ha!

Bất quá bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, ngươi là theo ta về hay có sắp xếp khác!" Hồng Vân nghe vậy, cũng hơi do dự, sau chốc lát mới nói với Phục Hy: "Ta vốn muốn đi tìm Minh Hà gây phiền phức, nhưng giờ thương thế chưa khôi phục, nên ta muốn tìm hai vị đạo huynh của ta để hồi phục trước!

Đợi giải quyết nhân quả với Minh Hà, ta sẽ quay về Nhân tộc!" Nghe xong lời Hồng Vân, Phục Hy cũng thầm gật đầu, ngay sau đó

nói với Hồng Vân: "Nhất định phải cẩn thận!" Hồng Vân nghe lời Phục Hy, cũng không để ý mà phẩy tay, "Ta dám chắc Minh Hà cũng không có gan!" Lời này của Hồng Vân vừa thốt ra, sắc mặt Phục Hy cũng tức khắc có chút vặn vẹo.

Tuy nói Phục Hy rõ ràng Hồng Vân nói đều là lời thật, nhưng vẻ có dựa dẫm nên không sợ hãi này quả thật khiến Phục Hy thay y đỏ mặt.

Cần biết Minh Hà không phải Côn Bằng dễ đối phó như vậy.

Trước tiên không nói Minh Hà hiện tại cũng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, không kém Hồng Vân chút nào, chỉ xét về Linh bảo thôi đã không phải Hồng Vân có thể so bì.

Dù sao Minh Hà chính là người giàu có bậc nhất Hồng Hoang, không chỉ có hai kiện cực phẩm sát phạt Linh bảo A Tỳ Nguyên Đồ, còn có một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Mà Hồng Vân chỉ có một kiện Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sao có thể là đối thủ của Minh Hà?

Huống hồ Minh Hà còn tọa trấn cả Huyết Hải của Hồng Hoang, xưng là Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất tử.

Dù cho Hồng Vân đã tấn thăng thành Thánh Nhân, cũng không uy hiếp được tính mạng Minh Hà.

Phục Hy đương nhiên cũng rõ thâm ý trong lời Hồng Vân, biết dù Minh Hà có mạnh đến mấy, cũng không dám diệt trừ Hồng Vân.

Bởi vì lúc Đại Kiếp, Minh Hà đã nợ Hồng Vân một đoạn nhân quả.

Hồng Vân đi tìm Minh Hà là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng nếu Minh Hà ra tay hạ sát, diệt trừ Hồng Vân, thì kết cục của Minh Hà nhất định cũng sẽ không tốt đẹp.

Dù sao Hồng Vân hiện tại chính là một trong những nền tảng của Nhân Tộc, được Nhân Tộc khí vận che chở.

Một khi Hồng Vân vẫn lạc, dưới sự phản phệ của Nhân Tộc khí vận, dù Minh Hà có Huyết Hải làm bối cảnh, e rằng cũng sẽ bị trọng thương trực tiếp.

Quan trọng hơn, Hồng Vân còn có hai vị chí giao hảo hữu, một vị còn lợi hại hơn vị kia.

Trấn Nguyên Tử thì không cần nói, sau khi lập Địa Tiên Phủ, liền trở thành Chí Thánh cảnh giới giống như Phục Hy.

Mà một vị khác chính là tồn tại có thực lực cao nhất Hồng Hoang, Nhân Tộc Thánh Tổ Chu Du.

Tuy nói không rõ Chu Du hiện tại đã đạt tới tầng thứ nào, nhưng Phục Hy biết Chu Du nhất định có thực lực diệt sạch Huyết Hải.

Có bối cảnh như vậy, Minh Hà dù có gan lớn đến mấy cũng không dám dễ dàng diệt trừ Hồng Vân.

Đương nhiên trước đó Côn Bằng muốn cùng Hồng Vân đồng quy vu tận, là vì y đã không còn hy vọng gì, thêm vào thù hận sâu sắc với Hồng Vân, nên mới không quản ngại gì.

Biết Hồng Vân không có nguy hiểm vẫn lạc, Phục Hy cũng hoàn toàn yên tâm, trực tiếp nói với Hồng Vân: "Vậy ta liền đi trước trở về.

Nếu cần giúp đỡ, có thể truyền tin đến Tổ Miếu!" Hồng Vân nghe vậy, mặt đầy ý cười gật đầu.

Hiện tại Hồng Vân mới thực sự thể hội được cái lợi của việc có tộc quần, có bối cảnh.

Luôn có tộc nhân ở phía sau ủng hộ, cảm giác này quả thật không tồi.

Phục Hy thấy vậy, trên mặt cũng hiện lên một tia cười, sau đó lóe mình biến mất trong Hỗn Độn.Đợi đến khi bóng Phục Hy biến mất, Hồng Vân liếc nhìn Vạn Tượng Bảo Bàn đang dần bay xa, cũng không còn hứng thú gì nữa, cuối cùng trực tiếp bay về phía Vạn Thọ Sơn ở Hồng Hoang.

Khi hai người biến mất, một đám Chuẩn Thánh đang quan sát cũng bắt đầu kích động.

Vốn dĩ mọi người đều cho rằng kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo mà Côn Bằng để lại sẽ trở thành vật trong túi Phục Hy hoặc Hồng Vân, nên không dám động tâm tư gì.

Nhưng cho đến cuối cùng, mọi người không thấy hai người này động tâm tư gì đến di bảo của Côn Bằng, cũng không thấy hai người thu lấy, cứ mặc cho Vạn Tượng Bảo Bàn bay về Hồng Hoang, điều này cũng khiến một đám Chuẩn Thánh đang quan sát lộ vẻ khó hiểu.

Bây giờ hai người đã biến mất, mọi người mới hiểu ra, hai người này không có hứng thú gì với kiện Linh bảo này, nên từng người một bắt đầu động tâm tư.

Cần biết, hiện giờ ở Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh bảo đã cực kỳ hiếm thấy, huống chi là kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo như Vạn Tượng Bảo Bàn.

Ít nhất trong số Chuẩn Thánh đang quan chiến, không ai lại không hứng thú với kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo này.

Vốn dĩ mọi người thấy Vạn Tượng Bảo Bàn dị động, còn tưởng Côn Bằng chưa vẫn lạc.

Nhưng bây giờ thấy Phục Hy và Hồng Vân đều đã rời đi, liền biết

Côn Bằng chắc chắn đã triệt để vẫn lạc.

Mặc dù không rõ vì sao hai vị Đại Năng này không thu lấy kiện Linh bảo này, nhưng hiện tại hai người đã không ra tay, cho dù có rủi ro lớn đến mấy, mọi người cũng phải thử một lần.

Dù sao thành công là có thể đạt được một kiện cực phẩm Linh bảo, đây là một cơ duyên trời ban.

Vì vậy, các Chuẩn Thánh từ khắp Hồng Hoang lũ lượt bay ra khỏi đạo trường, muốn giành quyền hàng phục và thu lấy kiện Linh bảo này trước.

Không phải hiện tại mọi người không muốn thu lấy, mà là chân thân của mọi người đều ở Hồng Hoang.

Chỉ bằng Nguyên Thần chi lực, dù thế nào cũng không thể cưỡng ép hàng phục một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo, tuy nói kiện Linh bảo này đã là vật vô chủ.

Bởi vì Tiên Thiên Linh bảo đối với Chuẩn Thánh Đại Năng đều là tồn tại vô thượng, dù không có người thao túng, cũng có thể phát huy thực lực cực mạnh.

Dù là Nguyên Thần chi lực của Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không dám mạo hiểm tiếp cận, những Chuẩn Thánh bình thường này càng không dám dễ dàng thử thăm dò, dù sao Nguyên Thần chi lực một khi tổn thất, khôi phục lại cực kỳ không dễ dàng.

Tuy nói Vạn Tượng Bảo Bàn không phải Linh bảo dạng công kích, nhưng cũng ẩn chứa Đại Đạo vô thượng, Nguyên Thần chi lực của mọi người đương nhiên không dám có chút động tác nào, chỉ có thể mặc cho Linh bảo cấp tốc bay về phía Hồng Hoang.

Còn về việc đến Hỗn Độn để hàng phục, thì càng không có cơ hội.

Tốc độ của Tiên Thiên Linh bảo so với Chuẩn Thánh bình thường

không biết nhanh hơn bao nhiêu, đợi đến khi những Chuẩn Thánh này đến Hỗn Độn, e rằng kiện Tiên Thiên Linh bảo này đã sớm không biết chạy đến nơi nào trong Hồng Hoang rồi.

Vì vậy mọi người chỉ có thể dùng Nguyên Thần chi lực khóa chặt, sau đó đợi kiện Linh bảo này đến Hồng Hoang rồi mới tranh đoạt.

Đương nhiên mọi người cũng hiểu, đợi đến khi kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo này đến Hồng Hoang, tất nhiên sẽ dấy lên một trận huyết vũ tinh phong.

Nhưng vì tài tử điểu vi thực vong, có cơ duyên như vậy, không ai sẽ từ bỏ.Hành động của nhiều Chuẩn Thánh Đại Năng như vậy, tự nhiên không thể giấu được tất cả mọi người.

Thế là tin tức về việc Côn Bằng vẫn lạc và Linh bảo vô chủ sắp đến Hồng Hoang cũng bắt đầu truyền bá khắp Hồng Hoang.

Khi biết tin này, chúng sinh Hồng Hoang cũng rơi vào trạng thái chấn kinh.

Chương 417

Sở dĩ chúng sinh Hồng Hoang có phản ứng như vậy cũng là chuyện bình thường.

Dù sao Côn Bằng chính là Tiên Thiên Đại Thần nổi danh từ lâu của Hồng Hoang, từng là Yêu Sư của Yêu Tộc.

Tuy nói sau Vu Yêu Đại Kiếp, Côn Bằng không còn xuất hiện ở thế giới bên ngoài nữa, nhưng chúng sinh Hồng Hoang không thể quên một Đại Năng đỉnh tiêm như vậy.

Hơn nữa, hiện tại Hồng Hoang không phải đang trong Đại Kiếp, sự vẫn lạc của một Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng đủ để khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Vì vậy, vô số người bắt đầu đổ dồn ánh mắt về vùng đất Bắc Minh.

Đương nhiên, không ít tu sĩ dưới cảnh giới Chuẩn Thánh cũng trực tiếp lên đường đến Bắc Minh chi hải, hy vọng kiện Linh bảo này có thể lựa chọn mình.

Tuy nhiên, khả năng này gần như không có, nhưng ít nhiều cũng có một chút hy vọng.

Lúc này, nếu nhìn từ Cửu Trọng Thiên của Hồng Hoang xuống, có thể thấy vô số người chen chúc nhau đổ về vùng đất Bắc Minh.Mà bất luận là những tồn tại Chuẩn Thánh này, hay các tu sĩ bình thường, đều là những người không có mấy kiến thức.

Các Đại Năng đỉnh tiêm chân chính của Hồng Hoang tuy chấn kinh vì Côn Bằng vẫn lạc, nhưng cũng sẽ không thân chinh đi tranh đoạt kiện Tiên Thiên Linh bảo mà Côn Bằng để lại.

Bởi vì họ rõ ràng trong đó ắt có chuyện mình không biết.

Dù sao tồn tại Chí Thánh như Phục Hy và Chuẩn Thánh đỉnh phong như Hồng Vân hoàn toàn có năng lực trực tiếp thu lấy kiện Tiên Thiên Linh bảo này.

Nhưng hai người họ lại không ra tay, điều này cũng chứng tỏ trong đó chắc chắn có ẩn tình.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo đối với những tồn tại dưới Thánh Nhân đều có sức hấp dẫn cực lớn, mà hai người này lại cứ thế bỏ qua cơ duyên này, cũng khiến những Đại Năng cấp cao này bất an thấp thỏm.

Tuy trong lòng không cam, nhưng cũng không ra tay đi tranh đoạt kiện Tiên Thiên Linh bảo này.

Còn như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những tồn tại mạnh nhất dưới Thánh Nhân khác, trong lòng cũng có chút suy đoán.

Bởi vì mọi người đều biết từ miệng Côn Bằng rằng y còn một tia chân linh tồn tại trong Chiêu Yêu Phiên của Thánh Nhân Nữ Oa.

Tuy nói trong Vu Yêu Đại Kiếp, do Côn Bằng phản bội nên Phục Hy mới vẫn lạc, nhưng dù sao Côn Bằng cũng là Yêu Sư của Yêu Tộc, được coi là một tồn tại có vai trò quan trọng trong Yêu Tộc hiện tại.

Hơn nữa, Phục Hy đã cùng Côn Bằng kết thúc nhân quả, đạo chân linh của Côn Bằng không phải là không có khả năng chuyển thế.

Mà một khi khả năng này xảy ra, bất kể là ai cũng không thể triệt để tế luyện kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo mà Côn Bằng để lại.

Vì vậy, các Đại Năng như Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cũng không có chút tâm tư nào.

Thực ra, Hồng Vân với tư cách là Đại Năng đỉnh tiêm cũng nên nghĩ tới điều này, nhưng người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì sáng.

Dù Hồng Vân sau khi chuyển thế đủ tỉnh táo và bình tĩnh, nhưng với kẻ thù lớn Côn Bằng vẫn lạc ngay trước mặt mình, Hồng Vân nhất thời cũng không nghĩ tới.Mà đúng lúc các Đại Năng Hồng Hoang đang rục rịch, bên ngoài Bồng Lai của Đông Hải cũng xuất hiện một thân ảnh quen thuộc...

Khi thân ảnh này xuất hiện tại hư không bên ngoài Bồng Lai, giọng Chu Du liền vang lên trực tiếp trong hư không: "Sao đến chỗ sư huynh mà vẫn còn khách khí vậy?" "Còn không mau vào!" Đợi đến khi giọng Chu Du dứt, bóng người bên ngoài Bồng Lai cũng chợt sững sờ, sau đó mặt đầy ý cười đáp lại Bồng Lai: "Sư huynh, đệ không phải đã lâu không về, nên hoài niệm một chút thôi mà!" "Đệ vào đây, vào đây ngay!" Nói đoạn, bóng người này không chút do dự, thoáng cái đã đến trước Hỗn Độn Đại Trận bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, sau đó bước thẳng vào trong đại trận.

Mà khi thân ảnh này bước vào, Hỗn Độn Đại Trận lại không hề gợn sóng chút nào, quả thật khiến người ta khó hiểu.

Lúc này, bên trong Bồng Lai Tiên Đảo, hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh cũng đã sớm đợi sẵn ở cửa ra của đại trận.

Đương nhiên, hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh này cũng vừa mới đột phá không lâu.

Dù sao trước đó, một nhóm Long Tộc Chuẩn Thánh ở Bồng Lai đều đã dẫn đội tiến vào các tiểu thế giới phụ thuộc Hồng Hoang.

Hai vị Chuẩn Thánh này chính là vì đạt được cơ duyên trong tiểu thế giới, cảm thấy sắp đột phá nên mới thông qua Hỗn Độn Châu trở về Bồng Lai để đột phá, bởi vì không có nơi nào có thể ổn định hơn

Bồng Lai.

Ngay lúc này, thân ảnh vừa bước vào Hỗn Độn Đại Trận cũng xuất hiện trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh đang chờ đợi thấy thân ảnh quen thuộc, vội vàng cúi mình hành lễ với người đến, sau đó mở miệng nói: "Kính chào Thiên Đế!" Không sai, người đến chính là Thiên Đế Hạo Thiên của Thiên Đình lúc này!

Điều này cũng giải thích vì sao Hỗn Độn Đại Trận bên ngoài Bồng Lai không có bất kỳ phản ứng nào với y.

Đương nhiên không phải vì thực lực của Hạo Thiên cường hoành, có thể xem thường Hỗn Độn Đại Trận.

Dù sao Bồng Lai Tiên Đảo sau khi được Chu Du cải tạo, uy lực của Hỗn Độn Đại Trận cũng đã được nâng cao rất nhiều, so với vài tòa kỳ trận của Hồng Hoang cũng không hề kém cạnh.

Dù là Thánh Nhân lâm vào đại trận cũng sẽ không được an toàn, huống chi chỉ là Hạo Thiên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hạo Thiên sở dĩ không bị ảnh hưởng chút nào, là vì từ trước Chu Du đã khắc khí tức của Hạo Thiên và những người khác vào trong Hỗn Độn Đại Trận.

Tương tự, Hạo Thiên và vài người khác còn có lệnh thông hành do Chu Du để lại, Hỗn Độn Đại Trận tự nhiên sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến Hạo Thiên.Hạo Thiên lần này đến cũng là vì lời Chu Du đã dặn dò trước đó, khi Nhân Tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa.

Bởi vì lúc ấy Nhân Tộc chứng đạo, thành tựu nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa, Chu Du cũng có chút vội vàng củng cố cảnh giới, nên không nói nhiều với Hạo Thiên, chỉ để lại một câu, dặn Hạo

Thiên xử lý xong việc Thiên Đình thì đến Bồng Lai một chuyến.

Đối với lời của vị sư huynh này, Hạo Thiên tự nhiên không dám có chút chậm trễ nào.

Nếu không phải vì sau khi Nhân Tộc trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, Thiên Đình cũng cần phải điều chỉnh, thì Hạo Thiên e rằng ngay cả Thiên Đình cũng sẽ không trở về.

Dù có về Thiên Đình, Hạo Thiên cũng đã nhanh nhất có thể sắp xếp ổn thỏa mọi việc của Thiên Đình, sau đó dặn dò Dao Trì một phen rồi một mình đến Bồng Lai.

Hạo Thiên gật đầu với hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh đến đón, sau đó nói với hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh: "Khách khí vậy làm gì!" "Đây cũng là nhà của ta!" Hạo Thiên nói xong, cũng không quan tâm phản ứng của hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh, trực tiếp đi đầu bay về phía Đại Điện trung ương của Bồng Lai Tiên Đảo.

Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh nghe vậy, nhìn bóng lưng Hạo Thiên, trên mặt cũng lộ ra ý cười nhẹ nhõm, sau đó đứng dậy đi theo phía sau Hạo Thiên.

Giữa không trung, Hạo Thiên nhìn Bồng Lai Tiên Đảo ngày càng thần dị, cũng có chút cảm khái, tốc độ bay cũng ngày càng chậm lại.

Cần biết, Hạo Thiên từ khi trở thành Thiên Đế, chưa từng đến Bồng Lai nữa.

Đối với tiên cảnh này đương nhiên là vô cùng hoài niệm.

Lúc này lần nữa trở về Bồng Lai, đương nhiên là muốn ngắm nhìn thật kỹ.

Cũng chỉ có Hạo Thiên, đổi lại người khác nào dám để Chu Du chờ.

Đương nhiên, với tư cách là sư đệ được Chu Du yêu thương nhất, Hạo Thiên có chút đặc quyền cũng là chuyện tự nhiên.Mà đúng lúc Hạo Thiên đang quan sát sự biến đổi của Bồng Lai, y cũng chú ý thấy trong Bồng Lai chỉ còn lại vài Long Tộc có tu vi không cao.

Trên mặt y tức khắc hiện lên một tia khó hiểu, liền quay sang hỏi hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh bên cạnh: "Sao nhiều Long Tộc trong Tiên Đảo vậy lại chạy đi đâu hết rồi?" Hạo Thiên đã sống ở Bồng Lai một thời gian rất dài, tự nhiên rõ ràng nội tình của Bồng Lai.

Vì vậy, khi thấy trong Bồng Lai không còn mấy Long Tộc cao thủ, y cũng có chút hiếu kỳ.

Hơn nữa, Hạo Thiên với tư cách là chủ Thiên Đình, cũng rất rõ ràng cục diện trong Hồng Hoang.

Y cũng chưa từng nghe nói Long Tộc ở Bồng Lai đi ra ngoài bao giờ!

Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh bên cạnh nghe Hạo Thiên nói xong, trên mặt cũng lộ ra ý cười thần bí, sau đó một vị Long Tộc Chuẩn Thánh trực tiếp mở miệng nói: "Cái này chúng ta hai người cũng không giải thích rõ được, ngài đợi lát nữa hỏi Điện Hạ của chúng ta đi!" Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh đương nhiên biết chuyện về các tiểu thế giới phụ thuộc Hồng Hoang.

Chương 418

Sở dĩ không nói rõ cho Hạo Thiên, là vì hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh không biết Điện Hạ của mình có cho phép nói hay không.

Mặc dù hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh cũng rõ ràng Hạo Thiên không chỉ là Thiên Đế, mà còn là tồn tại được Điện Hạ của mình quan tâm nhất, lại càng thân thiết với Long Tộc như hai người họ.

Nhưng nếu không có sự cho phép của Chu Du, hai người cũng không dám nói rõ, nên chỉ có thể để Hạo Thiên đi hỏi Điện Hạ của mình.Nghe hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh trả lời, Hạo Thiên cũng ngẩn ra một lát, sau đó nói với hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh: "Ôi chao, lâu ngày không gặp, hai ngươi gan lớn hơn rồi nha, còn học được cách làm ta phải đoán nữa!" Nghe Hạo Thiên nói xong, hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh cười tủm tỉm từng trận, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Thấy biểu hiện của hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh này, Hạo Thiên cũng bật cười, liền nói với hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh: "Thôi được rồi, không làm khó hai ngươi nữa, lát nữa ta sẽ đi hỏi Sư huynh!" Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hạo Thiên cũng không còn tâm tư du lãm nữa, thoáng cái đã đến trước Đại Điện trung ương của Bồng Lai, sau đó hơi chỉnh trang y phục, liền hô vào trong Đại Điện: "Sư huynh, Hạo Thiên xin ra mắt!" Giọng Hạo Thiên vừa dứt, một đạo Thánh Nhân chi lực liền trực tiếp xuất hiện trước mặt Hạo Thiên, kéo mạnh Hạo Thiên vào trong Đại Điện.

Trước cửa Đại Điện chỉ còn lại một tiếng kêu kinh ngạc của Hạo Thiên.

Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh bên ngoài nghe tiếng Hạo Thiên kêu kinh ngạc, cũng bắt đầu khúc khích cười.

Cần biết, trước khi Hạo Thiên thành tựu Thiên Đế, trong Bồng Lai thường xuyên xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh thấy cảnh tượng quen thuộc, cũng có chút hưng phấn.

Đương nhiên, họ sẽ không lo lắng Chu Du hoặc Hạo Thiên sẽ trừng phạt.

Đối với tính cách của Hạo Thiên và Điện Hạ của mình, hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh đều rõ ràng.

Huống chi mối quan hệ giữa họ và Hạo Thiên cũng cực kỳ thân thiết, thấy cảnh tượng này cũng chỉ là hồi tưởng lại chuyện xưa mà thôi.

Tuy nhiên, chỉ chốc lát sau hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh liền khôi phục nghiêm túc, sau đó đứng cố định một trái một phải hai bên Đại Điện, ánh mắt chuyên chú canh giữ bên ngoài điện.

Có thể thủ vệ Bồng Lai Đại Điện, đây đối với mỗi Long Tộc trong Bồng Lai đều là một việc cực kỳ vinh dự.

Mặc dù biết Điện Hạ của mình đã là đệ nhất nhân Hồng Hoang, lại còn ở trong Bồng Lai, không ai có thể công phá nơi này, nhưng Long Tộc trong Bồng Lai vẫn quyết định chọn những tồn tại Chuẩn Thánh tinh nhuệ nhất để canh cổng cho Điện Hạ của mình, thay Điện Hạ chạy việc.

Ban đầu Chu Du còn có chút không hiểu, mãi đến sau này mới hiểu được tâm tư của những Long Tộc này.

Nhưng thấy họ đã quyết tâm, y cũng không từ chối, từ đó về sau trong Bồng Lai liền có truyền thống này.

Chỉ có điều hiện tại đa số Chuẩn Thánh trong Bồng Lai đều đã tiến vào các tiểu thế giới phụ thuộc Hồng Hoang, nên mới có cơ hội cho hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh này.

Nếu cảnh tượng như vậy để người ngoài thấy được, e rằng lại sẽ có một nhận thức hoàn toàn mới về thực lực của Bồng Lai.

Ngay lúc hai vị Long Tộc Chuẩn Thánh đứng cố định, Hạo Thiên cũng đã vào trong Đại Điện.Vừa đến trong Đại Điện, Hạo Thiên vừa ổn định thân hình, liền thấy Chu Du với vẻ mặt trêu chọc, sắc mặt y tức khắc đỏ bừng.

Cuối cùng Hạo Thiên thực sự không nhịn được, liền trực tiếp nói với Chu Du: "Sư huynh, đệ hiện giờ chính là chủ Thiên Đình đó!" "Sao huynh còn để đệ mất mặt trước mặt người khác chứ!" Nói đoạn, Hạo Thiên bày ra bộ dạng giận dỗi, vẻ mặt không phục nhìn Chu Du trên điện.

Nhìn bộ dạng Hạo Thiên lúc này, sắc mặt Chu Du cũng tức khắc vặn vẹo.

Không phải vì điều gì khác, mà là vì bộ dạng của Hạo Thiên lúc này quả thật khiến Chu Du không thể chấp nhận được.

Nếu nói Hạo Thiên vẫn là dáng vẻ trẻ con tinh điêu ngọc trác như trước, thì đối với Chu Du còn có không ít sức sát thương.

Nhưng hiện tại Hạo Thiên với bộ dạng một ông chú trung niên, lại bày ra tư thế như vậy, Chu Du thật sự có chút không chịu nổi.

Ngay lập tức, Chu Du vung tay một cái, một đạo lưu quang liền trực tiếp xuất hiện trên Đại Điện.

Sau đó đạo lưu quang này cũng trực tiếp rơi xuống trước mặt Hạo Thiên, cuối cùng hóa thành một tấm gương.

Tức khắc, bộ dạng của Hạo Thiên vừa rồi cũng trực tiếp hiện ra

trong gương.

Trong Đại Điện, Hạo Thiên thấy một đạo lưu quang bay ra từ tay sư huynh mình, còn tưởng Chu Du vẫn muốn như trước kia gõ đầu mình, vội vàng đưa tay che lấy đỉnh đầu.

Nhưng điều Hạo Thiên không ngờ tới là, đạo lưu quang này không những không rơi xuống người mình, mà ngược lại trực tiếp hóa hình trước mặt mình, sau đó liền hiện ra bộ dạng của mình vừa rồi.

Nhìn tạo hình của mình trong gương, Hạo Thiên tức khắc rùng mình một trận.

Tiếp đó là sắc mặt đỏ bừng, che mặt không dám nhìn Chu Du.

Thấy bộ dạng Hạo Thiên lúc này, Chu Du cũng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười của sư huynh mình, Hạo Thiên không thể nhịn thêm được nữa, trực tiếp xoay người hóa thành dáng vẻ tiểu đồng như xưa, sau đó bay đến đầu điện, nói với Chu Du: "Sư huynh, đừng cười nữa!!!" "Huynh mà còn cười nữa là đệ đi đó!" Nghe giọng Hạo Thiên, Chu Du cuối cùng cũng ngừng cười, nhưng ánh mắt nhìn Hạo Thiên cho thấy Chu Du tịnh không như vẻ bề ngoài bình tĩnh.

Mà Hạo Thiên thấy vậy cũng tỏ ra bất đắc dĩ, dù sao mọi chuyện là do y làm ra, lúc này y cũng không có gì để nói.

Chu Du bên này thấy biểu cảm u uất của Hạo Thiên, cuối cùng cũng thu lại nụ cười, sau đó nói với Hạo Thiên: "Đừng nói ngươi hiện tại chỉ là Thiên Đế, dù có thành tựu Thánh Nhân, chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn gọi ta một tiếng Sư huynh sao!" "Không đánh ngươi đã là tốt lắm rồi, còn muốn Sư huynh hành lễ với ngươi sao!"Hạo Thiên nghe vậy, vội vàng xua tay nói với Chu Du: "Làm gì có ạ!" "Sư huynh ngài chính là đệ nhất Hồng Hoang, tồn tại vô song trên thế gian.

Lòng kính ngưỡng của đệ dành cho ngài tựa như nước Thiên Hà, cuồn cuộn không dứt vậy!" Nghe Hạo Thiên nói, Chu Du cũng vẻ mặt đầy dấu hỏi, sau đó trực tiếp đưa tay gõ nhẹ lên đỉnh đầu Hạo Thiên.

Cảm nhận xúc cảm quen thuộc này, khóe miệng Chu Du cũng khẽ nhếch lên, sau đó nói với Hạo Thiên: "Sư huynh của ngươi không ăn bộ này đâu!" Hạo Thiên ôm đầu, nghiến răng nói: "Sư huynh, sao huynh lại ra tay nữa vậy!" Chu Du nhìn Hạo Thiên ở đó làm bộ làm tịch cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, dù sao y cũng không hề dùng chút sức lực nào.

Hạo Thiên bên này nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của Chu Du, cũng buông hai tay xuống, vẻ mặt tươi cười nói với Chu Du: "Sư huynh, huynh gọi đệ đến là có việc gì vậy?" Nghe Hạo Thiên hỏi chuyện chính, Chu Du cũng thu lại nụ cười, sau đó phất tay áo, cả tòa Đại Điện tức khắc bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao phủ.

Nhìn hành động của Chu Du, Hạo Thiên cũng trở nên nghiêm túc.

Hạo Thiên rõ ràng sư huynh mình hiện tại đã là đệ nhất nhân Hồng Hoang, cao thủ vượt xa tầng thứ Thánh Nhân.

Có thể khiến sư huynh mình thận trọng như vậy, thì chắc chắn là có chuyện không nhỏ.

Hơn nữa, chuyện này chắc chắn cũng có liên quan đến mình, nếu không sư huynh sẽ không chuyên môn gọi mình đến.

Nghĩ đến đây, đầu óc Hạo Thiên cũng nhanh chóng vận chuyển, bắt đầu suy nghĩ về những đại sự Hồng Hoang có liên quan đến mình.

Chỉ có điều, nghĩ mãi nửa ngày vẫn không có chút manh mối nào, trên mặt y cũng lộ ra chút khó hiểu.Mà Chu Du bên này thấy biểu cảm của Hạo Thiên, biết Hạo Thiên đang bối rối, nên không đợi Hạo Thiên hỏi, liền trực tiếp mở miệng nói: "Lần này gọi ngươi về, là vì chuyện

Đại Kiếp sắp đến!" Nghe Chu Du nói xong, Hạo Thiên tức khắc trừng lớn hai mắt, sau đó vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Chu Du nói: "Sư huynh, Đại Kiếp lần trước mới qua không bao lâu mà, sao lại có Đại Kiếp xuất hiện nữa!" Cũng không trách Hạo Thiên lại kinh hãi như vậy.

Cần biết, mỗi lần lượng kiếp của Hồng Hoang đều là đại sự liên quan đến chúng sinh Hồng Hoang, cũng là một lần tẩy bài lại các thế lực Hồng Hoang.

Nếu không phải Vu Yêu Đại Kiếp lần trước khiến hai tộc Vu Yêu nguyên khí đại thương, thì bản thân mình cũng sẽ không có cơ hội trở thành chủ mới của Thiên Đình.

Bây giờ từ miệng sư huynh mình biết lại có lượng kiếp xuất hiện, Hạo Thiên sao có thể không chấn kinh.

Hơn nữa, hiện tại Thiên Đình nhìn có vẻ như mặt trời ban trưa, nhưng bản thân Hạo Thiên rõ ràng, thực lực của Thiên Đình không cường hoành như tưởng tượng, thậm chí còn không bằng hai tộc Vu Yêu trong Vu Yêu Đại Kiếp.

Dù sao hai tộc Vu Yêu lúc đó đều có trấn tộc đại trận, mà Thiên Đình tuy cũng có đại trận tồn tại, nhưng so với hai cái đại trận có thể đối đầu Thánh Nhân kia, chênh lệch không phải một chút xíu.

Vì vậy, lúc này Hạo Thiên cũng có chút hoảng loạn.Nhìn vẻ mặt hoảng loạn của Hạo Thiên, Chu Du không chút trào phúng nào.

Dù sao ngay cả tồn tại Thánh Nhân cũng kiêng kỵ Hồng Hoang Đại Kiếp muôn phần.

Dù Nguyên Thần Thánh Nhân đã được Thiên Đạo khắc ấn, vạn kiếp bất diệt, nhưng cũng có khả năng khí vận tổn thất lớn, thực lực suy giảm.

Chương 419

Mà Hạo Thiên chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, có biểu hiện như vậy cũng là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, Đại Kiếp lần này đối với Hạo Thiên mà nói không có tổn thất gì, nên Chu Du cũng không giấu giếm gì, trực tiếp nói với Hạo Thiên: "Ngươi không cần lo lắng, Đại Kiếp lần này đối với Thiên Đình của ngươi không có tổn thất gì, thậm chí còn là một thứ cơ duyên vô thượng!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên tức khắc nhẹ nhõm hẳn, sau đó hít sâu một hơi, nói với Chu Du: "Sư huynh, huynh không nói sớm, hại đệ giật mình một trận!" Đợi đến khi Hạo Thiên điều chỉnh lại tâm trạng, y lại tiếp tục hỏi Chu Du: "Lượng kiếp lần này là chuyện gì vậy, sao nhanh như vậy đã sắp đến rồi!" "Với lại sư huynh nói cơ duyên thuộc về Thiên Đình của đệ là gì vậy?" Đối với lời Chu Du, Hạo Thiên tự nhiên hoàn toàn tin tưởng, nên cũng không chút che giấu mà nói hết những lo lắng trong lòng ra.

Thấy phản ứng của Hạo Thiên, khóe miệng Chu Du cũng khẽ nhếch lên, sau đó tiếp tục nói với Hạo Thiên: "Đại Kiếp lần này khác với trước đây, là Thánh Nhân chi kiếp, được coi là sự tiếp nối của Đại Kiếp lần trước, nên mới xuất hiện sớm như vậy!" Hạo Thiên nghe vậy, vẻ mặt chấn kinh nhìn Chu Du.

Dù sao lượng kiếp bình thường đã phi thường rồi, huống chi là Đại Kiếp nhằm vào Thánh Nhân.

Cần biết, Vu Yêu Đại Kiếp Hồng Hoang còn có động loạn như vậy, thì Thánh Nhân chi kiếp xuất hiện, cả Hồng Hoang e rằng đều phải long trời lở đất.

Một khi Thánh Nhân ra tay, thì cả Hồng Hoang đều có khả năng bị

đánh nát!

Hơn nữa, sư huynh mình cũng là tầng thứ Thánh Nhân, e rằng cũng sẽ rơi vào kiếp nạn.

Vì vậy, không đợi Chu Du nói hết, Hạo Thiên cũng vẻ mặt sốt ruột hỏi: "Sư huynh, Đại Kiếp lần này là kiếp nạn nhằm vào Thánh Nhân, vậy chẳng phải huynh cũng sẽ rơi vào kiếp nạn sao?"Nhìn vẻ mặt sốt ruột của Hạo Thiên, trong lòng Chu Du cũng có chút an ủi, liền xua tay với Hạo Thiên, tiếp tục nói: "Ngươi không cần lo lắng, tuy nói là kiếp nạn nhằm vào Thánh Nhân, nhưng không có nhiều liên quan đến ta!" "Đại Kiếp lần này là kiếp nạn chuyên môn nhắm vào những Thiên Đạo Thánh Nhân kia!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn dáng vẻ phong khinh vân đạm của Chu Du, Hạo Thiên cũng gạt bỏ lo lắng trong lòng.

Tuy trong lòng không còn lo lắng cho Chu Du, nhưng vẻ mặt khó hiểu của y lại ngày càng đậm, liền Hạo Thiên không nhịn được tiếp tục hỏi Chu Du: "Sư huynh, huynh càng nói đệ càng không hiểu, rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?" Chu Du nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, sau đó liền bắt đầu giải thích sự thật cho Hạo Thiên.

Đại Điện Bồng Lai này đã bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao phủ.

Với thực lực Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong hiện tại của Chu Du, dù là Thiên Đạo cũng không có cách nào dò xét.

Ngay sau đó, trong Đại Điện vang lên giọng Chu Du: "Đại Kiếp lần này nói ra thì dài dòng.

Hạo Thiên, ngươi tuy biết Đại Kiếp lần trước có Thánh Nhân tham gia, nhưng lại không biết mưu tính của mấy người đó!" "Ban đầu, mấy vị Thánh Nhân kia để giải quyết mối đe dọa trong Hồng Hoang, đã ngấm ngầm giở trò khiến hai tộc Vu Yêu kết thù huyết hải,

Vu Yêu Đại Kiếp mới thảm liệt đến vậy!" "Đây cũng coi như là Thánh Nhân và hai tộc đã kết mối nhân quả đầu tiên.

Chỉ có điều vì Thánh Nhân không dính nhân quả, nên khi Đại Kiếp xảy ra, đối với mấy người đó không có ảnh hưởng gì!" "Sau đó, Tam Thanh và hai vị Tây Phương mật mưu, tại Đại Kiếp kết thúc chi tiền cổ hoặc Vu Yêu lưỡng Tộc Chuẩn Thánh phá phôi Bất Chu Chi Sơn, tương Vu Yêu lưỡng Tộc triệt để thôi nhập vực sâu chi trung, đan tha môn khả bất tri đạo giá dã toán thị dữ Hồng Hoang Thiên Địa kết hạ liễu thiên đại nhân quả, tái gia thượng tối hậu Thái Nhất tự bạo chí bảo tạo thành đích Thiên Khuynh, dữ na kỷ nhân dã thoát bất liễu cán hệ, sở dĩ đẳng đáo Đại Kiếp kết thúc, Vu Yêu lưỡng Tộc oán khí tự nhiên thị dũng hướng Thánh Nhân,!" "Mấy vị kia với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân thì không có gì to tát, nhưng mối nhân quả này của họ thì luôn cần có người gánh chịu.

Ngươi nói cuối cùng ai sẽ phải trả?" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên cũng không tự chủ mà nói: "Đương nhiên là môn hạ của Thánh Nhân rồi!" Hạo Thiên nói xong, cũng tâm thần chấn động, sau đó vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Chu Du: "Thì ra những chuyện này đều là do mấy người đó mưu tính!!!" Nhìn biểu cảm chấn kinh của Hạo Thiên, Chu Du cũng khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục nói với Hạo Thiên: "Mối nhân quả lớn như vậy, dù là Thánh Nhân cũng không thể xóa bỏ, huống chi là kết mối nhân quả với Hồng Hoang Thiên Địa!

"Thánh Nhân bất tử bất diệt, không dính nhân quả, nhưng giáo thống và đệ tử môn hạ của mấy người họ thì không phải Thánh Nhân!" Nói đến đây, Chu Du cũng không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Nghe tiếng hừ lạnh của Chu Du, Hạo Thiên lúc này cũng đã hoàn hồn, nói với Chu Du: "Sư huynh, mấy người họ sao lại có gan lớn đến vậy, chẳng lẽ cho rằng Thánh Nhân là có thể làm theo ý muốn sao,

Lão gia đã thân hợp Thiên Đạo rồi, sao lại để mấy người họ làm ra chuyện như vậy?" Chu Du nhìn Hạo Thiên vẻ mặt bất bình, cũng lắc đầu, tiếp tục nói: "Sư tôn thân hợp Thiên Đạo, tự nhiên là không thể dễ dàng ra tay!

"Họ cho rằng Sư tôn thân hợp Thiên Đạo, thì không có ràng buộc, vọng tưởng trở thành chủ tể Hồng Hoang, thật sự là nực cười đến cực điểm!

"Dù họ mưu tính có tốt đến mấy, ta cũng sẽ không để họ có cơ hội thực hiện!

"Người làm, trời nhìn, lần này chính là lúc mấy người họ trả nhân quả!"Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên cũng lộ ra ánh mắt cừu hận đối với mấy vị Thánh Nhân kia.

Cần biết, trong lòng Hạo Thiên, chỉ có Hồng Quân mới được coi là chủ tể Hồng Hoang.

Hơn nữa, nếu không có Hồng Quân Tử Tiêu Giảng Đạo ban Hồng Mông Tử Khí, thì mấy người kia ngay cả Thánh Nhân cũng không thành tựu được.

Bây giờ từ miệng Chu Du, Hạo Thiên biết mấy vị Thánh Nhân kia lại vọng tưởng trở thành chủ tể Hồng Hoang, điều này Hạo Thiên sao có thể chấp nhận được.

Ngay lập tức, Hạo Thiên vẻ mặt bất bình nói với Chu Du: "Bọn họ dám có tâm tư như vậy, rơi vào Đại Kiếp cũng là đáng đời!" "Nhưng sư huynh, huynh nói Đại Kiếp lần này là cơ duyên của Thiên Đình đệ là sao vậy?" Nghe Hạo Thiên nói, Chu Du cũng trầm tư một lát, sau đó mới nói với Hạo Thiên: "Lần này là Đại Kiếp nhắm vào Thánh Nhân, nhưng đa số những người rơi vào Đại Kiếp sẽ là môn hạ của Thánh Nhân!" "Những môn hạ Thánh Nhân này một khi nhập kiếp, lại sẽ không thân tử Đạo tiêu, mà là có đường về khác!" "Và

Thiên Đình của ngươi có thể nhân cơ hội này, thu nạp những môn hạ Thánh Nhân đó, để lớn mạnh thực lực!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên tức khắc trừng lớn mắt, sau đó trong ánh mắt cũng lộ ra một tia chờ đợi.

Tuy nhiên, sau đó Hạo Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói với Chu Du: "Sư huynh, đệ tuy rằng nguyện ý, nhưng mấy người đó có chấp nhận không?" "Hơn nữa, Thiên Đình của đệ làm sao mới có thể thu nhận những môn hạ Thánh Nhân này, đệ sợ họ không tuân thủ pháp lệnh Thiên Đình!" Chu Du nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thần bí: "Không nguyện ý?

Bọn họ không có lựa chọn nào khác!" "Đợi đến khi Đại Kiếp đến, ngươi sẽ biết tình hình là gì!" "Bây giờ cách lúc lượng kiếp đến còn sớm, ngươi cứ chuẩn bị sớm là được!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên cũng không hỏi thêm nữa.

Dù sao Hạo Thiên rõ ràng sư huynh mình không nói cho mình biết toàn bộ chắc chắn là có lý do.

Mà Chu Du sở dĩ không nói toàn bộ sự việc cho Hạo Thiên, cũng là sợ Hạo Thiên đắc ý quên mình.

Dù sao mấy người kia đã thành tựu Thánh Nhân, tuy gộp lại cũng không phải đối thủ của mình, nhưng đối phó một Hạo Thiên thì vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chu Du không muốn Hạo Thiên trước khi mọi việc được định đoạt, bị mấy người kia nhìn ra manh mối gì.

Nếu không, đến lúc đó họ thà để đệ tử chuyển thế trọng sinh cũng sẽ không để môn hạ đầu nhập vào Thiên Đình.

Chu Du đang suy tư, liền thấy Hạo Thiên bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm!" Chu Du không nói gì, mà vẻ mặt

an ủi xoa xoa đầu Hạo Thiên.

Mà sau một lát, Hạo Thiên đột nhiên nhớ lại cảnh tượng khi đến Bồng Lai, liền mở miệng nói với Chu Du: "À phải rồi sư huynh, nhiều Long Tộc ở Bồng Lai vậy đã đi đâu hết rồi, chẳng lẽ cũng là để chuẩn bị cho Đại Kiếp sao?"Nghe Hạo Thiên nói, Chu Du cũng không giấu giếm, trực tiếp nói với Hạo Thiên: "Quả thật như vậy!" Hạo Thiên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm hiểu rõ.

Dù sao thủ đoạn của sư huynh mình mà mình không nhìn ra cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều Hạo Thiên cũng có chút hiếu kỳ: "Sư huynh, nhiều Long Tộc như vậy huynh đã sắp xếp đến đâu rồi?" "Vì sao trong Hồng Hoang lại không có chút động tĩnh nào?" Nghe Hạo Thiên nói xong, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một tia đắc ý, sau đó Nguyên Thần khẽ động, một đạo huyền quang liền trực tiếp xuất hiện trong Đại Điện, chính là kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Châu.

Đương nhiên Chu Du đã che giấu khí tức của Hỗn Độn Châu, nếu không tòa Đại Điện này không thể chịu nổi sự tàn phá của khí tức Hỗn Độn Châu.

Dù là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong như Hạo Thiên e rằng cũng sẽ trọng thương ngay lập tức, thậm chí có khả năng vẫn lạc tại chỗ.

Điều này không hề khoa trương.

Có lẽ có người sẽ nói Tiên Thiên Chí Bảo nếu có uy năng lớn như vậy, thì Thái Nhất cũng không thể có được Hỗn Độn Chung.

Nhưng cần biết Hỗn Độn Chung là bạn sinh Linh bảo của Thái Nhất, đối với Thái Nhất là chủ nhân tự nhiên sẽ không có bất kỳ tổn hại nào.

Hơn nữa, tu vi cao nhất của Thái Nhất cũng chỉ là cảnh giới

Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tuy nói có thể phát huy uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng sẽ không cường hoành bằng uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Thánh Nhân.

Còn một điểm nữa, đó là hiện tại Hỗn Độn Châu và Hỗn Độn Chung không cùng một tầng thứ.

Khi Nhân Tộc thành tựu Thiên Địa nhân vật chính, Hỗn Độn Châu cũng nhận được lợi ích rất lớn, hiện tại đã có vài phần uy năng của Hỗn Độn Linh bảo, nên uy năng tự nhiên phi thường.

Nhìn Hỗn Độn Châu bay ra từ Nguyên Thần của sư huynh mình, trong mắt Hạo Thiên cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.Cần biết, Tiên Thiên Chí Bảo là đỉnh phong trong Tiên Thiên Linh bảo, là Linh bảo cấp cao nhất tồn tại ở Hồng Hoang.

Trong đó còn ẩn chứa Đại Đạo chân ý, có uy năng sánh ngang tầng thứ Thánh Nhân, quả thật là uy lực vô cùng.

Trong Hồng Hoang rộng lớn, Tiên Thiên Chí Bảo tồn tại cũng chỉ có mấy kiện như vậy, hơn nữa cơ bản đều nằm trong tay mấy vị Thánh Nhân.

Kiện Chí Bảo duy nhất không nằm trong tay Thánh Nhân là Hỗn Độn Chung còn bị Thái Nhất tự bạo trực tiếp trong Vu Yêu Đại Kiếp, cũng có thể thấy sự quý giá của nó.

Đối với tầng thứ Chí Bảo này, người bình thường đừng nói là sở hữu, ngay cả việc có kiến thức cũng không dễ.

Dù Hạo Thiên cao quý là Thiên Đế, chủ tể danh nghĩa của Hồng Hoang, nhưng lại vô duyên với Tiên Thiên Chí Bảo, nên lúc này khi thấy Hỗn Độn Châu mới ghen tị như vậy.

Đương nhiên Hạo Thiên tuy ghen tị, nhưng cũng không đến mức

có tâm tư khác, càng không nói đến ghen ghét.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo không phải thứ mà tồn tại Chuẩn Thánh như Hạo Thiên có thể dễ dàng nắm giữ.

Dù có cho Hạo Thiên một kiện Tiên Thiên Chí Bảo vô chủ, thì có luyện hóa được hay không vẫn là một vấn đề, huống chi là phát huy uy năng của Chí Bảo.

Chương 420

Cũng chỉ có tầng thứ Thánh Nhân mới có thể hoàn toàn tế luyện Tiên Thiên Chí Bảo, phát huy ra uy lực chân chính của Tiên Thiên Chí Bảo.

Bởi vì trong Tiên Thiên Chí Bảo ẩn chứa Đại Đạo chân ý hoàn chỉnh, dù là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không thể hoàn toàn lý giải, tự nhiên cũng không thể phát huy toàn bộ uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo.

Đương nhiên nói đến đây lại phải nói lại về Thái Nhất, ai bảo y là tồn tại duy nhất dưới Thánh Nhân sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo chứ.

Mà Thái Nhất sở dĩ có thể phát huy toàn bộ uy năng của kiện Chí Bảo Hỗn Độn Chung, là vì Hỗn Độn Chung là bạn sinh chi bảo của Thái Nhất, bẩm sinh đã được Thái Nhất luyện hóa.

Tuy nhiên, dù Thái Nhất đã hoàn toàn tế luyện kiện Chí Bảo này, nhưng cũng không thể duy trì phát huy uy năng của Chí Bảo.

Dù sao pháp lực tầng thứ Chuẩn Thánh của y cũng có hạn, không thể giống Thánh Nhân, chỉ cần ở trong Hồng Hoang thì không phải lo lắng pháp lực khô kiệt.

Do đó Hạo Thiên dù vạn phần ghen tị, trong lòng cũng không có tâm tư khác.

Tuy nhiên, nhìn kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Châu bay ra từ Nguyên Thần của sư huynh mình, sau đó từ từ bay về phía Đại Điện, Hạo Thiên cũng từ từ cau mày, không hiểu vì sao sư huynh đột nhiên triệu ra kiện Chí Bảo này.

Ngay lập tức liền muốn mở miệng hỏi Chu Du, chỉ là còn chưa

đợi Hạo Thiên mở miệng, liền thấy động tác của Chu Du, liền không hỏi nữa.

Chu Du bên này chú ý thấy Hạo Thiên khó hiểu, nhưng lại không lên tiếng giải thích, mà là chỉ vào hướng Hỗn Độn Châu, bảo Hạo Thiên tự mình xem, như vậy cũng tiết kiệm cho Chu Du công sức giải thích cho Hạo Thiên.

Thấy động tác của sư huynh mình, Hạo Thiên đành nén sự khó hiểu trong lòng, nín thở ngưng thần nhìn chằm chằm Hỗn Độn Châu trên Đại Điện, muốn xem sư huynh rốt cuộc muốn làm gì.Ngay dưới sự chú thị của Hạo Thiên, Hỗn Độn Châu trực tiếp dừng lại trên trung tâm Đại Điện.

Sau đó tâm thần Chu Du khẽ động, một đạo Nguyên Thần chi lực cũng trực tiếp tán ra, cuối cùng dung nhập vào trong Hỗn Độn Châu.

Mà Hỗn Độn Châu giữa không trung, sau khi nhận được đạo Nguyên Thần chi lực này của Chu Du, tức khắc xuất hiện dị tượng.

Ngay trong sự chấn kinh của Hạo Thiên, từng bức họa diện cũng xuất hiện trong Đại Điện.

Thấy cảnh tượng trong các bức họa diện, khóe miệng Hạo Thiên cũng dần dần mở rộng, không tự chủ nuốt mấy ngụm nước bọt, sau đó trên mặt cũng lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

Nhìn biểu cảm chấn kinh của Hạo Thiên lúc này, Chu Du cũng thấy buồn cười, trực tiếp mở miệng nói với Hạo Thiên: “Ngươi không phải muốn biết Long Tộc trong Bồng Lai đã đi đâu sao, bây giờ thấy rồi chứ!” Nghe Chu Du nói, thân hình Hạo Thiên cũng chợt chấn động, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Sau đó lập tức quay người nói với Chu Du: “Sư huynh, đây chẳng lẽ là vực ngoại?” Chu Du nghe vậy, cũng gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

“Nói chính xác thì là các tiểu thế giới phụ thuộc bên ngoài Hồng Hoang!” “Ngày xưa Đại Thần Bàn Cổ khai thiên tích địa, Tam Thiên Ma Thần Hỗn Độn đều vẫn lạc.

Đại Đạo của Tam Thiên Ma Thần dung nhập vào trong Hồng Hoang, nhưng từ những tàn hài lại hình thành vô số tiểu thế giới này bên ngoài Hồng Hoang!” Nghe sư huynh mình miêu tả, trong ánh mắt Hạo Thiên cũng lộ ra một tia sung cảnh.

Cảnh tượng hùng vĩ, tráng lệ đến nhường đó, dù chỉ tưởng tượng thôi trong lòng cũng đã có chút chấn động.

Cần biết, Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều là cao thủ tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La, mà Bàn Cổ lại là cao thủ trên Thiên Đạo.

Sự tranh phong của những Đại Năng vô thượng như vậy, há có thể tầm thường, e rằng ngay cả Hồng Hoang Đại Kiếp cũng không sánh kịp một phần vạn.

Dù không có vinh hạnh được chứng kiến cảnh tượng đó, nhưng chỉ nghĩ đến tình hình thịnh vượng lúc đó, Hạo Thiên cũng không khỏi có chút kích động.

Với tư cách là chủ Thiên Đình Hồng Hoang, Hạo Thiên tự nhiên rõ ràng bên ngoài Hồng Hoang tồn tại vô số thế giới phụ thuộc.

Thậm chí đối với những tiểu thế giới này y cũng đã từng tìm hiểu.

Nhưng đối với nguồn gốc của những thế giới này thì đây là lần đầu tiên y hiểu rõ đến vậy, nên nhất thời cũng có chút hoảng hốt.

Mãi cho đến một lát sau, Hạo Thiên mới ổn định tâm thần, nói với Chu Du: “Thì ra là chuyện như vậy, đệ cứ nói trong Hồng Hoang không thấy Long Tộc Chuẩn Thánh xuất hiện, hóa ra là đã đi vào các thế giới phụ thuộc Hồng Hoang!” “Nhưng sư huynh, đệ vẫn có chút không hiểu, trong các tiểu thế giới này rốt cuộc có gì thần dị, vì sao

huynh lại muốn phái một nhóm Long Tộc Chuẩn Thánh đến đó!"Nghe Hạo Thiên hỏi, Chu Du trên mặt cũng lộ ra một tia cười, sau đó phất tay một cái, họa diện trên Đại Điện tức khắc biến mất.

Ngay sau đó kiện Linh bảo Hỗn Độn Châu cũng bay trở về tay Chu Du.

Đợi đến khi Hỗn Độn Châu xuất hiện trong tay, Chu Du lúc này mới mở miệng nói: "Những tiểu thế giới bên ngoài Hồng Hoang này tuy không rộng lớn bằng Hồng Hoang, nhưng cũng là những tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Trong đó cũng có các loại sinh linh tồn tại, đối với Long Tộc Chuẩn Thánh trong Bồng Lai mà nói, cũng là nơi tôi luyện cực kỳ tốt!" "Hơn nữa, những tiểu thế giới này cùng Hồng Hoang đồng xuất một mạch, y phụ thuộc vào Hồng Hoang mà sinh, tồn tại không ít tài nguyên.

Hậu bối Long Tộc của ta cũng có thể đạt được không ít cơ duyên!" Nghe Chu Du nói đến tài nguyên, mắt Hạo Thiên tức khắc sáng lên, vội vàng nói với Chu Du: "Sư huynh, sư huynh, trong những thế giới này không ít trân bảo chứ?" Chu Du nghe vậy, cũng cười khẽ, sau đó đưa tay gõ gõ đầu Hạo Thiên nói với y: "Đã là đường đường Thiên Đế rồi, sao còn vô tư như vậy chứ!" Hạo Thiên xoa xoa đỉnh đầu, trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

"Sư huynh, Hồng Hoang tuy vô tận, nhưng tài nguyên cũng có hạn nha, Thiên Đình của đệ tuy phát triển không chậm, nhưng tài nguyên tiêu hao cũng rất nhiều!" "Đệ khẳng định phải nghĩ cách khai thác nguồn thu và tiết kiệm chi tiêu chứ!" Nghe Hạo Thiên nói, Chu Du cũng gật đầu nói với Hạo Thiên: "Không ngờ tiểu tử ngươi còn có quy hoạch như vậy!" Nghe Chu Du khen ngợi, trên mặt Hạo Thiên cũng hiện lên một tia kích động.

Dù sao Chu Du chính là người Hạo Thiên sùng bái nhất, có thể nhận được lời khen của Chu Du, thì đối với Hạo Thiên mà nói không nghi ngờ gì là một chuyện đáng phấn khích.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Hạo Thiên, Chu Du cũng trực tiếp nói: "Những tiểu thế giới này là tồn tại cùng Hồng Hoang đồng sinh, cùng thuộc Thiên Đạo quản hạt, được Đại Đạo yêu quý, tự nhiên có không ít tài nguyên!"Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên tức khắc dựng tai lên, sau đó vẻ mặt mong đợi nhìn Chu Du.Ngay sau đó, giọng Chu Du tiếp tục vang lên: "Những thế giới vực ngoại này chia thành ba ngàn Đại Thế Giới, và vô tận Tiểu Thế Giới!" "Dựa trên sự khác biệt về bản nguyên lớn nhỏ của thế giới, tài nguyên ẩn chứa cũng có sự chênh lệch rất lớn!" "Trong đó, thế giới càng lớn bản nguyên càng mạnh, tài nguyên càng nhiều.

Như trong ba ngàn Đại Thế Giới bên ngoài Hồng Hoang, đều tồn tại vài kiện Tiên Thiên Linh bảo!" "Mà thế giới nhỏ nhất e rằng còn không bằng một động thiên ở Hồng Hoang, đừng nói Linh bảo, ngay cả linh nguyên liệu cũng không có bao nhiêu!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên tức khắc chìm vào trạng thái chấn kinh.

Tuy nói Hạo Thiên đã biết nguồn gốc của những tiểu thế giới này, nhưng không có nghĩa là y hiểu rõ sâu sắc về chúng.

Hiện tại nghe sư huynh mình nói trong những tiểu thế giới này lại còn có Tiên Thiên Linh bảo tồn tại, Hạo Thiên đương nhiên kích động vạn phần.

Cần biết, theo sự phát triển của Hồng Hoang, cao thủ cũng ngày càng nhiều, nhưng Tiên Thiên Linh bảo là có số lượng.

Dù khi Hồng Hoang thăng cấp sẽ có Tiên Thiên Linh bảo mới xuất hiện, nhưng cũng không thể sánh kịp số lượng tu sĩ.

Vì vậy, còn chưa đợi Chu Du nói xong, Hạo Thiên đã sốt ruột mở

miệng nói: “Sư huynh, đã có Tiên Thiên Linh bảo tồn tại, chúng ta vì sao không trực tiếp đến các tiểu thế giới đó để thu lấy!” Nghe giọng Hạo Thiên kích động, Chu Du cũng không nhịn được bật cười, liền giải thích với Hạo Thiên: “Nếu thật sự dễ dàng như vậy thì tốt rồi!” Hạo Thiên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia khó hiểu, vội vàng hỏi: “Sư huynh, với thực lực của huynh cũng không có cách nào sao?” Nghe Hạo Thiên nói, Chu Du trực tiếp lắc đầu, nói với Hạo Thiên: “Những tiểu thế giới này là tư lương cho Hồng Hoang thăng cấp, chịu sự quản hạt của Thiên Đạo, được Đại Đạo chú ý.

Dù là ta cũng không thể dễ dàng hàng lâm!” “Đương nhiên đối với Chuẩn Thánh như ngươi thì không có hạn chế lớn như vậy, nhưng trong những thế giới này cũng tồn tại không ít sinh linh, thực lực cũng không tệ.

Muốn đạt được Tiên Thiên Linh bảo, cũng không phải dễ dàng như vậy!” Chu Du nói xong, Hạo Thiên liền cảm thấy một chậu nước lạnh trực tiếp dội xuống, nhiệt huyết trong lòng tức khắc tắt ngấm.

Bởi vì từ lời Chu Du, Hạo Thiên biết, những tiểu thế giới này không đơn giản như mình nghĩ, muốn có được lượng lớn tài nguyên và Tiên Thiên Linh bảo, không dễ dàng chút nào.Nhìn Hạo Thiên vẻ mặt buồn bã, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một tia cười thần bí, sau đó tiếp tục nói với Hạo Thiên: “Tuy rằng thu hoạch tài nguyên không dễ dàng, nhưng cũng không phải là không có cách nào!” Nghe lời này, Hạo Thiên tức khắc tỉnh táo lại, nghĩ đến Long Tộc trong Bồng Lai đều đã đi đến các tiểu thế giới, trong lòng lại sinh ra một tia chờ đợi, sau đó vội vàng ôm lấy cánh tay Chu Du mà nũng nịu: “Sư huynh, sư huynh tốt bụng!” “Huynh giúp đệ một tay đi mà!” Thấy biểu hiện của Hạo Thiên, Chu Du cũng lộ ra một tia đắc ý.

May mà hiện tại Hạo Thiên là dáng vẻ đồng tử, nếu không Chu Du e rằng sẽ nôn ra tại chỗ.

Sau đó Chu Du chỉ vào vị trí vai mình, liền nhắm hai mắt lại.

Thấy động tác của sư huynh mình, Hạo Thiên đâu còn không biết nên làm gì.

Dù sao ở Ngọc Kinh Sơn y cũng không ít lần làm chuyện này.

Ngay lập tức, Hạo Thiên lườm Chu Du một cái, sau đó trực tiếp đến phía sau Chu Du, bóp vai cho Chu Du.

Nếu cảnh tượng như vậy để người Hồng Hoang thấy được, e rằng mắt họ đều phải trừng ra ngoài.

Hạo Thiên hiện tại có thân phận gì chứ, đó là chủ Thiên Đình, chủ tể danh nghĩa của Hồng Hoang, bây giờ lại đi bóp vai cho người khác.

Hành động như vậy nếu bị người khác thấy được e rằng sẽ mất hết uy tín.

Dù cho đối tượng phục vụ là Chu Du, vị truyền đệ tử của Đạo Tổ, đệ nhất nhân Hồng Hoang lúc này.

Đương nhiên Hạo Thiên lại không hề cảm thấy mất mặt chút nào.

Dù là trước mặt chúng sinh, Hạo Thiên cũng không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Chương 421

Trong lòng Hạo Thiên, vị trí Thiên Đế này cũng không sánh bằng sư huynh mình.

Huống hồ không có Đạo Tổ đích thân bãi miễn thì cũng không ai dám bắt Hạo Thiên thoái vị.

Đương nhiên Chu Du cũng không thể để Hạo Thiên phục vụ mình như vậy trước mặt người ngoài.

Dù sao đã ở chung với Hạo Thiên lâu như vậy, Chu Du không muốn Hạo Thiên mất mặt.

Chỉ có điều đây là Đại Điện Bồng Lai, chỉ có hai người mà thôi, hơn nữa dưới sự che chắn của Hỗn Nguyên chi lực của mình, cũng không ai dám dò xét.

Cảm nhận lực đạo trên vai, khóe miệng Chu Du cũng khẽ nhếch lên, sau đó nói với Hạo Thiên: "Bên này, bên này!" Hạo Thiên bên cạnh nghe Chu Du nói, tức khắc một trận tức giận, nhưng vì Linh bảo cuối cùng vẫn phải khuất phục, thay đổi vị trí theo ý Chu Du.

Tuy nhiên, chỉ chốc lát sau, Chu Du liền nghe thấy giọng Hạo Thiên sốt ruột: "Sư huynh, ngài rốt cuộc có cách nào vậy!"Nghe Hạo Thiên nói, Chu Du cũng không trêu đùa Hạo Thiên nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Vực ngoại Hồng Hoang có vô số thế giới, ngoài Đại Thiên Thế Giới chẳng phải còn có Trung Thiên Thế Giới và Tiểu Thiên Thế Giới sao?" "Đã có thể trở thành Tiểu Thiên Thế Giới, thì ít nhiều cũng sẽ có một hai kiện Tiên Thiên Linh bảo tồn tại, Chuẩn Thánh cảnh giới tiến nhập tiện không có nguy hiểm gì!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên tức khắc tỉnh ngộ, sau đó lẩm bẩm: "Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ!!!" "Dù không thể có được Tiên Thiên Linh bảo,

cũng có thể có được vô tận tài nguyên, hơn nữa nếu chinh phục những tiểu thế giới này, chẳng phải có thể cướp sạch tài nguyên trong những thế giới này sao!" Nghe Hạo Thiên lẩm bẩm, Chu Du trực tiếp cắt ngang ảo tưởng của Hạo Thiên: "Đừng mơ hão, những tiểu thế giới này đều là tư lương cho Hồng Hoang thăng cấp, sao có thể để ngươi cướp sạch như vậy!" "Cần biết trong những tiểu thế giới này cũng có Thiên Đạo tồn tại!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên cũng chợt khựng lại, sau đó hoàn hồn, nói với Chu Du: "Đệ không lấy hết, lấy một nửa không được sao?" Chu Du nghe vậy, sắc mặt cũng ngẩn ra, sau đó trên mặt cũng hiện lên một tia u uất.

Mình vậy mà không nghĩ tới những điều này, quả thật có chút không nên a!

Nhưng cũng không trách Chu Du không nghĩ tới, bởi vì Chu Du lúc đó đã là đệ nhất nhân Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không bận tâm đến tài nguyên trong những tiểu thế giới này.

Hạo Thiên phía sau Chu Du không nghe thấy Chu Du trả lời, trên mặt cũng xuất hiện một tia hưng phấn, mở miệng liền trực tiếp nói: "Sư huynh, huynh cũng đồng ý với cách nghĩ của đệ chứ!" Chu Du nghe vậy, trước tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói với Hạo Thiên: "Ý nghĩ này của ngươi tuy có thể, nhưng tốt nhất đừng làm như vậy!" Hạo Thiên nghe vậy, trên mặt lại xuất hiện một tia khó hiểu, sau đó mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ làm như vậy cũng không được sao?" Chu Du nghe vậy, trực tiếp dùng một đạo Hỗn Nguyên chi lực dời Hạo Thiên phía sau sang một bên, sau đó giải thích với Hạo Thiên: "Theo sự thăng cấp của Hồng Hoang, những tiểu thế giới này sẽ bị Hồng Hoang trực tiếp hấp thu.

Nếu bản nguyên trong những tiểu thế giới này có tổn thương, thì tốc độ thăng cấp của Hồng Hoang cũng sẽ bị ảnh hưởng!" "Ngươi nói cách làm như vậy có thể chấp nhận được không!" Nghe Chu Du

nói, trên mặt Hạo Thiên cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Bởi vì bất kể là Tiên Thiên Linh bảo hay tài nguyên do những tiểu thế giới này sản sinh, đều là do bản nguyên thế giới thai nghén mà thành.

Tuy nói mang về Hồng Hoang cũng có thể tăng thêm một chút thực lực cho Hồng Hoang, nhưng nếu gây tổn thương đến bản nguyên của những tiểu thế giới này, thì đối với Hồng Hoang mà nói sẽ có chút bất lợi.

Tiếp đó Hạo Thiên nói với Chu Du: "Sư huynh, vậy tạo hóa như vậy, chúng ta không thể có được sao?" Hạo Thiên thấy vẻ mặt tiếc nuối, Chu Du cũng khẽ lắc đầu, rồi nói với Hạo Thiên: "Chỉ cần không tạo thành phá hoại căn bản đối với những tiểu thế giới này thì không có vấn đề gì!

Nên biết đạo lý 'thích khả nhi chỉ, hạc trạch nhi ngư' (biết dừng đúng lúc, chỉ lấy những gì cần thiết mà thôi)." Nghe lời Chu Du nói, mắt Hạo Thiên sáng rỡ, bởi y biết tiểu thế giới bên ngoài Hồng Hoang nhiều vô số kể, dù chỉ thu hoạch một chút trong một tiểu thế giới, nhưng gộp lại từ nhiều tiểu thế giới thì lượng tài nguyên ấy cũng rất đáng kể.

Bởi vậy, lúc này y đương nhiên vô cùng kích động.

Và đúng lúc Hạo Thiên đang đắm chìm trong tương lai tươi đẹp, một vấn đề đột nhiên nảy ra trong đầu y, đó là Thiên đình không có đủ nhân lực để đi đến các tiểu thế giới.

Dù sao, các tiểu thế giới ngoài vùng có nhiều hiểm nguy, nếu phái tu sĩ bình thường đi, đừng nói là thu được bao nhiêu tài nguyên, có thể sống sót đã là may mắn rồi.

Muốn thu được tài nguyên linh bảo thì phải có Chuẩn Thánh xuất

động.

Nhưng cần biết rằng từ khi Hạo Thiên trở thành Thiên Đế đến nay, trong Thiên đình cũng chỉ có vài chục vị Chuẩn Thánh, mà phần lớn vẫn là những tồn tại do Long tộc và Nhân tộc phái đến trước kia.

Nhiều Chuẩn Thánh như vậy là không thể thiếu đối với Thiên đình, nếu để những Chuẩn Thánh cao thủ này đến các tiểu thế giới ngoài vùng, thì Thiên đình sẽ thực sự trở thành một cái vỏ rỗng.

Nếu có chuyện lớn xảy ra trong Hồng Hoang mà Thiên đình không có đủ vũ lực, thì vị chúa tể Hồng Hoang này sẽ chỉ là hữu danh vô thực.

Mặc dù Hạo Thiên không lo ai dám chọc giận Thiên đình, nhưng nếu Thiên đình không thể hiện đủ uy nghiêm, thì trước mặt chúng sinh Hồng Hoang sẽ có chút mất mặt.

Điều này khiến Hạo Thiên rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, bởi có núi báu mà không thể lấy, cảm giác này thực sự khiến người ta uất ức.Bên cạnh, Chu Du thấy Hạo Thiên chau mày, khẽ suy nghĩ một chút liền biết tâm tư của Hạo Thiên, bèn nói với y: "Không cần bận lòng, người đi đến tiểu thế giới ngoài vùng có thể quay về bất cứ lúc nào!" Nghe lời Chu Du nói, Hạo Thiên lập tức kích động, vội vàng hỏi Chu Du: "Sư huynh, thật sự có thể sao?" Chu Du nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia đắc ý: "Sư huynh ta có khi nào gạt ngươi đâu!" Nghe Chu Du nói, khóe miệng Hạo Thiên không khỏi nhếch lên, rồi khẽ nói: "Ngày trước lúc Sư tôn còn ở đây, sư huynh người đâu có ít lần 'chơi' đệ đâu!" Lời của Hạo Thiên lập tức khiến Chu Du nhớ lại những ngày tháng trên Ngọc Kinh Sơn, khóe miệng y hơi cong lên, rồi nói với Hạo Thiên: "Lúc đó Sư tôn đang tham ngộ Đại đạo, ta thay Sư tôn dạy dỗ ngươi mà!" Nghe Chu Du nói, Hạo Thiên không khỏi trợn trắng mắt, lúc ấy mình đã bị vị sư huynh này 'dạy dỗ' không ít.

Thấy biểu hiện của Hạo Thiên, Chu Du bật cười, rồi vươn tay định gõ đầu Hạo Thiên.

Nhưng lần này Hạo Thiên nhanh mắt nhanh tay, trực tiếp ôm đầu bằng hai tay, khiến Chu Du vô phương hạ thủ.

Chu Du thấy vẻ lúng túng của Hạo Thiên lúc này, tiếng cười càng lớn hơn, tay cũng thu về.

Thấy Chu Du thu tay, Hạo Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sư huynh mình ra tay tuy không gây hại gì cho mình, nhưng cũng đau chứ!

Mãi một lúc sau, đợi đến khi Chu Du ngừng cười, Hạo Thiên mới đi đến bên cạnh Chu Du, hỏi: "Sư huynh, người nói cho đệ biết, đi đến tiểu thế giới ngoài vùng làm sao có thể quay về bất cứ lúc nào?" Nghe Hạo Thiên hỏi, Chu Du cũng không có ý trêu chọc y nữa, trực tiếp nâng Hỗn Độn Châu trong tay lên, nói với Hạo Thiên: "Hãy xem thủ đoạn của sư huynh!"Chu Du nói xong, một luồng Hỗn Nguyên chi lực liền tuôn vào Hỗn Độn Châu trong tay.

Tiếp đó, Hạo Thiên thấy Hỗn Độn Châu trong tay sư huynh mình chợt sáng rực, rồi một xoáy nước từ từ xuất hiện trong Đại điện Bồng Lai.

Thấy xoáy nước xuất hiện trong Đại điện, Hạo Thiên lập tức tò mò tăng vọt, Nguyên thần khẽ động, một luồng Nguyên thần chi lực lập tức tán phát ra ngoài cơ thể, lao về phía xoáy nước trong Đại điện.

Thấy hành động của Hạo Thiên, Chu Du không lên tiếng ngăn cản.

Dù sao, với tư cách là chủ nhân của Hỗn Độn Châu, Chu Du quá rõ năng lực của chí bảo này.

Con đường thông tới tiểu thế giới ngoài vùng này khi xuất hiện đã ở trạng thái cực kỳ ổn định, nên Chu Du cũng không lo Nguyên thần

chi lực của Hạo Thiên sẽ gặp vấn đề gì.

Còn về phần Hạo Thiên, khi Nguyên thần chi lực lao vào xoáy nước, y đã đặt toàn bộ tâm thần vào luồng Nguyên thần chi lực này, muốn ngay lập tức cảm nhận tình hình của tiểu thế giới ngoài vùng.

Theo luồng Nguyên thần chi lực này biến mất trong thông đạo xoáy nước, Hạo Thiên cảm thấy thời gian dường như ngưng trệ lại, xung quanh Nguyên thần toàn bộ là Đạo uẩn Đại đạo đang lưu chuyển.

Đúng lúc Hạo Thiên đang đắm chìm trong cảnh tượng như vậy, đột nhiên Nguyên thần chợt nhẹ bỗng, liền tới một nơi xa lạ.

Nguyên thần chi lực cảm nhận được cảnh sắc nơi đây, Hạo Thiên trong Đại điện Bồng Lai lập tức mở bừng hai mắt, rồi với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Chu Du.

Mặc dù Nguyên thần chi lực không cảm nhận được sự biến đổi của thời gian, nhưng Chân thân Hạo Thiên trong Bồng Lai lại rõ ràng biết rằng, từ lúc Nguyên thần của mình biến mất trong thông đạo xoáy nước, chỉ là một sát na thời gian mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã đến tiểu thế giới ngoài vùng, Hạo Thiên sao có thể không chấn kinh?

Giờ đây y mới biết khái niệm ‘quay về bất cứ lúc nào’ mà sư huynh mình vừa nói là như thế nào.Sau đó, Hạo Thiên không nhịn được, trực tiếp nói với Chu Du: “Sư huynh, đây quả là thần hồ kỳ kỹ!” Hạo Thiên là Thiên đình chi chủ, tuy không hiểu biết nhiều về các tiểu thế giới ngoài vùng này, nhưng y cũng rõ độ khó để đi đến các thế giới ấy.

Cần biết rằng, tuy các tiểu thế giới ngoài vùng này phụ thuộc vào Hồng Hoang, nhưng khoảng cách từ Hồng Hoang đến chúng lại cực

kỳ xa.

Muốn đi đến các tiểu thế giới này, không những phải xuyên qua màng ngăn Hồng Hoang để tới Hỗn Độn, mà còn phải xuyên hành rất lâu trong Hỗn Độn vô tận, cuối cùng mới có thể tới được trước các tiểu thế giới này.

Hơn nữa, đây là trong trường hợp rất thuận lợi, nếu không, một Chuẩn Thánh bình thường dù có dốc cạn nửa đời người cũng không thể tìm được những tiểu thế giới ấy, bởi vị trí của các tiểu thế giới này cũng không cố định.

Đó còn chưa kể làm sao để tiến vào tiểu thế giới!

Bởi vậy, khi thấy Chu Du dễ dàng đả thông con đường đi tới tiểu thế giới ngoài vùng như vậy, Hạo Thiên mới chấn kinh đến thế.

Lúc này Hạo Thiên mới có một nhận thức rõ ràng về thực lực của Chu Du.

Cần biết rằng, vừa nãy Hạo Thiên đã nghe Chu Du nói, các tiểu thế giới này cũng có Thiên Đạo tồn tại, ngay cả Thánh nhân bình thường cũng không thể tùy ý giáng lâm.

Mà vị sư huynh của mình lại có thể trong chớp mắt đả thông thông đạo đi tới tiểu thế giới, thực lực tự nhiên là vượt xa tầng thứ Thánh nhân bình thường.

Hiểu được những điều này, Hạo Thiên trong lòng càng thêm hưng phấn.

Ai bảo bối cảnh lớn nhất của mình chính là sư huynh cơ chứ, thực lực sư huynh mình càng mạnh, thì vị Thiên Đế như mình càng ổn định.

Hạo Thiên sao có thể không kích động?

Chương 422

Hạo Thiên nói xong, cũng không quản phản ứng của Chu Du, Nguyên thần chi lực liền tự mình nhanh chóng du ngoạn trong tiểu thế giới.

Còn Chu Du ở một bên, sau khi nghe lời Hạo Thiên nói, trên mặt cũng thoáng qua một tia hài lòng.

Cần biết rằng, Chu Du trước kia tuy có thể thôi động Hỗn Độn Châu đưa đông đảo Long tộc trong Bồng Lai đến các tiểu thế giới ngoài vùng, nhưng không hề dễ dàng và thành thạo như bây giờ.

Dù sao, lúc đó thực lực của Chu Du đủ mạnh, nhưng vẫn còn hơi xa lạ với các tiểu thế giới ngoài vùng này.

Hơn nữa, các tiểu thế giới này có Thiên Đạo che đậy, Chu Du cũng không thể thôi toán quá rõ ràng.

Đương nhiên, có Hỗn Độn Châu tồn tại, sự an nguy của Long tộc không có vấn đề gì.

Y chỉ sợ các Long tộc này gặp phải nguy hiểm, xuất sư bất lợi.

Mà bây giờ mình đã thành tựu Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, thôi động Hỗn Độn Châu càng thêm đắc tâm ứng thủ, cộng thêm sự quen thuộc với các thế giới này, tự nhiên có thể thả sức thi triển.Trong tiểu thế giới ngoài vùng, chỉ trong chốc lát, Hạo Thiên đã dạo một vòng khắp tiểu thế giới này.

Đương nhiên, đừng nghi ngờ tốc độ của Hạo Thiên, dù sao y cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù chỉ có một tia Nguyên thần chi lực thì uy năng cũng không nhỏ, tốc độ đương nhiên phi phàm.

Hơn nữa, tiểu thế giới ngoài vùng này có diện tích chỉ vài vạn

dặm, thậm chí còn chưa tính là Tiểu Thiên thế giới, tự nhiên sẽ không làm mất nhiều thời gian của Hạo Thiên.

Điều này đương nhiên không phải nói năng lực của Hỗn Độn Châu không đủ, mà là Chu Du cố ý làm vậy.

Dù sao, các thế giới ngoài vùng trên Tiểu Thiên thế giới đều nằm dưới sự giám sát chặt chẽ của Hồng Hoang Thiên Đạo.

Mặc dù Hỗn Độn Châu có thể bỏ qua sự tồn tại của Thiên Đạo trong các tiểu thế giới này, trực tiếp mở thông đạo tới các thế giới ấy, nhưng một Chuẩn Thánh đỉnh phong như Hạo Thiên một khi tiến vào khó tránh khỏi bị Thiên Đạo sát giác.

Huống hồ, lần này Chu Du chỉ muốn Hạo Thiên kiến thức một chút, cũng không thôi động Hỗn Độn Châu hoàn toàn.

Theo sự hiểu biết của Hạo Thiên về tiểu thế giới ngoài vùng, sự tò mò trong lòng y cũng dần tan biến.

Dù sao, so với Hồng Hoang, các tiểu thế giới này quả thực không có bao nhiêu điểm nổi bật.

Không lâu sau, Hạo Thiên mất đi hứng thú.

Ngay sau đó, luồng Nguyên thần chi lực trong tiểu thế giới ngoài vùng liền đột nhiên tiêu tán, rồi từ thông đạo trên Đại điện Bồng Lai bay ra, quay trở về Đạo thể của Hạo Thiên.

Đợi đến khi Nguyên thần chi lực quay trở lại, Hạo Thiên liền với vẻ mặt hưng phấn nói với Chu Du: "Sư huynh, đã có thể đi đến các tiểu thế giới này và quay về bất cứ lúc nào, vậy đệ không có gì phải lo lắng nữa!" "Lát nữa đệ sẽ trở về Thiên đình, triệu tập đông đảo Chuẩn Thánh của Thiên đình!" Thấy dáng vẻ nóng lòng của Hạo Thiên, Chu Du bật cười khẽ, rồi mở lời nói với Hạo Thiên: "Không cần vội vàng như vậy, Đại kiếp còn một đoạn thời gian nữa mà!

Huống hồ, lần này đi đến các tiểu thế giới phụ thuộc ngoài Hồng Hoang là cơ hội rèn luyện tuyệt vời, đông đảo Đại La Kim Tiên trong Thiên đình của ngươi cũng có thể phái đi!"Nghe Chu Du nói, mắt Hạo Thiên sáng bừng, rồi nói với Chu Du: "Lời sư huynh nói rất đúng, Thiên đình tuy là Tam giới chúa tể, nhưng lại chưa từng trải qua tranh đấu gì, ít nhiều có chút ngư long hỗn tạp!" "Vừa hay mượn cơ hội này, để Thiên đình khứ vu tồn tinh, trở thành chúa tể Hồng Hoang đúng như danh xưng!" Chu Du nghe vậy, trên mặt hiện lên nụ cười tán thưởng.

Dù sao, Hạo Thiên tự mình nhận thức được điểm này là tốt nhất, cũng đỡ Chu Du phải nhắc nhở nữa.

Cần biết rằng, Phong Thần Đại Kiếp sắp tới tuy là một cơ duyên không nhỏ đối với Thiên đình, nhưng cũng là chuyện họa phúc tương y.

Nhiều đệ tử môn hạ Thánh nhân nhập Thiên đình, đối với Thiên đình mà nói cũng là một áp lực không nhỏ.

Dù sao, những người này không phải tự nguyện gia nhập Thiên đình, nếu các đệ tử Thánh nhân này chiếm giữ Chu Thiên thần vị mà còn không phục quản giáo, thì tất sẽ dẫn đến sự bất ổn của Thiên đình.

Dù Hạo Thiên trong tay có Phong Thần Bảng, đủ để uy hiếp môn hạ Thánh nhân này, nhưng nếu Thiên đình không có đủ thực lực, những người này chắc chắn sẽ không có chút ý thần phục nào, về sau vị Thiên Đế như Hạo Thiên sẽ không còn an ổn.

Đương nhiên, Hạo Thiên có thể không e ngại sự tồn tại của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia mà trực tiếp cường hành mẫn diệt những kẻ không phục, nhưng hiệu quả như vậy tuyệt đối sẽ không tốt.

Mà nếu trong Thiên đình có đủ vũ lực tuyệt đối, thì môn hạ Thánh nhân này không phục cũng phải phục, cho dù bọn họ không có chút lòng thần phục nào, cũng không dám gây ra chuyện gì.

Đương nhiên, lời Chu Du nói trước đó cũng không sai, những môn hạ Thánh nhân nhập kiếp này bị Phong Thần Bảng ràng buộc, chắc chắn phải quy thuộc về Thiên đình.

Chỉ có điều, quy thuộc Thiên đình và thần phục Thiên đình không phải là một khái niệm, Chu Du cũng muốn nhân cơ hội này, để Thiên đình của Hạo Thiên thực sự có được thực lực Tam giới chúa tể, chứ không phải như kiếp trước trở thành khôi lỗi của Thánh nhân.

Mặc dù kiếp này có Chu Du tồn tại, mấy vị Thánh nhân dù có tính toán thế nào, cũng không thể biến Hạo Thiên thành khôi lỗi, nhưng Chu Du không giống Hạo Thiên, một Thiên đình chi chủ cần mình chăm sóc.

Dù sao Hạo Thiên cũng có con đường riêng của mình phải đi, với tư cách là sư huynh, Chu Du cũng đặt rất nhiều kỳ vọng vào Hạo Thiên.

Cần biết rằng, hiện tại Hồng Hoang đang không ngừng thăng cấp, mà Hạo Thiên với tư cách là Hồng Hoang Thiên đình chi chủ, cũng là người mang khí vận lớn vô tận.

Theo Hồng Hoang thiên địa không ngừng thăng cấp, tu vi của Hạo Thiên cũng sẽ thủy trướng thuyền cao, ngay cả cảnh giới Thánh nhân đối với Hạo Thiên cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Thậm chí, đợi đến khi Hạo Thiên thành tựu Thánh nhân, tốc độ tu hành còn nhanh hơn mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia.

Điều này cũng là bởi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia giáo thống không thể truyền khắp tất cả sinh linh Hồng Hoang, nhưng trong

Hồng Hoang lại rất ít sinh linh không biết sự tồn tại của Thiên Đế.

Hạo Thiên có Hồng Hoang này làm nền tảng, tương lai cũng là một vùng quang minh, Chu Du với tư cách là sư huynh tự nhiên không muốn Hạo Thiên lãng phí tạo hóa tốt như vậy.Bên này Hạo Thiên thấy ánh mắt tán thưởng của Chu Du, thần sắc càng thêm kích động, sau đó không đợi Chu Du mở lời, liền trực tiếp nói với Chu Du: "Sư huynh, khi nào Thiên đình chúng đệ mới có thể đến tiểu thế giới ngoài vùng?" Thấy Hạo Thiên sốt ruột, Chu Du không nhịn được lắc đầu, rồi nói với Hạo Thiên: "Ta còn có nhiệm vụ giao cho ngươi, đợi nhiệm vụ hoàn thành, thì có thể cho những tiểu bối đó đi đến thế giới ngoài vùng!" Nghe Chu Du nói, trên mặt Hạo Thiên hiện lên một tia tò mò, vội vàng nói với Chu Du: "Sư huynh, người có việc gì, cứ việc phân phó!" Chu Du nghe vậy, cũng không che giấu, trực tiếp nói với Hạo Thiên: "Một trăm năm sau ta muốn tổ chức thịnh yến ở Bồng Lai, mời các tộc Hồng Hoang, việc này cần nhân sự Thiên đình của ngươi phối hợp!" Chu Du nói xong, không đợi Hạo Thiên phản ứng, hai mắt nhìn về phía Hồng Hoang rồi tiếp lời nói: "Đại kiếp sắp tới, Bồng Lai nhất mạch ta cũng đến thời cơ xuất thế, nên để chúng sinh Hồng Hoang kiến thức một chút uy phong của Bồng Lai nhất mạch ta rồi!" Nghe xong lời Chu Du, Hạo Thiên lập tức kích động.

Người khác không rõ, lẽ nào Hạo Thiên còn không biết thực lực của Bồng Lai sao!

Cần biết rằng, đông đảo Chuẩn Thánh Long tộc mà chúng sinh Hồng Hoang thấy trước kia, tuyệt đại đa số đều từ Bồng Lai mà ra, mà những người đó cũng chỉ là một phần thực lực của Bồng Lai mà thôi.

Hiện tại Bồng Lai nhất mạch xuất thế, nếu chúng sinh Hồng Hoang kiến thức được nội tình chân chính của Bồng Lai, e rằng cũng sẽ mục trừng khẩu ngốc.

Nghĩ đến cảnh thế nhân bị chấn kinh, Hạo Thiên cũng có chút kỳ vọng.

Sau đó, y với vẻ mặt sùng bái nhìn Chu Du nói: "Sư huynh, Bồng Lai cũng nên hiển thế, nếu không những người mới sinh trong Hồng Hoang e rằng còn không biết có một Thánh địa vô thượng như vậy!" Nghe xong lời Hạo Thiên, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một tia mỉm cười, rồi tiếp tục nói với Hạo Thiên: "Bồng Lai sớm muộn gì cũng phải dung nhập vào Hồng Hoang, chỉ có điều lần này không phải để chúng sinh biết đến," "Lần này Bồng Lai xuất thế, là để phòng ngừa Đại kiếp có ảnh hưởng gì tới Hồng Hoang!" "Ngoài ra, ta cũng sẽ nhân cơ hội này chiêu cáo việc Tây Vương Mẫu!" "Nhân tộc khí vận đối với ta vẫn không có trợ lực bao nhiêu, vừa hay có thể để Tây Vương Mẫu mượn khí vận mà thăng cấp!"Nghe xong lời Chu Du, Hạo Thiên cũng đầy mặt chấn kinh.

Với tư cách là Thiên Đế Thiên đình, Hạo Thiên rất rõ trên người Chu Du ngưng tụ bao nhiêu Nhân tộc khí vận.

Mà giờ đây sư huynh mình lại nói nhiều Nhân tộc khí vận như vậy đối với y đã không còn nhiều trợ giúp nữa, điều này sao có thể không khiến Hạo Thiên kinh ngạc?

Lúc này trong lòng Hạo Thiên cũng có chút suy đoán về thực lực của Chu Du, liền mang theo một tia do dự hỏi: "Sư huynh, lẽ nào người đã có cảnh giới như Sư tôn?" Hạo Thiên nói xong, cũng bất giác lắc đầu, cảm thấy có chút không thể, bởi vì nếu sư huynh mình có thực lực sánh ngang Hồng Quân, thì mình ít nhiều cũng sẽ có chút cảm ứng.

Mà Chu Du nghe lời Hạo Thiên nói, suýt nữa thì sặc.

Y liền gõ đầu Hạo Thiên, nói với y: "Nghĩ cái gì đó?

Cảnh giới của Sư tôn cao biết bao, há nào ta có thể dễ dàng đạt

tới!

Đừng đoán lung tung nữa, mau về Thiên đình rồi chọn ra những người sẽ đi đến ngoài vùng, để họ đi mời các tộc!

Đợi đến khi thịnh yến Bồng Lai một trăm năm sau kết thúc, rồi hãy đi đến các tiểu thế giới!"Nghe xong lời Chu Du, vẻ mặt Hạo Thiên cũng trở nên nghiêm túc, rồi với vẻ mặt trịnh trọng đáp lại Chu Du: "Xin sư huynh yên tâm, Hạo Thiên nhất định sẽ hoàn thành viên mãn việc này!" Chu Du nghe vậy cũng gật đầu, rồi nói với Hạo Thiên: "Thế thì tốt!

Việc Đại kiếp, ngươi cũng cần chuẩn bị kỹ lưỡng!" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt Hạo Thiên hiện lên một tia mong đợi.

Trước đó, khi vừa biết Đại kiếp sắp đến, Hạo Thiên còn có chút hoảng sợ, dù sao y cũng từ miệng sư huynh mình mà biết được rằng Đại kiếp này lại là Thánh nhân chi kiếp.

Cần biết rằng, như Vu Yêu Đại Kiếp mới chỉ là Đại kiếp bình thường của Hồng Hoang, thì Đại kiếp chuyên dành cho Thánh nhân này e rằng còn thảm khốc hơn Vu Yêu Đại Kiếp.

Vu Yêu Đại Kiếp kết thúc, các tồn tại cấp bá chủ trong Hồng Hoang là Vu Yêu hai tộc đều hoàn toàn suy tàn, vậy lần Đại kiếp này giáng xuống, e rằng Thiên đình cũng sẽ bị liên lụy, Hạo Thiên sao có thể không lo lắng?

Chương 423

Nhưng bây giờ Hạo Thiên lại hoàn toàn không sợ hãi, bởi vì Chu Du đã nói cho mình biết tình hình thực tế của Đại kiếp.

Mặc dù Hạo Thiên không rõ hiện tại thực lực của Chu Du rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ nào, nhưng Hạo Thiên biết rằng có sư huynh mình giúp đỡ, dù là mấy vị Thánh nhân kia cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Nghĩ đến tạo hóa mà Thiên đình sắp nhận được, trong lòng Hạo Thiên cũng có chút ước ao, liền không nhịn được trực tiếp mở lời nói với Chu Du: "Có sư huynh ở đây, đệ không cần lo lắng!

Đệ không tin mấy người kia dám mạo hiểm đắc tội sư huynh mà gây phiền phức cho đệ!" Nghe Hạo Thiên nói vậy, Chu Du cũng có chút bất đắc dĩ, liền phất tay với Hạo Thiên, trực tiếp nói: "Mau cút đi!" Hạo Thiên thấy thế, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô.

Ngay sau đó y liền lóe thân trực tiếp quay trở lại trên Đại điện, rồi Pháp lực trên người tuôn trào lại khôi phục thành dáng vẻ trung niên nhân.

Hiện tại sắp rời khỏi Đại điện, Hạo Thiên không thể vẫn giữ dáng vẻ đồng tử, nếu không uy nghiêm của Thiên Đế này sẽ tan thành mây khói.

Bên này Chu Du thấy biểu hiện của Hạo Thiên, trong mắt cũng hiện lên một tia hân hoan, rồi nói với Hạo Thiên trên Đại điện: "Đợi đến khi Đại kiếp đến, chúng nhân Bồng Lai sẽ đến Hồng Hoang giúp ngươi một tay!

Đến lúc đó nếu Thiên đình của ngươi lại xảy ra vấn đề gì, ta sẽ phải hỏi tội ngươi đó!"Nghe lời chúc phúc của Chu Du, Hạo Thiên

lập tức kích động, nhất thời thân ảnh cũng run rẩy.

Cần biết rằng, về thực lực của Bồng Lai, Hạo Thiên rất rõ ràng.

Với thực lực Bồng Lai trước kia đã đủ để nghiền ép các chủng tộc Hồng Hoang, mà đó còn chưa tính đến sự tiến bộ của chúng nhân Bồng Lai sau khi rèn luyện trong các tiểu thế giới ngoài vùng.

Có sự trợ lực của đông đảo Long tộc Bồng Lai, Hạo Thiên không còn chút lo lắng nào nữa.

Đợi đến khi tâm trạng Hạo Thiên bình phục, y liền với vẻ mặt nghiêm nghị cúi mình hành lễ với Chu Du, rồi trực tiếp nói: "Đa tạ sư huynh!

Nếu có bất trắc, không cần sư huynh mở lời, Hạo Thiên tự mình đến thỉnh tội!" Nghe những lời kiên định của Hạo Thiên, Chu Du không nói gì, mà chỉ lặng lẽ gật đầu.

Dù sao, Chu Du vốn dĩ đã có ý định khi Đại kiếp giáng lâm, sẽ phái Long tộc trong Bồng Lai đến Hồng Hoang đại địa, nhằm ngăn chặn Đại kiếp gây ra tổn thương lớn cho Hồng Hoang, ảnh hưởng đến sự thăng cấp của Hồng Hoang.

Lần này để Long tộc hiệp trợ Thiên đình cũng coi như là nhất cử lưỡng đắc.

Đương nhiên, Chu Du sẽ không để những Long tộc này tham gia vào Đại kiếp, việc họ xuất hiện trong Hồng Hoang chỉ là một sự chuẩn bị dự phòng, để tránh các Thánh nhân kia cấu cấp khiêu tường, để đệ tử môn hạ của mình tùy ý phá hoại Hồng Hoang đại địa.

Cần biết rằng, Thánh nhân bị ràng buộc bởi Hồng Hoang Thiên Đạo, tự nhiên không dám tùy tiện động thủ, nhưng đệ tử môn hạ Thánh nhân thì lại không có những hạn chế như Thánh nhân.

Hơn nữa, những người này không ít đều là Chuẩn Thánh tầng thứ,

còn có không ít Tiên Thiên linh bảo.

Vạn nhất cuối cùng không phục vận mệnh, phá quán tử phá suất, thì ít nhiều cũng là một phiền phức.

Phiền phức này đối với Chu Du mà nói không phải chuyện gì lớn, dù sao với cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên hiện tại của y, một ánh mắt cũng đủ trấn áp, nhưng đối với Thiên đình mà nói chắc chắn là một vấn đề không nhỏ.

Chỉ có điều, Chu Du lười phải luôn nhìn chằm chằm vào những người này, ai bảo Đại kiếp này cũng chỉ là kiếp nhân quả của mấy vị Thánh nhân kia, Chu Du cũng chẳng được lợi lộc gì mấy.Mãi cho đến một lát sau, một luồng Hỗn Nguyên chi lực từ tay Chu Du tán phát ra, ngay sau đó thân ảnh Hạo Thiên lập tức biến mất trên Đại điện.

Thấy Đại điện chìm vào tĩnh mịch, Chu Du cười lắc đầu, rồi trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tham ngộ Đại đạo chân ý trong Nguyên thần.

Cần biết rằng, hiện tại Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên chỉ còn một lớp màng mỏng.

Nếu Chu Du lại đột phá, thì có thể đạt tới cảnh giới như Hồng Quân, đối với việc Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo trợ giúp cũng sẽ lớn hơn.

Đồng thời, sau khi thăng cấp lên Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, cách Hỗn Nguyên Vô Cực cũng chỉ còn một tầng, Chu Du cũng vô cùng kỳ vọng.

Mặc dù Thánh nhân Cửu Trọng Thiên không dễ đột phá như vậy, nhưng Chu Du có nền tảng dồi dào.

Ví dụ như kinh nghiệm tu hành của Hồng Quân, Đại đạo chân ý

Bàn Cổ lưu lại đều chỉ rõ phương hướng cho Chu Du, mà Tín ngưỡng chi lực trong cõi u minh càng là nền tảng để Chu Du hết lần này đến lần khác xung kích Cửu Trọng Thiên.

Đây cũng là một trong những lý do Chu Du muốn tổ chức thịnh yến Bồng Lai, bởi vì theo Bồng Lai hiển hóa Hồng Hoang, địa vị của Chu Du trong lòng chúng sinh Hồng Hoang cũng sẽ đạt đến một tầng thứ mới.

Dù không sánh bằng Sư tôn đã thân hợp Thiên Đạo của mình, e rằng cũng sẽ không kém quá nhiều, dù sao hiện tại địa vị của Chu Du trong Hồng Hoang là một tồn tại độc nhất vô nhị.

Theo địa vị thăng cấp, Tín ngưỡng chi lực mà Chu Du nhận được cũng sẽ có một bước tiến vượt bậc.

Mặc dù những Tín ngưỡng chi lực này không giống như Nhân tộc khí vận chi lực trước kia, có thể trực tiếp đẩy cảnh giới Chu Du lên rất cao, nhưng cũng có thể tiềm di mặc hóa giúp cảnh giới Chu Du thăng cấp, Chu Du đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.Nói thì dài dòng, nhưng thực tế cũng chỉ trong chốc lát.

Ngay lúc Chu Du chìm đắm trong Đại đạo, Hạo Thiên bên này cũng bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du đưa tới trước Đại điện.

Về việc Chu Du vì sao không trực tiếp đưa Hạo Thiên ra khỏi Bồng Lai, là bởi thịnh yến Bồng Lai còn vài năm nữa mới cử hành, không cần vội vàng.

Hơn nữa, Hạo Thiên đã lâu không trở về Bồng Lai, chắc chắn là muốn dạo một vòng để hiểu rõ những thay đổi của Bồng Lai.

Chu Du cũng rõ ý nghĩ của Hạo Thiên, nên cũng không trực tiếp đưa Hạo Thiên ra khỏi Bồng Lai.Trước Đại điện, Hạo Thiên vừa đứng dậy, liền thấy hai ánh mắt quen thuộc chiếu vào mình.

Hạo Thiên thấy vậy lập tức phản ứng lại rằng mình đã bị sư huynh đưa ra khỏi Đại điện, sau đó trên mặt thoáng qua một tia đỏ ửng.

Nhưng tia đỏ ửng này cũng lập tức biến mất, ngay sau đó hai vị Long tộc Chuẩn Thánh trước Đại điện liền nghe Hạo Thiên thì thầm nói với Đại điện: "Sư huynh, lần sau người có thể nói trước với đệ một tiếng, rồi hãy đưa đệ ra, ít nhiều cũng phải để đệ có chút chuẩn bị tâm lý chứ!" Nghe lời thì thầm của Hạo Thiên, sắc mặt hai vị Long tộc Chuẩn Thánh bên cạnh Đại điện lập tức méo mó, suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Dù sao, hai người họ tận mắt chứng kiến Hạo Thiên bị Điện hạ nhà mình trêu chọc hai lần.

Nhìn biểu cảm của hai vị Long tộc Chuẩn Thánh, Hạo Thiên cũng không khỏi thở dài một tiếng, giả bộ vẻ mặt u sầu nói với hai vị Long tộc Chuẩn Thánh: "Nghĩ ta đường đường là Thiên Đế, hôm nay lại rơi vào kết cục như vậy, thật đáng thương đáng thở than a!" Nghe lời Hạo Thiên nói, sắc mặt hai vị Long tộc Chuẩn Thánh cũng đỏ bừng, bọn họ ở chung với Hạo Thiên cũng đã lâu, đương nhiên biết Hạo Thiên là đang muốn làm trò.

Và đúng lúc hai vị Long tộc Chuẩn Thánh suýt nữa không nhịn được cười thành tiếng, một giọng nói cũng trực tiếp từ trong Đại điện bay ra: "Hạo Thiên, ngươi mà còn hồ ngôn loạn ngữ, coi chừng cái đầu của ngươi đấy!" Nghe giọng nói truyền ra từ Đại điện, thân hình Hạo Thiên cũng lập tức run lên, sau đó vội vàng đáp lại trong Đại điện: "Sư huynh, đệ chỉ là đang đùa với họ thôi!

Đúng rồi, đệ còn phải đi dạo xung quanh, đệ đi trước đây!" Nói xong Hạo Thiên cũng không quản phản ứng của hai vị Long tộc Chuẩn Thánh trước Đại điện, trực tiếp lao vút đi về phía xa.

Nhìn bóng dáng vội vã của Hạo Thiên, hai vị Long tộc Chuẩn Thánh lại không thể nhịn được nữa, trực tiếp bật cười thành tiếng.

Theo tiếng cười truyền đi xa, liền thấy bước chân Hạo Thiên đột nhiên nhanh hơn, chốc lát sau đã biến mất khỏi tầm mắt của hai vị Long tộc Chuẩn Thánh này.Đợi đến khi bóng dáng Hạo Thiên biến mất, hai vị Long tộc Chuẩn Thánh cũng thu lại nụ cười, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, đứng gác hai bên Đại điện.

Bên này, sau khi Hạo Thiên đi xa, y cũng bất giác chậm lại bước chân, bắt đầu du ngoạn trong Bồng Lai.

Đối với việc bị hai vị Long tộc Chuẩn Thánh bên cạnh Đại điện trêu chọc, Hạo Thiên không những không để tâm chút nào, ngược lại còn cảm thấy thân thiết.

Dù sao, đây chính là cuộc sống thường ngày của Hạo Thiên khi trước ở Bồng Lai, thường xuyên bị sư huynh mình trêu chọc, rồi mình lại trêu chọc những người khác trong Bồng Lai.

Cũng giống như những gì đã nói trước đó, từ khi trở thành Thiên đình chi chủ, Hạo Thiên chưa từng có lúc nào nhẹ nhõm như vậy.

Ai bảo địa vị Thiên Đế tôn sùng lại là chúa tể danh nghĩa của Hồng Hoang, chịu trách nhiệm về chúng sinh hữu linh của Hồng Hoang, nhiều sự vụ của Thiên đình đều cần Thiên Đế Hạo Thiên tự mình quyết định.

Đương nhiên, việc nói 'danh nghĩa' ở đây cũng là bởi vì chư vị Thánh nhân và đông đảo Tiên Thiên đại năng trong Hồng Hoang không nằm trong sự quản hạt của Thiên đình.

Mặc dù hiện nay trong Hồng Hoang không có nhiều chuyện lớn xảy ra, nhưng một số chuyện vặt vãnh cũng không ngừng xuất hiện, nên Thiên Đế Hạo Thiên cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Và lần này trở về Bồng Lai, không còn nhiều ràng buộc của Thiên đình, Hạo Thiên mới cảm thấy thảnh thơi như vậy.

Theo Hạo Thiên buông bỏ những lo lắng trong lòng, tâm cảnh cũng từng chút một trở nên viên mãn, ngay cả tu vi cũng thăng cấp không ít.

Đương nhiên, trong đó cũng có yếu tố bên ngoài, dù sao Bồng Lai chi địa là một Thánh địa vô thượng hiếm có của Hồng Hoang.

Chương 424

Tại đây có Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên Chu Du tọa trấn, Đạo uẩn Đại đạo cũng vô cùng rõ ràng.

Cộng thêm Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn chi khí cuồng bạo thành Tiên Thiên linh khí nồng đậm, khiến Tiên Thiên linh khí trong Bồng Lai cực kỳ nồng đậm, ngay cả Đạo trường của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cũng kém xa Bồng Lai.

Có sự gia trì của Thánh địa vô thượng như Bồng Lai, tu vi của Hạo Thiên mới có thể thăng tiến nhanh đến vậy.

Đương nhiên, Hạo Thiên cũng rất rõ ràng rằng sự tiến bộ của mình có yếu tố Bồng Lai, nên trong lòng ít nhiều cũng có chút dao động.

Nếu không phải ngại thân phận Thiên Đế của mình, Hạo Thiên cũng hận không thể ở mãi trong Bồng Lai.

Nhưng Hạo Thiên cũng hiểu, ở trong Bồng Lai tuy có thể giúp tu vi của mình tiến thêm một bước, nhưng muốn đột phá Chuẩn Thánh chứng Đạo Thánh cảnh chỉ dựa vào những điều này là còn xa mới đủ, trừ phi có Hồng Mông Tử Khí tương trợ.

Mà Hồng Mông Tử Khí đã sớm bị chư vị Thánh nhân sử dụng trước Vu Yêu Đại Kiếp, chỉ còn lại một đạo vẫn không biết tung tích, ngay cả sư huynh mình cũng không có tạo hóa này, cuối cùng vẫn phải dựa vào đại nghị lực và đại khí vận của bản thân mà chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Hạo Thiên không cho rằng mình có cơ duyên như vậy để có được Hồng Mông Tử Khí đã biến mất từ lâu, nên ý nghĩ muốn ở lại Bồng

Lai trong lòng cũng dần tan biến.

Tiếp đó, Hạo Thiên tìm một chỗ trống liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thu Tiên Thiên linh khí trong Bồng Lai, muốn chuyển hóa sự tiến bộ của cảnh giới thành tu vi.

Cần biết rằng, chỉ có cảnh giới mà không có tu vi, thì thực lực vẫn không thăng tiến bao nhiêu.

Theo từng trận Tiên Thiên linh khí tuôn vào Đạo thể của Hạo Thiên, khí tức của Hạo Thiên cũng đột nhiên thăng cấp lên một đẳng cấp.

Đương nhiên, hiện tại Hạo Thiên đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù có tiến bộ cũng không thể đột phá Thánh cảnh, thậm chí ngay cả Chí Thánh cũng không thể thành tựu.

Dù sao, lần này cũng chỉ là Hạo Thiên có tâm cảm ngộ, cách Chí Thánh vẫn còn một đoạn đường không nhỏ.

Một lúc lâu sau, theo tu vi của Hạo Thiên lại gặp phải bình cảnh, y cũng trực tiếp tỉnh ngộ từ việc tham ngộ Đại đạo, bởi vì Hạo Thiên biết đã đến lúc mình phải rời đi.

Tiếp đó, Hạo Thiên đứng dậy khẽ cúi mình về phía Đại điện Bồng Lai, thân ảnh liền từ từ biến mất trong Bồng Lai.Và đợi đến khi thân ảnh Hạo Thiên một lần nữa xuất hiện, y đã ở trong Hỗn Độn hư không bên ngoài Bồng Lai.

Hạo Thiên quay đầu nhìn sâu vào Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai, y không còn do dự nữa, trực tiếp bay về Thiên đình trong Hồng Hoang.

Ngay lúc thân ảnh Hạo Thiên rời khỏi Bồng Lai, Chu Du trong Đại điện Bồng Lai cũng hoàn toàn chìm đắm vào Đại đạo tu hành, không còn quan tâm đến chuyện Hồng Hoang nữa.

Đương nhiên, điều này cũng là vì trong Hồng Hoang đã không còn chuyện lớn gì đáng để Chu Du chú ý.

Dù sao, ngay cả cuộc đại chiến giữa Phục Hy, Hồng Vân và Côn Bằng cũng đã kết thúc, mà Phong Thần Đại Kiếp còn phải một thời gian nữa mới giáng lâm.

Những chuyện nhỏ nhặt còn lại trong Hồng Hoang tự nhiên không đáng để Chu Du bận tâm.

Về việc Hồng Vân muốn đi tìm Minh Hà để hiểu rõ nhân quả, Chu Du cũng không quá lo lắng.

Dù sao, trong Hồng Hoang, ngoài chư vị Thánh nhân, cũng chỉ có vài người hiểu biết một chút về thực lực của Chu Du.

Trong số những người này có cả Huyết Hải Minh Hà.

Đương nhiên, bao gồm cả Thánh nhân, những tồn tại này cũng chỉ hiểu biết một chút về thực lực của Chu Du, chứ không biết Chu Du đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, nếu không e rằng sẽ không dám động một chút tà tâm nào nữa.

Nói đi nói lại, Minh Hà có chút hiểu biết về thực lực của Chu Du, cũng là vì chuyện Hậu Thổ thành Thánh năm xưa.

Chân thân Chu Du giáng lâm đã mang đến chấn động cực lớn cho Minh Hà, hơn nữa Minh Hà cũng đã nhận được một tạo hóa từ Chu Du.

Mặc dù cuối cùng khi Hậu Thổ thành Thánh, Minh Hà vì muốn trả lại nhân quả của Chu Du đã bị mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đánh trọng thương, nhưng về sau cũng có được lợi ích không nhỏ, nên Minh Hà đối với Chu Du cũng coi như có phần khuy khiếm.

Cộng thêm nhân quả đã mắc với Hồng Vân ở kiếp trước, vậy lần Hồng Vân đến Huyết Hải này cũng là hữu kinh vô hiểm.

Có những duyên cớ này, Chu Du đương nhiên không cần lo lắng cho người bạn tốt này của mình, thậm chí còn cảm thấy để Hồng Vân chịu chút khổ cũng là một chuyện tốt.

Mặc dù Chu Du biết Hồng Vân đã có những thay đổi rất lớn, nhưng con đường tu hành tất nhiên cũng cần một phen gian khổ.

Có cao thủ như Minh Hà rèn luyện, cảnh giới Hồng Vân mới có thể đột phi mãnh tiến.

Về phần Chu Du tại sao không quan tâm đến Phụ hoàng Chúc Long của mình, đó là bởi Chúc Long vẫn luôn bế quan tiềm tu trong Đông Hải Long Cung, đang xung kích cảnh giới Thánh nhân.

Cần biết rằng, Nhân tộc và Long tộc khí vận hợp nhất, sau đó Long tộc lại trở thành tín ngưỡng đồ đằng của Nhân tộc, Chúc Long với tư cách là thủ lĩnh Long tộc đã nhận được không ít lợi ích.

Chỉ dựa vào những điều này, Chúc Long đã sớm thăng cấp lên cảnh giới Chí Thánh, thậm chí còn đi xa hơn Phục Hy ở cảnh giới Chí Thánh.

Dù sao Chúc Long là một Đại năng còn sót lại từ Long Hán Đại Kiếp, thực lực tự nhiên phi phàm.

Mặc dù nhân quả từ Long Hán Đại Kiếp đã khiến tu vi của Chúc Long đình trệ một thời gian dài, mãi đến khi Đạo Tổ Tử Tiêu Cung giảng đạo mới hoàn toàn tỉnh giấc, nhưng nhiều kinh nghiệm như vậy cũng đã giúp Chúc Long có đủ kiến thức.

Bởi vậy, khi Nhân tộc thành tựu Hồng Hoang thiên địa nhân vật chính, Chúc Long cũng dựa vào sự gia trì của Nhân tộc khí vận, bắt đầu xung kích cảnh giới Thánh nhân.

Mà Chu Du cũng rất rõ ràng rằng nếu không có gì bất ngờ, thì lần này Chúc Long chắc chắn sẽ thành công thăng cấp Hỗn Nguyên.

Chỉ có điều, vì Nhân tộc khí vận che đậy, Chu Du cũng không chắc cần bao nhiêu thời gian, nhưng điều Chu Du biết là việc Chúc Long đột phá tu vi chắc chắn không thể diễn ra trong thời gian ngắn.

Ngay cả khi Đại kiếp tiếp theo kết thúc, Chúc Long e rằng còn chưa chắc có thay đổi gì, dù sao Chúc Long và mình không giống nhau, do đó Chu Du mới không quá quan tâm đến Long Cung.

Hơn nữa còn một mặt khác là Chu Du cảm thấy khi Chúc Long đột phá, mình chắc chắn sẽ có cảm ứng, đến lúc đó giáng lâm Long Cung bảo hộ cũng chưa muộn.

Chính vì thấy Chúc Long đột phá tu vi, Chu Du mới nghĩ đến việc tổ chức thịnh yến Bồng Lai trước Đại kiếp, hy vọng Tây Vương Mẫu có thể mượn cơ duyên này, thành công thăng cấp Hỗn Nguyên chi cảnh.

Đương nhiên, việc này có thành công hay không thì Chu Du không rõ.

Dù sao Tây Vương Mẫu không thể so với Chúc Long, Chúc Long đã sớm có thực lực Chí Thánh, sau đó mượn khí vận khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của thiên địa mà thuận lợi đột phá.

Còn Tây Vương Mẫu hiện tại vẫn chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách Thánh cảnh còn một đoạn đường rất dài, dù có chia sẻ khí vận trên người Chu Du, nhưng cũng không biết có được lợi ích lớn đến mức nào.Những suy nghĩ của Chu Du, Hạo Thiên bên này tự nhiên sẽ không biết.

Sau khi rời khỏi Bồng Lai, Hạo Thiên không hề chậm trễ chút nào, trực tiếp quay trở về Thiên đình.

Bởi vì những việc cần làm tiếp theo đều không phải chuyện nhỏ, mà trong đó quan trọng nhất đương nhiên là trước tiên triệu tập các

cao thủ trong Thiên đình để truyền bá tin tức Bồng Lai sắp hiển thế, sau đó lại để những người này đi đến các tiểu thế giới ngoài vùng để rèn luyện.

Làm như vậy, đợi đến khi Đại kiếp giáng lâm, mình cũng sẽ có đủ tự tin để đối mặt, đến lúc đó dù môn hạ Thánh nhân có đến Thiên đình cũng không dám có dị động gì.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Hạo Thiên càng thêm sốt ruột, nên tốc độ dưới chân cũng cực nhanh.

Hạo Thiên đã là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, dưới toàn lực tốc độ tự nhiên là phi phàm.

Không lâu sau, Hạo Thiên đã quay trở về Hồng Hoang.

Và khi đến Hồng Hoang, tốc độ của Hạo Thiên lại càng nhanh hơn một bước, dù sao trong Hỗn Độn có sự tồn tại của Hỗn Độn chi khí, ảnh hưởng đến sự phát huy của Hạo Thiên, còn Tiên Thiên linh khí nồng đậm trong Hồng Hoang tự nhiên sẽ không gây trở ngại gì cho Hạo Thiên.

Cứ như vậy, Hạo Thiên một đường phong trì điện xế mà quay về Thiên đình.

Chương 425

Ngay khi về đến Thiên đình, Hạo Thiên liền đến nơi Dao Trì ở, muốn tìm Dao Trì để thương lượng.Sở dĩ Hạo Thiên không lập tức quay về Lăng Tiêu Bảo Điện triệu tập chúng nhân Thiên đình, cũng là bởi vì lúc đó y một mình đi đến Bồng Lai quá đỗi vội vàng, nên căn bản không kịp giao lưu quá nhiều với Dao Trì.

Khiến Dao Trì vẫn còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì trọng đại, trực tiếp thoát ly khỏi khổ tu.

Còn bây giờ Hạo Thiên quay về, đương nhiên cũng phải cho Dao Trì một lời giải thích.

Đương nhiên, đối với việc Đại kiếp mà Chu Du đã nói, Hạo Thiên tự nhiên sẽ không dễ dàng tiết lộ cho Dao Trì.

Không phải nói Hạo Thiên lo Dao Trì sẽ tiết lộ hay gì, mà là vì Hạo Thiên sợ Dao Trì quá lo lắng.

Dù sao, Đại kiếp lần này phi phàm, không giống với Vu Yêu Đại Kiếp trước đó.

Lượng kiếp lần này xuất hiện là Đại kiếp chuyên nhắm vào Thánh nhân.

Bởi vì Dao Trì lại không giống mình, biết được ngọn nguồn sự việc từ sư huynh.

Nếu thật sự Dao Trì biết Đại kiếp sắp đến, e rằng tâm cảnh cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Cần biết rằng, ngay cả kiếp số như Vu Yêu Đại Kiếp còn suýt chút nữa khiến Hồng Hoang trọng thương, thì Đại kiếp do Thánh nhân gây ra lần này e rằng sẽ hủy diệt Hồng Hoang.

Mặc dù kiếp nạn lần này xuất hiện không có nhiều liên quan đến Thiên đình, nhưng ngay cả Thánh nhân vô thượng cũng bị cuốn vào, Thiên đình e rằng cũng khó mà đứng ngoài cuộc.

Đương nhiên Hạo Thiên không phải không muốn nói cho Dao Trì sự thật, nhưng Hạo Thiên không có năng lực che đậy Thiên Đạo như Chu Du.

Một khi nói ra nguyên nhân Đại kiếp lần này giáng lâm, dù không đề cập đến danh húy của chư vị Thánh nhân, e rằng cũng sẽ bị mấy vị Thánh nhân này cảm tri.

Mà vạn nhất bị các Thánh nhân này sát giác, thì Đại kiếp lại sẽ phát sinh biến hóa.

Đến lúc đó có còn giống như sư huynh mình đã nói hay không, Hạo Thiên không dám chắc nữa.

Nếu Đại kiếp thật sự có biến hóa gì, thì liệu Thiên đình còn có thể giành được cơ duyên hay không e rằng sẽ rất khó nói.

Bởi vậy, vì sự an ổn của Thiên đình, cũng như con đường tu hành của mình và Dao Trì, Hạo Thiên mới không định nói cho Dao Trì biết chuyện Đại kiếp.

Còn việc thịnh yến Bồng Lai và các tiểu thế giới ngoài vùng thì không có gì phải che giấu, nói cho Dao Trì cũng không có vấn đề gì.

Chỉ có điều, Hạo Thiên lại không biết, mình và Dao Trì đã ở bên nhau một thời gian dài, sao có thể dễ dàng qua mặt được cảm tri của Dao Trì!Hạo Thiên sau khi trở về Thiên đình, liền trực tiếp tán phát khí tức, sau đó thẳng tiến đến bên ngoài Thiên Cung của Dao Trì.

Lúc này trong Thiên Cung, Dao Trì cảm ứng được khí tức của Hạo Thiên, trên mặt hiện lên vẻ hân hoan.

Dù sao, dáng vẻ Hạo Thiên vội vã rời đi trước đó đã khiến Dao Trì

có chút lo lắng, bây giờ cảm nhận được khí tức của Hạo Thiên mạnh hơn trước, Dao Trì tự nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, đợi Hạo Thiên tiến vào Thiên Cung, Dao Trì liền vội vàng cho lui đông đảo tiên nữ trong Thiên Cung.

Đợi đến khi trong điện chỉ còn lại Hạo Thiên và mình, Dao Trì liền sốt ruột hỏi: "Sư huynh gấp gáp triệu tập như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì?" Dao Trì cũng như Hạo Thiên, khi chưa nhập chủ Thiên đình đã sống rất lâu ở Bồng Lai, tình cảm với Chu Du cũng rất sâu đậm, tự nhiên cũng hiểu rõ tính tình của sư huynh mình.

Và khi biết Hạo Thiên bị Chu Du triệu tập, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Dù sao, sư huynh mình có chuyện gì đều có thể trực tiếp nói rõ với mình và Hạo Thiên, chứ không cần phải nói để Hạo Thiên quay về Bồng Lai.

Chỉ có điều, lúc đó Hạo Thiên không nói rõ, Dao Trì cũng không tiện suy đoán, nên sau khi Hạo Thiên rời khỏi Thiên đình, Dao Trì vẫn luôn trong trạng thái lo âu.

Còn Hạo Thiên bên này, sau khi nghe giọng điệu sốt ruột của Dao Trì, cũng không dám chần chừ gì, trực tiếp mở lời nói với Dao Trì: "Không có chuyện gì, sư huynh triệu ta đi là có một số việc cần ta làm!"Nghe xong lời Hạo Thiên, sắc mặt Dao Trì lúc này mới dịu xuống, nhưng trong lòng vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ, mà tiếp tục hỏi: "Thật sự không có chuyện gì sao?" Hạo Thiên nghe vậy, liền vội vàng xua tay nói: "Thật sự không có chuyện gì!" Lúc này trong lòng Hạo Thiên cũng có chút phức tạp, nhưng có một số chuyện không thể nói thẳng với Dao Trì, nên chỉ có thể nhịn lại cảm xúc bất thường trong lòng.

Còn Dao Trì bên này, thấy hành động của Hạo Thiên, liền biết

trong lòng Hạo Thiên chắc chắn đang che giấu điều gì.

Dù sao, nàng và Hạo Thiên từ khi xuất thế đã không tách rời, tâm tư của Hạo Thiên không thể qua mắt được nàng.

Ngay sau đó, khóe mắt Dao Trì hơi nheo lại, rồi với vẻ mặt nghiêm túc nói với Hạo Thiên: "Không có chuyện gì, mà ngươi lại vội vàng như vậy, hại ta lo lắng lâu như thế sao?" "Sư huynh nói gì với ngươi, mau chóng lặp lại một lần!" Nghe giọng điệu của Dao Trì, Hạo Thiên rùng mình một cái, trong lòng cũng thầm thì.

Dao Trì thấy vẻ mặt khó xử của Hạo Thiên, lập tức nổi giận, rồi với vẻ mặt tức tối gầm lên với Hạo Thiên: "Ngươi không nói, ta sẽ đi hỏi sư huynh!" Thấy Dao Trì thực sự có chút tức giận, Hạo Thiên cũng không dám che giấu, trực tiếp nói với Dao Trì: "Đừng đừng đừng!

Ngươi đi rồi, đến lúc đó người bị mắng lại là ta!

Ngươi đợi ta nói xong đã!" Dao Trì trên điện nghe vậy, liền thở ra một hơi dài, rồi mở lời nói: "Nói đi, ta xem xem có chuyện gì mà không thể nói!" Hạo Thiên trong lòng kêu khổ một tiếng, mình tính toán ngàn vạn lần cũng không ngờ Dao Trì lại có thể nhìn thấu tâm tư của mình.

Cuối cùng y cũng chỉ có thể với vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Dao Trì: "Sư huynh gọi ta là có mấy chuyện cần sắp xếp!

Chuyện đầu tiên chính là sư huynh chuẩn bị tổ chức thịnh yến Bồng Lai, hiển hóa Bồng Lai tiên cảnh ra thế gian!" Hạo Thiên còn chưa nói xong, Dao Trì đã với vẻ mặt chấn kinh, trực tiếp mở lời cắt ngang: "Sư huynh thật sự muốn hiển hóa Bồng Lai tiên cảnh ra thế gian sao?!"Thấy vẻ mặt chấn kinh của Dao Trì, khóe miệng Hạo Thiên cũng khẽ nhếch lên, rồi gật đầu với Dao Trì.

Dao Trì thấy Hạo Thiên gật đầu, lúc này mới quay người lại, rồi hỏi: "Sư huynh vì sao lại muốn hiển hóa Bồng Lai?" Hạo Thiên nghe vậy, liền ngẩn ra.

Dù sao chuyện Đại kiếp lại không thể nói rõ, nên chỉ có thể giải thích với Dao Trì: "Sư huynh nói muốn chiêu cáo Hồng Hoang về việc của Tây Vương Mẫu tỷ tỷ!" Nghe lời này, trên mặt Dao Trì hiện lên vẻ hồi ức.

Cần biết rằng, chuyện này là do hai người mình và Hạo Thiên mai mối, hơn nữa mình và Hạo Thiên còn từ chỗ sư huynh mà có được hai kiện Tiên Thiên linh bảo.

Nghĩ đến đây, Dao Trì không khỏi cảm thán một tiếng: "Tây Vương Mẫu tỷ tỷ thật sự là hạnh phúc quá!" Hạo Thiên thấy biểu cảm của Dao Trì cũng không nhịn được mà bĩu môi, nhưng y không dám trực tiếp cắt ngang lời cảm khái của Dao Trì, nếu không lát nữa e rằng Dao Trì nhất định sẽ truy hỏi đến cùng.

Và đúng lúc Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ miên man, Dao Trì cũng quay người lại, rồi tiếp tục hỏi Hạo Thiên: "Sư huynh gọi ngươi không chỉ vì chuyện này đúng không?" Nghe Dao Trì hỏi, Hạo Thiên cũng dập tắt suy nghĩ trong lòng, vội vàng đáp: "Đúng là như vậy, sư huynh gọi ta là còn muốn Thiên đình ta đại quy mô triệu tập chúng sinh Hồng Hoang!" Dao Trì nghe vậy, lông mày cũng khẽ chau lại, rồi hỏi Hạo Thiên: "Trong Bồng Lai chẳng phải có đông đảo Long tộc Chuẩn Thánh sao, sao sư huynh lại muốn Thiên đình đi triệu tập chúng sinh?" Nghe Dao Trì hỏi, trên mặt Hạo Thiên hiện lên một tia thần bí, sau đó liền nghe Hạo Thiên với vẻ mặt hân hoan mở lời nói: "Đây chính là chuyện thứ hai ta muốn nói với ngươi!

Ngươi có biết, Long tộc trong Bồng Lai bây giờ đã đi đâu rồi không?" Dao Trì nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia tò mò: "Mau nói

đi!" Hạo Thiên thấy thế cũng không dám giấu giếm lâu, trực tiếp mở lời nói: "Nhiều Long tộc như vậy đều đã bị sư huynh đưa đến các tiểu thế giới ngoài vùng để rèn luyện rồi!

Hơn nữa sư huynh còn muốn ta triệu tập chúng nhân Thiên đình, rồi cùng nhau đưa đến các tiểu thế giới ngoài vùng!"Nghe Hạo Thiên miêu tả, trên mặt Dao Trì hiện lên một tia khó hiểu.

Dù sao, nàng cũng như Hạo Thiên trước kia, không hiểu biết nhiều về các tiểu thế giới ngoài vùng này.

Bởi vậy, bây giờ nghe những điều này, trong lòng cũng có chút hoang mang, cuối cùng liền trực tiếp tiếp tục hỏi Hạo Thiên: "Sư huynh vì sao lại đưa nhiều người như vậy đến các tiểu thế giới ngoài vùng?" Thấy vẻ mặt khó hiểu của Dao Trì, Hạo Thiên cũng có chút đắc ý, bởi vì Dao Trì không giống mình, biết các tiểu thế giới ngoài vùng này tồn tại nhiều tạo hóa đến vậy.

Chỉ có điều Hạo Thiên cũng không dám giấu giếm lâu, dù sao chọc tức Dao Trì thì người gặp xui xẻo vẫn là mình.

Ngay sau đó Hạo Thiên liền thì thầm nói với Dao Trì: "Ngươi có biết trong tiểu thế giới ngoài vùng có gì không?" Dao Trì nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt, rồi nói với Hạo Thiên: "Lẽ nào trong tiểu thế giới này còn có kỳ trân dị bảo?" Nghe lời Dao Trì nói, Hạo Thiên trực tiếp xua tay, rồi mở lời: "Đâu chỉ là kỳ trân dị bảo, các tiểu thế giới ngoài vùng này chia thành Đại Thiên thế giới, Trung Thiên thế giới và Tiểu Thiên thế giới, mỗi một thế giới đều là một tồn tại kỳ diệu, tuy nói không sánh bằng sự vĩ đại của Hồng Hoang, nhưng trong đó lại có tạo hóa!

Ngay cả Tiên Thiên linh bảo, trong các thế giới này cũng tồn tại không ít!" Nghe Hạo Thiên nói ra Tiên Thiên linh bảo, trên mặt Dao Trì hiện lên vẻ không dám tin.

Cần biết rằng, trong Hồng Hoang tuy có không ít Tiên Thiên linh bảo, nhưng đó cũng là vì Hồng Hoang rộng lớn vô biên.

Hơn nữa, Tiên Thiên linh bảo vô chủ trong Hồng Hoang cũng ngày càng ít đi, ngay cả nhiều tồn tại Chuẩn Thánh cũng không có Tiên Thiên linh bảo, có thể thấy mức độ quý giá của nó.

Mà các tiểu thế giới ngoài vùng này không bằng một phần vạn Hồng Hoang về độ lớn, lại có Tiên Thiên linh bảo tồn tại, điều này khiến Dao Trì có chút chấn kinh.

Tuy nhiên, dù không dám tin, nhưng Dao Trì cũng biết Hạo Thiên sẽ không lấy chuyện này ra lừa gạt mình.

Huống hồ, những chuyện này chắc chắn là do sư huynh mình nói cho Hạo Thiên, mà miệng vị sư huynh này không có lời nói dối, nên Dao Trì dù không dám tin, cũng không thể không chấp nhận sự thật này.

Đợi đến một lát sau, Dao Trì mới khôi phục bình tĩnh, sau đó nghĩ đến sự tồn tại của Tiên Thiên linh bảo, trên mặt Dao Trì cũng hiện lên một tia mong đợi, liền vội vàng nói với Hạo Thiên: "Vậy sư huynh nói khi nào thì xuất phát!" Nghe lời Dao Trì nói, trên mặt Hạo Thiên hiện lên một tia cười, xem ra bất kể là ai cũng không thể từ chối sự dụ hoặc của Tiên Thiên linh bảo nha.

Chương 426

Sau đó Hạo Thiên trực tiếp đáp: "Sư huynh nói đợi đến khi thịnh yến Bồng Lai kết thúc, thì có thể đưa chúng nhân Thiên đình ta đến các tiểu thế giới ngoài vùng!" Dao Trì nghe vậy, liền chìm vào suy tư.

Còn Hạo Thiên thấy biểu hiện của Dao Trì, trên mặt cũng có một tia kinh ngạc.

Chỉ là còn chưa đợi Hạo Thiên nói chuyện, Dao Trì liền với vẻ mặt rối rắm trực tiếp mở lời nói: "Chỉ là Thiên đình ta còn cần nhân lực tọa trấn, không thể phái hết nhân lực đi được!" Nghe xong lời Dao Trì, Hạo Thiên lập tức bật cười.

Hai người quả không hổ là lớn lên cùng nhau, ngay cả suy nghĩ cũng y hệt.

Tiếp đó, Hạo Thiên liền lặp lại lời Chu Du đã nói với mình cho Dao Trì nghe một lần.

Đợi đến khi Hạo Thiên nói xong lời của Chu Du, Dao Trì lúc này mới hiểu ra mối quan hệ trong đó, liền với vẻ mặt uất ức nói với Hạo Thiên: "Ngươi sao không nói sớm!

Hoài công ta tiếc nuối lâu như vậy!" Hạo Thiên nghe vậy, tiếng cười càng lớn hơn, cuối cùng còn giả bộ vẻ mặt vô tội nói: "Ta còn chưa kịp nói xong mà!" Nghe lời Hạo Thiên nói, Dao Trì cũng có chút nghẹn lời, nhưng nàng sẽ không nhận sai, nên liền không tiếp lời Hạo Thiên nói, mà quay đầu hỏi: "Ngoài những điều này còn có chuyện gì nữa không?"Hạo Thiên nghe vậy, trong lòng cũng chấn động.

Cần biết rằng, vừa nãy Hạo Thiên đã nói nhiều như vậy là để muốn che giấu chuyện Đại kiếp sắp đến.

Vừa nãy thấy Dao Trì hưng phấn như vậy, Hạo Thiên còn có chút kích động, nhưng không ngờ cuối cùng Dao Trì vẫn sát giác ra một tia bất thường.

Mà bây giờ rõ ràng là Dao Trì muốn Hạo Thiên nói ra tất cả mọi chuyện, nhưng Hạo Thiên lại không thể nói ra chuyện Đại kiếp, nhất thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Còn Dao Trì bên này thấy sự bất thường của Hạo Thiên, trong lòng càng thêm xác nhận Hạo Thiên có chuyện giấu mình.

Dù sao, tâm tư của Dao Trì tinh tế hơn Hạo Thiên nhiều, Hạo Thiên muốn qua mặt nàng thực sự là không thể.

Nghĩ đến Hạo Thiên lại cố ý che giấu mình, sắc mặt Dao Trì lập tức lạnh xuống.

Thấy sắc mặt Dao Trì thay đổi, trong lòng Hạo Thiên cũng cảm thấy chua chát.

Hiện tại Dao Trì đã phát hiện ra manh mối, mình chắc chắn không có cách nào che giấu được.

Nhưng sự thật chắc chắn không thể nói ra, nên cuối cùng Hạo Thiên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Không phải nói ta không muốn nói, mà là chuyện này quan hệ trọng đại!" "Sư huynh cũng đặc biệt dặn dò ta sau khi rời khỏi Bồng Lai thì không thể nói ra!" Thấy Hạo Thiên một vẻ mặt trịnh trọng, lông mày trên mặt Dao Trì cũng nhíu chặt: "Sư huynh thật sự nói vậy sao?!" Hạo Thiên nghe vậy, liền vội vàng nói: "Chuyện này liên quan đến hưng suy của Thiên đình ta, còn có quan hệ cực lớn với mấy vị kia!" Hạo Thiên vừa nói vừa chỉ tay lên phía trên.

Thấy hành động của Hạo Thiên, Dao Trì cũng lập tức bình tĩnh lại.

Dù sao, sau khi nghe Hạo Thiên nói, Dao Trì cũng hiểu chuyện này

chắc chắn không thoát khỏi mối liên hệ với mấy vị Thánh nhân kia, hơn nữa chuyện này còn không thể để mấy vị Thánh nhân kia biết được.

Nếu không, sư huynh mình cũng sẽ không để Hạo Thiên ra khỏi Bồng Lai mà không đề cập lại chuyện này.

Từ đó cũng có thể biết, chuyện này tuyệt đối không nhỏ, nên trong lòng Dao Trì cũng có chút khái niệm mơ hồ.

Nghĩ xong những điều này, Dao Trì cũng với vẻ mặt không kiên nhẫn nói với Hạo Thiên: "Nếu sư huynh đã nói vậy, thì ta cũng không hỏi nữa!" Nghe Dao Trì nói xong, Hạo Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi nói với Dao Trì: "Sư huynh sở dĩ dặn dò như vậy, cũng là sợ sự việc có biến số!

Đây là tạo hóa sư huynh cố ý để lại cho hai người chúng ta, vạn nhất xảy ra vấn đề, ta không có cách nào bù đắp cho ngươi được!" Hạo Thiên nói như vậy, cũng khiến trong lòng Dao Trì ấm áp, sau đó trên mặt cũng hiện lên một tia cười: "Nếu đã như vậy, ta lại muốn xem là tạo hóa gì!" Thấy thần sắc Dao Trì khôi phục, trên mặt Hạo Thiên cũng có chút kích động: "Không cần nhiều thời gian, ngươi liền có thể chứng kiến rồi!

Hơn nữa, lần này sư huynh đưa chúng nhân Thiên đình ta đến các tiểu thế giới ngoài vùng cũng là để chuẩn bị cho việc này!

Dù sự việc không thành, chúng nhân Thiên đình ta có được sự rèn luyện như vậy, cũng là một cơ duyên không nhỏ!" Hạo Thiên nói xong, Dao Trì cũng nghiêm túc gật đầu.

Cần biết rằng, trong Hồng Hoang tuy có tranh chấp không ngừng, nhưng Thiên đình với tư cách là chúa tể danh nghĩa của Hồng Hoang, vẫn chưa có ai dám tùy tiện trêu chọc, điều này cũng khiến chúng nhân gia nhập Thiên đình sau này thiếu chút rèn luyện.

Mà hành động đi đến tiểu thế giới ngoài vùng lần này, không nghi ngờ gì có thể khiến thực lực Thiên đình tiến thêm một tầng, Dao Trì sao có thể không tán đồng?

Bởi vậy, nghe xong lời Hạo Thiên, Dao Trì liền trực tiếp hỏi: "Lần này sư huynh có nói rõ về số lượng danh ngạch không?" Nghe lời Dao Trì nói, Hạo Thiên lắc đầu trực tiếp đáp: "Càng nhiều càng tốt, hơn nữa những người này có thể quay về bất cứ lúc nào!" Dao Trì nghe vậy, ánh mắt cũng sáng bừng, sau đó vội vàng nói với Hạo Thiên: "Vậy còn đợi gì nữa, quay đầu chỉ cần giữ lại những người vận hành Thiên đình, còn lại thì trực tiếp để sư huynh đưa đến các tiểu thế giới ngoài vùng!" Nhìn vẻ mặt sốt ruột của Dao Trì, Hạo Thiên đột nhiên cảm thấy đau đầu, liền vỗ trán, với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Các tiểu thế giới ngoài vùng này không phải ai cũng có thể đi, vừa nãy ta chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao, ít nhất cũng phải có thực lực tầng thứ Đại La!" Nghe lời Hạo Thiên nói, Dao Trì lúc này mới nhớ lại chuyện Hạo Thiên vừa kể cho nàng nghe, trên mặt thoáng qua một tia đỏ ửng.

Nhưng Dao Trì cũng không bận tâm nhiều, mà tiếp tục nói: "Đại La Kim Tiên thì Đại La Kim Tiên, ngươi còn không mau triệu tập chúng tiên thần!" Hạo Thiên nghe vậy, cũng có chút uất ức.

Dù sao thái độ của Dao Trì thay đổi thực sự quá nhanh, Hạo Thiên suýt chút nữa không phản ứng kịp.

Nhưng Dao Trì nói xong, Hạo Thiên cũng chỉ có thể vội vàng đưa Dao Trì đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chẳng mấy chốc sau, tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì hai người cao tọa trên điện.

Dưới điện chỉ có duy nhất một mình Thái Bạch Kim Tinh đứng đó.

Sở dĩ Thái Bạch Kim Tinh tới nhanh như vậy cũng là vì Hạo Thiên đã truyền lệnh cho y trước khi tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ai bảo Hạo Thiên còn trông cậy Thái Bạch Kim Tinh đi triệu tập một chúng Tiên Thần từ cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên của Thiên Đình cơ chứ.

Dẫu sao Hạo Thiên đường đường là Thiên Đế, đương nhiên không thể tự mình mất thân phận đi triệu tập một chúng Tiên Thần của Thiên Đình được.

Mà Thái Bạch Kim Tinh khi tới Lăng Tiêu Bảo Điện không hề hay biết tâm tư của Hạo Thiên.

Bị Hạo Thiên khẩn cấp triệu tới, Thái Bạch Kim Tinh còn tưởng Thiên Đình xảy ra đại sự gì, nên cũng vội vàng chạy tới Lăng Tiêu Bảo Điện, đứng yên dưới đại điện.

Khuôn mặt vốn hòa ái ngày thường cũng tràn đầy lo lắng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Trên đại điện, Hạo Thiên không thể nào biết được suy nghĩ của Thái Bạch Kim Tinh.

Lúc này thấy Thái Bạch Kim Tinh biểu hiện, trong lòng Hạo Thiên cũng lóe lên một tia hiếu kỳ, rồi lập tức trực tiếp mở lời với Thái Bạch Kim Tinh dưới điện: "Thái Bạch, ngươi đường đường là một Chuẩn Thánh đại năng, vì sao lại kinh hoảng như vậy!" Nghe lời Hạo Thiên trên điện, Thái Bạch Kim Tinh cũng vội vàng cúi mình hành lễ, sau đó liền vội vã giải thích: "Bệ hạ, thần hạ cũng chỉ lo lắng ngài khẩn cấp triệu thần hạ tới như vậy, e rằng không phải có đại sự xảy ra!" Trên điện, Hạo Thiên và Dao Trì nghe lời đó, liếc nhìn nhau rồi cũng trực tiếp bật cười.

Mà Thái Bạch Kim Tinh thấy biểu hiện của hai người trên điện,

liền hiểu ra là chính mình đã nghĩ sai rồi.

Nếu có đại sự gì xảy ra, thì trong đại điện cũng sẽ không chỉ có một mình mình.

Dẫu sao mình ngoại trừ cái miệng lanh lợi ra, thật sự không có bao nhiêu chiến lực.

Dù đã trở thành Chuẩn Thánh cũng chỉ là nhờ được tạo hóa ở Bồng Lai Tiên Cảnh, nếu không bây giờ vẫn chỉ là một Đại La Kim Tiên mà thôi.

Tiếp đó, Thái Bạch Kim Tinh nghĩ tới bối cảnh của Thiên Đế, trong lòng cũng yên tâm.

Bởi vì trong Hồng Hoang rộng lớn này, còn chưa có ai có bối cảnh lớn hơn vị Thiên Đế nhà mình.

Có Đạo Tổ và Thánh nhân Chu Du làm hậu thuẫn, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện động thủ với Thiên Đình.

Hơn nữa, lúc này Thiên Đình cũng là chính thống của Hồng Hoang, địa vị ổn định, nghĩ là cũng không ai dám chọc vào Thiên Đình.

Nghĩ xong những điều này, Thái Bạch Kim Tinh cũng thả lỏng, trên mặt cũng nở một nụ cười.

Mà bên này Hạo Thiên cười xong cũng trực tiếp mở lời nói: "Lần này triệu ngươi tới quả thật có đại sự cần làm, nhưng đối với Thiên Đình ta lại là một chuyện đại hỷ!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, bởi vì có thể từ miệng Hạo Thiên nói ra là chuyện đại hỷ đối với Thiên Đình, vậy đối với Thiên Đình chắc chắn là một đại cơ duyên.

Ngay sau đó Thái Bạch Kim Tinh cũng không nhịn được mở lời nói: "Kính hỏi Bệ hạ cần thần hạ làm gì!" Trên điện, Hạo Thiên thấy Thái Bạch Kim Tinh phản ứng như vậy, cũng hài lòng gật đầu, sau đó

tiếp tục nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Lần này triệu ngươi tới, là vì đạo tràng Bồng Lai Tiên Cảnh của sư huynh ta sắp giáng lâm Hồng Hoang!" Nghe Bồng Lai Tiên Đảo sắp giáng lâm Hồng Hoang, Thái Bạch Kim Tinh cũng trực tiếp trợn tròn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được, đồng thời trong lòng cũng dấy lên vạn phần hiếu kỳ.

Phải biết rằng danh tiếng của Thánh nhân Chu Du ở Hồng Hoang hiện tại có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu.

Dẫu sao Chu Du không chỉ là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, Thánh nhân chí tôn, mà còn là Thánh Tổ của Nhân tộc.

Chương 427

Nay Nhân tộc vừa mới trở thành nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang chưa lâu, vẫn đang được chúng sinh Hồng Hoang bàn tán sôi nổi, Thánh nhân Chu Du là Thánh Tổ của Nhân tộc đương nhiên cũng được chúng sinh sùng bái.

Mà bây giờ Bồng Lai Tiên Cảnh lại sắp giáng lâm Hồng Hoang, điều này thực sự khiến Thái Bạch Kim Tinh có chút không hiểu, không biết vị Thánh nhân Chu Du này muốn làm gì, nhưng người tinh ý như Thái Bạch đương nhiên sẽ không trực tiếp mở lời hỏi.

Mà lời tiếp theo của Hạo Thiên mới khiến Thái Bạch Kim Tinh hiểu ra.

Chỉ nghe Hạo Thiên trên điện tiếp tục nói: "Đạo tràng của sư huynh ta giáng lâm, là thời cơ để Bồng Lai nhất mạch xuất thế!" "Sư huynh muốn tổ chức một lần Bồng Lai Thịnh Yến, quảng mời các tộc Hồng Hoang!" "Mà việc này sư huynh cũng đã giao cho Thiên Đình ta làm, cho nên lần này Thiên Đình ta không thể chối từ trách nhiệm!" Đương nhiên Hạo Thiên sẽ không nói rõ nguyên do thực sự cho Thái Bạch Kim Tinh.

Dẫu sao việc đại kiếp ngay cả Dao Trì cũng không mấy rõ ràng.

Bên này Thái Bạch Kim Tinh nghe xong lời Hạo Thiên, trên mặt cũng có một tia thất thần, bởi vì lúc này cảnh sắc trong Bồng Lai Tiên Cảnh cũng hiện lên trong đầu y.

Phải biết Thái Bạch Kim Tinh đối với Bồng Lai có ấn tượng sâu sắc, bởi vì cảnh giới Chuẩn Thánh của y chính là thành tựu trong Bồng Lai Tiên Cảnh.

Bất quá Thái Bạch Kim Tinh dù sao cũng đã là cảnh giới Chuẩn

Thánh, trong chớp mắt liền khôi phục bình thường, sau đó liền vội vã nói với Hạo Thiên: "Bệ hạ, thần hạ đã hiểu!" Hạo Thiên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười, việc chuyên nghiệp phải giao cho người chuyên nghiệp, Hạo Thiên cũng tin tưởng Thái Bạch Kim Tinh có thể làm việc này một cách viên mãn.

Mà việc này cũng chỉ là một sự khởi đầu, còn có những việc quan trọng hơn, đó chính là đưa một chúng Tiên Thần của Thiên Đình vào Tiểu Thế Giới Ngoại Vực, đây mới là mục đích cuối cùng của Hạo Thiên, cũng là cơ duyên của Thiên Đình.

Đương nhiên tạo hóa của đại kiếp sau đó, Hạo Thiên trực tiếp không tính vào.

Tuy nhiên Bồng Lai Thịnh Yến còn cần trăm năm thời gian, hơn nữa chuyện đi tới Tiểu Thế Giới Ngoại Vực cũng không thể dễ dàng nói cho chúng Tiên Thần Thiên Đình biết, cho nên Hạo Thiên mới không đề cập tới.

Nhưng dù không nói cũng không ảnh hưởng đến việc Hạo Thiên sớm chuẩn bị, hơn nữa Bồng Lai Thịnh Yến cũng cho Hạo Thiên một lý do chính đáng.

Dẫu sao với mối quan hệ giữa Hạo Thiên và Chu Du, cũng coi như là chủ nhà của Bồng Lai, phái một chúng Thiên Đình tới Bồng Lai cũng là điều bình thường.

Ngay sau đó Hạo Thiên thu lại nụ cười, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Thái Bạch Kim Tinh dưới điện: "Thái Bạch Kim Tinh nghe lệnh!" Nghe tiếng Hạo Thiên, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng tức thì đờ đẫn, sau đó vẻ mặt kích động hành lễ với Hạo Thiên trên điện: "Xin Bệ hạ phân phó!" Hạo Thiên nghe vậy, trực tiếp mở lời hạ lệnh: "Việc này trọng đại, Ngô lệnh ngươi triệu tập Tiên Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên của Thiên Đình tới các nơi trong Hồng

Hoang!" "Đợi đến khi mọi việc kết thúc, do ngươi dẫn dắt một chúng Tiên Thần này tới Bồng Lai Tiên Đảo!" Nghe lời Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh cũng đầy nghi hoặc, tuy nói biết Hạo Thiên và Thánh nhân Chu Du có quan hệ thân cận, nhưng chỉ là Bồng Lai Tiên Cảnh giáng lâm, lẽ ra cũng không cần dốc hết nội tình của Thiên Đình chứ.

Mà Thái Bạch Kim Tinh tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không dám làm trái lệnh Hạo Thiên, cũng chỉ có thể vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Thần hạ tuân lệnh!" Chỉ là còn chưa đợi Thái Bạch Kim Tinh nghĩ ra nguyên do, liền nghe một vị khác trên điện trực tiếp mở lời.

Ban đầu Thái Bạch Kim Tinh còn tưởng Dao Trì muốn ra lời can ngăn, nhưng không ngờ Dao Trì trực tiếp mở lời liền nói: "Lần này ngoại trừ Tiên Thần phụ trách duy trì vận chuyển Thiên Đình ra, còn lại tất cả Tiên Thần đều phải có mặt đầy đủ!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, trong lòng cũng thầm thì, ý nghĩ vừa nảy sinh trong lòng cũng tức thì tan biến.

Phải biết rằng vừa nãy Thái Bạch Kim Tinh còn tưởng Hạo Thiên muốn mượn cơ hội này để thể hiện thanh thế của Thiên Đình, dẫu sao thực lực của Bồng Lai nhất mạch, Thái Bạch Kim Tinh vẫn có chút hiểu biết.

Bồng Lai nếu giáng lâm Hồng Hoang, thì địa vị của Thiên Đình sẽ vững như bàn thạch.

Mà bây giờ ngay cả Dao Trì cũng nói như vậy, thì điều đó chứng tỏ chắc chắn có một số điều mà mình không biết.

Tuy trong lòng có suy đoán, nhưng Thái Bạch Kim Tinh cũng sẽ không dễ dàng suy đoán tâm tư của Hạo Thiên.

Dẫu sao y rất rõ tính khí của Hạo Thiên, nếu thật sự là chuyện bình thường, Hạo Thiên đã sớm nói cho y biết rồi.

Mà bây giờ Thiên Đình phải làm ra động tác lớn như vậy, Hạo Thiên đã không nói rõ, thì chắc chắn không phải là chuyện nhỏ, cho nên Thái Bạch Kim Tinh cũng bỏ qua những suy nghĩ trong lòng.

Sau đó liền nghe Thái Bạch Kim Tinh đáp lại Dao Trì: "Thái Bạch đã hiểu!!!" Hạo Thiên nghe vậy, vẫy vẫy tay về phía Thái Bạch Kim Tinh, một đạo sắc lệnh trực tiếp bay xuống dưới điện.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy, vội vàng tiếp nhận sắc lệnh, sau đó Hạo Thiên gật đầu về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh tức thì hiểu ý, liền cúi mình hành lễ với hai người trên điện, sau đó chậm rãi rời khỏi đại điện. …… Thái Bạch Kim Tinh bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, trên mặt cũng lóe lên một tia không hiểu, dẫu sao biểu hiện lần này của Hạo Thiên và Dao Trì quả thực có chút khác thường.

Bất quá cho dù có không hiểu, Thái Bạch Kim Tinh cũng không dám tùy tiện suy đoán.

Sau đó đứng trước Lăng Tiêu Bảo Điện, y lắc đầu mạnh mẽ, dường như muốn vứt bỏ tất cả những suy nghĩ thừa thãi trong đầu.

Đợi một lát sau, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh khôi phục lại thần sắc như trước, lúc này mới động thân đi triệu tập các Tiên Thần Thiên Đình.

Mà khi thân ảnh Thái Bạch Kim Tinh biến mất trước Lăng Tiêu Bảo Điện, bên này trên điện, sắc mặt Hạo Thiên cũng lộ ra vẻ thả lỏng, mở lời nói với Dao Trì bên cạnh: "Mọi việc đã sắp xếp xong xuôi!" "Bây giờ chỉ chờ Bồng Lai Thịnh Yến tới mà thôi!" Thấy thần sắc thả lỏng của Hạo Thiên, trên mặt Dao Trì cũng hiện lên một nụ cười, bất quá khi Dao Trì nhớ lại biểu hiện của Thái Bạch Kim Tinh trước đó, trong lòng cũng xuất hiện một tia ba động, sau đó không nhịn được mở lời hỏi: "Thiên Đình ta động tác lớn như vậy, liệu có

không hay lắm không!" Phải biết rằng trước đó Dao Trì đã đoán được, việc lần này có liên quan đến mấy vị Thánh nhân kia, cho nên cũng lo lắng Thiên Đình xuất hiện động tác lớn như vậy, sẽ bị Thánh nhân chú ý.

Nếu như vậy, thì dù Hạo Thiên có tâm tư gì, cũng sẽ bị những Thánh nhân đó nhìn ra manh mối, như vậy thì không hay lắm.

Mà Hạo Thiên bên cạnh nghe lời Dao Trì, cũng trực tiếp khoát tay áo: "Quan hệ của hai ta với sư huynh, thế nhân đều biết, lần này Bồng Lai giáng lâm Hồng Hoang, Thiên Đình ta không có động tác gì mới là không bình thường!" "Hơn nữa Chuẩn Thánh trong Thiên Đình không phải Long tộc thì cũng là Nhân tộc, sư huynh hiện thân những người này chắc chắn phải đến dự!" "Hơn nữa dù cho mấy vị kia có suy nghĩ gì, cũng là nghi hoặc về hành vi của sư huynh, sẽ không đặc biệt chú ý Thiên Đình!" Nghe xong lời Hạo Thiên, Dao Trì cũng không khỏi gật đầu, đối với thực lực của vị sư huynh nhà mình, Dao Trì tràn đầy tự tin, dẫu sao trong Hồng Hoang, còn chưa có chuyện gì có thể làm khó vị sư huynh nhà mình.

Sau đó hai người liền bắt đầu bàn bạc các chi tiết cụ thể, dẫu sao lần này Chu Du giáng lâm Bồng Lai đã giao phó tất cả mọi việc cho Hạo Thiên.

Hơn nữa còn có việc sắp xếp chúng Tiên Thần Thiên Đình tới thế giới Ngoại Vực, hai người đương nhiên không muốn thấy xảy ra vấn đề, thậm chí ngay cả một chút sai sót nhỏ hai người cũng không thể chấp nhận.

Bởi vì hai người cũng không muốn làm mất danh tiếng của Bồng Lai và Thiên Đình, ngoài ra nếu chúng Tiên Thần Thiên Đình xảy ra vấn đề, thì đối với Thiên Đình cũng là một tổn thất to lớn.

Ngay khi hai người đang thảo luận chi tiết cụ thể, Thái Bạch Kim

Tinh cũng đã tới nơi Điểm Tướng Đài của Thiên Đình.

Nói rằng Điểm Tướng Đài này cũng là một trọng địa của Thiên Đình, không chỉ vì đây là nơi ra lệnh cho chúng Tiên Thần Thiên Đình, mà còn vì trong đó còn có Nguyên Thần chi lực của rất nhiều Tiên Thần Thiên Đình tồn tại.

Phải biết rằng tất cả Tiên Thần thuộc Thiên Đình khi gia nhập Thiên Đình đều phải lưu lại một tia Nguyên Thần chi lực trên đó, để tiện nhận lệnh.

Mà trong Hồng Hoang có rất nhiều tu sĩ có thể lợi dụng Nguyên Thần chi lực của tu sĩ để công kích bản thể, cho nên nơi này cũng được phòng bị nghiêm ngặt.

Ngoại trừ những lính gác trên mặt và đại trận dùng để bảo vệ, còn có hai vị Chuẩn Thánh không rời bước canh giữ trong bóng tối, có thể thấy được mức độ quan trọng của nó.

Đương nhiên Điểm Tướng Đài tuy có sự tương đồng rất lớn với Chiêu Yêu Phiên của Yêu tộc trước đây, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Phải biết rằng Chiêu Yêu Phiên cần người của Yêu tộc giao ra chân linh lạc ấn cực kỳ quan trọng lên đó, đây là thứ liên quan đến căn bản.

Đối với tu sĩ bình thường không có vấn đề gì lớn, nhưng đối với cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh mà nói, chân linh khuyết thiếu đó là một chuyện cực kỳ nguy hiểm tính mạng, dẫu sao chưa có Chuẩn Thánh nào không muốn thành tựu Thánh nhân.

Mà Điểm Tướng Đài này cũng chỉ cần người của Thiên Đình lưu lại Nguyên Thần chi lực, đối với tu sĩ mà nói không phải là chuyện quá quan trọng.

Thậm chí nếu muốn thoát ly Thiên Đình, trực tiếp từ bỏ đạo Nguyên Thần chi lực này cũng sẽ không gây ảnh hưởng gì đến tu vi, chẳng qua là không ai dám làm mà thôi.

Mà Thái Bạch Kim Tinh khi tới trước Điểm Tướng Đài, cũng là lần đầu tiên lấy ra sắc lệnh do Hạo Thiên ban, lúc này mới thuận lợi bước vào Điểm Tướng Đài.

Đương nhiên Điểm Tướng Đài này cũng có không gian giới tử, nếu không Nguyên Thần chi lực của hàng ức vạn tu sĩ Thiên Đình không thể nào dung nạp được.

Thái Bạch Kim Tinh đi tới trước Điểm Tướng Đài, tâm thần cũng chấn động một trận, trên mặt cũng lộ ra thần sắc kích động, bởi vì ở nơi này, Thái Bạch Kim Tinh cũng có thể nhìn thấy nội tình của Thiên Đình.

Là một thành viên của Thiên Đình, thấy Thiên Đình có thực lực hùng mạnh như vậy, Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên sẽ hưng phấn.

Chẳng qua Thái Bạch Kim Tinh không biết là, trong Thiên Đình không chỉ có những tồn tại này, ví như Long tộc có không ít Chuẩn Thánh tồn tại đã không lưu Nguyên Thần chi lực trên đó, nếu không Thái Bạch Kim Tinh e rằng sẽ không chỉ kích động mà thôi.

Hạo Thiên cũng rất thâm sâu trong thuật ẩn giấu, tuy nói mình là do Đạo Tổ đích thân định, lại có sự ủng hộ của Chu Du sư huynh nhà mình, nhưng Hạo Thiên vẫn quen thói để lại một hậu chiêu.

Dẫu sao đường đường là Thiên Đình, nếu lá bài tẩy cứ như vậy bị người khác nhìn thấu, thì ít nhiều cũng có chút mất mặt.

Chẳng mấy chốc sau, tâm tình của Thái Bạch Kim Tinh cũng bình phục lại, sau đó liền thấy Thái Bạch Kim Tinh cao cử sắc lệnh của Hạo Thiên, quát vào Điểm Tướng Đài: "Sắc lệnh của Thiên Đế, trừ

những người phụ trách đại trận Thiên Đình, tất cả tu sĩ Đại La Kim Tiên trở lên hãy nhanh chóng quay về Thiên Đình, tập trung trước Điểm Tướng Đài để nghe lệnh!" Tiếng Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt, trên Điểm Tướng Đài tức thì chấn động, sau đó vô số tiếng nói ngưng tụ lại, vang vọng khắp không gian Điểm Tướng Đài.

Chương 428

"Chúng hạ nghe lệnh!" "Chúng hạ nghe lệnh!" "Chúng hạ nghe lệnh!" …… Nghe vô số tiếng Tiên Thần từ trên Điểm Tướng Đài truyền tới, Thái Bạch Kim Tinh trên mặt cũng lộ ra ý cười, sau đó thu lại sắc lệnh của Hạo Thiên, khoanh chân ngồi trên Điểm Tướng Đài, chờ đợi một chúng Tiên Thần Thiên Đình tới.

Bất quá chỉ trong chớp mắt, trước Điểm Tướng Đài liền tập hợp một chúng Tiên Thần, đương nhiên đây vẫn là những người đang ở trong Thiên Đình, một số Tiên Thần Thiên Đình ở xa Hồng Hoang vẫn cần thêm một chút thời gian.

Thái Bạch Kim Tinh thấy một chúng Tiên Thần lục tục tới, cũng không vội vàng đứng dậy, mà chuẩn bị đợi tất cả mọi người có mặt đầy đủ rồi mới mở lời.

Mà một chúng Tiên Thần tới trước Điểm Tướng Đài, nhìn Thái Bạch Kim Tinh đang khoanh chân ngồi trên Điểm Tướng Đài, trên mặt cũng lộ ra vẻ không hiểu, ai bảo chúng nhân không biết xảy ra đại sự gì, lại phải triệu tập tất cả cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh của Thiên Đình, cho nên lúc này khó tránh khỏi có chút nghi hoặc.

Thấy Thái Bạch Kim Tinh không có ý định mở lời, một chúng Tiên Thần cũng bắt đầu nghị luận.

"Chư vị có biết xảy ra đại sự gì không, lại phải triệu tập chúng ta là Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đại năng!" "Không biết không biết, theo ta được biết gần đây trong Hồng Hoang không có đại sự gì xảy ra mà!" "Chẳng lẽ có tranh đấu mà chúng ta không biết xảy ra?" "Không thể nào, trong Hồng Hoang xảy ra chuyện gì Thiên Đình ta sao

lại không biết!" "Vậy nếu không có tranh đấu gì, vì sao Thiên Đế lại phải triệu tập chúng ta chứ!" "Thái Bạch Kim Tinh lão quan này cũng không nói thẳng, hại chúng ta lo lắng vô ích!" "Không cần vội vàng, Thiên Đế đã triệu tập chúng ta, chắc chắn có sắp xếp, chúng ta cứ thành thật nghe lệnh là được!" "Đúng vậy đúng vậy, chuyện gì chốc nữa chẳng biết sao?" …… Nhìn chúng nhân đang nghị luận trước Điểm Tướng Đài, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh không hề có chút thay đổi, dường như tất cả những điều này không hề liên quan đến y.

Cho đến khi mấy Chuẩn Thánh cuối cùng xuất hiện trước Điểm Tướng Đài, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh mới có chút biến hóa.

Thấy một chúng Tiên Thần đã có mặt đầy đủ, Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp đứng dậy, chậm rãi bước xuống Điểm Tướng Đài. …… Trước Điểm Tướng Đài, chúng nhân thấy động tác của Thái Bạch Kim Tinh, thần sắc cũng trở nên chuyên chú hơn, dẫu sao lúc này chúng nhân cũng có chút nóng lòng muốn biết lần này Thiên Đế triệu tập chúng nhân tới để làm gì.

Cho nên còn chưa đợi Thái Bạch Kim Tinh bước xuống Điểm Tướng Đài, đã có Chuẩn Thánh tồn tại nóng nảy trực tiếp mở lời nói: "Kim Tinh, người đã đến đông đủ rồi, lần này triệu chúng ta tới có việc gì vậy!" Một chúng Tiên Thần thấy có Chuẩn Thánh tồn tại mở lời, cũng nhao nhao lên tiếng: "Kim Tinh, rốt cuộc có việc gì vậy!" "Đúng đúng đúng, còn xin Kim Tinh cáo tri!" "Chẳng lẽ Thiên Đình ta muốn bắt đầu chinh phạt?" …… Nghe chúng nhân hỏi, Thái Bạch Kim Tinh lại không hề có ý định mở lời, ngược lại trên mặt lộ ra chút sắc lạnh, dẫu sao biểu hiện như vậy của chúng nhân khiến Thái Bạch Kim Tinh có chút thất vọng.

Phải biết rằng Thái Bạch Kim Tinh tu vi không cao, nhưng địa vị trong Thiên Đình lại không hề thấp, thấy biểu hiện như vậy của chúng nhân, trong lòng đương nhiên có chút bất mãn.

Đương nhiên Thái Bạch Kim Tinh cũng biết tình huống như vậy xảy ra là do Thiên Đình mở rộng quá nhanh, cuối cùng khiến Tiên Thần Thiên Đình ngư long hỗn tạp.

Bất quá cho dù có không có quy củ đến mấy, vào thời khắc trang trọng như vậy, vẫn còn ở đây ồn ào thực sự có chút không ra thể thống gì.

Mà chúng nhân trước Điểm Tướng Đài đương nhiên không biết suy nghĩ của Thái Bạch Kim Tinh, thấy Thái Bạch Kim Tinh không nói gì, tiếng nghị luận càng lớn hơn.

Ngay lúc này Thái Bạch Kim Tinh cũng đã bước xuống Điểm Tướng Đài, lạnh lùng nhìn về phía chúng nhân trước Điểm Tướng Đài.

Chúng nhân thấy ánh mắt Thái Bạch Kim Tinh thay đổi, cũng tức thì im lặng, ngay cả Chuẩn Thánh tồn tại có tu vi cao hơn Thái Bạch Kim Tinh cũng không dám nói gì.

Dẫu sao Thái Bạch Kim Tinh là cận thần của Thiên Đế, địa vị không phải là thứ bọn họ có thể sánh bằng.

Thấy chúng nhân không còn nói gì, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng dịu lại, sau đó nói với chúng nhân: "Chư vị đều là trọng thần của Thiên Đình, sao có thể vô lễ như vậy!" Nghe Thái Bạch Kim Tinh vốn luôn hòa ái mà nổi giận, chúng nhân cũng nhao nhao cúi đầu, không dám đối mắt với Thái Bạch Kim Tinh.

Mà trong số đó còn có rất ít tồn tại mắt không liếc ngang, không hề quan tâm lời Thái Bạch Kim Tinh nói.

Đương nhiên không phải vì những tồn tại này coi thường Thái Bạch Kim Tinh, mà là vì những người này đều là tồn tại Long tộc và Nhân tộc, bọn họ lại không giống những người khác, đương nhiên là

không thẹn với lòng.

Thấy lời mình nói có tác dụng, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cuối cùng cũng hiện lên một tia mỉm cười, sau đó không đợi chúng nhân phản ứng, trực tiếp tế xuất sắc lệnh của Hạo Thiên, rồi quát vào chúng nhân: "Sắc lệnh của Bệ hạ!!!" Tiếng Thái Bạch Kim Tinh vang lên, chúng Tiên Thần tức thì ngẩng đầu, thần sắc cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Thấy biểu hiện của chúng nhân, Thái Bạch Kim Tinh lúc này mới hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục nói: "Bệ hạ lần này triệu chúng Tiên Thần quay về Thiên Đình là vì việc đạo tràng của Thánh nhân Chu Du giáng lâm Hồng Hoang." "Chúng Tiên Thần cần biết sau trăm năm nữa đạo tràng của Thánh nhân Chu Du sẽ giáng lâm Hồng Hoang, Thánh nhân sẽ tổ chức một lần thịnh yến tại Bồng Lai, hội tụ các đại năng các tộc Hồng Hoang." "Mà hiện tại Thánh nhân đã ủy thác mọi việc cho Bệ hạ, cho nên chư vị cần tới các nơi trong Hồng Hoang để thông báo, sau đó có thể theo ta tới Đông Hải, đi tới Bồng Lai để làm tốt công tác chuẩn bị!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong những điều này, trực tiếp thu lại sắc lệnh của Hạo Thiên, sau đó tiếp tục nói với chúng nhân: "Chư vị, lần này là sắp xếp của Thánh nhân và Bệ hạ, chúng ta không thể có bất kỳ sai sót nào!" "Nếu không ta không có cách nào cầu tình thay chư vị đâu." Nghe xong lời Thái Bạch Kim Tinh, một chúng Tiên Thần bắt đầu kích động, ban đầu chúng nhân tưởng sẽ có đại sự gì xảy ra, nhưng không ngờ lại là một chuyện đại hỷ như vậy, đây đối với chúng nhân là một cơ duyên vô thượng.

Phải biết Chu Du là Thánh nhân có thực lực đứng đầu Hồng Hoang, có thể may mắn tới đạo tràng của Thánh nhân, nghe Thánh nhân chân ngôn, chúng nhân đương nhiên cực kỳ hưng phấn.

Trong chúng nhân, tu sĩ Nhân tộc và Long tộc càng vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ, đối với chúng nhân Nhân tộc mà nói có thể được Thánh

Tổ nhà mình sai khiến, là một vinh hạnh vô thượng.

Mà chúng nhân Long tộc thì nhao nhao lộ ra vẻ hồi ức, dẫu sao Long tộc trong Thiên Đình đều là từ Bồng Lai đi ra.

Ngay sau đó chúng nhân lại bắt đầu nghị luận: "Quả nhiên là đạo tràng của Thánh nhân Chu Du giáng lâm, trách nào Thiên Đế lại triệu tập chúng ta!" Thân phận của Hạo Thiên trong Hồng Hoang không ai không biết, cho nên đối với Chu Du chúng nhân cũng đặc biệt quen thuộc, vì vậy cuộc nghị luận của chúng nhân càng thêm kịch liệt.

"Thánh nhân Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, Thánh nhân có thực lực đứng đầu Hồng Hoang, lần này nếu may mắn nghe Thánh nhân giảng đạo, thì có thể tiết kiệm vô số năm khổ tu!" "Thánh nhân giảng đạo há có thể dễ dàng nghe được, huống hồ là vị Thánh nhân này!" "Kim Tinh không phải đã nói sao, nhiệm vụ của chúng ta chính là tới các nơi trong Hồng Hoang để truyền tin tức, sau đó còn phải tới Bồng Lai, tới Bồng Lai chúng ta sẽ có cơ hội!" "Đúng vậy đúng vậy, Bệ hạ là sư đệ của Thánh nhân, Bệ hạ sắp xếp như vậy chắc chắn có thâm ý!" Chúng nhân nghe xong nghị luận, trong lòng càng thêm kích động.

Đương nhiên trong số đó cũng có những Đại La không đủ hiểu biết về Bồng Lai, sau đó chúng nhân liền nghe một vị Đại La Kim Tiên trực tiếp mở lời hỏi: "Đạo tràng của Thánh nhân Chu Du không phải vẫn luôn ở Đông Hải sao, sao Thái Bạch Kim Tinh lại nói là giáng lâm Hồng Hoang chứ!" Nghe tiếng vị Đại La này, không ít người trên mặt cũng lộ ra vẻ dị sắc, bởi vì những người này đối với vấn đề này cũng có chút bối rối, dẫu sao bọn họ cũng chỉ biết đạo tràng của Thánh nhân là ở Đông Hải, còn về những tin tức khác thì chỉ biết một nửa.

Mà những người khác tuy biết đạo tràng của Chu Du là ở Bồng

Lai, nhưng cũng không biết giải thích thế nào.

Cho đến khi một vị Chuẩn Thánh Long tộc trực tiếp mở lời, mới coi như là đã giải trừ nghi hoặc của chúng nhân.

Chúng nhân liền nghe vị Chuẩn Thánh Long tộc này vẻ mặt tự hào nói: "Bồng Lai là do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, ban đầu hiển hóa ở Đông Hải, bất quá Điện hạ nhà ta đã dùng pháp lực vô thượng di chuyển nó vào trong Hỗn Độn, cho nên lúc này mới có thuyết giáng lâm!" Chúng nhân hiểu được những chuyện này, nhao nhao hít một hơi khí lạnh, cảm khái về vĩ lực của Thánh nhân.

Phải biết rằng chúng nhân có mặt ở đây thấp nhất cũng là cảnh giới Đại La, đương nhiên hiểu được độ khó của chuyện này.

Đối với những tu sĩ có mặt ở đây mà nói, dời núi lấp biển không phải là chuyện khó, nhưng di chuyển Bồng Lai động thiên như vậy thì không phải là điều chúng nhân có thể dễ dàng làm được, huống hồ là di chuyển vào trong Hỗn Độn.

Phải biết rằng tồn tại Chuẩn Thánh cũng không dám nói mình có thể tự do trong Hỗn Độn, nghĩ đến những điều này, một chúng Tiên Thần cũng trở nên càng thêm kích động.

Chúng Tiên Thần biết, lần này may mắn tới Bồng Lai, nhất định sẽ có thu hoạch.

Mà Thái Bạch Kim Tinh thấy cảnh này lại không nói gì thêm, tình huống hiện tại và vừa nãy không giống nhau.

Vừa nãy chúng nhân nghị luận là hành vi vô lễ, mà bây giờ chúng nhân nghị luận lại là biểu hiện của sự kích động.

Cho nên đợi đến khi chúng nhân nghị luận gần xong, Thái Bạch Kim Tinh mới mở lời nói: "Vì chư vị đã hiểu tầm quan trọng của sự việc, vậy thì không cần ta phải căn dặn lần nữa!" Nghe lời Thái Bạch

Kim Tinh, chúng Tiên Thần liền vội vàng đáp lại: "Còn xin Kim Tinh yên tâm, chúng ta đã hiểu!" "Lần này chúng ta nhất định không dám lơ là!" Nghe lời chúng Tiên Thần, nụ cười trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng càng nồng hơn, tiếp đó mở lời nói với chúng nhân: "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ bắt đầu sắp xếp!" Chúng Tiên Thần nghe vậy, liền vội vàng gật đầu, chờ đợi Thái Bạch Kim Tinh sắp xếp nhiệm vụ.

Mà Thái Bạch Kim Tinh cũng không chậm trễ thời gian, trực tiếp sắp xếp tốt trách nhiệm của các Tiên Thần, và các Tiên Thần sau khi nhận nhiệm vụ, cũng là lần đầu tiên rời khỏi Thiên Đình.

Chúng nhân đều muốn nhanh chóng tới Bồng Lai để lắng nghe đại đạo của Thánh nhân. …… Bên này trước Điểm Tướng Đài, chúng Tiên Thần hoan hô nhảy nhót, nhưng lại không biết lần này chúng nhân đã gây ra bao nhiêu chấn động trong Hồng Hoang.

Phải biết rằng Thiên Đình là thế lực chính thống của Hồng Hoang, cũng là đối tượng mà vô số sinh linh Hồng Hoang luôn chú ý.

Lúc này các Tiên Thần tề tựu như vậy đương nhiên sẽ thu hút ánh mắt của chúng sinh Hồng Hoang.

Nếu nói chỉ là Chuẩn Thánh Thiên Đình tề tựu, thì sẽ không gây ra bao nhiêu chấn động, dẫu sao trong Hồng Hoang Chuẩn Thánh tuy không ít, nhưng cũng không phải rau cải trắng.

Hồng Hoang lúc này dù phát triển nhanh chóng, nhưng Chuẩn Thánh cũng không phải dễ dàng thành tựu, cho nên dù trong Thiên Đình, Chuẩn Thánh cũng chỉ có khoảng trăm người.

Nhiều Chuẩn Thánh Thiên Đình tề tựu như vậy, tuy nói sẽ khiến chúng sinh Hồng Hoang chú ý, nhưng cũng sẽ không khiến chúng sinh Hồng Hoang quá mức quan tâm.

Không phải nói Đại La Kim Tiên không mạnh, mà là Thiên Đình

triệu tập Chuẩn Thánh tề tựu, chắc chắn không phải là phát động chiến tranh, cho nên chúng sinh Hồng Hoang mới không quá mức quan tâm.

Nhưng bây giờ tất cả Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh thuộc Thiên Đình đều tập hợp, thì lại khiến vô số chủng tộc trong Hồng Hoang kinh hãi, bởi vì nếu xảy ra chiến tranh, Đại La Kim Tiên mới là chủ lực, mà bây giờ một chúng Đại La của Thiên Đình tề tựu, sao có thể không khiến chúng nhân lo lắng.

Phải biết rằng Đại La Kim Tiên trong Thiên Đình không phải là số ít, thực lực khủng bố như vậy cũng khiến chúng sinh Hồng Hoang tâm thần chấn động, sợ hãi Thiên Đình có động tác lớn gì.

Ban đầu Thiên Đình đã là bá chủ Hồng Hoang, trừ đi Nhân tộc đã hợp nhất với Long tộc, thì không còn chủng tộc nào khác có thể so sánh với Thiên Đình, huống chi Thiên Đình còn có danh hiệu chính thống của Hồng Hoang.

Nếu thật sự Thiên Đình có động tác gì, thì những chủng tộc này không có cơ hội phản kháng, trong một thời gian, vô số chủng tộc Hồng Hoang cũng nghị luận sôi nổi.

"Thiên Đình triệu tập Tiên Thần thuộc hạ, e rằng có động tác lớn gì!" "Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, lẽ nào còn có ai dám chọc giận Thiên Đình?" "Tộc nhỏ như chúng ta không có dũng khí đó, e rằng là những đại tộc lưu truyền từ Viễn Cổ mới có nội tình như vậy, bất quá những đại tộc này có thể vượt qua đại kiếp, lẽ nào lại không biết nhìn xa trông rộng đến vậy!" "Ai mà nói chắc được chứ, trong Hồng Hoang không thiếu đại năng, cách đây một thời gian, đại năng Tiên Thiên Chuẩn Thánh Côn Bằng chẳng phải đã trực tiếp vẫn lạc rồi sao!" "Đúng vậy, biết đâu ở một nơi hoang vu nào đó lại có đại năng tồn tại, bất quá vùng Bắc Minh hiện tại đang rất loạn, không biết

đã chết bao nhiêu tu sĩ!" "Vì tài mà chết, chim vì thức ăn mà vong, nếu không phải ta phải bảo vệ chủng tộc, e rằng cũng sẽ tới Bắc Minh một chuyến!" "Trong Hồng Hoang lẽ nào lại muốn loạn lạc nữa sao!!!" "Không nên, hiện tại lại không có đại kiếp xuất hiện, ta đoán Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, lần này có phải là muốn ra tay ổn định cục diện Bắc Minh hay không!" Không lâu trước đó, chuyện xảy ra ở vùng Bắc Minh đã khiến thần kinh chúng sinh Hồng Hoang bị kích động, mà dị động trong Thiên Đình lúc này không nghi ngờ gì nữa đã khiến chúng sinh Hồng Hoang lo lắng tột độ.

Kỳ thực cũng đúng là gần đây Hồng Hoang quá hỗn loạn, tuy nói trong Hồng Hoang không hoàn toàn yên bình, nhưng đều không phải là những tranh chấp lớn.

Chương 429

Mà khoảng thời gian này vì Phục Hy và Côn Bằng mấy người tranh đấu trong Hỗn Độn, vùng Bắc Minh cũng trở nên hỗn loạn vô cùng.

Phải biết rằng sau đại chiến Côn Bằng tuy thân tử, nhưng linh bảo Tiên Thiên cực phẩm của hắn vẫn còn tồn tại trên thế gian, mà sự tồn tại của kiện linh bảo Tiên Thiên cực phẩm này cũng khiến vô số tồn tại thèm muốn.

Dẫu sao trong Hồng Hoang hiện tại ngay cả một kiện linh bảo Tiên Thiên hạ phẩm cũng có thể gây ra tranh đấu sinh tử của Chuẩn Thánh tồn tại, huống chi là một kiện linh bảo Tiên Thiên cực phẩm như vậy.

Cho nên vô số tu sĩ tranh nhau tới vùng Bắc Minh, muốn trở thành người hữu duyên, có được di bảo của Côn Bằng.

Nhưng vùng Bắc Minh là hang ổ của Côn Bằng, đã được Côn Bằng kinh doanh vô tận năm tháng, đã sớm hóa thành nơi vạn phần hung hiểm.

Ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh nếu mạo hiểm tới đó, e rằng cũng có rủi ro rất lớn, thậm chí sơ suất một chút cũng sẽ vẫn mệnh ở đó, có thể thấy mức độ hung hiểm của nó.

Chuẩn Thánh còn có nguy hiểm lớn như vậy, thì tu sĩ bình thường càng không cần nói, e rằng mười phần chết không còn một!

Nhưng chính là nơi vạn phần hiểm ác như vậy lại không ngăn được lòng tham của một chúng tu sĩ, không chỉ là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh và Đại La, ngay cả Kim Tiên bình thường cũng nối gót nhau chạy tới vùng Bắc Minh, có thể tưởng tượng được mức độ hỗn

loạn của nó.

Cho đến nay Bắc Minh đã hóa thành một trường Tu La, bất cứ lúc nào cũng có tu sĩ vẫn lạc.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên đã gây ra chấn động Hồng Hoang, do đó mới có người nghĩ đến Thiên Đình sẽ ra mặt để ngăn cản.

Chỉ là những người này lại không biết, các đại năng đỉnh cao trong Hồng Hoang đối với vùng Bắc Minh lại không mấy quan tâm.

Không phải nói những đại năng đỉnh cao này đối với kiện linh bảo Tiên Thiên cực phẩm này không có bất kỳ ý nghĩ nào, mà là những đại năng này biết mình vô duyên với kiện linh bảo Tiên Thiên cực phẩm này.

Phải biết rằng Phục Hy đã thành tựu chí Thánh hoàn toàn có thể hàng phục kiện linh bảo này ngay tại chỗ, nhưng Phục Hy lại không động thủ, thậm chí Hồng Vân vốn luôn bốc đồng cũng trơ mắt nhìn kiện linh bảo này độn tẩu, thì trong đó tất nhiên có ẩn tình tồn tại.

Những đại năng đỉnh cao này không cho rằng mình có thể sánh bằng Phục Hy, cho nên tuy không đoán được thâm ý trong đó, nhưng cũng đủ để họ từ bỏ ý định đoạt lấy linh bảo.

Còn về việc các tu sĩ khác đi tới vùng Bắc Minh, thì những đại năng này cũng sẽ không có chút nào can ngăn.

Dẫu sao những đại năng đỉnh cao này lại không phải là Hồng Vân lão hảo nhân ngày xưa, sự sống chết của tu sĩ bình thường không hề ảnh hưởng đến bọn họ, bọn họ cũng không có bất kỳ nghĩa vụ nào để nhắc nhở những tu sĩ cuồng nhiệt này.

Không chỉ vậy, vận mệnh của Hồng Vân cũng đã khiến một chúng đại năng đỉnh cao sớm đoạn tuyệt thiện tâm của mình, dẫu sao ngay

cả lão hảo nhân như Hồng Vân còn không có kết cục tốt đẹp gì, những tồn tại này càng không có thiện tâm dư thừa.

Mà Hạo Thiên là chủ Thiên Đình, tuy nói có trách nhiệm duy trì ổn định Hồng Hoang, nhưng đối với những tu sĩ đã rơi vào điên cuồng này cũng không có chút nào đáng thương.

Hơn nữa tu sĩ vẫn lạc ở Bắc Minh dù có nhiều đến mấy cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến Hồng Hoang, Hạo Thiên càng sẽ không có động tác gì.

Mà ngay khi chúng sinh Hồng Hoang đang kinh hãi, một chúng Tiên Thần tập hợp tại Thiên Đình cũng bắt đầu bay ra khỏi Thiên Đình.

Thấy cảnh này, các chủng tộc Hồng Hoang cũng thở phào nhẹ nhõm, thực sự là vì thực lực khủng bố của Thiên Đình khiến những tồn tại này có chút lo lắng, bây giờ những người này tuy vẫn không biết Thiên Đình xảy ra chuyện gì, nhưng thấy một chúng Tiên Thần thuộc Thiên Đình bắt đầu quay về, trong lòng cũng lại thả lỏng.

Bất quá sau khi thả lỏng, trong đầu chúng nhân cũng hiện lên nhiều điều không hiểu, không rõ vì sao Thiên Đình lại xuất hiện biến hóa như vậy, dẫu sao Thiên Đình sẽ không vô duyên vô cớ triệu tập một chúng Tiên Thần.

Ngay khi chúng nhân đang suy nghĩ miên man, một chúng Tiên Thần trong Thiên Đình cũng đã quay về trên đại địa Hồng Hoang, bắt đầu tới các chủng tộc Hồng Hoang, sau đó nguyên nhân Tiên Thần Thiên Đình tề tựu lần này cũng truyền khắp các nơi trong Hồng Hoang.

Lúc này, chúng sinh Hồng Hoang mới hiểu ra thì ra là đạo tràng của Thánh nhân Chu Du kia sắp giáng lâm Hồng Hoang.

Biết tin tức này, tất cả mọi việc cũng đã có kết luận.

Đương nhiên trừ một số tu sĩ mới sinh, và tồn tại ít hiểu biết, không ai sẽ cảm thấy Thiên Đình đây là chuyện bé xé ra to, bởi vì chúng nhân đều biết mối quan hệ giữa vị Thánh nhân kia và Thiên Đình cực kỳ mật thiết, thậm chí một số tu sĩ kiến thức rộng rãi càng rất rõ, Thiên Đình sở dĩ có thể trở thành như hiện tại, có liên quan rất lớn đến vị Thánh nhân Chu Du kia.

Bởi vì khi Hạo Thiên vừa mới trở thành Thiên Đế, chính là vị Thánh nhân này đã phái Nhân tộc và Long tộc mới khiến Thiên Đình hoàn thiện, bây giờ đạo tràng của Chu Du sắp giáng lâm, Thiên Đình có động tác như vậy cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên rất nhiều tồn tại cũng giống như Tiên Thần trong Thiên Đình, không biết vì sao lại nói đạo tràng của Chu Du giáng lâm!

Theo tin tức ngày càng nhiều, những người này cũng hiểu rõ chân tướng, đối với vị Thánh nhân Chu Du này cũng càng thêm sùng bái.

Thế là địa vị của Chu Du trong lòng chúng sinh Hồng Hoang cũng được nâng cao thêm một bước. …… Đương nhiên theo sự đến của một chúng Tiên Thần Thiên Đình, tin tức Bồng Lai Thịnh Yến sẽ bắt đầu sau trăm năm nữa cũng truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

Nghe tin tức này, vô số tồn tại hoan hô nhảy nhót, kích động vạn phần, các nơi trong Hồng Hoang nhao nhao nghị luận không ngớt.

Phải biết rằng Chu Du không chỉ là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, mà còn là Thánh nhân có thực lực đứng đầu Hồng Hoang.

Hơn nữa không chỉ vậy, sinh linh đã trải qua Vu Yêu Đại Kiếp càng rõ, Hồng Hoang hiện tại có sự bình yên như vậy, công lao lớn nhất thuộc về Chu Du.

Khi Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Du đã ở đỉnh Bất Chu Sơn cáo tri

Hồng Hoang, định ra quy củ cho một chúng đại năng Hồng Hoang.

Nếu không những đại năng đỉnh cao này tùy ý tranh đấu trong Hồng Hoang, chưa nói đến Hồng Hoang sẽ chịu tổn thương gì, mà ngay cả tu sĩ bình thường cũng không thể chịu đựng được.

Dẫu sao dư ba của trận chiến giữa những Chuẩn Thánh đại năng này cũng đủ để chấn sát tồn tại Đại La bình thường, tu sĩ dưới Đại La một khi gặp phải thì không còn chút cơ hội sống sót.

Cho nên nếu không có Chu Du, không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ chết oan uổng, thậm chí có khả năng người ngồi ở nhà, tai họa từ trên trời giáng xuống, đến lúc đó ngay cả mình chết như thế nào cũng không rõ.

Tuy nói hiện tại Bắc Minh vô cùng hỗn loạn, nhưng so với Vu Yêu Đại Kiếp thì không phải chỉ kém một chút.

Phải biết rằng Vu Yêu Đại Kiếp năm xưa đã trực tiếp quét sạch cả đại địa Hồng Hoang, mà sự hỗn loạn ở vùng Bắc Minh đối với đại địa Hồng Hoang lại không có bao nhiêu ảnh hưởng, đây cũng là lý do trước đó chúng sinh Hồng Hoang thấy động tác của Thiên Đình mà kinh hãi như vậy.

Nếu thật sự Thiên Đình có động tác gì, thì sẽ không chỉ là một vùng Bắc Minh nữa, e rằng đến lúc đó sẽ trực tiếp lan đến khắp các nơi trong Hồng Hoang.

Lúc này Bồng Lai Thịnh Yến sắp khai mạc, đối với chúng sinh Hồng Hoang cũng là một chuyện may mắn vô thượng, không chỉ có thể kiến thức được sự huyền diệu của đạo tràng Thánh nhân, thậm chí có cơ hội nghe Thánh nhân giảng đạo, điều này làm sao không khiến chúng sinh động lòng.

Bất quá Bồng Lai Thịnh Yến tuy nói khiến chúng sinh Hồng

Hoang sôi sục, nhưng đại đa số người lại vô duyên tham dự vào Bồng Lai Thịnh Yến.

Bởi vì ngưỡng cửa thấp nhất để tham dự Bồng Lai Thịnh Yến chính là cảnh giới Chuẩn Thánh, hơn nữa còn không phải nói có thực lực Chuẩn Thánh là sẽ được mời.

Trong Bồng Lai không phải ai cũng có thể vào, cũng từ đó có thể thấy đẳng cấp của Bồng Lai Thịnh Yến lần này cao đến mức nào.

Đối với yêu cầu này, chúng sinh Hồng Hoang cũng rất thấu hiểu, ai bảo Chu Du là tồn tại Thánh nhân có thực lực đứng đầu Hồng Hoang, nếu không có chút yêu cầu, thì làm sao được.

Hơn nữa Bồng Lai Thịnh Yến lần này, mấy vị Thánh nhân khác chắc chắn cũng sẽ không vắng mặt, một tràng diện quan trọng như vậy nếu tu sĩ bình thường tùy tiện tới, thì thể diện của Thánh nhân ở đâu?

Bất quá tuy không có cách nào tham dự vào Bồng Lai Thịnh Yến, nhưng chúng sinh Hồng Hoang lại ùn ùn kéo tới vùng Đông Hải.

Chúng nhân đã biết Bồng Lai Tiên Cảnh sẽ giáng lâm trên Đông Hải, mà chúng nhân tới Đông Hải một mặt là muốn kiến thức sự thần kỳ của Bồng Lai Tiên Cảnh, mặt khác là hy vọng có thể được Thánh nhân rủ lòng thương.

Phải biết rằng Thánh nhân tề tựu Bồng Lai chắc chắn sẽ luận đạo, nếu Thánh nhân rủ lòng thương thì chúng nhân sẽ có một tuyến cơ hội nghe Thánh nhân giảng đạo, điều này đối với tu sĩ bình thường mà nói là một tạo hóa vô thượng.

Chúng sinh Hồng Hoang đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này, cho nên nhao nhao hội tụ ở Đông Hải, thậm chí ngay cả không ít người ở vùng Bắc Minh cũng từ bỏ tranh đoạt di bảo của Côn Bằng,

so với việc tìm được linh bảo Tiên Thiên cực phẩm do Côn Bằng để lại, nghe Thánh nhân giảng đạo đáng tin cậy hơn một chút.

Ngay khi cả Hồng Hoang còn chưa nghị luận xong, mấy vị Thánh nhân cũng là lần đầu tiên nhận được tin tức, dẫu sao trong Hồng Hoang không có bao nhiêu chuyện có thể qua mắt được Thánh nhân chí tôn.

Ngay từ khi một chúng Tiên Thần Thiên Đình tập hợp, mấy vị Thánh nhân kia đã sớm cảm nhận được.

Chương 430

Chỉ là ban đầu mấy vị Thánh nhân kia tuy có chút không hiểu, nhưng lại không quá mức quan tâm, chỉ tùy tiện thôi toán một chút.

Mấy vị Thánh nhân cũng rất rõ, Hạo Thiên dù có động tác gì, cũng sẽ không uy hiếp được bọn họ những Thánh nhân này.

Hơn nữa vì Thiên Đình là trọng địa của Hồng Hoang, mấy vị Thánh nhân cũng không dám tùy tiện khuy thăm (rình mò), cho nên không phải là lần đầu tiên biết được.

Bất quá đợi đến khi mấy người thôi toán xong, lại đối với chuyện xảy ra ở Thiên Đình không có chút thu hoạch nào, điều này liền khiến mấy vị Thánh nhân có chút không cam lòng.

Là Thánh nhân Thiên Đạo của Hồng Hoang, đều thông hiểu chuyện quá khứ tương lai, tuy nói Thiên Đình có khí vận Thiên Đạo che đậy, nhưng cũng không thể nào khiến Thánh nhân không thôi toán ra chút nào.

Mấy vị Thánh nhân ban đầu không có bao nhiêu hứng thú, nhưng chuyện như vậy vừa xảy ra, cũng khiến mấy vị Thánh nhân động tâm tư.

Sau đó đợi đến khi Thái Bạch Kim Tinh báo tin tức cho một chúng Tiên Thần Thiên Đình, mấy vị Thánh nhân này cũng là lần đầu tiên hiểu rõ chân tướng, khi tất cả thiên cơ bắt đầu hiển hiện, lúc này mấy vị Thánh nhân mới hiểu ra, vì sao trước đó mình thôi toán không ra bất kỳ thứ gì.

Bởi vì mấy vị Thánh nhân kia phát hiện tất cả những điều này lại có liên quan đến Chu Du.

Dù Chu Du tuy không cố ý che giấu, nhưng là tồn tại Thánh nhân Bát Trọng Thiên cũng không phải là mấy vị Thánh nhân này có thể dễ dàng thôi toán được, cho nên mấy người sau khi phát hiện dị tượng Thiên Đình tiến hành thôi toán mới không có được bất kỳ tin tức nào.

Mà khi tin tức tán đi, không còn khí vận của Chu Du che đậy, mấy vị Thánh nhân đương nhiên có thể dễ dàng biết được.

Bất quá khi mấy vị Thánh nhân này hiểu rõ chân tướng, lại càng thêm nghi hoặc, rõ ràng Bồng Lai Tiên Đảo ẩn thế đã lâu, tuy thỉnh thoảng có người Long tộc từ Bồng Lai bay ra, nhưng trừ Long tộc và Nhân tộc thì thật sự không có mấy người từng tới Bồng Lai Tiên Đảo.

Thậm chí ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng chưa từng tới, mà bây giờ Chu Du lại muốn cho Bồng Lai Tiên Đảo giáng lâm Hồng Hoang, cũng khiến mấy người có chút bối rối không hiểu.

Đương nhiên mấy vị Thánh nhân tuy trong lòng có điều không hiểu, nhưng lại không ai dám cường hành thôi toán.

Dẫu sao chuyện Thông Thiên và Tây Phương Nhị Thánh gặp phải trước đó đã để lại cho chúng nhân một ấn tượng sâu sắc, thêm vào đó khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, mấy người cảm nhận được một tia khí tức của Chu Du, cũng hiểu rõ thực lực của Chu Du, đối với Chu Du cũng càng thêm kiêng kỵ, đương nhiên không dám tùy tiện chọc giận Chu Du.

Mấy người này biết nếu mình thôi toán, thì chắc chắn sẽ bị Chu Du ghi nhớ, cho nên cũng sớm đoạn tuyệt tâm tư.

Thậm chí ngay cả người tự phụ như Nguyên Thủy, đối với Chu Du cũng kiêng kỵ vô cùng, Nguyên Thủy y chỉ là tự phụ chứ không phải kẻ ngốc.

Từng khi Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Du đã dùng sức một mình nghiền

ép năm người bọn họ cũng đã để lại cho mấy người này một ấn tượng sâu sắc.

Mà bây giờ thực lực của Chu Du lại tăng lên không biết bao nhiêu, mấy vị Thánh nhân đối mặt với Chu Du hoàn toàn không có chút lực chống cự, đương nhiên sẽ không dám động tâm tư gì.

Cho nên dù trong lòng bối rối, nhưng lại không hề có động tác nào, chỉ có thể chờ đợi Bồng Lai Thịnh Yến bắt đầu, xem thử vị Chu Du sư huynh này muốn làm gì.

Mà đợi đến khi Thái Bạch Kim Tinh tới đưa thiệp mời, mấy vị Thánh nhân này tuy không ra mặt, nhưng cũng trực tiếp truyền đạt cùng một tiếng nói, đó chính là sẽ đến đúng giờ.

Ngay khi chúng Tiên Thần Thiên Đình hạ giới, Trấn Nguyên Tử ở Vạn Thọ Sơn cũng là lần đầu tiên nhận được tin tức.

Hiện tại Trấn Nguyên Tử đã không còn ở trạng thái cô thân một mình như trước nữa, bây giờ y đã là Địa Tiên Chi Tổ, thống lĩnh một nửa các Sơn Thần Hà Bá ở Hồng Hoang.

Cho nên khi một chúng Tiên Thần Thiên Đình truyền tin tức ra, Trấn Nguyên Tử cũng là lần đầu tiên nhận được.

Mà khi Trấn Nguyên Tử hiểu rõ tin tức này, trên mặt cũng lộ ra vẻ không hiểu, y cũng không rõ vị hảo hữu Chu Du này có ý nghĩ gì.

Bất quá Chu Du đã muốn cho Bồng Lai giáng lâm Hồng Hoang, thì chắc chắn có lý do, cho nên Trấn Nguyên Tử chuẩn bị tới vùng Bồng Lai, xem thử có cần mình ra sức giúp đỡ không.

Nhưng ngay khi Trấn Nguyên Tử chuẩn bị động thân, một đạo thân ảnh cũng xuất hiện trước Vạn Thọ Sơn. …… Ngay khi đạo nhân ảnh này vừa tới Vạn Thọ Sơn, cũng là lần đầu tiên bị Trấn Nguyên Tử trong Ngũ Trang Quán cảm nhận được.

Bất quá đợi Trấn Nguyên Tử cảm nhận được khí tức trên người người đến, trên mặt tức thì đờ đẫn, sau đó lộ ra vẻ kinh hỷ, xem ra Trấn Nguyên Tử đã biết người đến là ai!

Không chút do dự, thân hình Trấn Nguyên Tử lóe lên, lại trực tiếp biến mất trên đại điện.

Mà đợi khi Trấn Nguyên Tử xuất hiện lần nữa thì đã tới trước mặt người đến.

Người đến thấy thân ảnh Trấn Nguyên Tử xuất hiện, sắc mặt hơi tái nhợt cũng lộ ra một tia hồng hào, trong mắt cũng tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Ngay sau đó liền nghe Trấn Nguyên Tử vẻ mặt kích động nói với người đến: "Hồng Vân, ngươi sao lại tới đây?" "Ta còn tưởng ngươi đã quay về Nhân tộc rồi chứ!" Không sai, đạo nhân ảnh tới trước Vạn Thọ Sơn này chính là Hồng Vân sau khi chuyển thế!

Đối với sự xuất hiện của Hồng Vân lúc này, Trấn Nguyên Tử quả thực có chút kinh ngạc, bởi vì Trấn Nguyên Tử thực sự không ngờ Hồng Vân lại tới vào lúc này.

Phải biết rằng trước đó khi Hồng Vân và Côn Bằng đại chiến trong Hỗn Độn, Trấn Nguyên Tử vẫn luôn chú ý.

Tuy nói biết Hồng Vân đi lần này là để kết thúc nhân quả với Côn Bằng, nhưng thấy Hồng Vân bị thương, trong lòng Trấn Nguyên Tử cực kỳ lo lắng, nếu không phải vì sợ ảnh hưởng Hồng Vân kết thúc nhân quả, Trấn Nguyên Tử đã muốn trực tiếp ra tay.

Thấy lúc đó hai người Hồng Vân và Côn Bằng bị triều tịch Hỗn Độn vùi lấp, Trấn Nguyên Tử lo lắng tột độ, thậm chí đã động thân đi vào trong Hỗn Độn, chẳng qua sau đó thấy Phục Hy ra tay đưa hai người Hồng Vân và Côn Bằng quay về, Trấn Nguyên Tử mới dừng

bước.

Mà sau cái chết của Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Y ban đầu tưởng Hồng Vân sẽ cùng Phục Hy quay về Tổ Miếu Nhân tộc, cho nên liền yên tâm quay về đạo tràng.

Mà bây giờ lại đột nhiên thấy Hồng Vân tới, Trấn Nguyên Tử mới kinh ngạc như vậy.

Đương nhiên trước đó Trấn Nguyên Tử cũng không phải không nghĩ tới việc mời Hồng Vân tới Ngũ Trang Quán dưỡng thương, chẳng qua Hồng Vân đã không phải là Hồng Vân cô thân một mình của kiếp trước, kiếp này Hồng Vân đã chuyển thế thành người, đã là một trong những nội tình của Nhân tộc, Trấn Nguyên Tử cũng không muốn vì suy nghĩ của mình mà ảnh hưởng đến Hồng Vân.

Trên trường, Hồng Vân sắc mặt tái nhợt nghe lời Trấn Nguyên Tử, trong mắt cũng lóe lên một tia dịu dàng, mình có được Trấn Nguyên Tử hảo hữu tri kỷ như vậy, cũng coi như là một chuyện may mắn.

Cho nên không đợi Trấn Nguyên Tử tiếp tục mở lời, liền trực tiếp mở lời nói đùa: "Ta lần này tới là để cướp linh dược quý của ngươi đó!" Nghe lời Hồng Vân, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, trực tiếp chỉ vào Hồng Vân nói: "Ngươi đó, chỉ còn cái miệng cứng thôi!" "Nhanh theo ta vào Quán đi!" Trấn Nguyên Tử nói xong, trực tiếp kéo Hồng Vân quay về Ngũ Trang Quán, đợi Hồng Vân ngồi yên trong đại điện, Trấn Nguyên Tử cũng là lần đầu tiên gọi Thanh Phong Minh Nguyệt hai đồng tử.

Thanh Phong Minh Nguyệt hai đồng nghe tiếng lão gia nhà mình triệu hoán, cũng là lần đầu tiên tới.

Đợi hai người thấy thân ảnh Hồng Vân, tức thì trợn tròn hai mắt, sau đó dụi dụi mắt mạnh mẽ, vẻ mặt không dám tin nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Tuy nói hai người đã biết Hồng Vân chuyển thế, nhưng lần trước khi Hồng Vân chuyển thế quay về, hai người đang bế quan tu hành, cho nên không thể gặp được thân ảnh Hồng Vân.

Hơn nữa Trấn Nguyên Tử kiến phủ, hai người cũng được không ít khí vận, cho nên mãi đến không lâu trước đó mới tỉnh lại.

Hồng Vân bên này thấy biểu tình của hai đồng tử, trong mắt cũng lộ ra một tia hồi ức.

Mà Trấn Nguyên Tử thấy ánh mắt cầu giải thích của hai người, trực tiếp gật đầu.

Thanh Phong Minh Nguyệt hai đồng tử thấy Trấn Nguyên Tử gật đầu, vành mắt cũng tức thì đỏ hoe, sau đó hai người vội vàng tới bên cạnh Hồng Vân, nói với Hồng Vân: "Ngài cuối cùng cũng đã trở lại!" Hai đồng tử nói xong, nước mắt không nhịn được nữa, trực tiếp khóc òa lên ôm chầm lấy Hồng Vân.

Phải biết Hồng Vân ở trong Ngũ Trang Quán đã ở vô số năm tháng, thêm vào đó thường xuyên dẫn hai đồng tử đi dạo chơi, đương nhiên tình cảm với Thanh Phong Minh Nguyệt không bình thường.

Cảm nhận được sự ướt át trên y sam, lòng Hồng Vân cũng ấm áp, vội vàng vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy hai đồng tử.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh thấy cảnh này, cũng không nhịn được có chút cảm khái, cho đến một lát sau, Trấn Nguyên Tử mới không nhịn được nói với Hồng Vân: "Hai tiểu đồng này của ta sớm muộn gì cũng bị ngươi cuỗm đi!" Nghe lời Trấn Nguyên Tử, Thanh Phong Minh Nguyệt lúc này mới đứng dậy từ trong lòng Hồng Vân, sau đó

nhìn Trấn Nguyên Tử đang cười, trên mặt lại đỏ bừng.

Mà Hồng Vân nghe lời Trấn Nguyên Tử, cũng giả vờ bất mãn, nói với Trấn Nguyên Tử: "Cảnh đẹp như vậy, đều bị ngươi phá hỏng rồi!" "Ta thấy chi bằng để Thanh Phong Minh Nguyệt đi theo ta đi!" Lời Hồng Vân vừa dứt, còn chưa đợi Trấn Nguyên Tử mở lời, Thanh Phong Minh Nguyệt hai người liền vội vàng xua tay, tuy nói tình cảm với Hồng Vân sâu đậm, nhưng hai người bọn họ không muốn rời khỏi Trấn Nguyên Tử.

Chương 431

Thấy biểu hiện của hai người, Trấn Nguyên Tử tức thì cười lớn, sau đó mở lời nói: "Xem ra Hồng Vân ngươi không có cơ hội này rồi!" Mà Hồng Vân cũng vẻ mặt uất ức chỉ vào Thanh Phong Minh Nguyệt hai người, trong miệng còn không ngừng nói: "Cơ hội tốt như vậy, hai ngươi sao lại không nắm bắt chứ!" Thanh Phong Minh Nguyệt nghe cuộc đối thoại của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng biết hai vị này đang trêu chọc hai người mình, đều bĩu môi.

Thấy biểu tình của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười, Thanh Phong Minh Nguyệt nghe tiếng cười của hai người, cuối cùng cũng vui vẻ chiến thắng sự xấu hổ, cùng hai người cười vang, sau đó trong đại điện vang vọng tiếng cười của bốn người.

Lâu sau đó, tiếng cười trong đại điện mới coi như ngừng lại, sau đó Trấn Nguyên Tử liền gọi hai đồng tử đi lấy Nhân Sâm Quả và linh dược quý, nghe Trấn Nguyên Tử muốn hai người mình đi lấy linh dược, hai đồng vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Hồng Vân, bởi vì hai người cũng đã nghe nói trước đó Hồng Vân và Côn Bằng đại chiến, biết Hồng Vân bị thương.

Thấy biểu hiện của hai người, Hồng Vân khoát khoát tay.

Hai người thấy vậy, cũng yên tâm, sau đó bay nhanh ra ngoài điện.

Thấy động tác như vậy của hai đồng tử, trong lòng Hồng Vân cũng càng ấm áp, ngồi trên đại điện, cả người cũng tức thì trở nên nhẹ nhõm.

Phải biết rằng một trận chiến với Côn Bằng, Hồng Vân không chỉ đạo thể Nguyên Thần bị thương, mà tâm thần càng mệt mỏi.

Dẫu sao thực lực của Côn Bằng cũng không yếu, Hồng Vân đương nhiên sẽ không có chút nào lơ là, trong chiến đấu càng không có chút phân thần.

Thêm vào đó linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng bị trọng thương dưới sự tự bạo của cung Yêu Sư, ảnh hưởng đến tâm thần của Hồng Vân càng lớn, cho nên sau đại chiến đương nhiên sẽ có chút mệt mỏi.

Ban đầu Hồng Vân chuẩn bị sau khi kết thúc nhân quả với Côn Bằng, sẽ đi tìm Minh Hà, nhưng không ngờ mình lại suýt chút nữa chết, cho nên chắc chắn phải tìm nơi dưỡng thương hồi phục.

Thêm vào đó Tổ Miếu Nhân tộc hiện tại cũng có không ít động tác, công việc cũng bận rộn, không có lợi cho việc hồi phục, cho nên Hồng Vân liền không cùng Phục Hy quay về Tổ Miếu Nhân tộc, sau đó lần đầu tiên liền nghĩ tới nơi của lão hữu Trấn Nguyên Tử.

Sở dĩ không chọn đệ tử Bồng Lai, cũng là vì Hồng Vân không muốn làm phiền Chu Du tu hành.

Dẫu sao khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của Thiên Địa, Hồng Vân cũng đã biết tu vi của Chu Du tiến thêm một bước, lúc này mới không tới Bồng Lai, nếu không y có lệnh thông hành đại trận Bồng Lai, đương nhiên không có trở ngại gì.

Ngay khi Hồng Vân đang trầm tư, Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp nhìn về phía Hồng Vân bên cạnh.

Thấy vị lão hữu này của mình có ánh mắt có chút thâm thúy, Trấn Nguyên Tử càng thêm cảm khái, rồi nói với Hồng Vân: "Lần này tuy nói bị thương không nhẹ, nhưng ít nhiều cũng đã giải tỏa được tâm kết rồi!" Nghe giọng điệu cảm khái của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng hồi thần lại, sau đó đáp lại Trấn Nguyên Tử: "Đúng vậy!" "Tuy nói ta đã chuyển thế, nhưng nhân quả kiếp trước như vậy không thể

dễ dàng quên được!" "Chỉ là không ngờ Côn Bằng lão tiểu tử này lại cũng có không ít cơ duyên, suýt chút nữa đã khiến ta công dã tràng!" Nghe lời Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng lắc đầu, "Côn Bằng cũng như chúng ta đều là tồn tại Tiên Thiên mà sinh, đương nhiên không thể xem thường!" "Bất quá bây giờ ngươi cũng không cần bận tâm nữa, dù sao hắn cũng đã vẫn lạc rồi!" Hồng Vân bên này nghe vậy, trên mặt lại lộ ra một tia nụ cười thần bí.

Nhìn biểu hiện của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử trên mặt cũng lộ ra vẻ không hiểu, bất quá sau đó Trấn Nguyên Tử liền nghĩ tới cảnh tượng sau khi Côn Bằng vẫn lạc.

Nghĩ tới dị tượng linh bảo bản mệnh của Côn Bằng, trong lòng Trấn Nguyên Tử tức thì nảy ra một ý nghĩ, rồi mang theo giọng điệu không dám tin hỏi: "Chẳng lẽ Côn Bằng chưa chết!!!" Thấy vẻ mặt bối rối của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng không giấu giếm, trực tiếp mở lời giải thích: "Côn Bằng quả thực bị Phục Hy một kích trực tiếp tiêu diệt!" "Nhưng vị Thánh nhân Yêu tộc kia đã ra tay, đem một đạo chân linh duy nhất của Côn Bằng đầu nhập luân hồi!" "Cho nên Côn Bằng cũng giống như ta trước kia, chuyển thế luân hồi!" Nghe xong lời giải thích của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp sững sờ, tuy nói sớm trước đó mình đã có suy đoán, nhưng lúc này Trấn Nguyên Tử dù thế nào cũng không dám tin.

Đạo chân linh kia của Côn Bằng là ở trong tay Thánh nhân Nữ Oa, nhưng Côn Bằng trong đại kiếp đã trực tiếp bỏ trốn, còn đem Hà Đồ Lạc Thư mà Đế Tuấn để lại cho Phục Hy trực tiếp cuỗm đi, biến tướng là đã hại chết Phục Hy kia, Nữ Oa sao có thể lại ban cho Côn Bằng cơ hội chuyển thế?

Bất quá Trấn Nguyên Tử biết Hồng Vân nói không phải lời nói dối, cũng trực tiếp rơi vào trạng thái chấn kinh, sau đó vẻ mặt không hiểu hỏi Hồng Vân: "Thánh nhân sao có thể dễ dàng tha thứ cho Côn

Bằng?" Hồng Vân nghe vậy, trực tiếp lắc đầu, nói với Trấn Nguyên Tử: "Việc Thánh nhân làm, tất có thâm ý!" "Bất quá như vậy cũng tốt!" Nghe lời Hồng Vân, trên mặt Trấn Nguyên Tử càng thêm lạ lùng, "Hồng Vân vì sao lại nói như vậy?" "Hắn Côn Bằng chuyển thế, đối với ngươi đâu có lợi ích gì!" Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử không hiểu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thâm ý, "Không không không, tuy nói lần này Côn Bằng vẫn lạc coi như đã kết thúc nhân quả với ta, nhưng oán khí ta mất Hồng Mông Tử Khí thì biết trút vào đâu!" "Chờ hắn chuyển thế giác tỉnh ký ức, ta sẽ hảo hảo chơi đùa với hắn một trận!" Nhìn vẻ mặt tràn đầy oán khí của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng không nhịn được rùng mình, bởi vì y cũng nghĩ tới thủ đoạn trêu chọc người của Hồng Vân, cảm thấy Côn Bằng sau khi chuyển thế ít nhiều cũng có chút đáng thương.

Dẫu sao bị Hồng Vân để mắt tới, Côn Bằng này e rằng không có ngày nào an ổn, hơn nữa Côn Bằng dù có chuyển thế, cũng không có chút cơ hội nào đuổi kịp Hồng Vân.

Bởi vì lúc này Hồng Vân đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thêm vào đó có khí vận Nhân tộc gia trì, thực lực tăng lên cũng cực kỳ nhanh chóng.

Mà Côn Bằng đã mất đi tư bản tự hào của mình, không còn cơ hội nào tranh phong với Hồng Vân nữa.

Bị một tồn tại thực lực cao hơn mình lại còn đầy oán khí đối với mình như vậy, Côn Bằng sao có thể sống tốt được, Trấn Nguyên Tử dường như có thể tưởng tượng được Côn Bằng sau này sẽ phải sống khổ sở, cho nên khóe miệng cũng có chút co giật.

Bất quá tuy trong lòng có chút đáng thương, nhưng đối với Côn Bằng lại không có chút đồng tình, dẫu sao đối với Côn Bằng Trấn Nguyên Tử cũng có oán khí cực sâu, cho nên đối với suy nghĩ của

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lại không cảm thấy chút nào không đúng, ngược lại còn cảm thấy Hồng Vân vẫn còn quá khoan dung.

Ai bảo lúc đó Hồng Vân mất đi là cơ hội thành Thánh, là thứ mà Chuẩn Thánh tồn tại trong Hồng Hoang đều vô cùng khát vọng.

Nếu là mình mất đi Hồng Mông Tử Khí, hận không thể nghiền xương Côn Bằng thành tro, sao có thể nhìn Côn Bằng bình yên chuyển thế.

Nhưng đối với lựa chọn của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng tôn trọng, cho nên cuối cùng gật đầu với Chu Du, tiếp tục mở lời nói: "Nếu Hồng Vân ngươi đã có sắp xếp riêng, vậy ta cũng không có gì để chúc phúc ngươi nữa!" "Khoảng thời gian này cứ ở chỗ ta nghỉ ngơi thật tốt đi!" Hồng Vân gật đầu sau khi nghe Trấn Nguyên Tử nói, rồi đầy vẻ hài lòng mở lời với Trấn Nguyên Tử: "Vẫn là Trấn Nguyên Tử hiểu ta nhất!".

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, trực tiếp trợn trắng mắt với Hồng Vân.

Là bạn thân tri giao của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử nào không hiểu tính tình Hồng Vân, chẳng qua là nghĩ đến sau khi Côn Bằng chuyển thế sẽ không còn uy hiếp gì đến Hồng Vân nữa mà thôi.

Sau đó, y tiếp tục nói với Hồng Vân: "Ngươi đừng có dắt đồng tử của ta đi là được!".

Nghe Trấn Nguyên Tử nói, Hồng Vân cũng không khỏi bật cười.Và ngay lúc hai người đang đàm tiếu, Thanh Phong, Minh Nguyệt hai người cũng bưng hai kim bàn đặc chế bước vào.

Trên hai kim bàn đầy ắp kỳ trân linh nguyên liệu, chiếu sáng cả đại điện ngập tràn bảo quang.

Hai người trong điện định thần nhìn kỹ, liền sững sờ trong khoảnh

khắc.

Chỉ thấy trên kim bàn mà hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt bưng đến, một cái đầy ắp Nhân Sâm Quả lưu lại mấy năm nay, còn cái kia cũng là các loại kỳ trân linh dược.Thấy rõ vật phẩm trên kim bàn trong tay hai người, Trấn Nguyên Tử trực tiếp trợn tròn hai mắt, đầy vẻ bất đắc dĩ nhìn về phía hai đồng tử.

Ngay cả Hồng Vân bên cạnh cũng không khỏi vỗ trán, hiển nhiên là bị hành động hào phóng của hai người làm cho cảm động.

Sau đó, Hồng Vân đầy ý cười nói với hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt: "Hai ngươi sợ là đã đem tất cả trân tàng của lão gia các ngươi đến đây rồi chứ!".

Hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt nghe Hồng Vân nói, liền ngượng ngùng gật đầu.

Thấy Thanh Phong, Minh Nguyệt gật đầu, Trấn Nguyên Tử lại thấy đau đầu.

Không phải nói Trấn Nguyên Tử keo kiệt, mà là hai đồng tử này ít nhiều có chút bốc đồng, thứ gì cũng không suy nghĩ mà bưng hết đến, cũng chẳng biết có tác dụng gì với Hồng Vân không.

Nhưng là đồng tử của mình, Trấn Nguyên Tử cũng không có cách nào, huống hồ còn là dùng cho Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lại càng không nói gì, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói với hai đồng tử: "Thật không biết hai đứa ngươi là đồng tử của ai nữa!".

Lời của Trấn Nguyên Tử cũng khiến hai đồng tử đỏ mặt, dù sao hai người cũng không biết Hồng Vân cần loại linh nguyên liệu nào, cho nên đành phải đem mấy loại quý giá trong điện linh nguyên liệu mang hết đến.Hồng Vân bên cạnh nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, cũng hùa theo sự náo nhiệt mà nói: "Thanh Phong, Minh Nguyệt, các ngươi

xem, lão gia của các ngươi còn không phân biệt được, chi bằng hai ngươi cùng ta đi tu hành đi!".

Thanh Phong, Minh Nguyệt liền vội vàng lắc đầu, vội nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, sợ Trấn Nguyên Tử tức giận.

Trấn Nguyên Tử đương nhiên sẽ không như lời Hồng Vân nói, chẳng qua là bất đắc dĩ vẫy tay với hai người: "Đừng nghe Hồng Vân nói bậy!

Để lại linh nguyên liệu trị liệu Nguyên Thần và Nhân Sâm Quả, còn lại mang về điện linh nguyên liệu!

Nếu không đều bị Hồng Vân lấy hết, sau này các ngươi sẽ không có mà dùng!".

Thấy Trấn Nguyên Tử không hề tức giận, Thanh Phong, Minh Nguyệt lúc này mới cười ra, sau đó đặt linh nguyên liệu và Nhân Sâm Quả đã được chọn lựa kỹ lưỡng xuống trước mặt hai người.Hồng Vân nghe xong lời Trấn Nguyên Tử, lại thấy một trận cạn lời, liền trực tiếp mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử, ngươi thế này thì đã nhìn lầm ta rồi, ta Hồng Vân làm sao có thể tranh giành đồ vật với hai đứa chúng nó!

Thanh Phong, Minh Nguyệt, cứ mang tất cả đến đây, đừng mang về nữa!".

Vốn dĩ nửa câu đầu còn khiến Thanh Phong, Minh Nguyệt có chút cảm động, nhưng cho đến khi nghe hết lời Hồng Vân, hai đồng tử liền vội vàng ôm kim bàn vào ngực.

Điều này khiến Hồng Vân thấy buồn cười, còn Trấn Nguyên Tử chỉ vào Hồng Vân cười lớn, sau đó mới nói với hai đồng tử: "Hồng Vân trêu các ngươi đấy, mau đi đi!".

Thanh Phong, Minh Nguyệt nghe Trấn Nguyên Tử nói, lại thấy

biểu tình của Hồng Vân, nào còn không biết mình lại bị Hồng Vân lừa gạt, liền đồng loạt làm mặt quỷ với Hồng Vân, sau đó ôm hai kim bàn trực tiếp rời khỏi đại điện.Đợi đến khi bóng dáng hai đồng tử rời đi, hai người trong điện mới ngừng tiếng cười, sau đó Trấn Nguyên Tử chỉ vào linh nguyên liệu trước mặt Hồng Vân trực tiếp mở miệng nói: "Mau khôi phục đi, kẻo lỡ dở tu hành!".

Nhìn linh nguyên liệu trước mặt, ánh mắt Hồng Vân cũng có chút kích động, sau đó nhìn sâu vào Trấn Nguyên Tử một cái, liền trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, chỉ thấy linh nguyên liệu mà hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt mang đến trực tiếp lơ lửng, rồi lần lượt hóa thành Tiên Thiên bản nguyên chi lực, rơi xuống Đạo thể của Hồng Vân.Thấy Hồng Vân đã bắt đầu khôi phục, Trấn Nguyên Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Là một tồn tại ở cảnh giới Chí Thánh, Trấn Nguyên Tử tự nhiên có thể cảm nhận được trạng thái của Hồng Vân.

Chương 432

Cộng thêm việc Hồng Vân sau khi đến Ngũ Trang Quán không hề che giấu khí tức của mình, nên Trấn Nguyên Tử càng hiểu rõ thương thế của Hồng Vân, vì vậy mới bảo hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt mang tất cả linh nguyên liệu đến.Bất quá Trấn Nguyên Tử cũng rõ, cho dù có linh nguyên liệu trân tàng của mình, thì cũng chỉ có thể giúp Hồng Vân khôi phục được đại nửa, muốn hoàn toàn khôi phục đến cảnh giới trước kia thì không phải chuyện một sớm một chiều.

Dù sao Hồng Vân lúc này đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, linh nguyên liệu hữu dụng cho Chuẩn Thánh đỉnh phong thì lại càng hiếm có, ít nhất ở chỗ Trấn Nguyên Tử cũng không có nhiều.

Tuy nhiên, những linh nguyên liệu này lại có thể đảm bảo thương thế của Hồng Vân không tái phát nặng hơn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc tu hành sau này của Hồng Vân, thế là đã đủ rồi.

Ai bảo trong Hồng Hoang điều không thiếu nhất chính là thời gian chứ.Và theo linh nguyên liệu không ngừng tiêu hao, khí tức trên người Hồng Vân cũng không ngừng thăng tiến, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận.

Đợi đến khi tất cả linh nguyên liệu hóa thành hư vô, Hồng Vân mới tĩnh khai hai mắt, sắc mặt cũng đã khôi phục bình thường.Thấy sắc mặt Hồng Vân khôi phục bình thường, Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra nụ cười, sau đó trực tiếp mở miệng nói với Hồng Vân: “Tuy không hoàn toàn viên mãn, nhưng chắc hẳn không còn gì đáng ngại nữa chứ?”.

Nhìn Trấn Nguyên Tử đầy vẻ quan tâm, Hồng Vân nghiêm túc nói:

“Thương thế đã khôi phục đại nửa, phần còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Đa tạ Trấn Nguyên Tử!”.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, trực tiếp xua tay: “Giữa hai ta không cần nói những lời này!”.

Thấy động tác của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng không nói lời cảm tạ nữa.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, tiếp tục nói: “Tiếp theo ngươi còn có sắp xếp gì không?”.

Nghe Trấn Nguyên Tử nói, Hồng Vân liền đáp: “Đợi ta khôi phục viên mãn, còn phải đi Huyết Hải một chuyến!”.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, cũng đã hiểu ý nghĩ của Hồng Vân.

Dù sao kiếp trước cái chết của Hồng Vân chính là do Côn Bằng và Minh Hà cùng nhau làm, nay Hồng Vân đã kết thúc nhân quả với Côn Bằng, vậy tiếp theo chắc chắn là phải đi tìm Minh Hà.Chỉ là chuyến đi này của Hồng Vân lại khiến Trấn Nguyên Tử có chút lo lắng, bởi so với Côn Bằng, thực lực của Minh Hà lại càng mạnh hơn.

Chưa kể Minh Hà có nội tình của Huyết Hải, chỉ riêng mấy kiện bản sinh linh bảo của Minh Hà đã đủ sức nghiền ép Côn Bằng.

Hơn nữa, khi Hậu Thổ thành Thánh, Trấn Nguyên Tử đã từng chứng kiến thực lực của Minh Hà, trong lòng cũng có chút kiêng kỵ.

Vì vậy lúc này nghe Hồng Vân nói ra ý định của mình, y cũng không khỏi trực tiếp mở miệng nói: “Có cần ta cùng ngươi đi không?”.

Nghe Trấn Nguyên Tử nói, Hồng Vân cũng liền vội vàng lắc đầu: “Trấn Nguyên Tử không cần lo lắng, ta đi chuyến này chỉ vì kết thúc

nhân quả với Minh Hà, chứ không phải cùng y sinh tử tương hướng!

Hơn nữa, dù ta có đánh không lại Minh Hà, y cũng không thể dễ dàng diệt sát ta!".

Nghe thấy thái độ kiên quyết của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng không khuyên can nữa, bởi Trấn Nguyên Tử cũng biết Hồng Vân sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.Còn về việc tại sao Trấn Nguyên Tử lại cảm thấy chuyến đi này của Hồng Vân sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, tất cả điều này đều quy về Chu Du.

Phải biết rằng trước kia, khi Hậu Thổ thành Thánh, Trấn Nguyên Tử đã cùng Minh Hà ngăn cản công kích của Thánh nhân cho Hậu Thổ.

Vốn dĩ Trấn Nguyên Tử còn cho rằng Chu Du chỉ tìm đến mình, nhưng khi thấy Minh Hà ra tay, Trấn Nguyên Tử đã có sự suy đoán trong lòng.

Dù sao Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, đó là phải chiếm giữ Huyết Hải làm trọng địa Luân Hồi, nhưng Minh Hà là chủ của Huyết Hải, bản nguyên Huyết Hải liên quan đến căn bản của y, làm sao có thể dễ dàng nhường lại.

Nếu không phải Chu Du đã tìm đến Minh Hà từ trước, thì khi Hậu Thổ thành Thánh, Minh Hà không ra tay phá hoại đã là tốt lắm rồi, làm sao còn có thể mạo hiểm vẫn lạc, ra tay giúp Hậu Thổ ngăn cản công kích của Thánh nhân chứ.Đừng nói Hậu Thổ và Minh Hà có giao dịch gì, dù sao Minh Hà là người thế nào, Trấn Nguyên Tử cực kỳ rõ ràng.

Huyết Hải là trọng địa bản nguyên để Minh Hà sinh tồn, y tuyệt đối không thể nào để Hậu Thổ xâm chiếm.

Nhưng cuối cùng Minh Hà không những miễn phí nhường ra bản nguyên Huyết Hải, mà còn cùng mình ra tay ngăn cản công kích của

Thánh nhân, vậy kết quả chỉ có thể có một.

Đó là Minh Hà khi đó đã bị Chu Du sắp xếp rồi, còn về việc sắp xếp này là như thế nào, Trấn Nguyên Tử thì không rõ.Vốn dĩ Minh Hà có liên quan trực tiếp đến cái chết của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hận không thể trực tiếp đánh thẳng vào Huyết Hải.

Nhưng sau này từ miệng Chu Du biết được tin tức Hồng Vân còn có thể chuyển thế, ý nghĩ này liền phai nhạt đi.

Hơn nữa, Chu Du khi đó cũng đã nói với Trấn Nguyên Tử rằng nhân quả của Hồng Vân chỉ có thể do chính y tự mình kết thúc.

Trấn Nguyên Tử liền biết rằng nếu mình trước đó tìm đến Minh Hà, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến Hồng Vân.

Tuy nói khi đó ngay cả Luân Hồi cũng chưa xuất hiện, nhưng Trấn Nguyên Tử không muốn vì sự tức giận nhất thời của mình mà ảnh hưởng đến Hồng Vân.

Cộng thêm việc Minh Hà vẫn luôn ẩn náu trong sào huyệt Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử đối với Minh Hà cũng không có kế sách nào, cho nên cuối cùng đã dứt bỏ ý niệm tìm Minh Hà gây phiền phức.Tuy nói khi Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi thì Minh Hà xuất hiện, nhưng Trấn Nguyên Tử đã không còn tâm tư nào đi tìm Minh Hà gây phiền phức nữa.

Dù sao khi đó lập trường của hai người nhất trí, đều vì sự xuất hiện của Luân Hồi.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử thì vì có thể để Hồng Vân chuyển thế, còn Minh Hà có suy nghĩ gì thì y không rõ.

Trấn Nguyên Tử biết Minh Hà có thể ra tay nhất định là có liên quan đến Chu Du, chỉ là Trấn Nguyên Tử cho rằng Chu Du cũng vì Luân Hồi có thể xuất hiện mới tìm đến Minh Hà, nên đối với hành vi

của Chu Du cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lại không biết Chu Du chủ yếu là vì sự phát triển của Hồng Hoang, giúp đỡ Hồng Vân cũng chỉ là thuận tiện.Và kết quả cuối cùng chính là Minh Hà không những cung kính nhường bản nguyên Huyết Hải cho Hậu Thổ, mà còn mạo hiểm vẫn lạc để hộ vệ Hậu Thổ, điều này đủ để nói lên tác dụng của Chu Du.

Tuy Trấn Nguyên Tử cũng không rõ Chu Du đã làm thế nào, nhưng y rõ ràng Minh Hà không dám dễ dàng chọc giận Chu Du.

Ngày nay Chu Du đã trở thành tồn tại có thực lực mạnh nhất Hồng Hoang, Minh Hà này lại càng không dám xúc phạm Chu Du.

Mà Hồng Vân là hảo hữu của Chu Du, Minh Hà dù có thực lực có thể làm Hồng Vân vẫn lạc, cũng không dám dễ dàng ra tay, cho nên Trấn Nguyên Tử mới cho rằng chuyến đi này của Hồng Vân sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.Nghĩ xong những điều này, Trấn Nguyên Tử cũng buông bỏ nỗi lo lắng trong lòng, trực tiếp nói với Hồng Vân: "Nếu ý định của ngươi đã định, ta cũng không tiện nói nhiều nữa!

Bất quá nếu ngươi chưa khôi phục thương thế mà đã xuất phát, ta sẽ không tha cho ngươi!".

Hồng Vân bên cạnh nghe Trấn Nguyên Tử nói, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, liền mở miệng đáp: "Ta đâu có ngốc!

Minh Hà kia đâu giống Côn Bằng mà có nhiều nghiệp lực như vậy, tu vi còn không biết đã đạt đến tầng thứ nào rồi, ta làm sao có thể mang thương thế đi tìm y kết thúc nhân quả chứ!

Lần này ta cứ bám trụ ở chỗ ngươi, nhất định phải ở trong đạo quán của ngươi mà khôi phục mới được!".Nghe lời Hồng Vân nói, trên mặt Trấn Nguyên Tử lộ ra một tia hồi ức, mãi cho đến một lát sau mới mở miệng nói với Hồng Vân: "Hai ta có thể luận đạo như trước

kia, cũng là một chuyện may mắn!

Bất quá lần này e rằng không được!".

Hồng Vân nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia khó hiểu, sau đó giả vờ tức giận nói với Trấn Nguyên Tử: "Hay cho ngươi Trấn Nguyên Tử, vừa nãy còn miệng nói miệng rằng muốn ta ở lại đây, bây giờ lại muốn đuổi ta đi!

Ngươi không cần nói nhiều, ta lập tức trở về Nhân tộc!".

Hồng Vân nói là vậy, nhưng ngồi trên bồ đoàn lại không nhúc nhích.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh thấy trạng thái của Hồng Vân, liền trực tiếp chỉ vào Hồng Vân nói: "Ngươi đó, ngươi đó!".

Hồng Vân nghe vậy, cũng không giả vờ được nữa, dứt khoát trực tiếp mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Hồng Hoang có chuyện lớn gì xảy ra, sao còn ảnh hưởng đến Địa Tiên chi tổ của ngươi!".Sau đại chiến Hỗn Độn với Côn Bằng, Hồng Vân đã ở trong Hỗn Độn một khoảng thời gian không ngắn, sau đó lại trực tiếp đến Vạn Thọ Sơn, tự nhiên sẽ không biết tin tức về việc Bồng Lai Tiên Đảo giáng thế.

Cho nên lúc này nghe Trấn Nguyên Tử nói, mới có phản ứng như vậy.

Đương nhiên, y nói năng giả vờ như thế, vẫn là muốn Trấn Nguyên Tử mau chóng nói cho y biết sự thật.Và tâm tư của Hồng Vân tự nhiên không qua mắt được Trấn Nguyên Tử, cho nên đợi đến khi Hồng Vân dứt lời, Trấn Nguyên Tử liền trực tiếp mở miệng: "Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là Bồng Lai Tiên Đảo của Chu Du đạo huynh sắp giáng thế Hồng Hoang!".

Nghe xong lời Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng có chút ngẩn người.

Tuy nói Hồng Vân trên người có ấn ký do Chu Du lưu lại, có thể trực tiếp thông qua Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng sau khi chuyển thế giác tỉnh vẫn chưa một lần nào đến Bồng Lai, tự nhiên sẽ không biết hiện tại Bồng Lai trông như thế nào.

Y vẫn cho rằng Bồng Lai vẫn còn ở trong Đông Hải, cho nên sau khi nghe Trấn Nguyên Tử nói chuyện, Hồng Vân cũng không khỏi trực tiếp mở miệng nói: "Bồng Lai không phải vẫn luôn ở trong Đông Hải sao, tuy tu sĩ tầm thường không tìm được, nhưng cũng không thể nói là giáng lâm chứ?".Trấn Nguyên Tử nghe vậy, liền bật cười thành tiếng.

Chương 433

Sau đó kể lại cho Hồng Vân tình huống Chu Du hiển lộ tu vi trong Vu Yêu Đại Kiếp, rồi Bồng Lai biến mất khỏi Đông Hải, tiếp đó lại kể những chuyện vừa xảy ra gần đây cho Hồng Vân.

Mãi đến khi Trấn Nguyên Tử nói xong, Hồng Vân lúc này mới phản ứng lại, sau đó sốt ruột nói với Trấn Nguyên Tử: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi thôi!

Ta đã lâu rồi không đến Bồng Lai.".Nếu Trấn Nguyên Tử không nói, Hồng Vân cũng không có ý nghĩ sốt ruột như vậy.

Dù sao kiếp trước Hồng Vân đã đi Bồng Lai không ít lần, lại còn ở trong đó một khoảng thời gian không ngắn, đối với Bồng Lai cũng vô cùng quen thuộc.

Chỉ là sau khi Hồng Vân chuyển thế đã gặp Chu Du rồi, hơn nữa không biết Bồng Lai đã thay đổi thế nào, tự nhiên sẽ không quá hoài niệm.

Nhưng hiện tại Trấn Nguyên Tử đã nói rõ sự thay đổi của Bồng Lai, không nghi ngờ gì đã khơi dậy sự tò mò trong lòng Hồng Vân, cho nên mới vội vàng đến Bồng Lai để chứng kiến một phen.Trấn Nguyên Tử thấy vẻ mặt kích động của Hồng Vân, trên mặt cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, liền biết Hồng Vân chắc chắn sẽ biểu hiện như vậy.

Tuy nói trận chiến Hỗn Độn của Hồng Vân với Côn Bằng đã khiến Trấn Nguyên Tử thấy được một mặt khác của Hồng Vân, nhưng trong lòng Trấn Nguyên Tử, tính tình của Hồng Vân vẫn như kiếp trước, không thay đổi bao nhiêu.

Và trên thực tế, Hồng Vân cũng chỉ ở trước mặt Trấn Nguyên Tử mới có sự thay đổi cảm xúc như vậy, trước mặt người khác thì tuyệt

đối bình tĩnh, thậm chí lần trước ngay cả Thánh nhân cũng bị y lừa qua.Bên này Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử đầy vẻ bất đắc dĩ, trên mặt cũng lộ ra một tia áy náy, liền nói với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử, đâu phải ta chê Ngũ Trang Quán!

Dù sao bao nhiêu năm nay, chỗ ngươi cũng không có gì thay đổi, nhìn mãi cũng chán rồi!

Bồng Lai của Chu Du đạo huynh vốn dĩ là vô thượng tiên cảnh, nay lại có không ít biến hóa, thật sự khiến người ta tò mò quá!".

Nhìn ánh mắt mong đợi của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử lại càng thấy đau đầu, cuối cùng đành lắc đầu cười, mãi đến một lát sau mới mở miệng nói với Hồng Vân: "Sao Ngũ Trang Quán của ta lại không lọt vào mắt Hồng Vân ngươi nữa rồi!".Đương nhiên Trấn Nguyên Tử cũng rõ Hồng Vân chỉ là nói cho vui miệng mà thôi, dù sao Ngũ Trang Quán của mình cũng là động thiên phúc địa hàng đầu trong Hồng Hoang, cho nên trong lòng tự nhiên sẽ không nảy sinh tâm tư khác.

Huống hồ Hồng Vân nói cũng không sai, Bồng Lai vốn dĩ là vô thượng tiên cảnh, lại được Chu Du cải tạo bằng đại pháp lực, không phải đạo trường của mình có thể sánh bằng.

Hơn nữa ngay cả chính Trấn Nguyên Tử cũng có chút mong chờ chuyến đi Bồng Lai lần này, hiện tại nói như vậy chẳng qua là muốn trêu chọc Hồng Vân một chút mà thôi.Hồng Vân nghe vậy, trên mặt cũng đỏ bừng, hiển nhiên là bị lời Trấn Nguyên Tử làm cho nghẹn lời.

Bất quá, việc đỏ mặt cũng chỉ là trong khoảnh khắc, Hồng Vân da mặt dày như vậy tự nhiên sẽ không để ý bị Trấn Nguyên Tử trêu chọc.

Hơn nữa Hồng Vân cũng rõ tính cách của Trấn Nguyên Tử, khẳng định sẽ không vì thế mà tức giận.

Nhưng sau khi bị Trấn Nguyên Tử trêu chọc, Hồng Vân cũng lập tức thay đổi thái độ, liền nghe Hồng Vân nói với Trấn Nguyên Tử: "Làm sao vậy chứ!

Ngũ Trang Quán của ngươi chính là ngôi nhà thứ hai của ta đó, đây chẳng phải là nghe ngươi nói về sự biến hóa của Bồng Lai sao!

Nếu Trấn Nguyên Tử ngươi không cho ta đi, ta khẳng định sẽ không đi đâu.".Nghe lời Hồng Vân nói, Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi ho khan.

Tuy biết Hồng Vân trước mặt mình có chút không đứng đắn, nhưng Trấn Nguyên Tử cũng không ngờ Hồng Vân lại trực tiếp không biết xấu hổ như vậy.

Nhìn biểu tình ngây thơ của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp mở miệng nói: "Vậy theo ngươi nói, còn phải trách ta sao!".

Hồng Vân nghe vậy liền cảm thấy không đúng, nhưng lời đã nói ra rồi thì cũng không có cách nào rút lại, cho nên cũng chỉ có thể nịnh nọt cười với Trấn Nguyên Tử.Thấy Hồng Vân nịnh nọt cười, Trấn Nguyên Tử trên mặt cũng không giữ được nữa, cũng trực tiếp bật cười.

Bất quá một lát sau, Trấn Nguyên Tử cũng thu lại ý cười, sau đó nghiêm túc nói với Hồng Vân: "Hai ta đi Bồng Lai thì không có vấn đề gì, chỉ là một trăm năm sau Bồng Lai giáng lâm, e rằng sẽ làm chậm trễ việc khôi phục thương thế của ngươi!".

Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, sắc mặt Hồng Vân cũng trở nên nghiêm túc, trực tiếp mở miệng đáp với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử không cần lo lắng, chuyến này lại không phải cùng người khác tranh đấu, thương thế sẽ không bị ảnh hưởng nhiều đâu!".

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, trực tiếp gật đầu, sau đó trên mặt lại

hiện lên một tia ý cười, trực tiếp nói với Hồng Vân: “Nếu đã như vậy, thì ta cũng không còn gì phải lo lắng nữa!”.Trấn Nguyên Tử vừa nói xong, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra vẻ kích động, liền vội vàng đứng dậy trực tiếp kéo Trấn Nguyên Tử, trong miệng còn không ngừng nói: “Nghĩ như vậy mới phải chứ, hơn nữa Chu Du đạo huynh là tồn tại đệ nhất Hồng Hoang, lại có Bồng Lai tiên cảnh như vậy, những thứ tốt trong tay y làm sao hai ta có thể sánh kịp, đến lúc đó ta xin một ít, khôi phục chẳng phải nhẹ nhàng sao!

Đừng nói gì khác, Tam Quang Thần Thủy trong tay Chu Du đạo huynh chính là vô thượng linh dược, đến lúc đó ta xin thêm một chút, cũng chia cho Trấn Nguyên Tử ngươi mấy giọt.”.Nghe Hồng Vân hoài bão ước mơ, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng đỏ bừng một trận, chỉ cảm thấy một trận cạn lời, sau đó không khỏi mở miệng nói với Hồng Vân: “Ngươi đừng lấy danh nghĩa của ta, ta không cần đâu!”.

Hồng Vân mặc kệ Trấn Nguyên Tử nghĩ gì, dù sao ý y đã định rồi.

Và ngay lúc Hồng Vân kéo Trấn Nguyên Tử đi đến cửa đại điện, Thanh Phong, Minh Nguyệt đã đặt linh nguyên liệu xong, quay trở lại trước đại điện.Nhìn hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt đến, Hồng Vân liền nhớ đến biểu hiện của hai đồng tử, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: “Trấn Nguyên Tử, không bằng dẫn theo Thanh Phong, Minh Nguyệt cùng đi đi!

Bọn họ còn chưa được chứng kiến bao nhiêu tiên cảnh, hơn nữa Chu Du đạo huynh cũng không phải người ngoài!”.

Nghe lời Hồng Vân nói, ánh mắt hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt cũng lộ ra một tia dao động, vội vàng đầy kích động nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Đừng thấy Hồng Vân vẫn luôn nói muốn dắt hai đồng tử đi, nhưng đó cũng chỉ là nói suông mà thôi.

Dù sao hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt là do Trấn Nguyên Tử điểm hóa mà sinh, chỉ nghe lời Trấn Nguyên Tử, cho nên hai đồng tử mới lần đầu tiên nhìn về phía lão gia của mình.Trấn Nguyên Tử nghe xong lời Hồng Vân, lại không cảm thấy có gì không đúng, sau đó lại thấy ánh mắt mong đợi của hai đồng tử, cuối cùng khẽ gật đầu, rồi mở miệng nói với hai đồng tử: "Còn không mau đa tạ Hồng Vân!".

Hai đồng tử nghe vậy liền vui mừng khôn xiết, vội vàng cúi mình hành lễ với Hồng Vân, còn Hồng Vân cũng thản nhiên nhận lễ.

Bởi vì chuyến đi Bồng Lai lần này đối với hai đồng tử này mà nói chính là vô thượng tạo hóa.

Phải biết rằng không phải ai cũng có phúc phận được đến đạo trường của Thánh nhân, cho dù là cảnh giới Chí Thánh cũng vậy.

Nếu không phải Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử giao hảo rất thân thiết với Chu Du, e rằng cũng không dễ dàng đến được Bồng Lai chi địa, từ đó cũng có thể thấy địa vị của Thánh nhân trong Hồng Hoang như thế nào.

Cho nên dẫn theo Thanh Phong, Minh Nguyệt, đối với hai người mà nói cũng là một trường đại cơ duyên, nhận một lễ của họ cũng là chuyện nên làm, nếu không thì lại thành ra mắc nợ nhân quả.Và theo Thanh Phong, Minh Nguyệt hành lễ xong, Hồng Vân cũng không trì hoãn nữa, một đạo pháp lực trực tiếp tán phát, trực tiếp đưa hai đồng tử lên giữa không trung.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy cũng không do dự, phất ống tay áo, thân ảnh trong khoảnh khắc đã đến bên cạnh Hồng Vân.

Ngay sau đó hai người nhìn nhau cười, liền dẫn theo hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt phi nhanh về hướng Đông Hải.Hai người không thi triển nhiều thủ đoạn, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Dù sao một người là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, người kia lại càng là tu vi Chí Thánh.

Chỉ là hai người không quá vội vàng, cho nên mới không thả tốc độ mà thôi, nếu không e rằng trong chốc lát đã có thể đến Đông Hải chi địa.Giữa không trung, Hồng Vân khoanh chân ngồi trên mây, vẻ mặt nhẹ nhõm nhìn cảnh sắc dưới chân.

Sau khi chuyển thế lâu như vậy, Hồng Vân thật sự chưa từng dạo chơi Hồng Hoang một cách thoải mái.

Lúc này nhìn Hồng Hoang với không ít biến hóa, cũng đầy vẻ cảm khái.

Nói đi cũng phải nói lại, sau khi Hồng Vân chuyển thế thành Nhân tộc, liền vẫn luôn ở lại Nhân tộc chi địa, trước khi giác tỉnh lại càng cả ngày hồn hồn ngạc ngạc, ngay cả bộ lạc cũng chưa ra ngoài mấy lần.

Mà sau khi sáng tạo ra văn tự Nhân tộc và giác tỉnh, lại phải đến Nhân tộc Tổ Miếu tọa trấn.

Ngay cả khi đến Ngũ Trang Quán quan lễ Trấn Nguyên Tử kiến phủ, cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Bây giờ không còn nhiều ràng buộc nữa, tâm thần tự nhiên vô cùng nhẹ nhõm, đến nỗi khi nhìn cảnh sắc dưới chân, trên mặt cũng bất giác nở nụ cười.Cùng với ngày càng nhiều cảnh sắc Hồng Hoang xuất hiện trong tầm mắt Hồng Vân, Hồng Vân cũng từ từ chìm vào hồi ức.

Trong đầu y chợt hiện lên cảnh tượng khi vẫn lạc.

Nghĩ đến chuyện trước đây, trong lòng Hồng Vân cũng là một trận chấn động, cảm khái việc chuyển thế Luân Hồi thật sự là may mắn hiếm có.

Phải biết rằng khi đó y tự bạo là thật sự ôm quyết tâm chết, bởi vì lúc đó ngay cả Luân Hồi cũng chưa xuất hiện.

Nếu không phải chính mình có Chu Du vị hảo hữu này bảo hộ một tia Chân Linh của mình, e rằng khi đó đã thân tử đạo tiêu rồi.

Đương nhiên lại càng không có kỳ ngộ như bây giờ, không những chuyển thế đến Nhân tộc, còn sáng tạo ra văn tự Nhân tộc, được hưởng Nhân tộc khí vận, thành tựu cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cho nên nói, trong lòng Hồng Vân ít nhiều có chút may mắn.Và theo Hồng Vân chìm vào hồi ức, khí chất trên người y cũng dần trở nên phiêu diêu, cả người phảng phất như muốn hòa vào Thiên Đạo.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng là người đầu tiên chú ý đến sự thay đổi của Hồng Vân, thấy trạng thái của Hồng Vân lúc này, Trấn Nguyên Tử cũng sững sờ trong khoảnh khắc, sau đó trên mặt cũng đại hỉ quá đỗi.

Chương 434

Trấn Nguyên Tử biết Hồng Vân đây là đã tiến vào trạng thái Đốn Ngộ, dù sao lúc ban đầu sau khi Địa Tiên Phủ được thành lập, Trấn Nguyên Tử đã may mắn nhờ vào Khí Vận mà tiến vào trạng thái này, cho nên mới một đường thăng tiến đến cảnh giới Chí Thánh.

Mà hiện tại Hồng Vân có cơ duyên như vậy, là hảo hữu Trấn Nguyên Tử đương nhiên cảm thấy vui mừng cho Hồng Vân.Chỉ là kích động trong chốc lát, Trấn Nguyên Tử liền khôi phục bình tĩnh, ngay sau đó phất mạnh ống tay áo, một tòa đại trận liền trực tiếp xuất hiện trước mặt Hồng Vân.

Đương nhiên không phải nói Trấn Nguyên Tử lo lắng dị tượng của Hồng Vân sẽ gây họa, dù sao với cảnh giới hiện tại của Trấn Nguyên Tử, trong Hồng Hoang ngoại trừ Thánh nhân thì y đã vô địch.

Ngay cả khi Thánh nhân chân thân đến, dựa vào Địa Thư kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, Trấn Nguyên Tử cũng có thể chống đỡ được.

Chẳng qua Trấn Nguyên Tử lo lắng có những tồn tại không biết điều quấy nhiễu đến việc Hồng Vân tham ngộ mà thôi.

Phải biết rằng Hồng Vân may mắn tiến vào cảnh Đốn Ngộ, đó là vô thượng cơ duyên, thậm chí có thể nói là tạo hóa không thể phục chế.

Nếu thật sự vì những kẻ này mà ảnh hưởng đến việc Hồng Vân tham ngộ, thì không những sẽ làm gián đoạn cảm ngộ của Hồng Vân, mà dưới sự phản phệ của Đại Đạo sẽ khiến Hồng Vân lại bị trọng thương, thậm chí có thể sẽ bị diệt vong ngay tại chỗ.

Dù sao Hồng Vân vốn đã ở trạng thái bị thương, bản nguyên cũng

chưa hoàn toàn khôi phục.

Đến lúc đó, dù Trấn Nguyên Tử có tiêu diệt hoàn toàn những tồn tại đó, cũng không thể bù đắp tổn thất của Hồng Vân, ngay cả chính y e rằng cũng sẽ tự trách không thôi, cho nên Trấn Nguyên Tử cũng là người đầu tiên bố trí đại trận, dùng để hộ vệ Hồng Vân.Tuy nói loại tình huống này cơ bản không có nhiều khả năng, với cảnh giới Chí Thánh của Trấn Nguyên Tử, trong Hồng Hoang còn không có bao nhiêu tồn tại có thể qua mặt y mà tiếp cận Hồng Vân.

Nhưng Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn kỳ nhất, trong Hồng Hoang các loại kỳ trân linh bảo xuất hiện không ngừng, Trấn Nguyên Tử tự nhiên sẽ không bỏ qua một chút khả năng nào, bởi vì kết quả như vậy không phải Trấn Nguyên Tử có thể chịu đựng được.Đương nhiên đừng thấy đại trận trước mặt Hồng Vân là Trấn Nguyên Tử tùy tiện bố trí, nhưng nói thế nào thì đó cũng là thủ đoạn của một tồn tại Chí Thánh.

Cộng thêm việc Trấn Nguyên Tử nghiên cứu về bản sinh linh bảo Địa Thư, lực lượng phòng hộ của tòa đại trận này cũng cực kỳ phi phàm, ngay cả khi Đại Năng Chuẩn Thánh bình thường giao chiến bên ngoài trận, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Hồng Vân.

Điều này cũng là vì tòa đại trận mà Trấn Nguyên Tử bố trí chuyên về phòng hộ, không hề có năng lực công kích, cho nên mới tỏ ra đặc biệt kiên cố.

Còn về thủ đoạn công kích, đó là phải dựa vào Trấn Nguyên Tử bên ngoài đại trận, với thực lực của Trấn Nguyên Tử, trừ phi Thánh nhân tự mình đến, nếu không trong Hồng Hoang sẽ không có ai là đối thủ của Trấn Nguyên Tử.Làm xong những điều này, Trấn Nguyên Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng đầy ý cười.

Còn trên mây, hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt thấy cảnh

này, trên đôi mắt mày lại đầy vẻ khó hiểu.

Cũng phải, với tu vi của hai đồng tử làm sao đã từng thấy cảnh tượng một tồn tại Chuẩn Thánh Đốn Ngộ như vậy, cho nên đợi đến khi Trấn Nguyên Tử một lần nữa ngồi yên trên mây, hai đồng tử không khỏi trực tiếp hỏi: "Lão gia, đây là chuyện gì vậy ạ?".

Nghe lời hai đồng tử nói, ý cười trên mặt Trấn Nguyên Tử lại càng đậm.Đối với sự mạo muội của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử không hề tức giận.

Hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt chính là những tồn tại đầu tiên được Trấn Nguyên Tử điểm hóa sau khi y hóa hình, thời gian bầu bạn với Trấn Nguyên Tử còn dài hơn cả Hồng Vân, nói là đệ tử của Trấn Nguyên Tử cũng không quá.

Hơn nữa còn là loại rất được Trấn Nguyên Tử yêu mến.

Địa vị của hai đồng tử trong Ngũ Trang Quán chỉ sau Trấn Nguyên Tử, nếu không thì lần này Hồng Vân vừa mở miệng, Trấn Nguyên Tử đã trực tiếp dẫn hai người đi Bồng Lai.

Cho nên đối với sự tò mò của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử cũng không cảm thấy có gì không đúng.Trong ánh mắt mong đợi của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu, sau đó giọng nói trầm ổn vô cùng cũng truyền vào tai hai đồng tử: "Lần này Hồng Vân không phá không lập, cũng coi như đã có được tạo hóa không nhỏ!".

Nghe lời lão gia của mình nói, trên mặt hai đồng tử cũng lộ ra biểu tình kinh hỉ.

Dù sao quan hệ giữa hai đồng tử và Hồng Vân cũng cực kỳ tốt, lúc này biết Hồng Vân đã có được thu hoạch lớn, đương nhiên cũng cảm thấy vui mừng cho Hồng Vân.

Chỉ là sau khi hưng phấn, hai đồng tử vẫn có chút khó hiểu, thật

sự không rõ trạng thái hiện tại của Hồng Vân là gì, tiếp đó hai đồng tử cũng đồng loạt mở miệng nói: "Lão gia, lần này Hồng Vân lão tổ muốn đột phá sao ạ?".

"Đúng vậy, Hồng Vân lão tổ muốn thành tựu cảnh giới giống như ngài sao ạ?".

Tuy nói hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt không rõ trạng thái của Hồng Vân lúc này, nhưng cũng biết Hồng Vân ở cảnh giới nào, lại càng rõ tầng thứ trên Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hồng Vân chính là cảnh giới Chí Thánh của lão gia mình, vì vậy mới nói như vậy.Trấn Nguyên Tử nghe lời hai đồng tử nói, lại đột nhiên sững lại, sau đó không khỏi bật cười.

Thấy biểu hiện của Trấn Nguyên Tử, hai đồng tử cũng biết mình đã nghĩ sai, liền vội vàng đến bên cạnh Trấn Nguyên Tử, hỏi Trấn Nguyên Tử: "Lão gia, ngài cứ nói cho hai đứa chúng con đi ạ!".

Thấy dáng vẻ sốt ruột của hai đồng tử, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng trở nên nghiêm túc, ngay sau đó phất trần một cái, đưa hai đồng tử đến trước mặt.

Hai đồng tử được bao bọc đến trước mặt Trấn Nguyên Tử, chú ý đến biểu tình của Trấn Nguyên Tử, sắc mặt cũng trong khoảnh khắc trở nên nghiêm túc, sau đó chỉnh tề ngồi ngay ngắn, chờ đợi Trấn Nguyên Tử mở miệng.Trấn Nguyên Tử thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Theo lý mà nói, hai ngươi còn cách cảnh giới Chuẩn Thánh rất xa, không nên để hai ngươi hiểu biết nhiều như vậy, kẻo các ngươi lại suy nghĩ lung tung.

Bất quá vì hai ngươi đã tận mắt chứng kiến, vậy ta sẽ nói cho các ngươi nghe một chút!".

Hai đồng tử nghe vậy, liền vội vàng bái lạy trên mây, trong miệng nói: "Thanh Phong đa tạ lão gia giải hoặc!".

“Minh Nguyệt đa tạ lão gia giải hoặc!”.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, cũng không trì hoãn, trực tiếp mở miệng nói: “Trạng thái của Hồng Vân lần này chính là rơi vào cảnh Đốn Ngộ Chuẩn Thánh, là cơ duyên mà tu sĩ Chuẩn Thánh khao khát nhưng không thể chạm tới!

Tu sĩ một khi nhập được Đốn Ngộ, tốc độ tham ngộ Đại Đạo có thể tăng lên hàng trăm, hàng ngàn lần!”.Nói đến đây, trong mắt Trấn Nguyên Tử cũng lóe lên một tia thần quang hồi ức, bất quá trong chớp mắt đã biến mất không còn.

Hai đồng tử đương nhiên không chú ý đến sự thay đổi này của Trấn Nguyên Tử, nếu không e rằng mắt cũng phải trừng ra ngoài.

Bọn họ chưa từng thấy Trấn Nguyên Tử vạn sự bất kinh lại có biểu hiện như vậy.

Sau đó hai đồng tử liền nghe giọng nói của lão gia mình một lần nữa truyền đến: “Chuẩn Thánh chia làm ba cảnh giới Sơ, Trung, Hậu.

Trên đó còn có một cảnh giới, cách Thánh nhân chỉ một bước, đó chính là cảnh giới Chí Thánh.

Cảnh giới Chí Thánh này tuy nói cũng tính là trong cảnh Chuẩn Thánh, nhưng lại không dễ dàng thành tựu như vậy, phi có đại Khí Vận, đại Công Đức thì không thể!”.

“Hồng Vân mang thương thế trong người, bản nguyên không hoàn toàn viên mãn, cộng thêm tích lũy không đủ, cho dù có tiến vào cảnh giới Đốn Ngộ, e rằng cũng không thể đột phá Chí Thánh chi cảnh!”.Trấn Nguyên Tử nói xong, cũng khẽ thở dài một tiếng, hiển nhiên là cảm thấy đáng tiếc cho Hồng Vân.

Nếu Hồng Vân ở trạng thái viên mãn, có lẽ thật sự có một tia khả năng thăng tiến cảnh giới Chí Thánh.

Còn nghe xong lời Trấn Nguyên Tử, hai đồng tử cũng đầy vẻ kinh hãi.

Bởi vì nghe xong lời Trấn Nguyên Tử, bọn họ mới coi như hiểu rõ sự khác biệt giữa Chuẩn Thánh và Chí Thánh.

Vốn dĩ hai người còn cho rằng Hồng Vân lần này sẽ có tiến bộ cực lớn, thậm chí có thể trở thành cảnh giới giống như Trấn Nguyên Tử, nhưng sau khi hiểu rõ điều này, mới nhận ra suy nghĩ của mình buồn cười đến mức nào.

Sau khi tiêu hóa lời Trấn Nguyên Tử, hai đồng tử cũng trực tiếp đỏ mặt.

Bất quá một lát sau, trong lòng hai đồng tử lại nảy sinh một tia nghi hoặc, đó chính là Trấn Nguyên Tử đã nói rõ lần Đốn Ngộ này của Hồng Vân là cơ duyên mà Chuẩn Thánh tầm thường khao khát nhưng không thể chạm tới, vậy hiện tại xem ra Hồng Vân cũng không có thu hoạch lớn gì.

Cho nên hai đồng tử nhìn Hồng Vân trong đại trận trên mây cũng không khỏi hỏi: "Lão gia, vậy xem ra lần Đốn Ngộ này đối với cảnh giới như lão tổ không có tác dụng lớn lắm ạ?".Nghe hai đồng tử bàn tán, sắc mặt Trấn Nguyên Tử sững lại, suýt chút nữa bị lời hai người làm cho nghẹn lời.

Cũng là vì Trấn Nguyên Tử biết tu vi của hai đồng tử không cao, lại vẫn luôn chưa từng rời khỏi Ngũ Trang Quán, nếu không e rằng sẽ bị đối thoại của hai đồng tử làm cho tức cười.

Phải biết rằng một Chuẩn Thánh như Hồng Vân có thể Đốn Ngộ, đó là đại cơ duyên ngàn năm khó gặp.

Tạo hóa như vậy có thể khiến tu sĩ cảnh giới Chuẩn Thánh trực tiếp tham ngộ được tạo hóa bản nguyên của Đại Đạo, thậm chí tu sĩ

Chuẩn Thánh còn có thể nhân cơ hội này tìm được Đại Đạo của mình.

Điều này đối với tu sĩ cảnh giới Chuẩn Thánh mà nói chính là cơ duyên không thể lớn hơn nữa.

Dù sao mục tiêu duy nhất của tất cả tu sĩ cảnh giới Chuẩn Thánh chính là cảnh giới Thánh nhân vĩnh sinh bất diệt kia, chỉ cần có thể tìm được cơ duyên thành đạo, cho dù phải trả giá lớn đến đâu cũng có vô số Chuẩn Thánh chen chúc như điên, chỉ hận không có cơ duyên để đạt được.

Mà hiện tại cơ duyên Đại Đạo lớn như vậy, lại bị hai đồng tử này nói thành thứ có cũng được không có cũng không sao, thật sự khiến Trấn Nguyên Tử cảm thấy có chút buồn cười.Trấn Nguyên Tử biết hai đồng tử này tu vi bất quá chỉ ở tầng thứ Đại La, không thể cảm nhận được sự huyền diệu của bản nguyên Đại Đạo như vậy cũng rất bình thường.

Cho nên y cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng mới nói với hai đồng tử: “Hai đồng tử không được nói năng lung tung, khi nào hai ngươi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, hãy đến thảo luận cũng chưa muộn!

Chương 435

Hơn nữa hai ngươi có thể đạt được tạo hóa như vậy hay không, còn chưa biết được!".

Không phải nói Trấn Nguyên Tử không muốn nói rõ tình huống thực sự cho Thanh Phong, Minh Nguyệt, mà là vì hiện tại hai đồng tử còn cách Chuẩn Thánh một khoảng cách rất xa.

Nếu trực tiếp nói sự thật cho hai người, tuy nói hai đồng tử có thể hiểu được nội tình, nhưng đối với việc tu hành của hai đồng tử lại không có lợi ích gì nhiều.Cần biết rằng trên con đường tu hành, điều tối kỵ chính là mắt cao tay thấp.

Có sự theo đuổi cảnh giới cao thì không có vấn đề gì, nhưng nếu không thiết thực mà hảo cao vụ viễn, thì có thể sẽ đối mặt với nguy cơ sinh tử.

Đương nhiên, nguy cơ như vậy không chỉ tồn tại trong tranh phong giữa các tu sĩ, mà còn có khảo nghiệm của Đại Đạo.

Tuy nói là tu vi đủ, nhưng nếu đạo tâm có khuyết, thì cũng phải đối mặt với nguy cơ vẫn lạc.

Trong Hồng Hoang không biết có bao nhiêu tu sĩ vì tâm cảnh không đủ, mà trong quá trình đột phá cảnh giới đã hóa thành tro bụi.

Chính vì như vậy, nên lúc này Trấn Nguyên Tử mới không trực tiếp giảng thuật quá nhiều cho hai đồng tử, dù sao kiến thức của hai đồng tử không nhiều, vạn nhất đạo tâm bị ảnh hưởng, thì sẽ không tốt.Bên này hai đồng tử nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, cũng trong khoảnh khắc phản ứng lại.

Hai đồng tử biết mình tầm nhìn hạn hẹp, liền vội vàng cúi đầu, nói

với Trấn Nguyên Tử: “Lão gia, chúng con biết sai rồi ạ!”.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy lúc này mới hài lòng gật đầu.

Hai đồng tử thấy vậy cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn nhìn Hồng Vân trên mây.Thấy biểu hiện của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử cũng cảm thấy không thể trì hoãn thời gian thêm nữa.

Dù sao trạng thái của Hồng Vân như vậy vẫn không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, cho dù có đại trận mình bố trí hộ vệ, đó cũng không phải là vạn vô nhất thất.

Cũng chỉ có đến trong Bồng Lai, mình e rằng mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Trấn Nguyên Tử cảm thấy trong Hồng Hoang còn chưa có ai dám gây sự trong đạo trường của Chu Du.

Ngay sau đó phất mạnh ống tay áo, bóng dáng mấy người trên mây liền biến mất không thấy.

Đợi đến khi bóng dáng mấy người một lần nữa xuất hiện thì đã đến ngoài ức vạn dặm.

Cũng là vì Trấn Nguyên Tử cân nhắc đến trạng thái của Hồng Vân, cho nên mới không thi triển tốc độ lớn nhất, nếu không chỉ cần trong chốc lát đã có thể đến Đông Hải.

Bất quá tuy không phải tốc độ lớn nhất, cũng đã nhanh hơn vô số lần so với trước kia, khoảng cách đến Đông Hải cũng đã không còn xa nữa.Cũng chỉ là thời gian một chén trà, bóng dáng mấy người liền đã xuất hiện trên Đông Hải.

Thấy Đông Hải rộng lớn vô tận, trong mắt Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra vẻ hồi ức.

Phải biết rằng kể từ khi Hồng Vân vẫn lạc trước Vu Yêu Đại

Kiếp, mình liền không còn đến Đông Hải nữa.

Không phải nói Trấn Nguyên Tử không muốn giao lưu luận đạo với Chu Du, mà là Trấn Nguyên Tử cảm thấy đến Bồng Lai sẽ xúc cảnh sinh tình.

Những lần trước đến thì bên cạnh đều có Hồng Vân làm bạn, hiện tại một mình, ít nhiều sẽ có chút cảm thương, cho nên liền không còn ý nghĩ đến Bồng Lai nữa.

Mà lúc này Hồng Vân đã chuyển thế, Trấn Nguyên Tử lần nữa đến thì tâm tình đương nhiên sẽ khác.Nhìn Trấn Nguyên Tử chìm vào hồi ức, Thanh Phong, Minh Nguyệt cũng đầy vẻ phức tạp.

Tuy nói không rõ suy nghĩ của Trấn Nguyên Tử, nhưng hai người ít nhiều cũng có thể cảm nhận được một chút.

Ai bảo trong mấy năm sau khi Hồng Vân vẫn lạc khi đó, Trấn Nguyên Tử vẫn luôn có biểu hiện như vậy chứ.

Chỉ là còn chưa đợi hai đồng tử nghĩ nhiều, liền thấy sắc mặt Trấn Nguyên Tử khôi phục, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.Trấn Nguyên Tử khôi phục bình thường, liền trực tiếp dừng vân đầu lại.

Hai đồng tử trên mây nhìn động tác của Trấn Nguyên Tử, nhìn Đông Hải trống rỗng phía dưới, trên mặt cũng nảy sinh một tia khó hiểu.

Lão gia của mình chẳng phải nói đi Bồng Lai sao, sao chưa thấy Bồng Lai đã dừng chân rồi?

Chỉ là hai đồng tử còn chưa mở miệng, liền nghe Trấn Nguyên Tử khẽ quát một tiếng về phía Đông Hải: “Khai!”.

Ngay sau đó hai đồng tử liền thấy trong Đông Hải rộng lớn đột nhiên nảy sinh biến hóa, chỉ thấy trên không trung Đông Hải nảy sinh

từng trận ba động, ngay sau đó ba động tan ra, trong hư không liền xuất hiện một cánh cổng.

Hai đồng tử định thần nhìn về phía sau cánh cổng, lại chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh Hỗn Độn đen tối.

Hai đồng tử liền trợn tròn hai mắt, ngay sau đó liền muốn trực tiếp tán phát Nguyên Thần chi lực trực tiếp lao vào phía sau cánh cổng, muốn xem thử cảnh tượng phía sau cánh cổng này.

Chỉ là Nguyên Thần chi lực của hai người vừa mới tán phát ra, liền bị Trấn Nguyên Tử tùy tay vung đi, cuối cùng Nguyên Thần chi lực mà hai người tán phát ra trong khoảnh khắc bị đánh trở lại bản thể.Cảm nhận được Nguyên Thần chi lực của mình tán phát ra bị phản hồi, hai đồng tử cũng đầy vẻ nghi hoặc nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Lại thấy Trấn Nguyên Tử đầy vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mình, hai người thấy vậy trong lòng liền nảy sinh một trận lạnh lẽo.

Tuy nói hai người không rõ Trấn Nguyên Tử vì sao lại có biểu hiện như vậy, nhưng cũng biết Trấn Nguyên Tử có biểu tình này khẳng định là do hai người mình tán phát Nguyên Thần chi lực đã phạm lỗi.

Còn chưa đợi hai đồng tử mở miệng nhận lỗi, liền nghe Trấn Nguyên Tử trực tiếp mở miệng nói: “Hai ngươi có biết phía sau cánh cổng này là gì không, mà lại dám tùy ý tán phát Nguyên Thần chi lực như vậy!”.

Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, hai đồng tử liền vội vàng mở miệng: “Lão gia, chúng con không dám nữa ạ!”.Thấy biểu tình đầy vẻ ủy khuất của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử cũng thở dài một hơi.

Chỉ cảm thấy mình nên quản giáo hai người nhiều hơn, kẻo hai

người lần tới lại mạo hiểm như vậy.

Trước đây hai đồng tử vẫn luôn ở trong Ngũ Trang Quán, xa rời tranh chấp Hồng Hoang, ngay cả hiểm ác của Hồng Hoang cũng không biết bao nhiêu, thật sự là có chút không nên.

Cũng là do mình quá sủng nịnh họ, cho nên không nhận ra những điều này.

Nếu không, hai đồng tử này cô thân lịch luyện, e rằng đi chưa được bao xa đã bị người ta ăn đến cả xương cốt cũng không còn.Nghĩ xong những điều này, Trấn Nguyên Tử cũng thu lại biểu tình nghiêm túc, sau đó nhẹ giọng nói với hai đồng tử: "Nơi Bồng Lai tọa lạc chính là trong Hỗn Độn, bên ngoài còn có Hỗn Độn đại trận hộ vệ, ngay cả Thánh nhân cũng không dám nói dễ dàng dò xét, hai ngươi bất quá chỉ là Đại La Kim Tiên nhỏ bé, còn muốn dò xét chẳng lẽ không sợ bị đại trận thuận theo Nguyên Thần chi lực trực tiếp diệt Nguyên Thần của các ngươi sao!".

Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, hai đồng tử mới hiểu ra vì sao Trấn Nguyên Tử vừa nãy lại tức giận như vậy.

Nghĩ đến hậu quả Nguyên Thần bị diệt, hai đồng tử cũng không khỏi rùng mình một cái, sau đó đầy vẻ hoảng sợ mở miệng nói: "Lão... lão gia, lợi hại... lợi hại đến vậy sao ạ!".Trấn Nguyên Tử liếc nhìn hai đồng tử một cái, sau đó mở miệng nói: "Lão gia nhà các ngươi ta còn có tín vật Bồng Lai do Chu Du đạo huynh tặng, mới có thể trực tiếp xuyên qua Hỗn Độn và đại trận Bồng Lai trong Hồng Hoang mà đến Bồng Lai.

Nếu không thì trong Hỗn Độn mênh mông tìm kiếm nơi Bồng Lai tọa lạc, các ngươi nghĩ sao chứ!

Cánh cổng này bên trong kết nối với Hỗn Độn, ngay cả cảnh giới như ta cũng phải cảnh giác, hai ngươi gan cũng thật không nhỏ!".

Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, thân thể hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt run rẩy càng dữ dội hơn.Nhìn biểu hiện của hai đồng tử, khóe miệng Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra một tia đắc ý.

Nói ra những điều này cũng là để hai đồng tử được chứng kiến sự lợi hại của Hồng Hoang.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử nói những lời này không hề khoa trương, dù sao Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai còn lợi hại hơn những gì Trấn Nguyên Tử nói, ngay cả cảnh giới Thánh nhân cũng không chắc có thể an toàn trong trận.Và ngay lúc hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt đang hoảng sợ, một đạo thanh âm lại từ trong cánh cổng bay ra.

"Trấn Nguyên Tử, sao lại ở bên ngoài giáo huấn đồng tử vậy!".

Nghe thấy thanh âm quen thuộc truyền đến từ phía sau cánh cổng, Trấn Nguyên Tử khẽ sững sờ, sau đó liền không khỏi lộ ra ý cười.

Ngay sau đó Trấn Nguyên Tử quay đầu lại nói với cánh cổng trong hư không: "Để Chu Du đạo huynh chê cười rồi, thật sự là đồng tử có chút bốc đồng!".Không sai, người có thanh âm truyền ra từ trong cánh cổng chính là Chu Du.

Chương 436

Phải biết rằng hiện tại Chu Du đã là tồn tại Thánh nhân Bát Trọng Thiên đỉnh phong, tuy chân thân ở tận trong Hỗn Độn, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra trong Hồng Hoang cũng không có gì có thể qua mắt được Chu Du.

Ngay khi bóng dáng Trấn Nguyên Tử và mấy người xuất hiện trên Đông Hải trong khoảnh khắc, đã bị Chu Du cảm ứng được.

Huống hồ sau đó Trấn Nguyên Tử còn trực tiếp triệu hoán thông đạo thông đến Bồng Lai trên Đông Hải, cuộc đối thoại của mấy người cũng bị Chu Du nghe rõ mồn một, cho nên lúc này Chu Du mới trực tiếp thông qua cánh cổng mà truyền âm ra.Bên này Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời, hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt liền đầy vẻ chấn kinh nhìn về phía cánh cổng trong hư không, sau đó vội vàng bái lạy trong hư không, nói với cánh cổng: “Thanh Phong bái kiến Thánh nhân!”.

“Minh Nguyệt bái kiến Thánh nhân!”.

Đối với Chu Du, hai đồng tử đương nhiên nhận ra, dù sao khi đó Chu Du lần đầu tiên đến Ngũ Trang Quán, chính là hai người họ phụ trách chiêu đãi chỉ dẫn.

Chỉ là hiện tại địa vị Chu Du cao quý, đã trở thành vô thượng Thánh cảnh, cho nên hai đồng tử không dám có chút thất lễ nào.Và hai đồng tử vừa dứt lời, thanh âm của Chu Du liền một lần nữa truyền ra từ trong cánh cổng: “Hai tiểu gia hỏa các ngươi cũng đến rồi sao!

Mau đứng dậy đi!”.

Nghe thấy thanh âm của Chu Du, ý cười trên mặt Trấn Nguyên Tử lại càng đậm, ngay sau đó nói với hai đồng tử đang bái lạy dưới đất:

“Còn không mau đa tạ Thánh nhân!”.

Hai đồng tử nghe vậy, liền vội vàng bái tạ về phía cánh cổng.

“Đâu ra lắm lễ nghi như vậy, mau vào đi!”.

Nghe lời Chu Du nói, trên mặt hai đồng tử cũng kích động vạn phần.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh thấy vậy cũng trực tiếp nói: “Mau đứng dậy xuất phát!”.Hai đồng tử nghe vậy lúc này mới chậm rãi đứng dậy, chỉ là còn chưa đợi hai đồng tử vui mừng được bao lâu, lại nghe thanh âm của Chu Du truyền ra từ trong cánh cổng: “Đúng đúng đúng, đợi đến Bồng Lai rồi ta sẽ giáo huấn các ngươi, ha ha!”.

Nghe lời Chu Du nói, trên mặt hai đồng tử sững lại, sau đó đầy vẻ không thể tin nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Lúc này Trấn Nguyên Tử cũng nghe lời Chu Du nói, cũng trực tiếp sững sờ, bất quá trong khoảnh khắc sau đó Trấn Nguyên Tử liền phản ứng lại, ngay sau đó nói với cánh cổng: “Đạo huynh sở ngôn chí lý!”.

Hai đồng tử nghe vậy, sắc mặt liền sa sầm.

Thấy biểu hiện của hai đồng tử, Chu Du trong cánh cổng liền vui không kìm được, thanh âm cũng xuyên qua thông đạo trực tiếp truyền đến hư không.

Còn trong hư không, Trấn Nguyên Tử nghe tiếng cười của Chu Du, cũng trực tiếp cười vang, sau đó mới nói với hai đồng tử: “Đừng sợ, Chu Du đạo huynh đang nói đùa đấy!”.Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, hai đồng tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ kích động như vừa nãy.

Còn Trấn Nguyên Tử và Chu Du hai người thấy vậy lại một trận cười lớn, đối với cảnh giới như hai người họ mà nói, khẳng định sẽ không chấp nhặt với hai đồng tử, đương nhiên chỉ là nói đùa mà thôi.

Đợi đến khi tiếng cười của Chu Du trong cánh cổng dừng lại, Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp mở miệng nói: "Chu Du đạo huynh, Hồng Vân đã được tạo hóa, tiến vào cảnh Đốn Ngộ, chuyến này đi Hỗn Độn liệu có ảnh hưởng gì không!".Cũng khó trách Trấn Nguyên Tử lại có suy nghĩ như vậy, không phải nói Trấn Nguyên Tử lo lắng việc đi Bồng Lai sẽ gây hại gì cho Hồng Vân, dù sao Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng không phải một hai lần đến Bồng Lai.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử lo lắng Hồng Vân lúc này đang Đốn Ngộ trong Hồng Hoang, nếu xuyên qua thông đạo đi đến Bồng Lai trong Hỗn Độn, sẽ ảnh hưởng đến trạng thái Đốn Ngộ của Hồng Vân, cho nên mới trực tiếp mở miệng hỏi Chu Du.Và thanh âm của Trấn Nguyên Tử vừa dứt, liền nghe thanh âm của Chu Du trực tiếp truyền đến từ phía sau cánh cổng: "Cũng không sao cả!".

Nghe thấy thanh âm của Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó mở miệng nói với cánh cổng: "Trấn Nguyên Tử đã rõ!".

Nói xong, Trấn Nguyên Tử phất mạnh ống tay áo, trực tiếp thu Hồng Vân vào trong tay áo.

Sau đó pháp lực trên người tán phát, dẫn theo hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt trực tiếp bay về phía thông đạo trong hư không.

Còn về việc tại sao Trấn Nguyên Tử không trực tiếp thu hai đồng tử này vào trong tay áo, cũng là để hai người được chứng kiến một phen.

Dù sao vừa nãy mình nói nhiều đến đâu, khẳng định cũng không bằng hai người tận mắt nhìn thấy.

Còn về việc tại sao Trấn Nguyên Tử phải dùng pháp lực của mình dẫn theo hai đồng tử, đó là vì trên người hai đồng tử không có ấn ký Bồng Lai.

Nếu không có pháp lực của Trấn Nguyên Tử hộ vệ, chỉ bằng tu vi của hai người, e rằng ngay cả cánh cổng này cũng không thể bước vào được.Đợi đến khi bóng dáng Trấn Nguyên Tử và mấy người biến mất trong cánh cổng giữa hư không, cánh cổng này cũng từ từ biến mất trên Đông Hải, không hề gây ra chút ba động nào.

Ngay cả khi Thánh nhân đích thân đến, nếu không có tín vật Bồng Lai, cũng không thể nào tìm thấy cánh cổng này trên Đông Hải.

Bởi vì cánh cổng này chính là do Hỗn Độn đại trận bên ngoài Bồng Lai trực tiếp phát ra dựa theo vị trí của tín vật ấn ký, chứ không phải cố định ở một chỗ nào đó.

Hơn nữa, khi cánh cổng hình thành, không gian này trong Hồng Hoang đã trực tiếp bị tách ra khỏi Hồng Hoang, cho nên ngay cả khi cánh cổng xuất hiện, trong Hồng Hoang cũng sẽ không có động tĩnh gì.Ngay trong khoảnh khắc cánh cổng biến mất, Trấn Nguyên Tử cũng dẫn theo Thanh Phong, Minh Nguyệt đến trong thông đạo phía sau cánh cổng.

Nhìn hỗn độn triều tịch hung dũng ở hai bên thông đạo, Trấn Nguyên Tử tuy sắc mặt như thường, nhưng trong lòng lại không khỏi lần nữa cảm thán.

Cũng chỉ có Chu Du mới có đại pháp lực như vậy, có thể trực tiếp kiến lập một thông đạo ổn định như thế trong hỗn độn triều tịch.

Phải biết rằng khi Hồng Vân và Côn Bằng đại chiến, hai người suýt chút nữa đã bị hỗn độn triều tịch hung dũng trực tiếp nhấn chìm.

Nếu không phải có Phục Hy ra tay, e rằng hai người Hồng Vân e rằng sẽ bị hỗn độn triều tịch trực tiếp ma diệt.Tuy nói khi đó hai người đã ở trạng thái trọng thương, nhưng cho dù là ở trạng thái toàn thịnh đối mặt với hỗn độn triều tịch hung dũng như vậy, cũng sẽ không khá hơn là bao.

Ngay cả một Chí Thánh như mình đối mặt với cảnh tượng này cũng không thể nói là an nhiên vô sự.

Trấn Nguyên Tử biết e rằng chỉ có tầng thứ Thánh nhân mới có thể coi thường hỗn độn triều tịch như vậy.

Cho nên lần này thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Trấn Nguyên Tử tự nhiên không khỏi cảm khái, cảm thán sự chênh lệch thực lực với vị đạo huynh Chu Du của mình.Bất quá tuy nói Trấn Nguyên Tử đầy lòng cảm khái, nhưng tâm thần lại không có nhiều ba động.

Còn hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt phía sau thì lại không đạm nhiên như Trấn Nguyên Tử.

Sau khi thấy hỗn độn triều tịch ở hai bên thông đạo, hai đồng tử liền trực tiếp trợn tròn hai mắt, tâm thần lại càng chấn động, thậm chí cả cơ thể cũng không kìm được mà run rẩy.

Cũng là đến lúc này hai đồng tử mới thể hội được cảnh tượng mà lão gia mình vừa nói là như thế nào.

Phải biết rằng hai người bất quá chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngay cả việc sinh tồn trong Hỗn Độn còn không làm được, huống chi là hỗn độn triều tịch như vậy.

Đừng nói gì khác, chỉ riêng một đạo hỗn độn triều tịch nhỏ nhất bên ngoài thông đạo e rằng cũng có thể trực tiếp diệt sạch hai người.Theo mỗi lần hỗn độn triều tịch bên ngoài thông đạo xô vào bên ngoài thông đạo, thân hình hai người liền không khỏi run rẩy một trận, có thể thấy sự sợ hãi của hai người lúc này.

Cũng may mắn là trước mặt hai người có Trấn Nguyên Tử ở đó, nếu không hai người e rằng vừa bước vào cánh cổng đã bắt đầu kinh hô lớn tiếng rồi.

Cho nên hiện tại hai đồng tử đối với lời nói của Trấn Nguyên Tử, mới coi như có được sự lĩnh ngộ sâu sắc hơn, vừa cảm nhận được sự nguy hiểm vạn phần trong Hồng Hoang, lại càng tin phục lời của lão gia mình hơn, cuối cùng từng bước từng bước đi theo sau Trấn Nguyên Tử, không dám có chút tâm tư khác.Bên này Trấn Nguyên Tử tuy vẫn luôn đi trước hai đồng tử, nhưng biểu hiện của hai đồng tử phía sau lại không thể qua mắt được sự cảm ứng của Trấn Nguyên Tử.

Thấy biểu hiện như vậy của hai đồng tử, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng có chút hài lòng, biết được sự lợi hại mà trong lòng có cảnh giác là được.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, thứ hiểm ác hơn cả hiểm cảnh chính là lòng người, lòng người ở đây không phải chuyên chỉ Nhân tộc, mà là hữu linh chúng sinh.

Nếu hai đồng tử vẫn luôn ở trong Ngũ Trang Quán thì còn đỡ, nhưng nếu ra ngoài lịch luyện, không có sự chuẩn bị thì không được.

Trấn Nguyên Tử khóe miệng khẽ nhếch, trong lòng đã biết tâm cảnh của hai đồng tử đã có biến hóa đến mức này, Ngài cũng không chần chừ nữa, liền sau đó pháp lực trên thân bỗng nhiên tán phát, trực tiếp bao bọc lấy hai đồng tử.

Chỉ thấy Trấn Nguyên Tử mang theo hai đồng tử chợt lóe lên rồi trực tiếp biến mất trong thông đạo.

Khi thân ảnh vài người xuất hiện lần nữa thì đã đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Chỉ là lúc này hai đồng tử phía sau Trấn Nguyên Tử vẫn còn chìm đắm trong kinh hãi, hoàn toàn không phát giác được biến hóa cảnh vật bên ngoài, mãi đến khi hai tiếng nói mang theo kinh hỉ lọt vào tai hai đồng tử, bấy giờ hai người mới hồi lại một chút thần trí.

“Tham kiến Trấn Nguyên Tử tiền bối!” “Tham kiến Trấn Nguyên Tử tiền bối, hai chúng ta phụng mệnh Điện hạ đến nghênh tiếp tiền bối!” Nghe thấy tiếng nói, hai đồng tử cũng bất giác ngẩng đầu, sau đó định thần nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Cũng chính vào lúc này, hai đồng tử mới phát hiện mình đã xuyên qua thông đạo mà đến nơi Bồng Lai Tiên Đảo tọa lạc.

Chương 437

Biết mình đã đến Bồng Lai, hai đồng tử cũng không màng suy nghĩ sâu xa người phát ra tiếng là ai, trực tiếp mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Khi cảnh tượng Bồng Lai lọt vào tầm mắt hai đồng tử, chỉ thấy mắt hai đồng tử trực tiếp trừng lớn, trong miệng càng bất giác hít vào một hơi khí lạnh, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi.

Mặc dù Vạn Thọ Sơn trong Hồng Hoang cũng là động thiên phúc địa đỉnh cấp hàng đầu, hai đồng tử bình thường vẫn luôn lấy đó làm kiêu ngạo, nhưng mãi cho đến hôm nay khi đến Bồng Lai, hai đồng tử mới hiểu thế nào là "thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân".

So với Ngũ Trang Quán nhà mình, Bồng Lai này mới thực sự là tiên cảnh, hơn nữa Ngũ Trang Quán và Bồng Lai chênh lệch không phải chỉ một chút.

Chẳng nói đến điều gì khác, chỉ riêng cảnh sắc của Bồng Lai đã cao hơn Vạn Thọ Sơn vài bậc, và sự chênh lệch lớn hơn nữa là độ đậm đặc của linh khí ở hai nơi.

Theo lý mà nói, Vạn Thọ Sơn là đạo trường đỉnh cấp của Hồng Hoang, mức độ linh khí tiên thiên đậm đặc cũng là hiếm có trong Hồng Hoang, nhưng so với Bồng Lai, đó chỉ là "tiểu vu kiến đại vu".

Mức độ đậm đặc của linh khí tiên thiên trong Bồng Lai đã không còn cách xa hóa lỏng, hơn nữa trong linh khí tiên thiên vô cùng đậm đặc này còn có Hỗn Độn Chi Khí để tu sĩ hấp thu, điều này Vạn Thọ Sơn hoàn toàn không thể sánh bằng.

Dù hai đồng tử chỉ đến Bồng Lai trong chốc lát, đã cảm giác pháp lực của mình lại tiến thêm một tầng, điều này sao có thể không khiến

hai người kinh hãi?

Thêm vào đó là Đại Đạo đạo uẩn có thể thấy khắp nơi trong Bồng Lai, miệng hai đồng tử mở lớn chưa từng khép lại.

Vốn dĩ hai đồng tử cảm thấy Bồng Lai dù có tốt đến mấy cũng chẳng qua chỉ là một trong Tam Đảo, dù là đạo trường của Thánh nhân, cũng sẽ không cao hơn Ngũ Trang Quán bao nhiêu.

Nhưng khi thật sự đến Bồng Lai, hai người mới phát hiện suy nghĩ của mình thật nực cười, trong lòng vạn phần cảm khái, nơi Thánh nhân tọa trấn quả nhiên phi phàm.

Cũng không trách hai đồng tử lại có phản ứng như vậy, bởi vì ngay cả Trấn Nguyên Tử kiến thức rộng rãi đến Bồng Lai trong khoảnh khắc cũng có chút thất thần.

Mặc dù trước khi Chu Du chưa thành tựu Thánh đạo, Trấn Nguyên Tử cũng đã đến vài lần, từng chiêm ngưỡng tiên cảnh Bồng Lai trước kia, nhưng dù là như vậy, Trấn Nguyên Tử vẫn chấn động vì biến hóa của Bồng Lai, có thể thấy Bồng Lai lúc này biến hóa rốt cuộc lớn đến mức nào.

Chẳng qua Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là Chí Thánh đại năng, chỉ trong khoảnh khắc đã khôi phục bình tĩnh, tự nhiên sẽ không như hai đồng tử kia.

Bởi vậy mà hai đồng tử có biểu hiện như vậy cũng là điều bình thường.

Thấy trạng thái lúc này của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi lắc đầu, sau đó không để ý phản ứng của hai đồng tử, trực tiếp mở miệng nói với hai thân ảnh phía trước: “Thì ra là hai ngươi!

Gặp ta không cần khách khí như vậy!” Không sai, hai vị Chuẩn Thánh này chính là hai vị Long tộc Chuẩn Thánh mà Hạo Thiên đã gặp

trước đó.

Bởi vì Hạo Thiên vừa đi chưa bao lâu, hai vị Long tộc này vẫn chưa kịp tiếp tục đi đến tiểu thế giới, nên khi Trấn Nguyên Tử và vài người đến, đương nhiên vẫn gặp hai vị này.

Trấn Nguyên Tử đã đến Bồng Lai vài lần, đương nhiên có ấn tượng với các hậu bối Long tộc trong Bồng Lai.

Giờ khắc này thấy hai hậu bối Long tộc đều đã thành Chuẩn Thánh, tự nhiên có chút cảm khái.

Còn Thanh Phong, Minh Nguyệt hai đồng tử bên này nghe thấy tiếng của lão gia nhà mình, bấy giờ ý thức mới phục hồi, sau đó vội vàng thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía hai thân ảnh trước Trấn Nguyên Tử.

Khi hai người cảm nhận được khí tức của hai nhân ảnh trước Trấn Nguyên Tử, lập tức sững sờ tại chỗ.

Bởi vì hai người không ngờ đến người đến nghênh đón mình lại là tồn tại Chuẩn Thánh.

Hai đồng tử là đồng tử tọa hạ của Trấn Nguyên Tử, cũng đã gặp không ít đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lấy Chuẩn Thánh ra để 'canh cửa' thì đây là lần đầu tiên thấy.

Phải biết rằng trong nhận thức của hai đồng tử, Hồng Hoang rộng lớn cũng chỉ có hơn nghìn Chuẩn Thánh, hơn nữa còn phân tán ở khắp nơi trong Hồng Hoang, không ai mà không phải là tồn tại nổi danh Hồng Hoang.

Mặc dù hai đồng tử biết Bồng Lai là đạo trường của Thánh nhân Chu Du, tồn tại Chuẩn Thánh không ít, nhưng Chuẩn Thánh lại đi canh cửa thì vẫn khiến hai đồng tử có chút kinh ngạc.

Thấy biểu hiện của Thanh Phong, Minh Nguyệt, Trấn Nguyên Tử

cũng có chút bất đắc dĩ, hai đồng tử này quả thực có chút mất mặt rồi.

Liền sau đó, Ngài phất tay một cái, trực tiếp gõ vào đầu hai đồng tử một cái, bấy giờ hai đồng tử mới hồi lại thần.

Sau khi hai đồng tử hồi thần nhìn thấy ý cười trên mặt mấy người, sắc mặt cũng lập tức đỏ bừng.

Thấy hai đồng tử đã tỉnh táo lại, Trấn Nguyên Tử trực tiếp mở miệng nói: "Còn không mau ra mắt hai vị đạo huynh!" Hai đồng tử nghe vậy, cũng vội vàng hành lễ với hai vị Long tộc Chuẩn Thánh.

Hai vị Long tộc Chuẩn Thánh thấy hai đồng tử như tạc ngọc điêu kim, sắc mặt vui vẻ càng thịnh, sau đó cũng gật đầu với hai đồng tử.

Mặc dù hai vị Long tộc Chuẩn Thánh xem như là tồn tại cùng bối với Thanh Phong, Minh Nguyệt, thậm chí tuổi tác còn chưa chắc đã lớn hơn Thanh Phong, Minh Nguyệt, nhưng lúc này tu vi chênh lệch quá nhiều.

Hai vị Long tộc đã thành tựu Chuẩn Thánh, địa vị tự nhiên đã khác.

Đợi đến khi hai đồng tử hành lễ xong, hai vị Long tộc Chuẩn Thánh cũng trực tiếp nói với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử tiền bối, xin hãy theo chúng ta!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, gật đầu với hai người, sau đó vài người trực tiếp bay lên không trung, bay về phía đại điện nơi Chu Du tọa lạc.

Đương nhiên nói là bay lên, nhưng cũng chỉ cách mặt đất vài dặm, khác hoàn toàn với khái niệm phi hành trong Hồng Hoang.

Không phải vài người không muốn bay cao hơn, mà bởi vì trên không Bồng Lai có Hỗn Độn Đại Trận tồn tại, uy áp của đại trận trực tiếp bao phủ toàn bộ Bồng Lai, ngay cả muốn bay cao cũng không có cách nào.

Ban đầu, hai đồng tử Thanh Phong, Minh Nguyệt vừa mới bay lên còn muốn thử xem thực lực Đại La Kim Tiên của mình, nhưng còn chưa đợi hai đồng tử bay cao bao nhiêu, uy áp càng lúc càng mạnh đã trực tiếp giáng xuống thân hai người.

Áp lực khiến hai người càng lúc càng uất ức, cuối cùng hai người thực sự không có cách nào chống cự, chỉ đành bất lực hạ xuống phía dưới, trong lòng không dám có bất kỳ suy nghĩ nào nữa, chỉ có thể thật thà hướng về Trấn Nguyên Tử mà ném ánh mắt đáng thương.

Còn Trấn Nguyên Tử trước hai đồng tử thấy hai người phô trương sức mạnh, cũng không nhịn được trực tiếp lắc đầu.

Ngay sau đó, một đạo pháp lực tán phát trực tiếp giáng xuống thân hai người, cũng nhờ vậy mà hai đồng tử mới miễn cưỡng theo kịp bước chân của mấy người.

Đợi đến khi hai đồng tử theo kịp trở lại, Trấn Nguyên Tử trực tiếp mở miệng nói: "Hai ngươi thật đúng là không biết trời cao đất rộng, xem ra trước kia ta đã quá cưng chiều các ngươi rồi!

Lát nữa xem ta thu thập các ngươi thế nào!" Nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, hai đồng tử cũng bất giác ôm đầu.

Mặc dù hai đồng tử biết Trấn Nguyên Tử không thực sự tức giận, nhưng cũng hiểu rằng hai người mình chắc chắn không tránh khỏi một trận trách phạt, nên sắc mặt cũng xụ xuống.

Còn hai vị Long tộc Chuẩn Thánh dẫn đường trước Trấn Nguyên Tử nghe thấy Trấn Nguyên Tử nói chuyện, trong mắt cũng lộ ra vẻ hồi ức, sau đó khóe miệng khẽ nhếch, không nhịn được mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Tiền bối, hai vị tiểu hữu này cũng là lần đầu tiên đến Bồng Lai, không biết biến hóa của Bồng Lai, ngài đại nhân có đại lượng, cứ tha cho chúng một lần đi!" "Đúng đúng đúng, tiền bối ngài cứ tha cho chúng một lần đi!" Nghe thấy lời của hai vị Long tộc

Chuẩn Thánh, Thanh Phong, Minh Nguyệt cũng sáng mắt lên, sau đó đầy vẻ mong chờ nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Còn Trấn Nguyên Tử nghe thấy những lời nói quen thuộc như vậy, cũng trực tiếp bật cười, sau đó chỉ vào hai vị Long tộc Chuẩn Thánh nói: "Hai ngươi đó, đã thành Chuẩn Thánh rồi mà sao vẫn còn bất ổn trọng như vậy!

Lại còn lấy lời của ta ra để cản ta!" Lời Trấn Nguyên Tử vừa dứt, hai vị Long tộc Chuẩn Thánh dẫn đường phía trước lập tức mặt mày hớn hở, sau đó vẫy tay nói với Trấn Nguyên Tử: "Tiền bối, chúng ta nào dám chứ!

Đây chẳng phải là thấy biểu hiện của hai vị tiểu hữu này, liền nhớ đến lúc chúng ta hoang đường trước kia sao!" Nghe thấy hai vị Long tộc Chuẩn Thánh nhắc đến chuyện cũ, trong đầu Trấn Nguyên Tử chợt hiện lên những kỷ niệm từng trải qua ở Bồng Lai trước kia.

Nói ra thì đây cũng là chuyện trước Vu Yêu Đại Kiếp rồi.

Lúc đó, bản thân mình và Hồng Vân được Chu Du mời đến Bồng Lai, vốn chỉ muốn chiêm ngưỡng sự thần kỳ của Tam Đảo hải ngoại Hồng Hoang, nhưng không ngờ Hồng Vân lại làm Bồng Lai một phen long trời lở đất.

Đương nhiên không phải nói Hồng Vân đã động thủ ở Bồng Lai, mà là có tình huống khác.

Bấy giờ, một đám hậu bối Long tộc đã sớm đến Bồng Lai Tiên Đảo, còn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân được Chu Du mời đến lại là lần đầu tiên.

Vốn dĩ ba người luận đạo vô cùng thoải mái, nhưng không bao lâu Hồng Vân liền cảm thấy có chút buồn chán, sau đó nói với Chu Du và Trấn Nguyên Tử một tiếng rồi một mình thong dong dạo chơi trong

Bồng Lai.

Chu Du vốn mời hai người đến cũng là muốn hai người làm quen với Bồng Lai, nên tự nhiên sẽ không từ chối.

Chương 438

Còn Trấn Nguyên Tử biết sở thích của Hồng Vân, cũng yên tâm để Hồng Vân tự đi.

Chỉ là điều hai người không ngờ đến là, phần lớn hậu bối Long tộc trong Bồng Lai vừa mới rời Đông Hải chưa lâu, mặc dù biết Điện hạ nhà mình có khách đến, nhưng căn bản không hiểu danh tiếng của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Sau khi gặp Hồng Vân ở Bồng Lai, họ tưởng Hồng Vân là kẻ tự tiện xông vào tiên đảo, cũng không có vẻ mặt gì tốt.

Còn Hồng Vân, vị lão hảo nhân của Hồng Hoang này lại không có phong thái đại năng gì, thêm vào đó là cái miệng "phá hoại", cuối cùng cũng không biết đã nói thế nào mà trực tiếp chọc giận một đám hậu bối Long tộc trong Bồng Lai.

Thế là, một đám hậu bối Long tộc liền trực tiếp vây lấy Hồng Vân, muốn cho Hồng Vân một bài học.

Hồng Vân lúc này tuy đã là Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không thể so đo với một đám hậu bối này, huống hồ các Long tộc này lại là đồng tộc của Chu Du, càng không thể thật sự ra tay giết hại các hậu bối Long tộc này.

Sau đó chỉ có thể "bỏ chạy thục mạng".

Ngay sau đó, chuyện này được Chu Du và Trấn Nguyên Tử biết đến.

Sau khi hiểu được trải nghiệm của Hồng Vân, Chu Du và Trấn Nguyên Tử đều cảm thấy một trận buồn cười.

Mặc dù Hồng Vân cũng có lỗi, nhưng một đám hậu bối Long tộc

vô lễ như vậy, chắc chắn cũng phải chịu một vài hình phạt.

Sau đó Chu Du liền triệu tập một đám hậu bối Long tộc đến.

Nhưng đúng lúc Chu Du chuẩn bị giáo huấn một đám hậu bối, Trấn Nguyên Tử lại mở lời nói giúp cho các hậu bối Long tộc này, điều này mới khiến các hậu bối Long tộc này thoát khỏi một phen trách phạt.

Lời Trấn Nguyên Tử nói khi đó giống hệt như lời hai vị Long tộc Chuẩn Thánh nói lúc này, bởi vậy nghe thấy lời của hai vị Long tộc Chuẩn Thánh, Trấn Nguyên Tử mới có cảm khái như vậy.

Thanh Phong, Minh Nguyệt bên này nghe cuộc đối thoại giữa hai vị Long tộc Chuẩn Thánh và lão gia nhà mình, mắt cũng trừng lớn.

Mặc dù hai đồng tử càng nghe càng mơ hồ, nhưng cũng biết lão gia nhà mình không chỉ quen biết hai vị Long tộc Chuẩn Thánh này, mà còn có giao tình không hề cạn.

Chẳng qua hai người mình vừa mới phạm sai lầm, cũng không dám mở miệng hỏi, nên chỉ đành mang ánh mắt không hiểu nhìn lão gia nhà mình.

Nhìn thấy vẻ mặt mê hoặc không hiểu của hai đồng tử, Trấn Nguyên Tử cũng cảm thấy một trận buồn cười, ngay sau đó nói với hai đồng tử: "Đừng tưởng có hai người bọn họ nói giúp cho các ngươi thì sẽ không sao, lát nữa về phải suy nghĩ thật kỹ cho ta!" Nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, Thanh Phong, Minh Nguyệt cũng biết mình đã thoát được một kiếp, trong lòng cũng bắt đầu dâng trào kích động, sau đó vội vàng nói với Trấn Nguyên Tử: "Đa tạ lão gia tha thứ, chúng ta nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ!" Trong lòng hai đồng tử mặc dù nghi hoặc, không biết hai vị Long tộc Chuẩn Thánh này và lão gia nhà mình rốt cuộc có quá khứ gì, mà có thể khiến lão gia nhà mình có biến hóa như vậy, nhưng cũng không dám mở miệng.

Bởi vì hai người cảm thấy đợi đến khi Hồng Vân tỉnh lại hỏi Hồng Vân, tất cả sẽ biết.

Dù sao Hồng Vân cũng không nghiêm túc như lão gia nhà mình.

Đợi đến khi hai đồng tử nói xong, Trấn Nguyên Tử cũng nhẹ nhàng gật đầu, ngay sau đó liền quay đầu nhìn về phía Long tộc Chuẩn Thánh ở phía trước nhất.

Hai đồng tử thấy vậy cũng không chần chừ, vội vàng hành lễ với hai vị Long tộc Chuẩn Thánh phía trước, cảm tạ hai vị Long tộc Chuẩn Thánh: "Đa tạ hai vị đạo huynh!" Hai vị Long tộc Chuẩn Thánh nghe vậy, trực tiếp xua tay, sau đó đáp: "Điện hạ nhà ta và Trấn Nguyên Tử tiền bối giao tình vô cùng sâu đậm, chúng ta liền là người một nhà, không cần khách khí!

Vạn nhất sau này chúng ta phạm phải sai lầm gì, còn phải nhờ Trấn Nguyên Tử tiền bối nói giúp cho chúng ta đó!" Đương nhiên hai vị Long tộc Chuẩn Thánh này tuy nói vậy, nhưng cũng chỉ là để kéo gần mối quan hệ với hai đồng tử, đỡ cho Thanh Phong, Minh Nguyệt căng thẳng như vậy, chứ không phải thật sự sẽ phạm phải sai lầm gì, dù sao bọn họ cũng sẽ không trái lời ý chí của Điện hạ nhà mình.

Hai đồng tử nghe vậy, vẻ vui mừng trên mặt cũng càng thịnh.

Còn Trấn Nguyên Tử một bên nghe thấy lời của hai vị Long tộc Chuẩn Thánh này, suýt chút nữa lại bị nghẹn, sau đó không nhịn được trực tiếp mở miệng nói: "Thì ra các ngươi còn có tâm tư này, ta nói sao hôm nay lại thay đổi tính nết!" Nói xong câu này, tiếng cười của Trấn Nguyên Tử càng lớn, "Yên tâm đi, chỉ cần không phải sai lầm lớn gì, ta sẽ đảm bảo cho hai ngươi!" Nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, hai vị Long tộc Chuẩn Thánh trên mặt cũng lộ ra nụ cười, trực tiếp nói với Trấn Nguyên Tử: "Đa tạ Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Trong lúc nói chuyện, mấy người đã thấy được vị trí đại điện trung tâm Bồng

Lai, cách đại điện không xa, mấy người liền trực tiếp hạ xuống vân đầu.

Mặc dù mấy người đều có quan hệ với Chu Du, nhưng đại điện là nơi Thánh nhân thanh tu, mấy người không dám trực tiếp bay lên trên đại điện, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không dám thất lễ như vậy.

Đợi đến khi vân đầu hạ xuống, mấy người liền đi bộ đến trước đại điện, ngay sau đó hai vị Long tộc Chuẩn Thánh nói với Trấn Nguyên Tử: "Điện hạ nhà ta đang ở trong đại điện, tiền bối có thể trực tiếp đi vào!

Hai chúng ta còn có nhiệm vụ, sẽ không cùng tiền bối đi vào!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khẽ gật đầu.

Hai vị Long tộc Chuẩn Thánh thấy thế, mỗi người trở về đứng định vị ở hai bên đại điện.

Thanh Phong, Minh Nguyệt một bên thấy biểu hiện của hai vị Long tộc Chuẩn Thánh, trong lòng cũng vạn phần cảm khái.

Chỉ là không đợi hai đồng tử nghĩ nhiều, đã thấy lão gia nhà mình đã động thân đi về phía cửa điện.

Hai đồng tử thấy vậy vội vàng thu lại tâm tư, theo sát bước chân lão gia nhà mình.

Đợi đến khi Trấn Nguyên Tử dẫn theo Thanh Phong, Minh Nguyệt đi đến trước cửa điện, cửa điện cũng bỗng nhiên mở ra.

Trấn Nguyên Tử cũng không do dự, dẫn theo hai đồng tử trực tiếp bước vào.

Còn hai đồng tử lúc này nghĩ đến việc mình sắp gặp Chu Du, tâm thần cũng chấn động.

Mặc dù hai đồng tử đã gặp Chu Du vài lần, nhưng đó đều là ở Ngũ

Trang Quán, như hôm nay thì là lần đầu tiên, nên hai người tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Đợi đến khi mấy người bước vào trong điện, cửa điện cũng từ từ đóng lại, sau đó hai đồng tử liền cảm thấy thời không biến ảo, trực tiếp đến một đại điện hùng vĩ vô cùng.

Trong điện tràn ngập Đại Đạo uẩn tàng, hai đồng tử phảng phất như đến nơi khởi nguyên của Đại Đạo.

Đương nhiên những Đại Đạo này đối với hai đồng tử mà nói quá cao thâm, dù hai đồng tử biết những đạo uẩn này tràn đầy chân ý của Đại Đạo, có thể lĩnh ngộ một phần nhỏ cũng có thể trực tiếp tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng với cảnh giới Đại La Kim Tiên hiện tại của hai người, e rằng phải tham ngộ vô số năm mới có thể có được thu hoạch.

Nhưng dù không thể cảm ngộ, có phúc lớn đến được nơi đây, cảm nhận được đạo uẩn vô biên tẩy lễ, đối với hai đồng tử mà nói cũng là một cơ duyên vô thượng.

Bởi vì chỉ bằng việc này, hai đồng tử liền có thể định hướng tu hành cho mình, có thể thấy được mức độ huyền diệu của đại điện.

Còn Trấn Nguyên Tử tuy đã là cảnh giới Chí Thánh, nhưng nhìn thấy Đại Đạo đạo uẩn lan tỏa trong đại điện, cũng có chút hoảng hốt.

Bởi vì thông qua hoàn cảnh như vậy, Trấn Nguyên Tử liền có thể biết thực lực của Chu Du vượt xa Thánh nhân bình thường.

Phải biết Trấn Nguyên Tử cũng là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hơn nữa cũng từng chiêm ngưỡng đạo trường của Thánh nhân.

Đại điện nơi đây tuy không huyền diệu như Tử Tiêu Cung, nhưng cũng không còn chênh lệch bao nhiêu.

Chẳng qua trong Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ, Tam Thiên Đại Đạo

tề tụ, còn trong tòa đại điện này Tam Thiên Đại Đạo không được viên mãn mà thôi.

Ngay lúc này, nơi điện thủ bỗng nhiên sáng lên, trực tiếp thu hút ánh mắt của mấy người.

Thấy biến hóa ở nơi điện thủ, mấy người liền biết Chu Du đã đến, cũng vội vàng nín thở ngưng thần.

Quả nhiên, sau khoảnh khắc, một đạo thân ảnh liền trực tiếp xuất hiện trên điện thủ.

Nhưng điều khiến hai đồng tử kinh ngạc là, vị Thánh nhân này xuất hiện cũng không có uy áp quá lớn.

Đợi đến khi Chu Du chân thân giáng lâm, hai đồng tử chỉ cảm thấy như tắm trong gió xuân.

Hai đồng tử vừa mới quỳ lạy xuống, đã nghe thấy tiếng Chu Du ôn hòa truyền đến từ trên điện: "Trấn Nguyên Tử đã lâu không đến Bồng Lai của ta rồi!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, cũng vội vàng lắc đầu, mở miệng đáp với Chu Du trên điện: "Bồng Lai tiên cảnh là thánh địa vô thượng như vậy, e rằng không ai là không hướng về.

Không phải Trấn Nguyên Tử không muốn đến, chỉ là trong lòng còn có chút tâm kết!" Nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng khẽ thở dài một tiếng.

Đối với suy nghĩ của Trấn Nguyên Tử, Chu Du đương nhiên vô cùng rõ ràng, dù sao Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử là bạn bè chí cốt, đã ở bên nhau vô tận tuế nguyệt.

Chương 439

Lần trước Hồng Vân vẫn lạc, đả kích đối với Trấn Nguyên Tử không hề nhỏ.

Nếu không phải lúc đó mình ra tay bảo vệ chân linh còn sót lại của Hồng Vân, lại giải thích với Trấn Nguyên Tử rằng Hồng Vân còn có cơ duyên chuyển thế, e rằng Trấn Nguyên Tử lúc đó đã trực tiếp tìm đến Côn Bằng và Minh Hà.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử đã biết Hồng Vân vẫn còn một tuyến sinh cơ, nhưng Hồng Vân chưa một ngày nào chuyển thế trở về, Trấn Nguyên Tử trong lòng vẫn không yên.

Bởi vậy đương nhiên không muốn đến Bồng Lai.

Không phải là có cái nhìn khác biệt gì đối với Chu Du, mà là Trấn Nguyên Tử lo lắng mình sẽ "xúc cảnh sinh tình".

Còn hiện tại Hồng Vân đã trở về, tâm kết của Trấn Nguyên Tử cũng đã được tháo gỡ, tự nhiên liền không còn suy nghĩ khác.

Hiểu rõ những chuyện này, Chu Du đối với Trấn Nguyên Tử cũng càng thêm nhận đồng, tâm tình cũng càng thêm kích động, sau đó phất tay nói với Thanh Phong, Minh Nguyệt phía sau Trấn Nguyên Tử: "Hai tiểu gia hỏa các ngươi, mau đứng dậy đi." Nghe thấy lời Chu Du, hai đồng tử cũng vội vàng nhìn về phía Trấn Nguyên Tử một bên.

Trấn Nguyên Tử thấy ánh mắt của hai đồng tử, cũng có chút tức giận, ngay sau đó nói với hai đồng tử: "Mau đứng dậy!" Hai đồng tử nghe vậy, bấy giờ mới vội vàng đứng dậy.

Trấn Nguyên Tử nhìn hai đồng tử đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Sớm biết đã không dẫn các ngươi đến rồi!

Suốt chặng đường này lại gây rắc rối cho ta!" Hai đồng tử nghe vậy, cũng vội vàng cúi đầu, ánh mắt cũng láo liên đảo quanh, không biết đang nghĩ gì.

Chu Du trên điện nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, lại thấy biểu hiện của hai đồng tử, cũng trực tiếp bật cười, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: "Thôi được rồi, Trấn Nguyên Tử, so với Hạo Thiên hồi nhỏ, hai đứa nó tốt hơn nhiều rồi!" Nghe thấy lời Chu Du, trong đầu Trấn Nguyên Tử lại hiện lên cảnh tượng khi ở Bồng Lai trước kia.

Lúc đó Hạo Thiên cũng ở trong Bồng Lai, Trấn Nguyên Tử đương nhiên từng chứng kiến hành sự của Hạo Thiên.

Không thể không nói, Thanh Phong, Minh Nguyệt so với Hạo Thiên vẫn thành thật hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra một tia ý cười, rồi mới nói với Chu Du trên điện: "Hai đứa nó không có tạo hóa như Thiên Đế đâu!" Chu Du nghe vậy, lắc đầu cũng không nói gì nữa.

Tay áo lớn khẽ động, ngay sau đó hai đạo linh quang liền trực tiếp bay vào mi tâm hai đồng tử.

Đợi đến khi linh quang biến mất, hai đồng tử cũng trực tiếp chìm vào giấc ngủ sâu.

Trấn Nguyên Tử một bên thấy vật thể rơi vào mi tâm hai đồng tử, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Trấn Nguyên Tử đã là cảnh giới Chí Thánh, cũng kiến thức rộng rãi, đương nhiên có thể nhận ra hai đạo linh quang này là thứ gì.

Hai đạo linh quang này lại là Đại Đạo Chủng Tử vô cùng quý giá.

Dựa vào Đại Đạo Chủng Tử, Chuẩn Thánh liền có thể minh xác Đại Đạo mình tu luyện, nâng cao hiệu suất tham ngộ Đại Đạo của mình, từ đó tiết kiệm vô số năm tháng khổ tu.

Mặc dù đối với Trấn Nguyên Tử Chí Thánh mà nói, Đại Đạo Chủng Tử đã không còn tác dụng lớn bao nhiêu, nhưng đối với Chuẩn Thánh bình thường mà nói lại là vật vô cùng quý giá.

Có thể tưởng tượng Đại Đạo Chủng Tử đối với hai đồng tử là tạo hóa lớn đến mức nào.

Chính vì biết Chu Du ban tặng cho hai đồng tử là thứ gì, Trấn Nguyên Tử mới có biểu hiện kinh ngạc như vậy, ngay sau đó Trấn Nguyên Tử vội vàng nói với Chu Du trên điện: "Đạo huynh, đây là!" Nghe thấy giọng điệu có chút sốt sắng của Trấn Nguyên Tử, Chu Du xua tay với Trấn Nguyên Tử, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Không cần để ý, hai tiểu gia hỏa này lần đầu tiên đến Bồng Lai của ta, đương nhiên phải chuẩn bị chút lễ gặp mặt!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không nhịn được nói: "Nhưng đạo huynh, thứ này quá quý giá rồi!" Trấn Nguyên Tử nói xong, Chu Du trực tiếp bật cười, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: "Không sao đâu, nghĩ lại khi ta lần đầu du lịch Hồng Hoang, đến Ngũ Trang Quán của ngươi, liền đã thấy hai tiểu gia hỏa này.

Hiện tại đã trải qua vô tận tuế nguyệt, hai tiểu gia hỏa cũng nên tiến thêm một bước rồi!" Nghe xong lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng cuối cùng đã chấp nhận lời Chu Du nói, ngay sau đó nói với Chu Du: "Vậy ta liền thay hai đồng tử tạ ơn đạo huynh!" Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, "Từ khi nào Trấn Nguyên Tử ngươi cũng khách khí như vậy!

Nếu Hồng Vân ở đây, nhất định phải tìm ta đòi thêm mấy đạo nữa mới thôi!" Nghe thấy lời Chu Du, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi hiện lên một nụ cười.

Với tính cách của Hồng Vân, sao lại khách khí với Chu Du được?

Nghĩ đến Hồng Vân, thân hình Trấn Nguyên Tử cũng khựng lại,

sau đó vội vàng vung tay áo, ngay sau đó một đạo thân ảnh liền trực tiếp xuất hiện trên đại điện, chính là Hồng Vân đang chìm trong đốn ngộ.

Thấy thân ảnh Hồng Vân xuất hiện trên đại điện, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một tia ý cười.

Trạng thái của Hồng Vân lúc này tự nhiên không thể qua mắt Chu Du.

Thực ra ngay từ khi Hồng Vân đốn ngộ, Chu Du đã biết rõ trạng thái của Hồng Vân.

Chẳng qua Chu Du rõ hơn Trấn Nguyên Tử, lần này Hồng Vân tuy "phá rồi lại lập", nhưng tu vi lại không thể thăng tiến bao nhiêu.

Mặc dù Hồng Vân chuyển thế làm người, sáng tạo ra Nhân tộc văn tự được hưởng Nhân tộc khí vận, nhưng tích lũy vẫn còn xa xa chưa đủ.

Ngay cả khi chiến đấu với Côn Bằng trong Hỗn Độn mà không chút tổn thương, cũng không thể thành tựu cảnh giới Chí Thánh, bởi vậy liền không quá chú ý.

Nhưng hiện tại Hồng Vân đã đến, Chu Du nói gì cũng phải giúp Hồng Vân một tay, dù không thể để Hồng Vân trực tiếp tiến vào cảnh giới Chí Thánh, nhưng cũng có thể bổ sung bản nguyên của Hồng Vân, giúp Hồng Vân tiến thêm một bước ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Như vậy, chỉ cần sau này Hồng Vân hơi có cảm ngộ, hoặc cơ duyên đến liền có thể thuận thế tiến vào cảnh giới Chí Thánh.

Không phải nói thực lực Chu Du không đủ, không thể để Hồng Vân trực tiếp đột phá, mà là Chu Du không muốn phá hoại tạo hóa của chính Hồng Vân.

Dù sao với cảnh giới Thánh nhân Bát Trọng Thiên của Chu Du, chỉ cần nguyện ý trả giá lớn, thì trong Hồng Hoang còn không có bao nhiêu chuyện là không làm được, ngay cả việc cưỡng ép đẩy người khác lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La cũng có đủ năng lực.

Chẳng qua Hỗn Nguyên Đại La thành tựu bằng cách này cũng đã đoạn tuyệt cơ hội thăng tiến, vĩnh viễn chỉ có thể cố định ở tu vi này, thậm chí nếu Hồng Hoang xuất hiện Đại Đạo Chi Kiếp gì đó, tồn tại như vậy cũng là dễ dàng nhất bị "hôi phi yên diệt".

Có thực lực Hỗn Nguyên Đại La không có nghĩa là có tâm cảnh tương ứng, mà Hỗn Nguyên Đại La tuy nói cũng là Thánh cảnh, nhưng lại không phải vĩnh sinh bất diệt.

Phải biết rằng Thiên Đạo Thánh nhân còn có thể mượn Thiên Đạo Hồng Hoang mà tái hiện, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc thì chính là tiêu vong thật sự.

Bởi vậy Chu Du tuyệt đối sẽ không để bạn bè bên cạnh lựa chọn con đường này.

"Bạt miêu trợ trưởng" rốt cuộc không phải chính đạo, vạn nhất đạo tâm không theo kịp, thì hối hận cũng không kịp.

Nhưng nếu Chu Du tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, thành tựu Đại Đạo tầng thứ, thì đó lại là một khái niệm khác.

Đại Đạo tầng thứ đã là tồn tại siêu thoát Hồng Hoang thiên địa, cùng với Thiên Đạo Hồng Hoang là cùng một tầng thứ.

Một khi Chu Du thành tựu Đại Đạo tầng thứ, thì việc nâng tu sĩ tầng thứ Chuẩn Thánh lên tầng thứ Thánh nhân hoàn toàn không có hậu hoạn gì, thậm chí là vô cùng dễ dàng.

Bởi vì đây chính là quyền năng của Đại Đạo, giống như Thiên Đạo Hồng Hoang giáng xuống Hồng Mông Tử Khí khiến vài người

trở thành Thiên Đạo Thánh nhân vậy.

Chẳng qua độ khó để Chu Du thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, còn khó khăn hơn vô số lần so với việc Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử những người này chứng đạo Hỗn Nguyên.

Dù Chu Du hiện tại đã là tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Bát Trọng Thiên, cách Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La chỉ còn một cảnh giới, nhưng từ Cửu Trọng Thiên đột phá đến Hỗn Nguyên Vô Cực như lên trời.

Giống như Đạo Tổ Hồng Quân khổ sở tìm kiếm mà không đạt được, thậm chí cuối cùng bất đắc dĩ thân hợp Thiên Đạo, đến hiện tại vẫn mắc kẹt ở bước này, thì có thể biết độ khó trong đó lớn đến mức nào.

Mặc dù Hồng Quân có Thiên Đạo Hồng Hoang trói buộc, không có cách nào dùng toàn bộ tâm thần vào việc tham ngộ, hơn nữa còn phải phòng ngừa Thiên Đạo đồng hóa, nhưng điều này đã đủ để chứng minh độ khó của việc đột phá.

Còn Chu Du hiện tại chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, cách Cửu Trọng Thiên vẫn còn một chút, bởi vậy tự nhiên không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn giúp Hồng Vân bổ sung bản nguyên là được.

Bên này, trước khi Trấn Nguyên Tử ném Hồng Vân ra khỏi tay áo, đã thu hồi trận pháp đã bố trí trước đó.

Hiện tại đã đến Bồng Lai, có Chu Du vị Thánh nhân vô thượng này bảo hộ, Trấn Nguyên Tử đương nhiên không cần lo lắng sẽ xuất hiện vấn đề gì.

Chương 440

Nếu Hồng Vân ở đây còn có biến cố gì, thì quả thực là Hồng Vân mệnh trung có kiếp số.

Dù sao ngay cả người số một Hồng Hoang hiện nay cũng không có cách nào bảo vệ Hồng Vân, thì cũng không ai có thể ngăn cản.

Đợi đến khi thân ảnh Hồng Vân xuất hiện trên điện, Trấn Nguyên Tử thấy trạng thái của Hồng Vân không có biến hóa gì, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mang vẻ mặt ý cười nói với Chu Du trên điện: "Vốn dĩ ta đến xem Chu Du đạo huynh đây cần ta làm gì, nhưng không ngờ Hồng Vân tên này lại trực tiếp đến Ngũ Trang Quán của ta sau đại chiến, thật là khiến ta tổn thất không ít linh nguyên liệu!

Đây không phải sao, hắn nghe nói Bồng Lai Tiên Đảo của đạo huynh sắp giáng thế, liền không kịp chờ đợi mà xuất phát!

Chỉ là không ngờ hắn trên đường đi lại còn có tạo hóa như vậy, lại có thể vào lúc này chìm vào đốn ngộ!" Nghe giọng điệu vừa oán trách vừa vui mừng của Trấn Nguyên Tử, trên mặt Chu Du cũng tràn đầy ý cười.

Phải biết rằng Hồng Vân không chỉ là hảo hữu của mình, hiện tại lại trở thành nền tảng của Nhân tộc, tồn tại thủ hộ Nhân tộc.

Tu vi của Hồng Vân càng mạnh, Chu Du tự nhiên cũng càng vui mừng.

Đợi đến khi Trấn Nguyên Tử nói xong, Chu Du cũng trực tiếp mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử, ta nào nghe ra ngươi đang oán trách đâu!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, mặt cũng hơi đỏ lên, ngay sau đó nói với Chu Du: "Hồng Vân có cơ duyên này, ta cũng vì hắn mà vui mừng!" "Chỉ là Hồng Vân lần này thương thế chưa lành, ta lo lắng

lần đốn ngộ này sẽ bị ảnh hưởng, không biết đạo huynh có cách nào giúp Hồng Vân một tay không!" Nhìn dáng vẻ hơi lo lắng của Trấn Nguyên Tử, Chu Du nghiêm túc gật đầu, tiếp đó mở miệng nói: "Không cần lo lắng, lần này Hồng Vân 'phá rồi lại lập', tuy không thể đột phá cảnh giới, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ đâu." "Một khi đã đến Bồng Lai, ngươi cứ yên tâm đi, đợi ta khôi phục bản nguyên cho hắn xong, phần còn lại thì phải xem chính hắn rồi!" Nghe thấy lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử vội vàng cúi người hành lễ, nói với Chu Du: "Đa tạ đạo huynh!" Chu Du xua tay, nói với Trấn Nguyên Tử: "Sao phải khách khí như vậy!" Nói xong, Chu Du cũng không đợi Trấn Nguyên Tử mở miệng, một tay duỗi ra, ngay sau đó trên lòng bàn tay liền xuất hiện một đoàn thần quang, chính là tinh hoa Tam Quang Thần Thủy trong Hỗn Độn Châu.

Từ khi Chu Du có được Tam Quang Thần Thủy đến nay, thần vật này đã phát huy không ít công dụng, chẳng qua dùng đến hiện tại cũng không còn nhiều.

Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, cũng không cần dùng đến thần vật này, dù sao trong Hồng Hoang thần vật có thể hữu dụng đối với cảnh giới Thánh nhân cũng không có bao nhiêu.

Đồng thời, Hỗn Độn Châu này chỉ còn một bước liền có thể thành tựu tồn tại Hỗn Độn Linh Bảo, ngay cả một số kỳ trân linh thảo không cần Tam Quang Thần Thủy cũng có thể dưới sự gia trì của thế giới Hỗn Độn Châu mà khôi phục sinh tính.

Bởi vậy, giờ khắc này Chu Du cũng không hề keo kiệt, trực tiếp lấy ra nửa phần nhỏ Tam Quang Thần Thủy còn lại, chuẩn bị dùng những Tam Quang Thần Thủy này để khôi phục bản nguyên Hồng Vân, trợ lực Hồng Vân tham ngộ Đại Đạo.

Đương nhiên phần lớn còn lại Chu Du thì chuẩn bị để lại cho

Long tộc và Nhân tộc.

Dù sao đại kiếp sắp tới, Long tộc và Nhân tộc đều sẽ phải tham dự.

Nhân tộc thì không cần nói, vốn dĩ đã ở trong đại kiếp, còn Long tộc là tồn tại do Chu Du an bài thủ hộ Hồng Hoang.

Trong đại kiếp, khó tránh khỏi sẽ có thương vong gì đó, Tam Quang Thần Thủy liền có thể phát huy tác dụng.

Lấy ra Tam Quang Thần Thủy, Chu Du cũng không chần chừ nữa, tay phất một cái, Hỗn Nguyên Chi Lực trực tiếp nâng đoàn Tam Quang Thần Thủy này đến trước mặt Hồng Vân.

Trong thần tình kinh ngạc của Trấn Nguyên Tử, đoàn Tam Quang Thần Thủy này trực tiếp dung nhập vào đạo thể của Hồng Vân.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử kinh ngạc không phải vì Tam Quang Thần Thủy, mà là vị đạo huynh của mình lại có thể dưới trạng thái như vậy của Hồng Vân mà cưỡng hành tu phục bản nguyên Hồng Vân.

Phải biết rằng sau khi Hồng Vân đốn ngộ, Trấn Nguyên Tử ngay cả đạo thể của Hồng Vân cũng không dám đến gần, lập tức tế xuất đại trận để bảo vệ Hồng Vân thật tốt, chính là sợ ảnh hưởng đến Hồng Vân.

Còn động tác của Chu Du hiện tại không nghi ngờ gì đã khiến Trấn Nguyên Tử "đại khai nhãn giới", đồng thời Trấn Nguyên Tử đối với tu vi của Chu Du cũng càng thêm kính phục.

Theo tinh hoa Tam Quang Thần Thủy dung nhập vào đạo thể Hồng Vân, khí sắc Hồng Vân cũng trở nên hồng hào, chút thương thế còn lại trước đó lập tức biến mất, ngay sau đó toàn bộ khí tức trên người cũng bỗng nhiên biến hóa, uy áp trên thân cũng càng phát ra

mạnh mẽ.

Tam Quang Thần Thủy dù sao cũng là thần vật vô thượng, đối với Chuẩn Thánh hiệu quả cũng "lập can kiến ảnh", chưa đến chốc lát, Hồng Vân liền đã khôi phục đến khí tức toàn thịnh trước kia.

Nhưng khôi phục đến trạng thái toàn thịnh trước đó, khí tức của Hồng Vân lại vẫn còn tiếp tục tăng lên, có thể thấy trong khoảng thời gian này Hồng Vân đối với Đại Đạo cảm ngộ cũng đã đạt đến một tầng thứ nhất định, nếu không cũng không thể có tiến bộ như vậy.

Xem ra Hồng Vân đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong lại đi thêm được một đoạn không xa nữa.

Cảm nhận được khí tức tán phát từ thân Hồng Vân, trên mặt Chu Du và Trấn Nguyên Tử một bên cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Mặc dù biến hóa của Hồng Vân nằm trong dự liệu của Chu Du, nhưng thấy biến hóa lúc này của Hồng Vân, Chu Du cũng vì Hồng Vân mà cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Còn Trấn Nguyên Tử thấy cảnh này, nụ cười trên mặt chưa từng ngưng lại, mãi cho đến khi cảm nhận được khí tức Hồng Vân dần dần bình ổn, Trấn Nguyên Tử bấy giờ mới thu hồi ánh mắt, sau đó đầy vẻ kích động nói với Chu Du: "Đa tạ đạo huynh!

Lần này Hồng Vân tuy không thể đột phá cảnh giới, nhưng thu hoạch quả thực cũng không nhỏ!" Chu Du nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy phản ứng của Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng không còn quan tâm trạng thái của Hồng Vân nữa.

Dù sao trước đó Chu Du đã nói với Ngài, phần còn lại phải dựa vào chính Hồng Vân, đợi đến khi Hồng Vân kết thúc đốn ngộ là có thể tỉnh lại.

Đương nhiên lần đốn ngộ này thời gian càng dài, thu hoạch càng nhiều.

Còn Trấn Nguyên Tử chỉ cần yên tĩnh chờ đợi là được.

Sau một lát, Trấn Nguyên Tử điều chỉnh lại tâm trạng, mới nói với Chu Du: "Đạo huynh, Bồng Lai giáng lâm, liệu có chỗ nào cần đến Địa Tiên Phủ của ta không!" Nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, khóe miệng Chu Du khẽ nhếch lên, sau đó đầy ý cười nói với Trấn Nguyên Tử: "Chuyện này ta đã giao cho Hạo Thiên đi làm rồi!

Trấn Nguyên Tử không cần lo lắng!" Nghe thấy lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng phản ứng lại, có Thiên Đình đứng ra lo liệu, tự nhiên là không cần đến Địa Tiên Phủ của mình.

Dù sao Địa Tiên Phủ và Thiên Đình chênh lệch vẫn không nhỏ.

Không phải nói Địa Tiên Phủ và Thiên Đình chênh lệch lớn về thực lực, mà là sự khác biệt về địa vị.

Dù sao Thiên Đình là chính thống của Hồng Hoang, Hạo Thiên lại là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân định, địa vị tự nhiên phi phàm.

Ngay cả so với Thánh nhân chí tôn thì cũng ngang hàng, ai bảo Thánh nhân có vài vị mà Thiên Đế lại chỉ có một tôn chứ.

Còn mình tuy đã là cảnh giới Chí Thánh, nhưng xét về địa vị thì lại kém xa Hạo Thiên.

Thêm vào đó, Thiên Đình lo liệu yến tiệc lớn có đủ kinh nghiệm, lần này chuyện Bồng Lai có Thiên Đình lo liệu tự nhiên cũng là vạn vô nhất thất.

Nghĩ xong những điều này, Trấn Nguyên Tử cũng nói với Chu Du: "Nếu đã có người Thiên Đình chuẩn bị, vậy ta sẽ ở Bồng Lai chờ tham dự thịnh yến!" Nghe thấy lời Trấn Nguyên Tử, trên mặt Chu Du cũng lộ ra nụ cười, ngay sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: "Như vậy là

tốt nhất, chỉ trăm năm nữa thôi, đỡ phải đến lúc đó lại tốn thêm phiền phức!" Chu Du nói xong, bên này Trấn Nguyên Tử cũng nghĩ đến điều gì đó, ngay sau đó vội vàng nói với Chu Du: "Đạo huynh, thịnh yến chỉ vỏn vẹn trăm năm, Hồng Vân thế này e rằng không thể kịp." Chu Du nghe vậy, liếc nhìn Hồng Vân một bên, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử: "Lần này Hồng Vân tuy có cơ duyên đốn ngộ, nhưng vì tích lũy không đủ, cảm ngộ đã đến cực hạn, không lâu nữa sẽ tỉnh lại, sẽ không bỏ lỡ thịnh yến!" Nghe xong lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng thở dài một hơi, trong lòng vừa mừng vừa tiếc cho Hồng Vân.

Mừng là vì Hồng Vân không bỏ lỡ thịnh yến Bồng Lai, còn tiếc cho Hồng Vân là vì hắn không thể mượn cơ duyên lần này mà tiến thêm một bước nữa.

Nhưng Trấn Nguyên Tử cũng rõ Hồng Vân sở dĩ không thể đột phá là vì tích lũy không đủ, trong lòng cũng chỉ cảm khái một chút, cũng không có suy nghĩ gì dư thừa.

Chu Du trên điện thấy thế, trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười, ngay sau đó mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Hồng Vân có được tạo hóa như vậy đã là không dễ, lại càng không cần phải cầu xin quá nhiều!" "Sau khi chuyển thế mà tu thành cảnh giới như vậy, đã là tốc độ cực nhanh rồi, cũng đến lúc cần trầm lắng lại!" Nghe thấy lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử cũng triệt để hồi phục thần trí, vội vàng nói với Chu Du: "Đạo huynh lời này đại thiện, lần này không thể đột phá đối với Hồng Vân mà nói, là phúc không phải họa." "Ngay cả khi Hồng Vân đột phá, tâm cảnh không đạt đến, thì e rằng sau này đột phá sẽ càng khó hơn!" Chu Du nghe vậy, đầy vẻ mãn ý gật đầu, sau đó hai người liền bắt đầu luận đạo trong điện, chờ đợi Hồng Vân tỉnh lại.

Theo việc hai người luận đạo bắt đầu, toàn bộ Bồng Lai lại chìm vào yên tĩnh, chỉ còn lại đạo âm truyền ra từ trong đại điện.

Đương nhiên nói là Trấn Nguyên Tử và Chu Du luận đạo, nhưng phần lớn hơn là Trấn Nguyên Tử thỉnh giáo Chu Du.

Dù sao Chu Du đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên trở thành tầng thứ Thánh nhân vô thượng, hiện tại càng đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, hơn nữa còn là cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên đỉnh phong Cửu Trọng Thiên cũng chỉ còn một bước, tu vi không biết cao hơn Trấn Nguyên Tử bao nhiêu.

Dù Trấn Nguyên Tử đã là cảnh giới Chí Thánh, nhưng nói cho cùng vẫn thuộc về tầng thứ Chuẩn Thánh, chênh lệch với Chu Du như trời với vực, làm sao có thể như những lần luận đạo trước kia mà mỗi người đều có thu hoạch được chứ.

Bởi vậy nói là hai người luận đạo, trên thực tế là Chu Du giúp Trấn Nguyên Tử tham ngộ Đại Đạo.

Trấn Nguyên Tử tuy không biết vị đạo huynh này của mình hiện tại đã là cảnh giới như thế nào, nhưng cũng rõ sự chênh lệch giữa mình và Chu Du.

Tự nhiên hiểu rằng lần này Chu Du muốn giúp mình một tay, bởi vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, liền trực tiếp đem tất cả vấn đề mình gặp phải trong tu hành mà không chút giữ lại nói ra, muốn Chu Du chỉ dẫn vài điều.

Còn với cảnh giới hiện tại của Chu Du, tự nhiên sẽ không bị vấn đề của Trấn Nguyên Tử làm khó.

Chương 441

Đến cảnh giới như Chu Du, đã là vạn pháp giai thông, không còn bị hạn chế bởi Đại Đạo khác biệt.

Tuy không thể nói Tam Thiên Đại Đạo Chu Du đều đã tham ngộ đến cảnh giới đỉnh phong, nhưng cũng phải hơn xa lĩnh ngộ của Trấn Nguyên Tử Chí Thánh này rất nhiều.

Ngay cả khi Trấn Nguyên Tử tương lai muốn chứng Đại Đạo cũng là như vậy.

Bởi vậy đợi đến khi Trấn Nguyên Tử giảng ra những khúc mắc mình gặp phải trong tu hành, Chu Du cũng chỉ ra vấn đề tồn tại của Trấn Nguyên Tử một cách cô đọng và súc tích.

Trấn Nguyên Tử trong điện nghe xong lời Chu Du, tất cả khúc mắc trong lòng đều tiêu tan, trên mặt cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Ngay sau đó khí tức trên thân cũng bỗng nhiên biến hóa, cuối cùng toàn bộ khí chất con người càng thêm hư ảo.

Xem ra Chu Du lần này giải đáp khúc mắc, cũng đã khiến Trấn Nguyên Tử đạt được tạo hóa không nhỏ, tuy tu vi không đột phá bao nhiêu, nhưng cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên lại tăng thêm vài phần.

Quả thực là như vậy, vốn dĩ Trấn Nguyên Tử thành tựu cảnh giới Chí Thánh như thế này, đã là minh xác con đường chứng đạo của bản thân.

Nhưng sở dĩ vẫn trì hoãn không thể tiến thêm một bước chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên, một mặt là vì không có đủ khí vận và cơ duyên, mặt khác là vì không có tấm gương chứng đạo Hỗn Nguyên để học hỏi.

Trước tiên, chứng đạo Hỗn Nguyên cần có đại khí vận chống đỡ, giống như trước đây Trấn Nguyên Tử thành lập Địa Tiên Phủ, thu được lượng lớn khí vận mới có thể tấn thăng đến cảnh giới Chí Thánh.

Còn khí vận cần thiết để chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ có nhiều hơn, nếu không có đủ khí vận và cơ duyên, tu vi tự nhiên sẽ không có tiến triển gì.

Thứ hai, vì không có tấm gương để học hỏi, nên Trấn Nguyên Tử khi tu hành cũng từng bước cẩn trọng, sợ rằng một bước nào đó đi sai, sẽ ảnh hưởng đến con đường chứng đạo của mình.

Mặc dù những vấn đề nhỏ bình thường sẽ không ảnh hưởng, nhưng nếu tu hành mà lỡ đi sai đường, thì hy vọng chứng đạo chỉ sẽ càng ngày càng nhỏ.

Phải biết rằng cùng là thành tựu Thánh đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên lại khó khăn hơn nhiều so với việc trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Thiên Đạo Thánh nhân có tạo hóa Hồng Mông Tử Khí, một khi minh xác con đường chứng đạo, liền có thể dựa vào tạo hóa này mà trực tiếp khắc nguyên thần vào Thiên Đạo, từ đó thành tựu cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng nếu muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, không chỉ cần đại khí vận để đột phá cảnh giới, mà còn phải đối mặt với khảo nghiệm của Đại Đạo, mỗi bước đều phải tự mình đi, bởi vậy Trấn Nguyên Tử mới cẩn trọng như vậy.

Nhưng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La tuy khó, cũng có lợi ích cực lớn, đó chính là Thánh nhân chứng đạo Hỗn Nguyên tương lai sẽ không bị Thiên Đạo hạn chế.

Còn những Thiên Đạo Thánh nhân này đi đường tắt, mượn Hồng Mông Tử Khí khắc nguyên thần vào trên Thiên Đạo, dù trong lúc vẫn lạc còn có thể mượn nguyên thần trong Thiên Đạo mà trọng sinh trong Hồng Hoang, nhưng cũng bị Thiên Đạo Hồng Hoang hạn chế.

Sau này tấn thăng đến tầng thứ Thánh nhân đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước nữa thành tựu tầng thứ Thiên Đạo, về cơ bản là không có nhiều khả năng.

Dù sao Hồng Hoang cũng chỉ có thể có một Thiên Đạo tồn tại.

Nếu những Thiên Đạo Thánh nhân này muốn đột phá cảnh giới lần nữa, trừ phi phải tách nguyên thần đã khắc trên Thiên Đạo trước đó ra, chẳng qua nếu làm như vậy có giữ được cảnh giới của mình hay không thì chưa biết, càng đừng nói đến việc trở thành tầng thứ Thiên Đạo.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó Chu Du không hề có chút dục vọng nào đối với Thiên Đạo Thánh nhân.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí tuy chỉ có vài đạo này, nhưng là đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ, việc có được một đạo Hồng Mông Tử Khí vẫn là dễ dàng.

Chỉ là bị người khác chế ngự thì làm sao có thể sánh bằng tự do tự tại.

Đạo Tổ hiển nhiên cũng hiểu chí hướng của Chu Du, bởi vậy khi phân phối Hồng Mông Tử Khí hoàn toàn không có phần của Chu Du.

Sau đó Chu Du cũng quả thực dựa vào chính mình chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành người đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang.

Lần này Trấn Nguyên Tử đến Bồng Lai, có người duy nhất chứng đạo Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang chỉ đạo, con đường chứng đạo tự

nhiên càng ngày càng rõ ràng.

Mặc dù lần này Hồng Vân có may mắn tiến vào cảnh giới đốn ngộ, thu được đại tạo hóa, nhưng Trấn Nguyên Tử thu hoạch cũng sẽ không kém Hồng Vân bao nhiêu.

Dù sao đến cảnh giới như Trấn Nguyên Tử, muốn đột phá thêm nữa thì thật là thiên nan vạn nan.

Ngay khi Trấn Nguyên Tử đang kích động vì con đường phía trước đã rõ ràng, Hồng Vân trên điện cũng đột nhiên có động tác.

Biến hóa của Hồng Vân đương nhiên không thể qua mắt Trấn Nguyên Tử và Chu Du trên điện.

Thấy Hồng Vân có phản ứng, hai người cũng lập tức nhìn vào trong điện.

Bên này, Chu Du thấy Hồng Vân có phản ứng, trên mặt cũng hiện lên một tia ý cười, còn Trấn Nguyên Tử một bên thấy Hồng Vân sắp tỉnh lại, trên mặt cũng càng thêm hưng phấn.

Sau đó, trong ánh mắt của hai người, Hồng Vân cũng từ từ mở đôi mắt.

Khi Hồng Vân mở mắt nhìn thấy cảnh tượng trong đại điện, trên mặt cũng lộ ra vẻ sững sờ.

Mặc dù trước đó Hồng Vân chìm vào cảnh giới đốn ngộ, không hề có chút cảm tri nào đối với biến hóa bên ngoài, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa của bản thân.

Vốn dĩ trong trận chiến Hỗn Độn với Côn Bằng, mình cũng đã tổn thất không ít bản nguyên.

Ngay cả khi đã tiêu hao không ít linh nguyên liệu ở chỗ Trấn Nguyên Tử, nhưng thương thế vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, càng

không cần nói đến bản nguyên viên mãn.

Với trạng thái như vậy mà tham ngộ Đại Đạo trong đốn ngộ tự nhiên có chút khó khăn.

Hồng Vân vốn dĩ cho rằng mình sắp lãng phí cơ duyên lớn như vậy, nhưng lại đột nhiên phát hiện thương thế trong đạo thể của mình đã cực tốc khôi phục, thậm chí cuối cùng ngay cả bản nguyên cũng triệt để viên mãn.

Phát hiện như vậy cũng khiến Hồng Vân vô cùng vui mừng, đương nhiên lúc này chính là lúc Chu Du dùng Tam Quang Thần Thủy trợ lực Hồng Vân khôi phục.

Hồng Vân đang chìm trong đốn ngộ tuy không biết Trấn Nguyên Tử đã làm gì, nhưng cũng không cần suy nghĩ sâu xa, dù sao cơ duyên đốn ngộ như vậy là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Ngay sau đó Hồng Vân liền dồn toàn bộ tâm thần vào việc tham ngộ Đại Đạo, mãi cho đến vừa rồi mới tỉnh ngộ khỏi đốn ngộ.

Còn lần đốn ngộ này, tu vi của Hồng Vân nhìn bề ngoài không có bao nhiêu biến hóa, nhưng trên thực tế cảnh giới đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Trước đó Hồng Vân đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cách cảnh giới Chí Thánh vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Lần đốn ngộ này xong, Hồng Vân cách cảnh giới Chí Thánh cũng chỉ còn một bước, có thể thấy thu hoạch lần này của Hồng Vân lớn đến mức nào.

Sau đó, Hồng Vân thấy Chu Du trên điện, liền biết mình đã đến Bồng Lai.

Dù sao Hồng Vân đối với tòa đại điện này trong Bồng Lai là vô cùng quen thuộc.

Hiện nay tòa đại điện này tuy đạo uẩn có chút biến hóa, nhưng cảnh vật lại không có biến hóa gì lớn.

Thêm vào đó là Chu Du đang tọa trấn trên điện, Hồng Vân sao lại không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhất định là Trấn Nguyên Tử dẫn mình đến Bồng Lai, sau đó Chu Du đã ra tay giúp đỡ.

Nếu không thì mình làm sao có thể có thu hoạch lớn như vậy, Hồng Vân rất rõ trong tay Chu Du có không ít trân tài.

Minh bạch tiền căn hậu quả của sự tình, ánh mắt Hồng Vân cũng hiện lên vài phần cảm khái, cảm khái bản thân may mắn kết giao với hai người bạn tốt Trấn Nguyên Tử và Chu Du.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử thì khỏi phải nói, hiện tại Ngũ Trang Quán sắp thành địa bàn của mình rồi, quan hệ hai người không cần phải diễn tả.

Chương 442

Còn vị đạo hữu khác trên điện là Chu Du thì đối với y trợ giúp càng lớn, nếu không có Chu Du ra tay, e rằng trong trận đại kiếp trước, bản thân đã triệt để hóa thành tro bụi, làm sao còn cơ hội chuyển thế trùng sinh, lại càng không thể nói đến cảnh giới như bây giờ.

Hiện tại lại được hai vị đạo hữu giúp đỡ, vì vậy trong lòng Hồng Vân ít nhiều có chút kích động, giờ phút này nhìn bóng dáng hai người trên điện, vành mắt cũng hơi đỏ hoe, dù sao hiện tại Hồng Vân cũng không còn là Hồng Vân vô tư lự như xưa, tự nhiên sẽ không đại đại liệt liệt như trước nữa.

Ngay sau đó liền thấy Hồng Vân trực tiếp đứng dậy, hướng về Chu Du và Trấn Nguyên Tử cung thân nói: "Đa tạ hai vị đạo huynh!" Hai người trên điện nhìn Hồng Vân với vẻ mặt chân thành, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, ngay sau đó liền nghe Chu Du mở miệng nói với Hồng Vân: "Khi nào ngươi Hồng Vân cũng thay đổi tính nết rồi!" Sự thay đổi của Hồng Vân Chu Du tự nhiên biết rõ, sở dĩ nói như vậy là lo lắng trong lòng Hồng Vân có gánh nặng gì.

Quả nhiên nghe lời Chu Du nói, sắc mặt Hồng Vân hơi đỏ lên, sau đó sốt ruột mở miệng nói: "Đạo huynh đừng trêu chọc ta nữa mà!" Nghe lời Hồng Vân nói, Chu Du và Trấn Nguyên Tử nhìn nhau cười, ngay sau đó bầu không khí trong đại điện càng thêm sôi nổi, Hồng Vân thấy vậy cũng nở nụ cười mãn nguyện.

Đợi đến khi tiếng cười của mấy người tắt hẳn, liền nghe Trấn Nguyên Tử trực tiếp hỏi Hồng Vân: "Lần đốn ngộ này cơ duyên không nhỏ chứ!" Hồng Vân nghe vậy, trên mặt thoáng hiện vẻ đắc ý,

sau đó ánh mắt cũng trở nên kích động, phải biết rằng lần này y thu hoạch thực sự không nhỏ, chỉ còn một bước nữa là có thể trực tiếp tấn thăng đến cảnh giới Chí Thánh, hơn nữa đối với con đường chứng đạo sau này của y cũng đã có một phương hướng khá rõ ràng.

Thu hoạch như vậy đối với bất kỳ một Chuẩn Thánh nào mà nói cũng đã là đại cơ duyên vô thượng rồi, Hồng Vân tự nhiên cũng không ngoại lệ, vì vậy nghe Trấn Nguyên Tử hỏi, Hồng Vân mới hưng phấn đến vậy.

Đương nhiên Hồng Vân cũng không nghĩ đến việc che giấu điều gì, dù sao Chu Du và Trấn Nguyên Tử đều là bạn thân chí cốt của y, hơn nữa nếu không phải nhờ hai vị ấy giúp đỡ, bản thân y có thể mơ hồ chạm đến phương hướng chứng đạo đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể có thu hoạch lớn như hiện tại, huống chi Chu Du và Trấn Nguyên Tử, một người ở cảnh giới Chí Thánh, một người đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên, sự thay đổi nhỏ này của y chắc chắn không lọt vào mắt họ, vì vậy Hồng Vân kể lại cũng không hề có gánh nặng gì, trực tiếp mở miệng nói với hai người: "Nói ra còn phải đa tạ hai vị đạo huynh trợ lực, vừa rồi ta chìm vào cảnh đốn ngộ, nhưng vì bản nguyên khuyết thiếu, tham ngộ đại đạo đặc biệt khó khăn, dù có đem toàn bộ tâm thần dồn vào, e rằng đợi đến khi đốn ngộ kết thúc cũng không lĩnh ngộ được bao nhiêu!" "Tuy nhiên sau khi bản nguyên khôi phục, tham ngộ đại đạo lại càng nhẹ nhàng, tuy nói lần này chưa thể lại đột phá, tấn thăng thành cảnh giới Chí Thánh như Trấn Nguyên Tử, nhưng cách cảnh giới đó cũng chỉ còn một bước!" Nghe lời Hồng Vân nói, hai người trên điện mặt vẫn điềm nhiên, đối với sự thăng cấp lần này của Hồng Vân, hai người đã sớm có dự liệu.

Nếu nói Trấn Nguyên Tử với tu vi gần bằng Hồng Vân có lẽ còn không thể biết tường tận, nhưng Chu Du đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong, làm sao có thể suy tính sai lầm.

Vì vậy hai người giờ đây nghe lời Hồng Vân nói, trên mặt mới không có gì thay đổi, còn Hồng Vân phía dưới nhìn vẻ mặt điềm nhiên của hai người, trên mặt cũng có chút sững sờ, sau đó vẻ mặt bất lực nói với hai người: "Hóa ra các ngươi đã sớm biết rồi!" Nhìn dáng vẻ rối rắm của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử không nhịn được trực tiếp mở miệng nói: "Ngươi đừng nhìn ta, ta không biết gì cả!" "Đều là Chu Du đạo huynh nói cho ta biết!" Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, Chu Du cũng kinh ngạc nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, bởi vì giờ phút này biểu hiện của Trấn Nguyên Tử thực sự nằm ngoài dự liệu của Chu Du.

Đợi đến khi ánh mắt Hồng Vân nhìn về phía mình, Chu Du mới hiểu ra.

Giờ đây Hồng Vân đã hoàn toàn khôi phục, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng không còn gánh nặng gì, vì vậy tâm thái cũng từ từ thay đổi một chút, nghĩ đến đây Chu Du cũng không khỏi cảm thấy vui mừng cho Trấn Nguyên Tử.

Không còn cái tâm kết này, thì tu hành của Trấn Nguyên Tử sẽ không còn trở ngại gì nữa, thậm chí chứng đạo đối với Trấn Nguyên Tử mà nói cũng không thành vấn đề.

Phải biết rằng trong kiếp trước Trấn Nguyên Tử chính là người có hy vọng chứng đạo Hỗn Nguyên nhất, ngay cả khi Hồng Hoang đã bị mấy vị Thánh Nhân Thiên Đạo làm cho hỗn loạn, phong tỏa hy vọng thành tựu đại đạo của tu sĩ bình thường, nhưng với Địa Thư trong tay, Trấn Nguyên Tử vẫn có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên, ai bảo kiện cực phẩm linh bảo này là vật cần thiết để sơ lý Hồng Hoang đại địa chứ, vì vậy khí vận Trấn Nguyên Tử không hề thiếu, cho dù trong thời gian ngắn tích lũy không đủ, nhưng sự tích lũy lâu dài cũng đủ để Trấn Nguyên Tử hướng đến đại đạo Hỗn Nguyên phát động xung kích.

Nhưng cho đến cuối cùng Trấn Nguyên Tử vẫn không thể thành công, nguyên nhân chính là sự vẫn lạc của Hồng Vân đã tạo ra một tia ảnh hưởng đến đạo tâm của Trấn Nguyên Tử.

Vốn dĩ là tiên thiên đại thần của Hồng Hoang, quy luật cá lớn nuốt cá bé Trấn Nguyên Tử hiểu rõ hơn ai hết, nhưng Trấn Nguyên Tử với tu vi cao tuyệt lại không thích tranh đấu, cảm thấy có thể đóng cửa tu luyện đạo của mình.

Nhưng chuyện của Hồng Vân lại khiến Trấn Nguyên Tử đối với nhận thức của bản thân sinh ra sai lệch, vì vậy đây cũng là lý do trong kiếp trước sau sự vẫn lạc của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đã không xuất thế trong một thời gian dài.

Từ đó có thể thấy nếu kiếp này Hồng Vân không chuyển thế trở lại, thì Trấn Nguyên Tử e rằng cũng sẽ như kiếp trước mà chỉ dừng bước trước cảnh giới Thánh Nhân.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du cũng trực tiếp quay đầu nhìn về phía Hồng Vân, sau đó cười nói: "Không sai, là ta nói cho Trấn Nguyên Tử biết!" "Sao vậy, ngươi còn có chút bất mãn à?" Nghe lời Chu Du nói, Hồng Vân điên cuồng vẫy tay, sau đó vội vàng mở miệng nói: "Ta cảm kích còn không kịp, làm gì còn dám có bất mãn chứ!" "Chỉ là muốn dành cho các ngươi một bất ngờ mà thôi!" Nghe Hồng Vân giải thích, Chu Du và Trấn Nguyên Tử lại không nhịn được trực tiếp cười lớn, ngay sau đó Chu Du cũng tiếp lời nói: "Bất ngờ thì có rồi, chỉ là suýt chút nữa biến thành kinh hãi, nếu không phải Trấn Nguyên Tử đưa ngươi tới, dựa vào tính cách cố chấp của ngươi e rằng cuối cùng sẽ bị Đại Đạo đồng hóa!" Nghe lời Chu Du nói, sắc mặt Hồng Vân cứng lại, trực tiếp nói: "Không đến nỗi, không đến nỗi!" Đợi đến khi Hồng Vân nói xong, Chu Du mới gật đầu, sau đó tiếp tục mở miệng nói: "Lần đốn ngộ này của ngươi tuy thuộc ngoài ý muốn, nhưng cũng là hợp tình hợp lý, dù sao nhân quả giữa ngươi và

Côn Bằng đã được giải quyết, dù không phải là đốn ngộ, cũng sẽ có cơ duyên khác, nên không cần quá kích động!" "Có một điều cần nhắc nhở ngươi, vì tu hành sau này, tiếp theo đừng nghĩ đến việc đột phá nhanh chóng nữa, hãy tích lũy thật tốt, tu hành sau này sẽ càng nhẹ nhàng hơn!" Nghe xong lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử ở một bên đầy vẻ đồng tình, sau đó cũng theo Chu Du nói: "Lời của Chu Du đạo huynh là chí lý, Hồng Vân không được đại ý!" Hồng Vân phía dưới nghe lời hai người nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh, đối với lời của Trấn Nguyên Tử và Chu Du, Hồng Vân không hề có ý nghĩ muốn phản bác.

Dù sao hai người này tu vi đều cao hơn y rất nhiều, lời nói ra cũng đều là vì tốt cho y, y sao có thể không nghe theo, ngay sau đó Hồng Vân nghe xong lời hai người nói, vẻ mặt chân thành nói với hai người: "Lời của hai vị đạo huynh, Hồng Vân xin ghi nhớ!" Nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng của Hồng Vân, Chu Du trên điện cũng không khỏi gật đầu, sau đó nói với Hồng Vân phía dưới: "Như vậy thì tốt!" "Tu hành tức là tu tâm, đây là việc nước chảy thành sông, không thể tùy tiện làm!" Hồng Vân nghe vậy, giữa hai lông mày tràn đầy vẻ đồng tình.

Còn Trấn Nguyên Tử ở một bên nhìn thấy Hồng Vân như vậy, trong lòng vừa mừng vừa không khỏi có chút cảm khái.

Xem ra chuyển thế đối với Hồng Vân ảnh hưởng vẫn rất lớn, nếu là Hồng Vân trước khi chuyển thế, căn bản sẽ không để lời dặn dò của hai người vào trong lòng.

Nếu Hồng Vân trước đây được như bây giờ, thì sao phải luân hồi một kiếp vô ích.

Phải biết rằng khi Hồng Vân có được Hồng Mông Tử Khí ở Tử Tiêu Cung, Chu Du đã từng lên tiếng cảnh báo, sau đó Trấn Nguyên Tử cũng dặn dò kỹ lưỡng, khuyên Hồng Vân đừng nên một mình ra

ngoài, nhưng Hồng Vân vẫn bỏ ngoài tai lời hai người, cuối cùng bị một đám Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang chặn lại, mệnh mất dưới tay Côn Bằng.

Chỉ cần Hồng Vân lúc đó nghe lời hai người nói, thì bây giờ không nói đến chứng đạo Thánh Nhân, việc tấn thăng đến cảnh giới Chí Thánh vẫn rất nhẹ nhàng, dù sao lúc đó Hồng Vân trong tay còn có Hồng Mông Tử Khí, thứ được mệnh danh là cơ duyên thành Thánh.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử tuy biết Hồng Vân bây giờ có chút thay đổi, nhưng sẽ không biết Hồng Vân hiện tại đã không còn tùy tâm sở dục như kiếp trước, còn Chu Du tuy biết rất rõ, nhưng cũng không có ý định nói ra, bởi vì cho dù Hồng Vân có thay đổi như thế nào, trong mắt Chu Du, y vẫn là Hồng Vân của kiếp trước.

Bên này Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời cảm khái, liền nghe Chu Du trên điện lại mở miệng: "Các ngươi đến cũng đúng lúc, khỏi đến lúc lại có vấn đề gì đó, bỏ lỡ thịnh yến Bồng Lai mà ta đã chuẩn bị từ lâu!" Nghe Chu Du nói đến thịnh yến Bồng Lai, Hồng Vân phía dưới cũng lập tức dựng tai lên, đợi Chu Du nói xong, Hồng Vân liền sốt ruột hỏi: "Đạo huynh, Bồng Lai ở trong Hỗn Độn không phải rất tốt sao, sao huynh lại muốn Bồng Lai tái lâm Hồng Hoang vậy?" Trấn Nguyên Tử ở một bên nghe lời Hồng Vân nói, trên mặt cũng hiện lên một tia khó hiểu, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Chu Du trên điện, bởi vì vấn đề của Hồng Vân cũng chính là điều y khó hiểu, Trấn Nguyên Tử cũng muốn biết vị đạo huynh này của mình nghĩ thế nào.

Với thực lực của vị đạo huynh này, bên ngoài Bồng Lai lại có Hỗn Độn đại trận chuyển hóa Hỗn Độn chi khí, đủ để tiểu bối trong Bồng Lai tu hành, hơn nữa ở trong Hỗn Độn lại không có ảnh hưởng của Thiên Đạo, chẳng phải càng tự tại hơn sao, sao còn muốn tái lâm Hồng Hoang?

Hồng Vân chuyển thế nên không rõ, nhưng Trấn Nguyên Tử thì vẫn luôn chú ý đến Bồng Lai.

Tuy nói trước khi đại kiếp kết thúc, Chu Du không hề bộc lộ tu vi trước Hồng Hoang, nên không có bao nhiêu người biết Bồng Lai đã bị Chu Du tái luyện, di chuyển đến trong Hỗn Độn, nhưng trên người Trấn Nguyên Tử lại có ấn ký Bồng Lai do Chu Du để lại, vì vậy tự nhiên biết vị trí của Bồng Lai đã thay đổi.

Đương nhiên Trấn Nguyên Tử tuy biết Bồng Lai đã rời khỏi Hồng Hoang, nhưng không biết Chu Du đã chứng đạo Hỗn Nguyên, mãi đến sau này Chu Du xuất hiện ở Bất Chu Sơn tuyên cáo Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử mới hiểu vì sao Bồng Lai lại xuất hiện trong Hỗn Độn.

Mà hiện tại Chu Du rõ ràng đã ở tầng Thánh Nhân, hơn nữa còn không phải Thánh Nhân Thiên Đạo bình thường, việc khai tịch một vùng thiên địa trong Hỗn Độn cũng là chuyện dễ dàng, việc ổn định Bồng Lai trong Hỗn Độn hư không lại càng không có chút khó khăn nào, vì sao Chu Du còn muốn đưa đạo trường tái lâm Hồng Hoang, đây cũng là điều làm khó Trấn Nguyên Tử.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của hai người, khóe miệng Chu Du cũng trực tiếp nhếch lên.

Đương nhiên chuyện đại kiếp Chu Du không thể dễ dàng nói rõ cho hai người, không phải nói Chu Du không tin tưởng hai người, lo lắng hai người sẽ tiết lộ bí mật của đại kiếp, mà là vì Chu Du lo lắng trận đại kiếp này sẽ có biến số gì đó.

Phải biết rằng đại kiếp lần này là kiếp nạn nhằm vào Thánh Nhân, vốn dĩ không có quan hệ gì với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, nhưng nếu hai người hiểu rõ bí mật của đại kiếp, không chừng sẽ phải sa vào đại kiếp.

Dù sao trận đại kiếp này do Đại Đạo hóa thành, do Thiên Đạo

Hồng Hoang thôi sinh mà thành, Chu Du không có thực lực và khả năng ảnh hưởng đến Đại Đạo.

Một khi hai người sa vào đại kiếp, dù là với cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong hiện tại của Chu Du, e rằng cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng của hai người trong đại kiếp mà không vẫn lạc, nhưng có biến số nào khác hay không thì ngay cả Chu Du cũng không rõ ràng lắm.

Trong Hồng Hoang đại thế không thể thay đổi, chỉ có tiểu thế mới có thể thay đổi, đại kiếp nhằm vào Thánh Nhân sẽ không thay đổi, nhưng tiểu thế trong đó thì có thể biến hóa bất cứ lúc nào.

Nếu Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử biết bí mật của đại kiếp, không may sa vào đại kiếp, mà lại liên quan đến con đường chứng đạo của mỗi người, thì ngay cả Chu Du e rằng cũng không có cách nào tốt hơn.

Giống như đã nói trước đây, hiện tại Chu Du có thể phải trả một cái giá nhất định, cưỡng ép đẩy hai người đến một cảnh giới nhất định, nhưng như vậy thì tương lai của hai người cũng đã định đoạt, điều này đối với tiên thiên đại thần như Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử là vạn vạn không thể chấp nhận.

Dù sao tiên thiên đại thần như hai người từ khi có ý thức bắt đầu tồn tại niệm niệm đầu tiên chính là sinh mệnh bất tức tu hành bất chỉ, nếu thật sự để hai người vĩnh viễn dừng lại ở một cảnh giới, thì e rằng đến lúc đó đạo tâm của hai người cũng sẽ trực tiếp vỡ nát.

Tuy nói có Chu Du ra tay, hai người nhất định sẽ thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên mà vô số Chuẩn Thánh Hồng Hoang khao khát không được, nhưng nếu để hai người tự mình lựa chọn, cũng nhất định sẽ không lựa chọn như vậy, cũng chính vì những điều này mà Chu Du không muốn nói rõ cho hai người.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử khác với Hạo Thiên, trước đây Chu Du nói rõ bí mật đại kiếp cho Hạo Thiên, đó là vì Thiên Đình của Hạo Thiên vốn đã ở trong đại kiếp.

Tuy nói là người được lợi cuối cùng, nhưng cũng được coi là một thành viên trong đại kiếp, vì vậy Hạo Thiên dù biết bí mật của đại kiếp cũng sẽ không có ảnh hưởng lớn lao gì, cho dù có biến số nào đó, thì cũng nằm trong phạm vi kiểm soát, mà phía sau Hạo Thiên không chỉ có mình Chu Du, còn có Đạo Tổ Hồng Quân, phải biết rằng vị lão sư này của Chu Du cũng muốn mượn cơ hội đại kiếp để tham ngộ áo nghĩa sâu sắc của Thiên Đạo.

Thêm vào đó Thiên Đình của Hạo Thiên là chính thống của Hồng Hoang, còn có Thiên Đạo Hồng Hoang thủ hộ, cơ bản có thể nói là vạn vô nhất thất.

Trong Hồng Hoang, nếu ai có thể dưới sự bảo hộ của Chu Du, Hồng Quân và Thiên Đạo mà ảnh hưởng đến Hạo Thiên, ảnh hưởng đến Thiên Đình, thì đó mới là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Còn Chu Du nói trước cho Hạo Thiên, cũng là để Hạo Thiên sớm chuẩn bị, thu hoạch được nhiều hơn trong đại kiếp.

Đương nhiên dù không thể nói rõ bí mật đại kiếp cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, nhưng một số tình huống khác thì vẫn không có vấn đề gì, ngay sau đó hai người phía dưới liền nghe Chu Du mở miệng nói: "Bồng Lai vốn thuộc về Hồng Hoang, hiện tại trở về cũng là lẽ thường!" Chu Du nói xong câu này, liền ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Hoang thiên địa ở xa.

Còn hai người phía dưới nghe lời Chu Du nói, trong ánh mắt nghi hoặc lại càng đậm, hai người thực sự có chút không hiểu thâm ý trong lời nói của Chu Du, chỉ là còn chưa đợi hai người mở miệng hỏi, liền nghe Chu Du tiếp tục mở miệng nói: "Ta và các tu sĩ đều muốn chứng

đạo siêu thoát, Hồng Hoang thiên địa sao có thể không có phương hướng?

Hỗn Độn vĩnh hằng chính là điểm cuối mà Hồng Hoang thiên địa không ngừng tấn thăng!" "Đến khi Hồng Hoang thiên địa thành tựu cảnh giới vĩnh hằng, đó mới là thời khắc huy hoàng của ta và các tu sĩ!" "Tuy nói lúc này Hồng Hoang còn rất xa cảnh giới vĩnh hằng, con đường phải đi còn rất dài, nhưng ta tin rằng chúng ta sẽ nhìn thấy ngày đó, và Bồng Lai vốn là một phần của Hồng Hoang thiên địa, bây giờ tái dung nhập vào Hồng Hoang, trợ lực Hồng Hoang tấn thăng, cũng là việc nên làm!" Nghe xong lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân liền ngây người tại chỗ, trên mặt cũng tràn đầy vẻ chấn kinh.

Dù sao đối với hai người mà nói, câu trả lời của Chu Du thực sự là điều hai người chưa từng nghĩ đến.

Tuy nói hai người đều là tiên thiên đại thần ứng khí vận mà sinh, biết rõ phần lớn bí mật Hồng Hoang, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nghe nói về tình hình phát triển của Hồng Hoang, thậm chí cảnh giới vĩnh hằng của Hồng Hoang, hai người đều chưa từng nghe nói qua.

Dù hai người cũng biết Hồng Hoang thiên địa không ngừng hấp thu Hỗn Độn chi khí để tấn thăng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên biết trạng thái tiến hóa cuối cùng của Hồng Hoang thiên địa là gì.

Vì vậy lần này nghe Chu Du nói như vậy mới chấn kinh đến thế, thậm chí tâm thần cũng có một tia chấn động.

Chương 443

Kỳ thực điều này cũng không trách hai người, dù sao cảnh giới vĩnh hằng không phải là một cảnh giới cụ thể, mà là một loại trạng thái lý tưởng.

Nếu phải so sánh với cảnh giới, thì có thể nói là tầng Đại Đạo.

Mà Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hiện tại bất quá chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, ngay cả chứng đạo cũng chưa tiến hành, mà sau khi chứng đạo bất quá cũng chỉ là tầng Thánh Nhân, rồi lên trên nữa mới là tầng Hỗn Nguyên Vô Cực, tức là vị trí của Thiên Đạo, cuối cùng mới là tầng Đại Đạo.

Hai người cách cảnh giới đó thực sự là quá xa, thậm chí không có một khái niệm chính xác, tự nhiên sẽ có biểu hiện như vậy.

Đương nhiên nói đến vĩnh hằng ở đây không phải là sự vĩnh sinh đơn thuần, phải biết rằng tu sĩ Đại La bình thường nếu không gặp phải tai họa gì cũng có thể được gọi là vĩnh sinh, huống chi là những Thánh Nhân Thiên Đạo và tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên như Chu Du rồi.

Cảnh giới vĩnh hằng đúng như tên gọi là một loại cảnh giới có thể bỏ qua kiếp nạn, giống như Thánh Nhân Thiên Đạo và Hỗn Nguyên Đại La khi đối mặt với Đại Đạo chi kiếp cũng sẽ có nguy cơ vẫn lạc, còn cảnh giới vĩnh hằng dù gặp phải Đại Đạo chi kiếp cũng sẽ không hề bị ảnh hưởng, vì vậy mới nói nếu phải so sánh với cảnh giới, thì ít nhất cũng là tầng Đại Đạo.

Chu Du ở đây nhìn thấy biểu hiện của hai người cũng không hề có ý châm chọc, dù sao biểu hiện của hai người lúc này mới là bình thường, nếu không có chút biểu hiện nào, thì Chu Du mới thực sự

phải nghi ngờ.

Đương nhiên những lời này tuy là Chu Du nói cho Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử để ngăn cản hai người biết bí mật của đại kiếp, nhưng cũng không hề có chút sai sót nào.

Bởi vì trong sự hiểu biết hiện tại của Chu Du, sự phát triển tương lai của Hồng Hoang đến cực hạn chính là trạng thái như vậy.

Chỉ là những điều Chu Du nói là phương hướng phát triển tương lai của Hồng Hoang, còn chuyện đại kiếp chỉ là chuyện sắp xảy ra của Hồng Hoang mà thôi.

Đợi đến khi Chu Du nói xong một lát, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân mới có chút tỉnh táo lại.

Lúc này hai người nhìn vẻ mặt trêu chọc của Chu Du, trên mặt liền thoáng qua một tia đỏ ửng, bởi vì vừa rồi biểu hiện của hai người thực sự có chút mất mặt, tồn tại mạnh nhất dưới Thánh Nhân lại bị mấy câu nói làm cho chấn kinh, quả thực có chút không nên.

Nhưng hai người đâu biết, dù là Thánh Nhân đến biết được tin tức này cũng sẽ không tốt hơn hai người bao nhiêu.

Tuy nói Nguyên Thần của Thánh Nhân Thiên Đạo lạc ấn trong Thiên Đạo, đối với sự phát triển tương lai của Hồng Hoang có khái niệm, nhưng cũng chỉ là nhìn qua ống kính mà thôi.

Nếu những người này nghe được nội dung Chu Du vừa giảng, không chừng cũng sẽ trực tiếp ngây người tại chỗ, dù sao Chu Du đã diễn giải rõ ràng sự phát triển của Hồng Hoang.

Bên này Hồng Vân rốt cuộc da mặt dày hơn một chút, rất nhanh liền khôi phục thần sắc như trước, sau đó liền trực tiếp mở miệng nói với Chu Du: "Lời của đạo huynh nói, thực sự khiến ta đại khai nhãn giới!" Nghe Hồng Vân mở miệng, Trấn Nguyên Tử cũng tiếp lời nói:

“Đạo huynh có kiến giải sâu sắc, ta cũng thu hoạch không nhỏ!” Nghe hai người ca tụng, Chu Du cũng cười một tiếng rồi thôi, ngay sau đó nói với hai người: “Không cần để ý, cũng không phải bí mật Hồng Hoang gì.” Hai người phía dưới nghe vậy, cũng vội vàng lắc đầu, liền nghe Trấn Nguyên Tử tiếp tục mở miệng nói: “Đạo huynh cảm thấy không mấy quan trọng, nhưng đối với hai người chúng ta mà nói lại vô cùng ý nghĩa, minh bạch điểm cuối của Hồng Hoang thiên địa, kiến thức được sự rộng lớn của thiên địa, liền có thể luôn giữ một trái tim cầu đạo khiêm tốn, điều này không nhỏ hơn cơ duyên bình thường đâu!” Trấn Nguyên Tử vừa nói ra lời này, Hồng Vân cũng điên cuồng gật đầu, sau đó tiếp lời nói: “Đúng vậy, đúng vậy!” Chu Du trên điện nhìn thấy hai người thực sự có sở cảm ngộ, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười vui mừng, liền không nói thêm gì nữa.

Thực tế còn có vài lời Chu Du chưa nói rõ với hai người, không phải nói Chu Du cố ý che giấu, không muốn hai người có thu hoạch, mà là vì những nội dung này nếu nói ra cho hai người, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tu vi của hai người.

Giống như trước đây Trấn Nguyên Tử có một số lời không nói rõ cho hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt, những nội dung này vượt xa phạm trù hiểu biết của hai người, vạn nhất Chu Du không quản ngại gì mà trực tiếp nói ra, thì rất dễ khiến đạo tâm của hai người bị tổn thương, ảnh hưởng đến việc chứng đạo sau này.

Đương nhiên những nội dung này không phải là tin tức khó hiểu phức tạp gì đặc biệt, ngược lại là cực kỳ đơn giản, nhưng lại không phải tầng Chuẩn Thánh có thể đi sâu tìm hiểu.

Không sai, những nội dung này chính là phương pháp Hồng Hoang thành tựu vĩnh hằng, những nội dung này dù là Chu Du đã ở Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên cũng không thể xác định, tự nhiên không thể dễ dàng nói rõ cho hai người.

Dù sao trong suy nghĩ của Chu Du, cùng với việc Hồng Hoang thiên địa không ngừng tấn thăng, thì tốc độ hấp thu Hỗn Độn cũng sẽ ngày càng nhanh, đến cuối cùng khi Hồng Hoang thiên địa thành tựu vĩnh hằng, e rằng Hỗn Độn hư không này sẽ không còn tồn tại, trực tiếp hóa thành một phần tử trong Hồng Hoang thiên địa.

Đến lúc đó Hỗn Độn hư không hóa thành tuần hoàn nội tại của Hồng Hoang, Hồng Hoang mới có thể được gọi là cảnh giới vĩnh hằng chân chính.

Đương nhiên nói thì đơn giản, nhưng quá trình thực sự sẽ không dễ dàng như vậy, trong đó hàm chứa vô cùng huyền diệu, thậm chí ngay cả Đại Đạo cũng sẽ liên quan đến trong đó, vì vậy những huyền bí ẩn chứa trong đó có thể tưởng tượng được.

Nếu Chu Du trực tiếp nói ra cho hai người, không chừng hai người sẽ phí sức tâm thần đi suy tính, mà những huyền diệu có Đại Đạo tham gia này há lại là cảnh giới hiện tại của hai người có thể dễ dàng suy đoán.

Dù Đại Đạo không có bất kỳ trở ngại nào, nhưng cũng không phải là điều hai người hiện tại có thể lý giải, huống chi Đại Đạo khẳng định sẽ có trở ngại tương ứng, vì vậy Chu Du mới không trực tiếp nói rõ cho hai người, để tránh hai người vì tìm hiểu đạo lý trong đó mà chịu tổn hại gì đó.

Hai người đâu biết suy nghĩ của Chu Du lúc này, nếu không e rằng dù mạo hiểm lớn cũng muốn Chu Du nói rõ, dù sao không có tu sĩ nào có thể từ chối cơ hội có thể tham cầu sự biến hóa của thiên địa này.

Còn những suy nghĩ trong đầu Chu Du cũng chỉ thoáng qua một lát, thêm vào đó cảnh giới hiện tại, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử phía dưới tự nhiên sẽ không có phản ứng gì, ngay sau đó hai người liền nghe Chu Du trên điện mở miệng nói: “Chuyện này hai người biết là

được rồi, đừng tùy tiện truyền bá!" Nghe lời Chu Du nói, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng vội vàng gật đầu.

Hai người biết được lợi hại trong đó, dù Chu Du không nói hai người cũng không có ý định nói cho người khác.

Hơn nữa đây cũng được coi là một cơ duyên không nhỏ, hai người tự nhiên sẽ không ngốc đến mức đem cơ duyên này tùy tiện ban cho người khác, hơn nữa Trấn Nguyên Tử thì không có mấy người bạn tốt, có muốn tìm người nói cũng không có cơ hội, còn Hồng Vân đã chuyển thế, không còn là Hồng Hoang lão hảo nhân năm xưa, cũng sẽ không tùy tiện tốt bụng như trước.

Vì vậy sau khi Chu Du nói xong, hai người cũng quyết định trong lòng, coi nội dung vừa nghe được là bí mật lớn nhất của mình.

Đương nhiên có lẽ có người sẽ nói đến cảnh giới của hai người, việc xóa bỏ ký ức cũng là chuyện dễ dàng, hai người này vì sao không xóa luôn đoạn ký ức này.

Nhưng nếu xóa bỏ ký ức này, thì những cảm ngộ hiện tại của bản thân cũng sẽ tiêu tan hết, hai người đâu nỡ.

Thêm vào đó Chu Du cũng chỉ đơn giản nói sơ qua cho hai người một chút, hai người tự nhiên sẽ không làm như vậy.

Hai người trong điện cũng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới hoàn hồn lại.

Đợi đến khi ánh mắt hai người lại trong trẻo, trong lòng Hồng Vân lại nảy sinh một tia nghi hoặc, không nhịn được trực tiếp nói với Chu Du trên điện: "Đạo huynh, tuy nói Bồng Lai là một phần của Hồng Hoang thiên địa, nhưng bây giờ Bồng Lai trong Hỗn Độn lại tốt hơn trước rất nhiều!" "Nếu Bồng Lai có sự biến hóa này, vì sao không đợi thêm một thời gian nữa, đợi Bồng Lai phát triển đến cảnh giới đỉnh

phong, rồi sau đó mới dung hợp với Hồng Hoang thiên địa?" "Như vậy, đối với Hồng Hoang thiên địa chẳng phải càng tốt hơn sao?" Nghe lời Hồng Vân nói, trong ánh mắt Trấn Nguyên Tử cũng hiện lên một tia khó hiểu.

Hồng Vân không rõ, nhưng Trấn Nguyên Tử lại biết, Tiên đảo Bồng Lai này đã bị Chu Du dùng vô thượng đại pháp lực tế luyện, mới thoát ly Hồng Hoang thiên địa đến trong Hỗn Độn.

Hơn nữa bên ngoài Tiên đảo có Hỗn Độn đại trận, có thể không ngừng hấp thu Hỗn Độn chi khí để nuôi dưỡng Tiên đảo, khiến Bồng Lai không ngừng phát triển.

Bây giờ để Bồng Lai tái dung nhập vào Hồng Hoang, không nghi ngờ gì là làm giảm đáng kể sự phát triển của Bồng Lai.

Tuy nói Trấn Nguyên Tử đã hiểu rõ kế hoạch của Chu Du, nhưng cũng giống như Hồng Vân, đối với hành vi Chu Du sắp đem Bồng Lai tái lâm dung nhập vào Hồng Hoang cũng tồn tại một tia khó hiểu.

Còn Chu Du trên điện nghe xong lời Hồng Vân nói, trên mặt cũng lộ ra một tia bất lực.

Bởi vì Chu Du cũng không nghĩ đến, Hồng Vân vẫn hỏi ra vấn đề này.

Đối với sự nghi hoặc của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng rất rõ ràng, nhưng vì chuyện đại kiếp, cũng không thể trực tiếp nói rõ cho hai người, vì vậy cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói với hai người: "Chuyện này ta tự có tính toán, sau này hai người tự khắc sẽ rõ!" Hai người phía dưới nghe lời Chu Du nói, tuy trong lòng càng thêm mê hoặc, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Bởi vì hai người rõ ràng đã nói như vậy, thì nhất định có nguyên nhân nhất định, trong đó khẳng định có một số tình huống không thích

hợp cho hai người biết.

Dù sao nếu là chuyện bình thường, Chu Du khẳng định sẽ không giấu giếm họ, vì vậy nghe Chu Du nói như vậy, hai người liền không tiếp tục mở miệng, đương nhiên hai người cũng sẽ không có chút oán trách nào, bởi vì đối với Chu Du hai người vẫn hoàn toàn tin tưởng, nếu Chu Du nói hai người sau này tự sẽ hiểu, thì hai người tự nhiên là thuận theo.

Nhìn thấy biểu hiện của hai người phía dưới, Chu Du cũng hài lòng gật đầu.

Tuy nói Chu Du biết tính cách của Hồng Vân đã có thay đổi không nhỏ, nhưng cũng lo lắng Hồng Vân bồng bột xông lên, nhất định phải hỏi cho ra lẽ, như vậy thì không hay lắm.

Phải biết rằng với cảnh giới hiện tại của Chu Du, tuy có thể bình định Thiên Đạo Hồng Hoang, nhưng lại không có cách nào cách tuyệt Đại Đạo.

Mà hiện tại Hồng Vân không hồ đồ, thì Chu Du cũng không cần lo lắng hai người này sẽ rơi vào đại kiếp.

Tuy nhiên, dù không thể nói rõ chân tướng đại kiếp cho hai người, nhưng đưa ra một số cảnh báo thì vẫn có thể làm được.

Chu Du cũng sợ hai người này không có chuẩn bị, đến lúc đó lại rơi vào đại kiếp.

Phải biết rằng trận đại kiếp này là kiếp nạn nhằm vào tầng Thánh Nhân, tuy nói Thánh Nhân không dính nhân quả, những nhân quả tích lũy trước đây đều rơi xuống đầu đệ tử môn hạ, nhưng cũng khó bảo Thánh Nhân cuối cùng không xuống trận.

Dù sao trong kiếp trước vào thời khắc cuối cùng Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều trực tiếp xuống trận, thậm chí cuối cùng

Thông Thiên bị ép đến mức muốn trực tiếp kích nát Hồng Hoang, trọng lập địa phong thủy hỏa.

Vạn nhất hai người này cũng tham gia vào đại kiếp, e rằng cũng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Chương 444

Mà đến lúc đó Chu Du tuy có thể bảo toàn tính mạng của hai người, nhưng con đường chứng đạo của hai người e rằng lại phải trải qua trắc trở, nếu bản nguyên bị tổn thương rồi lại nhập luân hồi, thì tổn thất đó thực sự rất lớn, vì vậy Chu Du cũng chuẩn bị tiết lộ trước cho hai người một chút.

Ngay sau đó Chu Du phất tay một cái, mấy đạo Hỗn Nguyên chi lực liền xuất hiện trên đại điện, ngay lập tức vô số Hỗn Nguyên chi lực dung hợp lẫn nhau trực tiếp bao trùm toàn bộ đại điện.

Nhìn thấy cảnh này, tâm thần của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng chấn động, không biết Chu Du định làm gì.

Tuy nhiên hai người tuy có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng lại không có bao nhiêu lo lắng, bởi vì hai người biết vị đạo huynh này của mình sẽ không hại mình.

Ngay sau đó hai người mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Chu Du, mà Chu Du cũng không trì hoãn, đợi đến khi Hỗn Nguyên chi lực bao phủ toàn bộ đại điện, liền trực tiếp nói với hai người phía dưới: "Tuy không có nhân quả trực tiếp với hai người, nhưng ta vẫn phải nói với hai người một điều!" "Sau khi thịnh yến Bồng Lai kết thúc, trong một khoảng thời gian tiếp theo, hai người không được tùy tiện ra ngoài!" "Còn về lý do, đến lúc đó hai người tự khắc sẽ hiểu!" Lời Chu Du nói cũng khiến hai người một trận căng thẳng, nhưng một lát sau trong lòng hai người cũng bình tĩnh trở lại, vì Chu Du đã nói như vậy, thì hai người cứ làm theo chỉ dẫn của Chu Du là được, vì vậy hai người cũng không còn bao nhiêu lo lắng.

Chỉ là cảm thấy chuyện lần này tuyệt đối không nhỏ, ngay cả Chu

Du với thực lực như vậy cũng không có cách nào giải quyết triệt để, vì vậy đợi Chu Du nói xong, hai người cũng vội vàng nói với Chu Du trên điện: "Đạo huynh yên tâm, sau khi thịnh yến kết thúc ta tuyệt đối không bước ra khỏi đạo trường một bước!" "Ta sẽ ở lại Ngũ Trang Quán cùng Trấn Nguyên Tử!" Nghe lời hai người nói, trên mặt Chu Du cũng giãn ra, sau đó tiếp lời nói với hai người: "Ừm, hai người ở lại Ngũ Trang Quán có lợi mà không hại!" Mà đúng lúc này, trong ánh mắt Hồng Vân đột nhiên thoáng qua một tia linh quang, sau đó đột ngột mở miệng nói với Chu Du: "Đạo huynh, ta còn một việc muốn thỉnh cầu!" Nghe lời Hồng Vân nói, trong ánh mắt Chu Du cũng lộ ra một tia hiếu kỳ, ngay sau đó chỉ tay một cái liền biết Hồng Vân muốn làm gì, rồi trực tiếp mở miệng nói với Hồng Vân: "Hồng Vân muốn đi tìm Minh Hà giải quyết nhân quả đúng không?" Hồng Vân phía dưới nghe vậy, trên mặt cũng thoáng qua một tia đỏ ửng, ngay lập tức mở miệng: "Tâm tư của Hồng Vân không qua mắt được đạo huynh!" "Vốn dĩ ta định đến Bồng Lai nghỉ ngơi một phen, đợi vết thương hồi phục xong rồi mới đi tìm tên Minh Hà gây phiền phức!" "Hiện tại vết thương của ta không những hoàn toàn hồi phục, thậm chí còn có tiến triển, thêm vào đó lời đạo huynh nói, ta e rằng sau khi thịnh yến kết thúc liền không còn cơ hội đi giải quyết nhân quả này!" "Vì vậy ta muốn thỉnh cầu đạo huynh đưa ta một đoạn đường, ta đến Huyết Hải, cùng tên Minh Hà đó đánh một trận, cũng tốt để giải quyết nhân quả này, tránh đến lúc đó ảnh hưởng đến tu hành!" Trấn Nguyên Tử ở một bên nghe lời Hồng Vân nói, thần sắc cũng có chút dao động.

Trấn Nguyên Tử có ý muốn khuyên Hồng Vân, nhưng cũng biết Hồng Vân và Minh Hà có nhân quả không nhỏ, nếu không giải quyết nhân quả này, thì trong lòng Hồng Vân sẽ không an ổn.

Thêm vào đó trước đây Hồng Vân đã nói với y, đợi vết thương hồi phục xong sẽ đi tìm Minh Hà gây phiền phức, vì vậy Trấn Nguyên Tử

mới không mở miệng khuyên nhủ.

Tuy nhiên đối với thực lực của Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cũng hiểu khá rõ, hơn nữa địa điểm Huyết Hải là đại bản doanh của Minh Hà, tên Minh Hà này thủ đoạn linh bảo cũng khá nhiều, Trấn Nguyên Tử tuy không lo lắng Hồng Vân có nguy cơ sinh tử gì, nhưng cũng sợ Hồng Vân lại bị Minh Hà làm tổn thương, vì vậy nhất thời cũng có chút rối rắm, không biết nên nói thế nào.

Còn Chu Du trên điện nghe xong lời Hồng Vân nói, trong lòng lại không có suy nghĩ như Trấn Nguyên Tử.

Thực lực của Minh Hà Chu Du chỉ cần suy tính liền biết, tuy nói dựa vào bản nguyên Huyết Hải, Minh Hà không có nguy cơ sinh tử gì, nhưng thực lực và Hồng Vân hiện tại không kém bao nhiêu, thậm chí trên con đường Chuẩn Thánh đỉnh phong còn đi không xa bằng Hồng Vân.

Chỉ là Minh Hà trong tay có không ít linh bảo, Hồng Vân dễ bị thiệt thòi mà thôi, vì vậy Hồng Vân nói xong thỉnh cầu của mình, Chu Du cũng không từ chối.

Ngay sau đó Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử phía dưới liền nghe thấy giọng nói của Chu Du vang lên: "Được!" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra một tia kích động, lúc này mới buông xuống lo lắng trong lòng.

Hồng Vân cũng sợ Chu Du không đồng ý cho mình đi, tuy nói chuyến này đến Huyết Hải là chuyện Hồng Vân đã tính toán từ lâu, nhưng nếu Chu Du không gật đầu, Hồng Vân tuyệt đối không dám rời khỏi Bồng Lai.

Dù sao đối với lời của vị đạo huynh này của mình, Hồng Vân tuyệt đối không dám có phản bác gì.

Vạn nhất Chu Du không đồng ý mình đến Huyết Hải, thì Hồng Vân thực sự không dám tự tiện hành động.

Dù trong lòng có vạn phần khó hiểu, cũng không dám làm trái suy nghĩ của Chu Du.

Phải biết rằng Hồng Vân có được tạo hóa như hiện tại, đều là nhờ Chu Du giúp đỡ.

Nếu không có Chu Du, e rằng Hồng Vân đã sớm thân tử đạo tiêu, làm gì còn cơ hội chuyển thế vào Nhân tộc thành tựu cảnh giới như hiện tại.

Thêm vào đó vị đạo huynh này của mình là đệ nhất nhân Hồng Hoang, thực lực thâm bất khả trắc.

Lời Chu Du nói đối với mình khẳng định sẽ không có gì xấu, vì vậy đối với lời Chu Du nói, Hồng Vân không dám có chút vi phạm.

Mà hiện tại suy nghĩ của mình được Chu Du chấp thuận, Hồng Vân đương nhiên có chút hưng phấn.

Còn nói về việc Hồng Vân vì sao lại thỉnh cầu Chu Du đưa mình một đoạn đường, điều này cũng là vì Hồng Vân muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giải quyết nhân quả giữa mình và Minh Hà.

Hiện tại nhân quả với Côn Bằng xem như đã giải quyết xong, vậy thì trong Hồng Hoang cũng chỉ còn lại một mình Minh Hà có đại nhân quả với Hồng Vân.

Nếu không thể giải quyết nhân quả dây dưa với Minh Hà, Hồng Vân e rằng không thể thuận lợi đột phá cảnh giới Chí Thánh, vì vậy Hồng Vân liền muốn tranh thủ lúc thịnh yến Bồng Lai còn chưa bắt đầu, đi trước giải quyết nhân quả với Minh Hà.

Dù sao Hồng Vân cũng không muốn bỏ lỡ thịnh yến Bồng Lai này, dù nói hiện tại cách thịnh yến Bồng Lai vẫn còn mấy chục năm,

nhưng thời gian vẫn còn có chút eo hẹp.

Đầu tiên Bồng Lai cách Hồng Hoang không biết bao xa, dù là với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hiện tại của Hồng Vân, e rằng việc quay về Hồng Hoang cũng phải hao phí một khoảng thời gian.

Thêm vào đó Minh Hà và y tu vi không chênh lệch là bao, hơn nữa còn có Huyết Hải làm căn cứ, trận chiến này diễn ra cũng không biết sẽ hao phí bao lâu.

Vì vậy Hồng Vân mới thỉnh cầu Chu Du đưa mình trực tiếp đến Huyết Hải, đến lúc đó trực tiếp cùng Minh Hà đánh một trận, cũng tốt để sớm giải quyết nhân quả với Minh Hà.

Huống hồ Chu Du vừa rồi nhắc nhở, cũng khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử biết sau thịnh yến Bồng Lai trong Hồng Hoang nhất định sẽ có đại sự xảy ra, Hồng Vân không muốn vô duyên vô cớ sa vào phân tranh.

Hơn nữa nếu Chu Du đã nhắc nhở như vậy, thì sự tình khẳng định không nhỏ, thậm chí là có liên quan đến Thánh Nhân.

Mình chỉ là một Chuẩn Thánh nhỏ bé, ngay cả cảnh giới Chí Thánh còn chưa thành tựu, tự nhiên không muốn tùy tiện mạo hiểm.

Hồng Vân chỉ muốn giải quyết nhân quả với Minh Hà, sau đó đợi sau khi thịnh yến Bồng Lai kết thúc an tâm ở lại Ngũ Trang Quán cùng Trấn Nguyên Tử tu hành.

Còn Trấn Nguyên Tử ở một bên nghe xong lời Chu Du nói, trong lòng cũng có chút nhẹ nhõm.

Tuy nói vừa rồi có đủ loại lo lắng, chỉ sợ Hồng Vân đến lúc đó lại xảy ra vấn đề gì, nhưng Chu Du đã đồng ý quyết định của Hồng Vân, thì Hồng Vân khẳng định sẽ không có nguy hiểm gì.

Dù sao lời của Chu Du Trấn Nguyên Tử cũng hoàn toàn tin tưởng,

vì vậy đợi giọng nói của Chu Du tắt hẳn, Trấn Nguyên Tử cũng sốt ruột mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ cùng ngươi đi, cũng tiện trấn giữ trận địa!" Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, Hồng Vân có ý muốn từ chối, nhưng nhìn thấy thái độ kiên định của Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng dẹp bỏ ý niệm này.

Hồng Vân cũng biết Trấn Nguyên Tử lo lắng, sợ mình lại xảy ra bất trắc gì đó, nhưng Hồng Vân không muốn Trấn Nguyên Tử tham gia vào nhân quả giữa mình và Minh Hà, không phải sợ Trấn Nguyên Tử không địch lại Minh Hà.

Phải biết rằng Trấn Nguyên Tử hiện tại đã là cảnh giới Chí Thánh, dù dưới tay Thánh Nhân cũng có thể chịu đựng được mấy chiêu, tên Minh Hà đó thì càng không đáng kể.

Sở dĩ Hồng Vân không muốn Trấn Nguyên Tử tham gia, là vì Hồng Vân lo lắng giữa Trấn Nguyên Tử và Minh Hà lại sinh ra nhân quả gì đó, như vậy đối với việc chứng đạo của Trấn Nguyên Tử sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

Dù sao tên Minh Hà đó dựa vào địa phận Huyết Hải, bất tử bất diệt, nếu Trấn Nguyên Tử và Minh Hà kết nhân quả, thì việc giải quyết sẽ cực kỳ phiền phức.

Nhưng cuối cùng Hồng Vân nhìn thấy thần sắc trên mặt Trấn Nguyên Tử liền biết Trấn Nguyên Tử đã quyết tâm, dù nói rõ sự lo lắng của mình, e rằng cũng không thể khiến Trấn Nguyên Tử thay đổi suy nghĩ, vì vậy cuối cùng bất lực đành dẹp bỏ ý niệm trong lòng.

Còn Chu Du ở đây nhìn thấy biểu hiện của hai người phía dưới, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Dù sao tâm tư của hai người đâu thể qua mắt được y, vì vậy cuối cùng Chu Du cũng cười nói với hai người: "Hai người không cần lo lắng, chuyến này ta sẽ tự mình tọa trấn!" Nghe lời Chu Du nói, Hồng

Vân và Trấn Nguyên Tử phía dưới cũng lộ ra vẻ mặt chấn kinh.

Bởi vì hai người làm sao cũng không nghĩ đến Chu Du sẽ tự mình xuất hiện, phải biết rằng Chu Du hiện tại là đệ nhất nhân Hồng Hoang, thực lực vượt xa Thánh Nhân bình thường.

Nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà, nói cho cùng cũng chỉ là tranh chấp giữa hai vị Chuẩn Thánh, Chu Du xuất hiện có chút cảm giác sát kê dụng ngưu đao (giết gà dùng dao mổ trâu), vì vậy hai người mới chấn kinh đến vậy.

Vì vậy đợi Chu Du nói xong, Hồng Vân cũng vội vàng mở miệng: "Đạo huynh, việc nhỏ này sao dám phiền huynh tự mình xuất hiện!" Hồng Vân nói xong, Trấn Nguyên Tử cũng tiếp lời nói: "Đúng vậy, đúng vậy, tên Minh Hà kia tuy có Huyết Hải, nhưng cũng không cần đạo huynh tự mình ra tay chứ!" Tuy nói hai người rõ ràng có Chu Du xuất hiện, thì lần này nhất định sẽ không có chút nguy hiểm nào, nhưng cũng cảm thấy chuyện này không đáng để Chu Du xuất hiện.

Còn Chu Du trên điện nghe xong lời hai người nói, cũng trực tiếp phất tay, rồi tiếp tục nói với hai người: "Hai người không cần nghĩ nhiều, nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà ta sẽ không nhúng tay vào!" "Huyết Hải cũng là yếu địa của Hồng Hoang, liên quan đến sự phát triển của Hồng Hoang.

Chuyến này ta cũng là để phòng ngừa hậu hoạn, tránh cho Minh Hà làm càn!" Nghe lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân phía dưới lúc này mới hoàn hồn lại.

Tuy nói Chu Du nói rõ chuyến này không phải vì nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà, mà là vì sự ổn định của Hồng Hoang, nhưng hai người cũng rõ ràng với tu vi như Chu Du, dù là trong Hỗn Độn, y vẫn có thể chưởng khống Hồng Hoang.

Mà Chu Du làm như vậy, thì khẳng định có suy nghĩ riêng của

mình, vì vậy hai người liền không mở miệng nữa.

Tuy nhiên lần này có Chu Du tọa trấn, thì Minh Hà cũng không thể gây sóng gió gì nữa, trong lòng hai người cũng buông xuống tất cả lo lắng.

Còn việc Chu Du tự mình xuất hiện đương nhiên cũng không phải vì Hồng Vân, kết quả chuyến này của Hồng Vân Chu Du đã sớm suy tính được.

Sở dĩ phải tự mình xuất hiện, một mặt xác thực là như vừa mới nói với hai người, để phòng ngừa Minh Hà chó cùng giứt giậu, tiêu hao bản nguyên Huyết Hải gây phá hoại cho Hồng Hoang thiên địa.

Chương 445

Mặt khác chính là đến trong Hồng Hoang, tra xét tiến độ của đại kiếp, tuy nói hiện tại Chu Du đã là cảnh giới Thánh Nhân Bát Trọng Thiên, nhưng vẫn còn một khoảng cách không nhỏ so với tầng Thiên Đạo.

Vì vậy dù Chu Du biết đại kiếp sắp giáng lâm, nhưng lại không rõ mức độ thai nghén của đại kiếp trong Hồng Hoang hiện tại, vì vậy liền muốn tranh thủ cơ hội Hồng Vân và Minh Hà giải quyết nhân quả, tái lâm Hồng Hoang.

Đương nhiên cuối cùng Chu Du còn có một suy nghĩ, đó chính là đến Long Cung xem trạng thái của Chúc Long lúc này.

Phải biết rằng với tư cách là chủ Long tộc, lần trước khi Nhân tộc thành tựu nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, Chúc Long đã có được không ít khí vận, đã bế quan đã lâu rồi.

Tuy nói trạng thái của Chúc Long không qua mắt được cảm giác của Chu Du, nhưng đối với cảnh giới hiện tại của Chúc Long, Chu Du vẫn cần đích thân tra xét.

Bởi vì hiện tại cảnh giới của Chúc Long còn cao hơn Trấn Nguyên Tử một tầng, thêm vào đó trước đây đã có được không ít khí vận, có cơ hội rất lớn để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thời khắc quan trọng như vậy, Chu Du đương nhiên sẽ không ngồi yên trong Bồng Lai.

Vạn nhất Chúc Long lần này thăng cấp xảy ra vấn đề gì, thì đối với Chu Du mà nói cũng là một đòn giáng không nhỏ.

Đương nhiên theo suy tính của Chu Du, Chúc Long muốn đột phá

vẫn cần một khoảng thời gian nữa, vì vậy Chu Du mới không trực tiếp đến Long Cung.

Dù sao lúc này Thiên Đạo Hồng Hoang tuy cũng không ngừng thăng cấp, nhưng Thiên Đạo có buông lỏng hạn chế hay không vẫn là một ẩn số.

Ngay cả với cảnh giới như Chu Du hiện tại, cũng không dám xác định.

Vì vậy chuyến này Chu Du cũng dự định xem xét sự biến hóa của Thiên Đạo, để xem Chúc Long lần này có thể thành công hay không.

Còn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử phía trên đương nhiên sẽ không biết suy nghĩ của Chu Du, dù sao hai người lúc này cách chứng đạo Hỗn Nguyên vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, lại làm sao có thể cảm nhận được sự biến hóa của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Dù Trấn Nguyên Tử đã là cảnh giới Chí Thánh, nhưng nếu không thành Hỗn Nguyên, chung quy vẫn kém không ít.

Chu Du ở đây nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của hai người, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, dù sao hai người có trạng thái như vậy, thì dù đại kiếp đến, Chu Du cũng không cần lo lắng hai người sẽ rơi vào kiếp.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du lại định thần nhìn về phía Hồng Vân phía dưới, ngay sau đó trực tiếp nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô!" Nghe lời Chu Du trên điện nói, Hồng Vân cũng đột nhiên sững sờ, không hiểu vì sao vị đạo huynh này lại đột nhiên muốn mình tế ra kiện linh bảo này.

Tuy nhiên dù trong lòng khó hiểu, nhưng động tác của Hồng Vân không hề chậm trễ, bởi vì Hồng Vân rõ ràng Chu Du nói ra lời này khẳng định có dụng ý, vì vậy còn chưa đợi giọng Chu Du tắt hẳn, liền

vội vàng tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô từ trong Nguyên Thần.

Đợi đến khi Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô từ trong Nguyên Thần của Hồng Vân bay đến trên đại điện, mấy người trên điện cũng nhìn rõ hình dáng hiện tại của kiện linh bảo này.

Nhìn thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lúc này linh quang ảm đạm, trong ánh mắt Chu Du cũng lộ ra một tia cảm khái.

Dù sao kiện linh bảo này ban đầu Chu Du cũng tham gia phân phối, mà kể từ khi bị Hồng Vân tế luyện thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô thì vận mệnh vô cùng trắc trở.

Đầu tiên là trong vụ tự bạo của Hồng Vân ở kiếp trước bản nguyên bị tổn thương nặng nề, sau này may mắn được Chu Du khôi phục, giờ đây lại bị trọng thương trong trận đại chiến giữa Hồng Vân và Côn Bằng.

So với các linh bảo cùng một bản nguyên khác, trải nghiệm này thực sự có chút bi thảm.

Tuy nói từ trận đại chiến với Côn Bằng lần trước đã qua một khoảng thời gian không ngắn, nhưng kiện linh bảo này vẫn chưa hồi phục được bao nhiêu, trên thân hồ lô đầy vết sẹo sau đại chiến.

Đương nhiên không phải nói Hồng Vân không muốn tu sửa kiện linh bảo này, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã bị Hồng Vân tế luyện thành linh bảo mệnh môn, được coi là pháp bảo để Hồng Vân sinh tồn, Hồng Vân sao có thể không muốn khôi phục uy năng của linh bảo.

Mà kiện linh bảo này sở dĩ hiện tại vẫn chưa hồi phục, là vì trong trận đại chiến lần trước, Côn Bằng trực tiếp tự bạo Yêu Sư Cung, trực tiếp khiến bản nguyên của kiện tiên thiên linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị trọng thương.

Trên người Hồng Vân không có bao nhiêu tiên thiên chi vật, ngay

cả vết thương trên đạo thể của mình còn chưa kịp hồi phục, thì càng không cần nói đến kiện linh bảo này.

Vì vậy bất lực chỉ có thể để kiện linh bảo này hấp thu tiên thiên linh khí tự mình hồi phục, nhưng tốc độ hấp thu tiên thiên linh khí tự mình tu sửa của tiên thiên linh bảo đối với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô mà nói cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì.

Đến nỗi cho đến bây giờ kiện linh bảo này cũng chưa hồi phục được bao nhiêu, bản nguyên vẫn đang trong trạng thái bị tổn thương nặng nề.

Mà Chu Du sở dĩ để Hồng Vân tế ra kiện linh bảo này đương nhiên cũng không phải đơn thuần chỉ để nhìn mà thôi, mục đích là định giúp đỡ Hồng Vân tu sửa kiện linh bảo này.

Giúp người giúp đến cùng, đã giúp Hồng Vân hồi phục vết thương, thì cũng không ngại lại giúp Hồng Vân tu sửa linh bảo một chút.

Dù sao chuyện nhỏ này đối với Chu Du đã ở Thánh Nhân Bát Trọng Thiên mà nói thì quá dễ dàng, mà Hồng Vân đã muốn đi tìm Minh Hà để giải quyết nhân quả, thì kiện linh bảo này là không thể thiếu.

Phải biết rằng Minh Hà là đại năng nổi tiếng giàu có trong Hồng Hoang, có địa phận Huyết Hải làm bản nguyên, chỉ riêng cực phẩm tiên thiên linh bảo bẩm sinh đã có mấy kiện.

Công kích có A Tỳ Nguyên Đồ hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, phòng ngự có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng là cấp cực phẩm, thêm vào đó những linh bảo khác Minh Hà thu hoạch được, trong Hồng Hoang cũng hiếm có ai có thể sánh bằng.

Tuy nói Hồng Vân vừa có được một trận tạo hóa, có thu hoạch

trong đốn ngộ, tu vi vượt qua Minh Hà một bậc, nhưng về phương diện linh bảo thì lại kém không phải một chút.

Nếu Hồng Vân mang theo kiện Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị tổn thương nghiêm trọng này cùng Minh Hà tranh đấu, thì không chừng cuối cùng bản nguyên của kiện linh bảo này sẽ bị triệt để kích tán, làm sao còn có thể tranh phong với Minh Hà.

Vì vậy Chu Du liền chuẩn bị giúp đỡ Hồng Vân tu sửa kiện tiên thiên linh bảo này, như vậy khi Hồng Vân tranh đấu với Minh Hà, cũng ít nhiều có chút tự tin, cũng tránh Hồng Vân lại một lần nữa bị tổn thương tìm đến mình.

Không phải nói Chu Du không muốn cứu chữa, mà là nếu Hồng Vân nếu cảm thấy có mình làm chỗ dựa, thì con đường tu hành cũng sẽ không có bao nhiêu thu hoạch.

Bên này Hồng Vân nhìn kiện linh bảo của mình, trong ánh mắt cũng tràn đầy đau lòng.

Tuy nói Hồng Vân là đại thần tiên thiên mà sinh, nhưng trên người không có bao nhiêu linh bảo, mà Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này không nghi ngờ gì là quan trọng nhất của Hồng Vân.

Chỉ là Hồng Vân không có bao nhiêu tiên thiên linh vật để tu sửa, vì vậy nhìn thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đầy vết sẹo trong lòng ít nhiều có chút day dứt.

Còn Trấn Nguyên Tử ở đây nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh.

Tuy nói Trấn Nguyên Tử biết lần trước đại chiến giữa Hồng Vân và Côn Bằng kiện linh bảo này đã bị tổn thương, nhưng cho đến bây giờ mới rõ kiện linh bảo này lại bị trọng thương đến mức này.

Mà Hồng Vân lại muốn mang theo kiện linh bảo bị trọng thương

này đi tranh phong với Minh Hà, điều này cũng khiến Trấn Nguyên Tử một trận sợ hãi.

Ngay sau đó vẻ mặt bất lực nhìn về phía Hồng Vân bên cạnh, nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, ngươi định cầm kiện linh bảo này đi đánh nhau với Minh Hà sao?" Nghe giọng nói chấn kinh của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng vội vàng quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử.

Nhìn thấy vẻ mặt bất lực của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng có chút đỏ mặt.

Trước đây y cảm thấy với tu vi như hiện tại của mình, dù không dùng linh bảo cũng có thể cùng Minh Hà phân định thắng thua.

Mà hiện tại nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, Hồng Vân mới cảm thấy suy nghĩ của mình có chút tự đại.

Bởi vì nói về sự quen thuộc với Minh Hà hiện tại, Trấn Nguyên Tử không nghi ngờ gì là cao hơn Hồng Vân mấy bậc.

Nếu Trấn Nguyên Tử có biểu hiện như vậy, chứng tỏ suy nghĩ vừa rồi của mình thực sự có chút đương nhiên rồi.

Tuy nhiên Hồng Vân nổi tiếng da mặt dày, dưới ánh mắt bất lực của Trấn Nguyên Tử lộ ra vẻ cười giả lả.

Nhìn thấy biểu hiện của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử giơ tay chỉ vào Hồng Vân một trận lắc đầu, một lát sau mới mở miệng nói: "Sao ngươi không nói sớm!" "Nếu ta biết kiện linh bảo này sẽ ở trong trạng thái như vậy, nói gì cũng không đồng ý cho ngươi đi Huyết Hải!" "Lẽ nào ngươi cho rằng Minh Hà trong thời gian dài như vậy không hề tiến bộ sao!" "Ngay cả ta đối mặt với Minh Hà còn phải dốc toàn lực, ngươi bất cẩn như vậy, sao ta có thể yên tâm!" Nghe xong lời Trấn Nguyên Tử nói, Hồng Vân cũng thu lại vẻ cười cợt, vẻ mặt nghiêm túc nói với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử, khiến ngươi lo lắng

rồi!" "Thực sự là ta quá tự tin rồi, ta nghĩ ta có tiến bộ như vậy, Minh Hà sẽ không có uy hiếp gì!" Nghe cuộc đối thoại của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử phía dưới, Chu Du cũng cười lắc đầu, ngay sau đó nói với hai người: "Thôi được rồi, hai người đừng tranh chấp nữa, để ta khôi phục kiện linh bảo này chẳng phải là tốt rồi sao!" Hai người phía dưới nghe vậy, trên mặt liền sững sờ, ngay sau đó hai người vội vàng cúi mình hành lễ với Chu Du trên điện: "Đa tạ đạo huynh!" "Đa tạ đạo huynh!" Chu Du trên điện nghe lời hai người nói, trực tiếp phất tay, sau đó tiếp tục nói với hai người: "Không cần đa lễ!" "Hãy xem thủ đoạn của ta!" Nghe lời Chu Du nói, hai người dưới điện lập tức trở nên nghiêm túc, rồi toàn thần quán chú nhìn về Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong điện.

Lúc này, thần sắc hai người tuy không biểu lộ chút nào kích động, song trong lòng lại vô cùng xúc động.

Đối với thủ đoạn của Chu Du, hai người đương nhiên thập phần tin tưởng.

Chương 446

Dù sao lần trước khi Hồng Vân vẫn lạc, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng suýt chút nữa tiêu tán tại Hồng Hoang.

Lúc ấy chính là Chu Du ra tay, mới khiến kiện linh bảo này khôi phục.

Mà hiện tại, chưa nói trạng thái Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tốt hơn lần trước rất nhiều, ngay cả cảnh giới Chu Du cũng đã có biến hóa khác biệt.

Lần trước Chu Du bất quá là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng nay Chu Du đã Chứng Đạo Hỗn Nguyên, hai người tự nhiên càng thêm kỳ vọng.

Đương nhiên, Hồng Vân thì đầy lòng cảm kích, còn Trấn Nguyên Tử kích động là vì Hồng Vân mà cảm thấy vui mừng.

Trên điện, Chu Du thấy biểu hiện của hai người, cũng không chút chậm trễ, một tay khẽ nâng lên, ngay sau đó mấy đạo Hỗn Nguyên Chi Lực trực tiếp xuất hiện trong tay Chu Du.

Sau đó, hai người trên điện liền nghe tiếng Chu Du vang lên: "Định!" Theo tiếng Chu Du dứt, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử liền thấy quanh Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lóe lên một đạo linh quang, rồi bị gông xiềng vững chắc giữa không trung.

Ngay cả Hồng Vân, là chủ linh bảo, có tâm linh cảm ứng với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, cũng phát hiện không thể khiến kiện linh bảo này nhúc nhích mảy may.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên của Chu Du đâu phải tầm thường, đừng nói Hồng Vân hiện giờ bất quá là cảnh giới Chuẩn

Thánh nhỏ bé, cho dù Hồng Vân đã Chứng Đạo Hỗn Nguyên, cũng không có biện pháp thôi động linh bảo dưới tay Chu Du.

Đương nhiên, Hồng Vân cũng sẽ không mạo hiểm như vậy mà làm ảnh hưởng Chu Du thi triển.

Tiếp đó, hai người liền thấy từng đoàn Tiên Thiên Chi Khí nồng đậm như thủy triều từ ngoài điện dũng tới, rồi điên cuồng xung kích vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Theo vô tận Tiên Thiên Linh Khí dung nhập vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, vết thương trên thân hồ lô cũng bắt đầu khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Dưới điện, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thấy cảnh này, trên mặt đầy chấn kinh!

Bởi vì Chu Du bất quá chỉ là động tác tùy tay, trong điện lại có biến hóa như vậy.

Chỉ trong mấy hơi thở, kiện linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã phát sinh chuyển biến long trời lở đất.

Thấy trạng thái Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lúc này, hai người trong lòng cũng vạn phần cảm khái, tán thán vĩ lực của Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Hai người, với nhãn lực tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên phi phàm.

Tuy không rõ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vì sao lại khôi phục nhanh như vậy, nhưng cũng sẽ không cho rằng linh bảo biến hóa là do Tiên Thiên Linh Khí nồng đậm.

Dù sao, ngay cả hai người bọn họ cũng có thể tụ tập Tiên Thiên Linh Khí như vậy quán nhập vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, nhưng Tiên Thiên Linh Khí dù có nhiều đến mấy cũng không có biện pháp

khiến Tiên Thiên Linh Bảo khôi phục nhanh như thế được.

Suy nghĩ của hai người đương nhiên không sai.

Tuy nói mức độ Tiên Thiên Linh Khí nồng đậm có liên quan đến tốc độ khôi phục của kiện linh bảo này, nhưng cũng không thể có hiệu quả tốt đến vậy.

Mà Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô sở dĩ có biến hóa lớn như vậy, là bởi vì Hỗn Nguyên Chi Lực của Chu Du trực tiếp đánh tan Hỗn Độn Chi Khí trong Tiên Thiên Linh Khí, rồi quán nhập vào Bản Nguyên của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Phải biết, Bồng Lai ở trong Hỗn Độn, bên ngoài Tiên Đảo còn có Hỗn Độn Đại Trận không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn Chi Khí thành Tiên Thiên Linh Khí.

Cho nên, trong Tiên Thiên Linh Khí ở Bồng Lai có không ít Hỗn Độn Chi Khí có thể bị hấp thu.

Mà những Hỗn Độn Chi Khí này bị Chu Du trực tiếp đánh tan, quán nhập vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Bản Nguyên linh bảo được bổ sung, tự nhiên khôi phục thấy rõ hiệu quả.

Đương nhiên, thao tác như vậy nói thì nhẹ nhàng vô cùng, nhưng đối với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mà nói thì là chuyện kinh thiên động địa.

Dù sao, với cảnh giới hiện tại của hai người, việc hấp thu Hỗn Độn Chi Khí cũng là miễn cưỡng, càng đừng nói trực tiếp chuyển Hỗn Độn Chi Khí thành Bản Nguyên Chi Lực.

Hành vi như vậy, ngay cả Thánh Nhân e rằng cũng phải tốn công tốn sức, chỉ có cảnh giới như Chu Du mới có thể dễ dàng làm được.

Thần tình biến hóa của hai người dưới điện đương nhiên không qua mắt được Chu Du.

Thấy hai người vẻ mặt chấn kinh, trên mặt Chu Du cũng xuất hiện một tia ý cười.

Bất quá, kiện linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô sắp khôi phục hoàn toàn, Chu Du tạm thời cũng không có tâm tư giải thích cho hai người, rồi chăm chú nhìn về linh bảo giữa không trung.

Thấy vết thương trên thân hồ lô hoàn toàn biến mất, mức độ Hỗn Nguyên Chi Lực trong tay Chu Du lại tăng thêm một tầng thứ.

Không sai, lần này Chu Du không những muốn khôi phục hoàn toàn uy năng của kiện linh bảo này, mà còn muốn trợ lực Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô kiện Tiên Thiên Linh Bảo này tiến thêm một bước, triệt để trở thành tầng thứ Cực Phẩm.

Phải biết, trước kia Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã là tầng thứ đỉnh phong của Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu không phải hai lần thụ thương, có lẽ đã sớm đột phá phẩm giai mà đề thăng.

Dù sao, có sự uẩn dưỡng vô tận năm tháng của Hồng Vân và Khí Vận Văn Tự của Nhân Tộc gia trì, kiện linh bảo này có đầy đủ nội hàm để thành tựu Cực Phẩm.

Nhưng mỗi lần đạt đến đỉnh phong, kiện linh bảo này lại gặp phải ma nạn nhất định, nên vẫn luôn khó thành tựu Cực Phẩm.

Bất quá, tao ngộ như vậy cũng khiến Tiên Thiên Linh Cấm của kiện linh bảo này có biến hóa mới.

Lần này Chu Du liền dự định trực tiếp khiến kiện Tiên Thiên Linh Bảo này phá bỏ rồi lập lại.

Mà việc bổ sung Bản Nguyên Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vừa rồi cũng là để kiện linh bảo này có tư lương đột phá.

Theo Hỗn Độn Chi Lực không ngừng được chuyển hóa thành Bản Nguyên linh bảo, kiện linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô càng thêm thần dị, hoàn toàn thoát khỏi trạng thái ảm đạm trước đó.

Dưới sự chú mục của hai người trong điện, Khí Tức của kiện linh bảo này cũng trở nên càng ngày càng cường hãn.

Biến hóa của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tự nhiên không qua mắt được Hồng Vân, chủ nhân của nó.

Cảm nhận được biến hóa của linh bảo lúc này, ánh mắt Hồng Vân càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì trong cảm tri của y, uy năng của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã vượt qua lúc mạnh nhất trước kia.

Hơn nữa, biến hóa này vẫn chưa dừng lại, kiện linh bảo này vẫn đang không ngừng mạnh lên.

Cảm nhận được biến hóa của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Hồng Vân với vẻ mặt không dám tin nhìn về Chu Du trên điện.

Dù sao, biến hóa của kiện linh bảo hiện tại đã vượt ngoài tưởng tượng của Hồng Vân.

Vốn dĩ Chu Du nói muốn khôi phục Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Hồng Vân đã cảm thấy đạo huynh nhà mình khôi phục kiện linh bảo này như ban đầu đã là không tệ rồi.

Nhưng bây giờ kiện linh bảo này không những khôi phục đến uy năng lúc đỉnh phong nhất, mà còn đang không ngừng đề thăng, điều này sao có thể khiến Hồng Vân không chấn kinh?

Trấn Nguyên Tử bên cạnh thấy biến hóa của Hồng Vân, trong ánh mắt cũng có chút không hiểu.

Khí Tức linh bảo không ngừng đề thăng chẳng phải là chuyện tốt

sao, vì sao Hồng Vân lại có biểu hiện như vậy?

Mà Chu Du trên điện chú ý tới thần sắc của hai người, cũng không lên tiếng giải thích, mà trực tiếp duỗi hai ngón tay chỉ về Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô giữa không trung.

Chương 447

Thấy động tác của Chu Du, hai người vội vàng nhìn về linh bảo trên điện.

Sau đó, hai người liền nghe tiếng Chu Du lại vang lên: "Phá!" Cùng với tiếng Chu Du dứt, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong ánh mắt hai người cũng có biến hóa mới.

Liền thấy linh quang quanh thân kiện linh bảo này đột nhiên lóe lên, rồi liền lấy thế nuốt chửng hấp thu hết thảy Tiên Thiên Linh Khí xung quanh.

Vì hấp thu Tiên Thiên Linh Khí quá nhanh, linh khí bên ngoài không có biện pháp bổ sung kịp thời, vậy mà trực tiếp hình thành một đạo xoáy nước linh khí.

Mà những điều này cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài, biến hóa bên trong linh bảo còn kịch liệt hơn.

Ngay khi linh bảo nuốt chửng linh khí bên ngoài, tại nơi Bản Nguyên linh bảo, Tiên Thiên Linh Cấm lại trực tiếp tan ra.

Sau đó, lại dưới sự gia trì của Bản Nguyên Chi Lực mà biến hóa trọng tổ.

Mà Bản Nguyên do Hỗn Độn Chi Lực bị Chu Du đánh tan vừa rồi đang không ngừng cung cấp mọi thứ cần thiết cho việc trọng tổ Tiên Thiên Linh Cấm.

Khoảnh khắc Tiên Thiên Linh Cấm của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tan ra, sắc mặt Hồng Vân, chủ linh bảo, cũng đột nhiên biến đổi.

Phải biết, Nguyên Thần của Hồng Vân đã lạc ấn trên Tiên Thiên Linh Cấm của linh bảo.

Hiện tại linh cấm trọng tổ, Hồng Vân không thể cảm tri được Nguyên Thần Chi Lực của mình nữa, thần tình đương nhiên sẽ có chút kinh ngạc.

Bất quá, Hồng Vân tuy không hiểu, nhưng cũng không có ý muốn mở miệng nói gì.

Dù sao, Hồng Vân biết rõ vị đạo huynh này của mình sẽ không hại y, huống hồ hiện tại uy năng của linh bảo đang không ngừng đề thăng.

Còn về việc tại sao lại có biến hóa như vậy, Hồng Vân cũng chuẩn bị đợi linh bảo biến hóa kết thúc rồi thỉnh giáo Chu Du.

Bên này, Trấn Nguyên Tử thấy sắc mặt Hồng Vân cuồng biến, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân không mở miệng, nên cũng chỉ có thể nén nghi hoặc trong lòng.

Ngay lúc này, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên điện lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Trên đại điện, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vốn đang điên cuồng hấp thu Tiên Thiên Linh Khí bên ngoài đột nhiên dừng lại, sau đó thủy triều Tiên Thiên Linh Khí quanh thân hồ lô dường như bị ngăn cách, không thể dũng nhập vào linh bảo nữa.

Trong đại điện, chúng không ngừng tích tụ, cuối cùng vậy mà trực tiếp hóa thành linh vụ hoàn toàn bao phủ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Ngay sau đó, Khí Tức từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tán phát ra lập tức biến mất, lơ lửng trên điện như một phàm vật không có chút uy năng nào.

Thấy cảnh này, sắc nghi hoặc trên mặt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử dưới điện càng đậm.

Tuy nói Hồng Vân là chủ linh bảo, nhưng sau khi Tiên Thiên Linh Cấm trong Bản Nguyên Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô biến hóa vừa rồi, đã khiến Hồng Vân mất đi cảm tri đối với linh bảo.

Cho nên lúc này Hồng Vân thấy linh bảo biến hóa cũng một mặt mờ mịt.

Mà tu vi của Trấn Nguyên Tử tuy cao hơn Hồng Vân một bậc, nhưng cũng chưa từng có kinh lịch như vậy.

Thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô không còn chút Khí Tức nào, trong lòng y cũng như bị mèo cào.

Khác với biểu hiện của hai người dưới điện, thấy biến hóa của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, trên mặt Chu Du trên điện lại hiện lên một tia ý cười.

Sau đó, Chu Du khẽ gật đầu, liền thu lại động tác trên tay.

Mà Chu Du sở dĩ có biểu hiện như vậy, là bởi vì y biết kiện Bản Mệnh Linh Bảo này của Hồng Vân đã phát sinh thuế biến, sắp thành tựu tầng thứ Cực Phẩm.

Tuy nói Hồng Vân mới là chủ nhân của kiện linh bảo này, nhưng hiện tại lại không có ai hiểu rõ kiện linh bảo này như Chu Du.

Dù sao, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có cảnh ngộ hiện tại, đều là do Chu Du ra tay.

Huống hồ, Chu Du hiện giờ là cảnh giới gì, đừng nói Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, e rằng cũng không qua mắt được Chu Du thăm dò.

Trước kia Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô hấp thu nhiều Tiên Thiên Linh Khí như vậy, cũng là vì Linh Cấm trong Bản Nguyên tan ra trọng tổ cần dùng.

Nay Tiên Thiên Linh Cấm mới sắp sinh thành, còn lại chỉ cần Bản Nguyên linh bảo thôi động.

Hơn nữa, trước đó Chu Du đã dùng đại pháp lực trực tiếp chuyển hóa Hỗn Độn Chi Lực thành Bản Nguyên linh bảo, đã cung cấp đủ tư lương tấn thăng cho linh bảo, nên tự nhiên không cần Tiên Thiên Linh Khí tham dự nữa.

Chỉ cần Linh Cấm của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tân sinh, kiện linh bảo này liền có thể thuận lợi thành tựu tầng thứ Cực Phẩm.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử bên này thấy Chu Du thu lại động tác, ánh mắt cũng sáng lên.

Hai người liền quay đầu chuẩn bị thỉnh giáo Chu Du.

Chỉ là không đợi hai người mở miệng, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên điện đột nhiên truyền ra từng trận âm thanh oanh minh.

Dị trạng này lập tức hấp dẫn ánh mắt hai người.

Hai người không màng mở miệng, trực tiếp chuyển tầm nhìn nhìn về Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên đại điện.

Đợi đến khi tầm nhìn hai người rơi xuống linh bảo, lại phát hiện linh quang bên ngoài thân hồ lô của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên điện lại xuất hiện, hơn nữa linh quang trên đó không ngừng cuồn cuộn lóe sáng, trở nên càng thêm chói mắt.

Theo linh quang trên linh bảo biến hóa, Khí Tức linh bảo cũng đang không ngừng đề thăng.

Thấy biến hóa của linh bảo, hai người lập tức trợn tròn mắt, không còn tâm tư khác, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên điện, sợ rằng sẽ bỏ lỡ điều gì!

Dưới sự chú thị của hai người, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng

bắt đầu khoảnh khắc thuế biến cuối cùng, bắt đầu nhảy vọt lên tầng thứ cao hơn.

Tại nơi hai người không nhìn thấy, Linh Cấm trong Bản Nguyên linh bảo không ngừng dũng hiện, rồi không ngừng lạc ấn tại mỗi một chỗ của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Theo Linh Cấm tân sinh xuất hiện, linh bảo cũng trở nên càng thêm thần dị, Khí Tức càng thêm thâm thúy.

Cho đến một lát sau, trong Bản Nguyên linh bảo không còn Linh Cấm xuất hiện nữa, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng chân chính tiến nhập tầng thứ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lúc này, tuy nói không theo kịp một số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm ứng vận mà sinh trong Hồng Hoang, nhưng cũng xem như là kiệt xuất trong các linh bảo Cực Phẩm.

Huống hồ, kiện linh bảo này còn là một kiện linh bảo thuộc tính công kích, ở tầng thứ Cực Phẩm cũng xem như cực kỳ hiếm có, ngay cả so với hai kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ của Minh Hà cũng không kém chút nào.

Mà theo Khí Tức của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô triệt để ổn định, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử dưới điện cũng xem như triệt để hoàn hồn.

Thấy hình thái cuối cùng của linh bảo, không cần Chu Du nói thêm, rất nhiều nghi hoặc trong lòng hai người liền tự nhiên được giải đáp.

Dù sao, Khí Tức Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai người tự nhiên sẽ không nhận sai.

Phải biết, trên người Trấn Nguyên Tử có một kiện Cực Phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, nên đối với Khí Tức Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không tính là xa lạ.

Chương 448

Cảm nhận được Khí Tức linh bảo, Trấn Nguyên Tử liền biết Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trước mắt tuy không bằng Địa Thư, nhưng cũng đã không chênh lệch là bao.

Hồng Vân tuy chưa từng sở hữu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng đối với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không tính là xa lạ.

Dù sao đi nữa, kiếp trước Hồng Vân cũng là đại năng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng từng thấy không ít.

Vả lại, trận đại chiến giữa y và Côn Bằng trong Hỗn Độn mới qua chưa lâu, nên y càng quen thuộc với uy năng tầng thứ Cực Phẩm linh bảo.

Huống hồ, theo Linh Cấm tân sinh trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô triệt để ổn cố, Nguyên Thần lạc ấn của Hồng Vân cũng lại xuất hiện trên Linh Cấm tân sinh.

Đối với Bản Mệnh Linh Bảo của mình, Hồng Vân tự nhiên sẽ không xa lạ.

Lại một lần nữa chưởng khống kiện linh bảo này, Hồng Vân liền biết kiện linh bảo này của mình đã đạt đến tầng thứ Cực Phẩm.

Mãi đến lúc này, hai người mới xem như hiểu rõ dụng ý của Chu Du.

Vốn dĩ hai người còn cho rằng Chu Du chỉ là tu phục Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, nhưng không thể ngờ, Chu Du không những khiến Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô triệt để khôi phục, mà còn trực tiếp khiến

kiện linh bảo này hóa thành tầng thứ Cực Phẩm.

Nhìn linh bảo đã hoàn toàn tấn thăng trên điện, trong ánh mắt hai người cũng khó che giấu vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên, trong lòng Hồng Vân vạn phần kinh hỉ.

Dù sao, ngay cả trong Hồng Hoang, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng cực kỳ hiếm có, không ở trong tay Thánh Nhân thì cũng ở trong tay Tiên Thiên Đại Thần.

Tùy tiện một kiện đều là tồn tại được chúng sinh Hồng Hoang biết đến.

Ngay cả y là đại năng Tiên Thiên mà sinh, lại cũng không có một kiện.

Mà khoảnh khắc này lại được tạo hóa như vậy, sở hữu một kiện linh bảo Cực Phẩm, Hồng Vân sao có thể không kích động?

Trấn Nguyên Tử bên cạnh thấy trạng thái của Hồng Vân cũng từ đáy lòng vui mừng cho vị hảo hữu này của mình.

Trước đó Hồng Vân muốn đi tìm Minh Hà để hiểu rõ nhân quả, Trấn Nguyên Tử lo lắng Minh Hà có Huyết Hải làm hậu thuẫn, lại còn có lợi thế pháp bảo.

Hiện tại Hồng Vân có Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã thành tầng thứ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả đến địa bàn Huyết Hải của Minh Hà, cũng sẽ không có bao nhiêu nguy hiểm.

Phải biết, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khác với Cực Phẩm linh bảo trong tay Côn Bằng trước đó.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô là linh bảo chuyên về công kích.

Đợi đến khi hai người từ trong chấn kinh khôi phục lại, cũng là lần đầu tiên nhìn về Chu Du trên điện.

Sau đó, Hồng Vân càng trực tiếp hướng về Chu Du cúi người hành lễ: "Đa tạ đạo huynh thành toàn!" "Hồng Vân may mắn biết bao, có thể được đạo huynh giúp đỡ như vậy!!!" Đợi đến khi Hồng Vân nói xong, Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng vội vàng cúi người mở miệng với Chu Du: "Có lao đạo huynh ra tay!" Thấy biểu hiện của hai người dưới điện, trên mặt Chu Du cũng đầy ý cười.

Sau đó Chu Du gật đầu với hai người, trực tiếp đáp lại: "Giữa chúng ta là hảo hữu, không cần khách khí!" "Hơn nữa, kiện linh bảo này vốn dĩ có tư chất Cực Phẩm, với ta cũng có vài phần duyên phận, thành tựu Cực Phẩm cũng là chuyện nên làm!" Tuy nói Chu Du nói như vậy, nhưng lòng cảm kích trong Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử lại không hề giảm bớt.

Bởi vì hai người biết rõ, ngay cả Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có tư chất trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng nếu không có Chu Du ra tay, việc thành tựu tầng thứ Cực Phẩm cũng là chuyện hư vọng.

Dù sao, Hồng Vân đã có kiện linh bảo này lâu như vậy, đừng nói khiến linh bảo tiến thêm một bước, có thể duy trì tầng thứ linh bảo đã là không tệ rồi.

Hiện nay kiện linh bảo này có thể thành tầng thứ Cực Phẩm, tất cả đều là công lao của Chu Du trên điện.

Cho nên, sau khi tiếng Chu Du dứt, hai người cũng vội vàng mở miệng đáp lại.

Tiếp đó, liền nghe Trấn Nguyên Tử dẫn đầu mở miệng: "Cùng với bảo vật này đồng nguyên mà sinh cũng có mấy kiện, nhưng chỉ có Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có thể thành Cực Phẩm, hoàn toàn nhờ đạo huynh ra tay!" "Có thể được đạo huynh giúp đỡ như vậy, cũng là tạo hóa của Hồng Vân!" Hồng Vân bên cạnh nghe lời Trấn Nguyên Tử

nói, cũng điên cuồng gật đầu, sau đó vội vàng mở miệng với Chu Du nói: "Đúng vậy, đúng vậy!" "Nếu không phải đạo huynh ra tay, kiện hồ lô này của ta đừng nói thành tựu tầng thứ Cực Phẩm, có thể khôi phục như ban đầu đã là không tệ rồi!" "Luôn được Trấn Nguyên Tử và đạo huynh chiếu cố, Hồng Vân thực sự có chút hổ thẹn!" Nói rồi nói, giọng Hồng Vân cũng trở nên kích động, đối với vị đạo huynh Chu Du này, Hồng Vân đầy lòng cảm kích.

Dù sao, nếu không có Chu Du, thì trong Hồng Hoang cái tên Hồng Vân này e rằng đã sớm bị phong trần, lại sao có thể còn có vẻ vang như hiện tại?

Y hiện giờ tuy không có Hồng Mông Tử Khí, nhưng so với kiếp trước không biết tốt hơn bao nhiêu.

Phải biết, hiện tại y cách cảnh giới Chí Thánh cũng chỉ còn nửa bước, hơn nữa Bản Mệnh Linh Bảo đã thành Cực Phẩm Tiên Thiên, thực lực so với kiếp trước đã tốt hơn không biết bao nhiêu.

Ngay cả hiện tại Hồng Vân là lấy thân phận Thương Hiệt sau khi chuyển thế mà hành tẩu Hồng Hoang, thậm chí ngay cả tính cách cũng đã phát sinh biến hóa không nhỏ.

Nhưng những tồn tại biết nội tình vẫn xem y là Hồng Vân.

Cho nên, tên Hồng Vân xem như lại một lần nữa được chúng sinh Hồng Hoang biết đến, Hồng Vân lại sao có thể không hưng phấn?

Mà lần này lại được Chu Du hậu tứ như vậy, trong lòng Hồng Vân tự nhiên không có biện pháp bình tĩnh lại.

Nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, Hồng Vân cũng vạn phần cảm khái, đến nỗi cuối cùng sắc mặt cũng có chút ửng hồng.

Còn về việc tại sao lại có biểu hiện như vậy, cũng là vì Hồng Vân nhớ lại đủ thứ chuyện kiếp trước của mình.

Nhớ lại từng có, Hồng Vân cũng cảm thấy có chút may mắn.

Nếu không phải quen biết Trấn Nguyên Tử và Chu Du, thì dù không bị Côn Bằng và Minh Hà bức tử, cũng sẽ bị người khác tính kế.

Nghe ngữ khí cảm khái của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng không khỏi thở dài một hơi.

Mà Chu Du trên điện thấy biểu hiện của hai người lúc này, trên mặt cũng khẽ biến hóa.

Đương nhiên, Chu Du cũng chỉ là có chút cảm khái mà thôi, bất quá không phải vì kinh lịch của Hồng Vân khiến Chu Du cảm khái, mà là vì lời nói của Hồng Vân khiến Chu Du nhớ lại con đường tu hành của mình.

Chu Du tu hành đến nay nhìn có vẻ thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng có không ít ma nạn, chỉ là những ma nạn này đối với Chu Du không có bao nhiêu ảnh hưởng mà thôi.

Từ Hóa Hình Chi Kiếp, đến độc tự du lịch Hồng Hoang, thậm chí cuối cùng Trảm Tam Thi.

Những ma luyện này tuy không ảnh hưởng đến tu hành của Chu Du, nhưng cũng khiến Chu Du có chút cảm xúc.

Tuy nói Chu Du xuất thế liền có Bán Sinh Chí Bảo, sau đó còn có Hồng Quân vị lão sư này tận tâm giáo đạo, thêm vào ký ức kiếp trước, cũng là một đường đột phá đến cảnh giới hiện tại.

So với người khác, con đường tu hành nghiễm nhiên là thuận lợi quá đỗi.

Những ma luyện này tuy không ảnh hưởng đến tu hành của Chu Du, nhưng cũng khiến Chu Du có chút cảm xúc.

Tấn thăng đến cảnh giới như hiện tại, Chu Du đã sớm hiểu rõ sự

chiếu cố âm thầm của Hồng Quân.

Cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao Chu Du hiện tại lại cố chấp với cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực.

Bởi vì chỉ khi trở thành tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, mới có thể giúp Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Đương nhiên, những suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu Chu Du một chốc, khiến Chu Du càng thêm minh bạch con đường phía trước.

Sau đó, sắc mặt Chu Du khôi phục như thường, rồi mở miệng nói với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử dưới điện: "Ba người chúng ta quen biết nhau từ lúc vi mạt, lý nên tương hỗ chiếu cố.

Chương 449

Hơn nữa, tu vi ta hiện nay cao hơn một chút, làm những điều này cũng là chuyện tùy tay!" "Hai ngươi trong lòng không cần có chấp niệm gì, ta còn đang đợi xem hai ngươi Chứng Đạo đó!" Nghe lời Chu Du nói, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử dưới điện nhìn nhau, cũng đồng thanh nói với Chu Du: "Nhất định không phụ đạo huynh chúc thác!" Nghe lời nói trịnh trọng của hai người, trên mặt Chu Du cũng lộ ra ý cười từ đáy lòng.

Con đường tu hành giảng về tùy tâm mà hành.

Tuy nói có ký ức kiếp trước, nhưng quen biết hai người này, Chu Du cũng xem hai người là bằng hữu.

Cho nên thấy tiền đồ của hai người có thể làm được, tự nhiên từ đáy lòng mà vui mừng an ủi.

Cũng như với Tây Vương Mẫu, nếu đã động lòng, lại hà tất cự tuyệt lựa chọn từ nội tâm!

Đương nhiên, theo cảnh giới hiện tại của Chu Du mà nhìn, người tu hành đoạn tình tuyệt niệm rốt cuộc cũng lạc vào tả đạo.

Trời đất sơ sinh liền phân Âm Dương đã nói rõ tất cả.

Cho nên, đợi đến khi tiếng hai người dưới điện dứt, Chu Du cũng gật đầu tiếp tục nói với hai người: "Hai ngươi đã tìm được con đường Chứng Đạo, còn lại chỉ là tích lũy mà thôi!" "Nếu có chỗ nào không hiểu, có thể đến Bồng Lai tìm ta!" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt hai người đầy kích động.

Đến cảnh giới như hai người, mỗi bước tiến lên đều là mò đá qua sông.

Mà có sự chỉ đạo của Chu Du, người đầu tiên Chứng Đạo Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang, con đường Chứng Đạo của hai người ít nhất sẽ không đi chệch.

Điều này đối với hai người mà nói đã là tạo hóa lớn nhất rồi.

Ngay sau đó, hai người cũng lại lần nữa hướng về Chu Du trên điện cúi người hành lễ.

Đợi đến khi hai người đứng dậy, Chu Du khẽ gật đầu, liền tâm niệm vừa động, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên đại điện liền trực tiếp rơi vào trong tay Chu Du.

Khi kiện linh bảo này rơi vào tay Chu Du, cũng phát ra một trận rung động, hiển thị thập phần linh dị.

Đương nhiên, trận rung động này không phải là phản kháng.

Linh bảo tuy không có linh trí, nhưng cũng có đủ linh tính, tự nhiên có thể phân biệt được Khí Tức của Chu Du.

Hơn nữa, kiện linh bảo này cũng biết có thuế biến như vậy đều là nhờ Chu Du.

Cho nên đối mặt với sự triệu hoán của Chu Du, không có chút phản kháng nào.

Sau khi rơi vào tay Chu Du, Khí Tức chấn động một trận, là để hiển thị ý cảm kích.

Đương nhiên, linh bảo có biểu hiện như vậy, không có nghĩa là Chu Du đã hàng phục kiện linh bảo này.

Phải biết, linh bảo cũng biết xu lợi tị hại, càng đừng nói đây còn là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Mà Chu Du sở dĩ có thể triệu kiện linh bảo này đến, một mặt đương nhiên là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô thập phần cảm kích Chu

Du, mặt khác là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cảm nhận được Khí Tức của Chu Du, biết Chu Du không phải là người mình có thể chống cự, nên mới cam tâm để Chu Du khu sử.

Hồng Vân dưới điện thấy cảnh này, trên mặt cổ tỉnh vô ba.

Theo Hồng Vân thấy, đây cũng là chuyện nên làm.

Bởi vì Hồng Vân biết rõ vị đạo huynh này của mình đã sớm Chứng Đạo Hỗn Nguyên, thực lực thâm bất khả trắc.

Đừng nói Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bất quá là vừa mới tấn thăng tầng thứ Cực Phẩm, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế đã là tầng thứ Cực Phẩm khi đối mặt với vị đạo huynh này của mình, e rằng cũng không dám có dị động gì.

Hơn nữa, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có thể thành tựu Cực Phẩm, vẫn là nhờ vị đạo huynh này của mình ra tay.

Cho nên thấy Bản Mệnh Linh Bảo của mình đối với Chu Du thân mật như vậy, Hồng Vân không những không đỏ mắt, mà ngược lại còn cảm thấy điều này là quá đỗi bình thường.

Chu Du trên điện thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô rung động, ý cười trên mặt cũng càng đậm.

Tuy nói việc đề thăng của kiện linh bảo này nằm trong dự liệu của mình, nhưng thấy kiện linh bảo này có linh tính như vậy, cũng có chút tự đắc.

Sau đó, Chu Du duỗi một tay khác khẽ gõ một cái vào thân hồ lô.

Lần này khiến Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô dừng lại rung động.

Thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khôi phục bình tĩnh, Chu Du trực tiếp tùy tay vung lên, đưa kiện linh bảo này trở lại trước người Hồng Vân.

Hồng Vân dưới điện thấy linh bảo rơi xuống, cũng vội vàng duỗi tay đón lấy, sau đó cũng sốt ruột không chờ được nữa mà dung Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vào Nguyên Thần để uẩn dưỡng.

Thấy động tác của Hồng Vân, Chu Du cũng không khỏi gật đầu, rồi mở miệng nói với Hồng Vân: "Bảo vật này đã tấn thăng đến Cực Phẩm, có rất nhiều điều linh dị.

Hồng Vân còn cần phải làm quen một chút!" Tiếng Chu Du vừa dứt, Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng nghĩ đến điều gì đó, rồi lập tức theo sau mở miệng nói: "Chu Du đạo huynh nói rất đúng, Hồng Vân ngươi trước tiên làm quen linh bảo mới là chính sự!" "Đợi đến khi hoàn toàn chưởng ác linh bảo, hãy đi Huyết Hải cũng không muộn!" Đối với chuyến đi này của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử vốn có chút lo lắng.

Bất quá hiện tại Chu Du ra tay, đề thăng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân lên tầng thứ Cực Phẩm, nỗi lo lắng trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng tiêu tan phần lớn.

Nhưng lời Chu Du vừa nói ra, Trấn Nguyên Tử lập tức phản ứng lại.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vừa mới tấn thăng Cực Phẩm, Hồng Vân vẫn chưa thể hoàn toàn chưởng khống.

Nếu mạo hiểm đi Huyết Hải, e rằng sẽ chịu thiệt lớn.

Cho nên y vội vàng tiếp lời Chu Du để chúc phúc Hồng Vân.

Mà Hồng Vân dưới điện vừa mới thu Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vào Nguyên Thần, đang chìm đắm trong vui mừng, liền nghe tiếng hai người truyền đến, cũng lập tức từ trạng thái hưng phấn hoàn hồn.

Đợi đến khi tiếng Chu Du và Trấn Nguyên Tử dứt, Hồng Vân vội vàng đáp lại hai người: "Còn xin hai vị đạo huynh yên tâm!" "Hồng

Vân minh bạch!" Kỳ thực, ngay khoảnh khắc Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô dung vào Nguyên Thần, Hồng Vân đã hiểu rõ biến hóa của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Nhưng đối với uy năng hiện tại của kiện linh bảo này, Hồng Vân vẫn chưa có một khái niệm chuẩn xác.

Ngay cả Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô là Bản Mệnh Linh Bảo của Hồng Vân, nhưng lần này tấn thăng tầng thứ Cực Phẩm đối với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô mà nói không khác gì thoát thai hoán cốt, thậm chí ngay cả Tiên Thiên Linh Cấm trong Bản Nguyên cũng có biến hóa mới.

Tự nhiên không phải Hồng Vân có thể triệt để chưởng ác trong một sớm một chiều.

Cho nên, Hồng Vân muốn hoàn toàn quen thuộc kiện linh bảo này, vẫn cần một đoạn thời gian để uẩn dưỡng lại.

Thêm vào đó, trước kia Hồng Vân cũng chưa từng chưởng khống linh bảo tầng thứ Cực Phẩm, cũng không có kinh nghiệm gì, nên cũng cực kỳ thận trọng.

Tuy nói Hồng Vân muốn đi tìm Minh Hà để kết thúc nhân quả, nhưng cũng không kém gì lúc này.

Dù sao, lần này đi tìm Minh Hà, khẳng định là phải đánh một trận.

Nếu không thể hoàn toàn chưởng khống linh bảo, thì đến lúc đó đừng nói giáo huấn Minh Hà, có thể thoát thân khỏi Huyết Hải đã không dễ dàng rồi.

Phải biết, trong tay Minh Hà không chỉ có một kiện Cực Phẩm linh bảo, mà còn đều là Bản Sinh Chi Bảo của Minh Hà.

Ngay cả tu vi của mình đã vượt qua Minh Hà một bậc, nhưng nếu vì không quen thuộc linh bảo mà chịu thiệt lớn, thì đó chẳng phải là

lãng phí hảo ý của Chu Du sao?

Chương 450

Hồng Vân biết rõ lợi hại trong đó, tự nhiên không thể nào đại ý như vậy.

Chỉ là hiện tại cách Bồng Lai Thịnh Yến không xa, Hồng Vân tự nhiên không muốn bỏ lỡ, nên trong lòng vẫn còn một tia cố lự.

Chu Du và Trấn Nguyên Tử trên điện nghe tiếng Hồng Vân, trên mặt cũng lộ ra thần sắc mãn ý.

Hai người vừa rồi chúc phúc Hồng Vân, cũng là sợ Hồng Vân được Cực Phẩm linh bảo liền sốt ruột không chờ được mà đi tìm Minh Hà gây phiền phức.

Bởi vì hai người biết rõ, ngay cả Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân đã thành Cực Phẩm, nhưng Minh Hà cũng không kém.

Mà hiện tại thấy Hồng Vân một bộ dáng ổn trọng, trong lòng hai người tự nhiên cũng cực kỳ tán thành.

Đương nhiên, so với Trấn Nguyên Tử, Chu Du đối với sự thay đổi của Hồng Vân càng hiểu rõ hơn.

Ai bảo Hồng Vân chuyển thế là do một tay Chu Du làm, cho nên biến hóa của Hồng Vân sau khi chuyển thế, cũng nằm trong dự liệu của Chu Du.

Bất quá, tuy nói Chu Du biết rõ, nhưng thấy biểu hiện của Hồng Vân như hiện tại, Chu Du cũng đặc biệt vui mừng.

Ngay sau đó trực tiếp mở miệng nói với Hồng Vân: “Hồng Vân ngươi có thể nghĩ như vậy cũng là tốt nhất!” “Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vốn là Bản Mệnh Chí Bảo của ngươi, tuy nói có biến hóa mà thành tựu Cực Phẩm, nhưng ngươi làm quen cũng không tốn bao nhiêu công

phu.” “Cách Bồng Lai Thịnh Yến còn mấy năm, đủ để ngươi kết thúc nhân quả với Minh Hà!” Tuy nói Hồng Vân không mở miệng, nhưng Chu Du cũng biết rõ cố lự trong lòng Hồng Vân.

Đến cảnh giới như Chu Du, Hồng Vân có tâm tư gì khẳng định cũng không qua mắt được y.

Hơn nữa, Hồng Vân sở dĩ vừa nãy thỉnh cầu Chu Du, chính là không muốn bỏ lỡ Bồng Lai Thịnh Yến.

Thêm vào đó, chúc phúc trước đó của Chu Du đã khiến Hồng Vân biết rõ sau khi Bồng Lai Thịnh Yến kết thúc, Hồng Hoang sẽ có đại sự phát sinh, lại càng muốn kết thúc nhân quả với Minh Hà trước Thịnh Yến.

Mà Chu Du đã giúp Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tấn thăng, tự nhiên trong lòng có tính toán, sẽ không để Hồng Vân bỏ lỡ Bồng Lai Thịnh Yến.

Cũng là nhân lúc này cho Hồng Vân ăn một viên định tâm hoàn, để tránh Hồng Vân trong lòng có cố lự.

Nghe lời Chu Du nói, trên mặt Hồng Vân cũng lóe lên một tia thần sắc kích động.

Ngay cả Hồng Vân tự mình cũng biết rõ làm quen linh bảo không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Mình may mắn được Chu Du hậu tứ như vậy, nếu còn bỏ lỡ đại hỉ sự của Bồng Lai, thì Hồng Vân mình có lẽ sẽ vô cùng hối hận.

Mà lời nói của Chu Du hiện tại nghiễm nhiên là khiến Hồng Vân buông xuống cố lự trong lòng, biết rõ mọi việc đều nằm trong kế hoạch của vị đạo huynh này của mình.

Trong lòng y cũng sinh ra một tia vui mừng thầm kín, liền vội vàng nói với Chu Du: “Chúc thác của đạo huynh, Hồng Vân nhất định sẽ

không trái lời!" Trấn Nguyên Tử bên cạnh nghe đối thoại của Chu Du và Hồng Vân, trên mặt cũng hiện lên một tia ý cười.

Tuy nói Trấn Nguyên Tử đối với tâm tư của Hồng Vân không hoàn toàn rõ ràng, nhưng nghe xong đối thoại của hai người, cũng biết cố lự của Hồng Vân đã được giải quyết viên mãn.

Mà hiện tại Hồng Vân sau khi đốn ngộ tu vi đại tiến, nghiễm nhiên đã vượt qua Minh Hà.

Thêm vào đó, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chuyến đi Huyết Hải cũng đã có bảo hộ.

Ngay cả Minh Hà có lợi thế chủ nhà, thực lực được gia trì trong Huyết Hải, nhưng cũng không thể nào tạo thành tổn hại lớn cho Hồng Vân.

Cho nên Trấn Nguyên Tử cũng vì Hồng Vân mà cảm thấy vui mừng.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử còn chưa kịp mở miệng, liền cảm nhận được Khí Tức của Thanh Phong Minh Nguyệt bên cạnh có biến hóa.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy vội vàng chăm chú nhìn về hướng hai đồng tử.

Đợi đến khi ánh mắt Trấn Nguyên Tử rơi xuống hai đồng tử, lúc này mới phát hiện thực lực của hai người hiện tại đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hơn nữa còn đang phi tốc đề thăng.

Đương nhiên, với nhãn quang của Trấn Nguyên Tử, tự nhiên biết rõ hai đồng tử lần này không thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Không phải nói cơ duyên của hai đồng tử không đủ, mà là vì tích lũy của hai đồng tử quá ít.

Ngay cả có Đại Đạo Chủng Tử do Chu Du ban tặng, cũng không

thành công đột phá cửa ải.

Bất quá hai đồng tử tuy không thể thành công tấn thăng thành tầng thứ Chuẩn Thánh, nhưng cũng xem như một chân đã bước vào tầng thứ Chuẩn Thánh.

Bởi vì có Đại Đạo Chủng Tử do Chu Du ban tặng, hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt đã tìm được Đại Đạo của mình, hơn nữa còn đang đi được một đoạn không ngừng trên Đại Đạo mà mình tu.

Hai đồng tử lúc này tuy chưa tấn thăng, nhưng không cần bao nhiêu thời gian, liền sẽ thuận lợi trở thành Chuẩn Thánh Tu Sĩ.

Đương nhiên, biến hóa của hai đồng tử lúc này tự nhiên không qua mắt được Chu Du trên điện.

Sớm hơn cả khi Trấn Nguyên Tử phát giác Khí Tức hai đồng tử biến hóa, Chu Du đã biết rõ trạng thái của hai đồng tử.

Chỉ là hai đồng tử không thể tấn thăng, Chu Du liền không mở miệng mà thôi.

Mà hiện tại Trấn Nguyên Tử đã thấy biến hóa của hai đồng tử, thêm vào đó hai đồng tử cũng sắp tỉnh lại, ánh mắt Chu Du cũng rơi xuống hai đồng tử, rồi trực tiếp mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Hai đồng tử tuy chưa thành công đột phá, nhưng cũng không xa đâu!" "Trong vòng ba năm, liền có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia hưng phấn, rồi liền trực tiếp mở miệng nói với Chu Du: "Hai người họ có tạo hóa như vậy, hoàn toàn là do đạo huynh ban tặng!" "Ta thay hai đồng tử cảm tạ đạo huynh!" Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, Chu Du cười lắc đầu, rồi tiếp tục mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Đây là duyên phận của ta và hai người họ!" "Ngươi đừng khách khí nữa, quay đầu để hai người họ tự mình đến!" Nghe lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử cũng một mặt bất đắc dĩ mà chắp tay.

Đương nhiên, biểu tình này cũng khiến Chu Du trực tiếp bật cười, mà ngay cả Hồng Vân bên cạnh cũng không nhịn được trêu chọc Trấn Nguyên Tử vài câu.

Không khí trong đại điện cũng càng thêm náo nhiệt.

Nhưng ngay khi tiếng cười của mấy người dứt, Trấn Nguyên Tử lại nghĩ đến điều gì, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Trấn Nguyên Tử sở dĩ có biểu hiện như vậy, cũng là vì nhớ lại cảnh tượng đã thấy khi đến Bồng Lai trước đó.

Phải biết, Bồng Lai có Chu Du vị Vô Thượng Thánh Nhân này tọa trấn, trong đảo khắp nơi đều có Hỗn Nguyên Chi Lực của Chu Du che đậy, khiến người bình thường ngay cả khi đến Bồng Lai, cũng không có biện pháp nhìn thấy toàn cảnh Tiên Đảo.

Ngay cả cảnh giới Chí Thánh cũng không được.

Dù sao, đối với tu vi như Chu Du, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể khiến y động dung.

Mà Trấn Nguyên Tử, là hảo hữu của Chu Du, tự nhiên không giống người thường.

Trên người y có ấn ký Chu Du ban tặng để ra vào Bồng Lai.

Cho nên, ngay khoảnh khắc đến Bồng Lai, cảnh tượng trong Bồng Lai liền lọt vào mắt Trấn Nguyên Tử.

Mà khi Trấn Nguyên Tử nhìn thấy cảnh tượng trong Bồng Lai, trong lòng cũng xuất hiện điều không hiểu.

Đương nhiên không phải nói Bồng Lai lúc này biến hóa lớn đến mức nào, mà là vì Bồng Lai lúc này hoàn toàn khác với cảnh tượng trong tưởng tượng của mình.

Đối với hoàn cảnh Bồng Lai lúc này, trong lòng Trấn Nguyên Tử

đã sớm có dự liệu.

Dù sao Tiên Đảo đã bị vị đạo huynh nhà mình tế luyện lại, có biến đổi lớn đến đâu, Trấn Nguyên Tử đều có thể tiếp nhận.

Ai bảo Chu Du là người đầu tiên trong Hồng Hoang chứ.

Chương 451

Mà Trấn Nguyên Tử sở dĩ có chút không hiểu, là vì Bồng Lai lúc này hoàn toàn không giống như những lần y đến trước đó.

Tuy nói so với Bồng Lai mà mình thấy trước đó, Tiên Đảo Bồng Lai lúc này càng thêm huyền diệu, bất luận là nồng độ linh khí hay Đại Đạo Đạo Uẩn đều vượt xa các Động Thiên Phúc Địa đỉnh tiêm của Hồng Hoang, thậm chí trong Hồng Hoang không có một nơi nào có thể sánh bằng Bồng Lai.

Nhưng Tiên Đảo Bồng Lai từng cực kỳ náo nhiệt, lúc này lại có vẻ có chút tịch tĩnh, khá có chút lạnh lẽo.

Bóng dáng rất nhiều tiểu bối Long Tộc trong Tiên Đảo vậy mà đều biến mất, đây cũng là điểm khiến Trấn Nguyên Tử có chút không hiểu.

Phải biết, thực lực của tiểu bối Long Tộc trong Bồng Lai Trấn Nguyên Tử hiểu rõ vô cùng, nên đối với ấn tượng về những tiểu bối này cũng cực kỳ sâu sắc.

Mà hiện tại Bồng Lai Thịnh Yến sắp khai mở, theo lý mà nói những tiểu bối Long Tộc này nên ở trong Bồng Lai chuẩn bị.

Nhưng lúc này trong Bồng Lai lại không có bóng dáng rất nhiều tiểu bối Long Tộc, hơn nữa trước đó y cũng chưa từng nghe nói trong Hồng Hoang có bóng dáng những tiểu bối Long Tộc này xuất hiện, điều này sao có thể khiến Trấn Nguyên Tử không hiếu kỳ?

Phải biết, Trấn Nguyên Tử là chủ Địa Tiên Phủ, thống lĩnh một chúng Sơn Thần, Hà Bá, Tinh Quái, xem như là người có tin tức linh thông nhất trong Hồng Hoang.

Đã vậy y cũng chưa từng nghe nói tiểu bối Long Tộc xuất hiện trong Hồng Hoang, thì tiểu bối Long Tộc trong Bồng Lai phần lớn là không ở trong Hồng Hoang.

Mà trong Bồng Lai không có bóng dáng những tiểu bối Long Tộc này, trong Hồng Hoang cũng không xuất hiện, điều này cũng khiến Trấn Nguyên Tử có chút khốn hoặc.

Thêm vào đó, Trấn Nguyên Tử vừa mới phát giác hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt sắp tỉnh lại, chuẩn bị giữ hai đồng tử lại trong Tiên Đảo Bồng Lai, nên cũng muốn hỏi Chu Du một chút.

Dù sao không cần bao lâu, Hồng Vân liền có thể hoàn toàn quen thuộc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của mình.

Đến lúc đó Hồng Vân tất định sẽ đi tìm Minh Hà để kết thúc nhân quả.

Mà vị đạo huynh Chu Du này của mình đã đáp ứng Hồng Vân, vậy khẳng định sẽ dẫn hai người mình trực tiếp hàng lâm Huyết Hải.

Nếu không giữ hai đồng tử lại Bồng Lai, thì sẽ phải dẫn hai người bọn họ đi Huyết Hải.

Nhưng hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt ngay cả khi đã được tạo hóa thực lực đại tiến, cũng bất quá là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, căn bản không có biện pháp tham dự vào chuyện lần này.

Đương nhiên không phải nói Trấn Nguyên Tử không thể bảo hộ hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt.

Phải biết Trấn Nguyên Tử hiện tại là cảnh giới Chí Thánh, tồn tại vô địch dưới Thánh Nhân.

Đừng nói là trên Huyết Hải của Minh Hà, ngay cả ở sâu trong Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử cũng có thể bảo toàn an nguy của hai

đồng tử.

Còn về việc không muốn để hai đồng tử tham dự, là vì tranh chấp lần này là trận chiến kết thúc nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà, thuộc về đối kháng giữa các đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Ngay cả hai đồng tử có đến hiện trường, tận mắt chứng kiến đại chiến của Hồng Vân và Minh Hà, cũng sẽ không có chút thu hoạch nào.

Thậm chí không những không có thu hoạch, mà còn có khả năng rất lớn sẽ ảnh hưởng đến Đạo Tâm của họ, ảnh hưởng đến tu hành sau này.

Dù sao, hai đồng tử nói là đã tìm được Đại Đạo mà mình tu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy nói Trấn Nguyên Tử có thể trực tiếp thu hai đồng tử vào tay áo, nhưng hai đồng tử chính là lúc cần củng cố tu vi.

Trong tay áo càn khôn của Trấn Nguyên Tử cách biệt thiên địa, tự nhiên không phải là nơi thích hợp.

Cho nên Trấn Nguyên Tử mới dự định trực tiếp đặt hai đồng tử ở trong Tiên Đảo Bồng Lai.

Bất quá, khi suy nghĩ như vậy xuất hiện, cảnh tượng Bồng Lai đã thấy trước đó liền xuất hiện trong đầu Trấn Nguyên Tử.

Nhớ lại biến hóa trong Bồng Lai lúc này, Trấn Nguyên Tử cũng có chút do dự.

Dù sao, hiện nay trong Bồng Lai không còn rất nhiều tiểu bối Long Tộc tồn tại, chỉ còn lại mấy vị Long Tộc Chuẩn Thánh ít ỏi.

Hai đồng tử này e rằng cũng không nguyện ý ở lại đây.

Vạn nhất giữ hai đồng tử lại đây, lại gây ra chuyện gì thì không

hay.

Đương nhiên, ở đây nói không phải là hai đồng tử sẽ gây ra phá hoại gì cho Bồng Lai, dù sao Thanh Phong Minh Nguyệt hai đồng tử là như thế nào, Trấn Nguyên Tử vẫn rất rõ ràng.

Trấn Nguyên Tử cũng chỉ là lo lắng hai đồng tử này không có ràng buộc, xông vào trọng địa của Bồng Lai thì không hay.

Ngay cả Chu Du không để ý, nhưng trong lòng Trấn Nguyên Tử khẳng định là không yên.

Có nghi hoặc như vậy trong lòng, trên mặt Trấn Nguyên Tử mới có chút lo âu.

Bên này, Chu Du trên điện cũng là lần đầu tiên chú ý tới biểu hiện của Trấn Nguyên Tử.

Bất quá khác với Hồng Vân, dù sao Trấn Nguyên Tử cũng đã là cảnh giới Chí Thánh.

Chu Du tự nhiên không thể nào hiểu rõ tâm tư của Trấn Nguyên Tử như hiểu rõ tâm tư Hồng Vân.

Đương nhiên, nếu Chu Du muốn hiểu rõ, dưới sự thôi toán khẳng định sẽ có thu hoạch.

Bất quá thông thường có chuyện gì Chu Du cứ trực tiếp hỏi, cũng không có tất yếu phải tốn tâm tư đó đi thôi toán suy nghĩ của Trấn Nguyên Tử.

Cho nên, Chu Du thấy biểu hiện như vậy của Trấn Nguyên Tử, cũng trực tiếp mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử, có chuyện gì mà nghi hoặc như vậy?" Đợi đến khi Chu Du nói xong, Hồng Vân bên cạnh cũng chú ý tới thần sắc của Trấn Nguyên Tử, liền theo sau mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử, chuyện gì mà còn cần giấu giếm?" Nghe lời hai người nói, lông mày Trấn Nguyên Tử cũng từ từ

giãn ra.

Ngay sau đó liền thấy Trấn Nguyên Tử một mặt rối rắm nói với Chu Du trên điện: "Chu Du đạo huynh, Trấn Nguyên Tử có một chuyện, không biết có thích hợp mở miệng không!" Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, trên mặt Hồng Vân bên cạnh cũng đầy vẻ không hiểu.

Dù sao, y vẫn là lần đầu tiên thấy Trấn Nguyên Tử do dự như vậy.

Mà Chu Du trên điện cũng nổi lên tâm hiếu kỳ, trực tiếp mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Cứ nói không sao!" Nghe lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử cũng thở phào một hơi.

Phải biết, thực lực của tiểu bối Long Tộc trong Bồng Lai không thể xem thường.

Hiện tại trong Bồng Lai không có bóng dáng quần tiểu bối Long Tộc này, trong Hồng Hoang cũng không xuất hiện, vậy khẳng định là Chu Du có an bài cho những tiểu bối Long Tộc này.

Trấn Nguyên Tử cũng sợ mình mở miệng hỏi sẽ ảnh hưởng đến an bài của Chu Du.

Dù sao, đến cảnh giới như Chu Du, an bài đưa ra khẳng định không phải chuyện nhỏ, cho nên Trấn Nguyên Tử mới do dự như vậy.

Bất quá, lời Chu Du nói cũng khiến Trấn Nguyên Tử buông xuống lo lắng.

Cho nên Trấn Nguyên Tử cũng trực tiếp mở miệng hỏi: "Ngày trước Tiên Cảnh Bồng Lai này của đạo huynh náo nhiệt phi thường, nhưng lần này sao không thấy bóng dáng rất nhiều tiểu bối Long Tộc đâu?" Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, Chu Du cũng lập tức hiểu ra, vì sao Trấn Nguyên Tử lại có biểu hiện như vậy.

Bất quá Chu Du cũng không có ý định giấu giếm điều gì.

Dù sao trước đó Chu Du tuy chưa nói rõ chuyện đại kiếp cho hai người, nhưng cũng đã nói với hai người vì sao phải để Bồng Lai hàng lâm Hồng Hoang, mà vực ngoại thế giới rốt cuộc cũng sẽ bị Hồng Hoang Thiên Địa hấp thu.

Thêm vào đó, hai người đến cảnh giới như vậy cũng biết một số ẩn mật về vực ngoại.

Chương 452

Cho nên Chu Du cũng không chút do dự, liền chuẩn bị trực tiếp mở miệng nói rõ cho hai người.

Chỉ là còn chưa đợi Chu Du mở miệng, Hồng Vân dưới điện liền một mặt không hiểu hỏi Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử, sao lại đột nhiên hỏi như vậy, những tiểu bối này không ở Bồng Lai, chẳng phải thì ở trong Hồng Hoang sao!" "Hơn nữa Bồng Lai Thịnh Yến của đạo huynh sắp khai mở, những tiểu bối này chẳng phải phải đi thông tri trong Hồng Hoang sao!" Nghe Hồng Vân nói vậy, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Vừa nãy mình còn cảm thấy Hồng Vân trở nên thông minh, nhưng hiện tại xem ra biểu hiện như vậy đâu phải là trở nên thông minh, vẫn là lỗ mãng như trước.

Nếu quả thật như Hồng Vân nói, vậy mình còn cần phải hỏi sao?

Mình đường đường là chủ Địa Tiên Phủ của Hồng Hoang, trong Hồng Hoang còn không có bao nhiêu chuyện có thể qua mắt được mình.

Đương nhiên ở đây nói là đại sự phát sinh trong Hồng Hoang.

Nếu là đại kiếp sắp xuất hiện, Trấn Nguyên Tử có thể sẽ không có dự liệu gì, thậm chí ngay cả một chút cảm tri cũng không có.

Dù sao tầng thứ ở đó, ngay cả Trấn Nguyên Tử đã là cảnh giới Chí Thánh, nhưng rốt cuộc cũng không phải người nắm giữ cờ Hồng Hoang.

Không thành cảnh giới Hỗn Nguyên, cuối cùng cũng là hư vọng. 'Dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ' đâu phải chỉ nói suông!

Biểu hiện của hai người cũng bị Chu Du nhìn thấy.

Thấy Hồng Vân một bộ dáng đáng lẽ phải thế và thần tình bất đắc dĩ của Trấn Nguyên Tử, Chu Du lập tức bật cười.

Vốn dĩ sau khi Trấn Nguyên Tử nói xong Chu Du còn dự định lên tiếng giải thích, nhưng không ngờ còn chưa đợi mình mở miệng, Hồng Vân liền trực tiếp bác bỏ lời của Trấn Nguyên Tử.

Điều này cũng khiến Chu Du cảm thấy khá buồn cười, sau đó cũng không khỏi khẽ lắc đầu.

Thấy biểu hiện của hai người, Hồng Vân dưới điện cũng cuối cùng ý thức được điều gì, minh bạch vấn đề trong lời nói của mình.

Sắc mặt một trận đỏ bừng, từ từ cúi đầu xuống.

Chu Du và Trấn Nguyên Tử thấy trạng thái này, khóe miệng cũng lộ ra một tia ý cười, hiển nhiên là thấy dáng vẻ lúng túng của Hồng Vân lúc này có chút cảm khái.

Một lát sau, Chu Du mới thu lại thần tình trên mặt, rồi mở miệng nói với hai người: "Long Tộc trong Bồng Lai xác thực đã không còn ở Bồng Lai, bất quá cũng không đi đến trong Hồng Hoang!" "Bọn họ đã đi đến Vực Ngoại Chi Địa!" Nghe lời Chu Du nói, hai người dưới điện lập tức ngẩng đầu.

Trên khuôn mặt ngẩng lên đều đầy vẻ mê hoặc.

Đối với Vực Ngoại Chi Địa, hai người đương nhiên đã từng nghe nói qua.

Bất quá sự hiểu biết của hai người về Vực Ngoại Chi Địa cũng có hạn, so với Hồng Hoang khẳng định là cực kỳ xa lạ.

Cho nên lúc này nghe Chu Du nhắc đến Vực Ngoại Chi Địa, khó tránh khỏi có chút kinh ngạc.

Sau đó Hồng Vân càng không nhịn được kinh hô: "Vực Ngoại Chi Địa?" "Đạo huynh sao lại để bọn họ đi đến vùng đất này!" Nghe lời Hồng Vân nói, Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu, bởi vì y đối với Vực Ngoại Chi Địa mà Chu Du nói cũng cực kỳ hiếu kỳ.

Cho nên, đợi đến khi tiếng Hồng Vân dứt, Trấn Nguyên Tử cũng theo sau nói: "Đạo huynh, chẳng lẽ Vực Ngoại Chi Địa này có gì kỳ dị?" Thấy biểu hiện của hai người, Chu Du cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Tuy nói hai người là Tiên Thiên Đại Thần của Hồng Hoang, nhưng ngay cả Thiên Đế Hạo Thiên cũng không hoàn toàn hiểu rõ về vực ngoại, càng đừng nói hai người bọn họ.

Mà Chu Du cũng không giấu giếm, trực tiếp giải thích với hai người: "Trong Hỗn Độn, Hồng Hoang tuy là duy nhất, nhưng bên ngoài Hồng Hoang lại có vô tận tiểu thế giới!" "Những tiểu thế giới này nương tựa vào Hồng Hoang, thuộc về sự quản hạt của Thiên Đạo Hồng Hoang, nhưng cũng là tồn tại độc lập bên ngoài Hồng Hoang!" "Đã có cảnh ngộ như vậy, thì trong đó tự nhiên cũng tồn tại chút cơ duyên tạo hóa!" Hai người dưới điện nghe vậy cũng trợn tròn mắt.

Hai người tuy đã từng nghe nói về tiểu thế giới vực ngoại, nhưng lại chưa từng nghĩ đến thế giới vực ngoại lại náo nhiệt đến vậy.

Hơn nữa nghe ý trong lời Chu Du, trong tiểu thế giới vực ngoại còn có không ít cơ duyên.

Cho nên trong lòng hai người cũng một trận kỳ vọng.

Trong Hồng Hoang vẫn chưa có ai không hứng thú với cơ duyên và tạo hóa, đặc biệt là hai người hiện tại đối với cơ duyên và tạo hóa càng cực kỳ bức thiết.

Đối với Trấn Nguyên Tử mà nói, muốn triệt để bước ra một bước

đó, từ đó Chứng Đạo Hỗn Nguyên, không những cần lượng lớn Khí Vận, mà còn cần không ít cơ duyên.

Dù sao có cơ duyên tạo hóa, thì có thể tiết kiệm vô tận thời gian, từ đó thuận lợi Chứng Đạo.

Mà đối với Hồng Vân mà nói, nếu có cơ duyên tạo hóa xuất hiện, thì mình liền có thể như nguyện thành tựu cảnh giới Chí Thánh.

Cho nên sự kỳ vọng của hai người đối với cơ duyên tạo hóa mà Chu Du nói có thể tưởng tượng được.

Tuy nói thấy thần sắc hai người biến hóa, Chu Du lại không dừng tiếng.

Bởi vì có vài lời Chu Du còn chưa nói xong.

Sau đó, liền nghe Chu Du tiếp tục nói: "Vừa nãy ta đã nói rõ với hai ngươi, Hồng Hoang biến hóa huyền bí không ngừng, mà những tiểu thế giới vực ngoại này chính là tư liệu tấn thăng của Hồng Hoang!" "Giống như Tiên Đảo Bồng Lai của ta hàng lâm Hồng Hoang vậy, những thế giới vực ngoại này rốt cuộc cũng sẽ bị Hồng Hoang hấp thu!" "Nhưng trước khi bị Hồng Hoang Thiên Địa hấp thu, những thế giới vực ngoại này vẫn có thể làm nơi lịch luyện cho tiểu bối!" "Đây cũng là nguyên do vì sao Trấn Nguyên Tử khi đến Bồng Lai, chưa từng thấy nhiều tiểu bối như vậy!" Bên này Chu Du nói xong, Hồng Vân dưới điện liền sốt ruột không chờ được mà mở miệng hỏi: "Đạo huynh, vậy hai người chúng ta có thể tiến vào những tiểu thế giới vực ngoại này để thu hoạch cơ duyên tạo hóa không?" Hồng Vân nói xong, Trấn Nguyên Tử cũng một mặt kỳ vọng nhìn về Chu Du.

Tâm tư của hai người dưới điện tự nhiên không qua mắt được Chu Du.

Bất quá nghe xong lời Hồng Vân nói, Chu Du lại không mở miệng

đáp lại.

Mà là trực tiếp vung tay trên điện trực tiếp chiếu rọi ra cảnh tượng vực ngoại của Hồng Hoang.

Đương nhiên, Chu Du ra tay chiếu rọi ra không phải cảnh tượng của một tiểu thế giới nào đó, mà là cấu hình của toàn bộ thế giới vực ngoại.

Hai người dưới điện nhìn cảnh tượng hùng vĩ xuất hiện trên đại điện, tâm thần một trận rung động, hiển nhiên là bị cảnh tượng như vậy chấn hám.

Bất quá theo dần quen thuộc với thế giới vực ngoại, hai người dần phát hiện ra điều không đúng.

Bởi vì trong cảnh tượng vực ngoại mà Chu Du chiếu rọi ra, tất cả các thế giới vực ngoại và Hồng Hoang Thiên Địa đều có một đường tuyến dài nối liền nổi bật.

Thấy cảnh tượng như vậy, hai người cũng nhớ lại lời Chu Du nói vừa rồi, rằng những thế giới vực ngoại này đều nằm dưới sự chú mục của Hồng Hoang Thiên Đạo.

Bất quá hai người tuy nhớ lại những điều này, nhưng vẫn chưa hiểu rõ ý tứ Chu Du muốn biểu đạt.

Mà ngay lúc này, tiếng Chu Du cũng truyền vào tai hai người: "Thế giới vực ngoại tuy là tồn tại độc lập với Hồng Hoang, nhưng cũng thuộc về sự quản hạt của Hồng Hoang Thiên Đạo, trong đó cũng có Thiên Đạo Hồng Hoang tồn tại!" "Những thế giới vực ngoại này thì cho phép tiến vào, bất quá đối với đại năng tầng thứ Chuẩn Thánh thì không mấy hữu hảo.

Ngay cả Chuẩn Thánh bình thường muốn tiến vào thế giới vực ngoại cũng sẽ chịu hạn chế cực lớn, càng không cần nói đến hai

ngươi, tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chí Thánh rồi!" "Hơn nữa những thế giới vực ngoại này tuy có cơ duyên tạo hóa, nhưng đối với hai ngươi mà nói thì như gà sườn, cho nên chỉ có thể làm nơi lịch luyện cho tiểu bối, hai ngươi không cần nghĩ nhiều nữa!" Tiếng Chu Du dứt, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử mới xem như lộ ra vẻ hoảng nhiên, sau đó hai người cũng không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Bởi vì đến giờ hai người mới minh bạch ý tứ cảnh tượng vừa rồi nhìn thấy là gì.

Hóa ra những thế giới vực ngoại này và Hồng Hoang Thiên Địa lại có liên hệ như vậy.

Có hạn chế của Hồng Hoang Thiên Đạo, suy nghĩ của hai người tự nhiên thất bại.

Vốn dĩ hai người còn nghĩ có thể ở trong những tiểu thế giới vực ngoại này thu hoạch một số cơ duyên tạo hóa, tiết kiệm một chút thời gian.

Hiện tại xem ra là mình nghĩ nhiều rồi.

Chương 453

Đương nhiên, hai người đã là đại năng có danh tiếng trong Hồng Hoang, cũng sẽ không bị tin tức này ảnh hưởng đến Đạo Tâm cảnh.

Tuy nói hai người cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng một lát sau cũng khôi phục thần sắc.

Sau đó, liền nghe Trấn Nguyên Tử mở miệng nói: "Thì ra là thế!" "Đúng là Trấn Nguyên Tử đã nghĩ đương nhiên rồi!" Trấn Nguyên Tử nói xong, Hồng Vân bên cạnh cũng theo sau mở miệng nói: "Mừng hụt một trận!" Nghe lời Hồng Vân nói, Trấn Nguyên Tử cũng một mặt vô ngữ, bất quá cũng đã từ cảm xúc thất lạc vừa rồi khôi phục lại.

Mà Chu Du trên điện nghe vậy, lại trực tiếp bật cười, rồi cười nói với Hồng Vân: "Ngươi đó nha ngươi!" "Đã đến cảnh giới như vậy rồi, sao vẫn không thể ổn trọng một chút!" "Tuy nói hai ngươi cảnh giới như vậy không thể đi, nhưng sẽ không tuyển chọn một số tiểu bối đi sao!" "Như Trấn Nguyên Tử ở Địa Tiên Phủ tìm vài đệ tử, ngươi ở Nhân Tộc tìm vài tinh anh, trực tiếp đưa đi lịch luyện không được sao!" Nghe lời Chu Du, sắc mặt Hồng Vân đầu tiên ửng hồng, sau đó biến thành vẻ kích động, còn Trấn Nguyên Tử bên cạnh ánh mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Sau khi được Chu Du chỉ điểm, hai người rốt cuộc tỉnh ngộ.

Dù những thế giới ngoại vực này ẩn chứa không ít cơ duyên và tạo hóa, nhưng đối với những Đại Năng cảnh giới như họ mà nói thì chẳng khác nào thứ bỏ đi, hơn nữa muốn đạt được những cơ duyên và tạo hóa này còn phải mạo hiểm cực lớn, sự trả giá và thu hoạch hoàn toàn không có tính so sánh.

Song đối với đám tiểu bối thì lại khác.

Không nói đến những tạo hóa ở thế giới ngoại vực là cơ duyên vô thượng đối với đám tiểu bối, chỉ riêng việc không bị Thiên Đạo ngoại vực nhắm vào, đã đủ đáng để đi một chuyến.

Phải biết rằng, Hồng Hoang tuy rộng lớn vô biên, cơ duyên tạo hóa cũng xuất hiện không ngừng, nhưng điều cốt yếu là tu sĩ trong Hồng Hoang còn đông đảo hơn.

Từ đó có thể thấy muốn đạt được cơ duyên trong Hồng Hoang khó đến mức nào, trừ phi mang theo Đại Khí Vận, nếu không thì đừng nghĩ đến chuyện trời ban tạo hóa.

Còn những tiểu thế giới ngoại vực này thì lại không giống vậy.

Phàm là nơi chưa được khai thác, đều có vô vàn chỗ tốt.

Tuy hai người không rõ tiểu thế giới ngoại vực cụ thể trông như thế nào, nhưng đã được Chu Du nói trong những tiểu thế giới này có không ít cơ duyên tạo hóa, vậy thì cơ duyên tạo hóa khẳng định không thiếu.

Nghĩ đến đây, trên mặt hai người rốt cuộc lộ ra một tia vui mừng, rốt cuộc hiện tại hai người đều không còn là cô thân quái nhân.

Trấn Nguyên Tử lập Địa Tiên Phủ, chiêu nạp các tán tu Hồng Hoang để hưởng Khí Vận, nhưng Khí Vận cũng không phải tự nhiên mà có.

Là chủ nhân Địa Tiên Phủ, Trấn Nguyên Tử phải gánh vác trách nhiệm không nhỏ.

Còn Hồng Vân chuyển thế thành Nhân tộc, sáng lập văn tự Nhân tộc, trở thành Nhân tộc Văn Tổ, cũng đã có ràng buộc với Khí Vận Nhân tộc.

Vì vậy tự nhiên không thể tiêu dao tự tại như kiếp trước.

Bởi vậy những tiểu bối này có thể có thu hoạch, cũng là điều hai người vui vẻ nhìn thấy.

Dù những tiểu bối này trải qua lịch luyện có được thu hoạch, đối với Khí Vận của hai người không tăng lên bao nhiêu, nhưng hai người khẳng định có được lợi ích, tổng cộng vẫn tốt hơn so với hiện tại nhìn thấy cơ duyên mà không thể có được.

Nghĩ xong những điều này, hai người cũng đã đưa ra quyết định, ngay sau đó hai người nhìn nhau một cái, cùng lúc cung thân hướng về Chu Du trên điện nói: "Đa tạ Đạo huynh chiếu cố!" "Đạo huynh đại thiện!" Nghe lời hai người, Chu Du cũng khẽ gật đầu.

Dù ban đầu Chu Du đưa đám tiểu bối Long tộc trong Bồng Lai vào thế giới ngoại vực, là để những tiểu bối Long tộc này đạt được lịch luyện trong thế giới ngoại vực, thu lấy cơ duyên nghênh đón Đại Kiếp sắp đến.

Nhưng ngay cả Tiên Thần trong Thiên Đình, Địa Tiên Phủ và tiểu bối Nhân tộc cũng đi ngoại vực, đối với đám tiểu bối Long tộc mà nói cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Rốt cuộc ngoại vực tồn tại vô số thế giới, chỉ riêng Đại Thiên Thế Giới đã có ba ngàn, đủ để những tiểu bối này lịch luyện.

Vả lại, những tiểu bối này đều được coi là người của Chu Du, có được thu hoạch cũng là điều Chu Du nguyện ý thấy.

Còn về sự an nguy của những tiểu bối này, Chu Du cũng không có chút lo lắng nào.

Hỗn Độn Châu đã là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh phong, sắp đột phá trở thành Hỗn Độn Linh Bảo, dù có thêm bao nhiêu tiểu bối cũng sẽ không xảy ra sai sót gì.

Đương nhiên, những gì Chu Du nói với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng không sai.

Những thế giới ngoại vực này đều nằm dưới sự quản lý của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Với cảnh giới như hai người họ, nếu giáng lâm ngoại vực ắt sẽ chịu sự giám sát của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Ngay cả khi ở trong những Đại Thiên Thế Giới ngoại vực này, dù có Hỗn Độn Châu che đậy, vẫn tồn tại nguy hiểm tiết lộ khí tức.

Trừ phi hai người không sử dụng Pháp Lực trong thế giới ngoại vực, có lẽ mới không bị Thiên Đạo chú ý.

Đương nhiên, điều này không phải nói uy năng của Hỗn Độn Châu không đủ, mà là vì thực lực hai người này quá cao.

Ngay cả khi cảnh giới của Hồng Vân chưa đột phá đến Thánh Cảnh, nhưng đã có thực lực Chí Thánh, huống chi là Trấn Nguyên Tử.

Mà thực lực như hai người họ đã là giới hạn tối đa mà những thế giới ngoại vực này có thể dung nạp.

Phải biết rằng, Đại Thiên Thế Giới ngoại vực không có Thánh Nhân tồn tại.

Nếu hai người gặp phải cơ duyên gì, gây ra phong ba gì trong những thế giới ngoại vực này, Hỗn Độn Châu cũng không có cách nào đảm bảo an toàn cho hai người.

Rốt cuộc trong tiểu thế giới không chỉ có Thiên Đạo quản hạt, mà còn có ý chí Đại Đạo tồn tại.

Tuy nói trong Hồng Hoang, Đại Đạo ẩn nấp, nhưng trong Hỗn Độn, Đại Đạo lại vô cùng vô tận, những tiểu thế giới ngoại vực này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Ngay cả khi Hỗn Độn Châu có thể chống lại sự áp chế của Thiên Đạo trong những tiểu thế giới này, nhưng đối mặt với ý chí Đại Đạo thì không có cách nào.

Vì vậy để tránh tình huống như vậy xảy ra, Chu Du cũng trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của hai người.

Còn về Chuẩn Thánh bình thường, thì sẽ không có ảnh hưởng lớn.

Trừ phi gây ra tổn hại căn bản nào đó cho những tiểu thế giới ngoại vực này, khiến bản nguyên tiểu thế giới ngoại vực bị tổn thương.

Trước kia khi Long tộc Bồng Lai đi vào tiểu thế giới, Chu Du đã có dặn dò.

Đối với sự sắp xếp của Chu Du, những tiểu bối Long tộc này tự nhiên không dám có chút trái lời.

Còn những quy tắc này, Chu Du khẳng định sẽ nói rõ cho Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và Hạo Thiên.

Bởi vậy, sự an nguy của những tiểu bối này, Chu Du cũng không có chút lo lắng nào.

Thấy Chu Du gật đầu, hai người dưới điện cũng vội vàng đứng dậy.

Trấn Nguyên Tử nhìn Thanh Phong Minh Nguyệt phía sau cũng động tâm tư, ngay sau đó liền nghe Trấn Nguyên Tử nói với Chu Du trên điện: "Đạo huynh, Trấn Nguyên Tử cũng có một việc thỉnh cầu!" Chu Du trên điện thấy ánh mắt Trấn Nguyên Tử, cũng hiểu tâm tư Trấn Nguyên Tử, ngay sau đó trực tiếp mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Tâm ý của Trấn Nguyên Tử, ta đã biết!" Trấn Nguyên Tử dưới điện nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia kích động, chỉ là còn chưa kịp đợi Trấn Nguyên Tử mở miệng tạ ơn, đã thấy Chu Du

trên điện phất tay một cái, sau đó hai người dưới điện liền thấy đại điện Bồng Lai trực tiếp mở ra.

Thấy biến hóa như vậy, Trấn Nguyên Tử cũng thu lại lời muốn nói, quay đầu nhìn ra ngoài đại điện.

Đợi đến khi ánh mắt Trấn Nguyên Tử hạ xuống, liền thấy hai bóng người bước vào đại điện.

Mà hai bóng người này chính là hai vị Chuẩn Thánh Long tộc đã dẫn Trấn Nguyên Tử.

Hai vị Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện, Trấn Nguyên Tử liền lập tức hiểu ra sự sắp xếp của Chu Du, trong lòng cũng dấy lên một trận ấm áp.

Chương 454

Phải biết rằng, điều Trấn Nguyên Tử vừa mới nghĩ tới chính là đợi Thanh Phong Minh Nguyệt tỉnh lại, cầu xin Chu Du đưa hai đứa trẻ đi lịch luyện trong tiểu thế giới ngoại vực.

Mà hiện tại hai vị Chuẩn Thánh Long tộc xuất hiện, không nghi ngờ gì chính là vị Đạo huynh của mình hiểu được điều mình cầu mà đưa ra sắp xếp, chuẩn bị để hai vị Chuẩn Thánh Long tộc này dẫn dắt hai đứa trẻ.

Không sai, điều Trấn Nguyên Tử nghĩ cũng chính là ý của Chu Du, nếu không Chu Du cũng sẽ không gọi hai vị Chuẩn Thánh Long tộc đến.

Rốt cuộc trong tiểu thế giới ngoại vực cũng tồn tại không ít nguy hiểm.

Thanh Phong Minh Nguyệt hai đứa trẻ lại không có nhiều kinh nghiệm, có lẽ vừa tiến vào tiểu thế giới sẽ xảy ra vấn đề gì đó.

Ngay cả khi có ấn ký Hỗn Độn Châu, hai đứa trẻ sẽ không gặp nguy cơ sinh tử nào, nhưng vừa mới tiến vào tiểu thế giới đã ra, cũng là lãng phí trắng lần cơ duyên này.

Thêm vào đó, Chu Du đối với hai người cũng khá có hảo cảm, dứt khoát để hai vị Chuẩn Thánh Long tộc dẫn hai đứa trẻ cùng đi, dù sao hai vị Chuẩn Thánh Long tộc này sớm muộn gì cũng phải vào lại tiểu thế giới ngoại vực.

Bên này, hai vị Chuẩn Thánh Long tộc đến dưới điện, liền trực tiếp bái lạy trên đại điện, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng kính.

"Tham kiến Điện Hạ!" "Tham kiến Điện Hạ!" Nghe thấy âm thanh

của hai vị Chuẩn Thánh Long tộc dưới điện, Chu Du khẽ chắp tay, sau đó nói với hai vị Chuẩn Thánh Long tộc dưới điện: "Hai đứa trẻ này sắp tỉnh lại, hai ngươi trực tiếp dẫn hai đứa trẻ đi lịch luyện ở tiểu thế giới ngoại vực đi!" Đợi đến khi âm thanh Chu Du hạ xuống, thần sắc hai vị Chuẩn Thánh Long tộc cũng lóe lên một tia dao động.

Rốt cuộc hai người họ đã thu hoạch không nhỏ ở tiểu thế giới ngoại vực, có thể đạt được cảnh giới Chuẩn Thánh đều là nhờ có thu hoạch ở tiểu thế giới.

Còn về việc tại sao nói không có bao nhiêu kích động, cũng là vì hai vị Chuẩn Thánh Long tộc cảm thấy, mình vừa vặn nhân lúc đồng bạn không có mà có được cơ hội trông coi đại điện, hiện tại đột nhiên lại mất đi, ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

Nhưng lời của Chu Du, hai vị Chuẩn Thánh Long tộc này không dám không nghe.

Đợi đến khi âm thanh Chu Du hạ xuống, hai vị Chuẩn Thánh Long tộc này cũng lập tức mở miệng: "Tuân lệnh Điện Hạ!" "Tuân lệnh Điện Hạ!" Nghe lời hai vị Chuẩn Thánh Long tộc trong điện, Chu Du khẽ gật đầu, ngay sau đó tâm thần khẽ động, Hỗn Độn Châu trong Nguyên Thần lập tức sinh ra biến hóa.

Tiếp đó, mấy người trong điện liền thấy một đạo huyền quang đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Du, chính là một đạo Bản Nguyên Chi Lực tản ra từ Hỗn Độn Châu.

Thấy huyền quang trước mặt Chu Du, thần sắc mấy người cũng trở nên kích động, ánh mắt càng nhìn chằm chằm vào đạo huyền quang trên đại điện, sợ bỏ lỡ một chút biến hóa nào.

Rốt cuộc mấy người trong điện đều biết Chu Du sắp làm gì, có biểu hiện như vậy cũng không có gì là lạ.

Đương nhiên, trong số mấy người này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đặc biệt kích động.

Ngay cả khi hai người đã là Đại Năng có số má ở Hồng Hoang, tồn tại vô địch dưới Thánh Nhân, nhưng đối với thế giới ngoại vực xa lạ thì cực kỳ kỳ vọng.

Dù hai người không có cách nào đi đến thế giới ngoại vực, nhưng có cơ hội được nhìn thoáng qua sự huyền diệu của thế giới ngoại vực, đã đủ khiến hai người kích động.

Còn hai vị Chuẩn Thánh Long tộc bên cạnh hai người, vì đã từng có kinh nghiệm đi đến thế giới ngoại vực, nên lúc này mới có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

Ngay sau đó, dưới sự chú ý của mấy người, đạo huyền quang trước mặt Chu Du cuối cùng cũng bắt đầu biến hóa.

Tuy nhiên, nhìn thấy huyền quang biến hóa, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người lại có vẻ hơi chấn kinh.

Bởi vì hai người phát hiện, đạo huyền quang vốn tồn tại trên đại điện, lại trực tiếp bay xuống hướng về phía hai người họ.

Thấy dị trạng như vậy, khóe mắt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hơi co lại, khoảnh khắc này lại trở nên căng thẳng.

Đương nhiên hai người căng thẳng không phải vì lo lắng, mà là vì thấy cảnh tượng như vậy có chút kinh ngạc mà thôi.

Sau chốc lát, đạo huyền quang này rơi xuống không xa trước mặt hai người, thần tình hai người cũng trở nên hưng phấn, sau đó hai người liền chuẩn bị tản ra Nguyên Thần để kiểm tra.

Chỉ là còn chưa đợi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người có động tác gì, huyền quang lơ lửng trước mặt hai người lại trực tiếp tiêu tán biến mất.

Biến hóa như vậy cũng khiến hai người ngây người ra.

Còn chưa đợi hai người hoàn hồn lại, tại nơi huyền quang tiêu tán lại đột nhiên xuất hiện một đạo xoáy nước.

Thấy đạo xoáy nước này xuất hiện, tâm thần Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lại một trận chấn động, cuối cùng cũng khôi phục lại sự tỉnh táo.

Bởi vì với kiến thức của hai người tự nhiên biết xoáy nước trước mắt là gì, đây chẳng phải là một thông đạo thông đến thế giới ngoại vực sao!

Còn về việc thông đạo này kết nối đến đâu, thì không cần nói cũng tự hiểu!

Theo đạo xoáy nước trước mắt dần dần ổn định, hai người đối với vị Đạo huynh của mình cũng càng thêm sùng kính.

Bởi vì thao tác lần này của Chu Du thực sự khiến hai người có chút cảm khái.

Tuy nói hai người rõ với thực lực của vị Đạo huynh của mình, đưa mấy tiểu bối đến tiểu thế giới là việc dễ như trở bàn tay.

Nhưng hai người lại không ngờ Chu Du lại thô bạo đến vậy, lại trực tiếp lập một thông đạo trong đại điện để kết nối thế giới ngoại vực.

Phải biết rằng, lúc này hai người đều được coi là Chí Thánh, nhưng ngay cả giáng lâm thế giới ngoại vực cũng không có cách nào, huống chi là mở thông đạo thông đến thế giới ngoại vực.

Huống hồ Tiên đảo Bồng Lai lúc này vẫn còn ở trong Hỗn Độn.

Việc lớn như vậy sao có thể không khiến hai người cảm khái.

Nhưng cảm khái thì cảm khái, trong lòng hai người càng nhiều là

may mắn và kích động.

Có một vị Đạo huynh như vậy, đó quả là tạo hóa lớn lao.

Mãi đến sau một lúc, tâm trạng hai người mới hơi bình phục.

Lúc này thông đạo do xoáy nước hóa thành trên đại điện cũng đã hoàn toàn thành hình.

Hai người thấy thông đạo đã xuất hiện, cũng không còn bận tâm đến điều gì khác, liền ngay lập tức tản ra Nguyên Thần Chi Lực dò xét vào bên trong thông đạo.

Hai người từ lâu đã tràn đầy tò mò đối với thế giới ngoại vực.

Lần này có thông đạo do Chu Du mở ra, hai người làm sao còn có thể kiềm nén sự tò mò.

Theo Nguyên Thần của hai người đi sâu vào thông đạo, khí tức của thế giới ngoại vực cũng xuất hiện trong cảm tri của Nguyên Thần hai người.

Cảm thụ khí tức xa lạ này, tốc độ Nguyên Thần Chi Lực của hai người không khỏi lại nhanh thêm mấy phần, cuối cùng lại trực tiếp đi đến trước thế giới ngoại vực.

Mà ngay khi Nguyên Thần Chi Lực của hai người sắp xuyên qua thông đạo giáng lâm thế giới ngoại vực, lại đột nhiên nhớ đến lời Chu Du vừa dặn dò.

Ngay sau đó hai người cứng ngắc dừng lại bước chân, vẻ mặt tiếc nuối nhìn về phía tiểu thế giới không xa.

Ngay cả khi thế giới ngoại vực ngay trước mắt, Nguyên Thần Chi Lực của hai người chỉ cần tiến thêm một bước là có thể đi vào thế giới ngoại vực, nhìn trộm sự huyền diệu của thế giới ngoại vực, nhưng Nguyên Thần Chi Lực của hai người lại không có chút động

tác nào.

Hai người không muốn vì sự tò mò nhất thời của mình mà phá hỏng cơ duyên của tiểu bối.

Phải biết rằng, vừa nãy Chu Du đã nói rõ cho hai người.

Chương 455

Với cảnh giới của hai người, nếu giáng lâm thế giới ngoại vực, dù chỉ một tia Nguyên Thần Chi Lực cũng có khả năng bị Thiên Đạo trong thế giới đó phát giác.

Rốt cuộc hai người lúc này cách Hỗn Nguyên Cảnh cũng chỉ còn một bước, là thực lực cấp độ đỉnh điểm của thế giới ngoại vực.

Nếu hai người không quản không cố, trực tiếp để Nguyên Thần Chi Lực giáng lâm tiểu thế giới này, vậy có lẽ ngay lập tức khi Nguyên Thần Chi Lực giáng lâm, sẽ có khả năng bị Thiên Đạo Hồng Hoang trong tiểu thế giới đó phát giác.

Thiên Đạo Hồng Hoang có uy thế như thế nào, với tư cách là Tiên Thiên Đại Thần Hồng Hoang, hai người rõ hơn ai hết.

Đó là tồn tại vượt xa cấp độ Thánh Nhân.

Ngay cả khi uy thế của Thiên Đạo trong những tiểu thế giới này không bằng Thiên Đạo trong Hồng Hoang Thiên Địa, nhưng cũng không phải Chí Thánh như hai người có thể chống lại.

Nếu bị Thiên Đạo trong tiểu thế giới phát giác, hai người có Chu Du che chở tự nhiên sẽ không gặp nguy cơ sinh tử nào, cùng lắm là đạo Nguyên Thần Chi Lực này bị Thiên Đạo diệt đi, chịu chút tổn thương.

Nhưng đến lúc đó, thông đạo do Đạo huynh của mình mở ra sẽ không giữ được.

Không còn thông đạo kết nối thế giới ngoại vực, vậy hành trình lịch luyện của đám tiểu bối tiếp theo có thể trực tiếp tuyên bố không còn tồn tại.

Dù Chu Du tùy tiện có thể mở lại một đạo khác, nhưng hai người không rõ điều đó.

Thêm vào đó là sự kính sợ đối với Thiên Đạo Hồng Hoang, hai người liền trực tiếp cắt đứt ý nghĩ trong lòng, chỉ xuyên qua thông đạo này cảm thụ phong mạo của thế giới ngoại vực.

Biểu hiện của hai người trên điện tự nhiên không thể qua mắt Chu Du trên điện.

Rốt cuộc thông đạo đều do Chu Du mở, hai người họ có động tác gì Chu Du làm sao có thể không phát giác.

Thậm chí cả Nguyên Thần Chi Lực của hai người trong thông đạo cũng đều lọt vào mắt Chu Du.

Thấy Nguyên Thần Chi Lực của hai người dừng lại trước tiểu thế giới, Chu Du cũng khẽ gật đầu, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Sau chốc lát, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người mới với vẻ mặt thất vọng thu hồi Nguyên Thần Chi Lực.

Thấy biểu hiện của hai người, Chu Du cũng trực tiếp cười rộ lên, sau đó mở miệng nói với hai người: "Hai ngươi à, thế giới ngoại vực dù có thần kỳ đến mấy cũng không sánh bằng Hồng Hoang Thiên Địa, hà tất phải bận tâm đến vậy!

Hơn nữa thế giới ngoại vực cuối cùng cũng có ngày dung nhập Hồng Hoang Thiên Địa, đến lúc đó có vô vàn cơ hội.

Hoặc giả hai ngươi tiến thêm một bước nữa, Chứng Đạo Hỗn Nguyên, thì những tiểu thế giới ngoại vực này chẳng phải lúc nào cũng có thể tùy ý tiến vào sao!" Nghe xong lời Chu Du, sắc mặt hai người cũng hơi ửng hồng, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia dao động.

Xem ra lời Chu Du đã khiến hai người có chút động lòng, khiến hai

người có kỳ vọng lớn hơn đối với cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đương nhiên, tại sao lại nói hai người chỉ nghĩ đến việc tiến thêm một bước Chứng Đạo Hỗn Nguyên, mà không đợi thế giới ngoại vực dung nhập Hồng Hoang?

Đó là vì hai người cũng rõ ràng rằng thà tự mình Chứng Đạo Hỗn Nguyên còn đáng tin cậy hơn là đợi Hồng Hoang Thiên Địa hấp thu những tiểu thế giới này.

Rốt cuộc lúc này Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đã tìm thấy con đường Chứng Đạo của mình, thiếu không ngoài Khí Vận và khế cơ mà thôi.

Chỉ cần Khí Vận tích lũy đủ, đợi đến khi khế cơ đến thì có thể thuận lợi Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Có vị Đạo huynh Chu Du này tồn tại, hai người đối với hành trình Chứng Đạo của mình cũng có đủ tín tâm.

Nhưng đối với việc Hồng Hoang Thiên Địa mở rộng thăng cấp, hai người lại hoàn toàn mù mờ.

Giống như việc Đại Kiếp sắp tới, trước khi Kiếp Khí xuất hiện, hai người đều sẽ không có chút cảm tri nào.

Thậm chí nếu không phải Chu Du nói cho hai người biết tương lai của Hồng Hoang Thiên Địa, e rằng hai người ngay cả sự phát triển tương lai của Hồng Hoang cũng sẽ không biết, tự nhiên sẽ không có ý nghĩ chờ đợi thế giới ngoại vực bị Hồng Hoang hấp thu.

Bởi vậy khi âm thanh Chu Du hạ xuống, hai người cũng vội vàng mở miệng nói với Chu Du trên điện: "Đa tạ Đạo huynh giải hoặc!" "Đa tạ Đạo huynh!" Nghe lời hai người, trên mặt Chu Du dưới điện cũng lộ ra một tia ý cười.

Tiếp đó, hắn phất tay một cái, một đạo Hỗn Nguyên Chi Lực trực

tiếp rơi xuống trên người Thanh Phong Minh Nguyệt hai đứa trẻ trong điện.

Ngay sau đó đạo Hỗn Nguyên Chi Lực này liền bao bọc hai đứa trẻ tiến vào thông đạo xoáy nước trên điện.

Đợi đến khi thân ảnh hai đứa trẻ biến mất trong thông đạo.

Chu Du cũng quay đầu nói với hai vị Chuẩn Thánh Long tộc đang yên lặng lắng nghe bên cạnh: "Hai ngươi cũng đi đi!" Nghe âm thanh của Chu Du trên điện, sắc mặt hai vị Chuẩn Thánh Long tộc lập tức trở nên nghiêm túc, sau đó trực tiếp bái lạy về phía Chu Du: "Tuân lệnh!" Chu Du phất tay một cái, hai vị Chuẩn Thánh Long tộc này liền đứng dậy lao thẳng vào thông đạo.

Đợi đến khi thân ảnh hai vị Chuẩn Thánh Long tộc biến mất trong thông đạo, thông đạo xoáy nước trên điện Bồng Lai cũng từ từ tiêu tán biến mất.

Thấy thông đạo xoáy nước tiêu tán biến mất, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người trên điện lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Hai người cũng không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, hiển nhiên là đã bình phục phần nào từ tâm trạng kích động vừa rồi.

Chỉ là lúc này sự hưng phấn trên mặt hai người vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Mà khác với vẻ mặt kích động của Hồng Vân, trong ánh mắt Trấn Nguyên Tử lại lóe lên một tia cảm xúc dị thường.

Biểu hiện như vậy của Trấn Nguyên Tử tuy chỉ thoáng qua, nhưng cũng không thể qua mắt Chu Du.

Đối với sự biến hóa cảm xúc của Trấn Nguyên Tử, Chu Du cũng có thể lý giải.

Bởi vì Chu Du rõ ràng Thanh Phong Minh Nguyệt hai đứa trẻ đã bầu bạn với Trấn Nguyên Tử vô tận tuế nguyệt, với Trấn Nguyên Tử đã không còn là quan hệ chủ tớ bình thường.

Lúc này hai đứa trẻ đi thế giới ngoại vực lịch luyện, Trấn Nguyên Tử đương nhiên sẽ có chút dao động cảm xúc, hơn nữa ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Cũng là để xua tan lo lắng của Trấn Nguyên Tử, Chu Du trực tiếp mở miệng nói với Trấn Nguyên Tử: "Thế giới ngoại vực tuy có nguy cơ, nhưng còn chưa đến mức uy hiếp tính mạng của chúng!

Trấn Nguyên Tử không cần lo lắng!" Quả thực là như vậy, hai đứa trẻ và rất nhiều tiểu bối Long tộc khác, khi thông qua thông đạo xoáy nước tiến vào thế giới ngoại vực, trên người đã lưu lại ấn ký Hỗn Độn Châu.

Nếu gặp phải nguy hiểm gì, Hỗn Độn Châu có thể ngay lập tức kéo người về Hồng Hoang, ngay cả khi Thiên Đạo trong tiểu thế giới ngoại vực xuất thủ.

Hỗn Độn Châu được coi là Bản Mệnh Chí Bảo của Chu Du, có uy năng như thế nào Chu Du tự nhiên rõ ràng.

Ngay cả khi Thiên Đạo Chi Lực cường hoành, Chu Du cũng có thể đảm bảo tính mạng hai đứa trẻ vô lo.

Rốt cuộc với thực lực Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên hiện tại của Chu Du, đã không còn xa cấp độ Thiên Đạo, đương nhiên có sự tự tin này.

Nghe lời Chu Du, ánh mắt Trấn Nguyên Tử cũng khôi phục thanh minh, sau đó chắp tay về phía Chu Du, vẻ mặt nghiêm túc nói với Chu Du: "Đa tạ Đạo huynh chiếu cố!" Nghe lời Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân bên cạnh cũng cực kỳ đồng tình gật đầu.

Tuy nói mình vô duyên với dị thế giới, nhưng còn có đám tiểu bối có thể đi.

Có thể đi đến thế giới ngoại vực đối với đám tiểu bối mà nói là tạo hóa lớn lao, những điều này đều là nhờ Chu Du ban ơn.

Nghĩ đến những điều này, Hồng Vân cũng vội vàng cùng Trấn Nguyên Tử chắp tay hành lễ về phía Chu Du.

Thấy biểu hiện của hai người, Chu Du cười phất tay, sau đó trực tiếp nói với hai người: "Đều là người nhà, không cần khách khí như vậy!

Chương 456

Tiếp theo chỉ còn việc của Hồng Vân ngươi!

Hiện tại thời gian còn sớm, đợi ngươi quen thuộc Linh Bảo xong, ta liền đưa ngươi đến Địa Huyết Hải!" Âm thanh Chu Du hạ xuống, trên mặt Hồng Vân cũng kích động lên, vẻ mặt hưng phấn nói với Chu Du: "Hồng Vân minh bạch, ta đây liền bắt đầu tế luyện!" Nói xong Hồng Vân cũng không khách khí, hai mắt nhắm lại trực tiếp khoanh chân ngồi trên đại điện.

Thấy biểu hiện của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ chê bai.

Chu Du thấy cảnh này cũng có chút buồn cười, phất tay một đạo Hỗn Nguyên Chi Lực tản ra, trực tiếp bao trùm thân ảnh Hồng Vân, cách ly ảnh hưởng bên ngoài, để Hồng Vân có thể chuyên tâm tham ngộ biến hóa của Linh Bảo.

Sau đó mới quay đầu nói với Trấn Nguyên Tử: "Cứ mặc kệ y đi, dù sao cũng không tốn bao nhiêu thời gian!" Nghe lời Chu Du, sắc mặt Trấn Nguyên Tử lúc này mới bình phục, sau đó nói với Chu Du: "Lại để Đạo huynh chê cười rồi!" Chu Du trên điện nghe vậy tiếp tục mở miệng nói: "Không sao, cứ để y từ từ tế luyện Linh Bảo!

Hai chúng ta tiếp tục luận đạo!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, trên mặt lập tức kích động lên, sau đó vội vàng mở miệng với Chu Du: "Còn xin Đạo huynh tứ giáo!" Ngay sau đó trong đại điện liền truyền ra âm thanh hai người luận đạo.

Đương nhiên phần lớn đều là Trấn Nguyên Tử lại thỉnh giáo Chu Du, rốt cuộc chênh lệch thực lực hai người thực sự quá lớn.

Theo Chu Du và Trấn Nguyên Tử bắt đầu luận đạo, Bồng Lai lại

một lần nữa chìm vào tĩnh mịch.

Còn trong Hồng Hoang thì lại không giống Bồng Lai như vậy, rõ ràng là một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Nếu có Đại Năng từ bên ngoài Hỗn Độn nhìn về Hồng Hoang, sẽ phát hiện các tộc tu sĩ dày đặc lũ lượt tiến về Đông Hải, đều muốn nhìn thoáng qua sự tồn tại của Đạo Trường Thánh Nhân.

Phải biết rằng, đám Tiên Thần Thiên Đình đã sớm truyền tin tức Tiên đảo Bồng Lai sắp giáng thế khắp Hồng Hoang.

Gần như tất cả sinh linh Hồng Hoang đều đã biết tin thịnh yến Bồng Lai sẽ bắt đầu trong vài ngày tới.

Tuy nói những kẻ phàm tục tự biết mình không có bối cảnh và thực lực như vậy để đến Bồng Lai, nhưng cũng khao khát có thể lắng nghe Thánh Nhân châm ngôn ở Đông Hải.

Bởi vậy sau khi nhận được tin tức, ngay lập tức xuất phát hướng về phía Đông Hải.

Bởi vì đã cách một thời gian kể từ khi tin tức truyền khắp Hồng Hoang, một số kẻ thực lực cường hoành đã sớm đến bờ Đông Hải.

Mà hiện tại những tồn tại dày đặc này đều là tu sĩ các tộc thực lực thấp kém.

Rốt cuộc trong Hồng Hoang, những tồn tại dưới Đại La mới là chủ lưu của Hồng Hoang.

Theo vô số sinh linh Hồng Hoang đến bờ Đông Hải, vùng đất Đông Hải cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Mà thu lợi lớn nhất không nghi ngờ gì chính là Nhân tộc và Long tộc.

Phải biết rằng, Đông Hải là thuộc quyền quản hạt của Long tộc,

mà bờ Đông Hải lại là trọng địa căn bản của Nhân tộc.

Lại vì Khí Vận Long tộc và Nhân tộc đã hợp nhất, nên theo sinh linh Hồng Hoang đến Đông Hải, Khí Vận hai tộc cũng tăng vọt.

Chỉ là theo tu sĩ càng ngày càng nhiều, chúng nhân Long tộc lại có chút u uất.

Bởi vì lúc này phường thị Long tộc ở bờ Đông Hải chật ních người, gần như không chịu nổi gánh nặng.

Tuy nói chúng nhân Long tộc đã sớm nhận được tin tức từ Điện Hạ của mình, đã mở rộng quy mô phường thị Long tộc ở bờ Đông Hải thêm mấy lần, nhưng cũng không có cách nào dung nạp nhiều tu sĩ như vậy.

Phải biết rằng, hiện tại toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang đều đang không ngừng đổ về Đông Hải.

Theo Khí Vận không ngừng tuôn đến, trong lòng đám Chuẩn Thánh Long tộc trong Long Cung không hẹn mà cùng nảy sinh một tia hối hận, hối hận vì đã không mở rộng phường thị Long tộc thêm một chút nữa.

Rốt cuộc phường thị Long tộc càng náo nhiệt, giao dịch trong phường thị sẽ càng nhiều.

Như vậy Khí Vận Long tộc đạt được cũng sẽ càng nhiều.

Ngay cả khi sau khi hợp nhất Khí Vận với Nhân tộc cần phải chia lợi nhuận, nhưng cũng đủ khiến chúng nhân Long tộc vui mừng vạn phần.

Mà hiện tại chỉ có thể nhìn Khí Vận trôi đi theo lòng bàn tay, chúng nhân Long tộc làm sao có thể không hối hận.

Đương nhiên, điều này cũng là vì Chúc Long bế quan đột phá cảnh

giới, trong Long tộc không còn chủ tâm cốt, nên mới không chuẩn bị hoàn toàn chu đáo.

Nếu Chúc Long không chìm vào tu hành, với kiến thức của Chúc Long, thu hoạch của Long tộc khẳng định sẽ gấp mấy lần như vậy.

Tuy nhiên, mọi sự đều là Thiên Ý.

Huống hồ Khí Vận Long tộc hiện tại đạt được đã cực kỳ khả quan.

Tuy nói không bằng những gì chúng Long tộc đạt được khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa trước kia, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều so với lúc đó.

Mà theo tu sĩ Hồng Hoang trong Đông Hải càng ngày càng nhiều, các loại phân tranh cũng là điều khó tránh khỏi.

Chỉ là Long tộc sẽ không lo lắng những điều này.

Rốt cuộc còn chưa có ai dám ra tay với Long tộc và Nhân tộc ở vùng đất Đông Hải.

Không nói đến Đông Hải là đại bản doanh của Long tộc và Nhân tộc, cho dù không phải là đất của Long tộc và Nhân tộc, với danh tiếng hiện tại của hai tộc, e rằng cũng không có ai dám gây sự.

Huống chi Đạo Trường Bồng Lai của Chu Du sắp giáng lâm trong vài ngày tới.

Có Chu Du vị Thánh Nhân này làm chỗ dựa, ngay cả môn hạ của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia cũng không dám tùy tiện ra tay với tộc nhân hai tộc.

Là môn hạ Thánh Nhân, tự nhiên rõ hơn người khác về thực lực của Chu Du.

Thêm vào đó là Khí Vận Chân Long Thánh Cảnh của Nhân tộc, thì

càng không có ai dám động tâm tư gì.

Đương nhiên, với tư cách là chủ nhà Nhân tộc và Long tộc, cũng sẽ không nhìn thấy bất kỳ tranh chấp lớn nào xuất hiện.

Cuộc đấu giữa các tu sĩ gây phá hoại cực lớn cho vùng đất Đông Hải.

Long tộc và Nhân tộc tự nhiên sẽ không dung thứ những điều này.

Có hai tộc ra mặt, các tộc tu sĩ tuy có ma sát, nhưng cũng không gây ra vấn đề lớn gì.

Mà ngay khi hai tộc đang bận rộn thu hoạch Khí Vận, đám Tiên Thần Thiên Đình cuối cùng cũng tập hợp lại bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh, sau đó dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh xuất phát hướng về Đông Hải.

Lúc này, đám Tiên Thần Thiên Đình dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh độn tốc cũng cực nhanh.

Trên đầu mây, trên mặt mọi người đều là vẻ hân hoan.

Rốt cuộc có thể tham gia thịnh yến Bồng Lai, đối với đám Tiên Thần mà nói là một sự vinh diệu vô thượng.

Hơn nữa đi đến Bồng Lai còn có cơ hội lắng nghe Thánh Nhân châm ngôn, sức hấp dẫn này đối với mọi người không phải nhỏ.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ không phải là lời hư, thực lực càng mạnh càng kính sợ Thánh Nhân.

Chương 457

Ai bảo những Thánh Nhân này đại diện cho ý chí Thiên Đạo.

Có thể lắng nghe Thánh Nhân châm ngôn, đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói là cơ duyên tạo hóa vô thượng, không có ai là ngoại lệ.

Ngay cả khi Thánh Nhân châm ngôn không có cách nào hoàn toàn hấp thu lý giải, nhưng chỉ cần có chút lĩnh ngộ là có thể khiến con đường tu đạo trước Chuẩn Thánh đỉnh phong của bản thân vô ưu.

Phải biết rằng Thánh Nhân giảng đạo là trực chỉ phương hướng Đại Đạo.

Mà chỉ cần có thể tìm thấy phương hướng Đại Đạo thuộc về mình, thì tầng thứ Chuẩn Thánh sẽ không còn khó khăn gì nữa.

Đại Năng đã ở tầng thứ Chuẩn Thánh cũng có thể nhờ đó mà tiến thêm một tầng.

Tuy nói đám Tiên Thần Thiên Đình này đã là tinh anh hiếm có ở Hồng Hoang, nhưng cũng sẽ không cho rằng mình mang tư chất Thánh Nhân.

Rốt cuộc để có thể trở thành tồn tại Thánh Cảnh, căn nguyên, Khí Vận, tạo hóa không thể thiếu một thứ nào.

Giống như mấy vị Thánh Nhân trong Hồng Hoang hiện tại, không ai mà không phải là kẻ có Đại Tạo Hóa, Đại Nghị Lực, Đại Khí Vận.

Ngay cả hai người Tây Phương Khí Vận kém hơn một chút, nhưng cũng có Đại Nghị Lực.

Còn Tam Thanh và những người khác thì không cần nói nhiều, đó là do Nguyên Thần của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành.

Mà căn cước của Chu Du, vị Thánh Nhân chủ Bồng Lai, tuy không giống mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, nhưng cũng là tồn tại phi phàm.

Huống hồ Chu Du lại là Đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, địa vị còn cao hơn mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Chính vì hiểu rõ những Thánh Nhân này, đám Tiên Thần Chứng Đạo mới hiểu rõ việc mình Chứng Đạo Thánh Nhân là không thực tế đến mức nào.

Trở thành Đại Năng tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong đã là mục tiêu cuối cùng của đa số Tiên Thần Thiên Đình.

Đương nhiên còn một số ít đã ở tầng thứ Chuẩn Thánh, phương hướng của họ chính là Chí Thánh Cảnh Giới.

Là tinh anh của Thiên Đình, đầu óc đám Tiên Thần này đương nhiên tỉnh táo.

Chính vì có sự tỉnh táo như vậy, biết rõ căn cơ của mình, nên mới có kỳ vọng lớn đến vậy vào thịnh yến Bồng Lai lần này.

Rốt cuộc không phải ai cũng là Tiên Thiên Đại Thần, hoặc là kẻ có bối cảnh sâu xa, có hạnh được lắng nghe Thánh Nhân châm ngôn.

Phải biết rằng, khi Đạo Tổ mở giảng ở Tử Tiêu Cung, đám Tiên Thần Thiên Đình thậm chí còn chưa xuất thế, càng đừng nói đến việc đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Ngay cả khi có Tiên Thần xuất thế vào lúc đó, cũng là kẻ vô duyên, nếu không cũng sẽ không trở thành một thành viên của Thiên Đình.

Mà lần này lại có cơ hội như vậy, mọi người làm sao có thể bỏ lỡ.

Trong lòng cũng đã sớm như cỏ dại mọc dài, nóng lòng chờ đợi.

Nếu không phải cần đi theo Thái Bạch Kim Tinh mới có thể đến

Bồng Lai, e rằng chúng nhân Thiên Đình đã sớm không nhịn được mà dùng tốc độ nhanh nhất đời này để đến Bồng Lai.

Từ đó cũng có thể thấy tâm trạng kích động của mọi người lúc này, rốt cuộc mọi người đối với Thánh Nhân giảng đạo thực sự quá khao khát.

Đương nhiên, ngoài kỳ vọng vào thịnh yến Bồng Lai, mọi người cũng cực kỳ tò mò về tiên cảnh Bồng Lai.

Rốt cuộc từ rất lâu trước khi Thánh Cảnh của Chu Du chưa hiển hóa, Bồng Lai đã nổi danh là một trong ba đảo hải ngoại, trong Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hiểu.

Chỉ là ba đảo hải ngoại vẫn luôn chưa từng hiển hóa thế gian, nên sinh linh Hồng Hoang tuy biết tên ba đảo hải ngoại, nhưng lại chưa từng có khái niệm về chúng.

Còn về việc quy thuộc của ba đảo hải ngoại, đại đa số sinh linh lại càng không hiểu rõ, cũng chỉ có những người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung mới biết Bồng Lai là Đạo Trường của Chu Du.

Nhưng ngay cả khi đám Đại Năng Tử Tiêu Cung biết rõ quy thuộc của Bồng Lai, nhưng cũng chỉ có những người thực sự đã thấy, và chỉ có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân mới có kiến thức này.

Mà kể từ sau Đại Kiếp Vu Yêu, tin tức Chu Du Chứng Đạo Hỗn Nguyên truyền ra, lúc này chúng sinh Hồng Hoang mới rõ Bồng Lai là nơi Đạo Trường của Chu Du tọa lạc.

Tiên đảo Bồng Lai sau khi trở thành Đạo Trường của Thánh Nhân, trên người không nghi ngờ gì lại phủ thêm một tầng mạng che mặt thần bí.

Chúng nhân Thiên Đình làm sao có thể không tò mò.

Lúc này, trong ánh mắt Thái Bạch Kim Tinh, người đứng trước

đám Tiên Thần, cũng tràn đầy vẻ sùng kính.

Ngay cả khi Thái Bạch Kim Tinh đã đến Bồng Lai một lần, nhưng chính lần đó đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Đối với lần đi Bồng Lai này, hắn cũng cực kỳ kỳ vọng.

Đương nhiên Thái Bạch Kim Tinh có biểu hiện như vậy cũng không có gì là lạ.

Tuy nói Thái Bạch Kim Tinh là trọng thần Thiên Đình, Đại Năng tầng thứ Chuẩn Thánh, nhưng có may mắn có thể trở thành Chuẩn Thánh, vẫn là nhờ có được cơ duyên ở Bồng Lai mới thành công đột phá.

Nếu không e rằng đến bây giờ vẫn chỉ là một tôn Đại La.

Tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong Thiên Đình không được coi là xuất chúng.

Rốt cuộc trong Thiên Đình, tồn tại Đại La không đếm xuể, Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không thiếu số.

Thái Bạch Kim Tinh cũng chỉ có thể dựa vào sự tín nhiệm của Hạo Thiên mới miễn cưỡng có được địa vị nhất định trong Thiên Đình.

Mà hiện tại thành tựu Chuẩn Thánh, địa vị mới coi là hoàn toàn ổn định.

Trong Hồng Hoang, thực lực mới là quan trọng nhất.

Có thực lực mới có thể giành được sự tôn trọng.

Lần nữa đi đến Bồng Lai, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh cũng vạn phần cảm khái.

Hơn nữa còn một điểm nữa là lúc này trong lòng Thái Bạch Kim Tinh có chút suy đoán.

Khi nhận được mệnh lệnh của Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh từng có chút không hiểu, nhưng với tư cách là thần hạ, Hạo Thiên không chủ động giải thích, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên không thể chủ động hỏi.

Là người hiếm có ở Hồng Hoang giỏi ăn nói khéo léo, Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên không đơn giản.

Tuy nói Hạo Thiên không giải thích cho Thái Bạch Kim Tinh, nhưng Thái Bạch Kim Tinh cũng rõ ràng Hạo Thiên để mình thống lĩnh đám Tiên Thần Thiên Đình đi đến Bồng Lai, không đơn thuần chỉ vì thịnh yến Bồng Lai.

Nếu chỉ vì thịnh yến Bồng Lai, thì Thiên Đình sẽ không phô trương thanh thế lớn như vậy, càng không đến mức phái ra nhiều Tiên Thần như thế.

Bởi vậy Thái Bạch Kim Tinh suy đoán Hạo Thiên đối với chúng nhân Thiên Đình khẳng định có sắp xếp khác.

Còn về Hạo Thiên có ý định gì, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên là không đoán được.

Chương 458

Tuy nhiên Thái Bạch Kim Tinh rõ ràng sự sắp xếp của Hạo Thiên tất nhiên là có lợi cho đám Tiên Thần Thiên Đình, thậm chí sẽ là một cơ duyên không nhỏ.

Đám Tiên Thần này là nội tình của Thiên Đình, là tồn tại không thể thiếu của các ty trong Thiên Đình.

Nếu thật sự có tình huống gì, đám Tiên Thần này xảy ra vấn đề gì, thì Thiên Đình có lẽ sẽ chỉ còn danh tồn thực vong.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh cũng an ổn hơn rất nhiều, sau đó trong lòng lại một lần nữa kích động lên.

Rốt cuộc cơ duyên thì không ai chê ít.

Hơi bình phục lại, Thái Bạch Kim Tinh liền nhìn quét ra phía sau, sau đó nói với chúng Tiên Thần Thiên Đình: "Chuyến đi Bồng Lai này, là cơ duyên do Thiên Đế và Thánh Nhân ban tặng.

Chuyến này chư vị đều cần nghe theo chỉ huy của ta!

Thịnh yến sắp diễn ra, nhất thiết phải cẩn ngôn thận hành, không được làm mất uy nghiêm Thiên Đình!" Âm thanh Thái Bạch Kim Tinh hạ xuống, đám Tiên Thần khôi phục vài phần nghiêm túc, sau đó đồng loạt hồi đáp: "Còn xin Kim Tinh yên tâm!" Nghe thấy mọi người hồi đáp, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng lộ ra nụ cười hài lòng, quay đầu tiếp tục dẫn mọi người bay về hướng Đông Hải.

Chỉ là Thái Bạch Kim Tinh không chú ý tới, trong đám Tiên Thần Thiên Đình này có mấy vị tồn tại có biểu hiện khác với những người khác.

Tuy nói cũng giống những người khác mang vẻ mặt kích động,

nhưng trong ánh mắt lại không giống những Tiên Thần khác mà đặc biệt mong chờ.

Sau khi nghe xong lời của Thái Bạch Kim Tinh, mấy vị tồn tại này đối với Thái Bạch Kim Tinh cũng lộ ra một tia tán thưởng, hảo cảm đối với Thái Bạch Kim Tinh cũng tăng lên không ít.

Mà mấy vị này đều là Chuẩn Thánh Long tộc do Chu Du phái đến Thiên Đình trấn giữ.

Từng khi Thiên Đình mới lập, để trùng kiến Thiên Đình, thúc đẩy Hồng Hoang phát triển hơn nữa, Chu Du phất tay một cái, mười vị Chuẩn Thánh Long tộc trực tiếp bay ra từ Bồng Lai, đi đến Thiên Đình trấn giữ.

Kể từ khi đến Thiên Đình, những Chuẩn Thánh Long tộc này không bao giờ trở về Bồng Lai nữa.

Cũng chính là lần này Hạo Thiên muốn tăng cường nội tình Thiên Đình, những Chuẩn Thánh Long tộc này mới xuất hiện trong đám Tiên Thần.

Mà sự tồn tại của những Chuẩn Thánh Long tộc này, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên không rõ.

Nếu không Thái Bạch Kim Tinh làm sao dám thống lĩnh.

Còn về việc mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc vì sao không xuất hiện trước mặt mọi người, đó chính là sự sắp xếp của Hạo Thiên.

Sự tồn tại của Chuẩn Thánh Long tộc cũng được coi là một hậu chiêu mà Hạo Thiên để lại.

Đương nhiên, hậu chiêu này đương nhiên là tương đối với đám Tiên Thần Thiên Đình mà nói, chính là để phòng ngừa chuyến đi thế giới ngoại vực lần này xuất hiện bất kỳ sự cố nào.

Đám Tiên Thần Thiên Đình trông có vẻ đông đảo, thậm chí ai nấy đều là tinh anh hiếm có trong Hồng Hoang, nhưng thực tế phần lớn đều là tầng thứ Đại La.

Tuy nói cũng có mấy vị ở tầng thứ Chuẩn Thánh, nhưng đều là những tồn tại vừa mới bước vào Chuẩn Thánh.

So với một số đại tộc truyền thừa từ viễn cổ, thực lực tổng thể vẫn còn kém một chút.

Ngay cả khi nói Thiên Đình là chúa tể trên danh nghĩa của Hồng Hoang, nhưng kể từ khi Thiên Đình được trùng kiến và Hạo Thiên trở thành Thiên Đế đến nay cũng chỉ mới mấy vạn năm.

Lại không có nhiều nền tảng, làm sao có thể so sánh được với những đại tộc truyền thừa lâu đời này.

Nếu không phải ban đầu Chu Du phái Chuẩn Thánh Long tộc đi trấn giữ, lúc này Thiên Đình có thể có uy tín như hiện tại hay không còn là hai chuyện, càng đừng nói đến việc nhận được sự công nhận của chúng sinh Hồng Hoang.

Là chúa tể trên danh nghĩa của Hồng Hoang, nếu thực lực quá kém, thì cũng sẽ không có nhiều người tin phục.

Tuy nói Thiên Đình phát triển đã không chậm, nhưng vẫn còn một khoảng cách cực lớn so với chúa tể Hồng Hoang chân chính.

Mà Đại Kiếp lần này chính là kỳ ngộ để Thiên Đình tiến thêm một bước.

Hạo Thiên tự nhiên không thể bỏ qua.

Kể từ khi Hạo Thiên từ miệng Sư huynh của mình biết được sự huyền diệu của thế giới ngoại vực, liền tràn đầy kỳ vọng đối với vùng đất này.

Thêm vào đó Đại Kiếp sắp đến, trong lòng Hạo Thiên càng thêm nóng lòng.

Sau khi biết sự sắp xếp của Sư huynh mình, liền ngay lập tức phái toàn bộ nội tình Thiên Đình ra, chính là muốn thực lực Thiên Đình tiến thêm một bước, khiến Thiên Đình sớm ngày trở thành chúa tể Thiên Đình thực sự xứng danh, chứ không phải dựa vào danh tiếng của Sư huynh mình.

Đương nhiên Hạo Thiên cũng rõ ràng, thế giới ngoại vực ngay cả khi là phụ thuộc của Hồng Hoang, cũng không phải hoàn toàn không có nguy hiểm.

Để đảm bảo nội tình Thiên Đình không mất, Hạo Thiên dứt khoát phái Chuẩn Thánh Long tộc trong Thiên Đình ra cùng lúc.

Phải biết rằng, mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc này đều là do Chu Du tinh tuyển lựa chọn ra.

Sau một thời gian dài được tẩy lễ bởi Khí Vận Thiên Đình, đã toàn bộ đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, còn có một vị đã trở thành tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mà Hạo Thiên sở dĩ tốn kém như vậy, chính là để phòng vạn nhất.

Bởi vì đối với chuyến đi thế giới ngoại vực của Tiên Thần Thiên Đình lần này, Hạo Thiên cũng có chút tâm tư.

Đó chính là muốn nhân cơ hội này thanh lý một lượt đám Tiên Thần Thiên Đình.

Rốt cuộc Thiên Đình Hồng Hoang đường đường là một nơi hỗn tạp cá rồng, thực sự khiến người ta không thể chấp nhận được.

Có tâm tư như vậy, không có nghĩa là Hạo Thiên có thể chấp nhận nội tình Thiên Đình bị tổn thương.

Đại Kiếp sắp đến.

Nếu nội tình Thiên Đình bị tổn thương nghiêm trọng, thì đến lúc đó ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Ngay cả khi Đại Kiếp lần này đối với Thiên Đình mà nói là cơ duyên lớn lao, nhưng nếu vì chuyến đi thế giới ngoại vực mà nội tình Thiên Đình bị tổn thương, sinh ra biến số gì, thì cuộc Đại Tạo Hóa này coi như là mất trắng.

Hạo Thiên không thể chấp nhận kết quả như vậy, nên việc lấy ra nội tình giữ đáy hòm là điều tất nhiên.

Mà có những Chuẩn Thánh Long tộc ẩn mình trong bóng tối này, ngay cả khi có nguy cơ gì trong thế giới ngoại vực, đám Tiên Thần Thiên Đình cũng có thể ung dung vượt qua.

Chỉ như vậy Hạo Thiên mới có thể an tâm.

Hạo Thiên thận trọng như vậy, cũng là vì kiêng kỵ Đại Kiếp.

Là đồng tử của Đạo Tổ Hồng Quân, Hạo Thiên tuy chưa đích thân trải qua Đại Kiếp, nhưng cũng đã chứng kiến thảm trạng của mấy lần Đại Kiếp.

Ngay cả khi Chu Du đã nói rõ với Hạo Thiên rằng Đại Kiếp lần này không có nhân quả lớn với Thiên Đình, thậm chí còn là thời cơ để Thiên Đình quật khởi, nhưng tâm trạng Hạo Thiên vẫn có chút căng thẳng.

Không phải nói Hạo Thiên không tin Chu Du, về thực lực của Sư huynh mình, Hạo Thiên trong lòng vẫn có cơ sở.

Nhưng uy năng của Thiên Đạo Sát Kiếp đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho Hạo Thiên.

Chương 459

Đương nhiên, suy cho cùng vẫn là Hạo Thiên không rõ cảnh giới chân thực của Sư huynh mình.

Nếu Hạo Thiên rõ cảnh giới của Chu Du, e rằng sẽ không có tâm tư như hiện tại nữa.

Thánh Nhân Bát Trọng Thiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến tầng thứ Thiên Đạo Hồng Hoang, đủ để Hạo Thiên gạt bỏ mọi lo lắng.

Bởi vì tồn tại như vậy đối với việc phán đoán đại thế Hồng Hoang tự nhiên sẽ không có chút sai sót nào.

Tương tự, Hạo Thiên cũng không rõ Hỗn Độn Châu trong tay Chu Du đã là tồn tại gần bằng Hỗn Độn Linh Bảo.

Có Hỗn Độn Châu tồn tại, đừng nói là những Đại La Kim Tiên nhỏ bé này, ngay cả tầng thứ Chuẩn Thánh cũng sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng nào.

Bởi vì Hỗn Độn Châu có thể tùy thời kéo họ từ thế giới ngoại vực về, cho dù có chọc giận Thiên Đạo ngoại vực trừng phạt.

Bởi vậy lần này đám Tiên Thần Thiên Đình lịch luyện ở thế giới ngoại vực, căn bản sẽ không có tổn thương lớn nào.

Tuy nhiên tiểu tâm tư của Hạo Thiên tự nhiên không thể qua mắt Chu Du.

Đến lúc đó Chu Du tự sẽ có sắp xếp, hơn nữa đám Tiên Thần Thiên Đình lại không phải tinh anh Long tộc trong Bồng Lai, tổn thất một số cũng không sao.

Bên này, đám Tiên Thần trong Thiên Đình tự nhiên sẽ không rõ

tâm tư của Hạo Thiên, từng người đều tràn đầy kỳ vọng phi bôn về phía Đông Hải.

Ngay khi Thái Bạch Kim Tinh dẫn đám Tiên Thần Thiên Đình tiến về Đông Hải, Tổ Miếu Nhân tộc ở bờ Đông Hải cũng đang bàn luận về thịnh yến Bồng Lai lần này.

Thịnh yến Bồng Lai lần này đối với Nhân tộc cũng có ảnh hưởng cực lớn.

Vốn dĩ Toại Nhân Thị và những người khác trong Tổ Miếu đang định ẩn mình trong Tổ Miếu, để Nhân tộc tự do phát triển.

Nhưng theo vô tận sinh linh trong Hồng Hoang đến, áp lực mà Nhân tộc Đông Hải phải đối mặt cũng càng ngày càng lớn.

Bờ Đông Hải chỉ có một nơi lớn như vậy.

Sinh linh càng đông, các loại chuyện càng xuất hiện không ngừng.

Thêm vào đó các Đại Năng tứ phương hội tụ, cục diện đã không phải là bộ lạc Nhân tộc bình thường có thể giải quyết được.

Cuối cùng, nội tình Nhân tộc Tổ Miếu không thể không ra mặt trấn giữ.

Điều này mới khiến cục diện trong lãnh địa Nhân tộc ổn định lại.

Nếu nội tình trong Tổ Miếu Nhân tộc không xuất hiện, e rằng bờ Đông Hải không biết sẽ loạn thành dạng gì.

Ai bảo thân phận Chu Du phi phàm.

Không chỉ là Đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, Sư huynh của mấy vị Thánh Nhân, càng là tồn tại Chứng Đạo Hỗn Nguyên duy nhất trong Hồng Hoang.

Thực lực còn cường hoành hơn mấy vị Thánh Nhân kia.

Lần này Đạo Trường Bồng Lai của Chu Du giáng thế, tự nhiên đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong Hồng Hoang.

Thậm chí tranh đoạt ở Bắc Minh Chi Địa cũng vì thế mà dừng lại, có thể thấy ảnh hưởng của sự việc này lớn đến mức nào.

Tuy nhiên tiến trình ẩn mình của Tổ Miếu Nhân tộc bị gián đoạn, nhưng Khí Vận Nhân tộc cũng không ngừng thăng tiến.

Đối với Nhân tộc cũng là lợi lớn hơn hại.

Thêm vào đó, vùng đất Đông Hải không chỉ có Tổ Miếu Nhân tộc, mà còn là nơi Long tộc tọa lạc.

Cũng không có ai dám gây ra đại sự gì ở Đông Hải, mọi thứ đều nằm trong phạm vi kiểm soát.

Bởi vậy nội tình trong Tổ Miếu Nhân tộc cũng chỉ ra mặt trấn giữ chứ không có động tác gì khác.

Còn về việc lúc này chúng nhân trong Tổ Miếu Nhân tộc bàn bạc cũng chỉ là làm thế nào để nghênh tiếp Đạo Trường của Chu Du vị Thánh Tổ Nhân tộc này giáng lâm mà thôi.

Chu Du cũng là nơi tín ngưỡng của Nhân tộc.

Đạo Trường Thánh Tổ giáng lâm còn phải tổ chức thịnh yến, Nhân tộc tự nhiên không dám có chút chậm trễ nào.

Lúc này trong Tổ Miếu Nhân tộc, thần tượng Chu Du tọa lạc chính giữa, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người lần lượt ngồi xuống phía dưới.

Phục Hy tuy đã ở cảnh giới Chí Thánh, nhưng trong Nhân tộc cũng không bằng Tam Tổ, nên vị trí vẫn còn dưới Tam Tổ.

Sau Phục Hy để trống một vị trí, sau đó liền là đám Nhân Hoàng.

Còn trong điện liền là đám nội tình Nhân tộc.

Còn về vị trí để trống đó tự nhiên chính là Hồng Vân, lúc này Hồng Vân vẫn còn ở Bồng Lai, tự nhiên sẽ không xuất hiện trên đại điện.

Chúng nhân trên điện tuy không thể đại diện cho toàn bộ thực lực Nhân tộc, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Rốt cuộc nội tình trấn giữ bên ngoài cũng chỉ có mấy vị.

Đợi đến khi rất nhiều nội tình Nhân tộc hội tụ đến đại điện, Toại Nhân Thị trên điện từ từ gật đầu, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Thánh Tổ Tiên đảo Bồng Lai giáng lâm Đông Hải, tổ chức thịnh yến Bồng Lai, đối với Nhân tộc ta cũng là hỷ sự vô thượng.

Tuy nhiên sinh linh Hồng Hoang lũ lượt kéo đến, chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng!

Tuyệt đối không thể để các tộc gây ra loạn lạc gì ở vùng đất Đông Hải của ta!

Nếu chọc giận Thánh Tổ bất mãn, Nhân tộc ta còn mặt mũi nào được Thánh Tổ giáo huấn!" Âm thanh Toại Nhân Thị hạ xuống, chúng nhân trong điện cũng đồng loạt gật đầu, trên mặt cũng tràn đầy vẻ tán đồng.

Rốt cuộc địa vị của Chu Du trong Nhân tộc không ai có thể sánh bằng.

Ngay cả Nữ Oa, người tạo ra Nhân tộc, địa vị so với Chu Du cũng kém không ít.

Bởi vì Nữ Oa ngoài việc sáng tạo ra Nhân tộc, cũng không có bất kỳ sự phù hộ đặc biệt nào khác.

Hơn nữa trong Đại Kiếp Vu Yêu khi Nhân tộc bị thảm sát, Nữ Oa cũng không ra tay, lựa chọn ngồi cao ở Hỗn Độn khoanh tay đứng nhìn.

Thêm vào đó thân phận Yêu Hoàng của Nữ Oa trong Yêu tộc, khiến tín ngưỡng của Nhân tộc đối với Nữ Oa sinh ra chút biến hóa.

Cuối cùng Phục Hy chuyển thế, tất cả Khí Vận Nhân tộc của Nữ Oa cũng hạ xuống mức thấp nhất.

Mà Nhân tộc có được địa vị như hiện tại đều là nhờ Chu Du phù trì.

Không nói đến việc Nhân tộc xuất thế có duyên cớ với Chu Du, chỉ riêng việc Nhân tộc có thể một đường thuận lợi Chứng Đạo trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa đều là do Chu Du sắp xếp.

Chương 460

Bởi vậy tình cảm của Nhân tộc đối với Chu Du vị Thánh Tổ này có thể tưởng tượng được.

Hiện tại Đạo Trường Thánh Tổ của nhà mình sắp giáng lâm Đông Hải, trong mắt chúng nhân Nhân tộc đây cũng là đại sự vô thượng thuộc về Nhân tộc, tự nhiên không dung tha bất kỳ sai sót nào.

Đương nhiên điều mọi người lo lắng không phải có ai dám khiêu khích Nhân tộc ở vùng đất Đông Hải, hoặc cố ý gây sự với Nhân tộc.

Rốt cuộc vùng đất Đông Hải không chỉ là đại bản doanh của Nhân tộc, mà còn là căn bản chi địa của Long tộc.

Mà Khí Vận Chân Long của hai tộc đã sớm trở thành tồn tại Thánh Cảnh khi Nhân tộc Chứng Đạo trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa.

Ngay cả khi đối mặt với mấy vị Thánh Nhân cũng không có chút khó khăn nào, làm sao có người không biết điều mà đi gây sự với Nhân tộc.

Hơn nữa vùng đất Nhân tộc ở Đông Hải đã bị đại trận bao vây.

Khiêu khích Nhân tộc ở vùng đất Đông Hải, đó chẳng phải tự tìm đường chết sao.

Điều mọi người lo lắng là sinh linh Hồng Hoang đến Đông Hải sẽ gây ra tranh đấu lẫn nhau.

Phải biết rằng lúc này một nửa số sinh linh Hồng Hoang đã tụ tập đến Đông Hải, trong đó có không ít là Đại Năng đã ẩn thế từ lâu.

Không ít Đại Năng giữa họ ít nhiều đều có chút hiềm khích, cực kỳ dễ dàng phát sinh vấn đề.

Hơn nữa các tộc trong Hồng Hoang tranh đấu vô tận tuế nguyệt, đến vùng đất Đông Hải cũng sẽ không có bao nhiêu hòa thuận.

Nếu thực sự có kẻ tiểu nhân vào lúc này gây ra chuyện gì, khiến Nhân tộc mất mặt trước Thánh Tổ, thì ngay cả việc tiêu diệt triệt để chủng tộc của hắn e rằng cũng không thể bù đắp.

Thấy thần sắc chúng nhân trong điện biến hóa, Toại Nhân Thị cũng hài lòng gật đầu, sau đó tiếp lời nói: "Việc này liên quan đến hình tượng Nhân tộc ta trong lòng Thánh Tổ, nên chư vị nhất thiết phải nghiêm chỉnh đối đãi!

Thịnh yến Bồng Lai một khắc chưa kết thúc, thì không được có chút lơi lỏng nào!" Nghe lời Toại Nhân Thị, chúng nhân trong điện cũng vội vàng mở miệng đáp lại: "Còn xin Toại Nhân Tổ yên tâm, vùng đất Đông Hải là trọng địa của Nhân tộc ta, có chúng ta trông coi tuyệt đối sẽ không xảy ra loạn lạc gì!

Thánh Tổ ban ân cho sinh linh Hồng Hoang, nếu có ai dám gây sự, thì đó chính là kẻ địch của Nhân tộc ta.

Ta nghĩ bọn họ cũng không có cái gan đó!" Mãi đến sau chốc lát, trong điện mới bình tĩnh lại.

Mà đợi đến khi mọi người im lặng, Phục Hy bên cạnh lại từ từ lên tiếng.

Âm thanh Phục Hy vừa dứt, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Nhân tộc ta đã Chứng Đạo trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa, cũng đến lúc để chúng sinh biết uy nghiêm của Nhân tộc ta!

Nếu có kẻ nào dám vào lúc này gây chuyện, khiến Nhân tộc ta mất mặt trước Thánh Tổ, giết không tha!" Lời Phục Hy vừa dứt, Nhân tộc

Tam Tổ trên điện lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mấy người thực sự không ngờ Phục Hy, người bình thường luôn hiền lành, lúc này lại lộ ra sát cơ lớn đến vậy.

Tuy nhiên mấy người sau khi nghe xong lời Phục Hy lại không có chút phản đối nào, ngược lại còn có chút động lòng.

Rốt cuộc nếu thật sự xảy ra sai sót gì, thì hậu quả là Nhân tộc không thể chấp nhận được.

Bởi vậy còn chưa đợi chúng nhân trong điện phản ứng, Toại Nhân Thị đã trực tiếp mở miệng nói: "Lời của Phục Hy Thiên Hoàng chính là ý chí của Nhân tộc ta.

Nếu coi thường cấm lệnh của Nhân tộc ta, liền cùng với chủng tộc của y đồng thời tiêu diệt!" Chúng nhân trong điện nghe vậy lập tức kích động, sau đó đồng thanh hô: "Giết không tha!" "Giết không tha!" Nghe chúng nhân trong điện hô hoán, trên mặt Toại Nhân Thị và Phục Hy cùng những người khác cũng lộ ra một tia ý cười.

Ngay sau đó Toại Nhân Thị bắt đầu hạ lệnh, phái đám nội tình Nhân tộc trong Tổ Miếu ra phân tán trấn giữ khắp nơi ở bờ Đông Hải.

Đợi đến khi tất cả nội tình Nhân tộc đã phân tán ra hết, trong điện cũng chỉ còn lại Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và mấy vị Nhân Hoàng.

Mấy người này mới là tồn tại đỉnh phong chân chính của Nhân tộc.

Trừ phi bên ngoài xuất hiện đại sự gì không giải quyết được, nếu không mấy người sẽ không dễ dàng rời khỏi Tổ Miếu.

Đương nhiên không phải nói mấy người không thể tùy ý rời đi, chỉ là mấy người không nguyện ý rời khỏi Tổ Miếu mà thôi.

Rốt cuộc Khí Vận Nhân tộc đã hóa hình không cần mấy người nữa trấn áp.

Mấy người có thể tùy thời rời khỏi Tổ Miếu đi du lịch khắp nơi, nhưng mấy người đã sớm quen với việc khổ tu trong Tổ Miếu.

Hơn nữa nơi Tổ Miếu tọa lạc cũng là nơi Khí Vận Nhân tộc ngưng tụ.

Dưới sự gia trì của Khí Vận, càng thêm phù hợp với việc tu hành Đại Đạo, đạt được hiệu quả gấp đôi với công sức bằng một nửa.

Mấy người cũng không cần thông qua du lịch để cảm ngộ, tự nhiên cũng không nguyện ý rời đi.

Tham ngộ Đại Đạo mới là điều quan trọng nhất đối với những người tu hành Hồng Hoang.

Mấy người tự nhiên không ngoại lệ.

Tuy nhiên lúc này mấy người trong điện lại không tiếp tục tham ngộ Đại Đạo, mà là mỗi người tản ra Nguyên Thần Chi Lực, đi theo đám nội tình Nhân tộc đến các nơi ở Đông Hải.

Mãi đến khi đám nội tình Nhân tộc đã đến các nơi trấn giữ, mấy người trong điện lúc này mới thu hồi Nguyên Thần Chi Lực.

Sở dĩ Toại Nhân Thị và mấy người kia muốn đặt Nguyên Thần Chi Lực lên người đám nội tình Nhân tộc, cũng là để biểu lộ ý chí Nhân tộc cho Đại Năng Hồng Hoang ở Đông Hải biết.

Thực lực của đám nội tình Nhân tộc này tuy không yếu, nhưng so với một số Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong ẩn thế thì vẫn kém rất nhiều.

Tuy nhiên có Nguyên Thần Chi Lực của Toại Nhân Thị và những người khác, những Đại Năng Chuẩn Thánh đỉnh phong đến Đông Hải

này liền không dám có chút dị động nào.

Nếu không sẽ đón lấy đả kích thống khổ của Nhân tộc.

Có thể trở thành tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong tự nhiên không phải là kẻ ngu ngốc.

Bởi vậy đối với hành động của Nhân tộc tuy có chút ý kiến, nhưng cũng không biểu lộ ra chút bất mãn nào.

Đợi đến khi Nguyên Thần Chi Lực thuộc về Toại Nhân Thị và những người khác quay trở về, mấy người cũng lập tức mở hai mắt.

Ngay sau đó mấy người nhìn nhau một cái, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ tự hào.

Biểu hiện của đám Đại Năng trong Đông Hải đều lọt vào mắt mấy người.

Thấy những Đại Năng Chuẩn Thánh này vẻ mặt không cam lòng nhưng lại vô cùng kiêng kỵ Nhân tộc, mấy người làm sao có thể không hưng phấn.

Ngay sau đó liền là Toại Nhân Thị dẫn đầu mở miệng: "Chỉ cần đám Chuẩn Thánh đỉnh phong này không vọng động vũ lực, thì Đông Hải sẽ không xảy ra chuyện gì nữa!" Nghe lời Toại Nhân Thị, trên mặt mấy người trong điện cũng lộ ra vẻ tán đồng.

Bởi vì trong mắt mấy người trong điện, có đám nội tình Nhân tộc trấn giữ, các tộc Hồng Hoang bình thường đến Đông Hải sẽ không gây ra trò quỷ gì.

Với địa vị và bối cảnh như hiện tại của Nhân tộc, không có bộ tộc nào dám mạo hiểm nguy cơ diệt tộc để khiêu khích ý chí Nhân tộc.

Chương 461

Cũng chỉ có những Đại Năng Chuẩn Thánh đơn thân này mới dễ xảy ra chuyện.

Mà hiện tại những tồn tại này đã rõ ý chí Nhân tộc, tự nhiên không dám mạo hiểm.

Rốt cuộc Toại Nhân Thị và những người khác đã thông qua Nguyên Thần Chi Lực của mình để giải thích rõ hậu quả.

Nếu vi phạm ý chí Nhân tộc, thì Khí Vận Chân Long Nhân tộc sẽ không nương tay.

Thực lực của Khí Vận Chân Long Nhân tộc những tồn tại Chuẩn Thánh này rõ hơn ai hết.

Điều này mới khiến họ biểu hiện ra vẻ không phục nhưng cũng chẳng có cách nào.

Thực sự thực lực Thánh Cảnh quá đáng sợ.

Đừng nói mình chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, ngay cả cảnh giới Chí Thánh, đối mặt với Thánh Cảnh cũng phải mềm nhũn.

Mọi người không muốn khổ tu vô tận tuế nguyệt cuối cùng lại rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Huống hồ mọi người đều biết nếu chọc giận Khí Vận Chân Long Nhân tộc ra tay, thì ngay cả cơ hội luân hồi cũng sẽ không có.

Bởi vì Thánh Cảnh ra tay ngay cả Chân Linh cũng sẽ triệt để bị tiêu diệt.

Chân Linh một khi bị tiêu diệt, thì bản thân mình coi như hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang.

Hơn nữa những tồn tại này đến Đông Hải là để cầu cơ duyên, tự nhiên không muốn vì điều này mà đắc tội Nhân tộc.

Bởi vậy đối mặt với ý chí Nhân tộc, mới không có chút biểu thị nào.

Thấy chúng nhân trong điện đều tỏ vẻ tán đồng, Toại Nhân Thị trên mặt càng thêm tươi cười.

Sau một khắc, Toại Nhân Thị chậm rãi quay đầu nói với Phục Hy bên cạnh: "Phục Hy, lần này ngươi thật khiến ta kinh ngạc!

Biểu hiện vừa rồi không giống thường ngày của ngươi!" Nghe Toại Nhân Thị nói, Phục Hy mặt hơi đỏ, vội vàng đáp: "Thật khiến Toại Nhân lão tổ chê cười!" Toại Nhân Thị nghe vậy khoát tay, nghiêm túc nói với Phục Hy: "Phục Hy không cần khách khí, trong thời điểm phi thường đương nhiên dùng biện pháp phi thường, lời ngươi nói mới là lựa chọn tốt nhất cho Nhân tộc!

Nhân tộc ta có thể có được sự phù hộ của Thánh Tổ như hiện nay, cho nên thịnh yến Bồng Lai lần này Nhân tộc ta tuyệt đối không thể vắng mặt!

Nếu có vấn đề gì xảy ra, e rằng chúng ta đều khó tránh khỏi trách nhiệm, ngươi vì Nhân tộc mà lo nghĩ, cớ gì lại nói chúng ta chê cười!" Toại Nhân Thị nói xong, mấy người trong điện cũng nhao nhao gật đầu.

Bên này Phục Hy còn chưa kịp mở miệng đáp lại, Thần Nông Thị dưới điện đã trực tiếp tiếp lời Toại Nhân Thị nói: "Toại Nhân lão tổ nói rất đúng, Thiên Hoàng không cần khiêm nhượng!" Toại Nhân Thị và Thần Nông Thị nói xong, ánh mắt Phục Hy cũng lóe lên một tia kích động.

Tuy nói Phục Hy biết rõ khi mình từ bỏ thân phận Yêu tộc đời

trước, chỉ nguyện làm người, liền đã được Khí vận Nhân tộc công nhận, thậm chí còn nhờ cống hiến cho Nhân tộc mà chứng đạo Nhân tộc Thiên Hoàng.

Nhưng dù là vậy, vẫn không cách nào thay đổi thân phận Yêu Hoàng trước kia của mình, cho nên trong lòng Phục Hy vẫn còn một tia bất an, chỉ sợ có Nhân tộc vì thế mà có hiềm khích.

Dù sao, những việc Yêu tộc từng làm quá độc ác, hoàn toàn không để ý tới xuất thân của Nhân tộc, còn muốn dùng đại đa số Nhân tộc để huyết tế luyện kiếm.

Nếu không phải Chu Du phái Long tộc đến bảo vệ, Nhân tộc e rằng đã bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Từ đó có thể thấy sự thù hận của Nhân tộc đối với Yêu tộc sâu đậm đến mức nào.

Mà giờ đây, sự công nhận của Toại Nhân Thị cùng các Nhân tộc đểu ẩn khác đã khiến sự bất an trong lòng Phục Hy hoàn toàn tan biến, không còn ý nghĩ như vậy nữa.

Lúc này Phục Hy buông bỏ một gánh nặng trong lòng, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, ngay cả Đạo tâm cũng trở nên thuần túy hơn.

Ngay sau đó, Phục Hy liền mở miệng nói với Toại Nhân Thị và mấy người kia: "Phục Hy ta là Nhân tộc Thiên Hoàng, đây cũng là điều Phục Hy ta nên làm!

Chư vị đã quá khen rồi!" Tuy tu vi của chúng nhân trong điện không bằng Phục Hy, nhưng đều là tồn tại Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể nhận ra sự biến hóa khí tức của Phục Hy, cảm nhận khí tức của Phục Hy càng thêm siêu thoát.

Chúng nhân đều cảm thấy vui mừng cho Phục Hy.

Sau đó, nghe Phục Hy nói, họ cũng nhao nhao mở miệng nói:

“Thiên Hoàng khách khí!

Nhân tộc ta còn cần lão tổ và Thiên Hoàng chỉ dẫn!” …… Thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận trong điện, nụ cười trên mặt Toại Nhân Thị chưa bao giờ ngừng.

Mãi đến một khắc sau, khi âm thanh trong điện hơi lắng xuống, Toại Nhân Thị mới mở miệng nói: “Thôi được rồi, ta và Phục Hy không cần các ngươi nịnh nọt.” Nghe Toại Nhân Thị nói, chúng nhân trong điện lúc này mới tự thu tiếng lại.

Toại Nhân Thị thấy vậy, thu lại nụ cười rồi nghiêm túc nói với chúng nhân: “Giờ đây còn vài năm nữa mới tới thịnh yến Bồng Lai, tuyệt đối không được xảy ra sai sót nào!

Đúng như Phục Hy đã nói, lần này Thánh Tổ đạo tràng giáng lâm, cũng nên để vạn tộc Hồng Hoang biết uy nghiêm của Nhân tộc ta!

Dù cho là tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu dám có bất kỳ hành động bất thường nào trong thời gian này, đều có thể trực tiếp mượn Khí vận mà chém giết!” Toại Nhân Thị vừa dứt lời, chúng nhân dưới điện đồng loạt gật đầu, ánh mắt tràn đầy sát khí, hiển nhiên là đã ghi nhớ lời Toại Nhân Thị trong lòng.

Mà ngay khi không khí trong điện hơi trở nên nghiêm túc, một giọng nói đột nhiên xuất hiện, trực tiếp phá vỡ không khí trong điện.

“Đã xảy ra chuyện gì, ai dám càn rỡ ở Đông Hải của ta?” Nghe đạo âm thanh đầy sát khí này, một đám Nhân tộc đều ẩn trong điện vội vàng đứng dậy, mặt đầy kích động nhìn về phía bức tượng Thánh Tổ trong tổ miếu.

Bởi vì họ đã nghe ra chủ nhân của giọng nói này là ai.

Sau đó, chúng nhân liền thấy một thân ảnh chậm rãi xuất hiện bên cạnh bức tượng Chu Du, chính là Kim Sư, tọa kỵ đã được Chu Du

phái đến trấn giữ Nhân tộc từ rất lâu trước.

Lúc này, Kim Sư chưa hóa hình thành Đạo thể, mà vẫn là bản thể toàn thân kim quang lấp lánh, lông mao không gió mà tung bay, trông vô cùng uy phong.

Khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong toàn bộ tán phát ra, cũng khiến chúng nhân biết rằng Kim Sư đã tấn thăng thành công.

Sau khi Kim Sư xuất hiện, thấy thần sắc khó hiểu của một đám Nhân tộc đểu ẩn trong điện.

Mà thấy thân ảnh Kim Sư xuất hiện, Toại Nhân Thị và những người khác lại tươi cười trở lại.

Không lập tức giải thích cho Kim Sư, mà họ đồng loạt cúi người hô lên: "Chúc mừng Kim Sư đại nhân lại có đột phá!" "Chúc mừng Kim Sư đại nhân lại có đột phá!" …… Nói đến việc trước đây Kim Sư bị Chu Du phái đi, liền luôn ở Nhân tộc tổ miếu trấn giữ, bảo hộ Đạo thống Nhân tộc.

Cùng với Khí vận Nhân tộc không ngừng đề thăng, Kim Sư cũng được lợi ích cực lớn, tu vi cũng là nước lên thuyền lên.

Cuối cùng, khi Nhân tộc chứng đạo trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, dưới sự tẩy lễ của Khí vận Nhân tộc, Kim Sư cũng cảm ngộ được cơ hội tấn thăng, bắt đầu đột phá.

Sau đó, Kim Sư liền luôn ở trong tổ miếu bế quan.

Không giống với những tu sĩ khác vẫn còn lưu lại Nguyên thần chi lực để cảm ngộ ngoại giới, Kim Sư cảm thấy chân long Khí vận Nhân tộc đã hóa hình thành tồn tại Thánh cảnh, Nhân tộc liền sẽ không còn nguy cơ nào nữa, liền toàn tâm đầu nhập vào tham ngộ Đại đạo, cho nên mới đối với chuyện ngoại giới một mực không hay biết gì.

Mãi cho đến vừa rồi Kim Sư hoàn toàn ổn định cảnh giới Chuẩn

Thánh đỉnh phong, mới từ trong tu hành tỉnh lại.

Chỉ có điều Kim Sư vừa tỉnh lại, đã nghe thấy giọng nói của Toại Nhân Thị, tự nhiên là lòng đầy nghi hoặc.

Cứ tưởng Hồng Hoang có biến hóa gì, có người dám càn rỡ ở Đông Hải.

Lúc này nhìn vẻ mặt tươi cười của Toại Nhân Thị và những người khác trong điện, Kim Sư trên mặt càng thêm khó hiểu.

Chương 462

Cho nên, đợi đến khi chúng nhân ngừng tiếng, Kim Sư liền khoát tay, hỏi Toại Nhân Thị đứng đầu điện: "Toại Nhân Thị, Đông Hải đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào Nhân tộc lại có biến hóa?" Nghe Kim Sư nói, Toại Nhân Thị cũng vội vàng đáp: "Không không không, không phải Nhân tộc ta có biến hóa, mà là Thánh Tổ có sắp xếp!" Thấy ánh mắt Kim Sư càng thêm mê hoặc, Toại Nhân Thị cũng không vòng vo, liền nói tiếp: "Vài năm trước Thánh Tổ truyền xuống lời tiên tri, Bồng Lai Thánh Địa sắp giáng lâm Đông Hải, hơn nữa sau khi Thánh Địa giáng lâm sẽ có thịnh yến Bồng Lai khai mở!

Sinh linh Hồng Hoang biết chuyện thịnh yến Bồng Lai, liền từ khắp nơi Hồng Hoang mà đến, tụ tập tại Đông Hải của ta!

Chúng ta cũng là sợ những sinh linh Hồng Hoang này quấy nhiễu Đông Hải, cho nên mới nghĩ đến việc chuẩn bị một phen!" Nghe xong lời Toại Nhân Thị, Kim Sư lúc này mới hiểu ra ý nghĩa lời Toại Nhân Thị vừa nói.

Thế nhưng, sau khi giải quyết được sự khó hiểu vừa rồi, trong lòng lại xuất hiện sự hoang mang lớn hơn.

Chuyện Chu Du trọng tân tế luyện Bồng Lai rồi đưa Bồng Lai ra khỏi Hồng Hoang, Kim Sư biết rõ.

Nhưng lúc này chủ nhân nhà mình lại muốn Bồng Lai quay về Hồng Hoang, điều này khiến Kim Sư trong lòng thầm thì.

"Chẳng lẽ Bồng Lai xảy ra biến cố gì trong Hỗn Độn?

Không thể nào, Bồng Lai đã được lão gia tôi trọng tân tế luyện rồi, lẽ ra không thể xảy ra bất ngờ gì chứ!

Hơn nữa lão gia tôi đã chứng đạo Hỗn Nguyên, đã là cảnh giới Thánh nhân, có Thánh nhân che chở, ở trong Hỗn Độn cũng không có nguy hiểm lớn nào cả!" Kim Sư càng nghĩ càng hiếu kỳ, sau đó liền tiếp tục hỏi Toại Nhân Thị: "Lão gia có mệnh lệnh nào khác không?

Ví như sắp xếp sau khi Bồng Lai quay về?" Nghe Kim Sư nói, Toại Nhân Thị cũng mặt đầy bất đắc dĩ đáp: "Thánh Tổ chỉ lưu lại lời tiên tri này, không có sắp xếp nào khác!

Chúng ta cũng không biết Thánh Tổ có dụng ý gì!" Kim Sư nghe vậy cũng mặt đầy thất vọng, y cứ tưởng có thể từ chỗ Toại Nhân Thị biết được chút tin tức, bây giờ xem ra Toại Nhân Thị cũng một đầu mù tịt.

Sau đó Kim Sư cũng rơi vào trầm tư, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Toại Nhân Thị đứng đầu điện thấy thần sắc Kim Sư, trong lòng cũng run lên, vội vàng nói tiếp: "Thánh Tổ sắp xếp Bồng Lai giáng lâm tất có dụng ý, chỉ là chúng ta tạm thời chưa lĩnh hội, kính xin Kim Sư tiền bối lượng thứ!" Nghe Toại Nhân Thị nói, Kim Sư lúc này mới tỉnh thần, sau đó lắc đầu, nói với Toại Nhân Thị: "Lão gia không nói rõ với các ngươi, nhất định là có lý do!

Hơn nữa các ngươi cũng đâu có sai sót gì, ta trách tội các ngươi làm gì?

Nếu chuyện Đông Hải các ngươi đã có kế hoạch, vậy ta sẽ không quản nữa!" Kim Sư vừa dứt lời, chúng nhân trong điện cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, ngay cả thần sắc vốn luôn đạm nhiên của Phục Hy cũng thả lỏng.

Đương nhiên chúng nhân lo lắng không phải Kim Sư trách tội Nhân tộc, mà là sợ Kim Sư không kiểm soát được tính khí của mình, trực tiếp ra tay trấn áp Đông Hải, bởi vì nếu vậy thì cục diện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của Nhân tộc.

Tuy nói chúng nhân không lo lắng Kim Sư sẽ gặp nguy hiểm gì, nhưng vạn nhất Kim Sư gây ra động tĩnh lớn ở Đông Hải, ảnh hưởng đến kế hoạch của Chu Du, Nhân tộc khó tránh khỏi trách nhiệm, cho nên chúng nhân nghe Kim Sư không can dự mới có biểu hiện như vậy.

Kim Sư trấn giữ tổ miếu Nhân tộc nhiều năm như vậy, chúng nhân đối với tính khí của Kim Sư hiểu rõ không gì bằng.

Đừng thấy trước mặt Chu Du Kim Sư nhất phó ngoan ngoãn, nhưng vị này lại là một tính cách dễ nổi nóng.

Cần biết rằng, khi Yêu tộc hạ giới, số người chết trong tay Kim Sư không hề ít.

Mà Kim Sư trên điện thấy biểu hiện của chúng nhân, trên mặt cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Xem ra hình tượng trước đây của mình thật sự đã ăn sâu vào lòng người, thậm chí ngay cả Toại Nhân Thị, Phục Hy và những người khác cũng không hề nhận ra.

Nhưng cũng không trách được chúng nhân, trước đây Kim Sư biểu hiện cũng là tính cách thật của mình, nhưng lại bị Kim Sư cố ý phóng đại mà thôi.

Đi theo Chu Du vô tận tuế nguyệt, Kim Sư làm sao có thể không trưởng thành chút nào.

Chỉ có điều trước đây Nhân tộc yếu kém, Kim Sư mới biểu hiện đặc biệt cường thế, mục đích chính là để mở ra cục diện cho Nhân tộc, giúp Nhân tộc có thể thuận lợi phát triển.

Bây giờ Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, có đủ thực lực, Kim Sư cũng không cần mình phải ra mặt cho Nhân tộc nữa, cho nên tự nhiên sẽ không như trước đây.

Tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng Kim Sư cũng không có ý định thay

đổi ấn tượng của mình trong lòng chúng nhân.

Nghĩ xong những điều này, Kim Sư cũng động ý muốn rời đi, dù sao bây giờ mình đã đột phá thành công, cũng đã đến lúc phải rời đi.

Ngay sau đó, Kim Sư quay đầu nói với chúng nhân: "Giờ đây Nhân tộc đã chứng đạo thiên địa nhân vật chính, không còn nguy cơ nào nữa, ta cũng không còn đất dụng võ!

Vừa hay Bồng Lai sắp giáng thế, ta cũng đã đến lúc quay về rồi!

Nếu sau này có chuyện gì, hãy đến Bồng Lai tìm ta vậy!" Nghe Kim Sư nói, chúng nhân trên mặt đều ngẩn ra, sau đó nhao nhao mở miệng nói: "Kim Sư đại nhân bảo hộ Nhân tộc ta nhiều năm, giờ đây nên là lúc Nhân tộc ta đền đáp, Kim Sư đại nhân tuyệt đối không thể rời đi nha!" "Đúng vậy, đúng vậy, kính xin Kim Sư đại nhân nghĩ lại!" …… Chúng nhân dưới điện nói xong, Toại Nhân Thị cũng liền tiếp lời nói: "Kim Sư tiền bối có thể suy nghĩ lại một chút không, Nhân tộc ta còn chưa kịp đền đáp tiền bối tử tế!" Nghe chúng nhân nói, Kim Sư trong mắt lóe lên một tia ý động, nhưng lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì Nhân tộc đã có đủ thực lực, y một Chuẩn Thánh đỉnh phong tiếp tục ở lại Nhân tộc cũng là vô dụng.

Cần biết rằng, chân long Khí vận Nhân tộc đã hóa hình, có thực lực sánh ngang Thánh cảnh, hơn nữa cao thủ trên Chuẩn Thánh của Nhân tộc cũng không ngừng xuất hiện, thậm chí Phục Hy đã là cảnh giới Chí Thánh.

Đừng nói hiện tại không ai dám có ý đồ với Nhân tộc, dù cho có tồn tại nào đó khiêu khích Nhân tộc, thì cũng không đến lượt Kim Sư ra tay.

Thêm vào đó, Kim Sư đã đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiếp theo liền muốn tìm kiếm con đường chứng đạo của riêng mình.

Khí vận Nhân tộc đối với Kim Sư lúc này đã không còn nhiều tác dụng, nếu muốn tiến thêm một bước, thì chắc chắn phải quay về bên Chu Du.

Dù sao có Thánh cảnh Chu Du chỉ dẫn, còn tốt hơn tự mình tham ngộ gấp vạn lần.

Nghĩ đến đây, ý định rời đi của Kim Sư càng thêm kiên định, cho nên cuối cùng liền trực tiếp nói với chúng nhân: "Ta có thể tấn thăng thành công, đã là được tẩy lễ bởi Khí vận Nhân tộc, cũng không cần Nhân tộc đền đáp gì khác!

Hơn nữa Nhân tộc có thực lực như hiện tại, ta cũng không còn gì phải lo lắng, các ngươi không cần nói thêm nữa!" Thấy thái độ Kim Sư kiên định như vậy, Toại Nhân Thị và những người khác cũng không còn mở miệng khuyên ngăn.

Bởi vì chúng nhân biết rõ Kim Sư nói cũng đều là sự thật, nhưng đã ở cùng Kim Sư lâu như vậy, thấy Kim Sư sắp rời đi, chúng nhân ít nhiều cũng có chút không quen.

Đến nỗi trên mặt chúng nhân cũng hiện lên một tia buồn bã, mãi đến một lúc lâu sau mới hồi phục lại.

Sau đó liền nghe Toại Nhân Thị mặt đầy nghiêm túc mở miệng nói: "Kim Sư tiền bối nếu có rảnh, Nhân tộc ta tất sẽ quét dọn đón tiếp, mở cửa chờ đợi." Kim Sư nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, sau đó nói tiếp: "Vậy ta cũng coi như không uổng chuyến này rồi!

Thôi được rồi, ta còn phải xem lão gia có sắp xếp gì, các ngươi cứ ổn định Đông Hải đi!" Chúng nhân trong điện nghe Kim Sư nói, nhao nhao gật đầu.

Kim Sư thấy vậy đang định rời đi, lại nghe Phục Hy dưới điện đột

nhiên mở miệng: "Thánh Tổ truyền xuống lời tiên tri liền không còn sắp xếp gì nữa, có lẽ là đang tu hành ở ngoài Hỗn Độn.

Nếu tiền bối muốn tìm hiểu, không bằng đến Thiên Đình hỏi thử xem sao!

Chuyện thịnh yến Bồng Lai đều do Thiên Đình lo liệu, nghĩ rằng Thiên Đế hẳn là có biết chút ít." Tuy nói đời trước Phục Hy là Tiên Thiên Đại Thần, nhưng lúc này đã chuyển thế làm người, lại trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng, tự nhiên sẽ không còn tự nhận thân phận đời trước nữa, cho nên mới gọi Kim Sư một tiếng tiền bối.

Nghe Phục Hy nói, Kim Sư mắt sáng lên, sau đó gật đầu với Phục Hy rồi mở miệng nói: "Đa tạ Phục Hy đạo hữu!" Kim Sư và Phục Hy đã quen nhau từ lâu, dù Phục Hy đã không còn thân phận đời trước, nhưng cũng được coi là bạn bè chí cốt với Kim Sư, cho nên Kim Sư tự nhiên cũng sẽ không ra vẻ gì, vẫn như trước đây xưng hô Phục Hy.

Chào Phục Hy xong, Kim Sư cũng không chậm trễ, trực tiếp lóe lên rồi biến mất trong tổ miếu.

Thấy thân ảnh Kim Sư biến mất, chúng nhân trong điện cũng thu lại ánh mắt, sau đó đại điện lại rơi vào trầm tịch, chúng nhân ai làm việc nấy bắt đầu giám sát khắp nơi ở Đông Hải.

Mà Kim Sư bên này lại xuất hiện, đã đến trên Đông Hải.

Nhìn bờ Đông Hải càng lúc càng ồn ào, Kim Sư trong mắt cũng xuất hiện một tia do dự.

Vốn dĩ Kim Sư định trực tiếp quay về Bồng Lai, xem lão gia nhà mình nghĩ gì, nhưng lời của Phục Hy lại gợi ý cho Kim Sư.

Dù sao Kim Sư cũng không rõ Chu Du lúc này có ở trong Bồng Lai hay không, mình quay về có thể gặp được lão gia nhà mình hay không.

Chương 463

Thêm vào đó, lần quay về Bồng Lai này là Kim Sư lâm thời nảy ý, y cũng không rõ mình quay về có ảnh hưởng đến sắp xếp của lão gia nhà mình hay không, cho nên nhất thời cũng có chút do dự.

Đối với cảnh giới Thánh nhân, Kim Sư cũng không có nhiều khái niệm, làm sao biết được thủ đoạn của Thánh nhân.

Mãi đến một lúc lâu sau, Kim Sư cũng đưa ra quyết định, chuẩn bị đi Thiên Đình hỏi Hạo Thiên trước.

Mà ngay khi Kim Sư đang chuẩn bị xuất phát, lại cảm nhận được vô số khí tức từ không trung cao hơn truyền đến.

Kim Sư cứ tưởng những người này là sinh linh các tộc mà Toại Nhân Thị đã nói, liền không để ý nhiều.

Dù sao chuyện Đông Hải Nhân tộc đã có sắp xếp, Kim Sư liền không định tham gia nữa, cho nên liền muốn cưỡi mây bay về Thiên Đình.

Thế nhưng ngay khi Kim Sư vừa tán phát Pháp lực, lại cảm nhận được mấy đạo khí tức quen thuộc, điều này khiến Kim Sư lập tức dừng bước.

Sau đó Kim Sư tán phát Nguyên thần chi lực nhìn về phía trên, đợi đến khi Nguyên thần của Kim Sư dò xét ra, liền thấy hàng vạn Tiên thần Thiên Đình dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh đang bay về phía Đông Hải.

Thấy cảnh tượng này, Kim Sư không khỏi trợn tròn mắt. …… Nhiều Tiên thần Thiên Đình như vậy thành quần kết đội bay về phía Đông Hải, khắp trời đều là các loại tường vân, cả bầu trời dường như

đều được nhuộm thành bảy sắc, có thể thấy động tĩnh của đám người này lớn đến mức nào.

Cũng may đám Tiên thần này không lộ ra thân ảnh, nếu không động tĩnh như vậy bị sinh linh trong Hồng Hoang phát hiện, e rằng sẽ rơi vào hoảng loạn.

Dù sao nhiều Tiên thần Thiên Đình như vậy xuất động, chắc chắn sẽ khiến người ta tưởng rằng Thiên Đình có động tác lớn gì.

Vốn dĩ Bắc Minh chi địa xuất hiện biến cố, đã khiến Hồng Hoang một mảnh hỗn loạn, mãi đến khi đạo tràng của Chu Du giáng lâm lần này mới khiến Hồng Hoang bình tĩnh lại một chút.

Nếu Thiên Đình lại có động tác lớn gì, thì Hồng Hoang e rằng sẽ rơi vào hỗn loạn lớn hơn.

Mà đám Tiên thần Thiên Đình này tuy cố ý che giấu thân ảnh, nhưng lại không qua được cảm tri của Kim Sư.

Cần biết rằng, Kim Sư đã tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong Hồng Hoang rộng lớn cũng là một trong số ít Đại năng đỉnh phong.

Tu vi của đám Tiên thần Thiên Đình này tuy không thấp, nhưng so với Kim Sư vẫn còn kém xa.

Vốn dĩ Kim Sư đã định lên trời tìm Hạo Thiên tìm hiểu tình hình, chỉ là không ngờ còn chưa kịp xuất phát, đã gặp đám Tiên thần Thiên Đình kéo đến, điều này khiến Kim Sư làm sao có thể không hiếu kỳ.

Đặc biệt là Kim Sư cảm nhận được khí tức quen thuộc từ đám Tiên thần Thiên Đình, cũng coi như đã tạm thời dập tắt ý định đến Thiên Đình của Kim Sư.

Nhìn thân ảnh đám Tiên thần Thiên Đình ngày càng gần, Kim Sư cũng không còn do dự, sau đó lóe lên một cái trực tiếp biến mất tại

chỗ.

Đợi đến khi Kim Sư xuất hiện lần nữa, đã đến trước mặt đám Tiên thần Thiên Đình.

Sau khi đến trước mặt chúng Tiên thần Thiên Đình, Kim Sư cũng không còn che giấu khí tức của bản thân, sau đó một thân khí tức Chuẩn Thánh đỉnh phong đột nhiên tán phát ra, trực tiếp xung kích về phía đám người Thiên Đình.

Lúc này, đám Tiên thần Thiên Đình đang chìm đắm trong niềm vui sắp đến Đông Hải, hoàn toàn không phát hiện sự xuất hiện đột ngột của Kim Sư.

Ngay vào lúc này, một đạo uy áp Chuẩn Thánh trực tiếp ập đến phía chúng nhân, mới khiến chúng nhân kinh tỉnh lại, lúc này chúng nhân mới phát hiện ra Kim Sư trước mặt mình.

Cảm nhận khí tức của Kim Sư, đám Tiên thần Thiên Đình cũng đột ngột dừng bước, sau đó mặt đầy cảnh giác nhìn về phía Kim Sư trước mặt.

Mà những Chuẩn Thánh Long tộc trong đám Tiên thần Thiên Đình lại mặt đầy hân hoan, hiển nhiên là đã nhận ra Kim Sư ngay lập tức.

Nhưng vì mệnh lệnh của Hạo Thiên, những Chuẩn Thánh Long tộc này tuy lòng đầy kích động, nhưng lại không bước ra khỏi đám đông để nhận nhau với Kim Sư.

Kim Sư bên này cảm nhận được khí tức quen thuộc trong đám Tiên thần Thiên Đình, nhưng mãi không thấy ai bước ra, đang còn chưa hiểu thì nghe một giọng nói truyền vào tai: “Ta là Thái Bạch Kim Tinh dưới trướng Thiên Đế, vâng lệnh Thiên Đế đi Đông Hải, các hạ vì sao ngăn đường chúng ta!” Nghe xong lời Thái Bạch Kim Tinh, Kim Sư cũng khẽ nhíu mày, hiển nhiên là có chút khinh thường phản ứng

của Thái Bạch Kim Tinh.

Thế nhưng lời Thái Bạch Kim Tinh cũng khiến Kim Sư trong lòng có chút cảm khái, ở Nhân tộc quá lâu, y đã không còn nhiều danh tiếng nữa rồi.

Chỉ có điều Kim Sư không biết là, danh tiếng Kim Sư y trong Hồng Hoang không hề nhỏ.

Đương nhiên danh tiếng Kim Sư lớn như vậy, phần lớn là vì Chu Du, dù sao Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, càng là tồn tại Thánh cảnh, trong Hồng Hoang không ai không biết không ai không hiểu.

Mà Chu Du dưới trướng không có đệ tử, chỉ có một tọa kỵ, danh tiếng Kim Sư tự nhiên sẽ không nhỏ.

Chỉ có điều vì Kim Sư lâu rồi chưa xuất thế, tu vi biến hóa cũng cực lớn, thêm vào đó xuất hiện trước mặt chúng nhân không phải là bản thể, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên sẽ không nhận ra.

Tuy nói Thái Bạch Kim Tinh từng đến Bồng Lai, nhưng lúc đó Kim Sư đã sớm đi Nhân tộc trấn giữ, Thái Bạch Kim Tinh cũng vô duyên được gặp Kim Sư một lần, cho nên lúc này mới có biểu hiện như vậy.

Mà Thái Bạch Kim Tinh bên này nhìn Kim Sư nhíu mày, ánh mắt cũng đầy ngưng trọng.

Một Đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt, bất cứ ai cũng không dám lơ là.

Dù cho nói trong đám người Thiên Đình có mấy vị Chuẩn Thánh, nhưng cũng không thể địch nổi một Đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Thái Bạch Kim Tinh và những người

khác, Kim Sư cũng không còn suy nghĩ gì khác, trực tiếp mở miệng nói với chúng nhân: "Ta là Kim Sư tọa hạ Bồng Lai Thánh nhân!" Nghe Kim Sư nói, một đám Tiên thần Thiên Đình lập tức ngây người tại chỗ, ngay cả Thái Bạch Kim Tinh cũng là một bộ dạng mắt tròn xoe miệng há hốc.

Những người có thể trở thành tồn tại đẩu ẩn của Thiên Đình đều là tinh anh hiếm có trong Hồng Hoang, đối với Đại năng Hồng Hoang tự nhiên là biết rất rõ.

Tên Kim Sư chúng nhân đương nhiên sẽ không xa lạ, chỉ có điều trước đây chưa từng gặp Kim Sư mà thôi.

Bây giờ tồn tại trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện trước mắt, chúng nhân đương nhiên sẽ có chút chấn kinh, đến nỗi đều không kịp phản ứng lại lời Kim Sư ngay lập tức.

Mà đối với thân phận của Kim Sư, chúng nhân Thiên Đình tuyệt đối sẽ không có chút nghi ngờ nào.

Bởi vì trong Hồng Hoang còn chưa có ai dám mạo nhận môn hạ Thánh nhân, đặc biệt là lại ở gần Đông Hải như vậy.

Cho nên, sau khi Kim Sư dứt lời một khắc, chúng nhân Thiên Đình mới phản ứng lại, sau đó vội vàng cúi người hành lễ với Kim Sư.

Thái Bạch Kim Tinh bên này cũng vội vàng đến trước mặt Kim Sư, chắp tay nói: "Thái Bạch ta mắt không thấy Thái Sơn, kính xin Kim Sư đại nhân lượng thứ!" Nghe Thái Bạch Kim Tinh nói, Kim Sư trực tiếp khoát tay, sau đó mở miệng nói: "Không sao!" "Hạo Thiên phái các ngươi đến Đông Hải làm gì?" Nghe Kim Sư mở miệng, Thái Bạch Kim Tinh cũng không dám giấu giếm, trực tiếp mở miệng đáp: "Bẩm Kim Sư đại nhân, chúng ta phụng mệnh Thiên Đế, đến Bồng Lai chuẩn bị việc thịnh yến!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, Kim Sư lúc này mới hiểu ra, hóa ra những người Thiên Đình này cũng vì thịnh

yến Bồng Lai, sau đó Kim Sư tiếp tục mở miệng hỏi: "Đã là vì chuyện thịnh yến, Hạo Thiên có dặn dò gì khác cho ngươi không?" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, vội vàng mở miệng đáp: "Thiên Đế chỉ sắp xếp chúng ta đến Đông Hải, chưa từng có sắp xếp nào khác!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, trong lòng Kim Sư cũng nổi lên một tia nghi hoặc, sao lão gia nhà mình và Hạo Thiên lại làm cái trò thần thần bí bí này chứ.

Những Tiên thần Thiên Đình này lại không có ấn ký Bồng Lai, làm sao có thể đến Bồng Lai, mang theo nghi hoặc Kim Sư tiếp tục mở miệng hỏi: "Hạo Thiên sắp xếp các ngươi đến Đông Hải?

Không có người khác dẫn dắt, các ngươi làm sao có thể đến Bồng Lai?" Nghe Kim Sư mở miệng hỏi, Thái Bạch Kim Tinh cũng không dám giấu giếm, vội vàng giải thích: "Thiên Đế bệ hạ đã cáo tri chúng ta, đợi chúng ta đến Đông Hải, tự khắc sẽ có tồn tại dẫn chúng ta tiến vào Bồng Lai!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, Kim Sư ngây người một lúc, sau đó đột nhiên tâm thần khẽ động, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu, sau đó Kim Sư mới phản ứng lại.

Nào có người khác, chẳng phải mình chính là kẻ dẫn dắt đám Tiên thần Thiên Đình này đến Bồng Lai sao!

Uổng công mình một lòng nghĩ đến Thiên Đình tìm hiểu tình hình, lại không biết lão gia nhà mình đã sớm tính toán được mình sẽ rời Nhân tộc vào lúc này, cho nên cũng là để mình làm một lao động miễn phí, đưa chúng nhân Thiên Đình đến Bồng Lai.

Hiểu rõ điều này, Kim Sư cũng dứt bỏ ý định đi Thiên Đình, vì lão gia nhà mình đã tính toán mọi chuyện rồi, vậy thì mình về Bồng Lai tự khắc sẽ hiểu tình hình, cũng không cần tốn công sức đi tìm Hạo Thiên nữa.

Ngay sau đó, Kim Sư mặt đầy oán hận liếc nhìn về hướng Bồng

Lai, sau đó mới bất đắc dĩ mở miệng nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Các ngươi đi theo ta, ta dẫn các ngươi đến Bồng Lai!" Thái Bạch Kim Tinh là người khôn khéo tinh tế như vậy, thông qua biểu hiện của Kim Sư cũng đã hiểu ra, hóa ra Kim Sư chính là tồn tại dẫn dắt chúng nhân đến Bồng Lai, chỉ là ngay cả Kim Sư cũng không biết, cũng khiến Thái Bạch Kim Tinh có chút á khẩu.

Mà đợi đến khi Kim Sư dứt lời, Thái Bạch Kim Tinh cũng vội vàng gật đầu xưng phải, sau đó dẫn đám Tiên thần Thiên Đình theo sau Kim Sư. …… Không lâu sau, Kim Sư mặt đầy ai oán dẫn chúng nhân đến trên Đông Hải, liền trực tiếp dừng bước.

Chương 464

Đám Tiên thần Thiên Đình đi theo sau Kim Sư thấy Kim Sư dừng bước, cũng nhao nhao thu Pháp lực, đứng lơ lửng giữa không trung.

Đám Tiên thần Thiên Đình nhìn mặt biển Đông Hải trống rỗng phía dưới, ánh mắt cũng tràn đầy sự khó hiểu.

Vị Kim Sư đại nhân này chẳng phải muốn dẫn chúng nhân đến Bồng Lai Thánh Địa sao, sao lại dừng ở Đông Hải?

Là những người để ẩn của Thiên Đình, tin tức Bồng Lai Thánh Địa thoát ly Hồng Hoang chúng nhân đã sớm biết.

Vừa rồi nghe Kim Sư muốn dẫn họ đến Bồng Lai, chúng nhân cứ tưởng Kim Sư là muốn dẫn họ trực tiếp đến Hỗn Độn.

Vốn dĩ chúng nhân còn có chút mừng rỡ, cần biết rằng trong Hỗn Độn nếu không có ai chỉ dẫn, họ thật sự không có cách nào tìm thấy Bồng Lai Tiên đảo.

Nhưng bây giờ Kim Sư lại trực tiếp dừng bước ở Đông Hải, thật sự khiến chúng nhân có chút kinh ngạc.

Lúc này, chúng nhân Thiên Đình đương nhiên sẽ không nghĩ rằng lại có thể từ Đông Hải đi đến Bồng Lai, dù sao Bồng Lai xa tận sâu trong Hỗn Độn, cách Hồng Hoang không biết bao xa.

Trừ phi Thánh nhân tự mình ra tay, dùng Pháp lực vô thượng dời chúng nhân đến Bồng Lai, nếu không căn bản không có cách nào trực tiếp từ Hồng Hoang đi đến.

Mà chúng nhân tuy biết rõ có thể đến Bồng Lai, chắc chắn là đã được Chu Du gật đầu, nhưng cũng không dám nghĩ vị Thánh nhân này sẽ tự mình ra tay tiếp dẫn mình.

Cho nên nhìn Kim Sư phía trước dừng bước không tiến, trong lòng chúng nhân cũng không nhịn được thầm thì.

Chẳng lẽ là muốn ở Đông Hải chờ đợi Thánh nhân đạo tràng giáng lâm?

Nếu thật sự là như vậy, thì lại phải đợi rồi!

Cần biết rằng tin tức Thánh nhân đạo tràng giáng lâm chính là đám Tiên thần Thiên Đình này truyền khắp Hồng Hoang, thời gian thịnh yến Bồng Lai bắt đầu họ tự nhiên biết rõ.

Nếu không có chuyện gì khác, chỉ cần chúng nhân ở Đông Hải chờ đợi Bồng Lai Thánh Địa giáng lâm, thì đó cũng không phải là chuyện lớn gì.

Dù sao một đám Tiên thần Thiên Đình bình thường tùy tiện bế quan một lần, có thể đã qua mấy ngàn năm, khoảng thời gian này đối với chúng nhân có thể nói là thoáng cái đã qua.

Nhưng nhóm người mình lại gánh vác trọng trách, phụng mệnh Thiên Đế muốn đi Bồng Lai chuẩn bị các nghi thức thịnh yến.

Nếu ở Đông Hải chờ đến khi Bồng Lai giáng lâm Hồng Hoang, thì đã quá muộn rồi.

Đến lúc đó lỡ mất thời gian thịnh yến, phá hỏng sắp xếp của Thánh nhân, chúng nhân làm sao có thể chịu nổi cơn thịnh nộ của Thiên Đế và Thánh nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng đám Tiên thần Thiên Đình có chút hoảng sợ, nhao nhao nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh phía sau Kim Sư.

Chúng nhân cũng muốn xem có thể từ chỗ Thái Bạch Kim Tinh nhận được chút phản hồi nào không.

Cũng không trách chúng nhân như vậy, bởi vì xảy ra bất cứ

chuyện gì đều là Thái Bạch Kim Tinh chịu trận trước, ai bảo Thái Bạch Kim Tinh là cận thần của Thiên Đế, là tồn tại có địa vị cao nhất trong cả đoàn người chứ.

Thêm vào đó, mệnh lệnh của Thiên Đế đều là do Thái Bạch Kim Tinh truyền xuống, cho nên chúng nhân đương nhiên muốn xem Thái Bạch Kim Tinh có chỉ thị gì.

Khi ánh mắt chúng nhân rơi vào mặt Thái Bạch Kim Tinh, lại phát hiện Thái Bạch Kim Tinh mặt đầy đạm nhiên, không những không có chút hoảng loạn nào, mà ngược lại còn có chút hân hoan.

Nhìn phản ứng của Thái Bạch Kim Tinh, sự nghi hoặc trong lòng chúng nhân Thiên Đình càng sâu, từng người nhìn quanh tả hữu, tỏ ra vô cùng bất an.

Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên sẽ không có phản ứng gì, bởi vì thấy Kim Sư dẫn mình và cả đoàn đến Đông Hải, y liền hiểu ra dụng ý của Kim Sư.

Cần biết rằng lần trước Thái Bạch Kim Tinh đến Bồng Lai, chính là ở khu vực Đông Hải.

Chỉ có điều Thái Bạch Kim Tinh khi xưa cũng giống như chúng nhân hiện tại, cứ tưởng chỉ có thể đến Hỗn Độn mới có thể đến Bồng Lai.

Cho nên khi thịnh yến Bàn Đào, Thái Bạch Kim Tinh nhận mệnh lệnh của Hạo Thiên, muốn gửi thiệp mời cho chư vị Thánh nhân, còn tỏ ra có chút hoảng sợ.

Dù sao lúc đó y mới chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, trên người lại không có trọng bảo gì.

Mà trong Hỗn Độn khắp nơi đều nguy hiểm, một lúc không cẩn thận liền có khả năng thân tử đạo tiêu, y làm sao có thể không căng

thẳng.

Mãi cho đến sau này được Hạo Thiên chỉ điểm, Thái Bạch Kim Tinh biết được từ trên Đông Hải cũng có thể đến Bồng Lai, mới coi như thu lại được tâm trạng hoảng sợ.

Cảm ứng được ánh mắt chúng nhân quét qua, Thái Bạch Kim Tinh cũng ngẩn ra.

Sau đó đợi y quay đầu thấy biểu hiện của chúng nhân, liền hiểu được sự lo lắng của một đám Tiên thần Thiên Đình.

Hiểu được tâm tư của chúng nhân, Thái Bạch Kim Tinh lập tức nhớ lại kinh nghiệm trước đây của mình, sau đó trên mặt cũng lộ ra một tia cười.

Nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt, Thái Bạch Kim Tinh liền tỉnh thần, ngay sau đó gật đầu với chúng nhân, ý bảo chúng nhân không cần vội vã.

Còn về việc Thái Bạch Kim Tinh vì sao không truyền âm cho chúng nhân, là vì y tuy biết từ Đông Hải có thể đến Bồng Lai, nhưng lại không có cách nào giải thích chi tiết cho chúng nhân, cho nên cũng chỉ có thể tạm thời an ủi chúng nhân.

Còn một mặt nữa là Thái Bạch Kim Tinh biết rõ, đợi đến khi Kim Sư dẫn chúng nhân tiến vào Bồng Lai, không cần mình nói nhiều, sự nghi hoặc của chúng Tiên thần Thiên Đình liền tự nhiên được giải đáp.

Một đám Tiên thần Thiên Đình thấy biểu hiện của Thái Bạch Kim Tinh, cũng chỉ có thể nén lại sự bất an trong lòng, quay đầu nhìn về phía Kim Sư đứng đầu.

Kim Sư đương nhiên không rõ chúng nhân Thiên Đình đang nghĩ gì, lúc này y đang bận cảm ứng đại trận Hỗn Độn bên ngoài Bồng Lai.

Kể từ khi Bồng Lai được Chu Du trọng tân tế luyện, đại trận Hỗn Độn bảo hộ Bồng Lai càng thêm linh tính.

Không cần Chu Du tự mình ra tay, chỉ cần trên người có ấn ký do Chu Du ban xuống, liền có thể sơ bộ thao túng đại trận.

Mà lúc này Kim Sư chính là đang cảm ứng đại trận Hỗn Độn, để đại trận Hỗn Độn trực tiếp mở ra thông đạo, tiếp dẫn chúng nhân đến Bồng Lai.

Sau một khắc, dưới sự chú ý của một đám Tiên thần Thiên Đình, khóe miệng Kim Sư chậm rãi nhếch lên.

Thấy biểu hiện của Kim Sư, Thái Bạch Kim Tinh trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Lúc này, chúng nhân Thiên Đình thấy phản ứng của hai người, ánh mắt tràn đầy sự hiếu kỳ, mà ngay khi một đám Tiên thần Thiên Đình đang hoang mang, hư không trên Đông Hải lại phát sinh biến hóa.

Chúng nhân liền thấy hư không trước mắt biến thành như nước biển Đông Hải phía dưới dập dờn gợn sóng, sau đó một cánh cổng vàng chậm rãi từ hư không hiện ra.

Thấy cánh cổng vàng này, một đám Tiên thần Thiên Đình lập tức trợn tròn mắt, ánh mắt tràn đầy sự không thể tin được.

Cần biết rằng, tu vi thấp nhất của một đám Tiên thần Thiên Đình cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, vậy mà không một ai cảm ứng được sự xuất hiện của cánh cổng vàng, điều này làm sao có thể không khiến chúng nhân chấn kinh.

Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh thấy cánh cổng vàng, ánh mắt tràn đầy kích động.

Bởi vì lần trước y chính là thông qua cánh cổng này tiến vào Bồng Lai, mới có may mắn tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lúc này lại lần nữa nhìn thấy, khó tránh khỏi có chút cảm khái.

Mà Kim Sư đứng đầu thấy phản ứng của chúng nhân, trong mắt cũng tràn đầy sự tự hào.

Chương 465

Dù sao cánh cổng có thể liên kết Hỗn Độn, tu sĩ tầm thường đừng nói là dùng qua, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy.

Thậm chí là những Đại năng Chuẩn Thánh cùng cảnh giới với y cũng không có cảnh ngộ như vậy.

Thế nhưng Kim Sư cũng không chậm trễ nhiều, đợi đến khi cánh cổng hoàn toàn hình thành, trực tiếp gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh, sau đó liền dẫn đầu bước vào trong cánh cổng.

Thái Bạch Kim Tinh bên này thấy thân ảnh Kim Sư biến mất trong cánh cổng, cũng vội vàng quay đầu nói với một đám Tiên thần Thiên Đình: "Đây là cánh cổng thông đến Bồng Lai, mau vào!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, một đám Tiên thần Thiên Đình đồng loạt gật đầu, vội vàng động thân, từng nhóm người nối tiếp nhau bước vào trong cánh cổng.

Đợi đến khi thân ảnh tất cả mọi người biến mất, Thái Bạch Kim Tinh lúc này mới phất phất phất trần, theo sau chúng nhân bước vào trong cánh cổng. …… Đợi đến khi thân ảnh Thái Bạch Kim Tinh cũng biến mất trong cánh cổng, thông đạo cánh cổng này trên hư không Đông Hải cũng chậm rãi hòa vào hư không xung quanh.

Chỉ trong một khắc, trên hư không liền không còn nhìn thấy chút dấu vết thông đạo nào, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Mà khi dấu vết thông đạo bên ngoài hoàn toàn biến mất, chúng nhân Thiên Đình cũng dưới sự dẫn dắt của Kim Sư đã đến trên thông đạo nằm trong Hỗn Độn hư không.

Thông đạo do đại trận Hỗn Độn ngưng tụ tự nhiên không thể nói là trực tiếp cuốn chúng nhân vào Bồng Lai, dù cho đại trận Hỗn Độn

có uy lực như vậy, đám Tiên thần Thiên Đình e rằng cũng không có cách nào chịu đựng.

Bước lên thông đạo, chúng nhân Thiên Đình cảm nhận uy áp khủng bố vô biên từ bên ngoài thông đạo truyền đến, sắc mặt cũng lập tức tái nhợt.

Chúng nhân Thiên Đình bước lên thông đạo liền lập tức nhận ra sự tồn tại của đạo uy áp này, hơn nữa cũng biết rõ đạo uy áp này là từ Hỗn Độn mà đến.

Chỉ là một đám Tiên thần Thiên Đình này cũng không ngờ, mình lại bằng phương thức như vậy để đến Bồng Lai, ngoài sự chấn kinh cũng không khỏi có chút cảm khái.

Cảm khái Thánh nhân vĩ lực, cảm khái sự khủng bố của Hỗn Độn.

Chỉ là chúng nhân nào biết, với thủ đoạn của Chu Du hiện nay đã gần đạt đến đỉnh phong Thánh nhân, nếu muốn tiếp dẫn chúng nhân đâu cần phiền phức như vậy, thông đạo mà chúng nhân đang đi này chỉ là lực lượng đại trận Hỗn Độn bên ngoài Bồng Lai mà thôi.

Hơn nữa lúc này uy áp Hỗn Độn mà chúng nhân cảm nhận được cũng không phải toàn bộ uy áp Hỗn Độn, thậm chí ngay cả năm thành uy áp thật sự cũng không có.

Thông đạo do đại trận Hỗn Độn Bồng Lai hình thành, đã cách tuyệt tuyệt đại bộ phận uy áp Hỗn Độn.

Tuy nói một đám người này là để ẩn của Thiên Đình, nhưng tuyệt đại bộ phận đều không phải sinh ra từ Tiên Thiên.

Dù cho có vài tu sĩ sinh ra từ Tiên Thiên, khi hóa hình xuất thế thì đã là sau khi Hồng Quân hợp Đạo, cũng không có ai vinh hạnh tham dự Tử Tiêu Cung nghe Đạo, tự nhiên sẽ không có kinh nghiệm đến Hỗn Độn nghe Đạo.

Cho nên chúng nhân dù biết sự nguy hiểm của Hỗn Độn, nhưng lại không có một khái niệm rõ ràng nào.

Mãi cho đến lúc này chúng nhân trực diện Hỗn Độn, mới coi như được kiến thức sức mạnh vĩ đại của Hỗn Độn.

Dù cho nói có thông đạo bảo hộ, nhưng uy áp rơi trên người chúng nhân đều như một ngọn núi lớn, khiến chúng Tiên thần bước đi khó khăn.

Chúng nhân nhớ lại mình từng tự cao tự đại cho rằng có thể một mình xuyên qua Hỗn Độn đến Bồng Lai, cũng không khỏi cúi đầu.

Nhìn biểu hiện của một đám Tiên thần Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thần bí, trong lòng đối với sắp xếp của Hạo Thiên cũng càng thêm kính phục.

Là cận thần của Hạo Thiên, lại phụ trách các sự vụ đối ngoại, không ai hiểu rõ tình trạng Thiên Đình lúc này bằng Thái Bạch Kim Tinh.

Từ rất sớm trước đây Thái Bạch Kim Tinh đã cảm nhận được, cùng với địa vị chủ của Hồng Hoang của Thiên Đình ngày càng ổn định, Tiên thần trong Thiên Đình cũng ngày càng kiêu ngạo.

Chỉ có điều Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy nhưng không thể thay đổi.

Mà lúc này thấy khí ngạo mạn trên người một đám Tiên thần Thiên Đình bị uy áp Hỗn Độn trực tiếp đánh tan, cũng khiến Thái Bạch Kim Tinh có nhận thức mới về sắp xếp của Hạo Thiên.

Tuy nói Thái Bạch Kim Tinh không rõ sắp xếp thật sự của Hạo Thiên, nhưng cảnh tượng lúc này đã khiến Thái Bạch Kim Tinh hiểu rõ sắp xếp lần này của Hạo Thiên đối với Thiên Đình bách lợi vô nhất hại.

Hiện tại mới chỉ vừa bắt đầu, chúng Tiên thần Thiên Đình đều có thu hoạch không nhỏ.

Nếu đợi đến khi mọi việc kết thúc, một đám Tiên thần Thiên Đình này không nói là thoát thai hoán cốt, nhưng cũng là đổi mới hoàn toàn.

Là trọng thần của Thiên Đình, cùng vinh cùng tổn với Thiên Đình, đểu ẩn của Thiên Đình có được sự thuế biến như vậy, Thái Bạch Kim Tinh làm sao có thể không hưng phấn.

Mà Kim Sư bên này thì không để ý đến suy nghĩ của chúng nhân, cũng chẳng quan tâm áp lực của họ.

Dù sao theo Kim Sư thấy, trừ phi đám Tiên thần này thoát khỏi thông đạo, trực tiếp xuất hiện trong Hỗn Độn, nếu không thì căn bản sẽ không có nguy hiểm tính mạng nào.

Đã không có nguy cơ sinh tử, vậy thì Kim Sư tự nhiên chẳng có chút lo lắng nào.

Ngay cả nếu có kẻ không biết sống chết, Kim Sư e rằng cũng sẽ không ra tay, dù sao Kim Sư cũng đâu có lòng tốt như vậy.

Cứ như vậy qua một lúc lâu, khi đám Tiên thần Thiên Đình gần như sụp đổ, chúng nhân cuối cùng cũng đến được bên ngoài Bồng Lai Tiên đảo.

Lúc này chúng nhân tuy chưa bước vào Bồng Lai, nhưng đã có thể cảm nhận được sự thần kỳ của Tiên đảo trong truyền thuyết.

Đợi đến khi chúng nhân nhìn thấy cảnh tượng Tiên đảo nuốt thổ Hỗn Độn chi khí thịnh vượng, cũng không khỏi trực tiếp ngây người tại chỗ.

Mà Kim Sư thấy cảnh tượng quen thuộc, trên mặt cũng bất giác hiện lên một nụ cười, sau đó liền không kịp chờ đợi bay vào trong Bồng Lai.

Thấy thân ảnh Kim Sư biến mất, chúng Tiên thần Thiên Đình cũng vội vàng tỉnh thần.

Sau đó dưới sự thúc giục của Thái Bạch Kim Tinh, nhao nhao bay về phía lối vào đặc biệt dành cho đại trận.

Đợi đến khi chúng nhân xuất hiện lần nữa, liền đã đến trong Bồng Lai Tiên đảo.

Cảm nhận Tiên Thiên linh khí và Đạo vận nồng đậm lan tỏa trong Tiên đảo, một đám Tiên thần Thiên Đình suýt nữa không nhịn được trực tiếp khoanh chân ngồi xuống tu hành.

Bởi vì chúng nhân vừa đến Bồng Lai, liền cảm nhận được cảnh giới của mình bắt đầu chậm rãi nới lỏng, có thể thấy sự thần kỳ của Bồng Lai Tiên đảo.

Thế nhưng Kim Sư lại không như chúng nhân Thiên Đình mặt đầy hân hoan, đến Bồng Lai Kim Sư mặt đầy khó hiểu, trong lòng cũng một trận không giải thích được.

Tiên đảo vốn ngày thường náo nhiệt sao lại yên tĩnh như vậy?

Đương nhiên Kim Sư sẽ không cho rằng Bồng Lai sẽ xảy ra bất trắc gì, dù sao lão gia nhà mình có thực lực thế nào, Kim Sư lại không thể rõ hơn.

Cứ từ thái độ lão gia nhà mình đối với mấy vị Thánh nhân ngày thường cũng có thể thấy, mấy vị Thánh nhân đó e rằng cũng không phải đối thủ của lão gia nhà mình.

Tuy không có bất kỳ nhận thức nào về cảnh giới Thánh nhân, nhưng điều đó không ngăn cản Kim Sư tràn đầy tự tin vào lão gia nhà mình.

Cho nên thấy cảnh tượng trong Bồng Lai, Kim Sư tuy vô cùng khó hiểu, nhưng lại không có chút lo lắng nào.

Sau đó Kim Sư liếc nhìn chúng nhân Thiên Đình phía sau, liền trực tiếp nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Các ngươi cứ đợi ở đây trước, Thái Bạch Kim Tinh theo ta cùng yết kiến lão gia!" Nghe Kim Sư nói, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng bước lên phía trước đáp với Kim Sư: "Thái Bạch tuân lệnh!" Kim Sư nghe vậy gật đầu, trực tiếp dẫn Thái Bạch Kim Tinh bay về phía đại điện ở trung tâm Tiên đảo.

Mà chúng nhân Thiên Đình còn lại thấy thân ảnh hai người biến mất, cũng nhao nhao khoanh chân ngồi xuống cảm ngộ Đạo vận Tiên đảo.

Chúng nhân tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng lại không dám có chút nghị luận nào, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ nhiều.

Chương 466

Đây là trong đạo tràng của Thánh nhân, nếu chọc Thánh nhân không vui, thì không ai có thể cứu được.

Kim Sư lòng đầy nghi hoặc bước chân cũng rất nhanh, chỉ một lát đã đến trước đại điện Bồng Lai.

Khi Kim Sư thấy vị trí lính gác cổng trống rỗng, trong lòng cuối cùng không nhịn được thầm thì.

"Lính gác cổng sao cũng không thấy đâu?

Lão gia rốt cuộc đưa họ đi đâu?" Mà ngay khi Kim Sư mặt đầy khó hiểu, một giọng nói lại trực tiếp từ đại điện truyền ra.

"Còn không vào!" Nghe đạo âm thanh này, Kim Sư lập tức hớn hở tươi cười.

Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh trên mặt cũng tràn đầy vẻ nghiêm túc, bởi vì hai người đã nghe ra đây là giọng nói của Thánh nhân Chu Du.

Được Chu Du cho phép, Kim Sư cũng vội vàng dẫn Thái Bạch Kim Tinh bước vào đại điện.

Đến trong đại điện, Kim Sư và Thái Bạch Kim Tinh cũng lập tức quỳ xuống đất.

"Bái kiến lão gia!" "Tham kiến Thánh nhân!" Hai người nói xong, liền nghe Chu Du trên điện khẽ nói: "Đứng dậy đi!" Nghe xong lời Chu Du, hai người lúc này mới đứng dậy.

Đợi đến khi hai người đứng dậy, lúc này mới phát hiện thân ảnh Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bên cạnh.

Thấy thân ảnh Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, hai người cũng hơi ngẩn ra.

Lý ra hai người vừa vào điện liền nên phát hiện thân ảnh hai người này, nhưng vì uy áp Thánh nhân trong đại điện, hai người không tán phát Nguyên thần chi lực.

Thêm vào đó, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người lúc này đều đang trong tu hành, không có chút khí tức nào tán phát ra, cho nên hai người mới không cảm ứng được. …… Thế nhưng hai người lại không rõ trạng thái của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cho nên đột nhiên nhìn thấy thân ảnh hai người này, vẫn có chút kinh ngạc.

Mãi đến khi Kim Sư và Thái Bạch Kim Tinh nhận ra trạng thái của Hồng Vân hai người, mới hiểu ra nguyên do.

Thái Bạch Kim Tinh thấy thân ảnh hai người này, trên mặt lộ ra một tia hiểu rõ, bởi vì y cũng đã sớm nghe nói về mối quan hệ giữa Thánh nhân và hai người này, lúc này ở Bồng Lai nhìn thấy thân ảnh hai người, cũng không có gì phải hiếu kỳ!

Mà Kim Sư bên này thì không giống, nhìn thân ảnh hai người này mặt đầy kích động.

Cần biết rằng mối quan hệ giữa Kim Sư và hai người này vô cùng tốt, lúc này thấy hai người lại đến Bồng Lai đương nhiên có chút hưng phấn.

Thế nhưng ngoài sự kích động Kim Sư cũng có chút tiếc nuối, dù sao lúc này hai người lại đang chìm vào tu hành, không có cách nào giao tiếp với mình.

Thế nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt, ý nghĩ như vậy của Kim Sư liền trực tiếp tan biến.

Là Đại năng Chuẩn Thánh hiếm có trong Hồng Hoang, Kim Sư tuy

có chút cảm tính, nhưng cũng sẽ không vì chút tiếc nuối nhỏ nhoi này mà ảnh hưởng đến tâm cảnh.

Vừa rồi cũng chỉ là vì lâu rồi chưa gặp hai người này, nhất thời tâm tình biến động có chút lớn mà thôi.

Hơn nữa Kim Sư trong lòng cũng biết rõ, Nhân tộc đã không cần y trấn giữ nữa, sau này có vô số cơ hội để giao lưu với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng không cần vội vã nhất thời.

Nghĩ xong những điều này, Kim Sư liền định mở miệng hỏi lão gia nhà mình tình hình Bồng Lai hiện nay.

Là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại có ấn ký do Chu Du ban xuống, Kim Sư vừa quay về Bồng Lai liền lập tức phát hiện sự khác thường của Bồng Lai.

Không những nhiều tiểu bối Long tộc đều biến mất, thậm chí ngay cả lính gác Chuẩn Thánh trước đại điện cũng không thấy tăm hơi, cảnh tượng như vậy tự nhiên khiến Kim Sư vô cùng hiếu kỳ, muốn tìm hiểu về tung tích của những tiểu bối này.

Đương nhiên Kim Sư sẽ không lo lắng sự an nguy của những tiểu bối này, chỉ là đơn thuần hiếu kỳ mà thôi.

Dù sao Kim Sư biết rõ có lão gia nhà mình che chở, những tiểu bối Long tộc này sẽ không xảy ra bất trắc gì.

Chỉ là Kim Sư bên này còn chưa kịp mở miệng hỏi, trên điện liền truyền đến giọng nói của Chu Du.

"Sắp xếp của Hạo Thiên, các ngươi có thể biết!" Nghe Chu Du nói, Kim Sư lập tức từ bỏ ý định mở miệng, sau đó quay đầu nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh bên này nghe thấy giọng Chu Du truyền đến từ trên điện, cũng lập tức cúi người, sau đó đáp với Chu Du trên điện:

“Bẩm Thánh nhân, Thiên Đế đã cáo tri chúng ta việc cần làm!

Có thể vì Thánh nhân sai khiến, chúng ta vô cùng vinh hạnh!

Kính xin Thánh nhân ban phước, chúng ta định không tiếc thân này!” Nghe Thái Bạch Kim Tinh nói, Chu Du trên điện mỉm cười lắc đầu, sau đó nói với Thái Bạch Kim Tinh dưới điện: “Cứ theo quy trình Bàn Đào trước đây là được!

Ta và ngươi tại Bồng Lai bố trí quyền hạn, lập tức bắt đầu đi!” Thái Bạch Kim Tinh dưới điện nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia kích động, sau đó lập tức quỳ xuống, đáp với Chu Du trên điện: “Tuân Thánh nhân lệnh!” Nghe xong lời Thái Bạch Kim Tinh, Chu Du khẽ khoát tay, Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy vội vàng đứng dậy, sau đó chậm rãi lui ra khỏi đại điện.

Đợi đến khi thân ảnh Thái Bạch Kim Tinh biến mất trên đại điện, Kim Sư trong điện cũng không còn để ý đến suy nghĩ vừa rồi, lóe lên một cái liền đến dưới chỗ ngồi của Chu Du, tiếp đó mặt đầy oán hận nói với Chu Du: “Lão gia, ngài sao lại vứt tôi ở Nhân tộc rồi mặc kệ vậy!

Nếu không phải tôi vừa hay xuất quan, nghe Toại Nhân Thị bọn họ nói, một chuyện lớn như Thịnh Yến Bồng Lai mà tôi lại không hề hay biết!

Hơn nữa tôi khó khăn lắm mới về, lại còn bị ngài sắp xếp làm bảo mẫu!” Nghe Kim Sư than vãn, Chu Du cũng không nhịn được lộ ra một tia cười, ngay sau đó vươn một tay nhẹ nhàng gõ gõ đầu Kim Sư, mở miệng nói: “Ngươi tiểu gia hỏa này, sao lại còn oán trách ta!

Ngươi đang bế quan khổ tu, lão gia ta cũng không thể trực tiếp đánh thức ngươi, làm hỏng cơ duyên của ngươi thì lão gia không có cách nào bù đắp cho ngươi.

Còn việc để ngươi dẫn chúng nhân Thiên Đình đến, đó cũng chỉ là trùng hợp mà thôi!" Nghe Chu Du nói, Kim Sư lại bĩu môi.

Lão gia nhà mình là người thế nào, không ai hiểu rõ hơn Kim Sư.

Nói cái gì mà trùng hợp, chẳng phải là vì ngại phiền phức sao.

Còn nói làm hỏng cơ duyên thì khỏi nói, lão gia nhà mình tùy tiện tạo hóa một cái, cũng sẽ không ít hơn thu hoạch lần này của mình.

Cho nên nghe xong lời Chu Du, Kim Sư cũng bày ra một bộ dạng bất mãn.

Mà Chu Du bên này nhìn bộ dạng Kim Sư, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Sau đó vuốt vuốt đầu sư tử, mới mở miệng nói: "Thôi được rồi, thôi được rồi, đều đã là tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong rồi, sao lại còn nhỏ mọn như vậy!" Kim Sư nghe vậy, không khỏi lườm một cái, khiến Chu Du lại một trận bật cười.

Mà ngay vào lúc này, Kim Sư cuối cùng cũng nhớ ra phát hiện vừa rồi của mình, vội vàng mở miệng hỏi: "Lão gia, bọn Long tộc tiểu bối trong Bồng Lai của chúng ta đi đâu rồi?

Lúc nãy tôi về, sao không thấy ai cả!" Nghe Kim Sư nói với giọng điệu gấp gáp, Chu Du cũng không khỏi gật đầu, sau đó nói với Kim Sư: "Không cần lo lắng, ta có sự sắp xếp khác cho bọn chúng!

Chờ khi thịnh yến kết thúc, ngươi tự khắc sẽ gặp được bọn chúng!" Nghe Chu Du nói, Kim Sư tuy thả lỏng tâm trạng, nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ khó hiểu.

Mà thấy biểu hiện của Kim Sư, Chu Du trên mặt cũng hiện lên một tia cười.

Ngay sau đó vung tay một cái, một đạo Hỗn Nguyên chi lực che

giấu không gian hai người đang ở.

Kim Sư bên này thấy động tác của lão gia nhà mình, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười kích động.

Bởi vì Kim Sư biết rõ có thể khiến lão gia nhà mình có động tác như vậy, chắc chắn là có chuyện gì quan trọng muốn sắp xếp cho mình.

Chương 467

Thấy biểu tình như vậy của Kim Sư, Chu Du cũng cảm thấy buồn cười.

Thế nhưng Chu Du cũng không có ý định giấu giếm, dù sao mình còn có sắp xếp cho Kim Sư.

Hơn nữa hư không nơi đây đã bị tôi khóa lại, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể khuy thăm (nhìn trộm), cũng không cần lo lắng có người khác biết.

Sau đó liền nghe Chu Du nói với Kim Sư: "Lần này ta tổ chức thịnh yến Bồng Lai, cũng là để chuẩn bị cho sự hỗn loạn sắp tới của Hồng Hoang!

Long tộc trong Bồng Lai đã được đưa đến Tiểu Thế Giới để lịch luyện, khi cần thiết sẽ tự quay về!

Nếu ngươi đã thành Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, vậy đến lúc đó hãy dẫn các tiểu bối Bồng Lai đến trấn giữ khắp nơi trong Hồng Hoang!" Nghe Chu Du nói, Kim Sư cũng không khỏi trợn tròn mắt.

Y biết rất rõ có thể từ miệng lão gia nhà mình nói ra "hỗn loạn", chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Lúc này Kim Sư không khỏi nhớ lại sắp xếp của Chu Du đối với mình trong Vu Yêu Đại Kiếp, sau đó đột ngột ngẩn người, không nhịn được mở miệng nói: "Lão gia, chẳng lẽ là!" Chu Du nghe vậy khẽ gật đầu với Kim Sư, sau đó mới mở miệng nói: "Tuy nói lần này khác trước, và không liên quan nhiều đến Bồng Lai của ta, nhưng ảnh hưởng đến Hồng Hoang cũng không nhỏ!

Tình hình cụ thể đến lúc đó ngươi tự sẽ biết, chỉ cần nhớ kỹ không có mệnh lệnh của ta, không được rời Bồng Lai nửa bước!" Nghe Chu Du nói với giọng điệu nghiêm túc, Kim Sư cũng không khỏi căng thẳng, ngay sau đó mặt đầy nghiêm túc đáp: "Lão gia, ngài cứ yên tâm!" Nhìn Kim Sư kiên định như vậy, Chu Du trên mặt cũng lộ ra một tia cười, sau đó vỗ vỗ đầu lớn của Kim Sư, liền thu hồi Hỗn Nguyên chi lực phong tỏa xung quanh.

Sở dĩ Chu Du muốn nói rõ chuyện đại kiếp cho Kim Sư, một mặt là để Kim Sư có sự chuẩn bị, dẫn dắt một đám tiểu bối Long tộc trấn giữ Hồng Hoang, ngăn chặn Hồng Hoang đại loạn; mặt khác là sợ Kim Sư tự mình chủ động nhập kiếp.

Tuy nói đại kiếp lần này nhắm vào mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng mọi chuyện lại xảy ra trong Nhân tộc.

Dù cho nói kiếp nạn lần này không gây tổn thương nhiều đến bản nguyên Nhân tộc, nhưng Kim Sư lại không biết ảo diệu trong đó.

Mà theo mối quan hệ của tiểu gia hỏa này với Nhân tộc, nếu biết Nhân tộc xuất hiện kiếp nạn gì, e rằng sẽ lập tức giáng lâm Nhân tộc, y sẽ không để ý đến đại kiếp gì cả.

Dù sao Kim Sư cũng là một tồn tại chỉ bằng cảnh giới Thái Ất đã dám gây sự ở phường thị Long tộc.

Long tộc thuở ấy tuy đã suy bại, không còn là tồn tại từng xưng bá Hồng Hoang, song cần biết lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, không phải kẻ nào cũng dám khiêu khích, huống hồ còn là tại Đông Hải, căn bản chi địa của Long tộc.

Mà Kim Sư cái tên ngốc này, lại dám với cảnh giới Thái Ất tại phường thị Long tộc, nơi trọng địa của Long tộc, cường đoạt Linh bảo.

Có thể thấy tính tình y ra sao.

Nếu không phải Chu Du thu y về, chiếu theo tính cách liều lĩnh của Kim Sư, liệu có thể sống đến hiện tại vẫn là một ẩn số.

Dù nói hiện tại Kim Sư đã tấn thăng thành đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, song so với các đại năng Tiên Thiên sinh ra như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân vẫn còn kém không ít.

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên do từ Chu Du.

Dù sao Kim Sư từ khi được Chu Du thu nhận, một đường tu hành đến nay, trừ lần cường đoạt Linh bảo suýt chết đạo tiêu kia ra, thời gian còn lại đều ở dưới sự che chở của Chu Du, căn bản không trải qua bao nhiêu ma nạn.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng phương diện tâm cảnh, Kim Sư đã kém xa những đại năng trải qua sinh tử chém giết mà thành.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Chu Du mới đặc biệt dặn dò Kim Sư vào lúc này, tránh cho y lại xuất hiện vấn đề gì.

Cần biết căn bản của Đại kiếp lần này là do các Thiên Đạo Thánh nhân nhân quả khó trả, trong đó cũng không thiếu biến số.

Nếu Kim Sư tùy tiện lạc vào Đại kiếp, dù dưới sự bảo hộ của Chu Du sẽ không có nguy cơ sinh tử gì, nhưng yếu điểm tâm cảnh e rằng sẽ khiến đạo đồ của Kim Sư bị ảnh hưởng cực lớn.

Mà Kim Sư là tọa kỵ duy nhất của Chu Du, bầu bạn cùng Chu Du vô tận thời gian, Chu Du tự nhiên không muốn Kim Sư xuất hiện tình huống như vậy, nên cũng cực kỳ khó khăn mà trịnh trọng.

Cảm nhận được nhiệt độ truyền đến trên đỉnh đầu, Kim Sư lúc này mới chậm rãi hoàn hồn, rồi thấp giọng nói với Chu Du trên điện: "Lão gia, vừa nãy ngài nói các tiểu bối trong Bồng Lai đều đi tiểu thế giới lịch luyện rồi ư?" "Những tiểu thế giới này ở đâu?

Có tạo hóa gì không?" "Hiện tại Bồng Lai cũng không có việc gì cho ta, ta có thể đi lịch luyện một phen không?" Nghe tiếng Kim Sư truyền đến từ phía dưới, Chu Du cũng bật cười, nhất thời không biết nên nói Kim Sư quan tâm tiểu bối hay là Kim Sư chỉ biết tìm kiếm cơ duyên tạo hóa tốt hơn, sau đó mới nói với Kim Sư: "Ngươi nha, sao vẫn còn muốn tranh cơ duyên với một đám tiểu gia hỏa chứ!" Nghe lời Chu Du, mặt Kim Sư cũng đỏ bừng, xem ra đã bị Chu Du chọc trúng tâm tư.

Nhưng Kim Sư biết lão gia nhà mình chỉ là trêu đùa y, lại thêm da mặt y cũng đủ dày, nên trực tiếp nói với Chu Du: "Lão gia, ta đây chẳng phải muốn tìm chút chuyện để làm sao!" "Huống hồ ta sao có thể tranh đoạt tạo hóa với tiểu bối nhà mình!" "Ngài cứ phát lòng thiện tâm, cho ta đi dạo một phen đi!" Chu Du nghe vậy, điểm đầu Kim Sư, rồi tiếp tục nói: "Ta còn không biết tâm tư của ngươi sao." "Không phải không cho ngươi đi, mà là vì ngươi không có cách nào giáng lâm đến thế giới vực ngoại!" "Những thế giới vực ngoại này đều là tiểu thế giới phụ thuộc Hồng Hoang mà sinh, đều thuộc Thiên Đạo Hồng Hoang quản hạt, giới hạn tối đa có thể dung nạp tu sĩ chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Cảnh giới hiện tại của ngươi đã vượt quá giới hạn mà những thế giới này có thể dung nạp, nếu cưỡng ép giáng lâm, sẽ bị Thiên Đạo Hồng Hoang cảm ứng ngay lập tức!" Nghe lão gia nhà mình giải thích, Kim Sư lúc này mới hiểu ra vì sao lão gia không cho mình đi.

Tuy nói Chu Du không nói rõ hậu quả khi bị Thiên Đạo phát hiện ra sao, nhưng Kim Sư cũng có thể tưởng tượng được.

Cần biết dưới Thiên Đạo Hồng Hoang mới là tầng thứ Thánh nhân, dưới Thánh nhân mới là Chuẩn Thánh.

Thánh nhân vĩ lực Kim Sư đã thấy không ít, tự nhiên biết sự lợi hại trong đó, mà tầng thứ Thiên Đạo còn mạnh hơn Thánh nhân, có uy

năng gì, Kim Sư đơn giản không dám tưởng tượng, nên cũng lập tức đoạn tuyệt ý niệm trong lòng.

Sau đó y vẻ mặt kinh sợ nói với Chu Du: "Lão gia, vậy ta vẫn không đi nữa!" "Ta thấy ở lại Bồng Lai cũng rất tốt, rất tốt!" Nhìn bộ dạng Kim Sư run rẩy toàn thân, Chu Du suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Kim Sư nghĩ gì, Chu Du đương nhiên biết rõ.

Nhưng Chu Du sẽ không nói cho Kim Sư biết, Thiên Đạo trong những tiểu thế giới này không mạnh như Kim Sư tưởng tượng, thậm chí cao nhất cũng chỉ là trình độ Thánh nhân cao giai.

Nhưng với Kim Sư tên ngốc liều lĩnh này, chính là phải để y có lòng kính sợ, nếu không thì y sẽ lại gặp rắc rối.

Ngay sau đó Chu Du vẻ mặt tươi cười nói với Kim Sư: "Thật không đi nữa sao!" Nghe lời Chu Du, Kim Sư vội vàng lắc đầu: "Không đi nữa, không đi nữa!" Chu Du nghe vậy, trên mặt lóe lên một nụ cười thần bí, đang định tiếp tục mở miệng, tâm thần lại đột nhiên chấn động, sau đó Chu Du liền cảm nhận được Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bên cạnh sắp tỉnh lại.

Ngay sau đó Chu Du vung tay lên, trực tiếp đưa Kim Sư ra ngoài cửa, chỉ để lại một giọng nói cho Kim Sư: "Nếu đã không đi, vậy thì ngoan ngoãn ở lại Bồng Lai, chuẩn bị sự việc thịnh yến đi!" Đợi đến khi Kim Sư phản ứng lại, mới phát hiện mình đã ở ngoài đại điện, cũng không khỏi lẩm bẩm: "Chuyện gì vậy?" "Không đi thì không đi, sao lại đuổi mình ra ngoài rồi!" "Lão gia sẽ không lừa mình đó chứ!" Còn chưa đợi Kim Sư lẩm bẩm xong, liền nghe thấy 'bang' một tiếng, ngay sau đó một trận đau nhói liền từ trên đầu truyền đến, "Ngươi tiểu gia hỏa này còn dám nghi ngờ lão gia, nếu không bây giờ đưa ngươi qua đó cảm thụ một phen!" "Xem xem có phải như ta nói

không!" Nghe giọng Chu Du, Kim Sư lập tức rùng mình một cái, sau đó vẻ mặt cười khan nói với hướng trong điện: "Lão gia, ta nào dám!" "Ta lập tức đi chuẩn bị thịnh yến!

Đi ngay đây!" Kim Sư nói xong, cũng không đợi giọng Chu Du truyền đến, liền trực tiếp ôm đầu chạy trốn, trong chớp mắt thân ảnh liền biến mất trước điện.

Nhìn bộ dạng hoảng loạn của Kim Sư ngoài điện, Chu Du lại không nhịn được nữa, trực tiếp bật cười thành tiếng.

Mà đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bên cạnh cũng liên tiếp tỉnh lại.

Nhìn Chu Du cười lớn sảng khoái, hai người cũng có chút không hiểu đầu đuôi.

Hai người này một người trùng luyện Pháp bảo, một người đắm chìm trong Đại Đạo tham ngộ, đều không để lại chút Nguyên thần chi lực nào bên ngoài, tự nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra trong điện.

Mà Chu Du thấy hai người vẻ mặt khó hiểu, cũng trực tiếp mở miệng giải thích: "Kim Sư tiểu gia hỏa kia về rồi!" "Muốn đi thế giới vực ngoại giành tạo hóa, bị ta ném ra ngoài rồi!" Nghe lời Chu Du, hai người lúc này mới hiểu Chu Du vì sao lại có biểu hiện như vậy, khẳng định là Kim Sư tiểu gia hỏa này lại nói lung tung rồi.

Đối với Kim Sư, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người tự nhiên quá quen thuộc, tự nhiên biết Kim Sư tính cách ra sao.

Từng khi Chu Du chưa thành Thánh, hai người ở Bồng Lai cùng Chu Du luận đạo, Kim Sư và Hạo Thiên từng được xưng là hai đại 'tai họa' của Bồng Lai, mỗi lần đều khiến Chu Du tức giận không thôi, lần này có hành vi như vậy cũng thuộc về bình thường.

Nên đợi đến khi Chu Du nói xong, Trấn Nguyên Tử cũng không

nhịn được cười nói: "Tiểu gia hỏa vẫn còn nghịch ngợm như vậy a!" Giọng Trấn Nguyên Tử còn chưa dứt, đã nghe Hồng Vân phản bác: "Đây là chân tính tình, có Kim Sư ở đây còn đỡ cho đạo huynh nhàm chán!" Nghe giọng Hồng Vân, Chu Du và Trấn Nguyên Tử cũng ngẩn ra, sau đó nhìn nhau, không nhịn được lại bật cười.

Sau đó liền nghe Trấn Nguyên Tử nói với Hồng Vân: "Hai người các ngươi thật đúng là tâm đầu ý hợp!" "Lần tới hai người nên trò chuyện thật tốt!" Hồng Vân nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một vẻ mặt dở khóc dở cười.

Chu Du thấy vậy, trực tiếp phất tay, sau đó nói với hai người: "Được rồi, nếu Hồng Vân đã làm quen Linh bảo xong, vậy chúng ta xuất phát thôi!" Nghe lời Chu Du, thần sắc Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng trở nên nghiêm túc, sau đó liền thấy hai người hơi cúi người về phía Chu Du, đồng thanh nói: "Lao phiền đạo huynh!" "Lao phiền đạo huynh!" Chu Du nghe vậy trực tiếp gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. .....

Ngay khoảnh khắc Chu Du nhắm mắt, mấy đạo Hỗn Nguyên chi lực cũng từ trên người Chu Du tản ra, sau đó trực tiếp bao vây hai người dưới điện.

Vốn dĩ với thực lực hiện tại của Chu Du, ý niệm đến đâu liền có thể trực tiếp giáng lâm đến đó, căn bản không cần dùng Hỗn Nguyên chi lực.

Nhưng hiện tại có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người, Chu Du tự nhiên phải tốn một phen công phu.

Chương 468

Nhưng những Hỗn Nguyên chi lực này không phải để giúp hai người này xuyên qua hư không, mà là để bảo vệ hai người.

Cần biết tồn tại Thánh nhân tâm niệm vừa động, liền có Thiên Đạo biến hóa, thân hợp với Đạo có thể bỏ qua thời gian không gian, nhưng dưới Thánh nhân lại không thể làm được.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người muốn trong chớp mắt từ Hỗn Độn đi đến Huyết Hải Hồng Hoang, thì phải chịu đựng Đại Đạo áp bách, mới có thể làm được như Thánh nhân.

Hai người này chẳng qua chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, dù nói là Chí Thánh, nhưng cách Thánh nhân vẫn còn quá xa, nên để tiết kiệm thời gian, Chu Du cũng chỉ có thể phủ lên người hai người một tầng Hỗn Nguyên chi lực, như vậy mới có thể khiến hai người chống đỡ được Đại Đạo áp bách.

Mà khi Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du giáng lâm lên bên ngoài hai người, một đạo uy áp nhàn nhạt cũng trực tiếp xuất hiện trong cảm giác của hai người.

Cảm nhận được trận uy áp này, hai người cũng cảm thấy từng trận tâm quý, ngay sau đó ánh mắt cũng không tự chủ mà nhảy lên.

Tuy nói hai người biết đạo uy áp này là từ trên người đạo huynh Chu Du tản ra, sẽ không có chút uy hiếp nào đối với hai người, nhưng trên mặt lại không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Trước đó hai người còn cảm thấy cảnh giới hiện tại cách chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ còn một bước, dù là với Thánh nhân cũng có thể giao đấu vài chiêu.

Chỉ cần không phải Thánh nhân toàn lực ra tay, thì sẽ không có nguy cơ sinh tử gì.

Nhưng giờ khắc này cảm nhận được đạo uy áp trước mặt mình, suy nghĩ của hai người lại hoàn toàn thay đổi.

Thông qua uy áp từ Chu Du tản ra, hai người đối với cảnh Hỗn Nguyên cũng có nhận thức mới, tâm thần cũng có chút ba động.

Nhưng hai người có thành tựu như hiện tại, cũng sẽ không vì một lần thất bại nhỏ mà ảnh hưởng đến tâm cảnh.

Nên sau một khắc, thần sắc hai người đã khôi phục, trong mắt cũng lại trở nên kiên định.

Chỉ là hai người không biết, uy áp mà hai người cảm nhận được căn bản không phải trình độ thực sự của Chu Du.

Từ rất lâu trước đó, Chu Du đã hoàn toàn thu liễm khí tức bản thân.

Uy áp vừa xuất hiện, chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du.

Nếu không với cảnh giới gần như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong của Chu Du hiện tại, một khi khí tức quanh người tản ra, hai người này e rằng còn chưa bước vào điện, sẽ bị uy áp tràn ra ngoài điện trấn sát.

Thần tình thay đổi của hai người dưới điện tự nhiên không qua mắt được Chu Du trên điện.

Thấy ánh mắt hai người lại khôi phục thanh minh, trong lòng Chu Du cũng không khỏi có chút cảm khái: Hai vị đạo hữu của mình thật không hổ là Tiên Thiên đại thần được Thiên Địa tạo hóa hóa hình mà sinh, vô luận là tâm cảnh hay nghị lực đều là đỉnh tiêm.

Tiền thế nếu không phải vì Hồng Mông Tử Khí ảnh hưởng, thành tựu cũng tuyệt không chỉ là Đại La.

Đương nhiên không phải nói Hồng Vân là vì Hồng Mông Tử Khí mà chết, Hồng Mông Tử Khí đối với Trấn Nguyên Tử lại không có chút ảnh hưởng nào.

Cần biết Hồng Vân là chí giao của Trấn Nguyên Tử, việc Hồng Vân vẫn lạc đối với tâm cảnh của Trấn Nguyên Tử cũng là cực lớn, khiến Trấn Nguyên Tử bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tấn thăng.

Sau này lại vì chư vị Thiên Đạo Thánh nhân kiêng kỵ đại trận của hai tộc Vu Yêu, âm thầm tính kế hai tộc, khiến Đại kiếp gia kịch, cuối cùng tổn thương bản nguyên Hồng Hoang, khiến Trấn Nguyên Tử cũng không còn hy vọng tiến thêm một bước.

Mà kiếp này có Chu Du tồn tại, không những Hồng Vân được chuyển thế trọng sinh, tâm cảnh của Trấn Nguyên Tử khôi phục viên mãn, mà bản nguyên Hồng Hoang cũng không chịu chút tổn thương nào.

Chứng đạo Hỗn Nguyên đối với hai người mà nói cũng không còn là vấn đề lớn gì, vấn đề chỉ là đi được bao xa trong cảnh Hỗn Nguyên Đại La mà thôi.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chu Du cũng không khỏi nhếch lên.

Sau đó tâm thần vừa động, Hỗn Nguyên chi lực bao quanh Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân liền trực tiếp cuốn lấy hai người, ngay sau đó mấy người liền biến mất trong đại điện.

Đến khi thân ảnh mấy người xuất hiện lần nữa, đã là ở Huyết Hải Hồng Hoang.

Lúc này Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng đợi đến khi hai người nhìn rõ xung quanh, mới phát hiện đã đến Huyết Hải.

Hai người là tồn tại Tiên Thiên sinh ra, đối với Huyết Hải tự nhiên không xa lạ.

Tuy nói hai người chưa từng đến Huyết Hải, nhưng ngay khoảnh khắc đến Huyết Hải, trong lòng liền đã hiểu rõ.

Nhưng khi cảm nhận được mình đang ở Huyết Hải, hai người cũng không khỏi trừng lớn hai mắt, sau đó càng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Trước đó Chu Du nói sẽ dẫn hai người cùng đi Huyết Hải, hai người còn tưởng sẽ giống như khi mình đến Bồng Lai, có một thông đạo để hai người đi qua.

Nhưng hai người sao cũng không nghĩ tới, chỉ trong chớp mắt, mình đã trở về Hồng Hoang.

Lúc này hai người thậm chí không tìm được ngôn ngữ nào có thể hình dung, chỉ cảm thấy thực lực của vị đạo huynh này thật sự quá khủng bố.

Tuy nói hai người chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng đối với thực lực Thánh nhân cũng có chút hiểu biết, hiểu rõ việc đưa hai người từ sâu trong Hỗn Độn trở về Hồng Hoang là khó khăn, nên mới kinh ngạc đến vậy.

Bởi vì đây là chuyện mà Thánh nhân bình thường cũng không có cách nào làm được, mà vị đạo huynh này lại có thể khiến hai người mình bỏ qua Đại Đạo áp bách, cũng khiến hai người đối với thực lực Chu Du có một nhận thức mới.

Mà đúng lúc hai người trợn mắt há hốc mồm, nơi bản nguyên Huyết Hải, một thân ảnh khoanh chân trên hồng liên huyết sắc lại đột

nhiên mở mắt.

Nhìn kỹ thân ảnh này sẽ phát hiện, người này toàn thân tỏa ra huyết sắc nồng đậm, sau lưng còn có hai đạo kiếm ảnh thoắt ẩn thoắt hiện.

Mỗi lần kiếm ảnh xuất hiện, hư không đều xuất hiện mấy đạo vết kiếm.

Người có hình tượng như vậy tự nhiên không cần nói nhiều, chính là chủ nhân Huyết Hải Minh Hà.

Mà dưới thân y chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai đạo kiếm ảnh sau lưng đương nhiên chính là hai thanh Cực phẩm sát phạt Linh bảo A Tỳ và Nguyên Đồ rồi.

Minh Hà sở dĩ đột nhiên bị kinh tỉnh, cũng là vì cảm nhận được hai đạo khí tức Chuẩn Thánh xuất hiện trong Huyết Hải.

Là tồn tại từ bản nguyên Huyết Hải hóa hình mà ra, Minh Hà có đủ khả năng chưởng khống Huyết Hải, cộng thêm sau khi hóa hình hoàn toàn luyện hóa cả Huyết Hải, Minh Hà trong Huyết Hải có thể nói là vô địch.

Nếu không cũng sẽ không có lời đồn Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử.

Đương nhiên cái gọi là vô địch cũng chỉ là đối với tồn tại dưới Thánh nhân, dù sao tầng thứ Thánh nhân cùng Thiên Đạo thường tại, cùng Đạo trường tồn.

Huyết Hải cũng nằm dưới sự quản hạt của Thiên Đạo Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không có chút ảnh hưởng nào đối với Thánh nhân.

Chỉ là Huyết Hải liên quan đến nhân quả cực lớn, dù là Thánh nhân cũng không dám cưỡng ép hủy diệt, nên địa vị của Minh Hà

trong Hồng Hoang mới đặc thù như vậy.

Còn về việc vì sao Minh Hà chỉ cảm ứng được hai đạo thân ảnh, cũng là vì trước đó Chu Du cũng không tản ra chút khí tức nào, chỉ là không che giấu khí tức của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Dù sao Hồng Vân lần này đến là để hóa giải nhân quả, chứ không phải muốn đột kích Minh Hà, tự nhiên không cần che giấu khí tức gì.

Mà sớm trước khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Chu Du đã hứa với Minh Hà, sẽ không tham gia vào nhân quả giữa Hồng Vân và y, nên lúc này sẽ không lấy thế áp người.

Lúc này Minh Hà vừa mới thoát khỏi tu hành, tuy đã cảm nhận được hai đạo khí tức đột nhiên xuất hiện, nhưng vẫn chưa biết người đến là ai, nên vẻ mặt tràn đầy sốt ruột.

Chương 469

Dù sao ai đang tu hành bị người quấy rầy, cũng sẽ không vui vẻ gì.

Nhưng đợi đến khi Minh Hà nhìn thấy thân ảnh mấy người trên Huyết Hải, lại trực tiếp ngây tại chỗ, sau đó sắc mặt cũng trắng bệch ra. .....

Vẻ mặt có chút sốt ruột trên mặt Minh Hà vốn có đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt kinh hoảng tột độ, thậm chí cuối cùng cả khuôn mặt đều trở nên trắng bệch.

Đương nhiên Minh Hà có phản ứng như vậy, không phải vì nhìn thấy Hồng Vân lại xuất hiện.

Dù sao đối với việc Hồng Vân đến, Minh Hà trong lòng đã sớm có chuẩn bị.

Cần biết trước khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Minh Hà đã từ miệng Chu Du biết được chân tướng Hồng Vân không hề bị hủy diệt hoàn toàn.

Lại thêm khi thân chuyển thế của Hồng Vân thức tỉnh, Minh Hà cũng sản sinh chút cảm ứng, nên đối với việc Hồng Vân đến lúc này Minh Hà không có chút kinh ngạc nào, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Minh Hà biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, ai bảo mình và Hồng Vân đã kết xuống nhân quả không thể giải đâu!

Hồng Vân đến sớm thì mình còn có thể sớm yên tâm.

Mà hiện tại Minh Hà sở dĩ có phản ứng như vậy, lại là không ngờ Chu Du lại cùng Hồng Vân xuất hiện ở Huyết Hải.

Nếu là Hồng Vân một mình đến, Minh Hà căn bản sẽ không có

phản ứng nhiều, càng không có chút lo lắng nào.

Y hiện tại đã không như trước, không những tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, còn hoàn toàn luyện hóa Huyết Hải.

Dù Hồng Vân có được tạo hóa gì, chỉ cần không phải một bước lên trời chứng đạo Hỗn Nguyên thì đối với Minh Hà sẽ không có chút uy hiếp nào.

Mà hiện tại Chu Du xuất hiện, lại khiến Minh Hà loạn cả tâm thần.

Nhưng sau một khắc, Minh Hà liền khôi phục thanh minh, sắc mặt cũng không còn căng thẳng như lúc nãy.

Minh Hà sở dĩ có sự thay đổi như vậy, cũng là vì nhớ lại lời hứa trước đó của Chu Du.

Cần biết trước khi Hậu Thổ chứng đạo, Chu Du đã tự mình nói với y, chỉ cần y ra tay hộ đạo cho Hậu Thổ, thì Chu Du sẽ không còn tham gia vào nhân quả giữa y và Hồng Vân.

Đối với lời của Chu Du, Minh Hà tự nhiên sẽ không có chút nghi ngờ nào.

Minh Hà biết Chu Du là Thánh nhân chí tôn, tuyệt đối sẽ không có chuyện nuốt lời.

Vì mình đã mạo hiểm nguy cơ vẫn lạc để hộ đạo, vậy hiện tại Chu Du tuyệt đối sẽ không làm khó mình.

Nghĩ xong những điều này, Minh Hà cũng thở dài một hơi.

Nhưng sau đó trong tâm thần Minh Hà cũng xuất hiện một tia khó hiểu, nếu Chu Du lần này đến không phải để tham gia tranh chấp giữa mình và Hồng Vân, vậy vì sao lại cùng Hồng Vân đến Huyết Hải?

Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng Minh Hà lại không dám đối

với Chu Du có chút chậm trễ nào.

Vừa mới hoàn hồn, liền trực tiếp bay ra từ nơi bản nguyên Huyết Hải.

Sau đó trong chớp mắt, liền đến trước mặt mấy người Chu Du.

Sau khi hiện thân trong khoảnh khắc, Minh Hà cũng cúi người hành lễ với Chu Du nói: "Minh Hà tham kiến Thánh nhân!" Chu Du bên này thấy hành động của Minh Hà, trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười hài lòng.

Tuy không mở miệng nói chuyện, nhưng cũng hơi gật đầu về phía Minh Hà.

Mà Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người bên cạnh thì không giống phản ứng của Chu Du như vậy.

Thấy thân ảnh Minh Hà xuất hiện, trên mặt Trấn Nguyên Tử lập tức lộ ra một tia bất mãn.

Nhưng vì nhân vật chính lần này là Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử tuy có ý định gây khó dễ cho Minh Hà, nhưng cũng không mở miệng trước, cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng để biểu thị sự bất mãn.

Còn Hồng Vân thì vẻ mặt đầy giận dữ, trong ánh mắt cũng tràn ngập oán hận.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì e rằng Minh Hà ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Oán hận của Hồng Vân đối với Minh Hà không kém Côn Bằng bao nhiêu, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó còn sâu hơn Côn Bằng.

Bởi vì giữa Hồng Vân và Côn Bằng ít nhiều còn có chút khúc mắc, tuy nói Hồng Vân không cho rằng Côn Bằng mất vị trí là do mình, nhưng Côn Bằng mất đi đại tạo hóa lại là sự thật, nên Côn Bằng tìm y

tính sổ vẫn còn có chút lý do.

Mà giữa Hồng Vân và Minh Hà lại không có chút dây dưa nào, thậm chí ngay cả mặt cũng chưa gặp mấy lần.

Nhưng Minh Hà lại cùng Côn Bằng mai phục, hại Hồng Vân vẫn lạc, mất đi Hồng Mông Tử Khí cơ duyên thành Thánh này, Hồng Vân sao có thể không ôm đầy oán khí với Minh Hà chứ.

Nên giọng Minh Hà vừa dứt, Hồng Vân liền mặt lạnh như tiền nói với Minh Hà: "Minh Hà, không ngờ ta còn sẽ xuất hiện chứ!" Nghe giọng Hồng Vân, Minh Hà cũng quay đầu nhìn về phía Hồng Vân.

Đợi đến khi nhìn rõ tu vi của Hồng Vân, khóe miệng Minh Hà cũng hơi nhếch lên, sau đó vẻ mặt trào phúng nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, nếu không phải có ta, ngươi bây giờ còn không biết đang ở đâu?" Nghe xong lời Minh Hà, mặt Hồng Vân lập tức lạnh xuống.

Ý Minh Hà nói Hồng Vân sao có thể không hiểu, cần biết Trấn Nguyên Tử đã kể lại một lần những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang sau khi mình vẫn lạc, trong đó đương nhiên bao gồm chuyện khi Hậu Thổ chứng đạo.

Nhưng Hồng Vân lại không cảm thấy mình đã chịu ơn huệ gì từ Minh Hà, nên đợi đến khi Minh Hà nói xong, Hồng Vân cũng trực tiếp mở miệng nói: "Ngươi, hoang đường!!!" "Ta có thể chuyển thế làm người, đều là đạo huynh ta an bài, không có công lao gì của ngươi!" "Nếu không phải đạo huynh ta đại phát từ bi, ngươi Minh Hà e rằng ngay cả luân hồi cũng không có cơ hội!" Nghe lời Hồng Vân, Minh Hà cũng tức giận, nhưng liên quan đến Chu Du, Minh Hà lại không dám nói bừa, nên chỉ có thể giận dữ nhìn Hồng Vân.

Chu Du bên cạnh nghe xong lời hai người, cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng Chu Du lại không định tham gia vào cuộc khẩu chiến giữa hai người.

Y còn có chuyện khác phải làm, không có nhàn rỗi để cùng hai người cãi nhau, nên không đợi Hồng Vân tiếp tục mở miệng, Chu Du liền trực tiếp nói: "Nhân quả giữa hai ngươi, hai ngươi tự mình giải quyết đi!" "Ta sẽ không tham gia!" Nói xong, thân ảnh Chu Du cũng trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt mấy người.

Thấy thân ảnh Chu Du biến mất, mấy người cũng vội vàng mở miệng nói: "Cung tống Thánh nhân!" "Cung tống đạo huynh!" "Cung tống đạo huynh!" Một khắc sau, mấy người lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

Tuy nói Chu Du đã nói rõ sẽ không tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Hồng Vân và Minh Hà, nhưng trên mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lại không có chút thay đổi nào.

Dù sao sớm từ khi ở Bồng Lai, Chu Du đã nói với hai người, sẽ không tham gia tranh đấu giữa hai người.

Hơn nữa hai người biết, tuy Chu Du đã rời đi, nhưng nơi đây vẫn luôn nằm dưới sự chú ý của vị đạo huynh này, hai người cũng không có chút lo lắng nào về hậu quả, nên tự nhiên sẽ không có gì phải lo lắng.

Còn Minh Hà bên này thấy thân ảnh Chu Du biến mất, trái tim cũng lại được đặt vào trong bụng.

Dù nói Minh Hà biết Chu Du khẳng định sẽ không làm khó mình, nhưng cũng sợ khi mình và Hồng Vân tranh đấu, Chu Du sẽ ra tay tương trợ Hồng Vân.

Hiện tại Chu Du trực tiếp rời đi, cũng nói rõ Chu Du không có ý đứng về phía Hồng Vân, như vậy thì mình cũng không cần lo lắng nữa.

Cần biết vừa nãy Minh Hà đã cảm ứng được tu vi của Hồng Vân,

biết Hồng Vân đối với mình không có chút uy hiếp nào.

Tuy nói cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hồng Vân lúc này vượt quá tưởng tượng của Minh Hà, nhưng Minh Hà lại không cảm thấy mình sẽ yếu hơn Hồng Vân.

Hơn nữa trên người mình còn có mấy kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo, những thứ này thì Hồng Vân không thể sánh bằng.

Chương 470

Huống hồ nơi đây còn là đại bản doanh của mình, đừng nói một mình Hồng Vân, dù là cùng với Trấn Nguyên Tử đã tấn thăng thành cảnh giới Chí Thánh cùng ra tay, Minh Hà cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

Chỉ là Minh Hà lại không nghĩ đến việc dựa vào bản nguyên Huyết Hải để ức hiếp Hồng Vân, là chủ nhân Huyết Hải Tiên Thiên sinh ra, Minh Hà tự nhiên có kiêu ngạo của riêng mình. .....

Nghĩ xong những điều này, trên mặt Minh Hà cũng không nhịn được nở một nụ cười mỉm, sau đó thẳng tắp nhìn về phía Hồng Vân cách đó không xa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Hồng Vân bên này thấy biểu hiện như vậy của Minh Hà, sắc mặt cũng lập tức lạnh xuống, trong lòng lửa giận cuộn trào.

Tuy nói sau khi chuyển thế tâm tính Hồng Vân đã thay đổi cực lớn, nhưng dù thế nào cũng không thể chịu đựng được ánh mắt trào phúng như vậy, huống hồ đối phương lại là Minh Hà kẻ thù sinh tử này.

Nên không đợi Minh Hà tiếp tục khiêu khích, Hồng Vân liền trực tiếp quát lớn với Minh Hà: "Minh Hà, đừng có ngông cuồng!" "Đừng tưởng đạo huynh ta không tham gia tranh đấu của hai ta, ngươi liền có thể thoát khỏi một kiếp!" "Ngày hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi trả hết nhân quả đã nợ!" Nghe lời nói tàn nhẫn mà Hồng Vân buông ra, khóe mắt Minh Hà cũng giật giật, sau đó càng không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Ha ha!" "Hồng Vân, ngươi khẩu khí lớn thật!" "Ta xem xem ngươi Hồng Vân làm sao để ta trả nhân quả!" Tuy nói Minh Hà có chút cảm khái tạo hóa mà Hồng Vân có được, nhưng cảnh giới hiện

tại của Hồng Vân thật sự không khiến Minh Hà có chút kiêng kỵ nào.

Hồng Vân chuyển thế có đại cơ duyên, y Minh Hà cũng không kém.

Cần biết khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Minh Hà đã mạo hiểm nguy cơ vẫn lạc để hộ đạo cho Hậu Thổ, sau này còn nhường Huyết Hải làm nơi gánh chịu luân hồi, điều này cũng khiến Minh Hà giành được cực lớn khí vận chi lực.

Với cơ duyên như vậy, vết thương mà Minh Hà chịu trong quá trình hộ đạo không những hoàn toàn hồi phục, tu vi càng tiến thêm một bước, trở thành tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu không phải trước đó Minh Hà đã hoàn toàn luyện hóa Huyết Hải, con đường tấn thăng bị bản nguyên Huyết Hải hạn chế, dựa vào khí vận chi lực như vậy, e rằng đã trực tiếp tấn thăng thành Chí Thánh rồi.

Nhưng dù không đạt được cảnh giới Chí Thánh, nhưng lại mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng bình thường không biết bao nhiêu, dù không ở Huyết Hải, đối mặt với cảnh giới Chí Thánh cũng có một lực chiến, nên thấy Hồng Vân coi thường mình như vậy, Minh Hà tự nhiên có chút buồn cười.

Mà Hồng Vân bên này nghe lời Minh Hà, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười lạnh, ngay sau đó nói với Minh Hà: "Hừ!" "Ta có năng lực hay không, ngươi lập tức sẽ biết!" Nhìn bộ dạng Hồng Vân vẻ mặt tự tin, trong lòng Minh Hà cũng khẽ động, không nhịn được nảy sinh ý niệm lẩm bẩm: "Chẳng lẽ Hồng Vân có át chủ bài gì mà mình không biết sao?" Đối với Hồng Vân lão hảo nhân từng là Hồng Hoang, Minh Hà có thể nói là biết rất rõ, biết Hồng Vân trừ có hai vị hảo hữu tu vi cao tuyệt là Chu Du và Trấn Nguyên Tử, thì không có điểm nào xuất sắc khác, thậm chí ngay cả trọng bảo cũng không có một kiện, nếu

không ban đầu Minh Hà cũng sẽ không cùng Côn Bằng mai phục Hồng Vân, chính là vì có nắm chắc.

Mà chính vì hiểu Hồng Vân khá rõ, Minh Hà thấy Hồng Vân tự tin như vậy mới kinh ngạc.

Dù sao mình Minh Hà có thủ đoạn gì, đại năng Hồng Hoang ít ai không biết.

Vì Hồng Vân biết mình không những có mấy kiện trọng bảo công phạt, còn có Huyết Hải làm chỗ dựa, mà vẫn có biểu hiện như vậy, chứng tỏ Hồng Vân đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Minh Hà cũng nảy sinh chút bất an.

Bởi vì Minh Hà không biết Chu Du đã thành Thánh nhân có cho Hồng Vân sự giúp đỡ gì không, mình tuy không sợ Hồng Vân, nhưng đối với Chu Du thâm sâu khó lường lại cực kỳ kiêng kỵ.

Nếu Chu Du thật sự để lại thủ đoạn gì cho Hồng Vân, thì mình có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Hồng Vân đã đánh đến cửa rồi, dù có át chủ bài gì, Minh Hà cũng không thể tránh chiến.

Nên Minh Hà chỉ có thể tạm thời cất đi tâm tư, sau đó cau mày nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, nhân quả giữa ngươi và ta không liên quan đến người khác." "Nếu dựa vào thủ đoạn Thánh nhân để lại, thì không coi là quang minh chính đại!!" Nghe lời Minh Hà, Hồng Vân cũng hơi sững sờ.

Sự thay đổi thần tình của Minh Hà Hồng Vân đều nhìn thấy trong mắt, trước đó thấy Minh Hà có sự thay đổi như vậy Hồng Vân cũng có chút không hiểu đầu đuôi, mãi đến bây giờ Hồng Vân mới hiểu ra.

Vì sao Minh Hà lúc nãy còn ngông cuồng, lại trở nên kiêng kỵ như vậy, hóa ra là lo lắng vị đạo huynh Thánh nhân của mình đã cho mình

thủ đoạn chiến thắng gì.

Nghĩ thông suốt những điều này, Hồng Vân cũng không nhịn được bật cười thành tiếng, sau đó trực tiếp nói với Minh Hà: "Đạo huynh ta thân phận cỡ nào, sao lại lấy lớn hiếp nhỏ!" "Vì y đã nói rõ sẽ không tham gia tranh chấp giữa hai ta, thì tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ thủ đoạn nào." "Hơn nữa ngươi Minh Hà một Chuẩn Thánh nhỏ bé, sao đáng để đạo huynh ta tự mình ra tay!" "Chuyện hôm nay là nhân quả giữa hai ta kết thúc!" "Có một mình ta là đủ rồi!" Nghe xong lời Hồng Vân nói, sắc mặt Minh Hà tuy càng khó coi, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có thủ đoạn Chu Du để lại, thì Hồng Vân sẽ không có nhiều uy hiếp đối với y.

Từ miệng Hồng Vân đã có được kết quả, Minh Hà lại trở nên tự tin, trên mặt cũng không còn vẻ sầu muộn như lúc nãy, nhìn Hồng Vân trên Huyết Hải, ánh mắt cũng lại trở nên hờ hững.

Chỉ là Minh Hà nào biết, tuy Chu Du không để lại thủ đoạn gì cho Hồng Vân, nhưng lại biến Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân thành trọng bảo tầng thứ Cực phẩm, mà Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này của Hồng Vân lại là trọng bảo chuyên môn tấn công Nguyên thần chân linh.

Dù nói Minh Hà đã hoàn toàn luyện hóa Huyết Hải, có thân gần như bất tử, chỉ cần Huyết Hải không khô, Minh Hà sẽ không triệt để vẫn lạc, nhưng bản nguyên Huyết Hải đối với Nguyên thần lại không có nhiều gia trì, nên hiện tại Nguyên thần của Minh Hà vẫn là tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Một khi Nguyên thần Minh Hà bị thương, cũng cần thời gian dài mới có thể hồi phục, thậm chí còn lâu hơn thời gian mà đại năng tu vi tương đương phải hao phí.

Dù sao bản nguyên Huyết Hải có thể bảo đảm tính mạng Minh Hà vô ưu, nhưng lại không có cách nào hồi phục Nguyên thần bị tổn thương, hơn nữa Minh Hà đã không còn đơn thuần là một tu sĩ, mà giống như chân linh Huyết Hải vậy, nên Nguyên thần Minh Hà bị tổn thương, đối với Huyết Hải cũng có chút ảnh hưởng, nên hồi phục mới khó khăn như vậy.

Nhìn sắc mặt Minh Hà hồi phục, trong ánh mắt Hồng Vân cũng lộ ra một tia khinh miệt, gật đầu với Trấn Nguyên Tử bên cạnh, sau đó thân hình bay lên trung tâm Huyết Hải, rồi trực tiếp quát lớn với Minh Hà: "Minh Hà, nhân quả tiền thế đều ở kiếp này, hãy lấy thủ đoạn của ngươi ra!" "Đến chiến!" Nghe tiếng quát của Hồng Vân, trên mặt Minh Hà cũng không còn vẻ thoải mái, mà trở nên đặc biệt nghiêm túc.

Là một đại năng có tiếng trong Hồng Hoang, Minh Hà không chỉ dựa vào danh tiếng của Huyết Hải.

Y Minh Hà cũng là tồn tại từ thi sơn huyết hải chém giết mà ra, thấu hiểu đạo lý thỏ vồ chim ưng cũng dốc toàn lực.

Dù nói Minh Hà đủ tin tưởng bản thân, cho rằng mình không cần mượn sức bản nguyên Huyết Hải, Hồng Vân cũng sẽ không phải đối thủ của mình, nhưng Minh Hà đối với Hồng Vân cũng không có chút khinh thị nào.

Đợi đến khi Hồng Vân nói xong, Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới thân Minh Hà chậm rãi hiện ra, ngay sau đó hai đạo kiếm ảnh cũng theo đó xuất hiện.

Sau khi mấy kiện Cực phẩm Linh bảo xuất hiện, ánh mắt Minh Hà sáng lên, sau đó hít sâu một hơi, nói lớn với Hồng Vân giữa không trung: "Được, để ta xem ngươi Hồng Vân chuyển thế trở về, có chỗ dựa gì!" Nói xong, Minh Hà liền đột nhiên bay về phía Hồng Vân. .....

Nhưng trong chớp mắt, một đạo kinh hồng huyết sắc liền đã đến

trước mặt Hồng Vân, sau đó sát khí vô biên lao thẳng vào Hồng Vân.

Cảm nhận được uy áp hùng vĩ và sát khí tản ra từ người Minh Hà, Hồng Vân cũng không khỏi biến sắc, trong ánh mắt tràn đầy vẻ trịnh trọng.

Dù Hồng Vân đã sớm có chuẩn bị, nhưng lúc này vẫn bị khí thế của Minh Hà kinh ngạc.

Cảm nhận được thực lực chân chính của Minh Hà, trong lòng Hồng Vân cũng cảm thấy một trận may mắn, may mắn mình đã không tùy tiện đến.

Vốn dĩ Hồng Vân còn cảm thấy với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong của mình, cộng thêm Khí vận Nhân tộc gia trì có thể ổn định áp chế Minh Hà một đầu, nhưng hiện tại xem ra lại là mình đã tự cho là đúng.

Nếu không phải tu vi của mình đại tiến, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay cũng đã trở thành Linh bảo tầng thứ Cực phẩm, chuyến đi hôm nay e rằng sẽ không có nhiều phần thắng.

Cần biết tu vi của Minh Hà không dưới mình, lại có mấy kiện trọng bảo bẩm sinh trên người.

Dù mình có bản nguyên văn tự Nhân tộc gia trì, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ được bất bại, muốn chính diện đánh bại Minh Hà thì có chút vọng tưởng rồi.

Nghĩ đến đây, Hồng Vân đối với Chu Du cũng càng thêm cảm kích.

Dù sao mình có tạo hóa như hiện tại, đều là do vị đạo huynh này ban cho.

Mà suy nghĩ trong lòng Hồng Vân Minh Hà tự nhiên sẽ không biết rõ.

Khi đến trước mặt Hồng Vân, Minh Hà cũng không chút do dự, trực tiếp tế xuất A Tỳ và Nguyên Đồ sau lưng.

Sau đó tâm tư vừa động, hai đạo kiếm khí hoàng hoàng liền từ A Tỳ và Nguyên Đồ sau lưng bay ra, cực tốc chém về phía Hồng Vân.

Hồng Vân bên này cảm nhận được kiếm khí tấn công, lập tức cất đi tâm tư.

Còn chưa đợi kiếm khí bay đến trước mặt, trong Nguyên thần Hồng Vân liền bắt đầu biến hóa.

Chương 471

Nếu có ai có thể nhìn thấy Nguyên thần Hồng Vân, liền sẽ phát hiện bản nguyên văn tự Nhân tộc được khắc ấn trên Nguyên thần Hồng Vân lúc này không ngừng chấn động.

Cùng với mấy chục đạo bản nguyên khắc ấn sáng lên, Chuẩn Thánh chi lực cũng theo đó xuất hiện trước mặt Hồng Vân.

Liền nghe Hồng Vân khẽ quát một tiếng: "Tán!" Vô số Chuẩn Thánh chi lực hội tụ trước mặt Hồng Vân, vậy mà lại hội tụ thành một đạo trận đồ lóe sáng thanh quang.

Trận đồ sau khi thành hình không có chút hành động nào, thẳng tắp nghênh đón hai đạo kiếm khí mà Minh Hà vung ra.

Thấy hành động của Hồng Vân, trên mặt Minh Hà hiện lên một tia kinh ngạc.

Tuy nói hai đạo kiếm khí chỉ là y tùy tiện vung ra, nhưng cũng có sắc bén chi lực của hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo A Tỳ và Nguyên Đồ, uy lực cũng không tầm thường.

Hồng Vân không phải không biết sự cường đại của hai kiện Linh bảo này, nhưng lại không có chút coi trọng nào.

Lại tự đại đến mức không những không tế xuất Linh bảo, còn vọng tưởng trực tiếp dùng pháp lực Chuẩn Thánh để tiêu diệt, thật sự khiến Minh Hà trong lòng có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ Hồng Vân lại có nắm chắc như vậy sao?

Mà đúng lúc Minh Hà còn đang nghi hoặc, hai đạo kiếm khí đã đến trước trận đồ.

Minh Hà thấy vậy cũng cất đi vẻ khó hiểu trên mặt, nhìn về phía

hư không.

Sau đó liền thấy trong hư không, hai đạo kiếm khí mang theo sát khí trực tiếp va vào trận đồ do Hồng Vân kết thành, mà cảnh tượng tiếp theo xảy ra lại khiến khóe mắt Minh Hà giật giật.

Hai đạo kiếm khí khi đến trước trận đồ không những không xé rách trận đồ, mà còn bị trận đồ trực tiếp cuốn vào.

Kiếm khí bị cuốn vào trong trận đồ tả hữu xông xáo, nhưng lại không có cách nào thoát ra, cuối cùng chỉ có thể bị trận đồ tiêu ma hết.

Tuy nói trận đồ cuối cùng cũng không còn chút linh quang nào, cùng với tia tàn ảnh kiếm khí cuối cùng tiêu tán trong hư không, nhưng điều này cũng đủ khiến Minh Hà cảm thấy kinh ngạc.

Minh Hà không cảm thấy một kích tùy tiện của mình có thể khiến Hồng Vân chịu thương hại gì, nhưng Hồng Vân lại dễ dàng hóa giải một kích của mình như vậy, cũng khiến Minh Hà bắt đầu xem xét lại Hồng Vân.

Mãi đến tận bây giờ Minh Hà mới hiểu ra, vì sao lúc nãy Hồng Vân lại có chỗ dựa như vậy.

Tuy không biết Hồng Vân đã làm thế nào, nhưng chỉ riêng thủ đoạn này, cũng đủ khiến Minh Hà phải coi trọng rồi.

Chỉ là Minh Hà nào biết, trận đồ này sở dĩ có uy lực như vậy, cũng là vì bản nguyên văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần Hồng Vân gia trì, nếu không một đạo trận đồ làm sao có cách nào cản được công kích của Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo, dù chỉ là một kích tùy tiện của Linh bảo.

Nhìn có vẻ Hồng Vân ung dung tự tại, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Hồng Vân bên này thấy trận đồ và kiếm khí đồng thời tiêu tán

trong hư không, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói bản nguyên chi lực văn tự Nhân tộc Hồng Vân không thể rõ hơn, nhưng cũng lo lắng uy năng của hai kiện trọng bảo sát phạt của Minh Hà quá lớn, dù sao Vạn Tượng Bảo Bàn trong tay Côn Bằng trước đó cũng không phải là Pháp bảo tấn công chuyên dụng.

Mà kết quả như hiện tại, lại khiến Hồng Vân trong lòng không còn lo lắng.

Tuy nói bản nguyên trong Nguyên thần hao tổn, khiến Hồng Vân có chút đau lòng, nhưng để hóa giải nhân quả, Hồng Vân cũng không có chút tiếc nuối nào.

Hồng Vân đương nhiên biết Minh Hà không dùng hết toàn lực, nhưng cần biết bản nguyên chi lực trong Nguyên thần y cũng không hoàn toàn phát huy, nên Hồng Vân đối với chuyến đi này càng thêm tự tin.

Ngay sau đó liền nghe Hồng Vân mở miệng nói với Minh Hà: "Minh Hà, bao nhiêu năm nay thực lực sao không thấy đề thăng vậy!" "Nếu chỉ có thực lực như vậy, thì ta ức hiếp ngươi thật vô vị nha!" Nghe xong lời Hồng Vân, Minh Hà hơi sững sờ, ngay sau đó sắc mặt lập tức đỏ bừng, ngay lập tức quát lớn với Hồng Vân: "Hồng Vân, ngươi cuồng vọng!" "Hôm nay ta muốn đưa ngươi tái nhập luân hồi!" Cùng với giọng Minh Hà dứt xuống, pháp lực trên người y cũng điên cuồng tuôn trào, quán nhập vào A Tỳ và Nguyên Đồ phía sau.

Một lát sau liền nghe Minh Hà hét lớn một tiếng: "Đi!" Còn chưa đợi giọng Minh Hà hoàn toàn dứt xuống, hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ liền trực tiếp biến mất trong hư không.

Đương nhiên hai kiếm không phải thật sự biến mất trong hư không, mà là vì nơi hai kiện Tiên Thiên sát phạt Linh bảo này đi đến, hư không đều bị trực tiếp cắt đôi.

Tốc độ hư không liền hợp không theo kịp uy năng của hai kiếm, nên mới xuất hiện trạng thái hai kiếm biến mất trong hư không.

Tuy nói có pháp lực của Minh Hà gia trì, nhưng cũng từ đó có thể thấy uy năng của hai kiện trọng bảo sát phạt này.

Vốn dĩ cuộc tranh đấu giữa hai người sẽ không nhanh chóng tiến vào giai đoạn gay cấn như vậy, nhưng lời trào phúng của Hồng Vân cũng khiến Minh Hà mất đi kiên nhẫn, nên ra tay liền dốc toàn lực.

Còn Hồng Vân bên này nghe giọng Minh Hà, khóe miệng hơi nhếch lên, hiển nhiên đối với lời Minh Hà không có chút để tâm nào.

Vừa nãy hai người thăm dò đã khiến Hồng Vân trong lòng có cơ sở, cộng thêm mình còn có át chủ bài chưa xuất hiện, tự nhiên sẽ không sợ Minh Hà.

Cần biết hiện tại át chủ bài của Hồng Vân không phải là ít, không những có bản nguyên văn tự Nhân tộc gia trì, bản mệnh Linh bảo cũng đã trở thành tầng thứ Cực phẩm.

Nhưng bề ngoài Hồng Vân tuy biểu hiện thờ ơ, nhưng trong lòng lại không dám có chút sơ ý nào.

Bản nguyên văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần không ngừng lóe lên, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao Minh Hà cũng là đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang, tồn tại gần như vô địch dưới Thánh nhân, Hồng Vân không muốn lật thuyền trong mương.

Huống hồ nơi đây lại là Huyết Hải, chính là đại bản doanh của Minh Hà, Hồng Vân không thể không cẩn thận.

Tuy nói Minh Hà hiện tại còn chưa dùng Huyết Hải chi lực, sẽ không có uy hiếp gì đối với mình, nhưng Hồng Vân cũng không dám có chút khinh thị nào.

Nếu Minh Hà thật sự không tiếc tổn thất, trực tiếp tiêu hao bản nguyên chi lực Huyết Hải đột nhiên tấn công, thì lúc đó mình có lẽ sẽ gặp nguy.

Tuy Hồng Vân có nhiều át chủ bài, dù Minh Hà động dùng bản nguyên chi lực Huyết Hải, Hồng Vân cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng toàn thân rút lui thì không thể rồi.

Mà nếu là như vậy thì mục đích của Hồng Vân sẽ không đạt được.

Cần biết Hồng Vân sở dĩ không tế xuất Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô ngay lập tức, chính là muốn ra tay bất ngờ, cho Minh Hà một bài học lớn, tự nhiên không thể dễ dàng bị Minh Hà gài bẫy. .....

Nhưng trong chớp mắt, hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ liền từ ngoài hư không hiện ra.

Kiếm còn chưa đến, sát khí tỏa ra từ thân kiếm đã tràn ngập hư không nơi Hồng Vân đang đứng.

Cảm nhận được sát khí truyền đến trong hư không, ánh mắt Hồng Vân co rút lại, bản nguyên văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần lập tức sáng rực.

Ngay sau đó từng đạo bản nguyên văn tự chi lực lập tức từ trong Nguyên thần tỏa ra, kết hợp với Chuẩn Thánh chi lực trong thể nội Hồng Vân.

Cuối cùng trực tiếp tản ra ngoài cơ thể, hóa thành vô số ấn ký vững chắc bảo vệ Hồng Vân.

Cũng chính khoảnh khắc vô số ấn ký xuất hiện quanh người Hồng Vân, chân thân hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ liền xuất hiện trước mặt Hồng Vân.

Song kiếm đến, sát khí quanh người Hồng Vân càng tăng lên một

tầng, sát khí nồng đậm dường như muốn nhấn chìm Hồng Vân.

Nhìn từ xa, toàn bộ thân ảnh Hồng Vân đều đã bị sát khí bao vây.

Minh Hà thấy vậy, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc.

Chương 472

Y không tin công kích của hai kiện Cực phẩm Linh bảo của mình, Hồng Vân còn có thể dễ dàng cản được.

Cần biết sát phạt chi lực của hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ trong Hồng Hoang chỉ đứng sau Chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Thánh nhân.

Chỉ xét phẩm chất Linh kiếm, A Tỳ và Nguyên Đồ không kém Tru Tiên Tứ Kiếm bao nhiêu, chỉ là Tru Tiên Tứ Kiếm có trận đồ tồn tại, mới trở thành Chí bảo Tiên Thiên duy nhất.

Từ đó có thể thấy uy năng của hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ của Minh Hà.

Nhưng chính là lợi khí được xưng là vô địch dưới Chí bảo như vậy, lại bị cản lại ngay trước mặt Hồng Vân hai tấc, Dù hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ toàn lực xung kích, nhưng lại không thể đột phá được sự bảo hộ của ấn ký.

Cuối cùng cùng với ấn ký quanh người Hồng Vân hình thành thế giằng co, một kiếm đầy sát cơ vô hạn của Minh Hà lại bị trực tiếp cản lại như vậy!!!

Thấy cảnh này, Minh Hà lập tức sững sờ, sau đó càng không nhịn được trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Y vô luận thế nào cũng không ngờ Hồng Vân lại có thực lực như vậy, hai kiện trọng bảo của mình xuất động, vậy mà không hề làm Hồng Vân bị thương chút nào.

Chỉ là Minh Hà nào biết, Hồng Vân sở dĩ có thể cản được công phạt của hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo A Tỳ và Nguyên

Đồ, không phải vì pháp lực cao thâm cỡ nào, hay là có Linh bảo hộ thể.

Mà là vì bản nguyên văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần Hồng Vân, chính là bản nguyên chi lực văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần hao tổn, mới có thể khiến Hồng Vân cản được công kích của hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Lần này Hồng Vân nhìn có vẻ không có chút hành động nào, nhưng thực tế bản nguyên văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần hao tổn không ít, dù sao một kích toàn lực của Minh Hà không dễ cản như vậy.

Đương nhiên Hồng Vân có cách thao tác như vậy, một mặt là vì những bản nguyên văn tự chi lực này đều có thể hồi phục, sẽ không gây ảnh hưởng gì đến khí vận Nhân tộc, cùng lắm chỉ là bản nguyên chi lực hồi phục cần không ít thời gian mà thôi.

Mà mặt khác chính là để Minh Hà không nắm bắt được thực lực của mình, trong lòng bất an.

Chỉ có như vậy, kế hoạch của Hồng Vân mới có thể phát huy tác dụng.

Nếu không phải để cho Minh Hà một bài học sâu sắc, Hồng Vân mới không tùy tiện thôi động bản nguyên văn tự trong Nguyên thần.

Dù sao lần trước chiến đấu với Côn Bằng ở Hỗn Độn, bản nguyên chi lực đã hao tổn không ít.

Nếu không có sự giúp đỡ của Chu Du, e rằng còn cần vô số năm mới có thể hồi phục như ban đầu.

Nhưng dù có bản nguyên chi lực giúp đỡ, công kích của Minh Hà cũng không dễ cản như vậy.

Tuy nói lạc ấn hóa thành từ bản nguyên chi lực đã cản được công

kích của hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ, nhưng lực xung kích trong đó cũng khiến Hồng Vân có chút không thoải mái.

Hơn nữa bản nguyên chi lực không ngừng hao tổn khiến Nguyên thần Hồng Vân cũng nảy sinh một tia run rẩy.

Nhưng thấy bộ dạng kinh ngạc của Minh Hà, Hồng Vân vẫn cố nhịn sự khó chịu của Nguyên thần, trực tiếp cười lớn, sau đó nói với Minh Hà: "Ha ha!" "Minh Hà, ngươi cũng chỉ có vậy mà thôi!" Nghe lời Hồng Vân, Minh Hà cau mày không nói một lời, hiển nhiên là đang suy nghĩ vì sao Hồng Vân có thể cản được một kích toàn lực của mình.

Mà Hồng Vân thấy Minh Hà trạng thái như vậy, khóe miệng cũng không nhịn được hơi nhếch lên.

Dù sao y bỏ ra cái giá lớn như vậy chẳng phải là muốn khiến Minh Hà không hiểu đầu đuôi, như vậy thì lát nữa Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của mình mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Cần biết đối với tồn tại đại thần Tiên Thiên như Minh Hà, tầm quan trọng của thể diện chỉ đứng sau tính mạng.

Nên dù Minh Hà có cẩn thận đến mấy, cũng không thể trực tiếp chạy trốn, giữa hai người nhất định sẽ tranh đấu đến cùng.

Mà tranh đấu ở tầng thứ như hai người này, chỉ cần xuất hiện một tia sơ hở, thì sẽ thất bại hoàn toàn, Hồng Vân muốn chính là cơ hội như vậy.

Nên không đợi Minh Hà hoàn hồn, Hồng Vân liền thừa thắng xông lên, trực tiếp quát lạnh một tiếng: "Phá!" Cùng với giọng Hồng Vân dứt xuống, vô tận Chuẩn Thánh chi lực trực tiếp dũng tiến vào trong ấn ký quanh người.

Được Chuẩn Thánh chi lực gia trì, ấn ký quanh người Hồng Vân

cũng sáng rực, vậy mà trực tiếp đẩy lùi hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ.

Nghe tiếng quát của Hồng Vân, Minh Hà cũng lập tức tỉnh táo lại.

Thấy hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ bị đẩy lùi, thân hình Minh Hà run lên, vội vàng triệu hồi hai kiếm A Tỳ và Nguyên Đồ.

Đợi đến khi hai kiếm trở về sau lưng, Minh Hà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay đầu nói với Hồng Vân: "Không ngờ ngươi Hồng Vân sau khi chuyển thế lại có thực lực như vậy!" Nghe lời Minh Hà, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra một nụ cười lạnh, mở miệng nói với Minh Hà: "Điều này còn phải cảm ơn hai ngươi!" "Nếu không phải hai ngươi âm toán, ta Hồng Vân sao có tạo hóa như vậy!" "Nếu Côn Bằng đã chết, thì ngày hôm nay chính là ngày Minh Hà ngươi vẫn lạc!" Lời Hồng Vân dứt xuống, sắc mặt Minh Hà lập tức đại biến, sau đó vẻ mặt giận dữ nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, ta không phải Côn Bằng tên ngốc đó!" "Muốn khiến ta vẫn lạc, ta sợ ngươi không có bản lĩnh đó!" Tuy nói thực lực mà Hồng Vân bộc lộ ra khiến Minh Hà cảm thấy kinh ngạc, thậm chí vượt ngoài nhận thức của mình, nhưng Minh Hà lại không cảm thấy thực lực như vậy của Hồng Vân có thể khiến mình vẫn lạc, huống hồ thực lực chân chính của mình không chỉ có một kích vừa nãy.

Mà Hồng Vân bên này nghe xong lời Minh Hà, cũng không vội mở miệng.

Nhìn bộ dạng Minh Hà tức giận thất bại, trên mặt ngược lại xuất hiện một nụ cười thần bí, sau đó mới tiếp tục mở miệng nói: "Minh Hà, ngươi sao biết ta không có bản lĩnh đó?" "Ngươi tưởng ta giống ngươi sao, đại đạo hoàng hoàng không đi, tham đồ cầu con đường tắt hèn mọn," "Ngươi chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng mà thôi!" "Ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là chân chính tư chất Thánh nhân, thủ đoạn vô thượng!" Hồng Vân đương nhiên biết mình không

có cách nào khiến Minh Hà thân tử đạo tiêu, dù sao Minh Hà có Huyết Hải làm chỗ dựa, nhân quả liên quan đến đó thực sự quá lớn.

Dù là Thánh nhân muốn khiến Minh Hà vẫn lạc, cũng cần phải trả cái giá cực lớn, thậm chí còn có thể trực tiếp rớt khỏi Thánh vị.

Mà Hồng Vân tuy nói có thực lực Chí Thánh, nhưng cách tầng thứ Thánh nhân vẫn còn quá xa, thì càng đừng nói khiến Minh Hà vẫn lạc.

Còn về việc Hồng Vân vì sao lại nói ra những lời như vậy, chẳng qua chỉ là muốn kích thích Minh Hà mà thôi.

Nghe xong lời Hồng Vân, sự tức giận của Minh Hà càng tăng lên, ánh mắt dường như muốn phun ra lửa.

Lời nói của Hồng Vân, thực sự đã khiến Minh Hà tức đến mức muốn hộc máu.

Cần biết đối với tồn tại như Minh Hà, chứng đạo Hỗn Nguyên là mục tiêu duy nhất.

Nhưng vì dung hợp với Huyết Hải, khiến con đường chứng đạo của Minh Hà càng khó khăn hơn, trở thành nỗi đau không thể chịu đựng được trong lòng Minh Hà.

Dù nói đã trở thành tồn tại vô địch dưới Thánh nhân, Minh Hà vẫn không thể buông bỏ.

Lúc này nỗi tiếc nuối trong lòng bị Hồng Vân trực tiếp vạch trần, Minh Hà sao có thể không tức giận.

Nhìn Hồng Vân giữa không trung, trong mắt Minh Hà toát ra sát ý vô tận.

Trước kia vì Chu Du, Minh Hà không dám động sát tâm với Hồng Vân, nhưng giờ đây Hồng Vân đã vũ nhục y như vậy, Minh Hà cũng không còn chút kiêng kỵ nào, nhất định phải khiến Hồng Vân phải trả

giá, dù cho sau này có thể phải chịu đả kích từ vị Thánh nhân Chu Du, Minh Hà cũng không hề bận tâm.

Là một Đại năng có số má ở Hồng Hoang, Minh Hà tự nhiên có ngạo khí của riêng mình.

Giờ bị Hồng Vân hạ thấp như vậy, nếu không tìm lại thể diện, tu đạo chi tâm của y cũng sẽ bất ổn.

Bởi vậy, lúc này Minh Hà đã hạ quyết tâm, động dụng Huyết Hải chi lực để tốc chiến tốc thắng.

Còn Trấn Nguyên Tử đang quan chiến phía dưới, tuy không rõ quyết định của Minh Hà, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của y cũng biết Minh Hà lúc này đã phẫn nộ đến cực điểm, tức thì không khỏi căng thẳng.

Tuy rằng những lời Hồng Vân nói vừa nãy, Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng tán thành.

Minh Hà đã dung hợp Huyết Hải, con đường Chứng Đạo coi như đã đoạn gần hết, nếu không có bất ngờ, Minh Hà kiếp này sẽ không cách nào Chứng Đạo Hỗn Nguyên, tối đa cũng chỉ có thể là Chí Thánh mạnh hơn một chút, vĩnh viễn đừng mong khuy tham được sự huyền diệu của Thánh cảnh.

Nhưng lời tuy nói vậy, Minh Hà đã dung hợp với Huyết Hải, thực lực lại càng khủng bố, xứng đáng là tồn tại vô địch dưới Thánh nhân.

Tuy nói Hồng Vân hiện giờ đã là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm nhiều át chủ bài, có thực lực sánh ngang Chí Thánh, nhưng đối mặt với Minh Hà hiện tại, Trấn Nguyên Tử vẫn cảm thấy có chút bất ổn, dù sao trước kia Trấn Nguyên Tử đã từng kiến thức qua thực lực chân chính của Minh Hà.

Nhìn cục diện trên trường, Trấn Nguyên Tử cũng khó tránh khỏi lo

lắng cho Hồng Vân.

Chương 473

Bất quá hiện tại là trận chiến kết thúc nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cũng không tiện ra tay, nên trong lòng dù có sốt ruột đến mấy cũng không có cách nào, cuối cùng đành bất lực truyền âm cho Hồng Vân nói: "Hồng Vân, cẩn thận!" Nhận được truyền âm của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân gật đầu về phía Trấn Nguyên Tử phía dưới, rồi quay đầu nhìn Minh Hà không xa, ánh mắt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Bởi vì Hồng Vân biết rõ, tiếp theo mới là thủ đoạn áp đáy hòm của Minh Hà, và mình có thể thành công hay không, sẽ có kết quả ngay lập tức.

Trước đó Minh Hà chưa dùng đến thủ đoạn căn bản, Hồng Vân tự nhiên cũng sẽ không tế ra át chủ bài của mình.

Bởi vì Hồng Vân biết Minh Hà chưa bộc lộ át chủ bài, mình dù có dùng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng sẽ không đạt được hiệu quả quá lớn.

Giờ Minh Hà đã phẫn nộ đến cực điểm, sát cơ trong mắt đã không kìm nén được, vậy tiếp theo chắc chắn sẽ dùng tuyệt chiêu.

Và lúc này chính là thời điểm Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của mình xuất hiện, cũng chỉ có cách này linh bảo mà mình ẩn giấu lâu như vậy mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Mưu tính lâu như vậy, giờ cũng cuối cùng đã đến lúc thu hoạch, trong lòng Hồng Vân cũng không kìm được có chút kích động.

Ngay dưới ánh mắt chú mục của Hồng Vân, Minh Hà mang theo cơn giận từ từ hạ xuống trên mặt Huyết Hải.

Đợi đến khi chuẩn bị xong mọi thứ, Minh Hà mới âm trầm mở lời với Hồng Vân nói: "Hồng Vân, là ngươi bức ta!" Nghe lời Minh Hà nói, Hồng Vân cười lạnh một tiếng, trực tiếp nói: "Minh Hà, có chiêu số gì, cứ việc thi triển hết ra!" "Ta Hồng Vân há sợ ngươi!" Minh Hà nghe vậy phát ra một tiếng cười lạnh, tiếp tục mở lời nói: "Ta xem lát nữa ngươi còn dám mạnh miệng không!" Nói rồi, Minh Hà không nói thêm nữa, mà quay người trực tiếp biến mất vào trong Huyết Hải.

Thấy một màn này, trên mặt Hồng Vân cũng trở nên nghiêm túc.

Hồng Vân đương nhiên biết Minh Hà biến mất vào Huyết Hải không phải là muốn chạy trốn, mà là chuẩn bị phát động thủ đoạn áp đáy hòm.

Quả nhiên một lát sau, chỉ nghe từ dưới Huyết Hải truyền ra tiếng Minh Hà: "Huyết Hải Đại Trận!" "Khởi!!!" Cùng với tiếng Minh Hà dứt lời, vô số thân ảnh huyết sắc xuất hiện trên Huyết Hải, chính là một đám Huyết Hải phân thân của Minh Hà.

Phải biết rằng Minh Hà sinh ra từ Huyết Hải, lại triệt để luyện hóa Huyết Hải, nên cả Huyết Hải mênh mông đều trở thành chân thân của Minh Hà.

Sau đó Minh Hà càng từ trong đó lĩnh ngộ ra pháp môn Huyết Hải phân thân.

Những phân thân này do Huyết Hải Bản nguyên kết hợp với một tia Nguyên thần của Minh Hà hóa thành, tâm ý tương thông với Minh Hà, lệnh hành cấm chỉ.

Tuy không có vạn phần chi nhất thực lực của Minh Hà, nhưng khi tập hợp lại công kích uy năng cũng không kém.

Đương nhiên Minh Hà sẽ không lãng phí, sớm đã chuẩn bị đại trận ngay khi lĩnh ngộ ra pháp môn phân thân, đây chính là Huyết Hải Đại

Trận.

Trận này do bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân tổ thành, một khi bố trí, liền có thể thôn phệ vạn vật trong trận.

Chỉ cần có linh lực tồn tại, vô luận là linh nguyên liệu, trân bảo hay nhục thân Nguyên thần của tu sĩ, đều không thành vấn đề.

Huyết Hải Đại Trận lấy Huyết Hải Bản nguyên làm trận cơ, có Huyết Hải mênh mông cung cấp tư lương, trừ phi Minh Hà chủ động giải trận, bằng không vĩnh viễn sẽ không tự động giải.

Tu sĩ một khi rơi vào trận pháp, liền phải chịu đựng công kích vô cùng tận của bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân.

Muốn phá trận, trừ phi là lập tức tiêu diệt tất cả Huyết Hải phân thân, trọng thương Huyết Hải Bản nguyên, bằng không thì phải dùng pháp lực vô thượng, trực tiếp phá vỡ phong tỏa của Huyết Hải Bản nguyên đại trận.

Đương nhiên, muốn trực tiếp phá vỡ phong tỏa của Huyết Hải Bản nguyên, cũng chỉ có Thánh nhân mới có thực lực như vậy.

Còn Đại năng bình thường không có năng lực phá vỡ đại trận, thì chỉ có thể chống đỡ, lựa chọn tiêu diệt đám Huyết Hải phân thân.

Nhưng chỉ cần không tiêu diệt hết bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân ngay lập tức, thì Huyết Hải Bản nguyên có thể khiến Huyết Hải phân thân hồi phục.

Công kích vĩnh viễn không ngừng nghỉ như vậy, ai cũng không thể chịu đựng nổi, từ đó có thể thấy Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà vô địch.

Không đến một lát, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân đã hoàn toàn xuất hiện trên Huyết Hải.

Ngay khoảnh khắc tất cả Huyết Hải phân thân xuất hiện, một huyết sắc đại trận cũng hình thành tức thì, trực tiếp bao phủ thân ảnh Hồng Vân vào bên trong.

Thấy đại trận xuất hiện, Trấn Nguyên Tử ngoài trận tức khắc đại kinh thất sắc.

Trấn Nguyên Tử tuy chưa từng kiến thức uy năng chân chính của Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà, nhưng từ ngoài trận cũng cảm nhận được khí tức tiết lộ từ đại trận, từ đó liền thể hội được sự vô địch của tòa đại trận này.

Giờ khắc này Hồng Vân rơi vào trong trận, là bằng hữu Trấn Nguyên Tử há có thể không lo lắng.

Đợi đến khi thân ảnh Hồng Vân biến mất trong đại trận, Trấn Nguyên Tử không kìm được phóng ra Nguyên thần chi lực muốn khuy tham sự huyền diệu của đại trận.

Nhưng còn chưa kịp đến trước đại trận, Nguyên thần chi lực đã bị sát khí từ đại trận tỏa ra chặn đứng, cảm nhận được Huyết Hải Bản nguyên chi lực ẩn chứa bên trong đại trận, Trấn Nguyên Tử cũng một trận tâm quý, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Mà lúc này Hồng Vân trong trận cũng cảm nhận được uy năng của Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà, bất quá biểu hiện của Hồng Vân trong trận lại không giống Trấn Nguyên Tử ngoài trận.

Lúc này trên mặt Hồng Vân không những không hề hoảng trương, trái lại còn có một tia kinh hỉ khó che giấu.

Vốn dĩ khi Huyết Hải Đại Trận vừa xuất hiện, Hồng Vân còn có chút kiêng kỵ.

Nhưng đợi đến khi Hồng Vân cảm nhận được bản chất của các Huyết Hải phân thân bên trong trận, trong lòng tức thì kinh hỉ vạn

phần.

Phải biết rằng át chủ bài mà Hồng Vân ẩn giấu chính là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, chuyên môn nhằm vào Nguyên thần và Chân linh.

Mà các Huyết Hải phân thân của Minh Hà lại do Nguyên thần và Huyết Hải Bản nguyên chi lực cấu thành, có thể nói là bị Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khắc chế đến chết.

Tuy nói Huyết Hải phân thân có thể hồi phục, nhưng Nguyên thần chi lực của Minh Hà lại hữu hạn.

Chỉ cần mình có thể chống đỡ được công kích của Huyết Hải phân thân, thì Minh Hà chỉ còn một con đường thất bại.

Vốn Hồng Vân đã định đến cuối cùng mới tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô để cho Minh Hà một bài học nhớ đời, nào ngờ Minh Hà lại tự mình dâng đến tận cửa.

Nghĩ xong những điều này, trong lòng Hồng Vân cũng không kìm được kích động, nhìn các Huyết Hải phân thân trong đại trận, trong mắt tràn đầy vẻ khinh miệt.

Cùng với Huyết Hải Đại Trận triệt để hình thành, huyết khí vô tận bắt đầu tràn ngập trong trận, thân ảnh Minh Hà cũng một lần nữa xuất hiện.

Đứng trên Huyết Hải, Minh Hà nhìn Hồng Vân trong trận với vẻ mặt bất cần, trong mắt lóe lên từng tia phẫn nộ.

Bất quá giờ đây Huyết Hải Đại Trận đã thành, Hồng Vân chắc chắn sẽ phải trả giá cho sự khinh thường của mình.

Trên mặt Minh Hà lại xuất hiện một nụ cười lạnh, sau đó khóe miệng cũng không khỏi hơi nhếch lên.

Người khác không biết uy lực của Huyết Hải Đại Trận, là người

bày trận Minh Hà sao lại không rõ.

Đừng nói Hồng Vân hiện tại chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù đã thành tựu Chí Thánh, trong Huyết Hải Đại Trận của mình cũng chỉ có một con đường thất bại.

Dù Hồng Vân có át chủ bài gì đi nữa, thì tối đa cũng chỉ bảo toàn được tính mạng.

Muốn mình phải trả nhân quả, không nghi ngờ gì là kẻ si nói mộng.

Mà Hồng Vân bên này lại không biết Minh Hà đang nghĩ gì, thấy thân ảnh Minh Hà xuất hiện, liền với vẻ mặt trào phúng nói: "Minh Hà, đây chính là thủ đoạn của ngươi?" "Cũng chỉ thường thôi!" Nghe lời Hồng Vân nói, Minh Hà không những không hề tức giận, trái lại còn với vẻ mặt trào lộng nói với Hồng Vân: "Hồng Vân, lát nữa ta xem ngươi còn có thể mạnh miệng không!" Nói rồi, Minh Hà cũng không đợi Hồng Vân đáp lời, thân ảnh lại biến mất.

Thấy Minh Hà không bị kích động, Hồng Vân cũng không thất vọng, dù sao có thể khiến Minh Hà ra tay trước đã là thu hoạch lớn nhất.

Chương 474

Ngay sau đó Hồng Vân cũng gạt bỏ những suy nghĩ khác, toàn tâm chú ý phân tích Huyết Hải Đại Trận.

Tuy nói Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khắc chế Huyết Hải phân thân, nhưng Hồng Vân lại không rõ đại trận này của Minh Hà có còn sát chiêu nào khác hay không.

Vạn nhất Minh Hà còn giấu diếm thủ đoạn gì, thì mình có thể sẽ trở tay không kịp, nên Hồng Vân tự nhiên không hề lơi lỏng.

Hồng Vân bên này vừa chuẩn bị xong, thì nghe trong đại trận truyền đến tiếng Minh Hà: "Trận Khải!" Nghe tiếng Minh Hà, sắc mặt Hồng Vân tức khắc trở nên nghiêm túc, pháp lực trên người cũng cuộn trào.

Cùng với tiếng Minh Hà dứt lời, Huyết Hải Đại Trận trên Huyết Hải cũng bắt đầu biến hóa.

Chỉ thấy sát khí trong phạm vi vạn dặm ngoài trận bắt đầu điên cuồng hội tụ về Huyết Hải Đại Trận, ngay sau đó liền bị Huyết Hải Đại Trận nuốt chửng.

Phải biết rằng Huyết Hải vốn là do rốn Bàn Cổ hóa thành, là nơi ô trọc nhất trong Hồng Hoang, sau đó lại trở thành nơi tụ tập huyết khí, kiếp khí của Hồng Hoang, lượng sát khí trong đó có thể tưởng tượng được.

Lần này sát khí mà Huyết Hải Đại Trận hội tụ tuy không phải tất cả, nhưng cũng cực kỳ đáng kể, có thể tưởng tượng được với sự gia trì của sát khí như vậy, uy lực của Huyết Hải Đại Trận nhất định sẽ được đề thăng lớn hơn.

Trấn Nguyên Tử ngoài trận thấy vô tận sát khí bị Huyết Hải Đại Trận hấp thu, sắc mặt cũng tức khắc trắng bệch.

Dù Trấn Nguyên Tử đã là cảnh giới Chí Thánh, nhưng thấy nhiều sát khí như vậy vẫn có chút tâm chiến.

Ai bảo sát khí trong Huyết Hải không tầm thường đâu, phải biết rằng trong đó không chỉ có hung sát chi khí bình thường, mà còn tồn tại trọc sát sinh ra từ Tiên Thiên.

Khí tức trọc sát như vậy ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng cảm thấy đau đầu, huống chi là Hồng Vân.

Bởi vậy thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng không khỏi càng thêm lo lắng, thậm chí Địa Thư là Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo trong Nguyên thần của y cũng không ngừng lóe sáng, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng giúp đỡ Hồng Vân.

Tuy nói Trấn Nguyên Tử biết rõ có vị Đạo huynh của mình tọa trấn, Hồng Vân sẽ không có nguy cơ vẫn lạc, nhưng y cũng không muốn Hồng Vân bị trọng thương.

Dù sao lần trước không bảo vệ được Hồng Vân, y đã hối hận vạn phần, nếu lần này Hồng Vân lại xảy ra bất trắc gì, thì y không thể nào chấp nhận được.

Suy nghĩ của Trấn Nguyên Tử, Minh Hà tự nhiên sẽ không biết, bởi vì Minh Hà cũng căn bản không để Trấn Nguyên Tử vào mắt.

Không phải nói Minh Hà không coi trọng cảnh giới Chí Thánh của Trấn Nguyên Tử, mà là lúc này Huyết Hải Đại Trận đã thành hình, dù Trấn Nguyên Tử có tiến vào trận cũng không thể thay đổi được kết cục gì.

Và cùng với vô tận sát khí ngoài trận dũng nhập đại trận, huyết khí tràn ngập trong trận cũng có biến hóa cực lớn.

Trước kia huyết khí trong trận chỉ là che đậy cảm ứng Nguyên thần của Hồng Vân, nhưng hiện tại huyết khí tràn ngập trong trận không những hiệu quả che đậy càng mãnh liệt hơn, mà còn tràn ngập lực lượng ăn mòn.

Dưới sự tấn công của huyết khí, dù là Hồng Vân lúc này cũng không thể không thúc giục pháp lực để chống đỡ, mà đây vẫn là trạng thái Minh Hà chưa chủ động công kích.

Nếu uy năng Huyết Hải Đại Trận toàn khai, e rằng cảnh giới Chí Thánh cũng không chịu đựng được quá lâu.

Hồng Vân trong trận thấy đại trận biến hóa, trong lòng cũng một trận cảm khái.

Tuy nói Minh Hà tự mình chọn sai đường, khiến cho Chứng Đạo khó như lên trời, nhưng thực lực này quả thực có chút khủng bố.

Tuy nói mình xuất ngôn trào phúng đại trận của Minh Hà chẳng qua cũng chỉ thường thôi, không phải là thực sự khinh thường, nhưng cũng không quá coi trọng.

Nhưng hiện tại thấy uy năng chân chính của Huyết Hải Đại Trận, Hồng Vân lại không còn sự tự tin như trước.

Dù mình còn có át chủ bài Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô này, trời sinh khắc chế tòa đại trận này, nhưng mình có thể chống đỡ đủ thời gian để Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phát huy hiệu quả lớn nhất hay không thì vẫn chưa biết được.

Ngay khi Hồng Vân cau mày trầm tư, trong trận lại một lần nữa truyền đến tiếng Minh Hà: "Hồng Vân, đại trận của ta còn lọt vào mắt ngươi không?

Ha ha!" Nghe tiếng Minh Hà vô cùng kiêu ngạo, Hồng Vân cũng không tức giận.

Dù không còn sự tự tin như trước, nhưng Hồng Vân cũng sẽ không hề nản chí, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương mà thôi.

Nhìn Huyết Hải dưới chân, Hồng Vân vẻ mặt đạm nhiên nói: "Đại trận này của ngươi chẳng qua là kim ngọc bên ngoài, bại nhứ bên trong!" "Ta tùy tay liền có thể phá nó!" Nghe tiếng Hồng Vân, Minh Hà bạo khiêu như lôi.

"Đại ngôn bất tàm!" "Hồng Vân, ta xem ngươi phá đại trận của ta bằng cách nào!" Tiếng Minh Hà bên này vừa dứt lời, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân trong đại trận liền lập tức phát động công kích, chỉ thấy vô tận công kích đã dung hợp huyết sát chi lực phóng thẳng về phía Hồng Vân.

Với sự gia trì của Huyết Hải Đại Trận, lực công kích của những Huyết Hải phân thân này sau khi phát ra không những không hề suy yếu, trái lại còn không ngừng tăng cường.

Một hai đạo công kích Hồng Vân không thèm để mắt, nhưng bốn ức tám ngàn vạn đạo công kích của Huyết Hải phân thân thì Hồng Vân không thể không coi trọng.

Cùng với vô số đạo công kích chi lực dung hợp, áp lực mà nó mang lại cho Hồng Vân cũng ngày càng lớn.

Cảm nhận được công kích sắp đến trước mắt, Hồng Vân cũng không kìm được lấy ra mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo hộ thân.

Là Tiên Thiên Đại Thần cùng thời với Tam Thanh, Hồng Vân tự nhiên không chỉ có một kiện Tiên Thiên Linh bảo, chỉ là những Tiên Thiên Linh bảo này phẩm cấp thấp, không có nhiều danh tiếng mà thôi.

Trước kia Hồng Vân sau khi có được Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, liền đem những Tiên Thiên Linh bảo này đặt vào Hỏa Vân Động

dưỡng dục, hy vọng có thể nhờ phúc địa Tiên Thiên mà khiến những Tiên Thiên Linh bảo này tiến thêm một bước, nhưng cho đến khi Hồng Vân vẫn lạc những Linh bảo này không hề tấn giai, mãi đến sau này Hồng Vân chuyển thế thức tỉnh trở về Hỏa Vân Động, những Tiên Thiên Linh bảo này mới được tái kiến thiên nhật.

Đợi Hồng Vân tế ra Tiên Thiên Linh bảo, một kích của Huyết Hải phân thân cũng đã tới.

Tuy nói có sự gia trì của Chuẩn Thánh chi lực của Hồng Vân, những Tiên Thiên Linh bảo này đã phát huy thực lực mạnh nhất, không ngừng ma diệt huyết khí tràn ngập đánh tới, nhưng một kích hội tụ của nhiều Huyết Hải phân thân như vậy há lại dễ chống đỡ.

Cùng với công kích ngày càng nhiều, mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người Hồng Vân cũng bị áp lui liên tục.

Cảm nhận được tin tức truyền đến từ Tiên Thiên Linh bảo bên ngoài thân, Hồng Vân cũng cau mày, sắc mặt cũng trở nên có chút nghiêm túc.

Tuy mình đã nâng cao cảnh giác, nhưng đợi đến khi chịu đựng uy lực của đại trận mới phát hiện vẫn còn có chút đánh giá thấp.

Một kích này tuy không sánh bằng một kích toàn lực của Chí Thánh, nhưng lại mạnh hơn công kích của Chí Thánh bình thường không ít.

Dù nói mình hiện tại đã có thực lực Chí Thánh, nhưng rốt cuộc không phải là Chí Thánh, nên đối mặt với một kích này vẫn có chút chật vật.

Cảm nhận được mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người mình đã đến cực hạn, Hồng Vân không kìm được thong thả thở dài một hơi.

Ngay sau đó tâm niệm vừa động, văn tự ấn ký trên Nguyên thần

đột nhiên sáng bừng.

Kế đó mấy đạo Bản nguyên chi lực liền từ trong Nguyên thần của Hồng Vân tỏa ra, quán nhập vào mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người.

Mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước đó còn nguy ngập, nhờ được Bản nguyên chi lực gia trì cũng linh quang đại thịnh.

Không những áp chế một kích của Huyết Hải phân thân của Minh Hà, mà còn trực tiếp khu tán huyết khí ngập trời trước người Hồng Vân.

Với sự bảo hộ của những Tiên Thiên Linh bảo này, công kích của Huyết Hải phân thân căn bản không thể đến trước người Hồng Vân.

Mà Minh Hà bên này thấy vậy, cũng không khỏi trợn tròn hai mắt.

Vốn dĩ khi Hồng Vân tế ra mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo, Minh Hà còn có chút khinh miệt, dù sao Huyết Hải Đại Trận của mình là do kết hợp Huyết Hải Bản nguyên mà hóa thành, há lại là mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo tầm thường có thể chống đỡ.

Nhưng chính là mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo tầm thường này lại có thể chặn đứng một kích toàn lực của Huyết Hải phân thân của mình, Minh Hà há lại không kinh ngạc.

Chương 475

Là chủ của Huyết Hải Đại Trận, Minh Hà đối với lực công kích của Huyết Hải phân thân có một khái niệm rõ ràng.

Nếu nói trước đó một kích mà mình tế ra A Tỳ Nguyên Đồ là cấp độ Chí Thánh mới nhập môn, thì vừa nãy một kích toàn lực của Huyết Hải phân thân lại là thủ đoạn Chí Thánh thực sự.

Hồng Vân có thể dễ dàng tiếp một kích của A Tỳ Nguyên Đồ, Minh Hà tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không quá để ý.

Nhưng một kích của Huyết Hải phân thân của mình, Hồng Vân vẫn có thể dễ dàng chặn đứng, điều này khiến Minh Hà có chút không thể chấp nhận.

Tuy nói vừa nãy một kích không phải là toàn bộ thủ đoạn của Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà, nhưng cũng khiến trong lòng Minh Hà trở nên có chút u uất.

Chỉ là Minh Hà đâu biết, Hồng Vân sở dĩ có thể chặn đứng một kích của đại trận của mình, cũng bị buộc phải lấy ra thủ đoạn phi thường.

Mà Hồng Vân bên này tiêu hao không ít Bản nguyên chi lực, trong lòng cũng trở nên có chút sốt ruột.

Phải biết rằng Bản nguyên chi lực trong Nguyên thần của Hồng Vân không giống Huyết Hải Bản nguyên vô cùng vô tận, ngay sau đó tâm tư Hồng Vân vừa động, liền trực tiếp mở lời nói với trong trận: "Đây chính là tất cả thủ đoạn của ngươi sao, Minh Hà?

Cũng chẳng có gì lợi hại nhỉ?" "Nếu đã vậy, ngươi Minh Hà hãy ngoan ngoãn nhận thua đi!" "Kẻo đến lúc người ta lại nói ta Hồng Vân

ức hiếp ngươi!" Nghe Hồng Vân trào phúng, trong mắt Minh Hà hung quang đại phóng, đang định tiếp tục thôi động Huyết Hải Đại Trận công kích, thì trong lòng lại đột nhiên khởi nghi.

Ngay sau đó Minh Hà cũng tạm thời dập tắt ý nghĩ tiếp tục công kích, bởi vì chưa làm rõ thủ đoạn của Hồng Vân, Minh Hà ít nhiều cũng có chút bất an.

Trải qua một lát suy tư khổ sở, Minh Hà cũng nhận ra một tia chân tướng, đó chính là Hồng Vân tuyệt đối không lợi hại như vẻ bề ngoài.

Nếu Hồng Vân thực sự có thực lực như biểu hiện, vậy hà tất phải tốn nhiều lời với mình.

Dù sao có thể dễ dàng chặn đứng một kích của Huyết Hải Đại Trận của mình như vậy, thì khoảng cách đến cảnh giới Thánh nhân cũng đã không còn xa.

Nhưng Minh Hà vừa rồi nhìn kỹ, Hồng Vân chẳng qua chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả Chí Thánh cũng không phải, lại sao có thể có thủ đoạn tiếp cận Thánh nhân, nên Hồng Vân chắc chắn đã tiêu hao nội tình.

Chỉ là Minh Hà lại không rõ Hồng Vân rốt cuộc có nội tình gì, bất quá nghĩ đến đây, trong lòng Minh Hà cũng đã có quyết định.

Hồng Vân đã không lợi hại như biểu hiện, thì thủ đoạn tổng có lúc hao hết, mà Huyết Hải Đại Trận của mình lấy Huyết Hải Bản nguyên làm cơ sở, căn bản không cần lo lắng tiêu hao.

Chỉ cần đại trận không bị phá, thì Hồng Vân sẽ không có một tia thắng toán.

Nghĩ xong những điều này, trên mặt Minh Hà cũng xuất hiện một tia vẻ bình tĩnh, ngay sau đó liền sốt ruột mở lời với Hồng Vân nói: "Hồng Vân, mặc cho ngươi mồm mép khéo léo, hôm nay cũng khó

thoát khỏi đại trận của ta!" "Tuy không biết ngươi đã dùng thủ đoạn gì, nhưng tuyệt đối không thể sánh với căn cơ thâm hậu của Huyết Hải ta!" "Đợi ngươi hao hết thủ đoạn, ta xem ngươi còn lời gì để nói!" Nghe tiếng truyền ra từ trong trận, trong lòng Hồng Vân chấn động, trên mặt cũng nổi lên một tia tiếc nuối.

Tuy nói Hồng Vân biết Minh Hà sớm muộn cũng sẽ phát hiện, nhưng lại không ngờ lại nhanh như vậy.

Bất quá Hồng Vân cũng không quá củ kết, nói cho cùng Minh Hà cũng giống tiền thân của mình, là Tiên Thiên Đại Thần được tạo hóa mà sinh.

Nếu không có chút thủ đoạn, cũng không thể tồn tại đến nay, chứ đừng nói có địa vị như hiện tại.

Vốn dĩ Hồng Vân còn định dùng Bản nguyên chi lực trong Nguyên thần gia trì vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, đợi đến cuối cùng mới âm thầm giáng cho Minh Hà một đòn, nhưng hiện tại xem ra cũng không còn nhiều cơ hội.

Bất quá đã bị Minh Hà phát hiện, thì Hồng Vân cũng không có gì cần ẩn giấu nữa.

Dù cho Bản nguyên chi lực trong Nguyên thần đã tiêu hao không ít, nhưng cũng đủ để chống đỡ đại chiến với Minh Hà, đương nhiên tiền đề ở đây là tốc chiến tốc thắng.

Nếu tranh đấu với Minh Hà kéo dài mấy năm, thì Bản nguyên chi lực của mình khẳng định là không đủ.

Bất quá dù Minh Hà có đoán được gì, Hồng Vân cũng không thể trực tiếp nói ra nguyên do với Minh Hà, trái lại Hồng Vân còn phải khiến Minh Hà rơi vào nghi ngờ, dù sao thủ đoạn chưa biết mới có thể khiến Minh Hà tâm sinh kiêng kỵ.

Nếu không bị Minh Hà biết được mình là nhờ Bản nguyên văn tự của Nhân tộc mới có thủ đoạn như vậy, thì Minh Hà khẳng định sẽ không có gì phải sợ, biến đủ mọi cách để tiêu hao Bản nguyên chi lực của mình.

Nghĩ đến đây trong lòng Hồng Vân cũng động tâm tư, ngay sau đó liền nghe Hồng Vân vẻ mặt đạm nhiên nói: "Muốn ta hao hết thủ đoạn, vậy phải xem ngươi Minh Hà có bản lĩnh đó không!" "Ngươi Minh Hà có Huyết Hải, ta Hồng Vân nay cũng có Nhân tộc để uẩn!" "Có bản lĩnh thì ngươi cứ trốn mãi dưới Huyết Hải đi, làm rùa rụt cổ vậy!" Thật thì thật giả, giả thì thật cũng giả, nửa thật nửa giả mới dễ lừa Minh Hà.

Hồng Vân nói Bản nguyên văn tự trong Nguyên thần của mình là Nhân tộc để uẩn không có một chút vấn đề, nhưng Minh Hà đâu biết những Bản nguyên chi lực này có hạn chế.

Nghe xong lời Hồng Vân nói, Minh Hà cũng ngẩn ra, sau đó trong lòng cũng kinh nghi.

Minh Hà biết Hồng Vân chuyển thế đến Nhân tộc, nhưng trước đó lại không thực sự để ý đến thân phận này của Hồng Vân.

Dù sao y và Nhân tộc đâu có gì dây dưa, hơn nữa mình chỉ có nhân quả với Hồng Vân tiền thế, không liên quan gì đến Nhân tộc, nên Minh Hà mới luôn không nghĩ tới.

Nhưng lúc này nghe Hồng Vân nói, Minh Hà lại không kìm được liên tưởng.

Phải biết rằng thân phận chuyển thế của Hồng Vân chính là Nhân tộc Văn Tổ, địa vị trong Nhân tộc cũng không tầm thường, có đủ năng lực sử dụng Nhân tộc để uẩn.

Mà Nhân tộc hiện tại đã Chứng Đạo trở thành nhân vật chính của

Thiên Địa, Khí vận thậm chí đã hóa hình thành tồn tại Thánh cảnh.

Tuy nói Huyết Hải vô cùng vô tận, nhưng so với toàn bộ Nhân tộc để uẩn vẫn kém hơn rất nhiều.

Nếu Hồng Vân sử dụng Nhân tộc để uẩn, thì mình e rằng không thể hao mòn Hồng Vân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Minh Hà cũng sinh ra một tia lo lắng.

Bất quá một lát sau, Minh Hà lại cảm thấy có chút không đúng.

Dù nói Hồng Vân là Nhân tộc Văn Tổ, cũng không thể tùy ý tiêu hao Nhân tộc để uẩn.

Dù sao Nhân tộc để uẩn là của chung tất cả Nhân tộc, liên quan đến Khí vận toàn bộ Nhân tộc, không giống Huyết Hải là của riêng mình.

Bất quá trước đó Hồng Vân quả thực đã thể hiện ra thủ đoạn phi thường, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn có đủ nội tình, điều này cũng khiến Minh Hà bán tín bán nghi, nên cuối cùng chỉ có thể trưng ra vẻ ngoài hung hãn nhưng nội tâm lại dè chừng nói: "Thế à?" "Tích lũy của Huyết Hải ta tuy không bằng Nhân tộc để uẩn của ngươi, nhưng Nhân tộc đâu chỉ có mình ngươi là Nhân Tổ!" "Ta không tin một đám Đại năng của Nhân tộc sẽ để ngươi tùy ý sử dụng Nhân tộc để uẩn!" Hồng Vân nghe vậy, trên mặt tuy không hề biến hóa, nhưng trong lòng lại có chút ba động.

Biểu hiện lúc này của Minh Hà, có chút nằm ngoài dự liệu của Hồng Vân.

Khi nào thì Minh Hà lại tỉnh táo như vậy, vừa nãy không phải còn vẻ mặt kiêng kỵ sao?

Bất quá tuy có chút kinh ngạc, nhưng Hồng Vân sẽ không biểu lộ chút nào.

Dù Minh Hà có biết rõ Bản nguyên của mình có hạn, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, bởi vì át chủ bài chân chính của Hồng Vân chính là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Minh Hà tuy có chuẩn bị, nhưng lại không biết kiện Bản mệnh Linh bảo của mình đã tấn thăng thành Cực phẩm tầng thứ.

Và có kiện Linh bảo khắc chế Minh Hà này, trong lòng Hồng Vân cũng có sự tự tin.

Đợi tiếng Minh Hà dứt lời, Hồng Vân liền tiếp tục mở lời nói với Minh Hà: "Nhân tộc để uẩn của ta há là ngươi Minh Hà có thể suy đoán!" "Nếu không phải sợ phá hoại Đại đạo của ta, Nhân tộc Khí vận Chân Long đã sớm giáng lâm trọng tố Huyết Hải rồi!" "Ngươi một kẻ ếch ngồi đáy giếng, sao biết được Nhân tộc ta vô địch!" Nghe xong lời Hồng Vân nói, mặt Minh Hà cũng co giật, sau đó không kìm được nói: "Bớt nói nhảm!" "Ta muốn xem rốt cuộc là Nhân tộc để uẩn mà ngươi Hồng Vân động dụng thâm hậu, hay là Huyết Hải ta tích lũy nhiều hơn!" Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng Minh Hà vẫn còn có chút lo lắng.

Phải biết rằng Nhân tộc hiện tại đâu phải là tiểu tộc Hồng Hoang trước kia chỉ miễn cưỡng sinh tồn nhờ Long tộc bảo hộ.

Hiện giờ Nhân tộc đã Chứng Đạo trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, thực lực đích xác là thâm bất khả trắc.

Không những có Thiên đạo quyến cố, mà còn có Chu Du vị vô thượng Thánh nhân này.

Nếu thực sự như Hồng Vân tự mình nói, có thể tùy ý động dụng Nhân tộc để uẩn, thì lần này mình không những không hạ gục được Hồng Vân, thậm chí còn có khả năng bị Hồng Vân khống chế, mà kết quả như vậy Minh Hà không thể nào chấp nhận.

Chương 476

Tuy mình đã hợp nhất với Huyết Hải, không có nguy cơ vẫn lạc, nhưng nếu lần này Huyết Hải Bản nguyên tiêu hao quá lớn, thì con đường tấn thăng lại phải chịu ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây Minh Hà cũng có chút củ kết, một mặt lo Hồng Vân lừa dối mình, mặt khác lại sợ Hồng Vân nói là thật, nên cuối cùng cũng không biết nên tốc chiến tốc thắng, hay là cứ tiếp tục tiêu hao với Hồng Vân.

Mà Hồng Vân bên này tuy không thấy phản ứng của Minh Hà, nhưng cũng biết những lời mình vừa nói khẳng định sẽ gây ảnh hưởng đến Minh Hà.

Để ngăn Minh Hà chọn chiến thuật tiêu hao, Hồng Vân cũng thừa thắng xông lên, hét vào trong trận: "Huyết Hải nhỏ nhoi của ngươi lại dám tranh huy với Nhân tộc để uẩn của ta, quả là vọng tự tôn đại!" "Minh Hà, chiến đi!" Nghe tiếng Hồng Vân quát, trên mặt Minh Hà cũng lộ ra vẻ phẫn hận, trong lòng tức khắc hạ quyết định, phải tế ra toàn bộ uy năng của Huyết Hải Đại Trận, tốc chiến tốc thắng với Hồng Vân.

Dù sao vô luận Hồng Vân nói thật hay giả, trận chiến này đều không thể tránh khỏi.

Thay vì ở đây củ kết, chi bằng trong trận phân thắng bại.

Nếu Hồng Vân thực sự có thể thao túng Nhân tộc để uẩn, thì dù mình thua cũng không coi là mất mặt, nếu không, thì mình không cần phải lo lắng gì.

Hơn nữa, dù Hồng Vân có đủ Nhân tộc để uẩn, mình cũng chưa chắc đã rơi vào thế hạ phong.

Phải biết rằng Huyết Hải Đại Trận không hề đơn giản, hơn nữa Minh Hà bản thân còn nhiều thủ đoạn chưa dùng đến.

Nghĩ xong những điều này, ánh mắt Minh Hà cũng trở nên vô cùng kiên định, sau đó cũng quát lớn vào trong trận: "Ngươi Hồng Vân có Nhân tộc chống lưng thì sao, ta Minh Hà có gì phải sợ!" "Chiến!!!" Cùng với tiếng Minh Hà dứt lời, Huyết Hải vô tận tức khắc khởi biến hóa, từng đạo huyết sắc sóng lớn hung dũng không ngừng cuồn cuộn, huyết khí vô tận bốc lên hiện ra, sau đó điên cuồng lao về Huyết Hải Đại Trận, cuối cùng tất cả dung nhập vào trong Huyết Hải Đại Trận.

Mà huyết khí xuất hiện trên Huyết Hải, chính là do Huyết Hải Bản nguyên hóa thành.

Khi huyết khí vô biên ngoài trận dung nhập đại trận, hung sát chi khí trong trận cũng trở nên càng đáng sợ.

Đợi đến khi Huyết Hải Bản nguyên hội tụ ngoài trận bị triệt để hấp thu, hung sát chi khí vô biên liền như sông dài cuồn cuộn đổ ập về phía Hồng Vân.

Với sự gia trì của Huyết Hải Bản nguyên, uy năng của đại trận lại đề thăng thêm một cấp bậc.

Cảm nhận được uy năng của đại trận lúc này, ánh mắt Hồng Vân cũng trở nên chuyên chú.

Ngay sau đó mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo quanh thân cũng trở về trước mắt, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong Nguyên thần cũng đã sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào.

Tuy nói Huyết Hải Đại Trận còn chưa xuất kích, nhưng Hồng Vân đã cảm nhận được áp lực đến từ đại trận, tự nhiên không hề sơ suất.

Mà phản ứng của Hồng Vân bên này, cũng lọt vào mắt Minh Hà.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của Hồng Vân, trên mặt

Minh Hà cũng lộ ra vẻ đắc ý.

Huyết Hải Đại Trận của mình uy năng như vậy, nếu Hồng Vân còn không coi trọng, thì căn bản không xứng cùng mình là Tiên Thiên Đại Năng.

Bất quá lúc này Minh Hà liếc nhìn Hồng Vân, liền không còn quan tâm đến Hồng Vân nữa, bởi vì tất cả tâm tư của y đều dồn vào Huyết Hải Đại Trận.

Phải biết rằng một kích này chính là thủ đoạn áp đáy hòm chân chính của Minh Hà, có thủ đoạn sánh ngang Thánh nhân, Minh Hà đương nhiên sẽ dốc toàn lực.

Ngay sau đó không đến một lát, trong trận liền truyền đến tiếng Minh Hà: "Phân thân làm tế phẩm, câu liên Bản nguyên!" Ngay khoảnh khắc tiếng Minh Hà dứt lời, hung sát chi khí huyết khí tràn ngập trong Huyết Hải Đại Trận tức khắc dũng nhập vào thể nội bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân.

Với sự gia trì của Huyết Hải Bản nguyên chi lực, khí tức của bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân càng tăng thêm một tầng, áp lực giáng xuống Hồng Vân cũng lớn hơn.

Hồng Vân trong trận thấy vậy, cũng nhận ra chỗ lợi hại của kích này của Minh Hà, cũng không màng Bản nguyên chi lực tiêu hao, trực tiếp tán xuất Bản nguyên chi lực trong Nguyên thần.

Ngay sau đó chỉ thấy từng đạo Bản nguyên chi lực liên tiếp rơi vào mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo quanh thân, ngay cả Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô kiện Linh bảo này cũng được Hồng Vân triệu hoán ra, đặt trong lòng bàn tay.

Chỉ có điều Hồng Vân đã che đậy khí tức của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, nên không khiến Minh Hà phát giác biến hóa của kiện Linh

bảo này.

Hồng Vân bên này vừa chuẩn bị xong, thì nghe trong trận lại một lần nữa truyền đến tiếng Minh Hà: "Đại trận làm dẫn, phong tỏa hư không, Huyết Hải thiêu đốt huyết khí, sát!!!" Cùng với tiếng Minh Hà vang lên, huyết khí trên bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân trong trận cũng bắt đầu thiêu đốt.

Thấy một màn này, Hồng Vân cũng không kìm được trợn tròn hai mắt, bởi vì dưới cảm tri của Hồng Vân, cùng với huyết khí không ngừng tiêu hao, khí thế của mỗi một Huyết Hải phân thân càng ngày càng cường hãn.

Không sai, một kích này chính là thủ đoạn chung cực mà Minh Hà lĩnh ngộ ra, cũng là sát thủ giản của Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà, thuật thiêu đốt huyết khí.

Thần thông này lấy Huyết Hải Đại Trận làm dẫn, câu liên Huyết Hải Bản nguyên, quán chú Huyết Hải Bản nguyên chi lực lên bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân, cuối cùng thiêu đốt huyết khí Bản nguyên Huyết Hải, phát ra một kích mạnh nhất.

Mà đây không phải là một cộng một đơn giản, Minh Hà sở dĩ phải lấy Huyết Hải Đại Trận làm dẫn, một mặt là để phong tỏa hư không Huyết Hải, ngăn Hồng Vân chạy trốn, mặt khác chính là để hội tụ toàn bộ công kích của bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân, Huyết Hải Bản nguyên chi lực kết hợp với công kích của mỗi một Huyết Hải phân thân, có thể phát huy Huyết Hải Bản nguyên chi lực lớn nhất.

Hồng Vân trong trận thấy vậy, sắc mặt cũng hơi biến.

Tuy nói Hồng Vân đã có chuẩn bị, nhưng cũng không nghĩ tới Minh Hà lại có thủ đoạn như vậy.

Phải biết rằng vừa nãy một kích của Huyết Hải phân thân, đã có thủ đoạn Chí Thánh.

Nếu không phải mình có sự gia trì của Bản nguyên văn tự của Nhân tộc, e rằng vừa nãy đã chịu thiệt không nhỏ.

Mà hiện tại Minh Hà không những trực tiếp tiêu hao Bản nguyên chi lực, mà còn trực tiếp dung nhập những Bản nguyên chi lực này vào trong Huyết Hải phân thân.

Một kích này e rằng có thực lực Thánh nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồng Vân cũng dâng lên một trận gợn sóng.

Tuy có chút kiêng kỵ, nhưng Hồng Vân biết rõ mình vô luận thế nào cũng phải chống đỡ, dù sao nếu không thể chống đỡ một kích này, thì Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của mình cũng không có đất dụng võ.

Ngay sau đó Hồng Vân cũng hạ quyết tâm, đem tất cả Bản nguyên chi lực còn lại trong Nguyên thần phái ra, quán nhập vào mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người, mà trong đó còn có một phần nhỏ rơi vào Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Tuy Hồng Vân muốn dùng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô để giáng cho Minh Hà một kích chí mạng, nhưng chống đỡ một kích của đại trận của Minh Hà mới là quan trọng.

Nên đành bất đắc dĩ từ bỏ ý nghĩ trước đó.

Ngay vào lúc này, một kích của bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân chính thức phát động, ngay sau đó chỉ thấy huyết khí ngập trời một lần nữa ập đến Hồng Vân.

Hung sát chi khí lần này đâu phải vừa nãy có thể so sánh, thế hung dũng của nó như hồng thủy vỡ đê, phảng phất muốn trực tiếp nhấn chìm Hồng Vân.

Hồng Vân trong trận thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nhìn huyết khí lao đến, Hồng Vân không dám có chút sơ suất, điên cuồng vận chuyển công pháp tán xuất Chuẩn Thánh chi lực trong cơ thể.

Cùng với Chuẩn Thánh chi lực của Hồng Vân dũng nhập vào Linh bảo, mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo linh quang đại lượng, đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người Hồng Vân phảng phất cũng cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, nhao nhao tán xuất Linh bảo Bản nguyên chi lực bảo hộ vững chắc Hồng Vân.

Nhìn từ xa, giống như một tấm màn bao vây Hồng Vân ở giữa.

Minh Hà trong Huyết Hải thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí.

Vốn dĩ Minh Hà còn cho rằng Hồng Vân ngoài có sự gia trì của Nhân tộc để uẩn, còn có thủ đoạn khác, nhưng thấy trước người Hồng Vân chỉ có lèo tèo mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo cấp thấp, trong lòng cũng có chút bất cần.

Ngay sau đó Minh Hà tâm niệm vừa động, A Tỳ Nguyên Đồ nhị kiếm một lần nữa xuất hiện trong hư không, sau đó dưới sự chỉ dẫn của Minh Hà phóng thẳng về phía Hồng Vân.

Chương 477

Thấy A Tỳ Nguyên Đồ biến mất, nụ cười trên mặt Minh Hà càng đậm, trong mắt Minh Hà, dù Hồng Vân có sự gia trì của Nhân tộc để uẩn, nhưng cũng không thể dựa vào mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo tầm thường mà chống đỡ được một kích của mình, chứ đừng nói còn có A Tỳ Nguyên Đồ.

Cảm nhận được khí tức của A Tỳ Nguyên Đồ nhị kiếm một lần nữa xuất hiện, trên mặt Hồng Vân lại không có nhiều biến hóa.

Ngay từ khi Huyết Hải Đại Trận phát động, Hồng Vân đã đoán được, Minh Hà nhất định sẽ khu sử trọng bảo công kích.

Dù sao Minh Hà ngay cả Huyết Hải Bản nguyên là át chủ bài cũng trực tiếp tế ra, vậy khẳng định là muốn một kích thành công, chắc chắn sẽ không còn lưu lại thủ đoạn gì nữa.

Trong lòng đã sớm có chuẩn bị, Hồng Vân tự nhiên sẽ không có phản ứng quá lớn.

Tuy nói A Tỳ Nguyên Đồ nhị kiếm phóng đến, khiến áp lực mà Hồng Vân phải chịu càng lớn, nhưng trong lòng Hồng Vân không những không hề căng thẳng, trái lại còn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì tiếp theo Hồng Vân định tế ra át chủ bài Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Nếu Minh Hà còn có thủ đoạn nào giữ lại, át chủ bài này của mình có thể sẽ không phát huy tác dụng quá lớn, mà hiện tại Minh Hà đã dùng hết thủ đoạn, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô liền có thể xuất kỳ bất ý, thậm chí nói không chừng có thể trực tiếp trọng thương Minh Hà, nên Hồng Vân mới không hề căng thẳng.

Chỉ là còn chưa đợi Hồng Vân nghĩ xong, một kích của Huyết Hải Đại Trận đã đến trước người.

Huyết khí hỗn tạp hung sát chi ý ngập trời trực tiếp bao phủ Hồng Vân, sau đó điên cuồng ập đến chân thân Hồng Vân.

Cùng với xung kích của huyết khí, tấm màn do Bản nguyên chi lực Linh bảo trước người Hồng Vân hóa thành cũng bắt đầu chấn động, ngay cả Bản nguyên chi lực Linh bảo vốn dày đặc cũng trở nên có chút loãng.

Thấy một màn này, sắc mặt Hồng Vân cũng hơi biến.

Tuy đã coi trọng Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà đủ mức, nhưng Hồng Vân thực sự không nghĩ tới, với sự gia trì của Huyết Hải Bản nguyên chi lực, một kích này lại có uy lực đến vậy.

Bất quá may mắn là, Hồng Vân đã sớm quán nhập tất cả Bản nguyên chi lực trong Nguyên thần vào các Linh bảo quanh thân, mới khiến những Tiên Thiên Linh bảo này có thể chống đỡ tiếp.

Nếu không thì còn chưa đợi mình tán xuất Bản nguyên chi lực trong Nguyên thần, những Tiên Thiên Linh bảo này e rằng sẽ bị Minh Hà trực tiếp phá vỡ.

Hiện tại mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người mình tuy lung lay sắp đổ, nhưng cũng coi như đã chặn được một kích của Minh Hà, bất quá công kích của Minh Hà nguyên nguyên không ngừng, những Linh bảo này nếu không có đủ bổ sung, bị phá vỡ cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Mà những Tiên Thiên Linh bảo này đều đã bị Hồng Vân triệt để tế luyện, một khi những Tiên Thiên Linh bảo này bị phá, thì Nguyên thần của Hồng Vân cũng sẽ chịu tổn thương.

Bởi vậy Hồng Vân lúc này cũng dồn toàn bộ tâm thần vào các Linh bảo trước người.

Ngay khi Hồng Vân miễn cưỡng chống đỡ, A Tỳ Nguyên Đồ nhị

kiếm cũng xuất hiện trước người Hồng Vân, trực tiếp ập đến tấm màn trước người Hồng Vân.

Thấy hai kiện trọng bảo công phạt này xuất hiện trước mắt, khóe mắt Hồng Vân cũng hơi co lại.

Công pháp trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, sau đó vô số Chuẩn Thánh chi lực được Hồng Vân trực tiếp quán nhập vào các Tiên Thiên Linh bảo quanh thân.

Tuy tình huống nguy cấp, nhưng Hồng Vân vẫn chưa tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Mà mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người Hồng Vân tuy có Chuẩn Thánh chi lực bổ sung, nhưng đối mặt với hai kiện trọng bảo công phạt cấp bậc Cực phẩm, áp lực vẫn cực lớn.

Nếu không có sự gia trì của Bản nguyên văn tự chi lực, e rằng đã bị A Tỳ Nguyên Đồ nhị kiếm trực tiếp chém đứt.

Dù có Bản nguyên văn tự chi lực và Chuẩn Thánh chi lực của Hồng Vân giúp đỡ, mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo này dưới công kích của Huyết Hải Đại Trận và A Tỳ Nguyên Đồ nhị kiếm cũng nguy ngập, thậm chí cuối cùng trên Bản nguyên Linh bảo còn xuất hiện từng vết nứt.

Linh bảo bị tổn thương, với tư cách là chủ nhân Hồng Vân khóe miệng cũng rỉ ra một tia máu.

Cảm nhận được mấy kiện Linh bảo của mình đã đến cực hạn, Hồng Vân cũng không còn lựa chọn nào khác, trực tiếp triệu hoán Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Cùng với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô xuất hiện, trên mặt Hồng Vân trắng bệch cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Ngay sau đó tâm thần Hồng Vân vừa động, sương mù màu vàng

đậm đặc cũng bắt đầu bay ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sau đó tràn ngập vào trong Huyết Hải Đại Trận.

Minh Hà vừa nãy thấy thảm trạng của Hồng Vân còn vẻ mặt hưng phấn, phát hiện thân ảnh Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sắc mặt cũng đại biến.

Đối với tác dụng của kiện Linh bảo này của Hồng Vân, Minh Hà biết rõ hơn ai hết, cũng chính vì biết kiện Linh bảo này chuyên trường công kích Nguyên thần lại có sự khắc chế cực lớn đối với Huyết Hải Đại Trận của mình, nên phản ứng mới lớn như vậy.

Kể từ khi Minh Hà biết uy năng của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân, tại sao lại không hề phòng bị?

Mà điều này phải nói đến trận chiến trước đó giữa Hồng Vân và Côn Bằng.

Trước đó trận chiến hỗn độn giữa Hồng Vân và Côn Bằng đã thu hút vô số Đại năng trong Hồng Hoang, Minh Hà tự nhiên cũng là một trong số đó, cũng chính vì quan sát đại chiến giữa Hồng Vân và Côn Bằng, Minh Hà mới biết được sự thật Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị tổn thương.

Vốn dĩ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chỉ là Tiên Thiên Linh bảo Thượng phẩm, đối với Huyết Hải Đại Trận ảnh hưởng đã không đặc biệt lớn, lại còn bị tổn thương trong đại chiến, liền triệt để mất đi uy hiếp đối với Huyết Hải Đại Trận, Minh Hà đương nhiên không cần phải làm bất cứ phòng bị gì.

Chỉ là điều Minh Hà không ngờ tới là, hiện giờ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô không những hoàn toàn khôi phục, mà còn tấn thăng thành cấp bậc Cực phẩm.

Biến hóa đột nhiên này quả thực nằm ngoài dự liệu của Minh Hà,

cũng khiến Minh Hà có chút kiêng kỵ.

Phải biết rằng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tấn thăng Cực phẩm, đối với Huyết Hải Đại Trận đã có đủ uy hiếp.

Nếu một lúc không cẩn thận, Nguyên thần của y Minh Hà cũng có thể bị Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trọng thương.

Bất quá đồng thời kiêng kỵ Minh Hà trong lòng cũng vạn phần cảm khái, cảm khái Hồng Vân thực sự có khí vận tốt.

Thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô xuất hiện trong khoảnh khắc, Minh Hà liền hiểu Hồng Vân đã được Chu Du giúp đỡ, dù sao không phải Thánh nhân tự mình ra tay, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô bị tổn thương Bản nguyên sao lại có thể tấn thăng thành cấp bậc Cực phẩm.

Tuy nói có chút đố kỵ với Hồng Vân, nhưng Minh Hà lại không hề có ý nghĩ thoái lui.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có mạnh đến mấy, cũng không thể triệt để tiêu diệt mình đã dung hợp với Huyết Hải Bản nguyên.

Hơn nữa hiện tại tranh đấu giữa mình và Hồng Vân đã đến thời khắc mấu chốt, nếu mình từ bỏ công kích, để Hồng Vân lấy lại tinh thần, thì người chịu thiệt chỉ có mình.

Hơn nữa Hồng Vân lúc này đã đến cực hạn, ai thắng ai thua còn chưa biết được, Minh Hà tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ, dù phải mạo hiểm Nguyên thần bị tổn thương, cũng nhất định phải trọng thương Hồng Vân.

Còn một nguyên nhân nữa chính là trận chiến này là trận chiến kết thúc nhân quả giữa mình và Hồng Vân.

Nếu mình rút lui giữa chừng, thì đoạn nhân quả này vẫn không thể kết thúc, sau này Hồng Vân vẫn sẽ tìm đến y Minh Hà.

Hiện giờ Hồng Vân không những trở thành Nhân tộc Văn Tổ, hưởng thụ Nhân tộc Khí vận, mà còn có Chu Du giúp đỡ, thực lực đề thăng cực kỳ nhanh chóng.

Mà mình bị Huyết Hải hạn chế, khẳng định không thể nào đuổi kịp Hồng Vân.

Cứ như vậy, cùng với thời gian trôi đi, chênh lệch thực lực giữa mình và Hồng Vân e rằng sẽ ngày càng lớn.

Tuy nói Minh Hà không cho rằng Hồng Vân có cơ hội Chứng Đạo Hỗn Nguyên, nhưng bất đắc dĩ Hồng Vân lại có Chu Du vị hảo hữu này, vạn nhất Hồng Vân dưới sự giúp đỡ của Chu Du Chứng Đạo Hỗn Nguyên, thì dù mình có Huyết Hải Bản nguyên cũng khó thoát khỏi kết cục vẫn lạc.

Kết cục như vậy Minh Hà tự nhiên không thể chịu đựng được, nên vô luận thế nào, cũng phải tranh đấu với Hồng Vân đến cùng.

Chỉ là Minh Hà lại không biết, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã tấn thăng thành cấp bậc Cực phẩm có uy năng lớn đến mức nào.

Minh Hà bên này tâm tư đã định, trong mắt cũng tràn đầy kiên nghị.

Chương 478

Nhìn Hồng Vân trong trận, ngay sau đó cũng phát ra một tiếng cười lạnh, rồi mở lời nói: "Ta nói ngươi Hồng Vân sao lại có đảm khí như vậy, hóa ra là đã sớm có chuẩn bị!" "Bất quá ta Minh Hà tuy không có Thánh nhân giúp đỡ, nhưng cũng không phải là kẻ ngươi Hồng Vân có thể xem thường!" "Rốt cuộc ai thua ai thắng, còn chưa biết đâu!" Nghe tiếng truyền đến từ trong Huyết Hải, khóe miệng Hồng Vân khẽ nhếch, trên mặt cũng lộ ra một tia bất cần.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vốn dĩ là pháp bảo của mình, mình tế ra cũng không có chút gì là không đúng.

Dù nói kiện Linh bảo này tấn thăng thành cấp bậc Tiên Thiên Cực phẩm là nhờ sự giúp đỡ của Đạo huynh Chu Du của mình, nhưng đây cũng là cơ duyên tạo hóa của mình.

Minh Hà muốn dùng điều này để động dao đạo tâm của mình, e rằng đã đánh sai bàn tính rồi.

Ngay sau đó Hồng Vân đưa một tay gạt đi vết máu ở khóe miệng, cười nói với Minh Hà trong đại trận: "Sao thế, ngươi Minh Hà có bao nhiêu Cực phẩm Linh bảo, thì không cho phép người khác cũng có sao!" "Ta Hồng Vân không như ngươi Minh Hà, cô độc một mình!" "Hôm nay nếu không phải hai ta muốn kết thúc nhân quả, ngươi nghĩ ngươi Minh Hà còn có cơ hội ở đây mà cuồng ngôn sao?" "Cho dù hai vị Đạo huynh của ta không ra tay, ngươi Minh Hà cũng sẽ không có chút phần thắng nào!" Nghe tiếng Hồng Vân, sắc mặt Minh Hà tức khắc sắt xanh, nhìn Hồng Vân trong trận, nghiến răng nói: "Hồng Vân, ngươi ức hiếp người quá đáng!" "Đừng tưởng có một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo là có thể nắm chắc phần thắng với ta!"

“Ngươi một Chuẩn Thánh nhỏ bé dù có Cực phẩm Linh bảo, cũng không thể uy hiếp được U Minh Huyết Hải của ta!” “Nếu bức đến lão tổ ta, dù phải tổn hao Huyết Hải Bản nguyên, ta cũng sẽ khiến ngươi hình thần câu diệt!” Nghe Minh Hà gầm lên giận dữ, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra vẻ mỉm cười thú vị, sau đó tiếp tục nói với Minh Hà: “Ức hiếp người quá đáng sao?” “Thị phi nhân quả, chẳng lẽ chính ngươi không rõ ư?” “Nếu không phải ngươi Minh Hà tham đồ Hồng Mông Tử Khí, cùng lão tặc Côn Bằng ám toán ta, thì đâu có kết quả của ngày hôm nay!” “Hai ngươi không chỉ khiến ta phải chuyển thế trọng sinh, mà còn làm ta mất đi cơ hội thành Thánh.” “Ta còn chưa nói nhiều, ngươi đã dám cắn ngược lại!” “Ta thấy ngươi mới là kẻ ức hiếp người quá đáng!!!” Nghe xong lời Hồng Vân nói, trên mặt Minh Hà cũng lóe lên một tia dị dạng.

Đương nhiên phản ứng lần này của Minh Hà không phải có ý hối hận gì, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc, dù sao trong mắt Minh Hà, Hồng Hoang lấy thực lực làm tôn, Hồng Vân thực lực như vậy thực sự không xứng đáng có được Hồng Mông Tử Khí.

Tuy nói Hồng Vân được Đạo Tổ sủng ái, được ban Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào thành tựu Thánh nhân.

Đã không có nhiều bối cảnh, lại còn nắm giữ Hồng Mông Tử Khí đạo cơ thành Thánh này, không khác gì trẻ con cầm vàng, mình ra tay cướp đoạt cũng là điều hiển nhiên.

Dù nói cuối cùng mình không đoạt được Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng chỉ khiến Minh Hà cảm thấy vạn phần tiếc nuối, căn bản không hề có chút hổ thẹn nào đối với Hồng Vân.

Chỉ có điều lần này nghe nhắc đến lời Hồng Vân, Minh Hà hồi ức lại chuyện trước đó, cảm thấy có chút u uất mà thôi, dù sao mình đã

dốc hết tâm mong đợi ám toán Hồng Vân, muốn đoạt được Hồng Mông Tử Khí, nhưng cuối cùng lại không có chút thu hoạch nào.

Lại thêm Hồng Vân kẻ này lại còn có thể chuyển thế trở về, quả thực khiến Minh Hà có chút phiền não.

Mà Hồng Vân bên này nói xong, thấy Minh Hà không có chút hồi đáp nào, cũng lộ ra vẻ mặt trào phúng.

Ngay sau đó Minh Hà liền nghe Hồng Vân tiếp tục nói: "Loại tiểu nhân như hai ngươi, còn vọng tưởng đoạt được Hồng Mông Tử Khí, quả là không biết tự lượng sức mình!" "Đã ta có may mắn chuyển thế trọng sinh, vậy thì hai ngươi phải trả nhân quả!" "Côn Bằng đã vẫn lạc, hôm nay đến lượt ngươi Minh Hà!" Nghe xong lời Hồng Vân nói, Minh Hà tức khắc nộ khí dâng trào.

Vốn dĩ Minh Hà đã cảm thấy có chút phiền não, lại còn bị Hồng Vân trêu chọc như vậy, tính khí nóng nảy của Minh Hà sao có thể chịu đựng được.

Ngay sau đó trong trận liền truyền đến tiếng Minh Hà khí cấp bại hoại: "Hồng Vân, ngươi cuồng vọng!" Nói rồi, Minh Hà cũng không nói nhiều lời vô ích, tiếp tục ra tay: "Huyết Hải Bản nguyên, hiện!" Tiếng Minh Hà bên này vừa dứt lời, Huyết Hải mênh mông đều bắt đầu cuồn cuộn, vô tận Huyết Hải Bản nguyên chi lực xuất hiện trong hư không, cả vùng hư không phảng phất đều biến thành huyết sắc quốc độ.

Huyết khí nồng đậm không ngừng dũng nhập vào Huyết Hải Đại Trận, khiến Huyết Hải Đại Trận đạt đến đỉnh phong.

Mà ngay khi Huyết Hải Bản nguyên chi lực dũng nhập vào Huyết Hải Đại Trận, khí tức của bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân trong Huyết Hải Đại Trận lại một lần nữa đề thăng.

Với sự gia trì của Huyết Hải Bản nguyên chi lực, thân hình vốn tối mờ sau khi sử dụng thuật thiêu đốt huyết khí không những hoàn toàn khôi phục, mà còn ngưng thực hơn so với trước.

Đợi đến khi khí tức của Huyết Hải phân thân hoàn toàn ổn định, vô số đạo công kích uyển như lưu tinh không ngừng ập đến Hồng Vân.

Công kích của Huyết Hải phân thân còn chưa tới, Hồng Vân đã cảm nhận được áp lực ập đến.

Hồng Vân trong lòng cũng không khỏi thắt lại, ngay sau đó vội vàng quán nhập Chuẩn Thánh chi lực vừa mới khôi phục trong cơ thể vào các Tiên Thiên Linh bảo trước người.

Khi công kích của Huyết Hải phân thân toàn bộ ập đến, mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người Hồng Vân cũng mãnh liệt chấn động, sau đó không ngừng lùi về phía sau, cho đến khi lùi về phía sau Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, mới coi như miễn cưỡng đứng vững.

Linh bảo có biểu hiện như vậy, Hồng Vân tự nhiên cũng không dễ chịu hơn là bao.

Khi Linh bảo đứng vững, Hồng Vân cũng không kìm được hừ một tiếng, vết máu vừa gạt ở khóe miệng lại một lần nữa xuất hiện, có thể thấy một kích này của Minh Hà cũng khiến Hồng Vân cảm nhận được áp lực cực lớn.

Lúc này trong mắt Hồng Vân không kìm được lộ ra một tia kiêng kỵ, trong lòng cũng lóe lên một tia cảm khái, nếu không phải mình sớm đã tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phân tán không ít công kích, e rằng đạo công kích này sẽ trực tiếp đánh nát mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người.

Nếu vậy, mình sẽ không chỉ hừ một tiếng đơn giản như vậy, e

rằng phải trực tiếp bị trọng thương.

Mà hiện tại tuy nói đã chặn được một kích của Minh Hà, nhưng cũng cực kỳ miễn cưỡng, mấy kiện Tiên Thiên Linh bảo trước người mình chịu đựng cũng đã đến cực hạn, nếu Minh Hà còn có át chủ bài gì nữa, thì e rằng sẽ không chịu đựng nổi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hồng Vân cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, phải biết rằng Minh Hà đâu có yếu kém như Côn Bằng, có U Minh Huyết Hải tồn tại, Minh Hà nội tình đầy đủ.

Nếu không nghiêm túc đối đãi, thì người thua có thể chính là Hồng Vân.

Đợi đến một lát sau, thấy trong trận không còn biến hóa gì nữa, Hồng Vân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói áp lực truyền đến từ trong trận ngày càng lớn, nhưng Hồng Vân lại không còn căng thẳng nhiều nữa, thậm chí trong lòng còn sinh ra một tia kích động.

Mà Hồng Vân sở dĩ hưng phấn như vậy, cũng là vì Minh Hà đã không còn thủ đoạn nào khác, như vậy thắng toán của Hồng Vân tăng mạnh.

Phải biết rằng lần này Minh Hà dốc toàn lực đã rơi vào trong tính toán của Hồng Vân, bởi vì Hồng Vân tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, chính là muốn chính diện đối kháng với Minh Hà, như vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khiến Minh Hà trọng thương.

Chỉ có điều tiền đề ở đây chính là Hồng Vân có thể chống đỡ được công kích của đại trận của Minh Hà, mà hiện tại Minh Hà không thể công phá phòng ngự của Hồng Vân, tiếp theo sẽ không có một tia cơ hội nào.

Bởi vì cùng với Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phát uy, Huyết Hải Đại Trận liền không còn có thể tạo thành uy hiếp gì đối với Hồng Vân nữa.

Đương nhiên Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô sẽ không gây ra tổn hại quá lớn cho Huyết Hải Bản nguyên, nhưng bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân đều là do Nguyên thần của Minh Hà hóa thành, bị Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô khắc chế.

Một khi bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân tổn thất quá lớn, thì Huyết Hải Đại Trận liền không còn nhiều thủ đoạn công kích nữa, tự nhiên sẽ không còn nhiều uy hiếp đối với Hồng Vân.

Bởi vậy đợi đến khi một kích của Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà kết thúc, Hồng Vân liền trực tiếp quát lớn: "Minh Hà, ngươi cũng nếm một đòn của ta!" Nói rồi, Hồng Vân cũng không giữ lại chút gì, Nguyên thần câu liên Bản nguyên của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, trực tiếp phóng thích uy năng của kiện Linh bảo này.

Theo Hồng Vân thúc giục, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng bắt đầu biến hóa, chỉ thấy một đoàn khói vàng nồng đậm không ngừng tản ra từ trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, rồi bắt đầu tràn ngập trong Huyết Hải Đại Trận.

Chỉ trong chốc lát, khói vàng đã chiếm giữ phần lớn khu vực trong trận.

Khi khói vàng lan đến trên Huyết Hải, từng đạo Huyết Hải phân thân cũng bắt đầu liên tiếp tiêu diệt.

Huyết Hải phân thân vốn là do Nguyên thần Minh Hà và bản nguyên Huyết Hải hóa thành, khi Nguyên thần bên trong bị hủy, phân thân tự nhiên không thể duy trì.

Song lúc này Nguyên thần Minh Hà đã hòa hợp với đại trận, thêm

vào đó lực lượng bản nguyên Huyết Hải khôi phục, Huyết Hải phân thân vừa bị hủy liền lập tức có Huyết Hải phân thân mới sinh ra, khiến số lượng Huyết Hải phân thân luôn duy trì ở mức đỉnh phong.

Thấy cảnh này, ánh mắt Hồng Vân không hề biến hóa, bởi cảnh tượng này đã sớm nằm trong dự liệu của y.

Dù sao, Nguyên thần Minh Hà tồn tại trong một Huyết Hải phân thân thực sự hữu hạn, trừ phi là trong nháy mắt hủy diệt hàng ức vạn Huyết Hải phân thân, nếu không căn bản sẽ không làm Minh Hà thương gân động cốt.

Hồng Vân biết rõ điều này, nhưng vẫn làm như vậy, tự nhiên không phải chỉ đơn thuần tiêu hao lực lượng bản nguyên Huyết Hải.

Phải biết, lực lượng bản nguyên Huyết Hải vô cùng vô tận, chỉ cần Huyết Hải không cạn, bản nguyên Huyết Hải sẽ không có nguy cơ hao hết.

Nhưng Nguyên thần Minh Hà thì không thể như bản nguyên Huyết Hải, dù Minh Hà đã là Đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lực lượng Nguyên thần cũng có hạn.

Hồng Vân muốn làm là không ngừng tiêu hao lực lượng Nguyên thần của Minh Hà, khi Huyết Hải phân thân tiêu diệt, lực lượng Nguyên thần Minh Hà cũng sẽ bị tiêu hao tương tự.

Tuy nói mỗi đạo Huyết Hải phân thân có Nguyên thần Minh Hà cực kỳ hữu hạn, nhưng nhiều Huyết Hải phân thân cộng lại như vậy, cũng đủ để Minh Hà phải "uống một bình" rồi.

Đương nhiên, Hồng Vân biết suy nghĩ của mình không thể giấu được Minh Hà, chủ nhân Huyết Hải.

Song, Hồng Vân cũng biết, dù Minh Hà có phát giác ra mưu kế của y, cũng chẳng có cách nào phá giải.

Dù sao, thủ đoạn y sử dụng chính là dương mưu đường đường chính chính.

Chương 479

Trừ phi Minh Hà chủ động giải tán Huyết Hải Đại Trận, nếu không căn bản không thể tránh khỏi sự tiêu hao của Huyết Hải phân thân.

Mà một khi Minh Hà chủ động giải tán Huyết Hải Đại Trận, vậy càng không có thủ đoạn nào để bắt được y.

Còn về việc Minh Hà vì sao không bảo lưu Huyết Hải Đại Trận, từ bỏ việc sử dụng Huyết Hải phân thân, thì điều này phải nói đến căn bản của Huyết Hải Đại Trận.

Phải biết, Huyết Hải phân thân và Huyết Hải Đại Trận nương tựa lẫn nhau, là thủ đoạn công kích căn bản của Huyết Hải Đại Trận.

Không có Huyết Hải phân thân, Huyết Hải Đại Trận cũng coi như phế bỏ một nửa, như vậy thì chẳng khác gì chủ động giải tán đại trận, Minh Hà tự nhiên không thể lựa chọn.

Bên này, Minh Hà tự nhiên nhìn thấy Huyết Hải phân thân bị tiêu hao.

Đối với dương mưu của Hồng Vân, Minh Hà cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Dù sao, nếu cứ để Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô không ngừng tiêu hao Huyết Hải phân thân của mình, thì Huyết Hải Đại Trận e rằng sẽ càng ngày càng yếu.

Nhưng nếu giải tán đại trận, e rằng còn không bằng hiện tại, nên Minh Hà căn bản không có lựa chọn.

Song, Minh Hà tuy cảm thấy có chút đau đầu, nhưng lại không quá lo lắng, bởi dương mưu của Hồng Vân có một điểm yếu chí mạng:

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có thể không ngừng tiêu hao Huyết Hải phân thân, nhưng lại không có cách nào bảo hộ Hồng Vân.

Phải biết, Huyết Hải Đại Trận của y đâu phải là vật trưng bày.

Tuy Nguyên thần của y vẫn luôn tiêu hao, nhưng trong quá trình này, Hồng Vân cũng phải liên tục chịu đựng công kích của Huyết Hải Đại Trận.

Nếu Hồng Vân không chịu nổi công kích của đại trận, thì mưu kế của y sẽ là công cốc.

Minh Hà không cho rằng Hồng Vân có thể mãi chống đỡ công kích của Huyết Hải Đại Trận của mình, trừ phi Nhân tộc nội tình trên người Hồng Vân là vô cùng vô tận.

Mà vừa rồi, công kích của đại trận đã khiến Hồng Vân bị thương, điều này cũng khiến Minh Hà trong lòng có suy đoán.

Đã có quyết định, Minh Hà tự nhiên không chút do dự, liền trực tiếp hướng về Hồng Vân trong trận quát lớn: "Hồng Vân, ngươi nghĩ ngươi có thể mưu tính được lão tổ ta, e rằng đã nghĩ nhiều rồi!" "Ta cứ cùng ngươi tiêu hao, xem rốt cuộc là uy năng Huyết Hải Đại Trận của ta mạnh hơn, hay là lớp mai rùa trên người ngươi dày hơn!" "Bản nguyên Huyết Hải, tái xuất!!!" Nghe Minh Hà quát lớn, trong lòng Hồng Vân đại hỉ, song trên mặt lại không biểu lộ chút nào.

Nếu nói trước đây Hồng Vân chỉ có chút thắng lợi, thì hiện tại lựa chọn của Minh Hà không nghi ngờ gì đã xác định cục diện bại trận của y.

Bởi vì Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân không hề đơn giản như những gì nó đang thể hiện.

Là một linh bảo chuyên môn công kích Nguyên thần chân linh, sau khi Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô thăng cấp lên cực phẩm, khói mù tản ra

không chỉ gây thương tổn lớn hơn và phạm vi rộng hơn đối với Nguyên thần chân linh, mà còn ẩn chứa một sát thủ giản, đó chính là Vẫn Thần Sa Lịch trong hồ lô.

Trước khi chưa trở thành cực phẩm linh bảo, Vẫn Thần Sa Lịch trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã uy hiếp lớn đến Chuẩn Thánh, hiện tại ngay cả Chí Thánh cũng không dám chính diện đối đầu, sát thương đã đạt đến đỉnh phong.

Sở dĩ Hồng Vân không phóng thích toàn bộ uy năng của linh bảo, tự nhiên là để dành cho Minh Hà một "kinh hỉ" lớn.

Vì vậy, chờ đến khi Minh Hà dứt lời, Hồng Vân cũng ung dung nói: "Phải không?" "Muốn mưu tính của ta thất bại, còn phải xem ngươi Minh Hà có bản lĩnh hay không!" "Hồ lô, đi!" Theo tâm niệm Hồng Vân vừa động, nồng độ khói vàng tản ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lại càng tăng thêm một tầng.

Chờ đến khi khói vàng bao trùm, vô số Huyết Hải phân thân liên tiếp tiêu tán trong đại trận.

Nhìn Huyết Hải phân thân được tái sinh trong Huyết Hải, sắc mặt Minh Hà cũng lập tức lạnh đi.

Ngay sau đó, không đợi Hồng Vân tiếp tục công kích, chân thân y liền trực tiếp xuất hiện trong Huyết Hải Đại Trận.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tọa hạ vững vàng che chở thân ảnh, phía sau A Tỳ Nguyên Đồ hai kiếm súc thế đợi phát.

Xem ra Minh Hà đã không còn định cho Hồng Vân bất kỳ cơ hội lật ngược nào, lại dốc hết mọi thủ đoạn.

Bên này, Hồng Vân còn chưa kịp tiếp tục mở miệng, liền nghe Minh Hà lớn tiếng quát: "Lực lượng đại trận, gia trì lên thân ta!" "Sát!!!" Nói xong, Minh Hà liền trực tiếp cầm A Tỳ Nguyên Đồ,

phóng thẳng về phía Hồng Vân đang ở giữa không trung.

Có lực lượng Huyết Hải Đại Trận gia trì, thêm vào đó lấy lực lượng bản nguyên Huyết Hải làm nội tình, kiếm này của Minh Hà cũng đã phát huy uy lực của A Tỳ Nguyên Đồ đến cực hạn, kiếm khí chém ra trực tiếp xé rách hư không.

Thấy kiếm chí mạng vô hạn này của Minh Hà, sắc mặt Hồng Vân cũng hơi biến.

Nếu chỉ có kiếm này của Minh Hà thì Hồng Vân căn bản không cần lo lắng, nhưng phải biết công kích của Huyết Hải Đại Trận vẫn luôn không ngừng.

Mấy kiện Tiên Thiên linh bảo trước người y đã đạt đến cực hạn khi chống đỡ công kích của Huyết Hải Đại Trận, nếu cộng thêm kiếm này của Minh Hà, e rằng chúng sẽ trực tiếp sụp đổ.

Nếu những Tiên Thiên linh bảo này sụp đổ, Hồng Vân khẳng định sẽ bị thương không nhỏ, dù sao những Tiên Thiên linh bảo này đều đã bị Hồng Vân hoàn toàn tế luyện.

Hồng Vân đương nhiên không muốn thấy cảnh này xảy ra, cho nên sau khi Minh Hà chém ra A Tỳ Nguyên Đồ, Hồng Vân cũng hạ quyết tâm, trực tiếp tế xuất Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trong Nguyên thần, chặn trước người.

Theo Bản nguyên Văn tự Nhân tộc thất thải xuất hiện, sắc mặt Hồng Vân lúc này mới dịu đi.

Lần này Minh Hà cũng coi như đã bức Hồng Vân đến tuyệt cảnh.

Phải biết, những Bản nguyên Văn tự Nhân tộc này là căn bản của Hồng Vân, lực lượng bản nguyên có thể hấp thu lực lượng Khí vận để khôi phục, nhưng nếu bản nguyên bị tổn thương thì không có cách nào khôi phục.

Nhìn thấy phù văn thất thải trước người Hồng Vân, Minh Hà hai mắt sáng rỡ, bởi vì y biết Hồng Vân đã không còn thủ đoạn nào khác.

Chỉ cần y có thể đánh nát Bản nguyên Văn tự Nhân tộc bên ngoài thân Hồng Vân, thì Hồng Vân không chết cũng sẽ trọng thương.

Chẳng qua, Bản nguyên Văn tự Nhân tộc há lại đơn giản như vậy?

Nhân tộc đã thăng cấp thành Thiên Địa nhân vật chính, Bản nguyên Văn tự Nhân tộc cũng đã trải qua vô tận Khí vận tẩy lễ, từng cái đều sánh ngang với Hậu Thiên Công Đức Pháp Bảo.

Dù không có lực lượng bản nguyên gia trì, chúng vẫn có đủ phòng ngự.

Mà nhiều Bản nguyên Văn tự Nhân tộc như vậy cộng lại, tuy không bằng Công Đức Chí Bảo, nhưng cũng không phải cực phẩm linh bảo có thể dễ dàng công phá.

Tuy nhiên, do thiếu hụt lực lượng bản nguyên gia trì, uy năng của những Bản nguyên Văn tự Nhân tộc này cũng có vẻ không đủ.

Mặc dù không phải cực phẩm linh bảo có thể dễ dàng phá vỡ, nhưng cũng không thể như thời kỳ toàn thịnh, che chắn cho Hồng Vân chu toàn vô cùng.

Vì vậy, khi kiếm của Minh Hà tới, thân ảnh Hồng Vân trong nháy mắt bị đánh lùi hàng trăm bước.

Dù phần lớn công kích của kiếm này của Minh Hà đều bị Bản nguyên Văn tự Nhân tộc cản lại, nhưng chỉ riêng kiếm khí dư âm cũng khiến máu tươi không ngừng trào ra từ miệng Hồng Vân, đủ thấy uy năng của đòn này của Minh Hà.

Đương nhiên, đây cũng là do trạng thái của Hồng Vân không tốt, lực lượng Chuẩn Thánh trên người còn lại quá ít, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị dư ba kiếm khí làm bị thương như vậy.

Minh Hà bên này thấy biểu hiện của Hồng Vân, cũng không khỏi thở dài một hơi.

Tuy Minh Hà biết trên người Hồng Vân có nội tình Nhân tộc, hiểu rằng đòn này của y sẽ không gây ra thương tổn quá lớn cho Hồng Vân, nhưng việc một đòn công kích dồn hết toàn bộ thực lực của mình lại bị Hồng Vân đỡ được như vậy, ít nhiều cũng khiến Minh Hà cảm khái, bắt đầu ghen tị với cơ duyên của Hồng Vân.

Tuy có chút buồn bực, nhưng Minh Hà lại không hề thất vọng, bởi vì lần này Hồng Vân bị thương, cũng đã cho Minh Hà thấy hy vọng chiến thắng.

Nếu một đòn toàn lực của mình không hề ảnh hưởng đến Hồng Vân, thì lúc đó mới thật sự không còn hy vọng.

Dù sao Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân vẫn luôn tiêu hao Huyết Hải phân thân.

Chương 480

Mà hiện tại Hồng Vân bị thương, chứng tỏ nội tình Nhân tộc mà y có thể dựa vào là có hạn.

Chỉ cần mình không ngừng công kích, thì cuối cùng Hồng Vân rất có khả năng sẽ không chống đỡ nổi trước.

Nghĩ đến đây, trên mặt Minh Hà cũng lộ ra một nụ cười thần bí, sau đó hơi điều chỉnh khí tức, liền nói với Hồng Vân trong trận: "Ha ha, Hồng Vân ngươi cũng chỉ đến thế thôi!" "Lại còn vọng tưởng cùng lão tổ ta tranh nội tình, thật là vô tri vô úy!" "Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết Huyết Hải của ta là vô địch!" Nghe xong lời Minh Hà, khóe mắt Hồng Vân hơi co lại, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Đương nhiên, biểu hiện này cũng là để diễn cho Minh Hà xem.

Tuy vừa rồi một đòn của Minh Hà đã gây ra chút ảnh hưởng cho Hồng Vân, nhưng còn lâu mới đủ để phá vỡ Bản nguyên Văn tự Nhân tộc, càng đừng nói là uy hiếp chí mạng đối với Hồng Vân.

Sở dĩ Hồng Vân lại biểu hiện như vậy, cũng là để chuẩn bị phóng thích uy năng mạnh nhất của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô sắp tới.

Nhìn thấy vẻ cảnh giác của Hồng Vân, Minh Hà càng thêm hưng phấn, không đợi Hồng Vân mở miệng liền tiếp tục nói: "Huyết Hải động, bản nguyên khởi!" "A Tỳ Nguyên Đồ, cho ta, sát!!!" Âm thanh Minh Hà vừa dứt, Huyết Hải Đại Trận trong nháy mắt sáng rực, huyết sát chi khí nồng đậm lập tức tràn ngập toàn bộ đại trận.

Cùng lúc đó, vô số đạo lực lượng bản nguyên Huyết Hải cũng gia trì lên A Tỳ Nguyên Đồ, khiến khí tức của A Tỳ Nguyên Đồ càng thêm mạnh mẽ.

Nghe Minh Hà quát, ánh mắt Hồng Vân cũng trở nên cực kỳ thâm thúy.

Chỉ thấy Hồng Vân tâm thần vừa động, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trước người liền trực tiếp bay lên không trung.

Chờ đến khi Huyết Hải Đại Trận của Minh Hà và hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ lại lần nữa xuất kích, Hồng Vân mới rốt cục cất tiếng: "Cửu Cửu Tán Hồn, Vẫn Thần lập xuất!" Theo tiếng Hồng Vân vang lên, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong Huyết Hải Đại Trận trong nháy mắt biến hóa.

Chỉ thấy vô tận Vẫn Thần Sa Lịch cùng với khói vàng nồng đậm trực tiếp bay ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, sau đó bắn về phía bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân.

Nhìn thấy sự biến hóa của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Minh Hà không hề để ý.

Dù sao, trong mắt Minh Hà, đây chỉ là sự giãy giụa trong tuyệt vọng của Hồng Vân mà thôi.

Cho dù khói vàng tản ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có nồng đậm hơn vừa rồi không ít, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt.

Cho dù uy năng có lớn hơn trước một chút, cũng không đủ để gây thương tổn căn bản cho bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân của mình.

Ngay cả việc tiêu diệt mấy vạn Huyết Hải phân thân, thì cũng chỉ khiến Nguyên thần của mình bị tổn thương một chút mà thôi.

Lướt qua khói vàng do Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phun ra, Minh Hà liền không còn quan tâm nữa, mà chuyển toàn bộ tâm thần vào hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ.

Chỉ là Minh Hà không biết, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô thăng cấp

lên cực phẩm, biến hóa lớn nhất chính là Vẫn Thần Sa Lịch trong hồ lô.

Mà những Vẫn Thần Sa Lịch này, là căn bản của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, uy năng đề thăng không chỉ một chút.

Lại có khói vàng làm yểm hộ, Nguyên thần Minh Hà căn bản không có cách nào dò xét, nên mới cho rằng uy lực của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô không tăng lên bao nhiêu.

Hồng Vân trong trận thấy phản ứng của Minh Hà, trong lòng cũng đại hỉ.

Nếu nói trước đây là có phần thắng, thì hiện tại mới là hoàn toàn quyết định thắng cục.

Minh Hà lập tức sẽ phải hối hận vì sự khinh thường của mình.

Đương nhiên, Hồng Vân không ngốc đến mức vào thời khắc then chốt này lại nhắc nhở Minh Hà.

Mãi cho đến khi công kích của Minh Hà tới, Hồng Vân mới rốt cục mở miệng: "Minh Hà, tiếp theo chính là lúc ngươi Minh Hà phải trả hết nhân quả!" Nghe lời Hồng Vân nói, trên mặt Minh Hà cũng hiện lên một tia nghi hoặc, suy nghĩ trong chốc lát nhưng không tìm ra manh mối nào, sau đó không nhịn được mở miệng nói với Hồng Vân: "Hồng Vân ngươi có phải bị điên rồi không!" "Rõ ràng là ta đang chiếm thượng phong, ngươi còn dám nói năng khoác lác!" "Đợi ngươi đỡ được uy lực đại trận của ta rồi hãy nói không muộn!" Âm thanh Minh Hà còn chưa dứt, công kích của bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân lại lần nữa ập tới, đồng thời kiếm khí từ A Tỳ Nguyên Đồ cũng lao đến trước người Hồng Vân.

Nhìn công kích chẳng khác gì vừa rồi, trong lòng Hồng Vân cũng triệt để gạt bỏ lo lắng, vội vàng thu liễm toàn thân khí tức, tiếp tục

quán chú lực lượng Chuẩn Thánh lên Tiên Thiên linh bảo.

Bản nguyên Văn tự Nhân tộc có lực lượng Khí vận Nhân tộc gia trì, không cần Hồng Vân thôi động.

Mà những Tiên Thiên linh bảo này đã ở trạng thái cực hạn, nếu không có lực lượng Chuẩn Thánh gia trì, muốn đỡ được đòn này của Minh Hà e rằng sẽ có chút khó khăn.

Hiện tại, Vẫn Thần Sa Lịch khắp trời sắp rơi vào Huyết Hải, Hồng Vân tự nhiên sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm, nên những Tiên Thiên linh bảo này vẫn không thể sụp đổ.

Minh Hà bên này tự nhiên không rõ suy nghĩ của Hồng Vân.

Nhìn Hồng Vân dưới công kích của mình liên tiếp thất bại, trên mặt Minh Hà cũng lộ ra một nụ cười hài lòng.

Ngay lúc này, Vẫn Thần Sa Lịch khắp trời do Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô phun ra cũng đã đến trên Huyết Hải.

Vẫn Thần Sa Lịch vừa rơi xuống, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Hải phân thân trên Huyết Hải liền bắt đầu liên tiếp tiêu diệt.

Minh Hà vốn đang cười, cảm nhận được vô số phân thân trên Huyết Hải liên tiếp tiêu diệt, sắc mặt lập tức đại biến.

Phải biết, vừa rồi khói vàng tản ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng chỉ khiến mấy triệu Huyết Hải phân thân tiêu diệt, mà hiện tại chỉ trong một nháy mắt, đã có gần ức Huyết Hải phân thân vẫn lạc, Minh Hà sao có thể không chấn kinh?

Tuy nói có lực lượng bản nguyên Huyết Hải gia trì, Huyết Hải phân thân có thể tùy thời trọng sinh, nhưng lực lượng Nguyên thần Minh Hà lại không thể khôi phục nhanh như vậy.

Hiện tại, hơn nửa Huyết Hải phân thân bị Cửu Cửu Tán Hồn Hồ

Lô trực tiếp tiêu diệt, Nguyên thần Minh Hà cũng bị tổn thương không nhỏ.

Trong chốc lát, sắc mặt y cũng trở nên trắng bệch, thân ảnh càng run rẩy không ngừng, ngay cả đại trận cũng suýt chút nữa không duy trì nổi.

Hồng Vân bên này cảm nhận được sự chấn động của Huyết Hải Đại Trận, trên mặt cũng nở nụ cười.

Con bài ẩn giấu bấy lâu của mình cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng.

Là chủ nhân của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Hồng Vân tự nhiên rõ ràng uy năng của Vẫn Thần Sa Lịch trong hồ lô.

Khi Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chưa thăng cấp lên cực phẩm, những Vẫn Thần Sa Lịch này đã có thể uy hiếp đến tầng Chuẩn Thánh.

Hiện tại đã trở thành cực phẩm, thì ngay cả Chuẩn Thánh cảnh giới đỉnh phong e rằng cũng không thể chống đỡ nổi.

Mà những Huyết Hải phân thân này là do Nguyên thần Minh Hà và lực lượng bản nguyên Huyết Hải ngưng kết, đối với Vẫn Thần Sa Lịch hoàn toàn không có chút lực chống cự nào.

Lần này Minh Hà chỉ có thể 'ngậm bồ hòn làm ngọt' mà đi, đừng nói là bắt được mình, có thể miễn cưỡng duy trì Huyết Hải Đại Trận đã là tốt lắm rồi.

Theo Huyết Hải phân thân không ngừng tiêu diệt, sắc mặt Minh Hà càng thêm tái nhợt.

Nhìn Hồng Vân với vẻ mặt tươi cười trong trận, Minh Hà thở dài một hơi, sau đó mở miệng nói với Hồng Vân trong trận: “Không ngờ ngươi Hồng Vân lại còn có mưu kế như vậy!” “Lại còn giấu một con

bài tẩy như thế!" "Nhưng chỉ một kiện cực phẩm linh bảo mà muốn lão tổ ta thất bại, tuyệt không thể nào!" Nghe âm thanh Minh Hà, khóe miệng Hồng Vân hơi nhếch, sau đó với vẻ mặt khinh thường nói với Minh Hà: "Nói khoác không biết ngượng!" "Trước tiên hãy đỡ được Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của ta rồi hãy nói không muộn!" "Bất quá, ta e rằng ngươi Minh Hà sẽ không có cơ hội đó đâu, ha ha!" Nghe thấy lời châm chọc trong lời Hồng Vân, ngọn lửa giận trong lòng Minh Hà không thể áp chế được nữa, trực tiếp gầm lên với Hồng Vân: "Hồng Vân, đừng có kiêu căng!" "Hôm nay ta thà liều mạng với bản nguyên Huyết Hải cũng phải cho ngươi biết sự lợi hại của ta!" Nghe Minh Hà gầm lên giận dữ, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Không phải nói Hồng Vân sợ hãi, mà là y không muốn kế hoạch đã dày công chuẩn bị của mình công cốc.

Dù Hồng Vân không tin Minh Hà thật sự sẽ tế xuất toàn bộ bản nguyên Huyết Hải, nhưng cũng không dám có chút sơ suất nào.

Dù sao đây là Huyết Hải mà ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện hủy diệt, trong đó rốt cuộc ẩn chứa uy năng lớn đến mức nào, Hồng Vân cũng không thể phỏng đoán.

Vạn nhất Minh Hà thật sự mất trí, tế xuất toàn bộ bản nguyên Huyết Hải, thì y sẽ rơi vào thế bị động.

Tuy nói như vậy Minh Hà sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng cuối cùng mình cũng sẽ không chiếm được lợi lộc bao nhiêu.

Chương 481

Vì vậy, nhìn Minh Hà đang tức giận đến mức thất thố, trong lòng Hồng Vân cũng trở nên có chút bất an.

Minh Hà bên này nhìn Hồng Vân với vẻ mặt trịnh trọng, cuối cùng cũng từ cơn giận dữ mà bình tĩnh lại một chút.

Lúc này trong lòng Minh Hà cũng rơi vào do dự, đúng như Hồng Vân đoán, chính Minh Hà cũng không dám thật sự liều một phen, tiêu hao toàn bộ bản nguyên Huyết Hải.

Bởi vì làm như vậy, con đường chứng đạo của y không nói là triệt để đoạn tuyệt, nhưng cũng chẳng còn bao nhiêu hy vọng.

Dù sao, sau Chuẩn Thánh đỉnh phong chính là cảnh giới Chí Thánh.

Muốn từ Chuẩn Thánh đỉnh phong thăng cấp lên Chí Thánh, thì phải tìm được lực lượng Hỗn Nguyên của mình.

Mà Minh Hà đã sớm dung hợp với Huyết Hải, muốn đột phá thì Huyết Hải cũng phải đạt đến đỉnh phong.

Nếu bản nguyên Huyết Hải tiêu hao quá lớn, thì dù Minh Hà có tìm được con đường chứng đạo của mình, cũng không có cách nào bước vào, nên Minh Hà mới do dự như vậy.

Mà Hồng Vân bên này thì sẽ không cho Minh Hà bất kỳ cơ hội nào.

Dù biết Minh Hà thật sự có khả năng tế xuất toàn bộ bản nguyên Huyết Hải, nhưng y cũng không hề e ngại.

Cho dù có nguy cơ vẫn lạc, Hồng Vân cũng phải bắt Minh Hà trả giá.

Kiếp trước y đã mất đi cơ duyên Hồng Mông Tử Khí lớn như vậy, tự nhiên phải khiến Minh Hà huyết nợ máu trả.

Hơn nữa, Hồng Vân cũng không cảm thấy mình có nguy cơ vẫn lạc gì, dù sao tất cả những gì xảy ra trong Huyết Hải đều không thể che mắt được vị đạo huynh kia của mình.

Nghĩ xong những điều này, Hồng Vân cũng đã đưa ra quyết định, liền trực tiếp mở miệng nói với Minh Hà trên Huyết Hải: "Minh Hà, mọi người đều nói Huyết Hải của ngươi vô địch, ta thấy cũng chỉ đến thế thôi!" "Hôm nay nếu ngươi chịu khuất phục nhận thua, ta ngược lại có thể khai ân phóng cho ngươi một lần!" Nghe lời tru tâm của Hồng Vân, mắt Minh Hà đỏ hoe.

Tuy nói cuộc tranh đấu giữa y và Hồng Vân không có nhiều người biết, nhưng nếu y chịu khuất phục nhận thua, Hồng Vân sẽ trở thành chướng ngại trong Đạo tâm của y.

Đạo tâm có chướng ngại thì đừng nói đến việc chứng đạo Hỗn Nguyên, tu vi có thể không lùi bước đã là may mắn rồi.

Vì vậy, nghe xong lời Hồng Vân, Minh Hà mới có phản ứng như vậy.

Lời của Hồng Vân cũng khiến Minh Hà hạ quyết tâm tàn nhẫn, dù không thể tế xuất toàn bộ lực lượng Huyết Hải, y cũng phải lấy ra quá nửa bản nguyên ngưng tụ thành một đòn, để Hồng Vân biết uy thế của Huyết Hải của mình.

Đương nhiên, đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ của Minh Hà.

Dù sao, vô tận Huyết Hải phân thân đang không ngừng bị tiêu diệt dưới công kích của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân.

Nếu y cứ mãi dây dưa với Hồng Vân, chờ đến khi Nguyên thần trọng thương thì y sẽ phải rơi vào trạng thái trầm tịch.

Đến lúc đó, tuy bản nguyên Huyết Hải không bị tổn hao quá nhiều, nhưng y không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Trong hai cái hại chọn cái nhẹ hơn, Minh Hà vừa không dám để Nguyên thần của mình bị trọng thương, cũng không dám tiêu hao triệt để bản nguyên Huyết Hải.

Cuối cùng y chỉ có thể lựa chọn tiêu hao quá nửa lực lượng bản nguyên Huyết Hải hóa thành một đòn để phá cục.

Làm như vậy, tuy cũng phải mất thời gian dài để khôi phục, nhưng lại tránh được việc đoạn tuyệt con đường chứng đạo.

Tuy nói sau đòn này, Minh Hà sẽ không còn chút chiến lực nào, nhưng Minh Hà lại không có gì phải lo lắng.

Bởi vì Minh Hà không tin Hồng Vân có thể đỡ được một đòn của mình.

Phải biết, đòn này khác với những công kích tiêu hao lực lượng bản nguyên Huyết Hải trước đó.

Trước đây Minh Hà tiêu hao lực lượng bản nguyên Huyết Hải cũng chỉ là gia trì nó lên Huyết Hải Đại Trận, sự tiêu hao như vậy đối với Huyết Hải rộng lớn căn bản không đáng kể, không ảnh hưởng đến căn bản.

Mà hiện tại đòn này là do quá nửa bản nguyên Huyết Hải hóa thành, là Minh Hà lấy tương lai của mình ra làm tiền đặt cược.

Hồng Vân dù có nội tình Nhân tộc cũng căn bản không thể đỡ được.

Nghĩ đến tổn thất của mình, Minh Hà cũng từng trận đau lòng, nhưng để ngăn chặn kết quả tồi tệ hơn xảy ra, Minh Hà cũng không còn do dự nữa.

Sau đó, liền nghe Minh Hà cao giọng hô lên với Hồng Vân trong trận: "Hồng Vân, lần này ta sẽ cho ngươi nếm thử uy năng chân chính của Huyết Hải ta!" "Bản nguyên xuất!!!" Theo âm thanh Minh Hà dứt, toàn bộ Huyết Hải đều chìm vào tĩnh mịch.

Huyết Hải vốn hung dũng trước đó đã hoàn toàn bình lặng, thậm chí không nhìn thấy một chút sóng gợn nào.

Thấy cảnh này, Hồng Vân cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, ánh mắt cũng trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Hồng Vân biết dưới Huyết Hải bình lặng này, ẩn chứa nguy hiểm cỡ nào.

Thấy phản ứng của Hồng Vân, Minh Hà không hề có ý vui mừng.

Một mặt là toàn bộ tâm thần của Minh Hà đều đã đặt lên bản nguyên Huyết Hải, mặt khác là Minh Hà không cảm thấy mình có gì đáng để vui mừng.

Y đã bị ép phải tế xuất căn bản của Huyết Hải, dù có đánh bại Hồng Vân, thì cũng coi như là đã thiệt hại lớn.

Dù sao, nhiều bản nguyên Huyết Hải như vậy không biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục, hơn nữa trong thời gian bản nguyên Huyết Hải khôi phục, tu vi của y sẽ không tiến bộ chút nào.

Với lý do này, Minh Hà làm sao có thể vui mừng được?

Mà ngay khi Hồng Vân đang nhìn thân ảnh Minh Hà với vẻ mặt ngưng trọng, trên Huyết Hải lại xuất hiện biến hóa.

Theo Minh Hà rút đi quá nửa bản nguyên Huyết Hải, Huyết Hải vốn đầy huyết sát chi khí đục ngầu lại trở nên trong suốt hơn một chút, ngay cả chướng khí huyết sát tràn ngập trên Huyết Hải cũng loãng đi không ít.

Nhìn thấy sự biến hóa của Huyết Hải, trong lòng Hồng Vân chấn động, trên mặt trở nên vô cùng cảnh giác.

Bởi vì Hồng Vân biết rõ vì sao Huyết Hải lại có biến hóa như vậy, sau đó cũng không khỏi nhìn về phía Minh Hà trên Huyết Hải.

Thấy sắc mặt Minh Hà ngày càng tái nhợt, ánh mắt Hồng Vân cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

Mà Minh Hà bên này lại không biết Hồng Vân đang khẩn trương.

Cường chống lại cảm giác dị thường trong Nguyên thần sau khi hội tụ quá nửa bản nguyên Huyết Hải, y liền trực tiếp triệu hồi A Tỳ Nguyên Đồ, ngay sau đó càng là trực tiếp gắn kết lực lượng bản nguyên đã ngưng tụ lên hai kiếm.

Chờ đến khi quá nửa lực lượng bản nguyên Huyết Hải hoàn toàn gắn kết lên hai kiếm, Minh Hà thở phào một hơi, sau đó thân ảnh cũng chấn động, tiêu hao nhiều bản nguyên Huyết Hải như vậy, Minh Hà cũng đã đến cực hạn.

Mãi đến khi bản nguyên bên ngoài hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ ngưng tụ thành thực chất, liền nghe Minh Hà gầm lên một tiếng: "Đi!" Hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ toàn thân huyết sắc liền như mũi tên rời cung, phóng thẳng về phía Hồng Vân.

Theo hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ bay ra, hư không bị khóa chặt trong Huyết Hải Đại Trận đều sản sinh từng trận ba động, phảng phất cũng không chịu nổi phong mang của hai kiếm.

Khi Minh Hà gắn bản nguyên Huyết Hải lên hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ, Hồng Vân cũng không khỏi trợn tròn hai mắt, sau đó cảm nhận được khí tức của hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia hoảng loạn.

Bởi vì cảnh tượng lần này quả thực nằm ngoài dự liệu của Hồng

Vân.

Chương 482

Phải biết, tuy Hồng Vân đã có chút cảnh giác, nhưng thật sự không ngờ Minh Hà lại thật sự thực hiện chiêu hiểm này.

Cho dù Minh Hà không đến mức mất trí mà tế xuất tất cả bản nguyên Huyết Hải, thì cũng đã ngưng tụ quá nửa bản nguyên Huyết Hải.

Mà một đòn ngưng tụ quá nửa bản nguyên Huyết Hải, đừng nói là Hồng Vân, ngay cả Thánh nhân e rằng cũng phải nghiêm túc đối đãi.

Vì vậy Hồng Vân mới biểu hiện ra phản ứng như vậy.

Tuy nói trên người Hồng Vân có Bản nguyên Văn tự Nhân tộc bảo hộ, trừ phi đòn công kích này của Minh Hà có thể uy hiếp đến Thánh nhân, nếu không căn bản không có cách nào trực tiếp tiêu diệt Hồng Vân.

Nhưng phải biết lực lượng bản nguyên Văn tự trên người Hồng Vân vốn đã tiêu hao cạn kiệt, hiện tại hoàn toàn dựa vào căn bản của Bản nguyên Văn tự.

Nếu Bản nguyên Văn tự Nhân tộc bị tổn thương, thì tổn thất của mình sẽ rất lớn.

Với sự cân nhắc này, trong lòng Hồng Vân đương nhiên sẽ có chút bất an.

Nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, Hồng Vân liền khôi phục lại bình tĩnh.

Có sự chuyển biến này, cũng là bởi vì Hồng Vân nghĩ đến cuộc đối thoại với Chu Du ở Bồng Lai trước đó.

Nhớ đến lời chúc phúc của Chu Du, trong lòng Hồng Vân cũng vơi

đi chút lo lắng.

Dù vị đạo huynh kia của mình sẽ không can thiệp vào cuộc tranh nhân quả giữa mình và Minh Hà, nhưng lại có thể bảo đảm con đường đạo của mình sẽ không bị ảnh hưởng.

Lần này Minh Hà phải trả cái giá lớn như vậy, định trước sẽ không có chút thu hoạch nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồng Vân cũng không khỏi sinh ra một tia đắc ý, sau đó trên mặt cũng trở nên thản nhiên.

Mà Minh Hà với sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn Hồng Vân vẻ mặt thản nhiên, một cỗ nộ ý lại lần nữa dâng lên trong lòng.

Đương nhiên, cùng với nộ ý xuất hiện còn có ba phần khinh thường.

Nếu nói Hồng Vân có nội tình Nhân tộc có thể đỡ được công kích của mình, lộ ra biểu tình này Minh Hà còn thấy bình thường.

Nhưng hiện tại mình đã ngưng tụ quá nửa bản nguyên Huyết Hải vào đòn này, Hồng Vân lại vẫn phản ứng như vậy, thì đó chính là sự ngu xuẩn tột cùng rồi.

Trong mắt Minh Hà, Hồng Vân vẫn là Hồng Vân của kiếp trước không hề thay đổi, tuy có chút cơ duyên, nhưng lại không có bao nhiêu trí tuệ.

Trước đây có thể được Đạo Tổ ban cho cơ duyên thành Thánh, nhưng lại không có năng lực giữ được.

Hiện tại chuyển thế trở về thành tựu nội tình Nhân tộc, nhưng vẫn không phải là đối thủ của mình.

Mà Hồng Vân như vậy lại có thể có được Hồng Mông Tử Khí, còn có bằng hữu địa vị không tầm thường chiếu cố, Minh Hà cũng

cảm thấy có chút bất bình.

Ngay khi Minh Hà đang suy tư trong lòng, A Tỳ Nguyên Đồ cũng đã đến trước người Hồng Vân.

Nhìn Hồng Vân dưới uy áp sắc mặt dần đỏ bừng, Minh Hà cũng thu lại tâm tư, sau đó trong lòng cười lạnh một tiếng: "Dù ngươi Hồng Vân có vạn bàn cơ duyên, hôm nay cũng khó thoát khỏi cục diện thất bại!" Hồng Vân bên này đâu thể biết tâm tư của Minh Hà.

Lúc này y dưới một đòn của Minh Hà, đã không còn tâm trí để quan tâm nữa.

Bởi vì ngay khi A Tỳ Nguyên Đồ đến trước người Hồng Vân, mấy kiện Tiên Thiên linh bảo trước người y liền trực tiếp sụp đổ.

Những Tiên Thiên linh bảo này đã sớm bị Hồng Vân tế luyện, liên kết với Nguyên thần của Hồng Vân.

Tiên Thiên linh bảo vỡ nát, Nguyên thần Hồng Vân cũng bị tổn thương không nhỏ.

Theo mấy kiện Tiên Thiên linh bảo vỡ tan, một vết máu cũng đột nhiên xuất hiện ở khóe miệng Hồng Vân.

Mà cho dù như vậy, những Tiên Thiên linh bảo này cũng chỉ đỡ được trong một nháy mắt.

Còn chưa đợi Hồng Vân từ sự chấn động của Nguyên thần hoàn hồn, A Tỳ Nguyên Đồ đã đến trước mắt Hồng Vân, sau đó càng là trực tiếp đâm thẳng vào người Hồng Vân.

Thấy cảnh này, tim Minh Hà cũng thót lên tận cổ.

Việc những Tiên Thiên linh bảo trước người Hồng Vân sụp đổ đã nằm trong dự liệu của Minh Hà.

Dù sao những Tiên Thiên linh bảo này đều là Tiên Thiên linh bảo

cấp thấp bình thường, không có kiện nào lọt vào mắt Minh Hà, không đỡ được công kích của y cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, Minh Hà ngược lại sẽ coi trọng đôi chút.

Nhưng những thứ này không có kiện nào đáng để Minh Hà để ý.

Điều thật sự khiến Minh Hà lo lắng là những Bản nguyên Văn tự Nhân tộc quanh người Hồng Vân.

Tuy nói công kích của Huyết Hải Đại Trận trước đó đã khiến Minh Hà nhìn thấy giới hạn của những Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trước người Hồng Vân, nhưng Minh Hà vẫn có chút lo lắng.

Phải biết, Nhân tộc đã chứng đạo trở thành chủng tộc Thiên Địa nhân vật chính của Hồng Hoang, Bản nguyên Văn tự Nhân tộc tự nhiên không thể xem thường.

Mà ngay dưới sự chú thị của Minh Hà, A Tỳ Nguyên Đồ mang theo lực lượng bản nguyên Huyết Hải ép thân hình Hồng Vân liên tục lùi về sau, mũi kiếm chỗ phong mang suýt chút nữa đã phá vỡ Bản nguyên Văn tự Nhân tộc đang bảo vệ trước người Hồng Vân.

Theo thân ảnh Hồng Vân không ngừng lùi lại, máu tươi từ miệng cũng không ngừng nhỏ xuống.

Thấy thảm trạng của Hồng Vân, khóe miệng Minh Hà cũng không khỏi khẽ nhếch, thân hình cũng thả lỏng.

Tuy nói A Tỳ Nguyên Đồ mang theo bản nguyên Huyết Hải vẫn chưa thật sự phá vỡ Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trước người Hồng Vân, nhưng Minh Hà biết đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ cần A Tỳ Nguyên Đồ có thể phá vỡ Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trước người Hồng Vân, thì Hồng Vân sẽ không còn cơ hội lật ngược thế cờ.

Cùng lúc đó, uy năng của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trên Huyết Hải cũng giảm mạnh.

Phải biết, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vẫn luôn không ngừng tiêu hao Nguyên thần Minh Hà, hiện tại uy năng của kiện linh bảo này giảm mạnh, cũng đã cho Minh Hà có chút cơ hội thở dốc.

Cảm nhận được sự nhẹ nhõm truyền đến từ trong Nguyên thần, Minh Hà cũng không khỏi thở phào một hơi, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Hồng Vân bên này tự nhiên không được nhẹ nhõm như Minh Hà.

A Tỳ Nguyên Đồ mang theo bản nguyên Huyết Hải đã dồn Hồng Vân vào tuyệt cảnh.

Bản thân Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trước người Hồng Vân đã thiếu hụt lực lượng bản nguyên, uy năng bị hạn chế rất nhiều.

Hiện tại lại bị bản nguyên Huyết Hải không ngừng áp chế, cũng đang cận kề cực hạn.

Nếu không phải bản chất cao tuyệt, e rằng đã bị phá vỡ ngay tại chỗ.

Cảm nhận được Bản nguyên Văn tự trước người chấn động, thân ảnh Hồng Vân cũng run rẩy một trận.

Chương 483

Dù nói Hồng Vân đã sớm chuẩn bị, nhưng uy lực của hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ lúc này cũng nằm ngoài dự liệu của Hồng Vân.

Mà giờ phút này Hồng Vân đã không còn thủ đoạn nào khác, chỉ có thể hy vọng Bản nguyên Văn tự Nhân tộc có thể chống đỡ.

Nhưng khi thân ảnh Hồng Vân đã đến rìa Huyết Hải Đại Trận, không còn đường lui, y cũng chỉ có thể uể oải thở dài một hơi, mặc kệ hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ tung hoành.

Nhìn Hồng Vân ở rìa đại trận, ánh mắt Minh Hà cũng không khỏi nheo lại, trong mắt tràn đầy ý cười không thể kìm nén, sau đó Minh Hà lại không nhịn được mở miệng nói: "Hồng Vân, uy thế bản nguyên Huyết Hải của ta vẫn còn lọt vào mắt ngươi chứ!" "Ha ha…!" Nghe tiếng cười của Minh Hà truyền đến từ trong trận, khóe mắt Hồng Vân cũng giật giật, nhưng dưới sự áp chế của hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ, Hồng Vân lại không có lực để cất tiếng.

Thấy trạng thái của Hồng Vân, Minh Hà càng thêm ngang ngược: "Dù ngươi Hồng Vân có bao nhiêu cơ duyên, cũng khó địch lại Huyết Hải vô địch của ta!" Theo âm thanh Minh Hà vang lên, A Tỳ Nguyên Đồ lại tiến thêm một chút về phía trước Hồng Vân, một loạt Bản nguyên Văn tự Nhân tộc cũng đã đến bờ vực sụp đổ.

Mà ngay khi Minh Hà đang vô cùng kích động, Hồng Vân ánh mắt xám xịt, một tiếng long ngâm lại đột nhiên xuất hiện trên Huyết Hải.

Cùng với tiếng long ngâm vang lên, uy áp ngập trời cũng trực tiếp giáng xuống hư không Huyết Hải.

Chỉ trong nháy mắt, uy áp vô thượng đã truyền khắp toàn bộ hư không Huyết Hải.

Ngay cả đại trận trên Huyết Hải cũng không thể ngăn cản chút nào, đủ thấy uy áp mạnh mẽ đến nhường nào.

Theo uy áp giáng xuống, bất kể là Trấn Nguyên Tử bên ngoài Huyết Hải Đại Trận, hay Hồng Vân và Minh Hà trong trận, đều sửng sốt đứng tại chỗ với vẻ mặt kinh ngạc.

Cảnh tượng này cũng nằm ngoài dự liệu của mấy người.

Nhưng theo tiếng long ngâm và uy áp giáng xuống, biểu tình của ba người lại sản sinh những biến hóa khác nhau.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tuy cùng mừng rỡ, nhưng biểu tình lại có chút khác biệt.

Trấn Nguyên Tử là đơn thuần kích động, còn trong ánh mắt Hồng Vân lại lộ ra chút khó hiểu, hiển nhiên là không biết vì sao lại có biến hóa như vậy.

Còn Minh Hà, sau tiếng long ngâm vang lên, sắc mặt trực tiếp đại biến, sau đó thân hình càng không nhịn được run rẩy.

Sở dĩ mấy người lại có biến hóa như vậy, là bởi vì mấy người đều biết tiếng long ngâm vang vọng trời Huyết Hải và uy áp bao quanh thân thể đại biểu cho điều gì.

Không sai, tiếng long ngâm truyền đến từ thiên tế này, chính là do Khí vận Chân Long của Nhân tộc đã hóa hình phát ra.

Mà Khí vận Chân Long Nhân tộc đột nhiên giáng lâm, cũng đã khiến mấy người biết được kết cục.

Là tồn tại cảnh giới Thánh, uy áp của Khí vận Chân Long tự nhiên không phải Huyết Hải Đại Trận nhỏ bé có thể chống đỡ.

Cũng chỉ có uy áp phát ra từ tồn tại cảnh giới Thánh, mới khiến Minh Hà có cảm giác vô lực như vậy.

Vốn Hồng Vân còn đang hiếu kỳ, vì sao Khí vận Chân Long Nhân tộc của mình lại đột nhiên xuất hiện.

Chỉ là còn chưa đợi Hồng Vân hoàn toàn hiểu rõ, y đã kinh ngạc phát hiện, cùng với uy áp giáng xuống, từng đạo lực lượng Khí vận Nhân tộc xuất hiện trong hư không bên ngoài Bản nguyên Văn tự Nhân tộc, sau đó những lực lượng Khí vận này càng trực tiếp hội nhập vào trong Bản nguyên Văn tự, hóa thành lực lượng bản nguyên nồng đậm.

Đến đây, Hồng Vân mới hiểu ra, vì sao Khí vận Chân Long Nhân tộc lại đột nhiên xuất hiện, tất cả những biến hóa này đều là vì mình mang theo Bản nguyên Văn tự Nhân tộc.

Phải biết, lúc này Nhân tộc đã chứng đạo trở thành Thiên Địa nhân vật chính, là văn tự truyền thừa của Nhân tộc tự nhiên liên quan đến căn bản của Nhân tộc.

Nếu Bản nguyên Văn tự bị tổn thương, tuy nói sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn đến Khí vận Nhân tộc, nhưng ít nhiều cũng sẽ sản sinh ra vài biến số, thậm chí có khả năng sẽ can thiệp vào truyền thừa của Nhân tộc.

Là tồn tại bảo hộ Nhân tộc, Khí vận Chân Long Nhân tộc tự nhiên sẽ không để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Vì vậy, ngay khi A Tỳ Nguyên Đồ sắp đột phá Bản nguyên Văn tự, Khí vận Chân Long Nhân tộc liền trực tiếp xuất hiện trên Huyết Hải, quán chú lực lượng Khí vận Nhân tộc vào trong Bản nguyên Văn tự.

Tuy nói Hồng Vân là Văn Tổ Nhân tộc, nhưng sự hiểu biết của y về tương lai Nhân tộc vẫn còn hơi mờ nhạt, nên mới kinh ngạc như vậy khi Khí vận Chân Long Nhân tộc xuất hiện.

Mà có bản nguyên do lực lượng Khí vận Nhân tộc hóa thành bổ sung, Bản nguyên Văn tự Nhân tộc vốn đang cận kề phá toái cũng khôi phục thần dị, hoa quang thất thải tản ra chiếu sáng rực rỡ trong toàn bộ Huyết Hải Đại Trận.

Bản nguyên Văn tự Nhân tộc khôi phục uy năng, tự nhiên không phải A Tỳ Nguyên Đồ có thể địch lại.

Tuy nói lúc này bên ngoài A Tỳ Nguyên Đồ còn có quá nửa lực lượng Huyết Hải, nhưng so với toàn bộ Khí vận Nhân tộc, Huyết Hải cũng chẳng qua chỉ là một giọt nước trong biển cả.

Cũng chính là Bản nguyên Văn tự Nhân tộc không có bao nhiêu năng lực công kích, nếu không so với Chí Bảo cũng không hề thua kém.

Đương nhiên, tiền đề ở đây là Bản nguyên Văn tự có lực công kích, hơn nữa còn phải có lực lượng Khí vận Nhân tộc không ngừng gia trì.

Mà Bản nguyên Văn tự cũng không phải không có cơ hội trở thành tồn tại sánh ngang Chí Bảo, chỉ là muốn trở thành tồn tại như vậy, lực lượng Khí vận Nhân tộc trước tiên phải đạt đến một tầng thứ không thể tưởng tượng.

Theo bản nguyên được bổ sung, Bản nguyên Văn tự trước người Hồng Vân ngày càng cường hoành, A Tỳ Nguyên Đồ không những không thể tiến lên một chút nào nữa, mà ngược lại còn bị ép liên tục lùi về sau.

Thấy cảnh này, sắc mặt Minh Hà cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Minh Hà mới thật sự nhận ra Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trên người Hồng Vân đại biểu cho điều gì.

Ngay cả mình sở hữu Huyết Hải, nhưng so với toàn bộ Khí vận

Nhân tộc lại kém xa.

Cảm nhận được tình cảnh của A Tỳ Nguyên Đồ, Minh Hà bất đắc dĩ lộ ra một nụ cười khổ.

Uổng công mình còn tưởng rằng có Huyết Hải là có thể đứng bất bại ở Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không thể cưỡng ép tiêu diệt mình.

Nhưng hiện tại đối mặt với nội tình Nhân tộc, mình lại giống như một chiếc thuyền con giữa sóng lớn ngập trời, lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ bị lật đổ.

Và uy áp vô thượng truyền đến từ thiên tế, càng khiến Minh Hà rõ ràng, trận chiến này cục diện thất bại của mình đã định.

Bởi vì Minh Hà vô cùng rõ ràng uy năng của Chân Long Nhân tộc trên thiên tế lớn đến mức nào.

Đối với Khí vận Chân Long Nhân tộc, là chủ nhân Huyết Hải, Minh Hà tự nhiên có chút hiểu biết.

Cảnh Nhân tộc chứng đạo Thiên Đạo nhân vật chính trước đây Minh Hà cũng từng thấy, sự chấn động lúc đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Mà hiện tại Khí vận Chân Long Nhân tộc đột nhiên xuất hiện, dù nói không hề lộ ra chút ý muốn công kích mình, nhưng Minh Hà không cho rằng Khí vận Chân Long Nhân tộc đột nhiên xuất hiện chỉ là để chứng kiến.

Thêm vào đó là sự biến hóa của Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trước người Hồng Vân, Minh Hà đã triệt để hiểu ra.

Mình đối mặt với Hồng Vân có lực lượng Khí vận Nhân tộc gia trì, không còn cơ hội lật ngược thế cờ.

Nghĩ đến đây, Minh Hà uể oải thở dài một hơi, nhìn Hồng Vân trong trận, trong ánh mắt lộ ra một tia đố kỵ.

Mình có Huyết Hải rộng lớn làm nội tình, nhưng vẫn không địch lại Hồng Vân.

Tất cả những điều này đều là vì Hồng Vân có Thánh nhân làm bằng hữu.

Nếu không có Chu Du, Hồng Vân lúc đó đã thân tử đạo tiêu, làm sao còn có kỳ ngộ như hiện tại?

Suy nghĩ như vậy xuất hiện, Minh Hà càng cảm thấy bất bình, sau đó liền trực tiếp mở miệng nói với Hồng Vân trong trận: "Hồng Vân, hôm nay ta tuy bại nhưng không phải tội của chiến tranh!" "Nếu không phải ngươi có cơ duyên lớn, hôm nay há lại là đối thủ của ta!" Nghe lời Minh Hà nói, sắc mặt Hồng Vân thản nhiên, hơi điều chỉnh hô hấp, sau đó nói với Minh Hà đang vẻ mặt không phục: "Minh Hà, bại là bại, ở đâu ra nhiều lời bao biện như vậy!" "Ta có cơ duyên lớn, đó cũng là cơ duyên của ta, có liên quan gì đến ngươi!" Nghe xong Hồng Vân đáp lời, mặt Minh Hà cũng có chút co rút, sau đó không nhịn được gầm lên: "Dựa vào cái gì ngươi có thể được Đạo Tổ ban cho Hồng Mông Tử Khí!" "Dựa vào cái gì ngươi có cơ duyên lớn!" "Nếu không phải có Thánh nhân ra tay, tên tuổi ngươi Hồng Vân sớm đã tan thành mây khói rồi, còn có thể địch lại ta sao, ta không phục!" Hồng Vân trong trận nghe vậy, lại trực tiếp cười lớn: "Ha ha, uổng cho ngươi Minh Hà vẫn là tồn tại Tiên Thiên mà sinh, lại có thể hồ đồ đến vậy!" "Khi đạo huynh ta còn chưa thành đạo, ta và y đã là chí giao, tình nghĩa trong đó há lại là kẻ lòng dạ hẹp hòi như ngươi có thể hiểu được!" "Ngươi Minh Hà có thể lấy Huyết Hải làm cơ sở, ta thì không thể có được Hồng Mông Tử Khí sao!" "Ta có được Hồng Mông Tử Khí là số đã định, ngươi cùng tiểu nhân Côn Bằng cướp đoạt cơ duyên của ta, đó mới là hành vi tội ác tày trời!" "Lòng tham không đáy,

còn muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, thật là một chuyện cười lớn!" Nghe xong lời Hồng Vân, Minh Hà một trận tức giận, nhưng lại vô lực phản bác.

Chương 484

Tuy nói Minh Hà muốn nói ở Hồng Hoang lấy sức mạnh làm tôn, nhưng hiện tại Hồng Vân mới là bên có thực lực mạnh hơn.

Bất quá dù vậy, Minh Hà cũng không thể nhận thua.

Là một trong số ít Đại năng ở Hồng Hoang, Minh Hà tự nhiên có sự kiêu ngạo thuộc về mình.

Mà Hồng Vân bên này nhìn Minh Hà vẻ mặt kiêu ngạo, trên mặt lộ ra một tia trào phúng, sau đó trong lòng vừa động, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng sinh ra biến hóa.

Khí vận Chân Long Nhân tộc xuất hiện, lực lượng Khí vận Nhân tộc mang đến không những giúp Hồng Vân có cơ hội thở dốc, mà còn trực tiếp đặt nền móng cho chiến thắng của Hồng Vân.

Phải biết, đòn vừa rồi của Minh Hà bản thân đã là lựa chọn liều lĩnh.

Nếu nói một đòn dốc hết toàn lực của Minh Hà có thể trọng thương Hồng Vân thì còn tốt, nhưng nếu không thể thì Minh Hà chỉ còn con đường thất bại.

Hiện tại, quá nửa bản nguyên Huyết Hải đã bị tiêu hao cạn kiệt, đối với bản thân Minh Hà đã là gánh nặng cực lớn, càng không cần nói đến Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân vẫn đang không ngừng công kích.

Dù sao, dưới công kích của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, Nguyên thần Minh Hà tiêu hao cũng đã đến cực hạn.

Hiện nay, dưới sự gia trì của lực lượng Khí vận Nhân tộc, Bản nguyên Văn tự Nhân tộc đã khôi phục thần dị.

Có Bản nguyên Văn tự Nhân tộc gia trì, Hồng Vân liền không còn nhiều kiêng kỵ.

Bởi vì lúc này A Tỳ Nguyên Đồ đã không thể tạo thành uy hiếp đối với Bản nguyên Văn tự Nhân tộc, còn Hồng Vân có thể dùng toàn bộ lực lượng Nguyên thần để khống chế Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Và theo sự khống chế của Hồng Vân, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng khôi phục uy năng như trước.

Chỉ thấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô giữa không trung toàn thân sáng rực, khói bụi vàng khắp trời lao về phía Huyết Hải phân thân, cuối cùng lại bao phủ tất cả Huyết Hải phân thân.

Chờ đến khi khói bụi vàng tản ra từ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lắng xuống, từng đạo Huyết Hải phân thân liên tiếp tiêu thất trên Huyết Hải.

Khác với trước đây, Huyết Hải phân thân tiêu tán lúc này lại không thể phục sinh nữa.

Đương nhiên, điều này không phải nói Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có uy năng lớn như vậy, mà là vì lúc này bản nguyên Huyết Hải và Nguyên thần Minh Hà đã không đủ để chống đỡ nhiều Huyết Hải phân thân như vậy.

Khi Huyết Hải phân thân trên Huyết Hải tiêu tán quá nửa, ánh mắt Minh Hà cũng trở nên tản mác, hiển nhiên đã đến bờ vực trầm tịch.

Vốn Nguyên thần Minh Hà đã đến cực hạn, hiện tại lại tổn thất quá nửa bản nguyên Huyết Hải, tự nhiên không thể chịu đựng nổi công kích của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Cảm nhận được trạng thái Nguyên thần, Minh Hà cũng thở dài một tiếng, gắng gượng duy trì chút khí lực cuối cùng, quát vào Hồng Vân trong trận: “Hồng Vân, hôm nay ta tuy bại, nhưng không phải do

công lao của ngươi!" "Chỉ hận ta không có cơ duyên như ngươi!" Nhìn vẻ mặt cứng miệng của Minh Hà, Hồng Vân cũng không khỏi liếc một cái.

Đối với lời Minh Hà, Hồng Vân cũng không phủ nhận.

Dù sao nếu không phải Chu Du ra tay, y sớm đã thân tử đạo tiêu, càng đừng nói có một ngày tìm đến Minh Hà để kết thúc nhân quả.

Nghĩ xong những điều này, Hồng Vân cũng có chút thích nhiên, sau đó mở miệng nói với Minh Hà: "Minh Hà, nhân quả kiếp trước, quả báo kiếp này!" "Nếu ta có thể chuyển thế trọng sinh, thì kết cục của hai người các ngươi đã định sẵn!" Nói xong những lời này, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra một tia thích nhiên, sau đó tiếp tục nói: "Cơ duyên, giữ được mới gọi là cơ duyên!" Minh Hà bên này nghe xong lời Hồng Vân, trong mắt cũng không còn sự không cam lòng như trước, bởi vì Minh Hà cũng nghĩ đến đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân.

Dù nói hiện tại mình tổn thất không nhỏ, nhưng cũng không bằng việc Hồng Vân đã mất đi cơ duyên thành Thánh kia.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Minh Hà lộ ra một tia phức tạp.

Nhìn thân ảnh Hồng Vân trong trận, y há miệng nhưng không nói gì, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại, khí tức cũng theo đó suy yếu dần.

Thấy phản ứng của Minh Hà, sắc mặt Hồng Vân cũng ngẩn ra.

Bởi vì y thực sự không ngờ Minh Hà cuối cùng lại như vậy.

Bất quá, trên mặt Hồng Vân cũng không có biến hóa gì, chỉ bình thản nói với Minh Hà: "Lần này nhân quả giữa ngươi và ta đã tiêu hết!!!" Nghe lời Hồng Vân nói, Minh Hà không đáp lại, chỉ khẽ gật đầu, sau đó toàn bộ cơ thể liền bắt đầu chậm rãi tan rã, thân ảnh chậm

rãi biến mất trong hư không.

Thấy cảnh này, trong ánh mắt Hồng Vân cuối cùng cũng lộ ra một tia nhẹ nhõm.

Là một Đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, đồng thời lại rất hiểu Minh Hà, Hồng Vân tự nhiên biết lúc này Minh Hà đã rơi vào trạng thái trầm tịch.

Tuy nói Hồng Vân biết Minh Hà sẽ không vẫn lạc, nhưng y cũng không hề để tâm.

Lần này không những khiến Minh Hà rơi vào cảnh trầm tịch, mà còn khiến Minh Hà mất đi quá nửa bản nguyên Huyết Hải, thu hoạch đã đủ rồi.

Phải biết, mất đi nhiều bản nguyên Huyết Hải như vậy, Minh Hà muốn tái hiện thân không biết phải tốn bao nhiêu nguyên hội.

Ngay cả việc nói tổn thất của Minh Hà không bằng tổn thất Hồng Mông Tử Khí của mình, nhưng Hồng Vân biết đã không có kết cục nào tốt hơn thế này.

Dù sao chỉ cần Huyết Hải không cạn thì Minh Hà còn lâu mới vẫn lạc, mà Hồng Vân lại không có bản lĩnh lớn như vậy để hủy diệt Huyết Hải, tự nhiên sẽ không nghĩ quá nhiều.

Theo thân ảnh Minh Hà biến mất, Huyết Hải Đại Trận cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Huyết Hải Đại Trận lấy Huyết Hải làm cơ sở, không có Minh Hà, người chủ trì trận, đại trận tự nhiên cũng không thể duy trì.

Mà trong khi Huyết Hải Đại Trận từ từ biến mất, A Tỳ Nguyên Đồ trong đại trận cũng mất đi quang thải, bi minh một tiếng liền trực tiếp chui vào trong Huyết Hải.

Hai kiện linh bảo này là bản mệnh linh bảo của Minh Hà, đương nhiên có thể cảm nhận được trạng thái của Minh Hà.

Vì vậy, khi Minh Hà triệt để trầm tịch, hai kiếm linh bảo cũng lựa chọn trở về Huyết Hải, chờ đợi Minh Hà trở lại.

Nhìn hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo biến mất trước mắt mình, Hồng Vân tuy có chút xót xa, nhưng lại không hề có ý định ra tay.

Dù sao Minh Hà là Nguyên thần trầm tịch, chứ không phải thật sự vẫn lạc.

Vì nhân quả đã kết thúc, Hồng Vân tự nhiên không muốn lại kết thêm nhân quả gì với Minh Hà nữa.

Hơn nữa, Hồng Vân biết rõ, hai kiếm A Tỳ Nguyên Đồ đã sớm bị Minh Hà tế luyện.

Dù mình có giữ lại hai kiện linh bảo này, cũng không có cách nào triệt để thu làm của riêng.

Trừ phi có thực lực của Thánh nhân, xóa bỏ dấu ấn của Minh Hà trong hai kiếm, nếu không vĩnh viễn không thể sử dụng như ý.

Vì hai kiện linh bảo không thể dùng mà lại khởi tranh đoan với Minh Hà, cũng là có chút không khôn ngoan.

Không phải nói Hồng Vân kiêng kỵ, mà là không muốn vì chút tham lam mà ảnh hưởng đến con đường chứng đạo của mình.

Chờ đến khi A Tỳ Nguyên Đồ biến mất trong Huyết Hải, Hồng Vân mới thật sự thả lỏng.

Nhưng ngay sau khi Hồng Vân hoàn toàn thả lỏng, khí tức trên người lại đột nhiên suy yếu, ngay sau đó một ngụm nghịch huyết cũng không nhịn được mà trực tiếp phun ra.

Một đòn tiêu hao quá nửa bản nguyên Huyết Hải của Minh Hà không dễ dàng chống đỡ như vậy.

Dù nói Bản nguyên Văn tự Nhân tộc trước người Hồng Vân đã đỡ được đòn này, nhưng chỉ riêng dư ba cũng đã khiến Hồng Vân bị thương không nhỏ.

Chương 485

Nếu không phải cuối cùng Khí vận Chân Long Nhân tộc xuất hiện, e rằng Hồng Vân thật sự không nhất định có thể chống đỡ được.

Cũng nhờ có lực lượng Khí vận Nhân tộc bổ sung, Hồng Vân mới có thể chống đỡ, không bị bại lộ trước khi thân ảnh Minh Hà biến mất, nếu không bị Minh Hà nhìn thấy, e rằng sẽ lại sinh ra sóng gió.

Mà hiện tại Minh Hà đã rơi vào trầm tịch, Hồng Vân cũng không cần phải kiên trì nữa.

Khí trong lòng này đã tiết ra, không còn phong thái như trước.

Bất quá, phun ra một ngụm nghịch huyết, trên mặt tái nhợt của Hồng Vân lại khôi phục một tia huyết sắc.

Ngay lúc này, Huyết Hải Đại Trận cũng triệt để biến mất trong hư không.

Huyết Hải rộng lớn cũng khôi phục lại bình tĩnh, hệt như vẻ ban đầu mà Hồng Vân và mấy người đã thấy.

Chẳng qua Huyết Hải lúc này đã mất đi quá nửa bản nguyên, hung sát chi khí cũng giảm mạnh.

Huyết Hải thời kỳ toàn thịnh trước đây ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không dám tùy tiện đặt chân, mà hiện tại e rằng Chuẩn Thánh bình thường đến cũng không có nhiều uy hiếp, đủ thấy tổn thất của Minh Hà lần này lớn đến mức nào.

Huyết Hải Đại Trận triệt để tiêu tán, thân ảnh Trấn Nguyên Tử lại lần nữa xuất hiện trước mắt Hồng Vân.

Nhìn Trấn Nguyên Tử vẻ mặt kích động, trên mặt Hồng Vân cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Song, ngay lúc Hồng Vân chuẩn bị cất lời, Đạo tâm y chợt rung chuyển, biến hóa này khiến Hồng Vân ngây người.

Chẳng đợi y kịp phản ứng, vô số cảm ngộ như dòng sông Thiên Hà tuôn trào vào Nguyên thần, dưới sự trùng kích của vô tận Đạo ý, Nguyên thần Hồng Vân cũng chợt hoảng hốt.

Cảm nhận được dị tượng trong Nguyên thần, Hồng Vân căn bản không kịp giao lưu nhiều với Trấn Nguyên Tử, chỉ đành miễn cưỡng liếc nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, sau đó liền không tự chủ mà đắm chìm vào cảnh giới ngộ Đạo.

Đương nhiên, đây không phải vì Hồng Vân khát khao ngộ Đạo đến vậy, mà bởi vì y vừa kết thúc đại chiến với Minh Hà, Nguyên thần bị tổn thương chưa kịp hồi phục, liền chịu trùng kích của Đại Đạo chân ý, tự nhiên không cách nào khống chế.

Trên Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử nào hay biết biến hóa trong Nguyên thần Hồng Vân.

Thấy trạng thái Hồng Vân biến đổi, sắc mặt y cũng khẽ biến, tức thì liền bay vọt đến bên Hồng Vân, sợ rằng y sẽ xảy ra bất trắc, dù sao Trấn Nguyên Tử cũng không rõ Minh Hà có dùng chiêu sát thủ nào không.

Đúng lúc Trấn Nguyên Tử lòng thấp thỏm xem xét tình trạng Hồng Vân, y cũng nhìn rõ trạng thái của bạn mình.

Thấy Đại Đạo chân ý quanh Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử trợn tròn hai mắt, bởi y phát hiện Hồng Vân vậy mà lại lần nữa tiến vào cảnh giới ngộ Đạo.

Không kịp nghĩ nhiều, Trấn Nguyên Tử vội vàng vung tay áo, bố trí đại trận quanh Hồng Vân, ngăn cản y bị quấy nhiễu.

Phải biết rằng lúc này Hồng Vân vừa kết thúc đại chiến với Minh

Hà, trạng thái chưa hồi phục đã đắm chìm vào cảnh ngộ Đạo, nếu bị quấy nhiễu, e rằng Đạo đồ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đợi đến khi trận pháp bố trí xong, Trấn Nguyên Tử mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới kịp suy nghĩ về biến hóa của Hồng Vân.

Mãi một lúc sau, trên mặt Trấn Nguyên Tử mới lộ vẻ bừng tỉnh, hiển nhiên là đã hiểu ra nguyên do biến hóa của Hồng Vân.

Nhân quả giữa Hồng Vân với Côn Bằng và Minh Hà không hề tầm thường, còn liên quan đến Hồng Mông Tử Khí tạo hóa vô thượng như vậy, nên lần này sau khi kết thúc nhân quả với hai kẻ đó, thu hoạch của Hồng Vân tự nhiên sẽ không ít.

Nghĩ thông suốt những điều này, trên mặt Trấn Nguyên Tử cũng lộ vẻ kích động.

Hồng Vân trước đây đã tìm được con đường Chứng Đạo, tuy bị hạn chế bởi Để Uẩn nên chưa thể tấn thăng Chí Thánh cảnh giới, nhưng cũng có thực lực sánh ngang Chí Thánh.

Lần này y lại một lần nữa đắm chìm vào cảnh giới ngộ Đạo, ắt hẳn có thể tiến thêm một bước để thành tựu Chí Thánh.

Là bạn bè chí cốt của Hồng Vân, thấy y có được tạo hóa này, Trấn Nguyên Tử tự nhiên khó nén sự hưng phấn.

Đương nhiên, đối với việc Hồng Vân lần nữa ngộ Đạo, Trấn Nguyên Tử cũng có chút hâm mộ.

Cơ duyên ngộ Đạo như vậy không phải dễ có được, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có một lần khi thành lập Địa Tiên Phủ.

Vậy mà Hồng Vân lại liên tiếp tiến vào cảnh giới ngộ Đạo, trong thời gian ngắn như thế có thể tấn thăng Chí Thánh, Trấn Nguyên Tử tự nhiên không khỏi cảm khái.

Song, hâm mộ thì hâm mộ, Trấn Nguyên Tử lại không hề có tư tâm nào khác.

Bởi Trấn Nguyên Tử hiểu rõ Hồng Vân có được cơ duyên này, nhưng cũng đã trải qua không ít ma nạn.

Kiếp trước Hồng Vân vốn có cơ duyên vô thượng là Hồng Mông Tử Khí, nếu không bị Côn Bằng và Minh Hà ám hại, thậm chí có cơ hội trực tiếp thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân.

Mặc dù Thiên Đạo Thánh nhân cần phải khắc Nguyên thần vào Thiên Đạo Hồng Hoang, nhưng đó cũng là Thánh nhân!

Hồng Vân đã mất đi tạo hóa lớn lao như vậy, nên có được cơ duyên hiện tại cũng là điều lẽ đương nhiên.

Là bạn bè chí cốt của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đương nhiên hiểu rõ những gì y đã trải qua, càng hiểu rõ những phong hiểm trong đó.

Bởi vậy, lúc này y không hề có ý niệm đố kỵ nào, chỉ là cảm khái người bạn tốt của mình cuối cùng cũng hóa giải được tâm kết.

Tại sâu trong hư không trên Huyết Hải, một thân ảnh ngồi khoanh chân giữa không trung, chính là Chu Du đang trấn giữ trận cho Hồng Vân.

Toàn bộ quá trình Hồng Vân đại chiến với Minh Hà đều được Chu Du dõi theo.

Thấy Minh Hà hoàn toàn chìm vào tĩnh mịch, Hồng Vân đắm chìm vào ngộ Đạo, ánh mắt Chu Du bình thản, trên mặt không chút biến sắc, bởi vì tất cả mọi việc đều nằm trong dự liệu của y.

Ngay cả sự xuất hiện của Chân Long Khí Vận Nhân Tộc cũng không thoát khỏi dự đoán của Chu Du.

Là một tồn tại Thánh nhân Bát Trọng Thiên đỉnh phong, năng lực của Chu Du không phải Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử có thể suy đoán.

Ngay từ khi mấy người Bồng Lai còn chưa khởi hành, Chu Du đã biết rõ kết cục.

Cũng chính vì biết kết quả, Chu Du mới yên tâm để Hồng Vân đến, và sau khi giáng lâm Huyết Hải đã nói rõ với Minh Hà rằng mình sẽ không tham dự tranh đấu giữa hai người họ.

Đương nhiên, sở dĩ Chu Du không nói rõ với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, cũng là vì y không muốn Hồng Vân vì mình mà khinh địch Minh Hà.

Phải biết rằng Chu Du đối với hai người bạn tốt này có kỳ vọng không nhỏ, mong họ có thể sớm ngày Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Nếu Hồng Vân không hề coi trọng trận chiến này, chắc chắn sẽ không có được thu hoạch như hiện tại.

Chỉ khi thực sự trải qua, mới có thể có được cảm ngộ sau khi kết thúc.

Đối với kết cục của Minh Hà, Chu Du cũng không thấy đáng tiếc, hơn nữa Minh Hà cũng không thực sự vẫn lạc.

Chỉ là Huyết Hải vốn là trọng địa của Hồng Hoang, liên quan đến sự tấn thăng của Hồng Hoang, lần này đại bán Bản Nguyên đã bị Minh Hà tiêu hao cạn kiệt, cũng khiến Chu Du có chút bất đắc dĩ.

Bởi vậy, sau khi Hồng Vân ngộ Đạo, Chu Du liền hóa vô tận Hỗn Độn Chi Khí thành Tiên Thiên Để Uẩn đánh vào sâu trong Huyết Hải, dùng để khôi phục Bản Nguyên Huyết Hải.

Đương nhiên, Tiên Thiên Để Uẩn này tuy đủ để bù đắp Để Uẩn Huyết Hải, nhưng lại không thể khiến Minh Hà nhanh chóng hồi

phục.

Chương 486

Nguyên nhân căn bản khiến Minh Hà chìm vào tĩnh mịch lần này là do Nguyên thần bị trọng thương, Tiên Thiên Để Uẩn mà Chu Du ngưng tụ đối với Nguyên thần Minh Hà không có chút tác dụng hồi phục nào.

Sở dĩ Chu Du làm vậy, còn một phần là vì nhân quả giữa Hồng Vân và Minh Hà đã kết thúc, cho dù Minh Hà hồi phục cũng sẽ không còn gây tranh chấp lớn với Hồng Vân nữa.

Thêm vào đó, Chu Du đối với Minh Hà đã sớm không còn bao nhiêu ác cảm, nên mới hao phí công sức khôi phục Bản Nguyên Huyết Hải.

Nhìn vô tận Tiên Thiên Để Uẩn dung nhập vào Bản Nguyên Huyết Hải, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó liền không còn quan tâm đến biến hóa của Huyết Hải nữa.

Ngay lúc Chu Du chuẩn bị hiện thân, trong Nguyên thần y chợt truyền đến một trận ba động.

Cảm nhận được dị dạng của Nguyên thần, Chu Du khẽ giật mình, sau đó liền lập tức phản ứng.

Hiểu rõ nguyên nhân gây ra ba động trong Nguyên thần, khóe miệng Chu Du cũng khẽ cong lên.

Lúc này, Chu Du cũng không còn tâm tư quan tâm đến hai người Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Tuy nói Hồng Vân đã đắm chìm vào ngộ Đạo, không có bao nhiêu năng lực phản kháng, nhưng Trấn Nguyên Tử lại là một Chí Thánh tồn tại.

Có Trấn Nguyên Tử thủ hộ, Hồng Vân sẽ không gặp bất trắc nào.

Hơn nữa, nơi Huyết Hải cũng không ai dám dễ dàng đặt chân đến, Chu Du căn bản không cần lo lắng gì.

Song, Chu Du biết lần này mình rời đi không biết bao lâu, nên trực tiếp truyền âm cho Trấn Nguyên Tử nói: "Trấn Nguyên Tử, lần này Hồng Vân thu hoạch không nhỏ, cảnh giới Chí Thánh cũng đã không còn trở ngại!

Đợi đến khi Hồng Vân tỉnh lại, hai ngươi có thể tự mình đến Bồng Lai, để Hồng Vân ổn định cảnh giới!

Ta có việc gấp, sẽ không ở lại cùng hai ngươi!" Nghe thấy thanh âm Chu Du vang lên trong Nguyên thần, Trấn Nguyên Tử liền vội vàng đứng dậy.

Tuy không biết có việc gì gấp gáp khiến vị Đạo huynh này phải vội vàng đến vậy, nhưng y cũng không có ý hỏi han.

Bởi Trấn Nguyên Tử hiểu rõ, trong Hồng Hoang này không có bao nhiêu việc mà vị Đạo huynh của mình không thể giải quyết.

Cho dù Chu Du có gặp phải việc khẩn cấp nào, y cũng không giúp được gì, nên Trấn Nguyên Tử cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nói vọng vào hư không: "Trấn Nguyên Tử hiểu rõ!

Có ta thủ hộ Hồng Vân, Đạo huynh cứ yên tâm!" Nghe tiếng Trấn Nguyên Tử, Chu Du khẽ gật đầu, sau đó thân ảnh liền trực tiếp biến mất trong hư không trên Huyết Hải.

Cảm nhận uy áp quen thuộc trong hư không biến mất, Trấn Nguyên Tử biết Chu Du đã rời đi.

Y liền thu liễm tâm thần, nhìn sang Hồng Vân bên cạnh.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử biết lúc này Hồng Vân không hề cảm tri

được ngoại giới, nhưng y vẫn như bị ma xui quỷ khiến mà liếc nhìn một cái.

Trước đây, Trấn Nguyên Tử cảm thấy Hồng Vân có thể tấn thăng, ít nhiều vẫn mang theo chút phỏng đoán.

Nhưng hiện tại vị Đạo huynh của mình đã mở lời, vậy thì Hồng Vân tất nhiên có thể tấn thăng cảnh giới Chí Thánh.

Có được sự xác nhận, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng ít nhiều có chút kích động, sau đó nói với Hồng Vân đang bất động: "Thời gian ngắn như vậy đã thành tựu Chí Thánh, trong Hồng Hoang cũng là một đoạn truyền kỳ a!" Trấn Nguyên Tử nói xong, nhìn Hồng Vân không chút biến đổi, cười lắc đầu, tiếp tục nói: "Huyết Hải tuy bình tĩnh, nhưng cũng là địa bàn của người khác, vẫn là mau đưa ngươi về Ngũ Trang Quán trước thôi!" Nói đoạn, Trấn Nguyên Tử vung tay áo, thu Hồng Vân cùng trận pháp vào trong tay áo, tiếp đó thân ảnh cũng trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lúc này, Nguyên thần Hồng Vân đang chìm đắm trong Đại Đạo tham ngộ, chỉ cần ngoại giới không quấy nhiễu Nguyên thần tham ngộ thì sẽ không có ảnh hưởng gì.

Huống hồ, bên ngoài Hồng Vân còn có đại trận do Trấn Nguyên Tử bố trí thủ hộ, cho dù tùy ý di chuyển cũng sẽ không có vấn đề gì.

Bởi vậy, Trấn Nguyên Tử mới lựa chọn đưa Hồng Vân về Ngũ Trang Quán.

Còn việc Trấn Nguyên Tử vì sao không đưa Hồng Vân về Bồng Lai, là vì Bồng Lai ở rất xa trong Hỗn Độn, Trấn Nguyên Tử lo lắng trong Hỗn Độn sẽ ảnh hưởng đến việc Hồng Vân tham ngộ Đại Đạo, nên mới không lựa chọn.

Theo sự biến mất của mấy người, Huyết Hải lại lần nữa trở về

tĩnh lặng.

Đại chiến giữa Hồng Vân và Minh Hà lần này tuy trận thế không nhỏ, nhưng lại không gây ra chút sóng gió nào trong Hồng Hoang.

Tất cả những điều này đương nhiên đều là do Chu Du che giấu.

Dù sao, lần trước Côn Bằng vẫn lạc, một món Cực phẩm Linh Bảo Vạn Tượng Bảo Bàn bị thất lạc đã khiến Bắc Minh trở thành vùng đất hỗn loạn.

Hiện tại Minh Hà lại có đến ba món Cực phẩm Linh Bảo.

Mặc dù Huyết Hải hiểm ác hơn Bắc Minh, nhưng vẫn có vô số sinh linh Hồng Hoang đến mạo hiểm.

Bởi vì người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Chu Du tuy không để tâm, nhưng cũng hiểu rõ sức hấp dẫn của mấy món Cực phẩm Linh Bảo đối với sinh linh Hồng Hoang lớn đến mức nào.

Nếu không che giấu, e rằng ngay cả cấp bậc Chuẩn Thánh cũng sẽ ùn ùn kéo đến Huyết Hải.

Các tồn tại Chuẩn Thánh tầm thường không thể biết rõ Để Uẩn thực sự của Minh Hà.

Với nhiều tu sĩ đến như vậy, Huyết Hải chắc chắn sẽ hỗn loạn như Bắc Minh.

Hơn nữa, những tồn tại có thể vào Huyết Hải đều được coi là tinh anh của Hồng Hoang, tổn hao quá nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến Hồng Hoang.

Là tồn tại thủ hộ Hồng Hoang, Chu Du tự nhiên không muốn thấy cảnh này, nên dứt khoát trực tiếp che giấu Thiên Cơ của Huyết Hải, để khỏi phải phiền lòng khi thấy Huyết Hải hỗn loạn sau này.

Với thực lực của Chu Du, việc che giấu Thiên Cơ của Huyết Hải, ngay cả các tồn tại Thánh nhân cũng không hề cảm tri được, huống chi là tu sĩ tầm thường.

Dù cho hiện tại Chu Du rời đi, Thiên Cơ Huyết Hải có khôi phục, cũng sẽ không có bao nhiêu người để ý.

Tuy nói các Thánh nhân thấy biến hóa của Huyết Hải chắc chắn sẽ có chút suy đoán, nhưng cũng sẽ không có bất kỳ hành động nào.

Những Thánh nhân đó rất rõ ràng, biến hóa của Huyết Hải có liên quan đến Chu Du, họ không dám chọc giận Chu Du.

Còn về các tu sĩ tầm thường, họ sẽ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Quay trở lại Chu Du, sau khi rời khỏi Huyết Hải, Chu Du lần nữa xuất hiện thì đã đến Đông Hải.

Sở dĩ Chu Du vội vàng đến Đông Hải như vậy, lại là vì Nguyên thần cảm ứng trước đó.

Phải biết rằng lần giáng lâm này của Chu Du, không chỉ vì trấn giữ trận cho Hồng Vân, mà quan trọng hơn là trợ lực Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Ba động truyền đến từ Nguyên thần trước đó, chính là biến hóa trong tu hành của Chúc Long.

Tuy nói với cảnh giới của Chu Du lúc này, có thể coi là liệu sự như thần, nhưng Chúc Long liệu có thể Chứng Đạo Hỗn Nguyên hay không, Chu Du thật sự không có bao nhiêu khái niệm.

Đây không phải nói thực lực Chu Du không đủ, dù sao Chu Du ra tay, giúp đỡ Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên vẫn là rất dễ dàng.

Song, nếu làm như vậy sẽ ảnh hưởng cực lớn đến việc tấn thăng sau này của Chúc Long, nên Chu Du mới không động đến loại tâm tư

này.

Chương 487

Đương nhiên, ở đây nói là Chu Du cưỡng ép thúc đẩy Chúc Long tấn thăng, nếu nói Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên chỉ còn thiếu một chút, thì Chu Du ra tay, ảnh hưởng đến Chúc Long sẽ không quá lớn.

Song, ảnh hưởng dù không lớn thì vẫn là có ảnh hưởng.

Chứng Đạo Hỗn Nguyên chỉ có thể dựa vào chính mình mới coi là chân chính siêu thoát.

Chu Du cũng hy vọng Chúc Long và những người khác có thể tự mình Chứng Đạo.

Sau khi cảm nhận tu hành của Chúc Long đã có kết quả, Chu Du cũng lập tức đến Đông Hải.

Lơ lửng trên Đông Hải, Đạo tâm vốn luôn bình tĩnh của Chu Du cũng có chút ba động.

Tuy nói Chu Du trên đường đi, Chúc Long không giúp đỡ quá nhiều, nhưng Chu Du đối với Chúc Long vẫn có tình cảm vô cùng sâu đậm, bởi Chúc Long đối với Chu Du không hề giữ lại chút gì.

Khi Long Hán Đại Kiếp, Chu Du còn chưa hóa hình, trong cục diện nghiêm trọng như vậy, Chúc Long không những lưu lại Bản Mệnh Tinh Huyết thủ hộ Chu Du, mà còn chuẩn bị sẵn Tiên Thiên Chí Bảo cho Chu Du.

Dù những Tiên Thiên Linh Bảo này không đồng hành cùng Chu Du quá lâu, nhưng cũng đã giúp Chu Du vượt qua thời kỳ yếu ớt.

Dù sao khi Chu Du du lịch lần đầu, nếu không có Tiên Thiên Linh Bảo, sao dám đến gần xem Đại La tranh đấu, e rằng đã sớm bị dư ba

hủy diệt.

Bởi vậy, đối với Chúc Long, Chu Du cũng vô cùng tôn trọng.

Nay Chúc Long sắp Chứng Đạo, hồi tưởng lại những cảnh tượng xưa, Đạo tâm Chu Du tự nhiên sẽ rung động.

Song, chỉ lát sau, Chu Du liền một lần nữa thu liễm tâm thần, ánh mắt cũng trở nên vô cùng kiên định.

Đối với việc Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên lần này, Chu Du đã có sự tính toán.

Nếu Chúc Long không thể thuận lợi Chứng Đạo, thì dù mình có cưỡng ép ra tay, cũng nhất định phải giúp y tấn thăng Hỗn Nguyên, nếu không, Đại Đạo phản phệ sau khi Chứng Đạo thất bại không phải là điều dễ chịu.

Một khi Chứng Đạo thất bại, dưới sự phản phệ của Đại Đạo sẽ thập tử vô sinh.

Dù có Tiên Thiên Chí Bảo thủ hộ, cũng sẽ không có tác dụng gì, bởi vì đây không phải là Thiên Đạo ra tay, mà là Đại Đạo phản phệ.

Tuy nói mình cưỡng ép ra tay, tương lai Chúc Long tấn thăng sẽ đối mặt với khó khăn cực lớn, nhưng vẫn tốt hơn là hoàn toàn tan biến.

Chu Du tự nhiên biết phải lựa chọn thế nào.

Sau khi nghĩ xong, Chu Du không còn do dự nữa, thân hình chợt lóe lên, trực tiếp xuất hiện bên ngoài Chúc Long Điện.

Sở dĩ Chu Du không xuất hiện bên cạnh Chúc Long, lại là vì sợ ảnh hưởng đến việc Chúc Long tham ngộ.

Chúc Long tu hành có kết quả, nhưng không có nghĩa là y có thể giao lưu tùy ý như bình thường.

Là người đầu tiên trong Hồng Hoang Chứng Đạo Hỗn Nguyên, Chu Du tự nhiên vô cùng rõ ràng về quá trình Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Đối với tu sĩ tu hành Tam Thi Đại Đạo thông thường mà nói, chém hạ Tam Thi, tìm được con đường Chứng Đạo, chính là bước đầu tiên của Chứng Đạo.

Hoàn thành bước đầu tiên này chính là cảnh giới Chí Thánh thông thường.

Sau đó hoàn toàn tham ngộ Đại Đạo chi diệu, Tam Thi hợp nhất Nguyên thần liền có thể đột phá, nửa bước đặt chân vào Thánh cảnh nhưng lúc này vẫn chưa thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La.

Chỉ khi hoàn thành bước cuối cùng, độ qua Chứng Đạo Chi Kiếp, mới có thể chân chính trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trước khi độ kiếp sẽ không có bao nhiêu phong hiểm, điều nguy hiểm chỉ có Đại Đạo Chi Kiếp.

Tuy nhiên, sau khi bước thứ hai của Chứng Đạo là Tam Thi hợp nhất, Nguyên thần liền tự động tấn thăng, lúc này sẽ bị Đại Đạo phát giác mà giáng xuống kiếp nạn.

Hiện tại, Tam Thi của Chúc Long bắt đầu dung hợp, đang cảm ngộ Đại Đạo chi diệu và xung kích con đường Hỗn Nguyên, tự nhiên không thể có chút sai sót nào.

Chu Du cũng lo lắng sự xuất hiện của mình sẽ khiến Đạo tâm Chúc Long có chút ba động, làm hỏng cơ duyên tham ngộ, nên mới không trực tiếp xuất hiện trong điện, mà tĩnh lặng ở bên ngoài điện, chờ đợi Chúc Long tham ngộ hoàn thành.

Tuy nói là ở bên ngoài điện, nhưng mọi biến hóa khí tức của Chúc Long đều lọt vào mắt Chu Du.

Cảm nhận trạng thái Hỗn Nguyên như nhất của Chúc Long trong điện, trong lòng Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó, Chân thân Chu Du không ở đây, chỉ lưu lại một luồng Nguyên thần chi lực đặt ở Đông Hải.

Mà một luồng Nguyên thần tuy có thể cảm tri biến hóa tu hành của Chúc Long, nhưng chung quy vẫn không quá minh xác.

Dù sao Chứng Đạo Hỗn Nguyên có liên quan đến huyền diệu của Đại Đạo, Chu Du dù mạnh đến mấy cũng chỉ là cảnh giới Thánh nhân Bát Trọng Thiên, cách đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn một đoạn đường rất dài, huống chi là đạt đến tầng thứ Đại Đạo.

Ngay cả việc sau lần tấn thăng trước đó, để giúp đỡ Hồng Quân mà tạm thời dừng lại việc dung hợp với Thiên Đạo, cũng đã tốn của Chu Du rất nhiều công sức.

Lần này chỉ là một luồng Nguyên thần chi lực, đương nhiên sẽ không có quá nhiều thu hoạch.

Song, hiện tại Chân thân Chu Du giáng lâm, vậy thì khác rồi.

Giờ đây, Chúc Long dù có biến hóa khí tức nhỏ nhất cũng không thể che giấu khỏi cảm tri của Chu Du.

Nhìn trạng thái của Chúc Long trong điện, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một nét vui mừng.

Sở dĩ Chu Du có phản ứng như vậy, lại là vì Chu Du hiểu rõ Chúc Long lần tấn thăng này đã không còn vấn đề gì.

Tuy nói hiện tại Tam Thi của Chúc Long còn chưa dung hợp, nhưng chỉ từ khí tức thoát ra ngoài thân Chúc Long, Chu Du đã có thể biết lần đột phá này của Chúc Long là chuyện nước chảy thành sông.

Song, Chu Du tuy vui mừng, nhưng cũng không buông lỏng cảnh

giác, bởi vì giai đoạn hiện tại đối với Chúc Long vô cùng quan trọng.

Tuy nói giai đoạn này là lúc tu sĩ tham ngộ Đại Đạo chi diệu, lĩnh ngộ áo nghĩa Tam Thi Đại Đạo để tìm kiếm Tam Thi hợp nhất, cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn, nhưng phải biết rằng trong giai đoạn này nếu Chúc Long không thể hoàn toàn lĩnh ngộ áo nghĩa Tam Thi Đại Đạo, thì việc Tam Thi dung hợp tiếp theo sẽ xuất hiện khiếm khuyết.

Tam Thi không thể viên mãn dung hợp, thì Chứng Đạo Hỗn Nguyên sẽ không còn nhiều hy vọng.

Chưa kể Tam Thi miễn cưỡng dung hợp có thể khiến Nguyên thần đột phá hay không, ngay cả khi Nguyên thần có thể đột phá, cũng không thể độ qua Đại Đạo Chi Kiếp.

Dù Chu Du cưỡng ép ra tay giúp đỡ Chúc Long, khiến Chúc Long có thể thành công tấn thăng, nhưng sau này Chúc Long sẽ không cần phải nghĩ đến việc đột phá nữa.

Hơn nữa, Thánh cảnh thành tựu như vậy, còn không bằng Thánh nhân thông thường, chỉ có thể gọi là Ngụy Thánh.

Bởi vậy, lúc này Chu Du không hề buông lỏng, mà luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu Chúc Long lĩnh ngộ không đúng đắn, thì Chu Du thà cưỡng ép cắt đứt việc lĩnh ngộ của Chúc Long, khiến Chúc Long bỏ lỡ lần đột phá này, cũng sẽ không để Chúc Long cưỡng ép dung hợp Tam Thi.

Dù sao, bỏ lỡ cơ hội này, Chúc Long vẫn còn khả năng Chứng Đạo lần nữa, còn nếu cưỡng ép tấn thăng, thì tương lai sẽ không còn hy vọng nữa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là con đường Chu Du để lại cho Chúc Long, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, Chu Du cũng sẽ không làm như

vậy.

Chương 488

Đúng lúc này, quanh thân Chúc Long đang ngồi khoanh chân trên đại điện lại xuất hiện biến hóa.

Cảm nhận được khí tức ba động của Chúc Long, ánh mắt Chu Du khẽ co lại, vội vàng thu liễm tâm thần, nhìn về phía đại điện.

Dưới sự cảm tri của Nguyên thần Chu Du, cảnh tượng trong đại điện cũng hoàn toàn hiện rõ trong đầu y.

Chỉ thấy trên đại điện, Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long đang nhắm chặt mắt từ từ hiện ra, huyền quang rực rỡ từ Tam Hoa tỏa ra, nhuộm cả đại điện thành sắc thái rực rỡ.

Thấy Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long xuất hiện, bên phía Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tam Hoa câu hiện đại biểu cho việc Chúc Long đã hoàn toàn lĩnh ngộ áo nghĩa Tam Thi, điều lo lắng trước đó đã không xảy ra, Chu Du tự nhiên có phản ứng như vậy.

Theo Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long dần dần ngưng thực, ba thân ảnh mờ ảo cũng xuất hiện trong Tam Hoa trên đỉnh đầu, chính là Tam Thi do Chúc Long chém ra.

Bởi vì khi Chúc Long phục sinh, Chu Du còn chưa sáng tạo ra pháp tu hành của Long tộc, nên Chúc Long tu hành tự nhiên là Tam Thi Đại Đạo do Đạo Tổ truyền xuống.

Lát sau, Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long hoàn toàn ngưng thực, từng luồng Đại Đạo chân ý cũng bắt đầu thoát ra từ Tam Hoa.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy thanh âm trầm thấp của Chúc Long vang lên: “Tam Thi hiện!!!” Thanh âm Chúc Long vừa dứt, Tam Hoa

trên đỉnh đầu lập tức triển khai, sau đó ba thân ảnh liền bay ra từ Tam Hoa, đáp xuống bên cạnh Chúc Long.

Đương nhiên, Chúc Long lúc này tuy có thể triệu hồi Tam Thi, nhưng y vẫn chưa tỉnh lại.

Sở dĩ có động tác như vậy, cũng chỉ là lựa chọn trong cõi u minh.

Mà Tam Thi đáp xuống bên cạnh Chúc Long cũng như Chúc Long, nhắm chặt mắt, thần tình trang nghiêm, hiển nhiên tu hành đã đến thời khắc mấu chốt.

Chu Du ngoài điện, thấy Tam Thi của Chúc Long bay ra, ánh mắt cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Sau đó, y vung tay áo, mấy luồng Hỗn Nguyên Chi Lực liền vững vàng bao bọc đại điện.

Đương nhiên, hành động này của Chu Du không phải muốn che giấu Thiên Cơ của nơi này.

Sau khi Tam Thi Chúc Long hợp nhất, Nguyên thần liền có thể đột phá thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, nhất định sẽ bị Đại Đạo phát giác, từ đó giáng xuống khảo nghiệm.

Dù Chu Du có che giấu Thiên Cơ, cũng chỉ có thể đảm bảo không bị Thiên Đạo phát giác, đối với Đại Đạo lại sẽ không có ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, Chúc Long tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Đại Đạo giáng xuống kiếp nạn, Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ biết.

Ngay cả che giấu Thiên Cơ cũng sẽ không có tác dụng gì, nên Chu Du tự nhiên sẽ không làm thừa thãi.

Sở dĩ Chu Du làm vậy, lại chỉ là sợ Chúc Long tấn thăng, ngoại giới đột ngột biến hóa, ảnh hưởng đến việc đột phá của Chúc Long.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức Hỗn Nguyên, những Thiên Đạo Thánh nhân kia chắc chắn sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Những Thánh nhân này nào biết điều gì gọi là khiêm tốn.

Chu Du không cần nghĩ cũng biết, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này cảm nhận được khí tức Hỗn Nguyên xa lạ, nhất định sẽ lập tức tản ra uy áp, để thể hiện uy nghiêm của mình.

Nếu Chu Du không chuẩn bị, uy áp của những Thiên Đạo Thánh nhân này giáng lâm, khiến việc đột phá của Chúc Long bị cản trở, thì e rằng sẽ không hay.

Đến lúc đó, dù Chu Du có báo thù mấy người kia thế nào, cũng không cách nào thay đổi kết cục của Chúc Long.

Để ngăn chặn chuyện như vậy xảy ra, Chu Du tự nhiên đã chuẩn bị trước.

Đúng lúc Chu Du dùng Hỗn Nguyên Chi Lực bao bọc đại điện xong, Chúc Long trong điện lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

Đại Đạo chân ý trước đó thoát ra từ Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long bắt đầu giáng xuống Tam Thi, sau đó dung nhập vào trong Tam Thi.

Theo sự dung hợp của Đại Đạo chân ý, khí tức của Tam Thi cũng đột ngột tăng lên, tuy không có chút động tác nào, nhưng lại hiển lộ sự phi phàm.

Thấy cảnh này, ánh mắt Chu Du ngoài điện cũng nheo lại.

Tam Thi sắp dung hợp, Nguyên thần Chúc Long sắp đột phá.

Lát sau, khi Đại Đạo chân ý thoát ra từ Tam Hoa hoàn toàn dung hợp vào Tam Thi, Chúc Long đột nhiên mở bừng hai mắt.

Ngay sau đó, thanh âm Chúc Long lại lần nữa vang lên trong đại điện: "Thời cơ đã đến, Tam Thi quy vị!" Theo thanh âm Chúc Long dứt lời, ba thân ảnh trực tiếp dung nhập vào Chân thân Chúc Long.

Thân ảnh Chúc Long đột nhiên chấn động, sau đó lại chìm vào tĩnh mịch.

Nhưng Chu Du biết đây là Tam Thi đang dung hợp với Bản Tôn Chúc Long.

Thời gian từ từ trôi qua, Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long lại sinh ra biến hóa.

Chỉ thấy một luồng khí tức huyền diệu lại từ Tam Hoa tỏa ra, sau đó một khối kim hoàng mờ ảo lơ lửng trên Tam Hoa đỉnh đầu Chúc Long, chính là hư ảnh Đạo Quả do Tam Hoa sinh ra.

Thấy Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long kết ra Đạo Quả, khóe miệng Chu Du ngoài điện khẽ cong lên.

Đạo Quả xuất hiện cũng đại biểu cho việc Chúc Long đã thành công dung hợp Tam Thi.

Đợi đến khi Tam Thi hoàn toàn dung hợp, Đạo Quả kia liền sẽ hoàn toàn ngưng thực, Nguyên thần cũng sẽ theo đó đột phá thành tựu tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chúc Long lúc này nào hay biết biểu tình biến hóa của Chu Du, bởi vì toàn bộ tâm thần của y đều chìm đắm trong biến hóa của Tam Thi, cảm ngộ sự huyền diệu trong quá trình Tam Thi hợp nhất, đối với mọi việc xảy ra bên ngoài đều không hề cảm tri.

Theo Tam Thi không ngừng dung hợp trong Bản Tôn Chúc Long, khí tức của Chúc Long cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Bỗng nhiên, một luồng uy áp Thánh cảnh sâm nhiên từ trong cơ thể Chúc Long tỏa ra, tràn ngập khắp đại điện, sau đó càng cuồn cuộn

về phía ngoài điện.

Nếu không phải Chu Du đã sớm liệu trước mà phát tán Hỗn Nguyên Chi Lực phong tỏa đại điện, thì sự xuất hiện của uy áp này e rằng sẽ khiến toàn bộ Hồng Hoang chấn kinh.

Dù sao, từ khi Hồng Hoang có Ngũ Thánh đến nay đã trải qua mấy Nguyên Hội, trong Hồng Hoang vẫn chưa có Thánh cảnh nào xuất hiện.

Tuy nói khi Nhân Tộc Chứng Đạo nhân vật chính thiên địa, Chân Long Khí Vận Nhân Tộc hóa hình thành tựu Thánh cảnh, nhưng Chân Long Khí Vận Nhân Tộc là do khí vận chi lực hóa hình mà sinh, chứ không phải sinh linh chân chính.

Thêm vào đó, nó không hề có linh trí để nói chuyện, nên cũng không được sinh linh Hồng Hoang công nhận là Thánh nhân.

Như vậy đủ biết, một khi tin tức Chúc Long Chứng Đạo lần này truyền ra, Hồng Hoang sẽ chấn động đến mức nào.

Quay trở lại đại điện Đông Hải, ngay khi luồng uy áp này xuất hiện, Đạo Quả trên Tam Hoa đỉnh đầu Chúc Long cũng có biến hóa mới.

Đạo Quả trước đó hơi hư ảo, theo sự dung hợp của Tam Thi Chúc Long, đã như thực thể.

Trừ phi tu sĩ dùng Nguyên thần dò xét kỹ lưỡng, nếu không căn bản không thể nhìn rõ hư thực.

Đương nhiên, tu sĩ được nhắc đến ở đây ít nhất cũng phải là tầng thứ Chuẩn Thánh, dù cho lúc này Đạo Quả còn chưa hoàn toàn ngưng thực, nhưng cũng không phải tu sĩ tầm thường có thể khuy tham được.

Chương 489

Chỉ có tu sĩ trên Chuẩn Thánh mới có thể chống chịu uy áp bên ngoài Chúc Long mà nhìn rõ sự tồn tại của Đạo Quả.

Biến hóa trong điện tự nhiên không thể giấu được Chu Du ngoài điện.

Cảm nhận uy áp truyền đến từ trong đại điện, trên mặt Chu Du cũng lóe lên một nét kích động.

Là tồn tại đầu tiên trong Hồng Hoang Chứng Đạo Hỗn Nguyên bằng pháp Tam Thi, Chu Du vô cùng rõ ràng về quá trình Chứng Đạo Tam Thi.

Bởi vậy, Chu Du tự nhiên biết sự xuất hiện của uy áp này trong điện, ý nghĩa là Tam Thi của Chúc Long lần này đã dung hợp thành công, Nguyên thần bắt đầu tấn thăng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau đó, chỉ cần đợi Đạo Quả do Tam Hoa kết thành hoàn toàn ngưng thực, Nguyên thần liền có thể thành công đột phá, thành tựu tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La.

Vô tận năm tháng, trải qua ma nạn, thậm chí suýt chết trong đại kiếp, nay cuối cùng cũng Chứng Đại Đạo, Chu Du cũng vì Chúc Long mà cảm thấy vui mừng.

Tuy nói Chúc Long lúc này Nguyên thần đột phá, chỉ là bước đầu tiên của Chứng Đạo, sau đó còn cần phải độ qua Đại Đạo Chi Kiếp mới có thể thành công Chứng Đạo Hỗn Nguyên, thành tựu tầng thứ Thánh nhân.

Nhưng Chu Du biết, Đại Đạo Chi Kiếp tiếp theo đối với Chúc

Long sẽ không thành vấn đề.

Dù Chúc Long không có cách nào độ qua khảo nghiệm của Đại Đạo, Chu Du cũng sẽ không khoanh tay nhìn Chúc Long chịu Đại Đạo phản phệ.

Có thể nói lần này Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên đã không còn chút huyền niệm nào.

Nghĩ xong những điều này, trong ánh mắt Chu Du cũng xuất hiện sự mong đợi.

Chỉ là, còn chưa đợi Chu Du kịp kích động, trong tâm thần chợt truyền đến một trận tim đập thình thịch.

Cảm nhận được tâm thần rung chuyển, Chu Du khẽ giật mình, sau đó lập tức thu lại biểu tình, ngay sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn về phía trên Đông Hải.

Rồi thấy trên bầu trời Đông Hải, một luồng khí tức mông lung từ từ xuất hiện, bao trùm toàn bộ Đông Hải.

Cảm nhận khí tức trên bầu trời Đông Hải, Chu Du cũng hít một hơi khí lạnh.

Sở dĩ Chu Du có phản ứng như vậy, là vì y biết sự tồn tại giáng lâm trên bầu trời Đông Hải là loại nào.

Không sai, luồng khí tức mông lung này chính là Đại Đạo!!!

Tuy nói Đại Đạo xuất hiện không hề có ba động nào, cũng sẽ không bị sinh linh Đông Hải cảm tri, thậm chí Thánh nhân cũng không biết.

Nhưng với tư cách Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, Chu Du lại có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Đại Đạo, và chỉ có sự xuất hiện của Đại Đạo mới khiến Chu Du sản sinh ý niệm tim đập thình thịch.

Cảm nhận Đại Đạo giáng lâm, trên mặt Chu Du cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

Bước cuối cùng của Chứng Đạo Hỗn Nguyên chính là phải tiếp nhận khảo nghiệm của Đại Đạo, nên Đại Đạo giáng lâm đã nằm trong dự liệu của Chu Du.

Chỉ là điều khiến Chu Du không ngờ tới, là phản ứng của Đại Đạo lại nhanh đến vậy.

Bên này Chúc Long vừa mới hiển lộ khí tức Hỗn Nguyên, Đại Đạo đã giáng lâm Đông Hải.

Hiện tại, biến hóa trên bầu trời Đông Hải, hiển nhiên chính là dấu hiệu Đại Đạo cảm tri Chúc Long tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La, bắt đầu thai nghén Đại Đạo Chi Kiếp.

Tuy nói Chu Du biết Hỗn Nguyên Chi Lực của mình có thể cản trở Thiên Đạo dò xét, nhưng lại không thể can nhiễu Đại Đạo cảm tri.

Song, biến hóa trên bầu trời Đông Hải, cũng khiến Chu Du có chút cảm khái, cảm khái Đại Đạo vĩ ngạn vô biên.

Cho dù nói mình đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong, nhưng khoảng cách với Đại Đạo vẫn như mây với bùn.

Nhìn linh khí từ từ hội tụ trong hư không trên bầu trời Đông Hải, trong lòng Chu Du cũng sinh ra chút ba động.

Kiếp nạn thai nghén trên bầu trời đương nhiên sẽ không uy hiếp Chu Du chút nào, nhưng đối mặt với uy năng hoàng hoàng của Đại Đạo, Chu Du lại không dám có chút lơ là nào.

Bởi vì khảo nghiệm của Đại Đạo lần này liên quan đến tương lai của Chúc Long, Chu Du tự nhiên vô cùng coi trọng.

Song, sau khi nhìn biến hóa trên bầu trời một lát, Chu Du liền lắc

đầu thu hồi ánh mắt, chuyển ánh mắt một lần nữa đặt lên Chúc Long trong đại điện.

Dù sao, y hiện tại còn chưa Chứng Đạo Hỗn Nguyên Vô Cực, cách tầng thứ Đại Đạo còn quá xa, dù có chút hướng tới, nhưng cũng phải đi từng bước vững chắc.

Hiện tại, trợ lực Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên mới là chính đạo!

Dưới sự chú mục của Chu Du, Chúc Long trong điện cũng có biến hóa mới.

Cách lúc Chu Du vừa nhìn chăm chú lên bầu trời mới chỉ một lát, Đạo Quả do Tam Hoa trên đỉnh đầu Chúc Long kết thành đã có dấu hiệu ngưng thực hoàn toàn.

Uy áp thoát ra ngoài thân Chúc Long cũng bắt đầu không ngừng tăng lên, hiển nhiên đã đến thời khắc mấu chốt.

Thấy Chúc Long biến hóa, ánh mắt Chu Du cũng bắt đầu trở nên chuyên chú.

Không bao lâu, chỉ thấy thân ảnh Chúc Long trong đại điện đột nhiên chấn động, Đạo Quả do Tam Hoa trên đỉnh đầu kết thành liền hoàn toàn ngưng thực.

Ngay sau đó, Đạo Quả hóa thành thực thể tỏa ra từng luồng huyền quang rực rỡ.

Dưới sự chiếu rọi của huyền quang, cả đại điện dường như đều bị nhuộm thành màu vàng kim.

Theo Đạo Quả từ hư hóa thực, Tam Thi trong cơ thể Chúc Long cũng hoàn toàn dung hợp, Nguyên thần cũng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Nguyên thần Chúc Long đột phá, uy áp vừa rồi tràn ngập đại điện cũng bắt đầu bùng nổ, bắt đầu phát ra từng đợt xung kích về phía ngoài đại điện, muốn phá vỡ đại điện để tuyên cáo chúng sinh Hồng Hoang.

Song, ngoài điện có Hỗn Nguyên Chi Lực của Chu Du trấn giữ, tự nhiên sẽ không có chút uy áp nào tiết ra.

Cảm nhận biến hóa của Chúc Long trong điện, khóe miệng Chu Du cũng khẽ cong lên, trong ánh mắt cũng tràn đầy ý cười.

Không bao lâu, Chúc Long đã thành công đột phá Nguyên thần cũng tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, Chúc Long cũng lập tức phát giác sự tồn tại của Chu Du ngoài điện.

Cảm nhận khí tức của Chu Du, trên mặt Chúc Long cũng hiện lên vẻ kích động, tức thì mở bừng hai mắt nhìn về phía thân ảnh Chu Du ngoài điện.

Chỉ là Chúc Long đang chuẩn bị mở miệng, lại thấy Chu Du lắc đầu về phía mình.

Thấy phản ứng của Chu Du, Chúc Long lập tức hiểu ý.

Chúc Long đương nhiên biết hiện tại không phải lúc giao lưu, dù sao mình hiện tại chỉ là Nguyên thần đột phá, còn cần phải thông qua khảo nghiệm của Đại Đạo mới có thể triệt để tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La.

Chỉ là niềm vui trong lòng khó nén, muốn chia sẻ với Chu Du.

Cho đến khi thấy phản ứng của Chu Du, tâm thần Chúc Long cũng ổn định lại, bắt đầu làm quen với cảnh giới, để nghênh đón khảo nghiệm của Đại Đạo.

Chương 490

Sau đó, y gật đầu về phía Chu Du rồi lại nhắm mắt, bắt đầu thể hội sự huyền diệu của cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thấy Chúc Long bắt đầu làm quen với biến hóa cảnh giới, Chu Du cũng thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía bầu trời Đông Hải.

Khi Đạo Quả của Chúc Long hoàn toàn ngưng thực, Nguyên thần tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La, bầu trời trên Đông Hải cũng có biến hóa cực lớn, hư không vốn yên tĩnh giờ đây trở nên ba động quỷ dị.

Trước đó Chúc Long chưa thực sự đột phá, nên Đại Đạo mới không giáng xuống kiếp nạn.

Giờ đây Nguyên thần Chúc Long tấn thăng, tự nhiên không thể che giấu khỏi cảm tri của Đại Đạo.

Bởi vậy, ngay khoảnh khắc Nguyên thần Chúc Long đột phá, kiếp lôi trên Đông Hải cũng lập tức bắt đầu thai nghén.

Các tu sĩ tầm thường trên Đông Hải không thể cảm tri sâu trong hư không, từng luồng Hỗn Độn Chi Khí đột nhiên xuất hiện từ hư không, ngay sau đó dung hợp với nhau, cuối cùng lại ngưng tụ thành từng đám mây âm u cuồn cuộn.

Đám mây âm u không gợn sóng nhìn có vẻ bình thường, nhưng lại ẩn chứa càn khôn, trong đó thai nghén kiếp lôi do Đại Đạo mà sinh, uy lực vô cùng khủng bố.

Chỉ một tia điện quang ngẫu nhiên lóe lên trong đó đã có uy lực hủy diệt Chuẩn Thánh.

Thực tế cũng đúng là như vậy, phải biết rằng những đám mây âm u này là tồn tại do Hỗn Độn Chi Khí thai nghén mà sinh, uy lực tự

nhiên phi phàm.

Tuy chỉ là một tia điện quang vô ý tiết ra từ trong đám mây âm u, nhưng lại là tồn tại mà ngay cả Chí Thánh cũng không dám dễ dàng chạm vào, và đây chính là khảo nghiệm do Đại Đạo giáng xuống để Chúc Long Chứng Đạo.

Theo càng ngày càng nhiều Hỗn Độn Chi Khí xuất hiện, đám mây âm u cũng trở nên càng lúc càng lớn, kiếp lôi thai nghén trong đó càng sinh ra uy áp cực lớn, trực tiếp xuyên qua hư không tản ra về phía bầu trời trên Đông Hải.

Chịu áp lực truyền đến từ sâu trong hư không, Long Cung đối diện với bầu trời, vô vàn Tiên Thiên Linh Khí vậy mà đều bị ép ra hết, để lộ một cái lỗ khổng lồ vô cùng.

Cũng là vì hiện tại đại điện Long Cung bị Hỗn Nguyên Chi Khí của Chu Du che giấu, Chúc Long không thực sự xuất hiện ở ngoại giới, nên Đại Đạo Chi Kiếp mới chỉ đang thai nghén mà chưa hoàn toàn giáng xuống.

Nếu không có Hỗn Nguyên Chi Lực của Chu Du che giấu, những kiếp lôi này hiện tại e rằng đã giáng xuống Đông Hải, thu hút sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang.

Đương nhiên do Hỗn Nguyên Chi Lực của Chu Du che giấu, cộng thêm kiếp lôi của Đại Đạo Chi Kiếp được thai nghén sâu trong hư không, nên Đông Hải mới không xuất hiện động tĩnh lớn.

Tuy nhiên, sinh linh tầm thường không có phản ứng, nhưng không có nghĩa là trong Hồng Hoang không có ai cảm tri.

Phải biết rằng Nguyên thần của những Thiên Đạo Thánh nhân kia đã sớm khắc vào Thiên Đạo, trong Hồng Hoang không có bao nhiêu việc có thể qua mắt được những người này.

Dù sao, chỉ cần Thiên Đạo còn tồn tại, những Thiên Đạo Thánh nhân này đều có thể dựa vào Thiên Đạo mà cảm tri.

Lần này, động tĩnh lớn như vậy ở Đông Hải tự nhiên cũng không qua mắt được những Thánh nhân này.

Ngay khi mây âm u trong hư không xuất hiện, những Thánh nhân này liền đã bị xúc động.

Song, vì Chu Du, khí tức Nguyên thần của Chúc Long còn chưa tiết ra ngoài, nên những Thiên Đạo Thánh nhân này tuy phát giác biến hóa của Đông Hải, nhưng lại không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao những Thiên Đạo Thánh nhân này chưa từng thấy qua cảnh tượng tương tự.

Không phải nói Thánh nhân kiến thức nông cạn, mà thực sự là vì những Thiên Đạo Thánh nhân này chưa từng trải qua.

Phải biết rằng trước đây Chu Du Chứng Đạo Hỗn Nguyên có Hồng Quân ra tay, những Thánh nhân này chưa từng thấy tu sĩ Chứng Đạo Hỗn Nguyên cảnh.

Lần này, mấy vị Thánh nhân thấy cảnh tượng như vậy, tự nhiên sẽ không liên tưởng đến việc có tu sĩ Chứng Đạo Hỗn Nguyên, mà còn cho rằng Chu Du có hành động gì đó.

Dù sao, chuyện Tiên Đảo Bồng Lai sắp giáng lâm Đông Hải mọi người đều đã biết.

Tuy nói chư vị Thánh nhân thấy biến cố này có ý muốn khuy tham, nhưng ngại vì Chu Du, chỉ đành nén lòng hiếu kỳ không dám giáng xuống Nguyên thần chi lực.

Suy nghĩ của những Thiên Đạo Thánh nhân này, Chu Du tuy không rõ, nhưng cũng có thể đoán được vài phần.

Đông Hải xuất hiện biến hóa lớn như vậy, mà những Thánh nhân kia đều không xuất hiện, đã nói lên tất cả.

Thấy những Thiên Đạo Thánh nhân này không hiện thân, khóe miệng Chu Du cũng khẽ nhếch lên, sau đó liền không còn quan tâm nữa, chuyên tâm nhìn biến hóa của kiếp lôi sâu trong hư không.

Đại Đạo Chi Kiếp chưa hoàn toàn thai nghén xong, dù mạnh như Chu Du cũng không rõ uy lực lớn đến mức nào, nên trong lòng cũng có chút lo lắng.

Đương nhiên, với thực lực của Chu Du, biến hóa của Đại Đạo Lôi Kiếp tự nhiên không thể qua mắt y.

Thấy kiếp lôi dần dần hình thành, ánh mắt Chu Du cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tuy nói những kiếp lôi này đối với Chu Du đã là Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong không hề có uy hiếp, nhưng Chu Du lại không hề xem nhẹ.

Bởi vì những kiếp lôi này liên quan đến việc Chúc Long Chứng Đạo lần này có thành công hay không.

Lần này Nguyên thần Chúc Long vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu uy lực của kiếp lôi quá lớn, vượt quá một giới hạn nhất định, thì Chúc Long sẽ không cách nào chịu đựng được.

Dù nói có Chu Du hộ Đạo, Chúc Long độ kiếp lần này sẽ không có phong hiểm vẫn lạc, nhưng phải biết rằng một khi Chu Du ra tay giúp đỡ, Chúc Long sau khi Chứng Đạo Hỗn Nguyên muốn thăng cấp sẽ rất khó khăn.

Dù sau khi Chứng Đạo Hỗn Nguyên vạn kiếp bất diệt, nhưng đối với người cầu Đạo như Chúc Long, kết cục như vậy thật sự quá tàn nhẫn.

Bởi vậy, Chu Du đối với hư không chi trung dựng dục nhi sinh đích lôi kiếp tài hội giá bàn trọng thị.

Mãi một lúc sau, khi sâu trong hư không không còn Hỗn Độn Chi Khí mới xuất hiện nữa, Chu Du mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Chu Du biết, uy lực của kiếp lôi do Hỗn Nguyên Chi Khí thai nghén trong hư không tuy không tệ, nhưng đối với Chúc Long lại không có quá nhiều uy hiếp.

Lần này không cần mình ra tay, Chúc Long cũng có thể bình an độ qua khảo nghiệm của Đại Đạo.

Hiểu rõ những điều này, trên mặt Chu Du cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía Chúc Long trong đại điện.

Đúng lúc ánh mắt Chu Du đặt lên Chúc Long trong đại điện, Chúc Long cũng từ từ mở hai mắt.

Lúc này Chúc Long đã hoàn toàn ổn định cảnh giới Nguyên thần, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thoát ra ngoài thân y viên mãn như nhất.

Cảm nhận kiếp lôi của mình trong hư không, trong ánh mắt Chúc Long tràn đầy kiên nghị.

Song, đợi đến khi Chúc Long thấy ánh mắt Chu Du ngoài đại điện, trong mắt y lại lộ ra một nét nhu hòa.

Khẽ thu liễm khí tức, Chúc Long liền đứng dậy, sau đó trực tiếp mở miệng nói với Chu Du: "Lần này may mắn có Ngô nhi!" Sở dĩ Chúc Long có cảm khái như vậy, tự nhiên cũng là vì những điều Chu Du đã làm.

Tuy nói khi Chúc Long đột phá đối với ngoại giới nhất vô sở tri, nhưng sau khi đột phá thấy Chu Du, y liền đã hiểu rõ tất cả.

Trong lòng Chúc Long hiểu rõ, nếu không phải có Chu Du ra tay, việc đột phá của mình làm sao có thể thuận lợi như vậy.

Đương nhiên, đây không phải nói sẽ có người dám phá hoại việc đột phá của mình, dù sao có Chu Du tồn tại, không ai dám mạo hiểm nguy cơ thân tử đạo tiêu mà ra tay với Chúc Long.

Sở dĩ Chúc Long có suy nghĩ như vậy, là vì y biết Nguyên thần của mình Chứng Đạo đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dẫn xuất động tĩnh tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Chương 491

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một khi xuất hiện, tất sẽ thu hút ánh mắt của vô số sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang.

Dù sao khi Chu Du Chứng Đạo, trong Hồng Hoang nào có ai biết.

Lần này mình Chứng Đạo trước mặt chúng sinh Hồng Hoang coi như là người đầu tiên, tự nhiên sẽ khiến toàn bộ Hồng Hoang chú mục.

Nghe Chúc Long mở miệng, Chu Du xua xua tay, sau đó cười nói: "Chứng Đạo Hỗn Nguyên là ý nghĩa Đại Đạo viên mãn vốn có của Người, ta nào có bao nhiêu công lao!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long cũng cười lắc đầu, nói với Chu Du: "Con à con!" Chu Du nghe vậy, nụ cười trên mặt càng tươi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Chu Du, Chúc Long cũng có chút cảm khái: "Trong đại kiếp, ta đã ôm quyết tâm phải chết!

Nhưng không ngờ, ta không những không vẫn lạc, vậy mà còn có ngày Chứng Đạo Hỗn Nguyên, thật là tạo hóa trêu người!" Nghe Chúc Long cảm khái, trong đầu Chu Du cũng lóe lên một tia hồi ức.

Thời gian dài đằng đẵng trôi qua, ký ức kiếp trước cũng không bị tiêu mòn, lần này tái hiện trong đầu khiến Chu Du cũng có chút hư ảo.

Nếu không phải mình có ký ức kiếp trước, đừng nói cứu được Chúc Long, ngay cả việc có thể sinh tồn trong Hồng Hoang tàn khốc cũng đã không dễ dàng rồi.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Chu Du cũng lóe lên một tia dị sắc.

Song, cảm khái này cũng chỉ thoáng qua một khắc, chỉ lát sau Chu Du liền đã hồi thần, ngay sau đó thần tình cũng khôi phục như

thường.

Phải biết rằng từ khi Chu Du trọng sinh Hồng Hoang đến nay, đã là vô tận năm tháng.

Mấy chục năm ngắn ngủi của kiếp trước tuy ký ức có sâu sắc đến đâu, nhưng cũng không thể sánh bằng trải nghiệm trong thời gian dài đằng đẵng của kiếp này.

Bởi vậy, sau khi nghe lời Chúc Long nói, Chu Du cũng chỉ có chút cảm khái, chứ không hề hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Đương nhiên, Chu Du hồi phục nhanh như vậy còn có một nguyên nhân khác, đó chính là trên hư không Đông Hải lại có biến hóa mới.

Cũng chính là trong quá trình Chúc Long tỉnh lại và giao lưu với Chu Du, kiếp lôi trong hư không đã hoàn toàn thai nghén, sau đó bắt đầu cuồn cuộn dũng động trong hư không.

Cảm nhận biến hóa trong hư không, Chu Du quay đầu nhìn về phía Chúc Long.

Lúc này Chúc Long cũng đã dừng lại cảm khái, thần tình nghiêm túc nhìn về phía trên Đông Hải.

Là người ứng kiếp, Chúc Long tự nhiên có thể cảm nhận biến hóa của kiếp lôi lúc này, biết Chứng Đạo Chi Kiếp của mình sắp đến, Chúc Long tự nhiên không dám có chút lơ là nào.

Thấy thần tình Chúc Long biến hóa, Chu Du cũng lặng lẽ gật đầu.

Tuy nói Chu Du đã biết uy lực của kiếp lôi trong hư không, nhưng lại không có ý muốn nói rõ cho Chúc Long.

Là người đầu tiên Chứng Đạo Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang, lại là tồn tại có thực lực mạnh nhất trong Hồng Hoang, không ai có thể rõ hơn Chu Du Chứng Đạo Chi Kiếp đại biểu cho điều gì.

Đại Đạo giáng xuống kiếp lôi không chỉ là khảo nghiệm, mà còn là ban thưởng cho tu sĩ Chứng Đạo.

Chỉ khi trải qua tẩy lễ của Đại Đạo Kiếp Lôi, Nguyên thần và nhục thân mới có thể được Đại Đạo thừa nhận, từ đó hoàn toàn ổn định cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bởi vì chỉ trong quá trình độ kiếp, tu sĩ mới dưới sự dẫn dắt của Đại Đạo Kiếp Lôi mà thể ngộ chân lý của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, từ đó hoàn thành quá trình siêu thoát.

Giống như Chúc Long lúc này, Nguyên thần tuy đã hoàn thành đột phá, tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhất Trọng Thiên, nhưng nếu không trải qua khảo nghiệm của Đại Đạo, cảnh giới này cũng không thể duy trì lâu dài, thậm chí có khả năng trực tiếp rớt khỏi Thánh cảnh.

Đương nhiên, nếu ngay cả tồn tại không thể chịu đựng được kiếp lôi do Đại Đạo giáng xuống, thì không cần nói nhiều nữa.

Mà trong quá trình độ kiếp, cũng có những nguyên tắc lớn.

Nếu cứ một mực dựa vào ngoại vật như linh bảo để chống đỡ, thì cuối cùng dù có thể độ kiếp thành công, thu hoạch cũng sẽ không lớn bao nhiêu.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là hoàn toàn không thể dựa vào linh bảo.

Phải biết rằng không phải ai cũng giống như Chu Du có thể nhục thân Chứng Đạo, phàm thân nhục thể thông thường không cách nào chịu đựng trùng kích của Đại Đạo Kiếp Lôi.

Chính vì biết những điều này, Chu Du dù biết kiếp lôi đối với Chúc Long không có uy hiếp gì, nhưng cũng không nói rõ cho Chúc Long.

Mục đích của Chu Du đương nhiên là muốn Chúc Long dốc toàn lực độ kiếp, để đạt được thu lợi lớn nhất.

Song, Chu Du tuy sẽ không nói rõ tương lai cho Chúc Long, nhưng lại không quên chỉ dẫn Chúc Long cách độ kiếp.

Bởi vậy, đợi đến khi kiếp lôi bắt đầu dũng động, Chu Du liền trực tiếp mở miệng nói với Chúc Long: "Chứng Đạo Chi Kiếp lần này là khảo nghiệm của Đại Đạo, trong đó ẩn chứa Đại Đạo chí lý, Phụ hoàng không thể có chút lơ là nào!" Nghe thanh âm Chu Du, Chúc Long nặng nề gật đầu, sau đó nói với Chu Du: "Ta hiểu rõ!" Thấy Chúc Long vẻ mặt trịnh trọng, trong lòng Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chúc Long coi trọng như vậy, thu hoạch nhất định sẽ không ít.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du liền tiếp tục mở miệng nói với Chúc Long: "Kiếp lôi tuy là khảo nghiệm của Đại Đạo, nhưng cũng có ích lợi cực lớn!

Mấy đạo kiếp lôi đầu uy lực không lớn, Phụ hoàng có thể dùng Long thân chống chịu!" Nghe lời Chu Du, mắt Chúc Long cũng sáng lên.

Phải biết rằng nhục thân Chúc Long đã đạt đến một cực hạn, đã lâu không có chút tiến bộ nào, nhưng Chúc Long lại không tìm được cách tiến thêm một bước, còn chỉ cho rằng tu vi của mình đã đạt đến cực hạn, đợi đến khi cảnh giới của mình lần nữa thăng lên, nhục thân mới có hy vọng tiến thêm một bước.

Nhưng y không biết là mình chưa tìm đúng phương pháp.

Lần này được Chu Du chỉ dẫn, Chúc Long mới có phương hướng rõ ràng.

Đương nhiên, cách độ kiếp bằng nhục thân, Chúc Long không phải

chưa từng cân nhắc.

Là một Đại Năng có số má trong Hồng Hoang, đạo lý phá rồi lập y vẫn rất rõ ràng.

Nhưng phải biết rằng Chúc Long không phải Chu Du, lần độ kiếp này là Chứng Đạo Hỗn Nguyên Chi Kiếp, liên quan đến việc Chúc Long có thể bước vào Thánh cảnh.

Chúc Long tự nhiên không dám dễ dàng mạo hiểm.

Hiện tại nghe lời Chu Du nói, biết lần này nhục thân nhất định có thể tiến thêm một bước, Chúc Long cũng có chút mừng rỡ.

Bởi vậy, đợi đến khi Chu Du nói xong, Chúc Long cũng liền vội vàng đáp: "Có Ngô nhi lời này, ta liền yên tâm rồi!

Hôm nay ta sẽ xem xem Chứng Đạo Chi Kiếp này rốt cuộc có gì khó khăn!" Thấy Chúc Long khí phách hừng hực, khóe miệng Chu Du cũng khẽ cong lên, sau đó mới tiếp tục mở miệng nói: "Ký nhiên Phụ hoàng đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy chúng ta xuất phát thôi!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long cũng thu lại nụ cười trên mặt, sau đó nghiêm túc gật đầu về phía Chu Du, trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

Thấy Chúc Long gật đầu, Chu Du cũng không do dự, trực tiếp thu lại Hỗn Nguyên Chi Lực trên đại điện.

Trước đó, để ngăn Chúc Long bị ảnh hưởng, Chu Du mới che giấu Thiên Đạo trên đại điện.

Hiện tại Nguyên thần Chúc Long đã thành công Chứng Đạo, chỉ còn lại việc độ qua Chứng Đạo Chi Kiếp, tự nhiên cũng không cần phải che giấu nữa.

Mất đi sự che giấu của Hỗn Nguyên Chi Lực của Chu Du, khí tức của Chúc Long hoàn toàn bộc lộ ra trong Hồng Hoang.

Theo uy áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Chúc Long xuất hiện, Hồng Hoang cũng lập tức xảy ra biến hóa.

Bỗng nhiên, từng luồng khí Tường Thụy nhân uân xuất hiện ở khắp nơi trong Hồng Hoang.

Chương 492

Theo sự xuất hiện của khí Tường Thụy, toàn bộ đại địa Hồng Hoang vạn hoa cùng nở rộ, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng reo hò, Tường Thụy khắp nơi.

Đại Đạo vốn đã ẩn mình lại lần nữa xuất hiện trước mặt sinh linh Hồng Hoang, Tam Thiên Đại Đạo trong Hồng Hoang không ngừng diễn hóa.

Nhất thời, vô số cây cỏ phàm thú trong Hồng Hoang đều được khai mở linh trí, thậm chí có những kẻ trực tiếp từ phàm tục thành tựu cảnh giới Địa Tiên.

Ngay khoảnh khắc Tường Thụy chi tượng xuất hiện, một luồng uy áp Hỗn Nguyên cũng trực tiếp giáng lâm đến khắp nơi trong Hồng Hoang.

Cảm nhận uy áp từ trời giáng xuống, vô tận sinh linh Hồng Hoang cũng ý thức được lại có Thánh nhân xuất hiện.

Tuy nói mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân Chứng Đạo thành Thánh đã trải qua vô tận năm tháng, nhưng sinh linh Hồng Hoang hùng vĩ khi Thánh nhân xuất hiện lại vĩnh viễn không quên.

Hơn nữa, Hồng Hoang xuất hiện biến hóa như vậy, cũng là có Thiên Đạo cho phép.

Bởi vậy, sau khi cảnh Tường Thụy như vậy xuất hiện, sinh linh Hồng Hoang nhao nhao bái lạy xuống đất, cao hô Thánh nhân!

Mà với tư cách là tồn tại được Thiên Đạo công nhận quản lý Hồng Hoang, ngay khoảnh khắc khí tức của Chúc Long xuất hiện, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong Hồng Hoang cũng lập tức biết tin

Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Cảm nhận uy áp Hỗn Nguyên xuất hiện trong Hồng Hoang, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đều đồng loạt ngây người tại chỗ.

Sở dĩ mấy người có phản ứng như vậy, một mặt là vì tin tức Chúc Long Chứng Đạo quá đột ngột, khiến mấy người có chút trở tay không kịp.

Mặt khác, là mấy người hiện tại mới ý thức được, biến hóa ở Đông Hải trước đó là do Chúc Long dẫn phát.

Nghĩ đến đây, trên mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này cũng lóe lên một trận đỏ bừng.

Song, trong khoảnh khắc sắc mặt mấy vị Thánh nhân này liền đã khôi phục như thường, sau đó mấy người cũng đồng loạt chìm vào trầm tư, từng người một bắt đầu suy nghĩ về ảnh hưởng của tin tức Chúc Long Chứng Đạo đối với mình.

Kể từ khi Đạo Tổ Hồng Quân hợp đạo, thiên địa Hồng Hoang liền không còn tồn tại siêu thoát nào nữa.

Dù cho mấy vị kia đã có được Hồng Mông Tử Khí cũng không có cách nào nói rằng có thể nghiền ép các Tiên Thiên Đại Năng cùng bối, bởi vì trong Hồng Hoang không chỉ có những Đại Năng thân thể vô địch như Tổ Vu, mà còn có Hạo Thiên cùng những người khác với tu vi chẳng hề kém cạnh.

Khi đó, mấy vị này một lòng chứng đạo, vẫn chưa có nhiều suy nghĩ.

Nhưng khi họ mượn Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, kéo giãn khoảng cách với một chúng Tiên Thiên Đại Năng, trong lòng tự nhiên liền nảy sinh dục vọng chúa tể Hồng Hoang.

Những Thiên Đạo Thánh nhân này vốn tưởng rằng dựa vào thực lực Thiên Đạo Thánh nhân là đủ để chúa tể Hồng Hoang, nhưng lại không ngờ Vu Yêu lưỡng tộc lại còn có đại trận trấn áp.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đều là những đại trận vô thượng của Hồng Hoang, có đủ uy hiếp đối với tồn tại cảnh giới Thánh.

Trong Hồng Hoang có sự uy hiếp như vậy, tự nhiên khiến những Thiên Đạo Thánh nhân này cực kỳ bất mãn.

Bởi vậy, dưới sự tính toán của mấy vị Thánh nhân này, Vu Yêu lưỡng tộc triệt để bại vong.

Tuy nhiên, điều mà mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này không ngờ tới là, đại trận của Vu Yêu lưỡng tộc thì biến mất, nhưng lại xuất hiện một tồn tại càng thêm khó đối phó, đó chính là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ – Chu Du.

Trong Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Du đã bộc lộ thực lực chân chính, thực sự khiến mấy vị này đại kinh.

Họ không ngờ thực lực của Chu Du lại khủng bố đến vậy.

Ngay cả khi bản thân họ dốc hết mọi thủ đoạn cũng không có cách nào đánh bại Chu Du, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ cúi đầu xưng nhỏ.

Cúi đầu thì cúi đầu, đối với việc Chu Du bộc lộ thực lực, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này tuy có chút chấn kinh, nhưng cũng không mấy ngạc nhiên.

Dù sao trong mắt họ, Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, chắc chắn đã được Đạo Tổ hậu tứ, đạt được cảnh giới như vậy cũng là điều đương nhiên.

Mà ngoài Chu Du ra, trong Hồng Hoang sẽ không còn ai có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên nữa.

Dù bản thân họ không địch lại Chu Du, nhưng vẫn là tồn tại vô địch của Hồng Hoang!

Và giờ khắc này, Chúc Long chứng đạo Hỗn Nguyên, lại triệt để thay đổi suy nghĩ của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này, cho nên khi biết tin Chúc Long chứng đạo thì họ mới chấn kinh đến vậy.

Mặc dù tin tức Chúc Long chứng đạo đã phá vỡ nhận thức trong lòng những Thiên Đạo Thánh nhân này, nhưng họ lại không có chút biện pháp nào.

Sau khi suy tư một hồi, tất cả đều không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Vốn dĩ, sự xuất hiện của Chu Du đã khiến địa vị của Thiên Đạo Thánh nhân hạ thấp không ít, giờ đây Chúc Long lại lần nữa chứng đạo, cảnh giới Thánh nhân của họ tuy vẫn là độc nhất, nhưng trong mắt sinh linh Hồng Hoang e rằng sẽ không còn vĩ đại như xưa nữa.

Bất quá, dù có sự biến hóa này, mấy vị kia cũng không dám có chút ý nghĩ gì đối với Chúc Long.

Ai bảo thân phận của Chúc Long không tầm thường chứ, mấy vị kia không dám đi thử mũi kiếm của Chu Du.

Nghĩ thông suốt những điều này, trên mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này lần lượt lộ ra nụ cười khổ, sau đó thân ảnh cũng trực tiếp biến mất tại đạo trường của mình.

Ngay khi thân ảnh của những Thiên Đạo Thánh nhân này biến mất, trong Hỗn Độn ngoài Hồng Hoang lại đột nhiên xuất hiện hai đạo thân ảnh.

Mà hai đạo thân ảnh này chính là Chu Du và Chúc Long.

Ngay từ khi dị tượng Hồng Hoang xuất hiện, Chu Du đã dẫn Chúc Long đi đến Hỗn Độn.

Còn việc Chu Du vì sao lại dẫn Chúc Long đến Hỗn Độn, đó chắc chắn là để độ kiếp trong Hỗn Độn.

Cần biết rằng Đại Đạo Chi Kiếp hiển hóa hư không Hồng Hoang, nhưng đó cũng chỉ là biểu tượng.

Là kiếp nạn do Đại Đạo thai nghén, tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy, lôi kiếp sẽ biến hóa theo người độ kiếp.

Mà Hồng Hoang là căn bản trọng địa, nếu Chúc Long lần này độ kiếp trong Hồng Hoang, gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Hồng Hoang, thì sẽ phải gánh không ít nhân quả, cho nên Chúc Long tự nhiên sẽ không ngốc nghếch chọn độ kiếp trong Hồng Hoang!

Chỉ là Chu Du và Chúc Long vừa đến Hỗn Độn, năm đạo thân ảnh liền theo sau xuất hiện, cũng chính là Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đã biến mất tại đạo trường của mình trước đó.

Đương nhiên, lúc này Tây Phương Nhị Thánh và Thông Thiên xuất hiện trong Hỗn Độn chỉ là một đạo phân thân, không phải bản thể.

Lần trước hai người họ bị Chu Du trách phạt diện bích, lúc này còn chưa hết vạn năm thời hạn, tự nhiên không dám tự ý rời đi.

Ngay sau khi mấy vị này xuất hiện, hai đạo thân ảnh cũng từ từ hiện ra, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng đến trong Hỗn Độn.

Thấy một chúng Thánh nhân xuất hiện, Chu Du đảo mắt qua một lượt, sắc mặt cũng không hề biến hóa, bởi vì sự xuất hiện của mọi người đều nằm trong dự liệu của Chu Du.

Dị tượng Hồng Hoang chưa sinh, những Thiên Đạo Thánh nhân này không hành động cũng là điều bình thường, hiện tại những người này đã biết Chúc Long chứng đạo, nếu còn không đến thì chính là không tôn trọng Chu Du rồi.

Trước đó Chúc Long cảnh giới bất ổn, Chu Du có lẽ còn một chút

lo lắng, nhưng nay Nguyên Thần của Chúc Long đã triệt để tấn thăng, Chu Du tự nhiên không hề bận tâm.

Thấy ánh mắt Chu Du quét tới, thân ảnh Tây Phương Nhị Thánh và Thông Thiên cũng run lên, ba người này cũng sợ Chu Du thấy mình mà xuất ngôn trách phạt.

Cho đến một lát sau, ba người cũng không thấy Chu Du mở miệng, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền vội vàng cùng với mấy người còn lại đến trước mặt Chu Du và Chúc Long.

Chương 493

Đợi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đến trước mặt hai người, cảm nhận được khí tức Hỗn Nguyên viên mãn như một trên người Chúc Long, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Cần biết rằng, những Thiên Đạo Thánh nhân này tuy đã chứng đạo Thánh cảnh, nhưng không giống như Chúc Long là dựa vào bản thân mình, mà là nhờ vào Hồng Mông Tử Khí ấn ký Nguyên Thần lên Thiên Đạo Hồng Hoang, mới có thể thành tựu Thánh nhân.

Thiên Đạo Thánh nhân thành tựu như vậy và Hỗn Nguyên Đại La thực lực thì không khác biệt nhiều, thậm chí trong Hồng Hoang, nhờ vào Thiên Đạo chi lực còn có thể áp đảo Hỗn Nguyên Đại La bình thường một đầu, nhưng so với tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên lại có một khuyết điểm chí mạng.

Đó chính là bị Thiên Đạo hạn chế, muốn tấn thăng trở thành tầng thứ Thiên Đạo gần như là điều không thể.

Bởi vì những Thiên Đạo Thánh nhân này muốn trở thành tồn tại tầng thứ Thiên Đạo, thì phải đột phá sự cấm cố của Thiên Đạo Hồng Hoang, thoát ly khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang.

Khi những Thiên Đạo Thánh nhân này có thực lực tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, Thiên Đạo Hồng Hoang không biết đã đạt đến tầng thứ nào rồi.

Cho nên những Thiên Đạo Thánh nhân này muốn tiến thêm một bước siêu thoát, về cơ bản là không thể.

Và đây có lẽ chính là nguyên nhân chủ yếu khiến những Thiên Đạo Thánh nhân kiếp trước trong ký ức của Chu Du đứng nhìn Bất Chu Sơn sụp đổ, bởi vì khi đó Thiên Đạo Thánh nhân đã ý thức được

sự cấm cố của Thiên Đạo Hồng Hoang đối với bản thân mình, cho nên mới muốn lấy đó làm phương pháp phá cục.

Cũng chỉ có khi Thiên Đạo Hồng Hoang ngày càng suy yếu, Thiên Đạo Thánh nhân mới có khả năng thoát ly Thiên Đạo.

Dù cho sau khi thoát ly Thiên Đạo, mấy vị kia không còn là Thánh, nhưng với tài tình của họ, việc chứng đạo Hỗn Nguyên sau khi thoát ly Thiên Đạo cũng là chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một loại suy đoán cực kỳ gần với sự thật, chân tướng rốt cuộc là gì, cũng chỉ có những Thiên Đạo Thánh nhân kiếp trước của Chu Du mới rõ.

Chỉ có điều kiếp này những Thiên Đạo Thánh nhân này sẽ không còn có ý nghĩ đó nữa, có Chu Du che chở, Thiên Đạo Hồng Hoang tuyệt sẽ không giống như kiếp trước nữa.

Quay trở lại hiện thực, những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng chỉ cảm khái một lát, sau đó không hề chậm trễ, lần lượt mở miệng với Chúc Long: "Cung hạ tiền bối chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Cung hạ tiền bối chứng đạo Hỗn Nguyên!"...

Địa vị của Chúc Long không tầm thường, cho nên mấy vị kia cũng không dám tự đại, trực tiếp xưng tiền bối.

Tuy nói Chúc Long vẫn chưa độ qua kiếp chứng đạo, nhưng trong mắt một chúng Thiên Đạo Thánh nhân, Chúc Long đã là Hỗn Nguyên Đại La định sẵn rồi.

Có sự tồn tại của Chu Du, Chúc Long chứng đạo sẽ không có chút bất ngờ nào.

Nghe những lời của một chúng Thiên Đạo Thánh nhân, trên mặt Chúc Long cũng tràn đầy ý cười.

Chỉ là còn chưa đợi Chúc Long mở miệng, đã thấy mọi người trực

tiếp quay đầu lại tiếp tục nói với Chu Du: “Cung hạ Sư huynh!” “Cung hạ Sư huynh!”...

Thấy hành động của một chúng Thánh nhân, Chúc Long không những không hề tức giận, trong lòng ngược lại càng thêm kích động.

Bởi vì Chúc Long rất rõ ràng, một chúng Thánh nhân này biểu hiện như vậy là vì điều gì.

Bản thân mình chứng đạo Hỗn Nguyên cố nhiên không tầm thường, nhưng cũng sẽ không khiến những Thiên Đạo Thánh nhân này coi trọng đến thế.

Mà những Thiên Đạo Thánh nhân này có thái độ như vậy, đều là do Chu Du.

Chu Du có địa vị như thế, Chúc Long cũng vì thế mà tự hào.

Còn Chu Du bên này nghe tiếng của chư vị Thánh nhân, trên mặt lại không hề biến hóa.

Đợi khi mấy vị kia nói xong, cũng chỉ khẽ gật đầu với họ.

Ngay sau đó liền trực tiếp nghiêng người nói với Chúc Long bên cạnh: “Phụ hoàng, bắt đầu đi!” Nghe giọng Chu Du, Chúc Long nghiêm túc gật đầu.

Sau đó sắc mặt cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn lôi kiếp cuộn trào sâu trong hư không Hỗn Độn, ánh mắt Chúc Long tràn đầy kiên định.

Thấy sự biến hóa của Chúc Long, Chu Du trong lòng cũng thầm hài lòng.

Cần biết rằng Chu Du đối với Chúc Long có kỳ vọng cực lớn, tự nhiên là hy vọng Chúc Long lần này không chỉ có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, mà còn có thể thu hoạch lớn nhất, đây cũng là nguyên nhân

Chu Du chúc phúc Chúc Long trước đó.

Lần này Chúc Long chứng đạo có mình bảo hộ, sẽ không có nguy hiểm lớn, nhưng nếu Chúc Long không đủ coi trọng, thì sẽ mất đi một cơ duyên lớn.

Cần biết rằng kiếp chứng đạo của tu sĩ không chỉ là khảo nghiệm, mà còn là một phần thưởng của Đại Đạo dành cho tu sĩ.

Còn việc có thể có được hay không, vẫn phải xem bản thân tu sĩ.

Hiện tại biểu hiện của Chúc Long, cũng khiến Chu Du trong lòng có sự yên tâm.

Cảm nhận lôi kiếp sắp đến, Chu Du cũng không nói thêm lời nào, quét mắt nhìn mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, liền trực tiếp biến mất bên cạnh Chúc Long.

Đến khi xuất hiện trở lại, đã đến trong Hỗn Độn cách Hồng Hoang không xa.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân thấy ánh mắt của Chu Du, cũng không dám có chút chậm trễ nào, từng người đều cấp tốc thuấn di đến xa xa.

Cho đến khi rời khỏi phạm vi cảm ứng của lôi kiếp, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này mới dừng lại đứng yên.

Mà mọi người sở dĩ có hành động như vậy, cũng là vì biết lôi kiếp sắp đến, sợ làm phiền Chúc Long độ kiếp.

Tuy nói lôi kiếp lần này là do Đại Đạo đặc biệt giáng xuống vì Chúc Long chứng đạo, nhằm vào một mình Chúc Long, nhưng nếu có sinh linh tồn tại trong phạm vi lôi kiếp, cũng sẽ gây ra biến hóa cho lôi kiếp.

Giống như lôi kiếp do Thiên Đạo sinh ra trong Hồng Hoang, một

khi bị lôi kiếp cảm ứng, thì uy lực lôi kiếp giáng xuống e rằng sẽ tăng lên mấy tầng thứ.

Mà những Thiên Đạo Thánh nhân này là người phát ngôn của Thiên Đạo Hồng Hoang, có thể bỏ qua lôi kiếp trong Hồng Hoang, nhưng lại không dám khinh suất hành động ngoài Hỗn Độn.

Dù sao ngoài Hồng Hoang đều là Đại Đạo, kiếp nạn mà Chúc Long độ lần này cũng là do Đại Đạo sinh ra.

Nếu gây ra dao động cho Đại Đạo, khiến kiếp lôi có dị biến, thì một Thánh nhân Thiên Đạo nhỏ bé như mọi người sẽ không có kết cục tốt đẹp nào.

Hơn nữa, lần lôi kiếp này liên quan đến Chúc Long chứng đạo Hỗn Nguyên, nếu vì nguyên nhân của mọi người mà Chúc Long chứng đạo xuất hiện bất kỳ bất ngờ nào, Chu Du tuyệt sẽ không bỏ qua họ.

Đối với thực lực chân chính của Chu Du, mọi người không đặc biệt rõ ràng, nhưng trong lòng đều có sự phỏng đoán.

Là người phát ngôn của Thiên Đạo, những Thiên Đạo Thánh nhân này nhờ vào Thiên Đạo chi lực trong cõi u minh cũng sẽ có cảm ứng mơ hồ.

Tuy chỉ là cảm ứng mơ hồ, nhưng cũng đủ để mọi người ý thức được, vị Đạo huynh này của mình có thực lực xóa bỏ Thiên Đạo Thánh nhân.

Có kiến thức như vậy, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên không dám dễ dàng chọc giận.

Khi Chu Du và mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đều rời khỏi phạm vi lôi kiếp, lôi kiếp sâu trong hư không cũng bắt đầu bạo động.

Kèm theo tiếng ầm vang trong kiếp vân, từng đạo khí tức cuồng

bạo và hủy diệt từ sâu trong hư không truyền xuống.

Cảm nhận được dao động sâu trong hư không Hỗn Độn, khí tức của Chúc Long cũng có chút dao động.

Tuy nói Chúc Long rõ ràng chứng đạo Hỗn Nguyên không dễ dàng như vậy, nhưng lôi kiếp khủng bố như vậy vẫn là lần đầu tiên Chúc Long nhìn thấy.

Bất quá, kinh ngạc thì kinh ngạc, trong lòng Chúc Long lại không hề sợ hãi, sau đó nhắm hai mắt lại bắt đầu chuẩn bị!

Chương 494

Lúc này Chu Du cũng chú ý đến lôi đình cuồn cuộn trong hư không, Nguyên Thần cảm nhận một hồi lực lượng lôi kiếp, trong lòng Chu Du không hề dao động.

Bởi vì Chu Du rõ ràng, lôi kiếp này nhìn bề ngoài uy lực vô cùng, nhưng sẽ không gây ra nguy hiểm quá lớn cho Chúc Long, cho nên tự nhiên là an tọa như sơn.

Bên này một chúng Thiên Đạo Thánh nhân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy lôi kiếp chứng đạo Hỗn Nguyên, cảm nhận được uy lực kiếp lôi do Đại Đạo sinh ra, mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Nhìn những tia điện vô tận sâu trong hư không, những Thiên Đạo Thánh nhân này lần lượt rơi vào trầm mặc.

Cần biết rằng mọi người nhờ vào Hồng Mông Tử Khí chứng đạo trực tiếp nhập Thánh nhân chi cảnh, nhưng lại không có lôi kiếp làm khảo nghiệm.

Lúc này nhìn thấy Đại Đạo Chi Kiếp uy lực như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút xúc động, trực giác cảm thấy thần uy như ngục.

Mà đợi mọi người thu liễm tâm thần, khi nhìn thấy biểu hiện của Chúc Long lúc này, trên mặt lại lộ ra một tia hổ thẹn.

Trong mắt mọi người, lúc này Chúc Long nhắm chặt hai mắt, thần sắc bình tĩnh như nước, không hề lộ ra một tia căng thẳng, dường như lôi kiếp trong hư không không phải nhắm vào mình vậy.

Chúc Long trong hư không tự nhiên sẽ không rõ suy nghĩ của một

chúng Thiên Đạo Thánh nhân, cho dù Chúc Long có rõ, cũng sẽ không hề bận tâm.

Dù sao những tồn tại chứng đạo dựa vào Hồng Mông Tử Khí đi đường tắt này, sao có thể so sánh với tu sĩ chứng đạo Hỗn Nguyên như mình.

Những Thiên Đạo Thánh nhân này chứng đạo nhìn bề ngoài dễ dàng, nhưng thực chất đã hy sinh tương lai làm cái giá.

Còn mình tuy phải độ qua trùng trùng kiếp nạn, nhưng tương lai lại một mã bình xuyên.

Và ngay khi mọi người tâm tư khác nhau, trên bầu trời lại xuất hiện một tiếng động lớn.

Chỉ nghe 'Ầm' một tiếng, một đạo kiếp lôi đột nhiên thoát ly hư không, tựa như một con rồng lôi đình khổng lồ lao xuống phía Chúc Long.

Lôi kiếp ầm vang, thực sự khiến một chúng Thiên Đạo Thánh nhân giật mình.

Thấy đạo kiếp lôi đầu tiên giáng xuống, mọi người cũng trở nên nghiêm túc, bởi vì điều này đại diện cho việc Chúc Long độ kiếp chính thức bắt đầu.

Tuy nói đạo kiếp lôi đầu tiên này đối với Thiên Đạo Thánh nhân như mình không có uy hiếp lớn, nhưng uy lực cũng không kém.

Mọi người cũng muốn xem Chúc Long rốt cuộc sẽ vượt qua kiếp chứng đạo này như thế nào.

Chỉ là cảnh tượng xảy ra tiếp theo, lại khiến một chúng Thiên Đạo Thánh nhân mục trừng khẩu ngốc.

Mọi người thấy, sau khi đạo kiếp lôi đầu tiên giáng xuống, Chúc

Long vậy mà không hề có động tác kháng cự, không những không tế xuất linh bảo, thậm chí ngay cả pháp lực cũng không tán ra.

Vậy mà trực tiếp khoanh chân ngồi trong hư không, mặc kệ kiếp lôi giáng xuống người mình.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến một chúng Thiên Đạo Thánh nhân trực tiếp đứng đơ tại chỗ, sau đó lần lượt nhìn về phía Chu Du ngoài Hồng Hoang.

Đợi mọi người thấy rõ thần sắc cổ tỉnh vô ba của Chu Du, ánh mắt lại càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ Chu Du không lo lắng Chúc Long xảy ra bất kỳ bất ngờ nào sao?

Nghĩ đến đây, mọi người vội vàng thu hồi tầm mắt, quay sang nhìn Chúc Long trong hư không.

Mà đợi mọi người nhìn rõ trạng thái của Chúc Long, lại càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì những Thiên Đạo Thánh nhân này phát hiện, lúc này đạo kiếp lôi đầu tiên giáng xuống đã hoàn toàn biến mất trên người Chúc Long.

Mà Chúc Long không những không hề chịu chút tổn hại nào, thậm chí khí tức còn tiến thêm một bước.

Sự biến hóa như vậy cũng khiến một chúng Thiên Đạo Thánh nhân thực sự có chút không hiểu ra sao, đợi sau khi đạo kiếp lôi đầu tiên biến mất, mọi người lần lượt bắt đầu bóp ngón tay tính toán.

Chỉ chốc lát sau, những Thiên Đạo Thánh nhân này mới kịp phản ứng lại, ánh mắt nhìn Chúc Long cũng mang theo vẻ đố kỵ.

Nhờ vào Thiên Đạo chi lực, những Thiên Đạo Thánh nhân này cuối cùng cũng hiểu vì sao Chúc Long lại chọn phương pháp cứng đối cứng với lôi kiếp.

Lôi kiếp do Đại Đạo sinh ra không chỉ ẩn chứa ý hủy diệt, mà còn có pháp tắc sinh chi.

Chúc Long chính là muốn mượn đạo pháp tắc sinh chi này để rèn luyện lại thân thể, nhằm đạt đến cảnh giới thân thể thành Thánh.

Mà mọi người dựa vào Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, nhưng lại không có kinh nghiệm như vậy, cho nên tự nhiên không nghĩ tới.

Cũng chính là không dự đoán trước, cho nên lần này thấy Chúc Long có cơ duyên như vậy, những Thiên Đạo Thánh nhân này mới kinh ngạc và đố kỵ đến thế.

Bất quá, dù có đố kỵ đến đâu, mọi người cũng không có cách nào giống như Chúc Long, cuối cùng cũng chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Cho đến một lát sau, mọi người mới hoàn hồn lại, tiếp tục nhìn Chúc Long trong hư không.

Tuy nói đám Thiên Đạo Thánh nhân này không có cơ duyên như vậy, nhưng cũng không cản trở việc mọi người quan sát.

Còn Chúc Long bên này lại không biết tâm tư của mọi người lúc này, lúc này Chúc Long vẻ mặt kích động.

Còn việc Chúc Long vì sao lại biểu hiện như vậy, cũng là vì thu hoạch lần này thực sự không nhỏ.

Kỳ thực, khi đạo kiếp lôi đầu tiên giáng xuống, trong lòng Chúc Long cũng có chút thấp thỏm.

Dù sao đây là Đại Đạo Chi Kiếp, thân thể của mình còn chỉ ở tầng thứ Chuẩn Thánh, có thể chịu được lôi kiếp hay không Chúc Long bản thân cũng không có một khái niệm rõ ràng.

Bất quá đối với lời của Chu Du, Chúc Long tuyệt sẽ không nghi

ngờ chút nào, cho nên sau khi đạo kiếp lôi đầu tiên giáng xuống, Chúc Long dứt khoát trong lòng quyết tâm, trực tiếp buông bỏ kháng cự, mặc kệ kiếp lôi giáng xuống người.

Tuy nói đây chỉ là đạo kiếp lôi đầu tiên, nhưng năng lượng trong đó cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Khi kiếp lôi nhập vào cơ thể, thân thể Chúc Long trong nháy mắt tê dại, ngay sau đó từng đạo ý hủy diệt cuồn cuộn vào sâu trong thân thể.

Chính khi Chúc Long trong lòng lạnh đi, cho rằng thân thể mình sắp bị tổn thương, thì Nguyên Thần đã tấn thăng thành Hỗn Nguyên Đại La lại bắt đầu dao động kịch liệt, sau đó từng đạo Nguyên Thần chi lực tựa như thực chất trực tiếp xuất hiện trong thân thể.

Cuối cùng vậy mà trực tiếp phân tán lực lượng kiếp lôi khắp các nơi trong cơ thể, khiến chúng hóa thành tư lương dung nhập vào thân thể.

Nhìn thấy sự biến hóa như vậy, trong lòng Chúc Long cũng dấy lên một trận sóng gió, bởi vì sự biến hóa lần này thực sự đã vượt quá dự liệu của Chúc Long.

Tuy nói Chúc Long rõ ràng sau khi Nguyên Thần của mình đột phá, Nguyên Thần đã tấn thăng thành tầng thứ Hỗn Nguyên có uy lực vô thượng, nhưng cũng không dự liệu được Nguyên Thần chi lực còn có tác dụng như vậy.

Đương nhiên, đây cũng là vì Chúc Long vừa mới tấn thăng không lâu, còn chưa kịp thể hội kỹ càng diệu dụng của Nguyên Thần tầng thứ Hỗn Nguyên.

Mà cho đến hiện tại, Chúc Long thực sự thể hội được uy năng của Nguyên Thần Hỗn Nguyên, mới coi như có nhận thức rõ ràng về cảnh

giới siêu thoát.

Cũng chính vì trải nghiệm này, Chúc Long cuối cùng cũng hiểu ra dụng ý của Chu Du.

Không sai, Chu Du chúc phúc Chúc Long dùng thân thể cứng đối cứng với mấy đạo kiếp lôi đầu tiên, không chỉ là muốn Chúc Long có thể rèn luyện thân thể, mà còn muốn Chúc Long thông qua lôi kiếp cảm nhận tác dụng của Nguyên Thần tầng thứ Hỗn Nguyên.

Dù sao trải nghiệm tuyệt diệu như vậy đủ để Chúc Long tỉnh lược vô số năm cảm ngộ, cơ hội tốt như vậy Chu Du tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chương 495

Đợi sau khi đạo kiếp lôi đầu tiên bị hoàn toàn hấp thu, Chúc Long đột nhiên mở bừng hai mắt, một tia sáng lóe lên trong ánh mắt cũng đại diện cho sự vui mừng của Chúc Long lúc này.

Thể hội được diệu dụng của Nguyên Thần tầng thứ Hỗn Nguyên, Chúc Long cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng buông xuống không ít lo lắng.

Bất quá điều này không có nghĩa là Chúc Long sẽ khinh thị, dù sao kiếp chứng đạo này cũng là do Đại Đạo sinh ra.

Chúc Long hiện tại vẫn chưa hoàn toàn tấn thăng thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, với tầng thứ Đại Đạo có sự khác biệt một trời một vực, tự nhiên không dám có chút lơi lỏng nào.

Huống hồ Chúc Long rõ ràng mình vừa mới độ qua đạo kiếp lôi đầu tiên mà thôi, tiếp theo còn có mấy chục đạo kiếp lôi.

Mà đến cuối cùng kiếp lôi này có uy năng như thế nào, Chúc Long trong lòng cũng không có sự tự tin.

Cho nên không đến khắc cuối cùng, Chúc Long tuyệt đối không dám có chút lơi lỏng nào.

Đương nhiên, Chúc Long sở dĩ nảy sinh tâm tư như vậy, cũng là vì đột nhiên phát hiện uy lực của cảnh giới Hỗn Nguyên, sức mạnh siêu việt tưởng tượng này khiến Chúc Long có niềm tin lớn hơn.

Thu lại suy nghĩ, ánh mắt Chúc Long lại trở nên kiên định.

Hiện tại Chúc Long không chỉ đang nghĩ làm thế nào để vượt qua lôi kiếp, mà còn nghĩ làm thế nào để thu hoạch lớn hơn trong lần độ kiếp này.

Cần biết rằng vừa rồi mới chỉ hấp thu đạo kiếp lôi đầu tiên, đã khiến thân thể Chúc Long có tiến bộ không nhỏ.

Nếu có thể nuốt chửng nhiều lực lượng kiếp lôi hơn, thì Chúc Long thậm chí có cơ hội trực tiếp thân thể chứng đạo.

Đương nhiên, khả năng này rất mong manh, có lẽ hấp thu tất cả kiếp lôi của lần này còn có một chút cơ hội, nhưng Chúc Long cũng rõ ràng điều này căn bản là không thể.

Bởi vì uy lực kiếp lôi không ngừng tăng cường, mấy đạo kiếp lôi đầu tiên thì không có vấn đề lớn, nhưng theo uy lực kiếp lôi tăng lớn, thân thể e rằng sẽ không chịu nổi.

Nếu không có chút phòng hộ nào, có khả năng kiếp lôi giáng xuống trong một khoảnh khắc, thân thể liền đã bị hủy diệt, ngay cả Nguyên Thần chi lực cũng không có cơ hội thi triển.

Bất quá, cơ hội thân thể chứng đạo tuy không lớn, nhưng Chúc Long trong lòng lại ôm hy vọng lớn nhất.

Dù sao lúc này có thể hấp thu thêm một ít lực lượng kiếp lôi, thì mình có thể tiết kiệm vô số năm khổ tu.

Lúc này mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân bên cạnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sự biến hóa thần tình của Chúc Long, cho dù không rõ Chúc Long nghĩ gì trong lòng, nhưng mọi người cũng có thể thông qua biểu cảm trên mặt Chúc Long, cảm nhận được sự hưng phấn của Chúc Long lúc này.

Thấy cảnh tượng này, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng cũng vô cùng cảm khái, đố kỵ Chúc Long thực sự có cơ duyên tốt, ngay cả chứng đạo độ kiếp cũng có thu hoạch lớn đến vậy.

Dù cho hư không Hỗn Độn có lôi kiếp bao phủ, một chúng Thánh nhân không tán ra Nguyên Thần chi khí để cảm ứng trạng thái cụ thể

của Chúc Long, nhưng cũng rõ ràng thu hoạch lần này của Chúc Long nhất định không nhỏ.

Mà đây còn mới chỉ là bắt đầu, thu hoạch tiếp theo của Chúc Long chỉ có lớn hơn mà thôi.

Nghĩ đến đây, những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng có chút mắt đỏ, thậm chí có chút ghen tị.

Bất quá những Thiên Đạo Thánh nhân này dù có nghĩ gì, cũng không dám có chút hành động nào, bởi vì họ rõ hậu quả không phải mình có thể gánh chịu, cuối cùng một trận chua xót lại trỗi dậy trong lòng.

Còn Chu Du bên này thấy đạo kiếp lôi đầu tiên biến mất trong cơ thể Chúc Long, cũng coi như hoàn toàn yên tâm.

Tuy nói Chu Du không sợ kiếp lôi sẽ gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Chúc Long, nhưng cũng lo lắng Chúc Long sẽ xuất hiện bất ngờ nào đó trong quá trình rèn luyện thân thể, cho nên vừa rồi tâm thần cũng toàn bộ đặt trên người Chúc Long.

Cho đến vừa rồi, Chúc Long hấp thu hoàn toàn đạo kiếp lôi đầu tiên, Chu Du biết Chúc Long đã hiểu dụng ý của mình, liền không còn chút lo lắng nào.

Còn về phản ứng của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại, tự nhiên không thể qua mắt Chu Du.

Đương nhiên, điều này cũng là vì ngoài thân mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đều có Nguyên Thần chi lực của Chu Du bao quanh, tuy nói Chu Du không cho rằng những Thiên Đạo Thánh nhân này có dũng khí phá hoại Chúc Long chứng đạo, nhưng lại không thể không phòng.

Cho nên trước khi Chúc Long độ kiếp, Chu Du đã tán ra Nguyên

Thần chi lực.

Nếu những người này có chút dị động nào, Nguyên Thần chi lực cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong sẽ lập tức trấn áp.

Với cảnh giới của Chu Du, những động tác này tự nhiên sẽ không bị những Thiên Đạo Thánh nhân này phát giác.

Tuy nói những Thiên Đạo Thánh nhân này đều có thể mượn Thiên Đạo chi lực, nhưng Nguyên Thần chi lực của Chu Du lại không chủ động công kích, căn bản sẽ không gây ra dao động cho Thiên Đạo chi lực.

Ngay khi mọi người tâm tư khác nhau, đạo kiếp lôi thứ hai cũng tiếp theo giáng xuống.

Có kinh nghiệm của lần đầu tiên, Chúc Long cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Kiếp lôi còn chưa giáng xuống, Nguyên Thần chi lực của Chúc Long đã bay ra, bắt đầu thăm dò uy lực của đạo kiếp lôi này.

Cảm nhận uy lực của đạo kiếp lôi này không đủ để uy hiếp đến thân thể, Chúc Long liền không thi triển chút pháp lực nào, vẫn cứ để kiếp lôi trực tiếp nhập vào cơ thể.

Kiếp lôi nhập thể, cảm giác tê dại như vừa rồi lại xuất hiện.

Mà lúc này Chúc Long không hề căng thẳng, ngược lại toàn thân chú tâm nhìn chằm chằm sự biến hóa của kiếp lôi trong cơ thể, cảm nhận diệu dụng của Nguyên Thần chi lực.

Cùng với đạo kiếp lôi thứ hai bị Nguyên Thần chi lực kích tán, năng lượng lôi đình bị toàn bộ nuốt chửng, cường độ thân thể của Chúc Long lại thăng lên một tầng thứ, đồng thời đối với diệu dụng của Nguyên Thần cảnh giới Hỗn Nguyên cũng có sự lý giải sâu sắc hơn.

Cảm nhận được thu hoạch của bản thân, nụ cười trên mặt Chúc Long càng thêm rạng rỡ, nhìn lôi kiếp trong hư không Hỗn Độn, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân bên cạnh thấy sự biến hóa của Chúc Long, đã không hề có chút dao động cảm xúc nào, dù sao Chúc Long có thu hoạch gì cũng không liên quan nhiều đến họ.

Bất quá Chúc Long dễ dàng độ qua kiếp chứng đạo như vậy, ít nhiều khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này có chút uất ức.

Chẳng phải nói kiếp chứng đạo thiên nan vạn nan, thậm chí còn có nguy cơ vẫn lạc cực lớn sao?

Sao đến Chúc Long lại dễ dàng như vậy chứ?

Dù nói mấy vị này không có cơ hội trải qua, nhưng là người phát ngôn của Thiên Đạo cũng rõ ràng độ khó của kiếp chứng đạo.

Dù một chúng Thiên Đạo Thánh nhân rõ ràng phía sau Chúc Long có Chu Du tồn tại, lần độ kiếp này sẽ không xuất hiện nguy hiểm sinh mệnh nào, nhưng thấy Chúc Long dễ dàng độ qua hai đạo lôi kiếp đầu tiên như vậy, trong lòng ít nhiều cũng có sự chênh lệch.

Và ngay khi một chúng Thiên Đạo Thánh nhân tâm trạng sa sút, lôi trì trong hư không Hỗn Độn lại có biến hóa mới.

Dường như là cảm giác được sự dễ dàng của Chúc Long, ba đạo kiếp lôi vậy mà trực tiếp từ lôi trì cùng lúc giáng xuống.

Hơn nữa, dưới sự cảm nhận của mọi người, phát hiện uy lực mỗi đạo kiếp lôi trong ba đạo kiếp lôi này đều vượt qua hai đạo trước đó.

Mà ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, uy lực không chỉ đơn thuần là tổng hợp uy lực của ba đạo kiếp lôi, uy lực lôi kiếp lần này so với hai lần trước có sự biến hóa cực lớn.

Tuy nói lần này ba đạo kiếp lôi cộng lại không khoa trương đến gấp mười lần, nhưng việc tăng uy lực gấp mười lần so với hai đạo kiếp lôi trước đó vẫn là phù hợp.

Mà thấy cảnh tượng này, ánh mắt một chúng Thiên Đạo Thánh nhân trong nháy mắt sáng rỡ.

Đứng trước mặt Chu Du, mấy vị này trên mặt không dám biểu lộ chút nào, sợ chọc đến sự trừng phạt của Chu Du, nhưng thực tế trong lòng mọi người lại thở phào nhẹ nhõm.

Chương 496

Mà điều này cũng là vì thu hoạch độ kiếp vừa rồi của Chúc Long khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này cảm thấy áp lực không nhỏ.

Mọi người rõ ràng nếu Chúc Long tiếp theo vẫn luôn có thu hoạch lớn như vậy, thì sau khi độ kiếp e rằng không mất bao lâu sẽ đuổi kịp họ.

Tuy nói những Thiên Đạo Thánh nhân này chứng đạo đã mấy nguyên hội, nhưng cảnh giới lại không có sự thăng tiến lớn.

Đừng nói là chạm đến tầng thứ Thiên Đạo, ngay cả cảnh giới Thánh nhân hậu kỳ cũng không ai đạt được.

Ngay cả Lão Tử có thực lực cao nhất cũng chỉ là Thánh nhân trung kỳ, thậm chí vừa mới đột phá không lâu.

Mà Chúc Long tuy vẫn chưa triệt để chứng đạo, nhưng Nguyên Thần đã sớm đột phá, thậm chí dưới sự tẩy lễ của lôi kiếp tiến bộ cũng rất nhanh.

Đến nay mới chỉ hai đạo kiếp lôi giáng xuống, Nguyên Thần của Chúc Long đã hoàn toàn ổn định cảnh giới Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, thậm chí đã sắp đến trung kỳ Nhất Trọng Thiên, ngay cả thân thể cũng được lôi kiếp tẩy lễ, có sự biến hóa về chất.

Nếu tiếp theo thu hoạch của Chúc Long vẫn lớn như vậy, có khả năng cực lớn sau khi độ kiếp sẽ trực tiếp tấn thăng thành Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên.

Kết quả như vậy, sao có thể chấp nhận được đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đã khổ cực tham ngộ Thiên Đạo vô tận năm tháng.

Cho nên những người này thấy ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống trong hư không, mới kích động đến vậy.

Bởi vì mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này rõ ràng Chúc Long đã không thể tiếp tục chọn cứng đối cứng với kiếp lôi để rèn luyện thân thể và Nguyên Thần, sẽ không có thu hoạch lớn như trước nữa.

Mà sự biến hóa khí tức của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên không thể qua mắt Chu Du cảm nhận, điều này không phải vì Chu Du đã bố trí Hỗn Nguyên chi lực ngoài thân mấy vị kia.

Với cảnh giới của Chu Du hiện nay đã gần đỉnh phong Hỗn Nguyên, ngay cả không dùng Hỗn Nguyên chi lực, cũng có thể phát giác dị động của mấy vị này.

Hơn nữa, phản ứng của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đã sớm nằm trong dự liệu của Chu Du, dù sao với mức độ tự mãn của mấy vị này, Chúc Long chứng đạo có thu hoạch lớn như vậy, nếu mấy vị kia không mắt đỏ thì mới là không bình thường.

Bất quá Chu Du sẽ không bận tâm suy nghĩ của mấy vị này, lúc này sự chú ý của Chu Du đều đặt trên người Chúc Long.

Anh muốn xem ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống Chúc Long sẽ lựa chọn như thế nào, là tiếp tục dùng thân thể cứng kháng lôi kiếp, hay là chọn tế xuất pháp lực.

Kỳ thực ngay từ khi ba đạo kiếp lôi này chưa xuất hiện, Chu Du đã biết lôi kiếp sẽ có biến hóa, chỉ có điều cụ thể là biến hóa như thế nào, Chu Du cũng không rõ lắm.

Cho đến khi ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, Chu Du mới hiểu ra, cho nên khi Chu Du thấy ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống mới không hề kinh ngạc.

Ngay cả khi Chu Du không phát giác biến hóa của lôi trì, cũng sẽ

không mấy chấn kinh, dù sao những điều này Chu Du đã trải qua rồi.

Hơn nữa, ngay khi ba đạo kiếp lôi xuất hiện, Chu Du đã biết ba đạo kiếp lôi này nhìn bề ngoài uy lực to lớn, nhưng lại không vượt quá giới hạn thân thể của Chúc Long.

Chỉ có điều Chu Du không nói cho Chúc Long mà thôi, Chu Du có sự lựa chọn như vậy, cũng là muốn Chúc Long cảm nhận được áp lực của Đại Đạo.

Đối với Chúc Long, Chu Du có kỳ vọng không nhỏ, cho nên tự nhiên không hy vọng Chúc Long mãi mãi ở dưới sự che chở của mình.

Nếu mọi việc đều được sắp xếp sẵn cho Chúc Long, thì Chúc Long vĩnh viễn cũng không thể đột phá tầng thứ Hỗn Nguyên.

Vì lần độ kiếp này Chúc Long không có nguy hiểm tính mạng, nên Chu Du tự nhiên sẽ không can thiệp quá nhiều.

Ngay cả Chúc Long không chọn cứng kháng ba đạo kiếp lôi này, mất đi cơ hội rèn luyện thân thể lần nữa, Chu Du cũng sẽ không cảm thấy chút đáng tiếc nào.

Anh biết nếu như vậy, Chúc Long bản thân sẽ vô cùng đau lòng mà tự phản tư.

Mà cơ hội như vậy chỉ có một lần, so với việc không có thu hoạch, Chu Du cảm thấy Chúc Long có sự tự phản tư mới là quan trọng nhất, đương nhiên tất cả điều này đều được xây dựng trên cơ sở Chúc Long lựa chọn tế xuất pháp lực.

Mình đương nhiên là hy vọng đạo tâm của Phụ hoàng kiên định, không bị uy áp của Đại Đạo chấn nhiếp.

Và đương nhiên khi ba đạo kiếp lôi cùng lúc xuất hiện, với tư cách là người ứng kiếp, Chúc Long cũng nhíu chặt mày.

Cảm nhận được khí tức tản ra từ ba đạo kiếp lôi, Chúc Long trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Tuy nói vừa rồi hai đạo kiếp lôi mình dễ dàng độ qua, nhưng Chúc Long rất rõ ràng nhận thức được sự lợi hại của lôi kiếp.

Lúc này ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, Chúc Long nhất thời cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Nếu tiếp tục dùng thân thể cứng kháng, thì vạn nhất uy lực ba đạo kiếp lôi vượt quá khả năng chịu đựng của thân thể mình, thì thu hoạch của hai đạo kiếp lôi vừa rồi sẽ không giữ được nữa.

Dù sao đến tầng thứ như Chúc Long, thân thể bị tổn thương thì không dễ dàng khôi phục như vậy.

Bất quá nếu lựa chọn tế xuất pháp lực, thì sẽ mất đi cơ duyên rèn luyện thân thể.

Cần biết rằng tạo hóa như vậy ngàn năm khó gặp, có thể tiết kiệm cho mình vô tận năm tháng.

Nếu không nắm bắt được, thì dù có thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sau này, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể chuyển hóa thân thể thành tầng thứ Hỗn Nguyên.

Và ngay khi Chúc Long đang tiến thoái lưỡng nan, một tia điện quang lại lóe lên trong thân thể, sau đó liền bị thân thể trực tiếp tiêu ma biến mất.

Hai đạo kiếp lôi vừa rồi nhập vào thân thể Chúc Long, phần lớn đều đã bị Nguyên Thần Hỗn Nguyên của Chúc Long kích tán, nhưng vẫn còn một phần rất nhỏ năng lượng lôi đình tản mát trong thân thể Chúc Long.

Những năng lượng lôi đình vi tế này đối với Chúc Long không có chút uy hiếp nào, chỉ là làm dưỡng liệu rèn luyện thân thể tầng nông.

Theo lý mà nói, cách thời điểm Chúc Long độ qua hai đạo kiếp lôi trước đã qua một lúc lâu, những năng lượng lôi đình tản mát này đáng lẽ đã sớm bị thân thể ma diệt, nhưng vẫn còn một tia năng lượng lôi đình xuất hiện trong thân thể, cũng không biết tàn dư ở đâu mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Bất quá chính là tia năng lượng lôi đình này xuất hiện, lại khiến Chúc Long đưa ra quyết định.

Khi tia điện quang trong thân thể biến mất, ánh mắt Chúc Long cũng lóe lên một tia kiên định.

Ngay sau đó Chúc Long mở bừng hai mắt nhìn ba đạo kiếp lôi trong hư không, khóe miệng cũng trực tiếp nhếch lên, lộ ra một nụ cười mỉm.

Thấy Chúc Long đã đưa ra lựa chọn, Chu Du đang không ngừng chú ý Chúc Long trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, so với việc Chúc Long tự mình đau lòng bỏ lỡ cơ duyên, việc dũng mãnh tiến lên càng là điều Chu Du mong đợi.

Mà khi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân bên này nhìn thấy nụ cười của Chúc Long, thân hình lại đột nhiên run lên.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, Chúc Long vậy mà còn có thể cười được, chẳng lẽ là còn muốn cứng đối cứng với kiếp lôi sao?

Cần biết rằng đây là ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, hơn nữa uy lực mỗi đạo kiếp lôi đều mạnh hơn hai đạo trước đó, chẳng lẽ Chúc Long lại tự tin đến vậy, không lo lắng công dã tràng mất đi thu hoạch trước đó sao?

Ngay khi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân ánh mắt mê ly, ba đạo kiếp lôi đã giáng xuống, lao về phía Chúc Long trong hư không.

Thấy ba đạo kiếp lôi sắp đến trước mặt Chúc Long, mấy vị Thiên

Đạo Thánh nhân này cũng không còn bận tâm suy nghĩ của Chúc Long nữa.

Dù sao lôi kiếp đã giáng xuống, Chúc Long rốt cuộc sẽ ứng phó như thế nào sẽ sớm thấy rõ!

Ngay lập tức, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân cũng nín thở ngưng thần, lần lượt nhìn về phía Chúc Long.

Mà khi tầm mắt của mấy vị này đặt xuống, lại thấy Chúc Long lúc này đã thu liễm thần tình, sự biến hóa này cũng khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng dấy lên sự lẩm bẩm.

Chương 497

Chẳng lẽ Chúc Long không chuẩn bị cứng đối cứng với kiếp lôi?

Ngay khi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn đang bối rối, ba đạo kiếp lôi cũng đã đến trước mặt Chúc Long.

Nhưng Chúc Long vẫn bất động như sơn, không hề có ý định tế xuất pháp lực thúc đẩy linh bảo.

Thấy cảnh tượng này, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đã xác định, Chúc Long cuối cùng vẫn lựa chọn dùng thân thể cứng đối cứng với kiếp lôi.

Hiểu rõ những điều này, trong lòng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng có chút kích động, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Chúc Long, sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ.

Mặc dù Chúc Long không phải là người đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên ở Hồng Hoang, nhưng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này lại là lần đầu tiên nhìn thấy kiếp chứng đạo của tu sĩ, huống hồ Chúc Long độ kiếp không tầm thường.

Dù nói đối với hành động này của Chúc Long có chút nghi ngờ liệu có thành công hay không, nhưng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này cũng từ đáy lòng bội phục sự hào sảng của Chúc Long.

Là những tồn tại đã chứng đạo, mấy vị kia tự nhiên rõ ràng nguy hiểm lần này của Chúc Long.

Ngay cả khi không có nguy cơ vẫn lạc, nhưng không phải ai cũng có dũng khí từ bỏ cơ duyên và tạo hóa đã đạt được, mà chọn đánh cược một lần.

Cũng chỉ trong nháy mắt, ba đạo kiếp lôi liền đã giáng xuống, trực

tiếp xông vào thân thể Chúc Long.

Cùng với kiếp lôi xâm nhập vào cơ thể, toàn thân Chúc Long trong nháy mắt biến thành một mảng đen, ngay sau đó vô số huyết vụ từ trong thân thể Chúc Long bùng phát ra, bao phủ lấy thân ảnh Chúc Long, từ xa trong hư không nhìn lại tựa như một cái kén máu.

Chịu sự tẩy lễ của lực lượng kiếp lôi, sắc mặt Chúc Long cũng trong nháy mắt trắng bệch, sau đó toàn bộ thân ảnh cũng bắt đầu run rẩy.

Bất quá dưới sự tràn ngập của huyết vụ, lại không thể nhìn rõ sắc mặt Chúc Long, chỉ có thể thấy thân thể Chúc Long đang run rẩy.

Nhưng chính qua thân ảnh run rẩy đó, cũng có thể thấy áp lực mà Chúc Long đang phải chịu đựng lúc này.

Những người khác không biết, sự biến hóa của thân thể không hề ảnh hưởng đến Nguyên Thần chi lực tầng thứ Hỗn Nguyên của Chúc Long.

Ngay khi kiếp lôi tiến vào thân thể, Nguyên Thần chi lực trong cơ thể Chúc Long cũng điên cuồng tuôn ra, du tẩu khắp thân thể để kích tán lực lượng lôi đình khắp các nơi trong thân thể.

Mà uy lực của ba đạo kiếp lôi này há lại là bình thường, uy lực gần gấp mười lần hai đạo kiếp lôi trước đó khiến Chúc Long cảm thấy khó chống đỡ.

Cảm giác truyền đến từ thân thể không còn là tê dại, mà là đau đớn như xé rách.

Tuy nói Nguyên Thần chi lực đã tán ra đã kích tán không ít lôi đình, bị thân thể trực tiếp hấp thu, nhưng không chịu nổi uy năng của ba đạo kiếp lôi này quá thịnh, vẫn còn phần lớn lực lượng lôi đình du tẩu khắp thân thể.

Hơn nữa cùng với năng lượng lôi đình du tẩu, cảm giác xé rách trong thân thể càng thêm mãnh liệt.

Lực lượng lôi đình không thể kiểm soát cũng khiến thân ảnh Chúc Long run rẩy càng thêm nghiêm trọng, ngay cả khí tức cũng sản sinh dao động cực lớn.

Cảm nhận được đau đớn truyền đến từ thân thể, trên mặt Chúc Long không hề có biểu cảm nào, dường như thân thể bị lực lượng lôi đình xung kích không thuộc về mình vậy.

Cùng với thời gian trôi qua, sự tổn thương của thân thể cũng khiến Chúc Long chịu một chút ảnh hưởng, bất quá lúc này Chúc Long không có tâm tư đi kiểm tra, bởi vì Chúc Long có việc quan trọng hơn.

Lúc này Chúc Long đã đặt toàn bộ tâm tư lên Nguyên Thần.

Như đã nói trước đó, thân thể Chúc Long vẫn chưa đột phá, tự nhiên không thể kháng lại ba đạo kiếp lôi, nhưng Nguyên Thần của Chúc Long đã thành tựu tầng thứ Hỗn Nguyên, điều này khiến Chúc Long có đủ nội tình để cứng đối cứng với ba đạo kiếp lôi.

Hiện nay thân thể dưới sự xung kích của năng lượng lôi đình đã đến cực hạn, thậm chí một số chỗ đã bắt đầu sụp đổ.

Nhưng nếu có thể trước khi thân thể hoàn toàn sụp đổ kích tán những năng lượng lôi đình này, khiến chúng hóa thành tài liệu tấn thăng của thân thể, thì thân thể Chúc Long có thể phá sau đó lập lại tiến thêm một bước.

Tuy nói không thể thành công chứng đạo, nhưng cũng đã có hạt giống chứng đạo, dù sao thân thể sau khi được Đại Đạo Chi Kiếp tẩy lễ đã có mấy phần uy năng Hỗn Nguyên.

Nhưng nếu mặc kệ những lực lượng lôi đình này khiến thân thể hoàn toàn sụp đổ, thì Chúc Long không những thu hoạch hai lần trước

đó tan biến hết, mà còn phải tiêu hao lượng lớn bản nguyên chi lực để tu phục.

Cho nên Chúc Long lúc này tâm thần tập trung cao độ, toàn bộ đặt trên Nguyên Thần, điên cuồng thúc đẩy Nguyên Thần chi lực du tẩu, không dám có chút lơi lỏng nào.

Mà lúc này mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong hư không thấy lôi quang lóe lên trên người Chúc Long, cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Ba đạo kiếp lôi không thể trực tiếp đánh tan Chúc Long đã khiến những Thiên Đạo Thánh nhân này có chút kinh ngạc, nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là Chúc Long vậy mà có thể kiên trì lâu đến vậy.

Mọi người tuy nói không trải qua sự tẩy lễ của Đại Đạo Chi Kiếp, nhưng nhờ vào Thiên Đạo chi lực lại có thể thể hội được uy lực của Đại Đạo Chi Kiếp, tự nhiên cũng có thể hiểu được nỗi đau khổ của Chúc Long lúc này.

Đối với nguy cơ mà Chúc Long đang đối mặt, mọi người cũng trong lòng sáng như gương.

Thấy thân ảnh Chúc Long run rẩy, những Thiên Đạo Thánh nhân này trong lòng càng thêm xác tín phỏng đoán của mình.

Dù nói có Chu Du ở đó, nhưng mấy vị kia không cho rằng lần này Chúc Long có thể chống đỡ được ba đạo kiếp lôi này.

Cần biết rằng lần này Chúc Long chứng đạo độ kiếp là dưới sự giám sát của Đại Đạo, Chu Du có mạnh đến đâu cũng chỉ giống như họ ở tầng thứ Thánh nhân, tự nhiên không thể cưỡng hành ra tay giúp đỡ Chúc Long cứng kháng lôi kiếp.

Mà với thực lực của bản thân Chúc Long, muốn độ qua ba đạo

kiếp lôi này thì đơn giản, nhưng muốn không dựa vào pháp lực trực tiếp cứng kháng, thì cơ hội rất mong manh.

Chỉ là mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này chưa từng trải qua Đại Đạo Chi Kiếp, tự nhiên sẽ không biết 'Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, Nhân Độn kỳ nhất' đặt ở đây cũng tương tự.

Đạo sinh cơ ẩn chứa trong Đại Đạo Chi Kiếp vừa vặn chính là cơ hội của Chúc Long.

Chúc Long hiện tại nhìn bề ngoài nguy hiểm như trứng treo đầu sợi tóc, nhưng mấy vị kia không biết rằng dưới sự xung kích của Nguyên Thần chi lực cảnh giới Hỗn Nguyên của Chúc Long, không ít lực lượng lôi đình đã hóa thành sinh cơ nồng đậm bị thân thể nuốt chửng.

Cho nên chỉ cần Chúc Long kiên trì tiếp tục, hấp thu triệt để lực lượng lôi đình trong ba đạo kiếp lôi, thì người chiến thắng cuối cùng chính là Chúc Long.

Đến lúc đó Chúc Long không những thành công độ qua lôi kiếp lần này, mà còn có thể khiến thân thể tiến thêm một bước, tiết kiệm vô tận năm tháng rèn luyện.

Biến hóa thần tình của mấy vị này bên này cũng bị Chu Du thu hết vào mắt, đối với tâm tư của những Thiên Đạo Thánh nhân này, Chu Du cũng rất rõ ràng, bất quá Chu Du lại không hề bận tâm.

Dù sao trong mắt Chu Du, những người này ngay từ đầu đã chọn sai đường, ngay cả kiếp chứng đạo cũng chưa từng trải qua, làm sao có thể có nhiều kiến thức chứ?

Khi thấy Chúc Long chọn cứng đối cứng với ba đạo kiếp lôi, Chu Du liền đã biết kết cục, ba đạo kiếp lôi này cuối cùng đều sẽ trở thành nội tình của Chúc Long.

Chỉ có điều điều khiển Chu Du có chút uất ức là, thu hoạch phụ thêm của Chúc Long cũng chỉ dừng lại ở đây mà thôi.

Hiện nay ba đạo kiếp lôi đều có thể cùng lúc giáng xuống, thì tiếp theo xuất hiện chỉ có nhiều kiếp lôi dung hợp hơn.

Ba đạo kiếp lôi đã là giới hạn mà thân thể Chúc Long có thể chịu đựng, tiếp theo sẽ không thể có thu hoạch phụ thêm nào nữa.

Nghĩ đến đây, Chu Du trong lòng cũng không khỏi thầm thì.

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân của mình mà Đại Đạo đã sinh ra biến hóa?

Chu Du sở dĩ có suy nghĩ như vậy, cũng là vì nhớ lại trải nghiệm khi mình chứng đạo.

Cần biết rằng Chu Du mới là người đầu tiên độ qua kiếp chứng đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên ở Hồng Hoang.

Chương 498

Đạo Tổ chứng đạo là nhờ vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, định sẵn sẽ dung hợp với Thiên Đạo, cũng không có khảo nghiệm của Đại Đạo, tự nhiên không thể tính là người đầu tiên.

Mà Chu Du là người đầu tiên trải qua khảo nghiệm của Đại Đạo Chi Kiếp để chứng đạo, cứng kháng lôi kiếp trực tiếp thân thể thành Thánh, cũng đã khai sáng tiền lệ ở Hồng Hoang.

Lần này Chúc Long chứng đạo, Đại Đạo giáng xuống khảo nghiệm là điều bình thường, nhưng ở đạo kiếp lôi thứ ba đã có biến hóa, cũng khiến Chu Du cảm thấy có chút khác lạ, tự nhiên sẽ liên tưởng đến bản thân mình.

Tuy nhiên chỉ chốc lát sau, Chu Du liền thu lại tâm tư.

Dù sao lần này Chúc Long chứng đạo, lôi kiếp đã sản sinh biến hóa.

Dù Chu Du ý thức được biến hóa của kiếp chứng đạo của Chúc Long có liên quan đến mình, nhưng cũng không có cách nào thay đổi.

Vốn dĩ Chu Du còn nghĩ Chúc Long có thể mượn lôi kiếp rút ngắn vô số năm thời gian, nhưng hiện tại xem ra là không thể rồi.

Không có sự rèn luyện của lôi kiếp, Chúc Long muốn thân thể chứng đạo Hỗn Nguyên cũng chỉ có thể dựa vào công phu mài giũa theo thời gian.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du cũng cảm thấy đáng tiếc, sau đó khẽ thở dài một tiếng, lặng lẽ lắc đầu.

Và ngay khi Chu Du cảm khái Đại Đạo vô thường, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân bên cạnh cũng là lần đầu tiên phát giác được sự biến

hóa thần thái của Chu Du.

Thấy Chu Du lắc đầu thở dài, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này trong lòng cũng rụt rè.

Tuy nói mọi người trước đó đã cảm thấy Chúc Long cứng đối cứng với ba đạo kiếp lôi có chút quá đáng, nhưng vì xem xét đến thực lực của Chu Du, cũng chỉ cảm thấy cơ hội Chúc Long cứng đối cứng với kiếp lôi là mong manh, cho nên cũng không khẳng định Chúc Long nhất định sẽ thất bại.

Mà hiện nay biểu hiện của Chu Du, lại khiến mọi người trong lòng có sự phỏng đoán.

Đối với thực lực của Chu Du, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân này là tâm phục khẩu phục.

Nay ngay cả Chu Du cũng có thái độ như vậy, chứng tỏ hành động cứng đối cứng với ba đạo kiếp lôi của Chúc Long lần này thực sự có chút mạo hiểm, vậy kết quả của Chúc Long lần này cũng có thể tưởng tượng được rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng có chút phức tạp.

Trong mắt mấy vị kia, lần này Chúc Long cứng đối cứng với lôi kiếp thất bại, khẳng định sẽ chịu không ít phản phệ.

Với trạng thái như vậy mà muốn dựa vào bản thân để độ qua những đạo kiếp lôi tiếp theo, e rằng là không thể.

Đương nhiên, có Chu Du ở đó, Chúc Long sẽ không có nguy cơ vẫn mệnh nào.

Bất quá nếu như vậy thì Chúc Long dù có thể thuận lợi chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tương lai cũng sẽ không có không gian tiến bộ nào nữa.

Theo lý mà nói, việc cảnh giới Chúc Long bị cố hóa đối với một chúng Thiên Đạo Thánh nhân mà nói đáng lẽ phải là chuyện vô cùng có lợi, dù sao một Hỗn Nguyên Đại La không có cách nào tiến bộ thì không có uy hiếp gì.

Bất quá nghĩ đến kết cục của Chúc Long, mọi người không những không có nhiều niềm vui, ngược lại trong lòng lại dấy lên một trận tiếc nuối.

Đương nhiên mọi người sở dĩ có suy nghĩ như vậy cũng là vì nguyên nhân của Chu Du.

Đối với vị sư huynh Chu Du này, những Thiên Đạo Thánh nhân này vừa kính vừa sợ.

Tôn kính đương nhiên không chỉ vì Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, mà còn bắt nguồn từ thực lực vô địch của Chu Du.

Cần biết rằng ngay từ Vu Yêu Đại Kiếp, những Thiên Đạo Thánh nhân này đã kiến thức được thực lực của Chu Du.

Khi đó Nhân tộc vẫn chưa chứng đạo nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang, Chu Du đã có thực lực đánh rớt Thánh vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Sau đó lại dung hợp khí vận Nhân tộc và Long tộc, mượn Nhân tộc chứng đạo nhân vật chính của Thiên Đạo, có được không biết bao nhiêu công đức khí vận.

Có nhiều khí vận gia trì như vậy, thực lực đã sớm đạt đến trình độ không thể đo lường, mọi người đương nhiên không dám nảy sinh chút dị tâm nào, càng không dám có ý đồ gì với địa vị của Chu Du.

Rõ ràng có sự tồn tại của Chu Du, bản thân những Thiên Đạo Thánh nhân này vĩnh viễn không thể nắm giữ Hồng Hoang, cho nên biết Chúc Long chứng đạo Hỗn Nguyên, trong lòng tuy có sóng gió,

nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Chỉ có điều là nhìn thấy kết cục của Chúc Long, ít nhiều cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, dù sao cũng là người chứng đạo do mọi người tận mắt chứng kiến.

Mà một chúng Thiên Đạo Thánh nhân không biết rằng suy nghĩ của mình và tâm tư của Chu Du lại không giống nhau.

Vừa rồi sự biến hóa khí tức của đám Thiên Đạo Thánh nhân này đã bị Nguyên Thần chi lực của Chu Du bắt được, chỉ có điều Chu Du không có tâm tư đi suy nghĩ những Thiên Đạo Thánh nhân này nghĩ gì mà thôi.

Dù sao trong mắt Chu Du, những Thiên Đạo Thánh nhân này làm sao có thể so sánh với tầm quan trọng của việc Chúc Long độ kiếp, hơn nữa lần này ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, cũng là lần cuối cùng Chúc Long dùng kiếp lôi để tôi luyện thân thể, Chu Du đương nhiên phải xem Chúc Long có thu hoạch gì, như vậy mới có thể hoạch định tương lai cho Chúc Long.

Ngay khi mọi người chìm vào suy tư, Chúc Long trong hư không cũng đã sản sinh biến hóa không nhỏ.

Cùng với lực lượng lôi đình nhập vào cơ thể không ngừng bị kích tán, dung nhập vào thân thể, thân thể Chúc Long cũng ngày càng cường hãn.

Khác với thế giằng co giữa lực lượng lôi đình và thân thể vừa rồi, hiện tại áp lực mà Chúc Long đối mặt cũng ngày càng nhỏ.

Lực lượng kiếp lôi đã không còn cách nào gây ra uy hiếp nào cho thân thể Chúc Long, ngược lại dưới sự xung kích của Nguyên Thần tầng thứ Hỗn Nguyên của Chúc Long không ngừng bị phá diệt, cuối cùng trở thành nội tình của Chúc Long.

Chính như đã nói trước đó, ba đạo kiếp lôi dung hợp tuy uy lực không nhỏ, nhưng lại là vô căn chi nguyên.

Chỉ cần thân thể Chúc Long có thể chịu đựng được sự xung kích không ngừng của ba đạo kiếp lôi, thì kết quả sẽ không có gì nghi ngờ.

Đương nhiên tất cả cơ sở này đều được xây dựng trên việc Nguyên Thần của Chúc Long đã tấn thăng, nếu Nguyên Thần của Chúc Long không tấn thăng, thì dù thân thể có thể chịu được sự tẩy lễ của kiếp lôi, cũng không có cách nào kích tán lực lượng lôi đình, hóa thành tài liệu của bản thân.

Cùng với lực lượng lôi đình không ngừng bị tiêu hao, lôi quang lóe lên trên thân thể Chúc Long bắt đầu từ từ tản đi.

Thân thể vốn đen kịt dưới sự xung kích của ba đạo kiếp lôi cũng lộ ra từng tia huyết sắc, vì sự biến hóa của thân thể có chút yếu ớt, cộng thêm ảnh hưởng của uy áp Đại Đạo trong hư không, cho nên mới không bị một chúng Thiên Đạo Thánh nhân phát giác.

Đương nhiên một chúng Thiên Đạo Thánh nhân không phát giác không có nghĩa là Chu Du không cảm nhận được.

Khi Chu Du thấy sự biến hóa của thân thể Chúc Long, khóe miệng cũng không khỏi khẽ nhếch lên.

Sự tiến bộ của thân thể Chúc Long đã nằm trong dự liệu của Chu Du, nhưng sự thăng tiến của cảnh giới Nguyên Thần lại là điều Chu Du không dự liệu.

Bất quá chỉ chốc lát sau, Chu Du liền đã rõ ràng nguyên do.

Tuy nói Chu Du rõ ràng uy lực của ba đạo kiếp lôi không thể gây ra nguy hiểm tính mạng nào cho Chúc Long, nhưng bản thân Chúc Long lại không biết.

Khi đối mặt với ba đạo kiếp lôi, Chúc Long đã chuẩn bị cho sự

thất bại, cho nên hiện tại có thu hoạch lớn như vậy cũng là điều bình thường.

Một lát thời gian trôi qua, ngay khi một chúng Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng hiếu kỳ đã lâu như vậy Chúc Long sao còn chưa lộ ra vẻ bại thế, thân ảnh Chúc Long cũng từ từ xuất hiện trong hư không.

Khi một chúng Thiên Đạo Thánh nhân nhìn rõ thân ảnh Chúc Long lúc này, lại lần lượt đứng đơ tại chỗ, trong ánh mắt cũng tràn đầy sự không thể tin được.

Bởi vì trong tầm mắt mọi người, những tia lôi quang lóe lên trên người Chúc Long trước đó đã biến mất hết.

Thân thể đen kịt cũng đã hoàn toàn khôi phục, lúc này Chúc Long không những hoàn hảo vô tổn, thậm chí khí tức còn trở nên càng thêm cường đại.

Chương 499

Thấy Chúc Long trong bộ dạng như vậy, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân cũng ngây người ra.

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải ngay cả Sư huynh Chu Du cũng cảm thấy Chúc Long không có cách nào cứng đối cứng với ba đạo kiếp lôi sao?

Vì sao ba đạo kiếp lôi lại không có chút ảnh hưởng nào đến Chúc Long?

Ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, không những không gây ra chút tổn hại nào cho Chúc Long, ngược lại còn khiến khí tức của Chúc Long tăng cường không ít, chẳng lẽ Đại Đạo Chi Kiếp này là súng bạc đầu nến sao?

Nghĩ đến đây, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân vội vàng lắc đầu.

Là Thiên Đạo Thánh nhân, mọi người tuy không trải qua Đại Đạo Chi Kiếp, nhưng đối với thật giả của Đại Đạo Chi Kiếp lại có thể phân biệt được, cho nên mọi người đương nhiên biết ba đạo kiếp lôi chắc chắn sẽ không có chút giả dối nào, hơn nữa phản ứng ban đầu của Chúc Long cũng đã nói lên tất cả.

Nếu uy lực kiếp lôi bình thường, thì thân thể Chúc Long sao lại bị tổn hại, thậm chí suýt chút nữa bị trực tiếp đánh tan.

Nhưng chính lôi kiếp uy lực như vậy, ba đạo cùng lúc giáng xuống vậy mà cuối cùng đều không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Chúc Long, điều này làm sao mọi người có thể chấp nhận được.

Trong nhận thức của mọi người, lần này Chúc Long khẳng định là không thể dùng thân thể vượt qua ba đạo kiếp lôi này, chỉ có Chu Du

ra tay giúp đỡ Chúc Long mới có cơ hội thành công chứng đạo Hỗn Nguyên.

Mọi người còn chuẩn bị xem Chu Du ra tay giúp đỡ Chúc Long, nhưng kết quả lại hoàn toàn ngoài ý muốn, điều này làm sao mọi người có thể không kinh ngạc.

Phát giác phản ứng của một chúng Thiên Đạo Thánh nhân, trong ánh mắt Chu Du lóe lên một tia thương hại, sau đó liền không còn quan tâm nữa.

Theo Chu Du mà xem, Thiên Đạo Thánh nhân chung quy không phải chứng đạo thật sự.

Tuy rằng tại Hồng Hoang chi trung, những Thiên Đạo Thánh nhân này mượn trợ Thiên Đạo chi lực có thể phát huy thực lực mạnh hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thông thường, nhưng đó cũng chỉ là trong Hồng Hoang mà thôi.

Một khi tu sĩ độ qua kiếp nạn chứng đạo, thì tiền đồ chính là một dải thảm bằng, cho dù đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La cũng có hy vọng không nhỏ.

Nhưng những Thiên Đạo Thánh nhân này không trải qua khảo nghiệm của Đại Đạo, chỉ có thể nương tựa vào Hồng Hoang Thiên Đạo.

Trừ phi Hồng Hoang Thiên Đạo trở thành tầng thứ Đại Đạo, nếu không những Thiên Đạo Thánh nhân mượn Hồng Mông Tử Khí thành tựu này sẽ vĩnh viễn không thể đột phá đến tầng thứ Thiên Đạo.

Chẳng lẽ những tình huống này chư vị Thiên Đạo Thánh nhân lại không rõ sao?

Đương nhiên không phải, chỉ là những Thiên Đạo Thánh nhân này đều cảm thấy mình có thể nghĩ ra biện pháp thoát khỏi xiềng xích mà

thôi.

Cũng giống như kiếp trước của Chu Du vậy, những Thiên Đạo Thánh nhân này nghĩ đủ mọi cách, thậm chí ngay cả chiêu độc ác phá hủy Hồng Hoang bản nguyên, đoạn tuyệt Thiên Đạo Hồng Hoang thăng cấp cũng đã dùng, nhưng cũng chưa từng nghe nói có một người nào có thể thoát ly Thiên Đạo.

Là người đầu tiên của Hồng Hoang lại có ký ức kiếp trước, Chu Du biết suy nghĩ của những Thiên Đạo Thánh nhân này ngây thơ đến mức nào.

Ngay cả kiếp trước không có mình tồn tại, những Thiên Đạo Thánh nhân này phí hết tâm tư cũng không thành công.

Kiếp này có Chu Du tồn tại, chúng nhân lại càng không có một tia cơ hội nào, bởi vì Chu Du không thể nhìn những Thiên Đạo Thánh nhân này phá hủy Hồng Hoang bản nguyên.

Hơn nữa kiếp này Hồng Quân không giống như kiếp trước, đã triệt để thân hợp Thiên Đạo.

Dưới sự trợ giúp của Chu Du, hiện tại Hồng Quân vẫn có năng lực nhất định, chỉ là Hồng Quân đặt hết tâm tư vào việc tham ngộ Thiên Đạo mà thôi.

Bên này chư vị Thiên Đạo Thánh nhân sẽ không biết suy nghĩ của Chu Du, nếu không đạo tâm của chúng nhân e rằng cũng không giữ vững được.

Đúng lúc chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đang chấn kinh, Chúc Long trên trường cũng đã khôi phục thanh tỉnh.

Lúc này Chúc Long không có tâm tư quan tâm phản ứng của những Thiên Đạo Thánh nhân kia, mà là chuyên chú hấp thu sức mạnh lôi đình.

Tuy rằng kiếp lôi còn sót lại trong cơ thể đối với Chúc Long đã không còn chút uy hiếp nào, nhưng Chúc Long cũng không chút thả lỏng, dù sao Chúc Long còn muốn dùng sức mạnh kiếp lôi còn sót lại để rèn luyện nhục thân.

Cùng với sức mạnh lôi đình bị nguyên thần chi lực đánh tan không ngừng dung nhập nhục thân, khí tức của Chúc Long cũng có sự đề thăng lớn hơn.

Cảm thụ biến hóa của bản thân, trên mặt Chúc Long cũng lộ ra vẻ hân hỉ, đợi đến khi sức mạnh kiếp lôi trong cơ thể triệt để tiêu thất, cũng là lần đầu tiên làm quen với biến hóa của mình.

Biến hóa của nguyên thần chi lực tự nhiên không cần nói, Chúc Long đã sớm nhận ra.

Nhưng cường độ nhục thân thì vẫn luôn đề thăng, đến nỗi Chúc Long đối với cường độ nhục thân của mình không có một khái niệm rõ ràng.

Làm quen một lát sau, Chúc Long cũng triệt để hiểu rõ thu hoạch lần này.

Lần này cứng đối cứng ba đạo kiếp lôi tuy có nguy hiểm cực lớn, nhưng thu hoạch cũng cực kỳ to lớn.

Sau khi trải qua ba đạo kiếp lôi tẩy lễ, nguyên thần chi lực của Chúc Long cũng càng thêm tinh thuần.

Trước đó vừa mới đột phá, nguyên thần tuy đã ổn định ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, nhưng vẫn còn hơi hư phù, nếu muốn tiến thêm một bước, không thể thiếu sự trầm lắng của tuế nguyệt dài đằng đẵng.

Mà bây giờ dưới sự trợ giúp của kiếp lôi, nguyên thần của Chúc Long đã triệt để ổn cố, tiết kiệm vô số năm tích lũy, cho dù tiếp theo

độ kiếp thành công không có chút thu hoạch nào, Chúc Long cũng có tự tin trong vạn năm sẽ trở thành Hỗn Nguyên Nhất Trọng Đỉnh Phong, có thể thấy thu hoạch lần này của Chúc Long lớn đến mức nào.

Đương nhiên độ kiếp thành công không thể không có thu hoạch, cộng thêm sự chỉ điểm của Chu Du, Chúc Long thăng cấp Hỗn Nguyên Nhị Trọng chỉ còn là vấn đề thời gian, mà đây vẫn chỉ là thu hoạch về nguyên thần.

So với tiến bộ của nguyên thần chi lực, nhục thân của Chúc Long lại có biến hóa về chất, dưới sự tôi luyện của ba đạo kiếp lôi, nhục thân của Chúc Long đã có một tia ý Hỗn Nguyên.

Đừng tưởng rằng Chúc Long chỉ có chút thu hoạch này, phải biết rằng tu sĩ bình thường muốn nhục thân chứng đạo khó khăn ở điểm này, cho dù đã tìm được con đường nhục thân chứng đạo, nhưng chỉ cần không có cách nào chọc thủng tầng cửa sổ giấy này, thì sẽ vĩnh viễn không thể thành tựu nhục thân Hỗn Nguyên.

Mà Chúc Long lần này dưới sự tẩy lễ của kiếp lôi, đã đột phá về chất, tiếp theo nhục thân chứng đạo chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đợi đến khi Chúc Long triệt để làm quen với thu hoạch của mình, trong lòng cũng không khỏi nảy sinh một tia kích động.

Ngay cả khi chưa triệt để độ kiếp, nhưng Chúc Long biết những đạo kiếp lôi tiếp theo đối với mình đã không còn chút uy hiếp nào.

Dù sao Chúc Long cũng không định cứng đối cứng với kiếp lôi, thu hoạch lần này đã khiến Chúc Long vô cùng hài lòng.

Là một trong những Tiên Thiên Đại Thần sớm nhất của Hồng Hoang, Chúc Long hiểu đạo lý "quá giới tất phản" hơn những người khác, huống hồ Chúc Long còn ghi nhớ lời dặn dò của Chu Du.

Mấy đạo kiếp lôi phía trước mình có thể lựa chọn dùng nhục thân cứng đối cứng, nhưng những đạo kiếp lôi sau này mình thì không có năng lực đó.

Lần này mạo hiểm cực lớn cứng đối cứng ba đạo kiếp lôi tuy thu hoạch không nhỏ, nhưng cũng khiến Chúc Long biết được cực hạn của mình.

Nếu tiếp theo vẫn không biết tốt xấu mà lựa chọn cứng đối cứng lôi kiếp, thì đó là kẻ không có đầu óc rồi, Chúc Long tự nhiên sẽ không hồ đồ như vậy, nên sau khi làm quen xong thu hoạch liền lập tức đưa ra lựa chọn.

Đúng lúc ba đạo kiếp lôi chi lực trong nhục thân của Chúc Long triệt để tiêu thất, lôi hải trên hư không lại lần nữa cuồn cuộn.

Lúc này trong lôi hải, tiếng sấm ầm ầm không ngừng, lôi đình như cự long qua lại cuộn mình, tựa hồ như biết ba đạo kiếp lôi lại bị Chúc Long dùng nhục thân cứng đối cứng.

Không lâu sau, năm đạo kiếp lôi từ trong lôi hải chậm rãi tuôn ra.

Cùng với sự xuất hiện của năm đạo kiếp lôi, vô tận sức mạnh lôi đình trong lôi hải dồn dập dũng mãnh đổ về phía năm đạo kiếp lôi này.

Chương 500

Cho dù còn chưa thoát ly lôi hải, năm đạo kiếp lôi lại đã có uy lực vô thượng, mỗi một đạo uy lực đều có thể sánh bằng uy lực khi ba đạo kiếp lôi trước đó hợp nhất.

Một lát sau, năm đạo kiếp lôi đột nhiên thoát ly lôi hải, thẳng tắp lao xuống phía Chúc Long.

Năm đạo kiếp lôi mang theo thế phong lôi cuồn cuộn mà đến, uy thế như vậy cũng khiến những Thiên Đạo Thánh nhân kia giật mình một trận, thậm chí trực tiếp khiến chúng nhân bừng tỉnh từ sự chấn kinh vừa rồi.

Nhìn năm đạo kiếp lôi đang lao xuống từ hư không, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng trừng lớn mắt.

Tuy nói kiếp lôi như vậy không phải nhằm vào bọn họ, nhưng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân này cũng có chút kinh hãi, bởi vì năm đạo kiếp lôi này đối với bọn họ cũng là uy hiếp không nhỏ.

Cảm thụ uy năng tỏa ra từ kiếp lôi, những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng không nhịn được mà thầm thì, kiếp nạn chứng đạo có uy năng như vậy, nếu mình không trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, thì độ kiếp sẽ ra sao?

Chỉ là tính toán trong chốc lát, chúng nhân liền từ bỏ suy nghĩ, không nói đến việc chúng nhân đã chứng đạo Thiên Đạo Thánh nhân, không còn cơ hội như vậy nữa.

Cho dù có cơ hội như vậy, chúng nhân cũng không nghĩ mình nhất định yếu hơn Chúc Long.

Căn nguyên của chúng nhân so với Chúc Long mà nói chỉ mạnh

hơn chứ không yếu hơn, ngay cả khi không bằng thời gian tu hành của Chúc Long, nhưng tu hành đâu chỉ nhìn vào thời gian.

Hơn nữa chúng nhân đều có trọng bảo trong người, cho dù là kiếp nạn chứng đạo cũng có thể ung dung đối mặt.

Nghĩ vậy, trên mặt chúng nhân cũng lộ ra một tia tự tin, lập tức thu liễm tâm tư dồn dập quay đầu, nhìn về phía Chúc Long trên hư không.

Bọn họ muốn xem uy năng kiếp lôi như vậy Chúc Long còn có chọn lựa dùng nhục thân cứng đối cứng hay không.

Chỉ là những Thiên Đạo Thánh nhân này không biết rằng, nếu không phải vì rèn luyện nhục thân, để nhục thân chứng đạo, Chúc Long thật sự không cảm thấy kiếp nạn chứng đạo có nguy hiểm gì quá lớn.

Chúc Long không có trọng bảo như chư vị Thánh nhân kia, nhưng lại vừa mới không lâu trước đó được Chu Du ban tặng một kiện Tiên Thiên Chi Bảo.

Thấy năm đạo kiếp lôi giáng xuống, Chúc Long trên hư không cũng khẽ thở dài một hơi.

Tuy rằng trong lòng Chúc Long vẫn còn một tia ảo tưởng, ba đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, vậy tiếp theo có còn là ba đạo nữa không?

Nếu chỉ có ba đạo kiếp lôi, thì mình có lẽ còn một tia cơ hội, dựa vào thu hoạch vừa rồi tiếp tục cứng đối cứng kiếp lôi để rèn luyện nhục thân.

Đợi đến khi năm đạo kiếp lôi xuất hiện, Chúc Long cũng đã từ bỏ ảo tưởng. ...Nhìn năm đạo kiếp lôi đang lao xuống từ hư không, Chúc Long thu liễm tâm thần, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Kể từ khi không còn cơ hội dùng kiếp lôi rèn luyện nhục thân nữa,

thì Chúc Long tự nhiên sẽ không xoắn xuýt.

Huống hồ độ qua ba vòng kiếp lôi, thu hoạch của Chúc Long đã không nhỏ rồi, nếu còn không thỏa mãn mà vọng tưởng một bước lên trời, thì kết cục e rằng sẽ không tốt đẹp.

Là người độ kiếp, Chúc Long tự nhiên hiểu rõ, kiếp nạn chứng đạo lần này là do Đại Đạo giáng xuống, nhất cử nhất động của mình khi độ kiếp đều sẽ bị Đại Đạo tra xét, trong đó kiếp lôi dung hợp chính là chứng minh.

Nếu mình vẫn lựa chọn cứng đối cứng kiếp lôi, những đạo kiếp lôi giáng xuống tiếp theo sẽ không chỉ đơn giản là năm đạo kiếp lôi, e rằng sẽ là mấy chục đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống.

Mặc dù thực lực của mình siêu tuyệt, lại còn có át chủ bài trong người, nhưng cũng chỉ là một Chuẩn Thánh nguyên thần vừa mới đột phá tầng thứ Hỗn Nguyên.

Đừng nói mấy chục đạo kiếp lôi cùng lúc giáng xuống, cho dù chỉ có mười đạo kiếp lôi dung hợp, mình cũng chỉ có con đường vẫn lạc.

Có thể tồn tại đến tận bây giờ từ Long Hán Đại Kiếp xa xưa, Chúc Long tự nhiên có sự lĩnh ngộ riêng của mình, trong đó sự lĩnh ngộ lớn nhất chính là không thể nghịch thế mà đi.

Vô số tuế nguyệt kinh nghiệm nói cho Chúc Long biết, cho dù tu vi có cao thâm đến mấy, cũng không cách nào sánh ngang với tầng thứ Đại Đạo.

Ngay cả tầng thứ Thiên Đạo, cũng hiếm có tu sĩ nào có thể chạm tới.

Vì sao lại nói như vậy, bởi vì Đạo Tổ Hồng Quân là thật sự đã chạm đến tầng thứ Thiên Đạo, đương nhiên hiện nay cũng chỉ có một mình Đạo Tổ.

Đối mặt với đại thế mênh mông, nghịch thế mà đi chẳng khác nào châu chấu đá xe, chỉ có thể tự tìm diệt vong.

Cho nên khi thấy năm đạo kiếp lôi xuất hiện, Chúc Long liền thu lại toàn bộ tâm tư, thật thà vận chuyển pháp lực.

Chu Du bên này nhìn thấy năm đạo kiếp lôi xuất hiện, cũng càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng, bất quá lúc này trong lòng Chu Du lại không chút để ý.

Dù sao kiếp nạn chứng đạo chỉ là tăng thêm độ khó cho nhục thân chứng đạo, chứ đâu phải triệt để đoạn tuyệt hy vọng độ kiếp thành Thánh, chỉ cần tu sĩ độ kiếp bình thường, thì sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

Cảm ứng được pháp lực của Chúc Long đang cuồn cuộn, trong lòng Chu Du cũng âm thầm gật đầu, trong mắt cũng lóe lên một tia ý cười.

Bởi vì Chu Du rõ ràng, ba đạo kiếp lôi đã là cực hạn của Chúc Long, nếu lần này Chúc Long vẫn lựa chọn nhục thân cứng đối cứng, thì nói không chừng mình sẽ phải mạo hiểm can thiệp.

Đến lúc đó Chúc Long dù có thể độ kiếp chứng đạo, nhưng cũng triệt để đoạn tuyệt hy vọng tiến lên.

Chu Du tự nhiên không hy vọng Chúc Long có kết cục như vậy, nên thấy Chúc Long bắt đầu vận chuyển pháp lực mới có biểu hiện như vậy.

Hơn nữa Chu Du biết, kiếp nạn chứng đạo của Chúc Long có "Tứ Cửu Chi Số", tức là tổng cộng có ba mươi sáu đạo kiếp lôi, trước đó Chúc Long đã thành công độ qua năm đạo kiếp lôi, trừ đi năm đạo kiếp lôi trên hư không này, còn lại hai mươi sáu đạo kiếp lôi.

Lần này Chúc Long vận dụng pháp lực, thì số kiếp lôi đồng thời

giáng lâm sau này sẽ không còn vượt quá năm đạo nữa.

Cho dù uy lực kiếp lôi tăng cường theo cấp số nhân, nhưng đối với Chúc Long mà nói cũng sẽ không có uy hiếp gì quá lớn, Chu Du tự nhiên không có gì phải lo lắng nhiều.

Lúc này mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân một bên sẽ không biết suy nghĩ của Chu Du, dù sao khoảng cách giữa bọn họ và tầng thứ của Chu Du thật sự là quá xa, ngay cả Lão Tử là người mạnh nhất trong các Thánh nhân cũng còn kém Chu Du mấy tầng cảnh giới, nên tự nhiên không có chút phát giác nào.

Khi thấy pháp lực của Chúc Long tản ra bên ngoài, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng năm đạo kiếp lôi trên hư không này đối với bọn họ mà nói cũng là uy hiếp không nhỏ, nếu Chúc Long còn có thể dùng nhục thân cứng đối cứng, thì mặt mũi của những Thiên Đạo Thánh nhân này đặt vào đâu.

Tuy rằng chúng nhân đối mặt với kiếp lôi như vậy cũng có thể ung dung độ qua, nhưng dù sao cũng không bằng nhục thân độ kiếp có sức chấn động lớn hơn.

Huống hồ mỗi lần Chúc Long cứng đối cứng kiếp lôi đều có thu hoạch cực lớn, chúng nhân nhìn cũng có chút thèm muốn.

Do đó lần này thấy Chúc Long cuối cùng cũng chọn lựa vận dụng pháp lực, trong lòng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng có chút thầm vui.

Tâm tư của chúng nhân, lúc này Chúc Long trên trường tự nhiên sẽ không biết, đương nhiên Chúc Long cũng không có tâm tư quan tâm, bởi vì giờ khắc này trong mắt Chúc Long chỉ có những đạo kiếp lôi không ngừng giáng xuống.

Cùng với năm đạo kiếp lôi giáng xuống, Chúc Long cũng cảm nhận được uy thế vô biên ẩn chứa trong năm đạo kiếp lôi này, trong mắt cũng vô cùng chuyên chú.

So với mấy đạo kiếp lôi trước đó, mấy đạo kiếp lôi này không chỉ uy năng mạnh hơn, mà tầng thứ dung hợp cũng cao hơn, thậm chí trong đó lại có một tia Hủy Diệt Chân Ý, khiến Chúc Long không thể không coi trọng.

Cảm nhận được uy lực sau khi năm đạo kiếp lôi dung hợp, trên mặt Chúc Long cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Không đợi kiếp lôi giáng xuống, liền trực tiếp thôi động pháp lực tế xuất mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo bên người.

Là một đại năng Long tộc tồn tại đến nay từ thời viễn cổ, trong tay Chúc Long tự nhiên sẽ không hàn xẻng như tu sĩ bình thường, những Tiên Thiên Chi Bảo tế xuất đều là trung phẩm trở lên, thậm chí có hai kiện đã thuộc liệt thượng phẩm Tiên Thiên.

Đương nhiên những thứ này cũng là do Chúc Long sưu tầm được trong tuế nguyệt dài đằng đẵng sau đại kiếp, nếu không bảo khố để lại cho Chu Du lúc đó cũng sẽ không hàn xẻng như vậy, chỉ có lác đác mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo cấp thấp.

Chương 501

Nhìn bóng dáng mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo bên ngoài Chúc Long, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng không nhịn được mà bĩu môi.

Chư vị Thiên Đạo Thánh nhân tài đại khí thô, đối với những Tiên Thiên Chi Bảo bên ngoài Chúc Long tự nhiên là có chút không vừa mắt.

Đương nhiên sự thật cũng đúng là như vậy, đối với những Thiên Đạo Thánh nhân như chúng nhân mà nói, Tiên Thiên Chi Bảo thông thường không nói là tùy tay có được, nhưng cũng chưa từng thiếu thốn.

Ngay cả thượng phẩm Tiên Thiên Chi Bảo, đối với bọn họ mà nói cũng không có tác dụng gì nhiều, phần lớn đều bị bọn họ ban cho môn hạ, hoặc là phủ bụi trong bảo khố, chỉ có Tiên Thiên Chi Bảo tầng thứ cực phẩm mới có thể khiến bọn họ chú ý.

Dù sao Tiên Thiên Chi Bảo tầng thứ cực phẩm đã có một tia Đại Đạo bản nguyên, cho dù đối với Thánh nhân mà nói cũng là pháp bảo cực kỳ vừa tay.

Đương nhiên Chí Bảo mới là pháp bảo thích hợp nhất với Thánh nhân, chỉ là không phải tất cả Thánh nhân đều có Chí Bảo bên người, nên chúng nhân thấy những Tiên Thiên Chi Bảo bên ngoài Chúc Long mới không có chút động tâm nào.

Bất quá nhìn xong linh bảo mà Chúc Long tế xuất, trong lòng chúng nhân cũng nảy sinh một tia hiếu kỳ, vị sư huynh 'tiện nghi' kia của mình trong tay linh bảo không ít, ngay cả Chí Bảo cũng có, vì sao Chúc Long lại hàn xẻng như vậy, chẳng lẽ Chúc Long còn có át chủ

bài gì chưa lấy ra sao?

Chúng nhân nghĩ một lát thấy có vài phần khả năng, bất quá sau đó lại từ bỏ suy nghĩ này, phải biết rằng đây là đang độ kiếp nạn chứng đạo.

Mấy đạo kiếp lôi trước Chúc Long tuy có thể dùng nhục thân cứng đối cứng, nhưng đã chọn tế xuất linh bảo lúc này, thì chắc hẳn sẽ không còn bảo lưu gì nữa.

Vạn nhất uy lực kiếp lôi vượt quá tưởng tượng, thì lúc đó mới tế xuất linh bảo e rằng sẽ có chút không kịp trở tay, nên cuối cùng mấy người cũng cho rằng chắc là Chúc Long không còn linh bảo nào khác trên người nữa rồi.

Nghĩ xong những điều này, chúng nhân cũng một trận bụng báng.

Việc chúng nhân bụng báng Chu Du tự nhiên sẽ không biết, bất quá thấy mấy kiện linh bảo bên ngoài Chúc Long, Chu Du cũng có chút bất lực.

Không biết nên nói Chúc Long to gan, hay là nói Chúc Long quen che giấu vụng về.

Đương nhiên Chu Du cũng không chút lo lắng, bởi vì hắn rất rõ ràng, kiện linh bảo trên người Chúc Long đủ sức bảo hộ Chúc Long.

Đúng lúc trong lòng chúng nhân đều có những suy nghĩ khác nhau, năm đạo kiếp lôi trên hư không đã đến gần Chúc Long.

Thấy cảnh tượng này, chúng nhân cũng lập tức thu liễm tâm thần, nhìn về phía Chúc Long giữa không trung.

Mặc dù chúng nhân biết, Chúc Long đã tế xuất Tiên Thiên Chi Bảo, thì năm đạo kiếp lôi này đối với Chúc Long không còn uy hiếp gì lớn nữa, nhưng vẫn muốn xem xem kiếp lôi rốt cuộc có uy lực gì. ...Đợi đến khi ánh mắt chúng nhân dồn dập rơi xuống, năm đạo kiếp

lôi trên hư không cũng đã đến bên ngoài Chúc Long.

Cảm nhận được ý Hủy Diệt tràn ngập trong kiếp lôi, tâm thần Chúc Long cũng chấn động, trên mặt tràn đầy vẻ trịnh trọng.

Không chút do dự, Chúc Long bắt đầu điên cuồng vận chuyển công pháp, sau đó quán pháp lực vào những Tiên Thiên Linh Bảo trước mặt.

Cùng với pháp lực của Chúc Long dũng mãnh tiến vào, mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo lập tức sản sinh biến hóa.

Từng tầng quang vựng từ mấy kiện linh bảo tản ra, tiếp đó tản vào hư không, bảo vệ Chúc Long vững chắc ở trong đó.

Đúng lúc mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo hiển hiện uy năng, kiếp lôi cũng đã xông vào trong phạm vi linh bảo, cuối cùng trực tiếp đập vào quang vựng của linh bảo.

Uy năng năm đạo kiếp lôi không tầm thường, nhưng sau khi thoát ly lôi trì lại như nước không nguồn mà không còn sức tiếp nối.

Ngay cả khi trong chốc lát đã xông phá quang vựng của mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo, nhưng cuối cùng vẫn bị chặn lại trước Chúc Long, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Chúc Long.

Sức mạnh kiếp lôi không gây ra uy hiếp gì cho Chúc Long, nhưng ý Hủy Diệt trong kiếp lôi lại trực tiếp xuyên qua sự bảo hộ của mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, xông vào trong nhục thân của Chúc Long.

Bất quá may mắn là, ý Hủy Diệt tuy uy lực mười phần, nhưng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo, uy thế giảm mạnh.

Ngay cả khi xông vào trong nhục thân của Chúc Long, thì cũng chỉ là phá hủy một chút nhục thân đã hao hết tất cả uy năng, căn bản không thể ảnh hưởng đến căn cơ của Chúc Long.

Lần độ kiếp này Chúc Long nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực tế lại hao phí không ít tâm lực, dù sao kiếp nạn chứng đạo cũng là do Đại Đạo sinh ra, uy lực phi thường không tầm thường.

Chúc Long thôi động mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo để cản lại sức mạnh kiếp lôi, cũng tiêu hao không ít pháp lực, cộng thêm sự xung kích của ý Hủy Diệt đối với nhục thân, áp lực mà Chúc Long phải đối mặt có thể tưởng tượng được.

Đợi đến một lát sau, sức mạnh lôi đình trong kiếp lôi tiêu hao hết mới tự động tiêu tán vào hư không.

Cùng với kiếp lôi tiêu tán, Chúc Long cũng hít sâu một hơi, trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười.

Vừa rồi ý Hủy Diệt xông vào nhục thân trong chốc lát, Chúc Long thật sự đã giật mình một trận.

Phải biết rằng ý Hủy Diệt đại biểu cho sự hủy diệt vô tận, một khi ý Hủy Diệt nhập thể, nơi đến đều là sự phá hoại vô tận, bất kể là huyết nhục, kinh mạch, hay xương cốt v.v.

đều là mục tiêu bị hủy diệt.

Phàm là tất cả những gì ý Hủy Diệt đi qua đều sẽ bị hủy diệt, hơn nữa là trực tiếp diệt sạch, đây chính là sự đáng sợ của ý Hủy Diệt.

Ý Hủy Diệt tầng thứ này, ngay cả Thánh nhân cũng không muốn đối mặt trực tiếp, huống hồ là Chúc Long còn chưa chứng đạo thành công, dù sao hắn vẫn chưa thể coi là Hỗn Nguyên Đại La thực sự.

Vốn dĩ đã chuẩn bị vạn toàn, nhưng không ngờ lại có biến hóa như vậy, Chúc Long sao lại không kinh ngạc.

May mắn là uy năng của đạo ý Hủy Diệt này có hạn, cộng thêm sự bảo hộ của mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo, Chúc Long mới có thể an nhiên vô sự, nên sau khi kiếp lôi tiêu tán, Chúc Long mới có biểu

hiện như vậy.

Đương nhiên biến hóa như vậy cũng khiến Chúc Long nhận rõ sự thật, kiếp nạn chứng đạo bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện các loại ngoài ý muốn, nếu mình còn không thể thay đổi tâm thái toàn lực ứng phó, nói không chừng sẽ gặp phải tổn thất lớn, giống như lần xuất hiện ý Hủy Diệt này.

Tuy rằng Chúc Long là người ứng kiếp đã sớm cảm nhận được biến hóa của kiếp lôi, nhưng cũng không ngờ một tia ý Hủy Diệt này lại có uy lực đến mức đó.

Lại có thể trực tiếp xông phá sự bảo hộ của mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo của mình, xông vào trong nhục thân, nếu không phải uy năng có hạn, thì lần này mình có lẽ phải ôm đầu máu mà chạy.

Ngay cả khi không lo đến tính mạng, nhưng cũng sẽ tổn thương căn cơ.

Nghĩ xong những điều này, Chúc Long cũng thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía lôi hải sâu trong hư không.

Còn chư vị Thiên Đạo Thánh nhân bên này thấy kiếp lôi tiêu tán, trên mặt không có chút biến hóa nào.

Bởi vì cảnh tượng như vậy đã sớm nằm trong dự liệu của chúng nhân, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân này tuy cảnh giới không bằng Chu Du, không thể cảm ứng được biến hóa của lôi trì trong hư không, nhưng cũng là thân phận Thánh nhân.

Cho nên khi năm đạo kiếp lôi xuất hiện trên hư không, chúng nhân liền đã cảm ứng được uy lực của kiếp lôi, biết rõ vòng kiếp lôi này đối với Chúc Long không có uy hiếp, tự nhiên sẽ không cảm thấy kinh ngạc nhiều.

Đương nhiên trên mặt chúng nhân không có biến hóa gì, không đại

biểu trong lòng chúng nhân không có chút gợn sóng nào.

Lần xuất hiện ý Hủy Diệt này, cũng khiến đáy lòng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân dấy lên sóng gió.

Chúng nhân sao cũng không ngờ, sau khi năm đạo kiếp lôi giáng xuống lại xuất hiện một tia ý Hủy Diệt.

Phải biết rằng ý Hủy Diệt như vậy không phải là sức mạnh Hủy Diệt mà Ma Tổ La Hầu từng tu hành, đây chính là pháp tắc mà chỉ có tầng thứ Thánh nhân mới có thể nắm giữ, hơn nữa còn không phải là Thánh nhân bình thường có thể nắm giữ.

Một tia ý Hủy Diệt này đối với chư vị Thiên Đạo Thánh nhân mà nói thì không có uy hiếp gì, nhưng đối với Chúc Long là người chứng đạo thì lại có ảnh hưởng cực lớn.

Sự xuất hiện của ý Hủy Diệt, cũng khiến trong lòng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân dấy lên sự thầm thì.

Chương 502

Lúc này chúng nhân không còn sự kiên định như vừa rồi nữa, đối với những đạo kiếp lôi mà Chúc Long sắp phải đối mặt tràn đầy sự hiếu kỳ.

Trong lòng chúng nhân rõ ràng, hiện tại đã có ý Hủy Diệt này xuất hiện, thì kiếp lôi xuất hiện tiếp theo nhất định vẫn sẽ có ý Hủy Diệt xuất hiện.

Vòng lôi kiếp này Chúc Long có thể thuận lợi độ qua, không thể đại biểu Chúc Long sẽ luôn thuận lợi.

Vạn nhất ý Hủy Diệt vượt quá khả năng chịu đựng của Chúc Long, thì lần chứng đạo này sẽ là một giấc mơ hão huyền.

Nghĩ đến đây, trong lòng chúng nhân rùng mình, nhìn bóng dáng Chúc Long trên hư không, trong mắt cũng lộ ra một tia thương hại.

Còn về Chu Du một bên, đã sớm biết sự tồn tại của ý Hủy Diệt, càng không có chút kinh ngạc nào.

Sau khi thấy năm đạo kiếp lôi tiêu tán, liền trực tiếp nhắm mắt ngưng thần tại chỗ.

Ngay sau đó dưới sự chú ý của chư vị Thiên Đạo Thánh nhân, trên hư không lại có năm đạo kiếp lôi xuất hiện.

Cảm nhận được năm đạo kiếp lôi vừa xuất hiện, Chúc Long trên trường và chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Chu Du bên này cảm ứng được năm đạo kiếp lôi sản sinh, cũng triệt để xác định suy nghĩ của mình.

Không lâu sau, năm đạo kiếp lôi mới lại lần nữa giáng xuống.

Vòng năm đạo kiếp lôi này so với vòng trước tuy uy lực có sự đề thăng không nhỏ, nhưng cuối cùng cũng không xông phá sự bảo hộ của Tiên Thiên Chi Bảo bên ngoài Chúc Long.

Trong đó uy năng của ý Hủy Diệt đề thăng cũng có hạn, cũng không gây ra tổn thương căn bản gì cho Chúc Long.

Cứ như vậy, Chúc Long cũng ung dung độ qua vòng lôi kiếp này.

Sau đó, vòng thứ sáu, năm đạo kiếp lôi đồng thời xuất hiện, vòng thứ bảy, năm đạo kiếp lôi đồng thời xuất hiện… mãi đến vòng thứ mười cũng là năm đạo kiếp lôi cùng lúc xuất hiện.

Cùng với từng vòng kiếp lôi giáng xuống, sức mạnh lôi đình ẩn chứa trong kiếp lôi cũng càng ngày càng mạnh, uy thế của ý Hủy Diệt ẩn chứa trong đó cũng càng ngày càng lớn.

Cuối cùng khi vòng kiếp lôi thứ chín giáng xuống, mấy kiện Tiên Thiên Chi Bảo trước Chúc Long đã không đủ sức chống đỡ tất cả sự xung kích của kiếp lôi, trực tiếp bị sức mạnh kiếp lôi phá vỡ.

Bất quá sự bảo hộ của mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng đã suy yếu mạnh uy lực của kiếp lôi, lôi kiếp không gây ra tổn thương lớn gì cho Chúc Long.

Nhưng dù như vậy, Chúc Long vẫn không lựa chọn lấy ra át chủ bài, vẫn dựa vào mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo để đối mặt với vòng kiếp lôi thứ mười.

Cho nên đợi đến khi vòng kiếp lôi thứ mười giáng xuống, Chúc Long cũng đã chịu không ít khổ sở.

Sức mạnh kiếp lôi và ý Hủy Diệt xung kích kép, lại suýt nữa trực tiếp diệt sạch nhục thân của Chúc Long.

Nhưng cuối cùng Chúc Long vẫn dựa vào nghị lực kiên cường mà chống đỡ được, không vận dụng thủ đoạn áp đáy hòm.

Mười vòng lôi kiếp trôi qua, biến hóa của Chúc Long cũng không nhỏ, tuy rằng khí tức có chút ba động, nhưng khí chất toàn thân lại có biến hóa về chất. ...Chúc Long trước đó là chí tôn Long tộc, một thân bá đạo cô ngạo của đế vương khí chất đặc biệt rõ ràng, cho dù Chúc Long toàn lực thu liễm, nhưng khí chất toàn thân cũng cực kỳ đặc thù, tựa như minh châu trong đêm tối.

Mà sau khi trải qua mấy vòng kiếp lôi tẩy lễ, bây giờ Chúc Long lại trầm ổn uyên thâm, phản phác quy chân, toàn thân uyển như một biển lớn sâu không lường được.

Nếu không phải trong Hỗn Độn, còn tưởng là sinh linh bình thường của Hồng Hoang không có chút pháp lực nào trong người.

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân một bên, lúc này cũng không thể nhìn rõ thực lực thật sự của Chúc Long, từ đó có thể thấy thu hoạch lần này của Chúc Long lớn đến mức nào.

Kiếp nạn chứng đạo tuy nói là khảo nghiệm của Đại Đạo đối với tu sĩ, nhưng cũng là ân tứ của Đại Đạo đối với người chứng đạo.

Ngay cả khi bây giờ Chúc Long còn chưa triệt để độ qua kiếp nạn chứng đạo, nhưng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thấy khí chất của Chúc Long biến hóa, trong mắt chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng lóe lên một tia kiêng kỵ.

Và việc chúng nhân có biểu hiện như vậy, chứng tỏ lúc này chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cuối cùng cũng coi Chúc Long là đồng đạo thật sự, bởi vì bây giờ Chúc Long mới thật sự có phong thái của tầng thứ Thánh nhân.

Trước đó chúng nhân cảm thấy có Chu Du giúp đỡ, Chúc Long chứng đạo không khó.

Nhưng nếu được Chu Du giúp đỡ, chung quy không phải chính

đạo, căn bản không có cách nào sánh bằng những Thiên Đạo Thánh nhân như mình, nên tự nhiên không có gì phải để ý nhiều.

Bây giờ Chúc Long dựa vào bản thân mà gần như độ kiếp thành công, trong lòng chúng nhân tự nhiên không còn sự khinh thường trước đó nữa.

Ngay cả khi còn một đạo kiếp lôi chưa giáng xuống, nhưng trong lòng chúng nhân đã thừa nhận địa vị của Chúc Long.

Dù sao thông qua mấy vòng kiếp lôi trước đó, chúng nhân đã biết thực lực của Chúc Long.

Rõ ràng thực lực của Chúc Long không hề dưới mấy người mình, suy nghĩ trước đó cho rằng Chúc Long chứng đạo thất bại tự nhiên biến mất không thấy.

Hơn nữa mấy đạo kiếp lôi dung hợp Chúc Long đều có thể an nhiên độ qua, chúng nhân không nghĩ đạo kiếp lôi cuối cùng còn lại sẽ gây ra uy hiếp gì cho Chúc Long.

Kể từ khi Chúc Long chứng đạo Hỗn Nguyên đã là điều chắc chắn, thì đối với Chúc Long là đồng cấp Thánh nhân mà còn không có chút trở ngại tu hành nào, trong lòng chúng nhân đương nhiên thừa nhận địa vị của hắn.

Chu Du bên này thấy khí tức của Chúc Long biến hóa, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

Tuy rằng năm đạo kiếp lôi cuối cùng đã xông phá phòng ngự của Chúc Long, gây ra không ít tổn thương cho Chúc Long, nhưng Chu Du không hề lo lắng một chút nào.

Chu Du rất rõ ràng, năm đạo kiếp lôi cuối cùng này so với mấy đạo trước đó không có gì thay đổi về chất.

Chúc Long bị thương không nhẹ, nhưng lại không uy hiếp đến căn

cơ, chỉ cần hao phí vài ngày điều dưỡng một phen là có thể khỏi, nên Chu Du không hề lo lắng.

Điều thật sự khiến Chu Du vui mừng là, sau khi trải qua mấy phen kiếp lôi tẩy lễ, nguyên thần của Chúc Long không chỉ tiến thêm một tầng, mà nhục thân cũng có sự đề thăng cực lớn.

Phải biết rằng trước đó Chúc Long đã tìm được cơ duyên nhục thân chứng đạo, khoảng cách đến nhục thân Hỗn Nguyên chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Bây giờ sau khi được ý Hủy Diệt trong kiếp lôi gột rửa, nhục thân phá rồi lập, đã chính thức bước lên con đường nhục thân Hỗn Nguyên, tiết kiệm vô tận thời gian, Chu Du tự nhiên vì Chúc Long mà cảm thấy vui mừng.

Và những điều này vẫn chỉ có một mình Chu Du rõ ràng, ngay cả bản thân Chúc Long cũng còn chưa nhận ra.

Dù sao trong số những người có mặt, cũng chỉ có một mình Chu Du là nhục thân trực tiếp chứng đạo, cũng là tu sĩ duy nhất đồng thời nguyên thần và nhục thân chứng đạo, tự nhiên là có kinh nghiệm mà những người khác không có.

Lúc này Chúc Long trên trường tự nhiên sẽ không biết suy nghĩ của Chu Du, bởi vì lúc này hắn đang bận khôi phục nhục thân và pháp lực bị kiếp lôi phá hủy, chuẩn bị nghênh đón đạo kiếp lôi cuối cùng giáng lâm.

Tứ Cửu Thiên Kiếp đã độ qua phần lớn, chỉ còn lại đạo kiếp lôi cuối cùng, chỉ cần thành công độ qua, liền có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy, Chúc Long tự nhiên sẽ không có chút lơ là nào.

Chúc Long rõ ràng bước này nếu có sai sót, thì vô số nguyên hội khổ tâm tu hành của mình, sự tích lũy nội tình của mấy cái lượng kiếp đều trở thành hư không, nên cho dù trong lòng có kích động đến mấy, Chúc Long cũng không dám có chút lơ là nào, tâm cảnh cổ tỉnh vô ba.

Chỉ một lát sau, thực lực của Chúc Long liền đã khôi phục phần lớn.

Chương 503

Có đủ nội tình, trong mắt Chúc Long cuối cùng cũng lóe lên một tia nhẹ nhõm.

Bất quá Chúc Long lại không dừng động tác, dù sao hiện tại hắn vẫn chưa ở trạng thái toàn thịnh, tranh thủ lúc kiếp lôi còn chưa giáng xuống, Chúc Long tự nhiên phải tranh thủ mọi thời gian, nỗ lực ở trạng thái mạnh nhất để nghênh kích kiếp nạn cuối cùng của mình.

Thấy trạng thái của Chúc Long, bất kể là Chu Du hay chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đều âm thầm gật đầu.

Là Thánh nhân vô sở bất tri, vô sở bất năng, đạo lý thỏ tử bác ưng, cũng dùng toàn lực chúng nhân lại càng rõ ràng hơn.

Huống hồ Chúc Long đang đối mặt là kiếp nạn chứng đạo do Đại Đạo dựng dục giáng xuống, nếu Chúc Long vô tri vô úy ngược lại mới khiến chúng nhân khinh thường.

Sau khi xem xong Chúc Long, chúng nhân liền thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía lôi trì trên hư không.

Chư vị Thiên Đạo Thánh nhân chưa từng trải qua kiếp nạn chứng đạo, tự nhiên là muốn xem xem đạo kiếp lôi cuối cùng còn lại này có huyền diệu gì.

Còn Chu Du lúc này cũng có chút hiếu kỳ, tuy rằng Chu Du rõ ràng uy lực của đạo kiếp lôi cuối cùng này tuyệt đối không tầm thường, nhưng cũng muốn xem xem đạo kiếp lôi này sẽ giáng xuống dưới hình thức như thế nào.

Phải biết rằng kiếp lôi mạnh nhất mà Chúc Long từng trải qua trước đó cũng chỉ là năm đạo kiếp lôi dung hợp, bây giờ chỉ còn lại

một đạo kiếp lôi, không có kiếp lôi nào khác có thể dung hợp, thì sức mạnh kiếp lôi ẩn chứa trong đó tất nhiên là tăng lên bội số.

Chu Du tuy đối với việc Chúc Long độ qua lôi kiếp không có gì phải nghi ngờ, nhưng cũng muốn xem xem đạo kiếp lôi cuối cùng này của Chúc Long có gì khác biệt so với của mình trước đó.

Cứ như vậy, chúng nhân không hẹn mà cùng nhìn về phía lôi trì trên hư không.

Bất quá chúng nhân ngưng thần nhìn về phía lôi trì trên hư không một hồi lâu, cũng không thấy đạo kiếp lôi cuối cùng của Chúc Long giáng xuống.

Hơn nữa lôi trì so với trước đó cũng không có gì biến hóa đặc biệt, vẫn là không ngừng cuồn cuộn trên hư không.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến chúng nhân nhất thời có chút không hiểu ra sao, phải biết rằng chúng nhân đều rất rõ ràng, kiếp nạn chứng đạo mà Chúc Long đang độ lần này là "Tứ Cửu Chi Số".

Trước đó những kiếp lôi mà Chúc Long đã trải qua cộng lại cũng chỉ có bốn mươi tám đạo, vẫn còn một đạo kiếp lôi chưa xuất hiện.

Tuy rằng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân chưa từng trải qua kiếp nạn Đại Đạo, nhưng rất rõ ràng đặc tính của lôi kiếp.

Cộng thêm lôi trì chưa từng tiêu thất, thì điều đó đại biểu lôi kiếp vẫn chưa tiêu thất.

Lôi kiếp chưa kết thúc, nhưng kiếp lôi lại trì trệ không giáng, sự bất thường như vậy cũng khiến những người có mặt đều nhíu mày, ngay cả Chu Du đã là Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên Đỉnh Phong cũng không ngoại lệ.

Nhìn lôi trì không ngừng cuồn cuộn sâu trong hư không, nhưng không có chút ý định xuất hiện kiếp lôi nào, Chu Du cũng phát giác

được một tia không đúng.

Phải biết rằng Chu Du đã độ qua kiếp nạn chứng đạo hoàn chỉnh, đương nhiên hiểu rõ công pháp Đại Đạo, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Nhưng hiện tại đạo kiếp lôi cuối cùng của Chúc Long đã lâu không giáng, nhất định là đã phát sinh biến dị gì đó.

Trong lòng Chu Du lúc này cũng nảy sinh một tia bất an, lập tức vội vàng khu sử một đạo nguyên thần chi lực lao về phía lôi trì.

Và đợi đến khi nguyên thần của Chu Du đến lôi trì trên hư không, lại phát hiện bên ngoài lôi trì đã bị sức mạnh Đại Đạo phong tỏa.

Trước đó nguyên thần chi lực còn có thể cảm tri được đại khái tình cảnh trong lôi kiếp, nhưng bây giờ lại ngay cả một chút tin tức cũng không thể cảm ứng.

Tuy rằng Chu Du đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên Đỉnh Phong, nhưng khoảng cách đến cảnh giới Đại Đạo vẫn còn quá xa.

Bây giờ bên ngoài lôi trì đã bị sức mạnh Đại Đạo phong tỏa, thì Chu Du cũng đành bất lực.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là Chu Du không có chút biện pháp nào, chỉ là Chu Du không dám có một chút mạo hiểm nào, sợ rằng vì sự thăm dò của mình mà dẫn đến Đại Đạo ba động, gây ra ảnh hưởng gì đó đến việc Chúc Long chứng đạo.

Kiếp nạn chứng đạo của tu sĩ vốn là do Đại Đạo dựng dục, nếu Chu Du cường hành ra tay, tất nhiên sẽ chịu sự trừng phạt của Đại Đạo, như vậy uy lực của kiếp nạn chứng đạo của Chúc Long nhất định sẽ sản sinh biến hóa cực lớn.

Đến lúc đó đạo kiếp lôi cuối cùng này có lẽ sẽ không chỉ nhằm vào

một mình Chúc Long, mà là nhằm vào cả Chu Du và Chúc Long mà giáng xuống, uy lực của kiếp lôi như vậy tự nhiên Chúc Long không thể chống đỡ được. ...Cảm thụ sức mạnh Đại Đạo không ngừng cuồn cuộn bên ngoài lôi trì trên hư không, Chu Du cũng có chút xoắn xuýt.

Nguyên thần chi lực lơ lửng trước lôi trì bất động, lại có chút ý tiến thoái lưỡng nan.

Quay lại nhìn chân thân Chu Du, sẽ phát hiện lúc này lông mày Chu Du khẽ nhíu lại, thần sắc mặt đầy ngưng trọng.

Có thể khiến Chu Du vốn luôn ổn định như Thái Sơn có biến hóa như vậy, hiển nhiên cảnh tượng lúc này đã vượt quá tầm kiểm soát của Chu Du, từ đó có thể thấy sự xuất hiện của sức mạnh Đại Đạo ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Ngay cả Chu Du cũng không ngờ, lần độ kiếp này của Chúc Long lại có biến hóa như vậy.

Tuy rằng trước khi Chúc Long độ kiếp, Chu Du đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu không cũng sẽ không chuẩn bị cho Chúc Long một át chủ bài.

Nhưng bất kể Chu Du nghĩ thế nào, cũng không thể dự liệu được cuối cùng ngay cả sức mạnh Đại Đạo cũng trực tiếp giáng lâm.

Phải biết rằng kiếp nạn chứng đạo của tu sĩ là do Đại Đạo sinh ra, uy lực của kiếp nạn mà họ độ đều có định số tồn tại.

Cho dù kiếp lôi có biến hóa đến đâu, cũng không thể khiến tu sĩ không còn chút hy vọng nào.

Mà bây giờ Chúc Long độ kiếp, ngay cả sức mạnh Đại Đạo cũng trực tiếp xuất hiện.

Tình huống có vẻ trái với lẽ thường như vậy thật sự vượt ngoài dự liệu của Chu Du, đến nỗi ngay cả Chu Du cũng vô cùng chấn kinh.

Bây giờ lôi trì trên hư không có sức mạnh Đại Đạo bảo vệ, ngay cả mạnh như Chu Du cũng chỉ có thể dừng bước, không dám tùy tiện vọng động.

Dù sao sự xuất hiện của sức mạnh Đại Đạo đại biểu cho việc Chúc Long lần độ kiếp này đã bị Đại Đạo khóa chặt, với thực lực hiện tại của Chu Du tự nhiên không thể lay chuyển uy nghiêm của Đại Đạo.

Ngay cả khi nguyên thần chi lực có thể cưỡng hành xông vào lôi trì, nhưng Chu Du cũng không dám can thiệp vào sự hình thành của kiếp lôi.

Cho nên lúc này trong lòng Chu Du cũng có chút bất an, sợ rằng uy lực của đạo kiếp lôi cuối cùng quá lớn, Chúc Long không thể chịu đựng mà trực tiếp vẫn lạc ngay tại chỗ.

Bất quá dù Chu Du có lo lắng đến mấy, lúc này cũng không có chút biện pháp nào.

Nếu mạo hiểm khu động nguyên thần chi khí để dò xét lôi trì, e rằng sẽ trực tiếp kinh động Đại Đạo, như vậy không những Chúc Long không thể chứng đạo thành công, mà ngay cả bản thân Chu Du cũng sẽ chịu sự trừng trị của Đại Đạo.

Kể từ khi không có cách nào cảm tri được biến hóa của kiếp lôi trong lôi trì, Chu Du cũng chỉ có thể tạm thời gạt bỏ suy nghĩ trong lòng, bình tức ngưng thần âm thầm chờ đợi sự xuất hiện của đạo kiếp lôi cuối cùng.

Chúc Long trên trường tuy không có sự vô sở bất tri như chư vị Thánh nhân, nhưng là người chứng đạo cũng là lần đầu tiên phát giác được biến hóa của kiếp lôi.

Cảm nhận được sức mạnh Đại Đạo quen thuộc, sắc mặt Chúc

Long cũng tái đi, không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Là người cùng thời đại với Hồng Quân, đối với sức mạnh Đại Đạo Chúc Long cũng không còn xa lạ gì hơn.

Lúc đó Đại Đạo còn chưa ẩn mình, trong Hồng Hoang khắp nơi đều có thể cảm nhận được sức mạnh vĩ ngạn của Đại Đạo.

Cho đến khi Hồng Hoang Thiên Đạo hiển hiện, Đại Đạo mới coi như là ẩn mình không thấy trong Hồng Hoang.

Cảm nhận được uy nghiêm Đại Đạo đã lâu không thấy, Chúc Long lại không có chút vui mừng nào.

Chương 504

Chúc Long rõ ràng, lúc này sức mạnh Đại Đạo xuất hiện, khẳng định sẽ không phải là điềm lành gì.

Vốn dĩ thấy đạo kiếp lôi cuối cùng không giáng xuống khi đạo kiếp lôi trước đó kết thúc, Chúc Long còn có chút may mắn.

Bởi vì dưới sự xung kích của mấy đạo kiếp lôi trước đó, Chúc Long cũng đã chịu không ít tổn thương.

Đạo kiếp lôi cuối cùng này không giáng xuống, hắn liền có thể nhân cơ hội khôi phục thực lực, cũng coi như là tăng thêm vài phần cơ hội cho việc độ kiếp thành công.

Nhưng thấy kiếp lôi trì trệ không giáng, trong lòng Chúc Long cũng xuất hiện một tia phức tạp.

Bởi vì Chúc Long rõ ràng "trì tắc sinh biến", đạo kiếp lôi cuối cùng trì trệ không giáng, nhất định là đã sản sinh biến hóa gì đó không rõ.

Và biến hóa như vậy đối với mình khẳng định sẽ không phải là chuyện tốt lành gì, nên khi cảm nhận được sức mạnh Đại Đạo, sắc mặt Chúc Long mới có biến hóa như vậy.

Cảm tri được sức mạnh Đại Đạo giáng lâm, trong lòng Chúc Long tuy có chút cấp thiết, nhưng cũng không hoàn toàn hoảng thần.

Cũng may Chúc Long đã từng trải qua sinh tử, đạo tâm đã gần như viên mãn, nhờ đó mới có thể ổn định tâm thần khi thấy dị biến.

Nếu là những kẻ ở cấp Chuẩn Thánh Đỉnh Phong bình thường, thậm chí là tồn tại Chí Thánh, e rằng đã có ý chí muốn chết.

Tuy nói những kẻ ở cấp Chuẩn Thánh Đỉnh Phong hoặc tồn tại

Chí Thánh đều là nhân vật đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng dưới Thiên Đạo cũng đều như con kiến, huống hồ là thấy Đại Đạo.

Bất quá một lát sau, đạo tâm của Chúc Long liền đã hoàn toàn khôi phục, ánh mắt cũng lần nữa trở nên kiên định, liếc nhìn lôi trì trên hư không, Chúc Long thu hồi ánh mắt, sau đó trầm giọng khẽ hô: "Ta Chúc Long vô úy vô cụ!" "Kiếp này dù có vô biên thần lực, ta cũng lấy thân ta độ chi!" "Dù chết không hối!!!". ...Nói xong, Chúc Long liền gạt bỏ tạp niệm trong lòng, dồn toàn bộ tâm thần vào việc khôi phục, muốn dùng trạng thái mạnh nhất để nghênh chiến đạo kiếp lôi cuối cùng.

Nghe thấy giọng của Chúc Long, trên mặt chư vị Thiên Đạo Thánh nhân trên hư không cũng lộ ra một tia dị dạng.

Sau đó nhìn Chúc Long trên hư không, trong mắt cũng tràn đầy sự phức tạp.

Những ánh mắt này vừa có sự kính phục đối với Chúc Long, lại vừa tồn tại một tia thương hại, còn có vài phần may mắn.

Chư vị Thiên Đạo Thánh nhân này sở dĩ có phản ứng như vậy, một mặt là bị khí phách của Chúc Long chinh phục, mặt khác cũng là vì thân phận Thiên Đạo Thánh nhân của mình mà cảm thấy bất lực.

Phải biết rằng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân mượn Hồng Mông Tử Khí thành đạo, nhưng cũng chịu sự chế ngự của Hồng Hoang Thiên Đạo, tương lai không nói là có thể nhìn thấy, nhưng cũng không có nhiều hy vọng thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Còn Chúc Long độ kiếp thành công, chứng đạo lọt vào hàng Hỗn Nguyên, thì có thể cùng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân chí tôn ngang hàng, thậm chí con đường tương lai còn rõ ràng hơn so với bọn họ là những Thiên Đạo Thánh nhân.

Ngay cả khi Chúc Long thăng cấp xong, thực lực ngắn hạn không bằng mấy người mình, nhưng cùng với thời gian trôi đi, cộng thêm sự tồn tại của Chu Du, thực lực tương lai của Chúc Long tất sẽ cao hơn mấy người mình, điều này khiến trong lòng chúng nhân sao có thể phục khí.

Giống như Tam Thanh bọn họ vốn luôn tự cho mình là Bàn Cổ Chính Tông.

Vốn dĩ Chu Du chứng đạo thành Thánh đã khiến chúng nhân như mắc nghẹn trong cổ họng, nên trong Vu Yêu Chi Chiến mấy người mới liên thủ đối địch với Chu Du.

Nhưng mấy người không ngờ vị sư huynh trên danh nghĩa này thực lực lại vô địch đến thế, cho dù mấy người hợp lực lại còn có mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể đánh bại Chu Du, thậm chí còn bị Chu Du một mình trấn áp.

Sau trận chiến này chúng nhân đối với Chu Du e sợ vạn phần, không còn dũng khí tranh phong với Chu Du nữa, mà bây giờ lại sắp xuất hiện một nhân vật như vậy, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này sao có thể như ý.

Ngay cả khi chúng nhân không nói ra miệng, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút đố kỵ, nên thấy kiếp lôi của Chúc Long dị biến, trong lòng chúng nhân khó tránh khỏi có một tia thầm vui.

Mãi đến khi nghe xong lời nói "thị tử như quy" của Chúc Long, trên mặt mấy người cũng có chút hổ thẹn, nhìn ánh mắt Chúc Long cũng trở nên phức tạp vạn phần.

Chu Du một bên tự nhiên cũng nghe thấy lời lẩm bẩm của Chúc Long, cảm nhận khí phách nhất vãng vô tiền của Chúc Long, trong lòng Chu Du cũng thêm vài phần tự tin.

Tuy rằng đạo kiếp lôi cuối cùng chưa giáng xuống, nhưng với thực lực của Chúc Long cộng thêm át chủ bài mà mình đã để lại cho Chúc Long trước đó, chỉ cần uy lực của đạo kiếp lôi cuối cùng này không quá mức phi lý, thì Chúc Long sẽ không có cơ hội vẫn lạc.

Đương nhiên nói thì là vậy, nhưng Chu Du cũng không dám có chút thả lỏng nào, Hỗn Nguyên chi lực trong cơ thể cũng cấp tốc cuồn cuộn, lúc nào cũng sẵn sàng ra tay.

Chu Du không thể nhìn Chúc Long triệt để vẫn lạc, cho dù nói mình sẽ rước lấy sự trừng phạt của Đại Đạo, Chu Du cũng sẽ không chút do dự.

Cảm nhận được Hỗn Nguyên chi lực cuồn cuộn, Chu Du cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, bất quá sau đó sắc mặt liền trở nên nghiêm túc.

Ánh mắt chuyên chú nhìn về phía lôi trì giữa hư không, chờ đợi đạo kiếp lôi cuối cùng giáng xuống. ...Một lát sau, dưới sự chú ý đầy ngưng trọng của chúng nhân, tiếng sấm ầm ầm của lôi trì sâu trong hư không cũng đã đạt đến đỉnh điểm.

Cùng với tiếng sấm ầm ầm vang vọng khắp hư không từ trong lôi trì, toàn bộ lôi trì trên hư không đều bắt đầu cuồn cuộn kịch liệt.

Khác với sự cuồn cuộn của lôi trì trước đó, lôi trì trên hư không lúc này lại có chút ý điên cuồng, khiến toàn bộ hư không đều có chút chấn động.

Nghe tiếng sấm ầm ầm truyền đến từ trong lôi trì, bất kể là Chúc Long hay những Thánh nhân đang quan sát kiếp nạn đều giật mình trong lòng, bởi vì chúng nhân rõ ràng lôi trì có biến hóa như vậy, đại biểu cho đạo kiếp lôi cuối cùng của Chúc Long đã ngưng tụ hoàn tất.

Những người có mặt ngưng thần nhìn lại, phát hiện lôi trì trên hư không lúc này đã là một biển lôi màu đen kịt, lôi đình cuồn cuộn như

cự long lượn vòng, thỉnh thoảng lóe lên những tia điện màu tím tràn ngập áp lực Đại Đạo nồng đậm.

Thấy cảnh tượng này, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân có mặt đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Tuy rằng đạo kiếp lôi cuối cùng còn chưa xuất hiện, nhưng chúng nhân cũng đã cảm nhận được uy năng vô thượng của đạo kiếp lôi cuối cùng này.

Chỉ là chúng nhân lại không biết, khi tia điện màu tím trong lôi trì lóe lên, khóe mắt Chu Du cũng đột nhiên giật một cái, sau đó một ý nghĩ đột nhiên nhảy lên trong lòng.

Ngay sau đó liền thấy Chu Du nhíu chặt mày, trong miệng khẽ nói: "Sẽ không chứ!" Lúc này ánh mắt chư vị Thiên Đạo Thánh nhân và Chúc Long đều đặt trên lôi trì hư không, cộng thêm Hỗn Nguyên chi lực bên cạnh Chu Du, cũng không ai chú ý đến sự bất thường của Chu Du.

Và đúng lúc giọng Chu Du vừa dứt, lôi trì trên hư không cũng đã sản sinh biến hóa.

Chỉ thấy trong lôi trì một đạo lôi đình màu tím đột nhiên nhảy ra khỏi lôi trì, sau đó ầm ầm giáng xuống về phía Chúc Long.

Thấy đạo lôi đình màu tím này xuất hiện, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đều ngây người tại chỗ, một bộ dạng mắt tròn xoe miệng há hốc, ngay cả Chu Du cũng là vẻ mặt chấn kinh.

Mà Chúc Long là người nghênh kiếp trên mặt cũng có chút xám xịt.

Không phải chúng nhân đại kinh tiểu quái, mà là đạo kiếp lôi màu tím cuối cùng này thật sự quá sức kinh thế hãi tục.

Những người có mặt đều là tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang, tự

nhiên nhận ra đạo kiếp lôi này chính là Tử Tiêu Thần Lôi, kiếp lôi mạnh nhất do Đại Đạo dựng dục mà sinh.

Tử Tiêu Thần Lôi đúng như tên gọi của nó, nhưng tia lôi đình màu tím không phải là để trông đẹp mắt, mà chính là màu sắc cực hạn của lôi đình, từ đó có thể biết uy năng của Tử Tiêu Thần Lôi lớn đến mức nào.

Mà sự xuất hiện của Tử Tiêu Thần Lôi đại biểu cho Thiên Phạt, nên chúng nhân thấy Tử Tiêu Thần Lôi mới kinh ngạc đến vậy.

Đương nhiên nói về sự quen thuộc với Tử Tiêu Thần Lôi, những người có mặt không ai có thể sánh bằng Chu Du.

Phải biết rằng Chu Du ngay từ khi hóa hình đã gặp phải Tử Tiêu Thần Lôi, sau đó khi chứng đạo Hỗn Nguyên cũng đối đầu trực diện với Tử Tiêu Thần Lôi.

Nhưng chính vì như vậy, Chu Du thấy Tử Tiêu Thần Lôi mới kinh ngạc đến vậy.

Thật sự là sự xuất hiện của Tử Tiêu Thần Lôi đã vượt ngoài dự liệu của Chu Du, Chu Du đoán rằng uy năng của đạo kiếp lôi cuối cùng mà Chúc Long độ tuyệt đối không tầm thường, nhưng cũng không ngờ đạo kiếp lôi cuối cùng này lại là Tử Tiêu Thần Lôi.

Chương 505

Đối với uy năng của Tử Tiêu Thần Lôi Chu Du rất rõ ràng, từng nếu không phải có Chí Bảo Hỗn Độn Châu che chở, Chu Du e rằng đã sớm triệt để tiêu tán tại Hồng Hoang ngay từ khi hóa hình.

Sau đó khi chứng đạo Hỗn Nguyên, Tử Tiêu Thần Lôi cũng đã mang lại uy hiếp không nhỏ cho Chu Du.

Bây giờ Chúc Long cũng gặp phải Tử Tiêu Thần Lôi, điều này sao lại không khiến Chu Du lo lắng, dù sao trên người Chúc Long đâu có Chí Bảo tồn tại.

Và đúng lúc Chu Du đang lo lắng, bên tai cũng truyền đến tiếng hô hoán của chư vị Thiên Đạo Thánh nhân.

"Vì sao lại là Tử Tiêu Thần Lôi?" "Tử Tiêu Thần Lôi là Thiên Phạt chi kiếp, Chúc Long này sao lại chịu Thiên Phạt?" "Chẳng lẽ là Long Hán Chi Kiếp năm xưa, Chúc Long chưa từng gột rửa nhân quả, đến nỗi bây giờ bị Đại Đạo trừng phạt, nhưng không thể nào, nếu trên người Chúc Long còn có nhân quả, sao có thể thuận lợi tu thành cảnh giới như bây giờ?" "Chẳng lẽ trên người Chúc Long có vật che giấu Đại Đạo, chỉ có như vậy nhân quả trên người hắn mới không bị những Thiên Đạo Thánh nhân như chúng ta phát giác?" "Không thể nào, không thể nào, nếu Chúc Long trên người có vật này, thì lúc Long Hán Đại Kiếp đã không có La Hầu tác loạn!" "Nếu Chúc Long không có nhân quả trong người, sao lại xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi?" ...Nghe thấy tiếng tranh luận của chư vị Thiên Đạo Thánh nhân, trong lòng Chu Du cũng có chút suy đoán, ngay sau đó tâm thần cũng bắt đầu chấn động.

Phải biết rằng số lần Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện ở Hồng Hoang

đếm trên đầu ngón tay, trừ Đạo Tổ Hồng Quân từng gặp phải ra, còn lại chính là Chu Du và Chúc Long lúc này.

Và Chu Du và Chúc Long đều có một điểm chung, đó chính là không nên xuất hiện vào thời khắc này của Hồng Hoang.

Dù sao kiếp trước trong Hồng Hoang đâu có bóng dáng Chu Du, mà Chúc Long càng là đã vẫn lạc vào Long Hán Đại Kiếp, nhưng lại bị Chu Du cứng rắn xoay chuyển vận mệnh.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du mới thật sự xác định suy đoán trong lòng mình, vì sao Chúc Long lại gặp phải Tử Tiêu Thần Lôi?

Đây thật sự không phải là Thiên Phạt vô cớ mà đến, phải biết rằng Chu Du bị Hỗn Độn Châu bao bọc mà đến, giáng lâm Hồng Hoang, được coi là dị số của Đại Đạo.

Tuy rằng lúc Chu Du giáng lâm đã lập lời thề với Đại Đạo, trở thành một phần tử của Hồng Hoang, miễn đi nguy hiểm bị Đại Đạo diệt sạch, nhưng vẫn khác với những người Hồng Hoang bình thường, như việc hóa hình trải qua Tử Tiêu Thần Lôi chính là minh chứng.

Mãi đến khi Chu Du chứng đạo Hỗn Nguyên sau này, lấy việc bảo vệ Hồng Hoang làm trách nhiệm của mình, mới cuối cùng được Đại Đạo thừa nhận.

Ngay cả khi đó Chu Du có suy nghĩ riêng, nhưng việc bảo vệ Bất Chu Sơn trong Vu Yêu Đại Kiếp là sự thật không thể giả, khiến Hồng Hoang tránh khỏi kết cục chìm đắm.

Còn Chúc Long vốn dĩ nên vẫn lạc trong Long Hán Đại Kiếp, lại bị Chu Du cứng rắn xoay chuyển vận mệnh, tự nhiên là phải chịu sự trừng phạt của Đại Đạo.

Nghĩ xong những điều này, trong lòng Chu Du cũng có chút cảm

khái, Đại Đạo chí công, không hề thiên vị, kiếp này là do Chúc Long xứng đáng.

Tuy rằng nói thì là vậy, nhưng Chu Du cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời ra tay.

Mặc dù đã để lại thủ đoạn bảo mệnh cho Chúc Long, nhưng lúc này Chu Du cũng không dám nói thủ đoạn đó nhất định có thể đảm bảo an toàn cho Chúc Long.

Tuy nói lần này dù có thể cứu được Chúc Long, sau này Chúc Long vẫn không tránh khỏi sự trừng phạt của Đại Đạo, nhưng Chu Du cảm thấy cũng là cần thiết.

Đúng lúc trong lòng chúng nhân đang cuồn cuộn suy nghĩ, đạo Tử Tiêu Thần Lôi cuối cùng cũng đã đến trước Chúc Long.

Lúc này chúng nhân cũng đã thấy phản ứng của Chúc Long, ngoài dự liệu của chúng nhân là, Chúc Long lúc này không có vẻ hoảng sợ như chúng nhân tưởng, mà ngược lại là vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tử Tiêu Thần Lôi trước mặt, tựa hồ đạo Tử Tiêu Thần Lôi này không phải nhằm vào hắn mà giáng xuống.

Thấy cảnh tượng này, trong lòng chúng nhân cũng không khỏi nảy sinh một tia ảo giác, chẳng lẽ đạo Tử Tiêu Thần Lôi này là giả sao, nhưng cảm nhận được uy áp của Tử Tiêu Thần Lôi, chúng nhân lại dập tắt ngay ý nghĩ này.

Bất quá tuy rằng dập tắt ý nghĩ này, nhưng biểu hiện của Chúc Long cũng khiến chư vị Thiên Đạo Thánh nhân nghi hoặc không hiểu, chẳng lẽ Chúc Long này còn có át chủ bài gì sao?

Nhưng trừ tầng thứ Chí Bảo ra, không có gì có thể cứng đối cứng với Tử Tiêu Thần Lôi nữa nha?

Đúng lúc chúng nhân vẻ mặt khó hiểu nhìn Chúc Long, thân hình

Chúc Long cũng đột nhiên động, sau đó chúng nhân liền nghe thấy Chúc Long một tiếng hô lớn: "Khởi!" Cùng với giọng nói của Chúc Long giáng xuống, một hư ảnh linh bảo hình sen chậm rãi xuất hiện dưới tọa của Chúc Long, khi linh bảo hình sen hoàn toàn ngưng thực, Chúc Long cũng đã ngồi vững trên liên tọa.

Thấy linh bảo hình sen dưới tọa Chúc Long, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng trừng lớn mắt, không nhịn được cất tiếng kêu lên: "Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!!!" "Lại là kiện cực phẩm linh bảo này!" Theo lý thuyết, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân, thân mang địa vị tôn quý, trong tay nào phải không có Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm.

Dẫu cho Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là một phòng ngự Linh bảo hiếm thấy, cũng chẳng nên khiến chư vị có biểu hiện như vậy.

Nhưng vì sao khi thấy kiện Linh bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên này, mọi người lại có phản ứng như thế?

Nguyên nhân là do chư vị quá rõ lai lịch của kiện Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm này rồi, dù sao thì chư vị cũng đã từng thấy kiện Linh bảo này trong tay Chu Du từ rất lâu!Chỉ là, chư vị không cách nào ngờ được, ông sư huynh tiện nghi Chu Du này lại đơn giản như vậy mà tặng kiện Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm này cho Chúc Long.

Phải biết, trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm vốn có số lượng hữu hạn, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân trong tay cũng chẳng có mấy kiện.

Tuy rằng trên Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm còn có Tiên Thiên Chí bảo, nhưng cũng không phải mỗi vị Thiên Đạo Thánh nhân đều sở hữu.

Chẳng hạn như Tây Phương nhị nhân cùng Nữ Oa, trong tay bọn họ mạnh nhất cũng chỉ là Cực phẩm Linh bảo.

Cho dù những kiện Cực phẩm Linh bảo trong tay họ được Thánh nhân Khí vận gia trì, uy lực có cao hơn một bậc so với Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm thông thường, nhưng vẫn thuộc về cấp độ Cực phẩm Linh bảo.

Từ đó có thể thấy sự trân quý của Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm.Mà Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong tay Chúc Long lại càng là kiệt xuất nhất trong số Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm.

Tuy không thể sánh bằng Bổn Mệnh Linh bảo của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này, nhưng năng lực phòng ngự của nó phi thường, thậm chí đã có được vài phần uy lực của Chí bảo.

Trong Hồng Hoang, cùng đẳng cấp với nó cũng chỉ có khoảng bốn kiện.

Chư vị, thân là Thiên Đạo Thánh nhân, vừa thấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện đã lập tức hiểu rõ, kiện Linh bảo này đã bị Chúc Long hoàn toàn tế luyện, không còn chút quan hệ nào với vị sư huynh kia của mình.

Biến hóa lần này tự nhiên khiến chư vị ghen tị không thôi.Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới thân Chúc Long, ánh mắt của các Thiên Đạo Thánh nhân đều lóe lên vẻ kinh ngạc cùng hâm mộ, trong lòng cũng tự nhiên dâng lên một tia chua xót, rồi nhịn không được lên tiếng nói: “Sư huynh thật đúng là hào phóng!” “Đúng vậy, Chúc Long thật đúng là có vận khí tốt!” “Có kiện Linh bảo này, Chúc Long vượt qua đạo Tử Tiêu Thần Lôi này cũng có thêm vài phần hi vọng.” ...Lời bàn tán của chư vị cũng lọt vào tai Chu Du.

Nghe thấy sự chua xót trong lời nói của bọn họ, trong lòng Chu Du

không hề gợn sóng.

Dù sao thì với tu vi hiện tại của mình, một kiện Tiên Thiên Linh bảo cũng chỉ là có cũng được, không có cũng không sao.

Cho dù Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là một kiện Cực phẩm Linh bảo hiếm có trong Hồng Hoang thì cũng vậy thôi.

Có lẽ chỉ có Chí bảo mới có thể thu hút sự chú ý của mình.

Mà đây chính là thủ đoạn Chu Du lưu lại cho Chúc Long.Nhìn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới thân Chúc Long, trên mặt Chu Du cũng hơi giãn ra, rồi ánh mắt càng thêm tập trung.

Bởi vì mình biết Tử Tiêu Thần Lôi không phải thứ dễ chống đỡ đến vậy.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên liệu có giúp Chúc Long vượt qua đạo Tử Tiêu Thần Lôi này không, trong lòng mình cũng không chắc, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay bất cứ lúc nào.Ngay khi chư vị tâm tư dị biệt, Tử Tiêu Thần Lôi trong hư không cũng đã tới trước thân Chúc Long.

Giờ khắc này, Chúc Long khoanh chân tọa, hai mắt khẽ nhắm, toàn bộ thân thể đều bị Tử Tiêu Thần Lôi chiếu sáng.

Khoảnh khắc này thời gian dường như ngưng đọng lại, thế giới trong mắt Chúc Long cũng như chậm lại.

Y nhìn thấy điện quang lấp lóe trên Tử Tiêu Thần Lôi, nhìn thấy lực hủy diệt đen kịt nhất nơi trung tâm Tử Tiêu Thần Lôi.

Cảm nhận được uy nghiêm và vĩ lực vô biên tỏa ra từ Tử Tiêu Thần Lôi, Chúc Long không dám giữ lại chút nào.

Y hít sâu một hơi, trầm tâm thần vào trong cơ thể, bắt đầu thúc đẩy thân thể điên cuồng vận chuyển Pháp lực, không ngừng quán

nhập Chuẩn Thánh chi lực vừa mới khôi phục vào Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dưới thân.

Chúc Long hiểu rõ mình sắp phải đối mặt với điều gì.

Đây không chỉ là khảo nghiệm sinh tử, mà còn là sự so tài giữa mình và Đại Đạo.

Tuy rằng đạo Tử Tiêu Thần Lôi này uy lực chưa đến một sợi lông của Đại Đạo, nhưng vào giờ phút này, đạo Tử Tiêu Thần Lôi này lại đại biểu cho Đại Đạo.Theo Chuẩn Thánh chi lực của Chúc Long điên cuồng quán nhập, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng bị thôi động đến cực hạn, từng trận hoa quang từ Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên tán ra, trong nháy mắt bao phủ lấy thân ảnh Chúc Long.

Ngay khi Bản Nguyên chi lực của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bao trùm Chúc Long, Tử Tiêu Thần Lôi cũng giáng lâm xuống thân Chúc Long.

Chương 506

Khoảnh khắc đó, toàn bộ Hỗn Độn hư không dường như chỉ còn lại một đạo quang mang, ánh mắt của các Thiên Đạo Thánh nhân cũng khẽ nheo lại, nín thở ngưng thần nhìn về phía giữa trường.

Thấy cảnh này, tim mình cũng đập mạnh.Mà khi Tử Tiêu Thần Lôi giáng lâm, Chúc Long, với thân phận người ứng kiếp, cũng cảm nhận được khí tức tử vong.

Dẫu cho có Bản Nguyên chi lực của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên thủ hộ, nhục thân Chúc Long vẫn bị xé nát ngay lập tức.

Trên Long cốt đã tôi luyện vô tận thời gian trong cơ thể, từng đạo vết nứt hiện lên.

Mà đây mới chỉ là tầng ngoài cùng của Tử Tiêu Thần Lôi, lực hủy diệt chân chính còn chưa xuất hiện.Cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, Chúc Long giờ khắc này mới cảm thấy sự tàn khốc chân chính của Chứng Đạo chi kiếp.

Tuy nói mấy đạo kiếp lôi trước đó cũng khiến Chúc Long chịu không ít khổ sở, nhưng so với Tử Tiêu Thần Lôi giờ đây, mấy đạo kiếp lôi kia vô nghi chỉ là sự tồn tại như mưa phùn, căn bản không có chút uy lực nào đáng nói.

Theo lực hủy diệt trong Tử Tiêu Thần Lôi trào ra, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng dường như đạt đến cực hạn, trên Linh bảo truyền đến từng trận âm thanh ken két, như thể sắp sửa tan vỡ.

Ngay sau đó, từng tia lực hủy diệt đen kịt xuyên qua Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trực tiếp lạc vào trong cơ thể Chúc Long.

Ngay khi lực hủy diệt lạc vào trong cơ thể, Chúc Long liền cảm

thấy thân thể mình như bị xé toạc thành vô số mảnh, Nguyên thần đã thuế biến như bị rút ra khỏi thể xác, ý thức cũng có chút mơ hồ.

Giờ khắc này, Chúc Long cảm giác mình như trở về Long Hán Đại Kiếp, ý thức đã xuất hiện sai loạn.Mà ngay khi ý thức Chúc Long sắp sa vào bóng tối, từng đạo thanh âm mông lung lại đột nhiên xuất hiện trong ý thức của Chúc Long.

Vô số thanh âm tựa như thiên lôi trực tiếp thức tỉnh Nguyên thần đang dần trầm tĩnh của Chúc Long.

"Nhân Long nhất tộc!" "Cộng hưởng Khí vận!" "Chủ nhân Hồng Hoang!" Theo thanh âm ngày càng rõ ràng, ý thức Chúc Long cũng dần khôi phục.

Nghe thấy thanh âm truyền ra từ sâu trong Nguyên thần, Nguyên thần Chúc Long đột nhiên chấn động, ngay sau đó liền thấy từng đạo Khí vận chi lực hiện ra, bao bọc chặt chẽ lấy Nguyên thần Chúc Long.

Khí vận chi lực xuất hiện, cũng khiến Nguyên thần Chúc Long bắt đầu thuế biến ở tầng sâu hơn.

Khoảnh khắc Nguyên thần bắt đầu thuế biến, ý thức Chúc Long cũng triệt để trở lại.

Phát giác biến hóa của Nguyên thần, Chúc Long mới thật sự hiểu ra, cái ý nghĩ vạn năm trước mình đã thăng cấp Hỗn Nguyên nhất trọng đỉnh phong thật nực cười làm sao.

Sau mấy đạo kiếp lôi trước đó tôi luyện, Nguyên thần của mình có tiến bộ cực lớn, Chúc Long liền cho rằng mình đã triệt để vững chắc cảnh giới Hỗn Nguyên, có thể hướng tới cảnh giới cao hơn.

Nhưng đây lại chính là ảo giác do tiến bộ quá lớn khiến Chúc Long sinh ra.

Khoảng cách giữa Hỗn Nguyên nhất trọng thiên còn lớn hơn so

với người thường đến Chứng Đạo, tự nhiên không dễ dàng như vậy.

Tuy nói cứng rắn chống đỡ kiếp lôi đã được không ít chỗ tốt, nhưng cũng chỉ là giúp Chúc Long tạm thời vững chắc cảnh giới, giờ khắc này Nguyên thần nhờ được Khí vận chi khí gia trì mới xem như thật sự thuế biến.Hiểu rõ những điều này, Chúc Long cũng thu lại chút tự mãn không tự giác dâng lên trong lòng, một lần nữa tìm lại Bản tâm chân chính của mình.

Chúc Long đã tìm được phương hướng, dường như không cảm thấy sự thống khổ do lực hủy diệt gây ra trên thân, toàn bộ tâm thần đều trầm nhập vào trong Nguyên thần.

Ngay sau đó, từng tia Nguyên thần chi lực được Khí vận bao bọc cũng bắt đầu tản ra khắp nơi trong cơ thể, đối đầu trực diện với lực hủy diệt đang tràn vào.Tử Tiêu Thần Lôi xưng là thần lôi có sát lực mạnh nhất thế giới Hồng Hoang.

Ngay cả Thánh nhân Chí tôn đối mặt cũng cần dốc toàn lực ứng phó.

Căn bản là vì trong đó ẩn chứa lực hủy diệt, vĩ lực vô thượng được thai nghén từ Đại Đạo như vậy đương nhiên không dễ dàng chống đỡ!

Tuy nói Khí vận chi lực tộc quần giáng lâm đã đánh thức Nguyên thần đang gần như trầm tĩnh của Chúc Long, trợ lực Nguyên thần Chúc Long bắt đầu một vòng thuế biến mới, nhưng cũng chỉ có thể làm được bấy nhiêu, chứ không thể giúp Chúc Long cưỡng hành vượt kiếp.

Tử Tiêu Thần Lôi này nói thế nào cũng là khảo nghiệm của Đại Đạo, nhắm vào chính Chúc Long.

Muốn thật sự vượt qua đạo Tử Tiêu Thần Lôi này, còn cần đợi

sau khi Nguyên thần Chúc Long thuế biến xong mới có thể triệt để mài mòn lực hủy diệt trong thần lôi.

Cũng chính vì thế, Chúc Long mới tản Nguyên thần chi lực của mình vào trong cơ thể, muốn dùng lực hủy diệt để gia tốc thuế biến Nguyên thần, từ đó trực diện đối phó đạo kiếp lôi cuối cùng.

Tuy nhiên, Khí vận chi lực tuy không có cách nào giúp Chúc Long cưỡng ép tiêu diệt lực hủy diệt, nhưng lại có thể duy trì Nguyên thần Chúc Long bất diệt, đây cũng là căn bản để Chúc Long dám thực hiện chiêu hiểm này.Theo từng đạo Nguyên thần chi lực tản ra khắp cơ thể, lực hủy diệt tràn vào trong thân Chúc Long cũng bắt đầu sôi trào, lần lượt tấn công Nguyên thần chi lực.

Cảm nhận được uy năng vô biên tỏa ra từ lực hủy diệt, Nguyên thần chi lực Chúc Long tản ra khắp cơ thể lập tức đình trệ, ngay cả ý thức Chúc Long cũng trong nháy mắt ngây ra, như thể bị lực hủy diệt dọa sợ.

Tuy nhiên, trong chốc lát, Chúc Long liền thanh tỉnh trở lại, nhìn thấy khí tức hủy diệt dâng lên khắp nơi trong cơ thể, Chúc Long hít sâu một hơi, ý thức triệt để trầm nhập vào Nguyên thần.

Ngay sau đó, từng đạo Nguyên thần chi lực cũng không chút do dự, xông thẳng về phía lực hủy diệt.

Nhưng cho dù có Khí vận chi lực thủ hộ, Nguyên thần Chúc Long cũng trong nháy mắt chạm trán lực hủy diệt mà bắt đầu tan rã.

Ngay khi Nguyên thần và lực hủy diệt trong cơ thể va chạm, thân thể Chúc Long cũng run rẩy dữ dội, sắc mặt vốn tái nhợt như tờ giấy lại càng thêm suy yếu.

Nhưng cứ như vậy, đôi mắt Chúc Long lại đặc biệt sáng ngời, trong ánh mắt cũng đầy vẻ kích động.

Sở dĩ Chúc Long có biến hóa như vậy, lại là bởi biến hóa của Nguyên thần trong cơ thể.

Khác với việc bị lực hủy diệt tiêu diệt ngay lập tức trước đó, lúc này vô số đạo Nguyên thần chi lực trong cơ thể tuy vẫn không ngừng tan rã, nhưng lại dưới sự thủ hộ của Khí vận chi lực mà duy trì được sinh cơ bất diệt, sau đó lại kiên cường tái tổ thành Nguyên thần, thậm chí trong quá trình tái tổ còn sản sinh ra những biến hóa nhỏ.

Lực hủy diệt tự nhiên không muốn thấy Nguyên thần tái hiện, nên lần lượt công kích Nguyên thần.

Cũng chính trong vòng tuần hoàn tan rã rồi khôi phục của Nguyên thần chi lực, Nguyên thần Chúc Long thuế biến cũng ngày càng sâu sắc.

Lực hủy diệt tuy có uy năng vô thượng, nhưng lại là nước không nguồn, trong những lần đối chiến với Nguyên thần chi lực cũng đã có chút hao tổn.

Dù nói những hao tổn này đối với lực hủy diệt tồn tại trong một đạo Tử Tiêu Thần Lôi hoàn chỉnh chỉ như lông trâu, nhưng đây cũng là biến hóa thực sự.Cảm nhận được sự thuế biến sâu sắc của Nguyên thần trong cơ thể, ánh mắt Chúc Long càng thêm hưng phấn.

Dẫu thân thể vẫn không ngừng run rẩy, khí tức cũng không ngừng suy yếu, nhưng ý cười nơi khóe môi vẫn thể hiện tâm tình của Chúc Long lúc này.

Bởi vì Chúc Long biết, chỉ cần Nguyên thần của mình thuế biến hoàn thành, lực hủy diệt trong cơ thể sẽ không còn là uy hiếp nữa, trận đại kiếp sinh tử này mình cuối cùng cũng thắng lợi rồi.Giờ phút này, các Thiên Đạo Thánh nhân đương nhiên không biết biến hóa trong cơ thể Chúc Long.

Phải biết, mấy người bọn họ đâu có gan lớn đến mức tản Nguyên thần chi lực ra để dò xét.

Trước tiên không nói đến ảnh hưởng của Tử Tiêu Thần Lôi, ngay cả khi bọn họ là Thiên Đạo Thánh nhân, cũng không có cách nào cảm nhận thông qua Nguyên thần.

Hơn nữa, vạn nhất quấy nhiễu đến Chúc Long vượt kiếp, dù Đại Đạo sẽ không nhắm vào bọn họ, thì ông sư huynh tiện nghi Chu Du kia cũng sẽ không bỏ qua họ.

Ngay cả khi bọn họ là Thiên Đạo Thánh nhân tôn quý, nhưng đối với Chu Du mà nói cũng chỉ là lũ sâu kiến mạnh hơn một chút thôi, tựa như cách họ nhìn thế nhân vậy.Tuy nhiên, mấy người bọn họ tuy không có cách nào cảm nhận được hoàn cảnh của Chúc Long, nhưng lại cảm nhận được biến hóa khí tức của Chúc Long, cũng như sự chấn động của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Khi thấy Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, các Thiên Đạo Thánh nhân này liền phát giác được sự chấn động của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, biết rằng kiện Linh bảo này căn bản không thể chống đỡ được sự công kích của Tử Tiêu Thần Lôi.

Ngay sau đó, âm thanh Linh bảo tan vỡ truyền đến từ Hỗn Độn hư không cũng chứng minh suy nghĩ của chư vị.

Nghe thấy âm thanh Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên tan vỡ, trong lòng chư vị tuy cũng thấy đáng tiếc, nhưng trên mặt đều lộ vẻ ngưng trọng.

Dù sao thì chư vị cũng không ngờ ngay cả Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, một Tiên Thiên Linh bảo cấp Cực phẩm đỉnh cao của Hồng Hoang, cũng không thể chống lại sự công phạt của Tử Tiêu Thần Lôi, thậm chí ngay cả một khắc cũng không chống đỡ được.

Biến hóa như vậy làm sao có thể không khiến chư vị chấn kinh, không phải ai cũng có Chí bảo trong tay.Sau đó, khi thấy lực hủy diệt xuyên qua Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, lạc vào trong cơ thể Chúc Long, các Thiên Đạo Thánh nhân đều đồng loạt thở dài một hơi, cảm thấy hi vọng Chứng Đạo của Chúc Long lần này đã rất mong manh.

Ngay cả Tiên Thiên Linh bảo phòng ngự đỉnh cao của Hồng Hoang cũng không có cách nào chống đỡ Tử Tiêu Thần Lôi, chư vị không cho rằng nhục thể phàm thân của Chúc Long có thể chịu đựng được lực hủy diệt.

Chương 507

Ngay sau đó, biến hóa khí tức của Chúc Long lại càng khiến chư vị thêm phần xác định.

Ngay khi khí tức của Chúc Long gần như biến mất, chư vị cũng đều sốt ruột nhìn về phía Chu Du vừa nãy.

Trong lòng lại càng chua xót vô cùng.

Sớm biết là kết cục này, bọn họ chen chân vào làm gì chứ?

Vạn nhất vị sư huynh này tâm tình không tốt tìm ai trút giận, đây chẳng phải tai ương vô vọng sao!Mà ngay khi tâm tình các Thiên Đạo Thánh nhân đang thấp thỏm bất an, khí tức Chúc Long trong hư không lại đột nhiên chấn động.

Biến hóa như vậy cũng khiến các Thiên Đạo Thánh nhân có mặt tại trường sững sờ, rồi lần lượt chuyển ánh mắt, nhìn về phía Chúc Long trong hư không.

Khi thấy Chúc Long mở đôi mắt ra, chư vị cũng có chút chấn kinh, không hiểu vì sao Chúc Long lại có biến hóa như vậy.

Ngay khi chư vị đang nghi ngờ Chúc Long liệu có phải hồi quang phản chiếu hay không, lại trong nháy mắt thấy sắc mặt Chúc Long biến đổi, cảm nhận khí tức Chúc Long ngày càng suy yếu, vẻ nghi ngờ trên mặt mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân càng nồng đậm.

Ngay sau đó nhìn nhau một cái, nhịn không được truyền âm cho nhau nói: "Đây là biến hóa gì?" "Chẳng lẽ Chúc Long đã nhận mệnh rồi!" "Đoán chừng là vậy.

Ngay cả Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cũng không thể chống đỡ nổi Tử Tiêu Thần Lôi trong một khắc, Chúc Long có lẽ cũng

cảm thấy Chứng Đạo khó thành!" Nói xong, mấy người cũng đồng loạt lắc đầu, đầy vẻ cảm khái: "Tử Tiêu Thần Lôi thật đúng là thủ đoạn thiên phạt, Chúc Long chuẩn bị kỹ càng như vậy, mà vẫn không thể thành công, thật đáng tiếc!" "Đúng vậy, đúng vậy, thật không biết Chúc Long vì sao lại gặp phải thiên phạt như vậy, lẽ nào con đường Chứng Đạo Hỗn Nguyên không được Đại Đạo chấp thuận sao?" "Nếu con đường Hỗn Nguyên Đại La không được Đại Đạo chấp thuận, vậy sư huynh đã Chứng Đạo thành công bằng cách nào!" "Cũng đúng, con đường này có thể đi, nhưng lại muôn vàn khó khăn!" "Chúc Long lần này Chứng Đạo tuy không thể thành công, nhưng cũng là lời cảnh tỉnh cho hậu nhân.

Nếu không có chuẩn bị hoàn toàn, vẫn nên thành thật ở yên tại cảnh giới Chuẩn Thánh đi!" "Mấy vị sư huynh nói chí phải.

Trên Chuẩn Thánh kiếp không giáng thân, vì sao cứ phải làm chuyện cửu tử nhất sinh này, chi bằng lên Tây Phương của ta, hưởng lạc thế giới Cực Lạc!" Không cần nói cũng biết câu nói này chắc chắn là do Tây Phương nhị nhân nói ra, chỉ không biết là Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn.

Nghe thấy lời của Thánh nhân Tây Phương, cũng không ai cùng y biện giải, chỉ có mấy tiếng hừ lạnh truyền đến, rồi ngắt truyền âm.Nghe thấy âm thanh hừ lạnh trong hư không, Tây Phương nhị nhân cũng không tiếp tục lên tiếng.

Cho đến một lát sau, cảm nhận khí tức Chúc Long dưới kiếp lôi ngày càng suy yếu, Tây Phương nhị nhân liền sáng mắt lên, rồi tâm tư khẽ động, tiếp đó truyền âm cho chư vị nói: "Chúc Long đã gần tới cực hạn, sư huynh của chúng ta có ra tay không?" Nghe thấy âm thanh Tây Phương nhị nhân truyền đến, trường hợp lập tức rơi vào trầm tịch.

Nhìn thân ảnh Chúc Long trên trường, trong lòng chư vị cũng bắt đầu dao động, cũng không biết đang nghĩ gì.

Vài hơi thở sau, cuối cùng cũng có người phá vỡ sự tĩnh lặng không lời này, liền nghe thấy thanh âm của một Thiên Đạo Thánh nhân truyền ra: "Chứng Đạo chi kiếp nạn là do Đại Đạo giáng xuống nhắm vào người độ kiếp, nếu sư huynh ra tay can thiệp, tất sẽ chịu phạt của Đại Đạo, sư huynh hẳn sẽ không đến mức bất trí như vậy chứ!" "Khó nói lắm.

Vị sư huynh của chúng ta đây là người trọng tình trọng nghĩa, năm xưa chuyện Hồng Vân nếu không phải y ra tay, làm gì còn có Thương Hiệt của ngày hôm nay.

Huống hồ Chúc Long là phụ thân của y, vị sư huynh này của chúng ta làm sao có thể khoanh tay nhìn Chúc Long chết!" "Nhưng nếu sư huynh ra tay, giáng xuống e rằng sẽ không chỉ là một đạo Tử Tiêu Thần Lôi nữa!" "Đúng vậy, chỉ không biết vị sư huynh tiện nghi của chúng ta sẽ ứng phó bằng thủ đoạn nào, có lẽ hôm nay chúng ta có thể được lĩnh giáo thực lực chân chính của vị sư huynh này!" Nghe thấy lời này, các Thiên Đạo Thánh nhân lập tức nhớ lại phong thái vô địch của Chu Du năm xưa khi Vu Yêu Đại Kiếp.

Khi đó, chư vị tuy chỉ ở cảnh giới Thánh nhân nhất trọng thiên, nhưng cũng đã nhập Thánh cảnh một thời gian không ngắn, các loại thủ đoạn Thánh nhân đều dùng thành thạo.

Thế nhưng mấy người liên thủ vẫn không phải đối thủ của Chu Du, ngay cả khi đã bức bách Thí Thần Thương trong tay Chu Du xuất hiện, nhưng vẫn không thăm dò được cực hạn của Chu Du.

Vì vậy tự nhiên đối với vị sư huynh tiện nghi này cực kỳ kiêng kỵ.Tuy nhiên, hôm nay vị sư huynh tiện nghi này phải đối mặt lại không phải là những Thánh nhân như mấy người bọn họ.

Dưới Đại Đạo, cho dù Chu Du có vạn vàn thủ đoạn, cũng chỉ có một con đường thất bại, thậm chí còn có nguy cơ vẫn lạc.

Chư vị không cho rằng vị sư huynh tiện nghi của mình có thể chiếm được lợi lộc gì dưới tay Đại Đạo.

Phải biết, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng chỉ là thân hợp Thiên Đạo, cách tầng thứ Đại Đạo còn không biết bao xa.Nghĩ đến đây, trong lòng các Thiên Đạo Thánh nhân cũng đều dâng lên sóng gió, nhưng tâm tư cá nhân thì chỉ có mỗi người tự rõ.

Ngay khi Đạo tâm của chư vị đang chấn động, một thanh âm lại đột nhiên thức tỉnh chư vị: "Nếu vị sư huynh này bị Đại Đạo trừng phạt, hoặc bị Đại Đạo phong cấm, vậy các Thiên Đạo Thánh nhân chúng ta nên...!" Nghe xong đạo truyền âm này, Tam Thanh cùng Nữ Oa mấy người nhìn nhau, rồi lần lượt tách khỏi Tây Phương nhị nhân.

Động tác như vậy không cần hỏi cũng biết câu nói vừa rồi là của Tây Phương nhị nhân.

Nhìn thân ảnh Tây Phương nhị nhân, Tam Thanh cùng Nữ Oa và những người khác đều lộ vẻ trào phúng, trong lòng cũng đồng loạt nghĩ thầm, "Tây Phương nhị nhân này có phải đầu óc không tốt không!" "Dám động loại tâm tư này, lẽ nào họ nghĩ mình cũng ngu xuẩn như hai người họ sao!" Mấy người trong lòng đều rõ, đừng nói hiện tại vị sư huynh tiện nghi kia còn chưa ra tay, cho dù sau khi ra tay mà chịu phạt của Đại Đạo, nhưng chỉ cần y không chết, thì các Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ sẽ vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu lên.

Ngay cả khi Chu Du có nguy hiểm vẫn lạc, nhưng Tây Phương nhị nhân này lẽ nào không sợ vị sư huynh này trước khi vẫn lạc sẽ kéo cả hai người họ theo sao?

Trong lòng chư vị dù không biết thực lực chân chính của Chu Du,

nhưng cũng rõ vị sư huynh tiện nghi của mình có thực lực đó.

Nếu Chu Du dễ dàng bị giải quyết như vậy, thì bọn họ đã sớm nổi bật rồi, làm sao có thể như bây giờ chỉ có thể khuất phục dưới người khác.

Đương nhiên, cho dù có người trong lòng cũng nảy sinh ý nghĩ này, cũng không dám biểu lộ chút nào, sợ bị Chu Du cảm tri.

Chọc giận vị sư huynh tiện nghi này, hậu quả bọn họ không thể gánh vác nổi.

Dù không mất mạng, cũng phải mất mặt một phen, giống như mấy người bị cấm túc trước đó.

Vì vậy, nghe xong lời của Tây Phương nhị nhân, mấy người cũng lập tức kéo giãn khoảng cách với hai người đó, đề phòng Tây Phương nhị nhân cố kéo mình xuống nước.

Thấy động tác của Tam Thanh và Nữ Oa, Tây Phương nhị nhân cũng sững sờ, cảm nhận ánh mắt trào phúng của mấy người, Tây Phương nhị nhân cũng hiểu ra mình đã quá búng quáng, nói ra những lời không nên nói.

Nghĩ rõ những điều này, trong lòng hai người cũng thắt chặt, trên mặt cũng lộ ra một tia hoảng sợ.

Ngay sau đó ánh mắt không ngừng chớp lóe nhìn về phía hư không, sợ lời vừa rồi bị Chu Du nghe thấy.

Nhìn ánh mắt trốn tránh của Tây Phương nhị nhân, những người còn lại trong lòng cũng cười thầm, trên mặt cũng thu lại vẻ trào phúng, dù sao bây giờ chế giễu Tây Phương nhị nhân cũng không khác gì chế giễu chính mình.Mà Chu Du lúc này lại không có tâm tư quan tâm suy nghĩ của chư vị.

Ngay từ khi Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống, mình đã không còn

chú ý đến mấy người này nữa.

Đương nhiên, ngay cả khi mình có nghe thấy lời của mấy người đó, cũng sẽ không có phản ứng gì, ai bảo mấy người này trong tay mình không thể gây ra sóng gió gì chứ.

Lúc này, mình đặt toàn bộ tâm thần lên người Chúc Long trong hư không.

Khi lực hủy diệt trong Tử Tiêu Thần Lôi xuyên qua Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Đạo tâm của mình cũng đã treo lên tận cổ họng, Hỗn Nguyên chi lực trên người cũng vô thức tản ra, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng ngay khi khí tức Chúc Long suy yếu đến mức gần như biến mất, mình vừa định ra tay thì một luồng khí tức quen thuộc lại đột nhiên khiến mình dừng lại động tác.Khoảnh khắc luồng khí tức này xuất hiện, mình cũng ngay lập tức phản ứng ra đây là gì, lại chính là Khí vận chi lực của Nhân tộc.

Đối với Khí vận Nhân tộc, e rằng không ai hiểu rõ hơn mình.

Phải biết rằng Nhân tộc đời này có biến hóa như vậy, hoàn toàn là vì duyên cớ của mình.

Với thân phận Nhân tộc Thánh Tổ, mình tự nhiên không xa lạ gì với Khí vận chi lực của Nhân tộc.

Tuy rằng những Khí vận chi lực này ẩn sâu trong Đạo thể của Chúc Long, nhưng trong nháy mắt xuất hiện đã bị mình cảm tri.

Mà mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia tuy cũng là tồn tại Hỗn Nguyên, nhưng lại không có cách nào giống như mình, phát giác được biến hóa của Chúc Long, vẫn chỉ cho rằng Chúc Long không thể chống đỡ được đạo Tử Tiêu Thần Lôi này.Cảm nhận được Khí vận chi lực của Nhân tộc xuất hiện, mắt mình cũng sáng lên, rồi trên mặt

cũng lộ ra một tia vui mừng, thân hình cũng lập tức thả lỏng.

Bởi vì mình biết lần này có Khí vận chi lực gia trì, Chúc Long vượt kiếp sẽ không còn nguy hiểm vẫn lạc nữa.

Ngay cả khi cuối cùng nhục thân Chúc Long bị Tử Tiêu Thần Lôi triệt để tiêu diệt, Nguyên thần cũng sẽ không chịu tổn thương quá lớn, thậm chí không những không có chút tổn thương nào mà còn có tiến bộ không nhỏ.

Phải biết rằng đối với tồn tại cảnh giới Thánh, Nguyên thần mới là căn bản.

Đạo khu cực kỳ trọng yếu, nhưng chỉ cần Nguyên thần tồn tại, việc khôi phục Đạo khu cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hiểu rõ những điều này, mình cũng bình phục tâm thái, khóe môi khẽ cong lên, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn thân ảnh Chúc Long trên trường.Theo thời gian dần trôi, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đứng một bên quan sát cuối cùng cũng phát giác ra sự dị thường.

Chương 508

Chúc Long vốn nên không ngừng trầm tịch, nay không những khí tức không tiếp tục suy yếu, mà ngược lại còn duy trì được trạng thái, thậm chí khí tức còn có một tia đề thăng.

Nếu là bình thường, điểm biến hóa này chư vị căn bản sẽ không để tâm, thậm chí sẽ không có chút phát giác nào.

Nhưng giờ khắc này tâm thần chư vị đều đặt lên người Chúc Long, nên biến hóa khí tức của Chúc Long tự nhiên không thể giấu được chư vị.

Tuy nói các Thiên Đạo Thánh nhân không phát giác được sự xuất hiện của Khí vận chi lực Nhân tộc, nhưng thấy biến hóa của Chúc Long thì cũng biết, lần này Chúc Long vượt kiếp có biến hóa mới!Với thân phận người phát ngôn của Thiên Đạo, chư vị đương nhiên sẽ không cho rằng đây là biểu hiện hồi quang phản chiếu của Chúc Long.

Đương nhiên chư vị càng sẽ không cho rằng Chúc Long còn có thủ đoạn ẩn giấu gì.

Nếu Chúc Long còn giấu chiêu trò gì, thì đã sớm trực tiếp tung ra khi Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện rồi, làm sao lại đợi đến bây giờ?

Giờ đây khí tức Chúc Long biến hóa, khẳng định là có tình huống mà chư vị không rõ đang xảy ra.

Nghĩ đến đây, trên mặt các Thiên Đạo Thánh nhân đều đầy vẻ khó hiểu và bối rối.

Đã đến cảnh địa như vậy, thậm chí ngay cả vị sư huynh tiện nghi kia cũng phải ra tay, Chúc Long lại có thể kiên cường vượt qua.

Kết quả như vậy làm sao chư vị không chấn kinh, làm sao không

khó hiểu?

Phải biết rằng, ngay cả các Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ khi đối mặt với Tử Tiêu Thần Lôi cũng chưa chắc đã có thể toàn thân mà lui.Nghĩ xong những điều này, các Thiên Đạo Thánh nhân cũng không kịp nghĩ thêm điều gì khác, đặt toàn bộ tâm thần lên người Chúc Long, hi vọng có thể nhìn ra được chút manh mối từ Chúc Long.

Bởi vì chư vị biết, có biến hóa như vậy, cho dù không phải do Chúc Long chuẩn bị, Chúc Long cũng nhất định biết nguyên nhân là gì.

Thủ đoạn như vậy cũng là điều chư vị khao khát.

Hồng Hoang lấy thực lực làm trọng, không ai sẽ từ chối cơ duyên đề thăng.

Huống hồ trên đầu chư vị còn có một Chu Du tồn tại, điều này càng khiến tâm khát vọng đột phá của chư vị trở nên mãnh liệt hơn.Dưới sự chú mục của một đám Thánh nhân, khí tức Chúc Long cũng dần dần mạnh mẽ hơn.

So với đó, đạo lôi đình màu tím huyễn lệ trong hư không tuy uy năng vẫn còn, nhưng với cảnh giới của chư vị, tự nhiên có thể phát giác ra đạo Tử Tiêu Thần Lôi này đã là mũi tên đã hết đà, theo đạo Tử Tiêu Thần Lôi này suy yếu, công thủ đã đổi hình.

Thấy tình huống như vậy, trong lòng đám Thiên Đạo Thánh nhân này lại càng không hiểu, nhưng lại không biểu hiện chút nào, chỉ là tâm thần càng thêm chuyên chú.Cuối cùng một lát sau, khí tức Chúc Long đã khôi phục đến đỉnh phong, thậm chí so với lúc trước khi chưa độ kiếp còn mạnh hơn một bậc.

Cảm nhận khí tức Chúc Long lúc này, trên mặt chư vị quan sát không có chút kinh ngạc nào.

Sau mấy chục đạo lôi kiếp tôi luyện, Chúc Long làm sao có thể

không có chút đề thăng nào?

Nhưng biểu hiện bình tĩnh của chư vị cũng không duy trì được bao lâu, ngay sau đó biến hóa của Chúc Long thật sự khiến chư vị lập tức đứng ngây tại chỗ.Dưới sự cảm ứng của chư vị, khí tức Chúc Long đã khôi phục đỉnh phong nhưng vẫn không ngừng đề thăng, hơn nữa theo Tử Tiêu Thần Lôi suy yếu, tốc độ đề thăng khí tức càng thêm nhanh chóng, cuối cùng lại đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng đỉnh phong.

Phải biết rằng chư vị có mặt tại trường cũng chỉ vừa mới đột phá đến Thánh nhân nhị trọng thiên không lâu.

Thấy cảnh giới Chúc Long sắp đuổi kịp bọn họ, đám Thiên Đạo Thánh nhân này làm sao không chấn kinh?

Đám Thiên Đạo Thánh nhân này không cách nào ngờ được, chỉ là vượt qua một đạo Tử Hà Thần Lôi, Chúc Long lại có tiến bộ đến mức này.

Tuy nhiên, chư vị tuy sững sờ một lát, nhưng lại lập tức hoàn hồn, bởi vì chư vị phát giác tốc độ đề thăng khí tức của Chúc Long đã chậm lại.Cảm nhận được biến hóa khí tức, chư vị cũng đồng loạt thở phào một hơi.

Tuy nói uy năng của Chứng Đạo chi kiếp của Chúc Long vượt ngoài tưởng tượng của chư vị, nhưng chư vị cũng không cho rằng Chúc Long thành công Chứng Đạo liền có thể thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng thiên.

Người khác không biết, nhưng chính bọn họ lại rất rõ ràng việc đột phá cảnh giới Thánh nhân khó khăn đến mức nào.

Nếu Chúc Long tùy tiện vượt qua Chứng Đạo chi kiếp liền có thể thành tựu Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng, vậy vô tận tuế nguyệt tu

hành của chư vị e rằng đã tu luyện vào thân chó rồi.

Nhưng thường thì sợ gì sẽ gặp nấy, hơi thở vừa mới trút ra, hư không lại sinh ra biến hóa.Khí tức của Chúc Long trên trường vốn đang trở về bình ổn lại xuất hiện từng trận dao động.

Kèm theo trận dao động cấp tốc này, một lớp màng vô hình vây khốn trên người Chúc Long cũng xuất hiện một tia khe hở.

Theo Nguyên thần chi lực không ngừng cọ rửa, lớp màng này cũng dần dần biến mất.

Cuối cùng Chúc Long quát lớn một tiếng: "Phá cho ta!" Một luồng khí tức đặc trưng của Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng thiên cũng từ ngoài thân Chúc Long tán ra, trong nháy mắt liền tới bên ngoài đám Thiên Đạo Thánh nhân này.

Cảm nhận được luồng khí tức này, đám Thiên Đạo Thánh nhân này lập tức sững sờ, một ý nghĩ cũng lập tức hiện lên: "Chúc Long lại thật sự đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng!!" Tình huống đột ngột như vậy cũng khiến mấy người trên mặt co giật, ngay sau đó trong lòng cũng dâng lên một trận khổ sở.

Mấy người cũng không ngờ việc vả mặt lại đến nhanh như vậy.

Vừa nãy còn đang nghĩ Chúc Long tất nhiên không thể đột phá, thì Chúc Long đã trực tiếp tấn thăng.

Cho dù chỉ vừa mới đột phá, nhưng đã đuổi kịp các Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ.

Đạo tâm vốn tĩnh lặng như giếng cổ của chư vị cũng đã có chút biến hóa, không còn trấn định tự nhiên như trước.

Nhưng đồng thời, trong nội tâm chư vị cũng càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc là thủ đoạn như thế nào mà không những có thể khiến Chúc Long chống đỡ được Tử Tiêu Thần Lôi uy lực vô cùng, lại còn có thể

khiến Chúc Long thuận lợi đột phá.Ngay khi tâm tình chư vị phức tạp, một luồng ba động vô danh cũng từ trên người Chúc Long dật tán ra, bị các Thiên Đạo Thánh nhân cảm tri.

Mà luồng ba động này chính là do Khí vận chi lực sâu trong Nguyên thần Chúc Long sản sinh.

Theo lực hủy diệt sâu trong Nguyên thần bị triệt để mài mòn, cảnh giới Chúc Long thuận lợi đột phá.

Chứng Đạo chi kiếp đối với Chúc Long đã không còn chút uy hiếp nào.

Khí vận chi lực cũng hết tác dụng, liền trực tiếp tiêu tán.

Vốn dĩ Khí vận chi lực lặng lẽ sinh ra, tiêu biến cũng sẽ không có chút ba động nào, nhưng do lúc này Chúc Long vừa mới tấn thăng, cảnh giới Nguyên thần còn chưa triệt để vững chắc, nên Khí vận chi lực mới bị chư vị phát giác.Các Thiên Đạo Thánh nhân vốn đang vẻ mặt buồn bã, sau khi phát giác ba động của Khí vận chi lực, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia minh ngộ.

Cho đến giờ khắc này chư vị mới thật sự hiểu ra vì sao Chúc Long lại có biến hóa như vậy.

Hóa ra tất cả đều là vì duyên cớ của Khí vận chi lực.

Với thân phận tồn tại Chứng Đạo bằng Khí vận, chư vị quá đỗi quen thuộc với tác dụng của Khí vận chi lực rồi.

Dù sao thì nó có thể khiến mấy người bỏ qua bước Chứng Đạo chi kiếp này mà trực tiếp thành tựu Thánh nhân Chí tôn.

Giờ khắc này trợ lực Chúc Long thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng thiên cũng là chuyện nhẹ nhàng.

Hiểu rõ những điều này, Đạo tâm của chư vị cũng bình tĩnh

lại.Nhưng ngay sau đó, trong lòng chư vị bắt đầu cảm khái, đối với thủ đoạn của vị sư huynh tiện nghi kia cũng có chút kính phục.

Vốn dĩ mấy người còn cho rằng vị sư huynh tiện nghi này thúc đẩy hai tộc Khí vận hợp nhất là vì địa vị Thiên Địa cộng chủ, nhưng lại không ngờ vị sư huynh này lại tính toán xa đến vậy, ngay cả Chứng Đạo chi kiếp của Chúc Long cũng nằm trong dự liệu của y.

Giờ phút này, trong lòng mấy người cũng đã tự bổ sung ra rất nhiều điều, liên hệ tất cả động tác trước đây của Chu Du lại với nhau.Chỉ là, chư vị làm sao biết được, những điều mấy người bọn họ nghĩ tuy phần lớn là sự thật, nhưng việc Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện trong lần Chúc Long vượt kiếp này quả thực là Chu Du cũng không ngờ tới.

Chu Du tuy biết Chúc Long Chứng Đạo sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng cũng không liệu trước được Chúc Long vượt kiếp lại xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi giống như y.

Mà sau đó Khí vận chi lực xuất hiện cũng nằm ngoài dự liệu của Chu Du.

Chu Du tuy mạnh nhưng cũng chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La bát trọng, còn cách tầng thứ Thiên Đạo một khoảng cách cực lớn, càng không thể có bất kỳ ảnh hưởng nào đến Đại Đạo.Đối với những suy nghĩ trong lòng các Thiên Đạo Thánh nhân, Chu Du tự nhiên sẽ không hiểu rõ.

Chương 509

Nhưng cho dù có hiểu những suy đoán của các Thánh nhân này, Chu Du cũng sẽ không nói nhiều.

Bởi vì Chu Du đâu có nghĩa vụ phải giải thích cho các Thánh nhân này.

Hơn nữa, việc đúng lúc gõ đầu các Thiên Đạo Thánh nhân vô sở úy cụ này cũng là điều nên làm, tránh cho mấy kẻ này cả ngày suy tính lung tung, không chịu chăm chỉ tham ngộ huyền diệu của Đại Đạo, cứ luôn muốn làm người chấp chưởng Hồng Hoang, làm hỏng tiền cảnh tốt đẹp của Hồng Hoang.

Kiếp trước chính là do những Thiên Đạo Thánh nhân này vì tư lợi, lấy Hồng Hoang Thiên Địa làm bàn cờ, mới khiến cả Hồng Hoang Thiên Địa mất đi cơ hội tấn thăng.

Đời này Chu Du tự nhiên sẽ không cho các Thánh nhân này chút cơ hội nào.Chu Du lúc này nhìn thân ảnh quen thuộc trong hư không, trên mặt ý cười rạng rỡ.

Kinh nghiệm Chứng Đạo Hỗn Nguyên của Chúc Long vô nghi đã vượt xa dự liệu của mình, thậm chí ngay cả hậu chiêu mình chuẩn bị từ trước cũng không có tác dụng lớn.

Nhưng phải biết sóng lớn càng nhiều thì cá càng quý, hiểm nguy thường tỷ lệ thuận với thu hoạch.

Lần Chứng Đạo chi kiếp của Chúc Long tuy là hiểm nguy trùng trùng, thậm chí cuối cùng còn có Tử Tiêu Thần Lôi giáng lâm, có thể thấy rõ hiểm nguy trong đó.

Mà Chúc Long có thể thành công vượt qua gian nan như vậy, thì

thu hoạch cũng là cực lớn.

Giờ đây đạo lôi kiếp cuối cùng đã kết thúc, Chúc Long không những cảnh giới tăng thêm một tầng, mà còn tiết kiệm được vô tận tuế nguyệt cần thiết để ma luyện nhục thân, có thể nói là thu hoạch đầy đủ.

Ngay cả khi nói lúc này Chúc Long còn chưa triệt để Chứng Đạo thành công, nhưng đến giờ khắc này đã không còn chút huyền niệm nào nữa.Theo khí tức Chúc Long dần dần bình ổn, Tử Tiêu Thần Lôi còn sót lại trong hư không cũng cuối cùng mất đi tất cả uy năng.

Sở dĩ Tử Tiêu Thần Lôi có uy lực vô thượng, quan trọng nhất là do trong đó tồn tại lực hủy diệt.

Lực hủy diệt không còn, Tử Tiêu Thần Lôi đối với tồn tại trên Chuẩn Thánh sẽ không còn chút uy hiếp nào.

Giờ đây lực hủy diệt trong đạo Tử Tiêu Thần Lôi này đã bị Chúc Long triệt để mài mòn, đã có thể nói là chỉ còn vẻ bề ngoài.

Hơn nữa, cảnh giới Chúc Long đột phá, đạo Tử Tiêu Thần Lôi này cũng trong quá trình không ngừng tiêu hao mà suy yếu đến cực điểm, cuối cùng cũng theo việc Chúc Long triệt để ổn định cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên mà hoàn toàn mất đi uy năng, dần dần tiêu tán trong hư không.Ngay khoảnh khắc Tử Tiêu Thần Lôi tiêu tán trong hư không, lôi trì sâu trong hư không cũng dường như nhận được tín hiệu, không có chút động tĩnh nào, lại trực tiếp hóa thành Hỗn Độn chi khí vô sở bất tại, như thể chưa từng tồn tại.

Nhìn Hỗn Độn hư không đã khôi phục như trước, các Thiên Đạo Thánh nhân cũng thu lại tâm tư, quay đầu nhìn về phía Chúc Long.

Cảm nhận khí tức Chúc Long đã ổn định không còn đề thăng, trong lòng đám Thiên Đạo Thánh nhân này cũng từ từ thở phào một hơi.

Bởi vì chư vị biết, giờ khắc này miễn cưỡng đột phá thành tựu Hỗn Nguyên Đại La nhị trọng thiên đã là cực hạn của Chúc Long.

Tuy nói cảnh giới nhị trọng thiên với chư vị đã không còn chênh lệch là bao, nhưng xác thực vẫn còn một khoảng cách không nhỏ với mấy người.

Dù sao thì khoảng cách cảnh giới giữa Thánh nhân là cực lớn, có thể nói là sai một ly đi một dặm.

Cùng là Thánh nhân nhị trọng thiên, Lão Tử một mình đối phó với Tây Phương nhị nhân tổ cũng không có vấn đề gì lớn.

Đây vẫn là dưới tiền đề Lão Tử không dùng Tiên Thiên Chí bảo.

Đương nhiên, đều là cảnh giới giống nhau, nếu Lão Tử không động dụng Chí bảo, muốn hạ gục Tây Phương nhị nhân tổ cũng là chuyện người si nói mộng.

Những điều vừa nói cũng chỉ là một ví dụ.

Hiện nay trong mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, tu vi của Lão Tử có thể nói là dẫn đầu xa, ngay cả khi so với Chu Du có sự khác biệt trời vực, nhưng ít nhất cũng dẫn trước mấy vị Thánh nhân nhất trọng thiên khác một cảnh giới, chỉ là Lão Tử chưa từng ra tay, chư vị không phát giác được mà thôi.Đối với kết quả như vậy, các Thiên Đạo Thánh nhân vẫn miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Nếu Chúc Long lần này một bước lên trời, tu vi trực tiếp siêu việt các Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ, thì giờ khắc này chư vị tuyệt đối sẽ không ung dung như vậy, sắc mặt e rằng sẽ trực tiếp trở nên đen kịt.

Vốn dĩ vị sư huynh tiện nghi Chu Du này đã khiến bọn họ kiêng kỵ vạn phần, đối mặt với thực lực siêu nhiên của Chu Du không dám có chút dị nghị nào.

Nếu ngay cả thực lực của Chúc Long cũng vượt qua mấy người, thì các Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ sau này e rằng sẽ không còn chút cơ hội ngóc đầu lên nào nữa.

Đến lúc đó, ngoại trừ việc tự bế trong đạo trường của mình, sẽ không có lựa chọn nào khác.

Giờ đây Chúc Long tuy Chứng Đạo thành công tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, nhưng ít nhiều cũng đã để lại cho chư vị một mảnh vải che xấu hổ.

Ngay cả khi nói lần này Khí vận chi lực xuất hiện trên người Chúc Long khiến chư vị càng thêm kiêng kỵ thủ đoạn của Chu Du, nhưng cũng chỉ là hơn trước đây vài phần sợ hãi, không có ảnh hưởng nhiều đến chư vị.Ngay khi tâm tư chư vị dị biệt, Chúc Long trong hư không cuối cùng cũng triệt để ổn định cảnh giới, rồi từ từ mở đôi mắt ra.

Chỉ là còn chưa đợi Chúc Long mở miệng, một cảm giác vô danh trực tiếp xuất hiện trên tâm khảm Chúc Long.

Theo cảm giác vô danh này xuất hiện, Chúc Long cũng phúc chí tâm linh, ngay sau đó một thanh âm cũng từ miệng Chúc Long truyền ra: “Ngô nãi Hồng Hoang Chúc Long, kim nhật công đức viên mãn Chứng Đạo Hỗn Nguyên!” Ngay khi thanh âm Chúc Long truyền ra trong hư không, Hồng Hoang cách chư vị không xa cũng đồng thời xuất hiện thanh âm Chúc Long: “Ngô nãi Hồng Hoang Chúc Long, kim nhật công đức viên mãn Chứng Đạo Hỗn Nguyên!” ...Kèm theo thanh âm Chúc Long vang vọng khắp Hồng Hoang, liền chỉ thấy một đạo tử khí cũng từ Cửu Trọng Thiên ngoài bay xuống Hồng Hoang.

Theo tử khí giáng xuống, khắp nơi trong Hồng Hoang đều là cảnh tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, khí tường thụy lan tỏa giữa Hồng Hoang Thiên Địa.

Cho đến khi tử khí giáng xuống, dung nhập vào lòng đất Hồng

Hoang, từng trận Đại Đạo chi âm cũng vang vọng khắp Hồng Hoang Thiên Địa, y như cảnh tượng khi chư vị Thiên Đạo Thánh nhân thành Thánh năm xưa.

Theo Đại Đạo chi âm truyền khắp Thiên Địa, thỉnh thoảng liền có sinh linh hiển hóa, vô số tu sĩ lại càng trực tiếp đột phá cảnh giới, các nơi dị tượng cũng lần lượt hiện lên.Nghe thấy thanh âm Chúc Long, lại thấy dị tượng Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều lần lượt sững sờ.

Lúc này bọn họ làm sao còn không biết Chúc Long đã thành tựu Thánh nhân?

Cho đến khi thanh âm Chúc Long triệt để ngừng lại, một luồng uy áp vô cùng quen thuộc với chúng sinh Hồng Hoang cũng từ từ xuất hiện giữa Thiên Địa, chúng sinh Hồng Hoang mới coi như hoàn hồn.

Cảm nhận uy áp chuyên thuộc về Thánh nhân, vô số sinh linh Hồng Hoang đều lần lượt quỳ lạy trên đất, trong miệng cao hô: "Chúc mừng Chúc Long Thánh nhân!" "Chúc mừng Chúc Long Thánh nhân!" ...Đương nhiên, trong vô tận sinh linh Hồng Hoang, thanh âm thuộc về Nhân tộc và Long tộc lại là kích động nhất.

Tuy nói lúc này Nhân tộc và Long tộc đã thành nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa, lại có Thánh nhân nuốt Khí vận Chân Long, còn có Chu Du vị Nhân tộc Thánh Tổ này, nhưng sẽ không có ai cho rằng Thánh nhân sẽ nhiều.

Dù sao Thiên Đạo Thánh nhân cũng có mấy vị, Thánh nhân của Nhân tộc khẳng định là càng nhiều càng tốt.

Còn về việc lần này Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vì sao lại có cảnh tượng tương đồng với Chứng Đạo của Thiên Đạo Thánh nhân, mà không giống như Chu Du?

Thực tế, bất luận là Thiên Đạo Thánh nhân Chứng Đạo bằng Khí vận hay tu sĩ Chứng Đạo Hỗn Nguyên, với tư cách là sinh linh Hồng Hoang đều sẽ có dị tượng.

Sở dĩ sau khi Chu Du Chứng Đạo không có chút dị tượng nào xuất hiện, kỳ thực là vì dị tượng Chứng Đạo của Chu Du đã bị Hồng Quân ra tay che lấp mà thôi.

Thuở ban đầu, Hồng Quân vừa mới hợp Đạo không lâu, trong lúc tham ngộ Thiên Đạo để chống lại sự đồng hóa của Thiên Đạo vẫn còn vài phần dư lực.

Nhưng giờ đây, y đã đặt toàn bộ tâm thần lên Thiên Đạo, tự nhiên không thể ra tay giúp Chúc Long che lấp dị tượng.

Hơn nữa, dị tượng của Chúc Long cũng không cần che lấp, phải biết rằng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân khi Chúc Long độ kiếp đã chứng kiến toàn bộ quá trình.Giờ khắc này, chư vị trong Hỗn Độn hư không cũng ngay lập tức cảm giác được biến hóa trong thế giới Hồng Hoang.

Tam Thanh mấy người, với thân phận Thiên Đạo Thánh nhân của Hồng Hoang, cho dù ở xa trong Hỗn Độn, biến hóa gì trong Hồng Hoang cũng không thể thoát khỏi cảm tri của mấy người.

Mà Chu Du càng không cần nói, với cảnh giới hiện nay của Chu Du gần với Hồng Hoang Thiên Đạo, chỉ cần có tâm dò xét, không có nhiều chuyện trong Hồng Hoang có thể giấu được y.

Tuy nhiên, những chuyện liên quan đến bản nguyên Thiên Đạo, Chu Du cũng không thể biết hết.

Bằng không Hồng Quân giờ khắc này đã sớm thoát ly Thiên Đạo rồi, làm sao còn như lúc này mặc cho các Thiên Đạo Thánh nhân mưu đồ!

Đương nhiên, cảm nhận được dị tượng trong Hồng Hoang, trong lòng chư vị có mặt đều có chút dao động, mà người có cảm xúc dao động lớn nhất vô nghi là các Thiên Đạo Thánh nhân.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân thấy biến hóa trong Hồng Hoang Thiên Đạo, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

Chương 510

Nhưng nếu có người chú ý đến ánh mắt của các Thiên Đạo Thánh nhân này, sẽ phát hiện sau khi khôi phục bình tĩnh, trong ánh mắt mấy người lại không còn vẻ sắc bén như trước, mà thay vào đó là chút hoảng hốt.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên không thể là vì thấy dị tượng đơn thuần của Hồng Hoang mà kích động.

Dù sao thì Chúc Long Chứng Đạo có dị tượng xuất hiện trong Hồng Hoang là tình huống bình thường.

Nếu lần này Hồng Hoang không có dị tượng xuất hiện, ngược lại mới khiến các Thiên Đạo Thánh nhân này cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả khi nói Chúc Long Chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không bị Hồng Hoang Thiên Đạo chế ngự, nhưng phải biết Chúc Long là Tiên Thiên sinh linh của Hồng Hoang, trở thành vô thượng Thánh nhân cũng coi như đã tăng thêm vài phần nội tình cho Hồng Hoang Thiên Địa, Hồng Hoang Thiên Đạo tự nhiên sẽ có biểu thị.

Sở dĩ mấy người có biến hóa như vậy, lại là vì dị tượng Chúc Long Chứng Đạo Hồng Hoang đã gợi lại hồi ức trong lòng chư vị.Phải biết rằng, sau khi các Thiên Đạo Thánh nhân Chứng Đạo thành công, Hồng Hoang cũng là dị tượng như vậy.

Khi đó chính là khoảnh khắc huy hoàng nhất của mấy người, cũng là khoảnh khắc các Thiên Đạo Thánh nhân này ý khí phong phát nhất.

Nhưng theo việc giờ đây chư vị đã sớm quen thuộc với thân phận Thánh nhân Chí tôn, dường như cũng đã mất đi tâm cảnh năm xưa.

Giờ khắc này một lần nữa thấy dị tượng Hồng Hoang, trong lòng

ít nhiều cũng có chút hư ảo.Mà Chu Du lúc này cảm nhận biến hóa của Hồng Hoang, trong lòng lại không có nhiều dao động.

Dù sao thì tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của mình.

Tuy nói lần này Chúc Long vượt kiếp có nhiều trắc trở, thậm chí ngay cả Tử Tiêu Thần Lôi cũng xuất hiện, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không vượt quá dự liệu của mình.

Chúc Long cuối cùng vẫn thuận lợi Chứng Đạo.

Tuy nhiên, trong lòng tuy không có nhiều dao động, nhưng ý cười hiện lên trên mặt lại nói rõ tâm tình mình cực kỳ tốt.Một lát sau, các Thiên Đạo Thánh nhân cũng hoàn hồn lại, rồi thân ảnh lần lượt xuất hiện không xa trước mặt Chúc Long.

Đương nhiên, những người bị giam cấm đều là phân thân xuất hiện.

Đạo tâm cảnh giới Thánh nhân như một, tự nhiên sẽ không sa vào cảm xúc.

Chẳng qua là chút cảm khái khiến Đạo tâm tĩnh lặng như giếng cổ của mấy người sinh ra một tia gợn sóng mà thôi.

Ngay sau đó, đợi thanh âm Chúc Long triệt để ngừng lại, một lần nữa đứng dậy, chư vị cũng lần lượt hướng về Chúc Long đang đứng giữa hư không mà lên tiếng nói: “Chúc mừng Đạo hữu!” “Chúc mừng Chúc Long Đại tôn!” “Chúc mừng Chúc Long Đạo hữu!” ...Nghe xưng hô của chư vị, liền có thể nghe ra là ai lên tiếng.

Chẳng hạn như xưng hô Chúc Long Đại tôn tất là Nữ Oa và Hậu Thổ.

Hai người có thể thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, đều là nhờ trợ lực của Chu Du, đối với Chu Du tự nhiên là chân tâm tôn trọng.

Hơn nữa thực lực thâm bất khả trắc của Chu Du, càng khiến hai người tâm phục khẩu phục vị Đại sư huynh này.

Mà Chúc Long, với tư cách là chí thân của Chu Du, ngay cả khi chưa Chứng Đạo, hai người cũng sẽ không có chút đãi mạn nào.

Giờ đây Chúc Long đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hai người tự nhiên càng thêm tôn trọng.

Còn lại những xưng hô khác tự nhiên là do Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân gọi ra.

Tam Thanh và Chúc Long tuy không có nhiều giao thiệp, nhưng dù sao đều là những sinh linh Đông Phương Hồng Hoang cùng thời kỳ, sớm tại trước Long Hán Đại Kiếp đã từng có duyên gặp mặt vài lần, nên mới xưng hô Đạo hữu.

Tây Phương nhị nhân thì không có chút giao tình nào với Chúc Long, giờ khắc này cũng chỉ có thể xưng hô Chúc Long Đạo hữu.

Tuy nói Chúc Long cũng coi như là Tiên Thiên sinh linh cùng thời kỳ với Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân, nhưng mấy người lại không quá để ý đến Chúc Long.

Ngay cả khi Chúc Long trước khi Chứng Đạo có thực lực Chuẩn Thánh, nếu không phải có Chu Du tồn tại, mấy người này thậm chí sẽ không hề coi trọng Chúc Long.

Cho đến giờ khắc này Chúc Long thật sự Chứng Đạo thành công, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mấy người mới coi như thật sự công nhận địa vị của Chúc Long.Nghe thấy thanh âm của chư vị, Chúc Long trong nháy mắt cũng có chút hoảng nhiên như mất mát.

Nhưng ngay sau đó Chúc Long liền phản ứng lại, giờ đây mình đã Chứng Đạo Hỗn Nguyên, trở thành một tồn tại giống như các Thiên Đạo Thánh nhân này.

Hồi tưởng lại kinh lịch của mình, trong lòng Chúc Long cũng khó mà bình tĩnh.

Ai có thể ngờ được mình, kẻ vốn đã vẫn lạc trong đại kiếp, lại còn có thành tựu như ngày hôm nay?

Từ sự mờ mịt sau khi chuyển sinh từ tinh huyết, đến sự bình tĩnh khi sau đó khôi phục thực lực Chuẩn Thánh, rồi đến sự kích động ở đỉnh phong Chuẩn Thánh sau này, cuối cùng đến hiện tại thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Chúc Long phát hiện mình cũng không hưng phấn như trong tưởng tượng.

Vì sao mình lại có phản ứng như vậy?

Chúc Long trong lòng cũng rất rõ ràng, sở dĩ lúc này trong lòng mình không bình tĩnh, chỉ là có chút cảm khái về kinh nghiệm nửa đời trước, chứ không phải quá để ý đến việc thành công Chứng Đạo.

Một mặt là vì lúc này tâm cảnh của mình đã đủ viên mãn, mặt khác là vì duyên cớ của Chu Du khiến mình không có bất kỳ gánh nặng hay lo lắng hậu họa nào.

Giờ đây Long tộc đã không còn ẩn họa gì, hơn nữa với thực lực của Chu Du cũng đủ để che chở Long tộc và Nhân tộc.

Trước tiên không nói đến việc mình đã sớm có nền tảng Chứng Đạo, ngay cả khi không thành công Chứng Đạo, thì cũng sẽ không có ảnh hưởng nhiều.

Vì vậy đây cũng là nguyên nhân Chúc Long dám phá phủ trầm chu trong độ kiếp.

Nghĩ đến đây, Chúc Long cũng ngẩng đầu nhìn về phía Chu Du, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.Mà Chu Du bên này thấy ánh mắt Chúc Long, ý cười trên mặt cũng càng thêm rạng rỡ, rồi cũng hướng về Chúc Long gật đầu.

Thấy động tác của Chu Du, Chúc Long lúc này mới bình phục tâm tình, rồi Chúc Long cũng thu lại tâm tư, nghiêm túc hướng về chư vị mà làm một đạo ấp hoàn lễ: "Đa tạ chư vị Đạo hữu!" "Lần này suýt chút nữa đã khiến chư vị xem trò cười, có thể Chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La cũng là may mắn!" Nghe thấy lời của Chúc Long, các Thiên Đạo Thánh nhân cũng trong lòng rụt rè.

Toàn bộ quá trình Chúc Long Chứng Đạo chư vị đều nhìn thấy rõ ràng, tự nhiên hiểu được ý nghĩa của từ "may mắn" trong lời nói của Chúc Long.

Phải biết rằng, ngay cả các Thánh nhân như bọn họ, những người đã Chứng Đạo từ lâu, khi đối mặt với Tử Tiêu Thần Lôi cũng vô cùng kiêng kỵ.

Bởi vì Tử Tiêu Thần Lôi là sự tồn tại có thể uy hiếp đến an nguy của Thánh nhân.

Trong lôi kiếp Chứng Đạo của Chúc Long lại xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi, hiểm nguy trong đó có thể tưởng tượng được.

Mà Chúc Long có thể thuận lợi Chứng Đạo dưới lôi kiếp Tử Tiêu Thần Lôi, tự nhiên là có sự may mắn, thậm chí có thể nói là kỳ tích.

Vì vậy, nghe xong lời của Chúc Long, chư vị cũng có chút cảm khái.Tuy nói sự thật là như vậy, nhưng chư vị cũng sẽ không trực tiếp nói ra như thế.

Nếu Chúc Long là kẻ cô đơn không ai dựa dẫm, ngay cả khi đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La, mấy người cũng sẽ không có chút kiêng kỵ nào, khó tránh khỏi sẽ trêu chọc một phen, thậm chí theo tính khí của Tây Phương nhị nhân, nói không chừng sẽ trực tiếp khóc lóc oán thán bất công.

Nhưng chư vị lúc này lại không dám có phản ứng như vậy, bởi vì

chư vị đều rõ, phía sau Chúc Long là ai!

Chẳng nói đến việc Chu Du hiện đang có mặt, ngay cả khi y không ở đây, chư vị Thánh nhân cũng sẽ không tùy tiện mở lời.

Đạo lý họa từ miệng mà ra, các Thiên Đạo Thánh nhân này đều nhìn thấu hơn bất kỳ ai.

Đợi đến khi Chúc Long dứt lời, Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị cũng lập tức mở miệng: "Đại Tôn chứng Đạo tuy có gian nan, song nội tình thâm hậu, thành tựu Hỗn Nguyên cũng là chuyện đương nhiên!" "Phải vậy, nếu là Chuẩn Thánh tầm thường độ kiếp nạn này, e rằng đạo đồ sẽ dừng tại đây.

Đại Tôn lần này chứng Đạo được Đại Đạo thừa nhận, chứng tỏ Đại Tôn có thực lực chứng Đạo!" Nghe lời hai vị Nữ Oa, sắc mặt những người còn lại tuy không chút biến sắc, nhưng trong lòng cũng có chút tán đồng.

Mặc dù mọi người đều biết Chúc Long lần độ kiếp này có yếu tố may mắn, song việc có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên dưới trận lôi kiếp như vậy cũng đã chứng minh thực lực của Chúc Long.

Chương 511

Nữ Oa và Hậu Thổ nói xong, kế đó Lão Tử vốn luôn tự phụ đột nhiên mở lời: "Đạo hữu chớ nên tự khiêm, nếu như ta cùng đạo hữu đồng cảnh giới, trận Tử Tiêu Thần Lôi kia giáng xuống cũng không dám nói có thể chặn lại!" "Đạo hữu có thể thuận lợi chứng Đạo, liền là Đại Đạo cũng thừa nhận tư cách của đạo hữu, ta đây há dám có ý cười nhạo đạo hữu!" Lão Tử dứt lời, Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh cũng thầm gật đầu, đồng thời chậm rãi thu lại ý nghĩ khinh thị trong lòng.

Hồng liên bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam Giáo vốn là một nhà, dù Tam Thanh đã sớm phân gia, nhưng sớm tối ở cạnh nhau vô tận năm tháng, không ai có thể hiểu rõ tính cách vị huynh trưởng này hơn Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nếu không phải thật lòng tán đồng, Lão Tử há lại nói ra những lời như vậy?

Từ khi hóa hình đến giờ, hai người chưa từng thấy Lão Tử nói nhiều lời như vậy.

Trong lòng hai người, Lão Tử không chỉ là người có thực lực cao nhất trong ba huynh đệ, mà nhãn quan cũng vượt xa họ.

Lão Tử đã tán đồng Chúc Long, hai người tự nhiên cũng sẽ không nghi ngờ gì khác.

Đợi Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai vị cũng triệt để thu lại lòng khinh thị trước đó, tiếp lời Lão Tử nói: "Đạo hữu tiên thiên mà sinh, thành tựu Thánh nhân quả vị cũng là lẽ tự nhiên!" "Đạo hữu nội tình thâm hậu, không kém gì ta!" Hai vị Tây Phương bên cạnh nghe xong lời Lão Tử, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Hai người không ngờ Lão Tử đối với Chúc Long lại có thái độ như vậy.

Phải biết rằng địa vị của Lão Tử trong lòng hai người là phi thường.

Đương nhiên, "phi thường" ở đây không phải là hai người có ý ngưỡng mộ Lão Tử, mà là trong số Tam Thanh, hai người cảnh giác Lão Tử nhất.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tu vi không tồi, nhưng một người tự cho mình là Bàn Cổ chính tông tính tình cực kỳ kiêu ngạo, một người lại cực kỳ bao che khuyết điểm và không thông tình đạt lý.

Trong mắt hai vị Tây Phương, hai người này dù mạnh mẽ nhưng chưa đủ để uy hiếp mệnh mạch Tây Phương.

Lão Tử tuy vô vi mà trị, lại là sự tồn tại khiến hai người mãi không thể dò ra.

Nghe Lão Tử đánh giá Chúc Long như vậy, khóe mắt hai người đột nhiên co rút, trong lòng càng thầm than khổ.

Vốn dĩ con đường Tây Phương hưng thịnh đã vạn nan, nay Đông Phương lại thêm một vị Thánh nhân tồn tại, Tây Phương đại hưng e rằng xa vời vô vọng.

Nhớ lại đại nguyện đã hứa khi thành Thánh, trong lòng hai người càng thêm chua xót.

Nhưng những người còn lại đều đã mở lời, hai người cũng không thể tiếp tục bế khẩu thiền, cuối cùng chỉ đành khổ sở nói với Chúc Long: "Thực lực của Chúc Long đạo hữu, ta hai người cũng cực kỳ tán đồng, Hỗn Nguyên quả vị xứng đáng được!" Nghe xong lời mọi người, Chúc Long trên mặt cũng có chút ửng hồng.

Dẫu sao, lời ca tụng của chư vị Thiên Đạo Thánh nhân, ai có thể

kháng cự?

Bất kể những Thánh nhân này trong lòng thật sự nghĩ gì, song tay không đánh người mặt tươi cười, Chúc Long há lại mở lời phá hỏng không khí?

Đợi mọi người nói xong, Chúc Long cũng khẽ vẫy tay về phía họ: "Chư vị quá khen, quá khen!" Chúc Long dứt lời, không khí tại chỗ lại càng thêm nhiệt liệt.

Mà đúng lúc này, thân ảnh Chu Du cũng chậm rãi xuất hiện, một đạo uy áp nhàn nhạt cũng truyền đến bên cạnh mọi người.

Cảm nhận được khí tức Chu Du, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân thân hình chợt khựng lại, sau đó vội vàng nhìn về phía Chu Du, cúi mình nói: "Chúc mừng Sư huynh!" "Chúc mừng Sư huynh!" Nghe lời mấy người, khóe miệng Chu Du khẽ nhếch, gật đầu về phía họ, sau đó mở lời nói với mấy người: "Đồng hỉ, đồng hỉ!" Đợi thanh âm Chu Du truyền đến, mấy người này mới đứng dậy, ánh mắt tràn đầy sự kiêng kỵ và e ngại.

Mà Chu Du cũng chẳng để ý đến suy nghĩ của mấy người, một cái chớp thân trực tiếp đến bên cạnh Chúc Long, đầy vẻ áy náy truyền âm cho Chúc Long: "Lần này đúng là ta đã suy nghĩ không chu toàn!" Nghe Chu Du truyền âm, Chúc Long mặt đầy ý cười lắc đầu, trực tiếp đáp: "Đây là khảo nghiệm của Đại Đạo, Đại Đạo chí công, không phải lỗi của con!

Có thể thuận lợi chứng Đạo như vậy, ta đã mãn nguyện!" Chúc Long nói xong, trong lòng Chu Du cũng nhẹ nhõm một hơi, sau đó trực tiếp mở lời: "Lần này Phụ hoàng đắc chứng Hỗn Nguyên Đại Đạo, đã được Đại Đạo thừa nhận, cũng nên vì Hồng Hoang chúng sinh mà minh tích con đường Hỗn Nguyên!

Có thể chọn ngày truyền Đạo cho Hồng Hoang chúng sinh!" Nghe

Chu Du nói, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đều sáng mắt, trong lòng dâng lên từng trận gợn sóng.

Phải biết rằng, con đường tu luyện của chư vị Thiên Đạo Thánh nhân trước khi thành Thánh tuy cũng là trực thông Hỗn Nguyên chi đạo, nhưng mọi người thành Thánh lại không phải độ kiếp chứng Đạo, mà là nương nhờ Hồng Mông Tử Khí do Đạo Tổ Hồng Quân ban cho.

Mọi người nhờ Hồng Mông Tử Khí kết hợp với vô thượng đại khí vận mới khiến mọi người trực tiếp một bước lên trời, đắc chứng Hồng Hoang Thiên Đạo Thánh nhân.

Cách này tuy cũng giúp mọi người đăng lâm Thánh nhân cảnh giới, nhưng Thiên Đạo Thánh nhân rốt cuộc vẫn quy thuộc Hồng Hoang Thiên Đạo, bị Hồng Hoang Thiên Đạo hạn chế, tự nhiên không thể tự do như Chúc Long – một Hỗn Nguyên Đại La.

Thậm chí, nếu bị đánh rớt Thánh vị, thực lực Thánh nhân có còn giữ được hay không cũng là một ẩn số.

Phải biết rằng, khí vận có thể giúp mọi người chứng đắc Thánh nhân, nhưng hậu quả phản phệ thì không ai có thể dự đoán.

Là Tiên Thiên sinh linh của Hồng Hoang, các Thiên Đạo Thánh nhân này đương nhiên không cam chịu khuất phục dưới Thiên Đạo, bị Thiên Đạo hạn chế, tự nhiên muốn đi xa hơn trên con đường Hỗn Nguyên, xem liệu có thể đồng thời bằng vào thân phận Thiên Đạo Thánh nhân mà đắc chứng Hỗn Nguyên Đại La hay không.

Làm vậy, ngay cả khi có điều gì bất trắc xảy ra, mọi người vẫn có một đường lui.

Nhưng đáng tiếc mọi người không có kinh nghiệm chứng Đạo Hỗn Nguyên, lại khổ vì không có tiền lộ để noi theo, nên chỉ có thể mò

đá qua sông, tiến độ cực kỳ chậm chạp.

Trước đây, nếu không có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại thì không sao, có lẽ các Thiên Đạo Thánh nhân này trong lòng có những suy nghĩ này nọ, nhưng khát vọng đối với Hỗn Nguyên Đại La chưa bức thiết đến vậy.

Nhưng nhìn thấy Chúc Long từng bước đi đến cảnh giới giống như mọi người, trong lòng những người này cũng dâng lên ý cấp bách.

Đây cũng là lý do vì sao mọi người lại có biểu hiện như vậy sau khi nghe Chu Du nói.

Thế nên, Chu Du vừa dứt lời, còn chưa đợi Chúc Long đáp lại, mọi người đã nhao nhao mở lời: "Sư huynh nói rất đúng!" "Hỗn Nguyên Đại Đạo là chính đạo của Hồng Hoang.

Sau khi Đạo Tổ hợp Đạo, Hồng Hoang chúng sinh khổ vì không biết đường phía trước.

Đạo hữu lần này khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo chính là phúc của Hồng Hoang chúng sinh!" "Đúng vậy, đúng vậy!" "Mong Chúc Long đạo hữu không tiếc khai giảng!" Nghe lời mọi người, trong lòng Chúc Long cũng có chút chấn kinh.

Từ khi nào mà những Thánh nhân này lại nghĩ cho Hồng Hoang chúng sinh?

Phải biết rằng trước đây, là một trong chúng sinh, y chưa từng được Thánh nhân quan tâm.

Đương nhiên, tuy trong lòng có chút hoài nghi, nhưng Chúc Long cũng không có ý từ chối, bởi vì Chúc Long biết rõ, Chu Du sẽ không hại mình, việc để mình giảng Đạo ắt hẳn có lợi ích lớn lao cho mình.

Nghĩ xong những điều này, Chúc Long không chút do dự, trực tiếp

mở lời nói với chư vị Thiên Đạo Thánh nhân: "Đã là nguyện vọng của Ngô nhi, chư vị đạo hữu cũng đều đồng ý, vậy ta liền giảng một phen!" Nghe lời Chúc Long, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân tại chỗ đều sáng mắt, nhao nhao mở lời nói: "Đại Tôn làm vậy là đại thiện!" "Phải vậy, phải vậy, Chúc Long đạo hữu làm vậy có ích cho Hồng Hoang chúng sinh!" Nghe lời mọi người, ý cười trên mặt Chúc Long càng thêm đậm, tiếp lời nói: "Đa tạ chư vị đạo hữu đã coi trọng!

Chẳng qua ta mới nhập Hỗn Nguyên Đại La, những đạo lý giảng đều là điều mình tự ngộ, e rằng không thể sánh với Đại Đạo thâm áo của chư vị đạo hữu.

Nếu có điều gì chưa đủ, mong chư vị đạo hữu lượng thứ!" Nghe lời Chúc Long nói, trong lòng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng thoáng qua một tia tự mãn.

Tuy nói mọi người biết Chúc Long nói vậy là tự khiêm, nhưng lời nói cũng là sự thật.

Phải biết rằng, các Thiên Đạo Thánh nhân này đã thành tựu Thánh cảnh từ lâu, đối với cảm ngộ Đại Đạo tự nhiên thâm áo hơn một chút.

Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong chốc lát, ngay sau đó, trong lòng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân lại đồng loạt dâng lên một tia chua xót.

Bởi vì mọi người đều biết, Chúc Long tuy mới vừa chứng Đạo, nhưng cảnh giới đã đuổi kịp mọi người.

Hơn nữa, Chúc Long chứng đắc chính là Hỗn Nguyên Đại La chi đạo, tốc độ tu hành chưa chắc đã nhanh hơn các Thiên Đạo Thánh nhân này, nhưng con đường phía trước lại thuận lợi hơn rất nhiều so với các Thiên Đạo Thánh nhân này.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người cũng có chút uất ức.

Đương nhiên, tuy mọi người biết những sự thật này, nhưng không

cho rằng Chúc Long có thể dễ dàng vượt qua mình.

Dẫu sao, mọi người có tích lũy bao nhiêu năm như vậy, nên cũng không quá để tâm.

Chương 512

Huống hồ, mọi người còn mong có thể từ lần Chúc Long giảng Đạo này mà khuy thăm được một tia huyền diệu của Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Thế nên, đợi Chúc Long nói xong, mọi người liền tiếp lời: "Đạo hữu chớ nên tự khiêm, có thể được Đại Đạo công nhận, đạo lý đạo hữu tu luyện đã đạt đến đỉnh phong!" "Sư huynh nói rất đúng, Chúc Long đạo hữu tiên thiên mà sinh, lại chứng đắc Hỗn Nguyên Đại Đạo, cùng ta đây không hề khác biệt!" "Phải vậy, phải vậy, mong Chúc Long đạo hữu đừng tự khiêm nữa!" "Ba vị sư huynh không hề nói suông, Thiên Đạo Thánh nhân chúng ta nhờ được ơn huệ của Lão Sư, ban cho Hồng Mông Tử Khí mới có thể chứng Đạo, nói ra còn không bằng Đại Tôn!" "Đúng là như vậy, Đại Tôn không hề kém hơn ta!" "Tây Phương ta nghèo nàn, ít sinh linh, mong Chúc Long đạo hữu khai giảng Đại Đạo, chúc phúc Hồng Hoang!" Nghe lời mọi người, Chúc Long trong lòng cực kỳ hoan hỉ, sau đó trực tiếp mở lời nói với mọi người: "Có thể được chư vị đạo hữu tán đồng như vậy, ta cũng lấy làm may mắn và vinh dự!

Lần này có phúc được khai giảng Hỗn Nguyên Đại La chi đạo, ta tuyệt đối sẽ không giấu giếm chút nào!!!" Lời Chúc Long vừa ra, trong lòng chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đều đại hỉ.

Phải biết rằng, các Thiên Đạo Thánh nhân này đều nương nhờ Hồng Mông Tử Khí mới thành tựu Thánh cảnh, đối với Hỗn Nguyên Đại La chi đạo tuy có không ít hiểu biết, nhưng tuyệt đối không thể nào quen thuộc như Chúc Long, một tồn tại Thánh cảnh đã chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La chi đạo.

Dẫu sao, mọi người chưa từng trải qua Đại Đạo chi kiếp.

Là Thiên Đạo Thánh nhân, mọi người đối với huyền diệu của Thiên Đạo còn chưa thể hiểu hết, huống hồ là Đại Đạo.

Hơn nữa, mọi người cũng không biết Đại Đạo chi kiếp này rốt cuộc có ý nghĩa gì đối với người chứng Đạo Hỗn Nguyên, tự nhiên không dám vọng ngôn Hỗn Nguyên Đại La chi đạo.

Ngay cả khi Chúc Long có chút giấu giếm khi khai giảng, mọi người e rằng cũng không thể thấu hiểu.

Đương nhiên, dù mọi người có biết Chúc Long khai giảng có điều giấu giếm, cũng không có cách nào khác.

Nếu không có Chu Du tồn tại, mọi người có lẽ còn có chút toan tính nhỏ, nhưng có vị đại thần Chu Du này, xem như đã triệt để dứt bỏ những suy nghĩ sâu trong lòng họ.

Thế nên, lần này nghe lời Chúc Long nói, mới kích động đến vậy.

Chúc Long vô tư, vậy thì những gì mọi người thu hoạch được tuyệt đối sẽ không ít.

Kế đó, mọi người cũng mặt đầy ý cười nói với Chúc Long: "Đạo hữu thật hào phóng!" "Đa tạ Đại Tôn!" "Ta hai người thay mặt sinh linh Tây Phương cảm tạ ân đức của đạo hữu!" Ngay cả Tây Phương nhị nhân lúc này cũng bỏ qua sự trơ trẽn thường ngày, đủ thấy sự hân hoan trong lòng mọi người.

Kỳ thực cũng không trách mọi người có biểu hiện như vậy.

Biết rõ con đường phía trước của mình đã bị hạn chế, gập ghềnh, mọi người tự nhiên muốn tìm kiếm phương pháp phá giải khác.

Đối với Tây Phương nhị nhân mà nói, khát vọng này càng mãnh liệt hơn.

Ai bảo hai người họ lại là người chứng Đạo bằng đại hồng nguyện kia chứ?

Tuy nương nhờ việc vay mượn khí vận của Thiên Đạo mà thành công chứng Đạo, nhưng so với mấy người còn lại, Tây Phương nhị nhân chịu sự hạn chế của Thiên Đạo cũng lớn hơn.

Nếu không hoàn thành đại nguyện đã hứa, đừng nói là thân phận Thánh nhân không giữ được, thậm chí còn có hậu quả tồi tệ hơn.

Mà theo Chu Du ra tay, Đông Phương Hồng Hoang càng thêm hưng thịnh, Tây Phương đại hưng càng thêm xa vời vô vọng.

Hoàn cảnh của hai vị Tây Phương này càng thêm bức thiết, nên lúc này tự nhiên càng thêm hưng phấn.

Mà lúc này hai người cảm thấy, dù sao Tây Phương đại hưng cũng không biết đến bao giờ, cho dù chậm lại một chút cũng không sao.

Chỉ cần hai người có thể đạt được thành tựu trên Hỗn Nguyên Đại La chi đạo, ngay cả khi bị đánh rớt Thiên Đạo Thánh nhân quả vị cũng không có vấn đề gì lớn, dẫu sao nương nhờ Hỗn Nguyên Đại La chi đạo, hai người vẫn có thể giữ được thực lực Thánh nhân.

Nghe mọi người giao lưu, Chu Du bên cạnh không hề có chút cảm xúc nào thay đổi.

Theo lý mà nói, Chúc Long có lẽ không rõ suy nghĩ sâu trong lòng mọi người, chẳng lẽ Chu Du còn không hiểu sao?

Chẳng qua Chu Du không hề phản ứng.

Mà sở dĩ Chu Du có biểu hiện như vậy, chính là vì y hiểu rõ suy nghĩ của mọi người.

Chỉ là điều mọi người không biết là, sự tiến bộ mà họ muốn theo đuổi, lại chính là điều Chu Du cũng cần.

Đương nhiên, Chu Du không phải muốn để các Thiên Đạo Thánh nhân này từng người một thoát ly Thiên Đạo.

Chúc Long khai giảng Hỗn Nguyên Đại La chi đạo, các Thiên Đạo Thánh nhân này nhất định sẽ có tiến bộ không nhỏ, mà phương diện này cũng là tăng thêm nội tình cho cả Hồng Hoang thiên địa, mặt khác cũng mang lại không ít khí vận cho Chúc Long.

Còn về việc các Thiên Đạo Thánh nhân này nghĩ rằng chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền có thể giảm bớt thậm chí thoát ly sự khống chế của Thiên Đạo, chỉ có thể nói các Thiên Đạo Thánh nhân này đã suy nghĩ quá nhiều.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, một tồn tại đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, vẫn còn đang giằng co với Thiên Đạo, các Thiên Đạo Thánh nhân này làm sao có cơ hội?

Trước tiên không nói đến việc các Thiên Đạo Thánh nhân này khi nương nhờ Hồng Mông Tử Khí thành Đạo đã vững chắc gắn liền với Thiên Đạo, cho dù không có chuyện này, ngay cả khi sau này mọi người có thực lực siêu việt Hồng Quân, cũng chưa chắc đã có thể thoát ly Thiên Đạo thành công.

Phải biết rằng mọi người lúc này đã là Thiên Đạo Thánh nhân, Thiên Đạo Thánh nhân có sự tiến bộ, mà Hồng Hoang thiên địa lại không phải là bất biến.

Không nói đến tu vi của các Thiên Đạo Thánh nhân này thăng cấp, Hồng Hoang Thiên Đạo sẽ càng thêm ổn định, chỉ nói riêng sự biến hóa của Hồng Hoang thiên địa đã là vượt xa tưởng tượng của mọi người!

Về điều này, Chu Du hiểu rõ hơn ai hết, nếu không thì Chu Du đã sớm giúp Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo rồi!

Thế nên, suy nghĩ của mọi người trong mắt Chu Du, không khác gì một trò cười.

Ngay từ khi mọi người lựa chọn chứng Đạo bằng Hồng Mông Tử Khí, tất cả đã định sẵn, mà điều này cũng không thể coi là Hồng Quân tính toán, bởi vì đây là sự diễn hóa tự nhiên của Hồng Hoang Thiên Đạo, không có mấy người họ cũng sẽ có những Thiên Đạo Thánh nhân khác.

Kỳ thực, các Thiên Đạo Thánh nhân này, ngoài việc sẽ chịu sự hạn chế của Hồng Hoang Thiên Đạo, không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Thậm chí còn có một điểm mà người chứng Đạo Hỗn Nguyên không thể sánh bằng, đó chính là có thể trực tiếp phục sinh trong Hồng Hoang thiên địa.

Ngay cả khi các Thiên Đạo Thánh nhân này thần hồn câu diệt, nhưng chỉ cần chưa bị đánh rớt Thánh nhân tôn vị, dựa vào chân linh ấn ký được khắc sâu trong Hồng Hoang Thiên Đạo là có thể trực tiếp trọng sinh, hơn nữa việc trọng sinh như vậy sẽ không có bất kỳ hậu họa nào.

Tuy nói làm vậy sẽ mang nợ nhân quả của Hồng Hoang Thiên Đạo, nhưng suy cho cùng vẫn bảo toàn được căn bản Đại Đạo.

Huống hồ, cùng với sự thăng cấp của Hồng Hoang thiên địa, các Thiên Đạo Thánh nhân này cũng sẽ có được lợi ích to lớn, tốc độ tiến bộ như vậy còn nhanh hơn rất nhiều so với Hỗn Nguyên Đại La thông thường.

Đối với những điều này, là Thiên Đạo Thánh nhân, họ đều biết rõ trong lòng, nhưng lại giả vờ như không thấy, chẳng qua là vừa muốn hưởng thụ sự ưu ái của Thiên Đạo, lại không muốn bị Thiên Đạo khống chế mà thôi.

Đương nhiên, không phải tất cả Thiên Đạo Thánh nhân đều có tâm tư như vậy, có lẽ không có tâm tư nặng nề đến thế, như Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị vẫn còn giữ được vài phần cảm tính.

Chu Du hiểu rõ hơn ai hết suy nghĩ của mọi người.

Tuy vậy, dù có biết rõ những toan tính nhỏ nhặt của các Thiên Đạo Thánh nhân này, Chu Du cũng sẽ không nói gì nhiều.

Dẫu sao, trong Hồng Hoang này, không ai hiểu rõ hơn Chu Du rằng các Thiên Đạo Thánh nhân này có thể làm ra những chuyện tà ác như thế nào.

Phải biết rằng trong kiếp trước, các Thiên Đạo Thánh nhân này vì muốn thoát ly sự hạn chế của Thiên Đạo mà không từ thủ đoạn nào, thậm chí cuối cùng lại lựa chọn trực tiếp hủy hoại bản nguyên của Hồng Hoang thiên địa, đoạn tuyệt khả năng tiến bộ của Hồng Hoang thiên địa, chấm dứt tương lai của vô tận sinh linh Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang thiên địa suy tàn.

Người đời sau bất đắc dĩ chỉ có thể tuyệt thiên địa thông phòng để ngăn cản phàm trần suy đồi, cuối cùng hạ giới linh khí khô cằn trở thành phàm thổ.

Nhưng ngay cả như vậy, các Thiên Đạo Thánh nhân này vẫn không thể thoát khỏi Thiên Đạo, chỉ là giảm bớt được một vài phần hạn chế của Hồng Hoang Thiên Đạo mà thôi.

Cách làm tàn bạo như vậy cũng khiến mọi người gánh chịu đại nhân quả, đại khủng bố.

Để ngăn chặn sự phản phệ tiếp tục, họ chỉ có thể ẩn mình không xuất hiện.

Chương 513

Đây cũng là lý do vì sao Thánh nhân đời sau cực kỳ ít khi hiện thân, so với việc Thánh nhân hiện tại động một chút là hiển hóa thì sự đối lập quá rõ ràng.

Là sinh linh Hồng Hoang, việc không muốn bị người khác khống chế là điều Chu Du có thể lý giải.

Nhưng đã lựa chọn thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân bằng Hồng Mông Tử Khí, vậy thì phải chấp nhận hậu quả của việc thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân, gánh vác trách nhiệm mà Thiên Đạo Thánh nhân phải gánh vác.

Kiểu "vừa muốn hưởng thụ vừa muốn từ chối trách nhiệm" như vậy là điều Chu Du không thể chấp nhận.

Huống hồ, Hồng Hoang Thiên Đạo đâu có hạn chế sự trưởng thành của Thiên Đạo Thánh nhân, nếu có bản lĩnh đột phá thành tựu cảnh giới như Hồng Quân, khi đó ngay cả khi không thể thoát ly Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng có thể giao lưu trực diện với Thiên Đạo, thậm chí ngồi ngang hàng với Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không phải vấn đề.

Mặc dù khả năng này không lớn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Mà các Thiên Đạo Thánh nhân này lại không thử, trực tiếp bỏ cuộc, điều này cũng khiến Chu Du không thể lý giải, càng đừng nói là đồng cảm!

Thế nên, dù Chu Du hiểu rõ suy nghĩ của các Thiên Đạo Thánh nhân này, cũng sẽ không nói gì nhiều.

Tuy nói lúc này với thực lực của Chu Du, ngay cả khi nói thẳng ra cũng không lo các Thiên Đạo Thánh nhân này làm gì xấu, nhưng Chu Du không muốn phiền phức như vậy.

Hơn nữa, các Thiên Đạo Thánh nhân này hiện tại vẫn còn có tác dụng cực kỳ lớn đối với Hồng Hoang Thiên Đạo.

Không nói gì khác, có sự tồn tại của các Thiên Đạo Thánh nhân này, bên Hồng Quân cũng có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Thánh nhân thiên định bản thân vốn là do để ổn định Hồng Hoang thiên địa mà sinh ra, tự nhiên chiếm giữ không ít quyền hành của Thiên Đạo.

Vạn nhất các Thiên Đạo Thánh nhân này hồ đồ, chọc Chu Du ra tay, e rằng không chỉ là bị trực tiếp đánh rớt Thánh nhân quả vị.

Mấy vị Thánh nhân bị đánh rớt Thánh vị, thì Hồng Quân lại càng khó chịu.

Phải biết rằng Hồng Quân lúc này đang trong cuộc chiến giằng co với Hồng Hoang Thiên Đạo, chỉ một chút bất cẩn là sẽ bị Hồng Hoang Thiên Đạo triệt để đồng hóa.

Nếu có Thánh nhân bị Chu Du đánh rớt Thánh vị, dù Hồng Hoang Thiên Đạo sẽ chịu chút tổn thương, nhưng so với Thiên Đạo chi lực mà Thiên Đạo Thánh nhân bị đánh rớt Thánh vị chiếm giữ thì lại ít hơn rất nhiều.

Đợi Thiên Đạo chi lực mà Thiên Đạo Thánh nhân bị đánh rớt Thánh vị chiếm giữ quay về Hồng Hoang Thiên Đạo, Hồng Quân muốn thoát ly Thiên Đạo, càng là khó hơn chồng chất khó khăn, mà đây cũng là một trong những lý do Chu Du vẫn luôn không ra tay!

Nghĩ xong những điều này cũng chỉ trong chốc lát.

Ngay khi Chu Du thu lại tâm tư, cuộc giao lưu giữa Chúc Long và

chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng đã đến hồi kết.

Kế đó, Chu Du định thần nhìn sang, liền thấy ánh mắt dò hỏi của Chúc Long.

Thấy ánh mắt Chúc Long, Chu Du lập tức hiểu rõ tâm tư của y, liền mặt đầy nghiêm túc gật đầu về phía Chúc Long.

Chúc Long bên này thấy Chu Du gật đầu, trong lòng cũng ổn định lại, liền một đạo Thánh nhân chi âm hướng về phía Hồng Hoang mà vọng xuống.

Chốc lát sau, một đạo Thánh nhân uy áp kèm theo dị tượng lại lần nữa xuất hiện, ngay sau đó trong Hồng Hoang lại vang lên tiếng Chúc Long.

"Ta là Chúc Long, hôm nay thành Đạo Hỗn Nguyên chứng Đạo Thánh nhân, sẽ khai giảng Hỗn Nguyên Đại La chi đạo tại Hồng Hoang thiên ngoại, hữu duyên giả có thể đến thiên ngoại!" Mãi đến vài khắc sau, thanh âm truyền khắp cả Hồng Hoang thiên địa, uy áp Thánh nhân mới cùng dị tượng tiêu tán.

Trong Hỗn Độn, mọi người từ khi Chúc Long chứng Đạo đến lúc vừa rồi giao lưu dường như rất lâu, nhưng kỳ thực mới chỉ trôi qua một khoảng thời gian ngắn.

Lúc này, chúng sinh trong Hồng Hoang thiên địa chẳng qua vừa mới tiêu hóa tin tức Chúc Long chứng Đạo thành Thánh.

Nghe tiếng Chúc Long sắp khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo tại Hồng Hoang thiên ngoại, trái tim vốn đã hơi lắng xuống lại lần nữa kích động.

Phải biết rằng, các Đại năng Hồng Hoang lúc này vừa chứng kiến trận chiến giữa Hồng Vân và Minh Hà trên Huyết Hải, chấn kinh trước thực lực của hai người, lại khổ vì không có con đường đột phá.

Lúc bấy giờ, đa số Đại năng đều tu hành Tam Thi Đại Đạo do Đạo Tổ truyền, nhưng kể từ khi Đạo Tổ hợp Đạo, liền không còn tiền lệ để tham khảo, chỉ có thể dựa vào khổ tu tự mình cảm ngộ Đại Đạo, hy vọng có thể từ đó khám phá ra pháp môn Hỗn Nguyên.

Nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên, có thể thấy mọi người lúc này khao khát con đường Hỗn Nguyên đến nhường nào.

Mà Chúc Long chứng Đạo không nghi ngờ gì chính là một ngọn đèn sáng trong đêm tối, chiếu rọi con đường phía trước cho các Đại năng Hồng Hoang này.

Vốn dĩ mọi người còn đang nghĩ làm sao mới có thể cầu được chân kinh, nào ngờ Chúc Long sau khi chứng Đạo liền sẽ khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo, điều này không nghi ngờ gì đã vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Thế nên, đợi thanh âm Chúc Long tiêu tán, vô số Đại năng ở khắp Hồng Hoang đều lập tức hiện thân, cúi mình bái tạ về phía Hồng Hoang thiên ngoại.

Kế đó, liền nghe thấy vô số thanh âm của Đại năng từ khắp Hồng Hoang truyền đến: "Bái tạ Thánh nhân truyền Đạo chi ân!" "Bái tạ Thánh nhân truyền Đạo chi ân!" Đợi đến khi thanh âm của các Đại năng ở khắp Hồng Hoang vang lên, vô số sinh linh Hồng Hoang có thực lực yếu kém cũng có chút ngơ ngác.

Dù các sinh linh Hồng Hoang này không rõ các Đại năng các tộc vì sao lại có phản ứng như vậy, nhưng cũng cảm nhận được việc Chúc Long khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo là một chuyện tốt lớn lao đối với mình.

Thế nên, cũng học theo các trưởng lão trong tộc, quỳ lạy về phía thiên ngoại!

"Bái tạ Thánh nhân truyền Đạo chi ân" cùng với thanh âm của vô tận sinh linh Hồng Hoang vang lên, cả Hồng Hoang thiên địa đều tràn ngập âm thanh cảm kích của chúng sinh!

Mãi cho đến rất lâu sau, thanh âm bái tạ mới dần dần biến mất.

Nhưng kế đó, cả Hồng Hoang đều trở nên náo nhiệt, vô số sinh linh bàn luận về chuyện Chúc Long giảng Đạo, mà trong số đó tự nhiên là Nhân tộc và Long tộc là hưng phấn nhất.

Lúc này, tại Đại bản doanh Nhân tộc và Đông Hải Long Cung, nội tình của hai tộc cũng lập tức triệu tập tầng lớp trung cao cấp trong tộc, chuẩn bị dẫn theo các cao thủ của hai tộc toàn bộ tiến về Hỗn Độn thiên ngoại.

Hành động này của hai tộc không chỉ đơn thuần là để nghe Đạo, mà quan trọng hơn là để chúc mừng Chúc Long chứng Đạo thành tựu Thánh nhân.

Các tộc khác ở Hồng Hoang cũng đều như vậy, vô số Đại năng các tộc cũng nhao nhao rời khỏi đạo trường của mình, dẫn theo các tiểu bối ưu tú của mình, hối hả tiến về hướng Hỗn Độn thiên ngoại.

Cơ duyên lớn như vậy không ai muốn bỏ lỡ.

Đương nhiên, địa điểm Chúc Long giảng Đạo là tại Hồng Hoang thiên ngoại, tu sĩ dưới Đại La thì đừng nghĩ đến.

Tu sĩ dưới Đại La, dù có được trưởng bối nhà mình dẫn đi, cũng không thể nghe hiểu Hỗn Nguyên Đại Đạo!

Trong Hỗn Độn, khi thanh âm Chúc Long truyền Đạo khắp Hồng Hoang dứt xuống, trên mặt chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng không khỏi lóe lên một tia mừng rỡ.

Mãi đến lúc này, điều mà mọi người mong đợi trong lòng mới thực sự thành hiện thực.

Bởi vì Chúc Long đã truyền chuyện giảng Đạo khắp Hồng Hoang, vậy thì sẽ không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Đối với điều này, mọi người tự nhiên kiên định không lay chuyển.

Mà Chúc Long bên này sau khi truyền âm, cũng hít sâu một hơi, kế đó lại lần nữa đặt ánh mắt lên mọi người, liền mở lời nói: "Chư vị đạo hữu, chẳng mấy chốc ta sẽ khai giảng Hỗn Nguyên chi đạo, mong chư vị đạo hữu đồng liệt, đến lúc đó ta đây cũng có thể luận Đạo một phen!" Nghe thanh âm Chúc Long, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân đều chợt sáng mắt.

Mọi người không ngờ lần này không chỉ có thể nhìn lén một tia huyền diệu của Hỗn Nguyên Đại Đạo, mà còn có cơ hội luận Đạo với Chúc Long.

Như vậy ắt hẳn sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Thế nên, mọi người cũng có chút sốt ruột, liền vội vàng mở lời: "Đại Tôn mời gọi, nhất định sẽ tuân theo!" "Mong đạo hữu yên tâm!" "Ta đây cũng muốn lĩnh hội huyền diệu Hỗn Nguyên Đại Đạo của Chúc Long đạo hữu!" Nghe mọi người đáp lại, Chúc Long cũng mặt đầy ý cười gật đầu, tiếp lời nói: "Đã như vậy, ta đây cần phải chuẩn bị thật kỹ!

Chương 514

Kẻo để chư vị chê cười!" Mọi người tại chỗ nghe vậy, trên mặt đều lộ ra một tia cười chân thành.

Lão Tử bên cạnh càng trực tiếp mở lời: "Đạo hữu khiêm tốn rồi, lát nữa ta đây nhất định sẽ thành kính lắng nghe!" Lão Tử nói xong, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại cũng mặt đầy tán đồng gật đầu.

Chúc Long bên này nghe Lão Tử nói, ý cười trên mặt càng thêm đậm, sau đó cũng chắp tay về phía Lão Tử để tỏ lòng cảm tạ.

Phải biết rằng tính cách của vị này vốn nổi tiếng là thanh lãnh, nếu không phải thật lòng tán đồng, làm sao có thể từ miệng Lão Tử vốn tu hành thanh tịnh vô vi mà nghe được lời như vậy.

Thấy hành động của Chúc Long, Lão Tử cũng lập tức đáp lại, khẽ cúi mình về phía Chúc Long.

Mà Chu Du thấy hành động của hai người, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia mãn ý.

Đối với tâm tư của các Thiên Đạo Thánh nhân này, Chu Du tự nhiên hiểu rõ trong lòng, chẳng qua Chu Du không hề có ý định can thiệp.

Dẫu sao, mọi người có thu hoạch, đối với Hồng Hoang Thiên Đạo cũng sẽ có tiến ích tương ứng.

Đợi đến khi Lão Tử và Chúc Long hai vị khách sáo xong, Chu Du cũng không tiếp tục trì hoãn, trực tiếp mở lời nói với Chúc Long: "Phụ hoàng vừa mới chứng Đạo Hỗn Nguyên, vẫn cần tĩnh tâm một phen, củng cố cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La!

Hơn nữa, để khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo, Phụ hoàng còn cần

sắp xếp kỹ càng những huyền diệu của Đại Đạo, như vậy mới tốt để Hồng Hoang chúng sinh cảm ngộ!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long cũng chợt tỉnh thần lại.

Tuy nói rằng sau khi chứng Đạo Hỗn Nguyên sẽ giảng Đạo là chuyện hai người mình và Chu Du đã sớm quyết định, nhưng mình vừa mới chứng Đạo thành công, dù cảnh giới đã hoàn toàn ổn định, nhưng vẫn chưa từng sắp xếp những điều về Hỗn Nguyên Đại Đạo cần giảng.

Nếu nói Chúc Long không cần chuẩn bị gì mà trực tiếp khai giảng cũng không có vấn đề gì, nhưng cách này đòi hỏi rất lớn đối với người nghe Đạo.

Dẫu sao, không phải ai cũng như Thánh nhân mà biết tất cả mọi điều.

Đã là thật lòng khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo, vậy Chúc Long tự nhiên muốn Hồng Hoang chúng sinh có được thu hoạch lớn nhất, làm vậy Chúc Long cũng có thể từ đó mà có được không ít khí vận.

Sau khi được Chu Du nhắc nhở, Chúc Long mới phản ứng lại rằng mình suýt chút nữa đã lỡ mất chuyện quan trọng.

Ý thức được sai lầm của mình, Chúc Long vội vàng mở lời nói với mọi người: "Nếu không nhờ Ngô nhi nhắc nhở, ta suýt chút nữa đã lỡ đại sự!

Chư vị đạo hữu, ta đây xin không nói nhiều với chư vị nữa, đợi ta sắp xếp một phen!

Sau khi khai giảng, ta đây sẽ cùng chư vị luận Đạo!" Nghe thanh âm Chúc Long, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng nhao nhao mở lời: "Đại Tôn xin cứ tự nhiên!" "Đạo hữu khai giảng là đại sự, xin cứ chuẩn bị trước!" "Phải vậy, phải vậy, Chúc Long đạo hữu xin cứ tự

nhiên!" Nghe xong thanh âm mọi người, Chúc Long cũng không tiếp tục nói nhiều, sau đó liền nhìn về phía Chu Du bên cạnh.

Lúc này, trong ánh mắt Chúc Long mang theo một tia dò hỏi, bởi vì Chúc Long biết rõ Chu Du vừa mới mở lời, vậy thì khẳng định đã có sắp xếp, liền muốn xem Chu Du có sắp xếp như thế nào.

Thấy ánh mắt Chúc Long, Chu Du cũng gật đầu về phía Chúc Long, sau đó liền mở lời nói với mọi người: "Lát nữa ta sẽ khai tịch một đạo trường trong Hỗn Độn làm nơi giảng Đạo, Phụ hoàng có thể trước tiên ở trong đạo trường mà thể ngộ!

Mấy vị sư đệ cũng có thể trước tiên nghỉ ngơi một chút trong đạo trường!" Nghe thanh âm Chu Du, Chúc Long mặt đầy vẻ đã hiểu.

Không giống như Nữ Oa và những người khác từng khai tịch tiểu thế giới bên ngoài Hỗn Độn, Chúc Long không có ý định cư trú lâu dài bên ngoài Hỗn Độn.

Không phải Chúc Long không có năng lực này, xét về việc khai tịch tiểu thế giới, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giỏi hơn rất nhiều so với đám Thiên Đạo Thánh nhân này.

Dẫu sao, chứng Đạo Hỗn Nguyên mới là Đại Đạo căn bản của tu hành.

Dùng pháp lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khai tịch tiểu thế giới tuy không dễ dàng như việc mượn lực Hồng Hoang Thiên Đạo để khai tịch, nhưng tốc độ mở rộng của thế giới được khai tịch lại lớn hơn rất nhiều so với thế giới do Thiên Đạo Thánh nhân thông thường khai tịch.

Trừ khi các Thánh nhân này muốn thế giới mình khai tịch dung nhập vào Hồng Hoang, nếu không Hồng Hoang Thiên Đạo sẽ không tiêu hao Thiên Đạo chi lực của mình để trợ lực các tiểu thế giới này

mở rộng.

Mà trong mắt Chúc Long, tiểu thế giới Hỗn Độn làm sao có thể sánh bằng sự thoải mái của Đông Hải Hồng Hoang của mình?

Trước tiên không nói Đông Hải là căn bản của Long tộc, cần mình vị lão tổ này tọa trấn, hơn nữa mình tu hành lại không phải vô tình chi đạo, khai tịch tiểu thế giới trong Hỗn Độn mà xa rời Hồng Hoang thì cô tịch vô cùng, vẫn là Long Cung náo nhiệt hơn một chút, tệ nhất còn có thể đánh đập vài vị Chuẩn Thánh Long tộc.

Thế nên, đối với sắp xếp của Chu Du, Chúc Long cũng cực kỳ cao hứng.

Mà mấy người còn lại sau khi nghe thanh âm Chu Du, cũng lập tức mở lời: "Hoàn toàn theo sự sắp xếp của Sư huynh!" "Đa tạ Sư huynh!" Nghe xong thanh âm mọi người, Chu Du trên mặt không hề có chút phản ứng nào, chỉ khẽ gật đầu về phía mấy người.

Sau đó, y không còn quan tâm đến mọi người nữa, thân hình chợt lóe, liền đến trong Hỗn Độn cách Hồng Hoang không xa.

Mà mọi người cũng không hề có cảm giác bị khinh thị.

Trong mắt mọi người, vị Sư huynh tiện nghi này của mình vốn dĩ nên là như vậy.

Nếu vị Sư huynh tiện nghi này mà nhiệt tình vô cùng với mình, thì mọi người ngược lại sẽ nghi ngờ liệu đây có còn là Chu Du hay không.

Còn về việc Chu Du vì sao lại đến chỗ này, cũng là vì Chu Du chuẩn bị lập một đạo trường ở đây làm nơi Chúc Long khai giảng Đạo.

Có lẽ có người sẽ nói Chu Du làm vậy là vẽ vời chuyện không đâu, trực tiếp ở chỗ Chúc Long chứng Đạo chẳng phải tốt rồi sao?

Nhưng phải biết rằng, nơi Chúc Long chứng Đạo sau khi trải qua sự tẩy lễ của Đại Đạo chi kiếp, triều tịch Hỗn Độn quá đỗi hung mãnh, ngay cả đối với Chuẩn Thánh cũng là uy hiếp cực lớn, tự nhiên không thích hợp làm nơi khai giảng đạo trường.

Ngay cả khi không có những ảnh hưởng này, tu sĩ Hồng Hoang đến chỗ này cũng phải tốn không ít thời gian.

Chu Du không muốn một buổi giảng Đạo mà làm mất vài năm thời gian, dứt khoát cứ đặt một đạo trường bên ngoài Hồng Hoang là được.

Bên này, thân ảnh Chu Du hiện ra, giải phóng khí tức vẫn luôn thu liễm, quanh thân liền tự nhiên tản mát ra uy áp chuyên thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Kế đó, Chu Du khẽ ngưng thần, khí tức Hỗn Độn trong hư không cách đó không xa chợt đình trệ.

Chu Du thấy vậy, nhẹ nhàng vẫy tay về phía trước, theo động tác của Chu Du, màn trời khí tức Hỗn Độn trong hư không cũng bắt đầu biến hóa.

Dưới sự chú mục của mọi người, khí tức Hỗn Độn trong hư không Hỗn Độn trước mặt Chu Du bắt đầu tụ tập về phía trung tâm nhất.

Từng đoàn khí tức Hỗn Độn như dòng sông cuồn cuộn không ngừng, lại tạo thành những con sóng không nhỏ trong hư không, không hề kém cạnh so với triều tịch hình thành tại nơi Chúc Long độ kiếp trước đó.

Mọi người thấy vậy cũng hít sâu một hơi, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Sở dĩ chư vị Thiên Đạo Thánh nhân có biểu hiện như vậy, chính là

vì cảm khái trước thần lực của Chu Du.

Nếu nói thao túng khí tức Hỗn Độn, mọi người cũng không phải không làm được, nói gì thì nói mọi người cũng đều là cấp bậc Thánh nhân.

Chẳng qua mọi người không thể trực tiếp định trụ hư không Hỗn Độn như Chu Du, hơn nữa còn là một vùng hư không lớn như vậy.

Có lẽ mọi người dùng hết toàn lực cộng thêm Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang cũng có thể định trụ một vùng hư không Hỗn Độn, nhưng căn bản không thể nào ung dung tự tại như Chu Du.

Chỉ cần nhìn một phần đã biết được toàn bộ, thấy một chiếc lá đã biết mùa thu đến.

Lúc này, Chu Du lộ ra chút thủ đoạn, tự nhiên khiến đạo tâm của chư vị Thiên Đạo Thánh nhân tại chỗ chấn động.

Chẳng qua, chốc lát sau, mọi người liền tỉnh thần lại, ánh mắt cũng trở nên chuyên chú.

Tuy nói mọi người đã biết sự chênh lệch giữa mình và Chu Du, nhưng vẫn muốn cảm nhận thực lực chân chính của vị Đạo huynh này, nhìn rõ sự chênh lệch giữa mình và Chu Du.

Chương 515

Thế nên, từng người một đều nín thở, mặt đầy nghiêm túc chú mục vào hư không Hỗn Độn cách đó không xa.

Mà ngay khi tâm tư mọi người đang xao động, khí tức Hỗn Độn trong hư không phía trước cũng có biến hóa mới.

Chỉ thấy trong hư không cách đó không xa, khí tức Hỗn Độn tụ tập dần dần hình thành một đoàn, nhìn từ xa sương mù bao phủ, mây chiều quấn quýt, giống như một tầng mây thật sự.

Kế đó, dưới sự chú mục của mọi người, đoàn khí tức Hỗn Độn này chậm rãi lưu chuyển, lại tản ra thất thải huyền quang.

Cùng với thất thải huyền quang càng thêm rực rỡ, một đạo hư ảnh đạo trường mơ hồ cũng dần dần xuất hiện trong hư không Hỗn Độn, hệt như hải thị thận lâu.

Thấy đến đây, mọi người đều hiểu ý đồ của Chu Du, vậy mà lại muốn dùng vô thượng pháp lực trực tiếp tạo vật, biến khí tức Hỗn Độn thành đạo trường.

Hiểu rõ những điều này, trong lòng mọi người cũng không khỏi có chút cảm khái, vị Sư huynh tiện nghi này quả thực là đại khí phách!

Không đợi mọi người tiếp tục cảm thán, khí tức Hỗn Độn trong hư không bắt đầu vây quanh hư ảnh đạo trường mà dũng động.

Mỗi khi một đạo khí tức Hỗn Độn tiêu tán, đạo trường lại càng thêm rõ nét một phần.

Cùng với khí tức Hỗn Độn dần dần tiêu tán, hư ảnh đạo trường cũng càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng toàn bộ cảnh tượng đạo trường cũng hoàn toàn xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người định thần ngưng thần nhìn kỹ, liền thấy toàn bộ trạng thái đạo trường như một bức thủy mặc họa điểm xuyết trong hư không Hỗn Độn, vận vị vô cùng nhưng lại hiển hiện vô tận uy áp, hết sức khôi hoằng đại khí.

Mà bên trong đạo trường, mấy tòa cung điện sừng sững, phía trên ngũ thải tường vân bao quanh, lầu gác mây rồng lượn lờ sinh động như thật.

Dưới cung điện phía trước nhất là một quảng trường, bốn phía quảng trường đều là hư không Hỗn Độn, chỉ ở mép ngoài có hai con đường bậc đá chậm rãi uốn lượn xuống.

Thấy cảnh tượng này, mọi người tại chỗ cũng có chút ngẩn người, một cảm giác quen thuộc cũng đột nhiên xuất hiện trong lòng mọi người.

Cùng với việc nhìn xong toàn bộ cảnh tượng đạo trường, mọi người mới hiểu vì sao lại có cảm giác này.

Bởi vì mọi người từ đạo trường trước mắt đã nhìn thấy bóng dáng Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ.

Phải biết rằng Đạo Tổ Hồng Quân ba lần khai giảng trong Hỗn Độn đều là ở trong Tử Tiêu Cung.

Mọi người đối với Tử Tiêu Cung cũng có thể coi là cực kỳ quen thuộc.

Trước đó thấy hư ảnh đạo trường, mọi người còn chưa có cảm giác, nhưng cùng với việc toàn bộ đạo trường hiện ra trước mắt, mọi người tự nhiên lập tức phản ứng lại.

Dẫu sao, Tử Tiêu Cung năm xưa đã mang lại chấn động không nhỏ cho mọi người.

Tuy nói đạo trường này trước mắt có bố cục hoàn toàn khác với

Tử Tiêu Cung, nhưng quả thực đã khiến mọi người nhìn ra được phong vị của Tử Tiêu Cung năm xưa, đều cùng một vẻ khôi hoằng đại khí, tràn đầy uy áp.

Nhớ lại những năm tháng Đạo Tổ giảng Đạo, mọi người tại chỗ cũng có chút tiếc nuối, nhìn đạo trường trước mắt ánh mắt cũng mang theo một tia hoài niệm.

Đương nhiên, cảm giác của mọi người không hề sai.

Đạo trường này do Chu Du bố trí chính là dựa theo hình mẫu Tử Tiêu Cung mà thiết kế.

Là đại đệ tử dưới trướng Hồng Quân, Chu Du ở Tử Tiêu Cung thời gian còn lâu hơn nhiều so với mọi người, đối với Tử Tiêu Cung tự nhiên là quá đỗi quen thuộc.

Lần này kiến tạo đạo trường, Chu Du cũng lười nghĩ nhiều, trực tiếp lấy hình dáng Tử Tiêu Cung ra.

Đương nhiên, Tử Tiêu Cung chân chính đã ẩn mình trong hư không, Chu Du cũng đã thay đổi một chút nhỏ, để tỏ lòng tôn kính đối với Lão Sư Hồng Quân.

Mà đã lấy Tử Tiêu Cung làm bản mẫu, tự nhiên bất luận là khí chất hay uy nghiêm đều không hề kém cạnh là bao.

Cùng với cảnh tượng đạo trường trong hư không càng ngày càng chân thực, uy áp cũng càng ngày càng nặng, khí tức Hỗn Độn cũng trở nên thưa thớt.

Thấy cảnh tượng trong hư không, Chu Du hiểu rằng đạo trường cũng đã đến lúc xuất thế, liền không chần chừ nữa, trực tiếp mở miệng với hư không: "Ngưng!" Cùng với thanh âm Chu Du dứt xuống, khí tức Hỗn Độn còn sót lại trong hư không cũng chợt dũng mãnh đổ vào hư ảnh đạo trường.

Cuối cùng, đợi tất cả khí tức Hỗn Độn hoàn toàn tiêu tán, đạo trường cũng trực tiếp ngưng thực xuất hiện trong Hỗn Độn.

Khoảnh khắc đạo trường xuất hiện, hư không bị định trụ khẽ chấn động, sau đó một đạo ba động cũng tản ra về phía chư vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Cảm nhận được ba động trong khoảnh khắc đạo trường giáng thế, trong lòng mọi người tại chỗ cũng khẽ rùng mình, nguyên nhân là vì mọi người từ đạo ba động này cảm nhận được khí tức sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy nói mọi người đã sớm dự liệu về thực lực của Chu Du, biết Chu Du thực lực thâm bất khả trắc, vượt xa mấy người mình, nhưng Chu Du không tốn chút sức lực nào lại tạo ra một đạo trường sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo, ít nhiều cũng khiến mọi người có chút không thể chấp nhận.

Lúc này, trong lòng mọi người cũng nhao nhao lóe lên một ý niệm, đó chính là tuyệt đối không thể đối đầu với Chu Du!

Không thể không nói trực giác của các Thánh nhân này quả là linh mẫn.

Với thực lực Hỗn Nguyên Đại La Bát Trọng Thiên của Chu Du hiện tại, ngay cả khi các Thiên Đạo Thánh nhân này hợp sức lại e rằng cũng không phải địch một chiêu của Chu Du, mà đây còn là trong tình huống mọi người dốc toàn lực tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo.

Đối với Chu Du hiện nay, Tiên Thiên Linh Bảo tùy tay có thể tạo ra đã không còn tác dụng gì.

Vừa không có ích lợi gì cho y, lại không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho y.

Ngay cả việc tạo ra linh bảo Tiên Thiên Linh Bảo cấp cực phẩm

cũng chỉ là chuyện tốn thêm chút công phu mà thôi.

Hơn nữa, Hỗn Nguyên Đại La Cửu Trọng Thiên đối với Chu Du đã không còn là vấn đề gì.

Nếu Chu Du tiến thêm một bước nữa, thì sẽ trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La như Bàn Cổ.

Đến lúc đó, đừng nói là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả tạo ra Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phải vấn đề gì.

Đương nhiên, những điều này đều là chuyện sau này.

Chu Du đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi để làm ra nhiều linh bảo như vậy.

Phải biết rằng, lúc này trong Hồng Hoang linh bảo có định số, Hồng Hoang Thiên Đạo sẽ không để Tiên Thiên Linh Bảo tràn lan.

Ngay cả khi Chu Du có thể tạo ra linh bảo cấp Tiên Thiên, có thể khiến mỗi người Đại La của Long tộc có một kiện, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng sẽ không để những linh bảo này phát huy hoàn toàn uy năng trong Hồng Hoang, khả năng lớn nhất chính là trực tiếp phong cấm những linh bảo này.

Về điều này, Chu Du đương nhiên biết rõ, tự nhiên sẽ không phí công vô ích.

Bên này, thấy đạo trường đã hoàn thành, Chu Du trên mặt cũng lộ ra một tia cười nhẹ, liền nói với mọi người phía sau: "Đạo trường đã thành, Phụ hoàng và chư vị sư đệ theo ta cùng vào trong đi!" Nghe thanh âm Chu Du truyền đến, thân hình mọi người chấn động, cũng lập tức tỉnh thần lại, nhìn đạo trường sừng sững trong hư không, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Thấy biểu hiện của mọi người, trong mắt Chu Du lóe lên một tia ngạo nghễ, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khó nhận thấy.

Tuy nói lần này Chu Du tạo vật trong Hỗn Độn vô căn cứ không phải là cố ý, nhưng ít nhiều cũng có ý trấn nhiếp.

Phải biết rằng, các Thiên Đạo Thánh nhân này đâu phải là những tồn tại cam chịu dưới người.

Đừng nhìn đám người này hiện tại một người ngoan ngoãn hơn một người, chẳng qua là e ngại thực lực của Chu Du hiện giờ mà thôi.

Chương 516

Nếu thực lực của Chu Du yếu kém, mọi người đâu có biểu hiện như vậy.

Giống như kiếp trước của Chu Du, không có ai đè nén các Thiên Đạo Thánh nhân này, những tồn tại này hành sự vô cùng tùy tiện, nếu không thì cũng không thể làm ra những chuyện tà ác như vậy.

Từ đó có thể thấy, ngay cả Thánh nhân chí tôn cũng khó tránh khỏi nhân tính sợ kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu.

Chúc Long bên cạnh không có biểu hiện như mọi người.

Nhìn đạo trường trước mắt, trong mắt Chúc Long tràn đầy kiêu ngạo.

Đợi đến khi thanh âm Chu Du dứt xuống, không đợi mọi người mở lời, Chúc Long liền trực tiếp nói: "Chư vị đạo hữu, cùng vào điện đi!" Nghe Chúc Long mở lời, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng nhao nhao đáp: "Đa tạ Chúc Long đạo hữu, chẳng qua đạo trường là nơi Chúc Long đạo hữu giảng Đạo, vẫn là đạo hữu ngài đi trước!" "Phải vậy, Chúc Long đạo hữu lát nữa còn phải khai giảng Đại Đạo, không cần khách khí!" "Đại Tôn xin mời vào trước!" Nghe thanh âm của mọi người, Chúc Long trên mặt cũng lộ ra một tia kích động, liền mở lời nói: "Đa tạ chư vị đạo hữu, ta vẫn cần củng cố cảnh giới một phen, xin không khách khí với chư vị nữa!" Nói xong, Chúc Long không tiếp tục mở lời, mà trực tiếp nhìn về phía Chu Du bên cạnh.

Thấy ánh mắt Chúc Long, Chu Du tâm lĩnh thần hội, kế đó cũng gật đầu về phía Chúc Long.

Thấy Chu Du gật đầu, Chúc Long trên mặt vui vẻ, tiếp tục nói với mọi người: "Tiếp theo vẫn là để Ngô nhi của ta tiếp đãi chư vị, mong

chư vị lượng thứ!" Nghe xong lời Chúc Long, mọi người cũng vội vàng mở lời: "Chúc Long đạo hữu khách khí rồi, chúng ta đây đều nghe theo sự sắp xếp của Sư huynh!" "Đạo hữu củng cố cảnh giới là trọng yếu!" "Đại Tôn cứ yên tâm đi!" Nghe lời mọi người, Chúc Long mặt đầy nghiêm túc gật đầu, tùy tức một cái chớp thân, thân ảnh y cũng trực tiếp biến mất tại chỗ, chỉ trong nháy mắt sau thân ảnh Chúc Long liền xuất hiện trên đạo trường cách đó không xa.

Đến trong đạo trường, Chúc Long không chút do dự, đi thẳng về phía chủ điện của đạo trường, cho đến cuối cùng thân ảnh mới ẩn mình trong chủ điện của đạo trường.

Thấy thân ảnh Chúc Long biến mất trong chủ điện đạo trường, Chu Du lúc này mới quay người lại, nói với mọi người: "Các ngươi cũng theo ta vào trong đi!" Chu Du đối với các Thiên Đạo Thánh nhân này không hề khách khí như Chúc Long.

Chưa nói đến thực lực Chu Du vượt xa mọi người, ngay cả khi thực lực Chu Du không có sự dẫn đầu vượt trội, bằng vào thân phận đệ tử đích truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, địa vị cũng cao hơn một bậc so với đám Thiên Đạo Thánh nhân này.

Chẳng qua thực lực không siêu tuyệt thì nội khí không đủ như hiện giờ thôi.

Thế nên, Chu Du nói xong, cũng không đợi mọi người đáp lại, thân ảnh trực tiếp biến mất trong hư không.

Lúc này, mọi người nghe xong lời Chu Du nói, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Có lẽ khi mới thành Đạo, mọi người cậy vào thân phận Thánh nhân của mình mà còn có chút kiêu ngạo trước mặt Chu Du.

Nhưng kể từ khi hiểu rõ thực lực của Chu Du, liền không dám có

tâm tư khác trước mặt Chu Du nữa.

Trận chiến Vu Yêu đại kiếp, Chu Du coi như đã triệt để đập tan sự kiêu ngạo của đám Thiên Đạo Thánh nhân này.

Phải biết rằng lúc đó mọi người hợp lực vây công, hơn nữa đều đang ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Ngay cả như vậy, mọi người không những không thể áp chế Chu Du, ngược lại còn bị trực tiếp đánh bại.

Thế nên, trước khi có đủ nội khí để khiêu chiến Chu Du, đám Thiên Đạo Thánh nhân này đâu dám làm càn trước mặt Chu Du.

Mọi người thấy thân ảnh Chu Du biến mất, cũng lập tức mở lời: "Cẩn tuân pháp chỉ của Sư huynh!" "Cẩn tuân pháp chỉ của Sư huynh!" Kế đó, thân ảnh mọi người cũng tiêu tán trong hư không.

Đợi đến khi mọi người lại lần nữa xuất hiện, thì đã là ở bên ngoài đạo trường.

Sở dĩ mọi người không trực tiếp xuất hiện bên trong đạo trường, cũng là vì không dám có chút vượt quyền nào.

Dẫu sao mọi người không phải Chúc Long, trước mặt Chu Du vẫn không dám tùy tiện như vậy, tự nhiên là phải từ bên ngoài đạo trường từng bước đi vào.

Lúc này, Chu Du đã xuất hiện trước chủ điện đạo trường.

Thấy thân ảnh mọi người bên ngoài đạo trường, Chu Du trên mặt không hề biến sắc, trực tiếp đi vào trong chủ điện.

Tuy nói đại điện mà Chúc Long vừa vào cũng là tòa này, nhưng tất cả điện vũ trong đạo trường đều là không gian giới tử.

Chu Du đã sớm sắp xếp ổn thỏa nơi Chúc Long bế quan, sẽ không để Chúc Long bị ngoại giới quấy nhiễu chút nào.

Ngay cả khi mọi người có gây ra động tĩnh gì trong đại điện, chỉ cần uy lực không phá hủy cả đạo trường, thì sẽ không ảnh hưởng chút nào đến Chúc Long.

Bên ngoài đạo trường, mọi người thấy thân ảnh Chu Du cũng ẩn mình trong đại điện, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người thật sự sợ vị Sư huynh tiện nghi này của mình lại muốn tìm cơ hội giáo huấn mọi người.

Phải biết rằng, tai họa mà Thông Thiên và Tây Phương nhị nhân gặp phải mọi người đều biết rõ.

Ngay sau đó, mọi người cũng tăng nhanh bước chân, đi về phía đạo trường.

Mọi người vừa định bước lên quảng trường bên ngoài đạo trường, thì lập tức phát hiện hai bên bậc đá của quảng trường.

Trước đó mọi người còn không để ý, cho rằng hai bậc đá này chỉ dùng để trang trí, mãi đến lúc này khi đến gần mới phát hiện tác dụng chân chính của hai bậc đá này.

Với thực lực Thánh nhân của mọi người, huyền bí của bậc đá tự nhiên là nhất nhãn liễu nhiên.

Hóa ra hai bậc đá này lại dùng để khảo nghiệm nhập môn.

Phải biết rằng, cả đạo trường đều sừng sững trong hư không Hỗn Độn, biên giới đạo trường đều là cấm chế.

Trừ phi là cấp độ Thánh nhân mới có thể trực tiếp thông qua, còn lại những người nghe Đạo đều cần thông qua bậc đá.

Mấy bậc đá này từ thấp đến cao, uy áp phải chịu cũng dần dần tăng lên.

Người không có thực lực Đại La căn bản không thể thông qua toàn

bộ bậc đá.

Hơn nữa, uy áp trên bậc đá chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân để chống đỡ, không thể mượn ngoại vật.

Điều đó cũng có nghĩa là, tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, ngay cả khi có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bên mình, cũng không thể dựa vào lực lượng của Tiên Thiên Linh Bảo để thông qua bậc đá mà đến đạo trường.

Đương nhiên, không phải tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên nhất định không thể đến đạo trường.

Dẫu sao giới hạn khảo nghiệm Chu Du thiết lập cũng chỉ là cấp độ Đại La Kim Tiên.

Nếu có tu sĩ đủ thiên tài, với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà có thể nghịch phạt Đại La, việc thông qua khảo nghiệm bậc đá cũng không có vấn đề gì.

Đối với sắp xếp như vậy của Chu Du, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng không có chút dị nghị nào.

Đương nhiên, việc không có dị nghị ở đây không phải nói mọi người e ngại thực lực của Chu Du, mà là thật sự tán đồng.

Mọi người cũng biết rõ, Thánh nhân cấp độ khai giảng Đại Đạo không thể như Đạo Tổ Hồng Quân trước đây, ai cũng có thể đến nghe, ai cũng có thể nghe, dẫu sao lúc đó Hồng Hoang đều là chúng sinh mông muội.

Hiện nay con đường tu hành đã sớm rõ ràng, trong Hồng Hoang Kim Tiên khắp nơi, thậm chí Đại La cũng không ít.

Mà Chúc Long giảng lại là Hỗn Nguyên chi đạo, không phải tu sĩ bình thường có thể lý giải.

Tuy nói Chúc Long là truyền Đạo cho Hồng Hoang chúng sinh, nhưng điều này cũng có ngưỡng cửa.

Nếu không có thực lực Đại La Kim Tiên mà đến nghe Đạo, không những không có chút ích lợi nào mà ngược lại còn làm tổn thương tâm cảnh.

Chương 517

Thế nên, chư vị Thiên Đạo Thánh nhân mới tán đồng với khảo nghiệm do Chu Du thiết lập như vậy.

Đương nhiên, huyền bí của hai bậc đá cũng không đáng để mọi người kinh ngạc, chẳng qua chỉ liếc mắt vài cái, mọi người liền trực tiếp đi đến trên quảng trường.

Chân chính bước vào đạo trường, cảm thụ từng đợt uy áp truyền đến từ hư không, một đám Thiên Đạo Thánh nhân tại trường cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Vì trong đạo trường uy áp kinh người khắp nơi, tuy rằng uy áp này đối với đám Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ không có uy hiếp, song đủ để khiến Đại La Kim Tiên bình thường khó mà tiến bước.

Lại còn đây chỉ là tình huống không người thao túng, nếu đại trận trên đạo trường được khởi động, sợ rằng ngay cả Thánh nhân như bọn họ cũng phải tốn một phen công phu mới có thể tiến vào.

Đến mức này, dù so với Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ cũng không kém cạnh, thậm chí uy áp còn mạnh hơn Tử Tiêu Cung lúc trước, chí ít khi bọn họ tiến vào Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ cũng không có cảm giác này.

Có cảm thụ như vậy, mọi người há có thể không chấn kinh?

Phải biết rằng, họ tận mắt chứng kiến đạo trường này do Chu Du tùy tay tạo ra, căn bản không tốn bao công sức.

Mà một đạo trường như vậy lại có uy áp bao phủ đến thế, cũng khiến mọi người cảm nhận được thực lực của Chu Du sâu không lường được, những người tại trường khó mà sánh kịp, dù sao theo

bọn họ thấy, để tạo ra một huyền cảnh như vậy, dù dốc toàn lực cũng không thể làm được.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người lại dâng lên cảm khái, sự kính sợ đối với Chu Du cũng tăng thêm vài phần.

Chỉ là còn chưa đợi mọi người hoàn toàn thoát khỏi chấn kinh hoàn hồn lại, liền nghe thấy thanh âm của Chu Du truyền ra từ đại điện: "Các ngươi mau chóng vào điện đi!

Hôm nay có cơ hội này, ta liền thay Sư tôn khảo hạch các ngươi một chút!" Nghe lời Chu Du nói, thân ảnh mọi người trên quảng trường chợt chấn động, tiếp đó ai nấy đều lộ vẻ hân hoan.

Ngay cả Lão Tử vốn luôn theo đuổi Đạo Pháp Tự Nhiên, vô vi mà trị cũng không kìm được, số còn lại thì Tây Phương Nhị Thánh là hưng phấn nhất, vẻ mặt tràn đầy cuồng hỉ.

Sở dĩ mọi người có biểu hiện như vậy, là vì họ biết rõ lời này của Chu Du vừa thốt ra, chuyến đi này tuyệt đối không uổng, thậm chí nhất định sẽ có thu hoạch lớn, dù sao mấy chữ 'Đại sư khảo hạch' đâu phải dễ dàng nói ra.

Vốn mọi người nghĩ chỉ khi Chúc Long giảng đạo Hỗn Nguyên mới có thu hoạch, lại không ngờ còn có cơ duyên lớn đến vậy, ai nấy đều khó che giấu sự hưng phấn.

Còn về thực lực của Chu Du, mọi người tự nhiên sẽ không hoài nghi, tòa đạo trường trước mắt này chính là một ví dụ sống động, cho nên khi thanh âm của Chu Du vừa dứt, mọi người lập tức lên tiếng đáp lời: "Đa tạ Sư huynh!" "Đa tạ Sư huynh!" "Đa tạ Sư huynh!" Nói đoạn, mấy người cũng không màng gì khác, trực tiếp nhanh chân bước vào đại điện.

Lúc này trên đại điện, Chu Du đã cao tọa ở trên, đã là Đại sư khảo

hạch mấy tên sư đệ bất thành khí, vậy mình tự nhiên không cần khách khí, trực tiếp ngồi lên bồ đoàn cao nhất đại điện.

Nhìn biểu hiện của mọi người bên ngoài điện, khóe miệng mình khẽ nhếch lên.

Đương nhiên, lần khảo hạch này, mình không hề có ý định hãm hại mọi người.

Vừa đánh một gậy xong thì phải cho chút đường ngọt.

Vừa rồi tùy tay tạo ra đạo trường đã chấn nhiếp được mọi người, cắt đứt ý đồ tính toán của mấy người này rồi.

Nhưng mình cũng không có tâm tư lúc nào cũng canh chừng mấy người này.

Đã những Thiên Đạo Thánh nhân này có hứng thú với Hỗn Nguyên Đại Đạo, vậy chi bằng cứ để họ dồn hết tâm tư vào việc tham ngộ Đại Đạo.

Làm vậy không chỉ tránh được việc mấy người này âm mưu Hồng Hoang, mà còn có thể tăng ích cho bản nguyên Hồng Hoang, chuyện một công đôi việc thế này, mình đương nhiên biết phải chọn thế nào.

Còn mọi người sẽ có thu hoạch lớn đến đâu, thì phải xem tạo hóa của chính họ thôi.

Mình sẽ không giấu giếm gì, hơn nữa còn có một suy nghĩ khác, muốn xem liệu mọi người có thể với thân phận Thiên Đạo Thánh nhân mà đi một con đường riêng, tham ngộ ra những phương hướng khác của Hỗn Nguyên Đại Đạo hay không.

Về phần việc mọi người tham ngộ Hỗn Nguyên Đại Đạo có thu hoạch lớn liệu có uy hiếp mình không, thì càng không cần lo lắng.

Huống hồ chưa nói đến việc họ đã là Thiên Đạo Thánh nhân, liệu

có thể chứng đạo Hỗn Nguyên hay không còn chưa biết, ngay cả khi họ có thể khám phá ra một con đường hoàn toàn mới, thì khoảng cách với cảnh giới hiện tại của mình vẫn còn xa lắm.

Chốc lát sau, thân ảnh một đám Thiên Đạo Thánh nhân liền xuất hiện trên đại điện, nhìn Chu Du đang đoan tọa ở chính giữa, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Dù sao mọi người vừa mới chia tay Chu Du không lâu, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của Chu Du, mọi người lập tức phản ứng lại, không màng đến suy nghĩ trong lòng, đồng loạt cúi người hành lễ: "Bái kiến Sư huynh!" "Bái kiến Sư huynh!" Nhìn động tác của mọi người, ánh mắt Chu Du cũng lộ vẻ mãn ý.

Lần này tuy ta có tồn tại suy nghĩ khác, nhưng việc Đại sư khảo hạch các ngươi là sự thật.

Nếu các ngươi có chút biểu hiện bất kính nào, thì hôm nay ta không ngại phô bày uy nghiêm của Đại sư huynh Đạo Môn.

Mà hiện tại mọi người thành thật như vậy, nghiễm nhiên khiến ý nghĩ của ta thất bại, song ta cũng không chút nào cảm thấy đáng tiếc, dù sao những người như vậy mới dễ dạy dỗ.

Đợi khi mọi người hành lễ xong, Chu Du cũng không chậm trễ, trực tiếp lên tiếng: "Sư tôn vì cầu Thiên Đạo viên mãn mà thân hòa Thiên Đạo, không có thời gian khảo hạch các ngươi!

Hôm nay ta liền thay Sư tôn khảo hạch việc tu hành của các ngươi, các ngươi có ý kiến gì không?" Nghe thanh âm của Chu Du, mọi người liên tục lắc đầu: "Ngô đẳng không dám, kính xin Sư huynh ban giáo!" "Kính xin Sư huynh ban giáo!" Nghe mọi người đáp lời, Chu Du cũng gật đầu với họ, rồi tiếp tục nói: "Nếu các ngươi không có gì bất mãn, vậy thì bắt đầu thôi!

Tam Thi Đại Đạo của Sư tôn, các ngươi đều có sở đắc, hôm nay ta liền khảo hạch tạo nghệ của các ngươi trên Tam Thi Đại Đạo!

Ai cũng biết Tam Thi hợp nhất có thể nhập Hỗn Nguyên, điều ta muốn hỏi chính là con đường Tam Thi hợp nhất!

Các ngươi có thể nói ra sở ngộ của mình!" Nghe xong lời của Chu Du, trong lòng mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mọi người từng nghĩ Chu Du sẽ khảo hạch tu vi của mình, từng nghĩ sẽ khảo hạch cảm ngộ về Thiên Đạo, nhưng thế nào cũng không ngờ Chu Du lại trực tiếp đến vậy, trực tiếp nắm thóp được tâm tư nhỏ nhặt của họ.

Phải biết rằng, sau khi Chu Du khảo hạch xong họ, sẽ Đại sư truyền đạo, như vậy con đường Tam Thi Hỗn Nguyên sẽ rộng mở với mọi người, họ làm sao có thể không kích động?

Bất quá, mọi người đều đã là Thánh nhân Chí Tôn, trong chớp mắt liền bình phục đạo tâm lại.

Vì mọi người hiểu rõ, đối với Tam Thi Đại Đạo, mỗi người đều có cảm ngộ khác nhau, Chu Du truyền đạo cũng chỉ là chỉ ra một con đường cho họ, muốn thật sự dựa vào Tam Thi hợp nhất để chứng đạo Hỗn Nguyên, vẫn phải dựa vào chính mình.

Nghĩ thông những điều này, mọi người đều chìm vào trầm tư.

Nhìn phản ứng của mọi người, trong ánh mắt Chu Du cũng lộ vẻ tán thành, quả không hổ là Thiên Đạo Thánh nhân được Hồng Hoang công nhận, dù cho tính cách có đủ loại vấn đề, nhưng thiên tư lại không hề có chút tì vết nào.

Có lẽ mọi người thật sự có thể ngộ ra điều gì đó khiến mình bất ngờ.

Phải biết rằng, cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên của mình

đã không còn là thời gian ngắn ngủi, đối với việc đột phá tiến vào Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên mình có đủ nắm chắc, nhưng làm sao để tiến thêm một tầng nữa, thì vẫn chưa có chút manh mối nào.

Thời gian trôi qua từng chút một, Chu Du không chút nào có ý thúc giục, thậm chí còn muốn mọi người trầm tư thêm một khoảng thời gian.

Mình cũng muốn xem mọi người có thể ngộ ra luận điểm kinh thiên động địa nào, có lẽ đối với bản thân mình cũng có thể có chút khai phát, dù cho không có nhiều hy vọng, nhưng ít nhiều cũng là một tia cơ hội.

Sau vài hơi thở, mọi người trong điện cũng dần dần thoát khỏi trầm tư hoàn hồn lại.

Tuy nói thời gian suy nghĩ không dài, nhưng lúc này mọi người đều đã là Thánh nhân Chí Tôn, thấu hiểu vạn sự vạn vật, trong mắt nhìn thấu quá khứ tương lai, trong lòng diễn Luân Hồi thời không, đã không còn bận tâm đến thời gian dài ngắn, bấy nhiêu thời gian đã đủ để họ sơ lược lại cảm ngộ của bản thân về Tam Thi Đại Đạo.

Nhìn quanh, một đám Thiên Đạo Thánh nhân cũng không phụ quá khứ, ai nấy ánh mắt sáng quắc, có thể thấy nội tâm không hề bình tĩnh.

Nhìn bộ dạng mọi người lúc này, trong lòng Chu Du trên điện cũng có chút mong đợi, ánh mắt nhìn họ càng thêm vài phần nghiêm túc.

Mọi người dưới điện nhìn nhau một lượt, sau đó ai nấy đều đưa ánh mắt về phía Lão Tử ở phía trước nhất, dù sao trên đại điện này trừ Chu Du ra, Lão Tử chính là người có địa vị và thực lực cao nhất.

Chương 518

Thấy ánh mắt của mọi người, Lão Tử cũng không khiêm nhường.

Là lão đại của Tam Thanh, tồn tại có tu vi cao nhất trong các Thánh, Lão Tử đương nhiên có ngạo khí của mình.

Hơn nữa, lần này không phải luận đạo, mà là Chu Du, vị Đại sư huynh 'tiện nghi' này Đại sư khảo hạch cảm ngộ của mọi người về Tam Thi Đại Đạo, lại không cần lộ ra át chủ bài của bản thân.

Huống chi đạo lý mình ngộ ra là dựa trên Đại Đạo mình tu luyện, người ngoài dù có nghe cũng chỉ có thể tham khảo mà không thể sao chép, Lão Tử tự nhiên không có gì phải lo lắng, liền trực tiếp lên tiếng nói: "Nếu chư vị sư đệ yêu mến, vậy sư huynh không khách khí nữa!

Kính xin Chu Du Sư huynh ban giáo!

Phàm người cầu đạo, trong thân có Tam Thi.

Tam Thi là vật thuộc về hồn phách trong Nguyên Thần, muốn khiến người ta chết sớm, Tam Thi này sẽ hóa thành quỷ, tự do du hành, hưởng thụ sự bám víu của con người.

Kẻ lớn thì cướp tuổi thọ, kẻ nhỏ thì cướp vận số.

Bởi vậy người cầu đạo, trước tiên phải trừ Tam Thi!

Sở ngộ của ta, muốn hợp Tam Thi, cần phải đạm bạc vô dục, thần tĩnh tính minh, tích lũy điều thiện, ấy mới dùng thuốc có ích, mới thành đạo vậy!" Theo thanh âm của Lão Tử vang lên, lực lượng Hồng Hoang Thiên Đạo quanh thân cũng lập tức khởi phản ứng, phảng phất như đang phối hợp với Lão Tử.

Từng đoàn thiên hoa tự không trung sinh ra rơi xuống quanh thân Lão Tử, tiếp đó từng đóa kim liên cũng tự nhiên sinh sôi, xuất hiện

dưới chân Lão Tử, một dị tượng Thánh nhân giảng đạo.

Từ đó có thể thấy cảm ngộ của Lão Tử về Tam Thi Đại Đạo phi thường, đã đi được một đoạn đường rất xa.

Nếu không phải sớm nhờ Hồng Mông Tử Khí tấn thăng Thiên Đạo Thánh nhân, sợ rằng đã dựa vào cảm ngộ Tam Thi Đại Đạo mà thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điểm này từ phản ứng của mọi người bên cạnh có thể nhìn ra.

Ngay khi Lão Tử xiển minh cảm ngộ Đại Đạo, những Thiên Đạo Thánh nhân còn lại cũng ai nấy chìm vào đốn ngộ, họ lúc thì vẻ mặt cuồng hỉ, lúc thì nhíu chặt mày, lúc thì vẻ mặt mờ mịt, y như lần đầu nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung.

Bất quá, Chu Du trên điện nghe xong lời Lão Tử nói, ánh mắt lại cực kỳ bình tĩnh, trong lòng càng không mừng không lo.

Điều này không có nghĩa là cảm ngộ của Lão Tử về Tam Thi Đại Đạo không có chút giúp ích nào cho mình.

Chỉ là Đại Đạo Lão Tử ngộ ra căn bản vẫn là Vô Vi chi đạo của bản thân, căn bản khác biệt với Đại Đạo mình tu luyện, cho nên cảm ngộ của Lão Tử chỉ là khiến mình thấy được một con đường tu hành khác của Hỗn Nguyên Đại La mà thôi.

Bản thân mình đối với mọi người vốn không có kỳ vọng đặc biệt lớn, cho nên giờ phút này cũng không có bao nhiêu thất vọng.

Mãi đến chốc lát sau, Lão Tử mới ngừng giảng đạo, hướng về Chu Du trên điện nói: "Sở ngộ của ta đều ở đây, kính xin Sư huynh không tiếc ban giáo!" Nghe lời Lão Tử nói, mọi người trên trường cũng từ từ hoàn hồn, sau đó ánh mắt ai nấy đều nhìn về phía Lão Tử.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Lão Tử lại có chút phức tạp, một mặt là họ không ngờ Lão Tử lại có cảm ngộ sâu sắc đến vậy trên Tam

Thi Đại Đạo.

Mặt khác, Đại Đạo mà Lão Tử giảng, tuy khiến mọi người thu hoạch không nhỏ, nhưng đồng thời họ cũng chỉ có thể tham khảo một phần trong đó, những điểm cốt yếu căn bản không có cách nào làm theo, điều này không khỏi khiến mọi người trong lòng cảm thán.

Còn Chu Du trên điện nghe lời Lão Tử nói, gật đầu với Lão Tử, rồi trực tiếp lên tiếng: "Con đường Tam Thi Hỗn Nguyên của Lão Tử đã nhập môn được lâu rồi!

Đợi ta nghe xong sở ngộ của mấy ngươi, rồi sẽ chỉ điểm!" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt Lão Tử cũng lộ vẻ hân hoan.

Phải biết rằng, Lão Tử tuy không có quá nhiều ý kính trọng Chu Du, nhưng đối với thực lực của Chu Du lại cực kỳ tán thành.

Có thể khiến Chu Du, người có thực lực sâu không lường được, cũng cực kỳ tán thành, công nhận cảm ngộ của mình về Tam Thi Đại Đạo đủ để chứng đạo, vậy há chẳng phải nói rằng mình cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên sao?

Thu hoạch lớn đến vậy làm sao không khiến Lão Tử hưng phấn, cho nên khi thanh âm Chu Du trên điện dứt xuống, Lão Tử cũng cúi người một cái: "Đa tạ Sư huynh!" Mấy người còn lại nghe xong lời Chu Du, trong ánh mắt cũng lộ vẻ hâm mộ, dù sao ai mà chẳng muốn chứng đạo Hỗn Nguyên.

Ngay cả hiện tại mọi người đều đã là Thiên Đạo Thánh nhân, không khác mấy Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí còn có Thiên Đạo Hồng Hoang che chở, nhưng họa phúc vốn gắn liền.

Tuy rằng nhờ Hồng Mông Tử Khí chứng đạo dễ dàng, nhưng đối với mọi người cũng là một gông xiềng.

Nếu không được Khí vận Hồng Hoang gia trì, con đường tu hành

của họ sẽ bước bước khó khăn, và đây cũng là căn bản để họ luôn mưu tính đại thế.

Hỗn Nguyên Đại La không bị Thiên Đạo Hồng Hoang hạn chế, dựa vào tự thân tu hành mà tiến bộ, tự nhiên khiến mọi người đỏ mắt.

Đối với họ đó là sương độc, đối với ta đó là mật ngọt.

Ý nghĩ này nếu để chúng sinh Hồng Hoang biết được, sợ rằng sẽ căm hận đến cực điểm.

Đương nhiên, đạo lý là như vậy, nhưng nếu để họ buông bỏ thân phận Thiên Đạo Thánh nhân, e rằng không một ai cam tâm, đây cũng là lý do vì sao mọi người lại quan tâm đến Tam Thi hợp nhất mà Chu Du đã nói đến thế.

Bên này thanh âm Lão Tử vừa dứt, Nguyên Thủy phía sau liền trực tiếp bước lên một bước, rồi lên tiếng nói: "Nếu Ngô huynh trường đã nói xong, vậy đến lượt ta!" Nói đoạn, Nguyên Thủy dừng lại một chút, lướt mắt nhìn mấy người còn lại trong điện.

Là tồn tại kiêu ngạo nhất và coi trọng thân phận nhất trong Tam Thanh, Nguyên Thủy cực kỳ xem trọng thứ bậc.

Lão Tử dẫn đầu giảng thì Nguyên Thủy không có dị nghị.

Dù sao đối với lão đại của Tam Thanh, Nguyên Thủy vẫn cực kỳ tín phục, nhưng nếu những người còn lại dám giành trước Nguyên Thủy, thì nghiễm nhiên là vả mặt Nguyên Thủy, không chừng phải luận một phen.

Đương nhiên, trước mặt Chu Du, Nguyên Thủy không có gan lớn đến thế.

Dù cho khá bất mãn với Chu Du, nhưng đối với "quyền đầu" của Chu Du, Nguyên Thủy vẫn tôn trọng, cho nên khi thanh âm Lão Tử vừa dứt, Nguyên Thủy liền không kịp chờ đợi lên tiếng, đồng thời

dùng ánh mắt cảnh cáo những người còn lại.

Mấy người còn lại thấy ánh mắt Nguyên Thủy, chỉ cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không khiêu khích Nguyên Thủy vốn luôn coi trọng thể diện này.

Cho nên khi ánh mắt Nguyên Thủy lướt qua, ai nấy đều im lặng, thậm chí Thông Thiên vốn luôn bất mãn với Nguyên Thủy lúc này cũng không chút phản ứng, vì theo Thông Thiên thấy, trước mặt người ngoài, thể diện của vị huynh trưởng này vẫn phải giữ.

Thấy phản ứng của mọi người, trên mặt Nguyên Thủy cũng lộ ra một nụ cười nhạt, không chút do dự trực tiếp lên tiếng nói: "Sở ngộ của ta, Tam Thi tương hợp chẳng phải huyền quan sinh tử, nội luyện tam hồn, khiến thai quang an định, lệnh thần bảo ngọc thất, cùng ta câu sinh, đều không được vọng động.

Nếu có cơ khát, phải uống ngọc tinh, tam đài dưỡng linh, Nguyên Thần thống hợp.

Như vậy thì hồn thần an tĩnh, tai họa không sinh, Tam Thi đều phục, thần minh đạo thành, cuối cùng hợp nhất vậy!" Trên đại điện, theo Đạo âm của Nguyên Thủy vang lên, lại là một trận thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên dị tượng.

Mãi đến cuối cùng Đạo âm của Nguyên Thủy dừng lại, dị tượng trên điện mới từ từ tiêu tán.

Khác với lúc trước Lão Tử giảng Tam Thi Đại Đạo, khi đó một đám Thiên Đạo Thánh nhân trên điện đều lặng lẽ thể hội.

Sau khi Nguyên Thủy giảng xong cảm ngộ của mình về Tam Thi Đại Đạo, mọi người trên đại điện lại đều trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên là bị Đại Đạo mà Nguyên Thủy ngộ ra chấn nhiếp, thậm chí ngay cả Chu Du vốn không mấy kỳ vọng vào việc Nguyên Thủy giảng

đạo cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Sở dĩ mọi người có biểu hiện như vậy, là vì Tam Thi ảo diệu mà Nguyên Thủy ngộ ra đã mang lại cho họ sự khai phát và trợ giúp cực lớn, hơn nữa thu hoạch của họ còn vượt xa dự liệu.

Nếu nói cảm ngộ Tam Thi mà Lão Tử giảng đã mang lại cho mọi người một loại khai phát chứng đạo Hỗn Nguyên khác, thì cảm ngộ của Nguyên Thủy về Tam Thi Đại Đạo lại là giúp mọi người định hướng Tam Thi hợp nhất để chứng đạo Hỗn Nguyên theo chính cảm ngộ của họ, sự giúp đỡ đối với mọi người tự nhiên là phi thường.

Ngay cả người mạnh như Chu Du, đã đứng ở đỉnh phong Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, cũng từ cảm ngộ của Nguyên Thủy mà thu được một tia khai phát.

Có thể tưởng tượng được những người còn lại thu hoạch lớn đến đâu, cho nên khó trách những Thánh nhân như họ lại có biểu hiện như vậy.

Đương nhiên Nguyên Thủy có biểu hiện như vậy, tuy vượt quá dự liệu của mọi người, nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Các Thánh Hồng Hoang, trừ Chu Du và Chúc Long là chứng đạo Hỗn Nguyên, còn lại đều là nhờ Hồng Mông Tử Khí mà thành tựu Thiên Đạo Thánh nhân.

Chương 519

Mà trong một đám Thiên Đạo Thánh nhân, đặc biệt nhất chính là Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người.

Nguyên Thủy chủ trương "thuận Thiên mà hành", phân vạn vật thế gian thành tam lục cửu đẳng, tùy tài giáo hóa.

Một vị khác là Thông Thiên chủ trương "hữu giáo vô loại", giảng cứu vạn vật bình đẳng, phàm người có lòng hướng đạo đều có thể nhập giáo, vì chúng sinh mà cắt đứt một đường sinh cơ, phụng hành chính là "nghịch Thiên mà hành".

Hai người này tu hành Đại Đạo đều gắn liền mật thiết với Thiên Đạo Hồng Hoang, mà căn nguyên của Tam Thi Đại Đạo chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa Thiên Đạo Hồng Hoang, ngay cả Đạo Tổ cũng là cảm ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp mới ngộ ra Tam Thi chi đạo, từ đó liền sẽ hiểu vì sao cảm ngộ của Nguyên Thủy lại có giúp ích lớn đến vậy cho mọi người.

Tuy nói là 'thù đồ đồng quy' (khác đường nhưng cùng đích), nhưng Nguyên Thủy lại dựa theo đáp án chính xác mà tham ngộ, tự nhiên dẫn trước những người còn lại một đoạn dài.

Nếu không phải Nguyên Thủy sớm chứng Thiên Đạo Thánh nhân, dựa vào tham ngộ Tam Thi Đại Đạo, sợ rằng chứng đạo Hỗn Nguyên còn sớm hơn cả Lão Tử.

Lúc này Nguyên Thủy bên này lại chưa chú ý đến sự biến hóa của mọi người, vì y vẫn còn chìm đắm trong cảm ngộ của chính mình chưa tỉnh lại.

Vừa rồi Nguyên Thủy dốc hết cảm ngộ của mình về Tam Thi Đại Đạo ra nói, cũng có thu hoạch mới, cảm ngộ như vậy thoáng chốc sẽ

mất đi, Nguyên Thủy tự nhiên không dám chậm trễ.

Mãi đến chốc lát sau, Nguyên Thủy mới từ trong ngộ đạo hoàn hồn lại.

Sơ lược xong những thu hoạch mới, Nguyên Thủy cũng thở ra một hơi dài, rồi vô thức nhìn về phía mọi người trên điện.

Không nhìn thì thôi, nhìn thấy biểu hiện của mọi người lúc này, thật sự đã dọa Nguyên Thủy một phen.

Thấy biểu tình của mọi người, Nguyên Thủy còn tưởng có biến cố gì, nhưng đợi Nguyên Thủy nhìn rõ một tia kính phục trong ánh mắt chấn kinh của mọi người, mới ý thức được chính là cảm ngộ về Tam Thi Đại Đạo mà mình vừa giảng đã khiến mọi người có sự thay đổi như vậy.

Hiểu rõ những điều này, khóe miệng Nguyên Thủy không ngừng mỉm cười, trong ánh mắt cũng không tự chủ hiện lên một tia tự mãn.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy thanh âm của Nguyên Thủy vang lên trên điện: "Chư vị Đạo hữu, cảm ngộ của ta về Tam Thi Đại Đạo cũng đã xiển thuật xong!

Kính xin Sư huynh và chư vị Đạo hữu không tiếc ban giáo!" Nghe thanh âm đầy tự tin của Nguyên Thủy, sắc mặt mọi người trên điện cũng giật giật, trong lòng cũng thầm thở dài một hơi, Nguyên Thủy vẫn là Nguyên Thủy đó!

Còn Chu Du trên điện nghe lời Nguyên Thủy nói, trong ánh mắt cũng thoáng qua một tia đáng tiếc.

Căn nguyên thiên phú của Nguyên Thủy là đỉnh cao Hồng Hoang, Đại Đạo tu hành lại phù hợp nhất với Thiên Đạo Hồng Hoang, theo lý mà nói đáng lẽ phải có thành tựu lớn hơn.

Nhưng lại chính vì tính cách mà bỏ lỡ cơ duyên Đại Đạo, thật

đúng là 'nhất ẩm nhất trác, giai nhân thiên định' (một miếng ăn, một ngụm uống, đều do trời định).

Nhìn bộ dạng đắc ý của Nguyên Thủy, mình cũng thu lại những suy nghĩ khác, trực tiếp lên tiếng nói với Nguyên Thủy dưới điện: "Đạo mà Nguyên Thủy ngộ ra phù hợp căn bản, không có sai sót!

Dựa vào đây mà tu hành, Hỗn Nguyên Đại Đạo có thể thành!" Nghe lời Chu Du nói, trong ánh mắt mọi người dưới điện lại thoáng qua một tia kinh ngạc.

Tuy nói Tam Thi Đại Đạo mà Nguyên Thủy giảng mang lại nhiều khai phát cho mọi người, nhưng họ thực sự không ngờ Chu Du lại đưa ra bình giá cao đến vậy.

Đương nhiên không ai hoài nghi lời Chu Du.

Tuy rằng mọi người đối với Chu Du, vị Đại sư huynh 'tiện nghi' này, có phần bất kính, nhưng đối với phong cách hành sự của Chu Du, trong lòng họ vẫn rất rõ ràng, không thể nào cố ý thổi phồng Nguyên Thủy.

Huống chi Chu Du sớm đã nói rõ, lần này là Đại sư khảo hạch.

Đã là khảo hạch của Đại thế Đạo Tổ, thì càng không thể cố ý che giấu mọi người.

Xem ra Tam Thi Đại Đạo mà Nguyên Thủy ngộ ra quả thực huyền diệu phi phàm, cần phải hảo hảo tham ngộ.

Bên này Nguyên Thủy nghe lời Chu Du nói, cũng khẽ trợn lớn hai mắt.

Là tồn tại kiêu ngạo nhất trong các Thánh, Nguyên Thủy từ khi hóa hình đến nay cũng chỉ kính phục hai nhân vật rưỡi.

Người thứ nhất đương nhiên là Phụ Thần Bàn Cổ, người thứ hai

là Đạo Tổ Hồng Quân, còn nửa người cuối cùng chính là Chu Du.

Công tích của hai người trước đương nhiên không cần nói nhiều.

Còn Chu Du xuất thân Long tộc, từ nghiệp chướng triền thân đến thành tựu Đạo Tổ thân truyền, rồi đến cuối cùng trong đại kiếp lại lấy sức một người áp chế năm vị Thánh nhân.

Thành tựu như vậy Nguyên Thủy cũng không khỏi sinh lòng kính phục, chỉ là hiện tại Nguyên Thủy 'tâm phục khẩu bất phục' (trong lòng phục nhưng miệng không chịu), thêm vào đó Nguyên Thủy vẫn luôn bất mãn với sự áp chế của Chu Du, cho nên chỉ có thể tính Chu Du là nửa người.

Chính Chu Du, người y có chút kính phục này, lại dành cho mình bình giá cao đến vậy, đương nhiên khiến Nguyên Thủy chấn kinh.

Bất quá Nguyên Thủy phản ứng rất nhanh, đợi khi thanh âm Chu Du dứt xuống, Nguyên Thủy liền không kịp chờ đợi nói: "Đa tạ Sư huynh, kính xin Sư huynh không tiếc chỉ giáo!

Ngô đẳng cũng có thể sớm ngày chứng đắc Hỗn Nguyên Đại Đạo!" Nghe lời nói trực tiếp đến vậy của Nguyên Thủy, mọi người trên điện cũng có chút kinh ngạc, ai nấy trong lòng cũng thầm thì: "Nhị đệ vì sao lại vội vàng đến thế?" "Ngươi vẫn tự cho mình là đúng như vậy!" "Nguyên Thủy vẫn là Nguyên Thủy mà, haha, Đại Đạo của Tây Phương Nhị Thánh chúng ta đáng để kỳ vọng!" "Nguyên Thủy sao lại mặt dày đến vậy!" Những lời thầm thì trong lòng mọi người Chu Du tự nhiên không rõ.

Bất quá, nghe xong lời Nguyên Thủy, Chu Du cũng không nhịn được, khóe miệng giật giật, rồi khoát tay với Nguyên Thủy: "Hãy nghe sở ngộ của mấy người còn lại đã!" Nghe thanh âm Chu Du, sắc mặt Nguyên Thủy đỏ bừng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Dù sao trước đó sau khi Lão Tử giảng xong, Chu Du cũng chỉ bình phẩm một hai câu, chứ không thật sự chỉ điểm sâu sắc.

Đến lượt mình cũng sẽ không có gì thay đổi, chỉ là mình nhất thời bị biểu hiện của mọi người vừa rồi làm cho choáng váng thôi.

Thấy Nguyên Thủy vốn luôn mạnh mẽ lại dẹp cờ im trống, Lão Tử và Thông Thiên bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tây Phương Nhị Thánh thì nhíu mày lại, còn Nữ Oa và Hậu Thổ thì vẻ mặt mong chờ.

Chu Du trên điện thì không quản biểu tình biến hóa của mọi người, tiếp tục lên tiếng nói: "Tiếp theo, ai trong các ngươi bắt đầu trước đây?" Lời Chu Du vừa dứt, mọi người trên điện liền ai nấy đưa ánh mắt về phía Thông Thiên bên cạnh.

Đồng là Tam Thanh, Lão Tử và Nguyên Thủy đều đã nói xong, vậy Thông Thiên khẳng định phải tiếp lời, vị trí này không ai muốn tranh giành.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh dù có lòng khiêu khích mối quan hệ Tam Thanh, cũng sẽ không liều lĩnh mà lên tiếng vào lúc này.

Vì dù nói thế nào, ba người Tam Thanh đều là đồng căn đồng nguyên, đối ngoại tuyệt đối đứng trên cùng một chiến tuyến.

Đặc biệt là trong tình cảnh hiện tại, nếu Tây Phương Nhị Thánh lúc này lên tiếng, e rằng không những không thể khiêu khích mối quan hệ Tam Thanh, mà ngược lại còn khiến ba người Tam Thanh đồng lòng đối địch.

Phải biết rằng trong Tam Thanh, Lão Tử vô vi, người thực sự có sự khác biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Mà Nguyên Thủy lại coi trọng thể diện nhất, giành trước Thông Thiên trông có vẻ là vả mặt Thông Thiên, nhưng thực tế lại là đã

khiến Nguyên Thủy mất hết thể diện.

Theo tính cách của Nguyên Thủy, dù cho không làm ầm ĩ ngay tại chỗ, sau này nhất định sẽ không tránh khỏi một trận đấu với hai người họ.

Đến lúc đó Lão Tử, Thông Thiên khẳng định cũng sẽ ra tay.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không làm chuyện phí sức mà không được lòng này.

Hơn nữa hiện tại cũng không phải cảnh tranh đoạt cơ duyên tạo hóa, ai trước ai sau cũng không có gì khác biệt.

Không có chút lợi lộc nào để chiếm, Tây Phương Nhị Thánh càng sẽ không ra mặt.

Thông Thiên bên này thấy ánh mắt của mọi người, cũng không chút do dự, trực tiếp lên tiếng nói với mọi người: "Tam Thanh đồng khí liên chi, nếu hai vị huynh trưởng của ta đã nói xong cảm ngộ Đại Đạo của mình, vậy ta cũng muốn thỉnh Chu Du Sư huynh và chư vị chỉ giáo một hai!" Nghe lời Thông Thiên nói, ngay cả mình cũng khởi vài phần hứng thú.

Chương 520

Vừa rồi cảm ngộ của Nguyên Thủy còn mang lại cho mình một tia khai phát, vậy lần này Thông Thiên cũng tất nhiên có thể khiến mình có thu hoạch, cho nên ánh mắt mình nhìn Thông Thiên cũng mang theo một tia kỳ vọng.

Còn những người khác thì càng không cần phải nói, ai nấy thần sắc đều trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Mọi người có biểu hiện như vậy, tự nhiên là đã nghĩ thông điểm dị thường của Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Đại Đạo mà hai người này tu hành đối với việc tham ngộ Tam Thi chi đạo có trợ lực thêm, nếu mình có thể tiêu hóa cảm ngộ của hai người, tất nhiên sẽ thu được đại thu hoạch từ tham ngộ của họ.

Lúc này Thông Thiên tự nhiên không hiểu tâm tư của mọi người, dù sao Đạo y tu luyện hoàn toàn trái ngược với Nguyên Thủy, vừa rồi nghe xong cảm ngộ của Nguyên Thủy, thu hoạch của y còn xa không lớn như mọi người.

Đợi thấy thần sắc nghiêm túc của mọi người, Thông Thiên cũng thu lại những suy nghĩ khác, bắt đầu giảng Tam Thi Đại Đạo mà mình đã tham ngộ: "Tam Thi tụ tập thất phách, ấy là khí âm tà.

Có thể khiến hành thi, tham lam tật đố, ác mộng nghiến răng, khiến người khẩu thị tâm phi, hoàn toàn không thuần phác, chỉ lấy thân mà hành.

Tâm tổn hại vật làm gốc, hồn gian giấu độc, thường mê hoặc người đi vào con đường trinh bạch, khiến người sa vào phương tối tăm, ưa ác không ưa thiện, tập tử không tập sinh.

Bởi vậy chém Tam Thi, để cầu ta mạnh mẽ, bốn miệng không hôn trọc.

Nếu muốn dùng Tam Thi chứng đạo, cần vào ngày Canh Thân suốt đêm không ngủ, hạ thi giao đối, chém đi không hoàn; lại vào ngày Canh Thân suốt đêm không ngủ, trung thi giao đối, chém đi không hoàn; rồi lại vào ngày Canh Thân suốt đêm không ngủ, thượng thi giao đối, chém đi không hoàn.

Như vậy thì hồn thần an tĩnh, tai họa không sinh, tà ma khuất phục, thân an đạo thành vậy." Đồng thời với thanh âm Thông Thiên, trong điện lại là một trận dị tượng.

Bất quá, khác với lúc nãy nghe Nguyên Thủy giảng đạo, giờ phút này mọi người trên điện nghe cảm ngộ của Thông Thiên, ai nấy đều nhíu mày lại.

Không phải nói Tam Thi Đại Đạo mà Thông Thiên giảng không tốt, mà là cảm ngộ của Thông Thiên quả thực quá độc đáo, mang đậm đặc sắc cá nhân cực kỳ mạnh mẽ.

Thông qua những gì Thông Thiên vừa giảng, mọi người cũng hiểu rõ Đạo mà Thông Thiên hành, lại là nghịch Thiên mà hành, sau khi dung hợp Tam Thi lại chém Tam Thi, hành động phá sau lập.

Cách làm như vậy hoàn toàn khác biệt với sở ngộ của mọi người, quả thực khiến họ khó mà tiếp nhận.

Tuy rằng trong lòng mọi người sớm đã dự liệu, Đại Đạo mà Thông Thiên ngộ ra tất định phi phàm, bản thân có lẽ nhất thời khó có thể nhận đồng, nhưng sau khi suy nghĩ sâu sắc tất nhiên sẽ có thu hoạch lớn.

Song họ chưa từng nghĩ cảm ngộ của Thông Thiên lại suýt chút nữa khiến họ nghi ngờ chính mình.

Bất quá, dù vẻ mặt khó coi, mọi người cũng không chút nào ngắt lời Thông Thiên, mà là ghi nhớ kỹ càng những gì Thông Thiên đã giảng, tính toán trở về sẽ nghiền ngẫm tỉ mỉ.

Không thể không nói, mọi người có thể thành tựu cảnh giới như vậy, đều có tâm cảnh phi thường.

Còn khác với thần tình nhíu mày chặt của mọi người, lúc này mình lại nghe rất say sưa.

Với cảnh giới hiện tại của mình, cảm ngộ Đại Đạo mà Thông Thiên giảng không hề có chút khó khăn nào đối với mình, cũng không ảnh hưởng gì đến tâm cảnh của mình.

Hơn nữa, sở ngộ của Thông Thiên tuy là nghịch Thiên mà hành, nhưng phương hướng tham ngộ lại độc đáo, đối với mình cũng có tác dụng tham khảo không nhỏ, cho nên mình nghe cũng là ánh mắt sáng lên, từng tia cảm ngộ cũng xuất hiện giữa Nguyên Thần.

Mãi đến chốc lát sau, Thông Thiên mới ngừng thanh âm, nhưng phải đến khi dị tượng trên điện hoàn toàn tiêu tán, mọi người mới hoàn hồn lại.

Thấy bộ dạng rối rắm của mọi người, Thông Thiên cũng không chút nào để ý, cũng không quản mọi người lúc này cảm thụ thế nào, trực tiếp nói với Chu Du trên điện: "Cảm ngộ của ta chỉ có bấy nhiêu, kính xin Sư huynh chỉ điểm!" Tuy nói không lâu trước đây mới bị Chu Du cấm túc, nhưng Thông Thiên lại không có bao nhiêu oán ý với Chu Du.

Phải biết rằng, Thông Thiên phụng hành chính là cường giả vi tôn, thực lực Chu Du nghiền ép mình, tức là mình kỹ năng không bằng người, tự nhiên không oán trách Chu Du.

Mọi người trong điện nghe xong thanh âm Thông Thiên, sắc mặt

cũng hơi khựng lại, rồi trong lòng cũng từ từ thở phào nhẹ nhõm.

May mà Thông Thiên không tiếp tục giảng, nếu còn tiếp tục giảng, sợ rằng tâm cảnh của mọi người đều sẽ bất ổn.

Lúc này mọi người phảng phất như học sinh cấp ba nghe bài toán ở kiếp trước của Chu Du, rõ ràng biết phương pháp thầy giảng là hữu dụng, nhưng lại một chút cũng không nghe hiểu.

Chỉ có thể học vẹt, rồi sau đó từ từ thể hội thôi.

Chu Du trên điện nghe lời Thông Thiên nói, lại không vội lên tiếng, mà là trầm ngâm chốc lát.

Một đám Thiên Đạo Thánh nhân trên trường thấy Chu Du phản ứng như vậy, lập tức tinh thần phấn chấn, ai nấy trong đầu ý nghĩ liên miên.

Chẳng lẽ giữa đây còn ẩn giấu bí mật gì hay Đại Đạo mà Thông Thiên ngộ ra có vấn đề gì?

Bằng không làm sao lại khiến Chu Du, vị Đại sư huynh 'tiện nghi' này, có biểu hiện như vậy?

Trong một đám Thiên Đạo Thánh nhân trên điện, tâm tình của Lão Tử và Nguyên Thủy là phức tạp nhất.

Phải biết rằng, vừa rồi sau khi hai người họ giảng xong, Chu Du cũng không có dị dạng như vậy.

Hiện tại Đại Đạo mà Thông Thiên giảng lại khiến Chu Du trầm mặc, điều này cũng khiến hai người họ lo lắng cho Thông Thiên.

Dù nói thế nào, hai người họ cũng không muốn thấy Thông Thiên đi vào tuyệt cảnh.

Còn Thông Thiên, người là chủ nhân công, lại vẫn giữ bộ dạng phong khinh vân đạm, dường như phản ứng của Chu Du không có

chút ảnh hưởng nào đến mình.

Đương nhiên đây không phải là Thông Thiên ngụy trang.

Đối với Thông Thiên mà nói, con đường y lựa chọn không có chút lựa chọn thoái lui nào.

Đây chính là Thông Thiên, thà gãy chứ không cong!

Ngay khi mọi người tư lự vạn thiên, Chu Du cuối cùng cũng lên tiếng: "Sở ngộ của Thông Thiên là một con đường riêng biệt, trên Hỗn Nguyên chi Đạo cũng khả thi!

Bất quá con đường này hiểm nguy không nhỏ, cần có tâm chí 'nhất vãng vô tiền' (một lòng tiến tới không lùi bước) mới có thể thành công!" Nghe lời Chu Du nói, mấy người tại trường cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mình có thể hảo hảo tham khảo cảm ngộ của Thông Thiên mà không cần lo lắng gì khác nữa.

Lão Tử và Nguyên Thủy bên cạnh tuy trong ánh mắt có lo lắng, nhưng cũng đã yên tâm không ít.

Đừng thấy Thông Thiên bình thường trước mặt mọi người bộ dạng bất cần đời, lại có phần cố chấp.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Thông Thiên có vấn đề lớn gì, chỉ là Thông Thiên thuộc loại người một khi đã quyết thì không quay đầu.

Một khi đã nhận định một con đường, sẽ tuyệt đối không có chút do dự nào, dù cho trên con đường đó đầy gai góc, hay tiền đồ mờ mịt, nhưng chỉ cần là bản tâm hướng về, thì tất sẽ kiên định không đổi.

Người có tính cách như vậy dễ thành công, nhưng cũng dễ gục ngã giữa đường.

Kỳ thực tính cách của Thông Thiên, thông qua cảm ngộ Đại Đạo

vừa rồi liền có thể trực tiếp cảm nhận được.

Nếu không phải 'phàm nhân' há có thể có cảm ngộ cực đoan và nguy hiểm đến thế?

Phải biết rằng, Chuẩn Thánh bình thường dùng Tiên Thiên Chí Bảo chém Tam Thi, sẽ không dễ dàng động đến Tam Thi, chính là sợ Tam Thi bị tổn thương lớn mà ảnh hưởng đến hậu tục.

Thông Thiên lại còn muốn sau khi Tam Thi tương hợp lại chém ra lần nữa, đạt đến hiệu quả 'phá hậu nhi lập' (phá bỏ rồi mới thành lập), nghiễm nhiên giống như người phàm lấy hạt dẻ trong lửa.

Đương nhiên đối với hiểm nguy trong đó, Thông Thiên tự nhiên rõ ràng, chỉ là hiểm nguy như vậy lại không hề lay chuyển quyết tâm của Thông Thiên.

Chương 521

Và đây cũng là lý do Lão Tử và Nguyên Thủy lo lắng cho Thông Thiên, vì hai người họ hiểu tính tình của Thông Thiên, dù cho có phương pháp uyển chuyển hơn, Thông Thiên cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn.

Bất quá không có lựa chọn thì không có lựa chọn, Thông Thiên lại không cho rằng Đại Đạo cảm ngộ của mình đã đạt đến hoàn mỹ, cho nên nghe xong lời Chu Du, trước mắt cũng sáng lên, trong nội tâm cũng dâng lên vài phần ba động.

Sáng nghe Đạo, tối chết cũng cam.

Thông Thiên cảm thấy một cỗ cảm giác khẩn thiết chưa từng có bao vây trong lòng, ngay cả ý niệm muốn chứng đắc Thiên Đạo Thánh nhân lúc ban đầu cũng không khẩn thiết như lúc này.

Cho nên đợi khi thanh âm Chu Du dứt xuống, Thông Thiên vẻ mặt nghiêm túc cúi người về phía Chu Du nói: "Kính xin Sư huynh không tiếc châu ngọc!" Nhìn động tác của Thông Thiên, ánh mắt mọi người trên điện cũng hơi đổi.

Mọi người không ngờ lời Chu Du lại có thể tác động đến Thông Thiên lớn đến vậy, ai nấy cũng có chút chấn kinh.

Trừ Lão Tử sắc mặt không đổi không nhìn ra phản ứng, Nguyên Thủy khẽ nhíu mày ra, những người còn lại sau chấn kinh thì trong lòng lại có chút mừng thầm.

Dù sao mọi người đều biết lát nữa mình cũng sẽ giống như Thông Thiên, tiếp nhận một trận bình giá 'kiến huyết' (thấu triệt/sắc bén) của Chu Du, và điều này đối với việc tu hành của họ có ý nghĩa tham khảo mang tính quyết định.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang chỉ có một Thông Thiên, không phải tất cả mọi người đều một khi đã quyết thì không quay đầu.

Ngay cả khi mọi người cũng có nghị lực không kém gì Thông Thiên, nhưng lại là những kẻ tâm tư linh lung, sẽ không đi làm công vô ích.

Có lẽ đây chính là một nguyên nhân quan trọng khiến chiến lực của Thông Thiên kinh người, chí ít theo mình thấy là vậy, cũng chỉ có kẻ chân thành như Thông Thiên mới có thể độc lập một con đường riêng trên kiếm đạo.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của Thông Thiên, trên mặt mình cũng hiện lên một nụ cười, tiếp đó nói với mọi người dưới điện: "Đã là Đại sư khảo hạch, tự nhiên sẽ khiến các ngươi có thu hoạch!" Nghe lời Chu Du nói, mọi người tại trường cũng không thể trầm mặc thêm nữa, thế là ai nấy vội vàng cúi người trước Chu Du: "Cảm kích Lão sư chỉ dẫn, đa tạ Sư huynh ban giáo!" "Cảm kích Lão sư chỉ dẫn, đa tạ Sư huynh ban giáo!" Nghe thanh âm của mọi người dưới điện, ý cười trên mặt mình càng thêm đậm.

Mặc kệ trong lòng mọi người có những ý nghĩ gì, nhưng chí ít biểu hiện tôn sư trọng đạo như vậy ít nhiều cũng mang theo chút chân thành, điều này mình có thể cảm nhận được.

Cho nên đợi khi thanh âm mọi người dừng lại, mình cũng khoát tay với họ, tiếp tục nói: "Lời này thành ý!

Chư vị sư đệ có ý nghĩ này, không uổng ta hôm nay Đại sư khảo hạch!" Nghe xong lời Chu Du, mọi người trong điện cũng vội vàng lên tiếng: "Ngô đẳng hoảng sợ!

Kính xin Sư huynh kiến lượng!" Về việc mấy người đó có thật sự hoảng sợ hay không, mình cũng không có tâm tư quan tâm, chỉ cần mình cảm nhận được sự tôn trọng của họ là đủ.

Lập tức mình cũng không chậm trễ, trực tiếp để mấy người còn lại tiếp tục giảng.

Không lâu sau đó, liền nghe Đạo âm trên đại điện liên tiếp vang lên: "Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng, thường xuyên lau chùi, chớ để bụi bẩn bám vào.

Phàm những kẻ có dục vọng và hao tổn Nguyên Thần, thiết phải cấm đoạn, chớ thuận theo, thì mới được an ổn.

Nếu bị âm phách ma mị mê hoặc, thì khiến người ý không chính tín, trạng thái như thi uế, tự nhiên mê tín.

Dù có cường tâm bất chuyển, có thể cầu sư vấn đạo, cũng không nên dùng hành vi quỷ tà siểm nịnh để làm kẻ trộm giả mạo!

Kẻ thật sự đạt được như vậy, tai nạn ma sẽ lâm thân, cuối cùng hành sự bất thành.

Ấy là vì quả cảm tự nhiên mà tránh, tức vẫn chìm trong hành thi, luân chuyển âm minh mà thành quỷ, lý lẽ không chính đáng mà thành tà, cùng quy về loại đó.

Than ôi, than rằng thế gian đều như vậy, Tam Thi khó thành, khó thoát khỏi lưới thế gian!

Bởi vậy hai huynh đệ ta ngộ ra Đại Tự Tại Pháp, chỉ lối mê đồ, tất khiến tiên phục vụ lục tặc thi phách, dần dần đăng chân.

Giả sử chưa đạt đến tiên giai, cũng cuối cùng không sa vào ác đạo.

Lại mỗi tháng sóc vọng hối nhật (ngày mùng 1, ngày rằm, ngày cuối tháng), thất phách không giữ, càng phải dụng ý nội chế, bình tọa mà giữ vững minh tâm.

Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài, vốn không có gì, chỗ nào dính bụi trần.

Chỉ cần tận cùng mọi dục vọng, Tam Thi tự nhiên sẽ hợp, lần này đắc đạo vậy!" "Tam Thi ấy, chính là cơ sở của tạo hóa, đẩy ngược lại nguồn gốc đạo, lại từ hư vô mà tạo hóa sinh ra.

Từ một khí mà sinh Thiên Địa âm dương, âm dương lại hợp trong đó, lại chứa một khí mà sản ra Tam Thể, tức Tam Thi vậy.

Phàm Tam Thi đã thành, một khí vận động, âm hóa dương, dương hóa âm, tức như sự sinh trưởng của cỏ cây, ban đầu từ trong đất sinh ra một mầm non, chính là từ hư vô sinh ra một khí vậy.

Sau đó mọc lên hai cánh, là từ một khí sản ra âm dương vậy.

Rồi lại từ trong hai cánh mà rút ra một cành, là âm dương lại hợp thành Tam Thể vậy!

Nếu được Tam Thi, cần biết đều từ một khí hư vô này mà sinh ra, có thể thuận hành tạo hóa, nghịch mà tu luyện, quy vạn về ba, quy ba về một, cuối cùng quy về Hỗn Nguyên!" Theo Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa giảng đạo, dị tượng thiên hoa kim liên trên đại điện cũng hết trận này đến trận khác.

Mãi đến cuối cùng dị tượng trong đại điện hoàn toàn tiêu tán, mọi người mới từ từ hoàn hồn.

Tuy nói Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa trong các Thánh thực lực không mạnh, không như Tam Thanh trong tay đều có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, cũng không như Hậu Thổ chấp chưởng Luân Hồi thần khí, nhưng thiên phú lại không kém nửa điểm.

Nếu không như vậy, Nữ Oa lại sao có thể suất tiên chứng đạo?

Tây Phương Nhị Thánh lại làm sao có thể nghĩ ra phương pháp mượn khí vận?

Bởi vậy Đại Đạo mà hai người này tham ngộ đối với mọi người cũng có trợ giúp cực lớn, khi mấy người giảng đạo, các Thánh trên

điện nghe cũng thường xuyên gật đầu.

Còn đối với mình mà nói, cảm ngộ của mấy người này giúp ích không lớn đến vậy.

Bất quá mình cũng không có chút nào thất vọng, cảnh giới hiện tại vốn là 'thủy tích thạch xuyên' (nước chảy đá mòn), có thu hoạch đã là không tồi rồi.

Hơn nữa điều này vốn cũng nằm trong dự liệu của mình, dù sao với cảnh giới hiện tại của mình thì không có bao nhiêu ngoại lực có thể mượn, tổng không thể học Tây Phương Nhị Thánh mà để mình hướng Đại Đạo mượn đi.

Ánh mắt quay về giữa đại điện, mọi người đã hoàn hồn lại hơi sơ lược những gì thu được, liền ai nấy đưa ánh mắt về phía Hậu Thổ trong điện, ngay cả mình cũng không ngoại lệ.

Vì vừa rồi Hậu Thổ không cùng Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa giảng đạo, thêm vào đó Hậu Thổ quá đặc thù, bản thân là một Tổ Vu tồn tại không có Nguyên Thần, không có cơ hội mượn trợ chứng đạo thành tựu Thánh nhân.

Nhưng chính một Tổ Vu như vậy cuối cùng lại chấp chưởng Luân Hồi thần khí thành tựu Thánh nhân Chí Tôn, tự nhiên khiến mọi người đặc biệt hiếu kỳ với cảm ngộ của Hậu Thổ.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hậu Thổ mới từ từ hoàn hồn lại từ trong ngộ đạo.

Đợi Hậu Thổ hoàn toàn tỉnh táo, thấy ánh mắt kỳ vọng trong mắt các Thánh, trong lòng cũng có một tia chấn động.

Phải biết rằng trong một đám Thánh nhân trên điện, Hậu Thổ thành đạo muộn nhất, hơn nữa từ khi xuất thế đến nay phần lớn thời gian đều dựa vào bản nguyên Tổ Vu tu hành, có vô biên pháp lực

nhưng lại ngại vì không có Nguyên Thần mà không thể tham ngộ Đại Đạo do Đạo Tổ truyền, mãi đến sau này mới 'phủ cực thái lai' (hết khổ đến sướng) mà bước lên con đường Thánh nhân.

Bởi vậy trong các Thánh nhân tại trường, tích lũy của Hậu Thổ được coi là ít nhất, đây cũng là lý do vì sao Hậu Thổ thấy ánh mắt của mọi người, trong lòng lại có sự dao động.

Đương nhiên tích lũy ít không có nghĩa là thực lực nhất định kém.

Luân Hồi Đại Đạo ảo diệu phi phàm, thực lực của Hậu Thổ tuyệt không thể xem thường.

Mà sự biến hóa của Hậu Thổ tự nhiên không thoát khỏi cảm tri của mình.

Cảm nhận được Hậu Thổ có vẻ hơi khẩn trương, mình liền trực tiếp lên tiếng với Hậu Thổ: “Hậu Thổ cứ yên tâm mà nói!

Chương 522

Lúc Sư tôn giảng đạo, ngươi còn chưa bước lên con đường tu hành Đại Đạo, lần khảo hạch này đối với ngươi yêu cầu không cao!" Nghe lời Chu Du nói, trong lòng Hậu Thổ cũng thở dài một hơi, sau đó cúi sâu một cái về phía Chu Du trên điện: "Đa tạ Sư huynh!" Đợi khi đứng dậy, nội tâm Hậu Thổ cũng trở nên tĩnh lặng không gợn sóng, trên mặt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, không chút do dự trực tiếp nói với mọi người: "Hậu Thổ tuy cùng chư vị sư huynh cùng ở Tử Tiêu Cung nghe Đạo, nhưng lại không thể cảm ngộ Đại Đạo huyền diệu của Lão sư.

Lần này cùng chư vị sư huynh tiếp nhận khảo hạch, quả thực có chút tâm hư!

Tiếp theo ta sẽ nói về cảm ngộ tham ngộ Tam Thi Đại Đạo của mình, nếu có chỗ nào không đủ, kính xin chư vị sư huynh kiến lượng!" Thanh âm Hậu Thổ dứt xuống, một đám Thiên Đạo Thánh nhân trên điện cũng ai nấy khoát tay: "Hậu Thổ không cần khách khí, cảnh giới của ngô đẳng cũng tầm thường, chỉ là phương hướng tham ngộ khác nhau mà thôi!

Đạo hữu thoát thai hoán cốt, đã là người cùng bọn ta, lần này ngô đẳng tương hỗ giao lưu!

Đúng vậy, Hậu Thổ Đạo hữu không cần khách khí, ngô đẳng vừa hay cảm nhận được huyền diệu của Luân Hồi chi Đạo!" Nghe thanh âm của mọi người, Hậu Thổ cũng không chậm trễ nữa, lập tức thu lại biểu tình trên mặt, vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói: "Nếu đã như vậy, vậy kính xin chư vị sư huynh chỉ điểm!

Nhân gian có tình luân hồi, sinh ra trong Lục Đạo, phảng phất như

bánh xe không có khởi đầu cuối cùng.

Thành Duy Thức Luận quyển tứ nói, thì hữu tình chúng sinh, do bốn căn bản phiền não, luân hồi sinh tử, không thể xuất ly.

Luân hồi này, tức sinh tử vô tận kỳ, như bánh xe không có khởi đầu cuối cùng, mà không phải Lục Đạo hay Ngũ Thú, theo thứ tự xếp đặt như bánh xe, chu kỳ luân hồi vậy.

Biển khổ vô tận kỳ, luân hồi vô sinh tử.

Ta nghe nói Tam Thi, đều là do chúng sinh mê vọng hóa thành, như địa ngục A Tỳ.

Tam Thi quán lấy luân hồi, Tam Thi liền không còn hiềm khích, như vậy có thể xuất ly sinh tử, siêu thoát luân hồi, nhập vào Niết Bàn, Tam Thi hóa nhất có thể như Hỗn Nguyên!" Theo Hậu Thổ giảng đạo, mọi người trên điện cũng ai nấy chìm đắm trong đó, ngay cả mình cũng không ngoại lệ.

Không phải nói Tam Thi Đại Đạo mà Hậu Thổ ngộ ra có bao nhiêu thâm ảo, mà là vì Hậu Thổ lấy Luân Hồi chi Đạo làm căn cơ để tiến hành tham ngộ, khởi điểm quả thực quá cao.

Phải biết rằng Luân Hồi Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo cũng là Đại Đạo xếp hạng hàng đầu, chỉ sau Lực chi Đại Đạo.

Khởi điểm cao như vậy để tham ngộ Tam Thi Đại Đạo tự nhiên phi thường, mọi người nghe giảng tự nhiên cũng đặc biệt coi trọng.

Theo cảm ngộ mà Hậu Thổ giảng ngày càng sâu, trong lòng mọi người cũng càng thêm kích động, vì họ từ những gì Hậu Thổ giảng mà nhận được khai phát không nhỏ, Đại Đạo của bản thân lại có chút tiến bộ, điều này cũng khiến mọi người mắt sáng rực.

Nhưng ngay khi mọi người đầy lòng kích động nghe xong Hỗn Nguyên chi pháp mà Hậu Thổ nói, lại đột nhiên phát hiện Tam Thi hợp

nhất chi pháp mà Hậu Thổ nói bản thân trong thời gian ngắn căn bản không có cách nào thi hành.

Cũng như Hậu Thổ đã nói, muốn được Hỗn Nguyên cần phải dùng luân hồi quán Tam Thi.

Nói trắng ra, chính là thông qua luân hồi để tẩy rửa chấp niệm trong Tam Thi.

Nhưng Tam Thi của mọi người chí ít cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Muốn tẩy rửa chấp niệm trong Tam Thi, hoặc là trực tiếp mượn trợ Luân Hồi thần khí, hoặc là mọi người tham ngộ Luân Hồi chi Đạo đến một tầng thứ nhất định, dựa vào Luân Hồi chi ý để xông rửa chấp niệm trong Tam Thi.

Việc mượn trợ Luân Hồi thần khí thì mọi người không nghĩ nhiều nữa, chưa nói đến việc quan hệ giữa họ và Hậu Thổ không tốt đến thế, ngay cả khi Hậu Thổ nguyện ý giúp sức, mọi người cũng không dám khinh suất thử nghiệm.

Dù sao Luân Hồi thần khí là do Hậu Thổ chấp chưởng, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, thì mình thà 'bồi liễu phu nhân hựu chiết binh' (mất cả chì lẫn chài).

Phương án thứ hai chính là mình tham ngộ Luân Hồi chi Đạo đến một tầng thứ nhất định, dùng Luân Hồi chi ý từng lần xông rửa Tam Thi, cho đến khi chấp niệm trong Tam Thi hoàn toàn tiêu tán.

Bất quá yêu cầu đối với cảm ngộ Luân Hồi chi Đạo như vậy lại không thấp, chí ít cũng phải đạt đến tầng thứ Thánh nhân, mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Không có cảm ngộ tầng thứ Thánh nhân, căn bản không có cách nào giải quyết triệt để chấp niệm trong Tam Thi.

Mà mọi người tuy đều là Thiên Đạo Thánh nhân, lại đều đã đi được một đoạn đường không ngắn ở tầng thứ Thánh nhân, nhưng muốn tham ngộ Luân Hồi chi Đạo đến trình độ Thánh nhân, nhanh nhất cũng phải mấy cái Nguyên Hội.

Đây còn phải là kết quả của việc dốc hết tâm tư, toàn thần quán chú tham ngộ.

Nếu giữa chừng lại xuất hiện vấn đề gì, thì còn không biết cần bao lâu nữa.

Cảm ngộ của Hậu Thổ như vậy đối với mọi người liền như 'kê lặc' (gân gà) vậy, ăn thì không có vị, bỏ thì đáng tiếc.

Nghĩ thông những điều này, ánh sáng trong mắt mọi người cũng dần dần tối lại, trong lòng càng là từng trận cảm khái.

Khó khăn lắm mới có được một pháp tử chứng đạo đơn giản, lại từng bước bị hạn chế, điều này làm sao không khiến người ta u uất.

Một đám Thiên Đạo Thánh nhân thu hoạch không lớn, không có nghĩa là tất cả mọi người đều không có thu hoạch.

Chí ít mình thông qua cảm ngộ của Hậu Thổ mà có khai phát mới.

Đương nhiên, trong đó có một phương diện có lẽ là mình không cần pháp chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lần này nghe xong cảm ngộ Đại Đạo lấy Luân Hồi làm căn cơ của Hậu Thổ, cũng khiến mình trên con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thu hoạch không nhỏ.

Nếu nói trước đó cảm ngộ của Nguyên Thủy và Thông Thiên mỗi người cho mình mười điểm khai phát, thì lần này Luân Hồi Đại Đạo của Hậu Thổ mang lại cho mình ba mươi điểm thu hoạch, từ đó có thể thấy thu hoạch của mình phi phàm.

Cuối cùng, theo thanh âm Hậu Thổ dần dần dừng lại, mọi người cũng ai nấy hoàn hồn, mãi đến khi thanh âm Hậu Thổ hoàn toàn biến mất, mọi người trong lòng cũng thầm thở dài một hơi, ánh mắt nhìn Hậu Thổ cũng có chút bất đắc dĩ.

Còn mình trên điện thì vẻ mặt tươi cười, sau đó không đợi Hậu Thổ lên tiếng, mình liền cười nói với Hậu Thổ: "Đạo mà Hậu Thổ ngộ ra tuy có vài phần hiềm nghi 'thảo xảo' (khôn lỏi/tiểu xảo), nhưng cũng xem như là một pháp chứng đạo thích hợp!

Chỉ là nếu muốn dùng pháp tử của ngươi, Hậu Thổ, lại không muốn thiếu nhân tình, e rằng không tránh khỏi phải trải qua một đoạn thời gian dài!" Mình nói đoạn, cũng cười lắc đầu.

Hậu Thổ nghe lời Chu Du nói, trên mặt cũng có một tia ửng hồng.

Tuy nói khi tham ngộ Hậu Thổ không cố ý nghĩ về phương diện này, nhưng ít nhiều cũng có chút tâm tư 'thảo xảo', dù sao Luân Hồi thần khí đâu thể coi như đồ trang trí.

Chỉ là Hậu Thổ không ngờ Chu Du lại trực tiếp trước mặt mọi người nói thẳng ra tâm tư 'thảo xảo' của mình, điều này khiến Hậu Thổ ít nhiều cũng có chút khó xử.

Còn những người khác nghe xong lời Chu Du, trên mặt tuy rằng một mảnh phong khinh vân đạm, nhưng trong lòng lại có chút chua xót.

Nhận thấy phản ứng của mọi người trong điện, trên mặt Chu Du cũng thoáng qua một nụ cười thâm thúy.

Phương pháp chứng Đạo này của Hậu Thổ tuy có vài phần khéo léo, nhưng lại là chính Đạo quang minh, sẽ không có chút ẩn họa nào mà cũng không có quá nhiều nguy hiểm.

Chỉ là Hậu Thổ có thể dựa vào thần khí vô thượng, còn người

khác muốn mượn phương pháp này để chứng Đạo Hỗn Nguyên, e rằng phải hao phí vô tận tuế nguyệt.

Mà kết quả này lại vô cùng hợp ý Chu Du.

Vốn dĩ, Chu Du nghĩ sau khi khảo hạch xong mọi người sẽ khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo, rồi sau đó đưa ra một phương pháp chứng Đạo dễ thực hiện cho các Thiên Đạo Thánh Nhân, để họ tập trung tư tưởng vào việc chứng Đạo Hỗn Nguyên, tránh việc trăm phương ngàn kế mà ảnh hưởng đến sự phát triển của Hồng Hoang.

Nhưng Chu Du không ngờ Hậu Thổ lại có thể lĩnh ngộ ra một con đường chứng Đạo như vậy, còn đơn giản và khả thi hơn cả phương pháp chứng Đạo mà mình đã chuẩn bị.

Kết quả như vậy không nghi ngờ gì nữa khiến Chu Du càng thêm hài lòng, bởi vì một pháp môn chứng Đạo đơn giản, khả thi lại không quá nguy hiểm như vậy, làm sao có thể không hấp dẫn được đám Thiên Đạo Thánh Nhân này?

Đừng thấy bây giờ đám người này nhíu chặt mày, trên thực tế, trong lòng mọi người e rằng đã nóng lòng lắm rồi.

Về điều này, trong lòng Chu Du tự nhiên như gương sáng, vì Hậu Thổ vô tình đã thay mình thả mồi nhử ra rồi, bước tiếp theo tất nhiên là phải để mọi người cắn câu.

Ngay sau đó, tâm thần Chu Du khẽ động, cũng đã hạ quyết tâm.

Chương 523

"Xem ra các sư đệ đối với Đại Đạo do Sư tôn truyền xuống đều có cảm ngộ không nhỏ!" "Lần này ta thay sư phụ khảo hạch, cũng phải chỉ ra sơ suất của các ngươi.

Những gì các ngươi lĩnh ngộ đều là căn bản của Đại Đạo, nhưng chỉ dựa vào cảm ngộ của bản thân mà muốn nhập Hỗn Nguyên Đại Đạo, còn thiếu vài phần hỏa hầu!" "Lão Tử Vô Vi Tự Nhiên chi đạo khả thi, song cần khế cơ phương khả nhập đạo!" "Nguyên Thủy Thuận Thiên Nhi Hành Đại Đạo khả kỳ, bất quá Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn Tứ Cửu, Nhân Độn kì nhất, làm sao tìm được điểm mấu chốt này mới là căn bản!" "Thông Thiên Suất Tính Nhi Vi, sở ngộ chi đạo tuy độc đáo, nhưng thiếu cơ hội xoay chuyển, một bước sai lầm liền không còn đường lui!" "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chi pháp tuy có thể tự tại nhập Đạo, nhưng Tam Thi vốn là chấp niệm của bản thân, làm sao có thể dễ dàng tiêu tán!" "Nữ Oa dùng Tạo Hóa trong hư vô diễn lại Tam Thi tựa nước chảy, nhưng không cách nào nhìn thấu Tạo Hóa, khó thành viên mãn!" "Hậu Thổ chi đạo tuy có vài phần khéo léo, nhưng lại là một phép phổ biến, chỉ là trừ ngươi ra, người khác cần trước tiên lĩnh ngộ Luân Hồi!" Đối với những khuyết điểm trong sự lĩnh ngộ của bản thân, trong lòng mọi người tuy có biết, nhưng vì chưa có kinh nghiệm chứng Đạo Hỗn Nguyên, cũng không có giải pháp nào.

Theo lời bình phẩm một cách thẳng thắn của Chu Du, tất cả mọi người có mặt cũng đều rơi vào trầm tư, trong lòng cũng có chút bừng tỉnh.

Mãi cho đến khi Chu Du cuối cùng mở lời bình phẩm Hậu Thổ, mọi người mới hoàn hồn từ trong trầm tư.

Nghe xong đánh giá của Chu Du về Hậu Thổ, một đám Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đều trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Cũng không trách mọi người lại có phản ứng như vậy, thật sự là ngay cả mọi người cũng không ngờ Chu Du lại đánh giá cao như vậy đối với Đại Đạo mà Hậu Thổ đã lĩnh ngộ.

Phải biết rằng mọi người đều vô cùng tự tin vào Đại Đạo mà mình tu luyện, nhưng Chu Du vẫn có thể chỉ ra những điểm mấu chốt còn thiếu sót.

Mà đối với Đại Đạo mà Hậu Thổ đã lĩnh ngộ, Chu Du không những không phát hiện ra lỗi, mà còn vô cùng công nhận.

Kết quả như vậy làm sao có thể không khiến mọi người chấn kinh?

Vốn dĩ, sau khi nghe Hậu Thổ giảng về sự lĩnh ngộ của mình, mọi người đều có ý nghĩ rằng có thêm một con đường là có thêm một lựa chọn, nhưng không ngờ con đường mà Hậu Thổ lĩnh ngộ lại tốt hơn rất nhiều so với Đại Đạo mà mình lĩnh ngộ, điều này cũng khiến Đạo tâm của mọi người chấn động, nảy sinh những ý nghĩ khác.

Nhưng ngay lập tức, mọi người liền không hẹn mà cùng đưa ra quyết định một cách vô thanh vô tức: Đại Đạo mà mình lĩnh ngộ chắc chắn không thể bỏ xuống, nhưng việc dùng phép Luân Hồi để chứng Đạo Hỗn Nguyên chắc chắn phải đặt lên hàng đầu.

Mọi người không hề giao tiếp với nhau nhưng lại đều đưa ra cùng một quyết định, không phải nói mọi người không có chủ kiến, mà là con đường chứng Đạo mà Hậu Thổ lĩnh ngộ quá đơn giản và khả thi.

Đương nhiên, mọi người có quyết định như vậy không phải là nhất thời cao hứng, phải biết rằng mọi người đều là Thánh Nhân Chí Tôn, thông suốt vạn sự vạn vật, chỉ cần tâm niệm khẽ động liền có

Thiên Đạo biến hóa gia trì, tự nhiên biết những gì Chu Du nói không phải hư vô.

Thêm vào đó, lần này Chu Du là thay Đạo Tổ khảo hạch, mọi người tự nhiên sẽ không nghi ngờ Chu Du nói dối, cho nên mới có quyết định như vậy.

Trên điện, Chu Du thấy phản ứng của mọi người, khóe môi cũng khẽ nhếch, đã nói rõ ràng như vậy rồi, nếu còn chưa động tâm tư, thì người này chắc chắn là kẻ ngốc.

Chẳng phải ngay cả Lão Tử phụng hành Vô Vi Tự Nhiên cũng có chút không kìm nén được biểu cảm của mình đó sao, có thể tưởng tượng được sự kích động trong lòng mọi người lúc này.

Chu Du cũng không để mọi người tiếp tục suy tư, trực tiếp thừa thắng xông lên: "Chỗ thiếu sót của các ngươi ta đã chỉ ra, sau này có thể tự mình bù đắp!" "Lần này ta thay sư phụ khảo hạch, đương nhiên phải minh điển chính pháp!" "Hãy lắng nghe Đại Đạo!" "Sư viết: Thượng Thi Bành Cư, trú tại đầu và các khớp xương, trừng phạt Nguyên Thần, Đan Điền, có thể khiến người đầu nặng mắt hoa chảy nước mắt, là sâu bọ dơ bẩn đồng thanh, đục khoét Chân Nguyên của người khô héo." "Sư viết: Trung Thi Bành Chí, thích mê hoặc ngũ vị, tham ái ngũ sắc, trú tại tâm và bụng, trừng phạt Trung Tiêu, có thể khiến người tâm mê quên mất, đục khoét lỗ huyệt của người." "Sư viết: Hạ Thi Bành Kiểu, trú tại chân và tỳ vị, trừng phạt Hạ Quan, tổn thương Khí Hải, ham muốn dục vọng, không thể kiềm chế mệnh lệnh khiến người tủy khô gân cứng, thịt tiêu ý mỏi, Ngũ Lao Thất Thương." "Ba Thi này, mượn thiện, ác, chấp niệm bản ngã của chính mình mà chém xuống, có thể tịnh hóa bản thân không tạp niệm, lĩnh ngộ có thu hoạch Tam Thi hợp nhất, lại dung hợp như một có thể đắc Hỗn Nguyên!" … Chu Du khai giảng Đại Đạo tự nhiên phi phàm, trước đây khi một đám Thiên Đạo Thánh Nhân khai giảng, chẳng qua

chỉ là dị tượng liên miên trên đại điện, bên ngoài đại điện lại không có chút động tĩnh nào.

Không phải nói những Thiên Đạo Thánh Nhân này như thế nào, mà là đạo trường này vốn dĩ nằm xa Hồng Hoang, lực lượng Thiên Đạo ảnh hưởng không lớn, thêm vào đó là Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du trấn áp, khi mọi người khai giảng mới không có quá nhiều dị tượng.

Mà theo tiếng Đạo âm của Chu Du vang lên, không những trên đạo trường dị tượng liên miên, ngay cả vùng Hỗn Độn hư không nơi đạo trường tọa lạc cũng sinh ra chút dao động, thậm chí khi Đạo âm của Chu Du vang lên, Hỗn Độn triều tịch đang cuồn cuộn trong hư không cũng trở nên bình tĩnh lại.

Vô tận linh quang huyền chi hựu huyền từ trong đạo trường tràn ra, chiếu sáng cả vùng hư không thành sắc thất thải, động tĩnh như vậy ngay cả chúng sinh Hồng Hoang cũng đều có chút cảm giác.

Những Đại Năng Hồng Hoang đã xuất phát ngay lập tức khi nghe tin Chúc Long khai giảng Đại Đạo trong Hỗn Độn, lúc này cũng đã đến Hỗn Độn hư không bên ngoài Hồng Hoang.

Nhận thấy sự biến hóa sinh ra trong Hỗn Độn hư không, từng người một cũng đều ngẩn ra tại chỗ, ngay sau đó một đám Đại Năng Hồng Hoang cũng cảm nhận được từng tia Đạo âm từ sâu trong Hỗn Độn truyền đến.

Mà chính những tia Đạo âm gần như hư vô này lại khiến Cảnh giới đã nhiều năm không đột phá của mọi người sản sinh chút dao động, cảm giác như vậy cũng khiến một đám Đại Năng Hồng Hoang ai nấy đều mặt đỏ bừng mắt sáng rực.

Mọi người không ngờ rằng chưa kịp nghe Đạo đã có thể có biến hóa như vậy, nếu nghe Thánh Nhân Đại Đạo, e rằng sẽ phá cảnh ngay

tại chỗ.

Nghĩ đến đây, một đám Đại Năng Hồng Hoang không còn kìm nén được tâm trạng xao động, ai nấy đều thi triển sở học cả đời, hướng về hư không sâu trong Hỗn Độn mà đi.

Đương nhiên, không lo lắng mọi người sẽ bị lạc trong Hỗn Độn, Chúc Long giảng Đạo và Đạo Tổ Tử Tiêu Cung khai giảng trước đây không giống nhau.

Ngoại trừ khảo nghiệm bên ngoài đạo trường, cũng không thiết lập bất kỳ hạn chế nào, thêm vào đó là ảnh hưởng của việc Chu Du khai giảng, đạo trường lúc này cũng giống như ngọn hải đăng trên biển vậy. … Ngay lập tức khi dị tượng xuất hiện trong Hỗn Độn hư không, Chu Du liền cảm nhận được.

Chu Du không hề bất ngờ về dị tượng Hỗn Độn, phải biết rằng ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân khai giảng Đại Đạo cũng có thể gây ra động tĩnh không nhỏ trong Hỗn Độn, bản thân mình là một tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Đỉnh Phong sắp khai giảng Đại Đạo, có dị tượng hoành tráng như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Đương nhiên, dị tượng như vậy có thể hiển hóa ra, là do Chu Du không có ý định che giấu.

Tin tức Chúc Long khai giảng Đại Đạo đã truyền khắp Hồng Hoang, vô số Đại Năng Hồng Hoang đã đến Hỗn Độn, Chu Du cũng muốn nhân cơ hội này để mở đầu tốt đẹp cho việc Thánh Nhân giảng Đạo, khiến một đám Đại Năng Hồng Hoang có chút kỳ vọng.

Như vậy, khi Chúc Long giảng Đạo, mọi người Hồng Hoang mới càng thêm nghiêm túc, Chúc Long mới thu hoạch được càng lớn.

Nếu không như vậy, Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du tán ra, bên ngoài đạo trường tuyệt đối sẽ không có chút động tĩnh nào.

Sau khi cảm nhận được biến hóa của Hỗn Độn, Chu Du liền không còn quan tâm nữa, tiếp tục khai giảng phép thành Đạo Hỗn Nguyên cho mọi người!

Đối với động tĩnh trong Hỗn Độn, mọi người trong điện tự nhiên không có chút cảm giác nào.

Một mặt là lúc này mọi người đang chìm đắm trong Đại Đạo mà Chu Du giảng, mặt khác, Thiên Đạo chi lực mà mọi người nắm giữ không có cách nào xuyên qua cấm chế của đạo trường.

Không phải nói Thiên Đạo chi lực không bằng pháp lực Hỗn Nguyên hiện tại của Chu Du, mà là những Thiên Đạo Thánh Nhân này chỉ có thể mượn một phần Thiên Đạo chi lực quyền hành mà thôi.

Hiện tại cũng chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân hiển hóa mới có thể thôi động Thiên Đạo chi lực chân chính, thực lực hiện tại của Chu Du tự nhiên vẫn chưa phải là đối thủ của Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Bất quá, hiện tại Thiên Đạo vẫn chưa đủ hoàn chỉnh, đây cũng là lý do Chu Du có thể dựa vào thực lực Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên để ảnh hưởng đến việc Hồng Quân Hợp Đạo.

Quay lại trên điện đạo trường, Chu Du giảng bài này liền mất mấy ngày, mọi người trong điện nghe cũng như si như dại.

Chẳng cần nói Chu Du vốn là dựa vào Tam Thi Đại Đạo chứng đắc Hỗn Nguyên, đối với Tam Thi hợp nhất càng không còn gì xa lạ, cho dù Chu Du không phải dựa vào Tam Thi chi đạo để thành tựu Hỗn Nguyên Đại La, thì với Cảnh giới hiện tại của Chu Du để xiển thuật Hỗn Nguyên chi đạo từ căn bản nhất, hơn nữa Đại Đạo mà Chu Du giảng không có chút khó hiểu nào, mọi người có mặt tự nhiên hoàn toàn chìm đắm vào trong đó.

“Sư viết: Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo

pháp Tự Nhiên, Tam Thi đã chém, chấp niệm đều tụ, nếu Tam Thi hợp nhất, chấp niệm sẽ tan biến!" … Đạo âm của Chu Du trong điện vấn vương không dứt, mọi người khi thì vui mừng tán thưởng, khi thì lẩm bẩm khó hiểu.

Cho đến khi giọng nói của Chu Du ngừng lại, mọi người vẫn chìm đắm trong Đại Đạo mà Chu Du giảng, không có chút ý tứ tỉnh táo nào.

Tuy nói những gì Hậu Thổ giảng về sự lĩnh ngộ của bản thân đã cung cấp cho mọi người một con đường chứng Đạo đơn giản và dễ thực hiện, nhưng Chu Du cũng không thay đổi ý định của mình.

Khi khai giảng Tam Thi Đại Đạo, không những giảng ra Đại Đạo tổng cương, mà còn cung cấp cho mọi người một phương pháp chứng Đạo phổ biến.

Đó chính là kết hợp cơ chế chém Tam Thi, loại bỏ chấp niệm ẩn chứa trong Tam Thi, rồi nối lại nhân quả đã chém trước đây, từ đó kết thúc nhân quả, khiến Tam Thi trở về trạng thái nguyên thủy, như vậy liền có thể Tam Thi hợp nhất.

Sở dĩ Chu Du lúc này vẫn lựa chọn giảng ra phương pháp chứng Đạo đã chuẩn bị từ trước, không chỉ vì để hoàn thành mục tiêu giáo huấn mọi người với tư cách là đại sư huynh, mà quan trọng hơn là để làm nổi bật sự giản tiện và khả thi của phương pháp Luân Hồi chứng Đạo của Hậu Thổ.

Nếu không có phương pháp của Chu Du để so sánh, mọi người làm sao biết được ưu thế của Luân Hồi Đại Đạo của Hậu Thổ, lại làm sao có thể kiên định không lay chuyển mà đi trên con đường chứng Đạo này?

Nhận thấy biểu hiện của mọi người trong điện lúc này, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một nụ cười mãn ý.

Sau lần này, đám Thiên Đạo Thánh Nhân này đã tiến một bước lớn trên con đường Hỗn Nguyên, cách chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La đã không còn xa.

Đợi đến khi Chúc Long khai giảng kết thúc, mọi người tất sẽ đặt phần lớn tâm tư vào việc chứng Đạo Hỗn Nguyên, và chắc chắn sẽ đi trên con đường Luân Hồi chứng Đạo.

Kết quả như vậy không nghi ngờ gì nữa là điều Chu Du mong đợi, cũng không uổng công Chu Du đã tốn công sức như vậy.

Im lặng một lát sau, Chu Du tán phát Nguyên Thần chi lực cảm nhận trạng thái của Chúc Long ở sâu trong nội điện, biết Chúc Long sắp thức tỉnh, trong lòng khẽ động.

Chương 524

Ngay sau đó khẽ hừ một tiếng với mọi người, đánh thức mọi người trong điện.

Lúc này mọi người trong điện đang ở trong trạng thái lĩnh ngộ sâu sắc, tuy nói còn chưa đạt đến đốn ngộ, nhưng cũng sâu sắc hơn so với lĩnh ngộ bình thường, chỉ cảm thấy mỗi thời mỗi khắc đều có cảm ngộ xuất hiện.

Nhưng đúng lúc này liền nghe một tiếng hừ truyền đến, như tiếng sấm rền trực tiếp khiến mọi người giật mình tỉnh giấc.

Mọi người đang chìm đắm trong lĩnh ngộ bị đánh thức, sắc mặt tự nhiên khó coi, nhưng đợi mọi người mở mắt ra nhìn thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của Chu Du trên điện, liền lập tức thu lại sự bất mãn trong lòng, trên mặt cũng vội vàng nở một nụ cười.

Nhận thấy sự thay đổi biểu cảm của mọi người, Chu Du cũng không để ý chút nào, trực tiếp mở lời nói với mọi người: "Tam Thi Đại Đạo do Sư tôn truyền xuống ẩn chứa vô thượng ảo diệu, lần này ta đã truyền Đại Đạo tổng cương cho các ngươi, các ngươi còn cần nghiền ngẫm cẩn thận!" "Phải biết rằng Đại Đạo Tam Thiên, Tam Thi thành Đạo chi lộ cũng vô tận, điều ta vừa giảng chỉ là một trong số đó, các ngươi không cần câu nệ phương pháp chứng Đạo cụ thể!" "Kết hợp những gì bản thân lĩnh ngộ để lĩnh hội luận cương, khi có được thu hoạch liền là cơ duyên chứng Đạo của các ngươi!" Giọng Chu Du vừa dứt, mọi người đều cúi mình hành lễ.

"Đa tạ sư huynh chỉ điểm, chúng ta tất không cô phụ lời giáo huấn của lão sư!" "Đa tạ sư huynh chỉ điểm, chúng ta tất không cô phụ lời giáo huấn của lão sư!" … Nghe thấy giọng nói của mọi người, trên

mặt Chu Du cũng nở một nụ cười, vẫy tay với mọi người, sau đó tiếp tục nói: "Như vậy thì tốt!" "Các ngươi có thành tựu, cũng không uổng phí lần khảo hạch này!" "Tiếp theo các ngươi tự mình lĩnh ngộ, đợi người nghe Đạo đến nơi, việc giảng Đạo liền chính thức bắt đầu!" Chu Du nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng, thân ảnh trực tiếp biến mất vào nội điện.

Mọi người trong điện cảm nhận được khí tức của Chu Du biến mất, ai nấy cũng đều thở dài một hơi, chỉ trách áp lực Chu Du ban cho quá lớn.

Đương nhiên, Chu Du rời đi, mọi người cũng không giao lưu với nhau, dù sao mọi người vừa mới bị đánh thức khỏi lĩnh ngộ, tự nhiên phải nhanh chóng sắp xếp những gì vừa lĩnh hội, thế là đại điện lại rơi vào trầm tịch.

Trong lòng mọi người lúc này không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, trong quá trình nghe vị sư huynh này của Chu Du giảng Đạo, trong lòng mọi người cũng càng thêm xác định, Luân Hồi chứng Đạo chi pháp chính là lựa chọn hàng đầu.

Tuy nói mọi người có những lĩnh ngộ riêng của mình, nhưng đúng như Chu Du vừa giảng, những lĩnh ngộ của mọi người đều có những khuyết điểm riêng.

Không phải thiếu khế cơ thì là thiếu điểm mấu chốt, có khi còn một bước sai lầm liền không còn cơ hội nào nữa, xa không bằng phương pháp của Hậu Thổ, cho dù phương pháp của Hậu Thổ tốn không ít thời gian.

Nhưng phải biết rằng mọi người đều là Thánh Nhân Chí Tôn, thứ không thiếu nhất chính là thời gian rồi, vấn đề nào có thể giải quyết bằng thời gian đối với mọi người mà nói đều không phải là vấn đề.

Có lãng phí thời gian hay không mọi người cũng không để ý, quan

trọng là lãng phí thời gian mà không có chút thu hoạch nào.

Hơn nữa, điều khó có được nhất là khác với phương pháp chứng Đạo mà mọi người lĩnh ngộ, Luân Hồi chứng Đạo chi pháp không những không có chút nguy hiểm nào, mà còn có thể khiến mọi người thực sự cảm nhận được mình cách chứng Đạo bao xa, đây mới là căn bản khiến mọi người tranh nhau như vịt.

Lĩnh ngộ Luân Hồi chi đạo dùng phép Luân Hồi rửa sạch chấp niệm Tam Thi, một là có thể khiến người ta có chút lĩnh ngộ về Luân Hồi Đại Đạo, hai là có thể khiến người ta chứng Đạo Hỗn Nguyên không có rủi ro, mọi người đương nhiên càng thêm nhiệt thiết với Luân Hồi chứng Đạo chi pháp! … Tuy nói mọi người trên điện đã xác định phương hướng chứng Đạo, cũng đã có phương pháp chứng Đạo, nhưng trong lòng lại không có sự kích động như tưởng tượng, ngược lại ánh mắt ai nấy đều có chút bất lực.

Rõ ràng có Cơ Duyên lớn như vậy, mọi người lại không có chút cơ hội nào để nắm bắt, kết quả như vậy không nghi ngờ gì nữa khiến mọi người vô cùng thất vọng.

Mãi cho đến một lát sau mọi người mới bình phục tâm tư, ánh mắt đầy phức tạp nhìn về phía Hậu Thổ trên đại điện.

Nhìn thân ảnh Hậu Thổ, trong lòng mọi người cũng suy nghĩ miên man.

Nếu khi Hậu Thổ chứng Đạo mình không ra tay, thì có lẽ ngày hôm nay đã có thể buông bỏ thân phận mà luận Đạo với Hậu Thổ một phen.

Bất quá, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, mọi người liền cắt đứt niệm tưởng đó.

Nhân quả ngăn Đạo làm sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy, cho

dù hiện tại Hậu Thổ tự mình nói ra tha thứ cho mọi người, mọi người cũng không dám tin, thật sự là nhân quả quá lớn.

Nghĩ xong những điều này, mọi người cũng không hẹn mà cùng thở dài một tiếng, đồng thời trong lòng thoáng qua một tia hối hận.

Đương nhiên, tia hối hận này cũng bị mọi người trực tiếp dập tắt, những gì Thánh Nhân Chí Tôn làm đều xuất phát từ bản tâm, làm gì có chuyện hối hận, ngay sau đó mọi người cũng thu lại ánh mắt, lần nữa rơi vào trầm tư.

Mà Nữ Oa là người duy nhất trong số các Thánh có mặt không có mối thù ngăn Đạo với Hậu Thổ, cũng không có ý định giao lưu với Hậu Thổ.

Vốn dĩ hai người cũng không có quá nhiều giao tình, chẳng qua là cùng dưới trướng Đạo Tổ, thêm vào đó là ảnh hưởng của Vu Yêu Đại Kiếp, khiến mối quan hệ giữa hai người càng thêm xa cách.

Cho dù đã trở thành Thánh Nhân, đã hiểu rõ Đại Thế Hồng Hoang không thể làm trái, nhưng Thánh Nhân phi thị vô tình, cho nên Nữ Oa cũng không có chút tâm tư giao lưu với Hậu Thổ.

Lúc này Hậu Thổ đang chìm đắm trong lĩnh ngộ Đạo, Đại Đạo mà Chu Du vừa giảng cũng đã cho Hậu Thổ nguồn cảm hứng cực lớn, căn bản không hề cảm nhận được ánh mắt của mọi người.

Phải biết rằng khi Đạo Tổ Tử Tiêu Cung giảng Đạo, Hậu Thổ vẫn còn là thân Tổ Vu, tuy có một tia Nguyên Thần ẩn tàng nhưng lại chưa hiển hóa, thu hoạch từ Tam Thi Đại Đạo mà Đạo Tổ Hồng Quân giảng rất ít ỏi.

Bây giờ Hậu Thổ đã chứng Đạo thành Thánh, thu hoạch tự nhiên không thể sánh bằng lúc đó, thêm vào đó là Chu Du vì muốn mọi người tu hành pháp Luân Hồi chứng Đạo mà cố ý dẫn dắt mọi người,

lần này thu hoạch của Hậu Thổ cũng là lớn nhất trong số Chư Thánh, cho nên ngay khi Chu Du rời đi, Hậu Thổ liền chìm đắm vào trong lĩnh ngộ Đạo.

Đương nhiên, cho dù Hậu Thổ có cảm nhận được ánh mắt của mọi người, e rằng cũng sẽ không để ý chút nào, càng không thể nói tha thứ cho những gì mọi người đã làm, đại phương mà giúp đỡ mọi người tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo.

Nếu không phải Hậu Thổ thực lực không đủ, e rằng đã sớm tìm mọi người để kết thúc nhân quả rồi.

Theo mọi người trên điện lĩnh ngộ Đạo, đại điện lại lần nữa rơi vào trầm tịch, đúng lúc này, trong nội điện, Chúc Long cũng chậm rãi mở đôi mắt.

Vừa tỉnh lại, Chúc Long liền nhìn thấy Chu Du đang ngồi khoanh chân trước mặt, nhìn thân ảnh Chu Du, Chúc Long cũng hít sâu một hơi, sau đó vẻ mặt cảm khái nói: "Lần này có thể chứng Đạo thành công, hoàn toàn nhờ vào ngô nhi!" "Nếu không phải chí bảo con tặng, e rằng ta khó vượt qua kiếp nạn này!" "Chỉ tiếc Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên bản nguyên tổn hại nặng, không biết bao giờ mới có thể khôi phục!" Nghe Chúc Long nói, trong mắt Chu Du cũng thoáng qua một tia dị sắc, không phải nói linh bảo bị tổn hại khiến Chu Du đau lòng, mà là nhớ lại cảnh Chúc Long độ kiếp trước đó có chút sợ hãi.

"Tôi cũng không ngờ, phụ hoàng chứng Đạo lại dẫn đến Tử Tiêu Thần Lôi tẩy lễ!" "Vạn hạnh phụ hoàng thuận lợi chứng Đạo thành công, cho dù có chút tổn thương cũng không đáng là gì!" "Hơn nữa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên là Tiên Thiên mà sinh, bản nguyên không bị hủy diệt hoàn toàn, khôi phục chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa lần này trải qua Tử Tiêu Thần Lôi tẩy lễ, đợi đến khi khôi

phục, nói không chừng phẩm giai còn thăng thêm một cấp độ, ngay cả cấp độ chí bảo cũng không còn xa!" Nghe trong miệng Chu Du nhắc đến Tử Tiêu Thần Lôi, trong mắt Chúc Long cũng thoáng qua một tia sợ hãi, nửa lúc sau mới chậm rãi nói: "Quả thực như vậy, sự xuất hiện của Tử Tiêu Thần Lôi thật sự đã dọa ta một trận lớn!" "Nếu không phải có con dặn dò trước đó, thêm vào đó là linh bảo bên mình, ta e rằng lúc đó đã mất hết tự tin!" "Nhưng cho dù có chuẩn bị bao nhiêu đi nữa, vẫn không bằng uy của Đại Đạo, lần này có thể thành công chứng Đạo, thật sự có chút may mắn!" "Khi Tử Tiêu Thần Lôi giáng xuống, hủy diệt thân thể và Nguyên Thần của ta, ta thật sự tưởng mình sẽ thân tử Đạo tiêu, không ngờ lại có Khí Vận chi lực xuất hiện gia trì, điều này mới khiến ta lật ngược tình thế trong tuyệt cảnh!" Nói đến đây, trên mặt Chúc Long tràn đầy kích động, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu Du nói: "Vẫn là ngô nhi nhìn xa trông rộng!" Nghe Chúc Long khen ngợi, trong mắt Chu Du cũng thoáng qua một tia hổ thẹn, sau đó vẫy tay với Chúc Long, vẻ mặt cười khổ nói: "Phụ hoàng lần này đã nghĩ sai rồi, con cũng không ngờ Khí Vận chi lực lại có hiệu dụng như vậy!" "Vốn dĩ con muốn ra tay giúp phụ hoàng vào thời khắc cuối cùng, tuy nói như vậy sẽ mất đi cơ hội thành tựu Hỗn Nguyên Đại La, nhưng cũng có thể bảo toàn sinh cơ của phụ hoàng!" "Chỉ là con vừa chuẩn bị ra tay, lại cảm nhận được Khí Vận chi lực xuất hiện, điều này mới khiến con không ra tay can thiệp!" "Cho nên phụ hoàng khen ngợi, con thật sự có chút nhận mà hổ thẹn!" Nghe xong lời Chu Du nói, Chúc Long cũng ngẩn người tại chỗ, sau đó ánh mắt cũng có chút đỏ hoe.

Chúc Long không ngờ Chu Du lại có ý định như vậy.

Chu Du nói thật đơn giản nhưng với tư cách là người ứng kiếp, Chúc Long lại rất rõ ràng về rủi ro trong đó.

Phải biết rằng kiếp nạn chứng Đạo là do Đại Đạo sinh ra, nhắm

vào người độ kiếp, người khác không có cách nào tham gia vào.

Nếu không như vậy Chu Du cũng sẽ không trực tiếp giải trừ ràng buộc với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên rồi giao cho Chúc Long.

Nếu có người ngoài trực tiếp tham gia vào việc độ kiếp của người ứng kiếp, thì không nghi ngờ gì nữa đó là khiêu khích uy nghiêm của Đại Đạo, đến lúc đó Lôi kiếp giáng xuống sẽ không chỉ nhắm vào người ứng kiếp, e rằng sẽ giáng xuống Lôi kiếp hủy diệt để hủy diệt những người tham gia Lôi kiếp.

Bề ngoài Chu Du ra tay chỉ cần giải quyết một đạo Tử Tiêu Thần Lôi này, nhưng trên thực tế lại là mạo hiểm nguy cơ vẫn lạc.

Nếu không có Khí Vận chi lực xuất hiện, e rằng hai người thật sự không biết sẽ có kết cục gì, thậm chí có khả năng hai người đều thần hồn câu diệt, triệt để thân tử Đạo tiêu.

Sự lựa chọn của Chu Du làm sao có thể không khiến Chúc Long cảm động?

Nhớ lại từ khi Đại kiếp vẫn lạc đến nay, đều là Chu Du một mình chống đỡ, không những khiến Long tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa ngày hôm nay, mà còn cam nguyện từ bỏ Đạo hạnh của bản thân mạo hiểm nguy cơ thân vẫn để giải cứu chính mình, Chúc Long cũng vô cùng cảm khái, trong mắt tức thì chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Nhìn thần tình Chúc Long, trên mặt Chu Du cũng thoáng qua một nụ cười bất lực: "Phụ hoàng không cần cảm thương!" "Bất luận kết quả thế nào, chung quy là tốt đẹp!" Nghe Chu Du nói, trên mặt Chúc Long cũng hiện lên một tia kích động, sau đó vẻ mặt cảm khái nói: "May mắn có ngô nhi, ta và Long tộc mới có ngày hôm nay!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc và chân thành của Chúc Long, trên mặt Chu Du cũng

hiện lên một tia tự hào, bất quá sau đó Chu Du liền thu lại tâm tư, sau đó mỉm cười nói với Chúc Long: "Nếu không có phụ hoàng, con có thể xuất thế hay không còn chưa biết!" "Phụ tử chúng ta không cần tương khen nhau nữa đi!" "Vì phụ hoàng đã tỉnh lại, chúng sinh Hồng Hoang cũng sắp đến rồi, phụ hoàng vẫn nên chuẩn bị khai giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo đi!" Nghe Chu Du nói, Chúc Long thu lại sự cảm thương trong lòng, vội vàng đáp: "Ngô nhi nói đúng!" "Lần này ta cũng đã chuẩn bị thỏa đáng rồi!" … Cảm nhận được sự tự tin trong lời Chúc Long, trên mặt Chu Du cũng nở một nụ cười.

Đối với lời Chúc Long nói đã chuẩn bị thỏa đáng, Chu Du không hề nghi ngờ, dù sao biến hóa khí tức của Chúc Long cũng không thể che giấu Chu Du, ngay khi Chúc Long tỉnh lại Chu Du đã cảm nhận được biến hóa của Chúc Long, biết rõ Chúc Long thu hoạch không nhỏ.

Trên thực tế, lần này Chúc Long bế quan thời gian không dài, nhưng cũng có tiến bộ không nhỏ, biểu hiện rõ rệt nhất chính là Cảnh giới hư phù trước đó đã trở nên vô cùng vững chắc.

Trước đây Chúc Long độ kiếp xong tiếp nhận Đại Đạo tẩy lễ, thành công tấn thăng đến Cảnh giới Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên.

Tuy nói đột phá là chuyện nước chảy thành sông, nhưng ngại Chúc Long đột phá thành Hỗn Nguyên thời gian quá ngắn, không thể hoàn toàn điều khiển thực lực Thánh Cảnh, cho nên thỉnh thoảng sẽ có từng tia khí tức ngoại tiết ra ngoài.

Lần này lắng đọng mấy ngày, quanh thân Chúc Long cũng viên mãn như một, không còn chút khí tức nào thoát ra nữa.

Từ đó có thể biết Chúc Long đã hoàn toàn quen thuộc với Cảnh giới hiện tại, cho dù chưa hoàn toàn nắm giữ thủ đoạn Hỗn Nguyên Đại La, cũng không khác biệt là bao.

Đợi đến khi Chúc Long nói xong, Chu Du cũng gật đầu với Chúc Long, ngay sau đó mở lời nói: "Vì phụ hoàng đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy con sẽ mở rộng đạo trường, để chúng sinh Hồng Hoang cũng được nhìn thấy tôn Thánh Nhân thứ hai của Long tộc và Nhân tộc!" Nghe lời nói khí thế bàng bạc của Chu Du, Chúc Long cũng bị ảnh hưởng.

"Lời này rất hay, ta có thể thành Đạo là thành tựu của tộc ta, lần này cũng là vinh diệu của tộc ta!" Chu Du nghe vậy nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, sau đó Chu Du không còn giao tiếp với Chúc Long nữa, mà chuyển hướng nhìn ra bên ngoài đại điện.

Chương 525

Đợi đến khi Chu Du cảm nhận được vô số đạo khí tức trong Hỗn Độn, liền trực tiếp vẫy tay về phía bên ngoài điện.

Theo động tác của Chu Du, chính môn của đại điện nơi Chư Thánh tọa lạc cũng tức thì mở ra, ngay sau đó khí linh dục bao trùm trên đạo trường chậm rãi bay lên, Hỗn Độn triều tịch xung quanh đạo trường dần dần lui tàn, cuối cùng cả vùng Hỗn Độn hư không chỉ còn lại một tòa đạo trường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt sừng sững giữa không trung.

Không còn Hỗn Độn chi khí che chắn, cảnh tượng trên đạo trường cũng vô cùng rõ ràng, sự tồn tại hùng vĩ như vậy hiển lộ ra ngoài, cũng khiến mỗi một Đại Năng Hồng Hoang đến nơi cảm nhận được sự vĩ đại độc nhất vô nhị của Thánh Nhân.

Sự biến hóa đột ngột của đạo trường cũng khiến một đám Thánh Nhân trên đại điện giật mình tỉnh giấc.

Xuyên qua điện môn đã mở, mọi người trên điện nhìn thấy sự biến hóa bên ngoài đạo trường, nhìn thấy Hỗn Độn triều tịch dần dần lui tàn, trên mặt mọi người cũng thoáng qua một tia không tự nhiên.

Mãi đến một lát sau, thân ảnh Chu Du và Chúc Long xuất hiện trên đại điện, thần tình trên mặt mọi người mới khôi phục như thường.

Nhận thấy thân ảnh hai người xuất hiện, mọi người trên điện cũng đều mở lời: "Kính chào sư huynh, chúc mừng Chúc Long đạo hữu!" "Kính chào sư huynh, chúc mừng Chúc Long đạo hữu!" … Nghe thấy giọng nói của mọi người, Chúc Long cũng vội vàng đáp lời: "Các vị Đạo hữu khách khí rồi!" "Lần này ta vốn dĩ muốn luận Đạo với các vị Đạo hữu một phen, nhưng ngại việc truyền Đạo cần bế quan lĩnh ngộ

Đạo, có chỗ chậm trễ xin lượng thứ!" Nghe xong lời Chúc Long, mọi người có mặt cũng vội vàng lắc đầu.

"Đạo hữu quá khách khí rồi, khi Đạo hữu bế quan, sư huynh thay sư phụ khảo hạch, chúng ta thu hoạch cũng không nhỏ!" "Đúng là như vậy, được sư huynh chỉ điểm, chúng ta thu hoạch không nhỏ, hơn nữa Chúc Long đạo hữu khai giảng Đại Đạo cho chúng sinh Hồng Hoang là đại sự, chuyện luận Đạo không vội không vội!" … Nghe Chúc Long và mọi người đối thoại, Chu Du chỉ cảm thấy có chút nhàm chán, ngay sau đó không đợi mọi người tiếp tục mở lời, trực tiếp nói với mọi người: "Chúng sinh Hồng Hoang sắp đến rồi!" Nghe giọng Chu Du, mọi người trên điện tức thì ngừng lại, sau đó ai nấy đều nhìn ra bên ngoài đạo trường.

Không còn Hỗn Độn chi khí che chắn, cảnh tượng bên ngoài đạo trường cũng đều lọt vào mắt mọi người.

Phải nói rằng cho dù có Hỗn Độn chi khí che chắn, mọi người chỉ cần tán phát Nguyên Thần chi lực cũng có thể dễ dàng cảm nhận được, nhưng dù sao đây cũng là sân nhà của Chúc Long, còn có Chu Du, vị đại sư huynh kia nữa, mọi người cũng không dám phóng túng như vậy, bất đắc dĩ chỉ có thể như thế, mọi người cũng sợ bị Chu Du để ý.

Phải biết rằng theo một loạt động tác của Chu Du, lúc này mọi người đối với Chu Du đã kiêng kỵ sâu sắc.

Đường đường Thánh Nhân Chí Tôn lại nhát gan như vậy cũng là hiếm thấy, chỉ có thể nói thực lực Chu Du quá đỗi khủng bố, khiến mọi người không dám nảy sinh chút tâm tư nào khác.

Nhận thấy phản ứng của mọi người, trong mắt Chu Du thoáng qua một tia mãn ý, sau đó mới mở lời nói với Chúc Long bên cạnh: "Phụ hoàng có thể ngồi xuống chờ một lát, đợi chúng sinh vượt qua khảo

nghiệm đến nơi, liền có thể bắt đầu giảng Đạo!" Nghe Chu Du nói, Chúc Long cũng mỉm cười gật đầu.

"Mọi việc đều nghe theo sắp xếp của ngô nhi!" Nói xong, dưới sự chỉ dẫn của Chu Du, Chúc Long cũng ngồi xuống vị trí đầu điện mà trước đây Chu Du đã ngồi, còn Chu Du thì lại hóa ra một tấm bồ đoàn khác đặt ở phía dưới Chúc Long không xa rồi khoanh chân ngồi lên.

Lần khai giảng này là Chúc Long truyền Đạo cho chúng sinh Hồng Hoang, vị trí thượng thủ vốn dĩ là chuẩn bị cho Chúc Long, Chu Du tự nhiên sẽ không lấn át chủ nhà.

Hơn nữa, Chúc Long là sinh phụ của Chu Du, Chu Du cũng không thể để Chúc Long ngồi ghế dưới, vừa rồi khi khảo hạch một đám Thánh Nhân, Chúc Long không có mặt, Chu Du là đại sư truyền Đạo, cho nên mới trực tiếp ngồi ở vị trí đầu điện.

Đợi đến khi hai người ngồi xuống, Chu Du tiếp tục mở lời nói với mọi người bên dưới: "Chúng ta đều là người Hồng Hoang, may mắn chứng Đạo cũng là nhờ Đại Thế Hồng Hoang!" "Hồng Hoang ngày càng hưng thịnh, chúng ta cũng có thể có được sự tăng ích, bởi vậy thường có chuyện truyền Đạo!" "Đã là truyền Đạo, thì chính là chỉ rõ phương hướng Đại Đạo, bởi vậy người chưa nhập Đại Đạo không thể nghe khinh suất, nếu không sẽ không có chút thu hoạch nào, e rằng sẽ có khó khăn ngăn Đạo, lần này thiết lập khảo nghiệm cũng vì vậy!" "Đạo vô thường hình, pháp vô thường thái, cùng các sư đệ cùng nhau cố gắng!" Nghe xong lời Chu Du nói, trong lòng mọi người ngoài sự kinh ngạc, cũng sinh ra một tia kính phục.

Sở dĩ một đám Thiên Đạo Thánh Nhân này lại cảm thấy có chút kinh ngạc, là vì mọi người không ngờ Chu Du lại nói những điều này với mình.

Còn nguyên nhân của sự kính phục tự nhiên là Cảnh giới của Chu

Du như vậy, vẫn còn có thể suy nghĩ cho những tu sĩ bình thường, đây là điều mà mọi người không thể làm được.

Theo lý mà nói, Thánh Nhân bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, mọi người đáng lẽ phải có chút khinh bỉ lời Chu Du nói, làm sao lại sinh ra tâm tư kính phục?

Thật sự là lời nói của Chu Du đã khiến một đám Thiên Đạo Thánh Nhân này sản sinh chút cộng hưởng, vì lúc này mọi người đối với việc mình trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân có chút hối hận.

Chỉ cảm thấy mình lúc đó chính là bị vị trí Thánh Nhân làm mờ mắt, nếu lúc đó có người như Chu Du mà suy nghĩ cho mình, có lẽ mình không nhất định sẽ đi trên con đường này.

Hiện tại, Thiên Đạo Thánh Nhân tuy là chí tôn vô thượng, nhưng cũng bị Thiên Đạo giam cầm, xa không bằng Hỗn Nguyên Đại La tự tại.

Đạo lý Đại Đạo không thể truyền một cách dễ dàng chính là như vậy, nếu một người chưa từng xác định rõ theo đuổi Đại Đạo của bản thân, mà đến nghe Thánh Nhân chi Đạo, đợi người này cảm nhận được sự huyền diệu của Thánh Nhân Đại Đạo, trong mắt e rằng chỉ còn lại một con đường Đại Đạo mà Thánh Nhân giảng, sẽ không bao giờ tìm kiếm tham ngộ Đại Đạo khác, từ đó vĩnh viễn chỉ có thể truy đuổi bước chân tiền nhân. … Đương nhiên, nếu Chu Du biết được suy nghĩ của mọi người lúc này, e rằng cũng phải ngây người tại chỗ, không phải vì điều gì khác, đơn thuần bị sự mặt dày của những người này chấn động.

“Cây không da chắc chết; người không mặt nợ trời!” Tuy nói Chu Du biết rõ những Thiên Đạo Thánh Nhân này nói một đằng làm một nẻo, luôn làm những chuyện âm mưu tính toán, nhưng cũng không thể ngờ mọi người lại có những suy nghĩ trần trụi, trơ trẽn như vậy.

Phải biết rằng mọi người thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân không phải là Đạo Tổ Hồng Quân cố ý dụ dỗ, mà là mấy người này tự mình chủ động cầu được.

Ngày Đạo Tổ Tử Tiêu Cung khai giảng, mọi người có mặt sớm đã bước vào Cảnh giới Đại La, xác định rõ Đại Đạo mà mình tu luyện, căn bản sẽ không bị Tam Thi Đại Đạo mà Đạo Tổ Hồng Quân giảng ảnh hưởng.

Dù sao Tam Thi chi đạo nói cho cùng chỉ là một con đường để thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không thể ảnh hưởng đến Đại Đạo bản nguyên mà mọi người đã chọn.

Hơn nữa Đạo Tổ Hồng Quân ban xuống Hồng Mông Tử Khí, cũng chỉ nói rằng mọi người có cơ duyên thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, chưa từng có ý ép buộc mọi người.

Nếu không muốn thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, mọi người hoàn toàn có thể từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, hoặc kiên quyết không dùng Hồng Mông Tử Khí.

Mà mọi người lại không hề có ai lựa chọn, cho dù là hứa xuống hồng nguyện với Thiên Đạo cũng muốn thành tựu Thánh Nhân, điều này làm sao có thể trách được người khác?

Lui vạn bước mà nói, cho dù Đạo Tổ Hồng Quân có ý dẫn dắt, nhưng những Thiên Đạo Thánh Nhân này trước khi thành Thánh đã biết rõ thành Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ có những ẩn họa gì.

Nếu nói mọi người không biết nhược điểm của việc thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, thì lúc này có suy nghĩ như vậy cũng là điều hiển nhiên.

Nhưng mọi người khi chưa chứng Đạo đã biết rõ Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ bị Thiên Đạo hạn chế, mà vẫn có suy nghĩ như vậy

chính là tự lừa dối mình lừa dối người.

Nhận thấy phản ứng của mọi người trên điện lúc này, Chu Du còn tưởng lời nói của mình đã khiến mọi người sản sinh chút cảm ngộ, trên mặt cũng hiện lên một tia mãn ý, ngay sau đó tiếp tục nói: "Các ngươi thiên sinh thần thánh, ngộ tính quả thực phi phàm!" "Một chút cảm ngộ hãy để sau sắp xếp, hãy xem bây giờ tu sĩ Hồng Hoang so với chúng ta lúc đó như thế nào!" Nghe Chu Du nói, mọi người tức thì hoàn hồn, ai nấy cũng vội vàng thu lại tâm tư trước đó, vội vàng mở lời nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của sư huynh!" "Cẩn tuân pháp chỉ của sư huynh!" … Nghe xong giọng nói của mọi người, Chu Du cũng không tiếp tục mở lời, mà vẫy tay với mọi người, ánh mắt trực tiếp đặt trên đạo trường.

Nhận thấy động tác của Chu Du, mọi người trên điện cũng đều ngồi xuống, lần nữa nhìn ra bên ngoài điện.

Ngay khi mọi người ngồi xuống, vô số thân ảnh cũng xuất hiện bên ngoài đạo trường, chính là một đám Đại Năng từ Hồng Hoang đến.

Người đứng đầu tự nhiên chính là Hạo Thiên, chủ nhân Tam Giới Hồng Hoang lúc này, sau đó là Phục Hy dẫn đầu Đại Năng Nhân tộc, một đám Chuẩn Thánh trong Đông Hải Long Cung, cùng với đệ tử của Tam Thanh và những người khác, v.v.

Ai nấy đều là những nhân vật lớn nổi tiếng trong chúng sinh Hồng Hoang, nhưng lại duy độc thiếu Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Trước đây sau trận chiến giữa Hồng Vân và Minh Hà liền rơi vào lĩnh ngộ Đạo, Trấn Nguyên Tử một đường hộ tống Hồng Vân đến Bồng Lai, tự nhiên đã bỏ lỡ cơ duyên lần này!

Một đám Đại Năng Hồng Hoang đến trước đạo trường nhìn thấy đạo trường nguy nga sừng sững trong hư không, cảm nhận được uy

áp từ trên đạo trường truyền đến, Đạo tâm của từng người một cũng có chút chấn động.

Đặc biệt là những Đại Năng đã có kinh nghiệm nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung, trong lòng càng thêm kích động, vì những người này từ đạo trường trước mắt đã nhìn thấy bóng dáng Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, những người này cũng biết đạo trường này không phải Tử Tiêu Cung, dù sao đạo trường trước mắt so với Tử Tiêu Cung càng thêm phiêu diêu, lại có thể trực tiếp cách tuyệt Hỗn Độn triều tịch, vừa nhìn đã biết là do vị thân truyền của Đạo Tổ làm.

Một lát sau mọi người mới hoàn hồn, đợi đến khi một đám Đại Năng Hồng Hoang thu liễm tâm thần, cũng phát hiện ra thềm đá ở rìa đạo trường.

Nhận thấy sự tồn tại của thềm đá, mọi người tức thì phản ứng lại, cho rằng thềm đá này chắc chắn là dùng để khảo nghiệm.

Thánh Nhân khai giảng Đại Đạo là Cơ Duyên vô thượng như vậy tự nhiên là hữu duyên giả đắc chi, chỉ là không biết khảo nghiệm của Thánh Nhân rốt cuộc là nhắm vào điều gì, cho nên trong lòng đa số người có mặt cũng dấy lên chút gợn sóng, có chút khó khăn!

Đương nhiên, những người như Hạo Thiên, Phục Hy, v.v. thì không có sự lo lắng như vậy, dù sao với thực lực của mấy người họ, bất luận loại khảo nghiệm nào cũng không đáng kể.

Đệ tử dưới trướng Tam Thanh và một đám Thánh Nhân khác cũng không có gì phải lo lắng, vì những người này cũng rất rõ ràng, chỉ cần không phải Thánh Nhân cố ý làm khó, thì mình có thể thuận lợi nghe Đạo, hơn nữa tình huống này cơ bản sẽ không xảy ra.

Tuy nói những đệ tử đời thứ hai này cũng biết sư tôn của mình và vị đại sư bá kia không có giao tình tốt, nhưng vị đại sư bá kia vẫn

chưa đến mức hạ thân phận làm khó bọn hậu bối này, cho nên trong lòng mọi người cũng vô cùng bình tĩnh.

Đương nhiên, bất luận trong lòng mọi người lo lắng như thế nào, cũng không có ai dám vượt qua thềm đá mà trực tiếp xuyên vào đạo trường.

Trước tiên không nói uy áp bao trùm trên đạo trường, có thể đi xuyên qua hay không vẫn còn là một ẩn số, cho dù có thực lực đi xuyên qua Hỗn Độn hư không, cũng không có ai đi thử.

Chương 526

Những người có mặt không ai là kẻ ngốc, bên ngoài đạo trường lưu lại thềm đá, ý đồ của Thánh Nhân đã quá rõ ràng rồi, muốn vào đạo trường chỉ có con đường này khả thi.

Ngay khi mọi người bên ngoài đạo trường đang lòng đầy lo lắng, Hạo Thiên đứng đầu đám đông lại có động tác, chỉ thấy Hạo Thiên quay đầu nói với Phục Hy và mấy người sau lưng cùng mấy người Long tộc bên cạnh: "Mấy vị Đạo hữu, ta đi trước một bước!" Nghe giọng Hạo Thiên, Phục Hy cũng gật đầu, chắp tay với Hạo Thiên rồi nói: "Đạo hữu cứ đi trước!" Phục Hy nói xong, mấy người Nhân tộc phía sau cùng mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc bên cạnh cũng vội vàng cúi mình nói: "Thiên Đế cứ đi trước!" Hạo Thiên nghe vậy trên mặt cũng nở một nụ cười, sau đó gật đầu với một đám đệ tử Thánh Nhân, không đợi mọi người trả lời liền trực tiếp quay người đi về phía đạo trường.

Nhận thấy thân ảnh Hạo Thiên, mọi người bên ngoài đạo trường đều nhìn về phía thềm đá, mọi người cũng muốn xem khảo nghiệm của Thánh Nhân rốt cuộc là như thế nào, nhưng cảnh tượng tiếp theo xảy ra cũng khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Chỉ thấy trên thềm đá, Hạo Thiên bước đi thong dong, nhưng lại không có chút động tĩnh hay dị tượng nào xuất hiện.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến mọi người có mặt có chút khó hiểu, lẽ nào đạo thềm đá này chỉ là vật bày trí, không có chút khảo nghiệm nào?

Nếu không thì làm sao lại không có chút động tĩnh nào xuất hiện?

Ngay cả khi Thiên Đế Hạo Thiên thực lực không nhỏ, nhưng

những người có mặt cũng không phải kẻ yếu, một số ít người còn có thực lực mạnh hơn Hạo Thiên một bậc, nhưng ngay cả mấy người này cũng không nhìn ra chút dị thường nào, cho nên cũng không trách mọi người trong lòng sinh nghi.

Bất quá, bất luận có khảo nghiệm hay không, mọi người chung quy vẫn phải đi lên một chuyến, cho nên đợi đến khi Hạo Thiên đi qua bậc thềm, thân ảnh biến mất vào trong đạo trường, bên ngoài đạo trường cũng bắt đầu xôn xao, từng Đại Năng một bắt đầu đi về phía đạo trường.

Đương nhiên, đạo trường đâu đâu cũng là không gian giới tử, thềm đá tự nhiên cũng không ngoại lệ, ngay khi mọi người nhìn thấy thềm đá đã cảm nhận được, cho nên tự nhiên không cần lo lắng chen chúc.

Mà đúng lúc không ít Đại Năng bắt đầu đi lên thềm đá, mấy đạo thân ảnh cũng trực tiếp bị bắn bay ra khỏi thềm đá.

Nhận thấy sự biến cố này, bất luận là Đại Năng đã đi lên thềm đá, hay là những người bên ngoài đạo trường chưa kịp bước chân ra, đều trực tiếp ngẩn người tại chỗ, nhìn mấy đạo thân ảnh đang lộn nhào ở xa, mọi người cũng không hẹn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh. … Lúc này, bất luận là Đại Năng đã đi lên thềm đá của đạo trường, hay là tu sĩ bên ngoài đạo trường, từng người một cũng đều không rời mắt nhìn mấy đạo thân ảnh đang không ngừng lộn nhào trong hư không.

Mãi cho đến khi mấy đạo thân ảnh này dừng lại, cuối cùng rơi xuống trước đạo trường, mọi người mới tạm thời hoàn hồn, ngay sau đó vô số ánh mắt đầy vẻ tìm hiểu cũng đặt lên mấy đạo thân ảnh này bên ngoài đạo trường.

Đợi mọi người nhìn rõ mấy đạo thân ảnh này, cảm nhận được khí tức của mấy người này, mới phát hiện những người bị bắn ra khỏi

thềm đá toàn bộ đều là tu sĩ vừa mới bước vào Đại La Kim Tiên không lâu.

Còn nói vì sao mọi người có thể dễ dàng nhìn ra tu vi của mấy người này dưới sự trấn áp của đạo trường.

Đó là vì mấy người kia đột nhiên bị thềm đá bắn ra, tâm thần cũng sản sinh dao động cực lớn, sau đó lại bị nhiều Đại Năng như vậy chú ý.

Từng người một Đạo tâm chấn động, khí tức hỗn loạn, thậm chí còn có một hai thân ảnh run rẩy, suýt chút nữa không duy trì được tu vi Đại La mà rớt cảnh giới.

Nhận thấy biểu hiện của những người này, trong lòng mọi người cũng đã rõ ràng, những người bị thềm đá bắn ra này, chắc chắn là bị cưỡng ép đề thăng đến cảnh giới Đại La, nếu không sẽ không có tình huống như vậy xảy ra.

Phát hiện này cũng khiến mọi người có mặt thở phào nhẹ nhõm, vốn dĩ mọi người còn tưởng trên thềm đá đã xảy ra biến cố mà mình không biết.

Nếu mình không biết gì mà cũng bị thềm đá bắn ra, thì chẳng phải đã mất đi đại Cơ Duyên lần này rồi sao, ngay cả mất đi đại Tạo Hóa như thế nào cũng không biết, e rằng sẽ tức chết mất!

Hiện tại nhìn rõ tu vi của mấy người bị bắn ra, trong lòng mọi người mới có chút tự tin.

Ít nhất cũng biết việc vào đạo trường không phải không có khảo nghiệm, chỉ là khảo nghiệm nhắm vào tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên.

Mà mấy người bị bắn ra kia tuy đã bước vào Đại La Kim Tiên, nhưng Cảnh giới cực kỳ hư phù, thậm chí có thể còn chưa quen thuộc với sự huyền diệu của Cảnh giới Đại La, tự nhiên không được coi là

tu sĩ Đại La chân chính.

Hiểu rõ những điều này, mọi người đều thu lại ánh mắt, không còn chú ý đến mấy người này nữa, quay lại tiếp tục đi về phía thềm đá.

Bất quá, lúc này bước chân của mọi người so với trước đó hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều, dù sao mọi người cũng không rõ trên thềm đá còn có khảo nghiệm nào khác không.

Vạn nhất còn có hạn chế số người nghe Đạo, vì mình động tác chậm mà mất đi Tạo Hóa, mọi người càng sẽ hối hận chết mất, vẫn là sớm tiến vào đạo trường mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Thế là liền thấy một đám Đại Năng Hồng Hoang thi triển thủ đoạn cuối cùng, nhanh chóng tiến lên trên thềm đá.

Lúc này bên ngoài đạo trường, trong số những người chưa kịp đi lên thềm đá, không ít tu sĩ trong lòng sợ hãi, vẻ mặt đầy do dự, ánh mắt nhìn thềm đá tràn đầy lo lắng.

Những người này cũng có một đặc điểm chung, đó chính là đều có tu vi Đại La Kim Tiên, hơn nữa còn là trong tình huống đột phá tạm thời.

Còn nói vì sao lại có nhiều tu sĩ cưỡng ép đề thăng đột phá Đại La như vậy, tự nhiên cũng là muốn kịp Chúc Long khai giảng Đại Đạo, giành lấy Cơ Duyên vô thượng như vậy.

Phải biết rằng tu sĩ dưới Đại La nếu không có Tiên Thiên Linh Bảo bên mình, thì ngay cả việc tiến vào Hỗn Độn hư không cũng có chút khó khăn.

Cho dù may mắn xuyên qua Hồng Hoang cách mô tiến vào Hỗn Độn hư không, thì cũng vô cùng nguy hiểm, nói không chừng một đạo cương phong liền có thể khiến những tu sĩ này hoàn toàn tiêu tán, chỉ

có Đại La Kim Tiên mới có thể dựa vào tu vi của bản thân mà vượt qua Hỗn Độn hư không.

Đương nhiên, đạt đến cấp độ Đại La Kim Tiên, khi đi lại trong Hỗn Độn cũng phải vô cùng cẩn thận, vạn nhất xui xẻo đến cực điểm, gặp phải Hỗn Độn triều tịch hoặc dị trạng Hỗn Độn khác, thì cũng sẽ có nguy cơ sinh tử.

Bất quá, chỉ cần không quá xui xẻo, cấp độ Đại La bình thường sẽ không mất mạng, dù sao tu vi càng cao, mức độ an toàn trong Hỗn Độn càng cao, điều này mới có tình huống một đám tu sĩ cưỡng ép đột phá xảy ra.

Mà những tu sĩ có thể làm ra chuyện như vậy thường là người của tiểu tộc Hồng Hoang hoặc là tán tu, Đại Năng trong các đại tộc Hồng Hoang sẽ không đứng nhìn hậu bối nhà mình tự hủy tiền đồ như vậy.

Còn nói vì sao là thường, vì thật sự có hậu bối đại tộc bất chấp lời cảnh báo của trưởng bối, cố chấp đột phá Cảnh giới Đại La, muốn kịp Cơ Duyên này.

Chỉ là những người này không ngờ, mình khó khăn lắm mới đề thăng đến Cảnh giới Đại La, mạo hiểm lớn đến trước đạo trường, lại còn có một khảo nghiệm đang chờ mình.

Kết quả như vậy làm sao có thể không khiến mọi người tức giận, nếu thuận lợi vượt qua khảo nghiệm thì không nói làm gì, nếu không vượt qua khảo nghiệm, đám người này không nghi ngờ gì nữa là mất cả chì lẫn chài.

Cưỡng ép đột phá Cảnh giới Đại La không phải là không có hậu họa, trong số những tu sĩ vừa mới tấn thăng Đại La có mặt, chỉ có rất ít người là đột phá một cách nước chảy thành sông, tuyệt đại đa số đều cách Cảnh giới Đại La một bậc.

Để kịp Cơ Duyên lần này, mọi người cũng đã phải trả giá không nhỏ, mượn ngoại lực cưỡng ép đề thăng, mới có thể Tam Hoa Tụ Đỉnh đột phá Cảnh giới Đại La.

Đột phá cưỡng ép như vậy đối với Nguyên Thần có ảnh hưởng cực lớn, nghiêm trọng hơn một chút thậm chí sẽ cắt đứt hy vọng tấn thăng Chuẩn Thánh, cần thời gian dài để củng cố khôi phục, mới có thể giảm ảnh hưởng của lần đột phá cưỡng ép này xuống mức thấp nhất.

Đám người này vốn dĩ nghĩ rằng đột phá Đại La Kim Tiên đến Hỗn Độn nghe Thánh Nhân Đại Đạo, cái giá phải trả dù lớn đến đâu cũng đáng, dù sao lúc này thiên địa Hồng Hoang tuy đang không ngừng mở rộng, các loại Cơ Duyên Tạo Hóa xuất hiện không ngừng, nhưng căn bản không có cách nào sánh với Tạo Hóa to lớn như Thánh Nhân giảng Đạo.

Vô tận tuế nguyệt của Hồng Hoang, các loại kỳ trân linh bảo xuất thế cũng không đếm xuể, Thánh Nhân khai giảng Đại Đạo lại chỉ có vài lần, thậm chí còn chưa đủ hai bàn tay.

Có may mắn thu hoạch Tạo Hóa vô thượng như vậy, nghe Thánh Nhân Đại Đạo, thì đủ để bù đắp tất cả những tổn thất của mình.

Nhưng nếu đã phải trả cái giá lớn như vậy, mà không như ý nguyện nghe được Thánh Nhân khai giảng Đại Đạo thì tổn thất quá lớn rồi, cho nên mọi người có biểu hiện như vậy cũng là bình thường.

Bất quá, dù lo lắng đến đâu mọi người cũng phải thử một lần, làm gì có đạo lý vào núi báu mà tay không trở về, hơn nữa cho dù không vượt qua khảo nghiệm, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy tu sĩ vừa bị thềm đá bắn ra kia đều không có chút tổn thương nào, có biểu hiện căng thẳng như vậy cũng là do Đạo tâm của mình không ổn định.

Nghĩ xong những điều này, một đám tiểu tu vừa mới bước vào Cảnh giới Đại La cũng lại thắp lên hy vọng, sau đó vẻ mặt lo lắng đi về phía thềm đá ở rìa đạo trường.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy trên thềm đá của đạo trường, thỉnh thoảng lại có mấy đạo thân ảnh bay ra, những tu sĩ đột phá tạm thời này, có người mất đi cơ hội tiến vào đạo trường nghe Đạo, cũng có người may mắn vượt qua khảo nghiệm.

Người vượt qua khảo nghiệm đương nhiên là mày râu cau mày, người thất bại thì sắc mặt xám xịt, vẻ mặt thất hồn lạc phách.

Mà trong số những người còn lại, cũng có một số ít tồn tại Cảnh giới Chuẩn Thánh lòng đầy vướng mắc, vẻ mặt khó xử, theo lý mà nói những người này đều đã là Cảnh giới Chuẩn Thánh, khẳng định sẽ không như một đám tu sĩ Đại La vừa mới đột phá, có sự lo lắng không thể vượt qua khảo nghiệm, nhưng những người này lại cũng có vẻ mặt do dự không quyết, thật sự khiến người ta có chút khó hiểu.

Nhận thấy những tồn tại Chuẩn Thánh này chần chừ không động, không ít tu sĩ Đại La bên ngoài đạo trường trong lòng kinh ngạc, nhưng ngại sự chênh lệch Cảnh giới không dám tùy tiện mở lời, chỉ là cũng âm thầm dừng lại bước chân, ánh mắt nhìn về phía mấy vị Chuẩn Thánh này, chờ đợi động tác của mấy vị Chuẩn Thánh.

Mà những tu sĩ Đại La đến sau, nhìn thấy cảnh tượng này trước đạo trường, ai nấy trên mặt đều tràn đầy sự tò mò, cũng không dám khinh cử vọng động.

Chương 527

Thế là bên ngoài đạo trường cũng xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị!

Trừ các Đại năng có đủ tự tin vào tu vi của bản thân và các tu sĩ đã bước lên thạch giai Đạo trường, một lượng lớn tu sĩ Đại La còn lại chỉ đứng chôn chân trước Đạo trường, ánh mắt chăm chú nhìn vào mấy vị Chuẩn Thánh đang đứng ở đó.

Trong đám đông, mấy vị Chuẩn Thánh này cũng nhận ra ánh mắt của mọi người.

Ban đầu, họ nghĩ rằng việc mình là Chuẩn Thánh mà chần chừ đã thu hút sự chú ý, nên không hề để tâm.

Nhưng khi cảm thấy những ánh mắt đó không hề lui đi, mấy người này cũng nhận ra có điều bất ổn.

Đợi khi lòng sinh bất mãn, nhìn rõ tình cảnh trước Đạo trường, từng người đều lập tức trợn tròn mắt, rồi không nhịn được nuốt nước bọt.

Cảm nhận được bầu không khí quỷ dị trước Đạo trường, mấy vị Chuẩn Thánh này cũng lập tức phản ứng, chắc chắn việc mình vừa chần chừ đã thu hút sự chú ý của các tu sĩ Đại La bên ngoài Đạo trường.

Dù sao, cơ duyên vô thượng như Thánh nhân giảng đạo đang ở trước mắt, mà mấy người họ vẫn có thể không động lòng, thật sự khiến người ta hoài nghi.

Khi hiểu rõ những điều này, mấy vị Chuẩn Thánh chợt rùng mình, tiếp theo một cỗ chua xót dâng lên lòng.

Rõ ràng là bản thân có nỗi niềm khó nói, lại bị mọi người hiểu lầm.

Nếu không quyết đoán ngay, e rằng sẽ rước họa vào thân.

Vạn nhất vì hành động của mấy người mà ảnh hưởng đại sự Thánh nhân khai giảng, chọc Thánh nhân nổi giận, tội lỗi lớn như vậy y không gánh nổi.

Nghĩ đến đây, mấy vị Chuẩn Thánh cũng đưa ra lựa chọn, thế là dưới sự chú ý của một đám tu sĩ Đại La, mấy người này lập tức tế xuất pháp bảo.

Thấy hành động của mấy vị Chuẩn Thánh, một đám tu sĩ Đại La đều có chút kinh ngạc.

Trước Đạo trường Thánh nhân mà mấy vị Chuẩn Thánh này còn dám tế xuất linh bảo, đây là loại thao tác gì vậy?

Chẳng lẽ là chê mạng mình quá dài?

Nhưng tự tìm cái chết cũng không phải kiểu này, dám mạo phạm trước mặt Thánh nhân, hồn phi phách tán còn là nhẹ!

Một đám tu sĩ Đại La đã phản ứng lại không hẹn mà cùng lùi lại mấy bước, sợ bị mấy vị Chuẩn Thánh này liên lụy.

Không phải sợ bị những Chuẩn Thánh này ngộ sát, mà là sợ khi mấy người này bị thanh toán, bản thân lại bị Thánh nhân coi là đồng đảng.

Chỉ là mọi người không ngờ tới, sau khi mấy vị Chuẩn Thánh tế xuất linh bảo lại không có chút ý muốn thôi động, mà cứ để linh bảo lơ lửng giữa hư không.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến một đám tu sĩ Đại La không hiểu mô tê gì.

Nhưng chưa kịp để mọi người nghĩ nhiều, tiếp theo liền xuất hiện một màn khiến mọi người tại chỗ há hốc mồm.

Chỉ thấy trong hư không, từ linh bảo do mấy vị Chuẩn Thánh tế xuất, từng đạo thân ảnh bay ra.

Thấy cảnh này, mọi người tại chỗ lập tức ngây tại chỗ, não hải nhất thời trống rỗng, chốc lát sau mới hoàn hồn.

Tuy nhiên, nhìn những bóng người không ngừng bay ra từ linh bảo, mọi người tại chỗ đều có chút ngẩn người.

Mãi cho đến một khắc sau, trong linh bảo không còn bóng người nào xuất hiện nữa, mọi người mới thu lại tâm thần, nhìn những bóng người bay ra từ linh bảo.

Đến khi mọi người tại chỗ nhìn rõ tu vi của những người bay ra từ linh bảo, từng người đều lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì mọi người thấy những người bay ra từ linh bảo, phần lớn tu vi đều ở dưới Kim Tiên, thậm chí có cả người vừa mới thành tựu Tiên đạo.

Biến cố như vậy thực sự nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Cũng đúng, cho dù mọi người có đoán thế nào, cũng không thể nghĩ tới mấy vị Chuẩn Thánh này lại có thao tác kỳ lạ như vậy, trong linh bảo lại còn có nhiều sinh linh đến thế.

Chẳng lẽ mấy người này cho rằng Thánh nhân giảng đạo là nhận phúc lợi, dẫn theo nhiều sinh linh Hồng Hoang như vậy, không sợ Thánh nhân nổi giận sao?

Nhưng vừa mới nảy sinh ý nghĩ như vậy, mọi người tại chỗ liền bác bỏ.

Thánh nhân vô sở bất tri, mấy người này dù là Chuẩn Thánh cũng

không dám tùy tiện mạo phạm, càng không dám nảy sinh ý nghĩ chiếm tiện nghi.

Chỉ là không biết vì sao trong linh bảo của mấy vị Chuẩn Thánh này lại có nhiều sinh linh đến vậy?

Hiểu rõ nguyên do sự việc, mọi người tại chỗ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cũng từ từ thu lại ánh mắt, không còn chú ý đến mấy vị Chuẩn Thánh kia nữa, bắt đầu đi về phía thạch giai Đạo trường.

Chỉ là ánh mắt cuối cùng của mọi người nhìn về phía mấy vị Chuẩn Thánh kia ít nhiều mang theo chút bí ẩn.

Còn mấy vị Chuẩn Thánh kia, khi thấy sự thay đổi trên trường, lúc này mới yên tâm phần nào, tiếp theo liền nhanh chóng thiết lập đại trận ở đằng xa, đưa các sinh linh vào trong.

Ngoài Đạo trường tuy nói cũng thuộc Hỗn Độn, nhưng triều tịch Hỗn Độn đã rút đi, không có hiểm nguy lớn gì.

Thêm vào đó, có uy áp Đạo trường tồn tại, khí Hỗn Độn cũng không còn tính công kích, nên mấy vị Chuẩn Thánh này mới dám thiết lập đại trận.

Một mặt là để bảo hộ các sinh linh này, mặt khác cũng sợ những sinh linh này có dị động, gây bất mãn cho các tu sĩ nghe đạo.

Phải biết rằng, phần lớn những người có thể đến Đạo trường đều là tồn tại trên cảnh giới Đại La, chỉ trong chớp mắt có thể khiến những sinh linh này hoàn toàn diệt vong.

Những sinh linh này hoặc là thân tộc của mấy vị Chuẩn Thánh, hoặc có quan hệ khác, nếu không phải bất đắc dĩ mấy vị Chuẩn Thánh cũng sẽ không từ bỏ.

Bằng không, ngay khi biết được khảo nghiệm của Đạo trường,

những Chuẩn Thánh này sẽ thôi động linh bảo để hoàn toàn xóa sổ sinh linh bên trong, đâu còn phải tốn công phu lớn như vậy.

Mãi đến khi làm xong những việc này, thân hình mấy vị Chuẩn Thánh mới thả lỏng phần nào.

Nếu không phải mọi người tại chỗ không còn chú ý nữa, e rằng mấy người này sẽ trực tiếp ngã quỵ.

Dù sao, trên trường không chỉ có Đại La Kim Tiên, mà còn có không ít Đại năng bị hấp dẫn.

Thêm vào đó là nỗi sợ hãi đối với Thánh nhân, mấy người họ tự nhiên khó lòng chịu đựng.

Sau đó, mấy vị Chuẩn Thánh cũng nghĩ đến điều gì đó, rồi nhìn nhau một cái.

Tuy nhiên, trong ánh mắt của mọi người đều là vẻ chua xót.

E rằng chỉ có những người cùng cảnh ngộ mới có thể hiểu được cảm nhận trong lòng mấy người này lúc bấy giờ.

Kỳ thực, mấy vị Chuẩn Thánh này hoàn toàn không có ý cố ý che giấu hay gian lận.

Mấy người này không có lá gan lớn đến vậy, dám nảy sinh ý nghĩ chiếm tiện nghi trong khi Thánh nhân giảng đạo.

Chương 528

Trong Hồng Hoang, ai mà không biết uy năng của Thánh nhân?

Mọi người ngay cả húy danh của Thánh nhân cũng không dám nghĩ nhiều, làm sao có thể mạo hiểm lớn như vậy?

Mấy người này sở dĩ lâm vào cảnh khó xử như vậy, chỉ là vì họ thành tựu Chuẩn Thánh chưa lâu, chưa từng tham dự Thánh nhân giảng đạo.

Họ vẫn nghĩ rằng sẽ giống như khi nghe Đại năng giảng đạo trước đây, rất tùy tiện, chỉ cần cất giữ sinh linh trong linh bảo là được.

Dù sao, chỉ cần không cố ý mở linh bảo, sinh linh trong linh bảo sẽ không thể biết được mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

Hơn nữa, một khi linh bảo được mở, Đại năng sẽ có cảm ứng, mọi người tự nhiên sẽ không ngốc đến mức cố ý làm vậy.

Nhưng mấy người họ làm sao có thể nghĩ tới Đạo trường Thánh nhân lại có khảo nghiệm như vậy?

Thấy có người bị thạch giai đẩy ra sau đó, bỏ lỡ cơ duyên nghe đạo, mấy người này cũng sợ rằng bản thân mình sẽ vì sinh linh trong linh bảo mà không thể thông qua khảo nghiệm bị thạch giai đẩy ra.

Bởi vậy, bất đắc dĩ đành phải thả sinh linh trong linh bảo ra.

Cơ duyên lớn như Thánh nhân giảng đạo, mấy người này sao có thể từ bỏ?

Còn về việc mấy người không nỡ từ bỏ sinh linh trong linh bảo, tại sao không đặt linh bảo bên ngoài Đạo trường, cũng đỡ phải mất mặt lớn như vậy?

Điều này cũng là do mấy người này đã sớm tế luyện linh bảo thành bản mệnh chí bảo, còn mong muốn khi nghe đạo có thể nhờ vào linh quang bất diệt Tiên Thiên trong linh bảo để ghi lại linh cơ, tự nhiên không thể nào từ bỏ linh bảo.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa các sinh linh trong linh bảo, mấy vị Chuẩn Thánh này cũng thở phào một hơi dài, trút bỏ nỗi lo trong lòng.

Tiếp theo, thân ảnh mấy người lập tức biến mất trước Đạo trường.

Khi mấy người xuất hiện lần nữa thì đã lên thạch giai Đạo trường.

Từ đó, sự cố nhỏ bên ngoài Đạo trường cũng hoàn toàn kết thúc.

Cùng với việc cơn sóng gió nhỏ này lắng xuống, bên ngoài Đạo trường cũng khôi phục lại cảnh tượng ban đầu.

Từng tu sĩ Hồng Hoang đến bên ngoài Đạo trường đều bước chân vội vã, nối tiếp nhau bước lên thạch giai Đạo trường.

Ngay khi các tu sĩ lần lượt thông qua khảo nghiệm Đạo trường và bước vào trong, bên ngoài Đạo trường lại một lần nữa xuất hiện một cảnh tượng khiến mọi người há hốc mồm.

Trực tiếp khiến các tu sĩ bên ngoài Đạo trường hoàn toàn ngây người, càng khiến các tu sĩ Đại La vừa không thể thông qua khảo nghiệm suýt chút nữa xấu hổ đến chết.

Còn sự kiện này xảy ra là do mấy vị tu sĩ Thái Ất.

Nói đến đây, khi các tu sĩ Hồng Hoang bước lên thạch giai Đạo trường, số người bên ngoài Đạo trường cũng ngày càng ít đi.

Dù sao đi nữa, nghe đạo đều có ngưỡng cửa.

Số lượng tu sĩ Hồng Hoang có thể xuyên qua hư không Hỗn Độn

đến bên ngoài Đạo trường cũng chỉ có bấy nhiêu người.

Những tu sĩ Hồng Hoang có tu vi cao thâm đã sớm đến bên ngoài Đạo trường, sau đó là những người đầu tiên thông qua khảo nghiệm và bước vào trong Đạo trường.

Số còn lại, trừ những người vừa mới đến Đạo trường chưa bước lên thạch giai Đạo trường, thì chính là những tu sĩ vô duyên với tạo hóa, không thể thông qua khảo nghiệm.

Còn điều khiến cảm xúc của mọi người thay đổi, chính là mấy vị tu sĩ Thái Ất vừa mới đến bên ngoài Đạo trường.

Những tu sĩ Thái Ất này không quen biết nhau, có người là theo trưởng bối trong gia tộc để chiêm ngưỡng thịnh cảnh, có người thì một mình dốc hết tâm huyết mới đến được Đạo trường.

Tuy nhiên, những tu sĩ này có một đặc điểm chung, đó là đều là tu sĩ cảnh giới Thái Ất đỉnh phong.

Những tu sĩ Thái Ất này khi đến bên ngoài Đạo trường, tự nhiên cũng nhìn thấy thạch giai bên ngoài Đạo trường, tiếp đó cũng từ miệng các tu sĩ bên cạnh mà biết được sự tồn tại của khảo nghiệm thạch giai.

Ban đầu, khi biết khảo nghiệm thạch giai Đạo trường, những tu sĩ Thái Ất vừa mới đến này trong lòng khá thất vọng, bởi vì mọi người đều biết ngay cả Đại La Kim Tiên cũng vô duyên với tạo hóa, bản thân mình là Thái Ất Kim Tiên thì khả năng cao cũng sẽ không được.

Tuy thất vọng là thất vọng, nhưng những tu sĩ Thái Ất này không hề tự ti mà từ bỏ khảo nghiệm.

Khó khăn lắm mới đến được Đạo trường Thánh nhân, dù sao cũng phải thử một lần.

Một khắc sau, mọi người liền chỉnh đốn lại tâm trạng, khôi phục

lại trạng thái ban đầu.

Đương nhiên, những tu sĩ này cũng hiểu rõ ảnh hưởng của Thánh nhân giảng đạo đối với bản thân mình.

Nhưng so với thu hoạch, những ảnh hưởng này mọi người hoàn toàn không cân nhắc.

Dù sao, không phải tất cả tu sĩ đều có mục tiêu lớn đến vậy, nguyện ý theo đuổi sự đột phá của bản thân.

Phần lớn tu sĩ đều có xu hướng đi theo bước chân của tiền nhân.

Hiểu rõ những điều này, mấy vị tu sĩ Thái Ất cũng đưa ra quyết định, lặng lẽ bước ra khỏi đám đông, bay vút về phía thạch giai Đạo trường.

Các tu sĩ bên ngoài Đạo trường cảm nhận được khí tức của mấy đạo thân ảnh này, từng người đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, nội tâm càng không nhịn được mà lẩm bẩm: "Tu sĩ Thái Ất lại vọng tưởng lắng nghe Đại đạo của Thánh nhân, thật là không biết tự lượng sức mình!" "Đại La tu sĩ còn không thể thông qua khảo nghiệm, những Thái Ất Kim Tiên này chắc chắn cũng sẽ bị thạch giai đẩy ra!" "Các ngươi sao dám, cảnh giới Đại La của ta còn không cách nào thông qua khảo nghiệm, các ngươi Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé lại dám si tâm vọng tưởng!" "Kẻ vô tri vô úy, nếu không phải khảo nghiệm không có thương vong, e rằng các ngươi đều sẽ hồn phi phách tán!" "Dũng khí đáng khen, nhưng thất bại trong khảo nghiệm là điều đã định!" "Khó khăn lắm mới đến được đây, thử một lần cũng nên.

Chỉ là không biết các ngươi có ai tạo nên kỳ tích không!" "Nếu để các ngươi Thái Ất Kim Tiên thông qua khảo nghiệm, vậy những Đại La thất bại trong khảo nghiệm sẽ cảm thấy thế nào, lão phu thật sự muốn xem cảnh này nha!" Trong đám đông, mọi người có tâm tư khác nhau, nhưng phần lớn đều cho rằng những tu sĩ Thái Ất này đang tự

chuốc lấy khổ.

Ngay cả khi khảo nghiệm thất bại thì cũng chỉ là bị thạch giai đẩy ra, ngoài việc mất kiểm soát trong hư không ngay khoảnh khắc bị đẩy ra thì sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng cảm giác đó cũng không hề dễ chịu, những Đại La Kim Tiên đã trải qua điều này đều thấu hiểu sâu sắc.

Còn những người còn hy vọng, phần lớn cũng là những tu sĩ Thái Ất giống như mấy người kia, chỉ có một hai vị tu sĩ trên Đại La trong lòng mang theo vài phần kỳ vọng.

Đương nhiên, mặc kệ mọi người tại chỗ suy nghĩ thế nào, ánh mắt đều đồng loạt đổ dồn về mấy vị Thái Ất Kim Tiên kia, đến mức những tu sĩ cùng bước lên thạch giai với họ đều trở thành vật làm nền.

Ngay cả khi mọi người không có chút niềm tin nào vào mấy vị Thái Ất Kim Tiên này, nhưng cũng không ngăn cản những người này xem náo nhiệt.

So với việc nhìn các tu sĩ thông qua khảo nghiệm và bước vào trong Đạo trường, những tu sĩ bị loại bỏ này mới là niềm vui còn lại của mọi người.

Thậm chí có tu sĩ còn đoán xem mấy vị Thái Ất Kim Tiên này sẽ bị đẩy ra khỏi thạch giai bao lâu, có tu sĩ nói là một tức, có tu sĩ nói là nửa tức, cũng tranh cãi không ngừng.

Càng có những tu sĩ quen biết nhau trực tiếp cá cược xem mấy vị Thái Ất Kim Tiên này có thể kiên trì được bao lâu trên thạch giai, có thể thấy sự chú ý của mọi người đối với mấy người họ.

Dưới sự chú ý của mọi người bên ngoài Đạo trường, mấy vị tu sĩ Thái Ất cũng đến trước thạch giai Đạo trường.

Nhìn thạch giai trước mắt, mấy người này trong lòng cũng trở nên

thấp thỏm.

Không phải ai cũng có một trái tim siêu lớn, có thể giữ vững đạo tâm trước tạo hóa lớn như vậy.

Thêm vào đó là sự chú ý của mọi người bên ngoài Đạo trường, áp lực trong lòng mấy người này tự nhiên không hề nhỏ.

Chương 529

Tuy nhiên, một khắc sau, mấy vị Thái Ất Kim Tiên này cũng không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, ánh mắt cũng trở nên kiên định trở lại.

Vì đã biết sự tồn tại của khảo nghiệm, mà còn dám dựa vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên để thử, mấy người này cũng phi thường.

Thấy thần sắc của mấy người này thay đổi, mọi người bên ngoài Đạo trường đều thu lại tiếng cười.

Trong Hồng Hoang, thực lực là tối thượng.

Tuy nói tu vi của mấy vị Thái Ất Kim Tiên này không bằng phần lớn Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh tại chỗ, nhưng vào lúc này, niềm tin vô úy như vậy cũng đã nhận được sự công nhận của mọi người tại chỗ.

Mặc dù mọi người vẫn không cho rằng mấy vị Thái Ất Kim Tiên này có thể thuận lợi thông qua khảo nghiệm thạch giai.

Những tu sĩ có niềm tin như vậy, dù lần này không thể thu hoạch đại tạo hóa, sau này thực lực cũng sẽ không kém.

Rõ ràng biết không thể làm được mà vẫn làm, biểu hiện của mấy vị Thái Ất Kim Tiên này cũng khiến mọi người bên ngoài Đạo trường trong lòng có vài phần công nhận.

Bởi vậy, trong lòng mọi người cũng không còn nhiều ý nghĩ xem náo nhiệt nữa.

Hơn nữa, rõ ràng biết tiền đồ của những tu sĩ như vậy không nhỏ, mọi người càng không muốn kết hạ nhân quả gì với mấy vị này.

Không phải nói mọi người sợ mấy vị Thái Ất Kim Tiên kia, dù sao cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mọi người còn không để vào mắt, chỉ là ở

Đạo trường Thánh nhân không có cách nào động thủ mà thôi.

Huống hồ, vạn nhất những tu sĩ Thái Ất này có bối cảnh thâm hậu nào đó, hoặc được Thánh nhân và Đại năng coi trọng, e rằng bản thân mình sẽ bị thanh toán.

Những tu sĩ may mắn thành tựu trên Đại La tự nhiên đều không phải kẻ ngốc, bởi vậy, dù không cho rằng những Thái Ất Kim Tiên này có thể thông qua khảo nghiệm và bước vào Đạo trường, cũng không còn ai chế giễu mấy vị Thái Ất Kim Tiên kia nữa.

Mọi người chỉ đơn thuần nhìn mấy vị Thái Ất Kim Tiên bước lên thạch giai Đạo trường, trên mặt không buồn không vui, vẻ mặt bình thản.

Tuy nhiên, đợi đến khi mấy vị Thái Ất Kim Tiên bước lên thạch giai, trong lòng mọi người cũng dấy lên một chút xao động!

Mãi cho đến một khắc sau, những đạo thân ảnh được mọi người chú ý này bắt đầu liên tục bị đẩy ra khỏi thạch giai, một đám Đại La Kim Tiên thất bại trong khảo nghiệm bên ngoài Đạo trường mới từ từ thở ra một hơi dài, tâm trạng căng thẳng cũng thả lỏng phần nào.

Tuy nhiên, trong lòng mọi người vẫn có chút bất an, bởi vì trên thạch giai vẫn còn mấy đạo thân ảnh Thái Ất Kim Tiên tồn tại.

Mặc dù các Đại La Kim Tiên bên ngoài trường không cho rằng mấy vị Thái Ất Kim Tiên này có thể thông qua khảo nghiệm, nhưng cũng không dám hoàn toàn thả lỏng.

Nếu ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng có thể thông qua khảo nghiệm, thì những tồn tại Đại La như họ không chỉ mất hết thể diện, mà ngay cả đạo tâm cũng sẽ bị trọng thương.

Phải biết rằng, không phải ai cũng có thể bình tĩnh đối mặt với sự chênh lệch như vậy.

Nghĩ đến đây, đạo tâm của nhóm Đại La Kim Tiên bên ngoài Đạo trường liền run rẩy, trong mắt cũng lóe lên một tia hoảng sợ.

Một vài tức sau, mọi người mới cố gắng trấn áp những suy nghĩ trong lòng, một lần nữa đặt ánh mắt lên thạch giai Đạo trường.

Dưới sự chú ý của mọi người, mấy đạo thân ảnh trên thạch giai bước đi chậm rãi, từng bước một nỗ lực leo lên Đạo trường trên thạch giai.

Cùng với việc mấy đạo thân ảnh này đi càng lúc càng cao, trái tim của mọi người bên ngoài trường cũng bắt đầu từ từ dâng lên.

Mỗi khi bóng người trên thạch giai xuất hiện bên ngoài Đạo trường, mọi người mới có được một khoảnh khắc thư giãn, nhưng ngay sau đó lại bị những bóng người khác thu hút.

Cứ như vậy, mọi người bên ngoài trường cứ lúc lên lúc xuống, không hề có chút bình tĩnh.

Thời gian từ từ trôi qua, cuối cùng trên thạch giai cũng chỉ còn lại hai đạo thân ảnh Thái Ất Kim Tiên.

Thấy hai đạo thân ảnh cuối cùng, một đám Đại La Kim Tiên bên ngoài trường không những không hề vui mừng, mà ngược lại còn toát mồ hôi lạnh vì căng thẳng.

Bởi vì hai đạo thân ảnh này chỉ còn cách Đạo trường trên thạch giai hai bậc thang nữa.

Cảnh tượng căng thẳng và kịch tính như vậy khiến mọi người bên ngoài trường thót tim, ánh mắt mọi người càng chăm chú khóa chặt trên trường, sợ bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc nào.

Nhìn hai đạo thân ảnh trên thạch giai, nhịp tim của mọi người bên ngoài trường đập càng lúc càng nhanh, dường như muốn vỡ tung lồng ngực.

Hai tay cũng vô thức siết chặt.

Một cỗ tâm trạng căng thẳng cũng bắt đầu lan tràn trong đám đông, thậm chí hơi thở của mỗi người đều trở nên nặng nề, dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Người không biết còn tưởng người trên thạch giai có quan hệ gì với mọi người vậy.

Bầu không khí căng thẳng như vậy không kéo dài bao lâu, chỉ trong chớp mắt, một đạo thân ảnh liền trực tiếp bị đẩy ra khỏi thạch giai.

Lúc này, tâm thần của mọi người bên ngoài trường cực độ căng thẳng.

Cảnh tượng này cũng khiến mọi người giật mình, đợi đến khi mọi người ngẩng đầu nhìn rõ đạo thân ảnh đang lộn nhào kia, cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng ngay khi mọi người có chút thả lỏng, đạo thân ảnh duy nhất còn lại trên thạch giai lại đột nhiên bước một bước, lập tức xuất hiện trên đỉnh thạch giai.

Chưa kịp để mọi người phản ứng lại, đạo thân ảnh này cũng trực tiếp biến mất trên thạch giai.

Cảnh tượng đột nhiên xuất hiện trên thạch giai cũng khiến mọi người bên ngoài trường lập tức ngây tại chỗ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ không thể tin được.

Mãi đến khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên giữa không trung, xác nhận không có bóng người mới nào xuất hiện, mới tin rằng đạo thân ảnh kia thật sự đã thông qua khảo nghiệm Đạo trường và bước vào trong Đạo trường.

Ai cũng không ngờ tới lại thật sự có Thái Ất Kim Tiên có thể

thông qua khảo nghiệm Thánh nhân, nhưng cảnh tượng hiện tại khiến mọi người không thể không tin.

Xác nhận vị Thái Ất Kim Tiên trên thạch giai kia thật sự đã bước vào Đạo trường, trong mắt mọi người bên ngoài trường đều là vẻ mê mang, thân ảnh càng không nhịn được run rẩy.

Mãi đến vài tức sau, cuối cùng mới có tu sĩ từ trong kinh ngạc hoàn hồn.

Vị Đại La Kim Tiên đã hoàn hồn không có bất kỳ động tác nào, chỉ ngây ngốc nhìn Đạo trường trên thạch giai, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Ngay cả khi không muốn thừa nhận rằng Đại La đường đường như mình lại không bằng một Thái Ất Kim Tiên, lúc này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

Những Đại La như vậy vẫn là những người có đạo tâm ổn định.

Kẻ nào đạo tâm yếu kém thậm chí trực tiếp rớt khỏi quả vị Đại La, trực tiếp ngã quỵ trước Đạo trường.

Mọi chuyện xảy ra bên ngoài Đạo trường đều lọt vào mắt của các Thánh nhân trên đại điện Đạo trường.

Nhìn thấy một Thái Ất Kim Tiên thông qua khảo nghiệm Đạo trường, trong mắt các Thánh nhân Thiên Đạo cũng lóe lên một tia tán thưởng.

Ngay cả khi mọi người đã thấy vô số sinh linh có thiên phú kinh người, thậm chí bản thân mình chính là tồn tại có thiên phú đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, cũng không thể không thừa nhận tư chất của tu sĩ Thái Ất này đã có vài phần phong thái của sinh linh Tiên Thiên đỉnh tiêm.

Đương nhiên, tán thưởng thì tán thưởng, mọi người sẽ không có

chút kinh ngạc nào, bởi vì tư chất như vậy còn chưa đến mức khiến mọi người kinh ngạc.

Phải biết rằng, vào thời đại các Thánh trên điện xuất thế, những Đại năng có thể nổi danh đều là những kẻ tài hoa tuyệt diễm.

Chương 530

E rằng chỉ có thiên phú sánh ngang Đế Tuấn mới có thể khiến mọi người lúc này kinh ngạc.

Hiện nay Hồng Hoang tuy không ngừng lớn mạnh, nhưng còn chưa đủ để dựng dục ra tồn tại như Đế Tuấn.

Có lẽ chỉ khi Hồng Hoang thành tựu vĩnh hằng, mới có thể có những thần nhân bão chung mà sinh như vậy.

Còn Chu Du nhìn mọi chuyện xảy ra bên ngoài trường, trong lòng lại không hề có chút gợn sóng.

Khảo nghiệm Đạo trường là do Chu Du tự tay thiết lập, không ai rõ giới hạn của khảo nghiệm hơn y.

Thiên phú của Thái Ất Kim Tiên này không tệ, nhưng còn chưa đủ để Chu Du có bất kỳ xúc động nào.

Hơn nữa, với nhãn giới của Chu Du bây giờ, điều y coi trọng không chỉ là thiên phú.

Đợi đến khi vị Thái Ất Kim Tiên này thuận lợi thông qua khảo nghiệm, trên thạch giai Đạo trường không còn bóng tu sĩ nào nữa, bên ngoài trường cũng không còn tu sĩ nào bước lên thạch giai.

Lúc này, Chu Du trên điện Đạo trường cũng nhìn ra hư không Hỗn Độn bên ngoài Đạo trường, trong lòng đã hiểu rõ.

Sau đó liền truyền âm cho Chúc Long nói: "Sinh linh nghe đạo đã đến đủ, Phụ hoàng lát nữa có thể khai giảng Đại đạo!" Nghe Chu Du truyền âm, Chúc Long trong lòng cũng có căn cứ, tiếp đó liền gật đầu với Chu Du, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Thấy phản ứng của Chúc Long, Chu Du cũng không trì hoãn, trực

tiếp phẩy tay một cái về phía Đạo trường.

Bên ngoài Đạo trường cũng lập tức có sự biến hóa mới.

Dưới sự chú ý của mọi người bên ngoài Đạo trường, Đạo trường xuất hiện dị tượng mới.

Chỉ thấy Đạo trường bắt đầu từ từ tỏa sáng màu thất thải, tiếp đó thạch giai biên giới Đạo trường từ từ hư hóa, một khắc sau liền trực tiếp biến mất, nơi vốn là thạch giai chỉ còn lại một vùng hư không.

Thấy dị tượng như vậy xuất hiện, mọi người bên ngoài Đạo trường đều đồng loạt chú mục.

Đợi mọi người nhìn rõ sự biến hóa ở biên giới Đạo trường, cũng hiểu rằng Đạo trường Thánh nhân đã đóng cửa với họ, bản thân mình sẽ không còn cơ hội lắng nghe Đại đạo của Thánh nhân nữa.

Mọi người đều có sự tự biết mình, hiểu rằng bản thân đã không thể thông qua khảo nghiệm, ngay cả khi thử thêm vài lần cũng sẽ không thông qua.

Dù sao, khảo nghiệm của Thánh nhân không phải tầm thường.

Không thể thông qua khảo nghiệm tức là người vô duyên.

Lúc này, Đạo trường đóng cửa cũng giống như kết quả mà bản thân đã liệu trước.

Chỉ là nhìn sự biến hóa của Đạo trường, mọi người thực sự khó nén nỗi chua xót trong lòng.

Cơ duyên tạo hóa lớn như trời bày ra trước mắt, bản thân lại không có năng lực để đạt được, kết quả như vậy thực sự khiến người ta không thể chấp nhận.

Nhưng dù có uất ức thế nào, mọi người cũng không dám xông vào Đạo trường.

Uy nghiêm của Thánh nhân không phải là điều mà Đại La như họ có thể đụng chạm, bởi vậy lúc này cũng chỉ có thể hối hận vì sao trước đây mình không cố gắng hơn một chút.

Nếu có thể vào lúc này củng cố cảnh giới Đại La, thì làm sao phải hối hận bên ngoài Đạo trường?

Ngay khi mọi người bên ngoài Đạo trường âm thầm đau buồn, trên Đạo trường cũng xuất hiện sự biến hóa mới.

Chỉ thấy một tiếng nói từ đại điện Đạo trường vang lên, truyền đến tai mọi người bên trong và bên ngoài Đạo trường: "Thời gian đã hết, Đạo trường đóng!" Cùng với tiếng Thánh nhân vang lên, một cỗ uy áp vô thượng cũng theo đó truyền khắp trong và ngoài Đạo trường.

Tuy nói Chúc Long đã cố ý thu liễm, nhưng uy áp thuộc về cảnh giới Thánh nhân vẫn khiến mọi người trong và ngoài Đạo trường lập tức ngây người.

Lúc này, mọi người như bị sét đánh mà cứng đờ tại chỗ, đợi đến vài tức sau mới từ từ khôi phục.

Sau đó, ngay cả khi tiếng Chúc Long đã dứt, uy áp Thánh cảnh tiêu tán, mọi người trong và ngoài Đạo trường vẫn giữ thần tình trang nghiêm, không dám có chút dị động.

Uy Thánh nhân, có thể thấy rõ ràng!

Nghe xong tiếng Thánh nhân của Chúc Long, trên mặt mọi người trong và ngoài Đạo trường không có biến hóa gì, nhưng trong lòng lại có phản ứng khác biệt.

Những người may mắn thông qua khảo nghiệm và bước vào Đạo trường, tự nhiên là tràn đầy kỳ vọng vào Đại đạo Chúc Long sẽ giảng lần này, hy vọng có thể thu hoạch lớn từ Đại đạo Chúc Long giảng.

Những tu sĩ bên ngoài Đạo trường thì vô cùng lạc lõng, uất ức

không nguôi vì bản thân đã không thể có được tạo hóa này.

Đương nhiên, trong lòng những tu sĩ vô duyên lắng nghe Đại đạo tuy phức tạp vạn phần, nhưng lại không có chút ý muốn rời đi.

Mọi người sở dĩ vẫn còn quanh quẩn trước Đạo trường, không phải là tâm hoài nghiệt ngẫu, cho rằng bản thân mình vẫn còn cơ hội bước vào trong Đạo trường để nghe được lời vàng ngọc của Thánh nhân mà tham ngộ Đại đạo vô thượng.

Mọi người bên ngoài Đạo trường trong lòng rất rõ ràng, đã là lời Thánh nhân đích thân nói ra, vậy thì việc bước vào Đạo trường sẽ không thể có chút cơ hội nào nữa.

Mọi người vẫn không chọn rời đi, tự nhiên là trong lòng có điều kỳ vọng.

Phải biết rằng, Thánh nhân khai giảng Đại đạo không phải lần đầu tiên.

Mỗi lần Thánh nhân giảng đạo động tĩnh đều phi thường, như trước đây Thánh nhân Thiên Đạo chứng đạo công thành khai giảng Đại đạo trong Hỗn Độn, sinh linh ở tận Hồng Hoang cũng có thể có thu hoạch.

Lần này Chúc Long chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng giống như Thánh nhân Thiên Đạo trước đây.

Tuy mọi người vô duyên gần kề lắng nghe lời vàng ngọc của Thánh nhân để đạt được tạo hóa vô thượng, nhưng ở bên ngoài Đạo trường cũng chắc chắn sẽ có cảm ngộ.

Ngay cả khi thu hoạch kém xa so với các tu sĩ trong Đạo trường, nhưng cũng tốt hơn rất nhiều so với ở trong Hồng Hoang, cũng không tính là công cốc mà về.

Hệt như các tu sĩ trong Đạo trường đang hưởng thụ ngọc bàn trân

tu, bản thân mình ít nhiều cũng có thể ngửi thấy một chút khí tức, như vậy mọi người đương nhiên là không muốn rời đi.

Hơn nữa, mọi người sợ chọc Thánh nhân bất mãn, cũng không dám đến gần biên giới Đạo trường để nghe.

Đợi sau khi tiếng Chúc Long dứt và mọi người phục hồi, liền lần lượt đứng dậy, từ ngoài Đạo trường đến chỗ hư không Hỗn Độn cách Đạo trường vài trăm dặm mà chỉnh tề tọa xuống.

Còn về việc tại sao lại là vài trăm dặm, điều này không thể không nói đến sự bất đắc dĩ của mọi người bên ngoài trường.

Dù sao, nếu cách Đạo trường xa hơn một chút, uy áp Đạo trường sẽ không thể trấn áp hư không Hỗn Độn, mọi người sẽ phải đối mặt trực tiếp với triều tịch Hỗn Độn đầy nguy hiểm.

Gần Đạo trường quá thì mọi người lo sợ chọc Thánh nhân ghét bỏ, xa quá thì tính mạng không bảo toàn, mọi người đương nhiên chỉ có thể chọn khoảng cách này.

Đối với động tĩnh bên ngoài Đạo trường, các Thánh trên đại điện tự nhiên đều nhìn rõ mồn một.

Tuy nhiên, các Thánh nhân lại không có phản ứng gì.

Đối với Chúc Long mà nói, những tu sĩ này sẽ không ảnh hưởng đến việc giảng đạo.

Tuy tu vi không cao không thể đến Đạo trường, nhưng cũng có một lòng hướng đạo.

Chương 531

Hơn nữa, ở bên ngoài Đạo trường cũng không cần lo lắng sẽ bị Đại đạo ảnh hưởng, tự nhiên sẽ không có gì tức giận.

Còn Chúc Long là chủ nhân còn không có chút ý muốn phản đối, các Thánh nhân Thiên Đạo khác tự nhiên sẽ không có suy nghĩ gì.

Còn Chu Du cũng không có gì phản đối, bởi vì bất kể trong hay ngoài Đạo trường đều là sinh linh Hồng Hoang.

Sinh linh Hồng Hoang và Thiên Địa Hồng Hoang tương phụ tương thành.

Cùng với việc sinh linh Hồng Hoang ngày càng cường thịnh, vậy thì Hồng Hoang cũng sẽ được tăng ích.

Dù sao, Hồng Hoang lúc này khác với kiếp trước của Chu Du.

Hiện nay bản nguyên Hồng Hoang không hề bị tổn hại, Bất Chu Sơn vẫn là cây cột của Hồng Hoang sừng sững giữa Thiên Địa.

Khoảng thời gian một chén trà trôi qua, dị tượng bên ngoài Đạo trường hoàn toàn tiêu tán, tiếng Chúc Long lại vang lên.

Chỉ là lúc này tiếng nói chỉ có mọi người trong Đạo trường mới có thể nghe thấy.

"Đến!" Nghe tiếng Chúc Long lại vang lên, mọi người trong Đạo trường trong lòng cũng giật mình.

Ngay khi mọi người không biết làm gì, một cỗ vĩ lực không thể lường được, không thể chống lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người trong Đạo trường, sau đó bao bọc mọi người trực tiếp đưa đến chính điện Đạo trường.

Mọi người trong Đạo trường chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền mất đi cảm giác đối với thế giới bên ngoài.

Đợi đến khi mọi người hoàn hồn, trước mắt một lần nữa sáng lên, thì đã đến bên trong đại điện.

Lúc này, mọi người đang thể nghiệm sự vĩ đại của lực lượng Thánh nhân, còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng trong điện, nhưng ngay khi đến trong đại điện liền cảm nhận được mấy đạo khí tức vô thượng trên điện.

Tuy nói lúc này các Thánh nhân trên điện xung quanh đều được lực lượng Hỗn Nguyên bao bọc, khiến người ta không thể nhìn rõ thân ảnh Thánh nhân, nhưng khí tức của mỗi vị Thánh nhân đều là độc nhất vô nhị.

Hơn nữa, các Thánh nhân trên điện cũng không cố ý thu liễm, bởi vậy mọi người sau khi đến liền có thể lập tức cảm nhận được sự tồn tại của Thánh nhân.

Cảm ứng được nhiều Thánh nhân như vậy, mọi người dưới điện cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Mọi người không hề nghĩ tới lần này lại có thể nhìn thấy tất cả Thánh nhân Hồng Hoang, thậm chí Chu Du đã lâu không xuất hiện cũng hiện thân.

Không chút do dự, mọi người liền cúi người hành lễ: "Ngô đẳng bái kiến Thánh nhân!" "Ngô đẳng bái kiến Thánh nhân!" Phản ứng của đa số người không đại diện cho tất cả.

Như Hạo Thiên, Phục Hy hai người liền không có nhiều vẻ kinh ngạc.

Hai người, một người thân phận không thua Thánh nhân, một

người càng có thực lực tiếp cận Thánh nhân.

Hạo Thiên tuy nói thực lực không tính là đỉnh tiêm, cách cảnh giới Thánh nhân còn một khoảng cách rất lớn, nhưng lại có Chu Du vị sư huynh thân thiết này.

Còn Phục Hy không những thực lực kinh người, lại còn là huynh trưởng của Nữ Oa, Nhân Hoàng Nhân tộc.

Với thân phận địa vị như vậy, hai người không hề sợ hãi mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo trên điện, tự nhiên sẽ không bị mấy vị Thánh nhân này dọa sợ.

Bởi vậy, khi mọi người dưới điện cúi người hành lễ với các Thánh nhân trên điện, hai người cũng chỉ ngẩng đầu, gật đầu với mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo kia, còn đối với Chu Du và Chúc Long mới hơi cúi người.

Các Thánh nhân Thiên Đạo trên điện thấy phản ứng của hai người trong lòng cũng không có chút gợn sóng.

Dù sao đi nữa, Hạo Thiên và Phục Hy hai người cũng đồng là sinh linh Tiên Thiên với mình, hơn nữa còn có nhiều mối quan hệ với mình.

Lúc này hai người tuy chưa thành tựu Thánh cảnh, nhưng địa vị cũng không kém mọi người bao nhiêu.

Thêm vào mối quan hệ của hai người với Chu Du, các Thánh nhân Thiên Đạo tự nhiên sẽ không cho rằng phản ứng của hai người có gì không đúng.

Chu Du thấy biểu hiện của hai người, trên mặt cũng chỉ khẽ mỉm cười, tiếp đó phẩy tay một cái, dưới chỗ ngồi của Thánh nhân trên điện lại hóa ra hai bồ đoàn.

Hai người dưới điện thấy động tác của Chu Du, trên mặt cũng lộ

ra vẻ vui mừng, tiếp đó liền theo chỉ dẫn của Chu Du, phi thân ngồi lên hai bồ đoàn này.

Lúc này, mọi người trong điện cũng đã đứng dậy, thấy hai người ngồi dưới Thánh nhân, trong lòng cũng vô cùng hâm mộ.

Tuy nhiên, mọi người hâm mộ thì hâm mộ, nhưng cũng không nảy sinh tâm tư khác.

Thật sự là vì thân phận địa vị của Hạo Thiên và Phục Hy hai người phi thường.

Ngay sau khi mọi người đứng dậy không lâu, Chúc Long tùy tay phẩy một cái, tiếp đó từng bồ đoàn cũng xuất hiện dưới chân mọi người trong điện.

Cùng với việc từng bồ đoàn xuất hiện, tiếng Chúc Long lại vang lên: "Các ngươi ngồi định, lắng nghe Đại đạo Hỗn Nguyên!" Đạo âm của Chúc Long truyền khắp đại điện, mọi người trong điện lập tức gạt bỏ tạp niệm trong lòng.

Khó khăn lắm mới có được tạo hóa như vậy, mọi người tự nhiên không dám có chút lơi lỏng.

Vạn nhất vì tạp niệm trong lòng mà bỏ lỡ huyền diệu Đại đạo, thì hối hận đã muộn rồi.

Hơn nữa, dưới tòa Thánh nhân, nhất cử nhất động đều nằm dưới sự chú ý của Thánh nhân, nếu hành động không đoan chính e rằng sẽ bị trực tiếp trục xuất.

Ngay cả khi Thánh nhân rộng lượng, không nhất định sẽ để ý đến sự thất ngộ của mọi người, nhưng không ai muốn mạo hiểm điều này, bởi vì hậu quả như vậy không phải là điều mọi người có thể chịu đựng được.

Bởi vậy, đợi đến khi tiếng Chúc Long dứt, mọi người liền lập tức

xua tan các loại suy nghĩ trong lòng, sau đó đồng loạt hướng về Chúc Long trên điện mà nói: "Đa tạ Thánh nhân truyền đạo!" "Đa tạ Thánh nhân truyền đạo!" Nghe tiếng nói của mọi người dưới điện, khóe miệng Chúc Long khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Tiếp đó ngẩng đầu, khẽ gật đầu với mọi người dưới điện.

Mọi người dưới điện thấy Chúc Long gật đầu, trên mặt cũng lần lượt hiện lên nụ cười vui mừng, sau đó lần lượt tọa thiền trên bồ đoàn dưới chân.

Đợi đến khi tất cả mọi người dưới điện đều đã ngồi định trên bồ đoàn, Chúc Long mới thật sự bắt đầu giảng đạo: "Lần này ta chứng đạo Hỗn Nguyên, khai giảng Đại đạo trong Hỗn Độn.

Các ngươi đều là những người hữu duyên, có thể nghe pháp chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Phải biết hối trách chi công, ảnh hưởng bất chân, hữu thanh thanh chi khí, phác phác hôn mông, cổn phù lưu ảnh, đương tịch tiệt phán hồn, khiên mộ linh hoảng, đắc huy hắc tinh hồn, huyết quán ngũ thể, thần phù tiên quân, linh quán hoa dịch, thai cao phụ chân, biên khuyết bất động, khả thần táo mệnh môn, nhược đạm hô phong vũ, mang mang bất tác, tắc loại loại thủ căn! " "Hỗn Nguyên giả, tam biến nhất định, cửu biến cập thần, nhất sơ viết tái nhật, nhị tượng ngôn nguyệt phân, dục thành đạo giả, nhu thanh linh hợp ủy, tỷ thoát lệ chân, tiềm tâm tại chí, độn tích u môn, cách phu khiêu ế, đạo vũ oanh luân, chung đế vận lịch kỷ, dương phù vi tâm, vạn thái biến nghiệp, kiếp kiếp trường tồn, khả đắc Hỗn Nguyên dã!" Thánh nhân giảng đạo tự nhiên là huyền diệu phi phàm, hơn nữa lần này Chúc Long giảng còn là Đại đạo Hỗn Nguyên, lại bắt đầu giảng từ khi tu sĩ hóa hình hoặc giáng sinh.

Đối với mọi người dưới điện mà nói, càng là lời vàng ngọc, từng chữ từng câu đều quý giá như châu ngọc.

Bởi vậy, ngay khoảnh khắc đạo âm của Chúc Long vang lên, mọi người dường như bị một lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt.

Trong khoảnh khắc này, thời gian dường như ngừng trôi, mọi người cũng không kìm được mà chìm vào cảnh giới ngộ đạo.

Cùng với đạo âm giảng đạo của Chúc Long không ngừng vang lên, trên đại điện cũng lập tức khởi biến hóa.

Cũng giống như khi Chu Du khảo hạch các Thánh nhân trước đây, từng đóa thiên hoa cũng từ không trung mà thành, nhưng ngay sau đó liền chìm vào trong cơ thể những người nghe đạo trong điện.

Sau đó, từng cánh kim liên cũng xuất hiện dưới chân mọi người trong điện, rồi hóa thành khí vụ dục nồng đậm, cung cấp cho mọi người trong điện hấp thu.

Tiếp đó lại là vô tận khí Hỗn Độn tràn vào trong điện, hóa thành các loại kỳ trân dị tượng.

Chương 532

Cuối cùng, cả tòa đại điện lại tỏa ra kim quang nồng liệt, nhuộm cả Đạo trường thành màu huyền hoàng.

Ánh mắt trở lại trong đại điện, lúc này mọi người dưới điện đều đang chìm đắm trong cảnh ngộ đạo.

Dưới sự gia trì của nhiều dị tượng, mọi người trong điện mỗi giờ mỗi khắc đều có thu hoạch cực lớn, bởi vậy từng người đều có thần tình si cuồng, dường như đã lĩnh ngộ được chân lý của đạo, giữa lông mày cũng không che giấu được vẻ hân hoan.

Còn trong số mọi người trên điện, trừ Hạo Thiên, Phục Hy hai người đã sớm chìm vào đốn ngộ, các Thánh nhân Thiên Đạo còn lại sau khi nghe đạo âm của Chúc Long, cũng lần lượt chìm vào trầm tư.

Tuy nói mọi người đều đã là Thánh nhân, và vừa mới nghe Chu Du giảng về pháp chứng đạo Hỗn Nguyên cụ thể, nhưng điều đó không có nghĩa là Chúc Long giảng đạo lần này lại không có chút trợ giúp nào cho mấy người.

Những Thánh nhân này đều chứng là Thánh nhân Thiên Đạo, không có cảm thụ chân thực về việc chứng đạo Hỗn Nguyên như Chúc Long, tự nhiên đều khát khao kinh nghiệm chứng đạo của Chúc Long.

Đại đạo Hỗn Nguyên mà Chúc Long giảng từ nông đến sâu như vậy, đối với các Thánh nhân Thiên Đạo có ý nghĩa tham khảo cực lớn.

Hơn nữa, mấy người này cũng muốn lấy quá trình tu hành của Chúc Long làm tham chiếu, bởi vậy mấy người nghe cũng vô cùng chuyên chú.

Ngay cả khi Chúc Long lúc này còn chưa giảng đến chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo nhờ vào lực lượng Thánh nhân đã đối chiếu những điều Chúc Long giảng với những gì mình đã tu trước đây, cũng đã có thu hoạch không nhỏ.

Như vậy, mọi người càng nghe, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Duy chỉ có Chu Du cao tọa trên điện, thần tình tự nhiên không hề có ý niệm ngộ đạo.

Đương nhiên, điều này cũng là do cảnh giới quá cao, thêm vào đó Chu Du cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên, những điều Chúc Long giảng lúc này đối với Chu Du không có chút tăng ích nào.

Bởi vậy, Chu Du cũng chỉ yên lặng nhìn mọi người trong điện ngộ đạo.

Mọi người trong đại điện chìm vào cảnh ngộ đạo, nhưng mọi người bên ngoài Đạo trường thì không may mắn như vậy.

Lúc này bên ngoài Đạo trường vô cùng yên tĩnh, hư không rộng lớn như vậy lại không có chút tạp âm nào xuất hiện, ngay cả tiếng tim đập của mọi người cũng như có như không.

Còn bên ngoài Đạo trường có cảnh tượng như vậy, cũng là hành động bất đắc dĩ của mọi người bên ngoài Đạo trường.

Thời gian quay về lúc Chúc Long bắt đầu giảng đạo.

Cùng với đạo âm của Chúc Long vang lên, trong Đạo trường dị tượng liên miên, bên ngoài Đạo trường cũng xuất hiện một chút bất thường.

Nhưng dị tượng bên ngoài Đạo trường khác với dị tượng trong đại điện Đạo trường.

Đối với mọi người bên ngoài Đạo trường mà nói, không có chút

trợ lực nào.

Hơn nữa, đạo âm Chúc Long giảng truyền đến bên ngoài Đạo trường thì đã mất đi phần lớn áo nghĩa, mọi người bên ngoài Đạo trường chỉ có thể cảm nhận được một chút huyền diệu mơ hồ.

Bởi vậy, nhìn ra xa mọi người bên ngoài Đạo trường, từng người đều cau mày, trong mắt cũng mang theo chút hoảng hốt.

Tuy nhiên, ngay cả khi thu hoạch không nhiều, thần tình của mọi người cũng vô cùng chuyên chú, sợ bỏ lỡ một chút huyền diệu nào.

Do đó, bên ngoài Đạo trường mới có cảnh tượng như vậy.

Nếu lúc này có tu sĩ nào gây ra động tĩnh gì, làm hỏng cơ duyên ít ỏi còn lại của mọi người, e rằng sẽ chọc cho tất cả mọi người bên ngoài trường công kích.

Dù sao, cơ duyên như vậy Hồng Hoang mấy Nguyên Hội cũng chưa chắc đã thấy một lần.

Ngay cả khi mọi người vô duyên nghe đạo trong Đạo trường cũng không có chút ý khinh thường nào.

Đương nhiên, có lẽ có tu sĩ nghi ngờ, vì sao trước đây khi mấy vị Thánh nhân Thiên Đạo lập Đạo trường bên ngoài Hỗn Độn khai giảng Đại đạo, Hồng Hoang đều xuất hiện dị tượng, mà lần này Chúc Long giảng đạo mọi người ở bên ngoài Đạo trường lại không có dị tượng gia thân?

Rõ ràng trước đây khi Thánh nhân giảng đạo, bản thân mình ở trong Hồng Hoang đã có thu hoạch không ít, vì sao lần này ở bên ngoài Đạo trường lại chưa có cảm ngộ lớn?

Mọi người lại không tự biết dị tượng Hồng Hoang là do Thiên Đạo Hồng Hoang tạo ra.

Có sinh linh Hồng Hoang thành đạo thì Thiên Đạo Hồng Hoang tự nhiên sẽ chúc phúc chúng sinh, như vậy chúng sinh mới có thể có thu hoạch.

Thánh nhân giảng đạo thì không giống vậy.

Thánh nhân Thiên Đạo là người đại diện cho Thiên Đạo, bất kể giảng đạo ở đâu cũng sẽ dẫn đến sự cộng hưởng của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Bởi vậy, mấy lần trước Thánh nhân Thiên Đạo khai giảng Đại đạo trong Hỗn Độn, chúng sinh Hồng Hoang cũng có thể có được lợi ích.

Chúc Long là chứng đạo Hỗn Nguyên, giảng đạo không thể dẫn động Thiên Đạo Hồng Hoang, đương nhiên sẽ không có trợ lực bổ sung nào.

Giống như Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung vào thời viễn cổ vậy.

Ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, trừ khách trong Tử Tiêu Cung, chúng sinh Hồng Hoang còn lại không có chút thu ích nào.

Cũng không thể không nói mọi người bên ngoài Đạo trường cũng có chút may mắn.

Nếu sau khi khảo nghiệm thất bại mà nản lòng thoái chí quay về Hồng Hoang, e rằng sẽ không có chút thu hoạch nào.

Ngay khi mọi người bên ngoài trường tiếp tục khổ sở tìm kiếm một chút huyền diệu Đại đạo mơ hồ kia, trên đại điện Đạo trường, việc giảng đạo cũng đã đi đến cao trào.

Lúc này, Chúc Long đã giảng xong tất cả các cảnh giới từ Đại La Kim Tiên trở xuống, đang chuẩn bị chính thức xiển thuật con đường tu hành trên Đại La, bao gồm cả cách đột phá từ Chuẩn Thánh đỉnh

phong để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chỉ là chưa kịp để Chúc Long tiếp tục mở lời, trong điện lại đột nhiên xuất hiện biến hóa mới.

Một đám tu sĩ Đại La lại đồng loạt đột phá như suối phun.

Phần lớn những người nghe đạo dưới điện đều là cảnh giới Đại La, bị vây khốn ở cảnh giới Đại La cũng đã lâu.

Đối với những kinh nghiệm về cảnh giới Đại La mà Chúc Long giảng, tự nhiên đều vô cùng thụ dụng.

Lần này, kinh nghiệm tu hành Đại La Kim Tiên mà Chúc Long giảng không nghi ngờ gì đã trực tiếp chỉ rõ con đường phía trước cho mọi người.

Bởi vậy, khi Chúc Long giảng xong kinh nghiệm tu hành của mình ở cảnh giới Đại La, trước mắt một đám Đại La Kim Tiên dưới điện cũng lập tức sáng bừng, tiếp đó Nguyên thần khẽ chấn động, bình cảnh vây khốn đã lâu cũng xuất hiện một tia nứt.

Cuối cùng, dưới sự trợ lực của dị tượng trong điện, cũng thuận lợi đột phá cảnh giới, thăng cấp lên một tầng thứ cao hơn.

Trong số những người này, tu sĩ có thu hoạch lớn nhất không nghi ngờ gì chính là vị Thái Ất Kim Tiên duy nhất kia.

Có thể được các Thánh nhân Thiên Đạo công nhận, đủ để nói lên thiên phú của vị Thái Ất Kim Tiên này.

Thêm vào đó, cảnh giới Chúc Long giảng vô cùng phù hợp, vị Thái Ất Kim Tiên này không những thành công Tam Hoa Tụ Đỉnh thăng lên Đại La, mà còn có đột phá mới ở cảnh giới Đại La, trở thành tu sĩ Đại La trung kỳ, cảnh giới cuối cùng cũng giống như phần lớn tu sĩ Đại La trong điện.

Đương nhiên, cảnh giới là cảnh giới, cho dù là cùng cảnh giới, thực lực cũng có sự khác biệt trời vực.

Với thực lực của vị tu sĩ Thái Ất này, e rằng đối mặt với Đại La đỉnh phong bình thường cũng có sức chiến đấu.

Chương 533

Tình trạng trong điện cũng khiến trong lòng các tồn tại Chuẩn Thánh hừng hực.

Tuy nói các vị Chuẩn Thánh này chưa xuất hiện đột phá, nhưng cũng đều từ Đại đạo Chúc Long giảng mà thu được không ít cảm ngộ, cảnh giới bản thân cũng càng thêm vững chắc.

Những Chuẩn Thánh này đã tích lũy hàng vạn năm, cách đột phá cũng đã không còn xa.

Bởi vậy, họ càng thêm kỳ vọng vào những lời giảng tiếp theo của Chúc Long.

Lúc này, sự biến hóa của mọi người trong điện cũng đều lọt vào mắt Chúc Long.

Thấy các tu sĩ đột phá, nụ cười trên mặt Chúc Long càng thêm rạng rỡ.

Phải biết rằng lần giảng đạo này không phải giảng không công.

Tuy nhiên, chớp mắt Chúc Long liền gạt bỏ tâm tư, bắt đầu tiếp tục giảng giải Đại đạo Hỗn Nguyên.

Nghe đạo âm của Chúc Long vang lên, mọi người tại chỗ cũng đều nín thở ngưng thần, toàn tâm chuyên chú tham ngộ huyền diệu Đại đạo.

Ngay cả các Thánh nhân Thiên Đạo trên điện cũng không ngoại lệ, bởi vì các Thánh nhân Thiên Đạo này đều rất rõ ràng những điều Chúc Long sắp giảng mới chính là tinh hoa của lần giảng đạo này, đối với việc bản thân bước vào bước đó, thật sự hé nhìn được cánh cửa Đại đạo Hỗn Nguyên có trợ giúp không nhỏ.

“Phù dục tu đạo thành chân, thành Hỗn Nguyên Đại đạo, nhu tiên khứ tà tích chi hành, đô tuyệt ngoại vật, vô dĩ cán tâm, nội quan chính giác, giác nhất niệm khởi, tức tu trừ diệt tạp niệm, tùy khởi tùy chế, vụ lệnh an tĩnh, phù du loạn tưởng, diệc tận diệt trừ, tu du bất thế, chung duy diệt động tâm, bất diệt chiếu tâm, đãn minh hư tâm, bất minh hữu tâm, bất y nhất vật, nhi đạo tâm thường tại, đạo tâm cố, tắc đạo thành!” Cùng với Đại đạo Chúc Long giảng càng ngày càng thâm sâu, thần thái của mọi người trong điện cũng bắt đầu trở nên không tự nhiên.

Lúc đầu mọi người còn tươi cười, trong mắt sáng rực, dường như đã ngộ ra chân lý Đại đạo.

Nhưng không lâu sau, mọi người liền có sự biến hóa hoàn toàn trái ngược.

Trừ số ít vài chục người thần sắc không đổi, những người còn lại đều nhắm chặt hai mắt, cau mày, thậm chí ngay cả Nguyên thần cũng chìm vào mê mang.

Xem ra lúc này Đại đạo Hỗn Nguyên mà Chúc Long giảng đã vượt quá phạm trù mà mọi người có thể lý giải.

Tuy nói mọi người trong điện đã sớm biết sẽ có cảnh tượng như vậy xảy ra, nhưng lại không một ai cam tâm.

Ngay cả khi đã hoàn toàn không thể lý giải, nhưng không một ai dừng việc nghe đạo, vẫn dốc toàn lực để cảm ngộ chân ý Đại đạo.

Bởi vì mọi người biết, tạo hóa lớn như Thánh nhân giảng đạo là điều có thể gặp mà không thể cầu.

Nếu bỏ lỡ lần này, lần sau không biết còn có cơ hội nghe Thánh nhân giảng đạo nữa không.

“Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng”, câu nói này đặt lên

người tu sĩ Hồng Hoang không gì thích hợp hơn.

Không phải là tu sĩ trong Hồng Hoang tham lam, mà là mỗi khi có thêm một phần thực lực, mọi người liền có thể có thêm một phần sinh cơ.

Đại kiếp là một thanh kiếm sắc lơ lửng trên đầu mỗi tu sĩ Hồng Hoang.

Dưới Đại kiếp có tử vô sinh, trừ tồn tại Thánh nhân có thể biết thanh kiếm này khi nào rơi xuống, chúng sinh còn lại chỉ có thể cố gắng giãy giụa.

Thời gian từ từ trôi qua, đạo âm của Chúc Long vẫn vang vọng khắp đại điện.

Nhưng lúc này trên điện, trừ mấy vị Thánh nhân và Phục Hy, Hạo Thiên cùng các tồn tại trên Chuẩn Thánh đỉnh phong, một đám người nghe đạo còn lại đã hoàn toàn chìm vào si cuồng.

Các tu sĩ trên Chuẩn Thánh đều gãi tai cấu tóc, mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã đến cực hạn.

Các tu sĩ Chuẩn Thánh bình thường thì mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, đã sớm là đèn cạn dầu, bây giờ đều đang cố gắng dựa vào nội tình để cưỡng ép nghe đạo.

Ngay cả Chuẩn Thánh còn như vậy, thì tu sĩ dưới Chuẩn Thánh càng không cần phải nói.

Tuy nhiên, các tồn tại Đại La đã sớm dừng việc ngộ đạo, lại sử dụng đủ loại thủ đoạn để ghi lại đạo vận Đại đạo mà Chúc Long giảng.

Không phải nói mọi người không muốn tiếp tục nghe đạo, mà là lúc này Đại đạo Chúc Long giảng đã không phải là điều mà tu sĩ cảnh giới Đại La như họ có thể cảm ngộ được.

Nếu cưỡng ép tham ngộ, e rằng sẽ bị Đại đạo trực tiếp phản phệ.

Mọi người tuy cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng đến lúc này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Mọi người không muốn tự tìm cái chết, với thân thể nhỏ bé của họ không thể chống đỡ được Đại đạo phản phệ.

Bất đắc dĩ cũng chỉ có thể dùng hạ sách này, dùng linh bảo Tiên Thiên, vật liệu linh nguyên Tiên Thiên để ghi lại đạo vận Đại đạo, đợi đến sau này rồi tỉ mỉ tham ngộ.

Dù sao, Đại đạo Thánh nhân phi chí bảo không thể chứa đựng.

Nhóm tu sĩ này tự nhiên không có tạo hóa đạt được chí bảo, cũng chỉ có thể dựa vào vật Tiên Thiên để lưu giữ một chút đạo vận.

Ngay cả khi đạo vận ghi lại như vậy không cảm ngộ được mấy lần liền sẽ trực tiếp tiêu tán, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có gì.

Cứ như vậy, vài ngày trôi qua, Chúc Long giảng đạo mới từ từ dừng lại.

Lúc này trong đại điện Đạo trường chỉ còn lại Thánh nhân và Phục Hy, Hạo Thiên mấy người vẫn còn đang trầm tư.

Chúc Long trên điện cuối cùng cũng đã giảng hết Đại đạo Hỗn Nguyên mà mình đã ngộ ra, cũng thở phào một hơi dài.

Đợi đến khi thấy phản ứng của mọi người dưới điện lúc này, trên mặt Chúc Long cũng lộ ra một tia ngạo nghễ.

Tiếp đó hừ nhẹ một tiếng đánh thức mọi người trong điện, rồi mới tiếp tục nói: “Huyền diệu của pháp Hỗn Nguyên này, phi đạo tâm kiên giả bất khả thành, cố đạo tâm nãi căn bản chi căn bản!” “Hơn nữa sau khi thành tựu Đại đạo này còn cần trải qua khảo nghiệm Đại đạo, nếu không có chí khí phá tan trận pháp, e rằng không thể được

Đại đạo công nhận!" "Nếu có chí khí này, còn cần biết!" Nghe Chúc Long nói xong, mọi người trong điện lại một lần nữa cúi người hành lễ: "Đa tạ Thánh nhân truyền đạo chi ân!" "Đa tạ Thánh nhân truyền đạo chi ân!" Việc giảng đạo chính thức kết thúc, Đạo trường tự nhiên giải trừ phong cấm, tiếng nói trong điện cũng truyền ra bên ngoài Đạo trường.

Nghe tiếng nói từ trong điện truyền đến, mọi người bên ngoài trường cũng ý thức được cơ duyên này đã đến đây là hết.

Từng người tuy có chút thất vọng, nhưng cũng lần lượt hướng về Đạo trường cúi người hành lễ: "Đa tạ Thánh nhân truyền đạo chi ân!" "Đa tạ Thánh nhân truyền đạo chi ân!" Nghe thanh âm truyền đến từ trong ngoài đạo trường, Chúc Long trên mặt cũng hiện lên một tia mãn ý thần sắc.

Chẳng những vì lời của chúng nhân trong ngoài đạo trường, mà còn vì lần truyền đạo này viên mãn, khiến chính Chúc Long cũng có được không ít thu hoạch.

Đợi đến khi thanh âm dần ngưng, Chúc Long mới tiếp tục mở miệng nói: "Giảng đạo đến đây là kết thúc, các ngươi cứ tự nhiên rời đi!" Chúc Long nói xong, cũng không đợi chúng nhân dưới điện phản ứng, liền trực tiếp phất tay đưa chúng nhân ra khỏi đại điện.

Khả liên chúng nhân dưới điện còn mong muốn có thể tự mình bước ra đại điện, nhưng lại không ngờ lần nữa thể nghiệm cảm giác bất thụ khống chế ấy.

Đợi đến khi chúng nhân trong điện lần nữa xuất hiện, thân ảnh đã ở trên đạo trường bên ngoài đại điện.

Đợi chúng nhân ổn định thân ảnh, lập tức đã thấy đại điện trước mắt.

Nhìn rõ diện mạo đại điện, chúng nhân mới cuối cùng phản ứng lại, chính mình đã bị Thánh nhân tiễn ra, chuyến thính đạo lần này đã đến điểm cuối.

Chúng nhân hoàn hồn không chút do dự, lập tức hướng về phía đại điện cung thân hành lễ, sau đó mới vẻ mặt cấp thiết nhanh chóng bước ra khỏi đạo trường.

Còn về phần vì sao chúng nhân lại có thần tình như vậy, một mặt là vì lời của Chúc Long, dù sao Thánh nhân đã mở miệng bảo chúng nhân cứ tự nhiên rời đi, thì chúng nhân dù có lưu luyến thế nào cũng không dám nán lại trong đạo trường.

Mặt khác là vì lần thính đạo này chúng nhân có thu hoạch cực lớn, cấp bách cần bế quan tham ngộ tiêu hóa.Đáng nói là ngay khi chúng nhân lần lượt bước ra khỏi đạo trường, trong đám đông một vị tu sĩ lại nghe thấy thanh âm của Chúc Long vang lên trong tai: "Ngươi có thể đến Đông Hải!" Nghe thấy thanh âm quen thuộc trong tai, vị tu sĩ này lập tức ngẩn người, trên mặt cũng hiện lên một tia cuồng hỉ.

Chương 534

Bất quá thần tình này lập tức biến mất, không gây chút chú ý nào.

Mà vị tu sĩ này tự nhiên chính là vị Thái Ất tu sĩ duy nhất trên đại điện trước đó.

Nhờ vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà có thể thông qua khảo nghiệm của Chu Du, khiến Chúc Long phải nhìn nghiêng.

Sau đó trên điện ngộ đạo, một mạch tấn thăng đến Đại La trung kỳ, cũng khiến Chúc Long động vài phần tâm tư muốn thu đồ đệ.

Bởi vậy, đợi đến khi giảng đạo kết thúc, Chúc Long liền truyền ra một đạo Thánh âm cho vị Thái Ất này.

Đương nhiên, đạo truyền âm này không phải nói Chúc Long nhất định sẽ thu vị Thái Ất này vào môn hạ, bởi lẽ Thánh nhân thu đồ cũng không tùy tiện như vậy.

Chúc Long truyền âm bảo vị Thái Ất này đến Đông Hải, cũng là muốn đối với vị tu sĩ này tiến hành khảo nghiệm thêm một bước nữa, chỉ có thông qua khảo nghiệm thì vị Thái Ất này mới có khả năng trở thành đệ tử đầu tiên của Chúc Long.Chúng nhân trong đạo trường không hề nhận ra thanh âm của Chúc Long, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng nhân trong điện lúc này không có cảm tri.

Cần biết rằng chúng nhân trong điện đa số đều là Thánh nhân chí tôn, Thánh nhân được xưng là thông suốt vạn sự vạn vật, không gì không biết.

Lại thêm Chúc Long cũng không cố ý che giấu, tự nhiên lập tức nghe được thanh âm của Chúc Long.

Hiểu rõ ý đồ của Chúc Long, một chúng Thánh nhân cũng ngẩn

người, sau đó âm thầm thở dài một hơi.

Trong đó hai vị phương Tây có tình tự ba động lớn nhất, sắc mặt đều tối đi vài phần.

Cần biết rằng chúng nhân đều đã động tâm muốn chiêu hiền, muốn thu vị tu sĩ này vào môn hạ.

Dù sao vị tu sĩ này thiên phú tuy không bằng bọn họ, những vị Tiên Thiên Thần Thánh, nhưng thiên phú như vậy cũng là hiếm thấy ở Hồng Hoang.

Vốn dĩ mấy người này còn cho rằng Chúc Long không giữ vị tu sĩ này lại, là không có tâm tư thu đồ đệ, như vậy chính mình liền có thể thu vị tu sĩ này vào môn hạ.

Nhưng điều khiến chúng nhân không ngờ tới là Chúc Long lại thực sự có ý nghĩ như vậy.

Sự việc bất ngờ này quả thực nằm ngoài dự liệu của mấy người, đến mức chúng nhân nhất thời chưa phản ứng kịp.

Thiên tài đều được ưu ái, đặc biệt là những thiên tài có vài phần thiên phú của Tiên Thiên Thần Thánh như vậy.

Tuy rằng một chúng Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng tiếc nuối, nhưng cũng không thể mở miệng tranh giành với Chúc Long.

Trước hết không nói đây là chủ trường của Chúc Long, hợp lẽ nên do Chúc Long đi trước, cho dù không phải chủ trường của Chúc Long, chúng nhân cũng không dám tranh giành với Chúc Long.

Sự tồn tại của Chu Du đủ để khiến chúng nhân dập tắt ý nghĩ như vậy, bởi vậy mấy người dù có vô nại thế nào cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.Suy nghĩ của chúng nhân trong điện, Chúc Long cũng có vài phần sát giác, dù sao hai vị phương Tây biểu hiện rõ ràng như vậy, Chúc Long mà còn không có chút cảm tri nào thì đó đâu còn là Thánh

nhân.

Bất quá cho dù có hiểu rõ suy nghĩ của các Thiên Đạo Thánh nhân này, Chúc Long cũng không hề để ý.

Hiện tại mình đã là Thánh nhân chí tôn ngồi ngang hàng với chúng nhân, không có lý nào phải thấp hơn người khác.

Cho dù không cần Chu Du động thủ, mình cũng chưa chắc đã yếu hơn mấy người kia.

Cần biết Chúc Long là Long tộc chi tôn, cũng có thể điều động Nhân tộc khí vận chân long.Qua thật lâu, trong đạo trường không còn tu sĩ Hồng Hoang nào, Chúc Long mới thu lại những tâm tư khác.

Sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với chúng nhân trong điện: "Trước đây ta đã muốn cùng chư vị đạo hữu luận đạo một phen, nhưng ngại vì việc giảng đạo đã định, vô nại chỉ có thể giảng đạo trước!

Nay giảng đạo đã kết thúc, không biết chư vị đạo hữu có còn nguyện cùng ta luận đạo một phen không!" Nghe lời Chúc Long nói, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng lại rúng động, sau đó cũng dấy lên một trận chua xót.

Chúng nhân không ngờ Chúc Long lại còn có một chiêu này, xem ra lần này chẳng những không vớ bở được bao nhiêu, mà còn phải chịu thiệt một ít.

Cần biết rằng các Thiên Đạo Thánh nhân này trước đó muốn luận đạo với Chúc Long là muốn nhìn trộm ảo diệu của Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Mà nay chúng nhân thông qua Chúc Long giảng đạo, không những đối với Hỗn Nguyên Đại Đạo cảm ngộ khá sâu, thậm chí còn từ trong miệng Chu Du biết được phương pháp chứng đạo Hỗn Nguyên nhanh nhất.

Lúc này mà tái cùng Chúc Long luận đạo, thì thu hoạch có thể tưởng tượng được, tuyệt đối là ít ỏi.

Ngược lại, Chúc Long vừa mới thành tựu Hỗn Nguyên, cho dù đã ổn định cảnh giới, nhưng đối với thủ đoạn của Thánh nhân vẫn còn nhiều chỗ không quen thuộc.

Thông qua việc luận đạo với chúng nhân tuyệt đối có thể có thu hoạch cực lớn, tiết kiệm vô số năm thời gian.

Chuyện giúp người không lợi mình như vậy, các Thiên Đạo Thánh nhân này thông thường sẽ không làm.

Nhưng lúc này Chúc Long đã mở miệng, chúng nhân lại không thể không nhắm mắt đồng ý, vì ai cũng không muốn thiếu nhân quả của Chúc Long, lại còn đắc tội Chu Du.

Bởi vậy đợi đến khi thanh âm của Chúc Long hạ xuống, chúng nhân cũng lần lượt mở miệng: "Chúc Long đạo hữu nói đùa rồi, bọn ta đồng là Thánh nhân, chuyện luận đạo hỗ trợ tăng ích sao lại không nguyện, vả lại trước đó bọn ta cũng vẫn mong chờ!" "Đại huynh sở ngôn chí thiện, vả lại chuyện luận đạo trước đó bọn ta đã ước định, vậy lần này tự nhiên phải tiến hành!" "Phải rồi, bọn ta còn muốn nghe một chút cao luận của Chúc Long đạo hữu!" "Đạo hữu, lần này bọn ta đến đây là làm khách, tự nhiên khách tùy chủ tiện!" "Cũng xin Chúc Long đạo hữu không tiếc chỉ giáo!".Lúc này trên điện trừ một chúng Thánh nhân, còn có hai người Phục Hy và Hạo Thiên.

Hai người nghe cuộc đối thoại của chúng nhân, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Lúc này hai người đều đã là Chuẩn Thánh cảnh giới đỉnh phong, hơn nữa Phục Hy còn bước ra một bước quan trọng.

Có thể tham dự vào cuộc luận đạo giữa các Thánh nhân, điều đó

đối với việc tu hành của hai người tuyệt đối có sự giúp đỡ cực lớn.

Bởi vậy, đợi đến khi Chúc Long đặt ánh mắt lên hai người, hai người cũng mạnh mẽ gật đầu.

Thấy phản ứng của chúng nhân, khóe miệng Chúc Long cũng hiện lên một tia cười ý, sau đó vẻ mặt hưng phấn nói với chúng nhân: "Kể đã chư vị đạo hữu đều có tâm ý này, vậy bọn ta hãy tiếp tục chuyện luận đạo!".Chúc Long nói xong, cũng lập tức quay đầu nhìn về phía Chu Du bên cạnh, muốn xem Chu Du còn có sắp xếp nào khác không.

Cho dù Chúc Long đã định xong chuyện luận đạo với chúng nhân, nhưng nếu Chu Du còn có tính toán khác, Chúc Long tuyệt đối không chút do dự từ bỏ lần luận đạo này.

Tuy nói Chúc Long rõ ràng mình có thể nhân cơ hội luận đạo, từ những Thiên Đạo Thánh nhân này mà thu được một vài cảm ngộ.

Nhưng Chúc Long càng rõ ràng sắp xếp của Chu Du mới là có lợi nhất cho mình.

Còn về phần vì sao Chúc Long lại đưa ra quyết định này mà không thương lượng trước với Chu Du, kỳ thực là vì chuyện luận đạo này cũng là do Chúc Long đột nhiên nghĩ ra.

Trong nhận thức của Chúc Long, các Thiên Đạo Thánh nhân này không những được Chu Du chỉ điểm, còn nghe kinh nghiệm tu hành Hỗn Nguyên Đại Đạo của mình, quả thật đã chiếm tiện nghi lớn.

Ông già thành tinh, Chúc Long tự nhiên không muốn các Thiên Đạo Thánh nhân này trắng trợn chiếm tiện nghi, bởi vậy mới nghĩ đến việc luận đạo để "vặt lông dê" mấy vị Thánh nhân này.Điều Chúc Long không biết là, Chu Du trong quá trình khảo hạch các Thánh nhân này cũng đã có được không ít cảm ngộ.

So với thu hoạch của Chu Du, cảm ngộ của các Thánh nhân này

cũng chỉ là muối bỏ bể.

Điều này không phải nói bừa, cần biết căn bản của các Thánh nhân này là Thiên Đạo Hồng Hoang.

Lần này tuy nhiên đã thu được không ít cảm ngộ về Hỗn Nguyên Đại Đạo, nhưng những cảm ngộ Hỗn Nguyên Đại Đạo này trong thời gian ngắn lại không thể hiển hiện trên cảnh giới.

Mà thu hoạch của Chu Du lại có thể trực tiếp phản ánh trên thực lực, hơn nữa còn là tính toán dựa trên thực lực Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong hiện tại của Chu Du.

Cứ so sánh như vậy, liền có thể thấy ai chiếm tiện nghi lớn hơn.Bất quá đợi đến khi Chu Du thấy ánh mắt của Chúc Long, cũng không có ý tứ ngăn cản chút nào, trên mặt hiện lên một tia cười ý, liền đối với Chúc Long mở miệng nói: "Ta đã đại khái khảo hạch chư vị sư đệ xong, lần này Phụ hoàng cùng chư vị sư đệ luận đạo, ta sẽ không tham dự!

Bồng Lai Tiên Cảnh sắp hàng thế, bọn ta đến lúc đó sẽ gặp lại!" Chu Du nói xong, cũng không đợi chúng nhân trong điện phản ứng, gật đầu với Chúc Long, thân ảnh liền trực tiếp biến mất tại chỗ.Bên này Chúc Long thấy động tác của Chu Du, trong mắt cũng lóe lên một tia linh quang, vì khi Chu Du biến mất, một đạo thanh âm cũng xuất hiện trong tai Chúc Long: "Lát nữa luận đạo kết thúc, Phụ hoàng hãy đến Bồng Lai trước!" Bất quá linh quang trong mắt Chúc Long chợt lóe rồi vụt tắt, trong điện không một ai chú ý tới.

Lúc này chúng nhân trong điện thấy thân ảnh Chu Du biến mất, đều khẽ cúi đầu cung thân hành lễ: "Cung tiễn sư huynh!" "Cung tiễn sư huynh!" "Cung tiễn Thánh nhân!".Đợi chúng nhân trong điện đứng dậy, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng cũng âm thầm thở phào một hơi dài, thân hình cũng theo đó mà thả lỏng.

Chương 535

Mà mấy người có biểu hiện như vậy, thực sự là vì khí thế của Chu Du quá thịnh, thực lực quá mạnh, mang đến áp lực quá lớn cho chúng nhân.

Nếu không phải lần này đối với Hỗn Nguyên Đại Đạo mà Chúc Long đã giảng có kỳ vọng rất lớn, chúng nhân mới không nguyện ý xuất hiện dưới mí mắt vị đại sư huynh này.

Đương nhiên, chúng nhân sẽ không thừa nhận mình sợ hãi Chu Du đến mức nào, chỉ cảm thấy mình là Thánh nhân chí tôn, không thể cúi đầu dưới người khác mà thôi.

Sự biến hóa của chúng nhân trong điện tự nhiên không thể qua mắt Chúc Long.

Thấy Thánh nhân chí tôn ngày xưa cao cao tại thượng, giờ phút này lại có chút "nhân khí", khóe miệng Chúc Long cũng hơi nhếch lên, trong lòng cũng khá kiêu ngạo.

Sau đó, đợi đến khi không khí trong điện hoàn toàn thả lỏng, chúng nhân lần nữa ngồi định thần, Chúc Long mới mở miệng nói: "Chư vị đạo hữu đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy bọn ta bắt đầu thôi!" Nghe thấy thanh âm của Chúc Long vang lên, chúng nhân lúc này mới phản ứng lại mình đã thất thố, liền vội vàng thu liễm tâm tư, mở miệng đáp: "Chúc Long đạo hữu sở ngôn chí thiện!" "Phải đó, phải đó!".Nghe xong lời đáp của chúng nhân, Chúc Long cũng gật đầu, tiếp tục nói: "Vậy lần này, vị đạo hữu nào sẽ 'phao chuyên dẫn ngọc' trước đây!" Chúng nhân nghe vậy nhìn nhau, sau đó đều hướng ánh mắt về phía Lão Tử đang đứng ở phía trước.

Là người có thực lực mạnh nhất trong các Thiên Đạo Thánh nhân,

Lão Tử không mở miệng thì chúng nhân đâu dám nói chuyện.

Điều này không phải nói những người khác sợ Lão Tử, chỉ là những người còn lại cũng đồng là Thiên Đạo Thánh nhân như Lão Tử, trước mặt Chúc Long, một 'ngoại nhân', tự nhiên là phải biểu hiện hòa mục.Bên này Lão Tử cảm thụ được ánh mắt của những người còn lại, không chút do dự, phất phất phất trần trong tay, trực tiếp mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta xin trước tiên 'phao chuyên dẫn ngọc'!" Nghe lời Lão Tử nói, trên mặt Chúc Long cũng hiện lên vẻ nghiêm túc, sau đó chắp tay với Lão Tử nói: "Cũng xin Lão Tử đạo hữu không tiếc châu ngọc!" Chúng nhân trong điện thấy vậy cũng lần lượt mở miệng: "Đa tạ sư huynh, bọn ta tất sẽ lắng nghe!" "Đa tạ Thánh nhân, bọn ta tất sẽ lắng nghe!" Nghe thanh âm của chúng nhân, Lão Tử gật đầu với chúng nhân, sau đó liền trực tiếp mở miệng giảng về cảm ngộ Đại Đạo của mình.Theo sau việc chúng nhân trong đại điện bắt đầu luận đạo, trên đạo trường dị tượng lại lần nữa xuất hiện.

Bất quá lúc này dị tượng chỉ tồn tại trong đạo trường, bên ngoài đạo trường không có chút ba động nào xuất hiện.

Cho dù tu sĩ Hồng Hoang nghe đạo lúc này chưa rời đi, e rằng cũng không thể sát giác được sự biến hóa của đạo trường.

Đạo trường sở dĩ lại có sự biến hóa như vậy, tự nhiên là thủ đoạn của Chu Du.

Kể đã Chúc Long có tâm tư muốn vặt lông dê các Thánh nhân, vậy Chu Du tự nhiên phải thành toàn.

Bởi vậy, trước khi rời đi, dứt khoát dùng Hỗn Nguyên chi lực trực tiếp bao phủ đạo trường, phòng ngừa trong Hỗn Độn xuất hiện bất kỳ điều gì bất ngờ, ảnh hưởng đến Chúc Long và chúng nhân luận đạo.

Đương nhiên, Hỗn Nguyên chi lực mà Chu Du tán ra chỉ có tác

dụng phòng phạm ngoại giới, sẽ không ngăn cản chúng nhân rời đi.

Đợi đến khi chúng nhân luận đạo kết thúc, rời khỏi đạo trường, đạo Hỗn Nguyên chi lực này sẽ tự mình tiêu tán cùng với đạo trường.

Còn về phần vì sao đạo trường cũng sẽ tiêu tán cùng lúc, đây cũng là vì Chúc Long không có ý định ở lại Hỗn Độn lâu.

Nếu không phải như vậy, sớm đã sau khi chứng đạo, Chúc Long đã trực tiếp khai tịch thế giới trong Hỗn Độn rồi.

Cần biết rằng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trước đó sau khi chứng đạo cũng đều lập tức khai tịch ra tiểu thế giới.

Cũng chính vì hiểu rõ suy nghĩ của Chúc Long, nên Chu Du mới biến ra tòa đạo trường này trong Hỗn Độn, dùng làm nơi giảng đạo.

Đợi đến khi Chúc Long và chúng nhân luận đạo kết thúc, thì đạo trường này sẽ không còn tác dụng.

Vả lại, đạo trường này chỉ là do Chu Du mượn Hỗn Độn chi khí mà không trung tạo thành, không giống với Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ, không có giá trị bảo lưu nào.

Tự nhiên là hóa thành Hỗn Độn bản nguyên, trở về hư không là thỏa đáng nhất.Mà ngay khi chúng nhân trong đạo trường bắt đầu luận đạo, thân ảnh Chu Du cũng lặng lẽ xuất hiện trong đại điện Bồng Lai.

Trở về trong đại điện, Chu Du không chút chậm trễ, trực tiếp khoanh chân ngồi trên ghế điện mà bắt đầu ngộ đạo.

Lần này Chu Du khảo hạch các Thánh nhân, cũng đã từ trong sự tham ngộ của chúng nhân mà có được không ít cảm ngộ, đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng đã mang đến cho Chu Du những khai sáng mới.

Cần biết Chu Du hiện nay đã là Thánh nhân Bát Trọng Thiên đỉnh

phong cảnh giới, cách cảnh giới tiếp theo cũng chỉ còn một lớp màng mỏng.

Chỉ cần có một tia cảm ngộ mới, liền có thể thuận lợi bước vào Hỗn Nguyên Đại La Cửu Trọng Thiên cảnh giới, trở thành tồn tại đỉnh phong của Thánh nhân cảnh giới.

Cảm ngộ lần này từ chỗ chúng nhân mà có được, khiến Chu Du đối với việc đột phá tầng cảnh giới tiếp theo cũng có vài phần nắm chắc.

Bởi vậy, Chúc Long giảng đạo kết thúc, Chu Du cũng không còn ý nghĩ ứng phó với chúng nhân nữa, dứt khoát trở về Bồng Lai bế quan tham ngộ Đại Đạo xem có thể thuận lợi xuyên phá lớp màng mỏng đó không.Ngay khi chư Thánh đang luận đạo sôi nổi trong Hỗn Độn, và Chu Du đang ngộ đạo tìm kiếm đột phá tại Bồng Lai, thì một chúng sinh linh Hồng Hoang nghe đạo cũng lục tục trở về.

Theo sau sự trở về của một chúng đại năng nghe đạo, tất cả những gì xảy ra khi Chúc Long giảng đạo trong Hỗn Độn cũng bắt đầu truyền khắp Hồng Hoang.

Khi chúng sinh Hồng Hoang nghe nói đạo trường có khảo nghiệm, trong lòng còn khá vui mừng.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều có may mắn bước ra khỏi Hồng Hoang, đi đến đạo trường trong Hỗn Độn để nghe đạo.

Ngay cả khi Thiên Địa Hồng Hoang hiện nay, bản nguyên chi lực còn cường hoành hơn trước, nhưng những tồn tại có thể thành tựu Đại La Kim Tiên vẫn còn là phượng mao lân giác.

Tổng hợp toàn bộ Hồng Hoang mà xem, tỷ lệ thành tựu Đại La Kim Tiên nói là một phần trong ức vạn thì hơi quá đáng, nhưng cũng sẽ không ít hơn một phần trong nghìn vạn.

Không phải tất cả chủng tộc đều thiên sinh cường hoành như Long tộc, cũng không phải tất cả chủng tộc đều được Thiên Địa ưu ái như Nhân tộc.

Các tiểu tộc Hồng Hoang không có Đại La trấn giữ thì đếm không xuể.

Như vậy, tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang đều không có cơ hội tham dự Thánh nhân giảng đạo.

Đối với các đại năng nghe đạo kia tuy là vô cùng hâm mộ, nhưng đối với một chúng tu sĩ Hồng Hoang không có cơ hội đi đến Hỗn Độn để nghe đạo cùng các bậc trưởng bối, thì đó chính là sự đố kỵ trần trụi.

Nay nghe nói khảo nghiệm của đạo trường Thánh nhân đã chặn lại không ít tu sĩ, những sinh linh Hồng Hoang vô duyên nghe đạo tự nhiên vô cùng kích động.Sau đó, khi sinh linh Hồng Hoang nghe nói khảo nghiệm của đạo trường đã sàng lọc không ít tu sĩ cường hành đề thăng đến cảnh giới Đại La, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng hả hê.

Nhưng sau đó, khi nghe nói có một Thái Ất Kim Tiên lại thông qua khảo nghiệm mà Thánh nhân đặt ra, vô số sinh linh Hồng Hoang cũng lập tức ngây người tại chỗ, vẻ mặt không thể tin được.

Trong sinh tử chi chiến, những trường hợp vượt cấp chiến thắng ở Hồng Hoang nhiều không kể xiết.

Nhưng những tiền lệ này tuyệt đại đa số đều chỉ tồn tại dưới Kim Tiên.

Còn tồn tại vượt cảnh giới nghịch phạt tu sĩ cấp cao trên Kim Tiên thì chúng nhân về cơ bản chưa từng nghe nói đến.

Cần biết rằng tu sĩ tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, trên đỉnh Nguyên Thần Khánh Vân liền có Thiên Địa Nhân Tam Hoa xuất hiện.

Lúc này Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên tầm thường liền là khác biệt trời đất.

Mà đợi đến khi Tam Hoa trên đỉnh đầu này hoàn toàn trán phóng, tu sĩ liền có thể trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tu sĩ lúc này được xem là thực sự đồng thọ với Thiên Địa.

Đương nhiên, "đồng thọ với Thiên Địa" ở đây là khi không có lượng kiếp xuất hiện.

Nếu như lượng kiếp giáng lâm, đừng nói là Đại La Kim Tiên, ngay cả chí tôn Chuẩn Thánh cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Không nói đâu xa, giống như Vu Yêu Đại Kiếp trước đó kết thúc, ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh cũng trực tiếp vẫn lạc, thậm chí Yêu Hoàng của Yêu tộc thịnh cực nhất thời cũng mất mạng.

Như Đại La Kim Tiên thì càng không đáng nhắc tới, cũng không biết đã chết bao nhiêu.

Dưới đại kiếp, trừ Thánh nhân ra, chúng sinh bình đẳng.

Nhưng nếu không có lượng kiếp giáng lâm, thì tồn tại Đại La chỉ cần không cố tình tìm chết, đi khiêu khích Thánh nhân và Chuẩn Thánh, cho dù Hồng Hoang phá toái, cũng chưa chắc sẽ xuất hiện tử vong.

Giống như lần Chúc Long giảng đạo trong Hỗn Độn này, cũng chỉ có tu sĩ Đại La mới dám xuyên hành trong Hỗn Độn, vì Đại La Kim Tiên có lực tự vệ trong Hỗn Độn.

Chương 536

Mà Thái Ất Kim Tiên tầm thường dám bước ra khỏi Hồng Hoang, thì đó chính là thập tử vô sinh.

Như vậy liền có thể nhìn ra sự chênh lệch giữa cảnh giới Đại La và Thái Ất Kim Tiên.

Hiện tại sinh linh Hồng Hoang nghe nói lại có một Thái Ất Kim Tiên áp đảo Đại La Kim Tiên, thông qua khảo nghiệm của Thánh nhân mà không ít Đại La Kim Tiên đều không thể thông qua, làm sao có thể không chấn kinh.

Ngay cả khi nói chúng nhân đã chọn lọc quên đi sự thật rằng phần lớn Đại La đều có thể thuận lợi thông qua khảo nghiệm, thì tin tức nghe có vẻ hư giả như vậy lại trở thành sự thật.

Bởi thế, một làn sóng tìm kiếm Thái Ất tu sĩ cũng bắt đầu diễn ra trong Hồng Hoang.Nghe tin này, không ít Thái Ất tu sĩ trong Hồng Hoang cũng đấm ngực dậm chân, vẻ mặt hối hận, trông như vừa bỏ lỡ một đại cơ duyên.

Đương nhiên, càng nhiều Thái Ất tu sĩ hơn vẫn có tự tri chi minh.

Các Thái Ất tu sĩ này trong lòng rõ ràng, Đại La Kim Tiên vừa tấn thăng cũng là Đại La Kim Tiên, tu sĩ Đại La Tam Hoa Tề Phóng không phải Thái Ất Kim Tiên như mình có thể so sánh được.

Loại Thái Ất tu sĩ nghịch phạt Đại La Kim Tiên như vậy, trong Hồng Hoang đếm trên đầu ngón tay, càng không phải là điều mình có thể so sánh được.Những tin tức này đã khiến toàn bộ Hồng Hoang bàn tán xôn xao.

Chúng nhân không ngờ tin tức lớn hơn vẫn còn ở phía sau.

Đặc biệt là khi sinh linh Hồng Hoang nghe nói tin tức chư vị Thánh nhân Hồng Hoang toàn bộ có mặt trong đạo trường khi Chúc Long giảng đạo, còn chấn kinh hơn cả việc vừa biết tin một Thái Ất tu sĩ chiến thắng Đại La.

Từng người một cũng trừng lớn mắt, trong ánh mắt đều tràn ngập kinh ngạc.

Cần biết rằng sinh linh Hồng Hoang đã từ rất lâu rồi không nghe nói tin tức Thánh nhân tề tụ.

Lần cuối cùng chư vị Thánh nhân tề tụ vẫn là khi đại kiếp giáng lâm, lúc đó tiểu bối tu sĩ còn chưa ra đời.

Hiện tại Chúc Long giảng đạo mà chư vị Thánh nhân toàn bộ có mặt ở đạo trường, làm sao có thể không khiến sinh linh Hồng Hoang kinh ngạc.

Bất quá, kinh ngạc thì kinh ngạc, đa số người cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ có không ít sinh linh Hồng Hoang cấp thấp lại có chút không hiểu.

Tuy rằng các tiểu tu này rõ ràng, Chúc Long chứng đắc cảnh giới Thánh nhân, chư vị Thánh nhân Hồng Hoang tất nhiên sẽ xuất hiện.

Bất kể là chúc mừng hay lạnh nhạt bàng quan, tóm lại một chúng Thiên Đạo Thánh nhân đều muốn gặp một vị Thánh nhân mới.

Tình huống này chúng nhân có thể lý giải.

Nhưng Chúc Long chứng đạo đã không phải thời gian ngắn, theo lý mà nói chư vị Thánh nhân cũng nên tự giải tán rồi, sao khi Chúc Long giảng đạo, chư vị Thánh nhân Hồng Hoang lại vẫn còn ở đó chứ?

Các tiểu tu này tự nhiên sẽ không rõ ý nghĩa của việc chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng sẽ không biết Chúc Long, người được gọi là đệ nhất nhân chứng đạo Hỗn Nguyên của Hồng Hoang, có sức hấp dẫn lớn đến mức nào đối với một chúng Thiên Đạo Thánh nhân.

Họ chỉ đơn thuần cảm thấy hẳn là có đại sự sắp xảy ra!

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng các tiểu tu này đồng loạt nảy ra một ý nghĩ giống nhau: Chẳng lẽ lại có đại kiếp sắp xuất hiện?

Ý nghĩ như vậy xuất hiện, cũng khiến một chúng tu sĩ cấp thấp rơi vào khủng hoảng.

Cần biết rằng trong số các tu sĩ cấp thấp này có không ít tồn tại đã trải qua Vu Yêu Đại Kiếp, bọn họ rõ ràng đại kiếp đại biểu cho điều gì.

Đại kiếp giáng thế không phải muốn tránh là có thể tránh được.

Đặc biệt là tiểu tu yếu ớt như bọn họ thì càng mong manh dễ vỡ.

Ngay cả một đòn tùy tiện của đại năng cũng có khả năng khiến bọn họ lập tức vẫn lạc.

Bởi vậy các tu sĩ này càng thêm kinh hoảng, đến mức gây ra không ít động tĩnh.

Mãi đến khi cao tầng trong các tộc nghe tin này bị giật mình, mới giải thích cho các tiểu tu này sự khác biệt giữa Hỗn Nguyên Thánh nhân và Thiên Đạo Thánh nhân.

Từ trong miệng trưởng bối nhà mình biết rõ nguyên ủy, các tiểu tu này mới cuối cùng thở phào một hơi trong lòng, triệt để gạt bỏ suy nghĩ về đại kiếp.Mà Chu Du đang bế quan ngộ đạo ở Bồng Lai xa xôi lại không hề hay biết, Chúc Long giảng đạo đã kết thúc rồi mà còn có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Hồng Hoang.

Chu Du tuy nhiên hiểu rõ rằng, theo sau sự trở về của một chúng tu sĩ nghe đạo, trong Hồng Hoang chắc chắn sẽ không thiếu những cuộc bàn luận xôn xao xoay quanh lần Chúc Long giảng đạo này.

Bất quá, tôi không coi những lời bàn tán của sinh linh Hồng Hoang là chuyện gì to tát, thậm chí còn cảm thấy cuộc thảo luận như vậy đối với Chúc Long cũng là một chuyện tốt.

Vì theo sự thay đổi địa vị của Chúc Long trong lòng sinh linh Hồng Hoang, khí vận của Chúc Long cũng sẽ có sự gia tăng tương ứng.

Bởi vậy, sau khi trở về Bồng Lai, anh liền trực tiếp thu liễm toàn bộ tâm tư, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào quá trình đột phá, nhưng không ngờ một đám tiểu tu lại vô tình đoán trúng chuyện đại kiếp.

Cũng may tôi đặt toàn bộ tâm tư vào việc đột phá, nếu không nếu biết chuyện này, e rằng mình cũng phải nghi ngờ trong quần chúng cũng có tồn tại như mình.Ánh mắt quay về Bồng Lai, ngay khi chúng nhân Hồng Hoang đang bàn tán xôn xao, Chu Du ngộ đạo cũng đến thời khắc mấu chốt.

Chỉ thấy trong đại điện Bồng Lai, vô số Đại Đạo Pháp Tắc từ quanh thân Chu Du dũng hiện ra, tán nhập vào trong đại điện.

Các Pháp Tắc này như những tinh thần rực rỡ lóe lên quang mang chói mắt, khiến người ta không thể rời mắt.

Nhưng ngay sau đó, các Đại Đạo Pháp Tắc này lại ẩn vào trong cơ thể Chu Du mà biến mất.

Cứ như vậy, trong khoảnh khắc ra vào đó, Pháp Tắc chi quang ngoài thân Chu Du lưu chuyển không ngừng, khiến toàn bộ đại điện đều tỏa sáng lấp lánh.

Mà theo sau sự xuất hiện của nhiều Đại Đạo Pháp Tắc trong đại điện, vô tận Tiên Thiên Linh Khí bên ngoài đại điện cũng dường như

nhận được triệu hoán, cuồn cuộn như thủy triều dũng mãnh điên cuồng hội tụ về phía đại điện nơi Chu Du đang ở.

Sau đó trực tiếp đổ vào trong đại điện, không ngừng nghỉ chìm vào trong cơ thể Chu Du.

Vô tận linh khí dũng nhập, lại còn hình thành một đạo khí xoáy khổng lồ trên đại điện Bồng Lai, cũng khiến đại trận Bồng Lai điên cuồng vận chuyển.

Cần biết rằng đại trận bên ngoài Bồng Lai vận hành không ngừng, nhưng cũng đã lâu rồi không toàn lực vận chuyển.

Dù sao trong Bồng Lai, trừ Chu Du ra, còn chưa có ai có thể trong thời gian ngắn tiêu hóa nhiều Hỗn Độn chi khí như vậy.

Từ Hỗn Độn vô tận nhìn lại, đại trận Bồng Lai vận hành không ngừng, uyển như Thao Thiết vậy, há cái miệng lớn như chậu máu nuốt chửng Hỗn Độn chi khí xung quanh.

Hỗn Độn chi khí như hồng lưu cuồn cuộn dũng đến, nhưng trước mặt đại trận Bồng Lai lại không có chút lực kháng cự nào.

Theo sự trôi đi của thời gian, càng ngày càng nhiều Hỗn Độn chi khí bị cuốn vào trong đó, khiến toàn bộ đại trận Bồng Lai trở nên càng rực rỡ chói mắt.Lúc này ở một góc Bồng Lai, hai đạo thân ảnh quanh thân tán phát huyền diệu Thánh cảnh cũng bị dị tượng như vậy làm kinh tỉnh.

Đợi hai người hoàn hồn, thấy dị tượng trên đại điện Bồng Lai, trên mặt không hề lộ ra một tia kinh ngạc hay lạ lẫm nào.

Thay vào đó lại là sự vui mừng và hưng phấn khó nén.

Ánh mắt hai người lấp lánh quang mang sáng rực, dường như vừa phát hiện ra bảo vật hi thế vậy, tràn đầy kỳ vọng và khát vọng.

Hai người này chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, những người đã chia tay Chu Du trước đó.

Từ lần chia tay Chu Du trước đó, Trấn Nguyên Tử liền tuân theo sắp xếp của Chu Du, mang theo Hồng Vân đang đột phá đến Bồng Lai.

Chương 537

Bên kia Chúc Long từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên đến sau này giảng đạo kết thúc đã qua bao lâu, thì Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng đã ở Bồng Lai bấy lâu.

Trong thời gian đó, Hồng Vân cũng đã thuận lợi đột phá, tấn thăng đến cảnh giới Chí Thánh.

Khi Hồng Vân đột phá tỉnh lại, Chúc Long giảng đạo đã bắt đầu từ rất lâu rồi, bởi vậy hai người cũng đã bỏ lỡ cơ hội nghe đạo trong Hỗn Độn.

Vì điều này, Hồng Vân khá áy náy với Trấn Nguyên Tử.

Cần biết rằng hai người lúc này tuy đều đã trở thành cảnh giới Chí Thánh, tìm thấy con đường chứng đạo của mình, nhưng điều đó không có nghĩa là hai người nhất định có thể chứng đạo thành công.

Cảnh giới Chí Thánh của hai người cách chứng đạo Hỗn Nguyên vẫn còn một chút chênh lệch.

Kinh nghiệm chứng đạo của Chúc Long đối với hai người này mà nói, ý nghĩa và giá trị của nó vượt xa các tu sĩ phổ thông khác.

Hai người lúc này cách chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ còn một bước, có kinh nghiệm chứng đạo của Chúc Long, bước này hai người mới có thể đi vững, không đến mức công dã tràng khi chứng đạo.

Đương nhiên, cho dù nói thế nào, cơ duyên đã bỏ lỡ, hai người cũng không quá mức vướng mắc.

Dù sao quan hệ của hai người với Chu Du rất mật thiết, quan hệ với Chúc Long cũng không tầm thường.

Lại thêm hai người nghĩ rằng Bồng Lai Tiên Cảnh không mấy

ngày nữa sẽ giáng lâm Hồng Hoang, đợi đến khi giảng đạo kết thúc, Chu Du và Chúc Long tất nhiên sẽ trở về Bồng Lai, bởi vậy dứt khoát cứ trực tiếp đợi ở Bồng Lai.

Chỉ là hai người không ngờ mình vừa mới chìm vào ngộ đạo, trong Bồng Lai lại xuất hiện động tĩnh lớn, trực tiếp làm hai người kinh tỉnh.

Đợi đến khi hai người tỉnh lại, thấy dị tượng của đại điện Bồng Lai, lúc này mới rõ Chu Du đã trở về Bồng Lai, bởi vậy hai người mới kích động đến vậy.

Còn về phần vì sao hai người lại xác tín như vậy, vì Thánh nhân tầm thường không thể gây ra động tĩnh lớn đến thế.

Dị tượng Thánh nhân chứng đạo hai người đã thấy không ít, thậm chí khi Đạo Tổ thành đạo hai người cũng đã tận mắt chứng kiến, đều không có động tĩnh lớn như Bồng Lai lúc này.

Trừ Chu Du ra, e rằng trong Hồng Hoang không có ai có thể dẫn động dị tượng như vậy.

Cũng chính vì hiểu rõ điều này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người mới có biểu hiện như vậy.Cảm thụ được uy áp do khí tức vĩ ngạn vô biên trong đại điện mang lại, trong ánh mắt hai người tràn đầy vẻ hân hỉ.

Tuy nói hai người chưa từng biết cảnh giới của Chu Du lúc này, nhưng hiểu rõ Chu Du lúc này tất nhiên có đột phá mới, cũng từ tận đáy lòng cảm thấy cao hứng vì Chu Du.Ngay khi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người toàn tâm chú ý nhìn chằm chằm dị tượng đại điện, Chu Du bên này cũng bắt đầu đột phá chính thức.

Lúc này, vô tận Hỗn Độn chi khí bên ngoài Hỗn Độn bị đại trận Bồng Lai không ngừng chuyển hóa, không ngừng tuôn vào trong cơ

thể Chu Du ở đại điện.

Đến nay, đã qua một thời gian dài kể từ khi Chu Du tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên.

Sự tích lũy của Chu Du đã đủ, trước đây tuy có không ít cảm ngộ nhưng lại chưa từng đột phá, là vì vẫn luôn chưa tìm được khế cơ đột phá.

Lần này ở Hỗn Độn khảo hạch chúng Thánh, cũng từ chỗ một chúng Thiên Đạo Thánh nhân mà thu được không ít khai sáng.

Bởi vậy, lần đột phá này của Chu Du cũng đặc biệt thuận lợi.

Theo sau thân ảnh Chu Du khẽ rung động, một trận thanh âm "rắc rắc" cũng xuất hiện ở sâu trong Nguyên Thần, giống như thanh âm trứng vỡ nứt.

Mà đây chính là thanh âm đột phá Nguyên Thần của Chu Du.

Khi thanh âm trong Nguyên Thần vang lên khoảnh khắc đó, Nguyên Thần của Chu Du liền bắt đầu tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Cửu Trọng Thiên.

Đợi đến khi trong Nguyên Thần không còn thanh âm truyền ra nữa, Chu Du cũng đã thành công đâm thủng lớp màng mỏng đó, thuận lợi tấn thăng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Cửu Trọng Thiên.

Mà khi Nguyên Thần đột phá khoảnh khắc đó, nhục thân của Chu Du cũng đã khởi biến hóa.

Nếu có người có thể nhìn thấu nhục thân Chu Du, liền có thể phát hiện lúc này Địa Phong Thủy Hỏa trong cơ thể Chu Du đột nhiên xuất hiện, không ngừng hoành hành trong cơ thể, dường như muốn tái tạo thế giới vậy.

Hệt như dị tượng Hồng Hoang sơ sinh, nhưng quan sát kỹ, dị

tượng trong cơ thể Chu Du còn kịch liệt hơn cả Hồng Hoang sơ sinh trước đó.

Bất quá, những Địa Phong Thủy Hỏa này dù có hoành hành thế nào, cũng không thể đột phá hạn chế của nhục thân Chu Du.

Cuối cùng sau khi cuồn cuộn trong cơ thể rất lâu, cũng chỉ có thể im hơi lặng tiếng biến mất.

Theo sau sự biến mất của dị tượng như vậy, nhục thân của Chu Du cuối cùng cũng tiến thêm một tầng.

Dị tượng trong cơ thể Chu Du như vậy giống hệt cảnh tượng Thánh nhân khai tịch tiểu thế giới.

Nhưng dị tượng tiêu thất không có nghĩa là Chu Du không có thực lực khai tịch thế giới.

Thiên Đạo Thánh nhân tầm thường khi mới chứng đạo thành Thánh đều có thể khai tịch tiểu thế giới trong Hỗn Độn.

Cảnh giới như Chu Du tự nhiên cũng không thành vấn đề, huống hồ Chu Du còn không phải là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đơn giản.

Ngay từ khi chứng đạo, Chu Du đã nhục thân thành Thánh.

Theo sau cảnh giới Nguyên Thần đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Cửu Trọng Thiên lúc này, cảnh giới nhục thân của anh cũng đã đạt đến đỉnh phong Thánh nhân.

Sở dĩ trong cơ thể lại xuất hiện dị tượng như vậy, cũng là đại biểu cho nhục thân của Chu Du đã đạt đến đỉnh điểm của cảnh giới Hỗn Nguyên, đã có vài phần phong thái của Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang trước kia, bởi vậy mới sớm chiếu rọi ra dị tượng khai tịch đại thế giới như Hồng Hoang.Ngay khi cảnh giới Nguyên Thần và nhục thân của Chu Du đột phá, Chu Du cũng đột nhiên mở bừng hai mắt.

Ngay sau đó, một đạo khí tức cũng dật xuất đại điện, xuất hiện trong Bồng Lai.

Theo sau đạo khí tức này dật tán, toàn bộ Thiên Địa Bồng Lai dường như đã nhấn nút tạm dừng.Lúc này trong Bồng Lai Tiên Cảnh, chúng sinh linh tuy nhiên không thể cảm tri được khí tức của Chu Du xuất hiện, nhưng lại trong minh minh cảm thụ được một đạo uy áp vô thượng.

Đạo uy áp này trực tiếp xuất hiện ở sâu trong Nguyên Thần, thần bí mạc trắc, hạo hãn vô biên.

Toàn bộ Bồng Lai đều vì đạo uy áp vô thượng đột nhiên xuất hiện này mà trở nên dị thường yên tĩnh, dường như thời gian cũng đã ngừng chảy.

Mà kẻ cảnh giới càng cao thì càng có thể cảm thụ được sự vĩ ngạn mà đạo uy áp này đại biểu.

Giống như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người lúc này.

Khi đạo uy áp này xuất hiện khoảnh khắc đó, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng chỉ trực tiếp ngây người tại chỗ.

Cho dù hai người hiện nay đã là cảnh giới Chí Thánh, cách đỉnh phong Hồng Hoang chỉ còn một đường tơ.

Nhưng khi uy áp như vậy xuất hiện khoảnh khắc đó, hai người liền mất đi tất cả cảm tri, ngay sau đó đến cả thân hình cũng bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

Nếu không phải hai người cách Thánh cảnh không xa, có giữ được tư thái này hay không còn chưa chắc.

Như mấy vị Chuẩn Thánh Long tộc trước đại điện, khi cảm thụ được uy áp khoảnh khắc đó, lập tức ngã ngồi xuống đất, vẻ mặt ngây dại.

Ngay cả Chuẩn Thánh và Chí Thánh như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân còn thành ra bộ dạng này, những sinh linh khác trong Bồng Lai Tiên Cảnh thì càng khỏi phải nói, sớm đã ngất xỉu tại chỗ.

Cũng may Bồng Lai hiện nay đã không còn nhiều sinh linh, tuyệt đại đa số đều đã bị Chu Du phái vào các tiểu thế giới xung quanh Hồng Hoang.

Chương 538

Nếu không, toàn bộ Thiên Địa Bồng Lai đều sẽ là những thân ảnh ngã gục.

Mà đây vẫn là kết quả Chu Du cố ý thu liễm.

Uy áp này đã mất đi tuyệt đại bộ phận uy năng.

Nếu không phải như vậy, với thực lực của Chu Du hiện nay, cho dù chỉ là một đạo khí tức, Chuẩn Thánh cũng sẽ trực tiếp vẫn lạc.

Sau một khắc, uy áp chậm rãi tán đi, một chúng sinh linh trong Bồng Lai mới khôi phục vài phần cảm tri.Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người hoàn hồn, nhìn nhau một cái, trong ánh mắt đều là vẻ kinh dị giống nhau.

Hai người tuy sớm đã biết thực lực của Chu Du thâm bất khả trắc, là tồn tại còn mạnh hơn cả một chúng Thiên Đạo Thánh nhân, là đệ nhất nhân Hồng Hoang thực sự.

Nhưng trước đây Chu Du chưa từng hiển lộ cảnh giới chân chính trước mặt hai người, đến mức đối với thực lực của Chu Du, hai người vẫn luôn không có khái niệm rõ ràng.

Thêm vào đó Chu Du đối xử với hai người không khác gì trước đây, hai người cũng không ý thức được Chu Du vô địch.

Mãi đến vừa rồi cảm thụ được uy áp vĩ ngạn vô biên như vậy, hai người mới coi như thực sự có thể thể hội được thực lực của Chu Du.

Ngay cả khi hai người lúc này vẫn không biết cảnh giới chân chính của Chu Du, nhưng trong lòng hai người, thân ảnh Chu Du đã hợp nhất với đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Chỉ là còn chưa đợi đạo tâm hai người hoàn toàn ổn định, một đạo

Hỗn Nguyên chi lực liền trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người.

Ngay sau đó hai người lại một lần nữa mất đi cảm tri với ngoại giới, thân ảnh cũng biến mất tại chỗ.

Đợi đến khi hai người lần nữa khôi phục cảm tri, liền phát hiện mình đã đến trong đại điện Bồng Lai.

Còn về phần vì sao hai người lập tức biết mình đang ở đâu, vì hai người không phải lần đầu đến Bồng Lai, cũng không phải lần đầu bước vào đại điện.

Thấy cảnh tượng quen thuộc tự nhiên biết mình đang ở đâu, huống hồ thân ảnh Chu Du trên điện lại đặc biệt dễ thấy.Đến trong điện, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người lập tức nhìn thấy thân ảnh Chu Du trên điện.

Thấy Chu Du, ánh mắt hai người trong điện cũng chợt ngưng lại, trong ánh mắt vốn hơi mang vẻ hỉ sắc đột nhiên hiện lên chút căng thẳng.

Thấy biểu hiện của hai người, trong mắt Chu Du cũng hơi dừng lại, ngay sau đó trên mặt cũng hiện lên vẻ cười như không cười.

Đợi chúng nhân trong điện thấy biểu tình của Chu Du, liền lập tức phản ứng lại rằng phản ứng vừa rồi của mình đều đã lọt vào mắt Chu Du.

Khoảnh khắc này hai người cũng hơi đỏ mặt, liền vội vàng đối với Chu Du trên điện nói: “Chúc mừng đạo huynh tu vi tiến thêm một bước!” “Chúc mừng đạo huynh tu vi tiến thêm một bước!” Thấy khuôn mặt đỏ bừng của hai người, Chu Du cũng bật cười.

Sau đó Chu Du lắc đầu, mở miệng nói với hai người: “Sao vậy, mấy ngày không gặp, không nhận ra ta sao!” Nghe lời Chu Du nói, trên mặt hai người càng thêm xấu hổ, ấp a ấp úng nửa ngày mới mở

miệng nói: “Thực sự là cảm thụ được cảnh giới đạo huynh cao siêu, ta có chút chấn kinh thất thố!” “Trấn Nguyên Tử nói đúng, trước đây chỉ cảm thấy thực lực đạo huynh cao thâm, nhưng lại không có cảm thụ.

Mãi đến tận bây giờ mới hiểu rõ cảnh giới đạo huynh cao tuyệt, hai bọn ta chênh lệch khá lớn, có chút câu nệ!” Nghe được lời nói thật lòng của hai người, Chu Du cũng thu lại thần tình trêu chọc.

Sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với hai người: “Ngươi và ta ba người quen biết nhau từ lúc vi mạt, hà tất phải khách sáo như vậy!

Nếu ta bây giờ vẫn là Đại La Long tộc mang nghiệp lực, chẳng lẽ hai ngươi sẽ không nhận ta là hảo hữu sao?

Hai ngươi hôm nay e rằng đã có chút cố chấp rồi!” Nghe xong lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng rơi vào trầm tư.

Mãi đến mấy khắc sau hai người mới hoàn hồn, lần nữa khôi phục lại dáng vẻ như xưa.

Thấy hai người đã khôi phục thành dáng vẻ như xưa, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một tia cười ý thâm ý.

Phản ứng như vậy của hai người mới không uổng phí một phen khổ tâm của mình.

Sở dĩ Chu Du lại nói những lời này với hai người, cũng là vì không muốn tình bạn giữa ba người bị trộn lẫn những thứ khác.

Dù sao Đại Đạo mà Chu Du tu luyện không phải là vô tình chi đạo.

Khó khăn lắm mới đến Hồng Hoang kết bạn được với hai người, cũng công nhận phẩm tính của hai người.

Tự nhiên không muốn thấy tình bạn xưa vì sự kính sợ của hai người mà trở nên xa cách.

Dù sao đây cũng là sự tích lũy của những năm tháng dài đằng đẵng.Sau một hồi phản tư, lại lần nữa khôi phục trạng thái như xưa, hai người nhìn nhau một cái.

Sau đó ngẩng đầu đồng thanh nói với Chu Du trên điện: "Đa tạ đạo huynh giáo huấn, là hai bọn ta cố chấp!" "Đa tạ đạo huynh giáo huấn, là hai bọn ta cố chấp!".Chu Du trên điện nghe vậy, ý cười trên mặt cũng càng đậm.

Sau đó đợi hai người nói xong, gật đầu với hai người, nói với hai người: "Như vậy chẳng phải rất tốt sao!

Chẳng lẽ hai ngươi còn muốn giống như những người khác mà xưng Thánh hô Tổ?" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt hai người lại lóe lên một trận xấu hổ.

Thấy sắc mặt hai người biến hóa, Chu Du cũng không trêu chọc nữa, tiếp tục nói: "Thôi được rồi, đâu có nhiều tâm tư như vậy, mấy huynh đệ chúng ta vẫn cứ như xưa!" Nghe xong lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người thở phào một hơi dài, thần tình trên mặt cũng càng thêm tự nhiên.

Sau đó liền thấy Hồng Vân vẻ mặt vô nại nói với Chu Du: "Đạo huynh, huynh không thể trách hai bọn ta nha!

Hai bọn ta đang yên ổn tu hành ở Bồng Lai, làm sao có thể nghĩ đến còn có sự kinh hãi như vậy chứ!

Vừa rồi sở dĩ có biểu hiện như vậy, cũng là bị thực lực của đạo huynh dọa sợ rồi.

Nếu trách thì cũng phải trách đạo huynh thôi!" Nghe lời Hồng Vân nói, Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng hiện lên một tia cười khổ.

Sau đó cũng mở miệng nói với Chu Du: "Đạo huynh, lời Hồng Vân nói tuy có vài phần khoa trương, nhưng không phải là nói bừa!

Hai bọn ta vừa rồi quả thực bị uy áp của đạo huynh trấn trụ, có chút thất thần!

Đạo huynh không thể trách hai bọn ta!" Nghe lời hai người nói, tôi trong khoảnh khắc suýt chút nữa không phản ứng kịp.

Sao nói tới nói lui lại thành mình sai rồi.

Bất quá tiếp đó tôi cũng trực tiếp bật cười thành tiếng, sau đó chỉ vào hai người nói: "Hai người các ngươi nha!

Vẫn cứ như xưa, mặt dày!" Nghe lời Chu Du nói, hai người dưới điện cũng bật cười thành tiếng, không khí trong đại điện lại khôi phục thành sự vui vẻ như xưa.Ngay khi Chu Du cùng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ba người đang hàn huyên ở Bồng Lai, thì cuộc luận đạo trong đạo trường Hỗn Độn cũng đã gần đến hồi kết.

Lúc này trong đại điện của đạo trường Hỗn Độn, vị Thánh nhân cuối cùng mở miệng là Hậu Thổ cũng đã giảng giải xong cảm ngộ của mình đối với Thánh cảnh.

Khi thanh âm của Hậu Thổ hoàn toàn hạ xuống, chúng nhân trong điện lúc này mới lần lượt từ trong ngộ đạo mà hoàn hồn.

Sau khi tỉnh lại, trên mặt chúng nhân đều là vẻ mãn ý, xem ra đều đã thu được không ít cảm ngộ từ trong cuộc luận đạo.

Mà trong số chúng nhân, đặc biệt là Phục Hy và Hạo Thiên hai người biểu hiện rõ ràng nhất.

Lúc này trên mặt hai người tràn đầy vẻ hưng phấn, có thể thấy lần thu hoạch này tuyệt đối không nhỏ.

Nói đi cũng phải nói lại, trong số chúng nhân có mặt, cũng chỉ có hai người bọn họ chưa từng chứng đạo thành Thánh.

Ngay cả khi lần luận đạo của Thánh nhân này, hai người chỉ mang

theo một đôi tai, không tham dự vào cuộc luận đạo của các Thánh nhân này.

Chương 539

Nhưng chỉ riêng việc lắng nghe sự va chạm Đại Đạo giữa các Thánh nhân cũng đủ để khiến hai người này có được cảm ngộ cực lớn.

Cũng khó trách hai người vốn luôn ổn trọng lại có phản ứng như vậy.

Đối với phản ứng của hai người này, một chúng Thánh nhân trong điện đều nhìn thấy trong mắt, bất quá không một ai để ý đến biểu hiện của hai người.

Cho dù có người trong lòng khinh thường phản ứng của hai người, cũng không hề biểu hiện ra một chút nào.

Dù sao trước hết không nói đến thân phận của hai người, chỉ riêng việc được Chu Du đích thân điểm danh, một chúng Thiên Đạo Thánh nhân đã không dám có chút bất mãn nào rồi.Sau một khắc, đợi đến khi chúng nhân trong điện sơ bộ chỉnh lý xong thu hoạch, trên mặt cũng khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước.

Lúc này Chúc Long trên điện thấy thần tình của chúng nhân, cũng biết lần luận đạo này đã đến lúc kết thúc.

Liền thu liễm tâm tư, lộ ra vẻ mỉm cười, hướng về chúng nhân trong điện mở miệng nói: "Lần này cùng chư vị đạo hữu luận đạo một phen, thu hoạch của ta cũng không ít!

Chư vị cảm thấy thế nào?

Chắc hẳn cũng giống như ta thôi nhỉ!" Nghe lời Chúc Long nói, chúng nhân trong điện hoàn hồn.

Sau đó cũng chậm rãi mở miệng đáp: "Cùng Chúc Long đạo hữu

luận đạo một phen, ta cũng đã có được những tham ngộ mới!" "Phải rồi, lần luận đạo này bọn ta cũng thu hoạch không nhỏ!" "Kinh nghiệm của Chúc Long đạo hữu, cũng đã cấp cho ta không ít khai sáng!" "Đại tôn nói đúng, tiến bộ của ta cũng không nhỏ!".Nghe xong lời chúng nhân nói, ý cười trên mặt Chúc Long cũng càng đậm, tiếp tục mở miệng nói: "Như vậy thì tốt, không uổng công bọn ta tụ họp một đường!

Bất quá, thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn.

Đã làm chậm trễ chư vị đạo hữu không ít thời gian, ta tiện không tốt mà tiếp tục hàn huyên cùng chư vị nữa!

Chư vị đạo hữu, lần này vậy kết thúc đi, đa tạ chư vị đạo hữu quang lâm!" Chúng nhân trong điện nghe vậy, đều đứng dậy chắp tay hướng về Chúc Long trên điện.

Ngay sau đó liền nghe Lão Tử mở miệng nói: "Chúc Long đạo hữu khách khí rồi, ngày nào có nhàn rỗi có thể đến Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, ta sẽ quét tháp đợi!" Lão Tử nói xong gật đầu với Chúc Long, thân ảnh cũng trực tiếp biến mất trên đại điện.

Các Thánh nhân còn lại thấy vậy cũng lần lượt mở miệng "Ngọc Hư Cung Côn Luân Sơn cung hậu đạo hữu!" "Bích Du Cung Kim Ngao Đảo cung hậu đạo hữu!" "Linh Đài Tu Di Sơn cung hậu đạo hữu!" "Oa Hoàng Cung Hỗn Độn cung hậu đại tôn!" "Địa Phủ Huyết Hải cung hậu đại tôn!".Đợi đến khi thanh âm của chúng nhân hạ xuống, thân ảnh cũng như Lão Tử mà biến mất trên đại điện.

Lúc này Phục Hy và Hạo Thiên trong điện thấy thân ảnh một chúng Thiên Đạo Thánh nhân lần lượt biến mất, trong lòng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Tuy nói thực lực và địa vị của hai người đã không thấp, hơn nữa việc nghe chúng Thánh luận đạo là tuân theo sắp xếp của Chu Du.

Nhưng việc quang minh chính đại đứng nghe trước mặt một chúng Thiên Đạo Thánh nhân như vậy, trong lòng vẫn có chút câu nệ.

Bởi vậy thấy thân ảnh một chúng Thiên Đạo Thánh nhân biến mất, hai người mới chậm rãi thả lỏng.

Đợi đến khi tất cả thân ảnh Thiên Đạo Thánh nhân biến mất, hai người cũng không chút chậm trễ, đồng thanh trực tiếp nói với Chúc Long trên điện: "Đa tạ Thánh nhân quan chiếu!" "Đa tạ Thánh nhân quan chiếu!" Chúc Long trên điện sớm đã chú ý đến phản ứng của hai người.

Lúc này nghe thanh âm của hai người, trên mặt cũng hiện lên một tia cười ý chân thành.

Sau đó liền thấy Chúc Long gật đầu với hai người, nói với hai người: "Không cần khách khí!

Nhân tộc và Long tộc cùng Thiên Đình đồng khí liên chi, lần sắp xếp này của ngô nhi cũng rất tốt!

Ta thấy hai ngươi cũng đã đến biên duyên Thánh cảnh, hãy nhanh chóng trở về củng cố thu hoạch đi!" Nghe thanh âm của Chúc Long, trên mặt hai người cũng hiện lên một nét hưng phấn.

Sau đó lại thấy Chúc Long phất tay về phía mình, vội vàng đáp lại Chúc Long: "Bọn ta đã hiểu, đa tạ Thánh nhân!" "Bọn ta đã hiểu, đa tạ Thánh nhân!" Nói xong hai người liền cung thân hành lễ với Chúc Long, sau đó thân ảnh cũng biến mất trên đại điện.Thấy trên đại điện không còn một ai nữa, Chúc Long cũng thu lại nụ cười trên mặt, đối với đại điện trống rỗng nói: "Một sớm may mắn chứng đạo, không còn nửa điểm tâm thương!

May mắn thay, may mắn thay!" Cảm khái xong, Chúc Long cười lắc đầu, sau đó phất tay áo một cái, cũng biến mất trong đại điện.

Kể từ đó, toàn bộ đạo trường không còn sinh linh nào.

Theo sau sự biến mất của thân ảnh Chúc Long, toàn bộ đạo trường Hỗn Độn cũng bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Không đến một khắc thời gian, trong Hỗn Độn liền không còn đạo trường tồn tại nữa.

Cho đến khi đạo trường biến mất, việc giảng đạo của Chúc Long mới coi như thực sự hạ màn.

Mà các tu sĩ nghe đạo trước đó đã sớm rời đi, bởi vậy sự tiêu thất của đạo trường cũng không gây ra chút động tĩnh nào, dường như chưa từng tồn tại vậy.Ngay khi đạo trường Hỗn Độn tiêu thất, Chu Du trong Bồng Lai cũng có cảm tri.

Đạo trường này vốn là do Chu Du biến hóa, đạo trường tiêu tán tự nhiên không thể qua mắt Chu Du.

Biết Chúc Long đã rời khỏi Hỗn Độn, đang hướng về Bồng Lai mà đến, khóe miệng Chu Du cũng hơi nhếch lên, sau đó đối với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người trên đại điện nói: "Điều hai ngươi mong muốn đã đến rồi!" Lúc này hai người trong điện cũng chú ý đến sự biến hóa của Chu Du.

Nghe thanh âm của Chu Du, hai người nhìn nhau một cái, trên mặt đồng loạt lóe lên một tia khó hiểu.

Thấy biểu hiện của hai người, Chu Du cũng không mở miệng giải thích, chỉ là ý cười trên mặt càng đậm thêm vài phần.

Thấy thần sắc Chu Du, hai người cũng càng thêm không hiểu.

Tiếp đó, Hồng Vân, kẻ nóng tính này, nhịn không được trực tiếp mở miệng nói: "Đạo huynh tốt, huynh biết ta là kẻ nóng tính, đừng có đánh đố nữa mà!" Nghe lời Hồng Vân nói, tôi suýt chút nữa bật cười phun ra.

Nhìn thần tình cầu khẩn của hai người trong điện, tôi trực tiếp mở miệng nói: “Hai ngươi đã bỏ lỡ điều gì, chẳng lẽ còn không tự biết?

Vừa rồi chẳng phải vẫn còn lảm nhảm bên tai ta sao!” Nghe lời Chu Du nói, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lại lần nữa nhìn nhau một cái.

Chỉ là ánh mắt lúc này khác với sự khó hiểu vừa rồi, hiện tại trong ánh mắt hai người tràn đầy hưng phấn.

Chu Du đã ám chỉ rõ ràng như vậy, hai người nếu còn không rõ Chu Du ám chỉ điều gì, thì chẳng phải đã tu luyện Đại Đạo bao nhiêu năm nay vô ích sao?

Cần biết vừa rồi hai người vẫn luôn than thở với Chu Du rằng mình đã bỏ lỡ buổi giảng đạo của Chúc Long thật đáng tiếc.

Hiện tại từ trong miệng Chu Du biết được Chúc Long giảng đạo kết thúc sắp đến Bồng Lai, trong lòng hai người tự nhiên vô cùng kích động.

Cần biết rằng Chúc Long là Hỗn Nguyên chứng đạo.

Kinh nghiệm như vậy đối với hai người mà nói, có ý nghĩa tham khảo cực lớn.

Nếu như hai người có thể được Chúc Long chỉ điểm, thì con đường chứng đạo ít nhất cũng có thể thêm một thành cơ hội.

Cơ duyên như vậy sắp đến, hai người làm sao có thể không hưng phấn.

Thấy hai người trong điện sốt ruột không thôi, khóe miệng Chu Du khẽ nhếch, để lộ một nụ cười ranh mãnh khó nhận ra.

Sau đó, Chu Du khẽ nâng mi, ánh mắt lướt qua hai gương mặt đầy mong chờ và khát vọng bên dưới, trực tiếp cất lời: “Chớ nóng vội, lát

nữa Phụ hoàng sẽ đến, nhị vị nếu có bất kỳ nghi hoặc hay chỗ nào chưa hiểu, cứ việc thỉnh giáo Phụ hoàng!" Nghe lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều động lòng, liền hướng về Chu Du trên điện nói: "Đa tạ Đạo huynh chiếu cố!" "Đa tạ Đạo huynh chiếu cố!" Chu Du trên điện nghe vậy, khẽ mỉm cười, vẫy tay với hai người, sau đó từ từ thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói với hai người dưới điện: "Không cần khách khí, ta ở đây cũng nhắc nhở nhị vị!" "Con đường chứng đạo mỗi người mỗi khác, kinh nghiệm chứng đạo của Phụ hoàng, nhị vị có thể tham khảo, nhưng tuyệt đối không thể sao chép!" "Hãy ghi nhớ một câu nói, học người thì sống, làm theo người thì chết, chứng đạo Hỗn Nguyên lại càng như vậy!" Nghe lời khuyên trong lời Chu Du, gương mặt vốn đầy vẻ vui mừng của hai người trong điện lập tức trở nên ngưng trọng.

Hai người nhìn nhau, sau đó nghiêm túc đáp lại Chu Du: "Chúng ta minh bạch!" Thấy hai người coi trọng, Chu Du cũng gật đầu với hai người, nghiêm trang nói: "Cảnh giới Chuẩn Thánh của nhị vị đã đi đến tận cùng, cũng đã tìm thấy con đường chứng đạo, ngay cả ta cũng không thể cho quá nhiều lời khuyên!" "Chỉ có một lời, hãy ghi nhớ lẽ quá cương dễ gãy, âm dương tương tế là đủ!" Nghe lời Chu Du, hai người lập tức chìm vào trầm tư.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều đã ở cảnh giới Chí Thánh, tự nhiên minh bạch thâm ý trong lời Chu Du, bởi vậy không đáp lời Chu Du ngay lập tức, mà bắt đầu xem xét con đường tu hành chứng đạo của chính mình, xem liệu có tồn tại vấn đề mà Chu Du đã chỉ điểm hay không.

Đúng như lời Chu Du vừa nói, con đường chứng đạo của mỗi người là khác nhau, đây cũng là lý do Chu Du, với tư cách là tồn tại đỉnh phong Thánh nhân, không nói quá nhiều về vấn đề chứng đạo với hai người.

Theo lý mà nói, Chu Du đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, cao hơn Chúc Long mấy tầng thứ, cho dù tùy tiện nói vài cảm ngộ Đại Đạo cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng sẽ hữu dụng hơn nhiều so với những gì Chúc Long giảng.

Chương 540

Nhưng Chu Du lại không nói một lời nào về cảm ngộ Đại Đạo của mình cho hai người.

Không phải Chu Du không muốn chỉ điểm hai người, mà là vì con đường chứng đạo của Chu Du hoàn toàn khác với hai người, hơn nữa cảnh giới của Chu Du thực sự quá cao.

Nếu Chu Du giảng giải nhiều ảo diệu chứng đạo, e rằng hai người sẽ bị cuốn theo.

Điều này không có nghĩa là Đại Đạo mà Chu Du chứng có vấn đề gì, hay Đại Đạo Hỗn Nguyên mà Chu Du giảng sẽ gây tổn hại cho hai người, mà là cảm ngộ Đại Đạo của Chu Du mang theo dấu vết Đại Đạo cá nhân đậm nét.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vừa nghe sẽ vô thức bị hấp dẫn, sau đó bắt đầu chuyển hướng theo phương hướng Đại Đạo của Chu Du, như vậy thì con đường chứng đạo mà hai người khó khăn lắm mới tìm được sẽ coi như phế bỏ quá nửa.

Nếu kịp thời tỉnh ngộ thì không sao, nếu không thể kịp thời tỉnh ngộ, thì khi chứng đạo hai người sẽ phải chịu khổ lớn, cho dù có may mắn đột phá, ở cảnh giới Hỗn Nguyên cũng sẽ khó tiến thêm.

Loại dấu vết Đại Đạo này là Đại Đạo phú dư, ngay cả cường giả như Chu Du cũng không có cách nào bình định hoàn toàn.

Chính vì cân nhắc điểm này, nên Chu Du chỉ nói rõ phương pháp chứng đạo cho hai người, không nói về Đại Đạo huyền diệu.

Mà Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng có chút cảm ứng về điều này, nên mới không cầu xin Chu Du khai giảng, thậm chí

trước đó khi ba người luận đạo cũng không thảo luận Đại Đạo trên Hỗn Nguyên, nếu không với thực lực như Chu Du, hai người cần gì phải bỏ gần tìm xa.

Còn về việc Chúc Long, một vị Thánh nhân như vậy, khai giảng không ảnh hưởng nhiều đến hai người, thậm chí trước đó khi giảng giải Đại Đạo Hỗn Nguyên mà mình tu luyện trong Hỗn Độn, các Đại La Kim Tiên cũng không mê đắm trong đó mà bị Chúc Long dẫn dắt.

Đó là vì Chúc Long vừa mới chứng đạo, dấu vết Đại Đạo được Đại Đạo phú dư còn chưa quá sâu, hơn nữa các tu sĩ có thể thăng cấp đến Đại La Kim Tiên đều đã xác định được con đường Đại Đạo mà mình theo đuổi, nên cho dù Chúc Long giảng giải Đại Đạo mà mình tu luyện, người nghe cũng đều có thể phân biệt rõ ràng, không đến mức bị Đại Đạo của Chúc Long làm lệch lạc.

Đây cũng là lý do Chu Du đặt ra khảo nghiệm, chỉ tu sĩ trên Đại La mới có thể tiến vào.

Thấy phản ứng của hai người trong điện, Chu Du cũng không tiếp tục mở lời, chỉ âm thầm cảm nhận sự thay đổi khí tức của hai người, chờ đợi hai người tỉnh lại.

Không lâu sau, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng tỉnh lại từ trầm tư.

Tuy rằng mới chỉ thoáng qua một khắc, nhưng hai người cũng đã sắp xếp lại những gì mình tu luyện, có cảm nhận rõ ràng hơn về con đường chứng đạo.

Lúc này, ánh mắt hai người vô cùng sáng ngời, Đạo tâm trở nên cực kỳ thanh minh.

Sau đó, hai người ngẩng đầu lên, một lần nữa cúi mình hành lễ với Chu Du trên điện, miệng cũng nói: "Đa tạ Đạo huynh chỉ điểm!"

“Đa tạ Đạo huynh chỉ điểm!” Cảm nhận được sự thay đổi của hai người, nụ cười trên mặt Chu Du lại hiện ra, tiếp theo giọng Chu Du từ dưới điện truyền đến: “Thôi được rồi, nhị vị đừng kiểu cách nữa!” “Phụ hoàng sắp đến rồi, nhị vị vẫn nên nhanh chóng nghĩ xem lát nữa mình muốn hỏi gì đi!” Hai người nghe vậy, cũng không hẹn mà cùng cười gãi đầu.

Chu Du thấy vậy, không đợi hai người đáp lời, tiếp tục nói: “Các ngươi chuẩn bị đi, lát nữa chờ Phụ hoàng giảng xong, ta còn có chuyện muốn dặn dò nhị vị!” Nghe lời Chu Du, tuy trong lòng hai người có chút tò mò, nhưng vì Chu Du đã sắp xếp, cũng không vội hỏi.

Đợi đến khi Chu Du nói xong, hai người lập tức đáp: “Tất nghe Đạo huynh sắp xếp!” “Tất nghe Đạo huynh sắp xếp!” Chu Du nghe vậy, gật đầu với hai người, sau đó nhìn ra ngoài điện.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thấy vậy, biết Chúc Long sắp đến, cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài điện.

Nhưng lúc này, Nguyên Thần trong đầu hai người đang vận chuyển cực nhanh, bắt đầu suy nghĩ những vấn đề mình sẽ thỉnh giáo Chúc Long lát nữa. ...

Ngay khi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bắt đầu suy tư, một thân ảnh thần bí cũng đã đến Hồng Hoang bên ngoài.

Thân ảnh này khoác một chiếc hắc bào, dường như hòa làm một với Hỗn Độn xung quanh, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo và hình dáng thật sự, nhưng khí tức trên người lại mang đến một áp lực vô hình cho toàn bộ Hồng Hoang.

Mà thân ảnh này đương nhiên chính là Chúc Long sau khi luận đạo kết thúc.

Trước đó, khi Chu Du rời đi đã truyền âm cho Chúc Long ghi nhớ rõ ràng, nên sau khi luận đạo kết thúc, Chúc Long liền trực tiếp dịch chuyển đến nơi Bồng Lai tọa lạc.

Chỉ là Chúc Long không biết rằng, ngoài Chu Du ra, Bồng Lai còn có hai người đang thiết tha mong đợi mình.

Giờ đây Chúc Long đã thành tựu Chí tôn Thánh nhân, tốc độ tự nhiên không chậm, sau khi Đạo trường Hỗn Độn tan biến chỉ thoáng qua một khắc, đã đến Hồng Hoang bên ngoài, cách Bồng Lai chỉ còn một lần chớp mắt.

Từ xa nhìn Bồng Lai tiên cảnh đang liên kết với Hồng Hoang, trong lòng Chúc Long cũng có chút dao động.

Sau đó, Chúc Long hít một hơi thật sâu, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã đến trước Bồng Lai tiên đảo. ...

Ngoài Bồng Lai, đại trận cũng đã ẩn mình vào hư không, không còn thịnh huống như khi Chu Du đột phá.

Đương nhiên, đại trận Bồng Lai ẩn mình vào hư không không có nghĩa là đại trận ngừng vận chuyển.

Từ khi Chu Du tấn thăng Hỗn Nguyên và luyện lại tiên đảo, đại trận đã dung hợp làm một với toàn bộ Bồng Lai tiên cảnh, không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn chi khí trong hư không, như vậy mới có thể duy trì tiên thiên linh khí nồng đậm trong tiên cảnh.

Mà ý nghĩa tồn tại của đại trận này tự nhiên không chỉ đơn thuần là hấp thu và chuyển hóa Hỗn Độn chi khí, bảo vệ Bồng Lai mới là chức trách chính của đại trận này.

Vì thế, Chu Du khi đó luyện lại Bồng Lai, cũng đã tốn không ít công sức cho đại trận.

Có thể khiến Chu Du nghiêm túc đối đãi như vậy, có thể tưởng

tượng uy lực của đại trận này ra sao.

Hơn nữa, sau đó khi Chu Du cảnh giới tấn thăng lại điều chỉnh đại trận, giờ đây Bồng Lai tiên cảnh dù cho chân thân Thánh nhân thân lâm, cũng không dám nói nhất định có thể bước vào.

Nếu không được Chu Du cho phép, e rằng Thánh nhân cũng sẽ bị khốn chết trong đại trận.

Lúc này, Chúc Long ở ngoài Bồng Lai tự nhiên không phải lo lắng bị đại trận ngăn cản.

Ngay từ trước đó Chu Du đã cấp cho Chúc Long và những người khác ấn ký thông hành Bồng Lai, nên dù đại trận Bồng Lai có biến hóa thế nào, Chúc Long đều có thể đi lại thuận lợi.

Đến ngoài Bồng Lai tiên cảnh, Chúc Long nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, trên mặt cũng hiện lên một chút hồi ức, nhưng chỉ sau một khắc đã biến mất.

Chúc Long tỉnh táo lại, không chút chậm trễ, dưới chân khẽ động liền trực tiếp xuất hiện trong đại trận Bồng Lai.

Cảm nhận được ấn ký trên người Chúc Long, một thông đạo liền hiện ra từ trong đại trận.

Đợi đến khi Chúc Long bước vào, thân ảnh biến mất, thông đạo này mới từ từ hư hóa, đại trận cũng trở lại trạng thái ban đầu.

Đợi đến khi thân ảnh Chúc Long xuất hiện trở lại, liền đã đến trong tiên cảnh.

Vừa đến Bồng Lai, vài thân ảnh liền lập tức xuất hiện trong mắt Chúc Long.

Những thân ảnh này tự nhiên chính là Chu Du và Trấn Nguyên Tử trong Bồng Lai.

Chu Du đứng chắp tay giữa không trung, hai người kia lần lượt đứng phía sau.

Đợi đến khi Chúc Long phản ứng lại, mới phát hiện trên mặt đất còn có một đám tiểu bối Long tộc đang ở lại Bồng Lai.

Là một Thánh nhân vô sở bất tri, sao có thể biểu hiện như vậy?

Điều này không thể không nói đến sự huyền diệu của đại trận Bồng Lai.

Ngay cả Chúc Long đã chứng đạo, nhưng vẫn không có cách nào khuy thăm được sự huyền diệu của Bồng Lai, nếu không cũng sẽ không có phản ứng như vậy.

Chương 541

Thấy thân ảnh mọi người, trên mặt Chúc Long không nén nổi vẻ vui mừng.

Tuy cảnh tượng này không nằm trong dự liệu của Chúc Long, nhưng nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc như vậy, trong lòng Chúc Long cũng khá là kích động.

Hai người phía sau Chu Du thấy thân ảnh Chúc Long xuất hiện, vội vàng cúi mình cất lời: "Cung hạ Thánh nhân!" "Cung hạ Thánh nhân!" Một đám tiểu bối Long tộc trên mặt đất nghe thấy tiếng hai người, cũng đều quỳ xuống đất, đồng thanh hô lên với Chúc Long giữa không trung: "Cung hạ Long Hoàng chứng đạo!" "Cung hạ Long Hoàng chứng đạo!" ...

Nghe thấy tiếng mọi người, nụ cười của Chúc Long càng thêm rạng rỡ, gật đầu với Chu Du đứng trước mặt, sau đó trực tiếp cất lời với mọi người: "Ngô thật không ngờ các ngươi còn có chuẩn bị như vậy!" "Đều là người nhà, không cần đa lễ!" Nghe lời Chúc Long, mọi người mới đứng dậy, nhưng lúc này ánh mắt mọi người nhìn Chúc Long đều tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thì khỏi phải nói, dù sao hai người đã được Chu Du hứa hẹn, lập tức có thể được Chúc Long chỉ điểm, trong lòng nóng bỏng khó mà che giấu.

Còn một đám tiểu bối Long tộc đối với Chúc Long kính ngưỡng như nước sông cuồn cuộn, không ngừng.

Tuy nói Chu Du mới là tồn tại Hỗn Nguyên chứng đạo đầu tiên của Long tộc, lại là đỉnh phong mà Hồng Hoang chúng sinh đều biết, nhưng chính vì địa vị và thực lực của Chu Du, khiến người ta có chút

khó với tới.

Cho dù lòng kính trọng đối với Chu Du không hề giả dối, nhưng trong lòng một đám tiểu bối Long tộc, thân ảnh Chu Du vĩnh viễn là phiêu diêu khó đuổi kịp như vậy.

Ngược lại, Chúc Long, một Đại năng cổ xưa tồn tại đến nay của Long tộc, sự tích của Chúc Long được khắc ghi trong huyết mạch Long tộc, nên việc Chúc Long phá bỏ xiềng xích chứng đạo thành Thánh càng khiến một đám tiểu bối Long tộc cảm thấy chân thực.

Đối với cảm nhận của một đám tiểu bối Long tộc, trong lòng Chu Du không hề dao động.

Đạo tâm được vạn cổ tuế nguyệt tôi luyện, tự nhiên sẽ không vì những điều này mà dao động.

Hơn nữa, cảnh tượng như vậy cũng là điều Chu Du muốn thấy, dù sao Chu Du cũng không như trước đây, có nhiều thời gian để chỉ đạo những tiểu bối này, Chúc Long chấp chưởng Long tộc cũng là điều Chu Du mong muốn.

Bởi vậy, đợi đến khi Chúc Long nói xong, Chu Du cũng gật đầu với đám tiểu bối, sau đó trực tiếp cất lời: "Các ngươi cứ tự đi tu hành!" "Khi nào các ngươi nhập Đại La cảnh giới, liền có thể lắng nghe Thánh nhân chi đạo!" Nói xong, Chu Du không đợi đám tiểu bối Long tộc bên dưới đáp lại, phất tay một cái liền trực tiếp đưa mọi người trở về nơi tu hành trước đó.

Đợi đến khi thân ảnh một đám tiểu bối Long tộc biến mất, Chu Du quay đầu lại, nhìn Chúc Long trên mặt cũng lộ ra một nụ cười: "Phụ hoàng, chuyến luận đạo này thu hoạch ra sao!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long vẫy tay, nói với Chu Du: "Tuy thu hoạch không nhỏ, song cũng chỉ là giảm bớt công phu khổ tu, đối với đạo của ta lại không có quá nhiều trợ lực!" "Cho dù như vậy, ta cũng mãn nguyện!" Nghe Chúc

Long cảm thán, Chu Du cũng cười gật đầu, tiếp lời: "Đại Đạo Thánh nhân sở hành khác với Đại Đạo Hỗn Nguyên của Phụ hoàng, có thể giảm bớt công phu khổ tu, vậy thì chuyến luận đạo này cũng không tính là uổng công!" Chu Du đối thoại với Chúc Long không che giấu, nên Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng nghe rõ mồn một.

Nghe hai vị Đại La Hỗn Nguyên đối thoại bình thường như thế, khóe miệng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng giật giật.

Tuy rằng hai người minh bạch, lời đối thoại của Chu Du và Chúc Long không hề khoa trương, nhưng đối với tu sĩ chưa chứng đạo như hai người thì đả kích thật sự không nhỏ.

Tâm tình hai người phía sau dao động, trong lòng Chu Du cũng đã rõ, cũng không để hai người cảm thán nhiều, Chu Du trực tiếp quay người chỉ vào hai người phía sau nói với Chúc Long: "Phụ hoàng, hai người họ cũng đã gần chứng đạo, vì Bồng Lai bế quan, đã bỏ lỡ buổi giảng đạo trong Hỗn Độn!" "Có lẽ có chút khúc mắc, lát nữa vào điện Phụ hoàng có thể chỉ điểm một phen!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long cũng nhìn về phía hai người, sau đó cười nói: "Đều là người nhà, có khúc mắc gì cứ thoải mái nói ra!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nghe vậy, trong lòng cũng run lên, vội vàng cúi mình trước Chúc Long: "Đa tạ Thánh nhân chiếu cố!" "Đa tạ Thánh nhân chiếu cố!" Thấy động tác của hai người, nụ cười trên mặt Chúc Long càng thêm nồng đậm.

Chu Du thấy vậy, không tiếp tục chậm trễ, trực tiếp nói với mấy người: "Chúng ta không cần khách sáo ở đây nữa, cứ vào điện trước đi!" Mấy người nghe vậy, cũng có chút ngạc nhiên, dưới ý của Chu Du, mấy người nhìn về phía đại điện, sau đó thân ảnh mọi người liền trực tiếp biến mất tại chỗ. ...

Khoảnh khắc sau, trong đại điện Bồng Lai, thân ảnh Chu Du và mấy người lại hiện ra.

Lúc này, Chu Du và Chúc Long ngồi song song ở vị trí đầu điện, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân khoanh chân ngồi giữa điện.

Ngay sau đó, dưới sự hướng dẫn của Chu Du, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bắt đầu thỉnh giáo Chúc Long.

Cùng với những câu hỏi của hai người được đưa ra, Chúc Long lại một lần nữa giảng giải Đại Đạo Hỗn Nguyên.

Lắng nghe lời giảng của Chúc Long, trên mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đều hiện lên vẻ khoát nhiên khai lãng.

Lúc này, Chu Du trên điện nhìn mấy người trong điện, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên. ...

Lúc này Chu Du xúc cảnh sinh tình, trong đầu hiện lên cảnh mình nghe giảng trên Ngọc Kinh Sơn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Chu Du cũng không khỏi lộ ra một tia mềm mại.

Nhớ lại năm xưa, Chu Du mới hóa hình không lâu, chịu ảnh hưởng của Long Hán Đại Kiếp, nghiệp lực gia thân, bị Thiên Địa ghét bỏ.

Thêm vào đó là nỗi sợ hãi đối với thế giới Hồng Hoang, trong lòng lúc nào cũng căng thẳng, không chút thả lỏng, cả người có vẻ hơi bi quan.

Để thoát khỏi vận mệnh, Chu Du chọn rời khỏi Đông Hải, du lịch Hồng Hoang.

Nhưng dù có Chí Bảo bên mình, nội tâm lại chẳng có mấy cảm giác an toàn, làm việc gì cũng cẩn thận từng li từng tí, cho dù thỉnh thoảng có làm chuyện khác người, thì cũng là trên cơ sở bảo toàn tính mạng.

Biểu hiện như vậy không phải nói Chu Du nhát gan, mà thực sự là Chu Du hiểu quá sâu về thế giới Hồng Hoang.

Ngay cả Thái Nhất ôm chuông mà sinh ra còn rơi vào kết cục bi thảm như vậy, mình là tồn tại nhỏ yếu bị Thiên Địa ghét bỏ thì càng không dám phóng tứ chút nào.

Khoảng thời gian đó, không phải nói là bước đi khó khăn, nhưng cũng đầy gian khổ.

Không như những đồng đạo xuyên việt khác, được Thiên Địa ưu ái, tùy tiện nhặt được Linh Bảo.

Nếu không phải Chu Du mạo hiểm bị nhắm vào, chơi một ván cờ hiểm, giành được cơ duyên nghe giảng Đạo lần đầu của lão sư Hồng Quân, có lẽ hiện tại Chu Du cũng có thể sống ẩn dật đến bây giờ, nhưng tuyệt đối sẽ không có cảnh giới như hiện tại.

Không biết có phải là sự dẫn dắt trong cõi u minh, hay có lẽ là cơ duyên giành được buổi giảng Đạo đầu tiên của Hồng Quân, giữa Chu Du và Hồng Quân đã nảy sinh chút liên hệ, cuối cùng lại vô thức bước lên Ngọc Kinh Sơn.

Cho đến khi thông qua khảo nghiệm và thành công bái sư Hồng Quân, nỗi lo lắng trong lòng Chu Du mới thực sự được gạt bỏ, thành công bước vào cảnh giới Đại La.

Từ đó sự thay đổi trong tâm cảnh, có thể biết tình cảm của Chu Du đối với Hồng Quân.

Hơn nữa, bất kể Hồng Quân có âm mưu gì với người khác, nhưng đối với Chu Du, đệ tử đích truyền này, Hồng Quân chưa từng có chút âm mưu nào.

Cũng chính vì vậy, Chu Du mới kính trọng Hồng Quân đến vậy, một lòng muốn cứu Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Mà những lời giáo huấn của lão sư Hồng Quân trên Ngọc Kinh Sơn cũng giống như Chúc Long giảng đạo lúc này, nên thấy cảnh tượng tương tự, Chu Du tự nhiên có chút xúc động.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng là Chu Du quen biết khi đó.

Tuy rằng khi kết giao với hai người, Chu Du đã bái sư Hồng Quân, tấn thăng cảnh giới Đại La, nhưng ở Hồng Hoang vẫn chưa có danh hào nào.

Mà Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người cũng là danh tiếng không hiển hách, nên giữa mấy người cũng không có chút tâm tư lợi ích nào.

Thêm vào đó, tính tình mấy người hợp nhau, coi như là bạn bè chí cốt, đây cũng là lý do Chu Du lại chiếu cố hai người như vậy.

Một khắc sau, cùng với giọng Chúc Long trên đại điện từ từ ngừng lại, Chu Du cũng từ từ tỉnh lại từ ký ức, một lần nữa tập trung nhìn về phía mấy người trong điện.

Dưới sự chú ý của Chu Du, Chúc Long trước tiên hít một hơi dài, sau đó mới mở mắt.

Đối với Chúc Long mà nói, mỗi lần giảng đạo đều là một lần xem xét lại quá trình tu hành của mình, tự nhiên không thể có chút thả lỏng.

Mà Chúc Long sau khi mở mắt cũng lập tức chú ý đến Chu Du, liền gật đầu với Chu Du.

Chu Du thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười, cũng cười gật đầu với Chúc Long.

Hai người nhìn nhau, cũng không chọn tiếp tục giao tiếp, mà chỉ lẳng lặng chờ đợi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện tỉnh lại.

Chương 542

Không phải nói hai người không muốn giao tiếp trước mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, chỉ là có một số lời chỉ có thể là giữa hai người.

Đợi đến khi dị tượng trên đại điện hoàn toàn tan biến, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân mới tỉnh lại.

Lúc này, trong mắt hai người tràn đầy vẻ kinh hỉ, có thể thấy Đại Đạo Hỗn Nguyên và kinh nghiệm chứng đạo mà Chúc Long vừa giảng đã giúp ích rất nhiều cho hai người.

Cũng phải nói, hai người bản thân đã là cảnh giới Chí Thánh, sớm đã tìm thấy con đường chứng đạo chuyên thuộc về mình, cách chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ còn một bước, tự nhiên không giống như những tu sĩ nghe Đạo bình thường trong Hỗn Độn trước đây.

Cũng đúng như lời đã nói trước đó, hai người đã đạt đến cảnh giới này, điều còn thiếu chẳng qua là kinh nghiệm.

Trước đây Hồng Hoang chưa từng có người chứng đạo Hỗn Nguyên giảng giải Đại Đạo, hai người dù chỉ còn một bước nữa là chứng đạo, nhưng lại không biết khi nào mới có thể bước vào, càng không rõ sau khi bước chân đó mình sẽ trải qua những gì.

Lần này có Chúc Long chỉ điểm, hai người có phương hướng rõ ràng hơn về chứng đạo Hỗn Nguyên, điều này đối với hai người mà nói còn quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Lần này nghe xong Đại Đạo và kinh nghiệm của Chúc Long, ít nhất cơ hội chứng đạo của hai người cũng tăng thêm một phần.

Bởi vậy, sau khi hai người tỉnh lại không kịp sắp xếp thu hoạch

của bản thân, cùng nhau đứng dậy bái lạy Chúc Long trên điện.

"Đa tạ Thánh nhân chỉ điểm!" "Đa tạ Thánh nhân chỉ điểm!" Nghe thấy tiếng hai người trong điện, Chúc Long trên điện cũng nở một nụ cười, vẫy tay với hai người, sau đó nói: "Khách khí như vậy làm gì, mau mau đứng dậy!" "Hai ngươi là chí giao của Chu Du, nếu còn khách khí như vậy, e là có chút xa cách rồi!" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cũng cười nói: "Nghe lời Phụ hoàng ta rồi chứ, nhị vị còn không mau đứng dậy!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện nghe vậy, cũng vội vàng đứng dậy, vẻ mặt hân hoan nói với hai người trên điện: "Đa tạ Đạo huynh, đa tạ Thánh nhân!" "Đa tạ Đạo huynh, đa tạ Thánh nhân!" Thấy biểu cảm của hai người, nụ cười trên mặt Chúc Long càng sâu, liền khẽ nâng tay, sau đó hai luồng quang đoàn lóe sáng dị sắc từ từ xuất hiện trên lòng bàn tay Chúc Long.

Đợi đến khi hai luồng quang đoàn hoàn toàn hiện rõ, liền thấy lòng bàn tay Chúc Long khẽ vẫy, hai luồng quang đoàn như ngựa hoang thoát cương bay về phía Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, hai luồng quang đoàn đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, sau đó trực tiếp dung nhập vào cơ thể hai người.

Đối với hai luồng quang đoàn nhập thể, hai người không hề có ý kháng cự.

Hai người đâu phải kẻ ngốc, cho dù không biết hai luồng quang đoàn này là thứ gì, nhưng cũng biết quang đoàn này sẽ không gây hại gì cho mình, dù sao hai người vẫn cực kỳ tin tưởng Chúc Long.

Nói một vạn bước lùi, cho dù Chúc Long có ý đồ gì với mình, cũng không cần phải tốn công sức lớn như vậy.

Mà đợi đến khi hai luồng quang đoàn nhập thể, Nguyên Thần của hai người vừa chạm vào lập tức biết quang đoàn là thứ gì, lập tức trên

mặt hai người lộ ra vẻ cuồng hỉ, vội vàng cúi mình trước Chúc Long: "Đa tạ Thánh nhân!" "Đa tạ Thánh nhân!" Không sai, hai luồng quang đoàn mà Chúc Long tung ra, chính là kinh nghiệm chứng đạo Hỗn Nguyên và sự lý giải về Đại Đạo Hỗn Nguyên của chính mình.

Chúc Long đã ngưng tụ những điều này thành hai viên Đạo Quả tặng cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, cũng là muốn hai người có thu hoạch lớn hơn.

Nghe xong lời hai người, Chúc Long gật đầu, nói với hai người: "Hai ngươi cũng đã đi đến bước này, ta tự nhiên sẽ không keo kiệt!" "Mong hai ngươi có thể tiến thêm một bước, nguyện Đạo của ta không cô độc!" Nghe lời Chúc Long, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện cũng trở nên nghiêm túc, ngay sau đó hai người cũng nghiêm trang đáp lại Chúc Long: "Tất không phụ hy vọng!" "Tất không phụ hy vọng!" Thấy biểu cảm của hai người thay đổi, trên mặt Chúc Long cũng lộ ra vẻ tán thành, sau đó gật đầu với hai người, liền trực tiếp quay đầu nhìn về phía Chu Du bên cạnh.

Chu Du thấy vậy, biết Chúc Long đã không còn gì muốn nói, bèn trước tiên khẽ gật đầu với Chúc Long, sau đó thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, rồi chính thức mở lời với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện. ...

"Như ta đã nói trước đây, Đại Đạo Hỗn Nguyên phi phàm, lại là độc nhất vô nhị!" "Đạo không phải của mình chỉ có thể tham khảo, chứ không thể sao chép!" "Nhị vị hãy khắc cốt ghi tâm!" Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện nghe lời Chu Du, đều nghiêm trang gật đầu.

"Đa tạ Đạo huynh, hai chúng ta minh bạch!" "Đa tạ Đạo huynh, hai chúng ta minh bạch!" ...

Nghe lời hai người, Chu Du trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một nụ

cười, thấy hai người vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cũng bớt đi vài phần lo lắng, sau đó lại tiếp tục cất lời: "Lần này cũng không phải là cảnh cáo nhị vị, mà là muốn nhị vị biết con đường chứng đạo phải đi từng bước một, không có bất kỳ con đường tắt nào có thể đi." "Nhị vị hiểu rõ trong lòng là được rồi, đừng ghét ta lải nhải là tốt!" Hai người trong điện nghe vậy, trong lòng cũng nổi lên một tia kích động, lập tức vội vàng nói: "Thâm ý của Đạo huynh, hai chúng ta đều hiểu rõ, xin Đạo huynh cứ yên tâm!" "Xin Đạo huynh cứ yên tâm!" Nghe hai người đáp lời, trong mắt Chu Du và Chúc Long trên điện đều lộ vẻ hài lòng.

Với tư cách là những tồn tại đã chứng đạo, hai người tự nhiên biết Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân có biểu hiện như vậy đại diện cho điều gì.

Nếu Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người có thể luôn duy trì tâm cảnh như vậy, thì con đường chứng đạo không nói là thuận buồm xuôi gió, cũng có thể giảm bớt không ít phiền não.

Cần biết rằng chứng đạo, chính là minh chứng cho Đại Đạo mình tu luyện.

Nếu Đại Đạo mình tu luyện được Đại Đạo chấp nhận, trải qua khảo nghiệm của Đại Đạo, liền có thể công thành.

Chỉ cần có Đạo tâm như vậy, con đường này liền có thể đi càng vững chắc, cuối cùng thông qua khảo nghiệm của Đại Đạo cũng càng nhẹ nhàng.

Một lát sau, đợi đến khi tâm tình Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện bình phục, giọng Chu Du lại một lần nữa vang lên: "Hai ngươi có tâm thái như vậy, chứng đạo cũng không phải là chuyện khó!" "Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi, ta sẽ không làm chậm trễ nhị vị cảm ngộ Đại Đạo, vừa nhận được kinh nghiệm của Phụ hoàng,

e là nhị vị đã sớm nóng lòng rồi!" Nghe Chu Du trêu chọc, sắc mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong điện lập tức đỏ bừng, hiển nhiên tâm tư đã bị Chu Du nói thẳng ra.

Nhưng còn chưa đợi hai người mở miệng giải thích, giọng Chu Du lại một lần nữa vang lên: "Lát nữa nhị vị cứ đi tiêu hóa một phen, đợi đến khi Bồng Lai chi hội bắt đầu nhớ tham dự là được!" Nghe lời Chu Du, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng lại.

Bồng Lai tiên cảnh này sắp hiện thế, đại hỉ sự như vậy hai người sao có thể bỏ lỡ, lập tức hai người vội vàng mở lời nói với Chu Du: "Xin Đạo huynh cứ yên tâm, đại sự như vậy chúng ta sao có thể bỏ lỡ!" "Đúng vậy, sự náo nhiệt này ta sẽ không quên, ta còn đang đợi xem đám người kia thấy Bồng Lai tiên cảnh như vậy sẽ có phản ứng ra sao nữa!" Nghe lời Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử bên cạnh ôm trán, vẻ mặt vô ngữ.

Thấy phản ứng của hai người, Chu Du và Chúc Long trên điện cũng có chút không nhịn được cười, ngay sau đó Chu Du vẫy tay với hai người, tiếp tục nói với hai người: "Được rồi, nhị vị cứ đi đi!" Nghe lời Chu Du, hai người chắp tay cúi mình với Chu Du và Chúc Long trên điện, sau đó liền lui về phía ngoài điện.

Hai người rời khỏi đại điện, đang định đi đến một đại điện bên cạnh để tiêu hóa những thu hoạch vừa rồi, thì giọng Chu Du lại trực tiếp vang lên trong tai hai người: "Sau khi Bồng Lai chi hội kết thúc, nhị vị đừng rời đi, cứ ở lại Bồng Lai bế quan khổ tu đi!" Nghe truyền âm của Chu Du, bước chân hai người đột nhiên dừng lại, trên mặt cũng hiện lên một tia khó hiểu.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc Hồng Vân liền phản ứng lại, trong đầu hồi tưởng lại một cảnh tượng rất lâu trước đây, vẫn nhớ khi đó

Chu Du đã nói với mình lời y hệt như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Đạo tâm của Hồng Vân lập tức chấn động, cả người cũng có chút cứng đờ.

Đợi đến khoảnh khắc sau, Hồng Vân mới tỉnh lại từ kinh ngạc, sau đó vội vàng quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử bên cạnh.

Mà Trấn Nguyên Tử hiển nhiên cũng nhận được truyền âm của Chu Du, đồng thời cũng minh bạch thâm ý trong lời Chu Du.

Tuy rằng phản ứng của Trấn Nguyên Tử chậm hơn Hồng Vân rất nhiều, nhưng lúc này cũng mặt mũi trắng bệch, lông mày nhíu chặt.

Thấy ánh mắt Hồng Vân nhìn tới, Trấn Nguyên Tử cũng cố gắng trấn tĩnh, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu với Hồng Vân.

Hồng Vân tự nhiên minh bạch ý của Trấn Nguyên Tử, càng xác nhận suy nghĩ của mình không sai, lập tức không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, nói với Trấn Nguyên Tử: "Sao lại như vậy!" Nghe lời Hồng Vân run rẩy, Trấn Nguyên Tử hít một hơi thật sâu, sau đó đáp: "Bất kể thế nào, nghe lời Đạo huynh không sai!" "Cho dù Thiên Địa có sụp đổ, tuyệt đối không bước ra khỏi Bồng Lai một bước!" Hồng Vân nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia nhẹ nhõm, ngay sau đó ngoan cố gật đầu, nói với Trấn Nguyên Tử: "Tuyệt đối không rời Bồng Lai!" Nói xong, hai người nhìn nhau, cũng đầy vẻ quyết nhiên bước vào đại điện bên cạnh.

Lý do hai người có phản ứng như vậy, chính là câu nói này của Chu Du.

Cần biết rằng, trước Vu Yêu Đại Kiếp, Chu Du cũng đã nói với hai người lời như vậy, hơn nữa khi đó còn đặc biệt dặn dò hai người, nhưng Hồng Vân lại không chịu nổi cô tịch, mới dẫn đến sau này xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến Hồng Vân rơi vào tình cảnh bi thảm

như vậy.

Bởi vậy, chuyện này cũng luôn là nỗi đau trong lòng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Tuy rằng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người minh bạch, chủ yếu là do kiếp khí trong đại kiếp ảnh hưởng, Hồng Vân tự mình mệnh trung nên có kiếp này, nhưng Hồng Vân không kiên trì cũng là sự thật.

Nếu khi đó có thể nghe lời Chu Du, Hồng Vân cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ nạn sau này, cho dù không tránh được kiếp số, nhưng cũng sẽ không có kết cục thảm như vậy.

Hồng Vân sớm đã giác tỉnh ký ức tiền thế, đối với đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm này tự nhiên là không thể quên.

Mà Trấn Nguyên Tử tuy không chịu ảnh hưởng nhiều trong đại kiếp, nhưng sự vẫn lạc của Hồng Vân lại là nỗi bất bình vĩnh viễn trong lòng hắn.

Giờ đây một lần nữa nghe thấy lời quen thuộc, hai người tự nhiên lập tức phản ứng lại, e rằng Hồng Hoang lại sắp xuất hiện một trận đại kiếp mới, bởi vậy hai người mới có phản ứng bất thường như vậy.

Còn bên đại điện này, Chúc Long cũng đã chú ý đến phản ứng của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bên ngoài điện.

Vừa rồi Chu Du truyền âm cho hai người không hề cố ý che giấu, nên Chúc Long cũng nghe rõ ràng.

Lúc này thấy phản ứng của hai người bên ngoài điện, trong mắt Chúc Long lóe lên một tia khó hiểu, nhưng cho dù có chút tò mò, Chúc Long cũng không mở lời hỏi, vì Chúc Long biết, Chu Du khẳng định sẽ giải thích cho mình.

Mọi việc cũng quả thực như Chúc Long đã liệu, đợi đến khi thân

ảnh Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bên ngoài đại điện biến mất, trên mặt Chu Du liền lộ ra vẻ nghiêm túc.

Ngay sau đó liền thấy Chu Du phất tay một cái, vô tận Hỗn Nguyên chi lực lập tức xuất hiện bên ngoài đại điện, sau đó bao trùm toàn bộ đại điện.

Chương 543

Thấy động tác của Chu Du, trên mặt Chúc Long cũng trở nên nghiêm nghị.

Bởi vì Chúc Long biết rõ, có thể khiến Chu Du đối đãi như vậy, thì chuyện Chu Du sắp nói tiếp theo tuyệt đối không nhỏ.

Cần biết rằng, bây giờ Chúc Long đã chứng đạo Hỗn Nguyên, tự nhiên rất rõ ràng thủ đoạn của Đại La Hỗn Nguyên Kim Tiên, đương nhiên có thể nhìn ra hành động của Chu Du là nhằm bình định Thiên Đạo. ...

Một lát sau, đợi đến khi toàn bộ chủ điện Bồng Lai đều bị Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du bao phủ hoàn toàn, cùng với Hỗn Nguyên chi lực lưu chuyển, đại điện không còn chút khí cơ nào tiết ra ngoài, dường như không tồn tại trong Bồng Lai vậy.

Mà Chu Du có động tác như vậy, không phải là muốn bày trò.

Nếu Bồng Lai tiên đảo vẫn còn lơ lửng trong Hỗn Độn hư không, chưa từng liên kết với thế giới Hồng Hoang, thì Chu Du tự nhiên không cần phải cẩn thận như vậy.

Giờ đây Bồng Lai đã bắt đầu dung hợp với thế giới Hồng Hoang, xúc giác của Hồng Hoang Thiên Đạo liền có thể kéo dài từ Hồng Hoang đến trong tiên đảo.

Nói cách khác, giờ đây toàn bộ Bồng Lai đều nằm dưới tầm nhìn của Hồng Hoang Thiên Đạo, Chu Du liền không thể không cẩn thận.

Ngay cả cảnh giới của Chu Du đã đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên, nhưng cách tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực của Hồng Hoang Thiên Đạo còn khá xa.

Hơn nữa, những gì Chu Du sắp nói tiếp theo là chuyện về Hồng Hoang đại kiếp, tự nhiên không thể để Thiên Đạo cảm tri, nếu không e rằng sẽ có thêm nhiều biến số, như vậy đối với mưu đồ của Chu Du cũng vô ích.

Chính vì vậy Chu Du vận dụng toàn thân Hỗn Nguyên chi lực cũng không tản ra chút khí tức nào, đây cũng là lý do Chúc Long trong điện chỉ cảm nhận được Hỗn Nguyên chi lực của Chu Du xuất hiện, nhưng không nhận ra áp lực khí tức của Chu Du.

Lý do để Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hai người rời đi cũng là vì lý do này.

Tuy rằng hai người đều đã thăng cấp đến cảnh giới Chí Thánh, nhưng dù sao vẫn chưa chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nếu hai người từ miệng Chu Du xác nhận chuyện đại kiếp, khó bảo đảm sẽ không có dị biến nào, bị Hồng Hoang Thiên Đạo phát hiện.

Tuyệt đối đừng xem thường Hồng Hoang Thiên Đạo, cho dù lúc này Hồng Hoang Thiên Đạo chưa viên mãn.

Đây cũng là lý do Chu Du chỉ truyền âm cho hai người mà không nói nhiều, lúc này trong lòng hai người tuy có chút hoài nghi, nhưng cũng không thể hoàn toàn xác nhận, tự nhiên không thể nói là bị Hồng Hoang Thiên Đạo phát hiện.

Hơn nữa Chu Du và Chúc Long giao tiếp, là để sắp xếp cho Chúc Long và Long cung Long tộc.

Mối quan hệ giữa Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và Chu Du tuy tốt, nhưng cũng chỉ là bạn bè thân hữu, chuyện riêng của Chu Du đương nhiên không cần hai người này có mặt.

Cùng với khí tức của Chu Du và Chúc Long trong Bồng Lai biến

mất, toàn bộ Bồng Lai cũng một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Lúc này, trong chủ điện Bồng Lai, Chu Du từ từ thu lại Hỗn Nguyên chi lực trên người, lập tức nghiêm túc nói với Chúc Long bên cạnh: "Phụ hoàng vừa mới chứng đạo, theo lý mà nói nên được ăn mừng linh đình một phen, nhưng chuyện ăn mừng lần này cần phải lùi lại!" "Mong Phụ hoàng biết, lần này mời Phụ hoàng đến, cũng là có chuyện quan trọng muốn thông báo với Phụ hoàng!" "Lát nữa Phụ hoàng minh bạch, rồi trở về sắp xếp công việc Long cung!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long cũng nghiêm túc gật đầu, ý bảo Chu Du rằng mình đã chuẩn bị sẵn sàng trong lòng.

Chu Du thấy vậy cũng không úp mở, tiếp tục nói: "Phụ hoàng vừa mới chứng đạo, vẫn chưa kịp nhận ra biến hóa của Hồng Hoang!" "Giờ đây kiếp khí Thiên Địa tai ách đã bắt đầu tản ra, một trận đại kiếp mới sắp giáng lâm!" Nghe tin đại kiếp sắp đến, thân hình Chúc Long cũng đột nhiên khựng lại, sau đó mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn Chu Du nói: "Vu Yêu Đại Kiếp vừa kết thúc chưa lâu, sao lại có đại kiếp xuất hiện nữa!" "Ngày xưa Long Hán Đại Kiếp tộc ta trầm luân, còn đến khi Vu Yêu Đại Kiếp giáng lâm ở giữa còn có không ít nguyên hội!" Chúc Long có phản ứng lớn như vậy, tự nhiên là vì ấn tượng về Hồng Hoang đại kiếp quá sâu sắc.

Cần biết rằng, trước đó chân thân Chúc Long đã vẫn lạc trong Long Hán Đại Kiếp, nếu không phải nghe lời Chu Du, giữ lại mấy giọt bản mệnh tinh huyết, e rằng sẽ trầm luân trong trận đại kiếp đó, hoàn toàn tiêu tán trong thế giới Hồng Hoang.

Ngay cả khi Chúc Long may mắn giữ lại bản mệnh tinh huyết, nhưng cũng bị kiếp khí nghiệp lực bao phủ.

Nếu không phải Chu Du kịp thời thanh trừ, Chúc Long làm sao có được cảnh giới như hiện tại.

Đừng nói là có phúc chứng đạo Hỗn Nguyên, ngay cả chuyển sinh e rằng cũng không có chút hy vọng nào.

Đoạn kinh nghiệm này đối với Chúc Long mà nói có thể nói là khắc cốt ghi tâm, tự nhiên không thể dễ dàng quên đi.

Ngay sau đó là Vu Yêu Đại Kiếp, Chúc Long và Long tộc tuy không phải nhân vật chính, nhưng cũng tham gia vào đó.

Cảnh Vu Yêu hai tộc sa cơ đều lọt vào mắt Chúc Long, nên Chúc Long hiểu sâu sắc Hồng Hoang đại kiếp đáng sợ đến mức nào.

Ngay cả bây giờ Chúc Long đã chứng đạo Hỗn Nguyên, không cần lo lắng đại kiếp sẽ ảnh hưởng đến tính mạng bản thân, nhưng trong lòng đối với Hồng Hoang đại kiếp cũng vô cùng kiêng kỵ.

Bởi vậy, lúc này từ miệng Chu Du biết lại có đại kiếp giáng lâm, mới có biểu hiện kinh ngạc như vậy.

Thấy phản ứng của Chúc Long, Chu Du lại không cảm thấy có gì bất thường, dù sao Hồng Hoang đại kiếp đối với chúng sinh trong Hồng Hoang mà nói là chuyện đáng sợ nhất, có thể nói là nghe đến biến sắc.

Đại kiếp giáng xuống, ngay cả Thánh nhân cũng không dám nói độc thiện kỳ thân, chúng sinh bình thường thì càng khỏi phải nói.

Như Chúc Long, chứng đạo Đại La đã siêu thoát, dưới kiếp khí vẫn có thể bảo đảm tính mạng an nguy, không được thì trực tiếp độn nhập Hỗn Độn lánh xa phiền nhiễu.

Các Thiên Đạo Thánh nhân vạn kiếp bất xâm, cũng không cần lo lắng sẽ có nguy hiểm tính mạng, nhưng với tư cách là Thiên Đạo Thánh nhân và Hồng Hoang Thiên Đạo sinh mệnh tương y, cũng khó tránh khỏi bị đại kiếp ảnh hưởng.

Còn đối với chúng sinh bình thường, một khi rơi vào đại kiếp, đó

chính là cục diện thập tử vô sinh.

Ngay cả khi may mắn thoát thân, sau khi đại kiếp kết thúc cũng sẽ bị thanh toán, vô tận nghiệp lực không phải muốn tránh là tránh được.

Cũng chỉ có Chu Du hiểu rõ bí ẩn của đại kiếp, nên mới không chút lo lắng.

Nghe lời Chúc Long đầy khó hiểu và lo lắng, Chu Du cũng không chậm trễ, trực tiếp đáp lại Chúc Long: "Phụ hoàng không cần sốt ruột, trận đại kiếp này với chúng ta không có quá nhiều liên quan!" "Sở dĩ lại nhanh như vậy, cũng là vì Thiên Đạo ngày càng viên mãn!" Nghe Chu Du giải thích, Chúc Long mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó Chúc Long lại nghi hoặc: "Dưới ổ trứng, làm sao có trứng lành?" "Đại kiếp xuất hiện, toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bị ảnh hưởng, lần này chẳng lẽ có chỗ nào dị thường sao?" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cũng khẽ gật đầu: "Tuy nói dưới đại kiếp, không ai có thể thoát thân, nhưng đại kiếp xuất hiện cũng có duyên do!" "Như Long Hán Đại Kiếp trước đây, chính là tam tộc sát phạt quá mức.

Vu Yêu Đại Kiếp là do hai tộc Vu Yêu có hại cho Hồng Hoang.

Sở dĩ đại kiếp lần này lại xuất hiện sớm như vậy, nguyên nhân chính là ảnh hưởng của Vu Yêu Đại Kiếp!" "Trận đại kiếp này tuy cũng sẽ càn quét toàn bộ Hồng Hoang, nhưng khác với đại kiếp trước đây, đối với chúng sinh bình thường lại không có ảnh hưởng quá lớn, mục tiêu chính là những Thiên Đạo Thánh nhân kia!" Nghe lời Chu Du, ánh mắt Chúc Long cũng dần mở to, cho đến khi Chu Du nói xong, Chúc Long mới từ từ tỉnh lại, sau đó nói với Chu Du: "Những Thiên Đạo Thánh nhân đó trải qua vạn kiếp mà không bị mài mòn, dính nhân quả mà không nhiễm, cùng Thiên tồn tại, cùng Đạo đồng tồn, cho dù đại kiếp giáng xuống cũng không ảnh hưởng quá lớn đến họ, sao lại có đại kiếp chuyên môn nhắm vào?" "Cho dù đại kiếp thật sự nhắm

vào những Thiên Đạo Thánh nhân đó, thì những Thiên Đạo Thánh nhân đó chẳng phải vẫn an tọa hư không sao, đại kiếp chẳng phải không có chút tác dụng nào sao?" Chúc Long nói xong những lời này, còn chưa đợi Chu Du mở miệng giải thích, liền nhận ra một tia dị thường, ngay sau đó liền nghe giọng Chúc Long lại vang lên: "Không đúng, không đúng!" "Nhân quả không được kết thúc, những Thiên Đạo Thánh nhân này không dính nhân quả, vậy tất nhiên sẽ có người chịu đựng!" "Đúng rồi, đúng rồi, Thánh nhân không nhập kiếp, cũng phải có người thay thế!" Nói đến đây, mắt Chúc Long cũng sáng lên, sau đó nói với Chu Du: "Trận đại kiếp này là do đệ tử môn hạ Thánh nhân gánh chịu nhân quả!!!" ...

Là một tồn tại chứng đạo, Chúc Long tự nhiên có sự lý giải cực kỳ sâu sắc về Đại Đạo, nếu không cũng không thể thành tựu Đại La Hỗn Nguyên.

Tương tự, Chúc Long cũng không xa lạ gì với lẽ tuần hoàn của Thiên Đạo.

Tuy rằng khi nghe Chu Du nói đến đại kiếp giáng lâm có chút kinh ngạc, không lập tức lĩnh hội được thâm ý trong lời Chu Du, nhưng sau đó Chúc Long liền nhận ra điều bất thường trong đó.

Đại kiếp giáng xuống, đã Chu Du đã nói rõ lần đại kiếp này nhắm vào Thánh nhân, vậy thì những Thiên Đạo Thánh nhân này không thể đứng ngoài cuộc.

Cho dù Thiên Đạo Thánh nhân thuộc quyền quản lý của Thiên Đạo, không dính nhân quả, siêu thoát luân hồi, nhưng cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc.

Nhân quả không thể tiêu giải, Thánh nhân không thể gánh chịu, chỉ có thể do những người có khí vận liên quan đến Thánh nhân gánh vác.

Nghĩ đến đây, Chúc Long cuối cùng cũng minh bạch, vì sao Chu

Du lại nói trận đại kiếp này không liên quan nhiều đến mình và những người khác, thậm chí không ảnh hưởng quá nhiều đến chúng sinh bình thường của Hồng Hoang.

Trận kiếp nhằm vào Thánh nhân lần này, có đệ tử môn hạ Thánh nhân gánh chịu nhân quả, đương nhiên sẽ không gây ảnh hưởng đến chúng sinh bình thường.

Lời Chúc Long đều lọt vào tai Chu Du, nghe xong lời tự lẩm bẩm của Chúc Long, Chu Du cũng đồng tình gật đầu.

Thấy động tác của Chu Du, trên mặt Chúc Long cũng lộ ra một tia kích động, nhưng sau một khắc, trong lòng Chúc Long lại đột nhiên nảy sinh một tia khó hiểu, lập tức lại trực tiếp mở lời hỏi Chu Du: "Thiên Đạo Thánh nhân là đại ngôn của Thiên Đạo, vì sao lại còn có đại kiếp nhắm vào?" "Nếu Thiên Đạo viên mãn, địa vị của những Thiên Đạo Thánh nhân này chẳng phải nên càng vững chắc hơn sao?" Thấy Chúc Long vẻ mặt khó hiểu, Chu Du cười lắc đầu, sau đó tiếp tục nói với Chúc Long: "Phụ hoàng biết Thánh nhân không dính nhân quả, cũng nên biết Thiên Đạo Hồng Hoang trước đây chưa hoàn thiện.

Đại Đạo tưởng chừng ẩn mình trong Hồng Hoang, nhưng vẫn thống trị tất cả!" "Đại Đạo vô hình, sinh dục Thiên Địa; Đại Đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; Đại Đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật.

Như Thiên Đạo Thánh nhân mưu đồ Hồng Hoang, Đại Đạo há lại không biết!" "Chỉ là Thiên Địa Hồng Hoang lúc này Thiên Đạo vẫn chưa viên mãn, bởi vậy hành vi của những Thiên Đạo Thánh nhân này, sẽ không bị Đại Đạo nhắm vào.

Chương 544

Nhưng Đại Đạo chí công chí chính, há lại sẽ quên những Thiên Đạo Thánh nhân này.

Giờ đây Hồng Hoang Thiên Đạo sắp viên mãn, những nhân quả mà những Thánh nhân này đã thiếu cũng đến ngày phải trả!" "Không phải không báo, chỉ là thời điểm chưa đến mà thôi!" Nghe Chu Du giải thích, Chúc Long vốn còn mang theo nghi hoặc, cũng gật đầu thật sâu, thể hiện sự đồng tình.

Tu sĩ bình thường có lẽ không thể hiểu được thâm ý trong lời Chu Du, nhưng với tư cách là Đại La Hỗn Nguyên đã chứng đạo, Chúc Long lại có đủ nhận thức về Đại Đạo.

Đại Đạo vô tình nhưng lại chí công, chưa nhập cảnh giới Hỗn Nguyên có thể không có nhiều nhận thức về câu nói này, cho dù có hiểu biết, cũng chỉ là nhận thức phiến diện và hời hợt mà thôi.

Chỉ khi thực sự bước vào cảnh giới trên Hỗn Nguyên, mới hiểu được sự vĩ ngạn vô biên của Đại Đạo, thể ngộ được chân lý Đại Đạo hạo hãn vô ngân, hùng vĩ tráng lệ lại thâm bất khả trắc!

Mà lời nói này của Chu Du cũng như chuông sớm trống chiều, rung động sâu sắc nội tâm Chúc Long.

Nghe lời Chu Du, Chúc Long chợt bừng tỉnh, trận đại kiếp này, Thánh nhân khó tránh.

Nhưng nghe xong lời Chu Du, cũng khiến Chúc Long nảy sinh chút tò mò.

Rốt cuộc những Thánh nhân này đã làm gì, mà lại có thể khiến Đại Đạo nhắm vào, thậm chí khiến Hồng Hoang trực tiếp giáng lâm một

trận đại kiếp.

Cần biết rằng đại kiếp không phải là tùy tiện xuất hiện, từ khi Hồng Hoang mới sinh đến nay cũng chỉ trải qua mấy trận đại kiếp, những Thiên Đạo Thánh nhân này lại có thể gây ra một trận, thực sự khiến Chúc Long có chút tò mò.

Biết Chu Du đã phong tỏa đại điện, Chúc Long cũng không quá bận tâm, trực tiếp mở lời hỏi Chu Du: "Ngô biết những Thiên Đạo Thánh nhân này cả ngày tính toán mưu đồ khí vận, nhưng không biết những người này làm sao có thể dẫn đến đại kiếp giáng lâm?" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cũng nhớ đến những suy nghĩ và hành động của một số Thiên Đạo Thánh nhân nào đó, liên tưởng đến kiếp trước dưới sự tính toán của những Thiên Đạo Thánh nhân này, Hồng Hoang Thiên Địa tan nát, sinh linh không còn cơ hội siêu thoát, trong mắt Chu Du lập tức lóe lên vẻ khinh miệt, tiếp theo khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

Thấy biểu hiện của Chu Du, lông mày Chúc Long cũng từ từ nhíu lại, không để Chúc Long đợi lâu, giọng Chu Du liền trực tiếp vang lên: "Nếu những Thiên Đạo Thánh nhân này chỉ tính toán chút khí vận thì tốt rồi!" "Chỉ tính toán chút khí vận, họ đều có thể xem là tận chức tận trách!" "Chỉ sợ lòng người không đủ, dục vọng khó lấp đầy!" Nghe lời Chu Du châm biếm, ấn tượng của Chúc Long về những Thiên Đạo Thánh nhân này lại càng hạ thấp thêm một tầng.

"Phụ hoàng còn nhớ rõ chuyện Chúc Dung Cộng Công giận đụng Bất Chu Sơn cuối Vu Yêu Đại Kiếp không!" Nghe Chu Du nhắc đến chuyện này, trên mặt Chúc Long lóe lên chút kinh hãi: "Chuyện này sao có thể không biết, nếu hai người này đắc chí, Thiên Trụ sụp đổ, Hồng Hoang Thiên Địa e rằng sẽ trực tiếp tan nát!" "Dám làm như vậy, hai người này đáng chết!" Chu Du nghe vậy cười lắc đầu, tiếp lời: "Hai người này có hành động hủy diệt thế giới như vậy, xác thực

đáng chết, nhưng so với hai người này, những Thiên Đạo Thánh nhân kia mới là những người thực sự đáng phải thanh toán!" "Vu Yêu chi kiếp, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, chuyện nào mà không có những Thiên Đạo Thánh nhân này tính toán trong đó?" Nói đến đây, Chu Du cũng khẽ thở dài, sau đó tiếp tục: "Nếu không phải những Thánh nhân đó tính toán, Vu Yêu Đại Kiếp sao lại thảm liệt đến vậy!" "Vu Yêu hai tộc có kết cục này không có gì đáng thương, có nhân ắt có quả, nhưng chính vì những Thánh nhân này tính toán, mới khiến Hồng Hoang có vô số chúng sinh vô tội chết thảm!" "Nếu chỉ có vậy, oán khí của Vu Yêu hai tộc và nỗi hận của vô tận chúng sinh cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đến những Thánh nhân này!" "Nhưng những Thánh nhân này lại dám cổ hoặc Vu Yêu hai tộc phá hoại Bất Chu Sơn, muốn đoạn tuyệt Hồng Hoang Thiên Địa quật khởi, đây chính là tội nghiệt không thể tha thứ!" "Nhân quả như vậy, há lại là một trận đại kiếp có thể kết thúc, chỉ là những Thiên Đạo Thánh nhân này sớm đã được Thiên Đạo che chở mà thôi!" Nghe giọng Chu Du mang theo lửa giận, trong mắt Chúc Long cũng lộ ra một tia phẫn hận.

Đến đây, ấn tượng của Chúc Long về mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đã hạ xuống dưới đáy.

Nhìn Chúc Long vẻ mặt tức giận, thần sắc Chu Du lại không có gì thay đổi, mà còn tiếp tục: "Vì những Thánh nhân này không dính nhân quả, cũng không thể xóa bỏ những nghiệp quả này!" "Trận đại kiếp lần này, chính là lúc những Thánh nhân này trả lại nhân quả!" Nói xong những lời này, ánh mắt Chu Du cũng nhìn ra ngoài điện, lúc này sự sắc bén trong mắt cũng khó mà che giấu.

Mà nghe xong lời Chu Du, Chúc Long bên cạnh cũng vẻ mặt phẫn nộ nói: "Đảm đại bao thiên, uổng làm Thánh nhân!" "Đáng chết!" "Ta nói, những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng nên xuống trần đi một phen, thể hội nỗi khổ của chúng sinh bình thường, xem còn có nhiều

tâm tư bẩn thỉu như vậy nữa không!" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cười ngạc nhiên, nói: "Nếu như vậy, thì lại quá dễ dàng cho họ rồi!" "Phụ hoàng chớ giận, trận đại kiếp này đủ khiến mấy người kia đau lòng!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long mới cảm thấy nhẹ nhõm một hơi, sau đó trong lòng Chúc Long khẽ động, trong đầu cũng nghĩ đến điều gì đó.

Ngay sau đó liền thấy mắt Chúc Long đảo một vòng, nói với Chu Du: "Trận đại kiếp lần này, Ngô nhi có mưu đồ gì chăng?" "Có thể nào để mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cũng thể hội cảm giác bị tính kế?" Nghe lời Chúc Long nói, Chu Du trên mặt cũng thoáng qua một nụ cười thần bí, ngay sau đó liền nghe thanh âm Chu Du vang lên: "Phụ hoàng không cần lo lắng, ta sớm đã có mưu tính!" "Dù cho mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia có Thiên Đạo che chở, lần này cũng phải khiến các Thánh Nhân này ăn không được mà phải bỏ đi, như vậy mới có thể khiến mấy người kia thể hội thế nào là ê chề!" "Tin rằng giáo huấn lần này cũng đủ để các Thánh Nhân này biết thế nào là hối hận!" Nghe xong lời Chu Du, Chúc Long mặt đầy hưng phấn.

Chúc Long có biểu hiện như vậy, tự nhiên là bởi vì hiểu rõ tính cách Chu Du.

Chúc Long biết rõ đã Chu Du đã khẳng định như thế, vậy chắc chắn là đã có mưu kế trong lòng.

Dù sao trong nhận thức của Chúc Long, lời Chu Du nói chưa bao giờ sai.

Từ việc sớm nhất Chu Du bảo mình lưu lại bản mệnh tinh huyết, cho đến sau này Long tộc và Nhân tộc khí vận tương liên, từng việc từng việc đều có thể chứng minh lời Chu Du nói tuyệt đối không phải vô căn cứ.

Vì vậy lần này nghe xong lời Chu Du, Chúc Long liền biết, lần đại

kiếp này một đám Thiên Đạo Thánh Nhân chắc chắn sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chúc Long cũng nhịn không được khẽ nhếch lên, trong lòng càng không nhịn được cảm khái: "Thật là nhân quả báo ứng không sai chút nào, đường đường Thánh Nhân, không làm người tử tế, dù có chết cũng không đáng tiếc!" Cảm khái chỉ là trong chớp mắt, ngay sau đó liền nghe Chúc Long mặt đầy nghiêm túc mở miệng nói: "Đại kiếp lần này, có cần ta làm gì không?" Nghe lời Chúc Long nói, Chu Du nhất thời cũng có chút á khẩu.

Xem ra Chúc Long đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia ghét bỏ đến cực điểm, ít nhiều có chút ý vị hận mấy người kia không chết.

Nói đi thì cũng phải nói lại, bất cứ ai biết những tính toán của các Thánh Nhân này, đều không thể đứng yên vô sự.

Mặc dù Chúc Long giờ khắc này đã chứng đạo Hỗn Nguyên, siêu thoát khỏi Hồng Hoang thế giới, nhưng cũng là do trưởng thành trong Hồng Hoang, được Hồng Hoang bồi dưỡng, có tình cảm ràng buộc sâu sắc với Hồng Hoang thế giới.

Nếu thật sự để các Thiên Đạo Thánh Nhân này tính kế thành công, Hồng Hoang thế giới mất đi nguồn tiến giai, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tán trong Hỗn Độn.

Đến lúc đó vô tận Hỗn Độn chỉ còn lại mấy người lẻ loi cô độc, sẽ cô độc đến nhường nào, sao có thể rực rỡ muôn màu như bây giờ.

Hơn nữa, trong Hồng Hoang còn có Long tộc và Nhân tộc tồn tại, Chúc Long không muốn Long tộc và Nhân tộc tiêu vong.

Hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Chúc Long, Chu Du tức thì cũng cười lắc đầu, sau đó tiếp lời Chúc Long nói: "Phụ hoàng không cần đích thân hạ tràng, trận đại kiếp này với chúng ta cũng không có quan hệ

lớn lắm, bất động còn hơn là hành động!" "Nếu phụ hoàng nhập kiếp, e rằng trận đại kiếp này lại muốn càn quét Hồng Hoang, đến lúc đó e rằng sẽ như ý của mấy người kia!" "Hơn nữa ta đã sắp xếp ổn thỏa, đến lúc đó phụ hoàng chỉ cần ngồi xem là được!" Nghe lời Chu Du, Chúc Long âm thầm thở dài một hơi.

Vốn còn nghĩ mình ra tay có thể khiến các Thiên Đạo Thánh Nhân kia có kết cục thảm hại hơn, nhưng lại không cân nhắc đến cảnh giới như mình một khi nhập kiếp, vậy thì trận đại kiếp này tất nhiên sẽ có biến cố lớn.

Nếu đến lúc đó bị mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia nắm giữ thời cơ, lại gây ra trò quỷ quái gì đó, vậy mình có thể sẽ trở thành trò cười.

Như vậy thì mình vẫn nên đứng ngoài quan sát thì hơn.

Nghĩ thông suốt những điều này, Chúc Long cũng dẹp bỏ ý định nhập kiếp, vội vàng nói với Chu Du bên cạnh: "Ngô nhi nói rất đúng!" "Lần này là ta cân nhắc chưa chu đáo, vẫn là theo sắp xếp của con!" Chu Du nghe vậy, ý cười trên mặt càng đậm.

Ngay sau đó liền thấy Chu Du gật đầu với Chúc Long, rồi tiếp tục nói: "Phụ hoàng hiểu là tốt rồi!" "Còn xin phụ hoàng yên tâm, lần này sắp xếp của ta nhất định sẽ không khiến phụ hoàng thất vọng, phụ hoàng cứ xem các Thiên Đạo Thánh Nhân này tự gánh lấy hậu quả!" Nghe lời Chu Du nói đầy kiên định, ánh mắt Chúc Long tức thì sáng lên, rồi trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động: "Sắp xếp của Ngô nhi, ta vẫn rất có lòng tin!" "Ta cứ chờ xem mấy người kia có kết cục ra sao đây, ha ha!" Nghe tiếng cười của Chúc Long, Chu Du cũng cười theo.

Chờ sau một lát, tiếng cười trong điện mới dần dần dừng lại, sau đó liền nghe thanh âm Chu Du trong điện lần nữa vang lên: "Đại kiếp lần này vẫn đang trong giai đoạn ấp ủ, cách thời điểm thực sự bắt đầu còn cần một khoảng thời gian không ngắn, lần này gọi phụ hoàng đến,

cũng là để phụ hoàng có sự chuẩn bị!" "Ngoài ra còn một việc muốn cùng phụ hoàng thương lượng một hai!" Nghe thanh âm Chu Du, Chúc Long trước hết thở phào nhẹ nhõm.

Dù biết đại kiếp không có quan hệ quá lớn với mình, nhưng nỗi sợ hãi đối với đại kiếp vẫn khiến Chúc Long có chút căng thẳng, nên nghe Chu Du nói về việc đại kiếp giáng lâm còn cần một thời gian không ngắn, Chúc Long trong lòng ít nhiều cũng thấy nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của Chu Du khiến Chúc Long lại trở nên nghiêm túc: "Ngô nhi cứ nói đừng ngại!" "Có cần ta làm gì bây giờ không?

Có cần động thủ không!" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cũng không nhịn được vỗ vỗ trán.

Lão già này không biết có phải bị kìm nén quá lâu không, sau khi chứng đạo thì có phản ứng ngược, trở nên cực kỳ nóng nảy, cứ muốn tìm người đánh một trận.

Chu Du thật sự sợ Chúc Long hiểu lầm ý của mình, không đợi mình nói xong đã trực tiếp xông vào Hồng Hoang, đi tìm rắc rối cho mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Còn về việc vì sao Chu Du lại nghĩ như vậy, bởi vì biểu hiện của Chúc Long vừa rồi sau khi nghe những việc các Thánh Nhân kia làm đều lọt vào mắt Chu Du.

Theo tính khí của Chúc Long, nếu Chúc Long hiểu lầm ý Chu Du, thì không đi tìm những Thiên Đạo Thánh Nhân này thì còn có thể đi tìm ai.

Vì vậy Chu Du cũng không đợi Chúc Long tiếp tục mở miệng, trực tiếp lắc tay với Chúc Long, sau đó vẻ mặt cười khổ nói: "Không phải như phụ hoàng nghĩ đâu!" "Lần này nói với phụ hoàng là chuyện

thịnh hội Bồng Lai sắp tới!" Nghe lời Chu Du, tâm tình kích động của Chúc Long lúc này mới bình phục lại, nhưng Chu Du thấy ánh mắt hưng phấn của Chúc Long trở nên ảm đạm đi không ít, điều này khiến Chu Du trong lòng cũng bật cười, ngay sau đó trong lòng cũng dâng lên một tia may mắn.

May mà lần này đã nói trước chuyện đại kiếp cho Chúc Long, nếu không đợi đến lúc đại kiếp đến, e rằng Chúc Long thật sự sẽ rơi vào kiếp nạn.

Đến lúc đó dù có Chu Du che chở, không lo tính mạng, nhưng ít nhiều cũng phải tổn thất chút gì đó.

Dù sao đại đạo chi kiếp đâu phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Giống như các Thiên Đạo Thánh Nhân kia có Thiên Đạo Hồng Hoang che chở, có thể sống lại vô hạn trong Hồng Hoang, nhưng Hỗn Nguyên Đại La như Chúc Long lại không có khả năng này.

Bình tĩnh lại Chúc Long nghe Chu Du nói về thịnh hội Bồng Lai, cũng có chút tinh thần, tức thì liền nghe Chúc Long nói: "Chuyện thịnh hội, ta đã biết, chẳng lẽ chuyện này có biến cố gì sao?" Nghe thanh âm Chúc Long, Chu Du lắc đầu, tiếp lời nói: "Hoàn toàn không có bất kỳ biến cố nào, chỉ là trước đây phụ hoàng tu hành đang ở giai đoạn then chốt, bế quan khổ tu ở Đông Hải, ta liền không cố ý nói rõ chuyện này với phụ hoàng!" "Giờ đây phụ hoàng chứng đạo thành công, về việc này ta còn có chút chuyện muốn cùng phụ hoàng thương lượng một hai." Nghe xong lời Chu Du, Chúc Long cũng trở nên nghiêm túc, tức thì liền thấy Chúc Long nói với Chu Du: "Thịnh hội lần này, Ngô nhi có sắp xếp gì?" Nghe Chúc Long hỏi, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một tia nghiêm túc, sau đó liền thấy Chu Du nói với Chúc Long: "Hồng Hoang thiên địa ngày càng mở rộng, bản nguyên Bồng Lai đồng căn đồng nguyên với Hồng Hoang, sớm muộn gì cũng sẽ dung nhập Hồng

Hoang.

Giờ đây thời cơ tuy không hoàn hảo, nhưng cũng không có quá nhiều ảnh hưởng.

Hơn nữa ta sở dĩ lựa chọn lúc này để Bồng Lai giáng lâm Hồng Hoang, mục đích chính là mượn cơ hội này làm nền móng cho đại kiếp!" "Tuy đại kiếp lần này nhắm vào Thánh Nhân, nhưng động tĩnh do đại kiếp gây ra tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Long tộc và Nhân tộc của ta là nhân vật chính của thiên địa, cộng sinh với Hồng Hoang thiên địa, tất nhiên phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Hồng Hoang thiên địa.

Đại kiếp giáng lâm, Bồng Lai một mạch cũng đến thời cơ xuất thế!" "Vì vậy lần này Bồng Lai hiện thế cũng là để chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy nội tình Bồng Lai của ta, tránh để một số tu sĩ thừa cơ đại kiếp, nảy sinh một số ý đồ không nên có!" "Đã muốn uy hiếp chúng sinh Hồng Hoang, vậy thì không cần che giấu, hơn nữa Nhân tộc và Long tộc đã khí vận hợp nhất, không cần lo lắng khí vận có biến động gì.

Chương 545

Bởi vậy trừ những người đang bế quan, trừ những người Bồng Lai ra, Long tộc từ Đại La trở lên cũng cần phải xuất hiện đầy đủ!" "Đến lúc đó có người Bồng Lai xuất thế, khí vận của tộc ta tất nhiên sẽ có sự thuế biến mới, vì vậy lát nữa phụ hoàng trở về Long Cung, liền có thể sắp xếp người Long Cung, đến lúc đó sẽ được khí vận tẩy lễ!" "Và đây chính là chuyện ta muốn thương lượng với phụ hoàng, không biết phụ hoàng có suy nghĩ gì về điều này?" Một tràng lời nói của Chu Du khiến Chúc Long cũng trợn tròn mắt.

Đợi bên này thanh âm Chu Du vừa dứt, Chúc Long liền sốt ruột mở miệng nói: "Ý tưởng của Ngô nhi rất hợp ý ta, đã đến lúc để chúng sinh Hồng Hoang biết được uy phong của tộc ta!" "Ta đây liền trở về triệu tập người Long Cung!" Thấy Chúc Long vẻ mặt sốt sắng, khóe miệng Chu Du cũng khẽ cong lên, sau đó không nhịn được nói với Chúc Long: "Vẫn xin phụ hoàng không cần vội vàng, ta còn chưa nói xong?" Nghe thanh âm Chu Du, Chúc Long vội vàng quay đầu nhìn về phía Chu Du, trên mặt cũng lộ ra vài phần khó hiểu.

Thấy dáng vẻ Chúc Long lúc này, trong lòng Chu Du khẽ động, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Sao ta lại cảm thấy phụ hoàng lần trước chứng đạo còn không kích động như vậy!" Nghe lời nói trêu chọc trong lời Chu Du, Chúc Long trước hết sững sờ một chút, ngay sau đó chính mình cũng cười lên, rồi chỉ vào Chu Du nói: "Con nha!" "Nói ra cũng đúng, ta đúng là có chút hưng phấn rồi!" Chu Du nghe vậy, vội vàng chắp tay hành lễ với Chúc Long, tức thì mặt đầy ý cười mở miệng nói: "Vẫn xin phụ hoàng đừng nên trách!" Chúc Long bên cạnh thấy thế, cũng cười lắc đầu, ánh mắt cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Thấy trạng thái của Chúc Long đã khôi phục, Chu Du cũng tiếp

tục mở miệng nói: "Vừa đúng lúc phụ hoàng chứng đạo thành công còn chưa chính thức chúc mừng, thịnh hội Bồng Lai lần này cũng coi như là cùng phụ hoàng chúc mừng một phen!" "Ngoài ra ta còn chuẩn bị một cơ duyên, lát nữa phụ hoàng trở về Long Cung, có thể để Long tộc từ Đại La trở lên ở Long Cung đi trước đến đây!" Nghe xong lời Chu Du, mắt Chúc Long bỗng nhiên sáng lên, nhưng ngay sau đó trong mắt Chúc Long cũng thoáng qua một tia khó hiểu, sau đó liền nghe Chúc Long mở miệng hỏi: "Cơ duyên Ngô nhi nói là gì?" Nghe lời Chúc Long nói, Chu Du không mở miệng, mà là chậm rãi giơ ngón tay lên, khẽ điểm về phía trung tâm đại điện.

Theo động tác của Chu Du, trên đại điện trong nháy mắt đã có biến hóa.

Chỉ thấy trên đại điện, vô số Tiên Thiên linh khí tự nhiên sinh ra, tức thì trong đại điện hội tụ thành từng cái linh tuyền, cùng với Tiên Thiên linh khí không ngừng tuôn vào, chính giữa linh tuyền bỗng nhiên hiện ra từng cảnh tượng.

Nhân vật chính của các cảnh tượng đều là Long tộc, có kẻ bay lượn trên không trung, có kẻ thám hiểm trong núi lớn, thậm chí có kẻ cải trang trà trộn vào đám người dạo chơi.

Và đây chính là những Long tộc trước đây bị Chu Du đưa đến Bồng Lai ở Vực Ngoại.

Thấy từng cảnh tượng xuất hiện trong đại điện, Chúc Long cũng cau mày.

Hoàn cảnh cực kỳ xa lạ trong cảnh tượng, cùng với sự tồn tại hoàn toàn khác biệt với sinh linh Hồng Hoang, khiến trong lòng Chúc Long cũng dấy lên một tia sóng gió.

Sau đó Chúc Long nhìn cảnh tượng trong điện ánh mắt cũng càng thêm nghiêm túc.

Mãi cho đến một lát sau, Chúc Long mới chậm rãi hoàn hồn, nhưng lúc này Chúc Long vẫn cau mày, sau đó liền nghe thanh âm Chúc Long vang lên: "Đây chẳng lẽ chính là cảnh tượng thế giới Vực Ngoại?" Là một kẻ đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, Chúc Long tuy không thể như Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể dựa vào Thiên Đạo cảm giác để hiểu rõ thế giới Vực Ngoại, nhưng vào khoảnh khắc chứng đạo thành công, cũng đã từ Đại Đạo mà biết đại khái về thế giới Vực Ngoại.

Chỉ có điều Chúc Long chỉ biết có thế giới Vực Ngoại tồn tại, chứ chưa từng giáng lâm những thế giới này.

Hơn nữa sự phong tỏa của Thiên Đạo Hồng Hoang đối với thế giới Vực Ngoại, nên Chúc Long đối với cảnh tượng trong thế giới Vực Ngoại lại không biết nhiều lắm.

Mãi cho đến khi Chu Du hiển hóa cảnh tượng thế giới Vực Ngoại ra, Chúc Long mới thật sự nhìn thấy dáng vẻ của những thế giới Vực Ngoại này.

Vì vậy đây cũng là lý do ban đầu Chúc Long cau mày khi nhìn thấy những cảnh tượng trong điện.

Chúc Long vốn còn hoài nghi Chu Du là để những Long tộc này ở nơi nào đó huấn luyện, nhưng nhìn thấy sinh linh thế giới Vực Ngoại và pháp tắc độc quyền của sinh linh Vực Ngoại, Chúc Long mới dám liên hệ những cảnh tượng này với những gì mình đã hiểu về thế giới Vực Ngoại trước đây.

Nhưng dù là vậy, Chúc Long vẫn không dám xác định suy nghĩ trong lòng mình, nên mới hỏi Chu Du như vậy.

Chu Du bên cạnh nghe Chúc Long hỏi, cũng quay đầu gật đầu với Chúc Long: "Không sai, đây chính là cơ duyên ta chuẩn bị cho người Long Cung!" "Ngoài Hồng Hoang là ba ngàn Đại Thế Giới và vô tận

Tiểu Thế Giới!" Nghe lời Chu Du, khóe miệng Chúc Long cũng chậm rãi há ra, trong mắt cũng tràn đầy vẻ không thể tin được.

Dù sao trong nhận thức của Chúc Long, những thế giới Vực Ngoại này đều có Thiên Đạo Hồng Hoang phong tỏa, Hồng Hoang cũng không có thông đạo đi đến những thế giới Vực Ngoại này.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La như y, nếu không có sự cho phép của Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng không có cách nào cưỡng ép giáng lâm những Tiểu Thế Giới này.

Mà muốn tiến vào những Tiểu Thế Giới Vực Ngoại này, ngoài việc được Thiên Đạo Hồng Hoang cho phép ra, thì chỉ có một con đường là xông vào mạnh mẽ.

Tuy nói Chúc Long đối với thực lực của Chu Du có đủ lòng tin, nhưng cũng không cho rằng Chu Du bây giờ có thực lực sánh ngang Thiên Đạo Hồng Hoang.

Phải biết Thiên Đạo Hồng Hoang là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, ngay cả Hồng Quân từng thân hợp Thiên Đạo cũng chưa đạt tới cảnh giới Đại Đạo.

Dù Chu Du tu hành tốc độ vô địch thiên hạ, nhưng nếu nói Chu Du đã thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực, Chúc Long dù thế nào cũng sẽ không tin.

Nếu Chu Du đã đạt tới cảnh giới như vậy, trong Hồng Hoang đã không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến Chu Du.

Với những việc mà các Thiên Đạo Thánh Nhân kia đã làm, Chu Du giơ tay là có thể khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia trở lại luân hồi, mà không có chút ảnh hưởng nào, bởi vì vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn có người có thể ngồi.

Bất kể Chúc Long không tin thế nào, cảnh tượng trước mắt lại

cực kỳ chân thực.

Một đám Long tộc Bồng Lai không hề hấn gì xuất hiện ở thế giới Vực Ngoại, điều này cũng làm Chúc Long đảo lộn nhận thức của mình.

Sau một lát, Chúc Long cuối cùng cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu Du nói: "Ngô nhi vậy mà, vậy mà có thực lực như Thiên Đạo!" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cũng trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Trên đại điện, trong ánh mắt Chúc Long lóe lên thần sắc kỳ dị, còn Chu Du bên cạnh thì mặt đầy dấu hỏi, hiển nhiên lời nói đột nhiên của Chúc Long khiến Chu Du cũng có chút ngớ người.

Nhưng ngay sau đó Chu Du liền tỉnh ngộ ra, vì sao Chúc Long lại đột nhiên thốt ra câu nói như vậy.

Chính như Chúc Long trước đây đã nghĩ, ba ngàn thế giới ngoài Hồng Hoang đều do Thiên Đạo Hồng Hoang chưởng khống.

Đừng nói là Đại Năng tầm thường, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La mạnh như Chúc Long cũng không thể tiến vào đó, mà mình lại có thể đưa toàn bộ Long tộc trong Bồng Lai vào đó.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Chúc Long có suy nghĩ như thế cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ đến đây, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một nụ cười khổ, tức thì vẫy vẫy tay với Chúc Long đang hưng phấn bên cạnh, sau đó mở miệng nói: "Ta đâu có bản lĩnh lớn đến vậy!" "Sở dĩ có thể cho đám tiểu bối này đi, cũng là mượn năng lực của linh bảo!" Nghe Chu Du giải thích, trong lòng Chúc Long cũng từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói Chúc Long trong lòng cũng không dám tin Chu Du có thực lực như vậy, nhưng nghe Chu Du phản bác thì ít nhiều cũng thấy có

chút đáng tiếc.

Dù sao so với việc mượn năng lực linh bảo, Chúc Long vẫn mong nghe Chu Du nói mình có cảnh giới Thiên Đạo Hồng Hoang.

Hơi điều chỉnh tâm tình một chút, Chúc Long kiên định nói với Chu Du: "Ta tin Ngô nhi sẽ có một ngày siêu việt Thiên Đạo!" Nghe lời Chúc Long, trên mặt Chu Du cũng khôi phục vẻ tươi cười rạng rỡ vừa rồi.

"Vậy ta cũng mượn lời chúc phúc của phụ hoàng, tranh thủ sớm ngày siêu việt Thiên Đạo!" "Đến lúc đó ta cũng sẽ sắp xếp cho phụ hoàng một vị quả vị Thiên Đạo Thánh Nhân!" Nghe lời nói có chút lả lơi của Chu Du, Chúc Long không nhịn được cười phá lên, sau đó vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ta đường đường Hỗn Nguyên Đại La, không đi con đường Đại Đạo thông thiên, lẽ nào còn muốn bị chế ngự bởi Thiên Đạo nhỏ bé!?" "Quả vị này con muốn cho ai thì cho, dù sao ta là không cần!" Thấy dáng vẻ ghét bỏ của Chúc Long, Chu Du cũng cười theo.

Cùng với tiếng cười của hai người trên đại điện vang lên, không khí trong điện cũng càng thêm vui vẻ.

Tiếp đó hai người trong điện cũng bắt đầu nói chuyện phiếm những chủ đề khác, không tiếp tục chủ đề trước đó nữa.

Còn về việc vì sao Chúc Long không tiếp tục hỏi, đây cũng là bởi vì câu trả lời của Chu Du đã giải đáp khúc mắc lớn nhất trong lòng Chúc Long rồi.

Chúc Long đâu có ngốc mà hỏi Chu Du linh bảo nào lại có uy năng lớn đến vậy, lại có thể bình yên vượt qua cảm tri của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Đã là tồn tại chứng đạo siêu thoát, Chúc Long tự nhiên có thể đoán được linh bảo mà Chu Du nói phải là cấp bậc nào.

Ít nhất trong nhận thức của Chúc Long, Tiên Thiên Chí Bảo không có năng lực như vậy, vì vậy linh bảo trong tay Chu Du phải là cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Trong lòng đã có đáp án, Chúc Long tự nhiên không cần tiếp tục hỏi.

Tuy nói Chúc Long tin rằng, nếu mình tiếp tục hỏi, Chu Du cũng nhất định sẽ nói hết không giấu giếm, nhưng Chúc Long đâu phải là người vô vị như vậy.

Trong Hồng Hoang ai mà không có chút bí mật, ngay cả Chúc Long mình cũng có không ít, nên Chúc Long cũng chỉ cảm thấy vui mừng vì kỳ ngộ của Chu Du chứ không đào sâu tận gốc.

Cứ như vậy trải qua nửa ngày thời gian, Chu Du không chỉ nói rõ ràng cho Chúc Long về nhận thức của mình đối với thế giới Vực Ngoại và sự sắp xếp đối với người Long Cung, mà còn nói sơ qua về kế hoạch của mình đối với thịnh hội Bồng Lai và đại kiếp.

Dù về chuyện đại kiếp, Chu Du không nói quá chi tiết, nhưng cũng đủ để Chúc Long có một nhận thức rõ ràng, nghe xong Chúc Long liên tục gật đầu, hiển nhiên là cực kỳ hài lòng với sắp xếp của Chu Du.

Mãi cho đến cuối cùng, nghe xong tất cả sắp xếp và kế hoạch của Chu Du, Chúc Long cũng không nhịn được giơ ngón cái lên với Chu Du.

"Có Ngô nhi mưu tính, trong lòng ta cũng có sự tự tin!" "Lát nữa ta liền trở về Long Cung, triệu tập người Long Cung đến đây!" "Ngô nhi yên tâm, đợi sau thịnh hội ta liền bế quan tiếp tục củng cố cảnh giới, không có triệu tập của Ngô nhi tuyệt đối không xuất hiện ở Hồng Hoang!" Nghe lời Chúc Long, Chu Du cũng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Chương 546

Thấy động tác của Chu Du, Chúc Long cũng không chậm trễ, trực tiếp mở miệng nói với Chu Du: "Vậy ta đi đây!" Nói xong, Chúc Long cũng không đợi Chu Du trả lời, thân ảnh liền trực tiếp biến mất trong đại điện.

Thấy thân ảnh Chúc Long biến mất, Chu Du cũng từ từ thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía hai tòa đại điện trái phải.

Đợi Chu Du thu hồi ánh mắt, trong lòng quả nhiên bỗng nhiên khẽ động, tức thì một tia Hỗn Nguyên chi lực liền xuất hiện quanh thân Chu Du, sau đó tự động tản đi về phía Nhân tộc.

Thấy tia Hỗn Nguyên chi lực này biến mất, thân ảnh Chu Du cũng từ từ biến mất trên đại điện.

Khác với Chúc Long, Chu Du không rời khỏi đại điện.

Một mặt hiện tại cách thịnh hội Bồng Lai đã không còn nhiều thời gian, hơn nữa trong Hồng Hoang cũng không có chuyện gì cần Chu Du đích thân ra tay.

Mặt khác, Long tộc và Nhân tộc trong Long Cung sắp tới, vẫn cần Chu Du sắp xếp chuyện 'xuyên việt'.

Không sai, tia Hỗn Nguyên chi lực mà Chu Du vừa phát ra, chính là để sắp xếp cho các tu sĩ từ Đại La trở lên trong Nhân tộc tổ miếu đến đây.

Đã sắp xếp cho Long tộc, Nhân tộc đương nhiên không thể thiếu.

Mặc dù trước đó đã sắp xếp cho Nhân tộc, nhưng tăng thêm một phần nội tình cho Nhân tộc thì tổng quy không sai, vì vậy Chu Du cũng trực tiếp ra lệnh cho Nhân tộc tổ miếu.

Đương nhiên, Chu Du sắp xếp như trên không phải là nói muốn đích thân ra tay, với cảnh giới hiện tại của Chu Du, chỉ cần lưu lại một đạo Hỗn Nguyên chi lực là có thể sắp xếp thỏa đáng tất cả Long tộc đến đây.

Chẳng qua là Chu Du rảnh rỗi, muốn tìm chút vui vẻ mà thôi.

Khoảng thời gian rảnh rỗi này, Chu Du đương nhiên cũng không chậm trễ, cứ thế ở sâu trong đại điện tham ngộ những cảm ngộ trước đây có được từ một đám Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cùng với một vài người trong Bồng Lai đều chìm vào tham ngộ, Bồng Lai lại lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh như trước.

Còn Hồng Hoang bên ngoài Bồng Lai lại không tĩnh lặng, yên bình như Bồng Lai.

Giờ khắc này, ở Đông Hải Hồng Hoang nơi Bồng Lai và Hồng Hoang tương liên, có thể nói là cờ xí tung bay, người người chen chúc, vô số chủng tộc Hồng Hoang đều tụ hội về đây, chờ đợi thịnh hội Bồng Lai bắt đầu.

Bất kể có nhận được lời mời của người Thiên Đình hay không, tất cả những sinh linh biết tin thịnh hội Bồng Lai đều đã đến Đông Hải, thậm chí có sinh linh vượt qua nửa Hồng Hoang, mạo hiểm nguy hiểm tính mạng, cũng muốn đến Đông Hải, chính là hy vọng có thể lắng nghe Thánh Nhân châm ngôn.

Có thể thấy sự hấp dẫn của thịnh hội Bồng Lai lần này đối với chúng sinh Hồng Hoang.

Điều này cũng dẫn đến một kết quả, đó chính là Đông Hải trở nên đông đúc như hiện tại.

Đông Hải tuyệt đối không nhỏ, nhưng cũng không thể dung nạp nhiều sinh linh như vậy.

Hơn nữa bây giờ mới chỉ bắt đầu, không phải tất cả sinh linh nghe tin đều đã đến.

Những sinh linh hiện tại có thể xuất hiện ở Đông Hải đều thuộc tầng lớp thượng đẳng trong Hồng Hoang.

Hoặc là thực lực không tồi, dựa vào thực lực của bản thân trực tiếp đến Đông Hải.

Hoặc là bối cảnh sâu xa theo trưởng bối của mình đến.

Nếu không thì chắc chắn sẽ không đến sớm như vậy, mà còn có thể chiếm được một chỗ ở Đông Hải.

Những kẻ không có thực lực, không có bối cảnh thì không dám tranh phong với những người này.

Thực tế, phần lớn sinh linh nghe tin đều vẫn đang trên đường, còn chưa kịp đến Đông Hải.

Chỉ dựa vào cảnh tượng người người chen chúc ở Đông Hải hiện tại, là đã có thể dễ dàng tưởng tượng được, đợi đến khi thịnh hội Bồng Lai chính thức bắt đầu, cả vùng Đông Hải rốt cuộc sẽ đông đúc và chen chúc đến mức nào!

E rằng sẽ vai kề vai, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có.

Dù thế nào đi nữa, cảnh tượng đó nhất định sẽ vô cùng hùng vĩ và chấn động lòng người!

Phải biết rằng thịnh hội lần này khác với Thánh Nhân giảng đạo, không tồn tại bất kỳ ngưỡng cửa nào.

Bất kể thân phận cao thấp sang hèn, thực lực mạnh yếu, chỉ cần đặt chân vào Đông Hải, liền có cơ hội lắng nghe Thánh Nhân Đại Đạo.

Ngay cả không đủ tư cách tiến vào thịnh hội, chỉ cần ở trên Đông

Hải, cũng có cơ hội đạt được thu hoạch lớn.

Quan trọng hơn, trong nhận thức của chúng sinh Hồng Hoang, vị đại đệ tử thân truyền của Đạo Tổ này là đệ nhất Thánh Nhân Hồng Hoang danh xứng với thực, được Đạo Tổ chân truyền, thực lực không biết mạnh hơn Thánh Nhân bình thường bao nhiêu.

Ngay cả khi tuyệt đại đa số sinh linh trong Hồng Hoang đều chưa từng thấy Chu Du ra tay, nhưng cũng từ miệng của nhiều Đại Năng thực lực đáng sợ mà biết được, vị Thánh Nhân này sở hữu sức mạnh vĩ đại.

Với một thân sức lực trấn áp mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, thậm chí là ngay trước mặt một đám Thiên Đạo Thánh Nhân trực tiếp giam cầm hai vị Thánh Nhân.

Phải biết trong nhận thức của chúng sinh Hồng Hoang, Thánh Nhân chính là tồn tại đứng trên đỉnh phong nhất của Hồng Hoang, mà vị Thánh Nhân Chu Du này lại có thể làm được những điều đó, thực lực phải đáng sợ đến mức nào.

Một thịnh hội do một Thánh Nhân vô địch như vậy tổ chức, tự nhiên không có sinh linh nào nguyện ý bỏ lỡ.

Bình thường tốn hết sức lực thiên tân vạn khổ, mạo hiểm nguy hiểm sinh tử còn chưa chắc có thể đạt được cơ duyên tạo hóa.

Giờ đây dễ dàng như vậy mà có thể có được thu hoạch, chúng sinh Hồng Hoang đương nhiên biết nên lựa chọn thế nào, vì vậy sau khi biết tin thịnh hội Bồng Lai, cũng là lần đầu tiên vội vã chạy về hướng Đông Hải.

Cùng với việc sinh linh Hồng Hoang trên Đông Hải ngày càng nhiều, các loại chuyện chắc chắn sẽ không ngừng phát sinh.

Mặc dù phần lớn sinh linh sợ hãi uy nghiêm của Thánh Nhân,

trong lòng kính sợ Thánh Nhân, không dám dễ dàng gây rối ở Đông Hải.

Nhưng tục ngữ nói rất hay: "Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ".

Trong Hồng Hoang khắp nơi là tu sĩ, nhiều sinh linh tu hành thành công tụ tập cùng một chỗ như vậy, tự nhiên không thiếu những cuộc tranh đấu.

Những tình huống này tự nhiên cũng đều nằm trong dự liệu của Chu Du.

Dù sao Chu Du không muốn một thịnh hội tốt đẹp lại trở nên hỗn loạn.

Vì vậy lần này triệu tập người Long Cung và Nhân tộc, cũng là có ý trấn nhiếp.

Vài ngày thời gian thoắt cái đã qua, như bóng câu qua cửa sổ vậy.

Mà chính trong khoảnh khắc thoáng qua này, lại có vô số sinh linh Hồng Hoang đến Đông Hải.

Nhất thời, trên Đông Hải sóng đào hung dũng, phong vân biến ảo.

Cùng với việc Đông Hải ngày càng đông đúc, như Chu Du đã dự liệu, các loại xung đột cũng bắt đầu liên tục xuất hiện.

Ban đầu còn chỉ là xích mích giữa vài tu sĩ, sau đó dần dần phát triển thành tranh giành địa bàn của một số tiểu tộc.

Những tiểu tộc Hồng Hoang này tự biết mình không có tư cách tham gia thịnh hội Bồng Lai, liền nghĩ đến việc chiếm lấy một vị trí tốt trên Đông Hải, như vậy đợi sau khi thịnh hội Bồng Lai bắt đầu, mới có thể có được thu hoạch lớn hơn.

Chương 547

Nếu là bình thường có suy nghĩ như vậy thì cũng không gây ra chuyện gì loạn.

Nhưng phải biết rằng Đông Hải lúc này có thể nói là tấc đất tấc vàng.

Vị trí tốt nhất sớm đã bị các đại tộc Hồng Hoang chia cắt.

Những tiểu tộc này tự nhiên không dám mơ tưởng, mà những vị trí bị đại tộc bỏ đi thì trở thành tiêu điểm tranh giành của các tiểu tộc.

Xung quanh những vị trí này, các tiểu tộc Hồng Hoang cũng dùng hết thủ đoạn, bất kể là lôi kéo đại tộc ra mặt hay là tốn tài nguyên mời Đại Năng trấn giữ, có thể nói là không từ thủ đoạn nào.

Chỉ có điều bất kể tranh giành thế nào, không có tu sĩ nào trên cảnh giới Kim Tiên dám trực tiếp ra tay.

Dù sao tất cả mọi người đều biết, Đông Hải là nơi căn cơ của Nhân tộc, phía dưới Đông Hải càng là đại bản doanh của Long tộc.

Thịnh hội Bồng Lai lần này tuy là do vị Thánh Nhân kia tổ chức, nhưng cũng là thịnh hội của Nhân tộc và Long tộc.

Nhân tộc và Long tộc trên sân không cần có hạt sạn.

Nếu thật sự có tu sĩ dám vượt quá giới hạn, thì các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc trên sân tuyệt đối sẽ ra tay.

Dù cho các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc trên sân cảnh giới không cao, nhưng không ai dám coi thường.

Đương nhiên, sinh linh trên Đông Hải thật sự quá nhiều, các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc duy trì trật tự cũng có chút mệt mỏi ứng phó,

nên cảnh tượng trên Đông Hải cũng hơi hỗn loạn.

Cũng chính vào lúc này, các Đại Năng Nhân tộc và Long tộc được Chu Du triệu tập đã xuất hiện trong tầm mắt vô số sinh linh.

Cùng với sự xuất hiện của các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc này, cảnh tượng vốn còn ồn ào lập tức trở nên yên tĩnh, giống như mặt hồ tĩnh lặng không có chút sóng gợn nào.

Để vô số sinh linh trên Đông Hải có biểu hiện như vậy, tự nhiên không phải là các tu sĩ Long tộc và Nhân tộc có gì bất thường, đơn thuần chỉ là các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc này đến mà không che giấu khí tức mà thôi.

Phải biết rằng các tu sĩ đến Đông Hải bây giờ, cảnh giới cao nhất cũng chỉ mới bước vào Chuẩn Thánh.

Các tu sĩ trên Chuẩn Thánh đương nhiên sẽ đợi đến khi thịnh hội sắp bắt đầu mới xuất hiện.

Mà giờ khắc này giáng lâm Đông Hải là mấy ngàn tu sĩ Nhân tộc và Long tộc, thấp nhất đều là cảnh giới Đại La, hơn nữa đều không phải là Đại La dùng để phô trương, đều là những tồn tại đã trầm lắng lâu năm ở cảnh giới Đại La.

Đại Năng cảnh giới Chuẩn Thánh càng có mấy trăm người.

Nhìn khắp nơi, các Đại Năng này uyển như thần binh đứng sừng sững giữa hư không.

Thân ảnh mọi người kiên cường như sắt thép, khí tức không hề che giấu.

Mà khí tức không hề che giấu của mọi người phát ra, cũng hình thành một cỗ uy áp không thể sánh bằng, giống như từng ngọn núi cao đè nặng lên Đông Hải.

Cảm nhận được uy áp từ giữa không trung truyền đến, các sinh linh trên Đông Hải đều thở dồn dập.

Một đám sinh linh Hồng Hoang nhìn thân ảnh các Đại Năng Nhân tộc và Long tộc trên không trung, trong mắt tràn đầy kính sợ, thân hình cũng không dám có chút dị động, sợ rằng chọc giận các Đại Năng này bất mãn.

Trong đám đông có không ít sinh linh trước đó gây rối càng im như ve mùa đông, trốn sau người tộc nhân, cũng sợ bị ánh mắt sắc bén của các Đại Năng này nhìn thấy.

Các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc đến Đông Hải thấy cảnh tượng biến hóa, trên mặt cũng lộ ra một tia hài lòng.

Sau đó mọi người nhìn nhau, một Đại Năng Nhân tộc có tu vi cao nhất liền được bầu ra.

Vị Chuẩn Thánh Nhân tộc này gật đầu với những người Nhân tộc và Long tộc bên cạnh, sau đó trực tiếp bay lên trên không trung trên vô số sinh linh Đông Hải.

Đợi thân ảnh vị Đại Năng Nhân tộc này ổn định, một đạo thanh âm cũng xuất hiện trên Đông Hải: "Thánh Tổ của ta thịnh hội Bồng Lai sắp khai mở, các ngươi đã may mắn chứng kiến thịnh hội, thì cứ thành thật đợi đi!" "Nếu có kẻ nào dám gây rối, tộc ta tất sẽ nghiêm trị!" "Đừng nói trước không báo!" Nghe lời nói của vị Đại Năng Nhân tộc này, sắc mặt các sinh linh trên Đông Hải khác nhau, nhưng không một ai dám lên tiếng phản bác.

Dù sao những thân ảnh đang phát ra khí tức mạnh mẽ trên không trung đâu phải là vật trang trí.

Từng đạo thân ảnh này ánh mắt như đuốc, quét qua Đông Hải, càng khiến các sinh linh tại chỗ đầy sợ hãi, không thể nảy sinh chút ý

nghĩ phản kháng nào.

Mặc dù trong lòng các sinh linh tại chỗ đều rất rõ, mục đích xuất hiện của các Đại Năng này chính là để trấn nhiếp mọi người, nhưng trong lòng mọi người lại không dám có chút dị nghị nào.

Các sinh linh có thể đến Đông Hải không một ai là kẻ ngốc, không ai cho rằng lời nói của vị Đại Năng Nhân tộc này chỉ là nói suông mà thôi.

Là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, Nhân tộc và Long tộc có đủ thực lực và nội tình.

Mà điều càng khiến các sinh linh tại chỗ cảm thấy kinh hãi là còn có một sự thật, đó chính là những Đại Năng trên không trung này còn chưa phải là toàn bộ nội tình của Nhân tộc và Long tộc.

Giống như những gương mặt từng xuất hiện trong Vu Yêu Đại Kiếp trước đây, lúc này đều không thấy đâu.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là khí vận chân long cảnh giới Thánh của Nhân tộc và Long tộc cũng không xuất hiện.

Tuy nói một đám sinh linh có tự biết mình, với cảnh tượng như vậy còn chưa cần khí vận chân long xuất hiện, bởi vì đừng nhìn Đông Hải có nhiều sinh linh như vậy, khí vận chân long cảnh giới Thánh chỉ cần thổi một hơi e rằng trên sân sẽ không còn lại mấy người.

Tồn tại như vậy không phải là các sinh linh tại chỗ có thể chống đỡ được.

Dám mạo phạm đại uy nghiêm của Nhân tộc và Long tộc, quấy nhiễu thịnh hội của vị Thánh Nhân này, cho dù vị Thánh Nhân kia không để ý, nhưng Nhân tộc và Long tộc thì không dễ dàng tha thứ.

Đương nhiên, thậm chí sẽ không có cơ hội gây ra đại loạn, mà đã bị các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc trực tiếp trấn áp.

Đến lúc đó e rằng những kẻ gây rối ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Nghĩ đến đây, mọi người trên Đông Hải cũng hít một hơi khí lạnh, nhìn những thân ảnh giữa không trung, trong mắt các sinh linh dưới sân chỉ còn lại vẻ sợ hãi.

Đợi đến khi thanh âm của vị Đại Năng Nhân tộc giữa không trung hoàn toàn tiêu tan, các sinh linh trên Đông Hải cũng đồng loạt mở miệng: "Chúng ta không dám!" Lời đáp của mọi người vang vọng khắp cả bầu trời.

Thấy phản ứng của các sinh linh tại chỗ, trên mặt vị Đại Năng Nhân tộc giữa không trung thoáng qua một tia hài lòng.

Những người Nhân tộc và Long tộc còn lại, bất kể là Đại Năng vừa đến hay là những tiểu bối trước đây duy trì trật tự đều cảm thấy vinh dự và kiêu hãnh, vẻ mặt tự hào.

Đợi khi thanh âm của mọi người dứt xuống, vị Đại Năng Nhân tộc này liền phất tay từ trong số những người Nhân tộc và Long tộc trước đó duy trì trật tự chọn ra một Kim Tiên, sau đó lớn tiếng nói với Kim Tiên được chọn: "Lời ta vừa nói ngươi đã nghe rõ chưa?" "Có biết nên làm gì không?" Vị Kim Tiên được Đại Năng chọn ra này trước hết sững sờ một chút, sau đó phản ứng lại, tức thì liền trả lời: "Bẩm Lão Tổ, nếu có kẻ nào dám quấy nhiễu thịnh hội, giết không tha!" Nghe lời đáp đầy sát khí của Kim Tiên do mình chọn ra, vị Đại Năng Nhân tộc này cũng hài lòng gật đầu, sau đó ánh mắt chuyển động nhìn về phía một đám sinh linh trên Đông Hải.

Nghe cuộc đối thoại giữa Đại Năng Nhân tộc và Kim Tiên Nhân tộc, khóe mắt mọi người tại chỗ cũng điên cuồng giật giật.

Còn chưa đợi mọi người bình phục nỗi sợ hãi trong lòng, liền thấy ánh mắt đầy thâm ý của vị Đại Năng Nhân tộc này.

Thấy ánh mắt của vị Đại Năng Nhân tộc này quét qua hướng mình, các sinh linh tại chỗ cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Một số sinh linh nhát gan thậm chí chân mềm nhũn, suýt chút nữa đổ rạp xuống đất.

Dù những người này cố gắng chống đỡ thân hình, nhưng vẫn không thể ngăn cản cơ thể run rẩy.

Trong đám đông, các cao thủ Đại La tuy nói biểu hiện tốt hơn nhiều so với một đám tiểu tu, nhưng cũng đều vẻ mặt ngưng trọng.

Chương 548

Mà đây chỉ là dáng vẻ cố gắng duy trì mà thôi.

Các tu sĩ Đại La này trong lòng điên cuồng đánh trống, sợ bị Đại Năng Nhân tộc nhìn chằm chằm, bởi vì các Kim Tiên Đại La này rất rõ ràng, lời nói trước đó của Đại Năng Nhân tộc chính là nhắm vào những người như mình.

Tiểu tu bình thường không có gan lớn như vậy, cũng không có thực lực này, chỉ có những Đại La như mình mới có thể gây ra động tĩnh.

Nghĩ thông suốt những điều này, một đám tu sĩ Đại La dưới sân đều toát mồ hôi lạnh.

Bây giờ những Đại La này chỉ muốn nói với Đại Năng Nhân tộc một câu: "Chúng ta cũng đâu có gan lớn đến vậy!" "Chúng ta thật sự không muốn chết!" Có lẽ trước đây những Đại La này còn có ý định thừa cơ thanh trừ dị kỷ hoặc dựa vào thân phận Đại La của mình để kiếm thêm lợi ích cho tiểu bối hoặc chủng tộc của mình, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không dám nghĩ nữa, chỉ sợ mất mạng.

Nhìn phản ứng của các sinh linh trên Đông Hải, trên mặt Đại Năng Nhân tộc cuối cùng cũng hiện lên một tia cười, sau đó mọi người tại chỗ liền nghe vị Đại Năng Nhân tộc này tiếp tục mở miệng nói: "Lời ta vừa nói, tin rằng các ngươi cũng đã nghe rõ rồi!" "Đông Hải là vùng đất của Nhân tộc và Long tộc ta, nếu có kẻ nào không phục cứ việc thử xem!" "Những xích mích của các ngươi ta không quan tâm, cũng không quản các ngươi có ý đồ gì, nhưng trật tự Đông Hải tuyệt đối không cho phép hỗn loạn!" Nghe thanh âm của Đại Năng Nhân tộc, trong lòng mọi người tại chỗ cũng rúng động, vội vàng mở miệng đáp:

“Chúng ta xin tuân lệnh tiền bối!” Nghe mọi người trả lời, vị Đại Năng Nhân tộc này không có chút phản ứng nào, bởi vì từ phản ứng của các sinh linh tại chỗ có thể thấy, những sinh linh này cách bị dọa vỡ mật đã không còn xa, không thể nào có dũng khí khiêu khích uy nghiêm của Nhân tộc và Long tộc.

Tiếp đó, Đại Năng Nhân tộc trực tiếp quay đầu gật đầu với một đám Đại Năng phía sau.

Thấy động tác của vị Đại Năng Nhân tộc này, những người còn lại cũng đồng loạt gật đầu, sau đó thân ảnh mọi người cũng đồng loạt biến mất giữa không trung.

Sự xuất hiện và rời đi của các Đại Năng Nhân tộc và Long tộc này chỉ diễn ra trong vài hơi thở ngắn ngủi, nhưng đã tạo ra ảnh hưởng cực kỳ lớn trong lòng chúng sinh Hồng Hoang tại chỗ.

Đợi đến khi thân ảnh của đám Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên Nhân tộc và Long tộc này hoàn toàn biến mất, các sinh linh trên Đông Hải mới từ từ hoàn hồn.

Sau đó chúng sinh tại chỗ nhìn nhau, ai nấy đều nhìn nhau, trong mắt vẫn còn tàn dư vẻ kinh hãi và kính sợ.

Nhìn về phía những thân ảnh Đại Năng biến mất, mọi người tại chỗ đều thở phào một hơi dài, thân hình cứng đờ cũng theo đó thả lỏng một chút.

Những người Nhân tộc và Long tộc ở lại nhìn động tác của những sinh linh này, khóe miệng cũng không nhịn được cong lên.

Ngay cả khi trong Nhân tộc có không ít tu sĩ thực lực cao hơn mình, nhưng không một ai dám coi thường những người như mình.

Niềm kiêu hãnh của Nhân tộc và Long tộc khiến những người Nhân tộc và Long tộc ở lại đặc biệt tự tin.

Đương nhiên bọn họ cẩn trọng giữ chức trách, duy trì ổn định Đông Hải, không có chút biểu hiện kiêu ngạo nào.

Dù sao Thánh Tổ của mình không ưa những tiểu bối kiêu ngạo, Nhân tộc và Long tộc cũng có những cách trừng trị riêng, những tiểu bối này ai cũng biết rõ hơn ai hết, tự nhiên không dám có biểu hiện quá đáng, nếu không đến lúc đó người chịu thiệt chính là mình, mà còn không có bất kỳ ai dám cầu tình.

Dưới sự trấn nhiếp của một đám Đại Năng Nhân tộc và Long tộc, bên Đông Hải này hoàn toàn chìm vào yên tĩnh.

Sự náo nhiệt vẫn như mọi khi, nhưng lại không có nhiều xung đột xuất hiện.

Cùng lắm chỉ là tranh chấp của một vài tu sĩ, chạy đến lôi đài do Long tộc lập ra để quyết đấu.

Dần dần, đây lại trở thành phương pháp duy nhất để các tu sĩ giải quyết vấn đề, trở thành một cảnh tượng độc đáo.

Những biến hóa trên Đông Hải, một đám Đại Năng Nhân tộc và Long tộc tự nhiên sẽ không biết được.

Lúc này mọi người đã tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Nếu là trước đây, dù có dấu ấn thông hành Bồng Lai, nhưng muốn tiến vào Bồng Lai vẫn phải tốn không ít công sức, bởi vì Bồng Lai đại trận khi mở ra thông đạo từ Hỗn Độn đến Hồng Hoang cũng cần thời gian.

Giống như trước đây Chúc Long tiến vào Bồng Lai vậy, đó là Bồng Lai tuy đã bắt đầu liên kết với Hồng Hoang, nhưng còn chưa hoàn toàn dung hợp, vì vậy Bồng Lai đại trận khi thiết lập thông đạo vẫn phải phá vỡ Hồng Hoang cách mô.

Mà bây giờ cùng với thời gian thịnh hội Bồng Lai ngày càng gần,

Bồng Lai Tiên Đảo cách việc hoàn toàn dung nhập Hồng Hoang đã không còn bao nhiêu.

Lúc này mọi người tiến vào mới dễ dàng như vậy.

Khoảnh khắc bước vào Bồng Lai Tiên Đảo, một đám cao thủ Nhân tộc và Long tộc cũng trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Bởi vì mọi người chưa từng cảm nhận được Tiên Thiên linh khí và Đại Đạo đạo vận nồng đậm đến mức này.

Ngay cả khi Nhân tộc tổ miếu và Đông Hải Long Cung nơi một đám người trên sân đang ở đã là phúc địa hạng nhất Hồng Hoang, nhưng mức độ Tiên Thiên linh khí nồng đậm so với Bồng Lai vẫn kém xa.

Huống chi còn có Đại Đạo đạo vận rõ ràng như vậy trong Bồng Lai.

Cùng với việc Đại Đạo trong Hồng Hoang dần dần ẩn mình, Đại Đạo đạo vận trong động thiên phúc địa cũng theo đó dần dần tiêu tán, làm sao có thể dễ dàng cảm tri Đại Đạo đạo vận như Bồng Lai.

Thậm chí trước khi Đại Đạo ẩn mình, những động thiên phúc địa cấp cao nhất cũng không bằng Bồng Lai lúc này.

Vừa mới đến Bồng Lai chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, mọi người đã cảm nhận được một tia tu vi tiến bộ.

Điều này làm sao khiến mọi người không kích động và chấn hãi được.

Phải biết rằng kẻ yếu nhất trong mọi người đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Có thể khiến tu sĩ trên cảnh giới Đại La Kim Tiên cảm nhận được sự tăng trưởng tu vi rõ ràng như vậy, mức độ Tiên Thiên linh khí và

Đại Đạo đạo vận nồng đậm của Bồng Lai lúc này có thể tưởng tượng được.

Mọi người nhìn thấy tiên cảnh như vậy nếu không có chút phản ứng nào thì ngược lại có vẻ không bình thường.

Ngay cả lúc này trong đám đông có không ít tồn tại từng đến Bồng Lai, nhưng dáng vẻ Bồng Lai lúc này vẫn khiến những người này cảm thấy xa lạ.

Dù cho có chút tương tự với ấn tượng của mình, nhưng lại có rất nhiều điểm khác biệt, thậm chí có thể nói hoàn toàn là hai dáng vẻ.

Đương nhiên Bồng Lai sở dĩ có biến hóa như hiện tại, một mặt là Chu Du sau khi chứng đạo đã tế luyện lại, mặt khác chính là kết quả của đại trận tích lũy ngày qua ngày tháng qua tháng.

Bồng Lai đại trận không ngừng chuyển hóa Hỗn Độn chi khí thành Tiên Thiên chi khí, đưa vào tiên đảo cung cấp cho sinh linh trong tiên đảo hấp thu.

Mà sinh linh trong tiên đảo lại ít ỏi, việc hấp thu Tiên Thiên linh khí còn xa không bằng linh khí do đại trận chuyển hóa.

Linh khí chuyển hóa dư thừa liền không ngừng tích lũy.

Trải qua thời gian dài như vậy, vô tận Tiên Thiên linh khí ngưng kết thành hàng trăm Tiên Thiên linh mạch tràn ngập dưới lòng Bồng Lai.

Đây còn là kết quả của việc Chu Du thỉnh thoảng sử dụng.

Nếu không phải Chu Du thỉnh thoảng thăng cấp trong Bồng Lai, e rằng toàn bộ Bồng Lai đều đã hóa thành một linh mạch khổng lồ.

Sau một lát, một đám Đại Năng Nhân tộc và Long tộc này mới lần lượt hoàn hồn, bắt đầu hiếu kỳ đánh giá cảnh tượng xung quanh.

Vừa mới tiến vào tiên đảo trong nháy mắt mọi người đã sững sờ, còn chưa kịp nhìn ngắm cảnh sắc Bồng Lai.

Lúc này tỉnh ngộ lại, tự nhiên là muốn tỉ mỉ nhìn ngắm Bồng Lai tiên cảnh.

Lúc này mọi người nhìn những làn linh vụ có thể thấy đang bốc lên trên tiên đảo, thiên tài địa bảo khắp nơi cùng với đại điện nguy nga hùng vĩ ở không xa, trong lòng tràn đầy cảm khái: "Đây mới chính là đạo trường mà Thánh Tổ của ta nên có!" Ngay khi mọi người đang cảm khái trong lòng, một cỗ vĩ lực vô hình trực tiếp xuất hiện, như thủy triều vậy dũng mãnh về phía mọi người.

Trong nháy mắt, thân ảnh tất cả mọi người liền biến mất tại chỗ.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, khoảnh khắc tiếp theo, liền phát hiện mình đã ở trong một tòa đại điện khôi hoành.

Chương 549

Đại điện khôi hoành tráng lệ, tràn ngập khí tức cổ xưa và thần bí.

Cảm nhận được uy áp từ trong đại điện truyền đến, mọi người tại chỗ không có chút vẻ căng thẳng nào, ngược lại là vẻ mặt kích động nhìn về phía sâu trong đại điện.

Mọi người có phản ứng như vậy, tự nhiên là bởi vì sự quen thuộc với đạo uy áp này, biết chủ nhân của đạo khí tức này chính là người mà họ vô cùng sùng bái.

Ngay khi các tu sĩ Nhân tộc và Long tộc này đầy lòng mong đợi, một thân ảnh mơ hồ cũng từ từ xuất hiện trên cao tọa ở giữa đại điện.

Tức thì ánh mắt mọi người trong nháy mắt tập trung lại, liền thấy thân ảnh thẳng tắp trên cao tọa này dần dần rõ nét.

Một bộ đạo bào màu huyền không gió mà lay động, hoa văn trên đạo bào tựa như những phù văn cổ xưa, lóe lên ánh sáng mờ ảo, trông thần bí khó lường.

Thân ảnh này chắp tay sau lưng đứng thẳng, quanh thân tản ra một loại khí chất siêu phàm thoát tục, uyển như tiên nhân giáng trần vậy.

Đợi đến khi thân ảnh này ngồi xuống cao đài, một đạo uy áp hùng vĩ và trầm hậu cũng rơi xuống trên người mọi người.

Nhưng đạo uy áp này không những không mang lại cho mọi người bất kỳ sự áp bức nào, ngược lại là khiến mọi người trên sân cảm thấy đạo tâm chợt thanh minh.

Một hạt đạo tâm dường như được một dòng suối trong vắt chảy qua, tất cả tạp chất và bụi bặm đều bị tẩy rửa sạch sẽ, lại như trải qua một trận mưa phùn tưới nhuận, đạo tâm vốn bị che mờ trở nên

hoàn toàn mới mẻ, tạp niệm trong đạo tâm bị cuốn trôi đi, chỉ còn lại phần thuần túy và bản chân nhất.

Cuối cùng lại nảy sinh một tia quang thái và sức sống đặc biệt, những vướng mắc cảnh giới vốn còn mơ hồ, cũng dưới sự tẩy lễ của cỗ uy áp này mà trở nên rõ ràng, giúp mọi người tiết kiệm được vô số năm khổ tu.

Cảm nhận được sự biến hóa của bản thân, mọi người trên đại điện tự nhiên biết đây là ân tứ của thân ảnh trên cao tọa.

Tức thì mọi người cũng đồng loạt quỳ bái xuống đất, hướng về thân ảnh trên cao tọa hô: "Bái tạ Thánh Tổ hậu tứ!" "Bái tạ Thánh Tổ hậu tứ!" Không sai, thân ảnh trên điện này tự nhiên chính là Chu Du.

Lúc này nghe thanh âm của mọi người Chu Du khẽ gật đầu, sau đó hướng về phía mọi người mở miệng nói: "Đứng dậy đi!" Mọi người trong điện nghe vậy, lúc này mới đứng dậy.

Đợi mọi người đứng dậy xong lại nói với Chu Du trên điện: "Tạ Thánh Tổ!" "Tạ Điện Hạ!" Nghe thanh âm của mọi người, trên mặt Chu Du không có chút biến hóa nào, chỉ là khẽ chắp tay, tiếp tục mở miệng với mọi người: "Triệu tập các ngươi đến đây, là để sắp xếp chuyện lịch luyện của các ngươi!" "Nhân tộc Long tộc tuy là nhân vật chính của Hồng Hoang, nhưng quên chiến tranh tất nguy hiểm, bởi vậy mới có chuyến lịch luyện lần này!" "Nhưng lịch luyện lần này khác với những lần trước, địa điểm lịch luyện đối với các ngươi coi như là một cơ duyên lớn, cần phải trân trọng thật tốt!" Mọi người trong điện nghe lời Chu Du trên điện nói, trước mắt cũng sáng lên.

Đạo tâm vốn đã bình tĩnh lại lần nữa chấn động.

Bởi vì mọi người trong lòng rõ ràng, có thể được Thánh Tổ của mình nói là cơ duyên lớn, vậy thì cơ duyên lần này định nhiên sẽ không nhỏ, thậm chí đối với những người như họ tuyệt đối là một tạo

hóa lớn, ít nhất sau khi trải qua lịch luyện thực lực của mình nhất định sẽ có sự đề thăng rất lớn.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người cũng càng thêm nóng bỏng, vội vàng mở miệng nói với Chu Du trên điện: "Đa tạ Thánh Tổ ân tứ, tất cả đều nghe theo sắp xếp của Thánh Tổ!" "Đa tạ Điện Hạ ân tứ, tất cả đều nghe theo sắp xếp của Điện Hạ!" Thấy phản ứng của mọi người, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một tia cười, hiển nhiên là trạng thái của mọi người dưới điện khiến Chu Du cực kỳ hài lòng.

Tức thì Chu Du cũng không nói nhiều nữa, vẫy tay về phía trong điện, một đạo thông đạo xoáy nước khổng lồ liền xuất hiện trên đại điện.

Khác với việc trước đây trưng bày vài cảnh tượng cho Chúc Long xem, lúc này trên điện chỉ có một đạo thông đạo xoáy nước cô đơn.

Chu Du muốn đưa mọi người vào thế giới Vực Ngoại, tự nhiên không cần phiền phức như trước.

Dưới sự khống chế của Chu Du, đạo xoáy nước trên đại điện này kết nối với vài thế giới Vực Ngoại.

Mọi người chỉ cần bước vào liền sẽ tự động được phân đến những thế giới Vực Ngoại khác nhau.

Cũng giống như việc trước đây đưa Long tộc trong Bồng Lai đi vậy, không thể nào đưa tất cả mọi người vào một thế giới, một thế giới bình thường có một hai Chuẩn Thánh và vài Đại La Kim Tiên đã là đủ rồi.

Các Đại thiên thế giới ngoại vực có thể chịu đựng được toàn lực xuất thủ của cảnh giới Chí Thánh.

Năng lực của sinh linh nơi đó cũng phi phàm, tự nhiên cần nhiều người tới đó.

Tuy nói là vậy, song trên thực tế, Chu Du đều hạn chế số người được đưa tới mỗi Đại thiên thế giới ngoại vực, không phải tùy ý sắp xếp mọi người tiến vào.

Dù sao mục đích chính của Chu Du khi đưa những người này tới thế giới ngoại vực là để họ được lịch luyện, chứ không phải để họ tranh đoạt Tiên Thiên linh bảo trong các thế giới ngoại vực một cách mù quáng.

Đã là để mọi người lịch luyện, vậy đương nhiên không thể đặt tất cả vào cùng một thế giới, nếu không, nhiều Chuẩn Thánh Đại La tụ tập như vậy, e rằng không một thế giới nào trong tam thiên thế giới ngoại vực có thể chống đỡ nổi.

Bởi vì cho dù là Đại thiên thế giới mạnh nhất trong tam thiên thế giới cũng không thể tập hợp được nhiều chiến lực như vậy.

Nếu ném tất cả những người này vào một thế giới, làm sao có thể có được hiệu quả lịch luyện?

E rằng cả thế giới đó sẽ bị những người này càn quét một lượt.

Tuy rằng việc để mọi người thu thập Tiên Thiên linh bảo cũng là một trong những mục đích của Chu Du, nhưng Chu Du sẽ không vì thế mà bỏ gốc lấy ngọn, sự cân bằng này Chu Du đã nắm rõ, tự nhiên cũng có kế hoạch phân phối mọi người.

Những suy nghĩ của Chu Du, những người trong điện tự nhiên không biết.

Lúc này, mọi người đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào khí tức Hỗn Độn toát ra từ thông đạo xoáy nước thần bí vô cùng trong điện, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và hiếu kỳ.

Ngay cả khi Chu Du không giải thích, trong lòng mọi người cũng đã sớm biết, xoáy nước này chính là thông đạo dẫn tới thế giới ngoại

vực.

Phải nói rằng, mặc dù mọi người không phải là tu sĩ đỉnh phong của Hồng Hoang, nhưng cũng có thể được coi là cao thủ hiếm có ở Hồng Hoang, cảnh tượng nào mà chưa từng thấy qua, làm sao có thể bị xoáy nước trước mắt chấn động?

Thực tế, mọi người không phải bị đạo xoáy nước này chấn trụ, mà là bị khí tức Hỗn Độn trong thông đạo chấn động.

Mọi người đâu biết rằng thông đạo xoáy nước này còn chưa nối liền với thế giới ngoại vực, khí tức truyền ra từ thông đạo chính là khí tức của Hỗn Độn Châu.

Phải biết rằng, thông đạo dẫn tới thế giới ngoại vực được lấy Hỗn Độn Châu làm cầu nối.

Nhìn ánh sáng kỳ dị lóe lên trong thông đạo, trong lòng mọi người trong điện vô cùng kích động, trên mặt cũng tràn đầy mong chờ.

Liếc nhìn biểu hiện của mọi người trong điện, khóe miệng Chu Du hơi nhếch lên, trong mắt cũng lộ ra một tia cười ý khó nhận ra.

Những suy nghĩ của mọi người trong điện tự nhiên không thể qua được cảm giác của Chu Du.

Đối với biểu hiện như vậy của mọi người, Chu Du vô cùng hài lòng.

Con đường tu hành cần chính là niềm tin dũng mãnh tiến tới, nếu mọi người không có chút cảm xúc dao động nào, vậy thì Chu Du e rằng sẽ phải hoài nghi những tiểu bối này có đáng để bồi dưỡng hay không.

Cũng không để mọi người trong điện đợi lâu, đợi đến khi xoáy nước hoàn toàn ổn định, Chu Du liền trực tiếp hướng về thông đạo xoáy nước trong điện mà chậm rãi điểm một cái.

Ngay sau đó, một đạo quang mang thần bí lập tức bắn ra từ đầu ngón tay Chu Du, chính xác xuyên vào thông đạo xoáy nước.

Sau đó, mọi người liền thấy đạo xoáy nước này dường như bị một loại kích thích nào đó, bắt đầu khẽ rung chuyển, tốc độ xoay chuyển vốn chậm rãi giờ cũng trở nên nhanh chóng, ánh sáng trong thông đạo cũng ngày càng chói mắt.

Mãi cho đến khi mấy đạo khí tức Thương Mang từ thông đạo xoáy nước hiện ra, thông đạo xoáy nước mới một lần nữa ổn định lại.

Quá trình này nói thì mất không ít thời gian, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Những người trong điện cảm nhận được khí tức Thương Mang truyền ra từ thông đạo, cũng trợn tròn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mãi cho đến giờ phút này, mọi người mới hiểu ra, hóa ra khí tức mình vừa cảm nhận được không phải thuộc về thế giới ngoại vực.

Không quan tâm đến sự thay đổi tâm lý của mọi người trong điện, thấy xoáy nước trong điện và các thông đạo tới các thế giới ngoại vực đã hoàn toàn ổn định, Chu Du liền trực tiếp quay đầu lại, mở lời nói với mọi người trong điện: "Đây chính là thông đạo dẫn tới nơi lịch luyện, các ngươi lập tức tiến vào đi!" Nghe thấy giọng nói của Chu Du, mọi người trong điện cũng vội vàng thu lại cảm xúc, trở lại vẻ kiên nghị ban nãy, sau đó đồng loạt cúi người hướng về Chu Du hô to: "Chúng tôi xin tuân theo pháp chỉ của Thánh Tổ!" "Chúng tôi xin tuân theo pháp chỉ của Điện hạ!" Chu Du thấy vậy, chỉ khẽ "ừ" một tiếng.

Chương 550

Mọi người trong điện nghe vậy, vội vàng đứng dậy, sau đó nhìn nhau, đồng loạt hít một hơi thật sâu, rồi lần lượt bước tới thông đạo xoáy nước trong điện.

Khi có người bước vào thông đạo, một lực hút mạnh mẽ liền quấn chặt lấy người trong thông đạo, sau đó đưa bóng người trong thông đạo biến mất.

Cứ như vậy, mấy hơi thở trôi qua, thân ảnh của mọi người trong điện liền toàn bộ biến mất trong thông đạo xoáy nước.

Theo thân ảnh của mọi người trong điện biến mất, đại điện cũng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, giống như trước đây, chỉ có thông đạo xoáy nước trong điện thỉnh thoảng lóe lên vài tia sáng, dường như đang chứng minh những gì vừa xảy ra.

Mà Chu Du đang ngồi trên cao điện, nhìn thông đạo xoáy nước trước mắt, trong mắt tràn đầy thâm thúy, dường như đang quan sát hành trình dị thế giới của mọi người.

Mãi cho đến một lát sau, Chu Du mới thu hồi ánh mắt, sau đó nhẹ nhàng phất tay về phía dưới điện rồi trực tiếp đi sâu vào đại điện.

Đợi đến khi thân ảnh Chu Du biến mất trên đại điện, thông đạo xoáy nước kia cũng như ảo ảnh bọt nước mà biến mất, kể từ đó tòa đại điện này không còn chút động tĩnh nào nữa. …… Cứ như vậy, mấy năm thời gian cũng trôi đi như dòng nước chảy chậm rãi, cách ngày khai mở Bồng Lai Thịnh Hội mà Chu Du đã nói trước đó chỉ còn lại mấy chục ngày.

Lúc này trên Đông Hải, vô số sinh linh Hồng Hoang đã tụ tập, còn náo nhiệt hơn trước rất nhiều.

Nói ra cũng phải, trước đó cách ngày khai mở Bồng Lai Thịnh Hội còn một khoảng thời gian, tuy rằng các tộc Hồng Hoang đều có tu sĩ đến, nhưng vô số Đại năng Hồng Hoang đều chưa hiện thân.

Mà bây giờ chỉ còn mấy ngày nữa Bồng Lai Thịnh Hội sẽ khai mở, những Chuẩn Thánh Đại năng này tự nhiên không thể trì hoãn nữa, cũng lần lượt hiện thân trên Đông Hải.

Ngoài một số Chuẩn Thánh Đại năng trước đây chưa từng xuất hiện, trên Đông Hải còn xuất hiện một số thân ảnh quen thuộc, mà những thân ảnh quen thuộc này chính là đệ tử của các Thiên Đạo Thánh nhân.

Chu Du tổ chức Thịnh Hội, ngay cả đệ tử của Thánh nhân cũng không dám có chút chậm trễ, cũng đã sớm đến Đông Hải, chờ đợi Bồng Lai Thịnh Hội khai mở.

Địa vị của Thánh nhân ở Hồng Hoang rất được tôn sùng, kéo theo thân phận của đệ tử Thánh nhân cũng có vầng hào quang chói mắt, nhưng so với Chu Du thì lại kém xa.

Phải biết rằng Chu Du chính là đệ tử truyền thừa của Đạo Tổ Hồng Quân, là người số một dưới Đạo Tổ của Đạo Môn.

Bất kể là đệ tử của vị Thánh nhân nào, khi gặp Chu Du đều phải kính cẩn xưng một tiếng Đại sư bá.

Chưa nói đến thực lực của Chu Du thế nào, chỉ riêng thân phận này thôi thì những đệ tử Thánh nhân này cũng không dám có chút chậm trễ.

Huống chi Chu Du bây giờ là tồn tại có cảnh giới cao nhất, thực lực mạnh nhất ở Hồng Hoang.

Về chiến tích của Chu Du, những đệ tử Thánh nhân này đều biết rõ trong lòng, có thể đánh bại mấy vị Thánh nhân, vị Đại sư bá này có

thể coi là vô địch Hồng Hoang.

Vì vậy, những người này tự nhiên không dám có chút phóng túng hay bất kính.

Những người này cũng hiểu rõ quan hệ giữa sư tôn của mình và vị Đại sư bá này không được tốt cho lắm.

Nếu không phải có chút hiểu biết về tính cách của vị Đại sư bá này, e rằng những đệ tử Thánh nhân này đều không ngủ yên.

Chỉ có những Thiên Đạo Thánh nhân chú trọng thể diện mới đợi đến cuối cùng mới xuất hiện. …… Càng gần đến thời điểm Bồng Lai Thịnh Hội bắt đầu, thuyền bè và linh bảo bay lượn trên Đông Hải càng nhiều.

Trên các hòn đảo san sát như sao trên Đông Hải, vô số đình đài lầu các tạm thời được dựng lên nối tiếp nhau không đếm xuể, có cái là pháp bảo hiển hóa, có cái là tiên pháp ngưng tụ thành.

Trong đó dòng người như thoi đưa, các loại tiếng bàn tán, tiếng kinh ngạc vang lên không ngừng.

Bồng Lai Thịnh Hội là một sự kiện lớn như vậy, tự nhiên có không ít tu sĩ Hồng Hoang nắm bắt thời cơ, nhân lúc Thịnh Hội sắp bắt đầu mà tiến hành giao dịch.

Chính vì vậy mới có nhiều kiến trúc và dòng người qua lại không ngừng như vậy, nếu không theo tính cách của tu sĩ Hồng Hoang, tìm một nơi để ngộ Đạo mới là chân lý.

Đối với việc này, Nhân tộc và Long tộc không hề có ý cản trở.

Một mặt, vô số chủng tộc Hồng Hoang tụ tập tại đây, có nhu cầu rất lớn về mặt này, ngay cả khi Nhân tộc và Long tộc cản trở, e rằng cũng vô ích.

Trên mặt nổi mọi người sẽ không giao dịch, nhưng dưới gầm bàn thì chưa chắc.

Dù sao Nhân tộc và Long tộc cũng không có lý do gì để cản trở tu sĩ giao lưu.

Mà giao dịch tất nhiên sẽ phát sinh tranh chấp.

Nếu tiến hành lén lút, e rằng lại gây ra chuyện rắc rối gì.

Vì vậy, Nhân tộc và Long tộc không những không cản trở, mà còn cung cấp địa điểm giao dịch cho các chủng tộc này, cho phép các chủng tộc tự do giao dịch, chỉ là vào những thời điểm cần thiết sẽ đứng ra duy trì trật tự, ngăn chặn việc cưỡng mua cưỡng bán, đảm bảo sự ổn định của Đông Hải.

Mặt khác, Nhân tộc và Long tộc là những thương gia lớn nhất trên Đông Hải, tự nhiên sẽ không ngồi yên nhìn lợi ích lớn như vậy trôi đi.

Phải biết rằng Đông Hải là căn cứ địa của Nhân tộc và Long tộc, không chủng tộc nào có được nền tảng vững chắc như Nhân Long nhị tộc.

Hơn nữa, chợ mà Chu Du đã tạo ra rất được sinh linh Hồng Hoang ưa chuộng, bất kể mua bán đều chọn ở trong chợ.

Có thể nói, lần thịnh hội này hai tộc cũng thu hoạch rất lớn.

Lúc này, người của Nhân tộc và Long tộc phân bố khắp nơi trên Đông Hải, duy trì trật tự của Đông Hải, khiến cho Đông Hải trật tự rõ ràng.

Ngay cả khi thỉnh thoảng có xích mích, cũng sẽ nhanh chóng được dẹp yên nhờ sự điều tiết của người hai tộc.

Với bầu không khí như vậy, ngay cả khi càng ngày càng nhiều Đại năng đến Đông Hải, Đông Hải cũng không có chút hỗn loạn nào.

Ngay cả khi tu sĩ hai tộc duy trì trật tự lúc này có thực lực bình thường, nhưng không Đại năng nào dám khiêu khích.

Phải biết rằng, các Đại năng của hai tộc vừa mới biến mất không lâu.

Dưới sự trấn áp của hai tộc, Đông Hải này cũng hiện ra một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt nhưng lại có trật tự, bầu không khí cũng vô cùng hòa thuận.

Cứ như vậy mấy chục ngày trôi qua trong nháy mắt, cách Bồng Lai Thịnh Hội khai mở chỉ còn chưa đầy ba ngày.

Lúc này, một số Tiên Thần Thiên Đình do Hạo Thiên sắp xếp đi mời các Đại năng Hồng Hoang cũng đã đến Đông Hải.

Một số Tiên Thần Thiên Đình do Thái Bạch Kim Tinh dẫn đầu, khi vừa đến Đông Hải, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mà sở dĩ mọi người có biểu hiện như vậy, cũng là vì trách nhiệm trên người họ không hề nhỏ.

Phải biết rằng, nhiệm vụ đưa thiệp mời của mọi người lần này không hề dễ dàng, nếu không thì cũng không đến bây giờ mới tới Đông Hải.

Đến Đông Hải có nghĩa là nhiệm vụ của mọi người đã hoàn thành được phần lớn, điều này tự nhiên khiến một số Tiên Thần thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, các Tiên Thần Thiên Đình không hề có ý nghỉ ngơi, vì họ còn có trách nhiệm lớn hơn.

Phải biết rằng, nhóm Tiên Thần này còn có nhiệm vụ chiêu đãi Thịnh Hội.

Chương 551

Vì vậy, sau khi đến Đông Hải, các Tiên Thần này cũng vội vàng tìm người của Nhân tộc và Long tộc trên Đông Hải, thương lượng về việc chiêu đãi Thịnh Hội.

Mà theo sự xuất hiện của các Tiên Thần Thiên Đình, tự nhiên cũng đại biểu cho việc tuyệt đại đa số Đại năng được mời đều đã đến.

Sinh linh Hồng Hoang trên Đông Hải thấy một số Tiên Thần Thiên Đình xuất hiện, mắt cũng sáng lên, bởi vì mọi người cũng biết sự xuất hiện của người Thiên Đình có ý nghĩa gì.

Ngay sau đó, tất cả sinh linh trên Đông Hải cũng đồng loạt hành động.

Đương nhiên, mọi người không phải muốn làm gì, mà là tập trung tinh thần chuẩn bị nghênh đón sự giáng lâm của Bồng Lai Tiên Cảnh.

Đợi đến khi một số Tiên Thần Thiên Đình và người của Nhân Long nhị tộc thương lượng xong, xuất hiện trên Đông Hải, thấy biểu hiện của đông đảo sinh linh trên Đông Hải cũng giật mình.

Đây là lần đầu tiên họ cảm nhận được nhiều tu sĩ như vậy trừng mắt nhìn mình không chớp.

Tuy nhiên, chỉ một lát sau, một số Tiên Thần Thiên Đình liền khôi phục như thường, dù sao bây giờ mọi người đại diện không chỉ là Thiên Đình, mà còn là Chu Du Thánh nhân chủ nhân Bồng Lai, tự nhiên không cho phép mình có chút lo lắng nào.

Các Tiên Thần Thiên Đình lấy lại tinh thần cũng dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh, cùng người của Nhân tộc và Long tộc đến trước Long tộc phường thị bên bờ Đông Hải, đứng lại dưới Tế Thiên

cao đài mà Chu Du đã từng xây dựng.

Ngay sau đó, thấy mỗi bên Nhân tộc và Long tộc có một người cùng nhau bước lên Tế Thiên cao đài, mà hai người này chính là Tế tửu của Nhân tộc và Long tộc.

Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả sinh linh trên Đông Hải cũng lần lượt đứng dậy, toàn thần quán chú nhìn về phía cao đài, chờ đợi thời khắc cuối cùng của Bồng Lai Tiên Cảnh giáng lâm.

Mà trong sự chờ đợi của mọi người, thời gian Bồng Lai giáng lâm cũng từ từ đến.

Chỉ thấy, trên mặt biển Đông Hải đột nhiên khởi biến hóa!

Mặt biển vốn yên tĩnh lập tức sóng dữ nổi giận, hùng dũng bành trướng, từng đợt sóng biển chồng chất dâng cao, dấy lên sóng nước mấy vạn trượng cuộn trào khắp bốn phía.

Sóng nước như vạn thú lao tới gào thét, người nhìn thấy đều không khỏi bị khí tức hùng vĩ như vậy chấn động.

Mà phía sau những con sóng, một xoáy nước khổng lồ đang điên cuồng khuấy động nước biển xung quanh, dường như muốn cuốn tất cả nước biển lên.

Thấy dị tượng trên mặt biển, mắt của một số sinh linh trên Đông Hải cũng trợn to hết cỡ, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Ngay lúc này, một đạo thất thải quang mang rực rỡ từ trong xoáy nước phun ra, đạo thất thải quang mang này ẩn chứa vô tận lực lượng tạo hóa Hỗn Độn.

Cảm nhận được khí tức truyền đến từ đạo thất thải quang mang này, tất cả mọi người tại chỗ đều sững sờ tại chỗ.

Chưa đợi mọi người hoàn hồn, một đạo dao động vô hình cũng

xuất hiện trên Đông Hải, đi kèm với sự xuất hiện của đạo dao động này, không gian trên mặt biển dường như cũng xuất hiện sự vặn vẹo.

Ngay sau đó, một cái bóng khổng lồ và mơ hồ từ trong xoáy nước hiện ra.

Nhìn xuyên qua không gian xoáy nước, trên cái bóng này có ánh sáng chói mắt, trên đó còn có những phù văn kỳ dị lấp lánh, như những vì sao trên bầu trời đêm lúc ẩn lúc hiện, dường như ẩn chứa vô tận huyền diệu.

Chỉ là cách một tầng không gian, khiến người ta nhìn không rõ, nhưng chỉ từ cái bóng đã có thể thấy được sự vĩ đại vô biên của cái bóng này.

Sinh linh trên Đông Hải bất kể tu vi thế nào, khi thấy cảnh tượng này cũng đều kinh ngạc và chấn động tột độ, thậm chí có tu sĩ không tự chủ lùi lại mấy bước, rõ ràng là trước cảnh tượng như vậy cảm nhận được sự nhỏ bé và yếu ớt của bản thân.

Theo cái bóng này trong xoáy nước chậm rãi hiện ra, không gian bị vặn vẹo trên mặt biển cũng không thể chịu đựng được nữa, vô số vết nứt cũng với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng lan tràn, cuối cùng dưới sự va đập của cái bóng phía sau không gian, vỡ tan như tấm gương.

Sau khi không gian trên mặt biển vỡ tan, hình dáng vĩ đại kia trong xoáy nước cũng trực tiếp xuất hiện trước mắt mọi người, chính là Bồng Lai Tiên Đảo. …… Theo sự xuất hiện của Bồng Lai Tiên Đảo, những con sóng vốn đang cuồn cuộn không ngừng, hùng dũng bành trướng trên mặt biển Đông Hải dường như bị một bàn tay vô hình ấn nút tạm dừng, sóng nước mấy vạn trượng cứ thế trong nháy mắt hạ xuống.

Chỉ một lát sau, sóng nước vốn cao ngất trời liền biến mất không

dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện.

Ngay sau khi sóng biển biến mất, xoáy nước trước đó quay cuồng cũng không còn nữa, chỉ còn lại một mặt biển tĩnh lặng.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức cổ xưa và tang thương cũng bắt đầu lan tỏa trên Đông Hải, mà đạo khí tức này chính là đến từ Bồng Lai Tiên Đảo vừa xuất hiện.

Cảm nhận được khí tức mang theo dấu vết thời gian trầm tích từ Bồng Lai Tiên Đảo, một số sinh linh trên Đông Hải cảm thấy mình dường như đã trở về thời Hồng Hoang sơ sinh.

Bồng Lai ra đời cùng lúc với Hồng Hoang vẫn lưu giữ phong thái Hồng Hoang viễn cổ, dường như từ thời đại viễn cổ xa xôi xuyên qua mà đến, sự chấn động mang đến cho mọi người có thể tưởng tượng được.

Lúc này, một số sinh linh trên Đông Hải nhìn Bồng Lai Tiên Đảo lơ lửng trên mặt biển, trong lòng không khỏi nảy sinh từng đợt cảm khái.

Mà những tồn tại có tu vi càng cao thì cảm khái trong lòng càng sâu, ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh cũng không ngoại lệ.

Dù sao đại đa số tu sĩ có thể thành tựu cảnh giới Chuẩn Thánh đều đã trải qua thời đại viễn cổ.

Thời đại đó và bây giờ không giống nhau, hỗn loạn và vô trật tự, lúc nào cũng phải căng thẳng, kinh nghiệm như vậy tự nhiên khiến người ta khắc sâu trong ký ức.

Ngày nay, nhìn thấy Bồng Lai Tiên Đảo, cảm nhận được khí tức viễn cổ mang theo trên Bồng Lai Tiên Đảo, cảnh tượng ngày xưa cũng hiện ra trước mắt những Đại năng này.

Ngay lúc các sinh linh trên trường đang chìm vào hồi ức, Bồng Lai

Tiên Đảo trên mặt biển Đông Hải cũng xuất hiện biến hóa mới.

Chỉ thấy linh khí trên Đông Hải cuồn cuộn dũng động, như thủy triều hội tụ về Bồng Lai Tiên Đảo.

Vô tận linh khí thủy triều bị ánh sáng thất thải bên ngoài tiên đảo chiếu rọi vô cùng rực rỡ, khiến cho cả Đông Hải xuất hiện dao động cực lớn.

Dao động lớn như vậy tự nhiên làm tất cả sinh linh có mặt đều giật mình tỉnh giấc.

Cảm nhận được biến hóa của Bồng Lai Tiên Đảo, một số sinh linh trên Đông Hải lập tức hoàn hồn, sau đó không chớp mắt nhìn biến hóa của Bồng Lai Tiên Đảo.

Dưới sự chú ý của mọi người, vô tận linh khí thủy triều cũng đến trước Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng điều khiến những người có mặt kinh ngạc là, những linh khí này không trực tiếp dũng tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, mà không ngừng hội tụ trên mặt biển dưới tiên đảo.

Thấy cảnh tượng này, trong mắt mọi người cũng lóe lên một tia khó hiểu.

Mà cảnh tượng tiếp theo xảy ra lại khiến những người vây xem trợn tròn mắt.

Chỉ thấy linh khí dưới Bồng Lai Tiên Đảo ngày càng nhiều, sau đó một đạo dao động không thể diễn tả nổi đột nhiên xuất hiện giữa trời đất.

Ngay sau đó, mặt biển dưới Bồng Lai Tiên Đảo lại xuất hiện đất liền, và dưới sự tưới tắm của linh khí không ngừng mở rộng, cho đến khi đạt gấp mấy lần diện tích của Bồng Lai Tiên Đảo mới chậm rãi dừng lại.

Thấy biến hóa như vậy, tất cả mọi người tại chỗ tự nhiên đều mặt đầy khó tin.

Mà đây vẫn chưa phải là điểm kết thúc của biến hóa Bồng Lai.

Khi đất liền trên mặt biển dưới Bồng Lai Tiên Đảo không còn mở rộng nữa, Bồng Lai Tiên Đảo cũng bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Chỉ trong chốc lát, cả tòa Bồng Lai Tiên Đảo liền rơi xuống phiến đất liền này, sau đó bắt đầu từng chút một dung hợp với đất liền, cho đến khi Bồng Lai Tiên Đảo hoàn toàn dung hợp với phiến đất liền này.

Bồng Lai vốn dĩ đã bị nhiễm khí Hỗn Độn nồng đậm do ở trong Hỗn Độn lâu ngày, có chút không hòa hợp với Hồng Hoang.

Chương 552

Nhưng theo sự dung hợp với Hồng Hoang lúc này, khí tức thuộc về Hỗn Độn cũng hoàn toàn tiêu tán, triệt để dung hợp thành một thể với Hồng Hoang.

Bồng Lai Tiên Đảo lúc này tuy nói là đã hoàn toàn dung nhập Hồng Hoang, trở thành một phần của Hồng Hoang, nhưng không có nghĩa là sự luyện hóa Bồng Lai của Chu Du trước đó không có tác dụng gì.

Ngược lại, chính nhờ sự luyện hóa của Chu Du, Bồng Lai Tiên Đảo ngày nay, mặc dù thân ở Hồng Hoang, vẫn có thể dựa vào đại trận bên ngoài tiên đảo để liên kết Hỗn Độn, chuyển hóa khí Hỗn Độn thành của riêng mình, mà không cần thông qua màng chắn Hồng Hoang.

Như vậy, cho dù linh khí trong Hồng Hoang có biến hóa thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Còn về việc trong Hỗn Độn liệu có nguy hiểm nào thông qua đại trận Bồng Lai mà giáng lâm Hồng Hoang hay không, ngay cả Thiên Đạo cũng không hề lo lắng.

Dù sao, chỉ riêng đại trận Bồng Lai đã mạnh hơn nhiều so với màng chắn Hồng Hoang, huống chi tòa đại trận này còn có khả năng công kích cực mạnh.

Quan trọng nhất là đại trận Bồng Lai do Chu Du thiết lập, đồng tâm linh với Chu Du.

Nếu đại trận Bồng Lai có bất kỳ dị biến nào, Chu Du sẽ biết ngay lập tức.

So với màng chắn Hồng Hoang rộng lớn, Bồng Lai mới là nơi an

toàn nhất, nên Thiên Đạo Hồng Hoang tự nhiên sẽ không can thiệp.

Một số sinh linh trên Đông Hải thấy Bồng Lai Thiên Địa triệt để dung nhập Hồng Hoang, trong lòng cũng có chút kích động khó tả.

Là sinh linh Hồng Hoang, họ cùng phúc họa với Thiên Đạo Hồng Hoang, cùng vinh thì cùng vinh, cùng tổn thì cùng tổn, tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của việc Bồng Lai Thiên Địa dung nhập Hồng Hoang.

Nhưng còn chưa đợi mọi người bắt đầu kích động bàn tán, liền thấy hai người trên Tế Thiên cao đài trước Long tộc phường thị bắt đầu hành động.

Dưới sự chú ý của mọi người, hai người trên cao đài hướng về Cửu Thiên hành lễ, đồng thanh hô to: "Bồng Lai Tiên Cảnh cùng Thiên Địa Hồng Hoang đồng căn mà sinh, vốn nên tương y tương tồn, chỉ vì Thiên Diễn Tứ Cửu, chưa từng viên mãn!" "Ngô tộc được Thiên Địa Hồng Hoang yêu mến, lần này Thánh Tổ ngô tộc cảm niệm Thiên Địa có khuyết, lấy Bồng Lai dung nhập Hồng Hoang, trợ Thiên Địa Hồng Hoang tiến thêm một bước, Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói của hai người trên cao đài vừa dứt, bầu trời trên Đông Hải liền khởi biến hóa.

Trong khoảnh khắc, phong vân dũng động, một đạo uy áp vô tận xuất hiện trong cảm giác của mọi người, ngay sau đó lại biến mất.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc uy áp biến mất, vô số đóa khánh vân lại đột nhiên từ Cửu Thiên giáng xuống, mang theo từng đạo kim quang rực rỡ như dải lụa buông xuống, nhuộm cả bầu trời thành màu vàng kim.

Thấy cảnh tượng này, một số sinh linh trên Đông Hải lại lần nữa sững sờ tại chỗ.

Sinh linh tại trường làm sao cũng không ngờ tới lại có cảnh tượng

như vậy xuất hiện.

Phải biết rằng, trên khắp trời khánh vân này đều là Công đức chi lực nha!

Nhiều Công đức chi lực như vậy, mọi người còn chưa từng thấy bao giờ, làm sao có thể không kinh ngạc?

Ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cũng bị kinh động ngay lập tức, mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía Bồng Lai trên Đông Hải.

Mặc dù mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đã sớm chuẩn bị cho việc này, biết rằng Bồng Lai Tiên Đảo dung nhập Thiên Địa Hồng Hoang trợ giúp Hồng Hoang khuếch trương chắc chắn sẽ có Công đức chi lực giáng lâm, nhưng mấy người không ngờ rằng một Bồng Lai Tiên Đảo lại có nhiều Công đức chi lực như vậy, thậm chí còn nhiều hơn cả Công đức chi lực giáng xuống khi Nhân tộc tế trời trước đó.

Vì vậy, mắt mấy người nhìn chằm chằm bầu trời Đông Hải cũng có chút đỏ lên.

Đương nhiên, với tư cách là Thiên Đạo Thánh nhân, mọi người rất rõ về Thiên Đạo Hồng Hoang, tự nhiên hiểu rằng nhiều Công đức chi lực như vậy tuyệt đối không phải do Thiên Đạo hào phóng.

Thiên Đạo chí công chí chính, lần này có nhiều Công đức chi lực giáng lâm như vậy, chắc chắn là Bồng Lai Tiên Đảo có những nơi mà mấy người không hiểu, nếu không thì không thể xuất hiện nhiều khánh vân như vậy.

Tuy nhiên, trong lòng dù có ghen tỵ đến mấy, mấy người này cũng không dám có chút dị động, thậm chí ngay cả ý niệm cũng không dám có.

Ai bảo thực lực của mình không bằng người chứ! …… Những suy nghĩ của các Thiên Đạo Thánh nhân kia, một số sinh linh trên

Đông Hải tự nhiên không hoàn toàn rõ.

Hơn nữa, lúc này những sinh linh trên Đông Hải cũng không có tâm tư nào để suy đoán suy nghĩ của người khác, bởi vì lúc này tầm mắt của mọi người đều đổ dồn lên giữa không trung.

Dưới sự chú ý của một số sinh linh, vô số khánh vân từ Cửu Thiên giáng xuống liên tục hội tụ trên Đông Hải.

Theo khánh vân rơi vào giữa không trung, nhất thời cả Đông Hải dường như biến thành màu vàng kim, một số sinh linh nhìn kim quang lấp lánh trên bầu trời đều có chút không mở mắt ra được.

Lúc này, vô số sinh linh chăm chú nhìn dị tượng trên Đông Hải, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và chấn động, thậm chí ngay cả hơi thở cũng đình trệ một lát, dường như thời gian đều ngưng đọng trong khoảnh khắc này, cả Đông Hải trở nên vô cùng yên tĩnh, có thể nói là tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Một lát sau, Công đức chi lực trong khắp trời khánh vân bắt đầu ào ạt giáng xuống, nhìn từ xa cả Đông Hải dường như bị kim sắc quang mang bao phủ, có thể thấy được sự vĩ đại của Công đức lúc này.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Công đức chi lực vô biên giữa không trung liền xuất hiện trên Đông Hải, sau đó dưới ánh mắt nóng bỏng của chúng sinh linh, chia làm ba đạo mà hạ xuống.

Trong đó, phần lớn nhất, ước chừng một nửa tổng số Công đức chi lực, trực tiếp tản vào Bồng Lai Tiên Đảo đã hiển hóa và dung hợp vào Hồng Hoang.

Theo đạo Công đức chi lực này không ngừng dung nhập như thủy triều, cả tòa Bồng Lai Tiên Đảo dường như bị một tầng kim sắc quang mang bao phủ, trở nên kim quang rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Đồng thời, từng trận từng trận linh khí thủy triều từ khắp bốn phía Đông Hải hùng dũng kéo đến, dũng mãnh chảy về Bồng Lai.

Ngay sau đó liền thấy đất liền dưới tiên đảo vốn đã ngừng bành trướng, dưới sự gia trì của Công đức chi lực, bắt đầu một vòng mở rộng mới.

Thấy biến hóa của Bồng Lai Tiên Đảo, một số sinh linh có mặt cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Bản thân Bồng Lai Tiên Đảo vốn là phúc địa đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang, địa vực rộng lớn, Tiên Thiên linh khí cũng vô cùng nồng đậm.

Lần này trải qua sự gia trì của Công đức chi lực, bất kể là về sự rộng lớn của địa vực, hay mức độ nồng đậm của linh khí, trong số các động thiên phúc địa của Hồng Hoang, Bồng Lai đều có thể nói là độc nhất vô nhị, tuyệt vô cận hữu!

Ngay cả những Đạo tràng được các Thiên Đạo Thánh nhân cẩn thận tạo ra sau khi chứng Đạo dựa vào lực lượng Thiên Đạo Hồng Hoang, so với Bồng Lai Tiên Đảo lúc này cũng phải kém mấy bậc.

Đông đảo sinh linh tại trường đâu đã từng thấy qua một địa điểm chung linh dục tú như vậy, cho nên từng người mới có biểu hiện khoa trương như thế.

Mãi cho đến một lát sau, Công đức chi lực rơi vào Bồng Lai Tiên Đảo hoàn toàn tiêu hao, tiên đảo ngừng mở rộng, lúc này vô số sinh linh trên trường mới từ từ hoàn hồn.

Nhìn Bồng Lai Tiên Đảo chiếm gần nửa Đông Hải, trong lòng mọi người mãi không thể bình tĩnh.

Trong mắt mọi người, Bồng Lai lúc này đã không thể gọi là tiên đảo nữa, đâu có hòn đảo nào lớn như vậy, gọi là Bồng Lai Tiên Châu

mới thích hợp hơn.

Khi thế mở rộng của Bồng Lai Thiên Địa kết thúc, đạo Công đức chi lực thứ hai giữa không trung cũng bắt đầu hạ xuống.

Đạo Công đức chi lực này tuy không bằng đạo thứ nhất chiếm một nửa tổng số Công đức chi lực, nhưng cũng chiếm một phần ba tổng số Công đức chi lực.

Ngay khi đạo Công đức chi lực thứ hai bắt đầu hạ xuống, ánh mắt của mọi người trên Đông Hải liền bị đạo Công đức chi lực nồng đậm này hấp dẫn chặt chẽ, ánh mắt dõi theo đạo Công đức chi lực này.

Mà dưới sự chú ý của một số sinh linh tại trường, đạo Công đức chi lực thứ hai này lại rơi vào Bồng Lai.

Thấy biến hóa như vậy, tuyệt đại đa số sinh linh tại trường lại trợn tròn hai mắt, chỉ có điều lúc này trong mắt những người này không còn là vẻ kinh ngạc ban nãy, mà là tràn đầy sự kinh dị.

Rõ ràng vừa nãy đã có một phần Công đức cực lớn dung nhập vào Bồng Lai, vì sao lúc này vẫn còn đạo Công đức thứ hai rơi vào Bồng Lai?

Phải biết rằng, Bồng Lai bây giờ đã có thể coi là một châu, chẳng lẽ Bồng Lai còn muốn mở rộng nữa?

Những sinh linh có suy nghĩ như vậy đều là những người dưới cảnh giới Đại La, chưa từng trải qua nhiều lần Công đức thiên hàng, tự nhiên không biết rằng Công đức thiên hàng sẽ không có hành động trùng lặp.

Chương 553

Đạo Công đức chi lực thứ hai này hiển nhiên sẽ rơi vào đầu chủ nhân Bồng Lai.

Chủ nhân Bồng Lai tự nhiên không cần nói nhiều, đương nhiên là Chu Du mà mọi người cầu còn không được gặp.

Ngay khi tầm mắt mọi người dõi theo đạo Công đức chi lực thứ hai này một lần nữa rơi vào Bồng Lai, điều khiến một số sinh linh kinh ngạc cũng lập tức xuất hiện.

Đạo Công đức chi lực thứ hai này sau khi rơi vào Bồng Lai, không trực tiếp tản vào Bồng Lai, mà trực tiếp biến mất vào sâu bên trong Bồng Lai.

Hơn nữa, sau khi đạo Công đức chi lực thứ hai biến mất, Bồng Lai cũng không có chút biến hóa nào.

Thấy cảnh tượng như vậy, đông đảo sinh linh mới coi như đã phản ứng lại về sự quy thuộc của đạo Công đức chi lực thứ hai này.

Chỉ là còn chưa đợi mọi người nhìn thấy sự hưởng ứng của đạo Công đức chi lực thứ hai này, đạo Công đức chi lực cuối cùng giữa không trung liền lập tức hạ xuống.

Thấy dị biến giữa không trung, lúc này mọi người trên trường cũng không còn bận tâm đến những chuyện khác, đều hướng về đạo Công đức chi lực cuối cùng này.

Mọi người cũng muốn xem đạo Công đức chi lực cuối cùng này rốt cuộc sẽ rơi vào ai.

Sau đó, mọi người liền thấy đạo Công đức chi lực cuối cùng này trực tiếp hướng về Tế Thiên cao đài mà đi, nhưng khi rơi vào giữa

không trung trên Tế Thiên cao đài thì lại đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, một tiếng rồng ngâm nhàn nhạt cũng từ nơi Công đức chi lực vừa biến mất truyền đến.

Nghe thấy tiếng rồng ngâm, đông đảo sinh linh tại trường cũng đồng loạt nhíu mày.

Biến hóa trước mắt thực sự khiến người ta có chút không nắm được đầu óc.

Đạo Công đức chi lực trước đó rơi vào tay Thánh nhân Bồng Lai, mọi người ít nhiều còn có thể phản ứng lại.

Bây giờ Công đức chi lực biến mất giữa không trung, cũng không khỏi khiến mọi người trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Rõ ràng tất cả mọi chuyện đều diễn ra trước mắt mình, nhưng vì sao không có chút manh mối nào?

Mãi cho đến khi có Đại năng nói rõ chân tướng, một số sinh linh tại trường mới coi như đã hiểu ra.

Hóa ra đạo Công đức chi lực cuối cùng này là rơi vào khí vận của Nhân tộc và Long tộc.

Tiếng rồng ngâm xuất hiện trong hư không vừa nãy chính là do khí vận chân long hiển hóa từ khí vận của hai tộc.

Hiểu rõ những điều này, trong lòng một số sinh linh tại trường mới coi như đã thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều nỗi chua xót trong lòng thì không ai biết.

Theo Công đức chi lực trên khánh vân hoàn toàn hạ xuống, khánh vân giữa không trung cũng từ từ biến mất.

Đợi đến khi khánh vân giữa không trung hoàn toàn tiêu tán, bầu trời cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Nếu không phải có Bồng Lai Thiên Địa rộng lớn vô biên trên Đông Hải, dường như biến hóa trên Đông Hải vừa nãy chỉ là ảo ảnh hải thị thận lâu vậy.

Đi kèm với sự khôi phục của Đông Hải, Đông Hải vốn yên tĩnh cũng lập tức bùng nổ, vô số âm thanh của sinh linh bắt đầu xuất hiện trên Đông Hải.

"Đạo tràng của Thánh nhân quả nhiên phi thường, nếu không phải Thánh nhân ban ơn khiến Bồng Lai Tiên Đảo giáng lâm, chúng ta làm sao có thể thấy cảnh tiên như vậy!" "Vị Đạo hữu này nói chí phải!

Ta tu khổ vô tận tuế nguyệt, đoạt được Đại La Đạo quả, một phúc địa như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy, thật là đại bão nhãn phúc, đại bão nhãn phúc!" "Chỉ sợ một cảnh tiên như Bồng Lai, Hồng Hoang không tìm ra được nơi thứ hai.

Phúc địa như vậy, Tiên Thiên linh khí tràn đầy, Đại Đạo pháp tắc rõ ràng, nếu có hạnh được tu hành trong đó, cảnh giới Chuẩn Thánh lại có gì khó!" "Phải nha, Nhân tộc và Long tộc thật là có phúc!" Theo lời bàn tán của mọi người, một số sinh linh lanh lợi đã bắt đầu tính toán cách để thiết lập quan hệ với Nhân tộc và Long tộc. …… Ngay lúc các sinh linh Hồng Hoang trên Đông Hải bàn tán xôn xao, cách đó không xa, mấy vị Chuẩn Thánh Đại năng của các tộc Hồng Hoang cũng tụ tập lại.

"Vị này quả không hổ danh là truyền nhân trực tiếp của Đạo Tổ, tôn Thánh nhân Hỗn Nguyên đầu tiên của Hồng Hoang.

Chỉ riêng Đạo tràng thôi đã mạnh hơn mấy vị kia không biết bao nhiêu lần!" "Quả đúng là như vậy!

Một nơi tạo hóa như thế này, khắp Hồng Hoang cũng không có tồn tại nào có thể sánh bằng.

Chỉ bàn về mức độ nồng đậm của linh khí, Đạo tràng của mấy vị kia có lẽ không nhường nhịn nhiều, nhưng nếu so về sự thuận tiện trong việc cảm ngộ Đại Đạo, so với Bồng Lai Tiên Cảnh thì kém không biết bao nhiêu cấp độ!" "Hai vị Đạo hữu này nói chí phải.

Dù chưa tiến vào Bồng Lai Tiên Cảnh, nhưng Đại Đạo trong đó đã có thể khiến cảnh giới đình trệ đã lâu của chúng ta có chút xúc động, có thể thấy mức độ rõ ràng của Đại Đạo trong Bồng Lai Tiên Cảnh tuyệt đối phi phàm.

Ta e rằng chỉ có Tử Tiêu Cung khi Đạo Tổ giảng Đạo mới có thể ổn định áp chế!" "Không phải, không phải!

Theo ý kiến vụng về của ta, Tử Tiêu Cung khi Đạo Tổ giảng Đạo năm xưa cũng không nhất định có thể ưu việt hơn Bồng Lai.

Khi Đạo Tổ giảng Đạo lần thứ ba ở Tử Tiêu Cung, chúng ta đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mặc dù cảnh giới hiện tại có chút biến hóa, nhưng vẫn là cảnh giới Chuẩn Thánh, sự mẫn cảm đối với Đại Đạo không hề có dị biến.

Mà Tử Tiêu Cung khi Đạo Tổ giảng Đạo lần thứ ba cũng không thể khiến chúng ta có cảm thụ như vậy, đủ để nói rõ tất cả!" "Chí phải, chí phải!

Cảnh tiên như vậy, đừng nói trong Hồng Hoang, ngay cả trong Hỗn Độn cũng không ai có thể sánh kịp.

Chỉ là chúng ta không có phúc duyên thường trú tiên cảnh, nếu không tuyệt đối có cơ hội nhìn trộm huyền diệu của Hỗn Nguyên Đại La." Nói đến đây, một số Chuẩn Thánh Đại năng cũng đồng loạt thở dài.

Biết rõ cảnh tiên trước mắt ẩn chứa tạo hóa cực lớn nhưng lại vô duyên không đạt được, sự chênh lệch như vậy, làm sao không khiến

mọi người cảm khái đau lòng?

"Ai, Nhân tộc và Long tộc thật là có đại phúc khí, được Thánh nhân yêu thương, có thể hưởng thụ tiên vực vô tận như vậy, chỉ không biết chúng ta có cơ hội nhập cảnh tiên này tu hành hay không!" "Nếu có cơ hội nhập cảnh tiên như vậy tu hành, thật sự là cơ duyên lớn lao, chỉ không biết làm thế nào mới có cơ hội!" Nghe thấy lời này, trong lòng một số Chuẩn Thánh cũng nổi lên sóng gió.

Dù sao, có thể tham ngộ Đại Đạo tại một nơi chung linh tạo hóa như vậy, xác suất chứng Đạo ít nhất cũng phải tăng lên mấy phần.

Cơ duyên như vậy, trong lòng một số Chuẩn Thánh tự nhiên vô cùng thiết tha, lần lượt động tâm tư.

Khi một số sinh linh Đông Hải bàn tán xôn xao, một bên khác của Đông Hải, gần đảo Kim Ngao, mấy đạo hư ảnh thần bí cũng đồng thời xuất hiện giữa không trung.

Mấy đạo thân ảnh này ẩn ẩn hiện hiện, quanh thân bao quanh một tầng ánh sáng mông lung, khiến người ta không nhìn rõ hình dáng.

Tuy nhiên, mặc dù không thể nhìn rõ hình dáng của mấy đạo thân ảnh này, nhưng lại có thể cảm nhận được vẻ mặt ngưng trọng của họ.

Bởi vì khi mấy đạo thân ảnh này xuất hiện giữa không trung, hư không xung quanh dường như ngưng trệ lại, ẩn ẩn tán phát ra một loại bầu không khí áp bức.

Ngay sau đó liền nghe thấy mấy đạo âm thanh từ những thân ảnh ẩn hiện trong hư không truyền ra: "Thật là đại thủ bút, lại trực tiếp dung nhập Bồng Lai vào Thiên Địa Hồng Hoang, ta e rằng không thể theo kịp!" "A, vị sư huynh của chúng ta thật là biết chọn thời điểm.

Nhân lúc Thiên Địa Hồng Hoang bắt đầu khuếch trương mà dung

nhập hòn đảo ngoại vực này vào Hồng Hoang, vừa nhận được Công đức ngập trời, lại vừa khiến Đạo tràng được đề thăng thêm một bước, thật là tính toán hay!" "Được nhiều Công đức chi lực như vậy, e rằng hắn lại có tiến bộ lớn hơn, khoảng cách giữa chúng ta và hắn ngày càng lớn!

Ai!" "Khi chúng ta chứng Đạo, Công đức chi lực cũng không nhiều như vậy nhỉ?

Ta thấy không phải Nhân tộc được Thiên Địa yêu thương, mà là vị sư huynh của chúng ta được Hồng Hoang yêu thương.

Chúng ta, những Thiên Đạo Thánh nhân này, e rằng chỉ có hư danh mà không có thực chất!" "Ai, ta và ngươi dốc sức cứu vãn sự suy yếu của phương Tây, phí biết bao tâm huyết mà còn không có được dù chỉ một phần mười Công đức này, thật đáng thương!" …… Nghe thấy âm thanh truyền ra từ hư không, liền có thể biết thân phận của những thân ảnh này, chính là mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia: Tam Thanh ba người, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, cùng với Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chương 554

Còn về việc vì sao mấy người này lại tụ tập lại với nhau, đó là vì động tĩnh trên Đông Hải vừa rồi.

Vừa cảm nhận được động tĩnh trên Đông Hải, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này còn chưa có phản ứng gì lớn, thậm chí việc Bồng Lai Tiên Đảo dung nhập Thiên Địa Hồng Hoang, mọi người cũng không thấy có gì đáng ngạc nhiên.

Bởi vì những điều này đều nằm trong dự liệu của mọi người.

Dù sao trước đó nghe Chu Du nói về Bồng Lai Thịnh Hội khai mở, mấy người này liền biết sẽ có cảnh tượng này xuất hiện.

Chỉ có điều Bồng Lai Tiên Đảo dung nhập chỉ mới là bắt đầu, chỉ cần Chu Du chưa mở lời, thì Bồng Lai Thịnh Hội vẫn chưa coi là bắt đầu.

Mấy người với tư cách là Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Hoang, tự nhiên phải giữ gìn thân phận, đợi Chu Du mở lời rồi mới hiện thân giáng lâm.

Nhưng điều khiến mấy người không ngờ tới là, một Bồng Lai Tiên Đảo dung nhập Hồng Hoang, lại có nhiều Công đức chi lực giáng lâm đến vậy.

Biến hóa này khiến mấy người cũng có chút không ngồi yên được, lần lượt từ các Đạo tràng của mình đứng dậy giáng lâm Đông Hải, sau đó thân ảnh mấy người liền tụ tập lại một chỗ.

Đương nhiên, Nữ Oa và Hậu Thổ được coi là đứng về phía Chu Du, vì vậy mấy người này tự nhiên sẽ không để Nữ Oa và Hậu Thổ tham gia thảo luận.

Tuy nhiên, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tụ tập lại thảo luận nửa ngày cũng không đi đến một kết quả nào, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ tụ tập lại than thở.

Mà ngay lúc mọi người trên Đông Hải mỗi người một suy nghĩ, lúc này trong Bồng Lai, Chu Du đang khoanh chân tọa thiền sâu trong đại điện, kim quang quanh thân lấp lánh, hiển nhiên là đang tiêu hóa Công đức chi lực nhận được.

Lần Công đức thiên hàng này, ít nhiều cũng có chút nằm ngoài dự liệu của Chu Du.

Không phải nói lượng Công đức thiên hàng nằm ngoài suy nghĩ của Chu Du, mà là Chu Du không ngờ rằng Công đức chi lực mình nhận được lại nhiều đến vậy.

Đương nhiên, sau khi Công đức chi lực giáng lâm, Chu Du cũng không vướng bận nhiều.

Công đức chi lực này càng nhiều càng tốt.

Bởi vì Chu Du mới thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên không lâu.

Dù đã ổn định cảnh giới ngay khi đột phá, nhưng trải qua thời gian dài như vậy, cảnh giới vẫn không có biến hóa lớn.

Điều này đương nhiên không phải do Chu Du không nỗ lực, đạt đến cảnh giới này, việc đề thăng thực sự quá khó khăn.

Lần Công đức chi lực này không nghi ngờ gì là một bất ngờ lớn đối với Chu Du.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Công đức chi lực hạ xuống, Chu Du liền trực tiếp mượn Công đức chi lực để tham ngộ Đại Đạo.

Đối với những lời bàn tán của một số sinh linh trên Đông Hải và

những lời phỉ báng của các Thiên Đạo Thánh nhân kia, Chu Du mặc dù đang trong quá trình ngộ Đạo, nhưng vẫn biết rõ mồn một.

Nghe những lời sùng bái của các sinh linh, thần sắc Chu Du không hề thay đổi, nhưng khi nghe những lời của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia, Chu Du lại không nhịn được mà khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chu Du tự nhiên biết rõ biểu hiện khẩu Phật tâm xà của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này, nhưng chính biểu hiện như vậy của mọi người lại khiến Chu Du trong lòng vô cùng hả hê.

Cảm nhận được sự khao khát trong mắt những Thiên Đạo Thánh nhân này, trên mặt Chu Du cũng lóe lên một tia cười lạnh.

Những kẻ tự tư tự lợi như bọn họ, còn muốn được Đại Đạo ưu ái, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Sau khi nghĩ xong những điều này, Chu Du liền không còn quan tâm nữa, bắt đầu toàn tâm toàn ý tiêu hóa tia Công đức chi lực cuối cùng.

Một lát sau, Chu Du ở sâu trong đại điện chậm rãi mở đôi mắt, ngay sau đó hai đạo kim quang lóe lên khắp đại điện. …… Hai đạo kim quang như tia chớp xé toạc bóng tối, lập tức chiếu sáng toàn bộ đại điện, rực rỡ chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hai đạo quang mang dường như ẩn chứa sức mạnh và uy nghiêm vô cùng, khiến người ta cảm thấy một áp lực khó tả.

Dưới ánh sáng rực rỡ này, thân ảnh Chu Du càng trở nên thần bí và uy nghiêm hơn.

Nếu lúc này trong đại điện có người, liền có thể phát hiện khí tức của Chu Du bây giờ càng thêm huyền diệu.

Bên ngoài thân ông, vô tận Đại Đạo pháp tắc như sợi tơ đan xen xuyên qua, các loại dị tượng không ngừng lấp lánh.

Thậm chí thân ảnh Chu Du cũng trở nên có chút ẩn hiện, dường như cả người đã dung nhập vào Đại Đạo pháp tắc.

Tiêu hóa hoàn toàn Công đức chi lực quy mô như vậy, Chu Du cũng đạt được thu hoạch không nhỏ, đã tiến một bước lớn trong cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, đến mức sau khi đột phá Chu Du đã không thể ngay lập tức khống chế khí tức quanh thân, mới có dị tượng như vậy xuất hiện.

Và Chu Du, mở đôi mắt và cảm nhận lực lượng Đại Đạo pháp tắc hùng vĩ và vô cùng rõ ràng trước mặt, khóe miệng cũng không nhịn được mà cong lên.

Tuy nói cách cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực còn một khoảng cách cực kỳ dài, nhưng Chu Du tự thấy cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực không phải là điểm cuối của mình.

Phải biết rằng, cách lần đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên trước đó mới chỉ có mấy năm ngắn ngủi, thậm chí còn chưa đến nửa Nguyên Hội, mình đã có tiến bộ lớn như vậy.

Đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La hiển nhiên không còn xa, đối với Hỗn Nguyên Vô Cực Chu Du cũng tràn đầy tự tin.

Cảm thụ kỹ lưỡng một phen cảnh giới, Chu Du liền trực tiếp thu liễm khí tức quanh thân, đem ánh mắt hướng về phía Đông Hải.

Mà theo Chu Du thu liễm khí tức, dị tượng quanh thân ông cũng lập tức biến mất, khôi phục lại dáng vẻ như trước.

Cảnh tượng vốn rực rỡ ánh sáng kỳ dị, đan xen Đại Đạo pháp tắc, như ảo ảnh bọt nước lặng lẽ tiêu tán, dường như cảnh tượng vừa rồi chỉ là một ảo giác hư ảo.

Nhưng chỉ có Chu Du bản thân mới rõ, sức mạnh cường đại và cảnh giới cao thâm ẩn giấu dưới vẻ ngoài bình tĩnh.

Bên này khi tầm mắt Chu Du rơi xuống Đông Hải, hai người của Nhân tộc và Long tộc trên Tế Thiên cao đài dường như cũng có cảm ứng, lập tức tâm linh thần giao, ngay sau đó liền nghe hai người đồng thanh hô vang: "Thời khắc đã đến, Bồng Lai Thịnh Hội khai mở!" Khi âm thanh của hai người trên cao đài vang lên, Đông Hải vốn ồn ào lập tức trở nên tĩnh lặng.

Một số sinh linh trước đó bàn tán không ngớt dường như bị thi triển chú định thân, trở nên im lặng như tờ.

Ngay sau đó, một số sinh linh cũng lần lượt chuyển ánh mắt về phía Bồng Lai.

Theo âm thanh của hai người trên cao đài hạ xuống, Bồng Lai Tiên Cảnh cũng lập tức khởi biến hóa.

Dưới sự chú ý của chúng sinh linh Đông Hải, Bồng Lai Tiên Đảo bắt đầu lấp lánh ánh sáng kỳ dị, ngay sau đó vô tận linh vụ bên ngoài tiên đảo cũng theo đó không ngừng cuộn trào dũng động.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, linh vụ bên ngoài tiên đảo bắt đầu chậm rãi tản đi, Bồng Lai Tiên Đảo cũng cuối cùng đã lộ ra chân diện mục của mình với sinh linh Hồng Hoang.

Lúc này, một số sinh linh trên Đông Hải nhìn những đình đài lầu các trong Bồng Lai như được trời tạo đất thành, cùng với những Thiên Địa linh căn đã lâu không thấy ở Hồng Hoang nhưng lại có thể thấy khắp nơi ở Bồng Lai, từng người cũng lập tức sững sờ tại chỗ, mặt đầy khó tin, thậm chí khóe miệng chảy nước dãi cũng không tự biết.

Không trách nhóm sinh linh trên Đông Hải này lại kinh ngạc như vậy, thật sự là vì những hoa cỏ cây cối dễ bị bỏ qua trên tiên đảo này đều không phải phàm phẩm tầm thường.

Ví như những linh thảo mọc đầy trên tiên đảo, dễ bị người ta bỏ qua nhất, lại chính là Hỗn Độn Tục Linh Thảo, thánh dược chữa thương hiếm thấy ở Hồng Hoang.

Trong đó ẩn chứa sinh cơ cực kỳ thuần khiết và nồng đậm, cho dù chỉ một cây, cũng đủ để một Thái Ất Kim Tiên bị trọng thương hồi phục như thường, ngay cả đối với cấp độ Đại La cũng có hiệu quả không kém.

Mà bảo vật chữa thương như vậy trong Bồng Lai lại như hoa cỏ thông thường, phân bố khắp các ngóc ngách Bồng Lai, điều này làm sao vô tận sinh linh trên Đông Hải có thể không kinh ngạc?

Chương 555

Lúc này mọi người mới thực sự ý thức được Bồng Lai Tiên Cảnh và các động thiên phúc địa tầm thường có sự khác biệt lớn đến mức nào.

Mặc dù trước đó khi Bồng Lai giáng thế mọi người đã có chung nhận thức, rằng Bồng Lai Tiên Cảnh là Đạo tràng số một Hồng Hoang.

Nhưng lúc đó mọi người cũng chỉ nhìn thấy một phần nhỏ của Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ cảm thấy Bồng Lai Tiên Cảnh siêu việt Đạo tràng của Thánh nhân tầm thường.

Đâu biết rằng Bồng Lai Tiên Cảnh lại là một thánh địa như vậy?

Mãi cho đến bây giờ mọi người mới chứng kiến chân diện mục của Bồng Lai Tiên Đảo, mọi người cũng ý thức được suy nghĩ trước đó của mình thật nực cười biết bao.

Bồng Lai Tiên Đảo quả không hổ danh là tiên đảo tồn tại từ viễn cổ cho đến nay.

Ngay cả Côn Luân Tiên Cảnh nơi Tam Thanh ra đời, so với nơi đây cũng là một trời một vực.

Thậm chí phía Đông Hải, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân thấy cảnh tượng trong Bồng Lai Tiên Đảo, trong mắt lóe lên một tia ghen tỵ.

Có thể khiến một số Thiên Đạo Thánh nhân có biểu hiện như vậy, có thể thấy được sự huyền diệu của Bồng Lai Tiên Đảo.

Mà sở dĩ mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này lại có biểu hiện như vậy, cũng là vì sự thần kỳ của Bồng Lai vượt xa tưởng tượng của mấy người.

Tuy nói rằng mọi người chứng Đạo Thánh nhân đã không biết bao lâu, nhưng Bồng Lai Tiên Đảo lại ở sâu trong Hỗn Độn, mấy người này thực sự không có quá nhiều chú ý đến nơi đây.

Hơn nữa, Bồng Lai có đại trận do Chu Du thiết lập và lực lượng Hỗn Nguyên che đậy, mấy người này đối với cảnh tượng bên trong Bồng Lai cũng không có nhiều khái niệm.

Ngay cả khi vừa thấy Bồng Lai hiển hóa, mọi người cũng chỉ cảm thấy Bồng Lai chẳng qua chỉ là một Đạo tràng mà thôi.

Nhưng mãi cho đến lúc này mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân chứng kiến cảnh cụ thể của Bồng Lai, mới hiểu ra là mình đã nghĩ quá đơn giản.

Đây đâu phải là một Đạo tràng, rõ ràng là một thánh địa tu hành vô thượng!

Là Thiên Đạo Thánh nhân, họ nhìn thấy xa hơn rất nhiều so với sinh linh tầm thường.

Ví như sinh linh Đông Hải chú ý đến các loại Thiên Địa linh căn, kỳ hoa dị thảo trong Bồng Lai, thì mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này lại nhìn thấy linh khí cực kỳ nồng đậm và Đạo vận Đại Đạo vô cùng rõ ràng trong Bồng Lai.

Tu hành trong môi trường như vậy, bất cứ sinh linh nào có chút thiên tư cũng có cơ hội nhìn trộm Đại La Đạo quả.

Những người có thiên phú cao hơn một chút, cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không thành vấn đề.

Thậm chí có người, có lẽ còn có thể chạm đến cảnh giới Hỗn Nguyên mà ngay cả những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng chưa đạt được.

Có một cảnh tiên như vậy, chỉ cần Chu Du muốn, Chuẩn Thánh

đều có thể sản xuất hàng loạt.

Điều này làm sao mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân có thể không động lòng?

Vì vậy, thấy diện mạo của Bồng Lai, mấy người mới có phản ứng như vậy.

Phải biết rằng, hiện nay cảnh giới Chuẩn Thánh mới là chủ lưu của Hồng Hoang.

Họ, những Thiên Đạo Thánh nhân này, sẽ không dễ dàng ra tay.

Nghĩ đến tu sĩ Chuẩn Thánh liên tục xuất hiện từ Bồng Lai Tiên Cảnh, trong lòng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này cũng dấy lên từng trận sóng gió.

Nhìn về phía Bồng Lai Tiên Cảnh, mấy người cũng không còn ý định tiếp tục giao lưu nữa, từng người đều có biểu cảm vô cùng ngưng trọng.

Bất kể là phản ứng của sinh linh trên Đông Hải, hay biến hóa của mấy tôn Thiên Đạo Thánh nhân kia, đều hoàn toàn rơi vào tầm nhìn của Chu Du.

Tuy nhiên, phản ứng của mọi người không khiến Chu Du có chút cảm xúc dao động nào, bởi vì ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cũng đã không còn được Chu Du để vào mắt.

Đợi đến khi cảnh tượng trong Bồng Lai Tiên Đảo hoàn toàn xuất hiện trước mắt thế nhân, Chu Du cũng không trì hoãn nữa.

Chỉ thấy trong đại điện Bồng Lai, Chu Du tùy tay vung lên, một đạo lực lượng Hỗn Nguyên liền trực tiếp xuất hiện bên ngoài Bồng Lai.

Theo lực lượng Hỗn Nguyên của Chu Du xuất hiện, bên ngoài

Bồng Lai lập tức khởi biến hóa.

Bên ngoài Bồng Lai Tiên đảo Đông Hải, nơi lực lượng Hỗn Nguyên của Chu Du hiển hóa, hư không vốn đã tĩnh lặng bỗng chốc tựa như mặt hồ bị ném một viên đá, gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, rồi những đợt sóng ấy càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, cuối cùng khiến cả một vùng hư không trở nên vặn vẹo.

Ngay sau đó, vô tận linh khí hội tụ về phía vùng hư không vặn vẹo này.

Chốc lát sau, đạo lực lượng Hỗn Nguyên và linh khí hội tụ dung hòa làm một, một đạo thất thải huy quang bỗng nhiên hiện lên.

Trong thất thải huy quang, từng đạo quang mang thần bí bắn ra, những luồng sáng này đan xen vào nhau, tạo thành những đồ hình pháp tắc Đại Đạo huyền diệu.

Cùng với sự xuất hiện của đồ hình pháp tắc Đại Đạo, một luồng ba động thần bí và cường đại cũng tản ra bốn phía.

Chứng kiến sự biến hóa của hư không bên ngoài Bồng Lai Tiên đảo, tất cả sinh linh trên Đông Hải cũng lập tức nín thở.

Cảm nhận uy áp tản ra từ đồ hình pháp tắc Đại Đạo do thất thải huy quang tạo thành trong hư không, đám đông cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì mọi người cảm nhận được uy áp độc thuộc về Thánh nhân từ đồ hình pháp tắc Đại Đạo tản ra.

Ngay sau đó, chúng sinh đều vội vàng lấy lại tinh thần, không chớp mắt nhìn chằm chằm bên ngoài Bồng Lai.

Trong chớp mắt, ngay trước mắt mọi người, thất thải huy quang trong hư không bắt đầu không ngừng lóe sáng, đồ hình pháp tắc do quang mang tạo thành theo đó biến mất.

Thay vào đó là vô tận kim quang chói lọi.

Kim quang vô cùng nồng liệt cũng khiến một đám sinh linh tại chỗ không tự chủ nheo mắt lại, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không ngoại lệ.

Và theo tần suất lóe sáng của huy quang ngày càng cao, kim quang cũng hoàn toàn che khuất tầm nhìn của chúng sinh.

Thấy dị tượng hư không biến hóa, một đám sinh linh tại chỗ đều có chút mờ mịt, nhưng còn chưa kịp để mọi người suy đoán, quang mang che khuất tầm nhìn của chúng sinh liền biến mất trong chớp mắt.

Thất thải huy quang vốn chói lọi rực rỡ cũng dường như chưa từng xuất hiện, biến mất không dấu vết.

Nơi thất thải huy quang lúc trước, một cầu vồng to lớn vô cùng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Cầu vồng đó rực rỡ như cầu vồng, bắc ngang hư không, nối liền Bồng Lai Tiên đảo với bờ Đông Hải.

Chứng kiến cầu vồng đột nhiên xuất hiện này, một đám sinh linh trên Đông Hải cũng đều mở to mắt, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và hiếu kỳ.

Nhìn lực lượng pháp tắc vây quanh trên cầu vồng, trong lòng mọi người cũng không khỏi dâng lên từng đợt sóng, cảm thán thủ đoạn huyền diệu của Thánh nhân.

Và đúng lúc mọi người đang cảm thán, từng đạo thân ảnh mơ hồ cũng xuất hiện ở hai bên cầu vồng.

Thấy vô số thân ảnh xuất hiện, mọi người cũng ngay lập tức hoàn hồn, đều đưa ánh mắt nhìn về phía những thân ảnh đột nhiên xuất hiện này.

Chương 556

Cùng với những thân ảnh ở hai bên cầu vồng ngày càng rõ ràng, từng đạo khí tức cường đại cũng tản ra từ những thân ảnh này, truyền đến chúng sinh trên Đông Hải.

Cảm nhận khí tức tản ra từ những thân ảnh này, đám đông tại chỗ cũng lập tức sững sờ.

Bởi vì ngay khoảnh khắc cảm nhận khí tức của những thân ảnh này, chúng sinh trên Đông Hải liền nhận ra cảnh giới thực sự của vô số thân ảnh xuất hiện bên ngoài cầu vồng, hóa ra đều là tu sĩ cảnh giới Đại La.

Phải biết rằng, cầu vồng bắc ngang hư không nối liền Bồng Lai và Đông Hải, chiều dài đâu chỉ mấy ngàn dặm, mà cứ mỗi một dặm lại có hai đạo thân ảnh đối diện nhau, tĩnh lặng đứng ở hai bên cầu vồng.

Như vậy liền có đến hàng vạn tu sĩ Đại La.

Hơn nữa, những tu sĩ Đại La này đều không phải là tồn tại mới nhập Đại La, từng người từng người khí tức đều nhất trí phi thường, hóa ra đều là tồn tại Đại La đỉnh phong.

Điều này làm sao không khiến các sinh linh đến tham gia quan sát Bồng Lai Thịnh hội kinh ngạc cho được.

Tuy rằng trên Đông Hải có nhiều sinh linh như vậy, tồn tại Đại La và trên Đại La cũng lên tới hàng trăm vạn, nhưng lại khó tìm được nhiều tu sĩ Đại La đỉnh phong cảnh giới nhất trí như vậy.

Từ đó cũng có thể hiểu vì sao chúng sinh trên Đông Hải lại có phản ứng như vậy.

Chỉ là còn chưa kịp để mọi người khép lại cái miệng đang há hốc,

trong hư không liền truyền đến một đạo thanh âm.

Nghe thấy đạo thanh âm này vang lên, vô số sinh linh tại chỗ tâm thần đều chấn động, sau đó mặt mày thành kính.

Và chủ nhân của đạo thanh âm này chính là Bồng Lai chi chủ, Thánh nhân Chu Du.

"Hôm nay Bồng Lai của ta hàng thế, có thể xem là một hỷ sự của Hồng Hoang!" "Ta mượn cơ hội này, mở một Thịnh hội, chư vị có thể vào Bồng Lai cùng chúc mừng!" Thân ảnh Chu Du tuy không xuất hiện, nhưng chỉ riêng thanh âm vang vọng trong hư không cũng khiến chúng sinh Đông Hải cảm nhận được uy nghiêm vô tận của Thánh nhân, khiến mọi người trên Đông Hải đều chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Mãi đến chốc lát sau, khi dư âm Thánh nhân tiêu tán, mọi người mới hoàn hồn trở lại.

Đương nhiên, khi mọi người tỉnh lại, trên mặt vẫn mang theo chút kinh hãi.

Quả thực, đạo thanh âm của Chu Du vừa rồi đã mang đến sự chấn động quá lớn cho mọi người.

Phải biết rằng, ngay khoảnh khắc Thánh âm của Chu Du vang lên, ý thức của mọi người đều rơi vào trống rỗng trong chớp mắt.

Trải nghiệm như vậy cũng khiến một đám sinh linh tại chỗ có được sự thể hội và nhận thức sâu sắc hơn về sự thần bí và cường đại của vị Thánh nhân Chu Du này.

Trước đây, phần lớn sinh linh tại chỗ chỉ nghe danh hiệu Chu Du, biết Chu Du là đích truyền của Đạo Tổ, là đệ nhất Thánh nhân Hồng Hoang, nhưng đối với vị Thánh nhân Chu Du này lại không có một niệm cảm rõ ràng.

Thật sự là cảnh giới của mọi người cách Chu Du quá xa, quá xa.

Mãi cho đến bây giờ, trải qua lễ tẩy rửa của Thánh âm, tự mình trải nghiệm sự chấn động do Thánh âm mang lại, những sinh linh này mới thực sự có cảm tri cụ thể về vị Thánh nhân Chu Du, tự nhiên vô cùng kính sợ đối với Chu Du.

Và đúng lúc một đám sinh linh trên Đông Hải vừa kịp phản ứng, Thái Bạch Kim Tinh bên dưới đài cao của Nhân tộc cũng vội vàng truyền âm giao tiếp với hai vị Tế tửu phụ trách lễ nghi trên đài cao.

Phải biết rằng, từ trước đó, Hạo Thiên đã sắp xếp cho Thái Bạch Kim Tinh phụ trách việc tiếp đón Thịnh yến Bồng Lai.

Thái Bạch Kim Tinh biết nhiệm vụ của mình quan trọng, tự nhiên không dám có chút lơ là, cho nên sau khi thanh âm của Chu Du lắng xuống, Thái Bạch Kim Tinh liền ngay lập tức liên lạc với hai vị Tế tửu của Nhân tộc và Long tộc về việc tiếp đón Thịnh hội.

Hai vị Tế tửu trên đài cao tự nhiên cũng hiểu rõ tầm quan trọng của sự việc, cho nên phản ứng đối với Thái Bạch Kim Tinh cũng cực kỳ nhanh chóng.

Chỉ trong vài hơi thở, hai vị Tế tửu đã đạt được đồng thuận với Thái Bạch Kim Tinh.

Bởi vì người của Thiên Đình có kinh nghiệm tổ chức Thịnh hội, cho nên liền do Thái Bạch Kim Tinh cùng một đám Tiên thần Thiên Đình phụ trách công việc tiếp đón Thịnh hội, còn người của Nhân tộc và Long tộc thì phụ trách duy trì trật tự bên trong Bồng Lai Tiên đảo.

Theo sự đồng thuận của mấy người, Thái Bạch Kim Tinh cũng thở phào một hơi.

Sau đó, liền thấy Thái Bạch Kim Tinh dẫn theo một đám Tiên thần Thiên Đình cùng hai vị Tế tửu và một đám tu sĩ Nhân tộc, Long tộc

bay về phía cầu vồng ở bờ Đông Hải.

Đến trước cầu vồng, để lại vài người tiếp đón, tất cả những người khác liền trực tiếp đi lên cầu vồng.

Mọi người phân công cực kỳ rõ ràng, Thái Bạch Kim Tinh cùng vài vị Tiên thần Thiên Đình đứng trước Bồng Lai Tiên đảo, số Tiên thần còn lại cùng người của Nhân tộc và Long tộc đi vào Bồng Lai Tiên đảo để lo liệu nhiều việc khác.

Chứng kiến hành động của Thái Bạch Kim Tinh và mọi người, một đám sinh linh trên Đông Hải cũng hiểu ra rằng, Bồng Lai Thịnh hội của Thánh nhân đã chính thức bắt đầu.

Tiếp đó, từng đạo thân ảnh đã nhận lời mời của Thiên Đình bắt đầu cất bước, hướng về phía Thái Bạch Kim Tinh mà đi. ...

Và theo vô số thân ảnh của các Đại năng lướt qua hư không, toàn bộ bầu không khí của Đông Hải lập tức trở nên náo nhiệt.

Ngay cả những sinh linh không được mời cũng trở nên vô cùng kích động.

Dù sao thì, không có duyên vào Bồng Lai tham dự Thịnh hội không có nghĩa là mọi người sẽ không có thu hoạch.

Vì sao lại có nhiều sinh linh chưa từng được mời đến quan sát Thịnh hội như vậy?

Bởi vì tất cả mọi người đều biết rằng một Thịnh hội như thế này, Thánh nhân nhất định sẽ khai giảng Đại Đạo.

Và một đám sinh linh chưa từng được mời tham dự Thịnh hội đang chờ đợi chính là cơ duyên này.

Phải biết rằng, Thánh nhân giảng Đạo không phải chuyện nhỏ, dù cho ở bên ngoài Tiên đảo, mọi người vẫn có thể lắng nghe lời vàng

ngọc của Thánh nhân.

Tuy rằng không rõ ràng như những người ở trong Tiên đảo, nhưng cơ duyên như vậy, đối với vô số tiểu tu Hồng Hoang cơ duyên ít ỏi mà nói, đã là một tạo hóa vô thượng rồi.

Phải biết rằng, Hồng Hoang ngày nay, không phải như thời Viễn Cổ khi thiên tài địa bảo khắp nơi, cơ duyên tùy tiện có được.

Tuy không nghèo nàn như thời Mạt Pháp, nhưng muốn có được cơ duyên tạo hóa vẫn không dễ dàng.

Không có công đức khí vận trong người, dù cho có được cơ duyên tạo hóa tầm thường, cũng phải trải qua muôn vàn gian khổ, thậm chí là mạo hiểm vẫn lạc.

Một việc không có quá nhiều rủi ro như vậy, tự nhiên khiến vô số sinh linh chen chúc như kiến.

Dưới sự chú ý của chúng sinh bên bờ Đông Hải, các tu sĩ được mời tham dự Thịnh hội cũng lục tục đến trước cầu vồng.

Đến trước cầu vồng, mọi người đều lấy ra bằng chứng tham dự Bồng Lai Thịnh hội, tỏ ý với các Tiên thần Thiên Đình đang canh giữ trước cầu vồng, sau đó được người của Thiên Đình dẫn lối đi lên cầu vồng.

Khi mọi người lục tục đi lên cầu vồng, liền bắt đầu thi triển các thủ đoạn để nhanh chóng tiến về phía đầu cầu bên kia.

Có người điều khiển linh bảo, có người cưỡi tọa kỵ, còn có tu sĩ trực tiếp dùng bước chân đo đạc cầu vồng.

Nhất thời, trên cầu vồng đủ loại quang mang lóe sáng, thật sự là rực rỡ muôn màu.

Đương nhiên, dù mọi người trên cầu có tiến lên bằng cách nào,

cũng không hề rời khỏi hai bên cầu vồng.

Ngay cả những người điều khiển linh bảo, cũng chỉ cách mặt đất vài tấc.

Chương 557

Thánh nhân ở phía trước, không ai dám thất lễ.

Cứ như vậy, chốc lát sau, một đám tu sĩ liền đến trước Bồng Lai Tiên đảo ở cuối cầu vồng.

Nhìn Thái Bạch Kim Tinh đang đứng trước Bồng Lai Tiên đảo, mọi người đều thu lại các thủ đoạn của mình, sau đó đi xuống cầu vồng.

Đến trước Bồng Lai Tiên đảo, mọi người đều đồng loạt hành lễ với Thái Bạch Kim Tinh.

Đại năng Chuẩn Thánh chắp tay, dưới Chuẩn Thánh thì cúi người.

Tất cả tu sĩ Đại La và Đại năng Chuẩn Thánh tại chỗ đều như vậy, không một ai ngoại lệ.

Ngay cả những Đại tộc Hồng Hoang Chuẩn Thánh vốn không nể Thiên Đình cũng thu lại tâm tư nhỏ nhặt của mình, thành thật chắp tay với Thái Bạch Kim Tinh.

Bởi vì Thái Bạch Kim Tinh lúc này không đại diện cho Thiên Đình.

Đứng trước Bồng Lai Tiên đảo, với tư cách là người tiếp đón Thịnh hội Bồng Lai, hiện tại Thái Bạch Kim Tinh đại diện cho chủ nhân của Thịnh hội Bồng Lai, đại diện cho một tôn Thánh nhân vô thượng, hơn nữa lại là một vị Thánh nhân đặc biệt nhất trong Hồng Hoang.

Nếu có tu sĩ nào không biết điều mà tỏ thái độ khó chịu với Thái Bạch Kim Tinh, thì đó đúng là ngu xuẩn như lợn.

Chứng kiến hành động của các tu sĩ ở cuối cầu vồng, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng lộ ra một nụ cười hòa nhã, đồng thời chắp

tay hành lễ với một đám sinh linh được mời tham dự Thịnh hội, miệng không ngừng nói: "Hoan nghênh chư vị!" Nghe thấy thanh âm của Thái Bạch Kim Tinh, các sinh linh được mời cũng đồng loạt lên tiếng: "Đạo hữu khách khí!" "Kim Tinh khách khí!" "Tôn giả khách khí rồi!" Nghe những lời đáp lại như thủy triều của các tu sĩ trước cầu, nụ cười trên mặt Thái Bạch Kim Tinh càng tươi hơn.

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên Thái Bạch Kim Tinh làm người tiếp đón, như Thịnh hội Bàn Đào trước đây của Thiên Đình cũng là do Thái Bạch Kim Tinh tiếp đón một đám Tiên thần, nhưng chỉ riêng lần này khiến Thái Bạch Kim Tinh thật sự kích động và hưng phấn từ tận đáy lòng.

Khẽ bình phục tâm trạng kích động, Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục nói: "Thánh nhân có lệnh, sai ta dẫn đường!" "Chư vị Đạo hữu, xin hãy theo ta!" Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh cũng không hàn huyên thêm với mọi người, quay người dẫn theo người Thiên Đình đi vào Bồng Lai.

Chúng sinh ở cuối cầu vồng nghe thấy thanh âm của Thái Bạch Kim Tinh, mắt đều sáng lên, ngay lập tức cất bước đi theo phía sau Thái Bạch Kim Tinh và mọi người.

Cùng với sự biến mất của các thân ảnh trước Tiên đảo, chỉ trong chớp mắt, mọi người liền đến Bồng Lai Tiên đảo.

Sở dĩ lúc này mọi người không bị ảnh hưởng bởi đại trận bên ngoài Bồng Lai, tự nhiên cũng là thủ đoạn của Chu Du.

Vừa rồi, Chu Du chỉ cần một niệm động, không chỉ tản ra một đạo lực lượng Hỗn Nguyên hóa thành cầu vồng, mà đại trận Bồng Lai cũng được Chu Du mở ra một con đường thông đạo.

Và đúng khoảnh khắc một đám sinh linh được mời đặt chân vào Bồng Lai Tiên đảo, họ đã bị tiên cảnh trước mắt làm cho chấn động,

sau đó từng người từng người đều sững sờ tại chỗ.

Dù trước đó mọi người đã lén lút nhìn thấy một tia cảnh tượng Tiên cảnh Bồng Lai, nhưng chỉ đến khi đặt chân vào Bồng Lai Tiên đảo lúc này, mọi người mới hiểu kiến thức của mình nông cạn đến mức nào, quả thực như ếch ngồi đáy giếng.

Trên Tiên đảo, núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ, trên vách đá cheo leo, thác nước chảy xiết.

Mỗi nơi đều là Đại Đạo Đạo vận hiển hóa, chỉ cần tĩnh lặng ngưng thị, liền có thể đắm chìm trong Đại Đạo.

Mọi người bước vào Bồng Lai mới chỉ chốc lát, chỉ vừa nhìn ngắm cảnh Thịnh của Tiên đảo, trong lòng liền dâng lên từng đợt cảm ngộ.

Bình cảnh trước đây dù thế nào cũng không thể đột phá, lại có dấu hiệu nới lỏng vào lúc này.

Điều này làm sao không khiến mọi người kinh ngạc, làm sao không khiến mọi người kích động.

Chứng kiến phản ứng của các sinh linh tại chỗ, trong mắt Thái Bạch Kim Tinh cũng lóe lên một tia đắc ý, hiển nhiên là đã quên mất dáng vẻ lần đầu tiên mình bước vào Bồng Lai.

Ngay sau đó, Thái Bạch Kim Tinh cũng khẽ ho một tiếng, đánh thức ý thức của mọi người.

Nghe thấy lời nhắc nhở của Thái Bạch Kim Tinh, mọi người mới chậm rãi hoàn hồn, nhìn Thái Bạch Kim Tinh cách đó không xa, sắc mặt mọi người cũng có chút đỏ ửng.

Thấy mọi người đều tỉnh lại từ sự chấn động, Thái Bạch Kim Tinh cười nói: "Chư vị lần đầu đến Bồng Lai, có chút xúc động cũng là điều bình thường!" "Đợi đến khi Thịnh hội kết thúc, mọi người vẫn

còn cơ hội, nhưng bây giờ không dám để Thánh nhân chờ lâu.” Nghe những lời của Thái Bạch Kim Tinh, trong lòng mọi người cũng chấn động, sau đó vội vàng lên tiếng: “Là chúng ta thất thái, còn xin Đạo hữu lượng thứ!” “Còn xin Kim Tinh lượng thứ!” ...

Nghe thấy thanh âm của mọi người, Thái Bạch Kim Tinh gật đầu, tiếp tục nói: “Chư vị khách khí rồi, nơi tổ chức Thịnh hội chính là trước Thánh nhân điện!” “Xin mọi người theo ta đến đó!” Thanh âm Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt, những người ở lối vào điên cuồng gật đầu.

Thấy vậy, Thái Bạch Kim Tinh cũng không nói gì thêm, trực tiếp quay người dẫn mọi người đi về phía quảng trường trước đại điện Bồng Lai.

Lúc này, trên quảng trường trước đại điện Bồng Lai, người của Nhân tộc và Long tộc đã đến Bồng Lai từ trước đã bố trí xong địa điểm.

Bốn phía quảng trường linh khí lượn lờ, trên sân, từng chiếc bàn ghế tinh mỹ đã được sắp xếp theo thứ tự, trên đó bày đầy các loại trân tu mỹ vị và tiên tửu giai nhưỡng.

Gần quảng trường nơi đại điện tọa lạc, một đài cao sừng sững, trên đài cao bày mấy chiếc ngọc tọa và ngọc trác, tản ra từng đạo khí tức uy nghiêm, hiển nhiên là dành cho Thánh nhân.

Và ở hai bên lối vào quảng trường, cũng đã đặt sẵn hai chiếc bàn đá, sau mỗi bàn đá đều có vài tu sĩ ngồi, người của Nhân tộc, Long tộc và Thiên Đình đều có.

Những tu sĩ này ngồi ngay ngắn, biểu cảm nghiêm túc và chuyên chú, những cuốn bạc sách đặt trên bàn đá, thì nói rõ thân phận của những tu sĩ này. ...

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang mỗi khi Thịnh hội được tổ chức, những người được mời đến đều nhất định sẽ dâng lễ vật, đây cũng được coi là ước định thành tục của Hồng Hoang.

Bồng Lai Thịnh hội tự nhiên cũng không thể thiếu khâu này.

Với thực lực và địa vị hiện nay của Chu Du, tự nhiên không coi trọng những lễ vật này.

Dù sao thì, những lễ vật này đối với Chu Du hiện tại không hề có chút trợ lực nào.

Tuy nhiên, Chu Du lại không ra lệnh ngăn cản chúng sinh Hồng Hoang dâng lễ vật.

Chu Du cũng được coi là một thành viên của Hồng Hoang, đối với tập tục đã tồn tại lâu đời như vậy, tự nhiên không có lý do gì để loại bỏ.

Hơn nữa, nếu lần Thịnh hội này Chu Du không tiếp nhận bất kỳ lễ vật nào, thì chúng sinh Hồng Hoang nhất định sẽ bắt chước làm theo.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nói nhỏ thì không ảnh hưởng đến phong nhã, nhưng nói lớn thì hành vi như vậy cực kỳ bất lợi cho sự giao lưu giữa các tu sĩ Hồng Hoang, thậm chí còn ảnh hưởng đến tiến trình phát triển của Hồng Hoang.

Chu Du, đã ở cảnh giới Thánh nhân đỉnh phong, đương nhiên có thể dự liệu được mối lợi hại trong đó.

Mặc dù tình cảnh như vậy xuất hiện đối với Chu Du không có quá nhiều ảnh hưởng, nhưng phải biết rằng Chu Du còn muốn trợ lực sư phụ Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Muốn Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo Hồng Hoang, chính là mượn cơ hội Thiên Đạo Hồng Hoang thuế biến.

Và Thiên Đạo Hồng Hoang làm sao có thể thuế biến?

Chẳng phải là trong từng đợt mở rộng mà tiến hóa hay sao!

Như vậy, Chu Du lại càng không cản trở sự mở rộng của Thiên Đạo Hồng Hoang, trái lại còn muốn trợ lực sự mở rộng của Thiên Địa Hồng Hoang, giúp đỡ chúng sinh Hồng Hoang đề thăng.

Huống hồ, Thịnh hội do Chu Du tổ chức, thu hoạch của một đám sinh linh được mời tuyệt đối là cực lớn, so với đó thì một chút lễ vật này không đáng kể.

Không lâu sau, một đám sinh linh Hồng Hoang được mời tham dự Thịnh hội cũng dưới sự dẫn dắt của Thái Bạch Kim Tinh đến trước quảng trường.

Đến trước quảng trường, mọi người nhìn đại điện nguy nga sừng sững phía sau quảng trường, từng người từng người đều trở nên vô cùng trịnh trọng.

Chương 558

Cảm nhận khí tức hùng vĩ như có như không bao trùm quảng trường bên ngoài đại điện, trong ánh mắt mọi người tràn đầy kính sợ.

Có tiểu tu đi cùng trưởng bối đến, sau khi cảm nhận khí tức bao trùm không trung, thân thể đều không nhịn được run rẩy.

Đám đông tại chỗ thấy phản ứng của những tiểu bối này, lại không một ai lộ ra vẻ trào phúng.

Bởi vì mọi người trong lòng đều biết, những tiểu bối có thể được các Đại năng của mỗi nhà mang vào Bồng Lai, đều là những tồn tại được các nhà kỳ vọng cao, có thể coi là trụ cột tương lai của các tộc các nhà.

Nếu họ ở cảnh giới như những tiểu bối này, đều không chắc có thể làm tốt hơn những tiểu bối này, cho nên tự nhiên không khinh thường những tiểu bối này.

Chốc lát sau, những người đã thích ứng cũng chú ý đến bàn đá ở lối vào quảng trường.

Khi thấy bạc sách trên bàn, mắt mọi người đều sáng lên.

Không cần nói nhiều, phàm là người đã tham dự vài lần Thịnh hội Hồng Hoang đều biết nó dùng để làm gì.

Ngay sau đó, không đợi Thái Bạch Kim Tinh lên tiếng, vô số tu sĩ vội vàng đi về phía bàn đá ở hai bên lối vào.

Dù sao thì cũng là dâng lễ, nếu không có trọng bảo gì đặc biệt, thì đăng ký sớm chắc chắn tốt hơn nhiều so với việc để lại cuối cùng.

Tuy rằng mọi người biết dù có dâng lễ, ghi tên vào danh sách, Thánh nhân cũng sẽ không xem.

Dù sao Thánh nhân thông hiểu vạn sự vạn vật, vô sở bất tri, vô sở bất năng, nhất cử nhất động của mình đều nằm dưới sự chú thị của Thánh nhân.

Nhưng vạn nhất Thánh nhân hứng thú bất chợt, phân ra một tia tinh thần chú ý đến bên này, thì mình liền có khả năng được Thánh nhân ghi nhớ.

Dù cơ hội mong manh, mọi người vẫn chen chúc như kiến.

Đương nhiên, hành động của mọi người tuy nhanh chóng, nhưng vẫn không gây ra chút hỗn loạn nào.

Trong Hồng Hoang trật tự phân minh, ví dụ như những người đi trước đều là tu sĩ của các Đại tộc trong Hồng Hoang, còn đệ tử Thánh nhân thì không đi lẫn với những sinh linh Hồng Hoang này.

Hơn nữa, đại điện Thánh nhân chỉ cách đó gang tấc, trừ những tu sĩ ghét mình sống quá lâu, không ai dám buông thả ở đây.

Ngay cả những bên có hiềm khích, có thù oán, cũng chỉ im lặng tách ra, đi về phía các bàn đá khác nhau ở hai bên.

Thái Bạch Kim Tinh ở bên này nhìn hành động của mọi người, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên.

Nhanh chóng và có trật tự như vậy, nếu biết mọi người đang dâng lễ vật cho Thánh nhân thì không sao, nhưng nếu không biết thì còn tưởng những tu sĩ này đang cử hành nghi thức thần bí nào đó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh cũng dâng lên một tia cảm khái, nhưng ngay sau đó Thái Bạch Kim Tinh liền lắc đầu, bình phục lại ba động nội tâm.

Đúng lúc Thái Bạch Kim Tinh đang cảm khái, những tu sĩ hành động sớm nhất cũng đã đến trước bàn đá.

Dưới sự chú ý của người Nhân tộc, Long tộc và Thiên Đình phía sau bàn đá, các tu sĩ trước bàn đá cũng cẩn thận lấy ra lễ vật đã chuẩn bị, sau đó cung kính đặt lên bàn đá.

Chứng kiến trân bảo trên bàn, mấy người phía sau bàn đá không hề có chút động tác nào, chỉ liếc mắt nhìn một cái, một người trong số đó liền tự mình cầm lấy bạc sách bên cạnh.

Ngay khoảnh khắc người phía sau bàn cầm lấy bạc sách trên bàn, tên gọi của trân bảo trên bàn đá liền tự động xuất hiện trên bạc sách.

Ngay sau đó, mọi người tại chỗ liền nghe thấy tu sĩ cầm bạc sách kia lên tiếng nói: "Băng Phách tộc Bắc Minh, Tiên Thiên Thất Thải Tịnh Đế Tuyết Liên một đóa!" Nghe thấy thanh âm của tu sĩ phía sau bàn đá, trong lòng nhiều tu sĩ tại chỗ đều chấn động.

Mọi người thật sự không ngờ rằng một Đại tộc đến từ Bắc Minh lại có bá lực như vậy.

Phải biết rằng Tiên Thiên Thất Thải Tuyết Liên này là chí bảo của Băng Phách tộc, có trợ lực cực lớn đối với tu sĩ tu hành Đại Đạo Ngũ Hành Thủy.

Nếu có Đại La Kim Tiên tu hành đạo này mà có được một đóa Tiên Thiên Thải Tuyết Liên trưởng thành, có xác suất cực lớn có thể trực tiếp đột phá bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ là Tiên Thiên Thất Thải Tuyết Liên này sinh trưởng ở sâu trong Bắc Minh quanh năm bị khí cực hàn bao phủ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dễ dàng đặt chân đến, cũng chỉ có Băng Phách tộc Viễn Cổ cộng sinh với Tiên Thiên Thất Thải Tuyết Liên mới có thể có được.

Đương nhiên, ngay cả trong Băng Phách tộc cũng không có mấy đóa Tiên Thiên Thất Thải Tuyết Liên.

Tiên Thiên Thất Thải Tuyết Liên vốn đã không nhiều, huống hồ lại là Tịnh Đế Thất Thải Tuyết Liên, thậm chí có thể nói đóa Tịnh Đế Tiên Thiên Thất Thải Tuyết Liên này là đóa duy nhất của tộc này.

Thủ bút lớn như vậy tự nhiên khiến mọi người tại chỗ có chút kinh ngạc.

Nhưng còn chưa kịp để mọi người hoàn hồn, trên bàn đá bên cạnh cũng có tu sĩ đặt lễ vật lên bàn đá.

Theo lễ vật xuất hiện trên bàn đá, lại một thanh âm nữa vang lên bên tai mọi người: "U Linh tộc Cửu U, U Minh Thần Thủy một bình!" Nghe thấy đạo thanh âm này, các tu sĩ tại chỗ cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Phải biết rằng U Minh Thần Thủy là thần vật tư dưỡng linh hồn, uẩn dưỡng Nguyên thần.

Ngay cả một giọt cũng có thể khiến Nguyên thần của tu sĩ Đại La sắp sửa tan biến khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Trên bàn đá lại có đến cả một bình.

Dù đến giờ chỉ mới xuất hiện hai kiện trân bảo, nhưng đã khiến các tu sĩ tại chỗ có chút tê dại.

Dù sao thì những trọng bảo như vậy trong Hồng Hoang cũng chưa từng nghe qua mấy lần, bây giờ lại tùy tiện bày trên bàn.

Sự chênh lệch như vậy khiến mọi người cũng có chút bàng hoàng.

Mãi đến vài hơi thở sau, mọi người mới hoàn hồn trở lại, đến mức những thanh âm xuất hiện ở giữa cũng không nghe được bao nhiêu.

Đúng lúc mọi người phản ứng lại và nhìn về phía bàn đá một lần nữa, lại phát hiện trên bàn đá lại xuất hiện thêm vài kiện thiên tài địa bảo lấp lánh linh quang rực rỡ, hơn nữa Tiên Thiên Tịnh Đế Thất

Thải Tuyết Liên và U Minh Thần Thủy lúc trước cũng không hề bị cất đi. ...

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, mọi người tại chỗ cũng lập tức mở to mắt.

Mọi người thật sự không ngờ rằng, trong thời gian ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt này, trên bàn đá lại xuất hiện nhiều trân bảo khó gặp trong Hồng Hoang đến thế, hơn nữa những trân bảo trên bàn đá này còn không ngừng tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Bởi vì liên tục có sinh linh được mời tiến lên, lấy ra từng kiện linh vật đặt lên bàn đá.

Nhìn linh quang đủ màu sắc lấp lánh trên bàn đá, mọi người tại chỗ cũng không hẹn mà cùng nuốt một ngụm nước bọt.

Chiếc bàn đá tựa như kho báu này, thật sự khiến người ta có chút đỏ mắt.

Dù nhìn thấy thèm muốn, nhưng không một ai dám động tâm tư xấu, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ở đạo trường của Thánh nhân, lại có tâm tư cướp đoạt lễ vật dâng lên Thánh nhân, e rằng không phải là ông thọ ăn thuốc độc hay sao!

Chắc là sống quá chán rồi!

Nhưng khác với những sinh linh hoàn toàn bị trân bảo hấp dẫn, không ít tu sĩ tại chỗ nhìn linh bảo ngày càng nhiều trên bàn, trên mặt lại hiện lên một tia khó hiểu.

Chương 559

Vì sao tu sĩ phía sau bàn đá không thu những linh bảo này lại?

Phải biết rằng, một đám thiên tài địa bảo trên bàn có thuộc tính khác nhau, hữu thậm chí là tương sinh tương khắc, cứ đặt đơn giản như vậy, lẽ nào mấy người phía sau bàn đá không lo lắng những trân bảo này sẽ bị tổn hại bản nguyên nào đó?

Cùng với thời gian trôi qua, thiên tài địa bảo trên bàn đá ngày càng nhiều, những tu sĩ này cũng càng thêm khó hiểu.

Mãi cho đến khi nghe một Đại năng Chuẩn Thánh giải thích cho tiểu bối nhà mình, những người này mới hiểu ra.

Hóa ra chiếc bàn đá và bạc sách trước mắt này là một loại Tiên Thiên Linh bảo đặc biệt.

Tuy nói loại linh bảo này không hề có thuộc tính tấn công, nhưng lại có điểm độc đáo cực kỳ.

Giống như hai chiếc bàn đá trước mặt, nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng lại ẩn chứa pháp tắc không gian kỳ lạ.

Ánh sáng như có như không lóe sáng trên bề mặt chính là linh quang của giới tử không gian bên trong.

Có pháp tắc Tiên Thiên như vậy trong mình, đừng nói là đặt vài kiện thiên tài địa bảo, ngay cả dung nạp một phương thế giới vi hình cũng không thành vấn đề.

Những lễ vật mà các tu sĩ trên bàn dâng lên, nhìn có vẻ hỗn loạn vô chương, nhưng thực ra trong không gian linh bảo lại cách biệt rất xa, hơn nữa trong vô số thiên tài địa bảo còn có lực lượng pháp tắc độc hữu của Tiên Thiên Linh bảo ngăn cách, cho nên tự nhiên sẽ

không xảy ra xung đột linh nguyên liệu mà mọi người nghĩ.

Hai chiếc bàn đá đều huyền diệu như vậy, thì bạc sách đi kèm tự nhiên cũng có điểm thần kỳ không tầm thường.

Đừng thấy bạc sách trên bàn đá giống hệt thứ mà sinh linh bình thường sử dụng, nhưng lại ẩn chứa huyền cơ thâm ảo.

Trong đó cũng ẩn chứa pháp tắc Tiên Thiên đặc biệt, bất kể linh nguyên liệu trong Hồng Hoang chỉ cần rơi vào trên bàn đá, tên gọi liền có thể tự động hiển hóa trên bạc sách.

Đây cũng là lý do vì sao tu sĩ giữ sổ không cần nhìn linh bảo mà sinh linh dâng lên dù chỉ một lần, cũng không hề đặt bút, nhưng vẫn có thể ung dung gọi tên những thiên tài địa bảo này.

Loại linh bảo thần kỳ này không phải do Chu Du sở hữu, mà là do Thái Bạch Kim Tinh mang từ Thiên Đình đến.

Sở dĩ Thiên Đình tồn tại loại Tiên Thiên Linh bảo đặc biệt như vậy, cũng không phải do Yêu tộc để lại, mà là do Đạo Tổ Hồng Quân đã từng đặc biệt ban tặng cho Thiên Đế Hạo Thiên.

Phải biết rằng, Thiên Đình với tư cách là chính thống của Hồng Hoang, thống ngự chư thiên vạn giới, tự nhiên không thể thiếu việc tổ chức Thịnh hội.

Mà ngay cả Đại năng Chuẩn Thánh cũng không dám nói chắc chắn có thể nhận biết được vô số thiên tài địa bảo trong Hồng Hoang.

Hơn nữa, Thiên Đình cũng không thể sắp xếp Chuẩn Thánh liên tục làm công việc tiếp đãi và giám bảo.

Biết loại Tiên Thiên chi bảo này rất thích hợp với Thiên Đình, cho nên Đạo Tổ Hồng Quân sau ba lần giảng Đạo tại Tử Tiêu Cung, khi phân bảo đã đặc biệt không đặt nó lên Phân Bảo Nhai, mà là ban riêng cho Hạo Thiên.

Lần này, Hạo Thiên theo sự ủy thác của Chu Du, sắp xếp các Tiên thần Thiên Đình phụ trách công việc tiếp đón Thịnh hội Bồng Lai, cũng là sợ có chút sơ suất nào.

Không những phái toàn bộ tinh nhuệ của Thiên Đình ra, mà còn để Thái Bạch Kim Tinh đặc biệt đến bảo khố Thiên Đình một chuyến, chọn lựa vài kiện bảo vật có thể dùng được.

Hai chiếc bàn đá và bạc sách trước mắt mọi người chính là một trong số đó.

Hiểu rõ sự huyền diệu của chiếc bàn đá trước mắt, không ít tu sĩ lại một trận cảm khái, nơi Thánh nhân tọa lạc quả nhiên phi phàm.

Lần này quả thực đã mở rộng tầm mắt.

Chỉ là còn chưa kịp để mọi người nghĩ thêm, thanh âm của tu sĩ phía sau bàn đá lại vang lên: "Vu tộc, Tổ Vu huyết tinh mười viên!" "Yêu tộc, Yêu Linh ngọc tủy ba điều!" "A Tu La tộc, Phệ Hồn Linh Mộc một gốc!" ...

Khi tu sĩ phía sau bàn đá hô ra tên của Vu Yêu hai tộc, cũng đã thu hút ánh mắt của toàn bộ tu sĩ tại chỗ.

Phải biết rằng, sau Vu Yêu Đại Kiếp, Vu Yêu hai tộc liền ẩn mình một góc, rất ít khi xuất hiện trong Hồng Hoang.

Nhưng hai tộc với tư cách là chủng tộc đỉnh phong từng một thời của Hồng Hoang, dù sau Đại Kiếp thực lực chỉ còn một phần mười, cũng là tồn tại không thể xem thường trong Hồng Hoang.

Thế vô địch trước đây của hai tộc vẫn in sâu trong lòng vô số sinh linh Hồng Hoang.

Ngay cả khi danh tiếng ngày nay không còn như trước, nhưng một khi hai tộc xuất hiện, thì nhất định là trung tâm chú ý của mọi người.

Đối với Vu Yêu hai tộc, mọi người vẫn mang trong lòng sự kính sợ cực lớn.

Đừng thấy hai tộc phong quang không còn như trước, nhưng mọi người đều biết Vu Yêu hai tộc lúc này cũng không phải là thứ mình có thể khinh thường.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Có thể chấp chưởng Thiên Địa Hồng Hoang mấy nguyên hội, nội hàm của hai tộc sâu đến mức nào, mọi người đều có thể tưởng tượng được.

Ngay cả khi thực lực đại tổn, cũng không phải chủng tộc tầm thường có thể sánh bằng.

Thậm chí nói hai tộc bứt một sợi lông còn nhiều hơn toàn bộ gia sản của một số tiểu tộc cũng không phải là lời nói dối.

Huống hồ, đằng sau hai tộc còn có bóng dáng Thánh nhân, lại càng không ai dám tùy tiện trêu chọc.

Một đám sinh linh tại chỗ này tự nhiên đều hiểu rõ trong lòng, chỉ là nghe thấy tên của Vu Yêu hai tộc, mọi người tại chỗ vẫn không nhịn được có chút hư ảo.

Còn về việc tại sao Vu Yêu hai tộc cường đại như vậy lại không tiến lên dâng lễ vật ngay lập tức, đó là bởi vì những chủng tộc có địa vị như Vu Yêu hai tộc, căn bản không thèm tranh giành thứ tự với các chủng tộc tầm thường.

Hơn nữa, hai tộc còn có một chút tâm tư khác, đó chính là không hy vọng thu hút sự chú ý của Thánh nhân, cho nên mới không xuất hiện ngay lập tức.

Sau mấy Đại tộc Hồng Hoang, lại có vô số lễ vật được các tộc dâng lên.

Lúc này, mọi người tại chỗ nghe thanh âm của tu sĩ phía sau bàn đá không ngừng vang lên, trên mặt lại không hề có chút biến đổi, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

Không phải nói trong lòng mọi người không có ba động gì, mà là mọi người đã bị những trân bảo liên tiếp xuất hiện làm cho có chút vô cảm, thậm chí trong ánh mắt cũng không còn nhiều quang thái.

Mọi người cứ như vậy với vẻ mặt đờ đẫn nhìn trân bảo trên bàn đá ngày càng nhiều.

Và cùng với sự gia tăng của linh bảo trên bàn đá, các sinh linh dâng lễ vật cũng ngày càng nhiều.

Thấy mọi người tụ tập ở lối vào quảng trường, Thái Bạch Kim Tinh không chần chừ nữa, trực tiếp bay đến lối vào.

Đến trước mặt mọi người, Thái Bạch Kim Tinh nhìn mọi người với vẻ mặt mong đợi, trên mặt cũng lộ ra một tia hài lòng, sau đó trực tiếp nói với mọi người: "Kể từ khi chư vị Đạo hữu đã dâng lễ vật, vậy thì có thể có trật tự nhập tràng!" "Ghế ngồi trên quảng trường nhất trí với thiếp mời mà chư vị đang giữ, xin chư vị xem rõ!" "Thái Bạch ở đây chúc chư vị có thể đạt được ước nguyện!" Nghe thanh âm của Thái Bạch Kim Tinh, mọi người đều gật đầu đáp lời, sau đó đều chắp tay với Thái Bạch Kim Tinh để tỏ lòng cảm tạ.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy, cũng chắp tay đáp lại mọi người, sau đó giơ một tay ra, dẫn dắt mọi người đi vào quảng trường. ...

Chẳng bao lâu sau, mọi người liền theo bước chân của Thái Bạch Kim Tinh lục tục đi vào quảng trường.

Khi đến quảng trường, đập vào mắt chính là từng chiếc bàn ghế tinh mỹ được sắp xếp chỉnh tề, cùng với trân tu mỹ vị và tiên tửu giai nhưỡng trên bàn ghế.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, một đám sinh linh được mời cũng có chút hoảng hốt.

Chương 560

Tuy nói cách bố trí này không khác nhiều so với các Thịnh hội Hồng Hoang trước đây, nhưng lại hiển nhiên khiến mọi người cảm nhận được sự khác biệt.

Ngay sau đó, mọi người liền chú ý đến đài cao sừng sững ở phía trước nhất của quảng trường, cảm nhận khí tức uy nghiêm mà trang trọng bao trùm đài cao.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại vì sao vừa rồi lại có cảm giác như vậy, quả thực là cảm giác áp bách từ đài cao này quá lớn.

Nhìn mấy chiếc ngọc trác trên đài cao, biểu cảm của mọi người lập tức trở nên nghiêm túc.

Ngay cả khi lúc này phía sau ngọc trác không có bóng dáng nào xuất hiện, nhưng trong mắt mọi người vẫn tràn đầy kính sợ.

Điều này là bởi vì mọi người đều rõ ràng ngọc trác trên đài cao là biểu tượng của Thánh nhân, mỗi chiếc bàn đá ở đây đều đại diện cho một vị Thánh nhân.

Tuy rằng Thánh nhân chưa lâm phàm, mọi người cũng không dám có chút ý nghĩ bất kính nào.

Những người có thể được mời tham dự Bồng Lai Thịnh hội, tuyệt đối không phải là tồn tại ngu muội vô tri.

Những sinh linh như vậy cũng không thể được các Tiên thần Thiên Đình mời.

Mà những tu sĩ như vậy đương nhiên hiểu rõ đạo lý danh hiệu Thánh nhân không thể tùy tiện gọi.

Thánh nhân cùng Đạo tồn tại, vô sở bất tri, vô sở bất hiểu.

Khen ngợi Thánh nhân có thể Thánh nhân sẽ không có cảm ứng gì, nhưng nếu dám phỉ báng Thánh nhân, thì nhất định sẽ bị Thánh nhân cảm tri.

Kể từ khi có thể được Thiên Đình mời tham dự Bồng Lai Thịnh hội, thì nhất định là kiệt xuất trong Hồng Hoang.

Với tư cách là tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang, càng thấu hiểu uy năng của Thánh nhân, tự nhiên sẽ không có chút mạo phạm nào.

Đương nhiên, lúc này trong ánh mắt mọi người ngoài sự kính sợ và cẩn thận, còn có sự kỳ vọng vào Thịnh hội lần này.

Bởi vì mọi người đã phát hiện lúc này trên đài cao có đến chín chiếc ngọc trác.

Điều này đại diện cho điều gì thì không cần nói cũng rõ.

Phải biết rằng, nếu không phải đại sự, chư Thánh Hồng Hoang căn bản sẽ không cùng lúc xuất hiện.

Giống như không lâu trước đó, Thánh nhân Chúc Long chứng Đạo công thành.

Mà Thịnh hội lần này chư Thánh Hồng Hoang tề tụ, đủ để chứng minh sự long trọng của Bồng Lai Thịnh hội này, thu hoạch của mọi người tuyệt đối vượt xa dự kiến.

Nghĩ đến đây, mọi người cũng không khỏi có chút cảm khái, vẫn là Thánh nhân Chu Du, đích truyền của Đạo Tổ, nếu không làm sao mọi người có thể chứng kiến cảnh Thịnh như vậy, làm sao có thể có được tạo hóa vô thượng.

Chưa đợi một đám sinh linh được mời tiếp tục cảm khái, người của Nhân tộc và Long tộc trên quảng trường liền đến bên cạnh mọi người.

Cảm nhận sự thay đổi của khí tức bên cạnh, các sinh linh được mời cũng ngay lập tức hoàn hồn.

Khi nhìn thấy tu sĩ Nhân tộc hoặc Long tộc xuất hiện trước mặt, tự nhiên hiểu rằng những tu sĩ Nhân tộc hoặc Long tộc này là đến để dẫn mình vào chỗ ngồi.

Ngay sau đó, trên mặt mọi người cũng lộ ra một tia mỉm cười, chắp tay với tu sĩ Long tộc hoặc Nhân tộc đang dẫn đường trước mặt, rồi được dẫn đến chỗ ngồi của mình.

Đến chỗ ngồi của mình, mọi người cũng ngay lập tức nhìn sang trái phải.

Khi thấy những gương mặt quen thuộc, mọi người cũng đều bắt đầu hàn huyên.

Lúc này, một đám Thánh nhân và các Đại năng đỉnh cao Hồng Hoang đều chưa xuất hiện, mọi người tự nhiên không cần quá gò bó.

Và theo các sinh linh được mời lục tục đến quảng trường, bầu không khí trên quảng trường cũng trở nên náo nhiệt.

Trong những lời hàn huyên của mọi người, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Khi tất cả sinh linh được mời đã lần lượt an vị, Thái Bạch Kim Tinh, với tư cách chủ trì, cũng ngay lập tức bắt đầu hành động.

Chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh tay cầm phất trần, bay đến bên dưới đài cao của quảng trường.

Lúc này, mọi người trên quảng trường cũng đều chú ý đến thân ảnh của Thái Bạch Kim Tinh.

Khi Thái Bạch Kim Tinh đến bên dưới đài cao, quảng trường cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Nhưng đúng lúc mọi người dừng hàn huyên, nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh, lại cũng phát hiện ra mấy đạo thân ảnh đang ngồi gần đài cao.

Những thân ảnh này khuôn mặt bị từng lớp quang mang thần bí bao phủ, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo thật của họ.

Tuy chỉ tĩnh lặng ngồi ở đó, nhưng khí tức tản ra lại cực kỳ cường đại, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Đương nhiên, có tu sĩ quen thuộc với các Đại năng Hồng Hoang cũng ngay lập tức nhận ra thân phận của mấy người.

Mấy đạo thân ảnh đang ngồi dưới đài cao, chính là Hạo Thiên, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Phục Hy và một đám Đại năng đỉnh cao Hồng Hoang khác.

Nhìn mấy đạo thân ảnh này, mọi người tại chỗ cũng vội vàng thu liễm tâm tư, sau đó từng người từng người biểu cảm cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, thậm chí không dám thở mạnh.

Bởi vì mọi người đều biết, những tồn tại đỉnh cao Hồng Hoang cận kề Thánh nhân này đã hiện thân, thì Thánh nhân lâm phàm cũng không còn lâu nữa.

Ánh mắt quay lại thân Thái Bạch Kim Tinh dưới đài cao.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh thấy phản ứng của mọi người tại chỗ, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, sau đó dưới sự chú ý của mọi người tại chỗ, chắp tay với mấy đạo thân ảnh gần đài cao.

Hạo Thiên và mấy người khác cũng gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy, mới phẩy phất trần, sau đó quay người, vẻ mặt nghiêm túc nói với quảng trường: "Chư vị, xin hãy đứng dậy cung nghênh Thánh nhân!" Lúc này, mọi người tại chỗ nghe

thấy thanh âm của Thái Bạch Kim Tinh, cũng đều đứng dậy, cúi người hành lễ về phía đài cao.

Ngay cả Phục Hy và Trấn Nguyên Tử cùng những Chí Thánh khác cũng không ngoại lệ.

Và cùng với thanh âm của Thái Bạch Kim Tinh vang lên, uy áp vô tận lập tức xuất hiện trên quảng trường.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ quảng trường dường như đông cứng lại, thân hình của mọi người tại chỗ cũng bị uy áp này giam cầm chặt chẽ, chỉ có đôi mắt còn có thể khẽ chuyển động.

Đương nhiên, những Chí Thánh như Trấn Nguyên Tử tự nhiên sẽ không bị uy áp giam cầm như các tu sĩ bình thường tại chỗ, nhưng cũng ít nhiều có chút không thoải mái, thực lực bản thân cũng bị hạn chế phần lớn.

Cảnh giới Chí Thánh tuy chỉ cách Thánh nhân nửa bước, nhưng nửa bước này chính là khoảng cách giữa trời và đất.

Đạo uy áp trên sân dường như hữu hình, đè ép chúng sinh tại chỗ đến mức không thở nổi.

Thậm chí có một số sinh linh tu vi hơi thấp, đã mặt mày đỏ ửng, dường như giây tiếp theo sẽ trực tiếp ngất xỉu.

Cảm nhận uy áp nồng liệt xuất hiện quanh thân, trong mắt mọi người tràn đầy kính sợ.

Chương 561

Đúng lúc mọi người cảm thấy mình đã sắp không chống đỡ nổi, uy áp bao quanh thân cũng đột nhiên lỏng ra, sau đó từ từ tiêu tán.

Cảm nhận sự thay đổi của uy áp, mọi người tại chỗ cũng như trút được gánh nặng, thở dốc từng ngụm lớn, ánh mắt nhìn về phía đài cao cũng mang theo chút e ngại.

Đến khi đạo uy áp trên sân hoàn toàn tiêu tán, từng đạo thân ảnh cũng từ từ xuất hiện trên đài cao.

Những thân ảnh này có người thì tường thụy bao quanh thân, có người thì tử khí bốc lên, có người thì phía sau hiển hiện tượng mây lên mây xuống.

Tuy dị tượng khác nhau, nhưng đều vĩ ngạn vô cùng, tản ra khí tức khiến người ta nghẹt thở.

Dưới ánh mắt kính sợ của mọi người tại chỗ, thân ảnh Thánh nhân trên đài cao cũng dần dần rõ ràng.

Dung mạo cụ thể của Thánh nhân tự nhiên cũng không thể nhìn rõ.

Lúc này, mọi người chỉ thấy những đường nét như ẩn như hiện, xuyên qua dung mạo mơ hồ ấy cảm nhận được chân ý Đại Đạo vô tận ẩn chứa.

Cùng với thân ảnh Thánh nhân hoàn toàn hiển hóa, một đám sinh linh tại chỗ cũng đều cúi người hành lễ về phía đài cao.

Trong khi cúi người, miệng cũng đồng thanh cất tiếng: “Chúng con cung nghênh Thánh nhân!” “Chúng con cung nghênh Thánh nhân!” ...

Nghe thanh âm của mọi người trên quảng trường, trên mặt chư vị Thánh nhân trên đài cao không hề có chút biến đổi.

Sắc mặt mấy người bình tĩnh như nước, ánh mắt sâu thẳm như vực thẳm, dường như mọi thứ xung quanh xảy ra đều không liên quan đến họ.

Chỉ là ánh mắt quét qua thân Thái Bạch Kim Tinh dưới đài cao thì hơi dừng lại một chút, tiếp đó mấy người liền an vị vào ngọc tọa trên đài cao.

Cảm nhận ánh mắt của Thánh nhân trên đài cao, Thái Bạch Kim Tinh cũng lập tức chấn động.

Chỉ là còn chưa đợi Thái Bạch Kim Tinh suy nghĩ sâu xa, một thanh âm uy nghiêm cũng lập tức vang lên: "Các ngươi miễn lễ!" Nghe thấy thanh âm quen thuộc này, mọi người tại chỗ ngay lập tức phản ứng lại.

Đây là thanh âm của Thái Thanh Thánh nhân Lão Tử.

Với tư cách là tồn tại có thực lực mạnh nhất trong chư vị Thánh nhân tại chỗ, Thái Thanh Thánh nhân lên tiếng cũng là điều đương nhiên.

Đợi đến khi Thánh âm của Thái Thanh Thánh nhân lắng xuống, mọi người tại chỗ mới chậm rãi đứng thẳng người dậy, sau đó đồng loạt hướng về phía đài cao mà hô: "Đa tạ Thánh nhân!" "Đa tạ Thánh nhân!" Chúng sinh tại chỗ đồng thanh phát tiếng, thanh âm cũng vang vọng khắp quảng trường, lâu mãi không thể bình tĩnh.

Mãi đến chốc lát sau, quảng trường mới khôi phục lại sự yên tĩnh như trước, mọi người cũng lại tập trung ánh mắt về phía đài cao.

Lúc này, mọi người tại chỗ mặt mày thành kính, trong ánh mắt nhìn về phía ngọc tọa trên đài cao cũng tràn đầy kính sợ.

Ánh mắt mọi người đặt trên đài cao, khi nhìn rõ thứ tự ngồi của Thánh nhân trên đài cao, lại phát hiện chiếc ngọc tọa ở giữa trống

không, còn những chiếc ngọc tọa còn lại đều đã có thân ảnh xuất hiện.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, dù là mọi người tại chỗ hay chư vị Thánh nhân trên đài cao đều không có chút dị dạng nào.

Bởi vì mọi người đều biết chủ nhân của chiếc ngọc tọa này chính là Bồng Lai chi chủ, Thánh nhân Chu Du.

Là chủ nhà, lại là tồn tại có địa vị cao nhất trong Thánh nhân, Chu Du xuất hiện cuối cùng để chốt hạ, điều này không một ai có ý kiến phản đối.

Ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng vậy.

Dù sao thì, trừ Chúc Long ra, mấy vị Thánh nhân còn lại bất kể trường hợp nào cũng đều phải tôn xưng Chu Du một tiếng Sư huynh.

Đối với thực lực của vị Sư huynh tiện nghi này, một đám Thánh nhân cũng đã thể hội sâu sắc, đương nhiên sẽ không có dị nghị gì.

Còn Thái Bạch Kim Tinh bên này, thấy trường diện đã yên tĩnh trở lại, cũng lại lần nữa bắt đầu hành động.

Chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh trên đài cao khẽ quay người, chắp tay với mấy vị Thánh nhân trên đài cao mà nói: "Thánh nhân lâm phàm, Thịnh hội càng thêm vài phần quang huy!" "Thái Bạch có được cơ hội chủ trì Thịnh hội này, nghênh đón chư vị Thánh nhân, cũng là vinh dự cả đời!" Nghe thanh âm của Thái Bạch Kim Tinh, chư vị Thánh nhân trên đài không hề lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh, để tỏ sự công nhận đối với vai trò chủ trì này của Thái Bạch Kim Tinh.

Chúc Long trong số các Thánh nhân thì mặt mày tràn đầy nụ cười, trong ánh mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh tràn đầy vẻ tán thưởng, hiển nhiên là vô cùng hài lòng với Thái Bạch Kim Tinh.

Nói đi cũng phải nói lại, trong Hồng Hoang, các Đại năng có thực

lực cường hoành thì dễ tìm, nhưng những Đại năng bát diện linh lung, trường tụ thiện vũ như Thái Bạch Kim Tinh lại cực kỳ khó kiếm, thậm chí có thể nói là hiếm có vô cùng.

Người như Thái Bạch Kim Tinh có liên hệ với các tộc trong Hồng Hoang, và mối quan hệ đó lại không tệ, bản thân đã không nhiều.

Thêm vào đó là giới hạn của cảnh giới Chuẩn Thánh và tính chính thống của thân phận, Thái Bạch Kim Tinh lại càng ít tu sĩ có thể sánh bằng.

Cho nên, đếm đi đếm lại, cuối cùng cũng chỉ có một mình Thái Bạch Kim Tinh là phù hợp.

Thực ra còn một người thân phận, địa vị, cảnh giới đều không thua kém Thái Bạch Kim Tinh, thậm chí thân phận địa vị còn mạnh hơn Thái Bạch Kim Tinh một bậc, người này chính là Hồng Vân, lão hảo nhân Hồng Hoang từng một thời.

Luận về mối quan hệ, danh tiếng của Hồng Vân khắp Hồng Hoang đều biết.

Hiện nay, vô số tiểu tộc Hồng Hoang còn tồn tại ít nhiều đều từng chịu ơn huệ của Hồng Vân.

Các Đại tộc Hồng Hoang cũng đều kiêng kỵ Nhân tộc và Chu Du phía sau Hồng Vân, không dám có chút gây khó dễ nào, so với mối liên hệ của Thái Bạch Kim Tinh với các tộc Hồng Hoang thì mạnh hơn rất nhiều.

Luận về thực lực, hiện nay Hồng Vân đã là cảnh giới Chí Thánh, tìm thấy con đường chứng Đạo, là độc nhất vô nhị dưới Thánh nhân, mạnh hơn Thái Bạch Kim Tinh vừa mới nhập cảnh giới Chuẩn Thánh không chỉ một bậc, thậm chí có thể nói là khác biệt một trời một vực.

Luận về thân phận, Hồng Vân trước khi chuyển thế là Tiên Thiên

chi khí hóa hình, là hảo hữu của Thánh nhân Chu Du, Chí Thánh Trấn Nguyên Tử, cũng là một trong Tử Tiêu Tam Thiên Khách.

Khi nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung lại càng được Đạo Tổ Hồng Quân ưu ái, độc đắc một phần Hồng Mông Tử Khí, khí vận có thể nói là nghịch thiên.

Ngay cả sau khi chuyển thế cũng là Nhân tộc Văn Tổ, sáng tạo ra chữ viết cho Nhân tộc, có cống hiến cực lớn đối với Nhân tộc.

Bất kể trước khi chuyển thế hay sau khi chuyển thế, thân phận đều cực kỳ tôn quý.

Hơn nữa, sau khi chuyển thế mối quan hệ với Chu Du lại tiến thêm một bước.

Mà Thái Bạch Kim Tinh tuy cá nhân khá xuất sắc, nhưng lại là người của Thiên Đình.

Nói rằng thân phận Thiên Đình của Thái Bạch Kim Tinh cũng không hề kém cạnh, dù sao Thiên Đình cũng là chính thống của Hồng Hoang do Thiên Đạo định ra.

Chỉ là Thịnh hội Bồng Lai nói cho cùng là do Chu Du tổ chức, Thái Bạch Kim Tinh với tư cách là người của Thiên Đình, mối quan hệ với Bồng Lai và Chu Du lại còn cách một tầng nữa, tự nhiên không thể so sánh với Hồng Vân.

Nói nhiều như vậy, không nghi ngờ gì là để chứng minh Hồng Vân bất kể thân phận, địa vị hay thực lực so với Thái Bạch Kim Tinh đều có ưu thế không thể sánh bằng.

Theo lý mà nói, người chủ trì Thịnh hội lần này không ai khác ngoài Hồng Vân.

Nhưng cuối cùng lại là Thái Bạch Kim Tinh làm chủ trì.

Sở dĩ như vậy, điều này không thể không nói đến nhược điểm của Hồng Vân.

Tính cách của Hồng Vân tùy tính, phóng khoáng, đối với một số việc nhỏ nhặt thường không mấy để tâm.

Mặc dù có nhiều ưu thế, nhưng duy nhất không có được sự linh hoạt, chu đáo trong mọi việc như Thái Bạch Kim Tinh.

Chương 562

Hơn nữa, Hồng Vân cũng không có nhiều kinh nghiệm như Thái Bạch Kim Tinh.

Và đây chính là lý do Thái Bạch Kim Tinh làm chủ trì.

Ánh mắt quay trở lại Thái Bạch Kim Tinh.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh thấy phản ứng của chư vị Thánh nhân, trong lòng cũng ít nhiều dâng lên ba động.

Có thể được một đám Thánh nhân công nhận, Thái Bạch Kim Tinh ít nhiều có chút kích động, đặc biệt là khi thấy biểu hiện của Chúc Long, suýt chút nữa khiến Thái Bạch Kim Tinh mắt lóe ra kim tinh.

Phải biết rằng, Thái Bạch Kim Tinh có thể thành tựu cảnh giới Chuẩn Thánh, chính là do Chu Du thành toàn, cho nên đối với Chu Du vô cùng sùng kính.

Lần này được Chúc Long hài lòng không nghi ngờ gì khiến Thái Bạch Kim Tinh vô cùng hưng phấn, bởi vì Thái Bạch Kim Tinh biết điều này có nghĩa là mối quan hệ của mình với Bồng Lai tiến thêm một bước.

Đối với khát cầu đề thăng cảnh giới tuy không còn mạnh mẽ như vậy, nhưng với tư cách là tu sĩ Hồng Hoang, Thái Bạch Kim Tinh làm sao có thể không có kỳ vọng.

Mà có liên hệ với Bồng Lai, việc đề thăng cảnh giới cũng chỉ là chuyện dễ dàng.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc tu hành trong Tiên cảnh Bồng Lai, đã có thể giúp Thái Bạch Kim Tinh tiết kiệm vô tận tuế nguyệt khổ tu, huống hồ còn có Thánh nhân chỉ điểm.

Chân truyền một câu nói, giả truyền vạn quyển thư.

Có thể được Thánh nhân chỉ điểm, con đường tu hành có thể nói là một đường bằng phẳng.

Như vậy, Thái Bạch Kim Tinh làm sao có thể không hưng phấn.

Nhìn phản ứng của Thánh nhân trên đài, Thái Bạch Kim Tinh cũng vội vàng hít sâu một hơi, lúc này mới tạm thời bình phục tâm trạng kích động.

Vài hơi thở sau, Thái Bạch Kim Tinh mới trở lại trạng thái bình tĩnh như ban đầu.

Đợi đến khi trong lòng khôi phục yên tĩnh, Thái Bạch Kim Tinh lại quay người đối mặt với mọi người tại chỗ.

Dưới sự chú ý của mọi người tại chỗ, Thái Bạch Kim Tinh cực kỳ bình tĩnh tiến lên một bước, sau đó nói với mọi người: "Chư vị, thời cơ đã đến, Bồng Lai Thịnh hội lập tức bắt đầu!" "Chúng ta cùng nhau cung nghênh Bồng Lai chi chủ, đích truyền Đạo Tổ, Thánh nhân Chu Du!" Chư vị chúng nhân tại tràng nghe lời Thái Bạch Kim Tinh, thần sắc nhất thời chấn động, lập tức trở nên nghiêm túc.

Ngay sau đó, mọi người nhanh chóng đứng dậy từ chỗ ngồi, bắt đầu chỉnh trang y phục cho đến khi không còn một nếp nhăn, mới dừng lại động tác.

Bồng Lai Thịnh Hội sắp có Thánh nhân giáng lâm, một chúng sinh linh được mời tự nhiên không dám có chút nào khinh thị, từng người thẳng lưng, ánh mắt nhìn về Bồng Lai Đại Điện tràn đầy mong đợi.

Còn trên đài cao, chư vị Thánh nhân nghe thấy tiếng Thái Bạch Kim Tinh, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc.

Mặc kệ trên đài mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đối với Chu Du, vị Đại sư huynh tiện nghi này có suy nghĩ gì, lúc này cũng không dám có

chút nào thất lễ.

Dù sao, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này coi trọng nhất chính là thể diện, nếu vô duyên vô cớ thất lễ, e rằng đến cuối cùng sẽ mất hết nhan diện trước mặt mọi người.

Đối với tính tình của Chu Du, mấy người này trong lòng đều rõ như gương, tự nhiên sẽ không tự đào hố chôn mình vào lúc này.

Đợi đến khi tất cả sinh linh được mời trên quảng trường đều đã đứng dậy, mấy vị Thánh nhân trên đài cao cũng chậm rãi đứng lên khỏi ngọc tọa, thần tình trang trọng nhìn về Bồng Lai Đại Điện phía sau quảng trường.

Cùng với âm thanh của Thái Bạch Kim Tinh hoàn toàn biến mất, Bồng Lai Đại Điện phía sau quảng trường cũng biến hóa trong nháy mắt.

Dưới sự chú mục của chúng nhân tại tràng, Bồng Lai Đại Điện vốn dĩ mộc mạc không chút hoa lệ, vô cùng nội liễm, giờ phút này lại được bao phủ bởi một tầng huyền quang lộng lẫy.

Trong huyền quang, vô số phù văn Đại Đạo thần bí lưu chuyển không ngừng, tản ra một trận khí tức cổ lão và vĩ ngạn.

Thấy Bồng Lai Đại Điện biến hóa, mọi người trên quảng trường đều trợn tròn mắt, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Song còn chưa đợi mọi người kịp định thần, Đại Điện lại có biến hóa mới.

Ngay sau đó, mọi người thấy huyền quang bên ngoài Bồng Lai Đại Điện giống như dòng chảy linh hoạt, theo hoa văn bên ngoài Đại Điện chậm rãi lưu chuyển.

Ánh sáng chiếu đến đâu, hoa văn trên Đại Điện dường như sống dậy, dưới sự gia trì của phù văn Đại Đạo, bắt đầu phát ra ánh sáng

bảy màu rực rỡ, khiến ánh mắt của mọi người tại tràng đều phải nheo lại.

Cũng chính vào lúc mọi người đang bị dị tượng bên ngoài Đại Điện chấn kinh, Bồng Lai Đại Điện đang đóng chặt cũng trong khoảnh khắc này mở toang ra.

Cùng với Bồng Lai Đại Điện đột ngột mở ra, một cổ khí thế bàng bạc cũng ập thẳng vào mặt mọi người trên quảng trường.

Đợi đến khi cổ khí thế bàng bạc này xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ mới kịp phản ứng, dồn dập hướng ánh mắt vào trong Đại Điện, muốn được tận mắt chứng kiến bóng dáng Thánh nhân ngay lập tức.

Nhưng ngay khi mọi người tràn đầy mong đợi chờ Thánh nhân xuất hiện, trong Đại Điện lại xuất hiện một cảnh tượng khiến mọi người kinh hãi.

Dưới ánh mắt của vô số sinh linh tại tràng, vô số thân ảnh xếp thành hai hàng, trong nháy mắt từ trong Đại Điện bước ra.

Lúc đầu mọi người thấy những thân ảnh này xuất hiện trong Đại Điện còn không cảm thấy có gì bất thường, dù sao Thánh nhân xuất tràng có chút bài trí cũng là lẽ đương nhiên.

Chỉ có mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trên đài cao trong khoảnh khắc những thân ảnh này xuất hiện đã nhận ra điểm bất thường, dồn dập nhíu mày.

Đợi đến khi những thân ảnh này từ trong Đại Điện xuất hiện bên ngoài, mọi người tại tràng mới phát hiện ra điểm không đúng.

Khi mọi người nhìn kỹ, mới nhận ra những thân ảnh bước ra từ Đại Điện đều là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cảm nhận được mấy vạn đạo khí tức Chuẩn Thánh trước Đại

Điện, mọi người tại tràng đều trực tiếp ngây tại chỗ, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Phải biết rằng, trước đó việc mấy vạn vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong xuất hiện trên cầu vồng đã đủ khiến mọi người kinh ngạc lắm rồi.

Chỉ là lúc đó mọi người dù có chút cảm khái, nhưng trong lòng vẫn có thể chấp nhận, dù sao Nhân tộc và Long tộc có nội tình thâm hậu, tụ tập nhiều Đại La đỉnh phong như vậy cũng không phải chuyện gì khó khăn!

Nhưng giờ đây, mấy vạn vị Chuẩn Thánh xuất hiện trước mắt mọi người thật sự khiến họ vô cùng chấn động, nhất thời khó mà tin được, càng khó mà chấp nhận.

Phải biết rằng, trên quảng trường rộng lớn, số Chuẩn Thánh được mời đến tham dự Thịnh Hội cũng chỉ có hơn mấy vạn vị.

Làm sao mọi người có thể ngờ rằng trong Bồng Lai lại có số lượng Chuẩn Thánh Đại Năng kinh khủng đến vậy?

Nhưng khí tức xuất hiện trong cảm nhận của mọi người lại không hề sai sót chút nào, điều này không nghi ngờ gì nữa đã khiến mọi người rơi vào trạng thái tự hoài nghi.

Ngay sau đó, quảng trường vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào: "Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi, đây, đây đều là Chuẩn Thánh sao?" "Sao lại có nhiều Chuẩn Thánh Đại Năng như vậy?" "Vì sao Hồng Hoang không có chút tin tức nào?" "Biết Bồng Lai Tiên Cảnh nội tình kinh người, nhưng nhiều Chuẩn Thánh như vậy cũng không nên có chứ!" "Nhiều Chuẩn Thánh Đại Năng như vậy vì sao chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang?" …..

Đợi sau một khắc, trong Bồng Lai Đại Điện không còn thân ảnh

nào xuất hiện, mọi người trên quảng trường mới bắt đầu chấp nhận hiện thực này, nhìn mấy vạn Chuẩn Thánh đứng chỉnh tề bên ngoài Bồng Lai Đại Điện, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Tuy nói rằng lúc này Thiên Địa Hồng Hoang, Chuẩn Thánh Đại Năng đã không còn hiếm hoi như thời Vu Yêu, nhưng Chuẩn Thánh cũng không phải tùy tiện mà gặp.

Cho dù có Đại Đạo do Đạo Tổ truyền cùng pháp môn do chư vị Thiên Đạo Thánh nhân truyền, lại thêm bao năm tháng dài không có đại loạn, Chuẩn Thánh Đại Năng như măng mọc sau mưa xuất hiện không ngừng, nhưng toàn bộ Hồng Hoang đến bây giờ cũng chỉ có hơn mười vạn mà thôi.

Giờ đây, trong Bồng Lai, cộng thêm các tộc Chuẩn Thánh tham dự Thịnh Hội, đã xuất hiện gần ba vạn Chuẩn Thánh.

Điều này làm sao không khiến mọi người kinh ngạc và chấn động?

Chương 563

Cùng với việc mọi người định thần lại, tiếng kinh thán nối tiếp nhau vang lên: "Thật, thật không hổ danh Bồng Lai Tiên Cảnh, Đạo trường của Thánh nhân, lại có thể tạo ra nhiều Chuẩn Thánh Đại Năng đến vậy!" "Hiện nay số lượng Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang cũng chỉ có hơn mười vạn, trong Bồng Lai lại có số lượng lớn như vậy, nội tình Bồng Lai thật sự khủng bố đến mức này!" "Ta thấy trong số các Đạo hữu này không có khuôn mặt quen thuộc, hẳn là đã tấn thăng trong Bồng Lai, thuộc về Bồng Lai nhất mạch.

Nếu như cộng thêm Tổ Miếu Nhân tộc, Đông Hải Long Cung, thì số lượng Chuẩn Thánh e rằng phải chiếm một phần ba Hồng Hoang rồi!" "Như vậy, như vậy mới là chân chính Thiên Địa Nhân vật chính!" …..

Những lời bàn tán của mọi người trên quảng trường cũng lập tức lọt vào tai chư vị Thánh nhân trên đài cao.

Nghe mọi người từ nghi ngờ đến cảm khái, mấy vị Thánh nhân trên đài cao đều mang sắc mặt khác nhau.

Trong đó Nữ Oa và Hậu Thổ sắc mặt bình tĩnh, không có gì bất thường.

Chúc Long tràn đầy mừng rỡ, vẻ mặt đắc ý.

Còn lại Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân thì mặt lộ vẻ khổ sở, cau mày thật chặt.

Phải biết rằng, trước đó khi vừa thấy Bồng Lai Tiên Cảnh, mấy người này còn cùng nhau cảm khái rằng một Tiên Cảnh như Bồng Lai, e rằng có thể tạo ra không ít Chuẩn Thánh.

Nhưng mấy người này dù thế nào cũng không thể ngờ rằng trong Bồng Lai đã có nhiều Chuẩn Thánh như vậy.

Là Thiên Đạo Thánh nhân, mấy người này rất rõ ràng, với nội tình của Bồng Lai, bồi dưỡng Chuẩn Thánh không có vấn đề gì, nhưng muốn bồi dưỡng ra nhiều Chuẩn Thánh như vậy thì tuyệt đối không thể.

Nội tình của Bồng Lai dù có thâm hậu đến đâu cũng không thể so sánh với Hồng Hoang, vì vậy đây cũng là lý do vì sao khi mấy vạn Chuẩn Thánh xuất hiện, phản ứng của mấy người này lại bất thường đến vậy.

Đương nhiên, lúc này mấy người họ đã không còn bận tâm suy nghĩ những chuyện đó nữa, bởi vì dù thế nào đi nữa, hơn vạn Chuẩn Thánh này đã xuất hiện trong mắt họ.

Còn về việc vì sao mấy người này lại mang vẻ mặt sầu khổ, thì không thể không nói đến sự thay đổi cục diện Hồng Hoang do những Chuẩn Thánh này mang lại. …..

Hiện nay, cùng với việc chư vị Thiên Đạo Thánh nhân liên tiếp chứng Đạo, toàn bộ Thiên Địa Hồng Hoang cũng ngày càng viên mãn, có thể nói đã bước vào thời kỳ mở rộng nhanh chóng.

Mỗi lúc mỗi khắc, lượng lớn linh khí từ Hỗn Độn bị thôn phệ kéo đến, khiến thế giới Hồng Hoang cũng ngày càng rộng lớn.

Và Thiên Đạo Hồng Hoang lúc này cũng cùng với Thiên Địa Hồng Hoang không ngừng mở rộng mà ngày càng cường thịnh, không còn như kiếp trước của Chu Du, nguyên bản bị tổn hại nặng nề, hoàn toàn cắt đứt con đường tấn thăng.

Thiên Đạo cường đại như vậy, sự kiềm chế đối với chư vị Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên cũng ngày càng rõ ràng, và điều này cũng

dẫn đến một hậu quả quan trọng: Vào lúc này trong Hồng Hoang, Thánh nhân căn bản không thể tùy tiện ra tay!

Bởi vì một khi ra tay, sẽ bị Thiên Đạo coi là trái ý chí của nó, từ đó chịu sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Phải biết rằng lực lượng của Thánh nhân phi thường to lớn, có tính chất hủy diệt đối với Thiên Địa Hồng Hoang, vì vậy Thiên Đạo Hồng Hoang cũng có sự hạn chế và ràng buộc cực lớn đối với Thánh nhân.

Với tiền đề này, những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng chỉ có thể là lực lượng uy hiếp ở cấp chiến lược.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Thánh nhân không thể ra tay, nếu thực sự có người chọc giận những tồn tại này, Thánh nhân cũng không tiếc hy sinh một chút Khí vận.

Chỉ là bất đắc dĩ, những Thiên Đạo Thánh nhân này không muốn từ bỏ Khí vận mà họ dựa vào để tồn tại.

Thánh nhân không thể tùy tiện ra tay, vậy thì Chuẩn Thánh Đại Năng dưới Thánh nhân liền trở thành lực lượng quyết định cục diện Thiên Địa Hồng Hoang.

Trước Bồng Lai Thịnh Hội, số lượng Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang tuy có tăng giảm, nhưng số lượng đều không có biến hóa quá lớn, cục diện Hồng Hoang tự nhiên cũng không có nhiều biến động.

Lúc này, hơn vạn Chuẩn Thánh Đại Năng trong Bồng Lai xuất hiện, cục diện Hồng Hoang tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, so với trước kia cũng đã có sự thay đổi cực lớn.

Nhân tộc và Long tộc trước kia tuy là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, có thể dễ dàng nghiền ép các tộc khác trong Hồng Hoang, nhưng cũng không thể dựa vào sức mạnh của một tộc mà

chống lại toàn bộ Hồng Hoang.

Giờ đây, có hơn vạn Chuẩn Thánh Đại Năng này, toàn bộ lực lượng Nhân tộc có thể sánh ngang với lực lượng hợp lực của các gia tộc Hồng Hoang.

Biến cố như vậy cũng khiến những mưu đồ của các Thiên Đạo Thánh nhân đổ sông đổ bể, và đây chính là lý do vì sao mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trên đài cao lại sầu khổ đến vậy.

Cho dù mấy người này có không muốn chấp nhận đến mấy, cũng không có cách nào trốn tránh hiện thực.

Hiện tại mấy vị Thánh nhân này đã không còn nhiều đường lùi.

Họ chỉ có thể hành động trong phạm vi cực kỳ hạn chế.

Nói phóng đại một chút, bây giờ những Thiên Đạo Thánh nhân này thậm chí không có cơ hội đồng quy vu tận với Thiên Địa Hồng Hoang.

Như đã nói trước đó, Thiên Đạo Hồng Hoang bây giờ không như kiếp trước, những lần mở rộng đã khiến Thiên Địa Hồng Hoang ổn định đến cực điểm, nguyên bản cũng cường hoành đến cực hạn.

Ngay cả khi không có Chu Du trông nom, những Thiên Đạo Thánh nhân này cũng không thể làm hại đến nguyên bản Hồng Hoang, càng đừng nói đến việc ảnh hưởng đến sự mở rộng của Hồng Hoang.

Thêm vào đó, với ảnh hưởng của Thiên Đạo Hồng Hoang, thậm chí có khả năng khi những Thiên Đạo Thánh nhân này nảy sinh ý nghĩ như vậy, sẽ bị Thiên Đạo Hồng Hoang trực tiếp cấm cố, muốn chết cũng không được.

Đã đến nước này, những Thiên Đạo Thánh nhân này tự nhiên không thể nở nụ cười.

Đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân có tâm tư câu nệ, không

cam chịu dưới người, ngoài việc phải cân nhắc cách thay đổi mưu đồ, còn có một chuyện cấp bách không thể trì hoãn, đó chính là tìm hiểu vì sao Bồng Lai lại xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh đến vậy.

Ban đầu mấy người này tuy tình cảnh không tốt, nhưng cũng không quá bận tâm.

Giờ đây, việc Bồng Lai xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy đã khiến mấy người này có chút luống cuống tay chân.

Vạn nhất lại xuất hiện nhiều Chuẩn Thánh như vậy nữa, thì mấy người họ có thể trực tiếp đoạn tuyệt những niệm tưởng trong lòng.

Chúng sinh Hồng Hoang không ai không biết, không ai không rõ, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh có thể thành tựu Hỗn Nguyên, cho dù hy vọng mong manh, nhưng cũng không phải là không có một tia hy vọng.

Nếu có tu sĩ Chuẩn Thánh không ngừng dũng mãnh xuất hiện, với cơ số lớn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có Hỗn Nguyên Đại La mới chứng Đạo thành công.

Đến lúc đó, những Thiên Đạo Thánh nhân này e rằng sẽ thành vô danh tiểu tốt, đâu còn vẻ phong quang như hiện tại.

Mặc dù Thiên Đạo Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La có bản chất khác nhau, Thiên Đạo Thánh nhân có thể mượn lực lượng Khí vận Thiên Đạo, còn Hỗn Nguyên Đại La chỉ có thể dựa vào cảm ngộ của bản thân, nhưng đối với sinh linh Hồng Hoang thì không có gì khác biệt, đều là Thánh nhân như nhau.

Trong tình huống này, việc muốn giành được lực lượng Khí vận sẽ càng khó khăn gấp bội, vì vậy mấy người này cũng thiết tha muốn hiểu rõ sự huyền diệu trong Thiên Địa Bồng Lai.

Chỉ là mấy người này làm sao biết được, sự huyền diệu chân

chính không nằm trong Thiên Địa Bồng Lai, mà sự huyền bí chân chính nằm ở Vực Ngoại Thế Giới.

Phải biết rằng, chư vị Chuẩn Thánh hiện đang xuất hiện trong Thiên Địa Bồng Lai, đều là những tồn tại sớm nhất được Chu Du đưa vào Vực Ngoại Thế Giới.

Trải qua thời gian dài lịch luyện như vậy, cộng thêm đặc thù của Vực Ngoại Thế Giới, những tiểu bối này cũng đã có tiến bộ cực lớn.

Lúc đi là một Chuẩn Thánh dẫn theo mấy vị Đại La, khi được Chu Du triệu hồi về, thì đã biến thành một nhóm Chuẩn Thánh.

Ngoại trừ một số tiểu bối thiên tư thực sự kém cỏi, phần lớn còn lại đều đã biến thành Chuẩn Thánh Đại Năng.

Mặc dù phần lớn những tiểu bối này đều mới nhập Chuẩn Thánh, nhưng đã có sự khác biệt một trời một vực so với Đại La Kim Tiên.

Còn về việc vì sao Nhân tộc và Long Cung chúng nhân vừa mới đi đến Vực Ngoại Thế Giới lại không được Chu Du triệu hồi, đó là vì những người này vào Vực Ngoại Thế Giới chưa được bao lâu, bất kể là cảnh giới hay tu vi đều không có tiến bộ gì lớn, triệu hồi về cũng không có thêm bao nhiêu ích lợi, nếu không lúc này trên quảng trường lại phải thêm không ít Chuẩn Thánh.

Chương 564

Và lần này Chu Du triệu hồi những tiểu bối Bồng Lai này về, không chỉ vì mọi người đã lịch luyện rất lâu, mà còn vì Chu Du muốn nhân cơ hội này để chấn nhiếp mấy vị Thánh nhân và chúng sinh linh Hồng Hoang.

Một trận Đại Kiếp mới sắp giáng lâm, cùng với Kiếp Khí dật tán, Hồng Hoang cũng sẽ trở nên hỗn loạn.

Một khi chuyện Đại Kiếp bị chúng sinh Hồng Hoang biết được, thì toàn bộ Hồng Hoang sẽ rơi vào khủng hoảng, điều này đối với sự phát triển của Thiên Địa Hồng Hoang cũng vô ích.

Hơn nữa, những đệ tử Thánh nhân, với tư cách là những người ứng kiếp, biết chuyện mình nhập kiếp lên bảng, lại sao cam tâm lên bảng, mất đi tự do thân phận bị người khác chế ngự, nhất định là phải vùng vẫy một phen.

Và mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đệ tử của mình chịu nạn, như vậy, mức độ của trận Đại Kiếp này e rằng sẽ vượt xa tưởng tượng.

Vạn nhất những người này chó cùng rứt giậu, làm loạn Hồng Hoang để đục nước béo cò, đó là điều Chu Du không muốn thấy.

Vì vậy, Chu Du mới nhân cơ hội Bồng Lai Thịnh Hội, triệu hồi chư vị tiểu bối trong Vực Ngoại Thế Giới về.

Đến lúc đó, an bài những người này trông coi Hồng Hoang, tự nhiên không ai dám động ý nghĩ lung tung nữa.

Sinh linh bình thường sợ uy của Chuẩn Thánh, còn Đại Năng thì sợ Thánh nhân.

Nhiều Chuẩn Thánh Đại Năng như vậy tọa trấn khắp nơi trong Hồng Hoang, không còn phải lo lắng Hồng Hoang có gì động loạn.

Còn về chúng sinh ứng kiếp thì càng sẽ không có uy hiếp gì, đệ tử Tam Đại Đạo Môn cũng chỉ cảnh giới Chuẩn Thánh, cho dù có tâm tư gì, cũng sẽ không gây ra chút ảnh hưởng nào.

Đối với tâm tư của Chu Du, mọi người tại tràng tự nhiên sẽ không biết.

Lúc này mọi người vẫn còn đang ngơ ngác nhìn chư vị Chuẩn Thánh trước Đại Điện!

Mãi cho đến một khắc sau, chư vị Chuẩn Thánh bước lên đài cao của quảng trường, mọi người mới xem như đã định thần lại.

Nhìn Bồng Lai Đại Điện vẫn còn mở toang, trong mắt mọi người cũng xuất hiện chút khó hiểu.

Đã lâu như vậy rồi, Thánh nhân sao còn chưa xuất hiện? …..

Ngay khi vẻ nghi ngờ trên mặt mọi người tại tràng càng lúc càng đậm, một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai mọi người: "Chư vị đã đợi lâu rồi!" Nghe âm thanh vang lên bên tai, trong lòng mọi người tại tràng lập tức kinh hãi, sau đó trên mặt cũng thoáng qua một tia kinh hỉ.

Bởi vì âm thanh này, mọi người đã quá quen thuộc, chính là âm thanh của Thánh nhân Chu Du, chủ nhân của Bồng Lai.

Cùng với âm thanh của Chu Du vang lên, mọi người vốn dĩ có chút ồn ào cũng lập tức yên tĩnh lại.

Lúc này mọi người mới phản ứng kịp, vị Thánh nhân mà mình đang chờ đợi đã giáng lâm.

Ngay lập tức, mọi người dồn dập chuyển tầm mắt, từ Đại Điện lúc trước chuyển sang đài cao của quảng trường.

Chỉ thấy mọi người đều trợn tròn mắt nhìn về ngọc tọa trên đài cao.

Dưới sự chú mục của mọi người tại tràng, một thân ảnh cũng chậm rãi xuất hiện trên đài cao.

Thân ảnh này trông vô cùng trẻ tuổi, khí chất càng thêm thoát tục, nhưng quanh thân lại tỏa ra khí tức thần thánh và uy nghiêm.

Khí chất tưởng chừng mâu thuẫn nhưng lại hòa hợp giao dung trên thân ảnh này, khiến mọi người tại tràng phải kinh thán, và thân ảnh này tự nhiên chính là Chu Du vừa mới mở miệng.

Cùng với thân ảnh của Chu Du xuất hiện trên đài cao, chư vị Thánh nhân trên đài cao cũng dồn dập cung thân hướng về Chu Du và mở lời: "Cung nghênh Sư huynh!" "Cung nghênh Sư huynh!" Chỉ có Chúc Long thân phận đặc thù, cho dù Chu Du hiện thân trên đài cao, cũng chỉ gật đầu với Chu Du.

Thấy phản ứng của chư vị Thánh nhân trước mặt, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một tia mãn ý, ngay sau đó gật đầu với mọi người trên đài, mở miệng nói: "Chư vị Sư đệ, không cần khách khí!" Nghe lời Chu Du, mấy người trên đài mới đứng dậy, đáp lại Chu Du: "Đa tạ Sư huynh!" "Đa tạ Sư huynh!" Nghe âm thanh của mấy người, Chu Du khoát tay, không nói nữa, mà chuyển tầm mắt nhìn về mọi người trên quảng trường.

Còn mọi người tại tràng, thấy Chu Du hiện thân, cũng vội vàng cung thân hành lễ với đài cao nơi Chu Du đang ở, đồng thời lớn tiếng hô vang: "Ngã đẳng cung nghênh Thánh nhân!" "Ngã đẳng cung nghênh Thánh nhân!" …..

Nghe âm thanh của mọi người tại tràng, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một nụ cười mỉm.

Tiếp đó, Chu Du ngưng thần quét mắt một lượt xuống dưới quảng trường, rồi chậm rãi bước đi, đến trước ngọc tọa ở giữa đài cao, quay người ngồi xuống.

Đợi đến khi Chu Du ngồi định, mới mở miệng nói với mọi người tại tràng, âm thanh không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

"Chư vị không cần khách khí, ngồi đi!" Chư vị Thiên Đạo Thánh nhân trên đài cao nghe vậy, trên mặt không có chút biến hóa nào, chỉ chậm rãi thu mình, ngồi xuống ngọc tọa của mình bên cạnh.

Còn mọi người tại tràng thì không như vậy, nghe lời Chu Du nói, trên mặt chư vị sinh linh cũng vui tươi hớn hở, dồn dập mở miệng: "Đa tạ Thánh nhân!" "Đa tạ Thánh nhân!" Thấy biểu tình biến hóa của mọi người tại tràng, khóe miệng Chu Du cũng khẽ nhếch lên, đợi đến khi tất cả mọi người bên dưới đã ngồi xuống, tiếp tục mở miệng nói: "Ngày hôm nay Bồng Lai Thịnh Hội, chư vị có thể đến, Ngô vô cùng hoan hỉ!" "Bồng Lai từ khi Đại Thần Bàn Cổ khai thiên, liền ở xa ngoài Hồng Hoang, ngày hôm nay đất Bồng Lai trở về Hồng Hoang, chư vị đều là chứng nhân!" "Đã là chúng sinh của Hồng Hoang, được Thiên Địa Hồng Hoang che chở, thì phải lập đại chí chấn hưng Hồng Hoang!" "Điều này là sở nguyện của Ngô, cũng là cùng chư vị cộng miễn!" Nghe lời Chu Du, mọi người tại tràng lập tức nhiệt huyết sôi trào, từng người đều kích động đến đỏ mặt tía tai, ánh mắt nhìn Chu Du càng thêm tràn đầy sùng bái.

Đợi đến khi âm thanh của Chu Du lắng xuống, mọi người tại tràng cũng có chút nóng lòng, sau đó liền nghe mọi người đồng thanh hô vang: "Thánh nhân châm ngôn!" "Ngã đẳng nguyện tuân Thánh nhân giáo huấn, vì Hồng Hoang tận lực!" Nghe những lời dứt khoát như chặt đinh chém sắt của mọi người tại tràng, nụ cười trên mặt Chu Du càng thêm tươi.

Còn mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân một bên, thấy động tĩnh bên dưới, trên mặt tuy vẫn mang theo nụ cười, nhưng trong lòng lại thầm than khổ sở.

Vốn dĩ danh tiếng của mấy người này so với Chu Du đã không có nhiều ưu thế, sau lần này e rằng sẽ hoàn toàn rơi xuống đáy vực.

Phải biết rằng, Thiên Đạo Thánh nhân căn bản là dựa vào lực lượng Khí vận, giờ đây danh tiếng dần suy yếu, thì Khí vận của mấy người này tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, như vậy mấy người này trong lòng lại sao không uất ức.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này không ngờ rằng, chỉ tham dự một lần Thịnh Hội, lại gặp phải nhiều chuyện đau lòng đến vậy.

Nếu sớm có cảm giác, e rằng thà đắc tội Chu Du mà ẩn cư trong Đạo trường cũng không muốn đến đây.

Đương nhiên, cho dù mọi người biết có chuyện như vậy xảy ra, thì cũng phải ngoan ngoãn đến tham dự Thịnh Hội.

Đối với tính cách của vị Đại sư huynh tiện nghi Chu Du này, mấy người này trong lòng rất rõ ràng, làm sao dám làm mất mặt Chu Du.

Mà những suy nghĩ trong lòng mấy người này, Chu Du tự nhiên sẽ không rõ, nhưng tuy không biết mấy người này đang nghĩ gì, Chu Du cũng hiểu lúc này trong lòng mấy người này nhất định là không dễ chịu.

Bởi vì từ trên mặt mấy người này, Chu Du có thể nhận ra sự kiêng kỵ và bất an trong lòng họ.

Cảm nhận như vậy cũng khiến Chu Du trong lòng khẽ động, ngay sau đó cũng sinh ra chút đắc ý, dù sao phản ứng của mấy người này đều nằm trong dự liệu của Chu Du.

Thậm chí những điều này đều là do Chu Du cố ý an bài, nếu không

như vậy, Chu Du cũng không cần tốn nhiều công sức như vậy để triệu hồi chư vị tiểu bối từ Vực Ngoại Thế Giới về, ngoài ra còn nói nhiều điều với mọi người tại tràng.

Cảm nhận được sự biến hóa cảm xúc của mấy người kia, trong lòng Chu Du cũng vô cùng mãn ý, ngay sau đó tiếp tục mở miệng nói với mọi người tại tràng: "Chư vị có chí hướng này, Ngô tâm rất an!" "Vì chư vị đều đã chuẩn bị xong, Bồng Lai Thịnh Hội liền bắt đầu đi!" Cùng với âm thanh của Chu Du lắng xuống, âm nhạc lễ lạc lập tức vang lên, các loại tiết mục cũng liên tiếp xuất hiện, toàn bộ Bồng Lai cũng trở nên náo nhiệt.

Các tu sĩ trên quảng trường tận hưởng linh khí Tiên Thiên nồng đậm của Thiên Địa Bồng Lai, tham ngộ pháp tắc Đại Đạo rõ ràng vô tận, còn thưởng thức các loại tiết mục, thật sự vô cùng khoái ý.

Chư vị Thánh nhân trên đài cao nhìn cảnh tượng bên dưới, cũng có chút ý tứ thả lỏng. …..

Cảnh tượng như vậy kéo dài suốt mấy năm, mãi cho đến khi Chu Du mở miệng mới dừng lại.

Trong khoảng thời gian này, nhờ linh khí nồng đậm và pháp tắc Đại Đạo rõ ràng của Bồng Lai, vô số sinh linh đã đột phá đến cảnh giới mới.

Và đây mới chỉ là khởi đầu, cùng với việc Chu Du mở miệng giảng Đạo, Bồng Lai Thịnh Hội cũng đến cao trào.

Chương 565

Thánh nhân giảng Đạo, tự nhiên là phi thường, nhất thời trong Bồng Lai cũng là thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô số sinh linh tại tràng đều đắm chìm trong đó, ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Phải biết rằng, Chu Du chính là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, pháp môn tu luyện đều là chân truyền Đạo Môn, vả lại pháp chứng Đạo cũng là con đường Tam Thi chứng Đạo do Đạo Tổ truyền, Đạo mà y giảng tự nhiên khiến mọi người thụ dụng.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua mấy năm, cùng với việc Chu Du giảng Đạo đi vào chiều sâu, toàn bộ Bồng Lai cũng chìm vào yên tĩnh, chỉ có Đạo âm của Chu Du lưu chuyển không ngừng.

Lần này Chu Du giảng đều là Hoàng Hoàng Đại Đạo, từ cảnh giới Kim Tiên trực tiếp đến cảnh giới Hỗn Nguyên phía trên Chuẩn Thánh, vì vậy trên Đạo trường, bất kể là tu sĩ cảnh giới nào đều có thu hoạch.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử, Phục Hy và những người khác đã tìm được con đường chứng Đạo của mình cũng nghe mê mẩn, không thể tự thoát ra. …..

Có thể khiến Trấn Nguyên Tử, Phục Hy và những tu sĩ Chí Thánh này đắm chìm trong đó, cũng đủ thấy sự huyền diệu của Đại Đạo mà Chu Du giảng.

Đương nhiên, lần này Chu Du giảng Đạo không hề đề cập đến cảnh giới trên Hỗn Nguyên, chỉ đơn thuần giảng một chút tư tưởng chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Còn về việc vì sao Chu Du không giảng Đại Đạo Hỗn Nguyên, tự nhiên cũng là sợ ảnh hưởng đến việc tu hành của mọi người tại tràng.

Như trước đây Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân bỏ lỡ Chúc Long khai giảng, Chu Du cũng chỉ để hai người chờ Chúc Long giải đáp, chứ không giảng giải Đại Đạo Hỗn Nguyên cho hai người.

Không phải Chu Du không muốn giảng, mà là Chu Du không thể giảng.

Như Chu Du đã nói trước đó, y hiện nay đã là đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La, cách Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La chỉ còn một bước.

Phải biết rằng, tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La chính là cùng tầng thứ với Thiên Đạo Hồng Hoang, Đại Đạo Hỗn Nguyên mà Chu Du gần tầng thứ Thiên Đạo giảng giải, tự nhiên tràn ngập phong cách cá nhân nồng đậm.

Chỉ cần Chu Du khai giảng Đại Đạo Hỗn Nguyên, ngoại trừ mấy vị Thánh nhân trên đài cao, tất cả sinh linh còn lại trên quảng trường đều sẽ bị Đại Đạo mà Chu Du giảng ảnh hưởng, đều sẽ bắt đầu chuyển biến theo phương hướng Đại Đạo mà Chu Du tu luyện, bất kể những sinh linh này trước đây tu luyện Đại Đạo gì, cảnh giới nông sâu ra sao, không có một ngoại lệ.

Dù sao, trong mắt Chu Du hiện tại, ngay cả Chuẩn Thánh Đại Năng, cảnh giới Chí Thánh cũng như kiến hôi, thậm chí còn không bằng kiến hôi, như vậy Chu Du tự nhiên sẽ không khai giảng Đại Đạo Hỗn Nguyên.

Đương nhiên, Đại Đạo mà Chu Du giảng không đề cập đến cảnh giới Hỗn Nguyên, chỉ từ Kim Tiên bắt đầu, đến Hỗn Nguyên thì kết thúc, cũng đủ để Trấn Nguyên Tử và những người khác thu hoạch đầy đủ.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân vừa nghe xong "tiểu táo" (chương trình đặc biệt) của Chúc Long, giờ đây nghe Chu Du khai giảng, vẫn cảm ngộ rất nhiều.

Điều này không phải nói Chúc Long giảng quá khó hiểu, hoặc Đạo của Chúc Long không hợp với hai người, mà đơn thuần vì cảnh giới của Chu Du quá cao, cho dù giảng giải Đại Đạo dưới Hỗn Nguyên cũng như xây nhà trên không, huyền diệu phi phàm.

Đạo mà y giảng đối với hai người mà nói, tự nhiên có ý nghĩa tham khảo cực lớn.

Những Chí Thánh như mấy người họ còn cảm thụ như vậy, sinh linh bình thường tại tràng tự nhiên càng đắm chìm hoàn toàn trong đó.

Chúng nhân trên quảng trường giống như cây non gặp mưa hạn lâu ngày, tham lam hấp thụ sự huyền diệu của Đại Đạo mà Chu Du giảng.

Không phải ai cũng có cơ hội lắng nghe châm ngôn của Thánh nhân, ngay cả Tam Thiên Khách Tử Tiêu đã tồn tại từ viễn cổ đến nay cũng chưa từng nghe được mấy lần.

Chúng nhân trên quảng trường còn may mắn hơn sinh linh Hồng Hoang bình thường, có bối cảnh và địa vị không tầm thường, nhưng ngoại trừ môn hạ Thánh nhân và một số ít người có liên quan đến Thánh nhân, phần lớn sinh linh còn lại vẫn chưa từng nghe Thánh nhân giảng Đạo mấy lần.

Giờ đây khó khăn lắm mới có cơ hội lắng nghe Đại Đạo do Thánh nhân giảng, mọi người tự nhiên không dám hai lòng, đều dồn toàn bộ tâm thần vào việc cảm ngộ Đại Đạo.

Bởi vì mọi người biết, cả đời mình có lẽ chỉ có một cơ hội này để lắng nghe Chu Du giảng Đạo, nếu không nắm bắt được tạo hóa như vậy, cho dù chết cũng không thể nhắm mắt.

Với suy nghĩ như vậy, mọi người ngộ Đạo cũng tâm vô bàng vụ.

Cũng chính vào lúc toàn bộ Bồng Lai trở nên yên tĩnh này, âm

thanh Đại Đạo mà Chu Du giảng cũng từ Bồng Lai chảy ra, truyền đến trên Đông Hải.

Lần Thịnh Hội này Chu Du không có ý nghĩ tiếc rẻ, bất kể có cơ hội được mời vào Bồng Lai hay không, đã nguyện ý mạo hiểm nguy hiểm vẫn lạc đến Đông Hải tham dự Thịnh Hội, đó chính là sự tôn sùng và kính ngưỡng đối với Chu Du, Chu Du tự nhiên sẽ không có gì tiếc nuối.

Cùng với Đạo âm của Chu Du truyền ra, Đông Hải vốn yên bình lập tức hà quang vạn trượng.

Vô vàn thiên hoa lặng lẽ sinh ra rơi xuống Đông Hải, từng đóa kim liên từ hư không hiện ra và nở rộ, toàn bộ Đông Hải đều tràn ngập khí tức cát tường vô tận.

Thấy dị tượng như vậy, mọi người trên Đông Hải lập tức trợn tròn mắt, sau đó dồn dập quỳ lạy xuống đất, hướng về phía Bồng Lai lớn tiếng hô vang: "Bái tạ Thánh nhân!" "Bái tạ Thánh nhân!" Phải biết rằng, chúng nhân trên Đông Hải lúc này, phần lớn đều là những sinh linh bình thường vô duyên với Thịnh Hội.

Tuy nói rằng mọi người đều đến với hy vọng lắng nghe dư âm giảng Đạo của Thánh nhân, nhưng những sinh linh này cũng rất rõ ràng, cho dù mình có thể đến Đông Hải, cũng không thể đảm bảo nhất định có thể lắng nghe dư âm Đại Đạo của Thánh nhân.

Đối với tầng thứ như Thánh nhân, những sinh linh như họ thực sự quá nhỏ bé, không có chút cảm giác tồn tại.

Hơn nữa, hội trường Thịnh Hội lần này lại ở trong Bồng Lai, Tiên Đảo Bồng Lai rộng lớn, mọi người đều đã biết, vì vậy sự mong đợi về việc lắng nghe dư âm Thánh nhân cũng đã giảm đi.

Chỉ là chúng nhân Đông Hải không ngờ rằng, bên Bồng Lai Tiên

Cảnh Thánh nhân vừa bắt đầu giảng Đạo, Đông Hải liền ngay sau đó xuất hiện Đạo âm của Thánh nhân.

Hơn nữa, những Đạo âm này như sấm rót vào tai, giống như Thánh nhân đang giảng Đạo ngay trước mặt sinh linh Đông Hải, chứ không phải là dư âm giảng Đạo mà mọi người mong đợi.

Biến hóa vượt ngoài dự kiến như vậy, cũng khiến tất cả sinh linh trên Đông Hải vui mừng như điên, vì vậy mới ngay lập tức quỳ lạy về phía Bồng Lai Thịnh Hội ngay khi Đạo âm vang lên, sau đó chư vị sinh linh trên Đông Hải cũng dồn dập đắm chìm trong Đạo âm.

Cứ như vậy, lại mấy năm trôi qua, tu vi của chúng sinh lắng nghe Đạo có tiến bộ cực lớn.

Cũng không biết bao nhiêu sinh linh dưới sự tẩy lễ của Đạo âm Thánh nhân đã đột phá cảnh giới, rõ ràng nhất chính là trong Bồng Lai đã có thêm mấy trăm vị Chuẩn Thánh Đại Năng.

Điều này đương nhiên không phải có tu sĩ Chuẩn Thánh đến muộn, mà là Đại La Kim Tiên lắng nghe Đạo đã đột phá, thuận lợi tấn thăng mà thành.

Từ đó cũng càng minh chứng sự huyền diệu của Đại Đạo mà Chu Du giảng lần này.

Nhi tùy trứ Chu Du sở giảng Đại Đạo dũ phát thâm áo, mạn mạn địa nhất ta tu vi bất thâm thực lực bất cường đích sinh linh dã thị sinh xuất biến hóa, tựu kiến giá ta sinh linh thính đích diện sắc trướng hồng, thanh cân bạo khởi, nhiên hậu mãnh nhiên tòng ngộ Đạo trung thoát ly nhi xuất, tô tỉnh quá lai, tô tỉnh hậu đích sinh linh cảm thụ trứ não hải trung Đại Đạo chân ý trùng kích, mi đầu dã thị khẩn khẩn trứu khởi, tâm trung canh thị dị thường phiền táo giá ta sinh linh chi sở dĩ hội hữu giá bàn biểu hiện, tự nhiên thị đáo thính Đạo cực hạn, một hữu bạn pháp kế tục linh thính Thánh nhân Đại Đạo.

Nhậm thùy khán trứ kim sơn tại tiền khước bất năng đắc, đô bất hội hữu hảo tâm tình.

Giá đương nhiên bất thị tô tỉnh sinh linh bất nguyện ý kế tục linh thính Thánh nhân Đại Đạo, bất quá thị nhân vi Chu Du sở giảng Đại Đạo thái quá thâm áo, giá ta tô tỉnh sinh linh cảnh giới bất túc, dĩ kinh một hữu bạn pháp lý giải Chu Du sở giảng Đại Đạo chân ý, tức tiện thị ngạnh tranh trứ Đại Đạo Đạo vận trùng kích cường hành thính giảng, dã bất hội hữu ti hào cảm ngộ hòa tiến ích, thậm chí hoàn hội bị Đại Đạo Đạo vận sở thương phôi liễu tu hành căn cơ, như thử lợi hại quan hệ, chúng nhân đương nhiên tri hiểu, tự nhiên bất cảm tái kế thính giảng, sinh phạ hủy liễu tu hành chi lữ, sở dĩ vô nại chích năng thị tòng ngộ Đạo trung thoát ly, tùy hậu tựu kiến chúng nhân phân phân bế mục tọa định, khai thủy sơ lý tự thân sở đắc, hi vọng năng cú tại Thánh nhân giảng Đạo kết thúc chi tiền tái tố đột phá, như thử tài năng kế tục linh thính Thánh nhân sở giảng Đại Đạo chân ý, bất nhiên thử thứ sở đắc dã tựu chích năng đáo thử vi chỉ liễu. …..

Cùng với thời gian trôi qua, bất kể là trong Bồng Lai hay trên Đông Hải, số lượng sinh linh thoát ra khỏi trạng thái ngộ Đạo cũng ngày càng nhiều.

Những người này nhìn những tu sĩ vẫn còn đắm chìm trong Đại Đạo, trong mắt tràn đầy vẻ ghen tị.

Tuy ghen tị, nhưng không ai dám có chút ý nghĩ xấu xa, thậm chí là ngay cả nghĩ cũng không dám.

Thánh nhân đang ở trước mặt, không ai dám làm chuyện thất trí như vậy.

Cứ như vậy, dưới sự chú mục của mọi người, sinh linh lắng nghe Đạo trên quảng trường liên tiếp tỉnh lại, dần dần chỉ còn lại lác đác vài thân ảnh. …..

Mấy thân ảnh vẫn còn đắm chìm trong Đại Đạo trên quảng trường, tu vi thấp nhất cũng ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nói ra cũng phải, có thể kiên trì đến lúc này, những thân ảnh còn lại đều là những Đại Năng đỉnh phong hiếm có trong Hồng Hoang.

Chương 566

Dù sao lần giảng Đạo này của Chu Du, đối với tu vi và cảnh giới của người nghe Đạo có yêu cầu thực sự cao, cũng chỉ có những Đại Năng đã trải qua vô tận năm tháng mài dũa mới có thể chịu đựng được sự tẩy lễ của Đại Đạo lâu như vậy.

Có cảnh giới và tu vi như thế nào, thì nghe được Đại Đạo cảnh giới tương ứng.

Người thực lực không đủ, cho dù có vọng tưởng một hơi ăn cả đĩa, cũng không thể chịu nổi lực lượng Đại Đạo hùng mạnh như vậy.

Không như lần trước Chúc Long giảng Đạo Hỗn Độn, đặt ra khảo nghiệm cho người nghe Đạo, phàm là có thực lực Đại La đều có thể thuận lợi thông qua, ngay cả cảnh giới Thái Ất cũng có cơ hội.

Bây giờ thì khác, Chu Du tuy không hạn chế người nghe Đạo, nhưng Đại Đạo mà y giảng lại đặt ra hạn chế rõ ràng đối với sinh linh nghe giảng.

Cùng với thời gian trôi qua, những Đại Năng còn sót lại trên quảng trường cũng dần dần không chịu nổi sự cọ rửa của Đại Đạo chân ý, cuối cùng cũng lần lượt tỉnh lại từ trạng thái ngộ Đạo.

Những Đại Năng vừa tỉnh lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hân hỉ, hiển nhiên là thu hoạch được không ít từ lần nghe Đạo vừa rồi.

Chỉ là còn chưa đợi những Đại Năng này kịp sắp xếp những gì mình đã thu được, mấy thân ảnh vẫn chưa tỉnh lại gần đài cao quảng trường đã thu hút sự chú ý của những Đại Năng này.

Thấy mấy thân ảnh trước đài cao quảng trường, những Đại Năng này không khỏi hít vào một hơi thật dài, trong mắt cũng thêm chút kinh

ngạc và ghen tị.

Đừng trách những Đại Năng này lại có phản ứng như vậy, bởi vì chỉ có họ mới biết mình đã đánh mất những gì.

Là những Đại Năng hiếm có trong Hồng Hoang, tu vi của những tồn tại này đã đạt đến cực hạn của cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mục tiêu duy nhất tiếp theo chính là tìm ra con đường chứng Đạo của mình, theo Đại Đạo đã chứng mà thành tựu cảnh giới Chí Thánh.

Mà bước này nói thì đơn giản, nhưng đi thì vô cùng gian nan.

Nếu không, Hồng Hoang rộng lớn, tích lũy vô tận năm tháng, cũng sẽ không chỉ có Trấn Nguyên Tử, Phục Hy lác đác vài vị Chí Thánh, từ đó có thể biết được sự khó khăn của việc chứng Đạo.

Lần Bồng Lai lắng nghe Đạo này, Chu Du tuy không giảng Đại Đạo Hỗn Nguyên, nhưng Đại Đạo mà y giảng cũng đã giúp các Đại Năng tại tràng sắp xếp lại con đường tu hành của mình, khiến những Đại Năng này có nhận thức sâu hơn về Đại Đạo của bản thân.

Tuy nói rằng mọi người vẫn chưa thể tìm được mấu chốt chứng Đạo của mình, nhưng cũng đã tiết kiệm được vô tận năm tháng mò mẫm, thu hoạch như vậy những Đại Năng này tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Còn về việc vì sao những Đại Năng này lại ghen tị với mấy thân ảnh trước đài cao quảng trường, đó là vì mọi người biết điều Thánh nhân đang giảng lúc này, chính là pháp chứng Đạo Hỗn Nguyên mà vô số tu sĩ Hồng Hoang mong ước mà không thể với tới.

Tạo hóa lớn như vậy ở trước mặt, những Đại Năng này lại vô duyên lắng nghe, điều này khiến mọi người làm sao không ghen tị với mấy người kia.

Đương nhiên, chư vị Đại Năng ghen tị thì ghen tị, nhưng không

một ai có tâm ý đố kỵ.

Mọi người biết mình vô duyên với tạo hóa là vì thực lực bản thân không đủ, không chịu nổi áp lực Đại Đạo chân ý mà Thánh nhân giảng, không thể nghe được pháp môn Đại Đạo.

Chứ không phải Thánh nhân thiên vị, cố ý phân biệt đối xử không cho mọi người nghe giảng Đại Đạo.

Như vậy, mọi người tự nhiên không dám có chút oán trách nào, chỉ có thể 'vọng dương hưng thán' (than thở vì thấy biển cả mà không biết bắt đầu từ đâu), cảm khái xong, mọi người cũng vội vàng thu lại những tâm tư thừa thãi trong lòng, bắt đầu củng cố những cảm ngộ vừa rồi.

Cứ như vậy, lại mấy tháng trôi qua, Thánh nhân chi âm vang vọng khắp Bồng Lai và Đông Hải cũng chậm rãi dừng lại.

Cùng với Thánh âm của Chu Du hoàn toàn biến mất, mấy Chí Thánh dưới đài cao cũng tỉnh lại ngay lập tức.

Lúc này mấy người này còn chưa hoàn toàn định thần lại, vẻ mặt có chút thất thần, mãi cho đến khi cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của vô số sinh linh trên quảng trường, mới phản ứng kịp, vội vàng cung thân hướng về Chu Du trên đài cao: "Đa tạ Sư huynh chỉ điểm!" "Đa tạ Thánh nhân chỉ điểm!" …..

Nghe âm thanh của mấy người dưới đài cao, mọi người trên quảng trường cũng đồng loạt cung thân: "Đa tạ Thánh nhân thụ Đạo chi ân!" "Đa tạ Thánh nhân thụ Đạo chi ân!" …..

Cùng với âm thanh của mọi người trên quảng trường truyền ra, trên Đông Hải bên ngoài Bồng Lai, vô số sinh linh hoặc cung thân, hoặc trực tiếp quỳ lạy, hướng về phía Bồng Lai Tiên Cảnh lớn tiếng hô vang: "Đa tạ Thánh nhân!" "Đa tạ Thánh nhân!" …..

Nghe âm thanh từ trong và ngoài Bồng Lai truyền đến, trên mặt Chu Du cũng hiện lên một nụ cười mỉm.

Cho dù bây giờ giảng Đạo đã không còn công đức thiên hàng, nhưng lần giảng Đạo này Chu Du thu hoạch được tín ngưỡng cũng vô số.

Lực lượng tín ngưỡng vô tận giống như thủy triều tuôn về phía Chu Du, sau đó dung nhập vào thể nội Chu Du.

Mặc dù Chu Du không phải chứng Đạo bằng tín ngưỡng, nhưng lực lượng tín ngưỡng bàng bạc như vậy đối với Chu Du cũng có diệu dụng cực lớn.

Chẳng nói đâu xa, nhiều lực lượng tín ngưỡng như vậy cộng với lực lượng công đức giáng xuống khi Bồng Lai dung nhập vào Thiên Đạo Hồng Hoang trước đó, đủ để Chu Du tiến một bước lớn trong cảnh giới đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Phải biết rằng, cảnh giới đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La không giống như Thánh nhân bình thường, có thể có đột phá lớn.

Đến cảnh giới như Chu Du, có thể có chút tiến bộ thậm chí còn khó hơn rất nhiều so với Thánh nhân bình thường đột phá đại cảnh giới, vì vậy Chu Du mới có phản ứng như vậy.

Đợi đến khi âm thanh của mọi người trong và ngoài Bồng Lai dần lắng xuống, Chu Du trên đài cao cũng bắt đầu nói: "Thánh nhân cũng chỉ là một sinh linh của Hồng Hoang thôi!" "Ngô đẳng người chứng Đạo cũng chỉ là đi trước chư vị mấy bước mà thôi!" "Nguyên bản Hồng Hoang ngày càng cường thịnh, có bất diệt chi tâm, cuối cùng sẽ có một ngày, chư vị cũng có thể nhìn thấy Hỗn Nguyên!" "Chỉ mong chư vị mỗi người đều có thể chứng đắc Đại Đạo trong tâm!" Nghe lời Chu Du, bất kể trong Bồng Lai hay trên Đông Hải, tất cả sinh linh đều tràn đầy kích động, hướng về phía Chu Du điên cuồng hô vang:

“Thánh nhân minh giám!” “Thánh nhân minh giám!” …..

Cảm nhận được lực lượng tín ngưỡng hùng dũng bành trướng, trong ánh mắt Chu Du cũng thoáng qua một tia mãn ý.

Đương nhiên, Chu Du không phải vì lực lượng tín ngưỡng mà cố ý lừa dối sinh linh Hồng Hoang, những lời Chu Du vừa nói, đều là những gì Chu Du cảm nhận được trong lòng.

Trước hết, Chu Du cho dù chứng Đạo Hỗn Nguyên, thành tựu cảnh giới đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La, cũng không có nhiều tự mãn, vẫn coi mình là một thành viên của Hồng Hoang.

Tuy có chí chứng Đạo Hỗn Nguyên Vô Cực duy nhất, nhưng cũng không khinh thường bất kỳ ai, dù sao có Hồng Quân châu ngọc ở phía trước, Chu Du không khiêm tốn cũng không được.

Thứ hai, nguyên bản Hồng Hoang quả thật như Chu Du đã nói, cùng với việc nuốt chửng Hỗn Độn để mở rộng, lực lượng nguyên bản mỗi lúc mỗi khắc đều tăng trưởng.

Đợi đến khi Thiên Đạo Hồng Hoang chứng Đạo vĩnh hằng, thì Thánh nhân Hỗn Nguyên không nói là nhiều như nấm, nhưng cũng không khác nhiều so với Chuẩn Thánh Hồng Hoang hiện tại.

Phải biết rằng, trước khi Hồng Hoang chưa sinh, trong Hỗn Độn tồn tại rất nhiều Hỗn Độn Thần Ma sánh ngang với Thánh nhân Hỗn Nguyên, thậm chí không ít Hỗn Độn Thần Thượng Hải ngang hàng với tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

So sánh với Hỗn Độn trước khi Hồng Hoang chưa sinh, liền có thể hiểu được mấy phần huyền bí của Thiên Địa vĩnh hằng.

Đến lúc đó, Thánh nhân Hỗn Nguyên tự nhiên không thiếu, phàm là tu sĩ Hồng Hoang có thiên phú và nghị lực, có thể đợi đến khi Thiên Đạo Hồng Hoang chứng Đạo vĩnh hằng, thì thành tựu Thánh nhân

Hỗn Nguyên chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?

Đối với điều này, bất kể là chư vị Thánh nhân trên đài cao, hay vô tận sinh linh trong và ngoài Bồng Lai tự nhiên đều không có nhiều khái niệm.

Họ vẫn cho rằng lời Chu Du nói, chỉ đơn thuần là giải thích tính khả thi của việc chứng Đạo Hỗn Nguyên mà thôi. …..

Đợi đến khi lực lượng tín ngưỡng hùng dũng dần lắng xuống, trên mặt Chu Du mới lại khôi phục bình tĩnh, sau đó liền nghe Chu Du tiếp tục mở miệng nói với mọi người trên quảng trường: "Lần Thịnh Hội này, ngoài việc để chư vị chứng kiến Tiên Đảo Bồng Lai dung nhập vào Hồng Hoang, còn có một việc cần chư vị chứng kiến!" Nghe âm thanh của Chu Du, Bồng Lai lập tức yên tĩnh lại, mọi người trên quảng trường cũng không hẹn mà cùng ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Du trên đài cao, trong ánh mắt tràn đầy tò mò.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe Thánh nhân chi âm của Chu Du chậm rãi vang lên: "Chuyện cần chư vị chứng kiến, chính là Ngô đã cùng Tây Vương Mẫu kết làm Đạo lữ!" Nghe lời Chu Du, sinh linh được mời trên quảng trường lập tức trợn tròn mắt, ngây tại chỗ.

Ngoại trừ mấy vị Thánh nhân đã có chút dự liệu về điều này, cùng với Trấn Nguyên Tử và mấy người có quan hệ mật thiết với Bồng Lai đã sớm biết, chư vị Đại Năng còn lại trong Bồng Lai đều ngây người há hốc mồm, hiển nhiên là vô cùng chấn kinh trước tin tức này.

Một số tu sĩ đại thế hệ mới nhìn sự biến hóa thần sắc của chư vị Đại Năng này, trên mặt cũng tràn đầy vẻ mơ hồ.

Tuy nói rằng tin tức Thánh nhân có Đạo lữ là điều khiến người ta chấn kinh, nhưng cũng không đến mức khiến những Đại Năng này có phản ứng như vậy, hiển nhiên những tu sĩ đại thế hệ mới này rất xa lạ với cái tên Tây Vương Mẫu.

Mãi cho đến khi nghe lời nhắc nhở từ Đại Năng một bên, mới biết được bối cảnh của Tây Vương Mẫu.

Chương 567

Nói ra cũng phải, dù sao Tây Vương Mẫu đã lâu không xuất thế, cũng không có nhiều chiến tích nổi danh, tự nhiên trong Hồng Hoang ít ai nhắc đến, chỉ có một số Đại Năng viễn cổ mới biết danh hiệu Tây Vương Mẫu.

Nếu không phải từ miệng Thánh nhân nói ra tên Tây Vương Mẫu, không ít Đại Năng còn tưởng rằng vị Đại Năng viễn cổ Hồng Hoang này đã sớm vẫn lạc trong Đại Kiếp.

Lúc này biết được tồn tại viễn cổ này, kiệt xuất nhất trong số nữ tu Hồng Hoang không những không vẫn lạc, mà còn kết làm Đạo lữ với Thánh nhân, những Đại Năng đã tồn tại từ viễn cổ đến nay lại làm sao không chấn kinh.

Mãi cho đến khi âm thanh của Chu Du hoàn toàn biến mất, vô số tu sĩ được mời trong Bồng Lai mới chậm rãi định thần lại, ngay sau đó mọi người cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, để bình phục tâm tình kích động của mình.

Đợi đến khi tâm tình hơi bình phục, mọi người mới vội vàng hướng về phía Chu Du trên đài cao mở miệng: "Chúc mừng Thánh nhân!" "Chúc mừng Thánh nhân!" …..

Nói xong, chư vị sinh linh được mời trong Bồng Lai cũng kiều thủ dĩ phán, ánh mắt vô cùng chuyên chú nhìn về phía đài cao.

Mọi người tự nhiên muốn xem Đạo lữ của Thánh nhân, Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Nhưng đợi nửa ngày, mọi người đều không thấy có thân ảnh mới xuất hiện trên đài cao, lúc này mọi người mới phản ứng kịp, lần Bồng Lai Thịnh Hội này, Tây Vương Mẫu hẳn là sẽ không hiện thân.

Nếu không, sau khi Thánh nhân mở miệng, Tây Vương Mẫu sẽ lập tức xuất hiện trên đài cao.

Hiểu rõ điều này, mọi người cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Tuy nhiên ngay sau đó mọi người liền dồn dập thu hồi tầm mắt, thần tình cũng trở lại vẻ bình tĩnh như trước.

Mọi người làm sao biết được, lúc đầu khi Chu Du chuẩn bị Bồng Lai Thịnh Yến, cũng muốn để Tây Vương Mẫu xuất hiện trước mặt mọi người.

Dù sao một trong những mục đích của Chu Du khi tổ chức Bồng Lai Thịnh Hội chính là mượn cơ hội này, chiêu cáo chúng sinh Hồng Hoang về việc mình và Tây Vương Mẫu kết làm Đạo lữ, sau đó mượn Khí vận Nhân tộc, trợ lực Tây Vương Mẫu phá tan tầng song hộ chỉ kia, thành công đột phá.

Chỉ là Chu Du không ngờ rằng người tính không bằng trời tính, Tây Vương Mẫu lại dựa vào chính mình nắm bắt được tia khế cơ kia, bước ra một bước quan trọng trong việc chứng Đạo.

Hiện nay Nguyên thần của Tây Vương Mẫu tuy chưa hoàn toàn tấn thăng, nhưng đã siêu việt phạm trù Chuẩn Thánh, biến hóa như vậy cũng khiến an bài của Chu Du hụt hẫng.

Tuy nói rằng tình huống này không nằm trong dự liệu của Chu Du, nhưng cũng coi như là một niềm kinh hỉ cực lớn đối với Chu Du.

Bởi vì Chu Du cũng không dám chắc chắn, Khí vận Nhân tộc nhất định có thể giúp Tây Vương Mẫu đột phá.

Mà Tây Vương Mẫu đã đột phá, thì Khí vận thu được từ việc chiêu cáo Hồng Hoang trong Bồng Lai Thịnh Hội không còn quan trọng đến vậy.

Thêm vào đó, Tây Vương Mẫu hiện đang trong quá trình tấn thăng,

vì vậy Chu Du chỉ công bố với sinh linh được mời trong Bồng Lai, mà không làm gì khác nữa.

Thấy phản ứng của mọi người tại tràng, trên mặt Chu Du không có chút biến hóa nào, chỉ quét mắt nhìn mọi người tại tràng một lượt, sau đó nói với mấy vị Thánh nhân bên cạnh: "Chư vị Sư đệ, còn có việc gì sao?" "Nếu không có việc gì, Bồng Lai Thịnh Hội liền kết thúc tại đây đi!" Chư vị Thiên Đạo Thánh nhân trên đài cao nghe vậy, vội vàng mở miệng đáp: "Tất cả đều nghe Sư huynh an bài!" "Tất cả đều nghe Sư huynh an bài!" Nghe âm thanh của mọi người, Chu Du không nói gì, chỉ gật đầu với mấy người, sau đó quay đầu nhìn Chúc Long, thấy Chúc Long lắc đầu, Chu Du liền phất tay với mọi người trên đài cao, thân ảnh liền chậm rãi biến mất trên đài cao.

Thấy thân ảnh Chu Du biến mất, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trên đài cao cũng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chắp tay hướng về phía thân ảnh Chu Du biến mất, mở miệng nói: "Cung tống Sư huynh!" "Cung tống Sư huynh!" Nói xong, mấy người này cùng với Chúc Long, cũng lập tức biến mất trên đài cao.

Thấy thân ảnh Thánh nhân trên đài cao tiêu tán, mọi người trên quảng trường cũng hiểu Thịnh Hội đã đến lúc kết thúc.

Chỉ là còn chưa đợi mọi người có phản ứng gì, liền nghe âm thanh của Thái Bạch Kim Tinh từ phía trước nhất truyền đến: "Thánh nhân ngự lệnh!" "Bồng Lai Thịnh Hội đến đây kết thúc!" "Hoàn thỉnh chư vị cùng ta cung tống chư vị Thánh nhân!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh, mọi người tại tràng cũng vội vàng chỉnh trang nghi dung, sau đó đồng loạt cung thân hướng về đài cao quảng trường và nói: "Ngô đẳng cung tống chư vị Thánh nhân!" "Ngô đẳng cung tống chư vị Thánh nhân!" …..

Đợi đến khi âm thanh của mọi người tại tràng lắng xuống, Thái

Bạch Kim Tinh mới tiếp tục mở miệng nói: "Tiếp theo, xin chư vị vui lòng theo sự chỉ dẫn mà tuần tự rời đi!" "Không có lời mời, không được dừng lại!!!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh, không ít sinh linh tại tràng cũng thở dài một hơi.

Vốn dĩ những sinh linh này còn nghĩ rằng sau Thịnh Hội có thể ở lại Bồng Lai quan sát một chút, như vậy mình cũng có thể ở lại Bồng Lai Tiên Cảnh một thời gian.

Phải biết rằng một động thiên phúc địa như Bồng Lai, dù có ở thêm một ngày cũng sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Nhưng còn chưa đợi những sinh linh này thực hiện ý nghĩ như vậy, tâm tư đã bị Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp bóp chết, điều này cũng khiến chư vị sinh linh cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Đương nhiên, tuy cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng không một ai dám làm trái lời Thái Bạch Kim Tinh.

Dù sao Thái Bạch Kim Tinh đại diện cho Thánh nhân, lời của Thái Bạch Kim Tinh chính là ý chỉ của Thánh nhân.

Không ai dám đi khiêu khích uy nghiêm của Thánh nhân, cho dù nói Thánh nhân sẽ không bận tâm, nhưng trong mắt nhiều Chuẩn Thánh Đại Năng trong Bồng Lai thì không dung thứ bất kỳ chút sạn nào.

Cuối cùng, những sinh linh này cũng chỉ có thể từ bỏ huyễn tưởng, theo các sinh linh được mời khác rời khỏi Bồng Lai.

Bồng Lai Tiên Cảnh vào thì không dễ, ra thì đơn giản hơn rất nhiều.

Dưới sự chỉ dẫn của chư vị Nhân tộc, những sinh linh được mời này liền bắt đầu theo hướng đến mà trở về.

Có lệnh chúc phúc của Thái Bạch Kim Tinh trước đó, cũng không

có sinh linh nào cố ý trì hoãn.

Chỉ trong một ngày, vô số sinh linh được mời trong Bồng Lai liền hoàn toàn rời khỏi Bồng Lai, lại xuất hiện trên Đông Hải.

Còn thấy mọi người từ trong Bồng Lai bước ra, vô số tu sĩ trên Đông Hải cũng ý thức được Bồng Lai Thịnh Hội đã kết thúc, ngay lập tức dồn dập bắt đầu thu dọn hành trang, hướng về các phương hướng của mình mà lên đường.

Khi vô tận sinh linh đến tham dự thịnh hội lần lượt động thân, cũng gây ra không ít động tĩnh trên Đông Hải.

Đương nhiên, động tĩnh này cũng chẳng phải do biến cố nào xuất hiện, mà là vô tận Hồng Hoang sinh linh đã tụ tập trên Đông Hải bao năm cùng lúc rời đi, khiến cả vùng Đông Hải trở nên chen chúc.

Phải biết rằng, vô tận Hồng Hoang sinh linh trên Đông Hải lúc này là đã lần lượt kéo đến từ nhiều năm trước thịnh hội.

Sinh linh tụ tập bấy lâu cùng lúc rời đi, cảnh tượng tự nhiên có chút hỗn loạn.

Còn về việc tại sao lại hỗn loạn, đó là vì tất cả Hồng Hoang sinh linh rời đi đều tụ tập lại một chỗ, nhưng thực tế lại không có một chút xáo trộn nào xảy ra.

Trước đạo trường của Thánh nhân, dù có chút ma sát nhỏ, thì cũng chỉ là tranh luận bằng lời, chẳng dám có hành động gì, thậm chí trên lời nói cũng không dám buông lời xằng bậy.

Đa phần đều là thốt ra vài câu cay độc trong lòng, thậm chí trong lòng cũng không dám nói lời quá nặng nề, chỉ là vài câu qua loa: "Nếu không phải trước đạo trường của Thánh nhân thì đã làm sao rồi." "Nếu không phải sợ thế này thế nọ." Tóm lại, chỉ một câu, đó là tâm bình khí hòa, không gây tranh chấp.

Dù trong lòng nghĩ gì, thì hành động nhất định phải như vậy.

Ngay cả những tu sĩ có bối cảnh thâm hậu cũng vậy, dù sao lúc này trên Đông Hải, thứ không thiếu nhất chính là tu sĩ bối cảnh thâm hậu và Đại năng thực lực vô song.

Núi cao còn có núi cao hơn, vạn nhất chọc phải những Đại năng ẩn thế kia, chết cũng không biết chết thế nào, tự nhiên chẳng ai dám buông thả.

Với tiền đề như vậy, Đông Hải tự nhiên sẽ không có chút hỗn loạn thực sự nào.

Chỉ thấy trước Đông Hải lúc này, các loại linh bảo xuất hiện không ngừng, các loại dị thú cũng khiến người ta hoa mắt loạn xạ, lại có tu sĩ trực tiếp cưỡi thuyền lầu xuyên qua trên biển.

Sinh linh đến lắng nghe Đại đạo của Thánh nhân khi rời đi cũng sử dụng muôn vàn thủ đoạn.

Trong chốc lát, trên bầu trời và mặt biển Đông Hải đều là bóng người dày đặc, tựa hồ như cả bầu trời đều bị bóng người che khuất.

Đại năng tu vi cao thâm tự nhiên sẽ không như tu sĩ tầm thường mà lững thững đợi chờ trên Đông Hải.

Chỉ thấy trên Đông Hải, thỉnh thoảng có Đại năng Chuẩn Thánh trực tiếp bay vút lên không trung, thoáng chốc liền biến mất khỏi tầm mắt chúng nhân trên Đông Hải.

Nếu có người từ Cửu Trọng Thiên trên cao nhìn xuống, liền có thể thấy vô tận sinh linh tựa như đàn kiến rời tổ mà tản ra từ Đông Hải, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

Chương 568

Cứ như vậy, qua vài tháng thời gian, vô tận Hồng Hoang sinh linh đến tham dự thịnh hội mới xem như đã đi được phần lớn.

Qua đó cũng có thể thấy sức hấp dẫn của Bồng Lai Thịnh Hội lần này của Chu Du đối với Hồng Hoang sinh linh.

Dù sao, đối với vô tận sinh linh trong Hồng Hoang mà nói, có thể chiêm ngưỡng Thánh nhan của Chu Du, lắng nghe Đại đạo của Thánh nhân, dù có mạo hiểm lớn đến đâu cũng đều đáng giá.

Và cùng với sự rời đi của những Hồng Hoang sinh linh này, Nhân tộc và Long tộc, chủ nhân của Đông Hải, cùng với chúng nhân Thiên Đình phụ trách việc tiếp đãi thịnh hội đều thở phào nhẹ nhõm.

Trước thịnh hội, trong lòng chúng nhân đã sớm có dự liệu, biết rằng sinh linh đến tham dự Bồng Lai Thịnh Hội lần này tuyệt đối không ít, nhưng cũng không ngờ lại có nhiều sinh linh đến như vậy.

Dù Nhân tộc, Long tộc và chúng nhân Thiên Đình không lo lắng những Hồng Hoang sinh linh này gây ra chuyện gì hỗn loạn, nhưng cũng sợ mình tiếp đãi sơ suất, làm mất mặt Nhân tộc, Long tộc, Bồng Lai và Thiên Đình.

Chuyện như vậy còn khó chịu hơn cả việc giết chết chúng nhân.

Bởi vậy, từ khi Bồng Lai Thịnh Hội bắt đầu, thần sắc của nhóm người này luôn căng thẳng, cho đến tận bây giờ mới thực sự thư thái.

Khi tất cả Hồng Hoang sinh linh đến tham dự thịnh hội trên Đông Hải đều rời đi, Nhân tộc, Long tộc và một nhóm người Thiên Đình cũng hoàn toàn trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Và đúng lúc này, hai vị Tế Tửu của Nhân tộc và Long tộc cũng đã

đến bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh.

Thấy hai vị Tế Tửu của Nhân tộc và Long tộc đến, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh hơi sững sờ.

Chỉ là chưa kịp đợi Thái Bạch Kim Tinh phản ứng lại, đã thấy hai người với vẻ mặt tươi cười chắp tay với Thái Bạch Kim Tinh mà nói: "Lần này làm phiền Kim Tinh rồi!" "Kim Tinh vất vả rồi!" Nghe lời hai người nói, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng thoáng qua một tia kích động.

Phải biết rằng, địa vị của hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc trong tộc không hề thấp.

Có thể trở thành Tế Tửu, không những thực lực phi phàm, mà còn là những trí giả trong tộc.

Dù không phải là nội tình chân chính của Nhân tộc và Long tộc, nhưng cũng là tầng lớp cao cấp tuyệt đối.

Đừng thấy Thái Bạch Kim Tinh cũng ở cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng so với hai người này thì còn kém xa.

Bởi vậy, khi nghe lời cảm tạ của hai người, Thái Bạch Kim Tinh mới hưng phấn đến vậy.

Đợi đến khi giọng nói của hai vị Tế Tửu dứt, Thái Bạch Kim Tinh cũng vội vàng chắp tay với hai người: "Hai vị Tế Tửu quá lời rồi!" "Thái Bạch lần này may mắn được chủ trì thịnh hội của Thánh nhân, cũng là tam sinh hữu hạnh!" "Khi đến, Thiên Đế nhà ta đã dặn dò, lần này tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Trong lòng Thái Bạch cũng có chút lo lắng, may mà giờ đây cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi!" "Có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ của Thánh nhân, hoàn toàn nhờ vào sự phối hợp của hai vị Tế Tửu.

Thái Bạch cũng xin cúi người tại đây!" Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh cũng cúi một cái với hai người.

Thấy hành động của Thái Bạch Kim Tinh, hai người cũng có chút ngẩn người, nhưng thoáng chốc liền hoàn hồn, sau đó ánh mắt hai người nhìn Thái Bạch Kim Tinh càng thêm thân thiết.

Đợi Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy, hai người cũng vẻ mặt trêu chọc mà nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Ai cũng nói Thái Bạch Kim Tinh là người khéo nói nhất Thiên Đình, ngày trước ta còn không tin, hôm nay nghe rồi quả nhiên là vậy!

Ha ha!" "Danh bất hư truyền, danh bất hư truyền!" Thái Bạch Kim Tinh lại làm sao không hiểu ý trêu đùa trong lời của hai vị Tế Tửu.

Đợi hai người nói xong, Thái Bạch Kim Tinh lại chắp tay, rồi nói: "Cái danh hời hợt này, khiến hai vị Tế Tửu chê cười rồi." Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh nói, hai vị Tế Tửu nhìn nhau, rồi cười lắc đầu, tiếp tục nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Trước mặt hai chúng ta, Kim Tinh đừng tự khiêm tốn nữa!" "Đúng vậy, đúng vậy, bất kể người khác nghĩ thế nào, hai chúng ta thì rất tán thành!

Ha ha!" Lời của hai người khiến Thái Bạch Kim Tinh có chút đỏ mặt, nhất thời lại có chút nghẹn lời, đành bất đắc dĩ cười xua tay.

Thấy mặt Thái Bạch Kim Tinh đỏ bừng, ý cười trên mặt hai vị Tế Tửu của Nhân tộc và Long tộc càng đậm.

Mãi đến một lát sau, sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh mới khôi phục, hai vị Tế Tửu cũng thu lại ý cười trên mặt, trở nên nghiêm túc.

Thấy thần tình của hai vị Tế Tửu thay đổi, Thái Bạch Kim Tinh cũng trở nên nghiêm túc.

Sau đó, chỉ thấy hai vị Tế Tửu của Nhân tộc và Long tộc vẻ mặt chính sắc nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Thịnh hội lần này thành công

rực rỡ, Kim Tinh và chúng nhân Thiên Đình dưới quyền có công lao không thể xóa nhòa!" "Lần này hai chúng ta đến, một mặt là đại diện cho Nhân tộc và Long tộc bày tỏ lòng cảm tạ chư vị, mặt khác chính là để truyền Ngự lệnh của Thánh Tổ!" "Đến Thái Bạch Kim Tinh cùng chúng nhân Thiên Đình tiền vãng Bồng Lai Bí Cảnh!" Là tầng lớp cao cấp của Nhân tộc và Long tộc, hai vị Tế Tửu tự nhiên rõ ràng Bí Cảnh đại biểu cho điều gì.

Nhưng hai người lại không nói rõ với Thái Bạch Kim Tinh.

Dù hai người rõ tình cảm của Hạo Thiên và Thánh Tổ nhà mình, thậm chí bản thân hai người cũng có quan hệ cực tốt với Hạo Thiên, người đã trở thành Thiên Đình Chi Chủ, nhưng những chuyện liên quan đến Thế Giới Vực Ngoại tuyệt đối không tiết lộ nửa lời.

Không phải hai người không tin Thái Bạch Kim Tinh, cũng không phải Nhân tộc và Long tộc không tin tưởng người của Thiên Đình.

Dù sao, nội tình của Thiên Đình chính là người của Nhân tộc và Long tộc.

Hồi tưởng lại, khi Thiên Đình mới thành lập, các phương thế lực chưa quy phục, nhân tài thưa thớt, thậm chí ngay cả việc duy trì vận chuyển bình thường của Thiên Đình cũng không làm được.

Vẫn là một nhóm cốt cán Nhân tộc và Long tộc lên trời, mới khiến Thiên Đình có được vài phần nội tình, thành tựu huy hoàng như ngày nay.

Với duyên cớ như vậy, hai người tự nhiên sẽ không có gì nghi ngờ Thiên Đình.

Còn về việc tại sao không nói cho Thái Bạch Kim Tinh những ẩn bí bên trong, đó là vì hai người đã sớm từ miệng Thánh Tổ nhà mình biết được sự liên lụy giữa Thế Giới Vực Ngoại và Thiên Đạo, không

muốn để những Thánh nhân kia biết tin tức về tiểu thế giới vực ngoại sớm như vậy.

Là Tế Tửu trong tộc, hai người đối với thủ đoạn của Thánh nhân hiểu biết cực kỳ rõ ràng.

Dù Chu Du không để ý những điều này, cũng không đặc biệt dặn dò, nhưng không có nghĩa là người của Nhân tộc và Long tộc không để ý, bởi vậy hai người cũng không nói rõ với Thái Bạch Kim Tinh.

Và lúc này, Thái Bạch Kim Tinh nghe lời của hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc, thân thể lập tức chấn động, sau đó vẻ mặt kinh ngạc nói: "Bồng Lai Bí Cảnh!" "Lại là Bồng Lai Bí Cảnh!" Là một tồn tại Chuẩn Thánh, trong Hồng Hoang đã không có bao nhiêu chuyện có thể khiến Thái Bạch Kim Tinh kinh ngạc đến vậy.

Nhưng lúc này, khi từ miệng hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc biết được mình sắp dẫn một nhóm tiên thần Thiên Đình tiến về Bồng Lai Bí Cảnh, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh lại không ngừng run rẩy.

Đương nhiên, sự run rẩy này không phải sợ hãi, mà là biểu hiện của sự cực kỳ kích động trong lòng.

Dù Thái Bạch Kim Tinh không rõ Bồng Lai Bí Cảnh trong lời của hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc chính là Thế Giới Vực Ngoại của Hồng Hoang, nhưng Thái Bạch Kim Tinh biết rằng, nơi có thể được gọi là Bí Cảnh, tất nhiên là nơi tạo hóa cơ duyên.

Huống hồ lại là Bí Cảnh trong Bồng Lai.

Bất kể mức độ linh khí nồng đậm hay mức độ dễ dàng cảm ngộ Đại Đạo, đều tuyệt đối không phải động thiên phúc địa tầm thường có thể sánh bằng.

Trước đây, trong Bồng Lai không chỉ một lần xuất hiện số lượng lớn Chuẩn Thánh.

Không nói gì khác, chỉ riêng Bồng Lai Thịnh Hội vừa kết thúc, khí thế của vạn dư Đại năng Chuẩn Thánh kia đã khiến một nhóm sinh linh thụ yêu kinh ngạc vô cùng.

Có thể bồi dưỡng ra nhiều Đại năng Chuẩn Thánh như vậy, tài nguyên và linh khí của Bồng Lai Bí Cảnh liền có thể tưởng tượng được.

Và thánh địa vô thượng như vậy lại mở ra với họ, điều này làm sao Thái Bạch Kim Tinh có thể không kinh ngạc.

Vốn dĩ, khi nhận được chỉ thị của Hạo Thiên đến Bồng Lai, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh vẫn có ít nhiều khó hiểu, không rõ vì sao Bồng Lai Thịnh Hội lại cần điều động nhiều nội tình Thiên Đình đến vậy.

Dù sao, nhìn biểu hiện của Hạo Thiên, nếu không phải sợ Thiên Đình ngừng hoạt động, Thái Bạch Kim Tinh còn nghi ngờ Hạo Thiên muốn phái toàn bộ chúng nhân Thiên Đình đi.

Mãi đến giờ, khi từ miệng hai vị Tế Tửu biết được chuyện Bí Cảnh, Thái Bạch Kim Tinh mới thực sự phản ứng lại.

Thì ra Thiên Đế đã được Thánh nhân cho phép, để chúng nhân Thiên Đình đến thánh địa Bồng Lai tu hành.

Chương 569

Đến đây, Thái Bạch Kim Tinh cũng hoàn toàn minh bạch thâm ý của Thiên Đế.

Hiện nay, Thiên Đình tuy có địa vị tuyệt đối trong Hồng Hoang, nhưng lại không có thực lực thực sự trấn áp Hồng Hoang.

Trừ bỏ Nhân tộc và Long tộc thân thiết như một nhà với Thiên Đình ra, thì bất kể là môn hạ của Thánh nhân hay các đại tộc đỉnh tiêm của Hồng Hoang đều có chỗ khiến Thiên Đình kiêng dè.

Cảnh ngộ như vậy làm sao Thiên Đế có thể chấp nhận.

Bởi vậy tự nhiên phải ra sức đề cao thực lực Thiên Đình, nên mới có cơ duyên lần này.

Hiện giờ Bồng Lai Bí Cảnh đối với chúng nhân Thiên Đình chính là một sự đề thăng to lớn.

Tin rằng thông qua lần tu hành tại Bồng Lai Bí Cảnh này, thực lực của chúng nhân Thiên Đình tuyệt đối sẽ có một sự đề thăng lớn, như vậy địa vị của Thiên Đình tự nhiên sẽ càng thêm vững chắc.

Nghĩ thông những điều này, sự kích động trong lòng Thái Bạch Kim Tinh cũng khó mà kiềm chế.

Là một thành viên của Thiên Đình, lại là trọng thần của Thiên Đình, cảnh tượng này tự nhiên cũng là điều Thái Bạch Kim Tinh mong đợi.

Hoàn hồn lại, Thái Bạch Kim Tinh cũng vội vàng hướng về phía đại điện trong Bồng Lai cúi người hành lễ: "Thái Bạch Kim Tinh tạ Thánh nhân hậu tứ!" "Kính xin Thánh nhân an tâm, chúng tiên thần Thiên Đình tất không phụ kỳ vọng của Thiên Đế!" Nghe giọng Thái

Bạch Kim Tinh, trên mặt hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Đợi Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy, hai người cũng tiếp lời nói: "Chúc mừng, chúc mừng!" "Lần này đến Bí Cảnh, thực lực của chư vị do Kim Tinh dẫn dắt sẽ tiến thêm một bước, Thiên Đình lại sẽ bước vào một giai đoạn mới, ha ha!" Nghe lời hai người trước mặt, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng cười xua tay: "Bất chợt nghe tin vui như vậy, thực sự là có chút tình khó tự cự tuyệt.

Khiến hai vị Tế Tửu chê cười rồi!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh nói, hai người cũng cười lắc đầu, sau đó tiếp tục nói: "Không phải vậy, Kim Tinh thật tính tình.

Tin rằng trong Bí Cảnh nhất định sẽ lại có đột phá!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia kỳ vọng, sau đó vẻ mặt tươi cười nói với hai vị Tế Tửu trước mặt: "Vậy ta xin mượn lời cát tường của hai vị Tế Tửu vậy!" "Ha ha!" Thái Bạch Kim Tinh nói xong, hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc cũng cười vang, một lát sau mới nghe hai người mở lời nói: "Nếu đã như vậy, thì hai chúng ta sẽ không làm lỡ thời gian của ngươi nữa!" "Sinh linh tham dự thịnh hội đã tản đi, Kim Tinh có thể dẫn chư vị tiên của Thiên Đình đợi một lát tại đây!" "Lát sau sẽ có đồng tộc Bồng Lai dẫn chư vị tiền vãng Bí Cảnh!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, sau đó chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh chắp tay với hai người mà nói: "Đa tạ nhị vị Tế Tửu!" "Đợi Thái Bạch từ Bí Cảnh trở về, sẽ cùng hai vị luận đạo uống rượu!" Hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc nghe vậy, cũng hướng về Thái Bạch Kim Tinh chắp tay hành lễ: "Nguyện Kim Tinh trong Bí Cảnh vạn sự thuận lợi!" "Cũng nguyện Kim Tinh trong Bí Cảnh có được đại thu hoạch!" Nói xong, hai vị Tế Tửu Nhân tộc và Long tộc liền trực tiếp xoay người rời đi, thoáng chốc sau hai đạo thân ảnh cũng biến mất

trong Bồng Lai.

Thái Bạch Kim Tinh bên này nhìn hướng hai người rời đi, cũng từ từ thở phào một hơi, sau đó cũng xoay người bay về phía chỗ chúng tiên thần Thiên Đình.

Nếu có người nhìn thấy ánh mắt Thái Bạch Kim Tinh lúc này, liền sẽ phát hiện, ánh mắt Thái Bạch Kim Tinh lúc này trở nên vô cùng kiên định.

Chuyến đi Bồng Lai Bí Cảnh lần này, đối với chúng nhân Thiên Đình mà nói là một cơ duyên ngàn năm khó gặp.

Trong lòng Thái Bạch Kim Tinh đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất định phải dẫn chúng nhân Thiên Đình nắm bắt thật tốt.

Vì Hạo Thiên đã tạo ra cơ duyên lớn như vậy cho chúng nhân Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên sẽ không để Hạo Thiên phải thất vọng.

Đương nhiên trong lòng Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên cũng có một tia kỳ vọng, đó chính là hy vọng mình thực sự có thể tìm thấy con đường chứng đạo của riêng mình trong Bí Cảnh, thành tựu Chí Thánh Chi Cảnh.

Vì sao Thái Bạch Kim Tinh lại có suy nghĩ này, đó là vì trước đây Thái Bạch Kim Tinh chứng đạo Chuẩn Thánh chính là ở trong Bồng Lai Tiên Cảnh.

Lần này lại đến Bồng Lai, còn may mắn được tiền vãng Bồng Lai Bí Cảnh, trong lòng Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên có chút kỳ vọng.

Hơn nữa, Bồng Lai Thịnh Hội lần này, Thánh nhân Chu Du giảng đạo cũng khiến Thái Bạch Kim Tinh có chút suy nghĩ mơ hồ, nếu không Thái Bạch Kim Tinh cũng không dám có ý nghĩ này.

Vốn dĩ Thái Bạch Kim Tinh không có kỳ vọng lớn như vậy, chỉ

nghĩ nghe theo chỉ thị của Thiên Đế, ở lại Bồng Lai Tiên Cảnh vài ngày, củng cố cảnh giới, nếu có thể đột phá đến Chuẩn Thánh Đỉnh Phong Cảnh thì tốt nhất, còn hơn nữa thì Thái Bạch Kim Tinh không dám nghĩ, làm sao có thể nghĩ đến việc có cơ hội tiến vào Bí Cảnh trong Bồng Lai.

Nghĩ đến tạo hóa trong Bồng Lai Bí Cảnh, bước chân của Thái Bạch Kim Tinh cũng nhanh hơn vài phần, cũng có chút sốt ruột.

Một lát sau, Thái Bạch Kim Tinh với vẻ mặt vui mừng cũng đã đến trước mặt một nhóm tiên thần Thiên Đình.

Lúc này, một nhóm tiên thần Thiên Đình đều tập trung trên quảng trường Bồng Lai, vì chúng nhân Thiên Đình phụ trách việc nghênh đón và tiễn đưa Hồng Hoang sinh linh đến tham dự thịnh hội.

Và sau khi tiễn đưa Hồng Hoang sinh linh đến tham dự thịnh hội rời khỏi Bồng Lai, một nhóm tiên thần Thiên Đình cũng không nhận được chỉ thị của Thái Bạch Kim Tinh, đành bất đắc dĩ lại trở về quảng trường trước đại điện Bồng Lai.

Chủ tâm cốt Thái Bạch Kim Tinh không có mặt, trên quảng trường, một nhóm tiên thần Thiên Đình không ai dám tự ý di chuyển.

Trước đó, từ đại điện Bồng Lai phía sau chúng nhân, đã bước ra vạn dư đạo Chuẩn Thánh, nhiều Đại năng Chuẩn Thánh như vậy thực sự đã để lại chút bóng đen trong lòng chúng nhân Thiên Đình, đến nỗi khi đợi trên quảng trường đều rất ngoan ngoãn.

Dù cho những bóng dáng Đại năng Chuẩn Thánh kia đã sớm biến mất trong điện vũ cùng với sự kết thúc của thịnh hội, chúng nhân vẫn không dám có chút dị động nào.

Đương nhiên, ở đây nói đều là tiên thần Thiên Đình tầm thường.

Phải biết rằng, trong nhóm tiên thần Thiên Đình đến đây còn có

không ít Chuẩn Thánh Nhân tộc và Long tộc, và những tồn tại này chính là tinh anh Nhân tộc và Long tộc đã lên trời khi Thiên Đình mới thành lập.

Những Chuẩn Thánh thuộc Nhân tộc và Long tộc này tự nhiên sẽ không có biểu hiện như vậy.

Thấy Chuẩn Thánh bước ra từ đại điện Bồng Lai, trong lòng những Nhân tộc và Long tộc đã sớm lên trời này chỉ có sự kích động.

Dù cho những tồn tại này hiện tại thuộc về Thiên Đình, chịu sự lãnh đạo của Hạo Thiên, nhưng so với Thiên Đình, những người này tự nhiên càng nhận đồng với Bồng Lai và bản tộc.

Mãi đến khi bóng dáng Thái Bạch Kim Tinh lại xuất hiện, sự căng thẳng của chúng nhân Thiên Đình mới xem như hơi dịu đi.

Đợi Thái Bạch Kim Tinh đến trước mặt chúng nhân, chúng nhân cũng lập tức chú ý đến nụ cười trên mặt Thái Bạch Kim Tinh.

Thấy Thái Bạch Kim Tinh mỉm cười, trên mặt chúng nhân Thiên Đình cũng lần lượt hiện lên vẻ kích động, sau đó liền nghe chúng nhân liên tục mở lời: "Kim Tinh, vui vẻ thế này, chẳng lẽ là được Thánh nhân khen ngợi rồi sao!" "Đúng đúng đúng, Thánh Tổ có khen ngợi bọn ta không!" "Các ngươi đừng vội, để ta trước, lão quan nhi, Thánh Tổ nhà ta có ban cơ duyên nào không!" Từ lời nói của chúng nhân, liền có thể biết được thân phận của họ.

Người xưng hô "Thánh nhân" tuyệt đối là tinh anh các tộc gia nhập Thiên Đình sau này, còn người gọi "Thánh Tổ" chắc chắn là người của Nhân tộc và Long tộc đã lên trời từ trước.

Nghe lời chúng nhân nói, Thái Bạch Kim Tinh không mở lời, chỉ là ý cười trên mặt càng đậm, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra một tia đắc ý.

Ánh mắt kia dường như đang nói: "Các ngươi cứ đoán tiếp đi, ta sẽ không nói!" Thấy bộ dạng Thái Bạch Kim Tinh như vậy, một nhóm tiên thần Thiên Đình cũng ngẩn người một lát.

Phải biết rằng, Thái Bạch Kim Tinh thường ngày xuất hiện trong mắt họ không phải bộ dạng này, họ chưa từng thấy Thái Bạch Kim Tinh như vậy.

Ngẩn người một lát, chúng nhân Thiên Đình mới phản ứng lại.

Sau đó, có vài vị Chuẩn Thánh quen thuộc với Thái Bạch Kim Tinh mở lời nói: "Ông lão quan nhi này, sao lại còn bày trò bí hiểm vậy?" "Ngươi rốt cuộc có nói không, không nói ta sẽ ra tay đấy, ha ha!" "Đúng vậy, đúng vậy, bọn ta sắp động thủ rồi đó!" "Ngươi cũng không muốn trước mặt nhiều tiểu bối như vậy mà mất thể diện chứ, lão quan nhi!" Nghe lời mấy người đó, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng cười xua tay về phía họ.

Đối với thủ đoạn của mấy người đó, Thái Bạch Kim Tinh biết rất rõ.

Không gì khác, là đã từng trải qua!

Ngay sau đó, một nhóm tiên thần Thiên Đình liền nghe thấy giọng Thái Bạch Kim Tinh hơi vội vàng: "Đừng, đừng, đừng!" "Lão quan nhi ta không chịu nổi sự giày vò đâu!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh nói, một nhóm tiên thần Thiên Đình trên trường lập tức vui vẻ.

"Ha ha, lão quan không muốn bày trò bí hiểm nữa rồi!" "Ngươi nhượng bộ nhanh thế, bọn ta không biết làm sao nữa, ha ha!" "Mau nói đi, được ban thưởng gì, người chứng kiến cũng có phần!" "Đúng đúng đúng, người chứng kiến có phần!" Nghe lời chúng nhân nói, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng thoáng qua một tia hãnh hãnh nhiên, sau đó hơi bình phục tâm tình, vẻ mặt hưng phấn nói với chúng nhân: "Chư vị, thực sự là người chứng kiến có phần!" "Thánh nhân ban

xuống đại cơ duyên!" "Cho phép chúng ta cùng nhau tiền vãng Bồng Lai Bí Cảnh tu hành!" Giọng Thái Bạch Kim Tinh vừa dứt, chúng nhân Thiên Đình trên trường lập tức sững sờ tại chỗ.

Trên quảng trường yên tĩnh như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, hiển nhiên là bị tin tức từ miệng Thái Bạch Kim Tinh chấn động đến mức đó.

Cũng phải thôi, chúng nhân làm sao có thể nghĩ đến, lần này lại có được đại cơ duyên lớn như vậy.

Phải biết rằng, bất kỳ nơi nào trong Bồng Lai, đều đã là nơi tạo hóa đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, không có một cái nào khác.

Nơi có thể được gọi là Bồng Lai Bí Cảnh, đó nhất định là vô thượng chi địa.

Nghĩ đến đây, chúng nhân cũng liên tưởng đến vạn dư Chuẩn Thánh bước ra từ đại điện Bồng Lai, từng người một kích động đến mức suýt chút nữa không khống chế được thân hình.

Chương 570

Vốn dĩ, những người Nhân tộc và Long tộc đã lên trời, khi nghe chuyện Bồng Lai Bí Cảnh, trên mặt cũng thoáng qua một tia khó hiểu.

Những người được Chu Du an bài lên trời, cũng là tinh anh Nhân tộc và Long tộc.

Đối với Bồng Lai tự nhiên không xa lạ, thậm chí có không ít tồn tại là đã trưởng thành ở Bồng Lai.

Chỉ là họ chưa từng nghe nói đến chuyện Bồng Lai Bí Cảnh, điều này khiến chúng nhân ít nhiều có chút hoang mang.

Nhưng sự hoang mang này của chúng nhân cũng chỉ xuất hiện trong chốc lát, ngay sau đó liền khôi phục như thường, không bị người ngoài phát giác.

Vì mấy người đó biết rằng, nếu đã là do Thánh Tổ an bài, thì tất nhiên có đạo lý của nó, bởi vậy mấy người đó cũng không có gì băn khoăn.

Trên quảng trường yên tĩnh một lát, sau đó lập tức sôi trào lên.

Ngay sau đó liền nghe thấy giọng chúng nhân Thiên Đình vang lên: "Ta chẳng lẽ đang nằm mơ sao, lão quan nhi nói đều là thật?" "Đương nhiên là thật, lời của Thánh nhân ai dám nói bừa!" "Lão quan nhi, lần này thật sự là đại kinh hỉ a!" "Không ngờ đời này ta còn có diễm phúc được đến Bồng Lai Bí Cảnh, thật là đại tạo hóa, đại tạo hóa!" "Bồng Lai Tiên Cảnh còn huyền diệu như vậy, thì Bồng Lai Bí Cảnh chẳng phải càng thần kỳ hơn sao!" "Nói vậy còn phải hỏi à, e là Đại La Kim Tiên như ta đi vào, đi ra đã là Chuẩn Thánh rồi!" Nghe chúng nhân nghị luận, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng lộ ra một tia kỳ vọng.

Đợi đến vài hơi thở sau, tính tình kích động của một nhóm tiên thần Thiên Đình trên trường mới hơi dịu đi.

Sau đó liền nghe có người mở lời hỏi: "Lão quan nhi, lần này thịnh hội ngươi gặp Thánh nhân nhiều, có nghe Thánh nhân nói Bồng Lai Bí Cảnh có huyền diệu gì không?" "Đúng đúng đúng, Kim Tinh có gì có thể dạy bọn ta không!" Nghe lời trong đám đông, Thái Bạch Kim Tinh một tay vuốt râu, một tay phẩy phất trần, lộ ra bộ dáng khó lường sâu xa, khiến chúng nhân tưởng rằng Thái Bạch Kim Tinh thực sự biết gì đó.

Nhưng lời Thái Bạch Kim Tinh nói tiếp theo, lại khiến chúng nhân có chút vỡ lẽ: "Lão quan nhi ta cũng không biết nha!" Nghe xong giọng Thái Bạch Kim Tinh, chúng nhân trên trường liền ồ lên một tiếng.

Thấy biểu hiện của chúng nhân, Thái Bạch Kim Tinh không hề đỏ mặt, tiếp tục mở lời nói: "Lão quan nhi ta tuy không biết, nhưng cũng biết Bồng Lai Bí Cảnh tất nhiên là nơi chung linh tạo hóa!" "Thánh nhân ban xuống cơ duyên, chúng ta cứ an tâm tiếp nhận là được!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh nói, chúng nhân Thiên Đình trên trường cũng lần lượt gật đầu, dù sao Thánh nhân ban tặng, tất nhiên là vô thượng cơ duyên.

Nghĩ rõ những điều này, chúng nhân cũng không còn băn khoăn nữa, bắt đầu thảo luận về Bồng Lai Bí Cảnh.

Nghe từng trận tiếng nghị luận của chúng tiên thần trên trường, trong mắt Thái Bạch Kim Tinh trước quảng trường cũng thoáng qua một tia kỳ vọng.

Chỉ là chưa kịp đợi Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục suy tư, một bóng người cao gầy lại đột nhiên bước ra từ đại điện Bồng Lai.

Thấy bóng dáng này xuất hiện, Thái Bạch Kim Tinh lập tức hoàn hồn, sau đó vội vàng nói với một nhóm tiên thần Thiên Đình trên

quảng trường: “Chư vị, im lặng!” Nghe giọng Thái Bạch Kim Tinh, một nhóm tiên thần Thiên Đình trên quảng trường cũng lập tức có cảm ứng.

Ngay sau đó, chúng nhân lần lượt im lặng, rồi vẻ mặt kích động nhìn về phía bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước đại điện Bồng Lai.

Vì lúc này các tiên thần Thiên Đình đều rất rõ, bóng dáng đột nhiên xuất hiện này tất nhiên chính là tồn tại trong lời Thái Bạch Kim Tinh, người sẽ dẫn chúng nhân đến Bồng Lai Bí Cảnh.

Và sự thật cũng như chúng tiên thần Thiên Đình trên quảng trường đã nghĩ, người này chính là người dẫn dắt chúng nhân đến Bí Cảnh trong lời của hai vị Tế Tửu.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, bóng dáng trước đại điện Bồng Lai đã xuất hiện bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh.

Cùng với việc bóng dáng này đến trước mặt người, chúng tiên thần Thiên Đình cũng biết được thân phận của bóng dáng này.

Chính là một trong vạn dư Chuẩn Thánh Bồng Lai đã từng xuất hiện trước mặt chúng nhân trước đó.

Hơn nữa vị này còn là kiệt xuất giả trong vạn dư Đại năng Chuẩn Thánh kia.

Còn về việc chúng nhân vì sao biết người này là cao thủ trong vạn dư Chuẩn Thánh Bồng Lai, điều này không thể không nói đến cặp sừng rồng to lớn trên đỉnh đầu bóng dáng này.

Dù cho Long tộc không lấy kích thước sừng rồng để đại biểu cho thực lực tuyệt đối, nhưng sừng rồng là đặc trưng nổi bật nhất của Long tộc, cũng là tinh hoa cả thân Long tộc hóa thành.

Vị Chuẩn Thánh này có sừng rồng như vậy, thực lực tuyệt đối phi phàm.

Vậy kết quả liền rõ ràng, vị này tất nhiên là cao thủ trong một nhóm Chuẩn Thánh Bồng Lai.

Và khi bóng dáng này xuất hiện đến trong chớp mắt, Thái Bạch Kim Tinh, với tư cách là đại biểu của chúng nhân Thiên Đình, cũng lập tức chắp tay vái chào vị Chuẩn Thánh Long tộc này: "Thái Bạch hữu lễ!" Thấy hành động của Thái Bạch Kim Tinh, vị Chuẩn Thánh Long tộc này trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, ngay sau đó chúng nhân liền thấy vị Chuẩn Thánh Long tộc này cũng chắp tay hành lễ với Thái Bạch Kim Tinh: "Kim Tinh, đợi lâu rồi!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy vội vàng xua tay: "Đạo hữu khách khí rồi!" "Có thể được Thánh nhân ban cho cơ duyên đã là tạo hóa lớn nhất của chúng ta, làm gì có chuyện đợi lâu!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh nói, ý cười trên mặt vị Chuẩn Thánh Long tộc này càng đậm, lắc đầu tiếp tục mở lời nói: "Kim Tinh quả nhiên như lời đồn, bát diện linh lung!" "Nếu không phải thời cơ không đúng, nhất định sẽ cùng Kim Tinh hảo hảo giao lưu một phen!" Nghe sự thân cận trong lời nói của vị Chuẩn Thánh Long tộc này, trên mặt Thái Bạch Kim Tinh cũng vẻ mặt kích động.

"Khiến Đạo hữu chê cười rồi!" "Đợi Đạo hữu rảnh rỗi, Thái Bạch sẽ quét dọn chờ đợi ở Thiên Đình!" Chuẩn Thánh Long tộc nghe vậy, gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh, sau đó xoay người lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với chúng tiên thần Thiên Đình: "Phụng Ngự lệnh của Điện Hạ, tiếp dẫn chư vị tiền vãng Bí Cảnh!" Chúng tiên thần Thiên Đình trên quảng trường nghe vậy, vẻ mặt kích động, sau đó lần lượt mở lời hô: "Cẩn tuân Thánh nhân Ngự lệnh!" "Cẩn tuân Thánh nhân Ngự lệnh!" Chuẩn Thánh Long tộc nghe vậy, trên mặt thoáng qua một tia mãn ý, sau đó nói với Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh: "Kính xin Kim Tinh biết rõ, lát sau ta sẽ dẫn chư vị cùng nhau tiến vào Bí Cảnh, nếu có người sơ suất e rằng không thể tiền vãng!" "Nếu Kim Tinh xác nhận số người không sai sót, chúng ta liền xuất phát!" Thái Bạch Kim

Tinh nghe vậy, không chút do dự: "Kính xin Đạo hữu an tâm, tiên thần Thiên Đình đều đã có mặt tại đây!" Nghe xong lời Thái Bạch Kim Tinh nói, Chuẩn Thánh Long tộc cũng không nói gì nữa, chỉ là gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh, rồi trực tiếp xoay người đi về phía một điện vũ không xa phía sau quảng trường.

Thấy hướng đi của Chuẩn Thánh Long tộc, Thái Bạch Kim Tinh trước tiên sững sờ, sau đó lập tức phản ứng lại, rồi nói với chúng tiên thần Thiên Đình trên quảng trường: "Chư vị, động thân đi!" Nghe lời Thái Bạch Kim Tinh nói, một nhóm tiên thần Thiên Đình trên quảng trường cũng xoa tay sát cánh, theo hướng của Chuẩn Thánh Long tộc mà đi.

Thấy bộ dạng kích động của chúng nhân trên trường, trong mắt Thái Bạch Kim Tinh cũng thoáng qua một tia hưng phấn, tiếp đó cũng lóe thân xuất hiện trong đám đông.

Một lát sau, dưới sự dẫn dắt của Chuẩn Thánh Long tộc, một nhóm tiên thần Thiên Đình cũng đã đến trước một điện vũ.

Điện vũ này không lớn lắm, xa không sánh được với đại điện nơi Chu Du ở và mấy điện vũ gần đại điện, nhưng lại toát ra một cổ khí chất cổ phác thanh u.

Thấy điện vũ trước mắt, một nhóm tiên thần Thiên Đình trong chốc lát cũng có chút ngẩn người.

"Chẳng phải nói muốn dẫn mình đến Bồng Lai Bí Cảnh sao?

Sao lại đến trước một điện vũ?

Chẳng lẽ phía sau điện vũ này chính là Bồng Lai Bí Cảnh?" Sự nghi hoặc như vậy cũng chỉ kéo dài trong chốc lát, ngay sau đó chúng tiên thần Thiên Đình liền hoàn hồn lại.

Lời Thánh nhân nói tuyệt đối sẽ không có nửa phần sai sót, điện vũ

này hẳn chỉ là một khâu trên đường đến Bồng Lai Bí Cảnh.

Nghĩ rõ những điều này, trong mắt chúng nhân lại một lần nữa tràn đầy kỳ vọng.

Tiếp đó, dưới sự chú ý của chúng nhân, cánh cửa đại điện cũng từ từ mở ra.

Chúng nhân theo cánh cửa điện đã mở mà nhìn vào bên trong điện, lại phát hiện bên trong đại điện dường như bị bao phủ bởi một tầng sương mù, làm thế nào cũng không thể nhìn rõ.

Chúng nhân thấy vậy, trong lòng không khỏi dấy lên một trận cảm khái.

Chỉ là chưa kịp đợi chúng nhân nghĩ nhiều, giọng Chuẩn Thánh Long tộc liền lại truyền đến tai chúng nhân.

"Chư vị, kính xin vào điện!" Nghe giọng Chuẩn Thánh Long tộc, chúng tiên thần Thiên Đình cũng không suy nghĩ nhiều nữa, theo bóng dáng kia mà bước vào bên trong điện.

Vài hơi thở sau, đợi khi tất cả tiên thần Thiên Đình đều đã bước vào trong điện, cánh cửa điện cũng ầm ầm đóng lại.

Cùng với cánh cửa điện đóng lại, đại điện cũng lập tức sáng bừng lên.

Sau đó, dưới sự chú ý của chúng nhân trong điện, vài vòng xoáy ánh sáng thất sắc không ngừng xoay tròn từ từ xuất hiện ở vị trí đầu điện, cho đến vài hơi thở sau, vài con đường cũng rõ ràng xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Không để ý ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân, sau khi các con đường hình thành, Chuẩn Thánh Long tộc dẫn dắt chúng nhân đến liền nói với chúng nhân: "Chư vị, mấy con đường này chính là con đường thông đến Bí Cảnh!" "Trước khi chư vị tiến vào Bí Cảnh, có

vài điểm cần chú ý mà chư vị cần hiểu rõ!" "Thứ nhất, Bí Cảnh cực kỳ nguy hiểm, chư vị cần phải kết bạn mà đi, do Chuẩn Thánh dẫn đội!" "Thứ hai, mỗi con đường thông đến Bí Cảnh là khác nhau, chư vị có thể tự mình lựa chọn!" "Cuối cùng, chúc chư vị đều có được thu hoạch!" Nghe lời Chuẩn Thánh Long tộc nói, chúng nhân không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Vốn dĩ chúng tiên thần Thiên Đình còn tưởng Bí Cảnh là động thiên phúc địa, chỉ cần bế quan tu hành là được.

Ai ngờ lại còn có nguy hiểm lớn như vậy, điều này không khỏi khiến trong lòng chúng nhân có chút bất an.

Nhưng bất kể nghĩ thế nào, giờ đây mũi tên đã lắp vào dây cung, không thể không bắn.

Chúng nhân dù bất đắc dĩ đến đâu cũng chỉ có thể chấp nhận, vì không ai dám phản bác hảo ý của Thánh nhân.

Cuối cùng, dưới sự an bài của Thái Bạch Kim Tinh, một nhóm tiên thần Thiên Đình trong điện cũng nhanh chóng tổ chức đội ngũ xong.

Chương 571

Thấy chúng nhân Thiên Đình đã chuẩn bị xong, Chuẩn Thánh Long tộc cũng gật đầu, sau đó chỉ dẫn chúng nhân lần lượt bước lên các con đường.

Đợi đến khi đội cuối cùng do Thái Bạch Kim Tinh dẫn dắt biến mất trong con đường, bên cạnh Chuẩn Thánh Long tộc cũng xuất hiện thêm mười đạo thân ảnh.

Sau khi gật đầu ra hiệu với vị Chuẩn Thánh Long tộc kia, cũng theo sau chúng nhân Thiên Đình mà bước vào con đường.

Sau khi những bóng dáng này biến mất, vị Chuẩn Thánh Long tộc kia cũng tùy tiện chọn một con đường, biến mất trong đó.

Sau khi tất cả bóng dáng trong điện biến mất, các con đường cũng từ từ tiêu tán, trong điện cũng khôi phục lại vẻ u ám như trước.

Sau khi chúng nhân Thiên Đình biến mất, những bóng dáng xuất hiện trong đại điện này, ai nấy đỉnh đầu đều có sừng rồng, toàn thân khí tức Chuẩn Thánh cực kỳ rõ ràng.

Và những bóng dáng này, chính là mấy vị trong vạn dư Chuẩn Thánh Long tộc đã từng xuất hiện trước mặt chúng tiên thần Thiên Đình trước đó.

Mấy chục vị Đại năng Chuẩn Thánh Long tộc này sở dĩ xuất hiện, và đi theo sau chúng nhân Thiên Đình tiến vào Thế Giới Vực Ngoại, đương nhiên là để âm thầm thủ hộ những tiên thần Thiên Đình này, tránh cho những tiên thần Thiên Đình này gặp phải nguy hiểm diệt vong gì trong Tam Thiên Thế Giới.

Vì người của Thiên Đình chỉ biết sau con đường là Bồng Lai Bí

Cảnh, nhưng lại không rõ sau con đường sẽ là Tam Thiên Thế Giới ngoài Hồng Hoang.

Dù cho Chuẩn Thánh Long tộc đã dặn dò nhiều lần, cũng đã khiến một nhóm hiện thân Thiên Đình cảnh giác, nhưng trong lòng chúng nhân ít nhiều vẫn còn chút may mắn, cảm thấy mức độ nguy hiểm của Bồng Lai Bí Cảnh sẽ không quá cao.

Nếu để chúng nhân biết chuyến đi này là Tam Thiên Thế Giới ngoài Hồng Hoang, e rằng chúng nhân sẽ sợ đến mức ngã quỵ tại chỗ.

Phải biết rằng, Tam Thiên Thế Giới ngoài Hồng Hoang này, đều là do bản nguyên tàn tồn của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ Đại Thần chém giết khi khai thiên mà thai nghén thành.

Và Hỗn Độn Ma Thần sinh tồn trong Hỗn Độn là đại biểu của Tam Thiên Đại Đạo, mỗi vị đều có thực lực cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Dù cho khi khai thiên bị Bàn Cổ triệt để chém giết, nhưng bản nguyên tàn tồn cũng sánh ngang cảnh giới Thánh nhân Đỉnh Phong.

Thế giới được thai nghén từ bản nguyên như vậy, tuy không thịnh vượng như Hồng Hoang, nhưng cũng tràn đầy nguy cơ.

Dù nói thế giới vực ngoại tầm thường không có uy hiếp quá lớn đối với Chuẩn Thánh, nhưng nếu xuất hiện ở Đại Thiên Thế Giới, ngay cả Chuẩn Thánh Đỉnh Phong cũng không dám nói là hoàn toàn thả lỏng trong những thế giới này.

Huống hồ chúng nhân Thiên Đình đa số còn chỉ có Đại La Kim Tiên.

Với tư cách là Thiên Đế Hạo Thiên, thậm chí suýt chút nữa dừng vận chuyển Thiên Đình, cũng muốn phái nhóm tiên thần Thiên Đình này đi.

Chính là muốn nhân lúc Thiên Đình cá rồng lẫn lộn, nhân cơ hội lịch luyện ở Thế Giới Vực Ngoại lần này để loại bỏ tạp chất, đề thăng thực lực Thiên Đình một phen.

Nếu những tiên thần Thiên Đình này chết thảm trọng trong Thế Giới Vực Ngoại, thì đừng nói đến việc đề thăng thực lực Thiên Đình, e rằng còn phải nguyên khí đại thương, số vạn năm tích lũy đều phải tan thành mây khói.

Đối với tâm tư của Hạo Thiên, Chu Du với tư cách là Sư huynh đương nhiên biết rất rõ, bởi vậy tất nhiên sẽ không để người Thiên Đình lịch luyện lần này tử thương quá nhiều.

Nếu không, còn lại mèo lớn mèo nhỏ hai ba con, làm gì còn ý nghĩa lịch luyện gì nữa.

Hơn nữa, những tiên thần Thiên Đình này khác với người trong Bồng Lai, vốn dĩ là muốn đào thải bớt một chút.

Để đạt được hiệu quả mà Hạo Thiên mong đợi, trong đó dù có vài người Nhân tộc và Long tộc, Chu Du cũng không thể an bài Hỗn Độn Châu thủ hộ.

Bởi vậy cuối cùng mới có những Chuẩn Thánh Long tộc này âm thầm thủ hộ, cũng là để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Và những Chuẩn Thánh Long tộc trong Bồng Lai này, dưới sự an bài của Chu Du, đã lịch luyện vô tận năm tháng ở Thế Giới Vực Ngoại.

Luận về mức độ quen thuộc với Thế Giới Vực Ngoại, trong Hồng Hoang không ai có thể sánh được với họ.

Hơn nữa, những người có thể được Chu Du chọn làm người thủ hộ, đều là những tồn tại Chuẩn Thánh Đỉnh Phong, bảo vệ nhóm tiên thần Thiên Đình này vẫn còn thừa sức.

Bên này, cùng với việc một nhóm tiên thần Thiên Đình biến mất trong Bồng Lai, Bồng Lai và vùng đất Đông Hải cũng từ từ khôi phục lại vẻ yên tĩnh như trước.

Đối với động hướng của chúng nhân Thiên Đình, thế giới bên ngoài tự nhiên sẽ không biết.

Một là sinh linh bên ngoài không thể thăm dò Bồng Lai Tiên Cảnh, hơn nữa người quan tâm đến tiên thần Thiên Đình vốn dĩ không có mấy người.

Vì quan hệ giữa Thiên Đế Hạo Thiên và Thánh nhân Bồng Lai ai cũng biết, thậm chí Hạo Thiên có thể thuận lợi thành tựu Thiên Đế lập ra Thiên Đình mới, đều là nhờ sự giúp đỡ của Thánh nhân Chu Du.

Hiện nay chúng nhân Thiên Đình có thể ở lại, tu hành trong Bồng Lai, trong mắt người bên ngoài cũng là chuyện bình thường.

Cho dù có người quan tâm đến tiên thần Thiên Đình, thì cũng chẳng qua là ghen tị việc tiên thần Thiên Đình có thể tu hành ở thánh địa như Bồng Lai mà thôi.

Cũng chính vào lúc các tiên thần Thiên Đình lần lượt xuyên qua thông đạo, xuất hiện ở Thế Giới Vực Ngoại, thì Hồng Hoang sinh linh đến tham dự Bồng Lai Thịnh Hội cũng lần lượt trở về nơi của mình.

Cùng với việc vô tận sinh linh tham dự Bồng Lai Thịnh Hội mang những tin tức liên quan đến thịnh hội lần này về, các cuộc bàn luận về Bồng Lai Thịnh Hội cũng bắt đầu lan rộng trong Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, tại các tiên sơn động phủ, thành quách tầm thường, phàm là nơi có tu hành giả tụ tập, đều có thể nghe thấy những cuộc thảo luận về Bồng Lai Thịnh Hội.

Thịnh hội như Bồng Lai lần này, trong Hồng Hoang đã rất lâu không xuất hiện.

Lần gần nhất vẫn là Bàn Đào Thịnh Hội của Thiên Đình.

Mà Bàn Đào Thịnh Hội so với Bồng Lai Thịnh Hội lần này cũng kém vài bậc, không chỉ vì Bồng Lai Tiên Cảnh hạ phàm Hồng Hoang, mà còn vì là Thánh nhân số một Hồng Hoang khai giảng Đại Đạo.

Từ đó có thể biết ảnh hưởng của Bồng Lai Thịnh Hội lần này lớn đến mức nào.

Khắp nơi trong Hồng Hoang thiên địa, vô số tu sĩ nghị luận.

Có người cảm khái sự huyền diệu của thánh địa Bồng Lai, có người bàn về nội tình hùng mạnh của Bồng Lai.

Nhưng bất kể nơi nào, bất kể người nào, đối với Thánh nhân Bồng Lai đều vô cùng tôn sùng: "Hận không thể thường xuyên ở bên cạnh Thánh nhân!" "Phong thái của Thánh nhân, trong Hồng Hoang không ai có thể sánh bằng!" "Đúng vậy, chỉ đáng tiếc bọn ta không phải Nhân tộc, cũng không phải Long tộc, không thể tu hành tại đạo trường của Thánh nhân!" "Nếu có may mắn tu hành ở Bồng Lai, được Thánh nhân chân truyền, cũng có thể thành tựu Chuẩn Thánh!" Và trong số đó, số tu sĩ của vô tận tiểu tộc trong Hồng Hoang là thành kính nhất.

Cũng phải thôi, nếu không phải Chu Du thi ân, những tu sĩ tầm thường này làm sao có thể ở ngoài Bồng Lai mà lắng nghe Thánh nhân giảng đạo.

Những tu sĩ này vốn dĩ không có cơ hội tham dự Bồng Lai Thịnh Hội, bởi vậy đối với Bồng Lai Thịnh Hội cũng không có kỳ vọng quá lớn.

Ngay cả việc tiền vãng Đông Hải, cũng chẳng qua là muốn ở Đông Hải cảm thụ dư vận giảng đạo của Thánh nhân.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, bất kể trong Bồng

Lai hay trên Đông Hải, Thánh nhân đều đối xử như nhau.

Họ, những người ở trên Đông Hải, lại có thể trực tiếp lắng nghe Thánh nhân giảng đạo.

Thu hoạch như vậy làm sao những sinh linh tầm thường này có thể không sùng bái Chu Du.

Đại cơ duyên, đại tạo hóa như vậy, ngay cả tu sĩ có bối cảnh phi phàm có lẽ cả đời cũng chỉ có một lần, đối với sinh linh tầm thường của Hồng Hoang mà nói càng là vượt quá dự đoán.

Phải biết rằng, tốc độ Hồng Hoang khuếch trương ngày càng nhanh, cơ duyên tạo hóa tuy cũng ngày càng nhiều, nhưng số người tu hành trong Hồng Hoang cũng đã tăng lên gấp mấy lần.

Kết quả như vậy chính là cơ duyên tự nhiên cũng ngày càng khó có được.

Chương 572

Nếu không, sau khi Côn Bằng vẫn lạc, cũng sẽ không có nhiều tu sĩ tụ tập ở Bắc Hải, ngày đêm không ngừng tìm kiếm bảo vật Côn Bằng để lại.

Và cùng với việc số tu sĩ ngày càng nhiều, loạn lạc cũng khó tránh khỏi.

Dù cho nói đều là tranh đấu giữa các tu sĩ, không có gì dẫn động Hồng Hoang đại loạn, nhưng cũng khiến cảnh ngộ của tu sĩ tầm thường ngày càng tệ.

Bởi vậy, sự ban tặng của Chu Du lần này càng thêm trân quý.

Đương nhiên, việc có thể khiến Hồng Hoang sinh linh nghị luận như vậy, ngoài thân phận đặc thù của Chu Du ra, còn có sự hiếu kỳ đối với Bồng Lai, động thiên phúc địa này.

Truyền thuyết về Tam Đảo Hải Ngoại đã lưu truyền từ lâu trong Hồng Hoang, nhưng người Hồng Hoang chỉ biết có tồn tại tiên đảo hải ngoại, nhưng chưa từng thấy dấu vết của tiên đảo, càng đừng nói đến việc thấy tiên đảo hiển hóa, tự nhiên không biết sự thần bí bên trong.

Mãi đến Bồng Lai Tiên Cảnh hiển hiện tại thịnh hội lần này, Hồng Hoang sinh linh mới nhận ra sự huyền diệu của tiên cảnh này.

Tiên thiên linh khí vô cùng nồng đậm, thiên tài địa bảo khắp nơi, đạo vận Đại Đạo cực kỳ rõ ràng, tất cả đều hiển thị nội tình của thánh địa Bồng Lai.

Tiên cảnh như vậy làm sao Hồng Hoang sinh linh có thể không kinh ngạc và tiện nghi.

Nhiều duyên cớ như vậy cộng lại, các cuộc nghị luận trong Hồng Hoang mới náo nhiệt đến thế.

Và đúng vào lúc chúng sinh Hồng Hoang nghị luận về Bồng Lai Thịnh Hội lần này, giữa thiên địa lại đột nhiên phù hiện ra từng đạo kiếp khí.

Ban đầu, những kiếp khí bao phủ giữa Hồng Hoang thiên địa này còn cực kỳ thưa thớt, vài vạn dặm có lẽ mới có một hai đạo.

Thêm vào đó, kiếp khí bản thân có đặc tính ẩn nấp, mắt thường không thể thấy, Nguyên Thần không thể nhìn.

Sinh linh trong Hồng Hoang tự nhiên sẽ không biết thiên địa lần này lại có lượng kiếp xuất hiện, thậm chí ngay cả một nhóm Thiên Đạo Thánh nhân cũng không hề phát giác, chỉ có cảnh giới như Chu Du mới có thể cảm tri.

Đương nhiên, Chu Du sở dĩ biết rõ tình huống đại kiếp lần này đến vậy, ký ức tiền thế cũng là mấu chốt.

Nếu không phải ký ức tiền thế, Chu Du dù có phát giác, cũng không thể chuẩn bị sớm đến thế.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, kiếp khí trong Hồng Hoang thiên địa cũng ngày càng nồng đậm, kiếp khí càng ngày càng nhiều, đối với Hồng Hoang thiên địa cũng có chút ảnh hưởng.

Lúc này, Hồng Hoang sinh linh vẫn không có cảm thụ gì, nhưng Hồng Hoang thiên địa đã có biến hóa.

Và nơi đầu tiên xuất hiện dị tượng, chính là nơi ô uế nhất trong Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải.

Minh Hà từ sau trận đại chiến với Hồng Vân lần trước, bản nguyên đại tổn, liền vẫn luôn chìm trong giấc ngủ say trong Huyết Hải.

Nếu không phải Huyết Hải có nguy cơ bị diệt vong, sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Huyết Hải lúc này cũng do tộc A Tu La do Minh Hà sáng tạo ra thủ hộ, xem như là lúc yếu nhất.

Đương nhiên, yếu cũng là nói so với trước đây.

Tộc A Tu La tuy là chủng tộc do Minh Hà phỏng theo Nữ Oa tạo người mà sáng tạo ra, nhưng cũng coi như do bản nguyên Huyết Hải thai nghén mà sinh, thêm vào sự gia trì của Minh Hà lập giáo, thực lực không thể xem thường.

Trong tộc, Tứ vương Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà đều có thực lực Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Tứ tướng Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu cũng đều có thực lực Chuẩn Thánh Sơ Kỳ.

Đây còn chỉ là cảnh giới bề mặt của tộc A Tu La.

Nếu ở vùng đất Huyết Hải, tộc A Tu La vượt cấp mà chiến dễ dàng.

Bởi vậy, ngay cả Đại năng Chuẩn Thánh Đỉnh Phong tầm thường cũng không dám tự ý xông vào Huyết Hải.

Và cùng với việc kiếp khí trong Hồng Hoang thiên địa ngày càng nồng đậm, Huyết Hải vốn yên bình trước đây cũng không còn yên bình nữa.

Trên Huyết Hải, thỉnh thoảng có cuồng phong quét qua, cuốn lên sóng dữ cao vạn trượng, hoặc có xoáy nước xuất hiện, khuấy động cả Huyết Hải.

Ban đầu, người tộc A Tu La trong Huyết Hải chưa chịu ảnh hưởng bao nhiêu, nhưng cùng với động tĩnh trên Huyết Hải ngày càng

lớn, cuối cùng ngay cả điện vũ A Tu La ở sâu trong Huyết Hải cũng có chút không ổn định.

Biến hóa như vậy cũng khiến người tộc A Tu La kinh hồn bạt vía, tưởng rằng lại có Đại năng ẩn thế cấp bậc như Hồng Vân đại chiến trong Huyết Hải.

Dù sao người tộc A Tu La cũng đã từng có kinh nghiệm tương tự.

Trước đây, khi lão tổ nhà mình Minh Hà đại chiến với Hồng Vân, Huyết Hải cũng có động tĩnh như vậy.

Nhưng do Minh Hà đã chìm vào giấc ngủ say, chúng nhân A Tu La mất đi tự tin như trước, bởi vậy cũng không dám có chút dị động nào.

Cuối cùng, vẫn là nhân lúc sóng gió Huyết Hải dần lắng xuống, mới ra ngoài tra xét.

Và điều khiến chúng nhân A Tu La nghi hoặc là, trong Huyết Hải không có chút dấu vết đại chiến nào.

Đừng nói không có bóng dáng Đại năng Chuẩn Thánh xuất hiện, thậm chí ngay cả một tia khí tức lạ cũng không có.

Biến cố như vậy cũng khiến người tộc A Tu La hoang mang không thôi.

Phải biết rằng, nếu có đại năng đại chiến như vậy, tất nhiên sẽ có manh mối để theo dõi.

Dù có trận pháp ngăn cách, nhưng cũng không thể che giấu hoàn toàn.

Và hiện tại trên Huyết Hải không có chút dấu vết đại chiến nào, thực sự khiến một nhóm cao tầng A Tu La không sao hiểu nổi.

Lại vì không liên hệ được với lão tổ nhà mình, thêm vào sóng gió trên Huyết Hải dần lắng xuống, chúng nhân A Tu La cũng chỉ có thể

tạm thời gác lại lo lắng trong lòng.

Nhưng đúng lúc chúng nhân A Tu La tưởng rằng mình chỉ là kinh hãi hão, thì dị biến lại một lần nữa xuất hiện.

Khác với cuồng phong sóng dữ Huyết Hải trước đây, lần này Huyết Hải lại không có động tĩnh lớn gì, mà là người tộc A Tu La xuất hiện tình huống bất thường.

Vốn dĩ A Tu La là chủng tộc do Minh Hà mượn oán niệm và các loại cảm xúc tiêu cực trong Huyết Hải, kết hợp với lực lượng công đức mà sáng tạo ra.

Thiên sinh đã dễ dàng nổi giận, hiếu chiến, nhưng vẫn còn lý trí tồn tại, tranh đấu giữa đồng tộc cũng không có quá nhiều thương vong.

Và sau khi Huyết Hải ổn định trở lại, lại có không ít người tộc A Tu La sa vào cảnh hồn ngạc, bắt đầu tùy ý sát lục đồng tộc.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã có hàng vạn người tộc A Tu La chết dưới tay đồng tộc.

Tộc A Tu La sinh sôi vốn không dễ dàng.

Đừng thấy cả tộc A Tu La có hàng vạn người, nhưng phải biết rằng đây là số lượng đã tích lũy từ khi Minh Hà sáng lập tộc A Tu La từ thời viễn cổ.

Hiện nay không có đại chiến xuất hiện, cũng không có sinh linh ngoại tộc tập kích, lại xuất hiện thương vong lớn đến vậy, làm sao có thể không khiến tộc A Tu La chấn động.

Chương 573

Sự kiện kinh người như vậy xuất hiện, cũng lập tức được Tứ vương Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà biết đến.

Khi biết được hàng vạn tộc nhân thân vong, Tứ vương Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà cũng giật mình kinh hãi.

Bốn người không dám chần chừ chút nào, trực tiếp ra tay chế phục toàn bộ những người tộc A Tu La đã mất đi lý trí này, sau đó thống nhất giam giữ lại.

Ngay sau đó, Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà liền bắt đầu điều tra sự biến hóa của tộc nhân.

Muốn xem tộc nhân có phải bị người ngoài mê hoặc hay tính kế, mới làm ra chuyện kinh thiên động địa này không.

Nhưng không tra thì không biết, vừa tra thì thật sự giật mình.

Bất kể bốn người điều tra thế nào, bất kể bốn người thẩm vấn ra sao, đều không có chút thu hoạch nào.

Điều này khiến Tứ vương Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà cũng có chút không dám tin, thậm chí còn có một tia hoảng sợ.

Phải biết rằng bốn người đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Hiện nay ở trong bản nguyên Huyết Hải, càng như cá gặp nước, ngay cả Đại năng Chuẩn Thánh Hậu Kỳ cũng không dám nói có thể thắng chắc mấy người này.

Mà mạnh như mấy người này, điều tra lại không có chút thu

hoạch nào, điều này làm sao mấy người có thể không kinh hãi.

Thêm vào chuyện này liên quan đến an nguy của tộc A Tu La, trong lòng mấy người tự nhiên là vô cùng lo lắng.

Không lâu sau, trong đại điện tộc A Tu La ở sâu trong Huyết Hải, Tứ vương Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà hội tụ một đường.

Lúc này bốn người vẻ mặt cau mày ủ rũ, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Nửa khắc sau, Đại Phạn Thiên không nhịn được mở lời nói: "Thiên Ba Tuần, có cách nào liên hệ với lão tổ không!" "Tình huống như vậy, không phải mấy người chúng ta có thể giải quyết được!" Nghe lời Đại Phạn Thiên nói, hai người Dục Sắc Thiên và Thấp Bà bên cạnh cũng vội vàng mở lời: "Gần đây không biết xảy ra chuyện gì, không những Huyết Hải động loạn, ngay cả tộc A Tu La chúng ta cũng xuất hiện dị dạng như vậy.

Tình huống này cần phải báo cho lão tổ ngay lập tức!" "Đúng đúng đúng, tộc nhân của tộc ta vốn không nhiều, nếu không tìm ra biện pháp, đó có thể là họa diệt tộc!" Nghe lời ba người nói, Thiên Ba Tuần cũng vẻ mặt khổ sở.

"Từ sau trận đại chiến giữa lão tổ và Hồng Vân, liền không còn truyền mệnh lệnh cho chúng ta nữa.

Tình huống này mấy người các ngươi cũng đều biết!" "Hẳn là lão tổ đã chìm vào giấc ngủ say, không có cảm tri đối với thế giới bên ngoài.

Nếu không lão tổ làm sao lại nhìn tộc ta xuất hiện tổn thương!" Nghe lời Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà cũng im lặng cúi đầu.

Tuy nói trong lòng chúng nhân đã có dự cảm, nhưng lúc này nghe Thiên Ba Tuần nói ra kết quả, trong lòng cũng là một trận thất vọng.

Thấy biểu hiện của ba người Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, Thiên Ba Tuần cũng thở dài một hơi, sau đó hạ quyết tâm nói với mấy người: "Chư vị, lão tổ liên hệ bất đáo, để đề phòng chuyện ác tái sinh, chỉ có thể mượn lực lượng bản nguyên Huyết Hải!" Nghe lời Thiên Ba Tuần nói, ba người Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà cũng lập tức sững sờ tại chỗ.

Sở dĩ Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà ba người có biểu hiện như vậy, quả thực là chuyện Thiên Ba Tuần nói về việc mượn nhờ bản nguyên Huyết Hải quá đỗi trọng đại, bởi vì mượn nhờ sức mạnh bản nguyên Huyết Hải chính là lá bài tẩy lớn nhất của A Tu La nhất tộc.

Là người sáng tạo ra A Tu La nhất tộc, Minh Hà cũng để lại không ít thủ đoạn cho tộc A Tu La, nhưng không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể sánh bằng điều này.

Thế nên, khi nghe Thiên Ba Tuần muốn động dụng lá bài tẩy lớn nhất, mấy người mới chấn kinh đến thế.

Mãi cho đến một khắc sau, ba người mới chầm chậm hồi phục tinh thần, rồi vẻ mặt do dự nói với Thiên Ba Tuần: "Thật sự phải như vậy sao?" "Hiện giờ lão tổ bế quan không cách nào liên hệ, chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất mượn nhờ bản nguyên Huyết Hải này, nếu đã dùng cơ hội này, nếu có cường địch đột kích lần nữa, vậy chúng ta chỉ có thể ngồi yên chờ chết thôi!" "Đúng vậy, nếu mượn nhờ lực lượng bản nguyên mà vẫn không thể tra rõ chân tướng, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao!" Sở dĩ ba người do dự như vậy, là vì lá bài tẩy lớn nhất này không thể tùy tiện dùng, dù sao quyền hạn mà Minh Hà ban cho mấy người chỉ có một lần.

Nếu Minh Hà chưa từng ngủ say, mấy người dùng cũng không sao.

Nhưng hiện giờ Minh Hà đã trầm tịch không cách nào liên hệ, nếu tiêu hao cơ hội này, A Tu La nhất tộc trong thời gian ngắn sẽ không còn thủ đoạn trấn tộc nữa, như vậy cũng khiến mấy người không thể không do dự.

Thiên Ba Tuần bên này nghe xong lời ba người, lắc đầu với ba người, tiếp tục mở miệng nói: "Không còn cách nào khác!" "Nếu vẫn không tìm ra nguyên nhân dị biến, e rằng chưa đợi được cường địch đột kích, tộc A Tu La sẽ tổn thất hết thảy!" "Đến lúc đó chỉ còn lại mấy người chúng ta, thì còn ý nghĩa gì nữa!" "Hơn nữa ở Huyết Hải chi địa có thể chiến thắng bọn ta, cũng chỉ có vài vị hiếm hoi kia, nếu những tồn tại như vậy đột kích, dù có lực lượng bản nguyên Huyết Hải e rằng cũng không thể ngăn cản!" Lời nói của Thiên Ba Tuần cũng khiến Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà ba người lập tức phản ứng lại.

Chuyện ảnh hưởng đến sự an nguy của A Tu La nhất tộc trước mắt còn chưa giải quyết được, lại nói gì đến sau này.

Sau đó ba người cũng không còn do dự, trực tiếp nói với Thiên Ba Tuần: "Cứ như vậy đi!" "Đồng ý!" "Đồng ý!" Nghe được lời ba người, Thiên Ba Tuần trên mặt cũng lộ ra một tia hài lòng, tiếp đó gật đầu với Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà ba người, tiếp tục mở miệng nói: "Nếu chúng ta mấy người đã đạt thành đồng thuận!" "Vậy thì bắt đầu ngay đi!" Nói xong, Thiên Ba Tuần cũng không đợi mấy người trả lời, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống tại chỗ.

Ba người còn lại thấy động tác của Thiên Ba Tuần, cũng lần lượt đi đến bên cạnh Thiên Ba Tuần khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó, bốn luồng lực lượng Nguyên thần đầy sát khí liền xuất

hiện trên đại điện.

Sau khi lực lượng Nguyên thần của bốn người xuất hiện, không chút chậm trễ, trực tiếp bay ra ngoài điện, phóng thẳng về phía sâu trong Huyết Hải.

Vài khắc sau, bốn người trong điện đột nhiên đồng thanh hô lớn một tiếng: "Hiện!" Kèm theo tiếng hô của bốn người trong điện, một màn sáng khổng lồ liền xuất hiện trên đại điện.

Mà màn sáng này là do tiêu hao lực lượng bản nguyên Huyết Hải hiển hóa mà thành, bên trong màn sáng hiển thị chính là nguồn gốc dị biến của A Tu La nhất tộc.

Đợi đến khi màn sáng hình thành hoàn chỉnh, bốn người trong điện cũng trợn to mắt nhìn về phía màn sáng.

Tiếp đó, mấy người liền phát hiện hình ảnh xuất hiện trong màn sáng, chính là cảnh tộc nhân A Tu La trong Huyết Hải thôn phệ tàn hồn.

Cần biết rằng, sau khi sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc, tàn hồn chân linh liền sẽ hội tụ về phía Huyết Hải.

Vốn dĩ, khi Luân Hồi Chi Địa chưa hiển hóa, chân linh và tàn hồn đều sẽ rơi vào Huyết Hải.

Giờ đây, Hậu Thổ chứng đạo, Luân Hồi Chi Địa đã xuất hiện, tất cả chân linh đều sẽ rơi vào Luân Hồi Chi Địa, chỉ có tàn hồn vẫn còn tồn tại trong Huyết Hải, mà tộc A Tu La liền mượn những tàn hồn này để tu hành.

Nhìn cảnh tượng trong hình ảnh, Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà bốn người cũng nhíu chặt mày.

Bởi vì mấy người đã phát hiện điểm bất thường trong màn sáng, tàn hồn vốn rơi vào Huyết Hải, tuy không có chút linh trí nào đáng nói,

nhưng vẫn còn một tia linh quang tồn tại.

Mà tàn hồn xuất hiện trong màn sáng lại rất khác biệt so với trước kia, trên những tàn hồn này không những không có chút linh quang nào hiển hiện, mà ngược lại còn bị một sợi tơ đen bao quanh.

Bất kỳ tộc nhân A Tu La nào hấp thu những tàn hồn có sợi tơ đen này, liền sẽ rơi vào cảnh giới hồn ngạc, hoàn toàn mất đi ý thức, trở thành công cụ sát lục.

Nhìn những tộc nhân A Tu La sau khi thôn phệ tàn hồn bị sợi tơ đen bao quanh, liền tùy ý tàn sát đồng tộc, trên mặt bốn người đều là vẻ lạnh lẽo.

Tuy nói bốn người cũng không biết sợi tơ đen trên tàn hồn là gì, nhưng mấy người rõ ràng, sở dĩ tộc nhân có dị biến như vậy, chính là do sợi tơ đen này ảnh hưởng.

Một khắc sau, theo lực lượng bản nguyên Huyết Hải tiêu hao hết, màn sáng trong đại điện cũng dần dần mờ đi, cuối cùng biến mất trên đại điện.

Đợi đến khi màn sáng biến mất, mấy người trong điện mới hoàn hồn lại, sau đó liền nghe Thiên Ba Tuần mở miệng nói: "Tộc nhân xuất hiện dị biến, chính là do sợi tơ đen kia!

Có biết sợi tơ đen này là gì không?" Nghe được lời Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà ba người lập tức rơi vào trầm tư, vài khắc sau mấy người cũng đều lắc đầu, sau đó vẻ mặt mơ hồ nói với Thiên Ba Tuần: "Chưa từng gặp qua!" "Không hề quen thuộc!" "Chẳng lẽ có người biết tu hành chi pháp của tộc ta, cố ý thiết kế gây ra!" Thiên Ba Tuần nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ suy tư, nhưng ngay sau đó cũng lắc đầu, mở miệng nói với mấy người: "Không giống!" "Nếu có người cố ý gây ra, e rằng tổn thất của tộc ta sẽ không chỉ như hiện tại!" "Ngay cả bọn ta cũng không thể nhìn ra

gốc rễ của sợi tơ đen kia, nếu có người thiết kế, bọn ta dù không sa đọa, e rằng cũng sẽ bị ảnh hưởng!" Thiên Ba Tuần nói xong, ba người còn lại cũng phản ứng lại.

Nếu thật sự có người thiết kế ra thủ đoạn độc ác như vậy, cố ý nhắm vào A Tu La nhất tộc, thì tộc A Tu La bây giờ e rằng phần lớn đều đã rơi vào cảnh giới hồn ngạc.

Dù sao A Tu La tộc dưới Đại La đều phải thôn phệ tàn hồn để tu hành, mà hiện tại tộc nhân xuất hiện dị biến chỉ có số ít, điều này chứng tỏ những sợi tơ đen này không phải do con người gây ra, và chỉ tồn tại trong một phần tàn hồn.

Sau khi biết được nguyên nhân dị biến của tộc nhân, mấy người cũng lập tức đưa ra quyết định.

Vì nhục nhãn thần thông cũng không cách nào phân biệt được sợi tơ đen trên tàn hồn, liền dứt khoát phong tỏa Huyết Hải để ngăn cách tàn hồn, sau đó cấm tộc nhân A Tu La thôn phệ tàn hồn dùng để tu hành.

Chương 574

Tuy nói làm như vậy sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến việc tu hành của tộc nhân, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc tộc nhân xuất hiện cảnh giới hồn ngạc.

Tu hành có thể chậm một chút, nhưng tính mạng thì không thể mất.

Còn về việc khi nào khôi phục bình thường, mấy người cũng không có manh mối, cuối cùng mấy người quyết định đợi liên hệ được với Minh Hà lão tổ, để lão tổ phán đoán.

Và khi tộc nhân A Tu La không còn thôn phệ tàn hồn, tộc nhân quả nhiên không còn xuất hiện tình huống dị biến nữa.

Lúc này Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà bốn người mới thở phào nhẹ nhõm.

Điều bốn người không biết là, sợi tơ đen này chính là do Kiếp Khí của đại kiếp hóa thành.

Vì A Tu La là do oán niệm và các loại cảm xúc tiêu cực kết hợp với lực lượng công đức mà hóa thành, nên mới dễ dàng bị Kiếp Khí ảnh hưởng. ...

Kèm theo dị biến dần dần lắng xuống, Huyết Hải chi địa cũng một lần nữa yên tĩnh trở lại, khôi phục lại cảnh tượng như trước kia, phảng phất mọi chuyện trước đó chưa từng xuất hiện.

Bởi vì vị trí Huyết Hải hẻo lánh, thêm vào chướng khí ô uế tràn ngập, thường xuyên có dị tượng xuất hiện, nên lần dị biến này của Huyết Hải ngoài tộc A Tu La ra, cũng không có mấy người phát giác.

Ngay cả những Thiên Đạo Thánh Nhân vô sở bất tri vô sở bất hiểu

kia, cũng không hề có chút cảm tri nào đối với dị biến Huyết Hải, càng không biết lần biến động này của Huyết Hải là do Kiếp Khí của đại kiếp dẫn động.

Theo lý mà nói, Nguyên thần của những Thiên Đạo Thánh Nhân kia đã sớm lạc ấn trên Hồng Hoang Thiên Đạo, đối với biến hóa của Huyết Hải hẳn là có cảm tri, sao lại không có chút phát giác nào?

Thực tế, lần đại kiếp này vốn dĩ là do mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia mà khởi, bởi vậy Thiên Đạo Thánh Nhân tuy là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng lại không nhận được chút cảnh báo nào từ Thiên Đạo.

Thêm vào Thiên Đạo che đậy, cho dù có Thiên Đạo Thánh Nhân thật sự nhìn thấy biến hóa của Huyết Hải, e rằng cũng không thể thôi toán ra được nhiều tình huống.

Đương nhiên trong chư Thánh, cũng không phải tất cả mọi người đều không có chút phát giác nào về dị biến Huyết Hải, như Hậu Thổ, chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, liền là người đầu tiên cảm tri được dị biến Huyết Hải.

Dù sao Lục Đạo Luân Hồi chi địa liền nằm sâu trong Huyết Hải, Huyết Hải có biến hóa gì, tự nhiên không thể giấu được Hậu Thổ trong Huyết Hải.

Thêm vào Hậu Thổ chứng đạo chính là Hồng Hoang Địa Đạo, cảm tri không bị Hồng Hoang Thiên Đạo bình tế, mà Hồng Hoang Địa Đạo tuy không giống Hồng Hoang Thiên Đạo hiển hóa, nhưng cũng có uy lực vô cùng.

Cho nên Huyết Hải xuất hiện dị biến, Hậu Thổ có thể phát giác ra điều bất ổn.

Lúc đầu Huyết Hải động loạn, U Minh Luân Hồi chi địa còn chưa

bị ảnh hưởng chút nào, Hậu Thổ tự nhiên cũng không phát giác ra chút bất thường nào.

Nhưng kèm theo Huyết Hải động loạn ngày càng kịch liệt, Luân Hồi chi địa vốn vô cùng ổn định lại xuất hiện một tia chấn động.

Hậu Thổ, người vốn vẫn luôn chìm đắm trong việc tham ngộ Đại Đạo kể từ sau khi Hỗn Độn chư Thánh luận đạo trở về, cũng bị động tĩnh này làm cho kinh tỉnh.

Khác với Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà bốn người còn cần tiêu hao bản nguyên Huyết Hải để thôi toán, Hậu Thổ sau khi tỉnh lại từ tham ngộ, cảm nhận được động tĩnh của Huyết Hải, liền lập tức tìm được nguồn gốc động loạn của Huyết Hải.

Khi cảm nhận được khí tức đen kịt tràn ra trên Huyết Hải, Hậu Thổ cũng lập tức sững sờ.

Là một tồn tại Thánh Nhân, Hậu Thổ tự nhiên nhận ra khí tức đen kịt này là gì.

Tràn ngập hủy diệt và bạo lệ, lại còn có thể ảnh hưởng đến tồn tại Nguyên thần, đây không phải Kiếp Khí của đại kiếp thì còn là gì!

Nhìn thấy mức độ nồng đậm của Kiếp Khí, sắc mặt Hậu Thổ cũng đại biến, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng khi Vu Yêu Đại Kiếp trước kia.

Dưới Bất Chu Sơn, khói lửa ngút trời, tàn chi đoạn tí ở khắp nơi, máu đỏ tươi nhuộm đỏ đại địa.

Từng chiến sĩ Vu tộc nối tiếp nhau xông lên, cuối cùng đều ngã xuống trong bể máu!

Nhớ lại sự thảm liệt của đại kiếp, dù đã chứng đạo thành Thánh, Hậu Thổ cũng không nhịn được rùng mình.

Khi hoàn hồn lại, Hậu Thổ cũng lập tức bắt đầu thôi toán, muốn xem lần đại kiếp này có liên quan đến Vu tộc hay không.

Mặc dù trong lòng Hậu Thổ đã có vài phần đoán, lần đại kiếp này nhắm vào hẳn không phải Vu tộc.

Bởi vì khi Vu Yêu Đại Kiếp, Vu tộc đã dốc toàn tộc để trả hết nhân quả.

Cho dù còn một chút nghiệp lực, mình một tôn Thánh Nhân đủ để che chở, nhưng Hậu Thổ không dám mạo hiểm với số người còn lại ít ỏi của Vu tộc.

Thôi toán một lát sau, Hậu Thổ cũng có được một chút thu hoạch.

Do Thiên Đạo che đậy, dù vẫn không thể thôi toán ra nguồn gốc xuất hiện của đại kiếp lần này, nhưng cũng cảm tri được lần đại kiếp này không có nhiều quan hệ với Vu tộc.

Biết đại kiếp phát sinh không có liên hệ gì với Vu tộc, trong lòng Hậu Thổ cũng hơi an tâm.

Dù sao Vu tộc không phải người ứng kiếp, chỉ cần không chủ động nhập kiếp, thì dưới sự che chở của mình, Vu tộc sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn.

Tuy nhiên, nói như vậy, nhưng là Hậu Thổ, người may mắn sống sót sau Vu Yêu Đại Kiếp, dù hiện tại đã chứng đạo thành tựu Thánh Nhân vô thượng, đối với Hồng Hoang đại kiếp vẫn có vài phần kiêng kỵ và kính sợ.

Thánh Nhân tuy vạn kiếp bất khuynh, nhưng Hậu Thổ không có cách nào đảm bảo Vu tộc nhất định sẽ không bị ảnh hưởng bởi đại kiếp.

Dù sao Hậu Thổ hiện tại vẫn chỉ là Thánh Nhân, cách tầng thứ như Hồng Hoang Thiên Đạo còn xa xôi vạn dặm.

Đợi thôi toán không còn thu hoạch gì nữa, Hậu Thổ cũng thu hồi suy nghĩ, sau đó một lần nữa cảm nhận Kiếp Khí trên Huyết Hải, trong lòng cũng đưa ra quyết định.

Ngay sau đó, liền thấy Địa Phủ sâu trong Huyết Hải dị tượng đột khởi.

Toàn bộ U Minh Địa Phủ phảng phất bị một bàn tay khổng lồ vô hình trực tiếp nắm chặt, không gian xung quanh bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Địa Phủ vốn tràn ngập u quang, bỗng nhiên trở nên ảm đạm, phảng phất như bị cưỡng chế dập tắt lửa nến, trực tiếp chìm vào bóng tối, không còn chút âm thanh hay động tĩnh nào truyền ra nữa.

Hậu Thổ vì để tránh tộc nhân Vu tộc rơi vào đại kiếp, vậy mà trực tiếp động dụng pháp lực vô thượng phong tỏa hoàn toàn nơi Địa Phủ tọa lạc, từ căn nguyên đoạn tuyệt việc tộc nhân Vu tộc nhập kiếp.

Đương nhiên Hậu Thổ tuy phong tỏa Địa Phủ, ngăn chặn tộc nhân Vu tộc xuất hiện ở bên ngoài, nhưng lại không đóng cánh cổng tiến vào Địa Phủ, tức là Địa Phủ lúc này có thể vào mà không thể ra.

Sở dĩ Hậu Thổ lại làm như vậy, mà không phải triệt để cách tuyệt Địa Phủ, là vì Địa Phủ là nơi Lục Đạo Luân Hồi, Luân Hồi Thần Khí vận chuyển không ngừng, đảm bảo Luân Hồi Hồng Hoang diễn ra bình thường.

Dù Hậu Thổ là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, cũng không dám ngăn cản Luân Hồi Thần Khí vận chuyển.

Không phải là không thể, mà là nhân quả của việc Luân Hồi Thần Khí đình trệ, ngay cả Hậu Thổ cũng không thể gánh chịu, cho nên Hậu Thổ cũng chỉ có thể dùng lực lượng Thánh Nhân phong tỏa Địa Phủ chứ không phải phong bế Địa Phủ.

Và khi Địa Phủ bị phong tỏa hoàn toàn, người trong Địa Phủ cũng phát giác ra điều dị thường, chỉ là còn chưa kịp phản ứng, tiếng của Hậu Thổ liền vang lên trong tai mọi người: "Từ giờ phút này, Địa Phủ phong tỏa!" "Dù là ai cũng không được bước ra khỏi Địa Phủ chi địa!" Nghe được tiếng Hậu Thổ, mọi người trong Địa Phủ cũng lập tức sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra biểu cảm không dám tin.

Là môn hạ của Thánh Nhân, mọi người trong Địa Phủ thật sự không nghĩ tới, chỉ là Huyết Hải có chút động loạn, gây ra một chút ảnh hưởng đến Địa Phủ chi địa mà thôi.

Trước đây tuy chưa từng xuất hiện tình huống như vậy, nhưng các loại dị tượng cũng không nhỏ.

Sao lần này lại có hậu quả như vậy, lại khiến Thánh Nhân trực tiếp phong tỏa toàn bộ Địa Phủ?

Chương 575

Tình huống đột ngột này, khiến trong lòng mọi người trong Địa Phủ cũng dấy lên chút bất an.

Nhưng mọi người trong Địa Phủ tuy không biết trong Huyết Hải rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, nhưng cũng biết hành động của Thánh Nhân, tuyệt đối là vì lợi ích của họ.

Cho nên khi Thánh Nhân Hậu Thổ hạ lệnh, mọi người đều cúi đầu về phía sâu trong Địa Phủ, nơi Luân Hồi tọa lạc, sau đó hô lớn: "Chúng ta tuân theo pháp chỉ của Thánh Nhân!" "Chúng ta tuân theo pháp chỉ của Thánh Nhân!" Hậu Thổ sâu trong Địa Phủ nghe được tiếng mọi người, trên mặt không có chút phản ứng nào, vẫn vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Kiếp Khí nồng đậm trên Huyết Hải.

Đối với suy nghĩ của mọi người trong Địa Phủ, Hậu Thổ không hề quan tâm, vì mọi người sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện đại kiếp, Hậu Thổ cũng không cần phải giải thích nguyên do cho mọi người.

Thu hồi suy nghĩ, nhìn thấy tộc nhân A Tu La rơi vào hỗn ngạc trong Huyết Hải ngày càng nhiều, lông mày Hậu Thổ cũng dần dần nhíu chặt.

Mãi đến một khắc sau, Hậu Thổ cũng nghĩ đến điều gì đó, trực tiếp tán ra một luồng lực lượng Nguyên thần bay về hướng Đông Hải.

...

Thủ đoạn của Thánh Nhân tự nhiên phi phàm, chỉ một khắc sau, luồng lực lượng Nguyên thần mà Hậu Thổ tán ra này liền xuất hiện bên ngoài Bồng Lai ở Đông Hải.

Sở dĩ Hậu Thổ lại phái luồng lực lượng Nguyên thần này đến Bồng Lai, tự nhiên là muốn thông báo cho Chu Du về đại sự đã thấy.

Cần biết rằng Hậu Thổ có thể thuận lợi chứng đạo, hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của Chu Du.

Nếu không phải Chu Du có sắp xếp, để Minh Hà và Trấn Nguyên Tử ra tay giúp đỡ vào thời điểm then chốt, Hậu Thổ e rằng không thể chống đỡ được sự công phạt của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Cần biết rằng khi mấy vị Thánh Nhân kia ra tay, không hề lưu thủ chút nào, tất cả đều hướng đến việc hủy diệt hoàn toàn Hậu Thổ.

Không có Chu Du giúp đỡ, Hậu Thổ e rằng ngay cả chân linh cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Dù sao mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia chính là những kẻ đứng sau Vu Yêu Đại Kiếp, cũng chính vì sự tính toán của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này mà Vu Yêu Đại Kiếp mới trở nên thảm liệt đến thế, đến mức Vu Yêu hai tộc tử thương gần hết.

Mà Hậu Thổ là người của Vu tộc, sau khi Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, nhất định sẽ không cam tâm bị mấy người này tính kế, có ý báo phục.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia lo lắng Hậu Thổ sau khi chứng đạo sẽ tìm cơ hội báo thù, tự nhiên sẽ không để Hậu Thổ dễ dàng chứng đạo thành công.

Mấy tôn Thiên Đạo Thánh Nhân có sự tính toán này, nếu không có Chu Du sắp xếp, Hậu Thổ dù cuối cùng có thể chứng đạo Thánh Nhân, e rằng cũng sẽ mất đi toàn bộ ý thức tự ngã.

Chứng đạo như vậy, đối với Hậu Thổ mà nói không có gì khác biệt so với việc hoàn toàn vẫn lạc, cho nên Hậu Thổ mới cảm kích Chu Du đến vậy.

Lần này biết được Hồng Hoang lượng kiếp sắp đến, cũng là người đầu tiên truyền tin tức cho Chu Du. ...

Đông Hải, bên ngoài Bồng Lai.

Lực lượng Nguyên thần của Hậu Thổ vừa xuất hiện, liền trực tiếp dừng lại, sau đó chầm chậm hóa thành thân ảnh Hậu Thổ.

Trong chốc lát, phân thân do lực lượng Nguyên thần của Hậu Thổ hóa thành liền hoàn toàn hình thành, tiếp đó liền thấy Hậu Thổ lập tức chắp tay nói với Bồng Lai tiên đảo: "Sư huynh, Hậu Thổ có việc bẩm báo!" Ngay khi lực lượng Nguyên thần của Hậu Thổ xuất hiện trong Đông Hải, sâu trong đại điện Bồng Lai, một thân ảnh cũng chầm chậm mở mắt, thân ảnh này tự nhiên chính là chủ nhân Bồng Lai Chu Du.

Cảm nhận được khí tức của Hậu Thổ xuất hiện, trên mặt Chu Du không có chút bất ngờ nào, mà ngược lại còn đầy vẻ an ủi, vì Chu Du biết Hậu Thổ đến đây vì chuyện gì.

Với cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong hiện tại của Chu Du, là người mạnh nhất dưới Hồng Hoang Thiên Đạo, dị biến Huyết Hải tự nhiên không thể giấu được tầm mắt của Chu Du.

Thấy dị biến Huyết Hải, trong lòng Chu Du liền biết lượng kiếp đã đến, đã sớm có dự cảm về lần lượng kiếp này, Chu Du cũng không có chút ngạc nhiên nào.

Biết Hậu Thổ đến đây là để nói rõ chuyện đại kiếp cho mình, trong lòng Chu Du cũng vô cùng hài lòng, cho nên khi tiếng của Hậu Thổ vang lên bên ngoài Bồng Lai, Chu Du liền trực tiếp phất tay mở ra thông đạo đại trận Bồng Lai.

Hậu Thổ bên này vừa nói xong, liền thấy một thông đạo xuất hiện trước mắt.

Nhìn thấy thông đạo xuất hiện, trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra một tia cười, lập tức lóe người bước vào thông đạo.

Không lâu sau, thân ảnh Hậu Thổ liền xuất hiện trong đại điện Bồng Lai.

Nhìn thân ảnh cao ngồi trên điện, Hậu Thổ cũng vội vàng chắp tay nói: "Đã gặp sư huynh!" Nghe được tiếng Hậu Thổ trong điện vang lên, Chu Du cũng không tỏ vẻ cao ngạo, trực tiếp mở miệng nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ, đã lâu không gặp!" "Lần này đến đây, có chuyện gì sao?" Tuy nói Chu Du rõ ràng nguồn gốc dị biến Huyết Hải, cũng biết nguồn gốc đại kiếp, nhưng đối với chuyện đại kiếp Chu Du cũng không nói nhiều.

Không phải Hậu Thổ không đáng tin, mà là chuyện đại kiếp, không hoàn toàn là định số, Chu Du không muốn xảy ra bất kỳ bất ngờ nào.

Nghe Chu Du hỏi, Hậu Thổ cũng không do dự, trực tiếp nói với Chu Du: "Cần bẩm báo sư huynh, gần đây Huyết Hải động loạn không yên, vốn Hậu Thổ tưởng là do Minh Hà gây ra động tĩnh, nên không chú ý, lại không ngờ ngay cả Luân Hồi Chi Địa cũng bị ảnh hưởng!" "Hậu Thổ tham dò nguyên do, mới phát hiện trên Huyết Hải lại có Kiếp Khí tràn ngập!" "Nhìn mức độ Kiếp Khí nồng đậm như vậy, trong Hồng Hoang chẳng mấy chốc sẽ có đại kiếp hàng lâm!" "Đại sự như vậy, Hậu Thổ cũng muốn cáo tri sư huynh biết!" Nghe xong lời Hậu Thổ, nụ cười trên mặt Chu Du lại càng rạng rỡ.

Tuy nói trước đây trong lòng Chu Du đã có đoán, Hậu Thổ đến đây chắc chắn là để nói rõ chuyện đại kiếp cho mình, nhưng dù sao cũng chỉ là đoán, lần này đoán thành sự thật, trong lòng Chu Du cũng rất vui mừng.

Thấy nụ cười trên mặt Chu Du, Hậu Thổ lại có chút sốt ruột.

Dù Hồng Hoang lượng kiếp không có nhiều ảnh hưởng đến Thánh Nhân, nhưng Vu tộc thì không thể chịu đựng thêm sự giày vò nào nữa.

Quan trọng hơn là Hậu Thổ biết, vị sư huynh này của mình cũng

không muốn thấy Hồng Hoang động loạn.

Giờ đây lại một lần nữa lượng kiếp hàng lâm, Hồng Hoang nhất định sẽ xuất hiện đại loạn, sao vị sư huynh này của mình vẫn vẻ mặt bình tĩnh như vậy, điều này khiến Hậu Thổ ít nhiều có chút khó hiểu: "Sư huynh, đại kiếp sắp đến, e rằng sẽ có họa loạn xuất hiện đó!" Nghe được lời Hậu Thổ, Chu Du mới phản ứng lại, thấy vẻ sốt ruột trên mặt Hậu Thổ, trong lòng Chu Du càng thêm hài lòng, giúp đỡ Hậu Thổ chứng đạo quả nhiên không sai.

Hậu Thổ tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Chu Du, đúng lúc Hậu Thổ chuẩn bị tiếp tục mở miệng, lại thấy Chu Du vẻ mặt tươi cười mở miệng nói: "Lời Hậu Thổ nói, ta đã cảm nhận được rồi!" "Nhưng không cần kinh hoảng, lần lượng kiếp này có chút khác biệt so với mấy lần lượng kiếp trước!" "Do Thiên Đạo hạn chế, nguyên do trong đó không tiện nói nhiều, nhưng không lâu nữa muội sẽ biết!" Nghe được lời Chu Du, Hậu Thổ mới hiểu ra.

Vì sao vị sư huynh này của mình lại có biểu hiện như vậy, thì ra là đã sớm biết chuyện đại kiếp hàng lâm.

Hiểu được điều này, trong lòng Hậu Thổ cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới mở miệng nói với Chu Du: "Đa tạ sư huynh giải hoặc!" "Trước đây thấy Kiếp Khí xuất hiện, Hậu Thổ còn tưởng lại giống như lần trước, nên lập tức phong tỏa Địa Phủ!" "Nếu sư huynh nói lần đại kiếp này khác với trước, vậy Địa Phủ còn cần phong tỏa không?" Nghe được lời Hậu Thổ, Chu Du trong phút chốc cũng rơi vào hồi ức.

Cần biết rằng kiếp Phong Thần đại kiếp này ở kiếp trước độ khốc liệt không kém gì Vu Yêu đại kiếp, ảnh hưởng đến Hồng Hoang thiên địa cũng cực lớn.

Thậm chí cuối cùng mấy tôn Thiên Đạo Thánh Nhân kia đều trực

tiếp hạ tràng, khiến Hồng Hoang thiên địa vốn đã nguyên khí đại thương, bản nguyên chịu tổn hại, lại càng trở nên hoang tàn khắp chốn.

Kiếp này tuy có mình ở đây, mấy tôn Thánh Nhân kia không thể gây ra chuyện lớn, nhưng vạn nhất có chuyện, nếu mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia động đến tà tâm, đối với Hồng Hoang tổng quy là không tốt.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du cũng đưa ra quyết định.

Sau đó, Hậu Thổ liền nghe tiếng Chu Du vang lên: "Lần lượng kiếp này, Hậu Thổ chỉ cần bảo vệ Luân Hồi Thần Khí là được, còn lại không cần lo lắng!" Nghe được Chu Du sắp xếp, trong lòng Hậu Thổ cũng đã yên tâm.

Đối với lời vị sư huynh này, Hậu Thổ không hề nghi ngờ.

Thế nhân đều biết, lời của Chu Du Thánh Nhân chưa từng xuất hiện bất kỳ bất ngờ nào.

Tiếp đó Hậu Thổ liền vẻ mặt nghiêm túc nói với Chu Du: "Hậu Thổ xin tuân theo phân phó của sư huynh!" "Dù có bất kỳ tình huống nào, Luân Hồi Chi Địa cũng sẽ không xảy ra bất ngờ!" Nghe được lời nói quả quyết của Hậu Thổ, trên mặt Chu Du cũng đầy vẻ tán thành, lập tức phất tay với Hậu Thổ, một đạo kim quang liền rơi xuống trước người Hậu Thổ. ...

Kèm theo kim quang xuất hiện trước người Hậu Thổ, mắt Hậu Thổ cũng lập tức sáng bừng!

Tuy nói Hậu Thổ còn chưa cầm lấy kim quang, nhưng đã cảm nhận được khí tức Luân Hồi Đại Đạo nồng đậm từ kim quang trước mắt.

Chỉ là khí tức tiết ra từ đạo kim quang này, đã khiến việc tham ngộ

Đại Đạo vốn đang đình trệ của Hậu Thổ, xuất hiện linh cảm mới.

Chương 576

Như vậy làm sao có thể không khiến Hậu Thổ chấn kinh!

Không sai, đạo kim quang này chính là một phần cảm ngộ của Chu Du đối với Luân Hồi Đại Đạo.

Lần trước Chúc Long chứng đạo Hỗn Nguyên, chư Thánh luận đạo trong Hỗn Độn, Chu Du cũng từ Đại Đạo mà Hậu Thổ lĩnh ngộ được không ít khai phá.

Hiện giờ Hậu Thổ biết đại kiếp hàng lâm, lập tức đến Bồng Lai cáo tri, điều này khiến Chu Du càng thêm hài lòng với Hậu Thổ, cho nên liền ngưng tụ một phần cảm ngộ của mình đối với Luân Hồi Đại Đạo thành một đạo kim quang, ban tặng cho Hậu Thổ.

Ngàn vạn lần đừng nghĩ Hậu Thổ là chứng đạo bằng Luân Hồi, nên cảm ngộ đối với Luân Hồi Đại Đạo nhất định cực sâu.

Cần biết rằng nắm giữ hoàn chỉnh một điều Đại Đạo liền có thể chứng Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng nắm giữ không có nghĩa là khống chế, chỉ bằng cảnh giới Thánh Nhân không có cách nào tái tạo Đại Đạo từ hư không.

Cần biết rằng Tam Thiên Đại Đạo đều là pháp tắc cơ bản của Hỗn Độn, đều do Hỗn Độn thai nghén mà sinh, cũng chỉ có tầng thứ như Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần, mới có thể được coi là người khống chế Đại Đạo thực sự.

Mà Hậu Thổ tuy là chứng đạo bằng Luân Hồi, nhưng cách việc khống chế Luân Hồi thực sự còn một khoảng cách xa vời.

Chu Du tuy không phải chứng đạo bằng Luân Hồi, nhưng cảnh giới lại phi phàm.

Một pháp thông vạn pháp thông, Chu Du đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong, cách cảnh giới như Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần chỉ còn một bước, dù khoảng cách một bước này là khác biệt trời đất, nhưng cảm ngộ đối với Tam Thiên Đại Đạo cũng sâu hơn nhiều so với Thánh Nhân sơ kỳ như Hậu Thổ.

Cho nên giá trị của cảm ngộ mà Chu Du ban tặng là có thể tưởng tượng được.

Nhìn vẻ mặt chấn kinh của Hậu Thổ trong điện, khóe miệng Chu Du cũng lộ ra một tia cười, lập tức trực tiếp nói với Hậu Thổ: "Đạo kim quang này là cảm ngộ của ta đối với Luân Hồi Đại Đạo sau khi nghe Hậu Thổ luận đạo lần trước, Hậu Thổ cứ cầm lấy mà tham khảo đi!" Nghe được tiếng Chu Du, Hậu Thổ đầu tiên sững sờ, sau đó vẻ mặt kinh hỉ nói với Chu Du trên điện: "Đa tạ sư huynh quan chiếu!" "Đa tạ sư huynh quan chiếu!" Nói xong, Hậu Thổ liền không kịp chờ đợi thu lấy kim quang trước mắt, chuẩn bị trở về Luân Hồi Chi Địa để hảo hảo tham ngộ.

Hậu Thổ cũng không ngờ, lần này lại có thu hoạch lớn như vậy, vậy mà lại nhận được cảm ngộ của Chu Du đối với Luân Hồi Đại Đạo.

Tuy Hậu Thổ không rõ, cảm ngộ của Chu Du đối với Luân Hồi Đại Đạo đạt đến tầng thứ nào, nhưng chỉ từ khí tức tiết ra từ kim quang, Hậu Thổ đã biết cảm ngộ của Chu Du đối với Luân Hồi Đại Đạo sâu hơn mình không biết mấy tầng thứ.

Lần luận đạo trong Hỗn Độn trước, Hậu Thổ đã biết vị sư huynh này của mình cảm ngộ đối với Luân Hồi Đại Đạo phi phàm, ngay cả mình cũng không bằng.

Nhưng điều khiến Hậu Thổ không ngờ tới là, khoảng cách giữa mình và Chu Du lại lớn đến thế.

Có cảm ngộ như vậy làm kim chỉ nam, có thể tiết kiệm cho Hậu Thổ vô tận thời gian, Hậu Thổ sao có thể không kích động.

Do đó Hậu Thổ cũng có vài phần cảm tri đối với thực lực của Chu Du, bởi vì chỉ có Hậu Thổ mới càng rõ việc tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo khó khăn đến nhường nào.

Dù mình có Luân Hồi Thần Khí, nhưng tham ngộ vẫn là từng bước một chông gai.

Mà vị sư huynh này của mình không có Luân Hồi Thần Khí làm phụ trợ, vậy mà có thể tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo đến trình độ như vậy, có thể thấy cảnh giới của Chu Du sâu sắc đến mức nào, tuyệt đối không phải Thánh Nhân tầm thường có thể sánh kịp.

Chu Du trên điện thấy động tác của Hậu Thổ, cũng cười lắc đầu, sau đó tiếp tục nói với Hậu Thổ: "Không cần khách khí!" "Chuyện lượng kiếp, còn có hậu tục, đến lúc đó muội sẽ biết!" Nghe được lời Chu Du, Hậu Thổ cũng từ sự phấn khích phục hồi lại, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Chu Du trên điện: "Tất cả đều nghe theo sắp xếp của sư huynh!" Chu Du nghe vậy, gật đầu với Hậu Thổ, cũng không nói thêm.

Hậu Thổ thấy vậy, chắp tay hành lễ với Chu Du, sau đó thân ảnh cũng biến mất trên đại điện.

Thấy thân ảnh Hậu Thổ biến mất, trong lòng Chu Du cũng đã có quyết định.

Nếu lượng kiếp đã hàng lâm, thì những chuẩn bị trước đây của mình có thể thực hiện được rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Du khẽ động, Hỗn Độn Châu sâu trong Nguyên thần liền có chút biến hóa. ...

Một khắc sau, hàng vạn đạo khí tức Chuẩn Thánh cũng xuất hiện

trong đại điện Bồng Lai, mà những Chuẩn Thánh này chính là một trong những thủ đoạn mà Chu Du đã chuẩn bị cho đại kiếp.

Ngay cả Thánh Nhân cũng có lúc bất chấp tất cả, huống chi là tu sĩ tầm thường.

Dù là môn hạ của Thánh Nhân, đã biết đại khái vận mệnh của mình, nhưng cũng không thể hoàn toàn thuận ứng vận mệnh.

Trong đại kiếp sớm tối không biết, ác niệm trong lòng chắc chắn sẽ bị phóng đại.

Nói không chừng những người nhập kiếp này sẽ bất chấp tất cả, trút oán khí của mình lên sinh linh tầm thường.

Để đề phòng trong lượng kiếp xuất hiện đại loạn gì, Chu Du cũng đã chuẩn bị, vạn Chuẩn Thánh này chính là do Chu Du chuẩn bị cho những người nhập kiếp.

Hiện giờ lượng kiếp đã dẫn động Hồng Hoang, vạn Chuẩn Thánh này cũng đã đến thời cơ xuất hiện.

Chu Du triệu tập những Chuẩn Thánh này đến đây, chính là muốn phân tán những Chuẩn Thánh này đến các nơi trong Hồng Hoang.

Một là để phòng ngừa Kiếp Khí của lượng kiếp gây ra phong ba lớn, hai là để phòng ngừa những người nhập kiếp của Tam Giáo sau này trở nên chó cùng dứt giậu.

Hiện giờ Hồng Hoang tuy đã bình tĩnh rất lâu, có thể nói là Đại La khắp nơi, Kim Tiên không bằng chó, nhưng Đại Năng Chuẩn Thánh vẫn là trụ cột trấn giữ.

Dù Hồng Hoang rộng lớn vô biên, vạn Chuẩn Thánh này cũng đủ để trấn áp.

Dù sao lần đại kiếp này khác với trước, chỉ là tranh đoạt danh sách

Phong Thần của Tam Giáo, sẽ không liên quan đến nhiều địa vực, cho dù có người thừa nước đục thả câu, Chuẩn Thánh cũng đủ để ứng phó.

Kèm theo vạn Chuẩn Thánh toàn bộ tập kết trên đại điện, thân ảnh Chu Du cũng một lần nữa xuất hiện trên tòa cao trong điện.

Thấy thân ảnh Chu Du xuất hiện, mọi người trong điện đều lần lượt bái xuống: "Cung nghênh Điện Hạ!" "Cung nghênh Thánh Tổ!" ...

Nghe tiếng mọi người, liền có thể biết trong đó không chỉ có tinh anh Long tộc sớm nhất đến Bồng Lai, mà còn có một số tồn tại Tiên Thiên Nhân tộc.

Chu Du trên điện nghe tiếng mọi người, trên mặt cũng lộ ra một tia cười, quả nhiên, những gì mình bồi dưỡng ra, quả nhiên không giống.

Sau đó Chu Du phất tay về phía ngoài điện, vài đạo lực lượng Hỗn Nguyên liền trực tiếp bao trùm đại điện.

Đợi đến khi toàn bộ đại điện bị lực lượng Hỗn Nguyên của Chu Du phong tỏa, mọi người trong điện liền nghe tiếng Chu Du vang lên: "Hồng Hoang lượng kiếp sắp đến!" "Lần này triệu tập các ngươi đến đây, chính là muốn các ngươi trấn áp hỗn loạn ở các nơi!" "Nếu có kẻ quấy nhiễu sinh linh, cố ý tổn hại thiên địa, đều có thể trấn áp!" Nghe được tiếng Chu Du, vạn Chuẩn Thánh trong điện không chút do dự, phảng phất không biết lượng kiếp là gì, trực tiếp mở miệng hô lớn: "Xin tuân theo pháp chỉ của Điện Hạ!" "Xin tuân theo pháp chỉ của Thánh Tổ!" Biểu hiện của mọi người cũng khiến Chu Du càng thêm hài lòng, sau đó Chu Du tiếp tục mở miệng nói: "Lần lượng kiếp này là kiếp Phong Thần, các ngươi đều không có nguy hiểm nhập kiếp, trấn giữ các nơi không cần ẩn nấp, có lực lượng thì không cần chờ đợi, làm tốt việc chi viện!" "Các ngươi tự sắp xếp nơi trấn thủ của

mình, đi đi!" Nói xong, Chu Du cũng không đợi mọi người mở miệng, thân ảnh trực tiếp biến mất trên đại điện. ...

Thấy thân ảnh Chu Du biến mất, một nhóm Chuẩn Thánh trong đại điện cũng đồng loạt cúi người hô lớn: "Cung tống Điện Hạ!" "Cung tống Thánh Tổ!" Nói xong một khắc, mọi người trong điện mới chầm chậm đứng dậy, sau đó lần lượt đi ra ngoài điện.

Còn về việc mỗi người trấn thủ ở đâu, thì do mọi người tự bàn bạc.

Tuy nói Chu Du không đưa ra sắp xếp, nhưng mọi người cũng tuyệt đối sẽ không xảy ra tranh chấp gì.

Khi một nhóm Chuẩn Thánh xác định xong nơi trấn thủ của mình, cũng không chút chậm trễ, trực tiếp rời Bồng Lai đi đến các nơi trong Hồng Hoang.

Kèm theo một nhóm Chuẩn Thánh rời đi, Bồng Lai một lần nữa khôi phục bình tĩnh, mà điều này cũng có nghĩa là sự động loạn của Hồng Hoang bắt đầu. ...

Bắc Hải Hồng Hoang.

Vì di bảo của Côn Bằng, đã tập trung rất nhiều tu sĩ tầm bảo Hồng Hoang.

Chương 577

Đương nhiên trong số đó, có Đại Năng nhòm ngó bảo địa Bắc Hải, cũng có tộc nhân của các tiểu tộc tham lam tài nguyên Bắc Hải, nhưng phần lớn hơn là những tu sĩ bình thường đến tìm kiếm di bảo của Côn Bằng.

Bất kể những người này mang tâm tư như thế nào, đã chọn đến Bắc Hải tự nhiên không cam tâm tay không trở về.

Nhưng Bắc Hải chi địa chỉ có lớn như vậy, nhiều tu sĩ như vậy tụ tập lại một chỗ, dù có bảo vật khắp nơi cũng không đủ chia sẻ.

Thế là các loại tranh chấp cũng liên tục nảy sinh, Bắc Hải vốn bình tĩnh dần dần biến thành một nơi hỗn loạn.

Cũng chính là khi Bồng Lai Thịnh Hội khai mở mới khiến hỗn loạn của Bắc Hải tạm thời dừng lại.

Dù sao cơ duyên lớn như Thánh Nhân giảng đạo, còn tốt hơn nhiều so với việc ở Côn Bằng di bảo.

Vô số tu sĩ đều đi đến Đông Hải nghe đạo, mà không có tu sĩ tự nhiên không còn tranh đấu, Bắc Hải cũng tạm thời yên tĩnh trở lại.

Nhưng kèm theo việc nhiều người nghe đạo trở về, sự yên tĩnh của Bắc Hải cũng một lần nữa bị phá vỡ.

Đồng thời với dị biến xuất hiện ở U Minh Huyết Hải chi địa, khi Bắc Hải một lần nữa rơi vào hỗn loạn, dị biến cũng đột nhiên phát sinh.

Trong phút chốc, trên Bắc Hải cũng gió lớn cuộn trào, sóng biển cuồn cuộn, mây đen dày đặc, điện chớp sấm rền.

Bắc Hải vốn bình tĩnh xuất hiện dị tượng như vậy, cũng thu hút

ánh mắt của nhiều tu sĩ trên Bắc Hải.

Lúc này, một nhóm tu sĩ trong Bắc Hải tự nhiên không biết dị tượng như vậy là do Kiếp Khí mà sinh, còn tưởng là điềm báo Côn Bằng di bảo xuất thế.

Từng người đều trở nên phát cuồng, lần lượt đi về phía phúc địa Bắc Hải, muốn tìm kiếm đạo trường Côn Bằng năm xưa, giành được Côn Bằng di bảo.

Nhưng vì đại trận Côn Bằng thiết lập che đậy, mọi người đều không cách nào tìm thấy tung tích đạo trường, điều này cũng khiến một nhóm người tầm bảo càng thêm nóng nảy.

Kèm theo Kiếp Khí tràn ngập, cảm xúc nóng nảy của tu sĩ trên Bắc Hải cũng bị phóng đại, thế là tranh đấu của tu sĩ cũng bắt đầu leo thang.

Vì sự trở lại của mọi người khiến Bắc Hải một lần nữa hỗn loạn, dưới ảnh hưởng của Kiếp Khí, triệt để trở nên vô trật tự.

Trong phút chốc, trên Bắc Hải cũng dấy lên một trận cuồng triều sát lục.

Nhiều tu sĩ rơi vào trong đó không thể tự thoát ra, mỗi giờ mỗi khắc đều có tu sĩ Đại Đạo băng toái, vẫn lạc tại chỗ.

Nhìn từ xa, toàn bộ Bắc Hải đều bị huyết khí bao phủ, phảng phất biến thành một bãi Tu La.

Ở nơi Bắc Hải rộng lớn, không phải tất cả mọi người đều mất đi lý trí, như tu sĩ trên Đại La liền không hề có dị thường.

Những Đại Năng này không bị Kiếp Khí ảnh hưởng lý trí, nhưng cũng không phát giác ra sự bất thường của Bắc Hải, chỉ cảm thấy là chuyện bình thường. ...

Cùng lúc đó, gia địa mà Nhân tộc chiếm giữ cũng xuất hiện biến cố.

Trung Châu, một bộ lạc trong rừng núi của Nhân tộc.

Trong rừng núi vốn ôn thuận, một bầy hung thú hoang dã hung hãn lại đột nhiên thoát khỏi sự trói buộc của tự nhiên, gào thét lao về phía bộ lạc Nhân tộc bên ngoài rừng núi, trong đó thậm chí còn có những Sơn Tinh bình thường không có nhiều tính công kích.

Cần biết rằng những hung thú trong rừng núi này tuy không có nhiều lý trí, nhưng cũng đều có khả năng xu lợi tị hại.

Đối với bộ lạc Nhân tộc, những hung thú này vẫn luôn tránh xa, chưa từng dám bước ra khỏi rừng núi nửa bước, còn những Sơn Tinh kia lại càng kiêng kỵ Nhân tộc vạn phần.

Nhưng lúc này những hung thú và Sơn Tinh trong núi này, mỗi con mắt đều lóe lên ánh sáng khát máu, điên cuồng lao về phía bộ lạc Nhân tộc.

Bộ lạc Nhân tộc đâu từng gặp phải chuyện như vậy, trong phút chốc cũng đại loạn, thậm chí ngay cả đại trận cũng không kịp mở ra, đã bị hung thú xông vào trong thôn trấn.

Vì bình yên đã lâu, thêm vào bộ lạc lưu thủ phần lớn là Nhân tộc bình thường, nên lúc này thấy hung thú đột kích, cũng kinh hoảng thất thố.

Trong phút chốc, bộ lạc liền trở nên ồn ào.

“Đây là cái gì?

A!!!” “Vì sao lại có Sơn Tinh hung thú tập kích?” “Cứu mạng!” “Mau cứu người!” Mãi đến khi cao thủ Nhân tộc trấn giữ bộ lạc xuất hiện, mới ngăn chặn được sự xung kích của hung thú, khiến bộ lạc một lần nữa yên tĩnh trở lại. ...

Bên bờ Nam Hải, một trấn thành Nhân tộc.

Đường bờ biển vốn yên tĩnh, đột nhiên sóng dữ cuồn cuộn, nước biển yên bình phẳng phất bị một loại sức mạnh nào đó khuấy động, trở nên đục ngầu không chịu nổi.

Ngay sau đó, từng con dị thú biển với hình thái khác nhau phá nước mà ra, chúng hoặc thân mang lân giáp, hoặc phun lửa dữ dội, trực tiếp lao về phía trấn thành ven biển.

Mà những dị thú biển xông về phía trấn thành này, trước đây từng con đều là món ngon trong miệng Nhân tộc, nhưng giờ đây lại biến thành những kẻ sát lục điên cuồng.

Trong trấn thành, binh lính giữ thành nhìn những dị thú xuất hiện trên bờ biển, cũng trực tiếp sững sờ, sau đó cũng không nhịn được hô lớn về phía sau: "Có dị thú biển tập kích thành, có dị thú biển tập kích thành!" "Mau mở đại trận, mau mở đại trận!" Kèm theo tiếng hô của binh lính, đại trận trấn thành lập tức sáng lên, ngay sau đó vô số binh lính xuất hiện trên tường thành, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Khi dị thú biển đến dưới thành, vô số đạo pháp thuật cũng như mưa rơi xuống đầu hải thú.

Nhưng hải thú không sợ chết, chỉ cần không bị hoàn toàn chém giết, liền sẽ không dừng lại, khiến áp lực của người giữ thành tăng gấp bội.

Kèm theo một con hải thú dài mấy nghìn trượng đột phá công kích như mưa, đâm vào đại trận giữ thành, đại trận giữ thành cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Và ngay khi một nhóm binh lính tuyệt vọng nhìn con hải thú khổng lồ kia bắt đầu công kích lần tiếp theo, một con Kim Long cũng xuất hiện trên bầu trời, chém giết toàn bộ hải thú tập kích thành.

Không sai, người bảo hộ thành trì này chính là con Kim Long này.

...

Những biến cố như ở Bắc Hải và các nơi của Nhân tộc cũng xuất hiện ở khắp nơi trong Hồng Hoang.

Tuy nói ban đầu những dị biến như vậy không nhiều, hơn nữa tuyệt đại đa số đều bị tu sĩ dễ dàng trấn áp, chỉ có cực kỳ ít tiểu tộc xuất hiện một số vấn đề.

Nhưng kèm theo dị biến ngày càng nhiều, tin tức cũng dần dần truyền đến các nơi trong Hồng Hoang.

Đến lúc này, tu sĩ trong Hồng Hoang cũng dần dần phát giác ra điều bất ổn.

Ban đầu xuất hiện một lần còn có thể lấy dị biến làm lý do, nhưng hiện tại cách nhau gần nửa Hồng Hoang địa vực đều xuất hiện tình huống tương tự, thì đó không phải dị biến nữa.

Chỉ là lúc này mọi người Hồng Hoang còn chưa liên hệ những dị biến như vậy với đại kiếp.

Dù sao lúc này cách Vu Yêu đại kiếp kết thúc vẫn chưa quá lâu, hơn nữa mấy lần đại kiếp trước không có điềm báo như vậy.

Thấy dị tượng như vậy, sinh linh Hồng Hoang vô cùng khó hiểu, liền nghĩ đến việc cầu giáo các vị Thánh Nhân.

Chương 578

Nhưng sinh linh Hồng Hoang lại không biết, mấy tôn Thiên Đạo Thánh Nhân kia lại cũng rơi vào trạng thái mờ mịt. ...

Sớm hơn không lâu sau dị biến Huyết Hải, một nhóm Thiên Đạo Thánh Nhân liền phát giác ra biến hóa của Hồng Hoang thiên địa.

Trong khoảnh khắc cảm nhận được biến hóa của Hồng Hoang, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có chút sững sờ.

Cần biết rằng khi mấy người này chứng đắc Hồng Hoang Thiên Đạo Thánh Nhân, Nguyên thần đã lạc ấn trên Hồng Hoang Thiên Đạo.

Hồng Hoang thiên địa có biến hóa gì, nhất định không thể thoát khỏi cảm tri của mấy người.

Mà lúc này biến hóa giữa Hồng Hoang thiên địa, mọi người lại hoàn toàn không biết gì, điều này làm sao có thể không khiến mọi người chấn kinh và mờ mịt.

Ngay sau đó, mấy người phản ứng lại liền bắt đầu thôi toán, muốn xem trong Hồng Hoang có biến cố gì, vì sao Thánh Nhân Thiên Đạo như mình lại không hề cảm tri được.

Và điều khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này càng kinh ngạc hơn là, Thiên Đạo vốn ngày xưa thôi toán thuận lợi không trở ngại, lúc này lại cực kỳ khó khăn.

Dù mấy người đã dốc hết sức lực nhưng vẫn không thu hoạch được gì, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được lượng kiếp hình như có điều khác biệt, kết quả này cũng khiến một nhóm Thiên Đạo Thánh Nhân lập tức sững sờ tại chỗ.

Rõ ràng cảm tri được biến hóa của Hồng Hoang thiên địa, nhưng

lại hoàn toàn không biết nguyên do trong đó.

Điều này khiến những Thiên Đạo Thánh Nhân vốn luôn vô sở bất tri, vô sở bất hiểu cũng có chút hoảng sợ.

Mấy người thậm chí bắt đầu nghi ngờ có phải Hỗn Độn có biến, đã gây ra ảnh hưởng gì đó đến thế giới Hồng Hoang, nếu không sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Chỉ là mọi người đương nhiên không biết, nguồn gốc thực sự của biến hóa xuất hiện ở Hồng Hoang lần này lại chính là mình!

Dù Thánh Nhân vạn kiếp bất ma, siêu thoát thời không, nhân quả không dính thân, nhưng là người gây ra đại kiếp, cũng bị Hồng Hoang Thiên Đạo 'nhắm vào', cho nên mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân dù là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhưng cũng không có cách nào thông qua Thiên Đạo thôi toán được căn nguyên biến hóa của Hồng Hoang.
...

Ngay khi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong lòng thấp thỏm bất an, các nơi trong Hồng Hoang cũng xuất hiện nhiều dị biến hơn.

Phát giác được dị biến ở các nơi trong Hồng Hoang, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng lập tức ý thức được biến hóa như vậy đại biểu cho điều gì.

Bởi vì lần trước xuất hiện dị tượng như vậy, còn là khi Vu Yêu Đại Kiếp!

Lần này các nơi trong Hồng Hoang đều xuất hiện dị biến, không nghi ngờ gì là một trận lượng kiếp lại sắp xuất hiện.

Biết lượng kiếp sắp đến, một nhóm Thiên Đạo Thánh Nhân cũng xuất hiện một tia hoảng loạn.

Đương nhiên mọi người không phải bị đại kiếp dọa sợ, dù sao là Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang, đã sớm không bị lượng kiếp

ảnh hưởng.

Chỉ cần Nguyên thần lạc ấn trên Thiên Đạo không có dị dạng, Thánh Nhân sẽ không vẫn lạc.

Dù nhục thân hủy diệt, vẫn có thể bằng tá Nguyên thần mà trọng sinh.

Một nhóm Thiên Đạo Thánh Nhân sở dĩ lại xuất hiện một tia hoảng loạn, là vì mấy người lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bất lực không thể khống chế, không biết gì này.

Ngay cả khi đối mặt với Thí Thần Thương của Chu Du, mọi người cũng không có cảm giác như bây giờ.

Bởi vì lúc đó mấy người biết, Hồng Hoang Thiên Đạo không hoàn thiện, nếu những Thiên Đạo Thánh Nhân như mình vẫn lạc, Hồng Hoang Thiên Đạo chắc chắn sẽ chịu trọng thương, cho nên vị sư huynh tiện nghi kia sẽ không thật sự hạ sát thủ với mình.

Nhưng lúc này, nội tình mà mọi người vẫn luôn tự hào, lại không hề có chút phản ứng nào, mọi người làm sao có thể không hoảng loạn.

Nhưng Thánh Nhân dù sao cũng là Thánh Nhân, chỉ trong chốc lát cảm xúc hoảng loạn này liền bị áp chế, tiếp đó mấy người lại trở về trạng thái cổ tỉnh vô ba như trước.

Bởi vì mấy người hiểu rằng, lần này Thiên Đạo có dị, dù hiện tại có thôi toán thế nào cũng không có kết quả gì, tất cả chỉ có thể đợi đến khi Thiên Đạo khôi phục mới có thể rõ ràng.

Chỉ cần Nguyên thần của mình lạc ấn trên Thiên Đạo không có biến hóa gì, thì sẽ không có vấn đề gì lớn!

Đương nhiên lời nói tuy là như vậy, nhưng một nhóm Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn lập tức triệu tập các đệ tử môn hạ của mình.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, tự nhiên sẽ không bị Hồng Hoang lượng kiếp ảnh hưởng chút nào, nhưng các đệ tử môn hạ của họ thì không may mắn như vậy.

Một khi đại kiếp hàng lâm, dù là Đại Năng trên Đại La, cũng đều có khả năng rơi vào trong đại kiếp, còn nói gì đến dưới Đại La.

Nếu lần đại kiếp này cũng khốc liệt như Vu Yêu đại kiếp lần trước, thì e rằng ngay cả Thánh Nhân cũng không thể bảo vệ được tất cả đệ tử.

Cho nên mấy vị Thánh Nhân phát giác được đại kiếp sắp đến, chắc chắn phải sớm chuẩn bị. ...

Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung, nơi đạo trường của Thái Thượng Lão Tử.

Là đạo trường của Thánh Nhân, trải qua thời gian dài được Thánh Nhân khí tức tẩy lễ, cũng đạo vận phi phàm.

Trong núi tử khí lượn lờ, vô số dã thú chạy nhảy, khe suối u tĩnh, khắp nơi đều là phong cảnh.

Đạo trường vẫn như cũ, nhưng Lão Tử ở Bát Cảnh Cung lúc này, lại không còn vẻ đạm nhiên như ngày xưa.

Khi chầm chậm tỉnh lại từ trầm tư, lông mày Lão Tử đều nhíu chặt lại.

Có thể thấy được, biến hóa của Hồng Hoang lần này cũng khiến Lão Tử có chút không biết phải làm sao.

Dù đã chứng đạo đã lâu, Lão Tử đối với Hồng Hoang đại kiếp vẫn có chút kiêng kỵ, dù sao lần lượng kiếp nào mà không khiến Hồng Hoang long trời lở đất, sinh linh đồ thán, hơn nữa Lão Tử đối với lần lượng kiếp này lại hoàn toàn không biết gì.

Hồi hồn lại Lão Tử, chầm chậm thở ra một hơi dài, lập tức triệu hoán đệ tử Huyền Đô đến.

Lão Tử giáo hóa Nhân tộc sáng tạo Nhân Giáo mà chứng đạo thành Thánh, cũng nhận một Nhân tộc làm đệ tử thân truyền, mà Nhân tộc này chính là Huyền Đô.

Huyền Đô là Nhân tộc đời đầu do Nữ Oa sáng tạo, thiên phú ngộ tính cũng cực cao, thêm vào Lão Tử đối với Huyền Đô, đệ tử duy nhất này, yêu thương đặc biệt, con đường tu hành cũng cực kỳ thuận lợi.

Giờ đây Huyền Đô đã là tu vi Chuẩn Thánh, là đại đệ tử thủ tịch danh chính ngôn thuận của Tam Giáo.

Đã biết lượng kiếp sắp đến, Lão Tử tự nhiên phải sắp xếp ổn thỏa cho đệ tử duy nhất của mình.

Dù với cảnh giới Chuẩn Thánh của Huyền Đô cơ bản sẽ không có rủi ro lớn rơi vào kiếp, nhưng lần lượng kiếp này ngay cả Lão Tử cũng không thể thôi toán.

Để tránh cho cây độc nhất của Nhân Giáo mình rơi vào trong đại kiếp, Lão Tử cảm thấy vẫn phải dặn dò Huyền Đô cẩn thận một phen. ...

Huyền Đô bên này tự nhiên không biết suy nghĩ của Lão Tử, càng không biết biến hóa của Hồng Hoang, lúc này hắn vẫn đang tham ngộ thuật ngoại đan.

Chương 579

Căn bản của Nhân Giáo do Lão Tử sáng tạo chính là Kim Đan Đại Đạo, thuật ngoại đan này chính là một trong số đó, dùng để trợ lực tu hành Kim Đan Đại Đạo, mà thuật ngoại đan nói trắng ra chính là thuật luyện chế linh đan.

Là đệ tử thân truyền của Lão Tử, Huyền Đô thâm đắc tinh túy Kim Đan Đại Đạo của Lão Tử, đối với thuật ngoại đan này tự nhiên cũng tinh thông, chỉ là Huyền Đô không có cảnh giới như sư phụ Lão Tử, nên cũng chỉ có thể nói là tinh thông.

Lần này Huyền Đô tham ngộ thuật ngoại đan, cũng là muốn luyện chế Lục Chuyển Kim Đan.

Danh tiếng Cửu Chuyển Kim Đan của Lão Tử cũng vang dội khắp Hồng Hoang, dù là Đại Năng Chuẩn Thánh bị trọng thương hấp hối, uống một viên Cửu Chuyển Kim Đan đều có thể nhanh chóng khôi phục như ban đầu.

Lục Chuyển Kim Đan này tuy không mạnh mẽ như Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng cũng là linh đan vô thượng của Hồng Hoang, đối với Chuẩn Thánh cũng có hiệu quả không tồi.

Huyền Đô nhập Chuẩn Thánh chi cảnh chưa lâu, trong thời gian ngắn đột phá cũng vô vọng, liền bắt đầu nghiên cứu luyện chế Lục Chuyển Kim Đan, chính là muốn mượn việc luyện chế linh đan cảm ngộ ngoại đan chi pháp, tăng cường nội tình của mình.

Chỉ là Huyền Đô bên này còn chưa tham ngộ được bao lâu, bên tai liền truyền đến tiếng của sư phụ Lão Tử: "Đến đây!" Nghe được tiếng sư phụ Lão Tử, Huyền Đô cũng lập tức tỉnh lại từ trầm ngộ, sau đó chỉnh lý một chút, liền đi về phía chính điện Bát Cảnh Cung. ...

Một khắc sau, thân ảnh Huyền Đô cũng xuất hiện trên chính điện Bát Cảnh Cung.

Đến trong điện Huyền Đô, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy chân thân Lão Tử cao ngồi trên điện.

Thấy thân ảnh Lão Tử khác với ngày xưa, trong ánh mắt Huyền Đô cũng lóe lên một tia dị sắc.

Sở dĩ Huyền Đô lại có biểu hiện như vậy, tự nhiên là vì thấy chân thân Lão Tử hàng lâm có chút kinh ngạc.

Cần biết rằng từ sau Vu Yêu Đại Kiếp, chân thân Lão Tử đã rất lâu không hiển hóa, vẫn luôn ở sâu trong Bát Cảnh Cung tham ngộ Đại Đạo, ngay cả việc chỉ đạo tu vi hàng ngày của Huyền Đô, cũng đều do phân thân làm.

Tuy nói phân thân và bản tôn đều đại biểu cho ý chí của Lão Tử, nhưng dù sao cũng có chút khác biệt.

Lúc này thấy sư tôn chân thân đã lâu không gặp, Huyền Đô trong phút chốc cũng có chút sững sờ.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, Huyền Đô liền hoàn hồn lại.

Ngay sau đó vội vàng bái xuống đất, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lão Tử trên điện: "Đệ tử bái kiến sư tôn!" Biến hóa của Huyền Đô tự nhiên không thể thoát khỏi tầm mắt Lão Tử trên điện, nhưng thần sắc của Huyền Đô Lão Tử cũng không để ý.

Đợi đến khi tiếng Huyền Đô hạ xuống, Lão Tử khẽ ừ một tiếng, lập tức phất trần trong tay khẽ quét về phía Huyền Đô.

Ngay sau đó, Huyền Đô dưới đài liền cảm nhận được một luồng uy lực không thể chống cự nâng mình lên.

Cảm nhận được uy lực truyền đến từ dưới thân, Huyền Đô thuận

thế đứng dậy, sau đó chắp tay nói với Lão Tử trên đài: "Đa tạ sư tôn!" Lão Tử nghe vậy, gật đầu với Huyền Đô dưới đài, sau đó mở miệng nói: "Huyền Đô, có biết lần này gọi con đến vì việc gì không?" Nghe được lời Lão Tử, Nguyên thần Huyền Đô cũng nhanh chóng vận chuyển.

Nhưng qua vài khắc, Huyền Đô cũng không nghĩ ra nguyên do, cuối cùng chỉ có thể vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Lão Tử trên điện: "Kính xin sư tôn chỉ giáo!" Nghe được lời Huyền Đô, Lão Tử không những không tức giận chút nào, trên mặt ngược lại còn lộ ra một tia cười.

Biết thì nói biết, không biết thì nói không biết.

Biểu hiện của Huyền Đô lần này, cũng khiến Lão Tử vô cùng hài lòng, dù sao đại kiếp đang đến, chỉ có người thật thà như Huyền Đô mới có thể an ổn tu hành.

Có được câu trả lời hài lòng, trong lòng Lão Tử cũng buông xuống chút lo lắng duy nhất, lập tức mở miệng nói với Huyền Đô: "Lần này gọi con đến, là vì Hồng Hoang lượng kiếp sắp đến!" Nghe được lời Lão Tử, Huyền Đô đầu tiên sững sờ, sau đó trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng Nhân tộc gặp nạn khi Vu Yêu đại kiếp trước kia.

Là một thành viên của Nhân tộc, dù Huyền Đô đã bái sư Lão Tử, không bị ảnh hưởng bởi Vu Yêu đại kiếp, nhưng đối với trận hồng hoang hạo kiếp này, cũng là ký ức sâu sắc, dù sao khi Vu Yêu đại kiếp, tổn thất của Nhân tộc là cực kỳ thảm trọng.

Thấy biểu hiện của Huyền Đô dưới điện, Lão Tử không nói gì, chỉ cười lắc đầu.

Đợi đến khi Huyền Đô hoàn hồn lại, mới phát giác ra mình thất lễ, lập tức Huyền Đô vội vàng mở miệng: "Xin sư tôn lượng thứ, đệ tử nghe tin lượng kiếp lại sinh, trong phút chốc có chút hoảng hốt!" Lão

Tử nghe vậy, không có chút ý trách cứ nào, chỉ phất phất phất trần, tiếp tục nói với Huyền Đô: "Không sao!" "Môn hạ Nhân Giáo của ta, chỉ có mình con, tuy đã đắc Chuẩn Thánh đạo quả, nhưng cũng khó tránh nguy cơ nhập kiếp!" "Lần lượng kiếp này sắp đến, thì đừng đi lại Hồng Hoang!" Nghe xong lời Lão Tử trên điện, Huyền Đô cũng lập tức đáp: "Tất cả xin tuân theo pháp chỉ của sư tôn!" "Đệ tử tuyệt đối không rời khỏi Thủ Dương Sơn nửa bước!" Nghe được lời Huyền Đô, Lão Tử cũng hài lòng gật đầu.

Huyền Đô dưới điện thấy vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Lão Tử không tiếp tục mở miệng, trong lòng Huyền Đô lóe lên một tia ý niệm, không chút do dự, trực tiếp mở miệng hỏi Lão Tử: "Dám hỏi sư tôn, lần lượng kiếp này có liên quan đến Nhân tộc không?" Dù đã lâu không trở về Nhân tộc, nhưng Huyền Đô đối với Nhân tộc vẫn có tình cảm sâu sắc.

Lần này biết được Hồng Hoang lượng kiếp lại đến, cũng sợ lại có khổ nạn giáng xuống Nhân tộc.

Tuy nói Huyền Đô biết Nhân tộc đã sớm trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, lại còn có Thánh Tổ Chu Du che chở, sẽ không xuất hiện nguy cơ diệt vong, nhưng trong lòng Huyền Đô vẫn có chút lo lắng.

Dù sao trước Vu Yêu đại kiếp, ai có thể nghĩ đến hai bá chủ Hồng Hoang như Vu Yêu hai tộc cuối cùng lại có thể sa sút đến mức gần như hoàn toàn tiêu vong.

Mà hiện tại Nhân tộc tuy cường thịnh hơn Vu Yêu hai tộc năm xưa, đồng thời là nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng có liên quan đến Hồng Hoang Thiên Đạo.

Nhưng nếu rơi vào kiếp, e rằng cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Là một thành viên của Nhân tộc, Huyền Đô sao có thể không lo lắng cho Nhân tộc.

Nghe được lời Huyền Đô, Lão Tử không trực tiếp trả lời, mà rơi vào trầm tư.

Mãi đến một khắc sau, Huyền Đô mới nghe Lão Tử trên điện mở miệng nói: "Lần lượng kiếp này, khó mà thôi diễn!" "Ta cũng không có cách nào nói cho con biết, đại kiếp khởi nguồn từ đâu, lại có ai là người ứng kiếp!" "Tất cả đều là thiên số!" Nghe được lời Lão Tử, Huyền Đô lập tức hít ngược một hơi khí lạnh, trong ánh mắt đầy vẻ không dám tin.

Tuy trong lòng không muốn tin, nhưng Huyền Đô đối với lời sư tôn mình, lại không có nửa phần nghi ngờ.

Bởi vì Huyền Đô biết Lão Tử chưa từng nói dối, càng sẽ không cố ý che giấu mình.

Nhưng cũng chính vì biết những điều này, Huyền Đô mới có phản ứng như vậy.

Là đệ tử, Huyền Đô đối với bản lĩnh của sư tôn mình là vô cùng rõ ràng.

Trừ Đạo Tổ Hồng Quân ra, đệ tử thân truyền duy nhất là Thánh Nhân Chu Du, trong số các Thánh Nhân thì sư tôn Lão Tử của mình có thực lực cao thâm nhất.

Mà chính Thánh Nhân Thiên Đạo vô địch như sư tôn Lão Tử của mình, cũng không thể thôi toán ra người ứng kiếp của đại kiếp, có thể thấy lần đại kiếp này thần bí đến nhường nào.

Đồng thời cũng chứng tỏ lần Hồng Hoang lượng kiếp này nguy hiểm hơn bất kỳ lần nào trước đây, kết quả như vậy làm sao có thể không khiến Huyền Đô chấn kinh.

Thấy phản ứng của đệ tử Huyền Đô dưới điện, trên mặt Lão Tử cũng lóe lên một tia cười khổ khó nhận ra.

Chứng đạo thành Thánh đã mấy nguyên hội, Lão Tử vẫn là lần đầu tiên cảm giác được bất lực, cảm giác đã lâu không gặp này cũng khiến Lão Tử có chút buồn bực.

Không lâu sau, Huyền Đô cũng từ sự chấn kinh phục hồi lại.

Nhìn Lão Tử vẻ mặt đạm nhiên trên điện, trên mặt Huyền Đô cũng lộ ra một tia hổ thẹn, lập tức mở miệng nói với Lão Tử trên điện: "Đa tạ sư tôn, là đệ tử chấp trước!" Nghe được lời đệ tử Huyền Đô dưới điện, Lão Tử mắt hơi cụp xuống, không mở miệng.

Sau đó liền thấy Lão Tử phất trần một cái, thân ảnh liền trực tiếp biến mất trên đại điện.

Kèm theo thân ảnh Lão Tử biến mất, một tiếng nói cũng vang lên trong điện: "Họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục!" Nghe tiếng Lão Tử trong điện, trên mặt Huyền Đô cũng lộ ra một tia trịnh trọng.

Tiếp đó, liền thấy Huyền Đô cúi người hành lễ về phía nơi Lão Tử rời đi, "Đệ tử thụ giáo!" ...

Ngay khi Lão Tử bên này sắp xếp ổn thỏa môn hạ Huyền Đô, thì một nhóm đệ tử Xiển Giáo do Nguyên Thủy triệu tập bên Côn Luân Sơn cũng lần lượt đến Ngọc Hư Cung.

Lúc này trong Ngọc Hư Cung, một nhóm đệ tử Xiển Giáo đều im như ve sầu gặp rét, bởi vì mọi người đều có thể cảm nhận được luồng lãnh ý tỏa ra từ trên người sư tôn mình.

Chương 580

Từ khi biết lượng kiếp lại sinh, Nguyên Thủy liền bắt đầu thăm dò nguồn gốc đại kiếp.

Nhưng cũng giống như mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, dù cố gắng thế nào cuối cùng đều không thu hoạch được gì, kết quả như vậy cũng khiến Nguyên Thủy vốn kiêu ngạo có chút khó chấp nhận.

Dù cuối cùng Nguyên Thủy đã mạnh mẽ áp chế cảm xúc như vậy, nhưng trong lòng vẫn luôn kìm nén một luồng khí.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, trong lòng có vướng mắc vốn cũng sẽ không biểu hiện rõ ràng đến thế.

Có thể khiến một nhóm đệ tử Xiển Giáo đều cảm nhận được luồng lãnh ý tỏa ra từ trên người sư tôn mình, cũng là vì Nguyên Thủy đã phát hiện điểm bất thường từ trên người một nhóm đệ tử.

Cùng với việc chúng đệ tử Xiển Giáo bước vào Ngọc Hư Cung, kiếp khí cuồn cuộn trên người chúng nhân liền bị Nguyên Thủy cảm nhận được.

Vốn dĩ trong lòng đã không mấy thuận lợi, sau khi cảm nhận được kiếp khí trên người các đệ tử, tâm tình của Nguyên Thủy càng thêm uất muộn, đến mức khí tức cũng trở nên âm trầm.

Phải biết rằng, yêu cầu thu đồ đệ của Tam Thanh tuy mỗi người mỗi khác, nhưng lại đều rất hộ đoản.

Nguyên Thủy vốn đặc biệt chú trọng xuất thân và căn nguyên, thu đồ đệ cũng tinh chọn kỹ lưỡng.

Cho nên, đệ tử nhập môn Xiển Giáo vốn không nhiều, càng đừng nói đến việc có thể được Nguyên Thủy xem trọng.

Cho đến hiện tại, trong số các đệ tử Xiển Giáo, người được Nguyên Thủy thực sự công nhận cũng chỉ có Thập Nhị Kim Tiên.

Thậm chí ngay cả Phó giáo chủ Nhiên Đăng, một Đại năng Chuẩn Thánh, cũng không được Nguyên Thủy coi trọng.

Trong mắt Nguyên Thủy, Nhiên Đăng căn nguyên không tầm thường nhưng lại không có bao nhiêu sự quy thuộc với Xiển Giáo, tự nhiên cũng không đặc biệt để tâm đến Nhiên Đăng.

Nguyên Thủy vốn nghĩ sẽ nhắc nhở đệ tử, tránh cho môn hạ Xiển Giáo rơi vào kiếp nạn, nhưng không ngờ trong số Thập Nhị Kim Tiên, trừ Quảng Thành Tử đã chứng đạo Chuẩn Thánh, các đệ tử còn lại trên thân đều là kiếp khí cuồn cuộn.

Biểu hiện như vậy cho thấy nhất định sẽ rơi vào đại kiếp, khiến Nguyên Thủy làm sao có thể không uất muộn.

Nhìn thấy Thập Nhị Kim Tiên trong điện không hề hay biết, Nguyên Thủy trong lòng cũng thở dài một hơi.

Thế nhưng ngay sau đó, Nguyên Thủy liền trở nên nghiêm túc.

Thập Nhị Kim Tiên là những đệ tử được mình công nhận nhất, cũng là thể diện của Xiển Giáo.

Nếu có ai trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo vẫn lạc trong đại kiếp, thì thể diện của mình với tư cách là Sư tôn và Thánh Nhân sẽ mất hết.

Kết quả như vậy là Nguyên Thủy không thể chấp nhận được, lập tức Nguyên Thủy cũng đưa ra quyết định, đó là dù thế nào đi nữa, cũng không thể để đệ tử tổn hại trong đại kiếp.

Một lát sau, đợi đến khi tất cả đệ tử Xiển Giáo đã đến, Nguyên Thủy thu liễm khí tức, liền mở lời với chúng đệ tử trong Ngọc Hư Cung.

Đương nhiên Nguyên Thủy không giống Lão Tử, còn để đệ tử tự đoán nguyên do triệu tập chúng nhân, Nguyên Thủy trực tiếp nói rõ với chúng đệ tử về chuyện lượng kiếp.

"Lần này, triệu các ngươi đến, là Hồng Hoang lượng kiếp lại nổi lên!" Nghe Nguyên Thủy nói, chúng đệ tử Xiển Giáo lập tức đứng sững tại chỗ, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chúng nhân vốn tưởng Sư tôn triệu tập là có sự an bài nào đó, nào ngờ khi đến Ngọc Hư Cung lại nghe được một chuyện đại sự như vậy.

Là môn hạ Thánh Nhân, lần Vu Yêu đại kiếp trước đó tuy chúng nhân chưa từng nhập kiếp, nhưng cũng có cảm nhận trực quan về đại kiếp.

Bởi vì khi Vu Yêu quyết chiến ở Bất Chu Sơn, chúng nhân đã được sự giúp đỡ của Sư tôn Nguyên Thủy mà cảm nhận sâu sắc sự thảm liệt của Vu Yêu.

Lúc đó, chúng nhân trong lòng còn nghĩ, nếu mình nhập kiếp, e rằng ngay cả một gợn sóng cũng không thể khuấy động.

Hiện tại nghe Hồng Hoang đại kiếp lại giáng lâm, chúng nhân làm sao có thể không chấn kinh.

Còn chưa đợi chúng nhân phản ứng lại, thanh âm của Nguyên Thủy lại vang lên: "Đại kiếp lần này, vô căn vô nguyên, vô pháp thăm dò nhân quả bên trong!" "Dưới Chuẩn Thánh đều có nguy cơ nhập kiếp, như các ngươi Đại La Kim Tiên trên thân đều có kiếp khí vờn quanh!" Vốn dĩ các đệ tử trong điện nghe Nguyên Thủy nói đại kiếp giáng lâm, chỉ thấy kinh hãi nhưng không có quá nhiều cảm thụ, cho đến khi nghe Nguyên Thủy nói trên thân mình đã có kiếp khí vờn quanh, chúng nhân lúc này mới phản ứng lại.

Ngay sau đó, trong lòng các đệ tử trong điện đều run lên, sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

Trong số chúng nhân trong điện, trừ Nguyên Thủy ra, cũng chỉ có Nhiên Đăng đã chứng đạo Chuẩn Thánh là sắc mặt bình thường.

Nhiên Đăng đối với việc Thập Nhị Kim Tiên nhập kiếp không hề có chút thương xót nào, thậm chí còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Bởi vì trải qua thời gian dài lạnh nhạt và đối xử khác biệt như vậy, Nhiên Đăng đã hoàn toàn nhìn rõ Nguyên Thủy, đối với Xiển Giáo tự nhiên cũng không còn bao nhiêu quyến luyến.

Nếu không phải e ngại Nguyên Thủy ra tay trừng phạt, e rằng đã sớm thoát ly Xiển Giáo rồi.

Lần này nhìn thấy các đệ tử Xiển Giáo gặp nạn, Nhiên Đăng trong lòng khó tránh khỏi nảy sinh một tia đắc ý.

Còn vị Quảng Thành Tử đã chứng đắc đạo quả Chuẩn Thánh kia, lại không như Chuẩn Thánh bình thường mà không hề quan tâm, nghe Nguyên Thủy nói đến kiếp khí vờn quanh các sư đệ, lông mày trên mặt cũng nhíu chặt lại.

Với tư cách là Đại đệ tử Xiển Giáo, y biết rõ các sư đệ đều sẽ rơi vào kiếp nạn, trong lòng tự nhiên cực kỳ lo lắng.

Cho nên đợi đến khi thanh âm của Nguyên Thủy trong điện hoàn toàn lắng xuống, Quảng Thành Tử cũng là người đầu tiên cung thân nói với Nguyên Thủy trên điện: “Cúi xin Sư tôn chỉ điểm phương pháp phá kiếp!” Nghe Quảng Thành Tử nói, chúng đệ tử Xiển Giáo cũng hoàn hồn lại, lập tức mở lời: “Cúi xin Sư tôn chỉ điểm phương pháp phá kiếp!” “Cúi xin Sư tôn chỉ điểm phương pháp phá kiếp!”...

Nhiên Đăng một bên thấy vậy, cũng thu lại tâm tư, cùng chúng đệ

tử nói: "Cúi xin Lão sư, ban cho phương pháp phá kiếp!" Nghe chúng nhân trong điện nói, Nguyên Thủy hơi ngẩng đầu, sau đó thanh âm liền vang lên trong điện: "Các ngươi không cần hoảng sợ!" "Lượng kiếp tuy nổi lên, nhưng vô căn nguyên có thể truy tìm!" "Không biết người trong đó, nhưng có pháp có thể giải!" "Các ngươi đều có Thiên Đạo công đức trong thân, tránh kiếp không khó!" "Đợi nhân quả đại kiếp hiển hiện, đến lúc đó nghe vi sư an bài là được!" Nghe Nguyên Thủy nói, các đệ tử phía dưới cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói Sư tôn Nguyên Thủy không nói rõ phương pháp phá kiếp thực sự, nhưng chúng nhân đã hiểu từ lời Nguyên Thủy rằng có thể dùng Thiên Đạo công đức trên thân mình để tránh đại kiếp.

Nghĩ đến đây, trong lòng chúng nhân cũng thoáng qua một tia may mắn, may mà lần trước đã trợ giúp Nhân tộc, nếu không thì bây giờ làm sao có được nền tảng như vậy.

Một lát sau, các đệ tử Xiển Giáo bình tĩnh lại, liền vội vàng hành lễ với Nguyên Thủy trên điện, "Đa tạ Sư tôn chỉ điểm!" "Đa tạ Sư tôn chỉ điểm!"...

Nhiên Đăng một bên nghe xong lời chúng nhân, bất mãn trong lòng cũng càng thêm mãnh liệt.

Bởi vì việc tốt như trợ giúp Nhân tộc chứng đắc vị trí chủ đạo của Thiên Địa, thu hoạch công đức khí vận, Nhiên Đăng lại không có phần.

Đương nhiên sự bất mãn của Nhiên Đăng cũng chỉ có thể chôn sâu trong đáy lòng, không dám để lộ chút nào, dù sao y cũng không muốn cảm nhận sự lợi hại của Bàn Cổ Phiên.

Từ đây cũng có thể thấy được, Nhiên Đăng muốn rời khỏi Xiển Giáo không phải là nhất thời nông nổi.

Nguyên Thủy trên điện nghe thanh âm của chúng nhân, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với chúng nhân, tiếp theo mở lời nói: "Hãy đợi đại kiếp kết thúc!" "Trước khi ta có an bài, các ngươi đều không được rời khỏi Côn Luân!" Các đệ tử trong điện nghe vậy, đều lần lượt nói: "Đệ tử tuân theo pháp chỉ!" "Đệ tử tuân theo pháp chỉ!"...

Nguyên Thủy thấy vậy, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia hài lòng, sau đó quay đầu nhìn Quảng Thành Tử phía dưới điện nói: "Quảng Thành Tử, mấy người bọn họ liền giao cho ngươi!" Nghe Nguyên Thủy nói, Quảng Thành Tử vội vàng mở lời đáp: "Đệ tử hiểu rõ!" Nghe xong lời Quảng Thành Tử, ánh mắt Nguyên Thủy chuyển sang Nhiên Đăng một bên.

Nhìn thấy ánh mắt Nguyên Thủy, trong lòng Nhiên Đăng cũng run lên, sợ rằng tiểu tâm tư của mình bị Nguyên Thủy nhìn thấu.

Ngay khi Nhiên Đăng trong lòng thấp thỏm, thanh âm Nguyên Thủy cũng truyền đến: "Nhiên Đăng cũng không thể lơ là!" Nghe Nguyên Thủy nói, Nhiên Đăng lúc này mới đặt lòng xuống, sau đó khẽ chắp tay với Nguyên Thủy, mở lời đáp: "Tuân theo Lão sư pháp chỉ!" Thấy Nhiên Đăng vẻ mặt thuận tòng, Nguyên Thủy cũng không tiếp tục mở lời, trực tiếp vung Phất Trần trong tay, biến mất trên đại điện.

Thấy Nguyên Thủy thân ảnh biến mất, chúng đệ tử Xiển Giáo cũng vội vàng cung thân với phía trên điện: "Cung tiễn Sư tôn!" "Cung tiễn Sư tôn!"...

Một cảnh tương tự như Ngọc Hư Cung, cũng đang diễn ra trong Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo ở Đông Hải, nhưng không khí của Tiệt Giáo lại không nghiêm túc như Xiển Giáo.

Trong Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo lúc này, các đệ tử Tiệt Giáo nhận được triệu hoán của Thông Thiên cũng lần lượt kéo đến.

Chương 581

Lúc này trong đại điện, tuy Thông Thiên còn chưa giáng lâm, nhưng chúng đệ tử Tiệt Giáo đã đến gần đủ rồi.

Đông đảo đệ tử đến trong điện, thấy Thông Thiên chưa đến, liền tự mình tụ tập lại hàn huyên chuyện cũ.

Tiệt Giáo không như Xiển Giáo, chỉ có vài đệ tử ít ỏi.

Đệ tử thân truyền và ngoại môn của Tiệt Giáo cộng lại, đông đảo đến vạn người.

Hơn nữa Thông Thiên không câu nệ tiểu tiết, cũng không có nhiều quy tắc như vậy, cho nên khi nhiều đệ tử tụ tập lại, cả đại điện đều trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhìn kỹ, các đệ tử Tiệt Giáo cũng có căn nguyên đủ loại, không chỉ có Tiên Thiên sinh linh, Hậu Thiên tinh quái, thậm chí ngay cả cỏ cây hoa lá chưa hoàn toàn hóa hình cũng có.

Tuy nói những linh căn này hóa hình cực khó, nhưng cũng có thể thấy được sự tùy tính của Thông Thiên trong việc thu đồ đệ.

Thực ra cũng là như vậy, Thông Thiên sáng lập Tiệt Giáo, giáo nghĩa chính là vì Hồng Hoang sinh linh giành lấy một phần sinh cơ, thực hành "có giáo không loại", đối với đệ tử nhập giáo cũng không có nhiều yêu cầu, cũng có thể nói là người đến không từ.

Mà Tiệt Giáo với tư cách là đại giáo của Thánh Nhân, được Hồng Hoang sinh linh sùng bái sâu sắc, thêm vào tính cách của Thông Thiên, số người đến bái sư tự nhiên là không ngừng.

Nhiều sinh linh gia nhập như vậy, tuy khiến Tiệt Giáo trở thành thế lực lớn chỉ đứng sau Thiên Đình và Nhân tộc trong Hồng Hoang,

nhưng cũng khiến Tiệt Giáo cá rồng lẫn lộn, trở nên ô yên chướng khí.

Đối với điều này, Thông Thiên trong lòng như gương sáng, nhưng Thông Thiên không cảm thấy có gì không ổn, dù sao nếu không có chút tình người như Xiển Giáo của Nguyên Thủy thì thực sự có chút vô vị.

Quy tắc của Tiệt Giáo mình tuy không nhiều như vậy, nhưng cũng sẽ không xuất hiện loạn lạc gì, bởi vì chỉ cần có một tôn Thánh Nhân như mình, đủ để trấn áp tất cả!

Suy nghĩ của Thông Thiên cũng vô cùng kiên định, ngay cả khi bị Nguyên Thủy trách móc, cũng không có chút thay đổi.

Dù sao đây chính là đạo mà Thông Thiên theo đuổi, nếu để Thông Thiên học cách thuận tòng, đó sẽ không còn là Thông Thiên kiệt ngạo nữa.

Tiệt Giáo mất đi giáo nghĩa căn bản, cũng không có lý do tồn tại.

Thậm chí sau này vì chúng đệ tử Tiệt Giáo mà Tam huynh đệ phân gia, Thông Thiên cũng chưa từng hối hận!

Lúc này, cảm nhận được kiếp khí tản mát ra từ chúng đệ tử, Thông Thiên lại có chút đau đầu.

Không phải nói Thông Thiên hối hận vì thu quá nhiều đệ tử, mà là sự xuất hiện của đại kiếp lần này khiến Thông Thiên có chút không kịp trở tay.

Tính cách của Thông Thiên là hộ đoản, tự nhiên không muốn đệ tử môn hạ rơi vào kiếp nạn.

Nhưng Tiệt Giáo một là không có Tiên Thiên chí bảo trấn áp khí vận, hai là không có bao nhiêu Tiên Thiên công đức, làm sao để chúng đệ tử vượt qua kiếp nạn, thực sự khiến Thông Thiên có chút khó xử.

Lúc này, chúng đệ tử Tiệt Giáo trong Bích Du Cung đương nhiên không biết sự băn khoăn của Thông Thiên, từng người đều mang nụ cười trên mặt.

Ngay khi chúng đệ tử đang xôn xao bàn tán, Thông Thiên cũng đột nhiên xuất hiện trên đại điện.

Cảm nhận được khí tức của Thông Thiên xuất hiện, các đệ tử Tiệt Giáo trên điện lập tức im lặng.

Chúng nhân vội vàng tìm đến vị trí của mình đứng ngay ngắn, sau đó vẻ mặt cung kính quỳ lạy về phía Thông Thiên trên điện.

Ngươi có thể nói chúng đệ tử Tiệt Giáo tốt xấu lẫn lộn, cá mè một lứa, cũng có thể nói đa số đệ tử bái sư Thông Thiên chỉ vì thân phận đệ tử Thánh Nhân, nhưng ngươi không thể nghi ngờ sự tôn sùng của đệ tử Tiệt Giáo đối với Thông Thiên.

Đặc biệt là sau khi nhập môn, chúng đệ tử cảm nhận được thái độ đối xử bình đẳng của Thông Thiên, trong lòng càng thêm vạn phần sùng kính.

Đối với sự ngưỡng mộ của chúng đệ tử trong điện, Thông Thiên tự nhiên có thể cảm nhận được, nhưng cũng chính vì Thông Thiên biết rõ sự tín nhiệm và tôn kính của chúng đệ tử đối với mình, nên trong lòng càng thêm uất muộn.

Tuy nhiên, Thông Thiên dù sao cũng là Thông Thiên, với tư cách là nhân vật đại diện cho "lấy lực phá pháp", tự nhiên sẽ không bị đại kiếp làm cho sợ hãi.

Cũng chỉ cảm khái một lát, liền khôi phục tâm cảnh.

Nhìn bóng dáng chúng đệ tử Tiệt Giáo trong điện, sau khi vạn lần suy nghĩ, Thông Thiên cũng đã đưa ra quyết định.

Nếu có đệ tử Tiệt Giáo rơi vào kiếp nạn, thì đại không thì mình sẽ

nhập kiếp kéo đệ tử lên.

Thông Thiên không tin, mình đường đường là một tôn Thiên Đạo Thánh Nhân mà còn có thể bị đại kiếp ảnh hưởng?

Chỉ là Thông Thiên lại không biết, chính suy nghĩ như vậy vào lúc này, mới khiến trận đại kiếp này sau đó hoàn toàn mất kiểm soát, thậm chí chính Thông Thiên cũng rơi vào đại kiếp, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Thông Thiên bên này đã hạ quyết tâm, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia cười, lập tức chúng đệ tử Tiệt Giáo trong điện liền nghe thanh âm của Thông Thiên vang lên: "Các ngươi đều đứng dậy đi!" Nghe thanh âm của Thông Thiên, chúng đệ tử Tiệt Giáo lại lần nữa quỳ lạy, trong miệng lớn tiếng nói: "Đa tạ Sư tôn!" "Đa tạ Sư tôn!"...

Nói rồi, chúng đệ tử trong điện lúc này mới từ từ đứng dậy.

Thông Thiên trên điện nhìn biểu hiện của chúng đệ tử, trong ánh mắt cũng thoáng qua một tia hài lòng, nhưng ngay sau đó, Thông Thiên liền thu lại suy nghĩ trong lòng, trên mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Cảm nhận được khí tức của Thông Thiên trên điện thay đổi, trong lòng chúng đệ tử Tiệt Giáo cũng có vài phần thấp thỏm.

Bởi vì từ khi chúng nhân bái nhập Tiệt Giáo đến nay, cơ bản chưa từng thấy Thông Thiên có biểu hiện nghiêm túc như vậy.

Phải biết rằng ngay cả khi Tam vị Thánh Nhân phân gia trước đó, Thông Thiên cũng không hề để ý chút nào, vẫn là một dáng vẻ tiêu sái.

Trạng thái như hôm nay, thực sự khiến chúng đệ tử không hiểu.

Ngay khi trong lòng chúng đệ tử Tiệt Giáo đang không ngừng suy đoán đủ loại, thanh âm của Thông Thiên lại vang lên: "Lần này gọi các ngươi đến, cũng có một chuyện đại sự muốn nói với các ngươi!" Nghe thanh âm của Thông Thiên, các đệ tử trong điện đều dựng tai

lên, nhìn về phía Thông Thiên, chúng nhân cũng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến Sư tôn của mình có sự thay đổi lớn như vậy.

Nhưng lời nói tiếp theo của Thông Thiên, lại khiến tất cả mọi người trong đại điện đều đứng sững tại chỗ.

"Hồng Hoang lượng kiếp đã giáng lâm!" "Dưới Chuẩn Thánh đều có khả năng rơi vào kiếp nạn, các ngươi cũng không ngoại lệ!" Nghe Thông Thiên nói, các đệ tử trong điện đều trực tiếp ngây người.

Cả đại điện dường như ngừng lại, ngoài dư âm của Thánh Nhân Thông Thiên ra không có chút tiếng động nào, đủ thấy sự chấn kinh của chúng đệ tử Tiệt Giáo lúc này.

Trên thực tế, các đệ tử Tiệt Giáo trong điện cũng là như vậy, với tư cách là môn hạ Thánh Nhân, chúng nhân vốn đã biết rất nhiều, tự nhiên không lạ gì với sự thảm khốc của đại kiếp.

Huống chi trong số chúng nhân có không ít tu sĩ may mắn sống sót trong Vu Yêu đại kiếp.

Đối với sự tàn khốc của đại kiếp, những tu sĩ đã đích thân trải qua đại kiếp này hiểu rõ hơn ai hết.

Suýt chút nữa hồn phi phách tán trong đại kiếp, ký ức của những tu sĩ này làm sao có thể không sâu sắc.

Vốn dĩ những tu sĩ này cảm nhận được sự thảm khốc của đại kiếp, chọn bái sư Thánh Nhân, chính là muốn dưới sự che chở của Thánh Nhân, mình sẽ không phải trải qua tai họa như vậy nữa.

Nào ngờ mình đã trở thành đệ tử Thánh Nhân, lại còn có nguy cơ rơi vào đại kiếp, những tu sĩ này làm sao có thể không chấn kinh.

Chỉ là những tu sĩ may mắn sống sót từ đại kiếp này nào đâu biết, đại kiếp lần này chính là nhắm vào môn hạ Thánh Nhân.

Nếu mình không bái sư Thông Thiên, có lẽ sẽ không có chuyến này, cũng không biết nên nói những tu sĩ này xui xẻo, hay là nói là số mệnh đã định.

Còn phần lớn đệ tử trong điện cũng giống như những tu sĩ này, đều cảm nhận được sự tàn khốc của Hồng Hoang và sự nhỏ bé của bản thân, mới chọn bái sư Thánh Nhân cầu được che chở.

Chương 582

Lúc này lại biết được còn có khả năng bỏ mình trong kiếp nạn, cũng có chút uất muộn.

Nhìn thấy biểu hiện hoảng loạn của chúng đệ tử Tiệt Giáo trong điện, Thông Thiên trên đại điện cũng hơi nhíu mày.

Ngay sau đó, một tia hối hận chợt lóe lên trong lòng Thông Thiên.

Đương nhiên Thông Thiên hối hận không phải vì thu nhận quá nhiều đệ tử, mà là trong khoảnh khắc này cảm thấy mình thu đồ đệ quả thực có chút tùy ý.

Đừng nói Hồng Hoang đại kiếp đáng sợ đến mức nào, cho dù Hồng Hoang bị lật đổ thì có thể làm gì?

Có một Sư tôn Thánh Nhân như mình làm chỗ dựa, đệ tử môn hạ cũng không nên hoảng sợ đến mức này.

Từng có lúc y tuy kiên trì lý niệm "có giáo không loại", thu nhận rộng rãi môn đồ, nhưng lại không nghiêm khắc chọn lựa, cũng không tận tâm giáo đạo, chỉ chăm chú bảo vệ giáo nghĩa của Tiệt Giáo.

Đến nỗi đệ tử Tiệt Giáo lúc này cá rồng lẫn lộn, tốt xấu bất phân.

Nhưng dù sao đi nữa, những đệ tử này đều đã bái nhập môn hạ mình, trở thành một phần của Tiệt Giáo, không có lý do gì để đuổi ra khỏi Tiệt Giáo.

Hơn nữa, vì Hồng Hoang sinh linh giành lấy một phần sinh cơ chính là căn bản chứng đạo của mình, Thông Thiên càng không thể tự đào mồ chôn mình.

Nhìn đông đảo ngoại môn đệ tử trong điện, Thông Thiên trong lòng thở dài một tiếng, sau đó liền kìm nén suy nghĩ trong lòng.

Đợi đến khi đôi mày nhíu chặt của Thông Thiên từ từ giãn ra, khôi phục lại vẻ ban đầu, chúng nhân trong điện liền nghe Thánh âm của Thông Thiên lại vang lên: "Hoảng hoảng trương trương, ra thể thống gì!" "Rơi vào kiếp nạn thì sao chứ, Tiệt Giáo ta vốn dĩ là muốn giành lấy một phần sinh cơ giữa trời đất!" "Là môn hạ Tiệt Giáo ta, các ngươi càng cần phải thực hành giáo nghĩa, vì chính mình tranh đoạt lấy một phần sinh cơ đó!" Nghe thanh âm nghiêm khắc của Thông Thiên, chúng đệ tử Tiệt Giáo trong điện lập tức hoảng sợ, sau đó đều quỳ xuống đất: "Đệ tử hoảng sợ, xin Sư tôn thứ tội!" "Đệ tử hoảng sợ, xin Sư tôn thứ tội!"...

Phải biết rằng Thông Thiên đối với chúng đệ tử chưa từng có lời phê bình nghiêm khắc như vậy.

Ngay cả khi trước đó có mâu thuẫn với môn hạ Xiển Giáo, bị Nguyên Thủy trách móc, Thông Thiên cũng không hề phê bình đệ tử chút nào.

Cho nên nghe những lời này của Thông Thiên, chúng đệ tử Tiệt Giáo mới hoảng sợ đến vậy.

Đợi đến khi Thông Thiên trên điện nghe thanh âm của chúng đệ tử trong điện, sắc mặt cũng hơi hòa hoãn, sau đó tiếp tục nói với chúng nhân: "Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, Nhân độn thứ nhất!" "Tiệt Giáo ta tranh đoạt chính là cái 'nhất' này!" "Hơn nữa, Sư tôn các ngươi, ta đường đường là một Thánh Nhân lẽ nào còn không bảo vệ được đệ tử môn hạ của mình sao?" "Một trận lượng kiếp mà thôi, đã khiến các ngươi hoảng sợ đến mức này, vậy Đại Đạo còn tu nữa hay không!" Nghe lời giáo huấn của Thông Thiên, ánh mắt chúng đệ tử trong điện lập tức đỏ hoe, trong lòng càng thêm hối hận vạn phần.

Sư tôn có thể nói cho biết chuyện lượng kiếp, tất nhiên là đã có sự chuẩn bị.

Mà chúng nhân mình lại bị tin tức đại kiếp dọa sợ, trở nên hoảng sợ như vậy, thực sự là không nên.

Sau đó, chúng nhân đã phản ứng lại đều khấu đầu, hô lớn với Thông Thiên trong điện: "Đệ tử ngu muội, cúi xin Sư tôn thứ tội!" "Đệ tử ngu muội, cúi xin Sư tôn thứ tội!"...

Nhìn thấy chúng đệ tử trong điện thực tâm hối lỗi, Thông Thiên trên mặt cũng lộ ra một tia hài lòng.

Không sai, lần này Thông Thiên sở dĩ phê bình chúng đệ tử Tiệt Giáo như vậy, một mặt là thấy dáng vẻ hoảng sợ của chúng nhân có chút bất mãn, mặt khác chính là muốn đệ tử môn hạ trong lòng có sự chuẩn bị.

Bằng không, nếu sa lầy trong kiếp nạn mà đánh mất bản tính, thì dù là Thánh Nhân như Thông Thiên e rằng cũng không có cách nào giải cứu.

Đợi đến khi thanh âm của chúng đệ tử trong điện dừng lại, Thông Thiên lúc này mới tiếp tục mở lời nói: "Thôi được rồi, đã là đệ tử Tiệt Giáo ta, thì phải có chí tiến thủ không lùi!" "Dù cho lượng kiếp tấn công, cũng có thể ung dung không vội vàng!" "Như vậy mới có thể thâm nhập chân ý của Tiệt Giáo ta!" "Các ngươi hãy chuẩn bị tốt, đại kiếp là họa cũng là phúc!" Nghe Thông Thiên nói, chúng đệ tử Tiệt Giáo trong điện cũng đều sáng mắt lên.

Với tư cách là môn hạ Thánh Nhân, thuyết nhân quả họa phúc chúng nhân không còn lạ gì nữa.

Lượng kiếp Hồng Hoang lần này đối với chúng nhân tuy là một tai họa cực lớn, nhưng nếu có thể thuận lợi vượt qua đại kiếp, thì có thể đạt được phúc duyên vô thượng.

Có Sư tôn Thánh Nhân che chở, chúng nhân chỉ cảm thấy vượt qua

đại kiếp không có gì ngoài ý muốn, cho nên trong lòng cũng vạn phần kích động.

Sau đó chúng nhân vẻ mặt nghiêm túc nói với Thông Thiên trên điện: "Cúi xin Sư tôn yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không có chút sợ hãi nào!" "Cúi xin Sư tôn yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không để Sư tôn thất vọng!" "Cúi xin Sư tôn yên tâm!"...

Nghe thanh âm của chúng nhân trong điện, Thông Thiên trên mặt cũng lộ ra một tia cười, sau đó gật đầu với chúng đệ tử Tiệt Giáo trong điện, mở lời nói: "Có dũng khí như vậy, hà cớ gì phải sợ đại kiếp!" "Nếu các ngươi đã có lòng tin, vậy thì giải tán ai về chuẩn bị nấy đi!" Nói rồi, Thông Thiên cũng không đợi chúng đệ tử trong điện đáp lời, thân ảnh liền trực tiếp biến mất trên đại điện.

Chúng đệ tử trong điện thấy vậy, bái lạy về phía trên điện, cũng lần lượt đứng dậy rời khỏi đại điện.

Cùng lúc Tam Thanh triệu tập đệ tử môn hạ nói rõ chuyện đại kiếp, Tây Phương Nhị Thánh cũng tụ tập lại thương nghị về đại kiếp lần này.

Chỉ có điều khác với Tam Thanh, lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đều tràn đầy hưng phấn.

Mà lý do hai người có biểu hiện như vậy, chính là vì hai người không hề cảm nhận được chút kiếp khí nào tồn tại trên Linh Sơn.

Với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, hai người tuy cũng không thể thôi toán đại kiếp bị Thiên Đạo Hồng Hoang che lấp, nhưng cũng có thể thông qua ngày càng nhiều dị biến Hồng Hoang mà cảm nhận được đại kiếp đang dần đến gần.

Ban đầu hai người nhận ra đại kiếp giáng lâm, còn có chút khổ muộn, bởi vì hai người thấu hiểu đại kiếp đến, Hồng Hoang tất nhiên

sẽ đại loạn.

Vùng đất Tây Phương vốn đã nghèo khó, không giàu có như Đông Phương, không chịu nổi sự xáo trộn.

Đại kiếp vừa đến, nền tảng mà hai huynh đệ mình bao nhiêu năm khó khăn tích lũy được, e rằng sẽ bị đại kiếp cuốn trôi hết, kết quả như vậy khiến Tây Phương Nhị Thánh làm sao có thể không ưu sầu.

Kiếp khí trên thân chúng đệ tử Tam Thanh, hai người cũng nhìn thấy rõ.

Nhưng ngay khi hai người cho rằng đệ tử môn hạ mình cũng nhất định sẽ rơi vào kiếp nạn, chuẩn bị sớm an bài đệ tử, lại phát hiện trên Linh Sơn của mình lại không hề xuất hiện chút kiếp khí nào.

Sự bất ngờ này cũng khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút không dám tin.

Cho đến khi hai người đếm đi đếm lại các đệ tử Linh Sơn, cũng không phát hiện có ai mang kiếp khí trong người, hai người lúc này mới nhận ra trận đại kiếp này e rằng không liên quan gì đến Tây Phương.

Tuy vẫn chưa biết vì sao Tây Phương có thể đứng ngoài cuộc, nhưng đã biết lần đại kiếp này Tây Phương sẽ không nhập kiếp, hai người cũng mừng rỡ dị thường.

Sau đó liền tụ tập lại thương nghị, chuẩn bị thừa cơ lượng kiếp giáng lâm mà mưu đồ khí vận của Tam Giáo.

Phải biết rằng, Tây Phương Nhị Thánh vì để chứng đạo Thánh Nhân, đã lập ra đại hoành nguyện, số khí vận còn thiếu không phải là ít.

Để hoàn trả khí vận cho Hồng Hoang Thiên Địa, hai người có thể nói là đã vắt óc suy nghĩ, dùng đủ mọi cách.

Dù là như vậy, từ khi hai người chứng đạo đến nay, số khí vận đã hoàn trả còn chưa đủ một phần mười, có thể nói vì khí vận, Tây Phương Nhị Thánh đều trở nên có chút mê muội.

Lượng kiếp Hồng Hoang lần này càn quét Đông Phương, Tây Phương không bị ảnh hưởng chút nào, cơ hội mưu cầu khí vận tốt như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người làm sao có thể bỏ qua.

Chỉ có điều Đông Phương có Chu Du trấn giữ, hai người không dám động tâm tư gì, nhưng nhằm vào Tam Giáo, hai người lại không có chút cố kỵ nào.

Lúc này trên đỉnh Linh Sơn, huynh đệ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đối tọa, từng đoàn Thánh Nhân chi lực bao phủ thân ảnh hai người.

"Sư huynh, lượng kiếp lần này đến thật là kỳ lạ!" "Huynh đệ chúng ta là Thiên Đạo Thánh Nhân mà lại không hề cảm nhận được chút nào!" "Thậm chí ngay cả thôi toán cũng vô pháp thôi toán, thực sự có chút dị thường!" Chuẩn Đề biết Tây Phương không nằm trong kiếp nạn, trong lòng tuy hoan hỉ, nhưng đối với lượng kiếp đột nhiên xuất hiện lần này vẫn có chút không hiểu.

Với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Hoang, lại ngay cả đại kiếp Hồng Hoang cũng vô pháp cảm nhận, cũng khiến Chuẩn Đề trong lòng có chút bất an.

"Lượng kiếp do Thiên Đạo thôi sinh!" "Thiên Đạo không hiển lộ, chúng ta dù dựa vào Hồng Mông Tử Khí chứng đắc đạo quả Thánh Nhân, nguyên thần khắc dấu lên Thiên Đạo, nhưng cũng vô pháp biết được nhân quả bên trong!" "Thiên Đạo Thánh Nhân cuối cùng cũng chỉ là người phát ngôn của Thiên Đạo, chứ không phải người chưởng khống!" Tiếp Dẫn lắc đầu, trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

Dù đã chứng đạo quả Thánh Nhân, trải vạn kiếp mà không bị diệt, dính nhân quả mà không nhiễm, cùng Thiên Đạo trường tồn, nhưng

trải nghiệm lần này vẫn khiến Tiếp Dẫn có chút cảm khái.

"Chúng ta Thiên Đạo Thánh Nhân cuối cùng cũng nương tựa vào thế giới Hồng Hoang mà sinh ra, chịu sự hạn chế của Thiên Đạo Hồng Hoang cũng là lẽ tự nhiên!" "Chỉ là sự xuất hiện của lượng kiếp quá đột ngột, không có một chút dấu hiệu nào, lại khiến người ta không khỏi có chút uất kết!" Lời của Tiếp Dẫn cũng gợi lên một tia tiếc nuối trong lòng Chuẩn Đề.

Chương 583

"Bất kể thế nào, lần đại kiếp này không gây trở ngại cho Tây Phương chúng ta chính là chuyện may mắn lớn nhất!" "Cơ hội trời cho như vậy, Tây Phương chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ!" Thấy chủ đề câu chuyện có chút lệch lạc, Tiếp Dẫn cũng vội vàng nói đến chuyện chính.

"Lời Sư huynh nói rất đúng!" "Tuy nói hai chúng ta không thôi toán được nguyên do đại kiếp, nhưng với tư cách là Thánh của Tây Phương, biết đại kiếp không liên quan đến Tây Phương chúng ta là đã đủ rồi!" "Mấy người ở Đông Phương kia cùng hai chúng ta đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, dù cảnh giới không thấp, đối với đại kiếp cũng sẽ không có bao nhiêu hiểu biết, chắc chắn không biết chuyện này!" "Đây chính là cơ hội để Tây Phương chúng ta lần nữa quật khởi!" Nói đến việc mưu đồ ở Đông Phương, trong mắt Chuẩn Đề sáng lên, thần sắc cũng trở nên kích động.

Tiếp Dẫn một bên nghe Chuẩn Đề nói, trong mắt cũng lộ ra một tia hưng phấn.

Sau đó thấy Tiếp Dẫn vẻ mặt tán đồng gật đầu với Chuẩn Đề, rồi tiếp tục mở lời nói: "Tây Phương ta đã yếu kém lâu rồi, đáng lẽ phải nhân cơ hội này lần nữa quật khởi!" "Nhưng chuyện này trọng đại, vẫn cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng!" "Nhất định phải làm tất cả đều tập trung vào một trận chiến!" Tiếp Dẫn vẻ mặt cuồng nhiệt, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ kiên định.

"Sư huynh già dặn cẩn trọng, lời nói rất đúng!" "Chỉ là trong lòng Sư huynh có phương hướng nào chăng?" Nghe xong lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng cũng có chút nóng nảy, cho nên cũng không chút

do dự, trực tiếp mở lời hỏi.

"Hồng Hoang đã trải qua mấy lần đại kiếp, mỗi lần đều khiến Hồng Hoang trời long đất lở." "Đại kiếp lần này tuy chỉ ở Đông Phương, nhưng thanh thế tuyệt đối sẽ không nhỏ!" "Tây Phương chúng ta đã không nằm trong danh sách đại kiếp, vậy thì có thể nhân cơ hội này mà mưu đồ ở Đông Phương một chút!" "Khí vận lớn của Đông Phương hai chúng ta không cần mưu đồ, vị kia tuyệt đối sẽ không cho phép!" "Dù hai chúng ta có thể thừa nước đục thả câu, cũng không thể thực sự kiếm được lợi lộc!" Đối với câu hỏi của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng sớm đã có mục tiêu, cho nên cũng nói ra tính toán trong lòng mình.

Nghe Tiếp Dẫn kể, Chuẩn Đề liên tục gật đầu.

Giống như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không muốn công cốc, chỉ những gì thực sự có thể nắm trong tay mới là thu hoạch.

Tiếp Dẫn bên này nhìn thấy biểu hiện của Chuẩn Đề, cũng biết Chuẩn Đề hiểu ý mình, cũng không chút che giấu, tiếp tục mở lời nói: "Khí vận lớn của Đông Phương không cần cân nhắc, vậy thì chỉ còn lại mấy người kia!" "Khí vận Tam Giáo của Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên mấy người đó chính là mục tiêu của hai chúng ta!" Tiếp Dẫn vẻ mặt ung dung, chắc hẳn đã suy nghĩ kỹ lưỡng trong lòng từ lâu.

"Sư huynh cùng ta nghĩ đến một chỗ rồi!" Đối với lời của Sư huynh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng vẻ mặt tán đồng, bởi vì đây cũng là tính toán trong lòng Chuẩn Đề.

Hai người không hẹn mà cùng đưa ra tính toán nhắm vào Tam Thanh, tự nhiên không phải Tam Thanh thế yếu, mà là vì trong số các lựa chọn của hai người, chỉ có nhắm vào Tam Thanh cơ hội mới là lớn nhất.

Còn về việc vì sao nhắm vào Tam Thanh cơ hội lại lớn nhất, thì không thể không nói đến tất cả các lựa chọn mà hai người có.

Phải biết rằng tính toán của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chính là thừa nước đục thả câu, mượn ảnh hưởng của đại kiếp để cướp đoạt khí vận.

Cướp đoạt khí vận có hai loại: khí vận Đông Phương và khí vận độc quyền của Thánh Nhân.

Hai loại này tuy có chút liên quan, nhưng cơ bản là độc lập.

Sau khi Thánh Nhân chứng đạo, có thể thiết lập đạo trường trong Hỗn Độn, tất cả khí vận thuộc về bản thân.

Giống như Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người có đạo trường tuy đều ở Đông Phương, nhưng khí vận đều hội tụ vào bản thân hoặc đại giáo, đây chính là thuyết chí bảo trấn áp khí vận.

Còn toàn bộ khí vận Đông Phương, chính là tổng hòa khí vận của tất cả sinh linh ở Hồng Hoang Đông Phương, trừ Thánh Nhân và Thánh Nhân đại giáo ra.

Hai loại này có sự khác biệt rõ ràng.

Ví dụ như đệ tử môn hạ Thánh Nhân tuy thuộc về sinh linh Đông Phương, cũng dưới Thánh Nhân, nhưng khí vận của những tồn tại này liên kết với Thánh Nhân đại giáo, không có nhiều liên hệ với toàn bộ khí vận Đông Phương.

Đối với toàn bộ khí vận Hồng Hoang Đông Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người không dám có chút niệm tưởng nào.

Đúng như Tiếp Dẫn vừa nói, hai người dù có tâm tư như vậy, e rằng cũng không thể thực sự tính toán thành công.

Dù sao Tây Phương yếu kém chỉ có hai vị Thánh Nhân, còn Đông

Phương lại có đến bảy vị Thánh Nhân, trong đó lại có một tồn tại khiến người ta tuyệt vọng là Chu Du.

Nếu hai người dám thừa cơ đại kiếp cướp đoạt toàn bộ khí vận Đông Phương, trước tiên không nói hai người có thành công hay không, cho dù may mắn có được chút thu hoạch, e rằng cũng không có cách nào mang về Tây Phương.

Bởi vì một khi hai người có hành động, tất cả Thánh Nhân Đông Phương đều sẽ hợp lực nhắm vào hai người.

Trận thế như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dám đối mặt, cho nên lựa chọn này cũng là lựa chọn đầu tiên bị hai người loại bỏ.

Vì hai người không dám có ý tưởng về toàn bộ khí vận Đông Phương, nên lựa chọn còn lại cho hai người chỉ còn lại khí vận độc quyền của mấy vị Thánh Nhân kia.

Trong số bảy vị Thánh Nhân Đông Phương (Chu Du, Chúc Long, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ), khí vận có mạnh có yếu.

Mạnh nhất chính là Chu Du, Đại sư huynh của chúng Thánh Nhân.

Đối với khí vận thuộc về Chu Du, hai người không có chút tâm tư nào, thậm chí còn chưa từng nghĩ đến, bởi vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người không muốn đối đầu với sát tinh Chu Du này.

Lần Vu Yêu đại kiếp trước đó, hai người cùng Tam Thanh mưu đồ hai tộc Vu Yêu, chỉ còn một bước nữa là viên mãn, cuối cùng vẫn bị vị Đại sư huynh tiện nghi này phá hỏng.

Dù mấy người hợp lực, cũng không thể áp chế được Chu Du, ngược lại suýt chút nữa bị phản sát.

Trải nghiệm lần đó cũng khiến trong lòng hai người có bóng ma về Chu Du, càng đừng nói sau đó tranh chấp với Thông Thiên, lại bị giáo

huấn một phen.

Hai người trong lòng biết rõ, tính toán vị Đại sư huynh tiện nghi này không có chút thắng lợi nào, thậm chí còn chưa kịp tính toán, vị Sư huynh này đã có thể trực tiếp đánh lên Linh Sơn.

Dù sao vị này chính là đệ tử thân truyền duy nhất của Đạo Tổ, hơn nữa là đồ đệ yêu quý nhất và được coi trọng nhất.

Hai người không cho rằng hành động của mình có thể thoát khỏi tầm nhìn của Thiên Đạo.

Hơn nữa, dù hai người có quyết tâm sắt đá, không màng sống chết mà tính toán khí vận của Chu Du, cũng không có cách nào ra tay, bởi vì Chu Du căn bản không lập ra giáo phái.

Trong số các Thánh Nhân còn lại, Chúc Long vừa mới chứng đạo thành Thánh lại thêm thân phận đặc thù, cho nên không nằm trong sự cân nhắc.

Khí vận Nữ Oa tuy mạnh, nhưng ở xa Hỗn Độn, nếu hai người muốn tính toán khí vận Nữ Oa, không tránh khỏi phải đối đầu bằng binh đao với Nữ Oa.

Hai người vừa muốn có được khí vận, lại không muốn tự mình ra trận, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể từ bỏ ý đồ với khí vận Nữ Oa.

Trong số các Thánh Nhân còn lại, khí vận Hậu Thổ vốn đã không tầm thường, sau đó lại hóa thân Luân Hồi chứng đạo Thánh Nhân, khí vận cũng vô cùng hùng vĩ.

Theo lý mà nói, nên là lựa chọn đầu tiên của hai người, nhưng Hậu Thổ lại là người đầu tiên bị hai người loại bỏ ngoài Chu Du.

Lý do hai người có lựa chọn này, không phải nói thực lực Hậu Thổ mạnh đến mức có thể nghiền ép hai người, mà là vì khí vận Hậu Thổ quá đặc thù.

Khác với các Thiên Đạo Thánh Nhân khác, toàn bộ khí vận của Hậu Thổ đều nằm trên Luân Hồi và Địa Phủ.

Hậu Thổ chính là Luân Hồi, Luân Hồi chính là Hậu Thổ.

Nếu muốn động đến khí vận Hậu Thổ, thì tất nhiên là phải tranh giành quyền chưởng khống Luân Hồi với Hậu Thổ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người dù có vô não đến mấy, cũng không cho rằng mình có thể ảnh hưởng đến địa vị của Hậu Thổ trong Luân Hồi.

Hơn nữa hai người cũng không có bản lĩnh đó để tiếp quản Hậu Thổ trở thành Chủ Luân Hồi, cho nên lựa chọn này cũng bị hai người trực tiếp bỏ qua.

Sau một hồi sàng lọc, loại bỏ những lựa chọn không thể, cái còn lại chính là đáp án chính xác.

Cho nên hai người tự nhiên là đã đặt mục tiêu vào Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người.

Đương nhiên nếu ba người này còn đồng khí liên chi như trước, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự không dám động tâm tư gì.

Dù sao các chí bảo trong tay ba người đó không phải thứ dễ đối phó.

Trêu chọc một hai người, hai người còn có không gian né tránh, nhưng nếu ba người này cùng lên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ còn cách bị động chịu đòn.

Chương 584

Nay ba người này mỗi người một ngả, đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người càng đối chọi gay gắt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người liền không có gì phải cố kỵ.

Trong ba người này, Nhân Giáo của Lão Tử chỉ có một đệ tử, lại thêm thực lực sâu không lường được, không phải đối tượng chính để nhắm vào.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tuy thực lực cũng không yếu, lại còn có chí bảo trong người, nhưng đối với hai người này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại có nắm chắc không nhỏ.

Tây Phương Nhị Thánh là muốn thừa nước đục thả câu trong đại kiếp, chứ không phải xung đột trực diện.

Tranh chấp đạo pháp giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên chính là phương hướng tốt nhất để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra tay.

Hai huynh đệ xác nhận ý tưởng, nhìn nhau cười, trên mặt đều không kìm được vẻ đắc ý.

Sau đó một lát, hai người lúc này mới từ từ thu lại thần sắc, tiếp theo liền nghe Tiếp Dẫn mở lời nói: "Nguyên Thủy cao ngạo tự phụ, coi thường tất cả.

Thông Thiên kiệt ngạo bất tuần, không chịu chút trói buộc nào." "Hai người này bình thường vẫn luôn xem thường Tây Phương chúng ta, đáng lẽ phải làm cơ hội để Tây Phương chúng ta quật khởi!" "Chỉ cần lần đại kiếp này hai huynh đệ chúng ta tính toán đắc đáng, khiến hai người này đối chọi gay gắt, thì nhất định sẽ có thu hoạch!" "Đến lúc đó ta xem khí vận của hai người này tổn hại lớn, còn có gì mà kiêu ngạo nữa!" Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn luôn xem thường Tây

Phương Nhị Thánh, khiến hai người Tây Phương trong lòng cũng sớm có oán hận.

Nay có cơ hội trả thù tốt như vậy, hai người há lại bỏ lỡ.

Tiếp Dẫn tâm nhãn không lớn, Chuẩn Đề lại càng thậm tệ hơn.

Cho nên nghe Tiếp Dẫn nói, Chuẩn Đề cũng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ phẫn nộ, "Lần này nhất định phải khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên chịu thiệt lớn!" "Nếu không khó giải mối uất ức trong lòng ta!"...

Nghe Chuẩn Đề nói, Tiếp Dẫn cũng vẻ mặt thấu hiểu, so với mình, Chuẩn Đề chịu thiệt còn nhiều hơn.

Đợi Chuẩn Đề nói xong, Tiếp Dẫn xua tay, rồi nói: "Sư đệ yên tâm, lần này nhất định sẽ khiến mấy người kia biết sự lợi hại của huynh đệ chúng ta!" "Nhưng lần này cụ thể nên thi hành thế nào, hai chúng ta vẫn cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng!" "Sư đệ có ý tưởng nào không?" Nghe Tiếp Dẫn nói xong, Chuẩn Đề cũng thu lại suy nghĩ, chìm vào suy tư.

Nếu có ai có thể đi vào trung tâm thức hải của Chuẩn Đề, liền có thể thấy vị trí Nguyên thần của Chuẩn Đề trong trung tâm thức hải, Nguyên thần chi lực lưu chuyển nhanh chóng.

Cùng với sự lưu chuyển của Nguyên thần chi lực, mỗi khoảnh khắc đều có vô số hình ảnh mơ hồ xuất hiện, và đây chính là những hình ảnh Chuẩn Đề có được từ thôi toán.

Nửa buổi sau, Chuẩn Đề từ từ dừng suy nghĩ.

Nguyên thần chi lực trong thức hải dần dần ngưng lại, vô số hình ảnh cũng biến mất trong thức hải.

Đợi đến khi Chuẩn Đề hoàn hồn, giữa lông mày đột nhiên xuất hiện một tia sầu muộn, rõ ràng là thôi toán vừa rồi không có nhiều thu

hoạch.

Nhìn thấy Chuẩn Đề thay đổi, trên mặt Tiếp Dẫn lại không có gì thay đổi.

Bởi vì ngay trước khi thương nghị với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã tiến hành thôi toán rồi, cho nên tự nhiên biết cảm nhận của Chuẩn Đề.

Còn Chuẩn Đề bên này sắp xếp lại suy nghĩ, cũng mở lời nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, Thiên Đạo không hiển lộ, lòng ta có ý tưởng, nhưng không biết làm sao mới có thể khiến hai người đối đầu?" Chuẩn Đề nói xong, lông mày lập tức lại từ từ nhíu chặt lại.

"Sư đệ, không cần sốt ruột!" "Ta đã có một chút tính toán, sư đệ có thể nghe trước một chút, xem khả thi hay không!" Nghe Chuẩn Đề nghi hoặc, Tiếp Dẫn vẻ mặt ung dung, rõ ràng trong lòng đã có tính toán.

"Sư huynh có gì dạy ta?" Chuẩn Đề nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia sáng, tiếp theo trên mặt cũng lộ ra một tia tò mò.

Cảm nhận được sự sốt sắng trong lời Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không vòng vo, trực tiếp mở lời nói: "Sư đệ, còn nhớ Nhiên Đăng không?" "Nhiên Đăng?

Hắn không phải Phó giáo chủ Xiển Giáo sao, lẽ nào Sư huynh có liên hệ với hắn?" "Ta với hắn thì không có liên hệ gì, nhưng ta biết hắn ở Xiển Giáo không được thoải mái chút nào!" "Sư huynh, Nguyên Thủy người đó ngươi cũng rõ, cực kỳ coi trọng căn nguyên, dù Nhiên Đăng cũng thuộc Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, nhưng cũng không lọt vào mắt Nguyên Thủy, hắn ở Xiển Giáo mà thoải mái mới là lạ!" "Sư đệ có mắt tinh đời, ta thấy Nhiên Đăng sớm đã có dị tâm, có lẽ có thể khơi dậy loạn lạc giữa hai giáo Xiển Tiệt!" Nghe Tiếp Dẫn nói, Chuẩn Đề cũng đã có chút suy đoán.

Với tư cách là cao thủ thao túng lòng người, nghe Tiếp Dẫn đánh giá về Nhiên Đăng, trong đầu Chuẩn Đề cũng đã có một ý tưởng mơ hồ.

Nhưng vì chưa có khái niệm về đại kiếp lần này, ý tưởng này trong đầu vẫn chưa rõ ràng lắm.

Cho nên cuối cùng Chuẩn Đề tạm thời chỉ có thể gác lại ý tưởng, quay sang hỏi Tiếp Dẫn: "Sư huynh có phải muốn dùng Nhiên Đăng làm mồi nhử, khuấy động hai giáo đối lập?" Nghe Chuẩn Đề nói, Tiếp Dẫn trực tiếp gật đầu, "Ta thấy hai giáo Xiển Tiệt đều có không ít đệ tử bị kiếp khí quấn thân, đại kiếp giáng lâm, những đệ tử này e rằng đều sẽ rơi vào kiếp nạn!" "Nguyên Thủy tuy tự phụ, nhưng cực kỳ hộ đoản, tuyệt đối sẽ không để đệ tử vẫn lạc trong đại kiếp!" "Nhiên Đăng đã chứng đắc Chuẩn Thánh, nhất định sẽ bị Nguyên Thủy phái ra hộ trì đệ tử!" "Dưới đại kiếp, Thiên Đạo không hiển lộ, nếu hai chúng ta có thể khiến Nhiên Đăng khơi dậy tranh đấu giữa đệ tử nhập kiếp của hai giáo, thì dù Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng sẽ không biết!" "Và một khi đệ tử hai giáo xuất hiện thương vong, thì Nguyên Thủy và Thông Thiên e rằng sẽ thân bất do kỷ rồi!" Chuẩn Đề nghe vậy, im lặng một lát rồi nói: "Kế sách này của Sư huynh thật diệu, chỉ là Nhiên Đăng tuy không được Nguyên Thủy xem trọng, nhưng chưa chắc sẽ như chúng ta mong muốn." Nghe Chuẩn Đề nói, Tiếp Dẫn lắc đầu cười nói: "Sư đệ không cần lo lắng, với tài trí của Nhiên Đăng, tất sẽ hiểu rõ lợi hại trong đó." "Huống hồ, đại kiếp sắp đến, hắn nếu không muốn tự thân khó bảo toàn, tất sẽ tìm lối thoát khác." Nghe xong lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trước mắt cũng lập tức sáng lên, ý tưởng mơ hồ trong đầu cũng trở nên rõ ràng.

"Sư huynh nói rất đúng!" "Như vậy, Tây Phương chúng ta liền có thể tọa thu ngư ông chi lợi!" Nhìn thấy Chuẩn Đề hưng phấn, trên mặt Tiếp Dẫn cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Ngay sau đó, hai người trên Linh Sơn liền bắt đầu tính toán nhằm vào Nhiên Đăng.

Với tư cách là Thánh Nhân chí tôn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người không có thói quen gửi gắm hy vọng thành sự vào người khác.

Dù hai người sớm đã biết, trong lòng Nhiên Đăng đối với Nguyên Thủy và Xiển Giáo sớm đã có cảnh giác, nếu có cơ hội thoát ly chắc chắn sẽ không chút do dự, nhất định sẽ rời khỏi Xiển Giáo.

Nhưng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng không dám bảo đảm trong đại kiếp, Nhiên Đăng nhất định sẽ làm theo dự tính của hai mình mà đưa ra lựa chọn chính xác.

Nếu có bất kỳ sự cố nào xảy ra, đó là điều hai người không thể chấp nhận.

Cơ hội ngàn năm có một như đại kiếp này, không cho phép có chút sai sót nào.

Phải biết rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mang trong mình món nợ khổng lồ, cho nên hai người tuyệt đối sẽ không đánh cược vào một tia khả năng không chắc chắn đó.

Nếu vì tâm lý may mắn mà đánh mất cơ duyên Tây Phương hưng thịnh, thì dù hai người đến lúc đó có hối hận tự trách thế nào, cũng vô ích.

Để có thể nắm bắt được tạo hóa lần này, hai người tự nhiên phải chuẩn bị vạn toàn, cho nên việc tính toán nhằm vào Nhiên Đăng tất nhiên không thể thiếu.

Với tư cách là Thánh Nhân hiểu rõ nhân tính nhất, hai người không chỉ muốn khơi dậy sự bất mãn trong lòng Nhiên Đăng, mà còn muốn nắm được điểm yếu của Nhiên Đăng, đảm bảo Nhiên Đăng có thể làm theo dự tính của mình.

Chỉ có điều Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người không biết rằng, căn nguyên gây ra đại kiếp lần này chính là mình và Tam Thanh mấy người.

Lần lượng kiếp này Tây Phương tuy không nhập kiếp, nhưng không có nghĩa là trận đại kiếp này không liên quan đến Tây Phương, càng không có nghĩa là hai người có thể thoát khỏi sự trừng phạt của Đại Đạo.

Đạo lý nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai một ly tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai lệch nào, dù hai người sớm đã chứng đắc đạo quả Thiên Đạo Thánh Nhân, không dính nhân quả Hồng Hoang.

Nhưng Đại Đạo sẽ không bỏ qua hai người, phía sau mới là lúc hai người khó chịu.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này!

Ngay khi chúng Thiên Đạo Thánh Nhân nhận ra đại kiếp xuất hiện, vội vàng triệu tập đệ tử môn hạ để đưa ra an bài, Chu Du sâu trong Bồng Lai cũng từ từ mở đôi mắt.

Cảm nhận được ba động xuất hiện ở chỗ Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, khóe môi Chu Du hơi nhếch lên, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thần bí.

Chu Du không thôi toán, cũng không tản ra Nguyên thần chi lực thăm dò, nhưng lại có thể biết mấy người này sẽ có những an bài nào.

Điều này không chỉ vì Chu Du biết rõ về Phong Thần đại kiếp lần này, mà còn vì Chu Du hiểu sâu sắc tính cách của mấy người đó.

Chu Du rõ ràng mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này từng người một đều rất hộ đoản, thêm vào việc trong đại kiếp Thiên Đạo không hiển lộ, mấy người này không có cách nào thôi toán để gian lận, cho nên chắc chắn sẽ đưa ra an bài thỏa đáng cho đệ tử môn hạ.

Ví dụ như môn hạ Lão Tử chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, vả lại Huyền Đô đã chứng đạo Chuẩn Thánh, kiếp khí không vướng thân.

Chỉ cần không chủ động nhập kiếp, sẽ không bị đại kiếp ảnh hưởng, Lão Tử tất nhiên sẽ để Huyền Đô ở lại đạo trường.

Đệ tử môn hạ Xiển Giáo của Nguyên Thủy cũng không nhiều, nhưng những đệ tử chưa chứng đạo Chuẩn Thánh, phần lớn cũng đều có công đức trong thân.

Cho nên dù đệ tử Xiển Giáo có nhập kiếp, Nguyên Thủy chắc chắn sẽ để đệ tử môn hạ mượn công đức tránh kiếp.

Chương 585

Còn trong Tam Giáo, Tiệt Giáo có số lượng đệ tử đông đảo nhất, lại thêm môn hạ Tiệt Giáo cá rồng lẫn lộn.

Đa số đệ tử trên thân đều có nghiệp lực tồn tại, lại không có công đức trong thân, đại kiếp lần này đối với những đệ tử này tuyệt đối là một khảo nghiệm sinh tử.

Theo tính cách của Thông Thiên, tuyệt đối sẽ không nhìn nhiều đệ tử như vậy vẫn lạc trong đại kiếp, chắc chắn sẽ tự mình ra trận.

Còn về môn hạ Tây Phương Nhị Thánh, tuy không có đệ tử nhập kiếp, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ thời cơ này, nhất định sẽ thừa cơ đại kiếp mà thừa nước đục thả câu, tham gia vào đại kiếp.

Tính toán của mấy người này đều nằm trong dự liệu của Chu Du.

Khi nhận thấy đạo trường của mấy người này xuất hiện ba động, Chu Du cũng cười lạnh một tiếng, sau đó thì thầm nói: "Nếu cứ như vậy mà có thể dễ dàng kết thúc nhân quả, thì Hồng Hoang rộng lớn há chẳng phải thành hậu hoa viên của mấy ngươi sao!" "Lần này ta muốn xem mấy ngươi có thể tạo ra sóng gió gì!" Nói rồi, Chu Du lắc đầu, ngay sau đó liền nhắm mắt, không còn quan tâm động hướng bên ngoài, chuẩn bị nghênh đón đại kiếp thực sự đến.

Cách các Thánh ứng đối, Hồng Hoang sinh linh tự nhiên không thể biết được, bởi vì lúc này ánh mắt của vô số sinh linh Hồng Hoang đang bị vô số dị tượng Hồng Hoang liên tục xuất hiện hấp dẫn.

Cùng với việc kiếp khí tản mát càng ngày càng nhiều trong Hồng Hoang, tần suất xuất hiện các loại dị tượng cũng ngày càng cao.

Trong một thời gian, trong Hồng Hoang phong vân biến ảo, núi

sông dịch chuyển, sông ngòi đổi dòng, linh khí cuồn cuộn....

Vô số dị tượng cũng khiến Hồng Hoang sinh linh ứng phó không kịp, đối với điều này trong lòng Hồng Hoang sinh linh càng tràn đầy nghi hoặc và bất an.

Dù sao chúng sinh linh đều có thể cảm nhận được Hồng Hoang xuất hiện nhiều dị tượng như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện bình thường.

Hơn nữa, đa số những dị biến xuất hiện trong Hồng Hoang đều gây ra không ít tổn hại cho sinh linh, tình huống như vậy khiến chúng Hồng Hoang sinh linh bản năng sợ hãi.

"Vịt bầu biết nước sông ấm trước", tuy nói câu này trong Hồng Hoang không thích hợp, trong Hồng Hoang lấy lực làm tôn, tu vi càng cao cảm nhận cũng càng sâu, nhưng nhiều dị biến như vậy xuất hiện, Hồng Hoang sinh linh làm sao có thể không có cảm nhận.

Ngay khi vô số sinh linh Hồng Hoang bắt đầu suy đoán nguyên nhân xuất hiện dị biến, nhiều dị biến xuất hiện trong Hồng Hoang lại đột nhiên dừng lại trong một khoảnh khắc, dường như trước đó chưa từng xảy ra.

Sự đột biến này cũng khiến Hồng Hoang sinh linh một trận ngạc nhiên, còn tưởng là cảm nhận của mình có vấn đề.

Cho đến khi nghe tin tức từ khắp Hồng Hoang truyền đến, dị biến đều biến mất, chúng sinh linh Hồng Hoang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay khi chúng sinh linh Hồng Hoang cho rằng dị biến đã biến mất, Hồng Hoang sắp khôi phục bình yên như trước, thì trong Hỗn Độn cách Hồng Hoang Thiên Địa không xa lại xuất hiện biến hóa.

Hỗn Độn chi khí vốn bình tĩnh, trong khoảnh khắc dị biến Hồng Hoang biến mất liền bắt đầu điên cuồng cuồn cuộn.

Ngay sau đó, liền bắt đầu không ngừng tụ tập về một chỗ, dường như có một sức mạnh nào đó đang không ngừng kéo.

Cùng với sự tụ tập không ngừng của Hỗn Độn chi khí, cũng hình thành một vòng xoáy Hỗn Độn khổng lồ cách Hồng Hoang Thiên Địa không xa.

Vòng xoáy này không ngừng xoay tròn, khuếch trương, tản ra từng trận uy áp.

Nơi uy áp đến, không gian Hỗn Độn đều xuất hiện từng gợn sóng, đủ thấy uy năng của nó lớn đến mức nào.

Khi uy áp đến bên ngoài Hồng Hoang Thiên Địa, sinh linh trong Hồng Hoang cũng là người đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại của uy áp này.

Cảm nhận được uy áp vô thượng, chúng sinh linh Hồng Hoang liền lần lượt đứng sững tại chỗ.

Còn các Thánh Nhân trong Hồng Hoang, cũng trong khoảnh khắc uy áp xuất hiện trong Hồng Hoang, lần lượt hiện thân trong đạo trường của mình, ngay cả Chu Du cũng không ngoại lệ.

Khi uy áp này trong Hỗn Độn giáng lâm đến Hồng Hoang Thiên Địa, uy áp của vòng xoáy Hỗn Độn cũng đạt đến đỉnh phong, tiếp theo trung tâm vòng xoáy cũng xuất hiện ba động thời không.

Nếu có sinh linh có thể nhìn thấy trung tâm vòng xoáy, liền sẽ phát hiện ở trung tâm vòng xoáy, thời không đều bị vặn vẹo, chất chồng lên nhau, cuối cùng một thông đạo thời không đen kịt ầm ầm xuất hiện.

Trong thông đạo không ngừng lóe lên những quang mang kỳ dị, dường như là liên kết đến một vùng đất bí ẩn nào đó.

Thông đạo xuất hiện không lâu, một hình ảnh mơ hồ dường như hải thị thận lâu không ngừng lóe sáng trong thông đạo.

Nếu vào khắc này có người có thể nhìn thấy những ảnh tượng chớp lóe trong thông đạo, liền sẽ phát hiện ảnh tượng xuất hiện trong thông đạo chính là hình dáng cung điện.

Và cùng với tần suất ảnh tượng chớp lóe trong thông đạo đạt đến cực điểm, một tòa cung điện to lớn, nguy nga cũng từ hư ảo hóa thành chân thực, chợt xuất hiện trong Hỗn Độn.

Tòa cung điện này nguy nga hùng vĩ, toàn thân đều bị Đại Đạo vờn quanh, tỏa ra khí tức cổ lão mà uy nghiêm, hiển lộ rất vĩ ngạn.

Cùng với cung điện xuất hiện, Hỗn Độn chi khí vốn hùng dũng tại nơi đây lập tức ngưng trệ, không gian vặn vẹo cũng bị san bằng ngay tức thì, thậm chí vòng xoáy khổng lồ trong Hỗn Độn kia dường như cũng mất đi động lực, trực tiếp tiêu thất tại chỗ.

Nếu lúc này trong Hỗn Độn có một trong Tử Tiêu tam thiên khách, liền sẽ phát hiện tòa cung điện này chính là Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ.

Không sai, tòa cung điện to lớn vô cùng xuất hiện trong Hỗn Độn này, chính là Tử Tiêu Cung nơi Đạo Tổ giảng đạo!

Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ bỗng nhiên xuất hiện vào lúc này, tự nhiên tuyệt không phải chuyện nhỏ.

Phải biết, Đạo Tổ Hồng Quân đã sớm thân hợp Thiên Đạo, dung hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo từ lâu, khó lòng thoát ly dễ dàng.

Nếu không phải Hồng Hoang xảy ra đại sự, căn bản không cách nào hiển hiện thế gian.

Từ khi Đạo Tổ tự Hỗn Độn khai giảng Đại Đạo rồi thân hợp Thiên Đạo, cho đến lần này lại xuất hiện, ở giữa đã trải qua không

biết bao nhiêu nguyên hội, nhưng Đạo Tổ cũng chỉ hiện thân một lần mà thôi, và lần đó Đạo Tổ hiện thân chính là thời điểm Vu Yêu Đại Kiếp bắt đầu.

Nay Tử Tiêu Cung tái hiện, cũng đại biểu cho Phong Thần Đại Kiếp trong Hồng Hoang này đã chính thức khởi động.

Ngay khi Tử Tiêu Cung hiện thân trong Hỗn Độn, uy áp xuất hiện trong Hồng Hoang cũng theo đó tiêu thất.

Cảm thụ được uy áp tiêu tán, chúng sinh Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm.

Vô số sinh linh sắc mặt hoảng sợ, trong mắt tràn đầy vẻ may mắn thoát hiểm.

Dù sao, uy áp vừa xuất hiện, vô số sinh linh Hồng Hoang đều bị đạo uy áp này đè ép đến gần như không thở nổi.

Khoảnh khắc đó, vô số sinh linh đều không kịp suy nghĩ, trong lòng chỉ còn lại tuyệt vọng.

Mọi người đâu biết nguyên nhân uy áp này xuất hiện, còn tưởng rằng trong Hồng Hoang xuất hiện tai họa gì đó, chính mình cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Thế nên, khi uy áp tiêu tán, cảm thụ được cảm giác mất rồi lại được, mọi người mới có biểu hiện như vậy.

Đương nhiên, sự chênh lệch này không chỉ khiến chúng sinh tầm thường hành động bất thường, mà ngay cả những Thiên Đạo Thánh nhân vô thượng kia trên mặt cũng có biến hóa.

Ngay khi cảm thụ được uy áp Hồng Hoang tiêu tán, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân đều biến sắc, sau đó, lông mày mấy người cũng nhíu chặt lại, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Vốn dĩ, chuyện đại kiếp xuất hiện đã khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng bất an, lần uy áp đột nhiên ập đến này lại khiến sắc mặt mấy người trực tiếp ngưng trọng.

Việc mấy lần xuất hiện tình huống vượt ngoài cảm tri của Thánh nhân như vậy, thậm chí khiến mấy người còn có chút hoài nghi năng lực Thánh nhân của chính mình.

Nếu không thì tại sao lại có nhiều biến cố như vậy mà mình lại không hề hay biết?

Bởi vậy, khi uy áp tiêu thất, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cũng lần lượt rời khỏi đạo tràng, chuẩn bị tiến về Hỗn Độn để thăm dò nguyên do của dị biến.

Chương 586

Chỉ là còn chưa đợi chúng Thánh nhân động thân, một thanh âm quen thuộc đã vang lên bên tai các vị Thánh.

"Tới đây!

Tới đây!!!" Dù chỉ có mấy chữ, nhưng thanh âm này lại vang vọng trong lòng mọi người như chuông lớn.

Nghe thấy thanh âm này, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân lập tức trừng lớn hai mắt, đứng sững tại chỗ.

Vẻ ngưng trọng trên mặt mọi người vốn có không còn, thay vào đó là vẻ mặt kinh ngạc.

Và việc những Thiên Đạo Thánh nhân này có phản ứng như vậy, tự nhiên là bởi vì mấy người đã biết thân phận của thanh âm này, hơn nữa sự xuất hiện của thanh âm này vượt ngoài dự liệu của mấy người.

Dù sao, đối với thanh âm này, những Thiên Đạo Thánh nhân này không hề xa lạ.

Chủ nhân của thanh âm này, chính là người đã truyền đạo cho mọi người trong Tử Tiêu Cung, đồng thời ban tặng Hồng Mông Tử Khí cho mấy người.

Không sai, thanh âm vang lên bên tai chúng Thánh nhân này, chính là do Đạo Tổ Hồng Quân phát ra.

Chốc lát sau, thanh âm của Đạo Tổ Hồng Quân vừa dứt, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân mới chậm rãi hoàn hồn.

Lúc này, mấy người mới xem như đã phản ứng lại, uy áp vừa xuất hiện trong Hồng Hoang là từ đâu tới.

Bất quá, dù đã hiểu rõ những điều này, cũng không thể xua tan sự khó hiểu trong lòng những Thánh nhân này.

Dù sao, cảnh ngộ của Đạo Tổ, những Thiên Đạo Thánh nhân này đều có phần hiểu rõ, nếu không thì khi Vu Yêu Đại Kiếp, Tam Thanh cùng Tây Phương nhị nhân cũng không dám có những toan tính như vậy.

Cũng chính là sau khi chứng đạo, nguyên thần khắc dấu trên Thiên Đạo, mấy người này mới hiểu rõ thân hợp Thiên Đạo là khái niệm gì, hiểu rõ chuyện Đạo Tổ dung hợp với Thiên Đạo.

Hiểu được nếu không có chuyện ảnh hưởng điên phúc Hồng Hoang, Đạo Tổ liền không cách nào hiện thân thế gian, cho nên Tam Thanh cùng hai người phương Tây mới dám lớn mật như vậy.

Đương nhiên, mấy người này dám kiêu ngạo vô kỵ như thế, ngoài việc hiểu rõ cảnh ngộ của Đạo Tổ Hồng Quân ra, nhất định cũng có tâm tư nhỏ của riêng mình.

Lúc đó mấy người trải qua vừa vặn ứng với câu nói kia: Nếu chưa từng chứng đạo, thấy Đạo Tổ như ếch trong giếng nhìn mặt trăng trên trời; nếu chứng đắc Đại Đạo, thấy Đạo Tổ thì như một hạt phù du thấy trời xanh!!!

Vốn tưởng rằng căn nguyên của mình bất phàm, sớm muộn gì cũng đuổi kịp Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng sau khi chứng đạo lại hiểu rõ cảnh giới chân chính của Đạo Tổ, khó tránh khỏi có chút suy nghĩ kiểu tự buông thả.

Chỉ là điều mà Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân không ngờ tới là, Chu Du lại giấu sâu như vậy, toan tính của mình chẳng những không thành công, ngược lại còn bị Chu Du trực tiếp nghiền ép.

Lúc này, một lần nữa nghe thấy thanh âm của Đạo Tổ Hồng Quân,

sự kinh ngạc và khó hiểu trong lòng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên khó lòng che giấu.

Bất quá, dù trong lòng có khó hiểu đến đâu, mọi người cũng chỉ có thể cố gắng nén xuống, hướng về phía Hỗn Độn bên ngoài cung thân mà nói: "Đệ tử tuân lệnh!" "Đệ tử tuân lệnh!" Và trong số chư vị Thánh nhân, chỉ có Chu Du trên mặt không hề có biểu hiện kinh ngạc nào.

Đúng như lời đã nói trước đó, đối với cảnh tượng lúc này, Chu Du trong lòng đã sớm có dự liệu.

Chu Du hiểu rõ, Phong Thần Đại Kiếp đã xuất hiện, Sư tôn Hồng Quân sớm muộn gì cũng phải tập hợp những Thánh nhân này lại, không chỉ để cho chúng Thánh nhân hiểu rõ duyên do của đại kiếp lần này, mà còn là để truyền xuống Phong Thần Bảng.

Bởi vậy, khi thanh âm của Sư tôn vang lên, Chu Du cũng hiểu rõ Phong Thần Đại Kiếp đã chính thức khai mở, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Lần Vu Yêu Đại Kiếp trước đó, Tam Thanh cùng Tây Phương nhị nhân đã tạo hạ vô biên nhân quả.

Nếu không phải có mấy người ngấm ngầm châm ngòi, hai tộc Vu Yêu dù khó tránh khỏi quyết đấu thắng bại, nhưng cũng sẽ không liên lụy rộng khắp như vậy.

Đương nhiên, nếu chỉ như thế, tội nghiệt của mấy người này còn chưa đủ để khiến tôi phẫn nộ như vậy.

Sau này, mấy người này lại dám động tâm tư đến Thiên Trụ Bất Chu Sơn của Hồng Hoang, muốn phá hoại bản nguyên Hồng Hoang, đây chính là trực tiếp chạm vào vảy ngược của tôi.

Phải biết, tôi còn muốn đề thăng bản nguyên Hồng Hoang, trợ lực

Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Bất Chu Sơn một khi đổ, không chỉ bản nguyên Hồng Hoang tổn hại nặng nề, mất đi hy vọng tấn thăng, chỉ có thể luân lạc thành Mạt Pháp chi địa, mà Hồng Quân cũng không còn chút khả năng thoát thân nào.

Điều này khiến tôi làm sao có thể chấp nhận?

Bởi vậy, khi biết Phong Thần Đại Kiếp bắt đầu, là lúc mấy người này phải trả nhân quả, trong lòng tôi cũng có chút khoái chí.

Và đợi đến khi thanh âm của Hồng Quân dứt xuống, Chu Du liền hướng về phía Hỗn Độn hư không khẽ cung thân, nhẹ giọng nói: "Đệ tử tuân lệnh!" Ngay khi vô số sinh linh trong Hồng Hoang đang ăn mừng, thân ảnh của một loạt Thiên Đạo Thánh nhân cũng lần lượt biến mất khỏi đạo tràng của mình.

Dù cho những Thiên Đạo Thánh nhân này lúc này trong lòng có bao nhiêu điều khó hiểu, hoặc có bao nhiêu bất mãn đối với Hồng Quân, nhưng cũng không dám có chút chậm trễ nào đối với lời triệu tập của Hồng Quân.

Bởi vậy, sau khi nghe thấy Hồng Quân mở lời đáp lời, mọi người cũng ngay lập tức động thân tiến về Hỗn Độn.

Không lâu sau, bên ngoài Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn liền xuất hiện thân ảnh của những Thiên Đạo Thánh nhân này.

Đến trước Tử Tiêu Cung, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân, nhìn thấy Tử Tiêu Cung đang đóng chặt trước mắt, trong lòng cảm khái xen lẫn lo lắng.

Dù sao thì, mọi người có được cảnh giới như ngày nay, đều là nhờ sự giáo hóa của Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung năm xưa.

Nhớ ngày xưa, tuy mọi người thanh danh hiển hách trong Hồng

Hoang, nhưng từng người một đối với tu hành Đại Đạo lại không có mấy lý giải sâu sắc, thậm chí có thể đột phá cảnh giới Đại La, cũng chỉ là dựa vào căn nguyên tiên thiên của bản thân.

Mà sau khi thành tựu Đại La Kim Tiên, đối với cảnh giới trên Đại La thì hoàn toàn không có chút tư tưởng nào, tu hành cũng không còn nhanh chóng như trước.

Mãi đến khi Hồng Quân chứng đạo khai giảng trong Hỗn Độn, mọi người mới xem như có nhận thức rõ ràng về Đại Đạo của bản thân, hiểu rõ phương hướng tu hành của mình, tu vi bắt đầu đột phi mãnh tiến.

Sau đó, Đạo Tổ ban phát Hồng Mông Tử Khí, mọi người được chứng đạo, thành tựu quả vị Thiên Đạo Thánh nhân, sự kính sợ và cảm kích đối với Đạo Tổ cũng đạt đến đỉnh điểm.

Mặc dù sau này mọi người cảm thấy thân phận Thiên Đạo Thánh nhân đã trói buộc mình, sinh ra những tâm tư khác biệt, nhưng ân thụ đạo của Hồng Quân, mọi người lại không cách nào quên lãng.

Bởi vậy, lúc này một lần nữa nhìn thấy Tử Tiêu Cung, trong lòng mọi người khó tránh khỏi có chút cảm khái.

Đương nhiên, cảm khái cũng chỉ là khoảnh khắc, mấy người đã sớm chứng đạo, Đạo tâm kiên cố như bàn thạch, tự nhiên không còn nhiều dao động tình cảm.

Sau đó, mọi người trong đầu liền bắt đầu suy đoán nguyên nhân Đạo Tổ Hồng Quân đột nhiên hiện thân.

Đại kiếp xuất hiện, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân tuy đều có cảm tri, nhưng không ai cho rằng Hồng Quân hiện thân nhất định là vì đại kiếp này.

Mà sở dĩ mọi người có suy nghĩ như vậy, cũng là vì thân phận

Thiên Đạo Thánh nhân của mọi người.

Là Thiên Đạo Thánh nhân của Hồng Hoang, nguyên thần của mọi người khắc dấu trên Hồng Hoang Thiên Đạo, đối với sự trưởng thành của Hồng Hoang Thiên Đạo tự nhiên là hiểu rõ vô cùng.

Mọi người hiểu rõ, cùng với thế giới Hồng Hoang không ngừng khuếch trương, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng ngày càng viên mãn.

Đến lúc này, Hồng Hoang Thiên Đạo nghiễm nhiên đã đạt đến một cảnh giới vô thượng.

Phải biết rằng, ban đầu khi mọi người vừa mới chứng đạo, đối với uy thế của Hồng Hoang Thiên Đạo vẫn còn có chút khái niệm, hiểu rõ khoảng cách giữa mình và Hồng Quân lớn đến mức nào.

Hiện nay, cảnh giới của mọi người tuy đã đề thăng không ít, nhưng cảm tri đối với Hồng Hoang Thiên Đạo lại càng thêm mờ mịt, thậm chí đến hiện tại còn không cách nào cảm tri uy năng của Hồng Hoang Thiên Đạo.

Chương 587

Sự chênh lệch như vậy cũng khiến những Thiên Đạo Thánh nhân này hiểu rõ, sự dung hợp giữa Đạo Tổ Hồng Quân và Thiên Đạo cũng đã đạt đến một tầng thứ mới.

Mọi người suy đoán, Đạo Tổ Hồng Quân có lẽ đã triệt để dung nhập vào trong Thiên Đạo, chính là vì lý giải về Hồng Hoang Thiên Đạo, cho nên mọi người cho rằng, cho dù trong Hồng Hoang lại có lượng kiếp xuất hiện, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự dung hợp giữa Hồng Hoang Thiên Đạo và Hồng Quân.

Ngay cả khi lần này Hồng Quân xuất hiện, khiến suy nghĩ trong lòng mọi người có chút biến hóa, nhưng một loạt Thiên Đạo Thánh nhân cũng không cho rằng nhận thức của mình có gì sai lầm.

Đạo Tổ Hồng Quân lúc này đã gần như hợp nhất với Hồng Hoang Thiên Đạo, đại kiếp không phải là duyên do Đạo Tổ hiện thân.

Thậm chí, trong lòng mọi người còn hiện lên một ý nghĩ, đó là có phải Hồng Quân sắp mất đi ý thức tự ngã, cho nên mới xuất hiện vào lúc này.

Chỉ là những Thiên Đạo Thánh nhân này đâu biết, Hồng Hoang Thiên Đạo tuy đang không ngừng viên mãn, nhưng Hồng Quân cũng đã có đột phá mới.

Ngay khi một loạt Thiên Đạo Thánh nhân trong lòng muôn vàn suy nghĩ xẹt qua, cửa Tử Tiêu Cung ầm ầm mở ra.

Nhìn thấy cửa Tử Tiêu Cung mở, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân tự nhiên hiểu rõ đây là Đạo Tổ Hồng Quân muốn mọi người đi vào.

Ngay lập tức mọi người thu liễm tâm thần, vẻ mặt nghiêm túc

hướng về phía bên trong Tử Tiêu Cung mà bước đi.

Và khi một loạt Thiên Đạo Thánh nhân đến trong Tử Tiêu Cung, nhìn thấy cảnh tượng bên trong Tử Tiêu Cung, trong mắt lại lóe lên một tia khó hiểu.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân có biểu hiện như vậy, tự nhiên là do trong Tử Tiêu Cung xuất hiện tình huống khiến người ta bất ngờ.

Chỉ thấy lúc này trong Tử Tiêu Cung, chủ vị cao đài bỏ trống.

Chu Du ngồi một bên trên chủ vị cao đài, đúng như khi Đạo Tổ Tử Tiêu Cung khai giảng năm xưa.

Nhìn thấy thân ảnh Chu Du, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân không cảm thấy bất thường, dù sao thì vị này mới chính là đệ tử chân truyền của Đạo Tổ Hồng Quân, cũng là đệ tử duy nhất được chân truyền của Đạo Tổ, sớm được triệu đến cũng là lẽ đương nhiên.

Trên đại điện, Chúc Long đang khoanh chân ngồi một bên, cũng không khiến mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân cảm thấy có gì sai trái, bởi vì trong mắt mọi người, Chu Du và Chúc Long là một thể, lần này Đạo Tổ triệu gọi, Chu Du tự nhiên sẽ mang theo Chúc Long đã chứng đạo.

Điều thật sự khiến một loạt Thiên Đạo Thánh nhân kinh ngạc, chính là hai người Hạo Thiên và Dao Trì xuất hiện trong điện.

Theo lý mà nói, sự xuất hiện của hai người này, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân sẽ không chút kinh ngạc, Hạo Thiên và Dao Trì vốn là đồng tử của Đạo Tổ, phụng sự hai bên Đạo Tổ cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng lúc này, hai người Hạo Thiên và Dao Trì không những không đứng hai bên cao đài, mà lại giống như mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân bọn họ, đứng trên đại điện, điều này tự nhiên khiến một

loạt Thiên Đạo Thánh nhân nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Đương nhiên, nhìn thấy biểu hiện của hai người, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân tuy có chút khó hiểu, nhưng cũng không mở lời hỏi.

Là Đại sư huynh Chu Du còn chưa mở lời, mọi người tự nhiên là không cần nhiều lời.

Thu lại tâm tư, mọi người đến trong điện đứng định, sau đó liền hướng về phía Chu Du trên cao đài cung thủ nói: "Kiến quá Sư huynh!" "Kiến quá Sư huynh!" Chu Du nghe vậy, lại không mở lời, chỉ nhàn nhạt hướng về phía mọi người gật đầu.

Biểu hiện của mọi người vừa rồi đều lọt vào tầm mắt Chu Du, nhưng Chu Du lại không hề có ý muốn mở lời giải thích thay Hạo Thiên và Dao Trì.

Trước tiên không nói tôi không coi trọng Tam Thanh và Tây Phương mấy người này, cho dù tôi có coi trọng mấy người này, Sư phụ Hồng Quân còn chưa lâm phàm, tôi tự nhiên sẽ không vượt quyền làm bừa.

Hơn nữa, tôi trong lòng biết rõ lần này Sư phụ Hồng Quân triệu tập mọi người đến, điều muốn nói nhất định là chuyện Phong Thần.

Mấy người này một khi biết rõ chuyện Phong Thần, nhất định trong lòng sẽ không cam tâm.

Nếu tôi lúc này mở lời, nói không chừng mấy người này còn tưởng là tôi mượn cơ hội nhắm vào.

Cho dù tôi không coi Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân ra gì, nhưng cũng không muốn chuyện Phong Thần xuất hiện bất kỳ trắc trở nào, bởi vậy tự nhiên cũng không nói thêm gì.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân trong điện nhìn thấy Chu Du gật đầu, không hề có chút bất mãn nào, liền xoay người hướng về phía

Chúc Long bên cạnh cung thủ nói: "Kiến quá Chúc Long Đạo hữu!" "Kiến quá Chúc Long Đạo hữu!" Chúc Long nghe vậy, cũng đứng dậy mở lời: "Kiến quá chư vị Đạo hữu!" Nhìn thấy động tác của Chúc Long, mọi người cũng hướng về phía Chúc Long mỉm cười gật đầu.

Bên này, mấy người trong điện vừa mới đặt tay xuống, liền nghe thanh âm của hai người Hạo Thiên và Dao Trì vang lên: "Hạo Thiên kiến quá chư vị Sư huynh!" "Dao Trì kiến quá chư vị Sư huynh!" Nghe thấy lời của hai người, mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân không mở lời, giống như Chu Du vừa rồi đối đãi mấy người, cũng hướng về phía hai người gật đầu.

Đương nhiên, tuy là động tác giống nhau, nhưng biểu hiện của mấy vị Thánh nhân lại khác biệt.

Như Nữ Oa và Hậu Thổ trên mặt lại có chút mỉm cười, còn Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân trên mặt thì không hề có chút biểu cảm nào.

Chỉ không biết đợi lát nữa Tam Thanh và Tây Phương mấy người này hiểu rõ đại sự Phong Thần rồi, còn có giữ được vẻ mặt lạnh nhạt hay không.

Nhìn thấy biểu hiện của Tam Thanh và một loạt Thiên Đạo Thánh nhân khác, Hạo Thiên và Dao Trì trên mặt không hề có gì khác thường, dường như đã sớm quen với việc bị những Thánh nhân này coi thường.

Nhưng trong lòng hai người lại không phải như vẻ mặt thể hiện.

Lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn thấy Tam Thanh và Tây Phương mấy người vẫn mang bộ dạng cao cao tại thượng, khinh thường tất cả, trong lòng không những không cảm thấy chán ghét, ngược lại còn tràn đầy hưng phấn.

Đương nhiên, sự hưng phấn như vậy không phải vì hai người kính trọng Tam Thanh và Tây Phương mấy người, thực tế, trong lòng Hạo Thiên và Dao Trì, đối với Tam Thanh và Tây Phương mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đã sớm bất mãn.

Sở dĩ Hạo Thiên và Dao Trì có sự bất mãn như vậy đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này, tự nhiên không khó suy đoán.

Phải nói rằng, cảnh giới của hai người không bằng một loạt Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng lại là Thiên Đình chi chủ được Đạo Tổ Hồng Quân đích thân sắc phong.

Mà mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này không những không hề tôn trọng Hạo Thiên Dao Trì, ngược lại còn dung túng đệ tử môn hạ xung đột với Thiên Đình, thậm chí cố ý can nhiễu việc Thiên Đình, nghiêm trọng ảnh hưởng uy quyền của Thiên Đình.

Hành vi như vậy, nói nhỏ thì là Tam Thanh và Tây Phương mấy người không tôn trọng Sư đệ, nói lớn thì chính là hành vi làm hỏng Đại Đạo.

Như vậy, Hạo Thiên và Dao Trì tự nhiên không hề kính trọng mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này.

Nếu không phải có Chu Du vẫn luôn chống lưng, hai người e rằng đã sớm đến Tử Tiêu Cung khóc lóc kể lể không biết bao nhiêu lần rồi.

Còn về việc hai người nhìn thấy mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này, trong lòng vì sao lại trở nên kích động như vậy, thì không thể không nói đến sự an bài của Chu Du.

Phải biết rằng, trước đại kiếp, để Thiên Đình có thể thuận lợi thu hết đệ tử môn hạ của các Thánh nhân rơi vào kiếp nạn, Chu Du đã đặc biệt triệu kiến Hạo Thiên, giảng giải về đại kiếp này.

Hạo Thiên và Dao Trì hiểu rõ, trong đại kiếp lần này, Tam Thanh

và Tây Phương mấy người sẽ tổn thất thảm trọng, bởi vậy khó tránh khỏi có chút vui trên nỗi đau của người khác.

Đến mức trong lòng không kìm được muốn nhìn thấy bộ dạng kinh hoảng thất thố của những Thánh nhân này, mới trở nên hưng phấn như vậy.

Đương nhiên, tâm tư của hai người này, Tam Thanh và Tây Phương mấy người sẽ không biết.

Ngay khi mọi người trong điện lần lượt ngồi định không lâu, một đạo uy áp nhàn nhạt lập tức xuất hiện trên đại điện.

Mọi người trong điện yếu nhất cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên hiểu rõ đạo uy áp này đại biểu cho điều gì.

Ngay khi cảm tri được sự xuất hiện của uy áp, mọi người trong điện liền lần lượt đứng dậy, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía cao đài.

Bên này, mọi người vừa mới ngẩng đầu nhìn về phía cao đài, liền thấy một thân ảnh mờ ảo xuất hiện trên cao đài.

Nhìn thấy thân ảnh xuất hiện trên chính tọa cao đài, mọi người liền lần lượt quỳ bái, hướng về phía thân ảnh trên cao đài nói: “Cung nghênh Sư tôn!” “Cung nghênh Lão sư!” “Cung nghênh Đạo Tổ!” Không sai, thân ảnh xuất hiện trên cao đài chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Cùng với thanh âm của mọi người trong điện vang lên, uy áp trong đại điện dần dần tiêu tán, thân ảnh Hồng Quân cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Chương 588

Cảm thụ khí tức mờ ảo trên cao đài, Tam Thanh và Tây Phương mấy người trong lòng cũng là run lên.

Bởi vì mấy người phát hiện, chính mình vậy mà hoàn toàn không thể cảm thụ được tầng thứ khí tức tỏa ra từ thân Hồng Quân.

Hồng Quân trên cao đài lúc này dường như đã dung hợp thành một thể với toàn bộ Hỗn Độn, uyển như một vòng xoáy bí ẩn sâu không lường được.

Ngay cả bọn họ những Thiên Đạo Thánh nhân này, cũng không cách nào khuy tham một phần.

Cảm giác như vậy không nghi ngờ gì đã khiến trong lòng mấy người càng thêm u uất.

Vốn dĩ mọi người còn muốn nhân cơ hội này, cảm thụ một phen tình huống Đạo Tổ Hồng Quân dung hợp với Thiên Đạo, hiểu rõ khoảng cách cảnh giới giữa mình và Hồng Quân hiện nay.

Giờ xem ra hoàn toàn là người si nói mộng.

Ngay khi mấy người trong lòng lo lắng, thanh âm của Hồng Quân cũng vang lên bên tai mọi người trong điện: "Đứng dậy đi!" Nghe thấy thanh âm của Hồng Quân vang lên, mọi người vội vàng tạ ơn: "Đa tạ Sư tôn!" "Đa tạ Lão sư!" "Đa tạ Đạo Tổ!" Nói xong, mọi người mới chậm rãi đứng dậy.

Chỉ là còn chưa đợi Tam Thanh và Tây Phương mấy người thở phào một hơi, thanh âm của Hồng Quân liền một lần nữa vang lên: "Lần này triệu tập các ngươi đến, có biết vì chuyện gì không?" Nghe thấy Hồng Quân mở lời hỏi, Chu Du trong lòng không hề có chút dao

động, dù sao thì mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của tôi.

Bên cạnh, Hạo Thiên, Dao Trì và Chúc Long mấy người đã biết duyên do đại kiếp, lúc này trên mặt tuy không có chút biến hóa nào, nhưng trong lòng lại là một trận thầm vui, mấy người bọn họ còn chưa thể làm được như Chu Du bình thản như mây khói.

Còn lại một loạt Thiên Đạo Thánh nhân khác, lông mày thì khẽ nhíu lại.

Những người này một là không hiểu Hồng Quân hỏi có ý gì, mặt khác là thật sự không biết Hồng Quân vì sao lại triệu tập mọi người.

Ngay lập tức mấy người liền đưa mắt nhìn về phía Chu Du bên cạnh Hồng Quân.

Hồng Quân mở lời hỏi, mọi người không dám không đáp, nhưng Chu Du vị Đại sư huynh tiện nghi này không mở lời, mọi người cũng không dám nói trước.

Bất quá đợi mấy khắc, cũng không thấy Chu Du mở lời, mọi người dưới điện đành phải cứng đầu cứng cổ nói: "Kính xin Sư tôn chỉ giáo!" "Kính xin Lão sư chỉ điểm!" "Kính xin Đạo Tổ minh kỳ!" Nghe thấy thanh âm của mọi người, Hồng Quân khẽ lắc đầu, rồi mở lời nói: "Các ngươi đều là Thánh nhân Hồng Hoang, đương nhiên phải biết biến hóa của Hồng Hoang!" Hiển nhiên lời của Hồng Quân đều là nói với một loạt Thiên Đạo Thánh nhân.

Cùng với thanh âm của Hồng Quân vang lên, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân trong điện cũng ý thức được điều gì đó, ngay lập tức lần lượt mở lời: "Sư tôn nói có phải là Hồng Hoang lượng kiếp?" "Lão sư có phải đang nói chuyện đại kiếp?" Nghe thấy thanh âm hơi có vẻ cấp thiết của mọi người trong điện, Hồng Quân khẽ gật đầu, tiếp tục mở lời nói: "Lần này triệu tập các ngươi đến, chính là vì chuyện này!

Thiên Đạo tuần hoàn, vốn là lẽ tự nhiên!

Hồng Hoang trải qua vô số năm tháng, lượng kiếp chính là lẽ cân bằng tất yếu!

Chỉ là lượng kiếp lần này khác với trước đây, đó là kiếp nạn nhắm vào các vị Thánh nhân!" Ban đầu, khi nghe Hồng Quân nói đến lượng kiếp, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân trong điện còn không quá để tâm.

Mấy người bọn họ đã sớm chứng đạo thành Thánh nhân, cùng trời trường tồn, cùng Đạo vĩnh cửu, có thể trải vạn kiếp mà bất diệt.

Cho dù mỗi lần lượng kiếp của Hồng Hoang đều cực kỳ đáng sợ, cũng sẽ không gây ra tổn hại gì cho những Thánh nhân như bọn họ.

Nhưng đợi đến khi mọi người nghe thấy lượng kiếp lần này là kiếp nạn chuyên môn nhắm vào Thánh nhân, từng người một lập tức đứng sững, sau đó trên mặt mọi người cũng lộ ra thần sắc không thể tin nổi, vẻ điềm tĩnh ung dung vốn có biến mất không còn.

Mấy người trong điện vẫn luôn cho rằng mình đã siêu thoát khỏi kiếp số, lại không ngờ lần lượng kiếp này nhắm vào chính những Thánh nhân như mình.

Lúc này, trong lòng mọi người thậm chí còn sinh ra một tia hoảng loạn đã lâu không gặp.

Qua một khắc, mọi người mới hoàn hồn, sau đó vội vàng mở lời hỏi Hồng Quân trên cao đài: "Sư tôn, chúng con đã sớm chứng đạo, siêu thoát khỏi Hồng Hoang, đã là Hồng Hoang lượng kiếp, vì sao còn nhắm vào Thánh nhân chúng con?" "Chúng con không vướng nhân quả, làm sao lại có lượng kiếp giáng lâm!" "Đúng vậy, Lão sư, chúng con đã là Thiên Đạo Thánh nhân, lẽ ra phải siêu thoát ngoài kiếp số, chẳng lẽ còn sẽ chịu ảnh hưởng của lượng kiếp?" "Nếu Thánh nhân

chúng con là người ứng kiếp, thì lượng kiếp lần này e rằng không phải sẽ hủy diệt Hồng Hoang sao!" "Kính xin Sư tôn giải hoặc cho chúng con!" "Kính xin Lão sư giải hoặc cho chúng con!" Nghe thấy thanh âm hoảng loạn của mọi người trên đại điện, Hồng Quân trên cao đài khẽ lắc đầu, sau đó mới mở lời nói với mọi người: "Chớ nóng nảy." Nghe thấy thanh âm của Hồng Quân, đại điện vốn ồn ào hỗn loạn lập tức trở nên yên tĩnh.

Sau đó, mọi người trong điện lần lượt ngẩng đầu, thần sắc chuyên chú nhìn Hồng Quân.

Nhìn biểu hiện của mọi người trong điện, Hồng Quân hài lòng gật gật đầu, sau đó tiếp tục nói: "Các ngươi nói không sai, đã chứng đắc Đại Đạo, liền siêu thoát ngoài kiếp số!

Có thể vướng nhân quả mà không nhiễm, trải vạn kiếp mà bất diệt!" Nghe thấy thanh âm của Hồng Quân, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân dưới điện lần lượt thở phào một hơi, sắc mặt cũng đã có chút hòa hoãn.

Phải biết rằng, vừa rồi mọi người dưới điện nghe Hồng Quân nói lần lượng kiếp này là kiếp nạn nhắm vào chính những Thiên Đạo Thánh nhân như mình, thật sự đã bị một phen dọa sợ.

Một loạt Thiên Đạo Thánh nhân còn tưởng rằng lần lượng kiếp xuất hiện trong Hồng Hoang này có uy năng vô tận, cho dù mấy người mình đã chứng đạo siêu thoát cũng không cách nào thoát khỏi.

Nay nghe Hồng Quân nói Thiên Đạo Thánh nhân vẫn có thể rong chơi ngoài vòng sự vật, cùng trời trường tồn, cùng Đạo vĩnh cửu, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống đất, một cảm giác trút được gánh nặng theo đó dâng lên trong lòng.

Bất quá, dù mấy người đã gạt bỏ lo lắng, nhưng trong lòng vẫn còn ít nhiều một tia khó hiểu.

Đó là vì sao Đạo Tổ Hồng Quân đã biết rõ những Thiên Đạo Thánh nhân như mình không vướng nhân quả, vạn kiếp bất diệt, sẽ không bị đại kiếp ảnh hưởng, lại còn nói lần đại kiếp này nhắm vào chính những Thánh nhân như mình?

Chẳng lẽ lần lượng kiếp này chỉ là qua loa cho có lệ?

Ý nghĩ này vừa chợt lóe lên trong lòng mọi người, liền bị chính họ phản bác.

Là người đại diện cho Thiên Đạo, mọi người có đủ lý giải về Hồng Hoang Thiên Đạo, biết rõ Hồng Hoang Thiên Đạo căn bản sẽ không có hành động như vậy.

Lượng kiếp đã sinh, vậy Hồng Hoang tất nhiên sẽ có một phen ba động.

Và ngay khi một loạt Thiên Đạo Thánh nhân trong điện còn đang khó hiểu, Tam Thanh mấy người lại dường như đã hiểu ra điều gì đó, sau đó từng người một sắc mặt lập tức trầm xuống.

Vừa rồi Tam Thanh mấy người chỉ lo suy nghĩ đại kiếp vì sao lại nhắm vào Thánh nhân, không kịp nghĩ đến cái khác.

Hiện tại biết rõ Thánh nhân vẫn như trước, không nhập kiếp nạn, liền lập tức liên tưởng đến kiếp khí nồng đậm trên người đệ tử môn hạ.

Nghĩ đến kiếp khí trên người đệ tử môn hạ, Tam Thanh dường như đã hiểu rõ Hồng Quân vừa rồi nói có ý gì.

Phải biết rằng, những Thiên Đạo Thánh nhân như bọn họ, lấy khí vận làm cơ sở tu hành Đại Đạo, nếu khí vận bị tổn hại, liền sẽ ảnh hưởng đến căn bản.

Mà những Thiên Đạo Thánh nhân này khác với tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên, Thiên Đạo Thánh nhân đều là mượn Hồng Mông Tử Khí

để khéo léo chứng đạo, đại bộ phận khí vận đều không thuộc về bản thân.

Như Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân lập giáo chứng đạo, khí vận nương tựa vào giáo thống.

Giáo thống hưng thịnh, thì khí vận bản thân cường thịnh; giáo thống nếu gặp trắc trở, khí vận cũng sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, nếu không thì làm sao có thuyết Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận.

Khí vận của Nữ Oa đại bộ phận đều đến từ Nhân tộc, đây cũng là lý do vì sao khi Vu Yêu Đại Kiếp, Nhân tộc gặp nạn, khí vận của Nữ Oa lại tổn thất lớn đến như vậy.

Trong chư Thánh, duy độc Hậu Thổ là đặc thù nhất, bởi Hậu Thổ đã dùng chân thân hóa Luân Hồi, nên tất cả khí vận đều tụ tập trên Luân Hồi, có diệu dụng khác biệt nhưng cùng mục đích với tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chính vì như vậy, một khi tồn tại mà khí vận của những Thánh nhân này nương tựa xuất hiện bất kỳ biến cố gì, thì căn bản của những Thiên Đạo Thánh nhân này liền sẽ dao động.

Lời của Đạo Tổ Hồng Quân vừa rồi nói đại kiếp nhắm vào Thánh nhân, thực tế là nhắm vào tồn tại mà khí vận của Thánh nhân nương tựa.

Mà trong chư vị Thánh nhân, trừ Luân Hồi của Hậu Thổ sẽ không bị đại kiếp ảnh hưởng ra, còn lại đều sẽ bị đại kiếp liên lụy, chỉ là ảnh hưởng lớn nhỏ mà thôi.

Như Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân, khí vận nương tựa giáo thống là do từng đệ tử gánh vác.

Nếu có đệ tử môn hạ rơi vào kiếp nạn, thì giáo thống tất nhiên sẽ chịu tổn thương cực lớn.

Như vậy, khí vận tự nhiên khó lòng duy trì.

Chương 589

Giống như khí vận của Nữ Oa phân tán trong ức vạn Nhân tộc, chỉ cần không phải tất cả Nhân tộc đều rơi vào đại kiếp, thì sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Tuy không thể xác định 100%, nhưng là Thánh nhân, mấy người lại đặc biệt tin tưởng trực giác của mình.

Nghĩ đến khí vận bị tổn hại, Tam Thanh tự nhiên khó lòng che giấu sự đắng chát trong lòng.

Nhưng còn chưa đợi Tam Thanh mấy người suy tư cách phá giải, liền nghe thanh âm của Hồng Quân trong điện một lần nữa vang lên: "Cần biết Thiên Đạo tuần hoàn, nhân quả tự sinh!

Thiên Đạo Thánh nhân dù không vướng nhân quả, vạn kiếp bất diệt, nhưng vẫn không cách nào tiêu trừ nhân quả!

Nhân quả mà các ngươi đã nợ, vẫn cần có người trả lại, như vậy mới có thể vẹn toàn lẽ Thiên Đạo!

Lượng kiếp Hồng Hoang lần này, chính là vì các ngươi mấy người trả nhân quả mà sinh ra!

Nhân quả không tiêu, lượng kiếp không dứt!

Vì sao nói đại kiếp này là kiếp nạn nhắm vào các Thiên Đạo Thánh nhân các ngươi, chính là như vậy!" Thanh âm của Hồng Quân vừa dứt, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân trong điện lập tức đứng sững tại chỗ, ngay cả Tam Thanh vừa mới bắt đầu suy tư cách phá kiếp cũng không ngoại lệ.

Bởi vì vừa rồi mấy người chỉ đoán được đệ tử môn hạ có thể sẽ nhập kiếp, lại không biết nguyên nhân chân chính đại kiếp lần này

xuất hiện.

Mãi đến lúc này nghe xong lời của Đạo Tổ Hồng Quân, Tam Thanh mấy người mới nhận ra rằng đại kiếp lần này căn bản không thể tránh khỏi.

Dù sao, nhân quả mà mình đã nợ, sẽ không tiêu tan theo thời gian, trong lòng tự nhiên có chút u uất.

Mãi đến chốc lát sau, một loạt Thiên Đạo Thánh nhân trong điện mới chậm rãi hoàn hồn, chỉ là biểu hiện của mọi người lại khác nhau.

Vốn dĩ Thiên Đạo che lấp, mọi người ý thức được đại kiếp xuất hiện, nhưng không cách nào khuy tham căn nguyên đại kiếp.

Cho dù biết mình là Thiên Đạo Thánh nhân sẽ không bị ảnh hưởng, cũng khó tránh khỏi có một tia bất an.

Nhưng hiện tại mọi người đã biết rõ căn nguyên lượng kiếp, liền có thể mờ mịt suy tính sự liên quan giữa mình và đại kiếp, cho nên biểu hiện mới khác biệt.

Như Nữ Oa và Hậu Thổ hai người liền biết rõ mình không có nhiều liên quan đến đại kiếp, vẻ mặt thả lỏng.

Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân thì không như vậy.

Mấy người nhớ đến nhân quả mình đã nợ, thân hình cũng không kìm được run lên.

Phải biết rằng, khi Vu Yêu Đại Kiếp trước đó, mấy người đã nợ nhân quả cực lớn.

Nếu không phải mấy người này dựa vào thân phận Thánh nhân của mình, ẩn mình sau lưng toan tính, Vu Yêu Đại Kiếp cũng sẽ không thảm liệt đến như vậy.

Dưới sự toan tính của mấy người, Vu Yêu đại kiếp càn quét khắp

Hồng Hoang, vô số sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc trong đại kiếp này.

Và nhân quả của những sinh linh chết oan do tính toán của mấy người đều sẽ truy cứu đến đầu bọn họ.

Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân cũng không đến mức kinh hoảng như vậy.

Thánh nhân bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, chúng sinh tầm thường dù nhân quả có nhiều đến đâu, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn cho mấy người.

Điều thật sự khiến Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân hoảng loạn là, mấy người đã nợ nhân quả của thế giới Hồng Hoang.

Cuối Vu Yêu đại kiếp, mấy người này vì thỏa mãn tư dục, vọng tưởng cải thiên hoán địa, mưu tính bản nguyên Hồng Hoang, thậm chí không tiếc hiện thân cùng Chu Du chiến một trận.

Cho dù âm mưu cuối cùng không thành, nhưng nhân quả đã nợ cũng là cực lớn.

Từng có lúc mấy người cho rằng sau khi mình chứng đạo thành Thánh nhân, liền không cần quan tâm gì nữa, nhưng không ngờ nhân quả tuần hoàn, báo ứng rốt cuộc cũng đến.

Nhân quả to lớn như vậy, muốn những người này trả lại, mấy người này làm sao có thể không kinh hoảng!!!

Tam Thanh mấy người vốn chỉ cảm thấy để đệ tử môn hạ trải qua một phen trong đại kiếp, liền sẽ không còn gì ảnh hưởng, lúc này nghe xong lời của Hồng Quân, trong đầu cũng là một mảnh hỗn độn.

Bởi vì mấy người trong lòng rõ ràng, nhân quả lớn đến như vậy, không phải dễ dàng mà giải quyết được.

Đệ tử môn hạ một khi rơi vào kiếp nạn, liền là mười phần chết

không còn sống, dù có Công Đức chi lực trên thân, e rằng cũng không cách nào bảo toàn tính mạng trong đại kiếp.

Đối với đại kiếp nhân quả nhắm vào Thánh nhân, chút Công Đức chi lực này làm sao có thể tiêu trừ được.

Và là những đệ tử kế thừa giáo thống, gánh vác khí vận, nếu chìm đắm trong đại kiếp, thì khí vận mà mấy người khổ cực tích lũy vô tận năm tháng, liền sẽ như nước lũ vỡ đê, cuốn trôi ngàn dặm.

Căn cơ khí vận vốn vững chắc sẽ sụp đổ tức khắc, giống như đại sảnh xây dựng công phu ầm ầm đổ sập.

Mà sự phá hoại đến từ căn bản như vậy, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không có cách nào cứu vãn.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo có thể trấn áp khí vận tán loạn, nhưng lại không có cách nào ngăn cản khí vận tiêu tán.

Kết quả như vậy, ngay cả những Thánh nhân như bọn họ, e rằng cũng không có cách nào chịu đựng nổi.

Nghĩ đến đây, thân hình Tam Thanh mấy người cũng là run lên, ánh mắt cũng trở nên u ám.

So với Tam Thanh mấy người, biểu hiện của Tây Phương nhị nhân bên cạnh lại càng khoa trương hơn.

Ban đầu còn muốn toan tính Nguyên Thủy và Thông Thiên trong đại kiếp, lúc này trên mặt hầu như không thấy chút huyết sắc nào.

Vốn tưởng rằng Tây Phương mình không có kiếp khí giáng lâm, có thể tránh được một kiếp, hai người đột nhiên nhận được tin xấu như vậy, làm sao có thể chấp nhận nổi.

Hai người vừa nghĩ đến mình phải trả nhân quả, trong mắt liền tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Phải biết rằng, địa vực Tây Phương nghèo nàn, Công Đức khí vận thưa thớt, bản thân không thể chống đỡ cho hai người chứng đạo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sở dĩ có thể thuận lợi chứng đắc Thiên Đạo Thánh nhân, là nhờ cứng rắn dựa vào việc lập đại hồng nguyện để thành tựu Thánh nhân.

Mà hướng về Thiên Đạo lập đại hồng nguyện, nói trắng ra chính là sớm đã mượn vô lượng Công Đức và khí vận từ Thiên Đạo.

Khi nào hoàn thành đại hồng nguyện đã lập, mới xem như đã bù đắp Công Đức và khí vận đã nợ.

Mà hiện tại đại hồng nguyện của hai người vẫn chưa hoàn thành, còn đang nợ Thiên Đạo vô lượng Công Đức khí vận.

Nếu phải trả thêm nhân quả vô tận này, e rằng không chỉ không bảo toàn được Thánh nhân chi vị, thậm chí mất đi Thánh nhân chi vị e rằng cũng không đủ.

Kết cục như vậy không phải hai người có thể chấp nhận, nhưng hai người lại không hề có cách nào, trong lòng tự nhiên vô cùng tuyệt vọng.

Biểu hiện của mấy người trong điện cũng đều lọt vào mắt Chu Du.

Nhìn thấy mấy người vốn kiêu căng ngạo mạn nay lại như gà bị sương đánh, khóe miệng Chu Du cũng không khỏi khẽ nhếch lên.

Chương 590

Nhân quả tuần hoàn, đâu phải chỉ nói suông.

Nhân quả lớn như vậy ập xuống, mấy người này sẽ phải chịu không ít khổ sở.

Ngay cả tôi cũng biết rõ đại kiếp lần này, mấy người này sẽ không mất Thánh vị, nhưng khí vận tổn thất cũng đủ để mấy người này thổ huyết.

Chu Du vẻ mặt vui trên nỗi đau của người khác, cũng bị Hồng Quân trên cao đài nhìn thấy.

Nhìn thấy bộ dạng của Chu Du, Hồng Quân cũng có chút dở khóc dở cười, cuối cùng cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Và ngay lúc này, Tam Thanh và Tây Phương mấy người trong điện cũng từ sự chán nản hoàn hồn.

Mấy người đang định cầu xin Hồng Quân chỉ cách giải quyết nhân quả, lại đột nhiên thấy Hồng Quân lắc đầu với mọi người.

Biểu hiện của Hồng Quân khiến trong lòng mấy người lại là run lên.

Chẳng lẽ ngay cả Hồng Quân cũng có chút không đành lòng nhìn kết cục của mấy người mình sao?

Nghĩ đến đây, chân mấy người cũng có chút mềm nhũn, ngay lập tức lần lượt quỳ bái, hướng về phía Hồng Quân trên cao đài nói: "Kính xin Sư tôn rủ lòng thương, chỉ điểm cho đệ tử môn hạ chúng con vượt qua đại kiếp này!" "Kính xin Lão sư rủ lòng thương, chỉ điểm cho đệ tử môn hạ chúng con vượt qua đại kiếp này!" Hành động của Tam Thanh và Tây Phương mấy người, cũng khiến Nữ Oa và

Hậu Thổ bên cạnh ngây người nhìn.

Nếu nói Tây Phương nhị nhân như vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng không thấy kinh ngạc, bởi vì hai người đó bình thường vẫn mặt dày như vậy.

Nhưng ngay cả Tam Thanh vốn luôn tự coi trọng thân phận cũng dứt khoát như vậy, quả thật khiến hai người có chút không hiểu.

Mặc dù Nữ Oa và Hậu Thổ hai người biết rõ Vu Yêu Đại Kiếp có sự toan tính của mấy người này, nhưng nhân quả đó cũng không đến mức khiến mấy người có biểu hiện như vậy.

Nhìn thấy bộ dạng thành kính của mấy người, trong lòng hai người cũng không kìm được mà lẩm bẩm: Chẳng lẽ mấy người này thật sự vì đệ tử môn hạ mà suy nghĩ?

Hai người đâu biết, điều mà mấy người này thật sự sợ hãi là nhân quả nợ Hồng Hoang thiên địa.

Trên cao đài, Hồng Quân nghe thấy thanh âm của mấy người dưới điện, sắc mặt cũng trở nên có chút nghiêm túc.

Sau đó, mọi người dưới điện liền nghe thấy thanh âm của Hồng Quân vang lên: "Các ngươi là Thiên Đạo Thánh nhân, đương nhiên phải biết nhân quả do trời định.

Đại kiếp trước đó hành vi của các ngươi đã tổn hại Thiên Đạo, nợ nhân quả!" Nghe thấy thanh âm của Hồng Quân, thân hình mấy người dưới điện khẽ lay động, thanh âm cũng có chút run rẩy: "Đệ tử có lỗi, kính xin Sư tôn tha thứ!" "Đệ tử có lỗi, kính xin Sư tôn tha thứ!" Mấy người hiểu rõ hành vi của mình không qua mắt được Thiên Đạo, nhưng không ngờ Hồng Quân lại trực tiếp nói rõ mấy người đã tổn hại Thiên Đạo vào lúc này.

Cho dù Hồng Quân không nói ra cụ thể mấy người đã làm gì,

nhưng cũng đủ để Tam Thanh và Tây Phương mấy người kinh hãi vạn phần.

Trong nhận thức của mấy người, Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, lời nói ra chính là chân ngôn của Thiên Đạo.

Mấy người cũng là sợ Hồng Quân trực tiếp ra tay, tước đoạt thẳng quả vị Thiên Đạo Thánh nhân của mấy người.

Như vậy, mấy người coi như triệt để không còn chút sinh cơ nào.

Dù sao căn nguyên dù sâu xa đến đâu, không còn thân phận Thánh nhân, nhân quả lớn đến như vậy đủ để đè chết mấy người mình.

Nghe thấy thanh âm run rẩy của mấy người trong điện, Hồng Quân thở dài một hơi, trong mắt cũng lóe lên một tia thất vọng.

Sau đó trong đại điện liền một lần nữa vang lên thanh âm của Hồng Quân: "Các ngươi là người chứng đạo, Đạo tâm đã viên mãn!

Hành động thuận theo bản tâm, không có đúng sai!

Thiên Đạo tự có định số, gánh vác nhân quả tức là được!" Lời của Hồng Quân tuy không dễ nghe, nhưng cũng khiến mấy người trong điện thở phào một hơi.

Chỉ cần không để mình mất Thánh nhân chi vị là được.

Ngay lập tức mấy người cũng vội vàng mở lời: "Đệ tử hoảng sợ, kính xin Sư tôn chỉ điểm!" "Đệ tử hoảng sợ, kính xin Lão sư chỉ điểm!" Hồng Quân nghe vậy, cũng không vòng vo, trực tiếp mở lời: "Thiên Đạo còn thiếu sót, cần phải bổ sung!

Các ngươi nếu muốn tiêu trừ nhân quả, tất nhiên phải tăng bổ Thiên Đạo viên mãn!" Nghe thấy lời của Hồng Quân, mắt mấy người cũng sáng lên, ngay lập tức lần lượt rơi vào trầm tư, bắt đầu suy nghĩ phải làm sao để tăng bổ Thiên Đạo.

Nhưng suy nghĩ chốc lát, mấy người vẫn không hề có chút đầu mối nào, điều này khiến tâm trạng mấy người càng thêm phiền não.

Cuối cùng bất đắc dĩ, mấy người đành phải một lần nữa mở lời: "Kính xin Sư tôn chỉ điểm!" "Kính xin Lão sư chỉ điểm!" Hồng Quân nghe vậy, lắc lắc đầu nói với mấy người tiếp tục: "Thiên Đình Hồng Hoang, là chính thống Tam Giới!

Thiên Đình tuy đã lập, nhưng không có thực quyền của chính thống!

Lượng kiếp Hồng Hoang lần này, đệ tử môn hạ Tam Thanh thừa nhận nhân quả, nên có đệ tử nhập Thiên Đình làm Thần, để vẹn toàn tôn nghiêm của Thiên Đình!

Khí vận Tây Phương phân tán bên ngoài, lần này hợp lẽ phải thuộc về Thiên Đình quản hạt, bổ sung khí vận cho Thiên Đình!" Nghe xong lời của Hồng Quân, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân lập tức đứng sững tại chỗ.

Nếu nói việc vừa rồi biết được nguyên nhân đại kiếp khiến mấy người hoảng sợ, thì lời nói của Hồng Quân lúc này, lại khiến Tam Thanh và Tây Phương mấy người đặc biệt uất ức.

Ngày xưa, mấy người họ vẫn luôn coi thường Thiên Đình.

Cho dù Thiên Đình là chính thống Hồng Hoang, hưởng vô tận khí vận, nhưng lại hữu danh vô thực, không có một tôn Thánh nhân nào tọa trấn.

Nhưng chính cái Thiên Đình mà mình từng khinh thường, nay lại phải chủ động đưa đệ tử nhập Thiên Đình làm Thần.

Điều này khiến mấy người vốn luôn khinh thường tất cả làm sao có thể cam tâm.

Đương nhiên, trong lòng mấy người dù không cam tâm đến đâu,

cũng đành chịu.

Nếu không để đệ tử môn hạ nhập Thiên Đình làm Thần, nhân quả đã nợ không thể trả, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Qua một lát, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân mới chấp nhận hiện thực này, chậm rãi hoàn hồn.

Lúc này, mấy người đã phản ứng lại, nhìn thân ảnh Hạo Thiên và Dao Trì không xa, trong mắt cũng tràn đầy sự phức tạp.

Mãi đến bây giờ, mấy người này mới hiểu ra, vì sao Hạo Thiên và Dao Trì lại xuất hiện ở đây, hơn nữa không những không phụng sự hai bên Đạo Tổ Hồng Quân, mà lại giống như những Thánh nhân bọn họ, đứng trên đại điện.

Hóa ra là muốn hút lấy lợi lộc từ trên người những Thánh nhân bọn họ.

Tuy nói đã chấp nhận hiện thực như vậy, nhưng nhìn thấy biểu cảm trên mặt Hạo Thiên và Dao Trì, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân trong lòng vẫn khó lòng mà nguôi ngoai.

Tam Thanh mấy người, vẫn luôn cao cao tại thượng.

Đệ tử Tam giáo môn hạ của họ không chỉ là người gánh vác giáo thống, mà còn là danh tiếng của Tam Thanh đối ngoại.

Lần đại kiếp này, đệ tử Tam giáo nhập Thiên Đình làm Thần, ba người mất khí vận, còn mất cả danh tiếng, đúng là mất vợ lại thiệt quân.

Còn Tây Phương nhị nhân thì càng thảm.

Xưa kia Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu đại chiến, khiến linh mạch địa vực Tây Phương bị tổn hại nặng nề.

Từ đó, địa vực Tây Phương liền trở thành nơi nghèo nàn nhất

Hồng Hoang, không những linh khí thưa thớt, môi trường sinh tồn cũng cực kỳ khắc nghiệt.

Chương 591

Tây Phương nhị nhân sau khi chứng đạo thành Thánh, tốn hết thiên tân vạn khổ mới khiến địa vực Tây Phương có chút khởi sắc.

Còn chưa đợi hai người hưởng thụ khí vận phản hồi của Tây Phương, thì đã phải khoanh tay nhượng lại khí vận Tây Phương cho Thiên Đình, trong lòng có thể nguôi ngoai mới là lạ.

Nhưng bất kể trong lòng có không cam tâm đến đâu, mấy người cũng không dám có chút phản đối nào đối với lời của Hồng Quân.

Bởi vậy, sau khi hoàn hồn, mấy người cũng vội vàng mở lời hướng về phía Hồng Quân trên cao đài nói: "Đa tạ Sư tôn chỉ điểm, đệ tử chúng con nguyện dùng môn hạ để bổ sung khí vận Thiên Đình, hầu Thiên Đạo được viên mãn!" "Đa tạ Lão sư chỉ điểm, Tây Phương cũng nguyện chịu sự quản hạt của Thiên Đình, để tăng bổ Thiên Đạo!" Nghe thấy lời của Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân trong điện, trên cao đài, Hồng Quân trên mặt không hề có chút biến hóa, chỉ khẽ gật đầu với mấy người.

Chu Du bên cạnh nhìn bộ dạng đau lòng của mấy người trong điện, trên mặt thì tràn đầy vẻ trào phúng.

Trong số những người còn lại, hưng phấn nhất chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

Dù cho hai người đã sớm biết đại kiếp lần này là cơ duyên của Thiên Đình, cũng đã từ miệng Chu Du hiểu rõ đại khái về Phong Thần Đại Kiếp, nhưng lúc này vẫn khó lòng che giấu sự kích động trong lòng.

Có thể nói Hạo Thiên và Dao Trì đã khổ sở vì các Thánh nhân đã lâu.

Ngay cả hiện tại Thiên Đình có Chu Du chống lưng, không như kiếp trước bị hạn chế khắp nơi, nhưng trong Hồng Hoang vẫn là biết Thánh nhân nhiều, biết Thiên Đình ít.

Bởi vậy, lần này Thiên Đình có thể từ trên người mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này thu hoạch được khí vận to lớn như vậy, hai người cũng đặc biệt hưng phấn.

Hơn nữa, Hạo Thiên và Dao Trì là Thiên Đình chi chủ, khí vận bản thân đã sớm hợp nhất với khí vận Thiên Đình.

Lần này có Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân dâng hiến khí vận, khí vận Thiên Đình được đề thăng, cảnh giới của hai người cũng khẳng định có thể tiến thêm một bước.

Có chuyện tốt như vậy, hai người không cười phá lên đã là tốt lắm rồi.

Còn về việc Nữ Oa và Hậu Thổ vì sao lại có tâm trạng dao động, điều đó tự nhiên không cần nói nhiều.

Một người là Yêu Hoàng của Yêu tộc năm xưa, một người là một trong Thập Nhị Tổ Vu.

Trước đó hai người không phải không biết sự toan tính của Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân, chỉ là bất đắc dĩ thực lực kém cỏi, không có cách nào báo thù mà thôi.

Lần này nhìn thấy Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân tổn thất thảm trọng, oán khí tích tụ trong lòng vào khoảnh khắc này được giải tỏa phần nào, trong lòng tự nhiên có chút khoái trá.

Chỉ là trên mặt hai người không hề có chút biểu hiện nào mà thôi.

Đợi đến khi thanh âm của Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân trên điện hoàn toàn tiêu tán, Hạo Thiên và Dao Trì hai người cũng đã có hành động.

Chỉ thấy hai người tiến lên mấy bước, trực tiếp quỳ bái Hồng Quân trên cao đài, sau đó mở lời nói: "Đa tạ Lão gia thương xót!" "Đa tạ Lão gia thương xót!" Nghe thấy thanh âm của Hạo Thiên và Dao Trì, Hồng Quân khẽ gật đầu với hai người, sau đó mở lời nói: "Đứng dậy đi!

Đại kiếp lần này tuy nhắm vào mấy vị Sư huynh của các ngươi, nhưng Thiên Đình rốt cuộc cũng có lợi ích!

Cũng nên cảm ơn mấy vị Sư huynh của các ngươi!" Hạo Thiên và Dao Trì nghe vậy, trước tiên là hành lễ với Hồng Quân, sau đó đứng dậy rồi hướng về phía Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân mà cung thủ: "Hạo Thiên đa tạ chư vị Sư huynh thành toàn!" "Dao Trì đa tạ chư vị Sư huynh thành toàn!" Nghe thấy thanh âm của Hạo Thiên và Dao Trì, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân trong điện dường như là ăn phải hoàng liên, trong lòng đắng chát, khóe miệng cũng không khỏi co giật.

Hành động giết người tru tâm như vậy, thật sự khiến Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân trên mặt có chút khó coi.

Bất kể trong lòng có phẫn nộ đến đâu, mấy người trên miệng cũng sẽ không hề biểu lộ.

Đợi đến khi thanh âm của Hạo Thiên và Dao Trì dứt xuống, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân cũng hướng về phía hai người cung thủ nói: "Sư đệ khách khí rồi, lần này cũng là Sư huynh bù đắp lỗi lầm của bản thân!" "Khách khí rồi, Thiên Đình là chính thống Hồng Hoang, mấy người chúng ta được bổ sung khiếm khuyết của Thiên Đình, cũng là lẽ đương nhiên!" Nghe thấy lời nói cứng rắn của Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân, Hạo Thiên và Dao Trì không mở lời, chỉ một lần nữa hướng về phía mấy người cung thủ, rồi lùi về vị trí cũ.

Nhìn thấy việc giao lưu của mấy người dưới điện kết thúc, Hồng Quân trên cao đài liền tiếp tục mở lời: "Lượng kiếp lần này khác với trước đây, đợi đến khi chính thức giáng lâm, các ngươi liền có thể biết rõ.

Nhưng đã là lượng kiếp, liền sẽ có kiếp nạn xuất hiện, các ngươi có thể chọn đệ tử nhập kiếp.

Chức vị chính thần Thiên Đình còn trống, đệ tử nhập kiếp lần này có thể làm chính thần Thiên Đình!" Nghe lời của Hồng Quân, Hạo Thiên hoàn toàn yên lòng, ngay lập tức liền đưa mắt nhìn về phía Chu Du bên cạnh.

Phải biết rằng, trước đại kiếp, Hạo Thiên đã nghe Chu Du nói qua lần đại kiếp này Thiên Đình sẽ có cơ duyên như vậy, nhưng không biết Tam Thanh sẽ đồng ý như thế nào, mặt khác là sợ những đệ tử Thánh nhân này sau khi nhập Thiên Đình sẽ không tuân theo Thiên Đình pháp lệnh.

Hiện nay nghe xong lời của Hồng Quân, Hạo Thiên biết rõ những Thánh nhân này không thể không đưa ra lựa chọn như vậy, nhưng vẫn còn lo lắng những đệ tử Thánh nhân này sau khi nhập Thiên Đình sẽ gây ra động loạn gì, bởi vậy cũng muốn hỏi một chút Sư huynh của mình.

Và Chu Du bên này cũng chú ý đến ánh mắt của Hạo Thiên, bất quá Chu Du lại không mở lời, chỉ hướng về phía Sư phụ Hồng Quân trên cao đài lắc lắc đầu.

Nhìn thấy động tác của Chu Du, Hạo Thiên cũng ngay lập tức phản ứng lại, ngay lập tức vội vàng hướng về phía Hồng Quân trên cao đài nói: "Kính xin Lão gia chỉ điểm, lần này chức vị chính thần Thiên Đình sẽ được phân phối như thế nào!" Nghe lời của Hạo Thiên, Tam Thanh mấy người cũng nảy sinh hứng thú.

Vì đệ tử môn hạ tiến vào Thiên Đình đã thành định cục, mấy người cũng muốn biết Thiên Đình sẽ đưa ra vị trí gì để an bài cho những đệ tử của mình.

Nghe thấy tiếng của Hạo Thiên, Dao Trì ở phía dưới, trên mặt Hồng Quân cũng lộ ra một nụ cười, ngay sau đó, mọi người trên điện lại nghe thấy giọng của Hồng Quân lần nữa vang lên: "Lượng kiếp thiên sinh, tự hữu định số!" "Lượng kiếp lần này tuy là kiếp nhắm vào các ngươi Thánh nhân, nhưng lại lấy việc bổ sung khí vận Thiên Đình làm trọng, bởi vậy có linh bảo trời sinh xuất thế dùng làm Phong Thần!" "Các ngươi hãy xem!" Hồng Quân nói xong, tay khẽ lật, chỉ thấy một đạo linh quang như điện chớp hiện ra, phóng mắt nhìn, đạo linh quang này rực rỡ chói mắt, như ngôi sao lấp lánh, ngay sau đó, một cỗ khí tức cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo độc nhất cũng tùy theo mà hiện ra.

Cảm nhận được khí tức linh bảo trong tay Hồng Quân, mọi người trong điện, trừ Chu Du ra, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Mọi người không ngờ đại kiếp lần này lại có linh bảo như vậy hàng sinh, từng người đều trừng lớn mắt, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang tuy Tiên Thiên Linh Bảo không ít, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo cấp cực phẩm thì không nhiều, hầu như mỗi kiện đều là trân bảo hiếm có, thậm chí bản mệnh linh bảo của các Thánh nhân trên điện này cũng chỉ là cấp cực phẩm, có thể thấy được mức độ quý giá của nó.

Đương nhiên, sự hiếm có của Chí Bảo thì không cần nói nhiều, dù sao nếu không phải Hồng Quân truyền lại Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm Trận những kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, thì một đám Thiên Đạo Thánh nhân trên điện dù hợp lại cũng không thể gom đủ một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Thái Nhất ôm chuông mà

sinh cũng không bằng, ít nhất người ta Thái Nhất còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Khi Hồng Quân hợp Đạo, đã phân tán tuyệt đại đa số Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không còn mấy kiện linh bảo cấp cực phẩm.

Bởi vậy, giờ phút này mấy người trong điện khi thấy linh bảo trong tay Hồng Quân mới có biểu hiện như vậy.

Thấy biểu hiện của mọi người trong điện, trên mặt Hồng Quân không hề biến sắc, vẫn nghiêm túc nói với mọi người: "Bảo vật này tên là Phong Thần Bảng, chính là Thiên Thư trong Tam Thư Thiên Địa Nhân, là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cấp cực phẩm!" "Kiện linh bảo này chuyên vì Phong Thần Thiên Đình lần này mà sinh, thuộc về Thiên Đình!" Nghe lời Hồng Quân nói, thần sắc mọi người trong điện đều nghiêm nghị, tuy Hồng Quân không giải thích rõ, nhưng ai nấy đều cảm nhận được kiện linh bảo này phi phàm, vốn dĩ Tiên Thiên Linh Bảo cấp cực phẩm đã có uy năng to lớn, huống hồ kiện Phong Thần Bảng này lại còn ứng kiếp mà sinh, trong đó tất nhiên ẩn chứa tạo hóa cực lớn.

Dù Hồng Quân đã nói rõ kiện linh bảo này thuộc về Thiên Đình, nhưng mấy người trong điện vẫn khó nén sự khao khát trong lòng, nhao nhao nhìn về phía Phong Thần Bảng trong tay Hồng Quân, muốn xem kiện linh bảo này có chỗ linh dị nào.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của mọi người trong điện, linh bảo trong tay Hồng Quân chợt lóe lên, thu lại toàn bộ linh quang, khiến tâm tư của mọi người đều thất vọng.

Thấy linh bảo biến hóa, mọi người trong điện hơi ngẩn ra, không ngờ kiện linh bảo này lại có linh tính đến vậy.

Nhưng trước mặt Hồng Quân, mọi người cũng không dám dùng thủ đoạn gì, liền lập tức thu hồi ánh mắt.

Còn Hạo Thiên và Dao Trì ở một bên thì không bận tâm nhiều như vậy, dù sao Hồng Quân đã nói rõ kiện linh bảo này là của Thiên Đình, thấy linh bảo trầm tịch, hai người không nhịn được mở lời với Hồng Quân nói: "Lão gia, linh bảo này nên sử dụng như thế nào ạ!" "Có phải giao cho Thiên Đình chúng con thôi động không ạ!" Nghe lời của Hạo Thiên, Dao Trì, mọi người trong điện đều nín thở ngưng thần.

Trên đài cao, Hồng Quân nghe thấy tiếng hai người Hạo Thiên, lại khẽ lắc đầu, sau đó tiếp tục mở lời nói: "Bảo vật này vì Thiên Đình Phong Thần mà sinh, có thể sách phong ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần Thiên Đình!" "Người có tên trên bảng, liền có thể thành tựu vị trí Chính Thần Thiên Đình!" "Nhưng nay trên linh bảo, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần đều trống không, còn cần giao cho mấy vị sư huynh của ngươi hoàn thiện!" Hạo Thiên, Dao Trì nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh, hóa ra lời Hồng Quân vừa nói để Tam Thanh chọn đệ tử nhập kiếp chính là ứng nghiệm ở đây.

Tam Thanh nghe xong lời Hồng Quân, trong lòng đột nhiên dấy lên một dự cảm bất ổn, ngay sau đó liền thấy Lão Tử tiến lên một bước, nói với Hồng Quân trên điện: "Đệ tử xin thỉnh giáo Sư tôn, không biết nhập bảng có yêu cầu gì không ạ!" Phía sau Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đều vẻ mặt ngưng trọng.

Trên đài cao, Hồng Quân nghe lời Lão Tử nói, không hề cố ý che giấu, trực tiếp giải thích: "Nhập bảng không có yêu cầu, danh khắc trên đó, sau kiếp liền có thể thành tựu Chính Thần Thiên Đình, bất kể là Chân Thân hay Chân Linh!" "Nhưng các ngươi phải biết, người nhập bảng Chân Linh lạc ấn trên bảng, sẽ chịu sự ước thúc của Phong Thần Bảng!" Mấy người Tam Thanh trong điện nghe lời Hồng Quân nói, lập tức đứng sững tại chỗ.

Mấy người vốn cho rằng chọn đệ tử nhập Thiên Đình làm thần, chỉ cần nghe lệnh chứ không nghe triệu tập là được, nhưng không ngờ

lại còn có sự hạn chế như vậy.

Chân Linh lạc ấn trên Phong Thần Bảng, điều đó có nghĩa là những đệ tử này hoàn toàn mất đi tự do, cả đời đều phải chịu sự khống chế của Thiên Đình.

Không chỉ vậy, một khi nhập Phong Thần Bảng, đệ tử trên bảng liền hoàn toàn thuộc về Thiên Đình, khí vận Tam Giáo thuộc về những đệ tử này cũng sẽ bị tước đoạt.

Khí vận Tam Giáo phân tán trên một đám đệ tử, nếu những đệ tử này bị tước đoạt khí vận, thì đối với khí vận Tam Thanh mà nói, khí vận bản thân e rằng sẽ bị trọng thương.

Chương 592

Đối mặt với kết quả như vậy, mấy người sao có thể không chấn kinh.

Lúc này, mấy người cũng nhíu chặt mày, vẻ mặt âm u, xem ra tâm trạng cũng vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng dù sao đi nữa, đại kiếp lần này là do mấy người bọn họ mà sinh ra, nay lâm vào cảnh địa như vậy, mấy người cũng không còn cách nào khác.

Còn hai người Tây Phương ở một bên thấy dáng vẻ của Tam Thanh, trong lòng lại có chút thoải mái.

Phải biết rằng vừa rồi hai người nghe phương thức hoàn trả nhân quả mà Hồng Quân đưa ra, cực kỳ bất mãn, tại sao Tam Thanh chỉ cần chọn đệ tử gia nhập Thiên Đình là có thể bù đắp nhân quả đã nợ, còn hai người bọn họ lại phải đưa ra khí vận Tây Phương.

Chẳng qua lúc đó hai người cho rằng mình đã tính kế quá đáng trong Vu Yêu Đại Kiếp, nợ nhân quả quá nhiều, nên mới bị xử phạt nghiêm trọng hơn Tam Thanh, bởi vậy không nói thêm gì.

Dù sao trong Vu Yêu Đại Kiếp, hai người đã tính kế tiểu Kim Ô trước, mới khiến Vu Yêu hai tộc kết thù không đội trời chung, làm vô số sinh linh Hồng Hoang uổng mạng, thêm vào sự trấn nhiếp của Hồng Quân, hai người càng không dám nói nhiều, chỉ là vô cùng bất mãn với Tam Thanh.

Cho đến bây giờ, hai người mới biết được tệ đoan khi đệ tử Tam Thanh gia nhập Thiên Đình, hiểu rõ khí vận mà Tam Thanh tổn thất, dù vẫn cảm thấy hai người mình chịu thiệt hơn, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút khuây khỏa.

Không lo thiếu mà lo không đều, dù có chịu thiệt cũng là như vậy.

Bên này hai người Tây Phương tràn đầy ý cười trên sự đau khổ của người khác, còn Hạo Thiên và Dao Trì bên kia lại đầy vẻ kinh hỉ.

Hóa ra đây chính là điều Sư huynh của mình đã nói, bất kể là Tam Thanh hay đệ tử dưới môn hạ của họ đều không có lựa chọn.

Đúng vậy, Chân Linh đều đã lạc nhập Phong Thần Bảng, thì còn lựa chọn gì nữa.

Phong Thần Bảng là vật của Thiên Đình, chịu sự chưởng quản của Thiên Đình, những đệ tử Tam Giáo này nhập bảng thành tựu Chính Thần Thiên Đình, thì sẽ không còn khí vận Tam Giáo nữa, chỉ chịu sự quản hạt của Thiên Đình, làm sao còn có thể gây ra chuyện gì nữa.

Trong lòng không còn nghi ngờ gì nữa, Hạo Thiên và Dao Trì chỉ còn lại sự kích động tràn đầy.

Biểu hiện của mấy người tạm thời không nói tới.

Chốc lát sau, Tam Thanh cuối cùng cũng hoàn hồn.

Ngay sau đó, mọi người trong điện liền thấy Tam Thanh với vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Hồng Quân trên đài cao: "Đa tạ Sư tôn giải hoặc!" "Đa tạ Sư tôn giải hoặc!" "Đa tạ Sư tôn giải hoặc!" Nghe những lời nói trái với lòng của Tam Thanh trong điện, trên mặt Hồng Quân không hề biến sắc, dường như đã sớm dự liệu được phản ứng của mấy người.

Thực tế đúng là như vậy, Hồng Quân đối với tâm tư của Tam Thanh rõ như lòng bàn tay, tự nhiên biết sự không cam lòng trong đáy lòng Tam Thanh.

Nhưng biết thì biết, Hồng Quân đối với mấy người cũng không có chút ý thương xót nào.

Theo Hồng Quân thấy, đã mấy người này dám động tâm tư đến bản nguyên Hồng Hoang, thì việc gánh chịu nhân quả bây giờ cũng là lẽ đương nhiên.

Mấy người nên mừng là lúc đó tính kế không thành công, nếu không thì sẽ không phải như bây giờ, tổn thất chút khí vận là có thể kết thúc nhân quả to lớn.

Hồng Quân cũng không phải không có tính khí, cho dù đã thân hợp Thiên Đạo, cũng không phải không còn chút dư lực nào.

Phải biết rằng Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo tuy là tự mình chủ động làm, nhưng trong đó ít nhiều có vài phần bất đắc dĩ.

Mà sau khi hợp Đạo, Hồng Quân không ngừng tham ngộ ảo diệu Đại Đạo, chính là muốn mượn cơ hội Thiên Đạo viên mãn, tiến thêm một bước nữa để thoát khỏi cảnh khốn khó hiện tại.

Thấy theo sự mở rộng của thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng ngày càng viên mãn, Hồng Quân cũng có một tia cơ hội siêu thoát thực sự, mà Tam Thanh lại dám vọng tưởng tái tạo Thiên Địa, điều này làm sao Hồng Quân có thể đồng ý.

Nếu để mấy người làm hỏng bản nguyên Hồng Hoang, Hồng Quân dù không thân vẫn, nhưng cũng sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội siêu thoát Thiên Đạo, điều này khiến Hồng Quân bao nhiêu năm tháng cống hiến đều đổ sông đổ biển, Hồng Quân há có thể dễ dàng tha thứ cho mấy người.

Cũng chính là thân phận Thiên Đạo Thánh nhân của mấy người này nương nhờ Thiên Đạo mà tồn tại, cùng với bối cảnh Nguyên Thần Bàn Cổ, Hồng Quân mới không hạ độc thủ.

Hơn nữa, Hồng Quân không muốn làm chậm trễ tiến trình tốt đẹp của Thiên Đạo Hồng Hoang, cho nên mới không chọn hành động lớn.

Bởi vậy, dù biết mấy người không cam lòng, Hồng Quân cũng không hề để tâm, càng không nói đến việc quan tâm gì.

Đợi đến khi Tam Thanh nói xong, Hồng Quân cũng không hề do dự, trực tiếp mở lời nói với mấy người dưới điện: "Vì các ngươi đã minh bạch chỉ trách, vậy thì các ngươi hãy tự chọn người nhập bảng!" "Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần trên bảng, đều do các ngươi quyết định!" Nghe lời Hồng Quân nói, khóe miệng Tam Thanh trong điện lại co giật.

Dù trong lòng mấy người đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nghe lời Hồng Quân vẫn có chút đau lòng.

Nhưng mấy người không dám phản bác lời Hồng Quân, đợi Hồng Quân nói xong, mấy người cũng vội vàng mở lời: "Cẩn tuân Sư tôn pháp chỉ!" "Cẩn tuân Sư tôn pháp chỉ!" "Cẩn tuân Sư tôn pháp chỉ!" Thấy biểu hiện của mấy người, Hồng Quân khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhấc tay, Phong Thần Bảng trong lòng bàn tay liền bay xuống phía Tam Thanh.

Phong Thần Bảng bay ra từ tay Hồng Quân, chầm chậm rơi xuống trước mặt Tam Thanh trong điện.

Tam Thanh thấy Phong Thần Bảng gần ngay trước mắt, trong lòng lại không hề có chút tham niệm nào, ngược lại là sinh ra vạn vàn tạp niệm, cả người cũng dường như bị định trụ, không có chút động tác nào.

Mãi đến cuối cùng, vẫn là Lão Tử vươn tay, mới nhận lấy cái quả hồng gai khó cầm này.

Phong Thần Bảng từ khi rơi xuống đến khi Lão Tử tiếp trong tay, nghe thì cảm giác thời gian không ngắn, nhưng thực tế cũng chỉ trong chốc lát.

Mấy người không dám từ chối sự sắp xếp của Hồng Quân, dù Phong Thần Bảng là một kiện quả hồng gai khó cầm, mấy người cũng chỉ có thể cứng rắn mà nhận lấy.

Thấy Lão Tử nhận lấy Phong Thần Bảng, Hồng Quân trên đài cao cũng tiếp tục mở lời nói: "Đã đệ tử của các ngươi nhập kiếp thành thần, thì người Phong Thần cũng do các ngươi quyết định!" "Đợi các ngươi điền xong danh sách, liền có thể chọn ra người Phong Thần." "Lượng kiếp lần này, Phong Thần Bảng liền giao cho mấy người các ngươi." "Lượng kiếp kết thúc, Phong Thần Bảng sẽ tự động trở về vị trí, mấy người các ngươi liền không cần lo lắng nữa!" Nghe lời Hồng Quân nói, lòng Tam Thanh dường như chìm vào hàn đàm vô tận, từng trận lạnh lẽo cũng tự nhiên mà sinh ra.

Mấy người không ngờ mình không chỉ phải chọn đệ tử nhập kiếp thành thần, ngay cả người Phong Thần cũng phải tự mình tìm.

Điều này có khác gì việc tìm người đến trộm đồ trong nhà mình, thậm chí còn không cần người khác chịu trách nhiệm.

Tam Thanh lúc này đã có chút tê dại, giọng đáp cũng có chút cứng nhắc: "Đệ tử minh bạch!" "Đệ tử minh bạch!" "Đệ tử minh bạch!" Thấy phản ứng của ba người, hai người Tây Phương ở một bên khó tránh khỏi có chút cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Ban đầu hai người còn có chút vui mừng trên sự đau khổ của người khác, thấy Tam Thanh chịu thiệt, dường như tổn thất của mình không đáng kể.

Nhưng nay thấy kết cục của Tam Thanh, hai người không khỏi nghĩ đến nhân quả mình đã gây ra, trong lòng cũng một trận đau xót.

Một bên khác, Nữ Oa và Hậu Thổ, những người chịu thiệt hại từ Vu Yêu Đại Kiếp, trên mặt không hề có chút thương hại, trong lòng chỉ cảm thấy hả hê.

Dù hai người đã thành Thánh, biết đại thế Hồng Hoang không thể nghịch chuyển, Vu Yêu hai tộc đáng có kiếp này, nhưng đối với việc Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh âm thầm tính kế cũng vô cùng căm ghét.

Bởi vì nếu không có Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tính kế, kết cục của Vu Yêu hai tộc tuyệt đối sẽ không thảm khốc như vậy, bởi vậy hai người thấy Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh chịu thiệt, trong lòng cũng khá vui sướng.

Còn lại Hạo Thiên và Dao Trì tự nhiên không cần nói nhiều, là bên thu hoạch lớn nhất trong đại kiếp, hai người thấy biểu hiện của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, suýt nữa không kìm được ý cười trong lòng.

Mà đúng lúc này, giọng Hồng Quân lại lần nữa vang lên.

Nghe tiếng Hồng Quân vang lên, mọi người trong điện đều ngẩng đầu lên, ngay cả Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đang trầm mặc cũng không ngoại lệ.

Bởi vì lần này lời Hồng Quân nói không còn là dành cho Tam Thanh và mấy người Tây Phương nghe nữa, mà là nói cho Nữ Oa ở một bên nghe.

Chỉ nghe Hồng Quân trên đài cao nói với Nữ Oa dưới điện: "Nữ Oa, lần này ngươi cũng có nhân quả cần hoàn trả!" Nghe tiếng Hồng Quân, mọi người trong điện trừ Chu Du ra, đều hơi ngẩn ra, ngay sau đó nhao nhao nhìn về phía Nữ Oa.

Mọi người không ngờ, ngay cả trên người Nữ Oa cũng có nhân quả chưa từng hoàn trả.

Lúc này, sự chú ý của mọi người trên trường đều bị lời Hồng Quân hấp dẫn, ai nấy đều muốn xem Nữ Oa rốt cuộc đã gây ra chuyện

gì.

Chương 593

Mọi người tuy không rõ Nữ Oa nợ bao nhiêu khí vận, nhưng cũng biết nhân quả Nữ Oa đã nợ chắc chắn là chuyện sau khi thành Thánh, bởi vì trước khi chứng đạo thành Thánh nhất định phải kết thúc khí vận bản thân, nếu không thì không có cách nào đột phá thuận lợi, bởi vậy từng người cũng bắt đầu suy nghĩ xem Nữ Oa sau khi thành Thánh đã làm chuyện đại sự gì!

Từng người đều chìm vào trầm tư, duy chỉ có Chu Du bên cạnh Hồng Quân, không bị lời Hồng Quân làm chấn kinh, trên mặt Chu Du vẫn bình tĩnh như nước, trong lòng cũng không hề dao động, hiển nhiên là đã sớm biết Nữ Oa nợ nhân quả.

Còn Nữ Oa, người trong cuộc, khi nghe Hồng Quân nói mình có nhân quả cần hoàn trả, trong lòng lập tức chấn động, sau đó sắc mặt cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Vừa rồi Nữ Oa còn đang cảm khái nhân quả mà Tam Thanh và Tây Phương mấy người đã nợ, lại không ngờ quay đầu nhân quả đã rơi xuống đầu mình.

Ngay sau đó, Nguyên Thần trong não hải Nữ Oa liền bắt đầu vận chuyển điên cuồng, suy nghĩ rốt cuộc mình đã nợ loại nhân quả gì.

Nhưng bất luận tính toán thế nào, hay hồi ức ra sao, Nữ Oa đều không có chút thu hoạch, bất đắc dĩ cuối cùng chỉ có thể cúi người thỉnh giáo Hồng Quân trên điện: "Nữ Oa ngu độn, xin lão sư chỉ điểm!" Thấy Nữ Oa vẻ mặt mờ mịt, Hồng Quân trên đài cao khẽ lắc đầu, sau đó nói với Nữ Oa: "Lượng kiếp trước, Nữ Oa ngươi tuy không tham dự, nhưng là Nhân tộc Thánh Mẫu, lại để Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, cũng đã nợ Nhân tộc một khoản nhân quả!" "Bởi vậy lượng

kiếp lần này, ngươi cũng phải hoàn trả khoản nhân quả này!" Nghe lời Hồng Quân nói, mọi người tại chỗ đều chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Đối với thảm sự của Nhân tộc xảy ra trong Vu Yêu Đại Kiếp này, mọi người trên điện đều biết rất rõ.

Vu Yêu hai tộc đại chiến, Vu tộc cậy vào nhục thân cường hãn, không sợ Yêu tộc công phạt, áp chế Yêu tộc đến mức gần như không thở nổi.

Mà đúng lúc Yêu tộc liên tục bại lui, cũng không biết từ đâu biết được tin tức tinh huyết Nhân tộc có thể khắc chế nhục thân Vu tộc, liền bắt đầu đồ sát Nhân tộc quy mô lớn.

Khi đó Nhân tộc vẫn chưa phải là nhân vật chính của Thiên Địa như bây giờ, thực lực tuy không yếu, nhưng cũng không đủ để chống lại Yêu tộc, bá chủ Hồng Hoang.

Đối mặt với sự nghiền ép của Yêu tộc, kết cục của Nhân tộc có thể đoán trước.

Theo sự đồ sát của Yêu tộc, các bộ lạc xa xôi của Nhân tộc gần như mười phần chết bảy tám, đến cuối cùng thậm chí là vùng đất cốt lõi quan trọng nhất cũng suýt không giữ được.

Nếu không phải Chu Du chỉ dẫn Long tộc ra tay, bảo toàn đại bán nguyên khí của Nhân tộc, thì dù Nhân tộc không hoàn toàn diệt vong trong Hồng Hoang, e rằng cũng sẽ không còn lại bao nhiêu người.

Nữ Oa tuy là Yêu Hoàng của Yêu tộc, nhưng càng là Thánh Mẫu của Nhân tộc.

Mà Nữ Oa, với tư cách là Nhân tộc Thánh Mẫu, lại để Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, điều này làm sao người Nhân tộc có thể chấp nhận, bởi vậy Nữ Oa có nhân quả này, cũng là lẽ đương nhiên.

Bởi vì chuyện này không chỉ liên quan đến Vu Yêu hai tộc, mà còn

kéo theo hai vị Thánh nhân Nữ Oa và Chu Du, lúc đó mọi người đối với chuyện này tự nhiên là vô cùng chú ý.

Giờ phút này Hồng Quân nhắc đến, mọi người cũng lập tức hồi tưởng lại.

Chỉ là điều mọi người không biết, sớm trong đại kiếp, khí vận Nữ Oa đã tổn hại lớn, nhân quả mà Hồng Quân nói lần này cũng chỉ là một phần rất nhỏ còn sót lại.

Nhân quả sinh tử dễ tính, nhưng nợ tình là khó trả nhất.

Nhân tộc đối với Nữ Oa vị Nhân tộc Thánh Mẫu này tình cảm cực kỳ phức tạp, bởi vậy khoản nhân quả này mới kéo dài đến hiện tại.

Phản ứng của mọi người trong điện lúc này, Nữ Oa tự nhiên không biết, bởi vì ngay khi nghe tiếng Hồng Quân, Nữ Oa liền chìm vào hồi ức.

Cảnh tượng Nhân tộc giáng lâm Hồng Hoang vui sướng ngày trước, thần tình bất lực của Nhân tộc đối mặt với đồ sát trong Vu Yêu Đại Kiếp, từng màn cảnh tượng cũng hiện lên trong não hải Nữ Oa.

Hồi tưởng lại cảnh tượng ngày xưa, trong lòng Nữ Oa cũng vô cùng phức tạp, có kích động, có hối hận, cũng có bất đắc dĩ.

Mãi đến chốc lát sau, Nữ Oa mới từ từ hoàn hồn, nhưng lúc này sắc mặt Nữ Oa lại vô cùng tái nhợt.

Tiếp đó liền thấy Nữ Oa từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Du, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hổ thẹn.

Sở dĩ Nữ Oa lại có biểu hiện như vậy đối với Chu Du, thì phải quay về trước khi Nữ Oa chứng đạo.

Nữ Oa từng sau khi có được Hồng Mông Tử Khí do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng, liền luôn tham ngộ pháp chứng đạo, nhưng khổ tìm

hồi lâu mà không có chút manh mối nào, cuối cùng vẫn là dưới sự chỉ điểm của Chu Du, Nữ Oa mới có được tia linh quang kia, cuối cùng sáng tạo ra Nhân tộc, từ đó chứng đạo trở thành vị Thiên Đạo Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang.

Bởi vậy Nữ Oa vẫn luôn cảm thấy việc mình có thể sáng tạo ra Nhân tộc, vị Sư huynh Chu Du này có công lao vô thượng, thậm chí có thể nói là mình đã hái quả của Chu Du.

Chính nhờ sự vô tư và tín nhiệm của Chu Du, mình mới có thể thành công sáng tạo ra Nhân tộc, thuận lợi chứng đạo thành tựu Thánh nhân.

Mà trong Vu Yêu Đại Kiếp, đối mặt với sự khổ cầu của Yêu tộc, Nữ Oa lại chọn không giúp bên nào, để Nhân tộc chịu nạn, tự nhiên là đã phụ lòng sự vô tư và tín nhiệm của Chu Du, bởi vậy lần này đối mặt với Chu Du, mới có biểu hiện như vậy.

Còn về việc trước đây Nữ Oa đối mặt với Chu Du vì sao không có cảm xúc hổ thẹn như vậy, một mặt là Nữ Oa cảm thấy mình đã trả giá cho lựa chọn của mình, khí vận tổn thất đã là hoàn trả nhân quả đã nợ.

Mặt khác là Nữ Oa trong tiềm thức đang trốn tránh chuyện này, bởi vì một khi chọn đối mặt, thì Nữ Oa sẽ phải đối mặt với vô tận sự tự trách trong nội tâm.

Dù Nữ Oa đã là cảnh giới Thánh nhân, sự tự trách như vậy cũng đủ để Nữ Oa chịu ảnh hưởng cực lớn.

Mà đây còn chỉ là sự tự trách của bản thân Nữ Oa, nếu thêm sự chỉ trích của vô tận sinh linh Nhân tộc và Chu Du, e rằng cảnh giới Thánh nhân của Nữ Oa cũng sẽ bất ổn, dù sao bản chất chứng đạo của Nữ Oa chính là Nhân tộc.

Thấy ánh mắt Nữ Oa, trên mặt Chu Du ở một bên không hề biến sắc, chỉ đơn giản gật đầu với Nữ Oa, điều này cũng đại biểu Chu Du đã chấp nhận lời xin lỗi của Nữ Oa.

Đối với lựa chọn của Nữ Oa, Chu Du tuy không tán thành, nhưng cũng không hề trách móc, không phải vì kiếp này Chu Du không phải Nhân tộc, mà là vì Chu Du hiểu sự bất đắc dĩ của Nữ Oa.

Là Yêu Hoàng của Yêu tộc, Nữ Oa không thể nhìn Yêu tộc đi đến diệt vong, đồng thời là Thánh Mẫu của Nhân tộc, Nữ Oa càng không muốn chấp nhận Nhân tộc bị đồ sát.

Để đưa ra quyết định trong loại lựa chọn tiến thoái lưỡng nan này, nội tâm Nữ Oa tự nhiên là vô cùng giằng xé.

Nhưng không tán thành, không trách móc, không có nghĩa là Chu Du sẽ bỏ qua.

Từng có lúc Chu Du vẫn dành thiện ý cực lớn cho Nữ Oa, nhưng bây giờ thì đã không còn lại bao nhiêu nữa.

Còn Nữ Oa bên này thấy động tác của Chu Du, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, dù Nữ Oa biết Chu Du sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng việc anh ta có thể hiểu sự bất đắc dĩ của mình đã là đủ rồi.

Lúc này Nữ Oa trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi, sắc mặt cũng trở nên hồng hào đôi chút.

Ngay sau đó, Nữ Oa khẽ quay đầu, nói với Hồng Quân trên đài cao: "Đệ tử đa tạ Sư tôn giải hoặc!" Động tác của Nữ Oa, cũng bị Hồng Quân trên đài cao thu hết vào mắt, nhưng Hồng Quân lại không hề để tâm, sau khi nghe xong tiếng Nữ Oa, cũng chỉ khẽ gật đầu, liền tiếp tục mở lời nói: "Vì ngươi đã minh bạch nhân quả, vậy lượng kiếp lần này ngươi cũng như mấy vị sư huynh của ngươi, phái môn

hạ nhập bảng là được!" "Vì nhân quả ngươi đã nợ mỏng hơn, Phong Thần Bảng vẫn do mấy vị sư huynh của ngươi làm chủ!" Nữ Oa nghe vậy, cũng vội vàng đáp: "Đệ tử minh bạch!" Còn Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh ở một bên, nghe xong tiếng Hồng Quân, lông mày cũng hơi giãn ra.

Mấy người hiểu, đại kiếp lần này chính mình mấy người mới là 'chủ lực' thực sự, dù vẫn phải hoàn trả nhân quả như cũ, nhưng có thêm một người gánh vác, mình cũng có thể nhẹ nhõm hơn đôi chút, bởi vậy trên mặt mấy người cũng có chút vui mừng.

Nghe tiếng Nữ Oa, Hồng Quân cũng hài lòng gật đầu, tiếp đó tay Hồng Quân khẽ vẫy, một đạo linh quang liền lần nữa xuất hiện trước mặt Tam Thanh.

Còn chưa đợi Tam Thanh mở lời, Hồng Quân liền trực tiếp mở lời nói: "Đây chính là Đả Thần Tiên, đối với người nhập bảng Phong Thần Bảng có sự khắc chế chuyên môn, là chuẩn bị cho người Phong Thần!" "Đợi các ngươi chọn ra người Phong Thần, có thể giao cho người Phong Thần chưởng quản!" "Đợi sau Phong Thần, kiện linh bảo này liền cùng Phong Thần Bảng cùng quy về Thiên Đình!" Nghe lời Hồng Quân nói, Lão Tử cũng vội vàng cúi người nhận lấy Đả Thần Tiên, sau đó Tam Thanh cũng mở lời nói với Hồng Quân: "Đa tạ Sư tôn!" "Đa tạ Sư tôn!" "Đa tạ Sư tôn!" Nghe tiếng mấy người trong điện, trên mặt Hồng Quân cuối cùng cũng hiện ra một tia mỉm cười.

Ngay sau đó, trong điện liền lần nữa vang lên tiếng Hồng Quân: "Thiên Đạo xu hướng viên mãn, bởi vậy mới có kiếp này!" "Chỉ có hóa giải nhân quả, Thiên Địa Hồng Hoang mới có thể tiến thêm một tầng!" "Các ngươi là Thánh nhân Hồng Hoang, đương nhiên phải lấy kế sách Hồng Hoang làm trọng!" Theo tiếng Hồng Quân vang lên, mọi người trong điện bất kể trong lòng nghĩ gì, trên mặt đều nghiêm túc, đợi đến khi tiếng Hồng Quân dừng lại, mọi người cũng vội vàng mở

lời đáp: “Tất kính Sư tôn giáo huấn!” “Tất kính lão sư giáo huấn!” “Tất kính Đạo Tổ giáo huấn!” Thấy biểu hiện của mọi người trong điện, Hồng Quân khẽ gật đầu, tiếp tục nói: “Vì các ngươi đã biết rõ nhân quả lượng kiếp, vậy thì hãy tự đi chuẩn bị đi!” Nói xong, Hồng Quân cũng không đợi mọi người hồi đáp, thân ảnh trực tiếp biến mất trên đài cao.

Mà theo sự biến mất của thân ảnh Hồng Quân, cửa lớn Tử Tiêu Cung cũng ầm ầm mở ra.

Mọi người trong điện thấy vậy, hiểu rằng đã đến lúc mình phải rời đi, ngay sau đó mọi người vội vàng cúi mình về phía đài cao: “Đệ tử cáo thoái!” “Đệ tử cáo thoái!” “Đệ tử cáo thoái!” Nói xong, mọi người trong điện không hề trì hoãn, trực tiếp xoay người đi về phía ngoài điện.

Trong số mọi người trên điện, chỉ có Chu Du ngồi yên bất động ở một bên đài cao.

Đối với điều này, một đám Thiên Đạo Thánh nhân trên mặt cũng không hề kinh ngạc.

Mọi người hiểu rằng, với tư cách là đệ tử thân truyền duy nhất của Đạo Tổ Chu Du, mối quan hệ với Đạo Tổ không phải là thứ mà những đệ tử phổ thông và đệ tử ký danh như bọn họ có thể so sánh.

Nếu không phải ý nghĩa biểu tượng của Tử Tiêu Cung quá lớn, thì khi Đạo Tổ hợp Đạo, chủ nhân Tử Tiêu Cung liền sẽ là Chu Du.

Chương 594

Bởi vậy mọi người thấy Chu Du ngồi yên, cũng không cảm thấy có gì lạ, huống hồ Chúc Long cũng đã đứng dậy cùng bọn họ đi về phía ngoài điện.

Hơn nữa, trong lòng mọi người dù có chút bất mãn, nhưng cũng không dám có chút biểu hiện nào, không chỉ vì lời của Đạo Tổ Hồng Quân, mà còn vì thực lực của Chu Du.

Mà đúng lúc mọi người trong điện đi về phía ngoài Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên và Dao Trì, vốn đi theo sau một đám Thiên Đạo Thánh nhân, lại đột nhiên dừng bước.

Cảm nhận được khí tức của Hạo Thiên, Dao Trì phía sau dừng lại, một đám Thiên Đạo Thánh nhân hơi ngẩn ra, nhưng sau đó liền hoàn hồn, bởi vì trong lòng mọi người rõ ràng, việc Chu Du giữ Hạo Thiên, Dao Trì lại không có ảnh hưởng gì đến mình.

Đại kiếp lần này, Thiên Đình tuy là bên thu lợi lớn nhất, nhưng căn bản sẽ không tham dự đại kiếp, bởi vậy mấy người cũng không nghĩ nhiều, cứ thế đi thẳng ra ngoài điện.

Sau vài hơi thở, một đám Thiên Đạo Thánh nhân cũng đã đi ra khỏi Tử Tiêu Cung, nhưng đúng lúc mọi người chuẩn bị đường ai nấy đi, giọng Nữ Oa cũng khiến mọi người dừng bước.

"Mấy vị Sư huynh Tam Thanh, xin hãy nán lại!" Nghe tiếng Nữ Oa, Tam Thanh nhao nhao quay đầu, nhìn về phía Nữ Oa.

Mấy vị Thánh nhân còn lại thấy vậy, cũng nhìn về phía Tam Thanh và Nữ Oa.

Thấy ánh mắt mọi người đổ dồn về, Nữ Oa cũng không trì hoãn,

trực tiếp mở lời nói với Tam Thanh: "Vừa rồi trên điện, lời Sư tôn nói, mấy vị Sư huynh cũng đã nghe thấy!" "Đại kiếp lần này, Nữ Oa cũng có nhân quả cần hoàn trả, cần phái môn hạ nhập kiếp!" "Phong Thần Bảng do mấy vị Sư huynh chấp chưởng, Nữ Oa không tiện nhúng tay!" "Lát nữa Nữ Oa sẽ chọn ra đệ tử nhập kiếp, gửi danh sách đến chỗ mấy vị Sư huynh, mong mấy vị Sư huynh giúp ghi vào!" Nữ Oa nói xong, cũng khẽ cúi mình với Tam Thanh.

Nghe lời Nữ Oa nói, Tam Thanh cũng không do dự, trực tiếp đáp: "Xin Nữ Oa Sư muội cứ yên tâm!" "Nữ Oa không cần lo lắng, huynh đệ chúng ta khi ghi vào, nhất định sẽ không bỏ sót!" "Khi ghi xong sẽ thông báo cho Nữ Oa Đạo hữu!" Phải biết rằng, Tam Thanh không hề muốn ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần Thiên Đình trên Phong Thần Bảng, nhưng bất đắc dĩ mấy người đã nợ nhân quả to lớn, chỉ có thể để đệ tử môn hạ nhập kiếp.

Mà mỗi một đệ tử nhập kiếp thành thần, khí vận bản thân liền sẽ hao tổn không ít, mấy người tự nhiên hận không thể đệ tử môn hạ mình nhập kiếp càng ít càng tốt.

Trên danh sách thiếu một vị trí, liền có nghĩa là khí vận của mấy người sẽ hao tổn ít đi một phần, bởi vậy đối với việc Nữ Oa phái môn hạ nhập kiếp, Tam Thanh vô cùng hoan nghênh.

Dù Nữ Oa lúc này không nói, khi mấy người điền Phong Thần Bảng cũng nhất định sẽ không quên.

Nữ Oa bên này nghe tiếng mấy người, trong lòng cũng thở phào một hơi.

Dù Nữ Oa trong lòng cũng rõ, Tam Thanh chắc chắn sẽ không quên trên Phong Thần Bảng còn có phần của mình, nhưng Nữ Oa cũng sợ mấy người này lại làm ra chuyện khác.

Dù sao Phong Thần Bảng không ở trong tay mình, nếu xảy ra biến

cố gì, nhân quả không thể triệt để kết thúc, thì ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Bây giờ nghe lời Tam Thanh, Nữ Oa cũng biết mình đã nghĩ nhiều rồi, bởi vậy đợi Tam Thanh nói xong, Nữ Oa cũng vội vàng mở lời: "Vậy thì đa tạ mấy vị Sư huynh!" Tam Thanh nghe vậy, không mở lời, chỉ gật đầu với Nữ Oa.

Ngay sau đó, mọi người cũng không tiếp tục trì hoãn, ai nấy đều bay về hướng Hồng Hoang.

Mà đúng lúc một đám Thánh nhân biến mất trước Tử Tiêu Cung, trong Tử Tiêu Cung, cũng vang lên tiếng Chu Du.

Chỉ nghe Chu Du mở lời nói với Hạo Thiên, Dao Trì: "Lần này hai người các ngươi xem như không cần lo lắng nữa rồi nhỉ!" "Đợi đến khi đại kiếp kết thúc, Phong Thần Bảng trở về vị trí, những đệ tử Tam Giáo nhập kiếp thành thần này dù có bất phục, cũng không gây ra được phong ba gì!" Nghe lời Chu Du nói, Hạo Thiên, Dao Trì lập tức vui vẻ, sau đó liền nghe Hạo Thiên cười nói: "Trước đó nào phải không biết còn có Phong Thần Bảng đâu ạ!" "Nếu biết có kiện linh bảo này, con còn cần lo lắng gì nữa!" "Đợi đến lúc đó có được Phong Thần Bảng, con xem ai còn dám động ý đồ xấu!" Nghe xong lời Hạo Thiên, Chu Du cũng khựng lại một trận, sau đó chỉ vào Hạo Thiên cười nói: "Ngươi tiểu tử này, đường đường Thiên Đế mà không thể ổn trọng hơn chút sao!" "Phong Thần Bảng có thể để ngươi dùng như vậy sao?" Hạo Thiên nghe vậy, gãi đầu cười ngốc.

Dao Trì ở một bên thấy dáng vẻ của Hạo Thiên, cũng hơi mang vẻ chê trách nói: "Sư huynh nói đúng!" "Ít nhiều cũng là chủ Thiên Đình, được Tam Giới cùng tôn, cả ngày chỉ biết quậy phá!" "Nếu để các Tiên Thần Thiên Đình biết được, thì còn uy nghiêm gì nữa!" Nghe lời Dao Trì nói, Hạo Thiên cũng có chút cạn lời.

Mình chẳng qua chỉ nói đùa thôi, kết quả Sư huynh và Dao Trì

không phun nước bọt vào mặt mình, cuối cùng Hạo Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ nói với Chu Du và Dao Trì: "Được rồi, được rồi, cứ cho là ta sai được chưa!" Thấy Hạo Thiên không hề có ý hối cải, Chu Du và Dao Trì cũng cười lắc đầu.

Mấy người ở bên nhau đã lâu, đối với tính cách của đối phương cũng vô cùng quen thuộc, Chu Du và Dao Trì biết Hạo Thiên chỉ nói chơi thôi, bởi vậy cũng không bận tâm.

Đợi đến khi giọng Hạo Thiên dừng lại, Dao Trì ở một bên dường như nghĩ ra điều gì đó, ngay sau đó nói với Chu Du trên đài cao: "Sư huynh, Dao Trì còn có một chuyện chưa rõ!" Nghe tiếng Dao Trì, Hạo Thiên cũng thu lại nụ cười, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Dao Trì.

Còn Chu Du trên đài cao nghe vậy, cũng nổi lòng hiếu kỳ, nói với Dao Trì: "Dao Trì, còn có chuyện gì chưa rõ sao?" Dao Trì dưới điện nghe vậy, khẽ sắp xếp lại suy nghĩ, liền nói với Chu Du: "Sư huynh, Phong Thần Bảng quy thuộc Thiên Đình là thiên định, nhưng nay lại do Tam Thanh mấy người chấp chưởng!" "Nếu Tam Thanh đã hoàn trả nhân quả, lại không muốn đệ tử chịu sự sai khiến của Thiên Đình chúng ta, sau khi đại kiếp kết thúc không nguyện ý trả lại Phong Thần Bảng thì phải làm sao?" Nói xong, Dao Trì dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Mấy người này đều là Thiên Đạo Thánh nhân, phong tỏa Phong Thần Bảng cũng là chuyện dễ dàng!" "Nếu bọn họ phong tỏa Phong Thần Bảng, chúng ta nên ứng đối thế nào!" Nghe lời Dao Trì nói, Hạo Thiên ở một bên lập tức ngây người tại chỗ, chỉ thấy Hạo Thiên trừng lớn mắt nhìn Dao Trì, vẻ mặt khó tin.

Tiếp đó, lông mày Hạo Thiên cũng nhíu chặt lại.

Vừa rồi Hạo Thiên nghĩ đến những đệ tử Thánh nhân kiêu ngạo kia chịu sự chế ước của Phong Thần Bảng, chỉ lo vui mừng, mà quên mất bây giờ Phong Thần Bảng còn chưa trở về vị trí.

Đại kiếp lần này, Phong Thần Bảng vẫn luôn trong tay Tam Thanh, mãi đến khi đại kiếp kết thúc, Phong Thần Bảng mới trở về Thiên Đình.

Vạn nhất Tam Thanh vì một đám đệ tử nhập bảng, mà nhẫn tâm phong tỏa Phong Thần Bảng, thì những suy nghĩ tốt đẹp của mình liền sẽ thành công cốc.

Ban đầu Hạo Thiên cho rằng sau kiếp Thiên Đình chấp chưởng Phong Thần Bảng, là chuyện thuận lý thành chương, nước chảy thành sông, nhưng lúc này lời Dao Trì nói, lại khiến Hạo Thiên rơi vào lo âu.

Phải biết rằng Phong Thần Bảng đại biểu không chỉ là việc khống chế người nhập kiếp, mà càng là sự viên mãn của khí vận Thiên Đình.

Nếu Phong Thần Bảng không thể trở về vị trí, không chỉ ảnh hưởng đến khí vận Thiên Đình, đồng thời việc tu hành của mình cũng sẽ xuất hiện chướng ngại cực lớn.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Hạo Thiên cũng lóe lên một tia hàn quang, ngay sau đó hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Bọn họ dám!" "Nếu Tam Thanh dám phong tỏa Phong Thần Bảng, phá hỏng khí vận Thiên Đình của ta, ta thà bỏ Thiên Đế chi vị cũng phải khiến mấy người đó phải trả giá!" "Không được, ta sẽ quỳ trước Tử Tiêu Cung thỉnh Lão gia làm chủ!" Trên đài cao, Chu Du đang chuẩn bị mở lời khi nghe thấy lo lắng của Dao Trì, nhưng còn chưa kịp, liền nghe thấy một tràng lời nói phẫn nộ và kiên quyết của Hạo Thiên.

Thấy Hạo Thiên vẻ mặt phẫn nộ, Chu Du hơi ngẩn ra, tiếp đó khóe miệng cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Còn Dao Trì bên cạnh Hạo Thiên, nghe tiếng Hạo Thiên đột nhiên gầm lên, thân ảnh cũng chợt dừng lại, sau đó ánh mắt Dao Trì chuyển sang Hạo Thiên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta cùng ngươi!" Nghe lời hai người dưới điện, ý cười trên mặt Chu Du cũng càng sâu, hai

người có biểu hiện như vậy, cũng không uổng mình bồi dưỡng.

Đương nhiên Chu Du cũng biết đã đến lúc mình nên mở lời, nếu mình không nói, hai người này e rằng sẽ ở lại Tử Tiêu Cung cho đến khi đại kiếp kết thúc mất.

Tiếp đó Chu Du khẽ hắng giọng, thu hút sự chú ý của hai người.

Nghe tiếng hắng giọng của Chu Du, Hạo Thiên và Dao Trì lúc này mới hoàn hồn.

Nhìn Chu Du trên điện, mặt hai người lập tức đỏ bừng, sau đó vội vàng mở lời nói: "Sư huynh, chẳng phải chúng con lo lắng sao ạ!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Nghe lời hai người dưới điện, Chu Du cười gật đầu, sau đó mở lời nói: "Ta biết hai ngươi lo lắng!" "Nhưng có ta ở đây, còn có thể để người khác cướp mất cơ duyên của hai ngươi sao?" Hai người dưới điện nghe vậy, trên mặt cũng nhẹ nhõm hẳn.

Tiếp đó Hạo Thiên trực tiếp mở lời: "Con biết ngay Sư huynh sẽ không nhìn người khác ức hiếp hai chúng con mà!" Hạo Thiên nói xong, Dao Trì cũng lập tức mở lời: "Có Sư huynh ở đây, xem Tam Thanh mấy người đó còn dám tính kế hai chúng con nữa không!" Thấy hai người thay đổi, Chu Du cũng có chút dở khóc dở cười, ngay sau đó mở lời nói: "Vừa rồi ta còn nói Hạo Thiên không đủ ổn trọng, bây giờ xem ra ta đã nói sai rồi!" "Ta thấy hai ngươi đều chưa trưởng thành!" Nghe lời Chu Du nói, Hạo Thiên, Dao Trì dưới điện đều gãi đầu cười ngốc, hoàn toàn không giống dáng vẻ chủ Thiên Đình trước mặt người ngoài.

Chu Du thấy vậy, cười lắc đầu với hai người, sau đó tiếp tục nói: "Vừa rồi lời Sư tôn nói, hai ngươi cũng đều đã nghe thấy rồi!" "Đại kiếp lần này là kiếp nhân quả nhắm vào Thánh nhân, chỉ khi Thánh nhân kết thúc nhân quả, đại kiếp mới xem như kết thúc!" "Tuy nói Tam Thanh đã ứng kiếp, phái đệ tử nhập kiếp thành thần, đã hoàn trả

nhân quả, nhưng nếu Phong Thần Bảng không trở về vị trí, khí vận Thiên Đình không thể viên mãn, thì khoản nhân quả này liền không được triệt để kết thúc!" "Như vậy, mấy người bọn họ không dám phong tỏa Phong Thần Bảng, hai ngươi cũng không cần lo lắng!" Nghe xong Chu Du giải thích, Hạo Thiên, Dao Trì dưới điện vẻ mặt bừng tỉnh.

Lúc này hai người mới hiểu ra, việc Tam Thanh kết thúc nhân quả, chính là ứng nghiệm trên khí vận Thiên Đình.

Chỉ cần khí vận Thiên Đình một khắc chưa viên mãn, thì nhân quả của mấy người đó liền không được xem là kết thúc.

Mà nhân quả của mấy người đó chưa kết thúc, thì đại kiếp liền không được xem là thật sự kết thúc, rốt cuộc vẫn sẽ bằng phương thức khác mà ảnh hưởng đến mấy người đó.

Như vậy, Tam Thanh tự nhiên không dám động tâm tư gì đến Phong Thần Bảng, thậm chí hận không thể nhanh chóng vứt bỏ cái quả hồng gai khó cầm này đi.

Nghĩ thông suốt những điều này, Hạo Thiên và Dao Trì cũng hiểu ra, vừa rồi hóa ra là mình tự dọa mình, ngay sau đó trên mặt hai người lại lần nữa hiện lên một tia đỏ ửng.

Thấy hai người dưới điện có chút ngượng nghịu, ý cười trên mặt Chu Du cũng càng thêm nồng đậm, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia hồi ức.

Quả thật Chu Du cũng đã lâu không thấy hai người có biểu hiện như hôm nay, dường như lại quay về thời điểm từng học đạo ở Ngọc Kinh Sơn.

Theo vô số hình ảnh xuất hiện trong não hải Chu Du, một đạo khí tức mơ hồ nhưng quen thuộc cũng bất giác tản ra từ trên người Chu

Du.

Mà Hạo Thiên, Dao Trì dưới điện cảm nhận được cỗ khí tức này, cũng lập tức chìm vào hồi ức.

Mãi đến chốc lát sau, Chu Du mới từ từ hoàn hồn.

Lúc này Chu Du mới phát hiện, cảnh giới đã lâu không thay đổi của mình cư nhiên lại có một tia lỏng lẻo, mà sự biến hóa như vậy, cũng khiến Chu Du có chút kinh ngạc.

Chu Du không ngờ, chỉ một hồi hồi ức, không hề tham ngộ Đại Đạo, lại có thể dẫn động cảnh giới dao động.

Chương 595

Phải biết rằng Chu Du bây giờ đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, tiến thêm một bước nữa liền là cấp độ Thiên Đạo.

Mà sự chênh lệch như vậy còn lớn hơn cả phàm nhân thành tựu Thánh nhân, việc đề thăng tự nhiên vô cùng gian nan, dù chỉ là một tia dao động cũng đủ để Chu Du thu hoạch không ít.

Bởi vậy cảm nhận được cảnh giới dao động, ý cười trên mặt Chu Du càng thêm đậm đà, ánh mắt nhìn hai người dưới điện cũng càng thêm ôn nhu.

Khi Chu Du hoàn hồn, khí tức tràn ngập trên đại điện cũng theo đó biến mất, Hạo Thiên, Dao Trì dưới điện cũng từ từ tỉnh lại.

Hai người sau khi tỉnh lại, tuy trên mặt còn mang một tia rạng rỡ, nhưng trong ánh mắt lại có chút mơ màng, nhưng chốc lát sau hai người liền thu lại sự khó hiểu trong lòng.

Hai người biết mình có trạng thái như vậy, chắc chắn là có liên quan đến Sư huynh trên điện, mà hai người cũng càng rõ Sư huynh Chu Du tuyệt đối sẽ không hại mình, bởi vậy liền không truy cứu nữa.

Thấy ánh mắt hai người đã thanh minh, Chu Du cũng thu lại ý cười trên mặt, trở nên nghiêm túc.

Cảm nhận được sự thay đổi của Chu Du trên điện, Hạo Thiên, Dao Trì hiểu rằng Chu Du có chính sự muốn dặn dò hai người, ngay sau đó hai người cũng nín thở, vẻ mặt nghiêm túc ngẩng đầu nhìn lên điện, chuẩn bị lắng nghe Sư huynh giáo huấn.

Thấy biểu hiện của Hạo Thiên, Dao Trì dưới điện, khóe miệng Chu Du khẽ nhếch lên, trong mắt cũng lóe lên một tia hài lòng.

Ngay sau đó, Chu Du không hề dây dưa, trực tiếp nói thẳng với hai người: "Đại kiếp lần này là sự tiếp nối của đại kiếp trước, tuy nói chỉ nhắm vào mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này, nhưng suy cho cùng cũng là lượng kiếp Hồng Hoang." "Dù có châm ngôn của Sư tôn ở đó, kết cục đã định sẵn, nhưng khó bảo đảm mấy người kia sẽ không động ý đồ xấu gì." "Cứ như hai ngươi vừa rồi đã lo lắng vậy, với tư cách là người ứng kiếp, Tam Thanh tuy không dám động tay chân gì với Phong Thần Bảng, nhưng những phương diện khác thì chưa chắc, bởi vậy hai ngươi cũng cần đặc biệt chú ý!" Chu Du nói xong, trên mặt Hạo Thiên và Dao Trì dưới điện cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, bởi vì hai người không hề nghi ngờ lời Chu Du nói.

Những Thiên Đạo Thánh nhân kia sẽ không cam tâm, dù không thể ảnh hưởng đại thế, cũng chắc chắn sẽ có không ít tâm tư.

Nghĩ xong những điều này, hai người cũng mở lời nói với Chu Du trên điện: "Sư huynh cứ yên tâm, trận đại kiếp này liên quan đến khí vận Thiên Đình của chúng con, hai chúng con nhất định sẽ luôn theo dõi tiến triển của đại kiếp!" "Xin Sư huynh cứ yên tâm, con và Hạo Thiên nhất định sẽ đặc biệt chú ý!" Nghe lời hai người dưới điện, Chu Du vẻ mặt vui mừng gật đầu với hai người, sau đó tiếp tục mở lời nói: "Hai ngươi trong lòng có chuẩn bị là tốt rồi!" "Ngoài ra, đại kiếp lần này ta đã suy tính, kiếp số sẽ rơi vào Nhân tộc.

Để tránh những Thánh nhân kia chó cùng rứt giậu, quấy động Hồng Hoang để đục nước béo cò, một đám Chuẩn Thánh Long tộc đã bị ta phái đi trấn giữ các vùng đất trọng yếu của Hồng Hoang!" "Đợi đến khi đại kiếp bắt đầu, một đám tinh nhuệ Thiên Đình của các ngươi cũng sẽ kết thúc lịch luyện, đến lúc đó hai ngươi cũng sẽ phân tán những tinh nhuệ Thiên Đình này ra, trấn áp các nơi!" "Đặc biệt là vùng đất Tây Phương, hai ngươi cần đặc biệt chú ý!" "Khí vận Tây Phương vẫn luôn bị hai người đó coi là vật trong túi, hai người đó sẽ

không dễ dàng để Thiên Đình dễ dàng có được khí vận Tây Phương như vậy đâu!" Nghe xong lời Chu Du nói, Hạo Thiên, Dao Trì đột nhiên ngẩn ra.

Sau đó hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều lóe lên một tia sợ hãi.

Vừa rồi hai người chỉ lo lắng Tam Thanh, những người chấp chưởng Phong Thần Bảng, đối với Tây Phương Nhị Thánh lại không quá coi trọng.

Thậm chí nếu không phải Sư huynh Chu Du nhắc nhở, hai người suýt chút nữa quên mất ứng kiếp Thánh nhân còn có hai người Tây Phương kia.

Bởi vì hai người cho rằng trước đó Đạo Tổ đã nói rõ trước mặt Tây Phương Nhị Thánh, đại kiếp lần này hai người đó nên ứng đối thế nào, thì Tây Phương Nhị Thánh sẽ không động tâm tư khác.

Vì Tây Phương Nhị Thánh biết kết cục của mình đã định sẵn, nhất định không dám trái lời đại thế Hồng Hoang, ngăn cản khí vận Tây Phương quy về Thiên Đình, nếu không nhân quả khó tiêu, tổn thất sẽ càng lớn.

Theo tính cách của Tây Phương Nhị Thánh, tuyệt đối sẽ không vì cái nhỏ mà mất cái lớn, mạo hiểm lớn như vậy để áp chế khí vận Tây Phương.

Bởi vậy Hạo Thiên và Dao Trì mới không lo lắng gì về Tây Phương Nhị Thánh.

Mà điều Hạo Thiên và Dao Trì không ngờ tới là, vùng đất Tây Phương chính là cơ sở chứng đạo của hai người.

Hai người sở dĩ có thể chứng đạo thành tựu Thánh nhân ở vùng đất Tây Phương, có được vô lượng công đức gia trì, chính là nhờ vào

bản nguyên vỡ nát của Tây Phương mà lập xuống hoành nguyện.

Để chứng đạo, hai người đã nợ Thiên Đạo Hồng Hoang vô lượng công đức, việc hoàn trả những công đức này đều ứng nghiệm ở vùng đất Tây Phương.

Hai người đã khổ cực vô số năm, mới khiến Thiên Địa Tây Phương cuối cùng cũng có biến hóa, từ đó tích lũy không ít khí vận.

Những khí vận này tuy không thuộc về Tây Phương Nhị Thánh, nhưng hai người vẫn muốn mượn những khí vận này để hoàn trả công đức Thiên Đạo.

Nay công đức mà hai người đã nợ còn chưa hoàn trả, liền phải dâng khí vận Tây Phương, dù nói những khí vận này cũng là để hoàn trả nhân quả mà hai người đã nợ, nhưng trong lòng Tây Phương Nhị Thánh làm sao có thể chấp nhận.

Hai người Tây Phương kia tuy không dám trái lời sắp xếp của Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Thiên Đình hái mất quả mà hai người mình đã khổ cực vun trồng, hai người chắc chắn sẽ bày ra trò quỷ gì đó.

Nếu Hạo Thiên, Dao Trì không có chút chuẩn bị nào, e rằng sẽ rơi vào tính kế của Tây Phương Nhị Thánh.

Đến lúc đó dù có được khí vận, trong lòng Hạo Thiên và Dao Trì e rằng cũng sẽ có vài phần chua xót.

Bởi vậy khi Chu Du nhắc đến Tây Phương Nhị Thánh, Hạo Thiên và Dao Trì mới có biểu hiện như vậy.

Ngay sau đó, Hạo Thiên, Dao Trì hoàn hồn, liền vội vàng nói với Chu Du trên điện: "Đa tạ Sư huynh chỉ điểm, suýt chút nữa quên mất còn có hai người kia.

Hai người Tây Phương này tinh thông tính kế, nếu không đề phòng

hai người đó, hai chúng con e rằng sẽ chịu thiệt lớn!" "Dao Trì nói đúng, hai người Tây Phương này không có ý đồ tốt đẹp gì, nếu bị bọn họ quấn lấy, thì không xong rồi!" Thấy trong lòng hai người đã có sự đề phòng đối với Tây Phương Nhị Thánh, trong mắt Chu Du cũng lộ ra một tia tán thưởng, sau đó tiếp tục mở lời nói: "Đại kiếp đang đến, hai người Tây Phương kia cũng không dám có động tác lớn gì, hai ngươi trong lòng có tính toán là được rồi!" Nghe lời Chu Du nói, trên mặt Hạo Thiên, Dao Trì lần này lại lần nữa hiện lên nụ cười.

Sau đó liền nghe Hạo Thiên mở lời nói: "Sư huynh cứ yên tâm, đến lúc đó con sẽ phân tán tinh nhuệ Thiên Đình vào vùng đất Tây Phương!" "Dù người Thiên Đình của con không tạo thành uy hiếp gì cho Tây Phương, nhưng nếu hai người đó động ý đồ xấu gì, gây ra biến động ở Tây Phương, tuyệt đối không thể giấu được!" Hạo Thiên nói xong, Dao Trì cũng tiếp lời nói: "Lát nữa hai chúng con trở về Thiên Đình liền tế xuất Hạo Thiên Kính, chuyên môn giám sát vùng đất Tây Phương!" "Nhiều chuẩn bị như vậy, con xem hai người Tây Phương đó ứng đối thế nào!" Nghe sách lược ứng đối của hai người, khóe miệng Chu Du cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Ngay sau đó, hai người dưới điện liền nghe tiếng Chu Du truyền đến: "Hai ngươi có nhiều chuẩn bị như vậy, ta cũng không cần lo lắng nữa rồi!" "Nhưng cuối cùng còn một câu muốn dặn dò hai ngươi!" "Đại kiếp lần này đối với Thiên Đình là cơ duyên vô thượng, tuy đã có vạn vàn chuẩn bị, nhưng tuyệt đối đừng đánh mất lòng cảnh giác!" Chu Du nói xong, Hạo Thiên, Dao Trì cũng thu lại ý cười trên mặt, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với Chu Du: "Hạo Thiên minh bạch!" "Dao Trì minh bạch!" Nghe lời hai người nói, Chu Du cũng không tiếp tục giáo huấn, mà trực tiếp mở lời nói với hai người: "Nếu đã như vậy, hai ngươi cứ về trước chuẩn bị đi." "Nếu có chuyện gì, đến lúc đó có thể đến Bồng Lai cầu trợ!" Hạo Thiên, Dao Trì dưới điện nghe vậy,

đầu tiên là đồng loạt cúi người hành lễ với Chu Du trên điện, sau khi đứng dậy mới đáp: "Tất không phụ Sư huynh kỳ vọng!" "Tất không phụ Sư huynh kỳ vọng!" Nghe xong lời hai người nói, Chu Du không mở lời, chỉ gật đầu với hai người.

Hạo Thiên, Dao Trì thấy vậy, thân ảnh chợt lóe lên liền biến mất trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Đúng lúc thân ảnh hai người biến mất, cửa lớn Tử Tiêu Cung lập tức đóng lại.

Ngay sau đó, khí tức Đại Đạo bao quanh Tử Tiêu Cung cũng bắt đầu dao động.

Đồng thời với sự dao động của khí tức Đại Đạo, những phù văn khắc trên Tử Tiêu Cung cũng bắt đầu lấp lánh.

Khi vô số phù văn khắc trên Tử Tiêu Cung bắt đầu lấp lánh, Tử Tiêu Cung cũng bắt đầu hư hóa.

Chỉ trong chốc lát, cả tòa Tử Tiêu Cung liền biến mất tại chỗ, dường như chưa từng xuất hiện, không tìm thấy chút dấu vết nào.

Mà ngay khoảnh khắc Tử Tiêu Cung biến mất trong Hỗn Độn, một giọng nói cũng vang lên trong Tử Tiêu Cung: "Sắp xếp không tệ!" Nghe thanh âm quen thuộc từ Tử Tiêu Cung vang lên, Chu Du vội vàng đứng dậy, rồi xoay người, hướng về ngọc tọa Hồng Quân trên cao đài mà cung thân hành lễ, "Sư tôn quá khen rồi!" "Kỳ Phong Thần Đại Kiếp này, vốn là cơ duyên của Hạo Thiên và Dao Trì, cho dù không có những an bài này, hai người bọn họ cũng sẽ không chịu thiệt thòi gì!" "Có lời châm ngôn của Sư tôn ở đây, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia sẽ không gây ra động tĩnh lớn được đâu."Không sai, thanh âm vừa xuất hiện trong Tử Tiêu Cung chính là của Hồng Quân.

Trước đó, Hồng Quân đã nói xong về việc đại kiếp với chư Thánh,

thân ảnh tuy biến mất nhưng lại không trực tiếp trở về Thiên Đạo, mà vẫn ở trong Tử Tiêu Cung, cốt là để giao lưu với Chu Du vào lúc này.

Về việc Hồng Quân vì sao lại muốn câu thông với Chu Du vào lúc này, thì không thể không nhắc đến cảnh ngộ trước kia của Hồng Quân.

Trước đó, Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, Hồng Hoang thế giới không ngừng khuếch trương, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng dần dần viên mãn.

Cùng với Thiên Đạo không ngừng viên mãn, từng đạo Thiên Đạo chi lực vô hình như tấm lưới khổng lồ cũng càng thêm mật thiết giao kết với Hồng Quân.

Hồng Quân tựa như một con rối bị những sợi tơ khổng lồ dần dần quấn quanh, thậm chí dưới sự xâm thực của Thiên Đạo chi lực, ý thức tự ngã cũng gần như hoàn toàn mất đi.

Chính vào lúc này, Chu Du đã thành công đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong.

Dưới sự trợ giúp của Chu Du, Hồng Quân mới ổn định được ý thức tự ngã, giành lại được chút tự do.

Nhưng chỉ riêng trợ lực của Chu Du thì vẫn chưa đủ để Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo trong thời gian dài.

Đây cũng là nguyên do vì sao trước đây Hồng Quân không có nhiều giao lưu với Chu Du.

Hiện tại thì khác, cùng với Lượng Kiếp Hồng Hoang sắp đến, Hồng Hoang Thiên Đạo chủ động nới lỏng hạn chế đối với Hồng Quân, để Hồng Quân ra mặt nói rõ chuyện đại kiếp với chư Thánh.

Điều này giúp Hồng Quân có cơ hội thở dốc, nên Hồng Quân đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, nhất định phải cùng đệ tử

của mình giao lưu thật tốt một phen.

Đương nhiên, việc Hồng Quân giao lưu với Chu Du không đơn thuần chỉ là chỉ điểm.

Chương 596

Hiện tại Chu Du đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong, tu luyện lại là Tam Thi Chứng Đạo chi pháp do Hồng Quân truyền thụ.

Dù cảnh giới chưa bằng Hồng Quân, nhưng đối với Hồng Quân cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Phải biết rằng Hồng Quân đang ở thời khắc mấu chốt, bất kỳ một tia linh quang nào cũng vô cùng quan trọng đối với Hồng Quân, đều liên quan đến việc Hồng Quân có thể thành công thoát ly Thiên Đạo hay không.

Bởi vậy Hồng Quân mới sớm kết thúc đối thoại với chư Thánh.Ngay khi thanh âm Chu Du vừa dứt, thân ảnh Hồng Quân cũng lại một lần nữa xuất hiện trên ngọc tọa cao đài.

Ngay sau đó, thanh âm Hồng Quân cũng vang lên trên đại điện: "Tất cả đều là định số!" "Kẻ đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại mang nhiều Nhân Quả vào thân, đối với Thiên Đạo cũng bất lợi!" "Có kiếp nạn này, ngoài việc trừ bỏ Nhân Quả trên thân những Thiên Đạo Thánh Nhân kia, càng là hành động Thiên Đạo tự hoàn thiện chính mình!" "Đợi đến khi mấy người này đã kết thúc Nhân Quả, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng có thể tiến thêm một bước!"Nghe những lời Hồng Quân nói, Chu Du trên mặt cũng lộ ra một tia hiểu rõ.

Chu Du tuy có ký ức tiền thế, biết rõ duyên do của Phong Thần Chi Kiếp, nhưng cũng không thể rõ ràng như Hồng Quân.

Giờ đây nghe Hồng Quân nói xong, Chu Du mới triệt để minh bạch.

Hóa ra đại kiếp không chỉ là Nhân Quả mà mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia đã nợ, mà càng là lựa chọn mà Hồng Hoang Thiên

Đạo đưa ra để thành công tấn thăng.Sau khi hiểu rõ duyên do trong đó, một tia nghi hoặc cũng đồng thời xuất hiện trong tâm tư Chu Du.

Ngay sau đó, liền nghe Chu Du mở miệng nói: "Sau khi đại kiếp này kết thúc, chẳng phải cảnh khốn cùng của Sư tôn sẽ càng nghiêm trọng hơn sao?"Nghe Chu Du nói, Hồng Quân lắc đầu, tiếp tục mở miệng nói với Chu Du: "Đồ nhi nói đúng mà cũng không đúng!" "Khi Lượng Kiếp kết thúc, Hồng Hoang Thiên Đạo sẽ trở nên càng viên mãn hơn, hạn chế đối với vi sư chắc chắn sẽ lớn hơn, điều này là đúng!" "Nhưng điều này đối với vi sư cũng là một cơ hội.

Thiên Đạo càng viên mãn, vi sư cũng sẽ có được thu hoạch!" "Nếu vi sư có thể mượn cơ hội này để lại đột phá, thì sẽ có không gian lớn để phát triển, thậm chí có thể minh xác được con đường siêu thoát!"Lời nói của Hồng Quân cũng làm mắt Chu Du sáng lên.

Phải biết rằng một trong những mục tiêu tu hành của Chu Du chính là giúp Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.

Bởi vậy, không đợi Hồng Quân nói hết, Chu Du liền vội vàng mở miệng nói: "Sư tôn, con cần làm an bài gì sao?"Thấy Chu Du ở bên cạnh đầy vẻ sốt sắng, trong lòng Hồng Quân dâng lên một tia ấm áp, trên mặt cũng không khỏi hiện ra một nụ cười, "Đồ nhi, con làm như vậy đã đủ tốt rồi!" "Trước đây nếu không có con, vi sư e rằng đã mất đi ý thức tự ngã rồi." "Tốc độ tiến bộ của con là điều ta hoàn toàn không ngờ tới, bởi vậy vi sư rất may mắn khi có thể thu nhận con!"Nghe Hồng Quân khen ngợi, Chu Du trên mặt cũng lần đầu tiên lộ ra một vệt hồng, sau đó đầy trịnh trọng nói với Hồng Quân: "Tất cả là nhờ Sư tôn bồi dưỡng!" "Nếu không có sự bồi dưỡng của Sư tôn, con làm sao có được thành tựu như ngày nay!"Những lời Chu Du nói đều là lời từ đáy lòng.

Nếu không có sự bồi dưỡng của Sư tôn Hồng Quân, dù Chu Du có

ký ức tiền thế, biết rõ đại thế Hồng Hoang, cũng không thể thuận lợi chứng Đạo Hỗn Nguyên như vậy.

Chưa nói đến điều gì khác, cứ nói đến khi Chu Du hóa hình mà ra.

Chu Du vừa hóa hình, trên thân lại mang không ít Nghiệp Lực.

Để giải quyết Nghiệp Lực trên thân, Chu Du đã giảng Đạo hóa hình trong đại sơn, đoạt mất Công Đức giảng Đạo lần đầu của Hồng Quân.

Thế mà Hồng Quân sau khi biết chuyện không những không quở trách Chu Du, còn thu nhận Chu Du, tận tâm giáo đạo, điều này mới đặt nền móng vững chắc vô cùng cho Chu Du.

Sau này khi Hồng Quân chứng Đạo giảng Đạo, Chu Du là đệ tử thân truyền duy nhất, lại được hưởng vô lượng Khí Vận, Chu Du mới có cảnh giới như ngày nay.

Bởi vậy, nếu không có sự bồi dưỡng của Hồng Quân, dù Chu Du có ký ức tiền thế, lại có Hỗn Độn Châu chí bảo bên mình, cũng không thể đạt đến cảnh giới hiện tại.

Trong Hồng Hoang lấy sức mạnh làm trọng, trước khi thành Đại Năng, Công Đức Khí Vận là điều không thể thiếu.

Không có Hồng Quân che chở, Chu Du dù biết rõ đại thế Hồng Hoang đến mấy, cũng chỉ có thể tự mình ra trận, cùng các Tiên Thiên Thần Thai Ma đấu trí tranh đoạt, dù có được lợi ích, còn có khả năng bị mọi người nhắm vào.

Mà Hỗn Độn Châu tuy là Hỗn Độn chí bảo, nhưng đã sớm bị tổn thương hạ cấp, chỉ có thể giữ cho Chu Du không chết, chứ không thể để Chu Du tùy ý làm càn.

Chính nhờ có Hồng Quân che chở, Chu Du mới có thể tọa thu ngư ông chi lợi, mỗi lần đều có được lợi ích lớn nhất mà không cần lo

lắng gì khác.

Như vậy, Chu Du đối với Sư tôn Hồng Quân đương nhiên là vô cùng tôn kính.

Đây cũng là lý do vì sao Chu Du lại sốt sắng muốn giúp Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo.Trên cao đài, Hồng Quân nghe Chu Du nói xong, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ hân hoan và hài lòng.

"Trước mặt vi sư thì đừng khiêm tốn làm gì!" "Đại kiếp lần này, đồ nhi con tọa trấn Hồng Hoang, chỉ cần đảm bảo đại kiếp không sai lệch là được!" "Những chuyện khác, không cần phải lo lắng!"Nghe Hồng Quân nói, trong ánh mắt Chu Du chợt lóe lên một tia kiên định.

Vốn dĩ Chu Du còn định để Hạo Thiên và Dao Trì tự mình ứng đối, nhưng hiện tại lại thay đổi ý nghĩ.

Đại kiếp lần này, Chu Du tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ điều bất ngờ nào, dù là một chút ảnh hưởng cũng không được.

Nếu Tam Thanh và mấy người Tây Phương thành thật thì còn tốt, nếu dám động đến ý đồ xấu xa nào, thì Chu Du sẽ cho mấy người đó biết Thí Thần Thương sắc bén đến mức nào.Nghĩ xong những điều này, Chu Du cũng đầy nghiêm túc nói với Hồng Quân: "Xin Sư tôn cứ yên tâm!"Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Chu Du, Hồng Quân gật đầu hài lòng, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Đợi đến khi thanh âm Chu Du dứt, Hồng Quân cũng tiếp lời nói với Chu Du: "Có đồ nhi con ở đây, tất nhiên vạn phần không sai sót!"Nghe Hồng Quân nói, trong lòng Chu Du dâng lên một dòng nước ấm, trong ánh mắt cũng thêm vài phần tự tin.

Ngay khi Chu Du định tiếp tục mở miệng, trong lòng lại đột nhiên lay động.

Ngay sau đó, Chu Du chợt nhớ đến lúc vừa rồi mình giao lưu với Hạo Thiên và Dao Trì, cảnh giới đã xuất hiện dao động.

Nghĩ đến đây, mắt Chu Du sáng lên, cũng không kịp tự khiêm, liền vội vàng mở miệng với Hồng Quân: "Sư tôn, vừa rồi khi con câu thông với Hạo Thiên và Dao Trì, đã nảy sinh một tia cảm ngộ, không biết đối với ngài có giúp ích gì không?"Hồng Quân nghe vậy, trên mặt tức khắc lộ ra vẻ hiếu kỳ, trong lòng cũng đồng thời dấy lên một tia kỳ vọng.

Về cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong của Chu Du, Hồng Quân đã sớm biết rõ.

Dù sao lúc đó Hồng Quân suýt nữa bị Hồng Hoang Thiên Đạo triệt để hấp thu, chính Chu Du đột phá mới giúp Hồng Quân giải được cái nạn cháy mày, khiến tình cảnh của Hồng Quân cải thiện rất nhiều.

Nếu không có Chu Du ra tay, Hồng Quân hiện giờ e rằng đã sớm mất đi ý thức tự ngã rồi, làm gì còn tự do như thế này.

Bởi vậy Hồng Quân đối với cảnh giới của Chu Du cũng biết rõ mồn một.

Nhưng cũng chính vì biết rõ cảnh giới của Chu Du, khi nghe Chu Du nói, Hồng Quân mới có sự biến hóa như vậy.

Hồng Quân là người đã trải qua, nên rất rõ sau khi đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong, muốn có thêm cảm ngộ thì khó đến mức nào.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đỉnh Phong, sự lý giải về Đại Đạo đã đạt đến một trình độ cực cao, giống như một chiếc cốc đã đầy nước, rất khó để chứa thêm thứ gì mới.

Muốn đột phá bình cảnh, đạt được cảm ngộ mới, quả thực khó như lên trời, thậm chí chỉ một tia cảm ngộ thôi cũng có thể đẩy thực

lực và cảnh giới của bản thân lên một tầm cao mới, giống như một chiếc chìa khóa thần kỳ, có thể mở ra một cánh cửa dẫn đến tầng thứ cao hơn.

Và mỗi một cảm ngộ mới đều có thể gây ra phản ứng dây chuyền, khiến tu sĩ có bước nhảy vọt về chất trong nhận thức về toàn bộ Hỗn Nguyên Chi Đạo.

Đối với tu sĩ đã đứng ở Hỗn Nguyên Đỉnh Phong mà nói, một tia cảm ngộ giống như ngọn hải đăng đột nhiên sáng lên trong bóng tối, chỉ ra phương hướng tiến về phía trước.

Mà cảm ngộ của Chu Du, biết đâu chính là tia linh quang đột phá của chính mình.

Bởi vậy, đợi đến khi Chu Du nói dứt lời, Hồng Quân cũng không hề giữ kẽ, trực tiếp nói với Chu Du: "Đồ nhi có cảm ngộ gì?"Nghe Hồng Quân ngữ khí khác biệt so với trước, Chu Du cũng không hề che giấu, suy nghĩ trong chốc lát liền mở miệng nói: "Vừa rồi con giao lưu với Hạo Thiên và Dao Trì, có chút xúc động, nhớ lại cuộc sống trên Ngọc Kinh Sơn khi xưa, liền chìm vào hồi ức!" "Trong khoảng thời gian đó, con không hề có chút tham ngộ nào về Đại Đạo!" "Nhưng đợi đến khi con hoàn hồn lại, phát hiện cảnh giới lại có chút dao động!" "Từ đó, con suy đoán liệu Hỗn Nguyên Vô Cực Chi Đạo có phải nằm ở bản thân mình không?"Nghe Chu Du nói xong, Hồng Quân hơi sững sờ, sau đó liền nhắm chặt hai mắt, chìm vào trầm tư.

Chu Du thấy vậy, cũng không tiếp tục mở miệng, chỉ lẳng lặng đứng một bên chờ đợi Hồng Quân tỉnh lại.

Mãi cho đến một khắc sau, Hồng Quân mới từ từ mở hai mắt.

Lúc này ánh mắt Hồng Quân không còn trong sáng như trước, mà có chút hoảng hốt mông lung, dường như bị một lớp sương mù mỏng che phủ, thậm chí ánh mắt vốn sâu thẳm như vực thẳm, giờ đây cũng

trở nên khó nắm bắt.

Thấy ánh mắt Hồng Quân, trên mặt Chu Du cũng lộ ra một tia căng thẳng.

Nhưng lúc này Chu Du cũng không biết Hồng Quân có phải đã chìm vào cảnh giới cảm ngộ hay không, bởi vậy không vội mở miệng.

Lại qua một lúc lâu, đợi đến khi ánh mắt Hồng Quân khôi phục như thường, Chu Du mới mở miệng nói: "Sư tôn, có gì không đúng sao?"Nghe Chu Du nói, Hồng Quân trước tiên khựng lại, rồi lắc đầu với Chu Du, mở miệng nói: "Không phải như vậy!" "Lời đồ nhi con nói ẩn chứa chí lý thiên địa, đối với vi sư cũng có phần khai phát!" "Nhưng liệu có liên quan đến Hỗn Nguyên Vô Cực hay không, vi sư tạm thời cũng không thể tham thấu!"Nghe Hồng Quân nói, trong lòng Chu Du cũng không khỏi thở phào một hơi.

Tuy Hồng Quân cũng không thể xác định Vô Cực Chi Đạo có liên quan đến bản thân hay không, khiến Chu Du cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng Chu Du lại không hề có vẻ thất vọng, bởi vì bản thân Chu Du đối với cảm ngộ này của mình cũng không ôm hy vọng lớn lao.

Trong mắt Chu Du, việc thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Chi Đạo vốn là một con đường đầy chông gai và gian nan, làm sao có thể chỉ vì một lần cảm ngộ ngẫu nhiên mà tìm thấy phương hướng, chẳng qua chỉ là một lần thử nghiệm trên con đường chinh phục dài mà thôi.

Chương 597

Chu Du cũng không cho rằng một lần cảm ngộ tùy tiện của mình có thể trực tiếp tìm thấy phương hướng thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực.

Bởi vậy, đợi đến khi Hồng Quân nói xong, Chu Du cũng liền vội vàng mở miệng: "Có thể đối với Sư tôn có khai phát thì tốt rồi!" "Việc liên quan đến Vô Cực Chi Đạo cũng chỉ là đồ nhi suy đoán thôi, Sư tôn không cần bận tâm!"Hồng Quân nghe vậy, trên mặt cũng thả lỏng, mở miệng nói với Chu Du: "Đồ nhi không cần tự khiêm tốn!" "Vô Cực Chi Đạo dù không nằm trong đó, nhưng cũng có thể trợ lực vi sư tái tiến nhất bộ!" "Bất kể thế nào, vi sư vẫn phải cảm ơn con!"Nghe Hồng Quân nói, Chu Du cười lắc đầu, "Sư tôn nói quá rồi!" "Nếu không có sự giáo đạo của ngài, làm sao có đồ nhi ngày nay!" "Có thể giúp đỡ được Sư tôn, cũng xem như là vinh hạnh của đồ nhi!"Nghe Chu Du nói, trên mặt Hồng Quân càng thêm vui mừng, ánh mắt nhìn Chu Du cũng càng thêm từ ái.

Ban đầu khi Hồng Quân thu nhận Chu Du, không hề nghĩ sẽ có được thu hoạch như ngày hôm nay, bởi vậy sự kinh hỷ mà Chu Du mang lại cũng khiến Hồng Quân đặc biệt cảm kích.

Đợi đến khi thanh âm Chu Du dứt, Hồng Quân cũng tiếp lời nói: "Thôi được rồi, hai thầy trò chúng ta đừng khách khí ở đây nữa!" "Cơ hội khó được, vi sư cũng muốn xem đồ nhi con đối với Đại Đạo đã tham ngộ đến mức độ nào!"Nghe Hồng Quân nói, trong mắt Chu Du cũng chợt lóe lên một tia hưng phấn.

Tuy rằng Chu Du hiện nay đã đột phá đến Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên, hơn nữa vừa rồi còn có cảm ngộ mới, nhưng Chu Du rõ ràng

mình còn một khoảng cách không nhỏ so với Hồng Quân.

Đặc biệt là Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, khi tham ngộ Đại Đạo chi thì còn có Hồng Hoang Thiên Đạo tác vi tham khảo, đối với Đại Đạo cảm ngộ cũng càng thêm sâu sắc.

Bởi vậy, có Hồng Quân chỉ đạo, Chu Du thu hoạch nhất định sẽ không nhỏ.

Bình thường Hồng Quân bị Thiên Đạo chế ước, không thể thoát ly quá lâu, đương nhiên không thể cùng Chu Du luận Đạo tốt được, thậm chí mỗi lần giao lưu với Chu Du đều có chút vội vàng.

Hiện tại khó khăn lắm mới có được cơ hội như vậy, Chu Du đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Bởi vậy, nghe Hồng Quân nói xong, Chu Du cũng sốt ruột mở miệng nói: "Kính xin Sư tôn chỉ điểm!"Hồng Quân nghe vậy, không mở miệng, chỉ gật đầu với Chu Du, ra ý Chu Du bắt đầu.

Chu Du thấy vậy, cũng không hề trì hoãn, trực tiếp mở miệng nói về cảm ngộ của mình đối với cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng như một số suy nghĩ của mình về việc tham ngộ Hỗn Nguyên Vô Cực Chi Đạo.

Chu Du nói với tốc độ không nhanh không chậm, mỗi một chữ nói ra đều tựa như ngọc đẹp được điêu khắc tinh xảo, chất chứa sự lý giải của mình về Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Nghe Chu Du giảng giải, ánh mắt Hồng Quân cũng vô cùng chuyên chú, khi nghe Chu Du có cảm ngộ tương tự với mình, Hồng Quân cũng không khỏi gật đầu, còn khi nghe Chu Du có cái nhìn khác mình về Hỗn Nguyên Vô Cực Chi Đạo, Hồng Quân cũng chìm vào cảnh giới trầm tư.

Chính như lời đã nói trước đó, cảnh giới Chu Du tuy không bằng Hồng Quân, nhưng cảm ngộ và suy nghĩ của Chu Du đối với Hồng

Quân cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Hơn nữa, Hồng Quân đã muốn chỉ đạo đồ đệ, tất nhiên phải có sự hiểu biết về con đường tu hành của Chu Du.

Cứ như vậy, hai thầy trò một người nói, một người nghe, cũng bắt đầu luận Đạo trong Tử Tiêu Cung!Ngay khi Hồng Quân và Chu Du hai thầy trò luận Đạo trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh mấy người cũng đã trở về Hồng Hoang.

Trở về Hồng Hoang, Tam Thanh mấy người không chia nhau đường ai nấy đi, mà hiếm thấy cùng nhau đến nơi Côn Luân.

Ba người khác thường như vậy, đương nhiên không phải là đến Côn Luân ôn chuyện cũ, mà tụ lại cùng nhau tự nhiên là để thảo luận một phen về chuyện đại kiếp.

Đại kiếp lần này nhằm vào chính mấy người bọn họ, hơn nữa đại kiếp này liên quan đến căn bản của mấy người, Tam Thanh không dám lơ là.

Bởi vậy, ngay khi trở về Hồng Hoang, việc đầu tiên chính là phải bàn bạc một chút.

Mà nơi thích hợp nhất để mấy người bọn họ thảo luận không gì hơn Côn Luân chi địa, dù sao Côn Luân chi địa chính là nơi hóa hình của Tam Thanh mấy người, đối với mấy người bọn họ mà nói có ý nghĩa đặc biệt.Lúc này trong Ngọc Hư Cung, Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người ngồi đối diện ở điện thủ, Phong Thần Bảng thì lơ lửng trên đại điện.

Trong điện mấy người không mở miệng, ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào Phong Thần Bảng trong điện.

Sau một khắc, Tam Thanh mấy người mới không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Ngay từ khi ở Tử Tiêu Cung, mấy người đã biết tác dụng của Phong Thần Bảng, nhưng lúc đó mấy người chỉ biết, người nhập bảng sẽ bị Phong Thần Bảng ước thúc mà mất đi tự do, chứ không biết người nhập bảng cụ thể là cảnh ngộ thế nào.

Cho đến hiện tại, sau khi Tam Thanh mấy người hiểu rõ đầy đủ về Phong Thần Bảng, mới biết được khái niệm "bị Phong Thần Bảng ước thúc" mà Đạo Tổ Hồng Quân nói là gì.

Một khi đệ tử môn hạ nhập bảng, Chân Linh liền sẽ bị Phong Thần Bảng khống chế.

Dù cho nhục thân bị hủy, Nguyên Thần vẫn lạc, cũng không thể thoát ly, hơn nữa còn bị Phong Thần Bảng phục sinh.

Kiểu phục sinh này không phải là chuyện tốt, tuy nói người nhập bảng ký ức vẫn còn, nhưng lại vĩnh viễn bị chế ngự.

Điều đáng sợ nhất là ngay cả bọn họ những Thánh Nhân này, cũng không có một chút biện pháp nào, thậm chí là phá hoại Phong Thần Bảng cũng không thể.

Bởi vì sau đại kiếp, Phong Thần Bảng liền sẽ trở về Thiên Đình, kết hợp với Thiên Đình Khí Vận.

Bọn họ thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể uy hiếp đến Thiên Đình Khí Vận, càng không thể hủy hoại Phong Thần Bảng.Minh bạch được huyền bí chân chính của Phong Thần Bảng, trong lòng mấy người không khỏi dấy lên một tia bất lực.

Nhưng dù sao đi nữa, Phong Thần Bảng đã được Đạo Tổ ban xuống, mấy người nếu muốn kết thúc Nhân Quả, tất nhiên phải điền tên lên bảng.

Bởi vậy, sau khi thở dài, mấy người cũng đành thu lại ánh mắt, rồi quay đầu nhìn về phía hai người bên cạnh.

Ba người nhìn nhau, trong ánh mắt đều là vẻ bất đắc dĩ.Tiếp đó, liền nghe Lão Tử mở miệng trước, nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh: "Hối hận đã vô dụng, đại kiếp lần này nhắm vào chính mấy người chúng ta!" "Kế sách hiện giờ chỉ có thể là trước tiên kết thúc Nhân Quả!"Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người trên mặt cũng lộ ra một tia sầu khổ.

Bọn họ cũng không ngờ, mình tinh tâm tính toán một trận, cuối cùng lại là tự bê đá đập chân mình.

Muốn nhân lúc Vu Yêu Đại Kiếp mà đục nước béo cò, kết quả không những không có chút thu hoạch nào, ngược lại còn thiếu nợ Nhân Quả cực lớn, đến nỗi hiện tại phải hy sinh đệ tử môn hạ mới có thể kết thúc.

Hai người càng nghĩ trong lòng càng phiền muộn, vẻ mặt khổ sở cũng càng đậm.

Phía Lão Tử thấy thần tình hai người biến hóa, tự nhiên biết hai người đang nghĩ gì trong lòng, nhưng lúc này Lão Tử cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể im lặng nhìn hai người.

Cứ như vậy, Ngọc Hư Cung lại chìm vào sự tĩnh lặng.

Cho đến một khắc sau, Nguyên Thủy mở miệng mới coi như phá vỡ sự tĩnh mịch trong điện.

Liền nghe Nguyên Thủy nói: "Hồng Quân Sư tôn đã nói rõ, chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy!"Nghe Nguyên Thủy nói, Lão Tử và Thông Thiên hai người ánh mắt cũng chợt ngưng lại.

Hai người không ngờ, người đầu tiên chấp nhận vận mệnh lại là Nguyên Thủy.

Thấy Nguyên Thủy vốn kiêu ngạo lại lựa chọn cúi đầu, trong lòng hai người cũng đưa ra lựa chọn.

Ngay sau đó, liền nghe Lão Tử tiếp lời nói: "Nếu đã như vậy, thì mấy người chúng ta hãy thương lượng một chút về đệ tử nhập bảng!"Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người gật đầu, rồi mở miệng nói: "Đau lâu không bằng đau ngắn, trực tiếp quyết định cũng tốt!" "Huynh trưởng cứ nói thẳng đi!"Nghe Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người nói, Lão Tử trước tiên trầm tư một lát, sau đó mở miệng nói: "Trên Phong Thần Bảng có 365 vị Chính Thần, Nữ Oa cần điền vào mấy người!" "Nhưng danh sách Nữ Oa điền vào không nhiều, số còn lại đều phải do ba chúng ta điền vào!" "Lần này ba chúng ta thương lượng, hai người các ngươi trong lòng có nhân tuyển nhập bảng nào không?"Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh nghe vậy, cũng đều chìm vào trầm tư.

Qua một lúc lâu, liền nghe Nguyên Thủy mở miệng nói: "Đệ tử môn hạ Xiển Giáo của ta không nhiều, hơn nữa đều là những kẻ căn cước phi phàm, e rằng cũng không thể có mấy người lên bảng!" "Thông Thiên, môn hạ Tiệt Giáo của ngươi, những kẻ thấp sinh noãn hóa, lông vũ mang sừng thì đông đảo, có thể chọn nhiều người nhập bảng hơn!"Nghe Nguyên Thủy nói, Lão Tử và Thông Thiên cũng trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Nguyên Thủy.

Hóa ra Nguyên Thủy người đầu tiên cúi đầu, là ôm ý nghĩ này, lại muốn để đệ tử Tiệt Giáo lấp đầy Phong Thần Bảng.

Phải biết rằng đại kiếp lần này tuy là kiếp Nhân Quả mà ba người phải trả, nhưng đối với số lượng người nhập bảng của mỗi nhà lại không có quy định.

Đệ tử có Công Đức Khí Vận cao một chút nhập kiếp, Nhân Quả phải trả sẽ nhiều hơn một chút; đệ tử có Công Đức Khí Vận ít một chút nhập kiếp, Khí Vận phải trả sẽ ít hơn một chút.

Mấy người chỉ cần phái đủ số đệ tử nhập kiếp để trả Nhân Quả là

được, nhưng tổng số người phải điền đủ 365 vị.

Mà Nguyên Thủy nghĩ chính là trên tiền đề đủ để trả Nhân Quả, thì cho ít đệ tử nhập kiếp, muốn Thông Thiên bù đắp số lượng còn lại.

Đối với ý nghĩ của Nguyên Thủy, Thông Thiên làm sao có thể chấp nhận?

Trong mắt Thông Thiên, ý nghĩ của Nguyên Thủy quả thực là hoang đường đến cực điểm, dựa vào đâu mà Tiệt Giáo của mình có nhiều người thì phải xuất ra nhiều đệ tử hơn?

Bởi vậy, Nguyên Thủy vừa nói xong, Thông Thiên liền vẻ mặt giận dữ không thể kiềm chế nói: "Nguyên Thủy, ngươi ức hiếp người quá đáng!" "Môn hạ Tiệt Giáo của ta tuy đông đảo, nhưng từng người đều là những kẻ chân tâm hướng Đạo, há lại để ngươi hủy hoại như vậy!" "Những đệ tử của ngươi, ngày thường giả vờ chính Đạo, nhưng lại khắp nơi tranh cường háo thắng, hành sự không từ thủ đoạn!" "Nếu đệ tử môn hạ Xiển Giáo của ngươi đều là những kẻ phi phàm, lẽ nào đệ tử môn hạ Tiệt Giáo của ta liền là hạng người mặc cho người ta chém giết sao!"Nghe Thông Thiên gào thét giận dữ, gân xanh trên trán Nguyên Thủy nổi lên, sắc mặt cũng càng thêm âm trầm.

Chương 598

Sau đó, liền thấy Nguyên Thủy đột ngột đứng dậy, lạnh lùng cười nói: "Thông Thiên, ngươi phóng tứ!" Thấy Nguyên Thủy đứng dậy, Thông Thiên cũng không cam chịu yếu thế, trực tiếp đứng dậy trừng mắt nhìn Nguyên Thủy.

Nghe hai người tranh chấp, Lão Tử cũng có chút bất đắc dĩ.

Hai người vốn dĩ đã có tranh chấp về Đạo nghĩa, giờ lại gặp phải tình huống này, không trực tiếp đánh nhau đã là vạn hạnh.

Nhưng bất đắc dĩ cũng không thể nhìn hai người tiếp tục cãi vã, bởi vậy thấy phản ứng của hai người, Lão Tử vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói: "Dừng tranh chấp!" "Trước hãy nghe ta nói!"Nghe Lão Tử nói, hai người lạnh lùng hừ một tiếng, rồi mới từ từ xoay người ngồi xuống.

Lão Tử thấy vậy, thở phào một hơi, rồi nói với hai người: "Đại kiếp đang ở trước mắt, hai người các ngươi không thể bình tĩnh hơn một chút sao!" Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy liền vội vàng mở miệng: "Môn hạ Tiệt Giáo cá rồng lẫn lộn, vừa hay nhân cơ hội này mà chỉnh sửa một phen!" Nghe Nguyên Thủy nói, Thông Thiên vẻ mặt khinh thường: "Môn hạ Tiệt Giáo của ta thế nào, còn chưa cần ngươi phải lo lắng!" Nguyên Thủy nghe vậy, vẻ mặt xanh mét nói: "Ngươi!"Thấy hai người lại sắp tranh cãi, Lão Tử chỉ cảm thấy một trận nóng lòng, ngay sau đó, trên mặt cũng lộ ra một tia không vui.

Ngay lập tức, trong điện Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người liền nghe Lão Tử quát lên: "Nếu hai người các ngươi còn tranh cãi nữa, thì ba chúng ta cũng không cần bàn bạc nữa!" "Đến lúc đó cứ để đệ tử Tam Giáo của ta thuận theo ý trời là được!"Nghe Lão Tử nói,

Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức sững sờ.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến Lão Tử vốn trầm ổn bình hòa lại có phản ứng cảm xúc kịch liệt đến vậy.

Hai người lần đầu tiên thấy Lão Tử ra dáng vẻ này, dù trước đó mấy người phân gia, hai người cũng chưa từng thấy Lão Tử tức giận đến thế.

Biết rõ lần này Lão Tử thật sự có chút tức giận, hai người cũng có chút chột dạ.

Đợi đến khi hai người nhìn rõ vẻ mặt nghiêm túc của Lão Tử, hai người cũng có chút ngượng ngùng, sau đó không hẹn mà cùng cúi đầu.

Lão Tử liếc nhìn hai người, thấy Nguyên Thủy và Thông Thiên cúi đầu không nói, trong lòng bớt chút bực bội.

Nếu không phải chuyện Phong Thần là bất đắc dĩ, Lão Tử thật sự không muốn bận tâm nhiều như vậy.

Dù sao Lão Tử đối với tính tình hai vị huynh đệ của mình hiểu rõ hơn ai hết, biết rằng hai người bọn họ không phân thắng bại thì sẽ không dừng lại.Nghĩ đến đây, Lão Tử trong lòng cũng thở dài một tiếng, sau đó từ từ mở miệng nói với hai người: “Chuyện Phong Thần, vừa là số trời, cũng là mệnh số của mấy người chúng ta!” “Ba chúng ta đồng căn mà sinh, tuy đã phân gia nhưng cũng nên đồng khí liên chi, há lại có thể vì một chút tư tâm mà làm hỏng đại sự!”Nghe Lão Tử nói, trên mặt Nguyên Thủy chợt lóe lên một tia hồng.

Tuy Lão Tử không trực tiếp nói rõ, nhưng Nguyên Thủy biết Lão Tử đang ám chỉ mình.

Lời mình vừa nói quả thực mang theo tư tâm, ý muốn để đệ tử Tiệt Giáo nhập kiếp quá rõ ràng.

Tuy Nguyên Thủy trên mặt có chút không giữ được thể diện,

nhưng trong lòng lại không hề có chút xấu hổ nào.

Dù sao Nguyên Thủy bình thường đã không ưa một đám đệ tử Tiệt Giáo.

Trong mắt Nguyên Thủy, Thông Thiên thu đồ quá tùy tiện, không hề có ngưỡng cửa nào, những kẻ được Tiệt Giáo thu nhận, trừ một vài đệ tử cá biệt, còn lại toàn là những kẻ thấp sinh noãn hóa, lông vũ mang sừng, căn tính tạp nham, khó mà chân chính lĩnh ngộ Đại Đạo chân lý.

Những kẻ yêu tà này, hành sự hoàn toàn dựa vào bản năng, dã tính khó thuần, không biết đã gây ra bao nhiêu sự tình, lần này lên bảng cũng là đáng đời!

Thông Thiên bên cạnh tự nhiên không biết ý nghĩ của Nguyên Thủy, thấy thần sắc Nguyên Thủy biến hóa còn tưởng Nguyên Thủy có lòng xấu hổ.

Đương nhiên, nếu Thông Thiên biết được ý nghĩ chân thật trong lòng Nguyên Thủy, e rằng sẽ ngay tại chỗ cùng Nguyên Thủy đại đánh một trận.Lão Tử thấy phản ứng của Nguyên Thủy, trong lòng lại không hề có chút dao động.

Bởi vì đối với tính tình của Nguyên Thủy, Lão Tử quá đỗi quen thuộc, nên căn bản không tin Nguyên Thủy sẽ có chút thương xót nào đối với đệ tử Tiệt Giáo.

Thấy hai người không mở miệng, Lão Tử cũng không đợi hai người, trước tiên mở miệng nói với Nguyên Thủy: "Nguyên Thủy, lời ngươi nói quá thiên vị, Tiệt Giáo tuy rộng nạp môn đồ, nhưng cũng có chỗ độc đáo của nó!" "Đại kiếp lần này ba chúng ta đều có Nhân Quả, toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo nhập kiếp cũng không thể kết thúc Nhân Quả của chúng ta!" Nói xong, Lão Tử cũng không đợi Nguyên Thủy trả lời, trực tiếp quay đầu lại tiếp tục nói với Thông Thiên: "Thông Thiên,

ngươi cũng đừng ý khí dùng sự, lời nói của Nguyên Thủy cũng không phải hoàn toàn vô lý!" "Đệ tử Tiệt Giáo của ngươi bản thân Nhân Quả khó tiêu, lần này nếu không nhập bảng, e rằng sẽ chịu cảnh tan thành mây khói!" "Nếu chúng ta đã bàn bạc, thì hãy chọn ra một phương pháp mà cả hai đều có thể chấp nhận!"Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy trên mặt tuy không có phản ứng lớn, nhưng trong mắt lại chợt lóe sáng.

Ngay sau đó, trong lòng Nguyên Thủy cũng dấy lên một tia sóng gió.

Sao mình lại không nghĩ đến điều này, nếu vừa rồi lấy lý do này để đệ tử Tiệt Giáo nhập bảng, Thông Thiên dù trong lòng không cam cũng chỉ có thể khuất phục.

Còn Thông Thiên bên cạnh nghe Lão Tử nói, lại có chút ngớ người.

Trước đó Nguyên Thủy muốn đệ tử Tiệt Giáo lấp đầy Phong Thần Bảng, Thông Thiên chỉ nghĩ là Nguyên Thủy đang tính kế đệ tử Tiệt Giáo của mình, làm sao có thể liên tưởng đến Nhân Quả của bản thân đệ tử nhà mình.

Hiện tại nghe Lão Tử nói xong, trong lòng đột nhiên dấy lên một tia bất an.

Đừng thấy Thông Thiên khinh thường lời Nguyên Thủy bình phẩm đệ tử Tiệt Giáo, nhưng Thông Thiên biết lời Nguyên Thủy nói không phải là hư.

Môn hạ Tiệt Giáo quả thực cá rồng lẫn lộn, thậm chí không ít đệ tử ngoại môn trên thân đều có Nghiệp Lực tồn tại.

Những đệ tử ngoại môn này khó mà bỏ đi bản năng trời sinh, đã gây ra không ít sát nghiệt, Nhân Quả của bản thân khó mà tiêu trừ,

một khi rơi vào đại kiếp liền là cửu tử nhất sinh.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên khẽ nhíu mày, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một trận chua xót.

Y vẫn luôn kiên trì lý niệm hữu giáo vô loại, chính là hy vọng có thể cho những sinh linh này một cơ hội truy cầu Đại Đạo, nhưng giờ đây xem ra, điều này lại chôn xuống tai họa ngầm cho Tiệt Giáo.Nguyên Thủy bên này cũng nhận thấy sự biến hóa của Thông Thiên, bởi vậy không đợi Lão Tử tiếp tục mở miệng, Nguyên Thủy liền trực tiếp nói: "Lời huynh trưởng vừa nói rất đúng!" "Là ta có chút vội vàng rồi!" "Nhưng ta cũng là vì Thông Thiên mà nghĩ, đệ tử môn hạ Tiệt Giáo nếu không nhập Phong Thần Bảng, e rằng một khi đại kiếp giáng xuống liền sẽ thân tử Đạo tiêu!"Nghe Nguyên Thủy nói, Thông Thiên khẽ nhướng mày, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Môn hạ Tiệt Giáo của ta không cần ngươi phải bận tâm, ta tự sẽ dẫn Đạo bọn họ hóa giải!" "Ngươi vẫn nên lo lắng cho đệ tử Xiển Giáo của ngươi đi!" Nguyên Thủy nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia giận dữ, nhưng lại cố gắng áp chế, rồi nói với Thông Thiên: "Đệ tử môn hạ Tiệt Giáo của ngươi đông đảo, kẻ bị Nghiệp Lực quấn thân không phải số ít, ngươi làm sao có thể đảm bảo bọn họ an nhiên độ qua?" "Ta có hảo ý nghĩ cho ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu đến thế."Nghe Nguyên Thủy nói, Thông Thiên lạnh lùng cười một tiếng, rồi nói: "Hừ, chuyện Tiệt Giáo, ta tự sẽ xử lý." "Cái hảo ý kia của ngươi, ta không dám nhận." "Ta..." Thấy hai người tranh chấp lại nổi lên, Lão Tử cũng không thể nhìn nổi nữa, còn không đợi Thông Thiên nói xong, Lão Tử liền trực tiếp mở miệng ngắt lời: "Đủ rồi!" "Hai người các ngươi cứ tranh luận mãi như vậy, chẳng lẽ đại kiếp kết thúc cũng không bàn bạc ra được kết quả nào sao!"Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, rồi không hẹn mà cùng quay đầu đi.

Thấy phản ứng của hai người, Lão Tử cũng không còn ý định hòa giải nữa, trực tiếp nói ra kế hoạch của mình với hai người: "Hai người các ngươi trong lòng an bài thế nào, ta không rõ!" "Nhưng hai người các ngươi có thể trước tiên nghe an bài của ta!"Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng lập tức hoàn hồn.

Hai người bọn họ tranh luận nửa ngày, còn không biết Lão Tử có kế hoạch gì, bởi vậy nghe Lão Tử nói, hai người cũng ngay lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía Lão Tử.

Thấy ánh mắt của hai người, Lão Tử cũng không hề để ý, trực tiếp mở miệng nói: "Nhân Giáo của ta nhân đinh thưa thớt, đến nay đệ tử cũng chỉ có Huyền Đô một người, môn đồ càng ít ỏi!" "Những điều này các ngươi cũng đều biết!"Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đồng tình gật đầu.

Tam Giáo vốn là một nhà, đối với môn hạ Nhân Giáo của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng đặc biệt quen thuộc, tự nhiên biết lời Lão Tử nói không phải hư.

Tương tự, hai người cũng rõ ràng Lão Tử cũng thiếu nợ không ít Nhân Quả, dù cho đệ tử Nhân Giáo không nhiều, nhưng cũng tất nhiên phải nhập kiếp.

Bởi vậy Lão Tử khẳng định có chuẩn bị khác.

Hai người biết Lão Tử còn có lời sau, liền không vội mở miệng.Lão Tử bên này thấy hai người không mở miệng, cũng biết ý nghĩ của hai người, bởi vậy không chậm trễ liền tiếp lời nói: "Huyền Đô đã chứng đắc Chuẩn Thánh, có thể không nhập kiếp số!" "Dù cho tất cả môn đồ còn lại của Nhân Giáo của ta đều nhập kiếp, e rằng cũng không đủ để kết thúc Nhân Quả!" "Bởi vậy ta muốn Phân Thân nhập Phong Thần Bảng, để trả Nhân Quả đã nợ!"Nghe Lão Tử muốn đưa Phân Thân nhập Phong Thần Bảng để kết thúc Nhân Quả,

Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người lập tức trợn tròn hai mắt.

Sau đó vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía Lão Tử, trong ánh mắt tràn đầy sự không thể tin nổi.

Hai người không ngờ, Lão Tử lại đưa ra lựa chọn như vậy, cư nhiên muốn đưa Phân Thân của mình nhập Phong Thần Bảng.

Phải biết rằng Phân Thân của Lão Tử tuy không phải cảnh giới Thánh, nhưng thân là Phân Thân của Thánh Nhân, cũng đại biểu cho thân phận Thánh Nhân.

Với thân phận như vậy mà đăng lên Phong Thần Bảng, chịu Thiên Đình sai khiến, không nghi ngờ gì sẽ khiến thanh danh Tam Thanh bị hoen ố, thậm chí ngay cả thể diện của chính hai người bọn họ cũng không giữ được.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng có chút hoảng hốt.

Dù sao Lão Tử chính là người đứng đầu Tam Thanh, nhất cử nhất động của y đều liên quan đến hình tượng và tôn nghiêm tổng thể của Tam Thanh.

Nếu chuyện này thành sự thật, địa vị của mấy người bọn họ trong mắt sinh linh Hồng Hoang tất nhiên sẽ rơi xuống dưới Thiên Đình.

Nửa khắc sau, Nguyên Thủy mới do dự mở miệng nói: "Huynh trưởng, sao đến nông nỗi này!" "Huynh trưởng quý là người đứng đầu Tam Thanh, tôn của Nhân Giáo, nếu lấy Phân Thân nhập Phong Thần Bảng, truyền ra ngoài không chỉ thanh danh Tam Thanh của chúng ta sẽ bị tổn thương, ngay cả căn cơ Nhân Giáo e rằng cũng sẽ bị liên lụy đó!"Thông Thiên bên cạnh nghe Nguyên Thủy nói, cũng muốn nói gì đó, nhưng thấy dáng vẻ quyết tuyệt của Lão Tử, cuối cùng cũng không mở miệng.

Còn Lão Tử bên này nghe Nguyên Thủy nói, nhẹ nhàng lắc đầu với hai người, rồi mở miệng nói: "Sự xuất hiện của đại kiếp này, tuy là số trời đã định, nhưng há chẳng phải cũng là do chúng ta bị thanh danh làm liên lụy!" "Nếu không phải chúng ta vì thanh danh Tam Thanh, vọng đồ chưởng khống Hồng Hoang, làm sao lại rơi vào bước đường này!" "Môn đồ Nhân Giáo của ta thưa thớt, không đủ để trả Nhân Quả, chỉ có Phân Thân nhập kiếp, mới có thể triệt để kết thúc, nếu không sau này e rằng còn có tai họa lớn hơn!"Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng chìm vào trầm tư.

Là những người trong cuộc, hai người tự nhiên biết lời Lão Tử nói không phải hư.

Nếu không phải bọn họ tính kế Hồng Hoang bản nguyên, chỉ dựa vào việc khuấy động Nhân Quả đại kiếp, còn không đủ để những Thiên Đạo Thánh Nhân như bọn họ thiếu nợ nhiều Nhân Quả đến vậy.

Nhưng biết thì biết, trong sâu thẳm nội tâm hai người vẫn không muốn thừa nhận.

Thấy biểu hiện của hai người, Lão Tử cũng biết ý nghĩ trong lòng hai người.

Chương 599

Ngay sau đó, không đợi hai người mở miệng, Lão Tử liền tiếp lời nói: "Ý ta đã quyết, hai người các ngươi cũng không cần khuyên giải!" "Không kết thúc Nhân Quả, chỉ uổng công giữ lại hư danh cũng vô dụng!" "Hai người các ngươi nên nghĩ xem an bài ai nhập bảng mới là chính sự!"Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng hoàn hồn lại.

Bên này Nguyên Thủy liếc Thông Thiên một cái, vừa định nói, liền nghe Thông Thiên mở miệng trước nói: "Huynh trưởng đã có quyết tâm này, ta tuyệt đối không cản trở!" "Nhưng đệ tử Tiệt Giáo của ta tuy có Nghiệp Lực trong người, nhưng đa số tâm tính thuần lương, ta tự sẽ dẫn Đạo đệ tử hóa giải Nhân Quả, không cần người khác phải bận tâm nữa!" "Về phần người nhập kiếp, Tiệt Giáo của ta nên bao nhiêu thì là bấy nhiêu, tuyệt đối sẽ không nhiều hơn!"Nghe Thông Thiên nói, Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia bất mãn.

Nhưng Nguyên Thủy không trực tiếp mở miệng tranh luận với Thông Thiên, mà trực tiếp nói: "Nếu ngươi Thông Thiên không nghe lời khuyên, thì ta cũng không có gì để nói!" "Vậy trừ đi tên của Nhân Giáo huynh trưởng và Nữ Oa môn hạ trên bảng, danh sách còn lại tạm thời không điền!" "Đợi đến khi đại kiếp bắt đầu, ai rơi vào bảng, thì tùy vào vận mệnh của đệ tử hai giáo chúng ta!" "Thông Thiên ngươi có bằng lòng không!"Nghe Nguyên Thủy nói, thần sắc Thông Thiên khẽ chấn động, trong mắt lóe lên một tia do dự, nhưng rất nhanh bị kiên định thay thế.

Sau đó liền nghe Thông Thiên đáp lại Nguyên Thủy: "Sợ ngươi không thành!"Lão Tử bên này nghe xong cuộc đối thoại của hai

người, trong lòng cũng dấy lên một nỗi bất đắc dĩ.

Đối với tâm tư của hai người, Lão Tử cũng biết rõ mồn một.

Sở dĩ Nguyên Thủy nói những lời này, chính là muốn kích Thông Thiên.

Phải biết tính Thông Thiên là mềm không chịu, cứng không sợ.

Nếu trực tiếp bắt đệ tử Tiệt Giáo nhập bảng, Thông Thiên khẳng định sẽ không bằng lòng.

Nhưng nếu là làm theo lời Nguyên Thủy nói, mỗi bên tự dựa vào thủ đoạn của mình, thì Thông Thiên nhất định sẽ không từ chối.

Mà một khi Thông Thiên đồng ý, thì coi như đã rơi vào tính kế của Nguyên Thủy.

Dù sao đệ tử Xiển Giáo đa số đều có Công Đức trong người, khả năng sống sót đối mặt đại kiếp lớn hơn nhiều so với đệ tử Tiệt Giáo.

Chẳng lẽ Thông Thiên lại ngốc đến mức không nhìn ra tính kế rõ ràng như vậy của Nguyên Thủy sao?

Đương nhiên là không phải!

Nếu Thông Thiên không biết, nghe Nguyên Thủy nói xong cũng sẽ không do dự rồi.

Sở dĩ Thông Thiên đồng ý với Nguyên Thủy, không phải vì Thông Thiên còn lưu luyến tình huynh đệ Tam Thanh, chỉ là Thông Thiên không có biện pháp tốt hơn mà thôi.

Như lời đã nói trước đó, về tình hình đệ tử Tiệt Giáo, không ai rõ bằng Thông Thiên.

Thông Thiên biết, đại đa số đệ tử Tiệt Giáo lần này đều sẽ rơi vào kiếp nạn, nhưng không phải tất cả đệ tử đều sẽ vẫn lạc trong kiếp.

Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, Nhân Độn kỳ nhất (Đại Đạo có năm mươi, trời diễn ra bốn mươi chín, con người ẩn mình một), Tiệt Giáo bản thân chính là "tiệt thủ" cái sinh cơ đó.

Trong mắt Thông Thiên, bất kể đệ tử xuất thân thế nào, quá khứ ra sao, đều có khả năng vùng vẫy thoát ra một con đường sống trong đại kiếp.

Nếu trực tiếp đưa những đệ tử này nhập Phong Thần Bảng, không nghi ngờ gì là đã tuyệt đi một tuyến sinh cơ của những đệ tử này.

Thông Thiên thân là chủ Tiệt Giáo, tuyệt đối không thể tự mình đoạn tuyệt tương lai của những đệ tử này.

Bởi vậy Thông Thiên mới muốn mượn đại kiếp để sàng lọc.

Nếu không thoát khỏi kiếp số, thì đăng lên Phong Thần Bảng trở thành "tù đồ" của Thiên Đình cũng là đáng đời.

Nếu có thể nắm bắt được một tia sinh cơ đó, thì có thể thực hiện thuế biến.

Tương tự, đối với Tiệt Giáo mà nói, đây cũng là một cơ hội dục hỏa trùng sinh.

Nhìn về ngắn hạn tuy có tổn thất một số đệ tử, nhưng thực chất cả Tiệt Giáo đều sẽ được lợi, thoát khỏi cục diện to lớn mà không vững chãi trước kia.

Chỉ là Thông Thiên không ngờ rằng, đại kiếp lần này không đơn giản như y nghĩ.

Đại kiếp nhắm vào Thánh Nhân, vì Thánh Nhân không dính Nhân Quả nên mới giáng xuống thân đệ tử Tam Giáo.

Bởi vậy đệ tử Tiệt Giáo một khi nhập kiếp, không chỉ gánh vác Nghiệp Lực và kiếp số của bản thân, mà còn phải gánh một phần

Nhân Quả của Thánh Nhân.

Áp lực như vậy thì không còn đơn thuần là cộng thêm nữa.

Đối với những điều này Nguyên Thủy và Thông Thiên không nhìn rõ, Lão Tử thì lại nhìn thấu như nhìn lửa.

Chính vì hiểu rõ bản chất của đại kiếp, nên Lão Tử mới kiên quyết đưa Phân Thân nhập Phong Thần Bảng.

Nhưng Lão Tử lại không mở miệng giải thích, bởi vì trận đại kiếp này đối với những Thánh Nhân như bọn họ không có uy hiếp gì quá lớn.

Chỉ cần có thể triệt để kết thúc Nhân Quả, nhiều nhất cũng chỉ là tổn thất một chút Khí Vận mà thôi.

Hơn nữa Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người đã quyết định, dù Lão Tử có nói thêm, hai người cũng chưa chắc sẽ nghe.

Bởi vậy Lão Tử chỉ im lặng nhìn hai người, chỉ là nhìn Thông Thiên ánh mắt mang theo một tia thương hại.Đối với ý nghĩ của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người tự nhiên không biết.

Bên này hai người nói xong, Nguyên Thủy liền mở miệng nói: "Nếu đã quyết định rồi, vậy chúng ta hãy bàn bạc một chút xem ai trong môn hạ sẽ chấp chưởng Phong Thần Bảng đi!"Lời tuy nói vậy, nhưng Lão Tử lại không có chuẩn bị để đệ tử Nhân Giáo chấp chưởng Phong Thần Bảng.

Bởi vì Lão Tử biết rõ, chấp chưởng Phong Thần Bảng đối với đệ tử Nhân Giáo mà nói, không phải là một công việc tốt đẹp.

Thân là người phong thần các Chính Thần của Thiên Đình, người phong thần dù chiếm giữ đại nghĩa như vậy, nhưng vẫn không thể thoát ly kiếp số.

Dù có thể ảnh hưởng đến thần vị trên Phong Thần Bảng, thì cũng cực kỳ nhỏ, thậm chí cuối cùng còn phải đối mặt với sự thù ghét của đệ tử Tam Giáo nhập bảng.

Ngay cả khi đệ tử Nhân Giáo nhập kiếp không phải thân truyền, thậm chí còn không được chân ý của Nhân Giáo.

Chuyện ăn của không ngon, làm mà không được lợi này, Lão Tử cũng không muốn để đệ tử tiếp nhận.

Hơn nữa, Lão Tử đã lựa chọn Phân Thân nhập kiếp, chính là để triệt để kết thúc Nhân Quả, đương nhiên không muốn môn hạ Nhân Giáo lại gây ra chút Nhân Quả nào nữa.

Bởi vậy ngay từ đầu, Lão Tử đã không nghĩ đến việc để đệ tử Nhân Giáo chấp chưởng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh thì không có được sự thông suốt như Lão Tử.

Dù hai người cũng rõ ràng, chấp chưởng Phong Thần Bảng chi nhân đồng dạng vô pháp đóa quá đại kiếp, nhưng hai người lại cảm thấy thân là người chấp chưởng Phong Thần Bảng, đối với việc phong thần các thần vị của Thiên Đình có ảnh hưởng không nhỏ.

Phải biết rằng 365 vị Chính Thần trên Phong Thần Bảng cũng có phân chia cao thấp.

Như Tứ Ngự và Tinh Túc Thần dưới các bộ Thiên Đình hỗ trợ thiên địa quản lý Hồng Hoang, tuy cùng là Chính Thần Thiên Đình, nhưng bất luận là về thân phận hay quyền hành đều có khác biệt trời vực.

Vì đệ tử môn hạ nhập kiếp đã không thể tránh khỏi, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người tự nhiên muốn đệ tử chiếm giữ thần vị cao hơn, như vậy mới không uổng công đệ tử môn hạ gánh vác Nhân Quả

lớn đến vậy.

Bởi vậy, sau khi nghe Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy và Thông Thiên mắt chợt sáng lên, sau đó trong lòng cũng bắt đầu điên cuồng tính toán.Thấy phản ứng của Nguyên Thủy và Thông Thiên trong điện, Lão Tử lòng như gương sáng.

Nhưng Lão Tử không nói gì thêm, Lão Tử trong lòng rõ ràng, đối mặt với cám dỗ lớn như vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người căn bản không thể bình tâm, bởi vậy Lão Tử dứt khoát im lặng.

Cứ như vậy, một lát thời gian trôi qua, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng từ suy nghĩ hoàn hồn lại.

Sau đó, liền nghe Nguyên Thủy mở miệng trước nói: "Chuyện phong thần lần này quan trọng lớn, không chỉ liên quan đến vận mệnh đệ tử môn hạ chúng ta, mà càng liên quan đến việc kết thúc Nhân Quả của mấy người chúng ta, tất nhiên không thể tùy tiện!" "Bởi vậy người chấp chưởng Phong Thần Bảng, cần là người có đại phúc duyên mới có thể đảm nhiệm!" Nói xong những điều này, Nguyên Thủy không tiếp tục mở miệng, mà dừng lại nhìn Lão Tử và Thông Thiên bên cạnh.

Chương 600

Thấy hai người không có ý định mở miệng, mới tiếp tục nói: "Đệ tử Xiển Giáo của ta đều là những kẻ phẩm tính cao khiết, hơn nữa không ít đệ tử đều có Công Đức gia thân, chọn ra một người trong số đó đảm nhận trọng trách này thì quá hợp lý!" "Có đệ tử Xiển Giáo của ta chấp chưởng Phong Thần Bảng, mới có thể đảm bảo Phong Thần công bằng công chính, không thiên vị!"Nghe Nguyên Thủy nói, Thông Thiên lập tức lộ vẻ không vui, ngay lập tức phản bác: "Lời ngươi nói cũng quá thiên vị rồi, lẽ nào chỉ có môn hạ Xiển Giáo của ngươi mới có thể đảm đương trọng trách?" "Tiệt Giáo của ta rộng nạp hữu duyên chi nhân trong Hồng Hoang, đệ tử đông đảo, trong đó không thiếu những kẻ đức tài kiêm bị!" "Nếu luận về người phong thần, đệ tử môn hạ Tiệt Giáo của ta mới càng thích hợp hơn!"Nghe Thông Thiên nói, Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, tức khắc mở miệng nói: "Thông Thiên, ngươi đừng tự lừa dối người khác!" "Đệ tử môn hạ Tiệt Giáo của ngươi đông đảo thì không sai, nhưng tốt xấu lẫn lộn cũng là sự thật!" "Làm sao có thể đáng tin cậy như đệ tử của Xiển Giáo ta được tinh tuyển, dốc lòng giáo đạo mà thành!" "Chuyện Phong Thần liên quan đến tu hành của chúng ta, chỉ cần một chút sai sót, mấy người chúng ta liền sẽ lún sâu vào vũng lầy Nhân Quả.

Nếu đệ tử Tiệt Giáo của ngươi làm hỏng đại sự, ngươi há có thể gánh chịu?" "Chẳng lẽ ngươi muốn mượn cơ hội chấp chưởng Phong Thần Bảng, thiên vị môn nhân nhà mình, để Tiệt Giáo chiếm chút lợi ích trong đó, khiến ta và huynh trưởng hai người trầm luân trong kiếp nạn, cốt để mượn cơ hội này mà làm lớn mạnh thanh thế Tiệt Giáo của ngươi!"Thông Thiên nghe vậy, lập tức đại nộ, tức khắc lớn tiếng quát vào mặt Nguyên Thủy: "Nguyên Thủy, ngươi đừng có máu mồm

phun người!" "Ta Thông Thiên hành sự xưa nay quang minh lỗi lạc, há lại có thể tư lợi như vậy?" "Ta thừa nhận để đệ tử Tiệt Giáo của ta chấp chưởng Phong Thần Bảng có chút tư tâm, nhưng ngươi dám nói ngươi không có?"Nghe Thông Thiên nói, Nguyên Thủy vẻ mặt nghiêm túc, "Xiển Giáo của ta thản đãng!" Thông Thiên nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Thấy phản ứng của Thông Thiên, Nguyên Thủy vừa định tiếp tục mở miệng, liền nghe Lão Tử khẽ ho một tiếng.

Nghe thanh âm đó, Nguyên Thủy biết Lão Tử sắp mở miệng, tức khắc quay đầu đi không nói nữa.

Thấy hai người không ai nhường ai, Lão Tử biết mình nếu không mở miệng nữa, thì Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người e rằng sẽ tranh chấp không ngừng, thậm chí những chuyện đã hẹn ước trước đó đều có khả năng bị lật đổ.

Bởi vậy cũng không còn im lặng nữa, khẽ ho một tiếng, ngắt lời tranh chấp của hai người.Thấy hai người đều không còn mở miệng, Lão Tử khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói với hai người: "Nhân tuyển phong thần lần này, Nhân Giáo liền không tham dự!"Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức sững sờ, rồi lần lượt nhìn về phía Lão Tử.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người, Lão Tử không để ý, tiếp tục mở miệng nói: "Người phong thần tuy trách nhiệm trọng đại, nhưng cũng không quan trọng như hai người các ngươi tưởng tượng!" "Phong Thần Bảng là thuận theo Thiên Đạo mà sinh, thần vị trên đó cuối cùng là do Thiên Đạo vận chuyển, Nhân Quả Nghiệp Lực định đoạt, chứ không phải hoàn toàn dựa vào tư tâm của người chấp chưởng phong thần này!" "Nếu người phong thần có thể quyết định thần vị, thì Phong Thần Chi Kiếp chẳng phải sẽ loạn hết sao!"Lời nói

của Lão Tử cũng khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người chìm vào trầm tư.

Vừa rồi hai người chỉ lo tranh giành vị trí người phong thần, lại lơ là tác dụng của người phong thần đối với Phong Thần Chi Kiếp.

Lúc này được Lão Tử điểm minh như vậy, bọn họ mới như tỉnh mộng mà bắt đầu suy xét kỹ lưỡng điều mấu chốt trong đó.

Nói là người chấp chưởng Phong Thần Bảng, nhưng cũng chẳng qua chỉ là một trong số những người trên Phong Thần Bảng mà thôi.

Là người phong thần, dù có Khí Vận gia trì, có ảnh hưởng đến phong thần, nhưng cũng không lớn như hai người tưởng tượng.

Nhiều nhất cũng chỉ là khi Thiên Ý không rõ, đóng vai trò dẫn Đạo một chút.

Nghĩ thông suốt những điều này, ánh mắt hai người cũng triệt để trở nên thanh minh.

Thấy hai người biến hóa, Lão Tử trong lòng thở phào một hơi, tức khắc tiếp lời nói: "Nếu hai người các ngươi đều có ý nghĩ riêng, bàn bạc không ra kết quả, vậy thì dứt khoát thuận theo số trời, xem vận mệnh của một đám đệ tử nhập kiếp thế nào đi!" "Nếu là người phong thần do Thiên Mệnh, trước khi phong thần tự sẽ hiện thân, cũng đỡ cho hai người các ngươi ở đây tranh biện."Nghe Lão Tử nói, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người biết chuyện này không còn cách nào khác, tức khắc hai người không hẹn mà cùng nói với Lão Tử: "Kính tuân lời huynh trưởng!" "Kính tuân lời huynh trưởng!" Thấy hai người không có dị nghị, Lão Tử đối với hai người gật đầu, mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ như vậy đi!" "Phong Thần Bảng cứ đặt ở đây, đợi sau khi phong thần bắt đầu, do người phong thần chấp chưởng!" "Chúng ta tự đi!" Nói xong, Lão Tử cũng không đợi hai người trả lời, thân ảnh trực tiếp biến mất trên đại điện.

Thấy thân ảnh Lão Tử biến mất, Thông Thiên cũng không hề trì hoãn, liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, cũng trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong Ngọc Hư Cung, chỉ còn lại Nguyên Thủy nhìn Phong Thần Bảng, trong mắt đầy vẻ phức tạp!

Ngay khi Tam Thanh mấy người bất hoan nhi tán, trong Tử Tiêu Cung Hỗn Độn, Hồng Quân và Chu Du sư đồ hai người cũng kết thúc luận đạo, từ trong tham ngộ Đại Đạo hồi phục tinh thần.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và Chu Du vừa tỉnh lại đều mang theo một tia ý cười trên mặt, có thể thấy được, hai vị sư đồ này từ trong luận đạo vừa rồi thu hoạch không nhỏ.

Nói đi cũng phải nói lại, hai vị sư đồ này đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong, Đại Đạo tu luyện tuy có khác biệt, nhưng đối với sự tham ngộ Đại Đạo đều đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực.

Mặc dù Đại Đạo có muôn vàn đường nhưng quy về một mối, sự khác biệt giữa hai người chẳng qua là phương hướng xung kích cảnh giới Vĩnh Hằng bất đồng mà thôi.

Nhưng cần phải biết, khi đạt đến cảnh giới như hai người, điều còn thiếu không còn là sự tham ngộ Đại Đạo sâu sắc, mà là cách tìm được điểm đột phá tầng chất cốc kia.

Dẫu sao, chứng đạo Vĩnh Hằng không giống như chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La cảnh giới chỉ cần thuận theo Đại Đạo tìm được con đường thuộc về mình, còn chứng đắc Vĩnh Hằng lại là phải tạo ra đột phá mới trên Đại Đạo đã biết.

Nói đơn giản thì giống như việc có được học vấn ở thế giới hiện đại vậy.

Giai đoạn đại học, cử nhân chính là tìm thấy phương hướng để bản thân phấn đấu cả đời trong những kiến thức đã biết; còn nghiên cứu sinh thì phải đột phá trong những kiến thức đã biết, thăm dò cái mới chưa biết.

Cho dù hai người luận đạo một hồi, cũng không có thành quả đặc biệt lớn lao nào, nhưng đối với cảnh giới như hai vị sư đồ này mà nói, việc có được chút ít khai sáng từ luận đạo đã là thu hoạch cực kỳ lớn rồi.

Từ đó có thể biết, vì sao Hồng Quân và Chu Du lại có biểu hiện như vậy sau khi kết thúc luận đạo.

Luận đạo kết thúc, cũng là lúc Hồng Quân nên hồi quy Thiên Đạo.

Nhìn Chu Du toàn thân tràn ngập đạo vận nồng đậm trong điện, trên mặt Hồng Quân tràn đầy sự hân úy và kỳ vọng.

Trận luận đạo cùng đồ đệ Chu Du này, Hồng Quân tuy chưa trực tiếp tìm được cơ duyên mấu chốt để đột phá cảnh giới Vĩnh Hằng, nhưng những cảm ngộ và khai sáng trong đó lại như những hạt giống, gieo vào tâm điền của y, chờ đợi một khoảnh khắc nào đó trong tương lai đâm rễ nảy mầm.

Giờ phút này, trong lòng Hồng Quân cũng cảm khái vạn phần, trong đầu chợt hiện lên cảnh tượng từng thu nhận Chu Du tại Ngọc Kinh Sơn.

Chỉ là, Hồng Quân lúc đó đâu thể ngờ Chu Du lại có thể đi đến bước này, thậm chí đối với Đại Đạo cảm ngộ còn sâu sắc hơn cả y.

Điều này sao có thể không khiến Hồng Quân kích động?

Cho dù bản thân không thể như nguyện chứng đạo Vĩnh Hằng thoát ly Thiên Đạo, thì cũng không uổng phí cuộc đời này.

Đương nhiên lời nói là như vậy, nhưng phàm là có một tia cơ hội,

Hồng Quân cũng sẽ không từ bỏ việc siêu thoát Thiên Đạo.

Thậm chí bây giờ không còn nỗi lo lắng nào, khát vọng siêu thoát Thiên Đạo của Hồng Quân lại càng thêm mãnh liệt.

Chốc lát sau, Hồng Quân mới thu lại những suy nghĩ miên man trong lòng, nghiêm mặt nói với Chu Du bên cạnh: "Đồ nhi, vi sư đây liền phải hồi quy Thiên Đạo.

Tiếp theo vi sư sẽ dốc toàn lực xung kích tầng thứ Thiên Đạo, sẽ không dễ dàng hiện thân!

Hồng Hoang liền trông cậy đồ nhi ngươi bảo hộ!" Nghe lời Hồng Quân nói, Chu Du cũng thu lại ý cười trên mặt, vẻ mặt trịnh trọng nói với Hồng Quân trên đài: "Kính xin Sư phụ yên tâm!

Có đệ tử tọa trấn, Hồng Hoang tuyệt không có nguy cơ khuynh đảo!

Đệ tử tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai ảnh hưởng đến đại thế Hồng Hoang!" Nhìn Chu Du nói năng chắc chắn, trong mắt Hồng Quân tràn đầy sự hân úy.

Sau đó liền thấy Hồng Quân gật đầu với Chu Du, tiếp tục mở lời nói: "Có đồ nhi ở đây, vi sư liền không còn nỗi lo lắng nào!

Tuy nói con đường chứng đạo Vĩnh Hằng đầy rẫy chông gai, nhưng vi sư tin rằng cả hai chúng ta đều có thể siêu thoát!" Chu Du nghe vậy, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ kiên định.

"Đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của Sư phụ!" Nghe Chu Du nói xong, sắc mặt Hồng Quân càng thêm hân úy.

"Tốt, tốt, tốt, vậy vi sư sẽ chờ ngày đó đến!

Vi sư đi đây!" Dứt lời, toàn thân Hồng Quân quang mang đại thịnh, đạo quang mang kia nhu hòa nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô

tận, tựa hồ muốn chiếu sáng cả Tử Tiêu Cung.

Theo ánh sáng lóe lên, thân hình Hồng Quân dần trở nên hư ảo, bắt đầu hòa nhập vào thiên địa xung quanh.

Đến khi thanh âm của Hồng Quân hoàn toàn dứt, thân ảnh y cũng biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Trong điện, Chu Du lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn Ngọc đài trống không trên cao đài, trong ánh mắt xẹt qua một tia không nỡ.

Nhưng cũng chỉ là trong chốc lát, tia không nỡ này liền biến mất, bởi vì Chu Du tin rằng mình và Hồng Quân cuối cùng sẽ gặp nhau ở đỉnh phong.

Ngay sau đó, Chu Du liền khoanh chân ngồi tại chỗ, từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu sắp xếp những cảm ngộ và khai sáng đã thu hoạch được từ lần luận đạo với Hồng Quân này.

Ngay khoảnh khắc Chu Du nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu hiện lên từng tầng phù văn Đại Đạo, các loại phù văn Đại Đạo và pháp tắc đan xen vào nhau, không ngừng va chạm, dung hợp.

Về việc Chu Du đã đáp ứng Hồng Quân tọa trấn Hồng Hoang thiên địa, nhưng nay Hồng Hoang đại kiếp sắp đến, Chu Du không những không rời Tử Tiêu Cung trở về Hồng Hoang, trái lại còn ở trong Tử Tiêu Cung sắp xếp những thu hoạch từ luận đạo, điều này có vẻ không ổn.

Chương 601

Điều này đương nhiên không phải Chu Du không quan tâm đến Hồng Hoang, mà là bởi vì Chu Du đã sắp xếp ổn thỏa.

Toàn bộ các Chuẩn Thánh Long tộc đã được Chu Du phái đi tọa trấn khắp nơi ở Hồng Hoang, Hồng Hoang thiên địa sẽ không có biến cố lớn nào.

Cho dù mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia dám mạo hiểm đánh mất Thánh vị Thiên Đạo mà ra tay, cũng sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn đến Hồng Hoang thiên địa.

Dẫu sao, Hồng Hoang thiên địa lúc này đã không còn yếu ớt như thời Vu Yêu Đại Kiếp năm xưa.

Trải qua mấy Nguyên hội khuếch trương, nội tình Thiên Đạo Hồng Hoang hiện nay đã hoàn toàn vững chắc, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều đang thăng cấp, đã không phải là những gì mà các Thiên Đạo Thánh nhân kia có thể lay chuyển được.

Nói thẳng ra không hay lắm, cho dù Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh còn muốn như trước kia mà động tâm tư với Bất Chu Thiên Trụ, cũng không có một tia cơ hội nào.

Thậm chí ngay cả khi mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân này đích thân ra tay, e rằng cũng không phá nổi sự phòng hộ của Bất Chu Thiên Trụ.

Hơn nữa, dựa theo cảnh giới hiện tại của Chu Du, việc đi lại giữa Hồng Hoang thiên địa và Tử Tiêu Cung chỉ mất vài hơi thở mà thôi, vì vậy Chu Du tự nhiên không cần lo lắng Hồng Hoang thiên địa sẽ có biến cố gì.

Tuy nói Hồng Hoang Phong Thần Đại Kiếp lần này xảy ra trong

Nhân tộc, nhưng cần biết rằng đại kiếp lần này nhắm vào các đệ tử Tam Giáo, đại kiếp sẽ không gây ảnh hưởng gì đến Nhân tộc.

Hơn nữa Nhân tộc cũng có Chân Long do Khí Vận hóa thành tọa trấn, cho dù mấy vị Thánh nhân ra tay, cũng có thể chống đỡ rất lâu, chờ đợi Chu Du giáng lâm, Chu Du tự nhiên không cần lo lắng chút nào.

Ngay khi Chu Du chìm vào trầm tư trong Tử Tiêu Cung, kiếp khí cũng bắt đầu lan tràn khắp Hồng Hoang.

Nhưng lúc này, Hồng Hoang lại không hỗn loạn như trước, mà đang thể hiện sự bình tĩnh cuối cùng trước đại kiếp.

Sự bình tĩnh này, giống như mặt biển trước khi bão tố ập đến, nhìn thì có vẻ gió yên sóng lặng, thực chất lại ngầm chảy xiết.

Trong Bát Cảnh Cung, tiên vụ lượn lờ, linh khí dâng trào, Lão Tử sắc mặt như thường, trong lòng lại nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cao ngồi trên bồ đoàn, lại thần sắc ngưng trọng nhìn cảnh tượng bình tĩnh bề ngoài này.

Còn tại Bích Du Cung của Tiệt Giáo, Thông Thiên cũng cảm nhận được kiếp khí giữa thiên địa ngày càng nồng đậm, y đứng trước cung điện, nhìn Hồng Hoang đại địa, cau mày chặt.

Các vị Thánh nhân khác nơi ở, tuy không ưu tư như Tam Thanh, nhưng trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ trịnh trọng.

Cho dù mấy người biết đại kiếp lần này không liên quan nhiều đến mình, nhưng đối với Hồng Hoang đại kiếp vẫn có sự kiêng dè không nhỏ.

Giờ phút này, tại nhiều địa vực của Hồng Hoang, cũng không còn cảnh hỗn loạn như lúc kiếp khí mới sinh.

Từng có lúc, kiếp khí vừa sinh hoành hành khắp Hồng Hoang, khắp nơi dị tượng sinh sôi, hỗn loạn vô cùng.

Ngày nay lại là một mảnh tường hòa tĩnh lặng, hiện ra sức sống bừng bừng đã lâu không thấy, tựa hồ như trở về những năm tháng Đạo Tổ Hồng Quân khai giảng Đại Đạo tại Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên cảnh tượng này cũng chỉ là biểu hiện bề ngoài, bản chất thực sự của Hồng Hoang lại là sự tàn khốc của quy luật rừng rậm thống trị, dưới vẻ bình tĩnh là ngầm chảy xiết.

Cảnh tượng ca vũ thăng bình, sông trong biển lặng, cũng chỉ tồn tại ở Nhân tộc và vài tộc ít ỏi khác mà thôi.

Dẫu sao, cũng chỉ có những tộc như Nhân tộc, với nội tình và bối cảnh đầy đủ, mới có thể nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Chỉ là, thời gian bình tĩnh như vậy của Nhân tộc tiếp theo, cũng sẽ không kéo dài quá lâu.

Cứ như vậy, vài năm thời gian trôi qua, kiếp khí của đại kiếp đã lan tràn khắp Hồng Hoang thiên địa, khi chúng sinh Hồng Hoang không hề hay biết, Phong Thần Đại Kiếp đã âm thầm mở ra.

Lúc này, Nhân tộc sau khi trải qua thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, lại trải qua vài triều đại Nhân Hoàng nữa, đã đến thời kỳ Thương Triều thống trị.

Khác với sự phát triển của tiền thế Chu Du, kiếp này vì có Chu Du che chở, bản nguyên Hồng Hoang không những không hao tổn chút nào, mà còn tăng trưởng mỗi ngày.

Vì vậy, Nhân tộc hiện nay không còn yếu ớt, không còn như tiền thế Chu Du chỉ có danh mà không có thực lực tương xứng.

Hiện tại, Nhân tộc chính là nhân vật chính trên Hồng Hoang thiên địa đúng với danh tiếng của mình.

Bản thân dưới sự che chở của Chu Du, Nhân tộc vẫn luôn phát triển ổn định, hơn nữa còn kết hợp với khí vận Long tộc, hiện nay Nhân tộc không chỉ có Chân Long khí vận ở tầng Thánh cảnh, mà tầng Chuẩn Thánh lại càng không đếm xuể.

Có thể nói, cho dù là Vu Yêu hai tộc hợp lực vào thời kỳ đỉnh phong cũng không thể so sánh được với Nhân tộc thuần túy lúc này.

Chỉ là, phần lớn chiến lực của Nhân tộc đều tập trung tại Nhân tộc Tổ Miếu, mà khi Nhân tộc không lâm vào nguy cơ hưng vong thì Nhân tộc Tổ Miếu sẽ không can thiệp vào sự vụ của Nhân tộc mà thôi.

Tuy nói Nhân tộc Tổ Miếu chỉ là nội tình của Nhân tộc, không tham gia vào việc quản lý Nhân tộc.

Nhưng với nội tình như vậy, các triều đại Nhân tộc tự nhiên không còn ngắn ngủi như tiền thế Chu Du, chỉ vài trăm năm đã đi đến suy tàn.

Hiện nay các triều đại Nhân tộc đều tính bằng vạn năm, động một cái là mấy chục vạn năm.

Cứ như Thương Triều hiện tại, từ khi Thương Thang kiến lập Thương Triều đến nay đã mười tám vạn năm.

Trải qua thời gian thống trị lâu dài như vậy, Thương Triều cũng đã đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh, có thể nói là cảnh tượng tiên hoa trứ cẩm, liệt hỏa phanh du.

Mà Thương Triều đạt đến đỉnh phong lại không hề hay biết tiếp theo sẽ phải đối mặt với điều gì!

Ngay khi khí của đại kiếp tràn ngập khắp Hồng Hoang thiên địa, cũng là lúc đến kỳ đại tế vạn năm một lần của Thương Triều.

Đại sự quốc gia, là tế tự và quân sự.

Mà lần đại tế vạn năm một lần này, chính là Nhân Hoàng tế tự Hồng Hoang thiên địa, tế bái Thánh Tổ, cầu nguyện Nhân tộc vĩnh hưng đại sự.

Đối với Thương Triều mà nói, không có việc gì quan trọng hơn việc này, vì vậy trên đến đương thế Nhân Hoàng Đế Tân, dưới đến dân chúng Thương Triều bình thường đều ngóng trông mong đợi.

Mà với tư cách là Nhân Hoàng Đế Tân, còn có một tâm tư khác, đó chính là chuẩn bị mượn dịp đại tế này, thu gọn quyền lực tứ phương chư hầu, thực hiện chế độ tập quyền trung ương nghiêm ngặt hơn.

Cần biết rằng, tứ phương chư hầu của Nhân tộc lúc này tuy chấp nhận sự thống trị của Thương Triều, nhưng mỗi người đều có binh lực không kém, tại các quốc gia thuộc mình đều nói một không hai.

Đế Tân tự thấy công tích của mình không nhỏ, thêm vào cảnh tượng Thương Triều đang thịnh vượng như lửa dầu sôi, tự nhiên không thể chịu đựng được hiện trạng các chư hầu quốc như quốc trung chi quốc.

Liền muốn nhân dịp đại tế lần này để làm suy yếu quyền lực của các chư hầu, tập trung quyền lực về mình.

Muốn tái hiện cảnh tượng thời Tam Hoàng Ngũ Đế, lệnh vừa ban ra, tứ phương đều động.

Mà vào những thời điểm bình thường, các chư hầu rất ít khi tụ tập tại đô thành, cho dù là cuối năm cũng vậy, vì vậy Đế Tân dù có ý muốn thu quyền, nhưng cũng không có một thời cơ tốt nào.

Tuy nhiên, vào thời điểm đại tế vạn năm một lần thì lại khác.

Đúng vào dịp đại tế vạn năm, bất luận các chư hầu đang ở đâu, hay có việc quan trọng gì, chỉ cần tự nhận mình là một thành viên của Thương Triều, thì đều phải tham dự đại tế lần này.

Với tư cách là một phương chi chủ thống trị ức vạn thần dân, nếu không xuất hiện trong đại tế, không những sẽ bị Nhân Hoàng chán ghét, thậm chí ức vạn thần dân mà y thống trị cũng sẽ tự phát tẩy chay.

Bất luận Nhân tộc ở đâu, trước tiên là một thành viên của Nhân tộc, thứ hai là dân chúng của Thương Triều, cuối cùng mới là thuộc về các địa phương.

Chương 602

Vì vậy, trong đại tế vạn năm, mỗi một chư hầu đều sẽ không vắng mặt.

Cơ hội như vậy, Đế Tân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên suy nghĩ của Đế Tân cũng rất đơn giản, khẳng định không có ý định như 'thỏ khôn thì chó săn chết'.

Bởi vì tứ phương chư hầu đều là những người có công với Thương Triều, tệ nhất cũng là thừa kế công lao tổ tiên, những điều này đều không thể phủ nhận.

Đối với công lao của các chư hầu, Đế Tân tự nhiên là công nhận, hơn nữa hiện nay Nhân tộc tuy đã trở thành chí tôn nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, nhưng vẫn đang không ngừng khuếch trương.

Vả lại Hồng Hoang thiên địa cũng không phải Nhân tộc một nhà độc bá, còn có nhiều chủng tộc thực lực không tệ tồn tại.

Huống chi còn có mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân, Đế Tân tự nhiên sẽ không tự chặt cánh tay mình.

Y còn cần chúng chư hầu tiếp tục phát huy tài năng, cống hiến sức lực cho sự khuếch trương của Thương Triều, lập nên công huân vĩ đại hơn cho Thương Triều, cho toàn bộ Nhân tộc.

Cần biết rằng, tinh nhuệ chi sư dưới quyền chúng chư hầu, chính là sức mạnh vững chắc để Nhân tộc mở rộng ra bên ngoài.

Nếu không có lý do chính đáng mà ra tay với chúng chư hầu, thì khác nào tự hủy thành trì, thậm chí sẽ lung lay vị trí Nhân Hoàng của mình.

Dẫu sao Đế Tân không phải Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng không có

cống hiến trọng đại nào cho toàn bộ Nhân tộc.

Về phần làm thế nào để thu quyền, suy nghĩ của Đế Tân cũng rất đơn giản, đó chính là lệnh cho chúng chư hầu chọn con cháu đưa đến đô thành.

Danh nghĩa là để bồi dưỡng con cháu các chư hầu một cách tinh tế, thực tế một mặt là phương pháp con tin, mặt khác là bồi dưỡng con tin của các chư hầu thành tâm phúc của mình, sau đó kế thừa vị trí của các chư hầu.

Đây chính là dương mưu đường đường chính chính, cho dù chúng chư hầu có bất mãn, cũng không dám có chút dị nghị nào.

Bởi vì trong toàn bộ Nhân tộc, trừ Nhân tộc Tổ Miếu ra, điều kiện ở Thương Đô khẳng định là tốt nhất.

Hơn nữa Đế Tân với tư cách là chủ Nhân tộc, Nhân Hoàng đương thế, trong tay nắm giữ quyền lực và tài nguyên tuyệt đối, phía sau y đại diện cho toàn bộ trật tự thống trị chính thống của Nhân tộc.

Nếu công khai phản đối, thì chính là đối địch với toàn bộ trật tự chính thống của Thương Triều, đối địch với thần dân thiên hạ của Thương Triều.

Nếu ngay cả lệnh của Nhân Hoàng cũng không tuân theo, thì tất sẽ rơi vào nơi vạn kiếp bất phục, không còn chút đường lui nào.

Như vậy, không những lãnh địa của mình sẽ chìm trong chiến hỏa, vinh quang gia tộc cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, hơn nữa còn bị toàn bộ Nhân tộc khinh bỉ.

Vì vậy, Đế Tân hiểu rõ rằng khi y bày ra dương mưu này, các chư hầu chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận, ngoan ngoãn tuân theo sắp xếp, không dám có chút hành động vượt giới nào.

Đương nhiên đây là suy nghĩ của riêng Đế Tân, suy nghĩ tuy rất

hay, nhưng cuối cùng có thực sự thực hiện được hay không, thì chưa biết được.

Điều này tự nhiên không phải nói Đế Tân có tâm tư khác, mà là Nhân tộc với tư cách là nơi ứng kiếp của đại kiếp lần này, tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng của kiếp khí.

Đế Tân cố nhiên anh minh thần võ, có Nhân Hoàng chi khí hộ thân, nhưng cũng không có cách nào chống lại đại thế Hồng Hoang.

Cùng với thời gian đại tế vạn năm dần đến, thành Triều Ca cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Lúc này, cửa thành Triều Ca mở rộng, một lượng lớn tế phẩm từ bên ngoài thành không ngừng được vận chuyển vào nơi tế tự trong thành.

Trong số tế phẩm, ngoài các loại trân tu mỹ vị, rượu ngon tiên quả, còn có rất nhiều linh vật quý hiếm.

Những linh vật này phi phàm, hầu như mỗi kiện đều ẩn chứa tiên thiên linh khí nồng đậm, trong đó còn ẩn chứa sức mạnh thần bí.

Có thứ tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, dường như có thể tạo ra cộng hưởng kỳ diệu với linh khí giữa thiên địa.

Có thứ lại tỏa ra hương khí kỳ dị, thơm phức nồng nàn, khiến người ngửi thấy tinh thần sảng khoái, tựa như có thể tẩy rửa bụi trần trong tâm hồn.

Tuy nói những linh vật này còn không thể sánh bằng thiên tài địa bảo được Bồng Lai Thánh Địa ấp ủ vô tận năm tháng, nhưng trong Hồng Hoang cũng là những trân bảo cực kỳ khó có được.

Nói đi cũng phải nói lại, có thể làm tế phẩm cho đại tế vạn năm, những linh vật này tự nhiên phi phàm.

Dẫu sao, dựa theo địa vị hiện tại của Nhân tộc, linh vật bình thường làm sao có thể lọt vào mắt xanh?

Trong số tế phẩm này, một phần là do tứ phương chư hầu tiến cống, phần còn lại là chiến lợi phẩm từ việc Thương Triều khai thác cương thổ, có thể nói đều do người của Thương Triều hao tâm tốn sức tìm kiếm từ khắp nơi trong Hồng Hoang mà có được.

Theo các đoàn xe vận chuyển tế phẩm lần lượt tiến vào thành, hai bên đường phố Triều Ca chật kín bá tánh Thương Triều đến xem, thậm chí trong số người xem còn có không ít người dị tộc.

Tuy nói mọi người đều mang tướng mạo Nhân tộc, nhưng việc phân biệt Nhân tộc và các dị tộc khác vẫn rất dễ dàng, chỉ cần nhìn vào ánh mắt là có thể phân biệt được.

Trong mắt người Nhân tộc tuy cũng có sự hiếu kỳ và kính sợ như người dị tộc, nhưng trong ánh mắt của họ nhiều hơn là sự tự hào.

Còn trong mắt người dị tộc thì nhiều hơn là sự ngưỡng mộ và sợ hãi!

Cùng lúc đó, trong cung điện hùng vĩ nhất thành Triều Ca, Đế Tân đang cùng các đại thần trong triều bàn bạc nhiều sự vụ tế tự.

Lúc này, trên ngai vàng trong đại điện, Đế Tân đang đoan tọa, ánh mắt uy nghiêm mà trang trọng.

"Đại tế vạn năm một lần của Trẫm có Thương Triều chẳng mấy chốc sẽ đến!

Tất cả các vật tế tự đã chuẩn bị ổn thỏa cả chưa?" Nghe thanh âm của Đế Tân vang lên từ trên ngai vàng, chúng đại thần trong điện liền vội vàng mở lời đáp: "Khải bẩm Vương Thượng, các vật tiến cống của chư hầu đều đã đến đủ!" "Khải bẩm Vương Thượng, các vật thu được từ việc ta chinh phạt các bộ tộc không thần phục cũng đã đến

đủ!" Nghe các đại thần trong điện đáp lời, trên mặt Đế Tân cũng lộ ra một tia ý cười, sau đó quay đầu nói với cung nhân bên cạnh: "Truyền lệnh của Trẫm, lệnh hữu ty chiếu theo tổ chế, kiểm nghiệm kỹ càng, không được có sai sót!" Cung nhân bên cạnh nghe vậy, lập tức đáp: "Tuân lệnh Đại Vương!" Đế Tân thấy vậy gật đầu, sau đó nghiêm túc mở lời nói với chúng nhân dưới điện: "Đại tế lần này là thịnh sự vô thượng của triều ta, các khanh vạn lần không được có chút sơ suất!

Nếu có kẻ lơ là bỏ bê chức trách, hoặc lơ là bổn phận, bất luận quan chức cao thấp, công lao lớn nhỏ, đều sẽ bị nghiêm trị theo luật pháp Đại Thương, không khoan nhượng!" Chúng nhân trong điện nghe vậy, đều cúi người nói: "Chúng thần hiểu rõ!" Thấy phản ứng của chúng nhân trong điện, sắc mặt Đế Tân hơi dịu lại, tiếp đó mở lời nói: "Các khanh cần biết, đại tế lần này liên quan đến vận mệnh hưng suy của Đại Thương ta, phúc lợi của vạn dân.

Các vị đều là rường cột của Đại Thương ta, gánh vác trọng trách phò tá Bản Vương, bảo vệ gia quốc, tuyệt đối không được vì một phút sơ suất mà phạm phải tội lỗi không thể tha thứ.

Đợi đại tế hoàn thành viên mãn, những người có công, Trẫm tự sẽ luận công ban thưởng, tuyệt đối không tiếc thưởng.

Nhưng nếu có kẻ nào lòng mang ý đồ xấu, vọng tưởng phá hoại đại tế lần này, đừng trách Trẫm trở mặt vô tình, nhất định sẽ khiến y phải trả giá thảm khốc!" Nghe quyết tâm trong lời nói của Đế Tân, chúng nhân trong điện đều lớn tiếng đáp: "Chúng thần cẩn tuân Vương mệnh!

Chúng thần cẩn tuân Vương mệnh!" Thanh âm của mọi người vang vọng đại điện, hồi lâu vẫn còn văng vẳng.

Nghe thanh âm của chúng nhân trong điện, Đế Tân khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua từng người một, trên mặt cũng tràn đầy vẻ hân úy.

Chốc lát sau, chúng nhân trong điện liền nghe thấy thanh âm của Đế Tân lại vang lên: "Đều đứng dậy đi.

Việc tế tự, muôn vàn đầu mối, vẫn cần chư vị ai làm phận nấy, đồng lòng hiệp sức.

Các khanh nếu có việc gì muốn tấu, có thể nhanh chóng nói ra!" Nghe thanh âm hơi có vẻ bình hòa của Đế Tân, chúng nhân trong điện lúc này mới từ từ đứng dậy.

Đợi đến khi thanh âm của Đế Tân dứt, một lão thần đứng ở hàng đầu bước ra khỏi đám đông, cúi người nói với Đế Tân trên điện: "Khải bẩm Vương Thượng, đại tế lần này, nghi thức rườm rà, trình tự nhiều, để đảm bảo vạn vô nhất thất, lão thần kiến nghị ngoài việc tế ti phụ trách, còn cần thành lập một ty chuyên trách chuẩn bị tế điển, thống nhất điều phối các hạng sự nghi, để tiện điều phối các bên tốt hơn, nâng cao hiệu suất." Nghe lời của lão thần trong điện, Đế Tân trầm tư chốc lát, cảm thấy kiến nghị này khá thỏa đáng, liền gật đầu đồng ý: "Chuẩn tấu, cứ do khanh đứng đầu tổ chức Ty Chuẩn bị Tế điển, chọn người đắc lực hỗ trợ.

Nếu có bất cứ việc gì không ổn, có thể tùy thời tiến cung bẩm báo với Trẫm." Nghe lời của Đế Tân, lão thần lĩnh mệnh cáo lui.

Ngay sau đó, một vị tướng lĩnh khá trẻ bước lên nói: "Khải bẩm Vương Thượng, việc ta chinh phạt các bộ tộc không thần phục, có cần đẩy nhanh tiến độ, để hạ uy danh của Đại Thương ta không?" Đế Tân nghe vậy hơi nhíu mày, ánh mắt từ từ lướt qua đại điện, suy nghĩ chốc lát rồi mở lời nói: "Việc chinh phạt các bộ tộc không thần phục, tuy cần đẩy nhanh tiến độ để hiển uy Thiên uy của Đại Thương ta, nhưng tuyệt đối không được quá gấp.

Chương 603

Đại tế lần này là trọng trung chi trọng, thiên hạ chú mục, cần đảm bảo sự an ổn của thành Triều Ca và việc tế tự diễn ra thuận lợi.

Truyền lệnh xuống, các bộ ở tiền tuyến vẫn theo chiến lược đã định mà ổn định đẩy mạnh, nếu không có cơ hội, có thể chờ sau đại tế!" Nghe lời của Đế Tân, vị tướng lĩnh trẻ lĩnh mệnh cáo lui, sau đó lại có vài đại thần liên tiếp đưa ra vấn đề, Đế Tân cũng từng cái một chỉ thị.

Mãi đến khi mặt trời lặn, thanh âm trong đại điện mới từ từ ngưng bặt.

Thấy trong điện không còn ai kiến ngôn nữa, Đế Tân cũng thở phào một hơi dài, sau đó từ từ đứng dậy, ánh mắt nhìn ra Triều Ca bên ngoài điện.

Một lúc lâu sau, chúng nhân mới nghe thấy thanh âm của Đế Tân vang lên: "Đại tế lần này, là đại sự của Đại Thương ta.

Ta cùng các khanh phải dùng tâm ý lớn nhất để tế tự, cầu nguyện Thánh Tổ phù hộ Đại Thương ta phong điều vũ thuận, thiên thu vạn đại!" Chúng nhân trong điện nghe vậy, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ kích động.

Đợi thanh âm của Đế Tân dứt, chúng nhân cũng là lập tức đồng thanh hô to: "Nguyện Đại Thương ta, thiên thu vạn đại!" Nghe thanh âm của chúng nhân trong điện, trên mặt Đế Tân cũng lộ ra một tia mỉm cười hài lòng.

Đợi đến khi thanh âm trong điện dần ngưng, Đế Tân liền hạ lệnh cho mọi người bãi triều trở về.

Đợi đến khi các đại thần trong điện đều tản đi, trong đại điện trống trải chỉ còn lại Đế Tân và vài cung nhân hầu hạ.

Ngay lúc này, một cung nhân thân cận cẩn thận từng li từng tí bước lên, khẽ nói: "Vương Thượng, có cần chuẩn bị đến hậu cung nghỉ ngơi không ạ?" Đế Tân nghe vậy, nhìn những thẻ tre chất đống trên bàn, sau đó phất tay nói: "Chưa vội, Trẫm trước xử lý một phen chính vụ!" Dứt lời, Đế Tân cũng không quản phản ứng của cung nhân, ngồi trở lại ngai vàng, bắt đầu xử lý chính vụ.

Và ngay khi Đế Tân toàn tâm chú ý xử lý chính vụ, từng luồng kiếp khí cũng bắt đầu lan tỏa và thấm vào đại điện.

Trên đại điện, khi đầu rồng bằng đồng điêu khắc phun ra một viên châu ngọc mới, vô số làn sương đen kịt như mực xuất hiện bên ngoài đại điện.

Điều khó hiểu là, sương đen ngập trời giáng xuống bên ngoài điện, động tĩnh lớn đến vậy, nhưng không một ai trong điện nhận ra.

Ngay cả khi sương đen đã bắt đầu thấm vào đại điện, chúng nhân trong điện cũng không hề có chút ý thức nào.

Cần biết rằng đại điện nơi Đế Tân đang ở không hề đóng kín, lúc này cửa điện đang mở rộng.

Việc chúng nhân trong điện không hề nhận ra, tự nhiên không phải vì thực lực của họ thấp kém.

Nếu dễ dàng bị phát hiện như vậy, thì những làn sương đen này đã không dễ dàng xuất hiện bên ngoài đại điện của Đế Tân đến thế.

Khi xuất hiện dị trạng như vậy, Nhân tộc không thể có chuyện bỏ mặc.

Nếu có thể dễ dàng bị phát hiện, đừng nói là đại điện nơi Đế Tân đang ở, ngay cả đô thành e rằng cũng sẽ không xuất hiện.

Thậm chí ngay từ lúc xuất hiện đầu tiên, liền sẽ bị cao thủ trong đô thành Nhân tộc trực tiếp tiêu diệt.

Với tư cách là đại diện bên ngoài của Nhân tộc, các cao thủ Nhân tộc trong Thương Đô tuy xa không bằng Nhân tộc Tổ Miếu, nhưng cũng không ít, ít nhất là không thiếu các Đại Năng Chuẩn Thánh.

Ngày nay Nhân tộc đã không còn là chủng tộc cam chịu cầu toàn, cầu sinh tồn trong kẽ hở như khi xưa.

Đã là đại diện của Nhân tộc trước chúng sinh Hồng Hoang, Thương Triều liền đại diện cho thể diện của Nhân tộc.

Nếu có thể để người khác dễ dàng xâm nhập Thương Đô, thì Nhân tộc cái nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa này thật sự sẽ mất mặt lớn.

Vì vậy, Thương Đô nhìn thì có vẻ yếu ớt, nhưng lại là bức tường đồng vách sắt vững chắc.

Đừng nói là Chuẩn Thánh, cho dù là Thánh nhân đến, cũng không dám nói có thể trực tiếp tiêu diệt Thương Đô.

Từ đó có thể thấy được nội tình của Thương Đô, nội tình của Nhân tộc.

Đương nhiên những điều này đều là chuyện ngoài lề, tầm nhìn quay trở lại chúng nhân trong đại điện.

Lúc này, trong đại điện, trừ Đế Tân ra, những người còn lại cũng đều là tinh anh hiếm có của Nhân tộc, ngay cả cung nhân cũng vậy.

Những người có thể trở thành tùy tùng của Đế Tân, có lẽ có một vài kẻ may mắn, nhưng tuyệt đại đa số đều là những người có bối cảnh thâm hậu, thực lực không tệ.

Thậm chí ngay cả những kẻ may mắn này cũng đều có những

điểm hơn người tuyệt đối.

Dẫu sao không có điểm gì hơn người, thì làm sao có thể xuất hiện bên cạnh Nhân Hoàng đương thế?

Hơn nữa không chỉ vậy, xung quanh đại điện của Đế Tân cũng không thiếu Đại La Kim Tiên.

Với tư cách là nơi quan trọng nhất của Thương Đô, tự nhiên là cực kỳ quan trọng.

Nhưng chính là với nhiều cao thủ vây quanh như vậy, lại không một ai nhận ra dị trạng, đủ để chứng minh sự thần bí của những làn sương đen bên ngoài điện.

Cũng chỉ có Thánh nhân có mặt, mới có thể biết được những làn sương đen xuất hiện bên ngoài điện là gì.

Bởi vì chỉ có Thánh nhân chí tôn mới có thể nhận ra bản chất của những làn sương đen này.

Những làn sương đen này không phải là vật chất có màu sắc thông thường, trên đó là vô số sợi dây nhân quả đang vặn vẹo.

Trên mỗi sợi dây nhân quả đều quấn quanh vô số mảnh chân linh, oán niệm của chúng sinh và nghiệp lực nghiệp chướng.

Những mảnh chân linh, oán niệm chúng sinh, nghiệp lực nghiệp chướng này đan xen trên sợi dây nhân quả, liền cấu thành sự vật đáng sợ nhất thế gian!

Và đây, chính là kiếp khí của đại kiếp!

Không sai, những làn sương đen xuất hiện bên ngoài đại điện chính là từng đoàn kiếp khí của đại kiếp.

Đúng như đã nói trước đó, đại kiếp lần này tuy là Phong Thần Chi Kiếp, có liên quan đến Chư Thánh và Thiên Đình, nhưng nơi ứng kiếp

cuối cùng lại rơi vào Nhân tộc.

Với tư cách là nơi ứng kiếp, kiếp khí tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Mà Đế Tân với tư cách là một trong những nhân vật mấu chốt nhất của đại kiếp lần này, việc được kiếp khí "chiếu cố" cũng là chuyện tự nhiên.

Chỉ là, trên người Đế Tân có Nhân Hoàng chi khí tồn tại, sẽ không dễ dàng bị kiếp khí ảnh hưởng thần trí như những người ứng kiếp khác mà thôi.

Bên ngoài đại điện, vô tận kiếp khí như mãnh thú khát máu ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng dũng mãnh lao về phía đại điện.

Nơi kiếp khí đi qua, bề mặt không có chút dị dạng nào, nhưng nơi nó lướt qua, thời không sâu bên trong đều không ngừng sụp đổ.

Sâu trong đại điện, trên ngự án, vô số thẻ tre chất thành từng ngọn núi nhỏ, toàn thân Đế Tân đều chìm ngập trong đó.

Ngay khi Đế Tân định dùng chu bút khoanh tròn một tập thẻ tre, thì hình ảnh bàn long điêu khắc trên đỉnh điện phía trên ngự án đột nhiên mở to đồng tử.

Ngay khoảnh khắc điêu khắc rồng cuộn trên đỉnh điện mở mắt, phong linh treo ở bốn góc đại điện cũng đột nhiên phủ một lớp sương trắng.

Phong linh vốn đang reo theo gió nhẹ lập tức ngưng bặt, tượng Tịch Tà Toan Nghê điêu khắc trên lưỡi chuông bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt cổ họng.

Ngay sau đó, bảy mươi hai ngọn đèn đồng hình người cá quanh đại điện, ngọn lửa đồng thời co lại nhỏ bằng hạt đậu xanh, biến toàn bộ ánh sáng trong điện thành màu xanh u tối lay động.

Chương 604

Lúc này, Đế Tân đang vùi mình sâu trong thẻ tre cuối cùng cũng nhận ra một tia dị thường trong điện, lập tức chu bút trong tay cũng ngừng lại.

Nhưng Đế Tân không ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt mở lời nói: "Có chuyện gì vậy?" Dứt lời, Đế Tân liền chuẩn bị tiếp tục động tác trước đó, chu bút trong tay cũng hướng về tập thẻ tre trên án mà đặt xuống.

Chủ của Thương Triều không dễ làm như vậy, còn vô số đại sự đang chờ Đế Tân xử lý.

Nhưng chu bút trong tay Đế Tân rốt cuộc vẫn không đặt xuống.

Bởi vì Đế Tân phát hiện sau khi mình mở lời, trong điện lại không một ai đáp lại.

Đừng nói là cung nhân trong đại điện, ngay cả thị vệ trước điện cũng không hề có chút thanh âm nào xuất hiện.

Đế Tân cau mày, sau đó từ từ ngẩng đầu nhìn về phía đại điện.

Đế Tân muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà khiến những cung nhân và thị vệ này dám coi thường lời mình nói.

Chỉ là, sau khi Đế Tân ngẩng đầu, thấy cung nhân trong điện vẫn như trước.

Dường như vừa rồi không hề nghe thấy mình nói chuyện.

Thấy cảnh tượng này trong điện, Đế Tân càng nhíu mày chặt hơn.

Và ngay khi Đế Tân chuẩn bị trách mắng cung nhân trong điện, ánh mắt lại như bị ma xui quỷ khiến mà rơi vào bức bình phong Huyền Điểu phía dưới điện thủ.

Khi thấy cảnh tượng trên bình phong, mắt Đế Tân cũng lập tức trợn tròn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Việc có thể khiến chủ Thương Triều Đế Tân xuất hiện biểu hiện như vậy, cho thấy dị trạng trên bình phong Huyền Điểu tuyệt đối không tầm thường.

Chỉ thấy, cái bóng của Đế Tân vốn được đèn đồng hình người cá chiếu lên bình phong Huyền Điểu, lại ẩn ẩn xuất hiện tượng phân liệt.

Đạo bóng vua vốn nên giao hòa với tử khí Nhân Hoàng, lúc này ở cổ lại quấn quanh mấy sợi xiềng xích dạng bóng tối.

Một đầu của những sợi xiềng xích dạng bóng tối này vô cớ sinh ra từ hư không bên ngoài bình phong, một đầu lại chết lặng quấn quanh cổ của cái bóng Đế Tân.

Không biết từ đâu đến một lực lượng, khiến những sợi xiềng xích dạng bóng tối thẳng tắp, muốn kéo cái bóng của Đế Tân ra ngoài bình phong.

"Yêu nghiệt phương nào!

Dám tác loạn trong cung của Trẫm, coi Nhân tộc ta không có người ư?" Đế Tân trong cơn chấn kinh không quá hoảng loạn, mà trực tiếp rút trường kiếm bên hông, lớn tiếng quát vào trong điện.

Chỉ là, tiếng quát của Đế Tân dường như không có tác dụng gì, những sợi xiềng xích dạng bóng tối trên bình phong càng lúc càng chặt, thậm chí bản thể Đế Tân cũng đột nhiên nảy sinh một tia cảm giác nghẹt thở.

Theo cái bóng trên bình phong dần bị kéo ra, trong lòng Đế Tân cũng không khỏi nổi lên một tia lạnh lẽo.

Ngay sau đó, khóe mắt Đế Tân co rút dữ dội.

Trong ánh mắt sát ý bùng lên, dường như muốn tiêu diệt tất cả những gì không thần phục trong tầm mắt.

Sau đó, liền thấy Đế Tân trên đại điện vung mạnh trường kiếm trong tay về phía bình phong Huyền Điểu.

Khi kiếm thế khởi lên, Cửu Châu Cương Vực Đồ của Nhân tộc từ sau lưng Đế Tân bay lên mà hiện ra, hư ảnh sơn hà của tám trăm chư hầu quốc của Thương Triều cũng trong chốc lát hóa thành lớp vảy bao phủ lên thân kiếm.

Đế Tân không phải hạng phàm tục tay trói gà không chặt, với tư cách là chủ Thương Triều, Nhân Hoàng đương thế, nếu không có đủ thực lực, Đế Tân làm sao có thể vững vàng ngồi trên vị trí chủ Thương?

Đương nhiên so với tu sĩ thuần túy, thực lực của Đế Tân liền không đáng kể như vậy, dù sao Đế Tân mới tu hành được bao nhiêu năm.

Nhưng nhờ có Nhân Hoàng chi khí hộ thân, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh cũng không thể gây ra chút thương tổn nào cho Đế Tân.

Thậm chí ngay cả mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân đích thân ra tay, trước khi Nhân Hoàng chi khí hao hết, Đế Tân cũng sẽ không có nguy cơ sinh tử nào.

Tầm nhìn quay trở lại dưới đại điện, ngay khoảnh khắc trường kiếm trong tay Đế Tân vung ra.

Một đạo kiếm quang vây quanh tử khí chợt hiện ra, chiếu sáng cả đại điện.

Tử khí sắc bén của mũi kiếm xé rách hư không như máu thịt, cực tốc lao xuống phía bình phong Huyền Điểu.

Nhưng trong khoảnh khắc, đạo kiếm quang này liền đến trước

bình phong Huyền Điểu.

Kiếm quang giáng xuống, nhưng không như Đế Tân nghĩ, trực tiếp chém diệt dị tượng, mà lại trực tiếp dừng lại không tiến lên trước bình phong Huyền Điểu.

Thấy cảnh tượng này, trong mắt Đế Tân cũng xẹt qua một tia sắc thái kinh ngạc, sau đó lửa giận trong lòng càng bùng lên.

"Đồ võng lượng, còn dám phóng tứ!

Diệt cho Trẫm!" Dứt lời, Đế Tân không chút do dự, trường kiếm trong tay liên tục vung ra, lại có thêm mấy đạo kiếm quang bắn ra.

Nhưng kết quả vẫn như vừa rồi, rất nhiều kiếm quang đều bị chặn lại trước bình phong.

Thấy cảnh này, trong ánh mắt Đế Tân cũng xẹt qua một tia hoảng loạn.

Trở thành chủ Thương lâu như vậy, đây là lần đầu tiên y gặp phải tình huống khó giải quyết như thế này.

Trước đây dù gặp phải tình huống khó khăn đến mấy, mình đều có thể nhờ vào Nhân Hoàng chi khí là át chủ bài trên người.

Ngay cả Chuẩn Thánh Đại Năng cũng không dám nói có thể chịu được công phạt mang theo Nhân Hoàng chi khí, vì vậy Đế Tân vẫn luôn cho rằng thế gian không có nhiều việc có thể làm khó mình.

Nhưng dị tượng đột nhiên xuất hiện trước mắt, lại có thể bỏ qua công phạt của mình, điều này sao có thể không khiến Đế Tân chấn kinh?

Thậm chí vào khoảnh khắc này, Đế Tân còn nghi ngờ Nhân Hoàng chi khí trên người mình đã không còn nữa.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Đế Tân liền loại bỏ ý niệm này.

Nếu Nhân Hoàng chi khí không còn, thì mình nhất định sẽ có cảm giác, và Huyền Điểu bản mệnh của Thương Triều cũng sẽ có biến hóa.

Nhân Hoàng chi khí vẫn còn, nhưng lại mất đi vẻ vô địch như trước, Đế Tân làm sao không hoảng loạn trong lòng?

Chỉ là Đế Tân không biết, thứ cản lại kiếm quang của y không phải dị tượng trước mắt, mà là bản chất của sự dị thường lần này, chính là những làn sương đen do kiếp khí vô hình hóa thành.

Ngay vừa rồi, sương đen từ bên ngoài điện điên cuồng ập đến đã dũng mãnh tràn vào đại điện.

Kiếm quang của Đế Tân còn chưa kịp rơi xuống bình phong Huyền Điểu, đã bị sương đen do kiếp khí hóa thành đập thẳng vào đầu.

Khoảnh khắc kiếm quang đánh trúng sương đen, thời không xuất hiện sự ngưng trệ trong chốc lát, đây mới là nguyên nhân xuất hiện cảnh tượng kiếm quang dừng lại không tiến lên.

Cho dù Đế Tân có Nhân Hoàng chi khí hộ thể, nhưng vẫn không thể nhìn thấu bản chất của kiếp khí, tự nhiên sẽ không biết được nguyên do trong đó!

Chương 605

Và ngay khi Đế Tân vô cùng kinh ngạc, mấy đạo kiếm quang vừa vung ra cũng từ từ tiêu tán dưới sự xung kích của sương đen.

Còn chưa đợi Đế Tân kịp phản ứng, sương đen do kiếp khí hóa thành xung quanh đại điện cũng bắt đầu tràn lên điện thủ!

Cùng với làn sương đen do kiếp khí hóa thành càng lúc càng gần Đế Tân, mười hai chiếc biên chung đồng treo trên cửa điện đột nhiên tự động vang lên.

Ngay sau đó, là hai con quỳ đồng trấn điện ở hai bên ngự án.

Khi kiếp khí xuất hiện trên bậc thang dưới điện thủ, hai con cổ thú bằng đồng cao hai trượng này đột nhiên trào ra chất lỏng màu vàng đỏ từ hai mắt, chiếc đĩa Chu Thiên tinh đấu ngậm giữa hàm răng già cũng phát ra âm thanh nứt vỡ.

Dưới ngự án, gạch nền cũng bắt đầu hiện lên những đường vân như mạch máu.

Thấy dị tượng xung quanh, Đế Tân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hai bên thái dương giật giật, lực lượng Cửu Đỉnh ẩn sâu trong huyết mạch đột nhiên sôi trào.

Khi y bản năng siết chặt trường kiếm trong tay, phù điêu Huyền Điểu trên chuôi kiếm đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết như khóc ra máu, mười hai sợi lưu miện không gió tự động bay lên, châu ngọc rủ xuống vẽ ra quỹ tích tử khí trong không trung.

Sự biến hóa của trường kiếm trong tay, khiến cơ thể Đế Tân run lên, suýt chút nữa không nắm chặt được trường kiếm!

Mãi đến khi một tay vịn lấy ngai vàng, Đế Tân mới ổn định lại

thân hình.

Nhưng ngay khi Đế Tân vịn ngai vàng, lại phát hiện tay vịn mạ vàng vốn ấm áp khô ráo nay lại ẩm ướt một mảng.

Đế Tân lại giật mình, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện phù điêu trên tay vịn mạ vàng đang chảy ra huyết lệ.

Huyết lệ theo đáy ngai vàng lan tràn, cuối cùng chảy đến chân Đế Tân.

Thấy vết tích dưới chân, hai mắt Đế Tân đỏ ngầu.

Đường đường chủ Thương, lại bị bức đến tình cảnh này!

Trong lòng Đế Tân cũng hận cực, liền ổn định tạp niệm trong lòng, hai tay cầm kiếm quát vào đại điện: "Trẫm chính là...

Nhân Hoàng!

Kẻ nào dám sỉ nhục Trẫm như vậy!" Theo tiếng quát truyền ra, liền thấy Nhân Hoàng chi khí trên người Đế Tân đại phát.

Phía sau y, Cửu Châu Cương Vực Đồ của Nhân tộc, hư ảnh sơn hà của tám trăm chư hầu quốc cũng trong chốc lát ngưng thật.

Nơi Cửu Đỉnh của Nhân tộc trên cương vực đồ, phát ra từng trận âm thanh oanh minh mang theo uy áp vô thượng.

Tuy không nhìn thấy trong điện là gì, nhưng cảm nhận được sự biến hóa phía sau mình, khóe miệng Đế Tân khẽ nhếch lên, tiếp tục quát xuống điện: "Nhân tộc ta là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa!

Trong Hồng Hoang, đừng nói Đại Năng, ngay cả Thánh nhân cũng không dám vô lễ với Nhân tộc ta như vậy.

Tuy không biết ngươi là kẻ tiểu nhân hạng nào, nhưng hôm nay đã dám phạm Nhân tộc ta, thì đừng hòng đi!

Chém cho Trẫm!" Dứt lời, Đế Tân hai tay cầm kiếm chém mạnh xuống phía dưới!

Cửu Châu cương vực, ảnh sơn hà của tám trăm chư hầu quốc phía sau cũng hung hăng trấn xuống trong điện.

Trong khoảnh khắc, sương đen xông lên điện thủ bị lực lượng sơn hà bàng bạc này nghiền nát, phát ra tiếng rít chói tai, tựa hồ vô số oan hồn đang tuyệt vọng gào khóc.

Sương đen điên cuồng cuộn trào, tản ra tứ phía, cả đại điện sáng bừng lên!

Nhưng cảnh tượng này, cũng chỉ kéo dài trong chốc lát.

Ngay sau đó, sương đen vốn đã tản ra tứ phía dường như nhận được triệu hoán, lại một lần nữa tụ tập vào trong đại điện, phát động xung kích về phía điện thủ nơi Đế Tân đang ở.

Khi làn sương đen đầu tiên leo lên đan trì ngọc giai, kiếp khí vô hình hóa thành vạn ngàn mũi kim nhỏ như lông trâu, xuyên qua bức bình chướng do vạn ngàn ảnh sơn hà tạo thành.

Ảnh Cửu Châu dần dần tan rã trong tiếng đinh đông giòn tan, Huyền Điểu đang ngự trị trên Thương Đô trong bức đồ đột nhiên phát ra tiếng kêu thét chói tai xé rách bầu trời, thần cầm màu vàng kim sải cánh trăm trượng lại bị vật vô hình xuyên thủng lồng ngực.

Vô số huyền vũ bay lượn trên trời khi rơi xuống bốc cháy ngọn lửa xanh u, mỗi ngọn lửa đều phản chiếu khuôn mặt Thương nhân vặn vẹo.

Kết giới Cửu Đỉnh phát ra tiếng rên rỉ như cây cổ thụ gãy đổ, các chữ triện đảo văn của tiên vương giữa các cột trụ như đàn cá hoảng sợ bơi lội.

Sau đó chín tôn đỉnh đồng cùng lúc phát ra tiếng gầm gừ của Hồng

Hoang cự thú, đồ án Cửu Châu hà sơn khắc trên thân đỉnh bắt đầu từng mảnh bong tróc, không còn cách nào chống lại sự xông rửa của kiếp khí!

Khi làn kiếp khí đầu tiên chạm vào miện phục của Đế Tân, mười hai đạo khí vàng đỏ cũng đồng thời hiện ra từ người Đế Tân, vững vàng bảo vệ y.

Dưới sự che chở của Nhân Hoàng chi khí, kiếp khí tuy không thể xâm nhập vào cơ thể Đế Tân, nhưng cũng khiến Đế Tân lập tức rơi vào trạng thái hoảng hốt!

Là mục tiêu chịu xung kích lớn nhất của kiếp khí, ngay khoảnh khắc kiếp khí chạm vào mười hai sợi lưu miện, Đế Tân chỉ nghe thấy bên tai một trận tiếng gầm thét, sau đó trước mắt tối sầm liền mất đi ý thức.

Khi ý thức của Đế Tân trở lại, tỉnh dậy một lần nữa, lại phát hiện trước mắt là một mảnh hỗn độn, đã không còn ở trong đại điện nữa.

Nhìn cảnh tượng sương mù dày đặc xung quanh, Đế Tân nghe thấy tim mình đập cực nhanh, tựa như biên chung oanh minh.

Và khi Đế Tân cúi đầu, chợt phát hiện trong lòng bàn tay không phải là chuôi Thái A kiếm, mà là nửa đoạn xiềng xích đứt gãy, đầu xiềng xích buộc một con Huyền Điểu hấp hối.

Tuy nói thân ảnh của mình đã hóa thành Huyền Điểu, nhưng Đế Tân vẫn lập tức nhận ra cảnh tượng trước mắt.

Đây chẳng phải là cảnh tượng trên bình phong Huyền Điểu trên đại điện vừa rồi sao?

Thấy cảnh tượng quen thuộc này, Đế Tân lập tức sững sờ, sau đó vẻ mặt khó tin lẩm bẩm nói: "Đây là?" Không trách Đế Tân không chấn kinh, với tư cách là chủ Thương Triều, Nhân Hoàng đương thế,

y làm sao cũng không thể nghĩ đến mình lại có cảnh ngộ như vậy.

Với nội tình Nhân tộc hiện nay, thêm vào Nhân Hoàng chi khí trên người mình, Đế Tân có đủ tự tin.

Nhưng chính trong tình huống như vậy, lại có người có thể ở trong đại điện Thương Đô mà đưa mình đến một địa vực xa lạ như thế này, trong lòng Đế Tân làm sao không hoảng sợ?

Còn chưa đợi Đế Tân kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy, không xa nơi vốn là một mảnh hỗn độn sương mù dày đặc đột nhiên xuất hiện dị biến, chỉ thấy một đạo xoáy nước từ từ hiện ra từ trong hỗn độn, sau đó dần dần khuếch đại, cuối cùng cả xoáy nước lấp đầy mọi thứ trước mắt Đế Tân.

Chỉ là xoáy nước tuy lớn, nhưng lại không có chút ảnh hưởng nào đến Đế Tân, dường như nó không tồn tại trong cùng một chiều không gian vậy.

Nhìn xoáy nước xuất hiện trước mắt, Đế Tân sững sờ, trong lòng cũng dấy lên một tia khó hiểu.

Ngay khi Đế Tân đang khó hiểu, trong xoáy nước lại đột nhiên hiển hiện ra cảnh tượng đại tế vạn năm sắp được cử hành tại Thương Đô.

Và cùng với cảnh tượng trước mắt ngày càng rõ ràng, miệng Đế Tân cũng vô thức mở ra.

Hóa ra trong hình ảnh trước mắt Đế Tân, chính mình đang dẫn dắt vô số thần dân, đứng dưới tế đài, cử hành tế tự long trọng.

Trong hình ảnh, đứng sau mình ngoài các thần tử, tứ phương chư hầu ra, còn có không ít khuôn mặt trẻ thơ.

Chương 606

Những thân ảnh trẻ thơ này trên trán thỉnh thoảng lóe lên văn Huyền Điểu, từng người ngẩng cao đầu ưỡn ngực, giữa hàng mày đều là vẻ tự tin.

Thấy những khuôn mặt trẻ thơ này trong hình ảnh, trong lòng Đế Tân đột nhiên chững lại.

Những thân ảnh trẻ tuổi này chẳng phải là con cháu của các chư hầu sao?

Tự tin như vậy, kiêu ngạo như vậy, hơn nữa đều mang ấn Huyền Điểu chi văn, cực kỳ nhận đồng với Đại Thương, hiển nhiên đúng như những gì mình đã nghĩ.

Tuy nói Đế Tân muốn nhân dịp đại tế vạn năm, để tứ phương chư hầu đưa con cháu vào Thương Đô làm con tin, nhưng ý nghĩ như vậy Đế Tân chưa từng nói với bất kỳ ai.

Chẳng lẽ đây là một góc của tương lai?

Lúc này, trong lòng Đế Tân tràn đầy bối rối, ánh mắt nhìn vào hình ảnh càng thêm chuyên chú.

Sau đó dưới sự chú ý của Đế Tân, mình trong hình ảnh từng bước đi về phía tế đài, chính thức bắt đầu đại tế.

Nhưng ngay khi mình trong hình ảnh đi lên chỗ cao của tế đài, chuẩn bị cầu nguyện thiên địa.

Phía trước tế đài lại từ từ dâng lên vầng thái dương đỏ máu, trong trung tâm vầng hồng nhật kia lại ẩn ước có thể thấy một đạo thần bảng luân khuếch.

Sau khi vầng thái dương đỏ máu đến ngay phía trên tế đài, vô số

sương đen từ trên trời giáng xuống, cùng với sương đen rơi xuống, đại tế bắt đầu xuất hiện hỗn loạn.

Ngay sau đó, cùng với sự lan tràn của sương đen, toàn bộ đất đai Thương Triều đều bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Thậm chí về sau, vô số binh tướng dũng mãnh tràn vào trong Thương Đô bắt đầu chiến đấu, từng cung điện bắt đầu sụp đổ, nơi tế đài vốn thần thánh một mảnh đỏ máu, cuối cùng cả Thương Đô đều bắt đầu bốc cháy.

Trên không Thương Đô đang cháy, mấy tòa ngai vàng bằng vàng lơ lửng trên thành trì đang cháy, trên những ngai vàng bằng vàng đó là thân ảnh của tứ phương chư hầu đang đoan tọa.

Và con tin của tứ phương chư hầu cũng chễm chệ trong đó, chỉ là lúc này văn Huyền Điểu trên trán họ đã biến đổi thành sừng rồng vẳn vện.

Có thể thấy được, cảnh tượng này chính là do các chư hầu trên những ngai vàng bằng vàng kia gây ra.

Ngay khi Đế Tân vẻ mặt khó hiểu muốn tìm kiếm thân ảnh của mình trong hình ảnh, hình ảnh trước mắt dần trở nên mờ ảo.

Nhưng cho dù như vậy, Đế Tân vẫn phát hiện ra thân ảnh của mình trong Thương Đô đang cháy trong hình ảnh.

Lúc này, mình trong hình ảnh thân khoác nhung trang, đầu bù tóc rối, huyết chiến trong Thương Đô.

Nhìn thân ảnh của mình trong hình ảnh lần lượt ngã xuống, rồi lại lần lượt đứng dậy, lông mày Đế Tân càng nhíu chặt, trong lòng cũng dấy lên một nỗi bất an.

Mãi đến khi hình ảnh trước mắt hoàn toàn tiêu tán, Đế Tân vẫn không thấy được kết cục của mình trong hình ảnh.

Nhìn hình ảnh vẫn còn biến mất trước mắt, lòng Đế Tân cũng thắt lại.

Chẳng lẽ mình triệu tập con cháu chư hầu làm con tin, tập trung quyền lực về mình là sai rồi?

Nhưng, ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị Đế Tân trực tiếp phủ nhận, tuy nói việc triệu tập con cháu chư hầu làm con tin có không ít rủi ro, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến Đại Thương phong ba bão táp.

Những chư hầu này cho dù có bất mãn đến mấy, cũng không dám trực tiếp cất binh tạo phản.

Hơn nữa, dưới tế đài, sự tự tin và kiêu ngạo trên khuôn mặt trẻ thơ kia không thể nào là giả dối.

Nếu không phải cực kỳ sùng bái mình, vị vua Thương này, và không có lòng quy thuộc với Đại Thương, tuyệt đối sẽ không có biểu hiện như vậy.

Từ đó có thể thấy, kế hoạch của mình tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nếu kế hoạch của mình không có vấn đề, và sự biến hóa bắt đầu từ khi vầng thái dương kia xuất hiện trong lúc tế tự, vậy thì có nghĩa là có bất ngờ khác xuất hiện!

Vầng thái dương kia và cái bóng trong thái dương là gì?

Những làn sương đen kia là gì?

Lúc này, trong lòng Đế Tân tràn đầy bối rối và khó hiểu, hơn nữa còn mang theo vài phần phẫn nộ.

Nhưng còn chưa đợi Đế Tân suy nghĩ nhiều, trong xoáy nước trước mắt lại xuất hiện biến hóa mới.

Một hình ảnh mới bắt đầu hiển hiện trong xoáy nước.

Thấy hình ảnh mới xuất hiện, Đế Tân vội vàng thu lại những tạp niệm trong lòng, sau đó toàn tâm chú ý nhìn vào hình ảnh.

Nếu hình ảnh vừa rồi là một góc của tương lai, thì lần này cũng khẳng định có liên quan đến những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Tuy nhiên, khi Đế Tân nhìn thấy hình ảnh mới, mới phát hiện hình ảnh hiện ra trước mắt lúc này vẫn là cảnh tượng đại tế vạn năm như trước, chỉ là hình ảnh lúc này lại có một số thay đổi.

Trong hình ảnh ban đầu, là mình dẫn dắt một chúng thần tử, tứ phương chư hầu và con cháu các chư hầu, còn trong hình ảnh hiện tại thì đã không còn con cháu các chư hầu nữa.

Trừ khác biệt này ra, những thứ khác lại không có chút biến hóa nào.

Ngay sau đó, là mình trong hình ảnh bắt đầu đại tế vạn năm, nhưng cho đến khi mình cầu nguyện thiên địa xong, đều không xảy ra biến hóa gì.

Thậm chí đại tế kết thúc, các chư hầu trở về, Thương Đô khôi phục bình tĩnh, đều không thấy có dị biến nào xuất hiện.

Điều này khiến trong lòng Đế Tân xẹt qua một tia hoài nghi.

Chẳng lẽ việc mình triệu tập con cháu chư hầu làm con tin là nguyên nhân cơ bản gây ra biến hóa?

Nếu mình không coi con cháu các chư hầu làm con tin, thì có phải sẽ không xuất hiện cảnh tượng hỗn loạn sau đó?

Chưa đợi Đế Tân tiếp tục liên tưởng, một cảnh tượng từng có lại xuất hiện.

Trong hình ảnh, một vầng thái dương đỏ máu từ phía tây mọc lên, trung tâm hồng nhật ẩn ước có thể thấy luân khuếch thần bảng mờ

ảo.

Chỉ là hình ảnh lúc này, mình không còn là chiến đấu trong áo giáp, mà là cô độc ngồi trên một đại điện.

Dưới đại điện, một thân ảnh mờ ảo tay cầm lợi kiếm xuất hiện trong điện.

Ngắm nhìn cảnh tượng trong bức tranh trước mắt, khóe mắt Di Tân hơi giật, trong ánh mắt lóe lên từng tia sát ý.

Phải biết rằng Đại điện Triều Ca chính là nơi cốt lõi của triều đại Đại Thương, trên Đại điện Triều Ca, ngoài chính mình, không ai dám cầm binh khí tiến điện.

Ngay cả Hồng Hoang tu sĩ có nhiều thủ đoạn để ẩn giấu linh bảo pháp khí, nhưng nếu không được cho phép, càng không một ai dám trực tiếp hiển lộ trong Đại điện Triều Ca.

Bởi vì Đại điện Triều Ca không chỉ đại diện cho triều đại Đại Thương mà còn đại diện cho uy nghiêm của Nhân tộc.

Nếu người ngoài không được cho phép, trực tiếp trong Đại điện hiển hóa pháp bảo hoặc lợi khí, đó chính là vả mặt cả Đại Thương.

Chương 607

Nói quá hơn một chút, hành vi này là sự khiêu khích và miệt thị đối với toàn bộ Nhân tộc.

Mà bóng người trong bức tranh này, không những tay cầm lợi nhận tiến điện, còn dám giương kiếm đối với chính mình, điều này không nghi ngờ gì nữa chính là giẫm Di Tân dưới chân.

Là chủ của triều Thương, Di Tân nhìn thấy cảnh này, trong lòng sao có thể không phẫn nộ?

Đương nhiên, phẫn nộ thì phẫn nộ, nhưng Di Tân cũng không bị lửa giận hoàn toàn khống chế, lúc này trong lòng Di Tân vẫn còn một tia thanh minh.

Nếu người này dám cầm lợi kiếm tiến điện, vậy có nghĩa là bên ngoài Đại điện đã hoàn toàn bị chiếm lĩnh.

Nói cách khác, Đại Thương kéo dài mấy chục vạn năm gần như hoàn toàn diệt vong.

Bằng không, bóng người trong bức tranh này tuyệt đối không thể đặt chân vào Đại điện nơi mình đang ở.

Nghĩ đến đây, toàn thân Di Tân bắt đầu run rẩy.

Dù Di Tân trong lòng có không muốn tin đến mấy, nhưng cảnh tượng trước mắt lại in sâu vào tâm trí Di Tân, kích thích sự kiêu ngạo trong lòng Di Tân.

Cùng với động tác của bóng người mơ hồ trong bức tranh, bên ngoài bức tranh Di Tân cũng lập tức nheo mắt lại.

Di Tân thiết tha muốn nhìn rõ bóng người này, muốn biết là ai muốn lật đổ sự thống trị của mình, đoạn tuyệt mệnh mạch Đại

Thương.

Nhưng dù Di Tân có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ mặt người này, phảng phất như vận mệnh cố ý không muốn Di Tân biết vậy.

Di Tân chỉ có thể thở dài một hơi thật sâu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bất lực, tiếc nuối.

Cũng chính vào lúc này, một âm thanh lại đột nhiên truyền ra từ bức tranh trước mắt Di Tân!

"Thuận Thiên ứng mệnh, khả bảo tông miếu bất hủy!" Nghe thấy âm thanh truyền ra từ bức tranh, Di Tân lập tức ngây người, đôi mắt nhìn bức tranh cũng mở to hết cỡ.

Di Tân không ngờ, trong bức tranh trước mắt lại còn có âm thanh truyền ra, hơn nữa câu nói xuất hiện lại là câu này!

"Thuận Thiên ứng mệnh, khả bảo tông miếu bất hủy!" Đây chẳng phải là muốn mình đầu hàng người đang cầm kiếm này, sau đó bó tay chịu trói, mặc người chém giết sao?

"Không!" "Tuyệt đối không!" "Triều Đại Thương của ta chỉ có vua tử trận, không có vua đầu hàng!" "Ngay cả tông miếu không giữ được, ta cũng tuyệt đối không khuất phục!" Âm thanh chưa dứt, Di Tân liền hướng về bức tranh trước mắt mà gầm lên!

Mấy câu nói này phảng phất như đã dùng hết toàn bộ sức lực của Di Tân, sau khi gầm xong, Di Tân hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

"Đại Thương của ta kéo dài mấy vạn năm, đoạn tuyệt vận mạch thì có sao!" "Dù cho lực chiến mà vong, tiên tổ cũng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ!" "Chưa nói tương lai thế nào, dù cho sự việc đúng như vậy, ta cũng tuyệt đối không chịu mệnh!" Nói xong, Di Tân hít sâu một

hơi, sau đó đứng dậy, thẳng tắp nhìn về bóng người trong bức tranh trước mắt.

Di Tân muốn xem, kết cục lần này sẽ thế nào, có gì khác biệt so với lần trước.

Khi ánh mắt Di Tân rơi vào bức tranh trong nháy mắt, Đại điện trong bức tranh dần dần mơ hồ.

Ngay sau đó, cảnh tượng bên ngoài Đại điện bắt đầu hiện lên, xuyên qua Đại điện mơ hồ, thế giới bên ngoài điện vẫn là cảnh tượng trong bức tranh lần trước, mặt trời đỏ như máu mọc lên, vô tận sương đen tràn ngập...

Dưới sự bao phủ của sương đen, toàn bộ cảnh nội Đại Thương đều chìm trong chiến hỏa ngút trời.

Chỉ có điều khác với lần trước là, lần này Triều Ca cũng không bị chiến hỏa tấn công như lần trước, cả tòa thành trì đều được giữ nguyên vẹn.

Trên không Triều Ca cũng không còn mấy tòa vương tọa vàng rực đứng sừng sững, thay vào đó là vô số bóng người đứng sừng sững giữa không trung.

Phía sau những bóng người này, một bóng phượng hoàng ẩn hiện bao phủ toàn bộ Triều Ca...

Nhìn vô biên vô tận bóng người giữa không trung cùng bóng phượng hoàng ẩn hiện kia, trong lòng Di Tân cũng dâng lên một tia bi cảm.

Với đại quân áp cảnh như vậy, cảnh tượng tứ bề Sở ca này, e rằng chính mình trong bức tranh thật sự vô lực xoay chuyển trời đất.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền bị Di Tân trực tiếp dập tắt.

Dù cho thật sự mình rơi vào cảnh ngộ như vậy, mình cũng sẽ đứng mà chết.

Đây là khí phách của triều Đại Thương!

Cũng chính lúc Di Tân đang suy tư, bức tranh trong xoáy nước cũng bắt đầu tiêu tán.

Cho đến khi bức tranh hoàn toàn biến mất, Di Tân vẫn không thể như nguyện nhìn thấy kết quả cuối cùng.

Nhìn xoáy nước trống rỗng, trong lòng Di Tân chợt hoảng hốt.

Ngay sau đó, trong lòng Di Tân cũng có vài phần suy đoán.

Hai lần cảnh tượng và kết quả xuất hiện tuy có khác biệt, nhưng điểm chung đều là mặt trời đỏ xuất hiện, sương đen giáng lâm, sau đó xuất hiện hỗn loạn.

Cũng có nghĩa là, dù mình có lựa chọn thế nào, hỗn loạn đều sẽ xuất hiện, bất kể mình có triệu tập chư hầu chi tử làm con tin hay không, Triều Ca cuối cùng đều sẽ gặp nguy hiểm, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Mà trong hai lần dự triệu này, một lần là mình làm theo suy nghĩ trong lòng, thực hiện hành động dương mưu, tập hợp con tin của chư hầu, tuy rằng hỗn loạn xuất hiện sớm, nhưng mình vẫn có vài phần thắng lợi.

Ngay cả mình đích thân ra trận, huyết chiến, nhưng hươu chết về tay ai vẫn chưa biết.

Chỉ cần Đại Thương không hoàn toàn diệt vong, Nhân Hoàng chi khí trên người mình sẽ không tiêu tán, có Nhân Hoàng chi khí bảo hộ, cục diện nghịch chuyển cũng có thể là chuyện trong nháy mắt.

Ngược lại, lần hỗn loạn kia tuy không xuất hiện vào Vạn Niên

Đại Tế, nhưng dưới thế cục đổ nát, khí vận của triều Đại Thương đã không còn, đến lúc đó, Nhân Hoàng chi khí e rằng đã không còn, mình căn bản sẽ không có nhiều cơ hội để cứu vãn.

Suy nghĩ xong những điều này, Di Tân trong lòng đã có quyết định.

Nhưng không đợi Di Tân tiếp tục suy tư, một trận tiếng rống xé tai quen thuộc lại lần nữa xuất hiện bên tai Di Tân.

Nghe thấy âm thanh này, Di Tân trong lòng chợt khựng lại.

Ngay lúc Di Tân tưởng mình sẽ lại mất đi ý thức như trước, mấy âm thanh mơ hồ cũng truyền vào tai Di Tân.

"Tập quyền Cửu Châu, đương chú Thiết Huyết Vương Tọa!" "Thuận Thiên ứng mệnh, khả bảo tông miếu bất hủy!"...

Nghe thấy âm thanh, ánh mắt Di Tân cũng ngày càng sáng hơn, trong miệng cũng vô thức niệm: "Tập quyền Cửu Châu, đương chú Thiết Huyết Vương Tọa!" "Thuận Thiên ứng mệnh, khả bảo tông miếu bất hủy!" Khoảng khắc trôi qua, không còn âm thanh nào truyền đến, ánh mắt Di Tân cũng dần dần mê ly.

Cũng chính trong lúc ý thức mê ly, đồng tử Di Tân đột nhiên phản chiếu một cảnh tượng.

Trong sương đen cuồn cuộn, phía sau vầng mặt trời đỏ kia, thấp thoáng có thể thấy Đăng Cung ở Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương vẫn sáng, chuông gió trên góc mái Ngọc Hư Cung núi Côn Luân đang lay động, cột kiếm Thông Thiên Bích Du Cung Đông Hải chém đứt sông dài khí vận Ân Thương.

Và bóng dáng của chính Di Tân cũng xuất hiện phía sau vầng mặt trời đỏ, chỉ có điều lúc này tình cảnh của Di Tân lại đáng lo ngại.

Những sợi tơ vàng không biết từ đâu bay tới đang quấn quanh mệnh cách của Di Tân.

Trên trán Di Tân, chương Huyền Khê Văn do Đại Vũ thân tặng từ thuở nhỏ đột nhiên hiện ra, chống đỡ những sợi tơ vàng đang quấn quanh.

Chương 608

Nhưng cùng với lực siết của sợi tơ vàng, chương Huyền Khê Văn cũng dần dần rỉ máu trong sự chống cự...

Ngay cả tình thế nguy cấp như vậy, Di Tân vẫn không khuất phục, y nắm chặt khối chương Huyền Khê Văn tượng trưng cho quyền lực và uy nghiêm vô thượng trong tay, đôi tay nắm chặt chương Huyền Khê Văn vì quá sức mà gân xanh nổi lên, các khớp trắng bệch, nhưng y lại không hề có dấu hiệu buông lỏng.

Ngay sau đó, Di Tân trừng to hai mắt, gầm lên với bốn phía, dường như muốn trút hết mọi sự không cam lòng, phẫn hận cũng như sự phản kháng vận mệnh bất công thông qua tiếng gầm giận dữ này.

Tiếng gầm này như sấm sét vạn quân, mang theo vô tận phẫn nộ và bất khuất, vang vọng mây trời.

Tuy nói cảnh tượng phản chiếu trong mắt không hề có âm thanh truyền ra, nhưng trong lúc mê ly Di Tân lại có thể nghe hiểu tiếng gầm giận dữ của chính mình trong ánh mắt, "Ta là...

Nhân Hoàng!" Ngay sau đó, trong tiếng gầm giận dữ của Di Tân, trường kiếm Thái A ào ào xuất vỏ, một tiếng rồng ngâm cũng vang lên bên tai Di Tân ở bên ngoài.

Mọi thứ xung quanh Di Tân trong bức tranh đều bị chấn vỡ, thậm chí những sợi tơ vàng quấn quanh mệnh cách của Di Tân cũng có chút đứt đoạn.

Nơi mũi kiếm đi qua, hư ảnh Cửu Đỉnh Nhân tộc cũng ngưng kết trong hư không thành bình phong sơn hà xã tắc, ngăn chặn thêm những sợi tơ vàng tấn công Di Tân, nhưng dưới sự gia trì của nhiều thủ đoạn như vậy, những sợi tơ vàng quấn quanh mệnh cách của Di Tân

vẫn không đứt đoạn, mà còn không ngừng phục hồi.

Những sợi tơ lấp lánh ánh vàng kia, bỏ qua sự sắc bén của Thái A, trực diện đâm thẳng vào bình phong sơn hà xã tắc, ép bình phong liên tục co rút lại, xem tình hình thì sụp đổ cũng là sớm muộn.

Mà đúng lúc này, đô thành gần như đã thành phế tích phía sau Di Tân, lại có sự biến hóa, chín cột sáng khí vận vào giờ phút này xuyên thủng trời đất, chim huyền điểu đang đau khổ giãy giụa trên không đô thành đột nhiên thoát khỏi trói buộc.

Ngay sau đó, toàn bộ địa mạch đô thành vào giờ phút này sôi trào, nền móng của Đại điện phát ra tiếng rống xé tai của huyền quy, sau đó liền thấy từng đạo hư ảnh đại trận từ từ hiện lên trong đô thành, mang đến sự hỗ trợ cuối cùng cho Di Tân.

Cảm nhận được sự biến hóa phía sau, khóe mắt Di Tân rưng lệ, bởi vì Di Tân biết rõ, đây là sự ủng hộ cuối cùng mà các tiền bối Đại Thương để lại cho hậu thế tử tôn.

Mỗi vị chủ Đại Thương khi thống trị đều đã gia trì cho Triều Ca, không chỉ thể hiện trên thành trì mà cả dưới lòng đất cũng không buông tha, cho nên vào giờ phút này mới bộc phát ra năng lượng lớn đến vậy...

Đợi đến khi đại trận hoàn toàn hình thành, Di Tân cũng không chút do dự, cắn rách đầu lưỡi phun ra tinh huyết, sương máu tụ lại trong hư không, ẩn hiện ngưng kết thành chữ "Trụ" cổ đại giáp cốt văn.

Biệt hiệu vốn tượng trưng cho sự bạo ngược này lại vào giờ phút này bùng phát ra tử quang chói mắt, thiêu đốt những vết sẹo chồng chất trên sợi tơ vàng, thậm chí khiến sợi tơ vàng tạm thời lùi bước.

Khi sợi tơ vàng tạm thời lùi bước, Triều Ca vốn đã gần như thành phế tích, không còn cách nào chống đỡ được vinh quang cuối cùng

này, ầm ầm đổ sụp, chỉ còn lại một mảnh hoang tàn.

Ngay khoảnh khắc Triều Ca hoàn toàn sụp đổ, mấy bóng người cũng ngã xuống đất.

Nếu có người quen thuộc với các đại thần triều Thương, liền có thể phát hiện mấy bóng người này toàn là trọng thần triều Thương, chỉ có điều lúc này mấy bóng người này đã không còn dáng vẻ như xưa.

Chỉ thấy, mắt thứ ba của Thái sư Văn Trọng máu chảy như suối, nhưng vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm vào kim quang rỉ ra từ vết nứt trên vòm đỉnh; thần ngưu của Trấn Quốc Hoàng Phi Hổ đã gãy một sừng, nơi sừng gãy trào ra không phải máu tươi mà là cát vàng; mai rùa trong tay Á Tướng Tỷ Can hoàn toàn vỡ nát, những mảnh vỡ ghép lại hiện rõ là đồ án chín rồng quấn quanh người Di Tân.

Cùng với sự suy tàn hoàn toàn của Triều Ca, phía sau Di Tân không còn chút ảnh trận nào nữa.

Vẫn chưa kịp thở dốc, sợi tơ vàng lại cuồn cuộn trở lại, Di Tân lau vết máu khóe miệng, một lần nữa bắt đầu cuộc kháng tranh với vận mệnh, nhưng cùng với thời gian trôi qua, bóng người thẳng tắp của Di Tân cũng từ từ khom xuống.

Cho đến đây, Di Tân bên ngoài bức tranh hoàn toàn mất đi ý thức.

Ý thức của Di Tân bắt đầu rơi xuống trong dòng chảy hỗn loạn của thời không, hai loại tương lai đã thấy trước đó như gương đồng thời vỡ vụn, cùng với cảm giác mơ hồ cuối cùng, hóa thành từng cảnh tượng khắc sâu vào ý thức.

Ngay cả khi đã mất hết mọi ý thức, những gì gặp phải trong cảnh tượng vẫn để lại dấu vết trong lòng Di Tân, khóe mắt Di Tân cũng vô thức chảy xuống vài giọt lệ...

Một lát sau, vẫn là Đại điện như cũ, hóa thân kiếp khí đen kịt như mực lúc trước đã hoàn toàn biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Trên Đại điện, đồng khôi, bình phong huyền điểu... không để lại chút dấu vết nào, vẫn như xưa.

Ý thức của Di Tân cũng từ từ tỉnh lại!

Chờ đến khi ý thức hoàn toàn trở về, Di Tân mở to hai mắt, lại theo bản năng rút trường kiếm bên hông ra.

Lúc này, ý thức của Di Tân vẫn còn đọng lại trong bức tranh lúc trước.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Đại điện bình yên như mọi ngày trước mắt, cùng với những thẻ tre chưa xử lý xong trên ngự án, Di Tân mới nhận ra rằng mình e rằng đã ở trong huyễn cảnh.

Nghĩ đến đây, Di Tân lập tức toát mồ hôi lạnh, sau đó trong ánh mắt cũng lóe lên một tia khó hiểu.

Có lẽ là vì cảnh tượng trong huyễn cảnh quá chân thực, khiến Di Tân có chút không phân biệt được rốt cuộc mình bị người ta tính kế kéo vào huyễn cảnh, hay là do chấp niệm trong lòng mình, dù sao chuyện triệu tập chư hầu chi tử làm con tin, Di Tân chưa từng nói với người ngoài.

Nếu chỉ là chấp niệm trong lòng mình làm quấy phá, e rằng hơi khó nói.

Phải biết rằng trong huyễn cảnh, Di Tân đã nhìn thấy biến cố của mặt trời đỏ, sương đen mịt mù tràn xuống, vùng đất Đại Thương mới rơi vào hỗn loạn.

Hơn nữa, dù mình có lựa chọn thế nào cũng không tránh khỏi trận hỗn loạn đó, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Tương tự, hai kết cục trong bức tranh cũng không hoàn toàn giống nhau.

Lần thứ nhất, vì chuyện con tin mà gây ra chư hầu làm phản, có lẽ vẫn nằm trong dự liệu, nhưng lần thứ hai, lại không có chút căn cứ nào để nói.

Nếu chỉ là chấp niệm trong lòng làm loạn, làm sao mình có thể nhìn thấy tương lai xa xôi như vậy, bóng người cầm kiếm trong Đại điện, và bóng phượng hoàng trên Triều Ca kia không phải tự nhiên mà xuất hiện.

Ngay cả khi mình có Nhân Hoàng chi khí trong người, được khí vận Nhân tộc gia trì, cũng không đủ để chống đỡ việc khuy thăm tương lai xa vời đến thế.

Dù sao mình chỉ là chủ của triều Thương, chứ không phải Nhân Hoàng thực sự, căn bản không có cách nào điều khiển toàn bộ khí vận Nhân tộc.

Mà nếu có người tính kế mình, thì lại có thể nói được.

Chỉ có điều vì Nhân Hoàng chi khí trên người mình, không ai có thể dễ dàng kéo mình vào một huyễn cảnh chân thực đến vậy, ngay cả Thánh nhân ra tay tính kế, e rằng cũng phải tốn không ít sức lực.

Nhưng nếu là mưu đồ của Thánh nhân, sao lại để mình nhìn thấy một góc tương lai, thậm chí là vận mệnh của mình.

Hơn nữa, đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia, Di Tân cũng không phải không hiểu biết, dù Di Tân sinh sau một chút, chưa từng thấy Thánh nhân hiển hóa, nhưng với tư cách là chủ của triều Thương, tầng lớp cao cấp của Nhân tộc, tính cách của mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân kia, Di Tân trong lòng cũng có số.

Di Tân biết rõ, trừ Nhân tộc Thánh Tổ của mình sẽ vì Nhân tộc mà

suy nghĩ, không có vị Thiên Đạo Thánh nhân nào sẽ làm loại chuyện tốn sức không được lòng này, nhưng hành sự của Thánh Tổ lại không theo phong cách này.

Trong một lúc, trong đầu Di Tân liên tục suy nghĩ, nhưng đến cuối cùng, Di Tân vẫn không có một suy đoán chính xác nào, điều này khiến Di Tân trong lòng cũng có chút phiền muộn.

Sau đó liền thấy Di Tân thu lại trường kiếm trong tay, ngồi trên ngự tọa, từ từ chìm vào trầm tư...

Cũng chính lúc Di Tân tỉnh lại từ huyễn cảnh và chìm vào trầm tư, sương đen mịt trời cũng bắt đầu xuất hiện tại các vùng chư hầu của triều Thương.

Dưới sự tràn ngập của kiếp khí, Tứ Phương chư hầu lại không được may mắn như Di Tân, cũng là lần đầu tiên bị kiếp khí bao phủ.

Ngay cả Tứ Phương chư hầu có địa vị cao, quyền lực lớn, võ lực phi phàm, nhưng lại không có Nhân Hoàng chi khí bảo hộ, đối mặt với kiếp khí mà ngay cả Thánh nhân cũng thấy khó nhằn, đương nhiên là không có chút sức chống cự nào.

Trên núi Phượng Hoàng ở Tây Kỳ, nơi Tây Bá Hầu Cơ Xương cư trú, mai rùa vốn được Cơ Xương dùng để bói toán, ngay khoảnh khắc kiếp khí xuất hiện liền tự nhiên hóa thành tro bụi, sau đó kết giới Phượng Minh trên núi Phượng Hoàng nứt ra một khe hở, trong lúc Cơ Xương không hay biết, từng đám sương đen tràn vào cơ thể Cơ Xương.

Ngay sau đó, từng mảnh vỡ của bức tranh cũng bắt đầu hiện lên trong đầu Cơ Xương, nhưng lại biến mất trong nháy mắt.

Chương 609

Dường như thời gian trôi qua rất lâu, nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc.

Cơ Xương rất nhanh tỉnh lại, nhìn mai rùa hóa thành tro tàn và kết giới đã vỡ vụn trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu...

Trên bến Bồng Lai ở Đông Lỗ, chiến thuyền của Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở đang đi trong sương mù.

Trên mũi thuyền, Khương Hoàn Sở cũng trong cùng một khoảnh khắc bị từng đám sương đen bao vây, rơi vào huyễn cảnh.

Khác với những gì Tây Bá Hầu Cơ Xương gặp phải, có lẽ là do kiếp khí kết hợp với sương mù trên biển, lúc này Khương Hoàn Sở bị kiếp khí tấn công lại không mất đi ý thức.

Trong huyễn cảnh, Khương Hoàn Sở phát hiện mình trong sương mù đâm phải hạm đội u linh, trên những lá cờ Đại Thương mục nát kia, chim huyền điểu đang bị quỷ đen nuốt chửng.

Khương Hoàn Sở muốn đốt hương cáo thiên, nhưng lại phát hiện ba vật tế phẩm đã sớm hóa thành tro tàn...

Chờ đến khi Khương Hoàn Sở tỉnh lại, vẫn tưởng mình bị sương mù sâu biển mê hoặc...

Trên gò Quỷ Phương ở Bắc Cương, từ tế đàn của Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ bốc lên địa hỏa độc khí, tàn hồn của Quỷ Phương Vu Vương bị trấn áp dưới sự xung kích của kiếp khí đã thoát ra khỏi tế đàn, nhập vào thân Bắc Bá Hầu.

Trên đầm Bách Việt ở Nam Cương, cây thần đồng thanh của Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ đột nhiên nở hoa, mỗi cánh hoa đều có một

Ngạc Sùng Vũ thu nhỏ ngồi bên trong.

Ngay sau đó, đoàn Vu Sư của Ngạc Sùng Vũ trong lúc chiêm bốc đồng loạt phát điên, trên Hà Đồ được họ vẽ bằng máu, hướng Triều Ca chợt lơ lửng một cây đồng thanh gãy vụn...

Lúc này, Tứ Đại chư hầu của triều Thương đương nhiên không thể biết được, dị tượng xuất hiện bên cạnh mình lại là do kiếp khí gây ra!

Dị tượng tuy đã tiêu tán, nhưng ảnh hưởng do kiếp khí gây ra vẫn chỉ là sự khởi đầu.

Mà đối với dị tượng xuất hiện ở chỗ Tứ Phương chư hầu, Di Tân ở Triều Ca đương nhiên không thể biết được.

Lúc này Di Tân vẫn đang cố gắng hồi tưởng từng cảnh tượng đã trải qua trong đầu, muốn từ đó có được chút khai thị.

Nhưng càng cố gắng hồi ức, vẻ mặt của Di Tân lại càng trở nên nặng nề hơn.

Tuy nói cảnh tượng đã trải qua trước đó rất mơ hồ, cũng không rõ là thật hay giả, nhưng vương triều Đại Thương vốn như lửa dầu sôi sục lại trong thời gian ngắn ngủi như vậy hoàn toàn sụp đổ, nhưng Di Tân không hề có chút ý nghĩ may mắn nào.

Từ tiên tổ Thương Thang cho đến nay, triều Đại Thương đã truyền thừa mấy chục vạn năm, trong khoảng thời gian này cũng xuất hiện nhiều biến loạn, nhưng đều không thể lay chuyển sự thống trị của triều Thương.

Đây cũng là kết quả của việc các đời chủ triều Thương lo liệu trước.

Mà mình là chủ của triều Thương đương nhiên phải lo xa, bất kể những gì đã trải qua trước đó có thể xảy ra hay không, Di Tân đều

phải chuẩn bị sẵn sàng, ngay cả đến cuối cùng vẫn không thể cứu vãn được cơn sóng dữ sắp đổ, vực dậy đại hạ sắp nghiêng, mình cũng tuyệt đối không hối hận.

Dù cho thế cục đổ nát là định cục, mình cũng phải chiến đấu đến phút cuối cùng, hơn nữa, ngay cả như vậy, hươu chết về tay ai vẫn chưa biết, dù sao lần đầu tiên khi bức tranh kết thúc, mình vẫn chưa ngã xuống.

Suy nghĩ xong những điều này, Di Tân cũng đã đưa ra lựa chọn.

Ngay sau đó liền thấy Di Tân ngồi dưới ngự tọa, nhẹ nhàng vung tay, một bức bạch thư vàng óng liền xuất hiện trên ngự án, Di Tân trải bạch thư ra, trên đó hiện rõ ghi lại hàng trăm cái tên: Bá Ấp Khảo, Khương Văn Hoán, Ngạc Thuận, Sùng Ưng Bưu...

Đây chính là tên các con trai của Tứ Phương chư hầu triều Thương.

Vì đã sớm có ý nghĩ tập trung quyền lực từ các chư hầu, Di Tân đương nhiên đã hiểu rõ tình hình của các chư hầu.

Mà muốn triệu tập các con trai của chư hầu làm con tin, tất nhiên không thể tùy tiện chọn một người con trong số các con trai của chư hầu, những cái tên nằm trong danh sách bạch thư đều là những người con có khả năng kế thừa vị trí chư hầu của các chư hầu.

Nhìn những cái tên trên bạch thư, trong mắt Di Tân cũng lóe lên một tia áy náy, lần này mình tập hợp con trai chư hầu, danh nghĩa là bồi dưỡng, thực tế lại là con tin.

Bất kể khi nào, Nhân tộc cũng lấy hiếu làm đầu, hành động này khiến phụ tử các chư hầu cốt nhục phân ly, trong lòng Di Tân có chút áy náy cũng là lẽ thường, dù sao Di Tân cũng không phải là người vô tình vô nghĩa như trong truyện cổ kiếp trước.

Nhưng tia áy náy này thoáng chốc vụt qua, Di Tân rất nhanh liền xua tan sự áy náy trong lòng.

Với tư cách là chủ của triều Thương, gánh vác trọng trách duy trì sự kéo dài của triều Thương, bất cứ lúc nào cũng lấy sự hưng thịnh của triều Thương làm trọng, Di Tân đương nhiên biết phải làm thế nào.

Ánh mắt trở lại với Di Tân, Di Tân trên ngự tọa nhìn những cái tên trên bạch thư, trong đầu lại đang hồi tưởng những biến hóa ở các vùng chư hầu, đợi Di Tân hồi tưởng lại những biến hóa ở đó, cũng bắt đầu thêm bớt tên trên bạch thư.

Cho đến một lát sau, Di Tân mới hoàn thành việc viết danh sách trên bạch thư, sau khi hoàn thành, Di Tân xem xét lại danh sách trên bạch thư một lần nữa, trên mặt cuối cùng lộ ra một nụ cười hài lòng.

Ngay sau đó, liền thấy vương tỷ trong tay Di Tân hiện lên, đặt xuống bạch thư vàng óng, khi vết tỷ văn xuất hiện trên bạch thư, âm thanh của Di Tân cũng vang vọng trong Đại điện.

"Truyền lệnh!" Nghe thấy âm thanh của Di Tân, các cung nhân trong điện đều quỳ rạp xuống.

"Tứ Phương chư hầu trấn giữ Đại Thương, khiến Đại Thương ta ổn định!" "Kỳ Vạn Niên Đại Tế này sắp đến, ta muốn ban ân cho Tứ Phương chư hầu!" "Truyền Tứ Phương chư hầu khi tham gia tế lễ mang theo đích tử vào triều, ta muốn bồi dưỡng con trai các chư hầu tại đô thành, để sau này kế thừa vị trí chư hầu!" Nói xong những lời này, Di Tân dường như lại nghĩ đến điều gì, liền cắt rách lòng bàn tay, máu nhỏ lên danh sách tám trăm con tin, ngay khi máu rơi xuống bạch thư, một đạo huyền quang xuất hiện trên bạch thư, bao quanh các cái tên.

"Ta nghe nói con trai các chư hầu đều không kém gì tổ tiên khi còn

trẻ, không cần tất cả đều đến, chỉ cần những người có tên trong danh sách là đủ!" "Ngoài ra, đích tử vào triều, có thể được Cửu Đỉnh chúc phúc." Vì đã có danh sách xác định, không thể để các chư hầu có ý nghĩ may mắn, nếu không cho các chư hầu xác định nhân tuyển, e rằng các chư hầu sẽ trà trộn, tùy tiện tìm một người con không được coi trọng đưa vào đô thành.

Ngay cả khi những người này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, các chư hầu cũng sẽ không quá để tâm, như vậy, mục đích của Di Tân sẽ hoàn toàn thất bại, cho nên để ngăn chặn các chư hầu giở trò nhỏ, Di Tân dứt khoát trực tiếp yêu cầu những người này.

Chiếu lệnh mang theo Nhân Hoàng chi khí, đủ để chứng minh ý chí của Di Tân.

Đợi đến khi âm thanh của Di Tân dứt, bốn phía Đại điện lập tức vang lên tiếng "Nặc!" chỉnh tề!

Sau đó, Di Tân vung tay một cái, bức bạch thư vàng óng được gia trì tỷ văn và Nhân Hoàng chi khí liền trực tiếp bay ra khỏi Đại điện.

Nhìn thấy bạch thư vàng óng bay ra khỏi Đại điện, trong mắt Di Tân cũng lóe lên một tia sáng khó nhận thấy, cùng với chiếu lệnh hóa thành chim huyền điểu bay về bốn phương, Nhân Hoàng chi khí kèm theo đã châm ngọn lửa nhân gian.

Hồng Hoang thế giới rộng lớn vô ngần, nhưng dưới sự gia trì của nhiều pháp thuật, việc truyền tin cực kỳ tiện lợi, chỉ trong chớp mắt có thể vượt qua ngàn sông vạn núi.

Mà triều Đại Thương tuy địa vực rộng lớn, nhưng so với toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ là một góc nhỏ, nên việc truyền tin đương nhiên càng dễ dàng hơn.

Chiếu lệnh của Di Tân vừa ban ra, không lâu sau đã truyền đến

chỗ Tứ Phương chư hầu.

Chỉ có điều nhận được chiếu lệnh của Di Tân, phản ứng của các chư hầu lại không giống nhau, thậm chí có thể nói là khác biệt rất lớn.

Tây Bá Hầu Cơ Xương ngay khi nghe nội dung chiếu lệnh, liền đoán được ý đồ của Di Tân, sau đó liền với vẻ mặt ngưng trọng chìm vào trầm tư.

Muốn bồi dưỡng con trai chư hầu, sao lại không thể bồi dưỡng, nhất định phải đưa đến đô thành, đây chẳng phải là công khai bảo Tứ Phương chư hầu đưa con trai mình làm con tin sao!

Còn về việc tại sao phải để con trai chư hầu làm con tin, trong lòng Cơ Xương cũng rõ ràng, đây chính là dương mưu mà Di Tân thực hiện để hạn chế Tứ Phương chư hầu của triều Thương.

Phải biết rằng Đại Thương đang liên tục mở rộng cương thổ ra bên ngoài, và cùng với sự mở rộng dần dần của triều Thương, quyền lực trong tay các chư hầu này cũng ngày càng bành trướng, quyền lực ngày càng lớn.

Quyền lực càng lớn, dần dần sẽ có một số chư hầu được voi đòi tiên, không còn thỏa mãn với địa vị và quyền thế hiện có, mà muốn dòm ngó thần khí.

Ngay cả khi Cơ Xương chưa từng có suy nghĩ như vậy, nhưng Cơ Xương biết rõ, trong số các chư hầu có người có suy nghĩ như vậy không phải là ít.

Bởi vì, đây chính là lòng người!

Tuy nhiên, ngay cả khi Cơ Xương biết đây là mục đích của Di Tân, nhưng lại cảm thấy uất ức vì thủ đoạn của Di Tân, dù sao Cơ Xương chưa từng có lòng bất trung với triều Thương.

Chương 610

Vốn dĩ Cơ Xương luôn coi Di Tân là vua cha, cũng đã có không ít biến động tình cảm sau khi nhận được chiếu lệnh của Di Tân, mà những điều này Cơ Xương lại không hề ý thức được!

Ngay cả Tây Bá Hầu Cơ Xương vốn luôn bình tĩnh xử sự cũng trở nên lo được lo mất, phản ứng của các chư hầu khác đương nhiên còn lớn hơn.

Như Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ... sau khi nhận được chiếu lệnh của Di Tân, từng người một đều mặt mày tối sầm lại, hiển nhiên vô cùng bất mãn với chiếu lệnh của Di Tân.

Ngay cả chiếu lệnh lần này của Di Tân có làm tổn hại đến tình người, phản ứng của mọi người cũng không nên lớn đến vậy, thậm chí trong lòng còn nảy sinh chút dị dạng.

Những người này trước đây đối với Đại Thương vẫn luôn trung thành cảnh cảnh, chưa từng có một chút lay động hay ý phản bội nào, đối mặt với chiếu lệnh của Thương Vương trước đây cũng chưa từng có chút lơ là hay ý chống đối.

Dù sao trong lòng những người này, Thương Vương là tôn chủ của triều Thương, là tồn tại vô thượng của toàn bộ triều Thương, nếu không có chuyện gì làm tổn hại đến Nhân tộc, mỗi chiếu lệnh do y ban ra đều là ý chỉ thần thánh không thể xâm phạm, đương nhiên nên vô điều kiện tuân theo.

Mà lần này, các chư hầu lại nảy sinh sự chống đối với chiếu lệnh của Di Tân, điều này quả thực có chút bất thường.

Đối với sự thay đổi của chính mình, các chư hầu không hề nhận ra

chút nào...

Sở dĩ mọi người có sự thay đổi lớn đến vậy, đương nhiên là do ảnh hưởng của kiếp khí.

Theo lý mà nói, mọi người là những người ứng kiếp, chịu ảnh hưởng của kiếp khí cũng là lẽ đương nhiên, bằng không nếu mọi người quân thần đồng lòng, Phong Thần chi kiếp làm sao có thể xuất hiện.

Tuy nhiên, mọi người có sự thay đổi như vậy, ảnh hưởng của kiếp khí chỉ là một phương diện, phần lớn hơn là trong lòng mọi người đã từng nảy sinh những suy nghĩ như vậy.

Kiếp khí tuy rất đáng sợ, nhưng lại chỉ có thể ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người, phóng đại mặt tối trong lòng mọi người, chứ không thể tự nhiên khiến người ta nảy sinh suy nghĩ đen tối.

Nói trắng ra, chỉ cần giữ thân chính trực, giữ lòng trong sạch, thì dù kiếp khí tấn công cũng không thể gây ra ảnh hưởng lớn.

Nhưng duy chỉ lòng người khó đoán, ai lại chưa từng nảy sinh những suy nghĩ dị dạng nào chứ?

Đừng nói tu sĩ bình thường, ngay cả tôn giả Thánh nhân e rằng cũng không dám nói một chút cũng không có, bằng không các Thánh nhân vì sao lại kiêng dè đại kiếp đến vậy.

Chỉ có điều nói đến cảnh giới Thánh nhân như vậy, vạn pháp bất gia thân, kiếp khí không thể ảnh hưởng mà thôi, nhưng nghiệp mà Thánh nhân tạo ra cuối cùng cũng phải trả.

Giống như Phong Thần Đại Kiếp lần này, nhân quả không thể rơi vào đầu Thánh nhân, nhưng môn hạ của Thánh nhân thì không thể thoát khỏi, kiếp khí vừa giáng, môn hạ Thánh nhân đều rơi vào trong đó...

Trở lại hiện thực, phản ứng của Tứ Phương chư hầu đối với chiếu lệnh của Di Tân cũng lọt vào mắt các Thánh nhân.

Kỳ thực ngay từ khi kiếp khí xung kích, các ứng kiếp chi nhân của triều Thương liền xuất hiện trong tầm mắt của Thánh nhân, dù sao chư Thánh đã sớm biết chuyện đại kiếp, cũng rõ ràng nơi ứng kiếp là ở vùng đất của triều Thương, việc chú ý đến những người của triều Thương cũng là bình thường.

Lần này kiếp khí cuồn cuộn xuất hiện, chư vị Thánh nhân liền ngay lập tức đưa mắt nhìn xuống.

Khi nhìn thấy kiếp khí quét qua những người của triều Thương, chư vị Thánh nhân cũng biết Phong Thần Đại Kiếp lần này đã bắt đầu.

Trong Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương, Lão Tử ngồi trên cao đài, ngay khoảnh khắc kiếp khí xuất hiện, cá âm dương trên lò luyện đan chính giữa Đại điện đột nhiên bơi ngược, Cửu Chuyển Kim Đan trong lò đan đều hóa thành tro bụi.

Nhìn thấy biến hóa trong điện, Lão Tử tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng Đạo tâm vốn luôn vững chắc cũng có chút dao động.

Lúc này, âm thanh của Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung vang vọng trong lòng Lão Tử, nghĩ đến lời giải thích của Đạo Tổ về Phong Thần chi kiếp, trong lòng Lão Tử cũng dâng lên một tia gợn sóng.

Ngay sau đó, từng cảnh tượng sau khi chứng Đạo cũng liên tục hiện lên trong đầu Lão Tử, từ sự kiêu ngạo ban đầu khi chứng Đạo đến sự bình thản như bây giờ, trong lòng Lão Tử không nói rõ là hối hận hay không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Đến tận bây giờ, Lão Tử đã chấp nhận nhân quả.

Trong Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, khi kiếp khí quét qua Đại Thương, quỳnh tương trong chén lưu ly trong cung đột nhiên sôi trào, phản chiếu huyền điểu trên không thành Triều Ca.

Ngay sau đó, Phong Thần Bảng trên Đại điện không gió tự động, từng đạo sương đen từ không trung xuất hiện, bị Phong Thần Bảng thu vào.

Dị biến trong điện cũng lọt vào mắt Nguyên Thủy, nhìn Phong Thần Bảng bị vô số kiếp khí bao vây, trong mắt Nguyên Thủy tràn đầy vẻ phức tạp.

Rõ ràng biết Phong Thần Bảng trước mắt sẽ ảnh hưởng đến giáo thống Xiển Giáo của mình, nhưng Nguyên Thủy lại không dám có chút động tác nào.

Bởi vì Nguyên Thủy biết rõ, đại kiếp lần này nếu thuận lợi vượt qua thì tốt, nếu không thì e rằng lần sau sẽ không chỉ là Hồng Hoang Đại Kiếp nữa, sợ rằng Đại Đạo sẽ trực tiếp ra tay.

Đến lúc đó, đừng nói mình là một vị Thiên Đạo Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp nào.

Ngay cả Nguyên Thủy vốn luôn kiêu ngạo, lấy Bàn Cổ truyền thừa làm gốc, nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Nhìn những người của triều Thương bị kiếp khí tấn công trong bức tranh, Nguyên Thủy trong một khoảnh khắc lại có chút hoảng hốt.

Mà Thông Thiên trong Bích Du Cung đảo Kim Ngao lại khác với hai người huynh trưởng, cảm nhận được đại kiếp giáng lâm, Thông Thiên không hề có vẻ chán nản như hai vị huynh trưởng của mình, mà lại bình tĩnh một cách bất thường.

Dù biết không ít đệ tử môn hạ Tiệt Giáo của mình sẽ trở thành một thành viên trên Phong Thần Bảng, Thông Thiên cũng không có vẻ

oán hận, dù sao Đạo mà Thông Thiên theo đuổi chính là bản thân.

Lúc này Thông Thiên vuốt ve Thanh Bình Kiếm trong tay, khóe miệng kéo ra một nụ cười quỷ dị.

Không phải nói Thông Thiên không lo lắng về đại kiếp lần này, mà là trong nhận thức của Thông Thiên, đại kiếp đã đến, thì không có chút đường lui nào cả.

Nếu không thể, mình chỉ có một kiếm mà thôi...

Thái độ của các vị Thánh nhân còn lại tạm thời không nói, lúc này Chu Du trong Tử Tiêu Cung nhìn thấy biểu hiện của những người triều Thương, trong mắt tràn đầy vẻ thích thú...

Chu Du thực sự không ngờ, Phong Thần Đại Kiếp ở thế giới này lại sinh ra sự biến hóa bất ngờ đến vậy, biểu hiện của những người triều Thương bây giờ, khác xa với những mô tả mà mình nghe được từ kiếp trước.

Trong nhận thức của Chu Du ở kiếp trước, Di Tân bị khắc họa một cách cực kỳ bất kham, giết vợ diệt con, tàn hại trung lương, mọi hành vi tàn bạo đơn giản là ghi không hết sách, dường như triều Thương diệt vong, Di Tân chính là kẻ tội đồ đầu sỏ.

Thế nhưng, Phong Thần Đại Kiếp ở thế giới này đã giáng lâm, mặc dù chưa đạt đến thời điểm mấu chốt được đề cập ở kiếp trước, nhưng các dấu hiệu đủ để chứng minh, những hành vi ác độc mà kiếp trước gán cho Di Tân căn bản sẽ không xảy ra.

Di Tân hiện tại, tuyệt đối không phải là kẻ hôn quân ngu muội, ngược lại, y là một quân chủ ôm ấp hoài bão lớn lao, chỉ là tính cách hơi nóng vội, lại đúng lúc không gặp được thời cơ thuận lợi.

Nếu không phải Phong Thần Đại Kiếp đột nhiên ập đến, nói không chừng Di Tân thật sự có thể thành công tập quyền về một

mình, khiến triều Thương quốc vận kéo dài thêm mấy chục vạn năm nữa.

Không chỉ Di Tân như vậy, các chư hầu của triều Thương cũng không giống như Chu Du nghe nói ở kiếp trước.

Lấy Tây Bá Hầu Cơ Xương mà nói, y tuy vốn có tiếng là hiền đức, nhưng cũng xa không được như sự anh minh tuệ trí mà kiếp trước mô tả.

Trước đây, Chu Du không quá chú ý đến những người triều Thương, do đó lần này chứng kiến phản ứng của họ sau khi bị kiếp khí tấn công, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Tuy nhiên, chỉ trong một khoảnh khắc, Chu Du đã hoàn hồn, nhận ra những thông tin mình biết từ kiếp trước, e rằng phần lớn đều là do hậu nhân bịa đặt.

Có lẽ cốt truyện chính không sai, nhưng các chi tiết bên trong chắc chắn là sai lệch cả ngàn dặm, dù sao, sử sách xưa nay đều do kẻ thắng viết, tình hình như bây giờ, mới càng phù hợp với logic hiện thực.

Chính vì nhìn thấy sự tương phản quá lớn của những người triều Thương, Chu Du mới có phản ứng như vậy.

Tuy nhiên, y suy tư một lát rồi lắc đầu, không còn quá quan tâm nữa, dù sao triều Thương có thay đổi thế nào, đại thế cũng khó thay đổi, mà đại thế này, đều nằm trong dự liệu của Chu Du.

Chương 611

Hơn nữa, những người thực sự ứng kiếp chính là đệ tử môn hạ Thánh nhân, còn việc triều Thương có diệt vong hay không, triều Chu có thể hưng khởi hay không, đều chẳng qua chỉ là vật phụ trợ trong trận đại kiếp này mà thôi, không có ảnh hưởng thực chất đến đại thế Hồng Hoang, đương nhiên cũng không nằm trong phạm vi quan tâm của Chu Du.

Sự thay đổi vương triều Nhân tộc, vốn là chuyện tự nhiên, đối với toàn bộ khí vận Nhân tộc mà nói, cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng quá lớn, chỉ có điều lần này trùng hợp gặp Phong Thần Đại Kiếp, mới thu hút ánh mắt của Chu Du.

Nghĩ xong những điều này, Chu Du liền không còn chú ý đến chuyện này nữa, lập tức nhắm mắt, chìm vào một khoảng không tịch mịch.

Phản ứng của chư vị Thánh nhân, Di Tân đương nhiên không thể biết được, y cũng không rõ việc mình sắp thực hiện sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Lúc này, y đang gấp rút chuẩn bị cho kỳ Vạn Niên Đại Tế này.

Di Tân không phải không quan tâm đến phản ứng của Tứ Phương chư hầu, chỉ là y biết rõ, Tứ Phương chư hầu không dám trái lệnh y.

Do đó, ngay ngày hôm sau khi chiếu lệnh triệu tập con trai chư hầu ban ra, Di Tân liền dẫn quần thần, đi đến Thánh Điện tế tự Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du và Thánh Mẫu Nữ Oa.

Vạn Niên Đại Tế, điều đầu tiên là tế tự trời đất, thứ đến mới là tế tự tiền bối Nhân tộc, trước Vạn Niên Đại Tế, việc bái tế Chu Du và Nữ Oa là nghi thức tất yếu.

Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, nếu không có nàng nặn đất tạo người, sẽ không có sự hưng thịnh của Nhân tộc ngày nay, cho nên mỗi khi Nhân tộc có đại sự, việc tế tự Nữ Oa là một nghi tiết tất nhiên.

Ngay cả việc tạo người là do Thiên Đạo mượn tay Nữ Oa hoàn thành, và khi Yêu tộc gây họa cho Nhân tộc, Nữ Oa lại không ra tay ngăn cản.

Nhưng điều này cũng chỉ khiến sự dựa dẫm và tín ngưỡng của Nhân tộc đối với nàng có chút giảm sút, đối với Nữ Oa, vị Thánh Mẫu Nhân tộc này, Nhân tộc vẫn hoài bão lòng tôn sùng vô tận.

Còn Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du, càng là tồn tại được Nhân tộc tôn sùng nhất, bất kể là sự ra đời của Nhân tộc, hay việc Nhân tộc hướng tới hưng thịnh, đều do Chu Du một tay thúc đẩy.

Từ việc giúp đỡ Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc, đến việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, Chu Du thủy chung đồng hành cùng Nhân tộc, do đó trong lòng những người Nhân tộc, địa vị của Chu Du không ai có thể sánh bằng, ngay cả Nữ Oa, so sánh cũng hơi kém một bậc, càng không cần nói đến Lão Tử và những người khác, dù sao Lão Tử và những người khác tuy sáng lập giáo phái trong Nhân tộc, nhưng lại không ban cho Nhân tộc quá nhiều sự giúp đỡ thực chất.

Hình tượng của Chu Du và Nữ Oa, hai vị chí tôn của Nhân tộc, trong lòng Di Tân thể hiện sự phân hóa hai cực.

Đối với Chu Du, vị Nhân tộc Thánh Tổ này, trong lòng Di Tân tràn đầy sự sùng bái và tôn kính; còn đối với Nữ Oa, vị Nhân tộc Thánh Mẫu này, trong lòng Di Tân lại có chút phẫn muộn, thậm chí còn xen lẫn một tia bất mãn như có như không.

Sở dĩ Di Tân có cảm xúc hoàn toàn khác biệt đối với hai người

này, đều là do y thân là Nhân Hoàng đương thời, có nhận thức toàn diện và sâu sắc về lịch sử đã trải qua của Nhân tộc.

Mặc dù Di Tân chưa từng đích thân trải qua những năm tháng tranh đấu gay gắt đó, nhưng thông qua các điển tịch trong tổ miếu Nhân tộc, y đủ để nhìn thấu sự yếu ớt và bất lực của Nhân tộc thời bấy giờ.

Những điển tịch này không hề bị cắt giảm hay thêm thắt, ghi chép chân thực những khó khăn chồng chất mà Nhân tộc đã trải qua từ khi ra đời cho đến khi trở thành chủ nhân của Hồng Hoang thiên địa, cũng khiến Di Tân lĩnh hội sâu sắc sự tàn khốc của thế giới Hồng Hoang năm xưa.

Xuyên qua những thẻ tre đã ố vàng, Di Tân dường như có thể cảm nhận chân thực niềm vui sướng của tiên tổ Nhân tộc khi vừa mới giáng lâm, cảm nhận được sự hoảng loạn và bất lực của các tiền bối khi đối mặt với thế giới Hồng Hoang theo luật rừng, kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, và sự khó khăn không dễ dàng để họ có thể ổn định cuộc sống sau khi trải qua bao gian khổ.

Ban đầu, Nhân tộc thế đơn lực bạc, dưới sự bao vây của nhiều chủng tộc cường đại như Yêu tộc, Vu tộc, giống như ngọn đèn cạn dầu trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Không chỉ vậy, đối mặt với lũ lụt, mãnh thú, thiên tai liên tiếp không ngừng, Nhân tộc ngay cả sự ấm no và an toàn cơ bản nhất cũng khó lòng bảo đảm.

Ngay cả Nữ Oa có bối cảnh Thánh nhân, nhưng vào thời khắc khó khăn nhất của Nhân tộc, nàng lại không dốc toàn lực che chở Nhân tộc, ngược lại còn dung túng Yêu tộc ra tay với Nhân tộc, khiến Nhân tộc tử thương thảm trọng.

Nếu không phải Thánh Tổ Chu Du đích thân ra tay giúp đỡ, e rằng

Nhân tộc đã sớm tiêu tán trong dòng sông lịch sử Hồng Hoang.

Chính nhờ sự giúp đỡ hết mình của Thánh Tổ Chu Du, Nhân tộc mới có thể thuận lợi trưởng thành, cuối cùng trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa như ngày nay.

Trước Vu Yêu Đại Chiến, Nhân tộc vì Thánh Mẫu Nữ Oa là một thành viên của Yêu tộc, nên vốn luôn có cảm giác thân cận với Yêu tộc.

Có lẽ chính vì sự thân cận này, sau khi trải qua sự kiện Yêu tộc huyết tẩy Nhân tộc thảm khốc, lòng căm thù của Nhân tộc đối với Yêu tộc càng trở nên mạnh mẽ, đối với hành vi dung túng Yêu tộc làm điều ác của Nữ Oa, cũng cảm thấy vô cùng thất vọng.

Là Nhân Hoàng đương thời, Di Tân càng có thể cảm nhận sâu sắc sự bất lực và tuyệt vọng của Nhân tộc thời bấy giờ.

Y dường như tận mắt chứng kiến những cảnh tượng thảm khốc đến tột cùng: Yêu tộc như sói như hổ hoành hành, huyết tẩy các bộ lạc Nhân tộc, bách tính Nhân tộc giãy giụa cầu sinh trong sợ hãi và tuyệt vọng, mà Nữ Oa lại ẩn mình phía sau, không những làm ngơ trước hành vi bạo ngược của Yêu tộc, thậm chí còn phớt lờ lời cầu xin của Nhân tộc.

Tất cả những điều này, khiến nội tâm Di Tân tràn đầy phẫn muộn.

Vì vậy, Di Tân mới có tình cảm phức tạp như vậy đối với Nữ Oa.

Y cảm thấy, sự dung túng của Nữ Oa, không chỉ là sự phụ lòng tình cảm sâu đậm của Nhân tộc, mà còn là một sự báng bổ đối với thân phận Thánh Mẫu của nàng.

Ngay cả bây giờ Di Tân đối với Thánh Mẫu Nữ Oa vẫn còn lòng tôn kính, nhưng thành phần sùng bái mù quáng đó, đã không còn bao nhiêu.

Ngoài Thánh Điện Nhân tộc trang nghiêm túc mục ở Triều Ca, Di Tân khoác miện phục màu đen, ngạo nghễ đứng trước Thánh Điện.

Chỉ thấy Di Tân lưng thẳng tắp, giống như một cây giáo thẳng tắp, quanh thân tự nhiên tản mát ra một loại trang trọng và uy nghiêm không thể xâm phạm.

Phía sau Di Tân, các trọng thần triều Thương cũng chỉnh tề đứng nghiêm, thần sắc ngưng trọng và túc mục, họ khoác triều phục chỉnh tề, mỗi người đều dáng đứng thẳng tắp đoan chính, như những cây tùng bách, sắp xếp ngay ngắn có trật tự, trong ánh mắt tràn đầy sự thành kính và chuyên chú.

Thánh Điện này, là nơi chuyên môn thờ phụng Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du và Thánh Mẫu Nữ Oa, thần thánh bất khả xâm phạm, do đó không ai dám làm càn trước Thánh Điện, thậm chí ngay cả ý định báng bổ cũng không dám có!

Khi Di Tân dẫn quần thần hùng vĩ đến đây, cánh cửa Thánh Điện dường như cảm ứng được sự đến của Di Tân, sau khi Di Tân đến, liền từ từ mở ra.

Ngay sau đó, hai vị tế tự Thánh Điện khoác trường bào tế tự, bước đi vững chãi và trang trọng, từ Thánh Điện đi ra.

Đợi hai vị tế tự ra đến ngoài điện, hai người vẻ mặt trang trọng nói với Di Tân bên ngoài điện: "Mời Đại Vương nhập điện!" Sau đó dưới sự dẫn dắt của hai vị tế tự Thánh Điện, Di Tân bước đi vững vàng, từng bước một đi về phía bên trong Thánh Điện.

Còn quần thần phía sau y, không theo vào trong, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, vẻ mặt trang trọng nhìn vào Thánh Điện, trong ánh mắt lộ ra sự kính sợ đối với nơi thần thánh này.

Lần tế tự này ý nghĩa phi phàm, quy cách cực cao, trừ Di Tân, vị

chủ của triều Thương này ra, những người còn lại đều không có cơ hội tiến vào điện nội tham gia bái tế.

Dưới ánh mắt đầy kính sợ và kỳ vọng của mọi người bên ngoài Thánh Điện, Di Tân vẻ mặt trang trọng bước vào Thánh Điện.

Tiến vào điện trong, hai vị tế tự cũng không còn dẫn đường nữa, mỗi người đứng vào vị trí thích hợp của mình, để Di Tân tự mình đi bái tế!

Còn Di Tân thì không chút trì hoãn, thẳng tiến về phía Đại điện nơi thờ phụng Nhân tộc Thánh Tổ Chu Du.

Chính như đã nói trước đó, Di Tân đối với Nữ Oa, trong nội tâm không có quá nhiều ý kính trọng.

Ngay cả Nữ Oa quý là Thánh Mẫu Nhân tộc, là Thánh nhân sáng tạo ra Nhân tộc, là khởi nguồn của Nhân tộc, Di Tân vẫn không lựa chọn ưu tiên tế bái nàng.

Đương nhiên, Di Tân hành xử như vậy, không phải không có lý do, cũng không lo lắng vị Thánh Mẫu Nhân tộc này trong lòng sẽ có gì trách móc.

Bởi vì Di Tân biết rõ, địa vị của Chu Du, vị Nhân tộc Thánh Tổ này, còn vượt xa Nữ Oa.

Chẳng nói đến trong lòng những người Nhân tộc, Chu Du có địa vị chí cao vô thượng, chỉ riêng về thân phận trong thế giới Hồng Hoang, Nữ Oa cũng phải kém một bậc.

Nữ Oa tuy là Thiên Đạo Thánh nhân chứng Đạo sớm nhất, nhưng vẫn phải tôn Chu Du một tiếng sư huynh, dù sao Chu Du là đệ tử đích truyền của Đạo Tổ, thời gian nhập môn sớm hơn Nữ Oa rất nhiều, hơn nữa thực lực càng vượt xa Nữ Oa.

Điều quan trọng hơn là, sở dĩ Nữ Oa có thể thuận lợi chứng đắc

Đại Đạo, không thể thiếu sự giúp đỡ của Chu Du.

Vì vậy, Di Tân lần này tế bái Chu Du, tuy nói trong lòng có chút riêng tư, nhưng y cũng tin chắc, hành động này của mình sẽ không gây ra sự bất mãn của Nữ Oa.

Khi Di Tân bước vào Đại điện thờ phụng tượng Chu Du, liền vội vàng thu liễm tâm thần, bỏ hết mọi tạp niệm trong lòng, vẻ mặt trang trọng từ từ quỳ xuống trên bồ đoàn trước tượng.

Chương 612

Sau đó, liền nghe Di Tân giọng điệu trầm ổn và thành kính từ từ nói: "Nhân Vương Di Tân của tộc Hữu Thương, hôm nay suất quần thần kính bái Thánh Tổ!" "Thánh Tổ vào lúc Hỗn Độn mông muội, giáng lâm thế gian, khai mở linh trí Nhân tộc chúng ta, khiến tộc ta có thể tìm được một tia sinh cơ giữa Hồng Hoang thiên địa này." "Từ khi Nhân tộc ra đời, tai họa liên miên, mãnh thú bao vây, thiên tai thường xuyên, may mắn được Thánh Tổ che chở, đến bên bờ Đông Hải, khiến tộc nhân không lo ăn mặc, truyền lại Đại Đạo tu hành, khiến tộc ta có thể chống đỡ ngoại địch, Nhân tộc có được sự hưng thịnh ngày nay, đều là công lao của Thánh Tổ." "Ngày nay, triều Hữu Thương hưng thịnh vô cùng, Di Tân tuy bất tài, nguyện thừa chí hướng của Thánh Tổ, lấy việc chấn hưng Nhân tộc làm nhiệm vụ của mình, bảo hộ tử dân, mở rộng cương thổ, kính xin Thánh Tổ linh thiêng trên trời, phù hộ kỳ Vạn Niên Đại Tế này thuận lợi viên mãn, ban cho Đại Thương ta phúc trạch, bảo hộ Nhân tộc ta thiên thu vạn đại, hưng thịnh bất suy." Nói xong, Di Tân cúi đầu chạm đất, hành lễ tam quỳ cửu khấu một cách nghiêm cẩn, thần sắc thành kính và kiên định.

Cũng chính vào khoảnh khắc Di Tân bái lạy, trong Tử Tiêu Cung Hỗn Độn, Chu Du đang tĩnh tu Đạo tâm chợt nảy sinh một chút liên y.

Nghe thấy âm thanh của Di Tân trong Thánh Điện Triều Ca, Chu Du từ từ mở hai mắt, trong mắt lập tức hiện lên bóng người Di Tân đang bái tế trong Thánh Điện Triều Ca.

Lúc này, kiếp vân ngoài Ba mươi ba tầng trời vẫn cuồn cuộn không ngừng, nhưng Di Tân vốn nên bị sử sách ghi danh "bạo quân", lúc này lại thành kính bái lạy dưới tượng Chu Du.

Trên miện phục màu đen của Di Tân, mười hai chương văn lưu chuyển ánh sáng vàng sẫm, dường như đang kể về sự huy hoàng của Nhân tộc, thần kiếm treo bên hông và Nhân Vương Ấn cùng cộng hưởng phát ra tiếng rồng ngâm cổ kính.

Chu Du khẽ nâng tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hư không, hư ảnh Phong Thần Bảng ẩn hiện trong tầng mây cuồn cuộn, lúc sáng lúc tối.

Bể rượu rừng thịt trong ký ức kiếp trước hóa thành trận liệt tế tự trang nghiêm túc mục trước mắt, những sự thật bị ngòi bút sử gia che đậy, đang từ tiếng chấn động của chuông đồng mà rỉ ra màu máu.

Khi mười hai cột bàn long của Thánh Tổ Điện đồng thời sáng lên trận đồ Tiên Thiên, y chợt nhìn rõ vết máu trên mệnh cách của Di Tân chính là dấu vết do kiếp khí tấn công để lại.

Sau đó, dưới ánh mắt chú ý của Chu Du, huyết sát chi khí vốn đang quấn quanh mệnh cách của Di Tân dưới ảnh hưởng của kiếp khí, lúc này lại như tuyết gặp lò lửa mà dần dần tan chảy.

Đương nhiên, Chu Du không hề can thiệp vào vận mệnh của Di Tân, những huyết sát chi khí quấn quanh mệnh cách của Di Tân này, chẳng qua chỉ là một chút dấu vết còn sót lại khi Di Tân trải qua huyễn cảnh kiếp khí mà thôi.

Bình thường có Nhân Hoàng chi khí che chở, những huyết sát chi khí này sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Di Tân.

Tuy nhiên, một khi Nhân Hoàng chi khí tiêu tán, những huyết sát chi khí này sẽ như lũ sói đói, không ngừng xâm thực sinh cơ và vận thế của Di Tân, thậm chí có thể khiến y rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân cơ bản khiến Di Tân sẽ thực hiện

nhiều hành vi ác độc khi triều Thương sụp đổ trong kiếp trước, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của Chu Du mà thôi.

Di Tân suất quần thần tế bái, Chu Du đương nhiên sẽ không thờ ơ, việc tiêu trừ huyết sát chi khí trên mệnh cách của Di Tân, cũng coi như là sự công nhận và kỳ vọng của Chu Du đối với Di Tân.

Đợi đến khi trên mệnh cách của Di Tân không còn dị dạng, Chu Du cũng lần nữa nhắm mắt, tiếp tục chìm đắm trong tu hành của mình.

Còn bên Thánh Điện Triều Ca, ngay khoảnh khắc Di Tân vừa bái lạy, liền nghe trong Thánh Điện, chuông đồng phát ra một trận âm thanh du dương và trang trọng, vang vọng khắp Thánh Điện.

Ngay sau đó, dưới nền gạch Thánh Điện, truyền đến từng trận chấn động phảng phất như từ viễn cổ xa xăm, trong những chấn động đó, dường như ẩn chứa vô tận sự tang thương và uy nghiêm.

Di Tân đặt lòng bàn tay lên nền gạch, văn sức nhật nguyệt trên miện phục màu đen của y, trong trận chấn động này phát ra ánh sáng u tối thần bí.

Di Tân biết tiếng chấn động từ dưới đất chính là sự tán thành của các tiên tổ triều Thương đối với việc mình bái tế Thánh Tổ.

Mà đúng lúc này, một âm thanh hùng hồn và uy nghiêm, không hề có dấu hiệu báo trước, vang lên trong Đại điện: "Thiện!".

Trên đại điện linh thiêng chợt vang lên một âm thanh, Đế Tân chợt trợn to hai mắt, theo bản năng nhanh chóng ngẩng đầu.

Trong khoảnh khắc, Đế Tân liền thấy, pho tượng Thánh Tổ Chu Du cao ba trượng sừng sững trên đại điện, đột nhiên lóe lên từng đợt kim quang rực rỡ.

Y bào ngọc thạch điêu khắc, tựa hồ bị gió vô hình phất động, phần

phật vang lên.

Ngay sau đó, đôi mắt của pho tượng Thánh Tổ Chu Du chợt mở ra, hai đạo hoa quang bảy sắc rực rỡ như mũi tên sắc bén bắn thẳng ra, trực tiếp giáng xuống người Đế Tân đang đứng giữa điện.

Chứng kiến pho tượng Thánh Tổ Chu Du hiển linh, Đế Tân sững sờ kinh ngạc tại chỗ.

Đợi khi nhìn rõ luồng hoa quang bắn ra từ pho tượng, khuôn mặt y chợt đỏ bừng, trong lòng đã hiểu đây là Thánh Tổ ban phước.

Tức thì, Đế Tân vội vàng một lần nữa thành kính bái lạy xuống đất.

Theo âm thanh vang vọng trong đại điện, hoa quang từ pho tượng Chu Du bắn ra cuối cùng cũng ổn định giáng xuống thân Đế Tân.

Khi hoa quang giáng xuống, khoảnh khắc chạm vào Đế Tân, một luồng Huyền Hoàng chi khí cũng từ đỉnh đầu Đế Tân rũ xuống, ngưng kết thành ấn ký nhật nguyệt giao huy trên mệnh cách của y.

Đế Tân không hề hay biết sự biến hóa này, chỉ là ngay sau khi bái lạy, y cảm thấy trong đầu mình chợt trở nên thanh minh, trong suốt.

Những suy nghĩ hỗn loạn vướng víu bấy lâu trong lòng, tựa như bị một trận gió nhẹ nhàng cuốn đi, biến mất không còn dấu vết.

Những lo âu về tương lai của vương triều Đại Thương, sự bận tâm về hướng đi của chư hầu tứ phương, cùng với những cân nhắc phức tạp vụn vặt tích lũy trong quá trình chuẩn bị đại tế vạn năm, tất cả đều trở nên mạch lạc rõ ràng, nhất mục liễu nhiên trong khoảnh khắc này.

Cảm nhận được sự biến hóa kỳ diệu trong thức hải, Đế Tân tự nhiên biết đây là hiệu quả từ sự chúc phúc của Thánh Tổ.

Tuy Đế Tân không rõ lần chúc phúc này của Thánh Tổ liệu có ẩn chứa công hiệu kỳ diệu nào khác không, nhưng chỉ riêng sự biến hóa thanh minh trong thức hải hiện tại cũng đủ khiến Đế Tân vui mừng khôn xiết.

Phải biết, Đế Tân cũng không phải kẻ phàm tục tầm thường, tuy cảnh giới hiện giờ chưa đạt đến cấp độ Đại La, nhưng cũng đã nằm trong cảnh giới Kim Tiên, có thành tựu không nhỏ trên con đường tu hành.

Lần chúc phúc này của Chu Du, không chỉ tẩy sạch huyết sát chi khí bám vào mệnh cách của Đế Tân, mà còn khiến thức hải của y trở nên trong suốt thanh minh, điều này đối với việc tu hành của Đế Tân, không nghi ngờ gì là sự trợ lực lớn lao.

Vốn bị vướng bận bởi nhiều việc vặt vãnh, thực lực của Đế Tân đã lâu không tiến bộ, trong lòng vốn đã vô cùng sốt ruột, cộng thêm ảnh hưởng của ảo cảnh kiếp khí sau đó, khiến Đế Tân nảy sinh cảm giác nguy cơ mãnh liệt, vì vậy y càng khao khát nâng cao thực lực bản thân một cách cấp thiết.

Nhưng dù thế nào, Đế Tân vẫn luôn không thể nhìn thấy hy vọng đột phá cảnh giới, điều này càng khiến Đế Tân nóng lòng như lửa đốt.

Và lần này nhờ phúc của Chu Du, mọi ô uế trên mệnh cách của Đế Tân đều bị rửa sạch, thức hải thanh minh, có thể cảm nhận tinh tế hơn sự biến hóa vi diệu của linh khí thiên địa, cũng như những biến hóa tiềm ẩn trong cảnh giới của bản thân.

Phải biết thức hải là nơi cư ngụ của Nguyên thần, thức hải thanh minh, Nguyên thần tự nhiên cũng sẽ trở nên càng thêm thuần túy, như vậy, khi Đế Tân tu hành, sự lĩnh ngộ đối với các loại công pháp sẽ càng thêm sâu sắc thấu triệt.

Ngay cả khi từ lúc nhận chúc phúc đến khi cảm nhận được sự

biến hóa của bản thân mới chỉ trôi qua một khắc, nhưng nhiều bình cảnh và khúc mắc mà Đế Tân gặp phải trong quá trình tu luyện trước đây, giờ khắc này cũng dần dần hiện rõ trong đầu.

Sau đó Đế Tân cảm thấy, nhiều khúc mắc mình gặp trước đây đều trở nên đặc biệt đơn giản, dường như một tầng sương mù dày đặc bị nhẹ nhàng vén ra, con đường phía trước chợt quang đãng.

Thu hoạch như vậy, khiến Đế Tân trong lòng đối với những mưu tính tương lai có thêm vài phần khả năng thành công, làm sao Đế Tân có thể không vui mừng kích động!

Tức thì, chỉ thấy Đế Tân cúi đầu sát đất, đầy vẻ thành kính hướng về pho tượng Chu Du trên điện mà lớn tiếng hô: "Thánh Tổ ở trên, Đế Tân ta đức mỏng tài hèn, sao dám được ngài ban ân che chở như vậy!" "Đế Tân ta nhất định không phụ kỳ vọng của Thánh Tổ, với trí tuệ thanh minh, mưu cầu hưng thịnh cho Đại Thương, bảo vệ sự an nguy của Nhân tộc!" Nói xong, đợi một lát, thấy trong Thánh Tổ điện không còn dị tượng nào khác xuất hiện, Đế Tân mới từ từ đứng dậy.

Và sau khi đứng dậy, Đế Tân không lập tức vội vã rời đi, y đứng lặng lẽ dưới đại điện, chăm chú nhìn pho tượng Chu Du hồi lâu, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Cho đến một khắc sau, Đế Tân mới dần dần thu liễm những suy nghĩ trong lòng, sải bước vững vàng, chậm rãi đi về phía đại điện khác thờ phụng pho tượng Thánh Mẫu Nữ Oa.

Tuy trong lòng Đế Tân không quá sùng kính Nữ Oa, nhưng đối với Thánh Mẫu Nữ Oa y cũng không dám có chút nào lơ đễnh.

Dù sao, dù từ góc độ nào mà nói, Nữ Oa đều là cội nguồn của Nhân tộc, nếu không có Nữ Oa nặn đất tạo người, sẽ không có Nhân tộc ngày nay.

Vì vậy, dù Nữ Oa từng trơ mắt nhìn Yêu tộc gây họa cho Nhân tộc, có lỗi với Nhân tộc, nhưng Nhân tộc xưa nay không vong ân.

Và khi Đế Tân đến, đại điện thờ phụng pho tượng Thánh Mẫu Nữ Oa cũng từ từ mở ra trong thần vụ.

Khác với sự hùng hồn, thâm trầm của đại điện nơi Thánh Tổ Chu Du tọa lạc, trong đại điện thờ Thánh Mẫu Nữ Oa này, khắp nơi đều là những bích họa tinh mỹ.

Trên bích họa miêu tả những cảnh tượng hùng vĩ khi Nữ Oa nặn đất tạo người.

Đế Tân khoác miện phục trang trọng, giày đi vững vàng trên nền đại điện lấp lánh kim quang, phát ra tiếng động khẽ nhưng có tiết tấu.

Chương 613

Thần sắc trên mặt Đế Tân vẫn bình tĩnh như thường, không hề gợn sóng, nhưng trong lòng chợt nảy sinh vài phần bất mãn.

Sau đó, khi ánh mắt Đế Tân chạm vào pho tượng Thánh Mẫu được điêu khắc từ Côn Luân tiên ngọc trên điện, trong mắt chợt lóe lên một tia hàn ý lạnh lẽo.

Tuy nhiên, tia hàn ý này chợt lóe rồi vụt tắt, chỉ xuất hiện trong chớp mắt rồi nhanh chóng biến mất.

Ngay sau đó, Đế Tân bước ổn định đến trước pho tượng Nữ Oa, hít một hơi thật sâu, thu liễm từng suy nghĩ trong lòng.

Rồi, Đế Tân từ từ khuỵu gối, bái lạy trên bồ đoàn, ngữ khí trầm ổn mà trang trọng chậm rãi cất lời nói: "Nhân Vương Đế Tân, kính bái Thánh Mẫu!" "Thánh Mẫu nặn đất tạo người, ban cho Nhân tộc linh trí, mới có hậu thế tử tôn ta đây, công đức này, Nhân tộc trên dưới, đời đời không quên." "Nay triều Đại Thương hưng thịnh, Đế Tân ta lấy việc chấn hưng Nhân tộc làm nhiệm vụ của mình, bảo hộ tử dân, mở rộng cương thổ, xin Thánh Mẫu che chở cho đại tế vạn năm lần này được thuận lợi viên mãn, bảo hộ Nhân tộc ta thiên thu vạn đại, hưng thịnh không suy." Nói xong, Đế Tân như trước, nghiêm cẩn hành tam quỳ cửu khấu đại lễ.

Đối đãi với Chu Du và Nữ Oa theo lễ pháp, Đế Tân không hề có chút sai sót nào.

Ngay cả khi trong lòng có suy nghĩ khác, y cũng không thể hiện ra, chỉ là khi tế bái Nữ Oa, Đế Tân không cầu xin Nữ Oa chúc phúc.

Bởi vì Đế Tân cảm thấy, có được sự công nhận của Thánh Tổ Chu Du đã đủ, nói cho cùng vẫn là trong lòng Đế Tân có sự dè chừng

khó nguôi ngoai đối với Nữ Oa.

Và ngay khoảnh khắc Đế Tân bái lạy trước pho tượng Nữ Oa, tại Oa Hoàng Cung ngoài Hỗn Độn, chợt xuất hiện một biến hóa vi diệu.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đang tĩnh tọa trên bồ đoàn, quanh thân tường quang bao quanh, bảo tướng trang nghiêm, đạo tâm vốn bình tĩnh không gợn sóng, trong khoảnh khắc Đế Tân bái lạy, khẽ gợn lên một tia gợn sóng khó nhận thấy.

Mọi hành động của Đế Tân trong Thánh Mẫu đại điện, đều rõ ràng lọt vào mắt Nữ Oa.

Khi Nữ Oa nghe lời Đế Tân nói trong đại điện, trong lòng không khỏi khẽ rúng động.

Bề ngoài, Đế Tân có vẻ lễ nghi chu đáo tường tận, mỗi động tác đều biểu hiện sự tôn kính đối với vị Thánh Mẫu Nhân tộc này, tuy nhiên Nữ Oa tinh tường đến mức nào, sao lại không nhận ra trong lời nói của Đế Tân, thực sự thiếu đi vài phần thành kính từ sâu thẳm nội tâm.

Thậm chí, lời tế bái của y, cũng hoàn toàn không như các vị Thương tộc chi chủ trước đây, cầu xin phúc lành từ mình.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa trí tuệ thông suốt, có thể thấu hiểu mọi huyền bí giữa thiên địa, làm sao lại không hiểu sự bất mãn mà Đế Tân dành cho mình.

Và đối với tia oán hận trong lòng Đế Tân, Nữ Oa lại càng tỏ tường như gương sáng.

Dù sao, khi Nhân tộc gặp đại nạn trước đây, dù trong lòng nàng không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn không thể dốc toàn lực che chở Nhân tộc, để mặc Nhân tộc tự mình giãy giụa trong khổ nạn, điều này không nghi ngờ gì là một vết sẹo khó lành trong lòng nàng, mỗi khi

chạm vào lại âm ỉ đau.

Yêu tộc và Nhân tộc, đều có mối nhân quả sâu đậm khó dứt bỏ với Nữ Oa.

Nhân tộc, là do Nữ Oa tự tay nặn đất tạo thành, nàng đã dồn vô vàn tâm huyết, đối với chủng tộc do chính mình sáng tạo này, Nữ Oa có tình cảm đặc biệt.

Nhưng Nữ Oa cũng là một thành viên của Yêu tộc, hơn nữa lại là Yêu Hoàng tối cao vô thượng của Yêu tộc, từ khoảnh khắc tiếp nhận Chiêu Yêu Phiên, nàng đã gánh vác trách nhiệm trọng đại không thể chối từ đối với Yêu tộc.

Trong thế giới Hồng Hoang, Thiên Đạo vận hành tự có quy luật riêng, nhiều nhân quả đan xen phức tạp, khiên nhất phát nhi động toàn thân, chỉ một chút bất cẩn, liền sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền khó lường.

Trong lúc Vu Yêu Đại Chiến, dù Nữ Oa quý là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng cũng không thể không bị hạn chế bởi các quy tắc của Thiên Đạo, không thể tùy tiện ra tay tương trợ.

Đối mặt với sự suy tàn của Yêu tộc, Nữ Oa chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhân tộc chịu khổ, nỗi đau trong lòng Nữ Oa lúc đó há phải người ngoài có thể thấu hiểu?

Nghĩ đến đây, Nữ Oa không khỏi khẽ thở dài một tiếng, tiếng thở dài dường như chứa đựng vô vàn sự bất lực và cay đắng.

Sau đó, Nữ Oa từ từ mở đôi mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất lực sâu sắc, sự tang thương và bất lực của thiên địa dường như đều ngưng tụ trong ánh mắt này.

Nhưng chỉ một lát sau, Nữ Oa liền mạnh mẽ thu liễm những suy nghĩ phức tạp đó.

Nữ Oa trong lòng hiểu rõ, sự ràng buộc nhân quả phức tạp như vậy, tuyệt đối không phải Đế Tân có thể dễ dàng lý giải, dù thân phận Đế Tân cũng vô cùng tôn quý, nhưng khi liên quan đến Thiên Đạo chí cao của Hồng Hoang, y cũng lực bất tòng tâm.

Đế Tân thân là Nhân Hoàng đương thế, gánh vác trọng trách hưng suy của Nhân tộc, trong lòng có oán hận đối với nàng, cũng là điều hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên, Đế Tân dù đối với mình có bất mãn, nhưng thân là chủ của Đại Thương, ôm chí lớn, một lòng lấy việc chấn hưng Nhân tộc làm nhiệm vụ, khí phách và trách nhiệm như vậy, quả không hổ là một vị minh quân.

Suy nghĩ xong những điều này, trong lòng Nữ Oa ít nhiều có chút khuây khỏa, ánh mắt nhìn về hướng Thánh Điện của Thương Đô trong thế giới Hồng Hoang, cũng không tự giác mang theo một phần tán thưởng.

Chỉ là Phong Thần Đại Kiếp đã đến, tựa như một cơn bão không thể tránh khỏi, sẽ càn quét khắp đại địa Hồng Hoang.

Đế Tân là Nhân Hoàng đương thế, tự nhiên khó có thể đứng ngoài cuộc, hơn nữa Nhân tộc triều Thương e rằng lại sẽ bị cuốn sâu vào vòng xoáy kiếp số này.

Hồi tưởng lại cảnh tượng thảm khốc của đại kiếp, trong lòng Nữ Oa không khỏi thoáng qua một tia không đành lòng.

Mặc dù Nữ Oa đã chứng đắc vị Thiên Đạo Thánh Nhân, sở hữu thần thông vô thượng, nhưng đối mặt với thế cục Hồng Hoang như vậy, nàng cũng chỉ có thể thở dài bất lực, không thể can thiệp quá nhiều.

Hơn nữa, trong đại kiếp lần này, bản thân nàng còn có nhiều nhân

quả cần phải trả, nhiều việc đan xen như vậy, thực sự khiến Nữ Oa đau đầu không dứt.

Nhưng ngay lúc đang bế tắc này, trong đầu Nữ Oa linh quang chợt lóe, mắt tiền đột nhiên sáng bừng.

Chỉ thấy nàng khẽ nâng tay, cổ tay trắng như tuyết, ngón tay như nõn hành, khẽ búng một cái, một đạo ngũ sắc quang mang dịu dàng mà rực rỡ từ đầu ngón tay nhẹ nhàng bay ra, tựa như một ngôi sao băng chói lọi, nhanh chóng bay về phía Thánh Điện của Thương Đô.

Tuy Đế Tân không chủ động cầu xin chúc phúc từ nàng, nhưng Nữ Oa vẫn quan tâm đến tương lai của Nhân tộc triều Thương, cũng muốn thể hiện một phần tâm ý của Thánh Mẫu Nhân tộc.

Đạo ngũ sắc quang mang này, nhìn có vẻ dịu dàng tĩnh lặng, nhưng thực chất ẩn chứa một tia thần lực và chúc phúc hùng hậu mà chân thành của Nữ Oa.

Không chỉ có thể giúp Đế Tân ổn định khí vận của bản thân, mà còn có thể dần dần tăng cường thể phách và thần hồn của Đế Tân trong tiềm thức, đây cũng xem như là một phần đền bù của Nữ Oa cho việc trước đây không thể dốc toàn lực che chở Nhân tộc.

Nhìn đạo ngũ sắc quang mang xuyên qua hư không Hỗn Độn, nhanh chóng bay về phía Thánh Điện của Thương Đô, Nữ Oa khẽ lắc đầu, trong mắt mang theo vài phần cảm khái và kỳ vọng, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Còn tại Thánh Mẫu đại điện của Thương Đô, Đế Tân cung kính hoàn thành đại lễ tế bái xong, chậm rãi đứng dậy.

Trong lòng Đế Tân không hề ôm bất kỳ kỳ vọng nào khác đối với Thánh Mẫu Nữ Oa, dù sao, khi vừa thành kính tế bái, y cũng không cầu xin Thánh Mẫu Nữ Oa chúc phúc.

Nhưng khi Đế Tân ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào pho tượng Thánh Mẫu Nữ Oa, lại kinh ngạc phát hiện, pho tượng lại xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Chỉ thấy pho tượng Thánh Mẫu vốn tĩnh lặng trên thánh điện, giờ khắc này quanh thân lóe lên một tầng vầng sáng mềm mại như mộng như huyễn, vầng sáng rực rỡ đa sắc, tựa như cầu vồng chói lọi nơi chân trời, lại như ánh sáng rực rỡ chảy trong dải ngân hà, đẹp như mơ như huyễn, khiến người ta hoa mắt thần mê.

Ngay sau đó, dung mạo của pho tượng Thánh Mẫu Nữ Oa dường như được ban cho sinh mệnh, càng trở nên sống động như thật, trong đôi mắt ngọc thạch vốn lạnh lẽo, lại lộ ra một tia từ ái và kỳ vọng mơ hồ.

Sự biến hóa đột ngột này, tựa như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ phẳng lặng, lập tức khuấy động trong lòng Đế Tân một trận sóng gió dữ dội.

Rõ ràng mình không cầu xin chúc phúc, vì sao pho tượng Thánh Mẫu lại xảy ra biến cố như vậy?

Trước đây mình đối với Thánh Mẫu Nữ Oa không phải không có dè chừng, giữa lời nói và thần thái, những thái độ vi diệu đó khó tránh khỏi đã bộc lộ.

Nữ Oa thân là Thánh Nhân, động sát thiên địa, há lại không nhận ra điều này?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đế Tân không khỏi nảy sinh chút hoang mang, lông mày cũng theo đó hơi nhíu lại.

Nhưng chỉ qua một khắc, sự mơ hồ trong mắt Đế Tân liền tan biến như khói nhẹ, thay vào đó là thần sắc kiên định vô cùng.

Chỉ thấy Đế Tân ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào pho tượng

Thánh Mẫu Nữ Oa trên điện, sự kiên nghị trong ánh mắt dường như đang tuyên bố quyết tâm của y với Nữ Oa.

Chương 614

Khi đạo ngũ sắc quang mang do Nữ Oa ban tặng xuất hiện trên đại điện, một cầu vồng rực rỡ cũng đổ xuống Đế Tân, nhưng Đế Tân lại không như trước đó, khi đối mặt với chúc phúc của Thánh Tổ Chu Du, mà bình thản tiếp nhận, mà lại ngưng thần tụ khí chuẩn bị trực tiếp ngăn cản đạo ngũ sắc quang mang do Nữ Oa ban tặng!

Chỉ thấy thần sắc Đế Tân chợt nghiêm lại, khí tức quanh thân lập tức ngưng tụ như thủy triều, ngay sau đó, Đế Tân dốc toàn lực vận chuyển linh lực quanh thân, linh lực bành trướng cuồn cuộn lấy y làm trung tâm, tựa như khí lưu hóa thực chất, rồi nhanh chóng tạo dựng trước người Đế Tân một bức bình phong vô hình nhưng kiên cố như bàn thạch.

Bức bình phong này tựa như một bức tường trời, cứng rắn cách ly đạo ngũ sắc quang mang ẩn chứa thần lực và chúc phúc của Nữ Oa ra bên ngoài.

Khi đạo ngũ sắc quang mang ẩn chứa thần lực và chúc phúc của Nữ Oa, vừa tiếp xúc với bức bình phong vô hình do Đế Tân cấu trúc bằng linh lực, trong khoảnh khắc, một luồng quang mang dịu dàng nhưng cực kỳ rực rỡ bùng nổ.

Quang mang đan xen lấp lánh, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp như mơ như huyễn, từ từ trải ra giữa đại điện, mỗi lần luân chuyển sắc màu đều dường như ẩn chứa vô tận thần bí và kỳ ảo.

Đồng thời, một trận chấn động nhẹ nhưng rõ ràng, đột nhiên chậm rãi vang vọng trong đại điện.

Tựa như một khúc nhạc độc đáo được tấu lên từ sự va chạm của hai thực thể, tạo ra một bầu không khí căng thẳng và kỳ dị trong đại

điện.

Và chứng kiến ngũ sắc quang mang bị ngăn cách thành công ra bên ngoài, trái tim Đế Tân vốn treo cao, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Đế Tân không hề có chút lơ là nào, đối mặt với chúc phúc của Thánh Nhân và cơn giận có thể theo sau, y không cho phép một chút sơ suất.

Vì vậy, sau khi xác nhận ngũ sắc quang mang do Thánh Mẫu Nữ Oa ban tặng đã bị chặn lại, Đế Tân lại một lần nữa bái lạy xuống đất.

Sau đó, chỉ thấy Đế Tân từ từ ngẩng đầu, kiên định nhìn về phía pho tượng Thánh Mẫu Nữ Oa trang nghiêm túc mục trên điện, hít một hơi thật sâu, giọng nói trầm ổn mà kiên quyết chậm rãi nói: "Thánh Mẫu ở trên, Đế Tân không dám bất kính với Thánh Mẫu!" "Chỉ là Thánh Tổ từng có lời, Nhân tộc phải tự cường không ngừng, ta là chủ của triều Đại Thương, đương nhiên phải lấy thân làm gương, không dám được Thánh Mẫu thương yêu!" Giọng nói của Đế Tân kiên định mà hùng hồn, vang vọng mãi trong đại điện, tựa như một chiếc búa nặng, từng nhát từng nhát mạnh mẽ va đập vào không khí xung quanh, mỗi tiếng đều rõ ràng vang vọng khắp mọi ngóc ngách của đại điện.

Tuy nhiên, chưa đợi giọng nói của Đế Tân hoàn toàn dứt, trong Oa Hoàng Cung ngoài Hỗn Độn, đôi mắt Nữ Oa vốn nhắm chặt chợt mở to, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin khó che giấu.

Ngay sau đó, khuôn mặt Nữ Oa vốn bình tĩnh hiền hòa lập tức bao phủ sương lạnh, tựa như băng xuyên ngàn năm không tan, tỏa ra hàn ý thấu xương.

Nữ Oa thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại là Thánh Mẫu Nhân tộc, từ khi đản sinh đến nay, luôn được gia tộc kính ngưỡng, bao giờ từng chịu sự cự tuyệt tuyệt đối như vậy.

Huống chi, Nhân tộc là do Nữ Oa sáng tạo ra, Nữ Oa dù có thiếu sót với Nhân tộc, nhưng ân huệ đối với Nhân tộc lại càng lớn hơn.

Lần chúc phúc này, nhìn có vẻ là ban cho riêng Đế Tân, nhưng thực chất là xuất phát từ sự quan tâm sâu sắc và đền bù cho toàn bộ Nhân tộc triều Thương, chứa đựng một tấm lòng khổ tâm của Nữ Oa.

Tuy nhiên, thiện ý chân thành như vậy của Nữ Oa, lại bị Đế Tân kiên quyết ngăn cản, điều này làm sao không khiến lửa giận trong lòng Nữ Oa bùng phát như núi lửa hùng vĩ, phẫn nộ ngút trời.

Sau đó, chỉ thấy trong Oa Hoàng Cung, mắt phượng Nữ Oa trợn tròn, đôi mắt ấy dường như đang bốc cháy ngọn lửa phẫn nộ hừng hực, dường như muốn thiêu rụi mọi sự bất kính trên thế gian.

Nàng hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh này tựa như sấm rền cuồn cuộn, mang theo uy nghiêm và lửa giận vô tận, ầm ầm nổ vang trong đại điện hùng vĩ của Oa Hoàng Cung: "Đế Tân, gan lớn thật!" "Ta niệm ngươi là chủ của Thương tộc, có ý giúp ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu.

Lẽ nào ngươi nghĩ, chỉ bằng sức lực của một mình ngươi, liền có thể bảo vệ Nhân tộc toàn vẹn trong Phong Thần Đại Kiếp này?

Đơn giản là nói chuyện viển vông!" Đương nhiên, những lời này của Nữ Oa, Đế Tân ở Thánh Điện Thương Đô không thể nghe thấy.

Dù sao, đại sự liên quan đến khí vận thiên địa như Phong Thần Đại Kiếp này, chỉ có các Thánh Nhân mới hiểu rõ sự huyền diệu bên trong.

Nữ Oa cũng hiểu rõ, nếu tùy tiện truyền bá chuyện đại kiếp ra ngoài, e rằng lại vô cớ gây thêm nhiều nhân quả phức tạp ràng buộc, dù sao trong đại kiếp lần này Nữ Oa vốn đã có không ít nhân quả phải trả, các đệ tử dưới trướng còn phải nhập Phong Thần Bảng, nếu lại

gây thêm nhân quả, e rằng việc trả nợ sẽ càng thêm phiền phức.

Chỉ là, ngọn lửa giận hừng hực trong lòng Nữ Oa lại là sự thật.

Theo ngọn lửa giận trong lòng Nữ Oa bùng lên như cháy lan đồng cỏ, pho tượng Nữ Oa vốn vẫn tỏa ra vầng sáng dịu nhẹ trong Thánh Điện Thương Đô, quang mang đột nhiên trở nên chói lòa rực rỡ, tựa như một vầng liệt nhật chợt bùng nổ.

Thánh tượng được điêu khắc tinh xảo từ Côn Luân tiên ngọc, không ngừng phát ra từng đợt ánh sáng chói lọi và nóng bỏng, ánh sáng nóng rực dường như muốn thiêu cháy cả đại điện thành tro bụi.

Ngay sau đó, bên ngoài điện truyền đến một trận tiếng phượng loan minh trong trẻo nhưng mang theo vài phần thê lương, âm thanh vang vọng tận mây xanh, dường như đang kể lể sự phẫn nộ vô tận.

Khi tiếng phượng loan minh bên ngoài điện vang lên, dị tượng trong đại điện chợt nổi, từng trận cuồng phong đột ngột nổi lên, cuồng phong như một con dã thú hung mãnh, gào thét càn quét đến.

Tiếp đó, chỉ thấy lễ khí trên đại điện bị thổi bay tứ tán, phát ra tiếng vỡ vụn trong trẻo.

Các hình vẽ em bé Nhân tộc vốn ngây thơ đáng yêu, tràn đầy sức sống trên bích họa, giờ khắc này lại kỳ dị hiện lên từng tia huyết sắc, tựa như bị vô số máu tươi từ từ thấm nhuộm.

Những huyết sắc này lan tràn ra, khiến toàn bộ hình vẽ đều toát ra một vẻ quỷ dị và khủng bố khó tả, dường như báo hiệu một điều bất tường sắp đến.

Còn trên thần tượng Nữ Oa được điêu khắc từ Côn Luân tiên ngọc, khuôn mặt ngọc vốn trơn nhẵn như ngọc, mềm mại không tì vết, đột nhiên truyền đến một tiếng "Rắc" trong trẻo, một góc khuôn mặt ngọc bị bong ra.

Ngay sau đó, dưới khóe mắt thần tượng, đột nhiên xuất hiện từng vết nứt li ti, lan tràn nhanh chóng như mạng nhện.

Theo tiếng phượng loan minh bên ngoài điện vẫn không ngớt, từ trong vết nứt ấy lại từ từ rỉ ra huyết lệ, dường như thần tượng Nữ Oa cũng đang cảm thấy bi thương và phẫn nộ vì sự cự tuyệt của Đế Tân.

Một loạt biến hóa quỷ dị và chấn động này, khiến cả đại điện dường như bị bao trùm bởi một tầng u ám nặng nề, bầu không khí áp bức và khủng bố càng thêm nồng đậm.

Chứng kiến dị tượng trong điện, dù là Đế Tân đã từng trải qua nhiều đại cảnh, trong lòng cũng không khỏi có chút run rẩy.

Cuồng phong gào thét xoáy tròn trong điện, dường như muốn cuốn tất cả vào sự hỗn loạn vô tận.

Quang mang trên pho tượng Nữ Oa như điện, sấm sét lóe lên như có thể giáng xuống bất cứ lúc nào, tiếng phượng loan thét chói tai xé màng nhĩ, tựa như tiếng kêu gào ai oán từ Cửu U Địa Ngục.

Tuy nhiên, Đế Tân trong lòng tuy chấn kinh, nhưng cũng không bị dọa đến thất thần.

Bởi vì ngay từ khoảnh khắc y kiên quyết cự tuyệt chúc phúc của Nữ Oa, y đã đoán trước được cảnh tượng như vậy sẽ xuất hiện.

Tuy Đế Tân không hề có quá nhiều tình cảm sùng kính đối với Thánh Mẫu Nữ Oa, nhưng trong lòng Đế Tân lại tỏ tường như gương.

Thánh Mẫu Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân, quý là Chí Tôn vô thượng, là tồn tại đứng trên đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, dù không bằng Thánh Tổ Chu Du, nhưng cũng là một trong số ít người mạnh nhất thế giới Hồng Hoang.

Mà việc mình cự tuyệt chúc phúc của Thánh Mẫu Nữ Oa, không nghi ngờ gì là đang động thổ trên đầu Thái Tuế, công khai khiêu khích uy nghiêm vô thượng của Thánh Nhân.

Nhưng Đế Tân trong lòng cũng hiểu rõ, dù hành vi của mình sẽ khiến Thánh Mẫu Nữ Oa tức giận, nhưng Thánh Mẫu Nữ Oa sẽ không đến mức giáng những hình phạt quá nặng nề lên mình hay Nhân tộc.

Dù sao, nói cho cùng mình chỉ là không tiếp nhận thiện ý của Thánh Mẫu mà thôi, chứ không phải đã phạm phải tội lớn không thể tha thứ nào.

Cự tuyệt chúc phúc, tuy đã làm phật ý Thánh Nhân, nhưng cũng không thể coi là hành vi thập ác bất xá.

Hơn nữa, mình tuy có chút ý bất kính, nhưng cũng là Nhân Hoàng đương thế, thừa thiên mệnh mà trị thiên hạ, trên người có khí Nhân Hoàng che chở.

Khí Nhân Hoàng, là do khí vận Nhân tộc ngưng tụ mà thành, tượng trưng cho tôn nghiêm và truyền thừa của Nhân tộc, sức mạnh tầm thường khó có thể lay chuyển.

Ngay cả là Thánh Nhân, muốn giáng hình phạt lên người y, e rằng cũng lực bất tòng tâm.

Còn việc Nữ Oa trừng phạt Nhân tộc, điều đó cơ bản cũng không quá khả năng, trước tiên không nói Nữ Oa vốn đã có lỗi với Nhân tộc, chỉ riêng việc Đế Tân có bất kính, cũng không thể liên lụy toàn bộ Nhân tộc.

Hành động của Đế Tân, nhìn có vẻ lỗ mãng, nhưng thực chất đã được suy tính kỹ lưỡng, vì vậy trên mặt y vẫn duy trì thần sắc không hề gợn sóng.

Đương nhiên, dù Đế Tân trong lòng hiểu rõ Nữ Oa đại khái sẽ không thực sự giáng xuống những thánh phạt khủng khiếp đáng sợ đó, nhưng y cũng tuyệt đối không phải kẻ lỗ mãng đơn giản, sẽ không ngu ngốc đến mức cứng rắn đối đầu với ngọn lửa giận đang bốc cháy hừng hực của Nữ Oa lúc này.

Ngay sau đó, chỉ thấy thần sắc Đế Tân chợt nghiêm nghị, khí thế quanh thân cũng theo đó trở nên trang trọng.

Chương 615

Đế Tân từ từ cung kính một lần nữa bái lạy về phía pho tượng Nữ Oa, ánh mắt vẫn kiên định không lay chuyển.

Ngay sau đó, chỉ nghe Đế Tân một lần nữa cất lời, giọng nói hùng tráng và tràn đầy kính ý: "Mong Thánh Mẫu nguôi giận!

Đế Tân không hề cố ý chống đối Thánh Mẫu!" "Thánh Tổ từng nói Nhân tộc phải tự cường không ngừng, tôn nghiêm và tương lai của Nhân tộc, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào ân huệ của người khác." "Đế Tân thân là Thương Vương, lý đương phải lấy thân làm gương, dù phía trước đầy rẫy chông gai, Đế Tân cũng nguyện vì Nhân tộc đạp ra một con đường máu!" "Đế Tân biết rõ Thánh Mẫu từ ái vô cùng với Nhân tộc, lần chúc phúc này cũng là vì Nhân tộc ta mà suy nghĩ, chỉ là tâm ý của Đế Tân đã quyết, mong Thánh Mẫu có thể thấu hiểu tấm lòng của Đế Tân." Lời lẽ của Đế Tân khẩn thiết, ngữ khí tràn đầy sự tôn kính và cảm kích đối với Nữ Oa, và những lời này của Đế Tân, có thể nói là có lý có cứ.

Vừa giải thích rõ nguyên nhân mình không muốn tiếp nhận chúc phúc của Nữ Oa, lại vừa bày tỏ đầy đủ sự tôn kính của mình đối với Thánh Nhân Nữ Oa, càng mạnh mẽ khẳng định quyết tâm kiên định của mình vì tương lai của Nhân tộc.

Tuy nhiên, lúc này Nữ Oa ở Oa Hoàng Cung, sau khi nghe xong lời của Đế Tân, lửa giận trong lòng không những không giảm đi chút nào, mà ngược lại như bị cuồng phong thổi bùng lên ngọn lửa dữ dội, bốc cháy càng thêm mạnh mẽ.

Ban đầu Đế Tân tế bái, mình thiện ý chúc phúc, Đế Tân không những không cảm kích, trực tiếp cự tuyệt, lại còn đường hoàng lấy

lời của Sư huynh Chu Du ra để đáp trả mình.

Điều này trong mắt Nữ Oa, chẳng phải rõ ràng là vẫn còn oán hận mình sao!

Hơn nữa, những lời này của Đế Tân vừa nói ra, khiến cho nàng đường đường là Thánh Nhân, Thánh Mẫu Nhân tộc, dù lòng đầy lửa giận, cũng thực sự khó có thể lấy lớn hiếp nhỏ với y.

Dù sao thân là Thánh Nhân, nếu mạnh mẽ trừng phạt, khó tránh khỏi sẽ hiển lộ khí lượng nhỏ hẹp của mình, Nữ Oa trong lòng ấm ức như vậy sao có thể dễ chịu được.

Nhìn về phía Thánh Điện, dáng vẻ kiên định không sợ hãi của Đế Tân, Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Hay, hay cho một Đế Tân!" Giọng nói của Nữ Oa xuyên thấu uy nghiêm và lửa giận vô tận, dường như muốn chấn nát cả đại điện.

"Đại kiếp này tuy là nhắm vào các Thiên Đạo Thánh Nhân ta, nhưng Thương tộc của ngươi cũng là nơi ứng kiếp, ta có ý tốt chúc phúc giúp Thương tộc của ngươi, ngươi lại không biết tốt xấu như vậy!" "Vì ngươi cố chấp như thế, ta đây muốn xem, một Nhân Vương bé nhỏ như ngươi, rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, có thể tạo ra sóng gió gì trong kiếp số này!" Nói xong, Nữ Oa mạnh mẽ phất ống tay áo, trong khoảnh khắc, dị tượng ngập trời bên ngoài Thánh Điện Thương Đô chợt biến mất không còn dấu vết, tựa như chưa từng xuất hiện.

Ngũ sắc quang mang trong điện cũng như bị một lực cự đại vô hình lập tức xua tan, ầm ầm tiêu tán hết.

Ngay cả pho tượng Nữ Oa, cũng trong khoảnh khắc khôi phục lại vẻ trang nghiêm túc mục, bình tĩnh hiền hòa như ngày thường, dường như cảnh tượng kinh tâm động phách trước đó, chỉ là một giấc mộng huyễn ảo.

Tuy nhiên, mặc dù nhiều dị tượng bên trong và bên ngoài Thánh Điện đều tiêu tán, nhưng trong đại điện vẫn tràn ngập một luồng khí tức áp bức đến nghẹt thở.

Bên này Nữ Oa thu hồi chúc phúc xong, cũng không còn quan tâm đến phản ứng của mọi người ở Thương Đô, từ từ nhắm đôi mắt.

Chỉ là, lần này Nữ Oa lại không thể như trước đây, dễ dàng trực tiếp nhập vào cảnh giới ngộ đạo.

Kinh nghiệm bị Đế Tân kiên quyết cự tuyệt chúc phúc vừa rồi, giống như một tảng đá lớn, hung hăng ném vào lòng Nữ Oa vốn bình tĩnh như gương, khuấy lên từng đợt sóng dữ dội, mãi không thể lắng xuống.

Nữ Oa cố gắng mạnh mẽ kiềm chế những ý niệm tạp loạn trong lòng, nỗ lực để tâm cảnh của mình trở lại bình tĩnh, một lần nữa nhập vào trạng thái ngộ đạo, nhưng cảm giác phiền não đó lại như hình với bóng, dù nàng cố gắng thế nào cũng không xua đi được.

Ngay cả đạo tâm Nữ Oa kiên định vô cùng, gần như vững chắc như Thiên Đạo, nhưng hành vi của Đế Tân này, thực sự là một sự đả kích mạnh mẽ đối với nàng.

Nữ Oa âm thầm suy nghĩ, mình quý là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại là Thánh Mẫu Nhân tộc, xưa nay luôn quan tâm chu đáo đến Nhân tộc, ngoại trừ lần Vu Yêu Đại Chiến thực sự là tiến thoái lưỡng nan, mà lần chúc phúc này cũng là xuất phát từ chân tâm, nhưng lại không ngờ bị Đế Tân cự tuyệt như vậy, điều này làm sao không khiến lòng nàng nảy sinh sóng gió.

"Thôi vậy!" Nữ Oa khẽ thở dài một tiếng, trong giọng nói toát ra một tia bất lực, nàng từ từ mở đôi mắt, trong mắt lóe lên một tia quyết nhiên.

Nữ Oa trong lòng hiểu rõ, nếu không thể giải quyết chuyện này trước, mình e rằng khó có thể an tâm ngộ đạo.

Ngay sau đó, ngón tay ngọc của Nữ Oa khẽ động, từng đạo phù văn thần bí mà rực rỡ từ đầu ngón tay nàng như sao băng xoáy tròn bay ra.

Vô tận phù văn lấp lánh ánh sáng kỳ dị, ẩn chứa vô tận huyền bí, dường như đang kể lể những bí mật cổ xưa nhất giữa thiên địa.

Nữ Oa lại bắt đầu thôi toán khởi nguồn và kết cục của trận đại kiếp này.

Tuy nói Phong Thần Đại Kiếp đã giáng lâm, kiếp khí tràn ngập giữa thiên địa Hồng Hoang, toàn bộ thế giới đều bị bao trùm bởi một tầng u ám nặng nề, nhưng Thiên Đạo lúc này so với trước đây, lại hiển đắc rõ ràng hơn nhiều.

Lại bởi vì trước đó tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân đã giải thích duyên do của đại kiếp, khiến cho những điều vốn khó hiểu trở nên tương đối minh bạch.

Chính vì vậy, việc Nữ Oa thôi toán những chuyện liên quan đến đại kiếp lúc này cũng đơn giản hơn nhiều, không như trước đây khó khăn chồng chất, như mò mẫm trong sương mù.

Mà Nữ Oa lần này thôi toán đại kiếp, trong lòng cũng có nhiều cân nhắc.

Một mặt, nàng khao khát làm rõ những nhân quả mình đã mắc nợ.

Tuy Đạo Tổ Hồng Quân đã nói rõ tại Tử Tiêu Cung với các Thiên Đạo Thánh Nhân rằng, nhân quả mà các Thánh Nhân gánh vác, cần phải thông qua việc đệ tử dưới trướng dấn thân vào kiếp số, lên Phong Thần Bảng để trả, nhưng Thánh Nhân siêu thoát nhân quả, không rơi vào luân hồi, nên Nữ Oa đối với nhân quả mình dính líu,

trước đây không hề có một nhận thức rõ ràng và xác thực.

Dù sao, nếu ngay cả bản thân mình rốt cuộc mắc nợ bao nhiêu nhân quả cũng không biết, thì nói gì đến việc biết cách trả, càng đừng nói đến việc xác định nên để bao nhiêu đệ tử dấn thân vào kiếp.

Huống chi nhân quả không phải là bất biến, mà là luôn thay đổi theo sự phát triển của vạn vật thế gian.

Hơn nữa, những Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa, không chỉ có bản thân mình, mà còn có vô số đệ tử, những đệ tử này đã quy thuộc môn hạ Thánh Nhân, nhân quả trên người họ cũng sẽ liên kết với Thánh Nhân.

Đệ tử dưới trướng Nữ Oa không nhiều, nên còn rõ ràng, như Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, thì giản trực là một cuốn sổ nợ hỗn loạn.

Mà giờ đây Phong Thần Đại Kiếp đã vén màn, cục diện biến hóa khôn lường, Nữ Oa buộc phải nắm rõ nhân quả của bản thân trong lòng, chỉ có như vậy, mới có thể tất kỳ công ư nhất dịch, một lần triệt để kết thúc nhân quả của bản thân, tránh sau này lại phát sinh họa đoan gì, ảnh hưởng đến việc tu hành và đạo đồ của mình.

Lần đại kiếp này khiến Nữ Oa hiểu sâu sắc hơn về kiếp số, hiểu rằng những Thiên Đạo Thánh Nhân như mình dù đã chứng đạo, nhưng cũng không thể tùy tâm sở dục, đã bị Thiên Đạo quản hạt, thì cuối cùng cũng sẽ bị Thiên Đạo thanh toán, nếu mắc nợ vô lượng nhân quả, đến lúc đó e rằng vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không giữ được.

Nữ Oa thân là người tu hành, dù đã thành tựu tôn vị Thánh Nhân, siêu thoát khỏi khổ đau sinh lão bệnh tử và luân hồi của phàm tục, nhưng sâu thẳm trong nội tâm nàng vẫn khao khát Đại Đạo, tự nhiên sẽ không cho Thiên Đạo cơ hội thanh toán.

Nữ Oa sớm muộn gì cũng sẽ thôi toán, dù sao đại kiếp đã bắt đầu, liên quan đến việc tu hành của bản thân, Nữ Oa chắc chắn sẽ không lơ là.

Nhưng điều thực sự thúc đẩy Nữ Ooa bắt đầu thôi toán đại kiếp ngay lúc này, lại là hai phương diện khác.

Đương nhiên, trong đó quan trọng nhất là Nữ Oa luôn quan tâm đến an nguy của Nhân tộc, đặc biệt là vận mệnh của Thương tộc trong Nhân tộc trong đại kiếp.

Dù Đế Tân đã thể hiện nhiều bất kính đối với nàng, nhưng một mình y cuối cùng không thể đại diện cho Thương tộc to lớn, càng không thể đại diện cho toàn bộ Nhân tộc.

Nữ Oa thân là Thánh Mẫu Nhân tộc đường đường, ngay từ khi đản sinh đã dồn vô tận tâm huyết vào Nhân tộc, nàng đã tận mắt chứng kiến Nhân tộc từ trạng thái mông muội vô tri, từng bước tiến tới khai hóa và phồn vinh.

Trong dòng chảy dài của thời gian, sự quan tâm và bảo hộ của Nữ Oa chưa bao giờ gián đoạn, tình cảm nàng dành cho Nhân tộc sâu đậm đến mức ngôn từ không thể diễn tả.

Như vậy Nữ Oa làm sao nỡ nhìn Nhân tộc sinh linh đồ thán, chịu khổ nạn của kiếp số, lần Vu Yêu Đại Kiếp trước, Nữ Oa vì thân phận Yêu tộc, bất đắc dĩ khoanh tay đứng nhìn.

Trong quá trình luyện chế Đồ Vu Kiếm, mỗi tiếng Nhân tộc ai oán đau khổ, đều như lưỡi dao sắc bén, cứa vào tim nàng, cảnh tượng như vậy, Nữ Oa vĩnh viễn không muốn trải qua nữa.

Dù Thương tộc chỉ là một phần của Nhân tộc, nhưng trong trận đại kiếp quan hệ đến sinh tử tồn vong này, cũng không thể xem nhẹ.

Thương tộc là đại diện của Nhân tộc ở bên ngoài, có địa vị và sứ

mệnh đặc biệt, vận mệnh của Thương tộc gắn liền mật thiết với sự hưng suy của toàn bộ Nhân tộc.

Vì vậy, Nữ Oa khao khát hiểu rõ trong trận đại kiếp này, Thương tộc rốt cuộc sẽ xảy ra biến hóa gì, và mình sẽ tham gia vào đó bằng cách nào, để có thể tránh khỏi cảnh Nhân tộc sinh linh đồ thán.

Dù sao, trong nhận thức của Nữ Oa, mỗi trận đại kiếp đều là một lần tẩy lễ tàn khốc của Đại Đạo đối với vạn vật, trong đó còn kèm theo vô tận biến số và nguy cơ.

Như Long Hán Chi Kiếp trước đó, thế giới Hồng Hoang lúc bấy giờ, ba chủng tộc đỉnh phong nhất là Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, đều lấy uy thế vô thượng xưng bá một phương, Tam tộc thiên sinh đã có nhục thân và pháp lực vô thượng, trong Hồng Hoang, gần như không có gì có thể địch nổi.

Long tộc chưởng khống vô tận thủy vực; Phượng tộc bay cao trên cửu thiên; Kỳ Lân tộc tung hoành trên lục địa, Tam tộc chiếm cứ toàn bộ Hồng Hoang.

Tuy nhiên, theo Long Hán Chi Kiếp giáng lâm, ba đại chủng tộc này rơi vào cuộc hỗn chiến không ngừng.

Chương 616

Trong trận tàn sát thảm khốc này, nhiều thần thông mạnh mẽ, pháp bảo uy lực vô cùng lần lượt xuất hiện, phô bày uy lực hủy thiên diệt địa của chúng.

Thiên địa Hồng Hoang mới sinh bị trọng thương, cũng kéo Tam đại chủng tộc tự thân lún sâu vào vực thẳm vạn kiếp bất phục.

Sau kiếp số, Tam đại chủng tộc từng huy hoàng vô cùng, phủ xem chúng sinh, trực tiếp rơi xuống phàm trần, vinh quang và uy nghiêm ngày xưa không còn tồn tại.

Số lượng tộc quần của Tam tộc suy giảm mạnh, phạm vi thế lực thu hẹp cấp tốc, gần như trở thành những tồn tại dần bị lãng quên trong thế giới Hồng Hoang.

Nếu không có Chu Du xuất hiện, Long tộc e rằng ngay cả một tia cơ hội quật khởi cũng không có, chỉ có thể vĩnh viễn trở thành vật làm nền.

Còn có Vu Yêu Đại Kiếp, lại càng là một tai họa khủng khiếp khiến toàn bộ thiên địa Hồng Hoang phải biến sắc.

Lúc đó, Vu tộc và Yêu tộc là hai bá chủ lớn của Hồng Hoang, mỗi bên xưng bá một phương.

Vu tộc lấy nhục thân cường hãn vô cùng, có thể thao túng sức mạnh thiên địa mà xưng hùng trên đại địa; Yêu tộc thì dựa vào thần thông quảng đại, chiếm giữ Cổ Thiên Đình thống trị, uy lâm thiên hạ.

Mâu thuẫn và tranh đấu giữa hai tộc, dưới sự tính toán của mấy vị Thánh Nhân và sự thúc đẩy không ngừng của kiếp số, cuối cùng đã diễn biến thành một trận đại chiến chấn động thiên địa.

Trong trận đại chiến này, các thủ đoạn cấp bậc Thánh Nhân của hai tộc liên tục xuất hiện.

Cuối cùng, Tinh Hà Hồng Hoang vốn rực rỡ trở nên tan nát, đại địa Hồng Hoang rộng lớn thiên sang bách khổng, đại địa Hồng Hoang trong trận đại kiếp này đã chịu trọng thương cực lớn, thậm chí có thể nói là đầy rẫy vết thương.

Đương nhiên nếu không có Chu Du ra tay, e rằng thiên địa Hồng Hoang căn bản sẽ không tồn tại, dù sao thiên trụ sụp đổ, thiên địa Hồng Hoang không còn một chút cơ hội nào để cứu vãn.

Cũng chính vì tạo ra nhân quả lớn như vậy, nên giờ đây, Vu Yêu hai tộc tuy chưa triệt để diệt vong, nhưng cũng chỉ có thể lê lết sống sót trong thế giới tàn phá này.

Bá nghiệp huy hoàng từng có, sớm đã tiêu tan như mây khói, không còn tồn tại.

Và đây, vẫn là kết quả của việc Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Thánh Nhân dốc toàn lực che chở.

Bằng không, Vu Yêu hai tộc còn thảm hơn cả Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc trước đó, dù sao Tam tộc lúc đó tuy mạnh, nhưng cũng không có sức phá hoại lớn đến vậy.

Mà đại kiếp lần này, tuy bề ngoài nhắm vào các Thiên Đạo Thánh Nhân mình, nhưng Thương tộc là kẻ ứng kiếp, e rằng cũng sẽ gặp phải ma nạn cực lớn.

Nữ Oa trong lòng rất rõ, Phong Thần Đại Kiếp lần này, khiên nhất phát nhi động toàn thân, nhìn có vẻ là sự ràng buộc nhân quả giữa các Thánh Nhân, nhưng thực chất toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều sẽ bị cuốn vào trong đó một cách vô tình, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Thương tộc, với tư cách là đại diện của Nhân tộc trong thời kỳ

này, tự nhiên là mục tiêu hàng đầu, trở thành tâm điểm của trận đại kiếp này.

Nữ Oa dường như đã nhìn thấy, dưới đại kiếp, địa vực của Thương tộc rơi vào cảnh chiến hỏa ngập trời thảm khốc.

Những bộ lạc từng yên bình hiền hòa, dưới sự tàn phá của chiến hỏa, bị san bằng thành bình địa một cách vô tình, chỉ còn lại một vùng đất cháy; những thành trấn phồn hoa náo nhiệt, cũng biến thành phế tích hoang tàn, tiếng cười nói vui vẻ ngày xưa, giờ chỉ còn lại tiếng rên rỉ đau khổ.

Vô số sinh mệnh dưới sự nghiền nát của kiếp số, yếu ớt như côn trùng, khổ sở giãy giụa giữa ranh giới sinh tử, từng tiếng rên rỉ đau khổ, vang vọng khắp thiên địa, dường như là sự tố cáo bất lực đối với kiếp nạn này.

Dù Thương tộc chỉ là một phần của Nhân tộc, dù có xảy ra bất kỳ bất ngờ nào, về lý thuyết cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng mang tính căn bản đối với địa vị nhân vật chính của toàn bộ Nhân tộc trong thiên địa, cùng lắm sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến khí vận Nhân tộc, tổn thất vài phần nguyên khí Nhân tộc.

Nhưng Nữ Oa thân là Thánh Mẫu Nhân tộc, cuối cùng vẫn không đành lòng.

Đây là yếu tố chính thực sự thúc đẩy Nữ Oa bắt đầu thôi toán đại kiếp vào lúc này, còn một yếu tố khác chính là hành động của Đế Tân.

Đế Tân đã lựa chọn tế bái, việc Nữ Oa chúc phúc cho Nhân tộc cũng là lẽ đương nhiên, dù sao Nữ Oa cũng là vì Nhân tộc mà suy nghĩ.

Mà Đế Tân thân là chủ của Thương tộc, Nhân Hoàng đương thế, lại lấy lý do "Nhân tộc tự cường" mà công khai cự tuyệt chúc phúc

của nàng.

Điều này trong mắt Nữ Oa, không chỉ là sự phủ nhận hành vi chúc phúc của nàng, mà còn là một sự miệt thị đối với địa vị và quyền uy của nàng với tư cách là Thánh Mẫu Nhân tộc.

Nàng ban phúc cho Đế Tân, không chỉ là ban cho Đế Tân, mà còn là để giúp Thương tộc tăng cường khí vận trong Phong Thần Đại Kiếp, giảm bớt ma nạn, nhưng Đế Tân lại không biết tốt xấu như vậy, điều này làm sao không khiến Nữ Oa cảm thấy phẫn nộ và lạnh lòng, hành vi như vậy thực sự đã làm Nữ Oa nổi giận sâu sắc.

Lửa giận trong lòng Nữ Oa khó nguôi, đạo tâm cũng vì thế mà nổi lên từng đợt sóng gió.

Vì vậy Nữ Oa cũng muốn nhân cơ hội thôi toán đại kiếp lần này, xem liệu có thể trên tiền đề không ảnh hưởng đến Thương tộc, tiện thể trừng phạt Đế Tân hay không, nếu không, mối hận trong lòng này thực sự khó nuốt trôi, đạo tâm cũng khó có thể trở lại bình yên.

Nghĩ đến đây, khí tức quanh thân Nữ Oa lập tức cuồn cuộn, ngũ sắc quang mang như thủy triều hùng vĩ bành trướng từ trong cơ thể nàng phun trào ra, chiếu sáng toàn bộ Oa Hoàng Cung rực rỡ chói lọi.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đoan nhiên đứng thẳng, quanh thân bao quanh ngũ sắc quang mang như mộng như huyễn.

Lúc này, đôi tay nàng vung vẩy trước người nhanh như gió táp mưa sa, mười ngón tay linh động như bóng bướm lượn qua hoa, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, mỗi động tác đều ẩn chứa vận luật và thần bí vô tận.

Theo động tác của Nữ Oa ngày càng nhanh, đôi tay nàng dần dần chỉ còn nhìn thấy vô số hư ảnh, dường như hòa vào hư không, chỉ còn lại những quỹ tích quang ảnh mơ hồ.

Trong khoảnh khắc, một loạt pháp ấn huyền ảo khó lường nhanh chóng kết thành từ những ngón tay ngọc như nõn hành của nàng, mỗi pháp ấn đều tỏa ra ánh sáng độc đáo, chiếu rọi trên đại điện hùng vĩ của Oa Hoàng Cung, tựa như những vì tinh tú lấp lánh, tráng lệ mà kỳ ảo.

Những pháp ấn này tuyệt đối không phải vật tầm thường, mỗi cái đều ẩn chứa sức mạnh thần bí vô tận, dường như mang theo những quy tắc cổ xưa nhất giữa thiên địa.

Khi pháp ấn thành hình, liền như từng tảng đá lớn ném vào mặt hồ phẳng lặng, lập tức khiến linh khí Hỗn Độn của toàn bộ Oa Hoàng Cung sôi trào cuồn cuộn.

Linh khí Hỗn Độn tựa như mãnh thú bị kích động, dĩ bài sơn đảo hải chi thế điên cuồng hội tụ về phía Nữ Oa, toàn bộ Oa Hoàng Cung đều khẽ rung chuyển dưới luồng sức mạnh hùng vĩ này, dường như đang kính sợ sức mạnh vĩ đại sắp ra đời.

Cùng với linh khí Hỗn Độn không ngừng tuôn vào như dòng sông cuồn cuộn, cuối cùng, trong hư không trước người Nữ Oa, một quang ảnh bát quái khổng lồ và thần bí từ từ hiện lên.

Bát quái đồ này do linh lực Hỗn Độn thuần túy và nồng đậm ngưng tụ mà thành, tựa như một bia phong cổ xưa thần bí sừng sững giữa thiên địa, tỏa ra khí tức cổ xưa và ngưng trọng.

Trên đó phù văn lấp lánh nhảy múa, tựa như một đàn tinh linh linh động, đang kể lể những huyền bí và tang thương vô tận mà thế giới Hồng Hoang đã trải qua từ khi khai thiên lập địa.

Quái tượng luân chuyển không ngừng, mỗi lần biến hóa đều dường như đang đối thoại một cách thần bí và sâu sắc với Thiên Đạo trong cõi vô hình.

Những quái tượng luân chuyển đó, dường như đang diễn giải sự sinh diệt luân hồi của vạn vật vũ trụ, ẩn chứa vô tận huyền cơ và triết lý.

Tuy Tiên Thiên Bát Quái là do Phục Hy sáng tạo ra, nhưng Nữ Oa và Phục Hy vốn là huynh muội, hai người từ khi thiên địa sơ khai đã đản sinh, cùng nhau trải qua vô số nguyên hội dài đằng đẵng.

Trong thời gian dài đằng đẵng, họ đã chứng kiến thế giới Hồng Hoang biến thiên hết lần này đến lần khác, sự cảm ngộ đại đạo giữa hai người cũng có nhiều điểm chung.

Phục Hy có thể sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái, tuyệt đối không phải công sức nhất thời.

Sở dĩ là Phục Hy, là vì Phục Hy từ Hà Đồ Lạc Thư mà được một tia khải phát, sau đó kết hợp với sự thể ngộ sâu sắc đại đạo tu hành của bản thân, trải qua vô số lần tư duy và cảm ngộ, mới tham ngộ ra quy luật tinh diệu vận hành của vạn vật, mới đản sinh ra Tiên Thiên Bát Quái kinh thế hãi tục này.

Từ trước khi Đạo Tổ khai giảng đại đạo tại Tử Tiêu Cung, Phục Hy và Nữ Oa đã cùng nhau tu hành, họ tương hỗ luận bàn, cùng nhau tham thảo đại đạo chí lý.

Đối với đạo tu hành của Phục Hy, Nữ Oa có sự cảm ngộ và lý giải sâu sắc.

Do đó, lần này Nữ Oa dùng Tiên Thiên Bát Quái để thôi toán, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Điều này đương nhiên không có nghĩa là Nữ Oa thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, không bằng Phục Hy vị Chí Thánh này.

Thực chất là vì đại kiếp đã giáng lâm, Thiên Đạo có ý muốn che giấu bản thân kín như bưng, trở nên tối nghĩa khó hiểu.

Chương 617

Nữ Oa tuy quý là Thiên Đạo Thánh Nhân, sở hữu tôn vị vô thượng, nhưng trong thời kỳ đặc biệt này, cũng không thể như thường ngày, dễ dàng trực tiếp dùng Nguyên Thần câu liên Thiên Đạo, từ đó cảm ngộ sự huyền diệu bên trong.

Huống chi, lúc này chính vì đại kiếp mà Thiên Đạo bản thân cũng đang trải qua nhiều biến hóa phức tạp và vi diệu.

Nữ Oa trong lòng hiểu rõ, trong khoảnh khắc nhạy cảm như vậy, chỉ một chút bất cẩn, hành động thôi toán của mình liền có thể gây ra những biến số không ngờ tới, khiên nhất phát nhi động toàn thân, thậm chí dẫn đến Thiên Đạo giáng phạt.

Nữ Oa rất rõ ràng, hình phạt của Thiên Đạo tuyệt đối không phải trò đùa, một khi giáng lâm, không chỉ bản thân nàng sẽ chịu trọng thương, mà còn có thể mang lại nhiều biến số hơn cho đại kiếp, thậm chí là ngay cả Thánh Nhân cũng phải trầm luân trong đại kiếp.

Dù sao trận đại kiếp này vốn là kiếp nạn nhắm vào các Thánh Nhân, nếu đại kiếp lại tăng thêm mức độ, việc Thánh Nhân xuất hiện tử thương đều có khả năng.

Không phải nói Thánh Nhân sẽ không thân vẫn, như Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa chứng đạo là Thiên Đạo, một khi bị đánh rớt Thánh vị, thì không có cách nào phục sinh trong Thiên Đạo.

Còn như Hỗn Nguyên Đại La như Chúc Long, Chu Du, vốn dĩ không có cơ hội phục sinh, chỉ là trong Hồng Hoang chưa có tồn tại nào có thể uy hiếp đến Chu Du mà thôi, ngay cả Thiên Đạo cũng vậy.

Vì vậy, sau khi cân nhắc lợi hại, Nữ Oa chỉ có thể dựa vào sức mạnh Thánh Nhân của bản thân, thôi động Tiên Thiên Bát Quái do

Phục Hy sáng tạo để thôi toán các nhân quả và diễn biến của đại kiếp.

Dù sao, Tiên Thiên Bát Quái do Phục Hy sáng tạo, vốn chuyên về thôi toán, được thôi động bằng sức mạnh Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa, lại càng có thể phát huy uy năng của Tiên Thiên Bát Quái đến cực hạn.

Dù không thể sánh bằng thông tin mà Nguyên Thần Nữ Oa trực tiếp liên kết Thiên Đạo thu được, nhưng cũng không kém là bao.

Và cùng với linh khí Hỗn Độn không ngừng tuôn vào như hồng lưu, Tiên Thiên Bát Quái đồ trước người Nữ Oa cuối cùng cũng hoàn toàn hiện hóa ra.

Ngay sau đó, đạo Bát Quái đồ này bắt đầu lấp lánh từng trận quang mang kỳ dị, quang mang trên đó cường nhược giao thế, biến hóa vạn thiên.

Lúc thì như liệt nhật treo cao trên bầu trời, quang mang vạn trượng, ánh sáng mãnh liệt khiến người ta mắt đau nhói, không thể nhìn thẳng; lúc thì lại như u nguyệt rải xuống ánh sáng lạnh lẽo, dịu dàng tĩnh mịch, nhưng lại toát ra một vẻ uy nghiêm thần bí mà bất khả xâm phạm.

Nhìn những biến hóa kỳ diệu của Tiên Thiên Bát Quái đồ trước mắt, thần sắc Nữ Oa ngưng trọng, ánh mắt lộ ra vẻ chuyên chú và kiên định.

Ánh mắt nàng như đuốc, chăm chú nhìn chằm chằm vào bát quái đồ trước mắt, dường như muốn khắc ghi mỗi biến hóa nhỏ nhất vào tận đáy lòng.

Sau đó, Nữ Oa không còn chút do dự nào, ngón tay ngọc khẽ điểm vào Tiên Thiên Bát Quái đồ trước người, trong khoảnh khắc, sức mạnh Thánh Nhân mênh mông vô bờ như đại dương bao la, không

chút bảo lưu nào dốc hết vào bát quái đồ.

Cùng với sức mạnh Thánh Nhân của Nữ Oa không ngừng tuôn vào, quang mang của Tiên Thiên Bát Quái đồ lập tức đại thịnh, ánh sáng mạnh mẽ đến mức gần như chiếu sáng toàn bộ không gian Hỗn Độn nơi Oa Hoàng Cung tọa lạc.

Tiên Thiên Bát Quái đồ bắt đầu xoay tròn điên cuồng, tốc độ chi khoái, khiến người ta mục bất hạ tiếp.

Từng đạo quái tượng như ảo ảnh nhanh chóng biến hóa trên bát quái đồ, và khi tốc độ xoay tròn của quái tượng đột nhiên tăng nhanh, dần dần đã không còn nhìn rõ được đường nét cụ thể của quái tượng, chỉ có thể thấy một khối quang ảnh rực rỡ đang xoay tròn điên cuồng, toàn bộ Tiên Thiên Bát Quái đồ dường như đã vận hành đến cực hạn.

Ngay sau đó, từng đạo phù văn thần bí từ Tiên Thiên Bát Quái đồ đang xoay tròn điên cuồng gào thét bay ra, tựa như một đàn ngựa hoang thoát cương, tự do xuyên qua hư không, đan xen va chạm.

Những phù văn này đan xen lẫn nhau, dần dần ghép thành từng bức tranh như mộng như huyễn nhưng lại mơ hồ không rõ.

Do Thiên Đạo cố ý che giấu, những hình ảnh này lúc ẩn lúc hiện, mơ hồ không rõ, như hoa trong gương, trăng dưới nước, hư ảo mà khó nắm bắt.

Những hình ảnh trong Tiên Thiên Bát Quái đồ lướt qua nhanh như điện, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa cũng khó có thể nhìn rõ hoàn toàn.

Tuy nhiên, dựa vào cảm giác siêu phàm và khả năng động sát tinh tường của mình, Nữ Oa vẫn có thể nắm bắt được một vài đoạn ngắn trong các hình ảnh đó.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa thân vận tố bào, tĩnh tọa trên đại

điện, trước người Tiên Thiên Bát Quái Đồ tản ra ngũ sắc hoa quang nhu hòa mà uy nghiêm.

Lúc này, thần sắc Nữ Oa ngưng trọng, đôi mày chau chặt lại thành chữ "Xuyên", thần tình nặng nề như muốn vặn ra nước.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn chằm chằm vào Tiên Thiên Bát Quái Đồ đang phát ra ánh sáng thần bí, ánh mắt chuyên chú đến cực điểm, ngay cả nháy mắt cũng không, như thể chỉ cần sơ ý một chút, sẽ bỏ lỡ thông tin cực kỳ quan trọng.

Kỳ thực cũng khó trách Nữ Oa lại nghiêm túc như vậy, mặc dù nàng đã sớm chứng đạo thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, sở hữu vô thượng thần thông, nhưng trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng, lại rất ít khi dốc toàn lực như vậy.

Hơn nữa lần này là thôi toán Thiên Đạo, mà bản thân Thiên Đạo vốn ẩn chứa vô tận huyền bí, cao thâm mạt trắc, lại khắc khắc đều phát sinh những biến hóa vi diệu và phức tạp.

Trong đó biến số nhiều vô kể, phức tạp vô cùng, trùng trùng điệp điệp.

Dù Nữ Oa thân là Thiên Đạo Thánh Nhân đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang thế giới, muốn cùng tận mọi biến hóa của Thiên Đạo cũng như si nhân nằm mộng, khó như lên trời.

Nữ Oa trong lòng vô cùng minh bạch, trong tình huống phức tạp đa biến như vậy, nếu nàng không thể toàn tâm toàn ý, e rằng khó lòng tìm được tia hy vọng từ trong biển thông tin mờ mịt kia, càng khó mà có được thông tin có giá trị lớn đối với Đại Kiếp.

Suy nghĩ thấu đáo những điều này, Nữ Oa lập tức gạt bỏ mọi tạp niệm, tâm không vướng bận mà dồn toàn bộ tinh lực vào những hình ảnh do Tiên Thiên Bát Quái Đồ hiển hóa ra.

Nữ Oa muốn từ những mảnh vỡ hỗn độn, phức tạp như một mớ bòng bong này, sắp xếp ra một mạch lạc rõ ràng, như vậy mới có ích cho việc thấu hiểu Nhân Quả của bản thân, giảm thiểu tổn thất của Nhân Tộc.

Nhưng trong những mảnh vỡ mà Tiên Thiên Bát Quái Đồ hiển hóa, cảnh tượng biến hóa vạn thiên, khiến người ta hoa mắt loạn thần.

Khi thì nhanh chóng hiện ra khuôn mặt hoặc kiên định hoặc mơ hồ của các đệ tử môn hạ Thánh Nhân, bọn họ hoặc là ở trong tiên sơn lầu các chuyên tâm tu hành, truy cầu chân lý Đại Đạo, hoặc là ở trong hiểm địa tuyệt cảnh phấn lực giãy giụa, cùng kẻ địch cường đại triển khai đấu tranh sinh tử.

Khi thì lại xuất hiện những cảnh tượng hùng vĩ các Hồng Hoang Đại Năng kịch liệt giao phong trong Đại Kiếp, pháp bảo quang mang tứ dật, thần thông chấn động thiên địa, toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều rung chuyển dưới cuộc tranh đấu của bọn họ.

Khi thì còn hiện ra một vài cảnh tượng kỳ dị quỷ quyệt, hoặc là tiên cảnh tràn ngập khí lành, tiên nhạc phiêu phiêu, mây ngũ sắc lượn lờ, như thể là tịnh thổ đẹp đẽ nhất trần gian, hoặc là tuyệt địa âm khí mịt mờ, quỷ khóc lang hào, khiến người ta rợn tóc gáy, như thể là lối vào địa ngục.

Những hình ảnh này hỗn loạn vô chương mà thay đổi nhanh chóng, giống như một đoàn sương mù dày đặc, từng lớp bao phủ chân tướng, khiến ngay cả Nữ Oa vị Thiên Đạo Thánh Nhân này nhất thời cũng khó lòng lý giải đầu mối, động sát chân tướng trong đó.

"Xem ra, Nhân Quả ràng buộc và biến số của Đại Kiếp này, còn phức tạp hơn nhiều so với dự đoán của ta." Nữ Oa chau chặt mày, trong lòng âm thầm suy tư, ngữ khí không tự giác lộ ra một tia bất đắc

dĩ.

Tuy trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng Nữ Oa thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không vì cảnh khó khăn trước mắt mà có chút ý lui bước, ngược lại, trong mắt nàng lóe lên một tia kiên nghị quyết nhiên.

Ngay sau đó, chỉ thấy khí thế quanh thân Nữ Oa đột nhiên tăng vọt, lần nữa gia tăng xuất lực Thánh Nhân.

Thánh Nhân chi lực bàng bạc như hồng thủy cuồn cuộn, từ trong cơ thể Nữ Oa như núi lửa phun trào mà tuôn ra, điên cuồng dũng mãnh vào Tiên Thiên Bát Quái Đồ trước mắt.

Mà Tiên Thiên Bát Quái Đồ dưới sự trùng kích mãnh liệt của Thánh Nhân chi lực của Nữ Oa, quang mang càng trở nên rực rỡ, như một tinh thần sắp bùng nổ, chói mắt người ta đau nhức, không thể nhìn thẳng.

Quái tượng điên cuồng xoay chuyển, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta chỉ có thể nhìn thấy từng đạo quang ảnh, phát ra từng trận oanh minh chấn động đến điếc tai, như thể đang chịu đựng áp lực cực lớn đến từ nơi sâu thẳm không tên.

Toàn bộ Tiên Thiên Bát Quái Đồ đều hơi run rẩy dưới lực lượng này, tựa như một vật phẩm bằng lưu ly mong manh, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Mà lúc này trong lòng Nữ Oa chỉ có một ý niệm kiên định bất di, dù cho có làm nát Tiên Thiên Bát Quái Đồ trước mắt, cũng phải thăm dò được một tia khế cơ, để tiện cho bản thân lý giải Nhân Quả phức tạp, tìm ra phương sách ứng phó.

Tư tưởng đã định, Nữ Oa cũng buông bỏ mọi tạp niệm, dồn toàn bộ tâm thần vào Tiên Thiên Bát Quái Đồ trước mắt.

Dưới sự thúc đẩy của Thánh Nhân chi lực vô thượng của Nữ Oa,

những hình ảnh trong Tiên Thiên Bát Quái Đồ càng lóe lên kịch liệt, như thể giây phút tiếp theo sẽ trực tiếp vỡ nát.

Nhưng kỳ diệu là, trong tầm nhìn của Nữ Oa, tốc độ của những mảnh vỡ hình ảnh này lại dường như chậm lại, những hình ảnh trước đó vốn mơ hồ không rõ ràng bỗng nhiên dần trở nên rõ nét.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nữ Oa sao lại không biết đã xảy ra chuyện gì, Tiên Thiên Bát Quái Đồ đã đạt đến cực hạn, sắp không chịu nổi gánh nặng.

Hiểu rõ điều này, Nữ Oa không dám có chút chậm trễ nào, chăm chú nhìn chằm chằm vào những hình ảnh trong Tiên Thiên Bát Quái Đồ, trong ánh mắt tràn đầy chuyên chú và kỳ vọng.

Dưới sự chú mục của Nữ Oa, nội dung hiển lộ trong hình ảnh cũng dần dần rõ ràng, lúc này Nữ Oa mới kinh ngạc phát hiện một đạo sức mạnh thần bí đang ảnh hưởng đến toàn bộ Đại Kiếp.

Chương 618

Gần như mọi mảnh vỡ hình ảnh trong Tiên Thiên Bát Quái Đồ đều chịu ảnh hưởng của luồng sức mạnh thần bí này, nó giống như một bàn tay vô hình, thúc đẩy tiến trình của Đại Kiếp.

Mặc dù đạo sức mạnh thần bí này ẩn giấu sau trùng trùng sương mù, khó lòng nhìn thấy toàn bộ, nhưng trong lòng Nữ Oa vẫn có vài phần suy đoán.

Có thể ảnh hưởng đến Nhân Quả luân hồi giữa thiên địa, liên lụy vận mệnh vô số sinh linh trong Đại Kiếp, ắt hẳn có liên quan đến Thiên Đạo, có lẽ đây chính là bản chất sức mạnh của Đại Kiếp.

Nhớ lại Vu Yêu Đại Kiếp trước đó, tâm thần Nữ Oa toàn bộ đặt vào trong Kiếp, cũng không hề nhận ra bản chất của Đại Kiếp, lần này cũng là nhờ vào Tiên Thiên Bát Quái Đồ này, mới có thể hé nhìn được vài phần chân lý của Hồng Hoang thế giới.

Dù vẫn không rõ đạo sức mạnh thần bí này là thủ đoạn Thiên Đạo trực tiếp thi triển, hay là những sức mạnh khác diễn sinh ra dưới ảnh hưởng của Thiên Đạo, nhưng Nữ Oa biết, với năng lực của bản thân, cũng không thể tạo thành ảnh hưởng thực chất nào đối với đạo sức mạnh thần bí này.

Dù sao Thánh Nhân tuy thần thông quảng đại, nhưng cũng không thể thay đổi đại thế Hồng Hoang, quá nhiều vướng mắc cũng là uổng công, nên nàng cũng chỉ cảm khái một lát mà thôi.

Huống hồ Nữ Oa lần này mượn Tiên Thiên Bát Quái thôi toán, mục đích chính không phải để nhìn thấu bản chất Đại Kiếp, mà là để lý giải Nhân Quả của bản thân, dự đoán vận mệnh của Nhân Tộc.

Sau đó Nữ Oa bỏ ý định tìm hiểu đạo sức mạnh thần bí này,

chuyển sang chuyên tâm tìm kiếm những hình ảnh có liên quan đến bản thân và Nhân Tộc.

Cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, những hình ảnh liên quan đến Nữ Oa và Nhân Tộc, như thể bị sợi dây vận mệnh kéo dẫn, từng chút một xuất hiện trong tầm nhìn của Nữ Oa.

Ánh mắt Nữ Oa lập tức bị thu hút chặt chẽ, trước tiên đập vào mắt là bóng dáng của các đệ tử môn hạ nàng.

Chỉ thấy một đám đệ tử Oa Hoàng Cung, có kẻ lâm vào tuyệt cảnh hiểm địa, có kẻ thì cùng yêu tà ác đấu tranh sinh tử, còn có người thì lạc lối trong không gian thần bí.

Mà Thương Tộc, trong hình ảnh lại hiện ra một cảnh tượng khác.

Thương Đô từng phồn hoa, giờ đây đã bị mây đen bao phủ, khắp các ngõ hẻm tràn ngập khí tức hoảng sợ và bất an.

Bách tính Thương Tộc mặt mày tiều tụy, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng và sợ hãi, quân đội Thương Tộc trên chiến trường phấn lực chém giết, đao quang kiếm ảnh lóe lên, tiếng hò hét rung trời, áo giáp bị máu tươi nhuộm đỏ, vũ khí trong tay cũng đã hư tổn nặng nề.

Nữ Oa tĩnh lặng đứng trong Oa Hoàng Cung, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào những hình ảnh hư ảo do Tiên Thiên Bát Quái Đồ phản chiếu, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nàng nhìn những đệ tử bình thường thông tuệ linh tú, chuyên tâm tu hành của mình, lúc này lại đang khổ sở giãy giụa trong Đại Kiếp tàn khốc này.

Có kẻ bị yêu tà trùng trùng bao vây, yêu khí dị hợm đen kịt như thủy triều cuồn cuộn không ngừng dũng tới, các đệ tử tuy phấn lực chống cự, nhưng vẫn khó lòng ngăn cản công thế áp đảo; có kẻ lạc lối trong không gian thần bí và vô tri, xung quanh là bóng tối vô tận và ánh

sáng quỷ dị.

Mà cảnh ngộ của Thương Tộc càng khiến nàng đau lòng, Thương Đô từng phồn hoa xương thịnh, cảnh tượng náo nhiệt phi phàm dường như vẫn còn hiện rõ trước mắt, trên đường phố xe cộ như nước, bách tính an cư lạc nghiệp.

Thế mà giờ đây, dưới bóng đen của Đại Kiếp bao phủ, lại trở nên hoang tàn khắp nơi, tường thành chi chít vết tích chiến tranh, tường đổ gạch nát khắp chốn, lầu cao ngày xưa giờ đã hóa thành đống phế tích.

Bách tính Thương Tộc mặt mày tiều tụy, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng, thân là Nhân Tộc Thánh Mẫu, mục đổ Nhân Tộc bị chiến hỏa hành hạ, sao có thể nhẫn tâm?

Hình ảnh như đèn kéo quân không ngừng lóe qua, Nữ Oa toàn tâm chuyên chú, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Cuối cùng, Nữ Oa đã bắt được một tia thông tin then chốt.

Chỉ là còn chưa kịp để Nữ Oa tĩnh tâm suy ngẫm kỹ lưỡng, Tiên Thiên Bát Quái Đồ trước người nàng bỗng nhiên xuất hiện dị trạng.

Tiên Thiên Bát Quái Đồ vì chịu đựng quá nhiều thần lực cường đại, bắt đầu xuất hiện từng vết nứt li ti, giống như một mạng nhện sắp vỡ tan.

Theo một tiếng "Rắc", một vết nứt rõ ràng xuất hiện ở rìa Bát Quái Đồ, sau đó, vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng.

Nữ Oa trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng nàng hiểu rõ, lúc này đã không còn nhiều thời gian để do dự.

Mũi tên đã trên cung, không thể không bắn, nàng nhất định phải vào giây phút cuối cùng này, thu thập được nhiều thông tin hơn nữa.

Lập tức Nữ Oa nghiến chặt răng, tiếp tục thúc đẩy Thánh Nhân chi lực, cố gắng trong thời khắc trước khi Bát Quái Đồ triệt để vỡ nát, thu thập được càng nhiều thông tin càng tốt.

Thời gian từng khoảnh khắc trôi qua, trán Nữ Oa rịn đầy mồ hôi li ti, sắc mặt cũng vì tiêu hao quá độ mà càng thêm tái nhợt, nhưng ánh mắt Nữ Oa lại càng thêm kiên định.

Thời gian dường như trở nên vô cùng dài đằng đẵng, lại dường như chỉ là một khoảnh khắc.

Trong khoảnh khắc Tiên Thiên Bát Quái Đồ sắp triệt để vỡ nát, Nữ Oa cuối cùng đã nhìn rõ được mảnh vỡ hình ảnh chứa thông tin then chốt.

Hình ảnh tuy ngắn ngủi, nhưng lại như một lưỡi kiếm sắc bén, khắc sâu vào trong não hải của nàng.

Ngay sau đó, một tiếng "Oanh" vang trời, Tiên Thiên Bát Quái Đồ hóa thành vô số mảnh vỡ quang mang, như pháo hoa tiêu tán trong hư không, như thể nó chưa từng tồn tại vậy.

Chỉ còn lại một khoảng hư không tĩnh mịch, cùng với Nữ Oa đang đứng đó khẽ thở dốc.

Nữ Oa khẽ thở dốc, sắc mặt hơi tái nhợt, thân thể cũng vì Thánh lực tiêu hao quá độ mà có chút chao đảo, như thể một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi đổ nàng, nhưng trong mắt nàng lại lóe lên một tia hưng phấn.

Bởi vì Nữ Oa cũng đã thu hoạch được thông tin mình cần trong lần thôi toán này.

Mặc dù những thông tin này chỉ là đại khái, chỉ là một vài manh mối mơ hồ, nhưng đối với nàng mà nói, điều này đã đủ rồi, cũng coi như đã thực hiện được mục tiêu đã định của nàng.

Cần biết rằng mục đích thôi toán lần này của Nữ Oa, một là để lý giải Nhân Quả của bản thân, nhân cơ hội Đại Kiếp này triệt để hóa giải những Nhân Quả đã gây ra, và thông qua hình ảnh vừa rồi, Nữ Oa cũng đã có một nhận thức rõ ràng về Nhân Quả của bản thân.

Nữ Oa chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần chìm đắm trong hồi ức về quá khứ, nhìn lại những năm tháng tu hành dài đằng đẵng của bản thân, từng đoạn kinh lịch như phim quay chậm không ngừng chiếu lại trong não hải nàng.

Nữ Oa kinh ngạc phát hiện, trừ đi những Nhân Quả đã hóa giải thông qua đủ loại cơ duyên xảo hợp trước đó, giờ đây Nhân Quả mà bản thân đang gánh vác, lại không ngoại lệ, toàn bộ đều là Nhân Quả đã gây ra trong Vu Yêu Đại Kiếp.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa không khỏi thở dài một tiếng, trong lòng cũng dâng lên vô tận cảm khái và bất đắc dĩ, tâm nàng cũng có chút phức tạp.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa vốn nên siêu thoát thiên địa, không bị Nhân Quả luân hồi thế gian ràng buộc, nhưng vì thân phận và trách nhiệm mà không thể không gánh vác Nhân Quả, thật sự có chút bất đắc dĩ.

Sắp xếp xong Nhân Quả của bản thân, Nữ Oa lắc đầu, tạm thời gạt bỏ những cảm xúc phức tạp kia, không còn chìm đắm trong cảm khái nữa, mà bắt đầu sắp xếp thông tin về Thương Tộc trong Đại Kiếp trong não hải.

Cùng với dòng tư tưởng của Nữ Oa chìm đắm vào đó, từng hình ảnh liên quan đến Thương Tộc trong não hải càng rõ nét hơn hiện ra.

Thương Đô từng phồn hoa xương thịnh, dưới bóng đen của Đại Kiếp, trở nên hoang tàn khắp nơi, tường thành chi chít vết tích chiến tranh, tường đổ gạch nát khắp chốn, chợ búa náo nhiệt ngày xưa giờ

lạnh lẽo hiu quạnh, chỉ còn vài làn khói nhẹ nhàng bay lên trong đống phế tích.

Nhưng trong Thương Đô như phế tích này, lại dựng lên vô số quân kỳ, trên quân kỳ mơ hồ có một chữ lớn nhưng sao cũng không thể nhìn rõ.

Nhớ lại hình ảnh này, Nữ Oa cũng chau chặt mày.

Sau đó Nữ Oa hít thở ngưng thần, bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần, cố gắng từ hình ảnh mơ hồ này khai thác ra nhiều thông tin hữu ích hơn.

Chỉ thấy Nữ Oa vận chuyển Thánh Nhân chi khí quanh thân, lần nữa thúc đẩy sức mạnh tàn lưu trong Tiên Thiên Bát Quái Đồ trong Nguyên Thần, cố gắng mượn sức mạnh thần bí này, khiến chữ viết trên quân kỳ trở nên rõ nét hơn.

Dưới sự thúc đẩy toàn lực của Nữ Oa, quang mang tàn dư trong Tiên Thiên Bát Quái Đồ khẽ lóe lên, tương hỗ hô ứng với Thánh Nhân chi lực của nàng.

Dần dần, hình ảnh vốn mơ hồ kia lại có chút biến hóa, chữ viết trên quân kỳ dường như đang chậm rãi trở nên rõ nét.

Trong ánh mắt của Nữ Oa lóe lên một tia kỳ vọng, nàng chăm chú nhìn chằm chằm vào hình ảnh đó, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Cùng với hình ảnh dần rõ nét, chữ viết trên quân kỳ cũng bắt đầu ẩn hiện.

Chương 619

Nữ Oa cố gắng nhận diện, cuối cùng, vài chữ đó dần dần hiện rõ "Chu".

Nhìn thấy chữ này, lòng Nữ Oa chấn động, như một tiếng sét kinh hoàng nổ vang trong tâm khảm, tư tưởng hỗn độn lập tức bị chữ này xé tan, cuối cùng cũng xâu chuỗi tất cả thông tin trong não hải lại.

Nàng nhớ lại trước đó trong những hình ảnh thôi toán, từng lóe lên một đám Nhân Tộc thần bí, bọn họ mặc y phục khác lạ, đang mưu tính điều gì đó ở nơi bí mật, lúc đó chỉ thấy những cảnh tượng này rời rạc, không có liên hệ gì, giờ nghĩ lại, có lẽ chính là thế lực Nhân Tộc này đang âm thầm quật khởi.

Nữ Oa chau chặt mày, tiếp tục đào sâu những hình ảnh trong ký ức.

Nàng nhớ hình ảnh từng xuất hiện một vùng đất rộng lớn, bách tính nơi đó an cư lạc nghiệp, tạo thành sự đối lập rõ ràng với Thương Tộc đang chiến hỏa liên miên, ruộng đồng cây cối tươi tốt, trẻ em vui đùa, mà ở trung tâm vùng đất hòa bình này, một tòa thành ấp khí thế khôi hoành mọc lên, ẩn ẩn tản ra khí tức phồn thịnh tràn đầy sức sống.

Bây giờ nhìn lại, đó rất có khả năng chính là lãnh địa của Chu Tộc.

"Chu…" Nữ Oa lẩm bẩm, nàng hiểu rõ, sự quật khởi của bộ tộc này tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Dưới Đại Kiếp, các thế lực này nổi lên kẻ chìm người nổi, Chu Tộc vào thời khắc then chốt này dần lộ diện, quân kỳ đã cắm đến phế tích Thương Đô, hiển nhiên đã phát động công kích mãnh liệt vào Thương Tộc.

Mặc dù hình ảnh thôi toán trước đó không hiển thị ra kết cục thực sự, nhưng Nữ Oa nhìn những mảnh vỡ hình ảnh ẩn hiện, mơ hồ không rõ ràng trước mắt, trong lòng đã có phán đoán.

Đô thành vốn phồn hoa xương thịnh, thể hiện vinh quang của Thương Tộc, đã bị chiến hỏa vô tình nuốt chửng, lửa lớn cuồn cuộn hoành hành khắp nơi trong thành, khói đặc nghi ngút bốc lên, che kín bầu trời vốn trong xanh, khiến toàn bộ thành thị chìm vào một khoảng xám xịt và chết chóc.

Bách tính Thương Đô dắt díu cả nhà, hoảng hốt chạy toán loạn khắp nơi, trên mặt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng, tiếng khóc, tiếng kêu gào vang vọng trong không khí đầy khói lửa, hiện lên thật yếu ớt và bất lực.

Mà quân đội Thương Tộc, từng là quân sư uy vũ, dưới sự tấn công mãnh liệt của Chu Tộc, liên tục bại lui, phòng tuyến như một tòa nhà nguy nga sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Các dấu hiệu đều cho thấy, Thương Tộc e rằng khó thoát khỏi vận mệnh bị Chu Tộc lật đổ.

Đương nhiên, Nữ Oa cũng chỉ có suy đoán như vậy, bởi vì Nữ Oa tuy thông qua Tiên Thiên Bát Quái tiến hành thôi toán, nhưng hình ảnh cuối cùng vẫn chưa từng hiển hiện, nên trong lòng Nữ Oa dù có phán đoán, nhưng cũng không dám mạo hiểm xác định.

Dù sao trong Hồng Hoang, bất kỳ điều bất ngờ nào cũng có thể xảy ra, ai dám nói Thương Tộc sẽ không phản bại thành thắng vào phút cuối chứ?

Tuy nhiên, dù không dám chắc chắn một trăm phần trăm, chỉ riêng việc nhìn thấy những cảnh tượng trước mắt này, trái tim Nữ Oa đang treo lơ lửng cũng đã hạ xuống đôi chút, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong mắt Nữ Oa, dù là Thương Tộc hay Chu Tộc, đều nguyên tự Nhân Tộc, cùng chung huyết mạch Nhân Tộc.

Cuộc tranh đấu nội bộ Nhân Tộc, so với cuộc chiến sinh tử với các chủng tộc khác trong Vu Yêu Đại Kiếp trước đây, xét cho cùng thì mức độ khốc liệt đã giảm đi rất nhiều, sẽ không gây ra thương vong quá thảm khốc.

Hơn nữa còn có lực lượng của Nhân Tộc Tổ Miếu ở đó, Nhân Tộc căn bản cũng sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng ít nhiều cũng có một tia an ủi.

Tiếp đó Nữ Oa lại nhớ lại lời nói của Đạo Tổ Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung trước đây, kết hợp với thôi toán vừa rồi, khiến Nữ Oa có một nhận thức hoàn toàn mới về toàn bộ tiến trình của Đại Kiếp.

Hóa ra, mấu chốt của Đại Kiếp này chính là Thương Chu tranh bá, mà các đệ tử môn hạ Thánh Nhân, cũng sẽ lần lượt tham gia vào cuộc chiến Thương Chu này, mỗi người chọn một bên, trong đó kẻ thất bại sẽ lên Phong Thần Bảng.

Trước đây, chư vị Thánh Nhân tuy đều biết Phong Thần Đại Kiếp sẽ ứng nghiệm trên thân Nhân Tộc, nhưng vẫn luôn không rõ sẽ triển khai dưới hình thức cụ thể nào.

Lần này, Nữ Oa thông qua thôi toán tinh mật của Tiên Thiên Bát Quái, cuối cùng mới minh bạch được mấu chốt của sự việc này.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa không khỏi cảm thán, Đại Kiếp sao lại tinh diệu phức tạp đến vậy, mỗi một khâu đều gắn kết chặt chẽ, như thể là một ván cờ lớn đã được sắp đặt sẵn.

Mà bọn họ những Thiên Đạo Thánh Nhân này, trông có vẻ cao cao tại thượng, sở hữu vô thượng thần thông và địa vị, nhưng cũng chẳng qua là những quân cờ trong ván cờ này, đồng dạng đã rơi vào cục,

không thể thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo.

Dù thân là Thiên Đạo Thánh Nhân thì có thể làm gì chứ, nói cho cùng cũng chẳng qua là những chấp hành giả Thiên Đạo mà thôi, trước đại thế hoàng hoàng này, cũng vô lực chống cự.

Cảm khái một lát, trên mặt Nữ Oa lộ ra một nụ cười khổ, nàng khẽ lắc đầu, sau khi bình ổn những tạp niệm trong lòng đôi chút, mới bắt đầu suy nghĩ về những chuẩn bị tiếp theo.

Mặc dù không thể đối kháng với đại thế Hồng Hoang này, nhưng đã có một sự hiểu biết nhất định về Phong Thần Đại Kiếp, trong lòng đã có nền tảng, Nữ Oa tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ.

Giống như nàng đã nghĩ trước đó, phải nhân cơ hội Đại Kiếp này, triệt để kết thúc Nhân Quả mà bản thân đang gánh vác, đồng thời tìm kiếm thời cơ giúp đỡ Nhân Tộc, cố gắng giảm thiểu tổn thất của Nhân Tộc trong Đại Kiếp này.

Cùng với Nữ Oa không ngừng suy nghĩ, Nhân Quả và Kiếp số trong Đại Kiếp, dần dần trong lòng nàng có một đường nét đại khái, đối với việc làm thế nào để tham gia vào Đại Kiếp này, nàng cũng đã có những tính toán ban đầu.

Nữ Oa khẽ nhắm mắt lại, cố gắng bình phục những sóng gió trong lòng.

Ngay lúc này, trong não hải nàng đột nhiên lóe lên một tia linh quang, một ý tưởng hiện ra.

Kể từ khi Phong Thần Đại Kiếp được tiến hành thông qua cuộc chiến Thương Chu, mà Đế Tân lại không biết điều như vậy, từ chối lời chúc phúc của nàng, vậy tại sao mình không chọn trợ lực cho Chu Tộc chứ?

Như vậy, vừa không ảnh hưởng đến tiến trình đã định của Đại

Kiếp, lại có thể sớm kết thúc cục diện bất ổn này, giảm thiểu tổn thất Khí Vận của Nhân Tộc, quả thực là việc một mũi tên trúng hai đích.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa càng thấy khả thi, vì vậy nàng liền đi sâu vào suy nghĩ theo hướng này.

Nữ Oa trầm tư rất lâu, trong lòng cuối cùng đã có một kế hoạch hoàn chỉnh, một kế hoạch vừa có thể triệt để hóa giải Nhân Quả, vừa có thể giảm thiểu tổn thất Khí Vận của Nhân Tộc, lại còn có thể nhân tiện trừng phạt Đế Tân.

Đầu tiên, Nữ Oa quyết định chọn lựa nhân tuyển thích hợp để ảnh hưởng đến Đế Tân, hoặc nói chính xác hơn, là để mê hoặc Đế Tân.

Đế Tân tuy có thực lực không tồi, nắm giữ đại quyền Thương Triều, nhưng đối mặt với "ôn nhu hương" như một con dao mềm, e rằng cũng không có quá nhiều sức kháng cự.

Nếu kế hoạch này có thể thuận lợi thực thi, thì sự thống trị của Thương Triều sẽ dần mục nát trong sắc đẹp và âm nhạc, đi đến suy bại.

Thứ hai, Nữ Oa còn muốn hóa giải Nhân Quả của bản thân, vì môn hạ mình có đệ tử phải lên Phong Thần Bảng, chi bằng trực tiếp đưa đệ tử môn hạ vào trong Thương Tộc, đợi khi Thương Chu tranh bá chính thức bắt đầu, liền cho đệ tử sau khi chuyển thế quy phục dưới trướng Chu Tộc, thúc đẩy Thương Triều nhanh chóng thất bại.

Như vậy, cuộc tranh chấp này sẽ sớm được bình định, Nhân Tộc cũng sẽ ít chịu khổ nạn hơn, và sự thất bại của Thương Triều cũng coi như là sự trừng phạt dành cho Đế Tân.

Đương nhiên, Nữ Oa trong lòng cũng rất rõ ràng, bản thân chỉ có thể sử dụng thủ đoạn tương đối ôn hòa và không gây ra Nhân Quả quá lớn này.

Dù sao Đế Tân thân là Đế Vương Thương Triều, trên thân có Nhân Hoàng Khí Vận bảo hộ, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa, cũng khó lòng trực tiếp động thủ với Đế Tân.

Hơn nữa, dù cho trên thân Đế Tân không có Nhân Hoàng Khí Vận, Nữ Oa cũng sẽ không dễ dàng tự mình ra tay.

Một là, các Thánh Nhân khác đều đang chú ý đến chúng sinh trong Đại Kiếp này, nếu nàng mạo hiểm ra tay, ắt sẽ gây ra bất mãn và can thiệp từ các Thánh Nhân khác, đặc biệt là những Thánh Nhân có mối liên hệ mật thiết với Thương Triều, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn nàng động thủ với Đế Tân.

Hai là, Nữ Oa đã gánh vác quá nhiều Nhân Quả, nàng không muốn vì trừng phạt Đế Tân mà lại chiêu thêm nhiều Nhân Quả Nghiệp lực nữa, để tránh làm hỏng việc tu hành và Đại Đạo của bản thân.

Suy nghĩ xong những điều này, Nữ Oa trong lòng cũng đã đưa ra quyết định, mặc dù vẫn sẽ tạo ra Nhân Quả nhất định, nhưng cũng có thể nhân cơ hội Đại Kiếp này để hóa giải.

Lập tức Nữ Oa cũng bắt đầu chuẩn bị, chỉ thấy ánh mắt Nữ Oa tuần hoàn trong các khu vực của Yêu Tộc, cuối cùng khóa chặt vào ba yêu tinh ở Hiên Viên Phần.

Ba yêu tinh này lần lượt là hồ ly tinh ngàn năm Đát Kỷ, gà rừng chín đầu Hồ Hỉ Mị và tỳ bà tinh ngọc thạch Vương Quý Nhân.

Trong ba yêu tinh, Đát Kỷ thân hình yểu điệu, ánh mắt lưu chuyển liền có thể câu động dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng người; Hồ Hỉ Mị thân hình nhẹ nhàng, cử chỉ đi đứng đều toát lên vẻ vũ mị; còn Vương Quý Nhân thì khí chất ôn uyển, mỗi cái nhíu mày hay nụ cười đều toát lên phong tình khác biệt.

Bọn họ tu hành nhiều năm, đều có tu vi Kim Tiên, không chỉ vũ mị

động lòng người, mà còn tâm tư xảo quyệt, rất thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ này.

Nữ Oa ngọc thủ vung lên, một đạo quang mang thần bí bao bọc ý chỉ, lập tức giáng lâm trước mặt ba yêu tinh ở Hiên Viên Phần.

Chương 620

Mà ba yêu tinh Hiên Viên Phần sau khi biết được là Nữ Oa Nương Nương triệu kiến, không dám có chút chậm trễ nào, lập tức hóa thành ba đạo lưu quang, theo ý chỉ của Nữ Oa tiến vào Oa Hoàng Cung.

Chốc lát sau, ba yêu tinh Hiên Viên Phần liền xuất hiện trong Oa Hoàng Cung.

Điện đường hùng vĩ tráng lệ, lơ lửng trong hư không Oa Hoàng Thiên, tản ra khí tức thần bí mà uy nghiêm, như thể mỗi tấc gạch đá đều ẩn chứa Đại Đạo chí lý giữa thiên địa.

Khi vừa đặt chân vào Oa Hoàng Cung, ba yêu tinh Hiên Viên Phần chỉ cảm thấy một áp lực vô hình như Thái Sơn đè xuống, khiến toàn thân bọn họ run rẩy.

Cảm nhận được Thánh Nhân uy áp cường đại của Nữ Oa, trong lòng ba yêu tinh tràn đầy kính sợ và hoảng loạn, không tự chủ được mà cung kính quỳ phục trên đất, toàn thân run rẩy nhẹ, không dám thở mạnh, nằm rạp trên đất tĩnh lặng chờ đợi chỉ thị của Nữ Oa.

Nhìn thấy biểu hiện run rẩy này của ba yêu tinh, Nữ Oa trong lòng khó tránh khỏi dấy lên một tia bất mãn, nàng khẽ chau mày, trong mắt lóe lên một tia thất vọng khó nhận thấy.

Mặc dù biết biểu hiện như vậy của mấy kẻ này là do bị Thánh Nhân uy áp của bản thân nhiếp sợ, nhưng trong mắt Nữ Oa, thân là Kim Tiên Yêu Tộc tu hành nhiều năm, đáng lẽ phải có tâm cảnh trầm ổn hơn và định lực mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt là những Yêu Tộc đã trải qua Vu Yêu Đại Kiếp, dù lúc đó ba yêu tinh Hiên Viên Phần chỉ là vô danh tiểu bối, còn chưa đạt đến cảnh giới Kim Tiên như bây giờ, cũng không nên yếu kém đến mức

này, căn bản không có khí chất kiên cường của Yêu Tộc đã trải qua ma nạn.

Trong mắt Nữ Oa, Yêu Tộc đã trải qua Đại Kiếp tàn khốc và sống sót, lý ra phải càng thêm kiên cường, dù cho đã không còn dũng khí tranh bá Hồng Hoang, nhưng ít nhất sự bất khuất vẫn phải có.

Nghĩ đến Yêu Tộc ngày xưa, oai phong lẫm lẫm biết bao, dưới sự thống lĩnh của Đế Tuấn, Thái Nhất, xưng hùng giữa thiên địa Hồng Hoang, cùng Vu Tộc phân đình kháng lễ, dù cho giờ đây đã không còn huy hoàng như xưa, nhưng khí phách và kiêu ngạo của Yêu Tộc, cũng không nên nhanh chóng tiêu biến như vậy.

Lại nhìn ba yêu tinh Hiên Viên Phần trước mắt, nằm rạp trên đất không dám đứng dậy, toàn thân run rẩy như bị bệnh, không hề thể hiện ra khí độ của Yêu Tộc, điều này khiến Nữ Oa sao có thể không thất vọng.

Chỉ là Nữ Oa không biết, ba yêu tinh Hiên Viên Phần không phải thật sự nhút nhát yếu hèn đến vậy, dù sao có thể tu thành cảnh giới Kim Tiên sau Vu Yêu Đại Kiếp, độ khó trong đó có thể tưởng tượng được, hơn nữa còn là sau khi Yêu Tộc bị trục xuất.

Mà sở dĩ ba yêu tinh Hiên Viên Phần biểu hiện yếu kém đến vậy, là vì Thánh Nhân uy áp của Nữ Oa đã khơi dậy nỗi sợ hãi chôn sâu trong lòng ba yêu tinh.

Cần biết rằng ba yêu tinh này đã trải qua toàn bộ Vu Yêu Đại Kiếp, lúc đó ba yêu tinh chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên, cùng với các tiền bối trong tộc tham chiến, có ký ức sâu sắc về sự thảm khốc của Đại Kiếp.

Khoảng thời gian đen tối đó đã để lại trong lòng bọn họ một cái bóng khó phai, đặc biệt là sự tuyệt vọng khi Vu Yêu hai tộc cuối cùng đều sử dụng thủ đoạn Thánh Nhân, không có chút sức chống cự nào,

vẫn còn in sâu trong não hải ba yêu tinh.

Vì vậy, lần này cảm nhận được Thánh Nhân uy áp của Nữ Oa, nỗi sợ hãi trong lòng ba yêu tinh lập tức bị khơi dậy, mới biểu hiện thất thố đến vậy.

Đương nhiên, Nữ Oa sẽ không đi thăm dò nỗi sợ hãi trong lòng ba yêu tinh, nếu không phải trong Yêu Tộc đã không còn nhân tuyển nào thích hợp hơn mấy kẻ này, Nữ Oa cũng sẽ không chọn ba yêu tinh, nên cuối cùng Nữ Oa cũng chỉ đành bất đắc dĩ mở lời nói: "Ta nay có một trọng nhiệm giao phó cho các ngươi." Thanh âm Nữ Oa vang vọng trong đại điện, tuy bình hòa nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

"Các ngươi hãy đến Triều Ca, hóa thân thành tuyệt thế mỹ nữ, mê hoặc Đế Tân, chỉ cần hắn hoang phế triều chính, sơ viễn hiền lương là được, tuyệt đối nhớ kỹ, không được tùy ý vọng vi, làm hại đến tính mạng vô tội, nếu không…" Nữ Oa khẽ dừng lại, khí thế quanh thân đột nhiên tăng vọt, toàn bộ Oa Hoàng Cung đều vì thế mà chấn động.

"Nhất định không tha thứ!

Các ngươi phải hiểu rõ, Đế Tân thân mang Nhân Hoàng Khí Vận, không thể trực tiếp gia hại.

Nhiệm vụ lần này, là thuận ứng thế của Thiên Đạo, nếu có thể hoàn thành viên mãn, ta tự sẽ ghi cho các ngươi một công, hứa ban Công Đức gia trì, trợ giúp các ngươi tu hành về sau; nếu vi phạm mệnh lệnh của ta, đừng trách ta không niệm tình, nhất định sẽ khiến các ngươi hồn phi phách tán, vĩnh đọa luân hồi!" Ba yêu tinh nghe lời Nữ Oa nói, trong lòng vừa kinh vừa sợ, đồng thời cũng dâng lên một tia kỳ vọng.

Đối với nhiệm vụ Nữ Oa sắp đặt, ba yêu tinh tự nhiên không dám có chút vi phạm nào, trong đó hiểm nguy ba yêu tinh đương nhiên cũng

có thể đoán được, nhưng so với hiểm nguy thì sự che chở của Nữ Oa mới là cơ duyên lớn hơn.

Hiện nay khu vực Yêu Tộc đã không còn như trước đây, vạn thiên Yêu Tộc chen chúc một chỗ, tranh giành tài nguyên cực kỳ kịch liệt, thậm chí một nơi tu luyện linh khí nồng đậm cũng không biết đã gây ra bao nhiêu tranh đấu.

Đối mặt với các tiền bối Yêu Tộc thực lực cường đại, bọn họ cũng chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí, tươi cười nịnh bợ, những ngày tháng cúi đầu khép nép, chịu đựng khuất nhục bao nhiêu năm qua, ba yêu tinh cũng đã trải qua đủ rồi, nên lần này nghe xong lời Nữ Oa nói, nỗi kỳ vọng trong lòng dâng lên còn vượt xa nỗi sợ hãi.

Đợi đến khi Thánh âm của Nữ Oa lắng xuống, Đát Kỷ khẽ ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia do dự, nhưng rất nhanh liền bị kiên định thay thế, sau đó chỉ thấy Đát Kỷ quỳ lạy Nữ Oa nói: "Thỉnh Nương Nương yên tâm, chúng đệ tử nhất định sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối không dám vi phạm ý chỉ của Nương Nương." Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân nghe vậy cũng vội vàng khấu đầu, liên thanh nói: "Nguyện vì Nương Nương hiến mã chi lao, tuyệt đối không dám vi phạm ý chỉ của Nương Nương." Nghe ba yêu tinh trả lời, Nữ Oa khẽ gật đầu, trong mắt cuối cùng cũng lóe lên một tia hài lòng.

Sau đó, ngữ khí Nữ Oa hơi dịu đi, nói với ba yêu tinh trong điện: "Như vậy thì tốt.

Các ngươi hãy đi chuẩn bị, tức khắc lên đường đến Triều Ca." "Ta cũng sẽ chú ý đến các ngươi, sau khi thành sự, tự sẽ có Công Đức gia thân." Nói rồi, không đợi ba yêu tinh đáp lời, Nữ Oa trực tiếp phất tay, một đạo quang mang nhu hòa nhưng ẩn chứa sức mạnh cường đại lập tức đưa bọn họ ra khỏi Oa Hoàng Cung.

Sau khi phái ba yêu tinh Hiên Viên Phần trở về, Nữ Oa lại chuyển

ánh mắt về phía các đệ tử trong Oa Hoàng Cung.

Sau khi Nữ Oa chứng đạo, nàng đã dùng đại thần thông khai tịch ra Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn làm đạo trường, từ đó về sau, các đệ tử môn hạ đều tụ tập tại đây, chuyên tâm tu hành.

Sau Vu Yêu Đại Kiếp, Yêu Tộc nguyên khí đại thương, Nữ Oa tâm hoài bi mẫn, thu lưu rất nhiều tiểu bối có tư chất khá, đặt trong Oa Hoàng Cung che chở và giáo hóa.

Vì vậy lúc này, đệ tử trong Oa Hoàng Cung rất đông, một cảnh tượng tu hành tràn đầy sinh cơ.

Mà những đệ tử môn hạ Nữ Oa này tu hành ở Thánh địa như vậy, cũng mỗi người có sở trường riêng.

Có đệ tử giỏi thôi diễn thiên cơ, có kẻ tinh thông các loại pháp bảo luyện chế và vận dụng, còn có kẻ thì trong thần thông pháp thuật tạo nghệ khá sâu.

Nữ Oa cũng trong lòng thầm lựa chọn, muốn tìm ra một nhân tuyển thích hợp nhất, để hoàn thành một khâu then chốt trong kế hoạch của mình.

Dù sao khâu then chốt này liên quan đến Nhân Quả của Nữ Oa, không được phép có chút sai sót nào.

Mà cùng với thần niệm của Nữ Oa như sợi chỉ vô hình, chậm rãi quét qua từng vị đệ tử, cuối cùng dừng lại trên thân Linh Châu Tử.

Phải nói Linh Châu Tử này, cũng có lai lịch không nhỏ.

Linh Châu Tử vốn là do tinh phách Tiên Thiên Hỗn Nguyên hóa thành, từ khi thiên địa sơ khai, liền ở trong Bất Chu Sơn hấp thụ linh khí thiên địa, tinh hoa nhật nguyệt, trải qua năm tháng dài đằng đẵng thai nghén và trưởng thành, sở hữu linh tính cực cao và năng lượng cường đại.

Sau này Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, cảm thấy Linh Châu Tử bất phàm, liền thu nhận vào Oa Hoàng Cung, trải qua sự điểm hóa của Nữ Oa mà thoát thai hoán cốt, hóa hình thành Linh Châu Tử, từ đó trở thành Hộ pháp Đồng Tử dưới trướng Nữ Oa.

Trong Oa Hoàng Cung, Linh Châu Tử lắng nghe Thánh Nhân Đại Đạo, sự lĩnh ngộ về pháp tắc thiên địa ngày càng sâu sắc, là kẻ xuất chúng trong số đông đệ tử.

Nhìn thấy bóng dáng Linh Châu Tử, Nữ Oa trong lòng cũng âm thầm suy tư.

Cần biết rằng Nữ Oa chọn Linh Châu Tử chính là muốn cho Linh Châu Tử lên Phong Thần Bảng, hóa giải Nhân Quả của bản thân, nên tự nhiên phải suy tính kỹ lưỡng một phen.

Mà cùng với sự tính toán của Nữ Oa, nàng phát hiện Nhân Quả tuy có không ít, nhưng Linh Châu Tử căn cước phi phàm, là tinh phách Tiên Thiên Hỗn Nguyên hóa thành, một người lên bảng là đủ để hóa giải phần lớn, số Nhân Quả còn lại chỉ cần phái ra một số đệ tử ngoại môn là có thể triệt để hóa giải.

Hơn nữa Linh Châu Tử căn nguyên phi phàm, thiên phú trác tuyệt, dù cho chuyển thế thiên phú cũng phi thường, đủ sức hoàn thành sứ mệnh.

Suy nghĩ thấu đáo những điều này, trong ánh mắt Nữ Oa lóe lên một tia kỳ vọng, sau đó chỉ thấy Nữ Oa khẽ nâng tay, một đạo sức mạnh vô hình trực tiếp triệu hồi Linh Châu Tử đến.

Trong khoảnh khắc, một đạo lưu quang lướt qua, Linh Châu Tử cung kính xuất hiện trước mặt Nữ Oa, quỳ một gối trên đất, nói: "Đệ tử Linh Châu Tử, bái kiến Nương Nương." Nữ Oa nhìn Linh Châu Tử đang quỳ dưới điện, trong ánh mắt lóe lên một tia hài lòng.

Sau đó khẽ gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Linh Châu Tử nói: "Linh Châu Tử, ngươi vốn là linh vật thiên địa, sau này nhờ ta điểm hóa, thoát thai hoán cốt hóa hình mà ra.

Từ khi nhập Oa Hoàng Cung của ta, ngươi một lòng hướng đạo, tu hành cần mẫn, cảm ngộ về Đại Đạo thiên địa ngày càng sâu sắc, vượt xa các đệ tử khác, trong lòng ta cũng rất an ủi!" Nghe Nữ Oa tán dương, trong lòng Linh Châu Tử dâng lên một dòng cảm xúc ấm áp.

Lập tức lần nữa khấu đầu, trán khẽ chạm đất, trong ngữ khí tràn đầy thành khẩn và cảm ân: "Có thể được Nương Nương điểm hóa, tu hành trong Oa Hoàng Cung, là phúc phận đệ tử tu được mấy kiếp, đệ tử nhất định sẽ không phụ sự bồi dưỡng của Nương Nương, cần tu khổ luyện." Nữ Oa nghe vậy khẽ nâng tay, một đạo sức mạnh nhu hòa nhẹ nhàng nâng Linh Châu Tử dậy, trong ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Nhưng ngay sau đó, Nữ Oa khẽ dừng lại, xuyên qua Hỗn Độn nhìn về phía Hồng Hoang thiên địa rộng lớn vô ngần không xa, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia lo lắng.

Tia lo lắng này cũng chợt lóe qua rồi biến mất, ngay sau đó Nữ Oa thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Linh Châu Tử, tiếp tục nói: "Hiện nay Hồng Hoang sắp biến động, ta có một trọng nhiệm giao phó cho ngươi." Linh Châu Tử nghe vậy, trong lòng khẽ chấn động, lập tức đứng thẳng người, trong mắt tràn đầy kiên định, nói với Nữ Oa trên điện: "Nương Nương có bất cứ mệnh lệnh gì, đệ tử nhất định sẽ dốc toàn lực, vạn tử bất từ!" Nữ Oa khẽ gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: "Ta lệnh cho ngươi chuyển thế làm người, đầu thai vào trong Thương Tộc, đợi khi thời cơ chín muồi, trong Nhân Tộc sẽ có một thế lực khác hưng khởi, ngươi liền gia nhập vào đó, trợ giúp họ kết thúc sự động loạn và tranh chấp của thế gian này." "Lần này sẽ có ảnh hưởng đến việc tu hành của ngươi, đến lúc đó ta sẽ có sự bồi thường!" Linh Châu Tử ngẩng đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên

định, hắn lần nữa khấu đầu nói: "Đệ tử nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của Nương Nương, dốc toàn lực hoàn thành sứ mệnh." Nữ Oa trong mắt lộ ra một tia hân hoan, sau đó nâng tay khẽ vuốt đỉnh đầu Linh Châu Tử, rồi mở lời nói: "Ngươi lần này đi, ta ban cho ngươi vô thượng phúc trạch bảo hộ, nhưng nhớ kỹ, tất cả cần phải thuận ứng Thiên Mệnh mà hành." Nói rồi, Nữ Oa ngọc thủ vung lên, một đạo ngũ sắc quang mang bao phủ Linh Châu Tử trong đó.

Giống như lời chúc phúc Đế Tân trước đây, ngũ sắc quang mang này ẩn chứa Thánh Nhân chi lực và chúc phúc của Nữ Oa.

Không chỉ có thể giúp Linh Châu Tử ổn định Khí Vận của bản thân, bảo hộ Linh Châu Tử chu toàn trên đường chuyển thế, mà còn có thể dần dần tăng cường thể phách và thần hồn của hắn trong quá trình chuyển thế.

Chương 621

Linh Châu Tử cảm nhận được luồng sức mạnh ấm áp và cường đại này từ sâu trong Nguyên Thần, trong lòng tràn đầy cảm động và cảm kích, vội vàng lần nữa cúi đầu thật sâu trước Nữ Oa.

"Tạ ơn Nương Nương ban ơn!" Nữ Oa thấy vậy, cũng không chần chừ nữa.

Lập tức Nguyên Thần khẽ động, quanh thân nàng tỏa ra ngũ sắc hoa quang rực rỡ chói mắt.

Cùng với hoa quang dũng động, Nữ Oa ngọc chỉ khẽ nâng, hư không đại điện liền chấn động, ngay sau đó, một đạo Thánh Nhân chi lực liền từ đầu ngón tay Nữ Oa kêu gọi mà ra.

Khi luồng Thánh Nhân chi lực này xuất hiện trên đại điện, dị tượng trên đại điện lập tức phát sinh.

Một thông đạo tản ra ánh sáng u thúy chậm rãi thành hình, trong thông đạo, tinh thần lóe lên, nhật nguyệt lưu chuyển, như thể liên kết với một không gian thần bí mà không thể nói thành lời.

Mà đây, chính là Luân Hồi Thông Đạo do Nữ Oa dùng vô thượng Thánh Nhân chi lực sáng tạo ra.

Chỉ là lần này khác với việc Nữ Oa đưa Phục Hy chuyển thế trước đây, thông đạo trên điện trước mắt này không trực tiếp liên kết Lục Đạo Luân Hồi, mà chỉ liên kết đến trước Lục Đạo Luân Hồi.

Không phải Nữ Oa không muốn trực tiếp đưa Linh Châu Tử đến Lục Đạo Luân Hồi, thực sự là vì Hồng Hoang thiên địa ngày càng ổn định, Luân Hồi Thần Khí ngày càng khó can thiệp.

Cần biết rằng Luân Hồi Thần Khí từ khi mới sinh ra, liền là cốt lõi

then chốt của trật tự luân hồi giữa thiên địa, gánh vác trọng trách tuần hoàn sinh tử của vạn vật sinh linh.

Ban đầu thần khí mới giáng lâm, quy tắc chưa hoàn thiện, lại Hậu Thổ vừa mới chứng đạo đối với sự nắm giữ Luân Hồi Thần Khí cũng chưa đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Khi đó, chư vị Thánh Nhân vẫn có thể dựa vào Thánh Nhân chi lực cường đại của bản thân, trực tiếp mở ra thông đạo thẳng đến Lục Đạo Luân Hồi, đưa chân linh của người đã chết đến thông đạo đã định, thậm chí có thể tùy ý lựa chọn thân phận chuyển thế, việc thao túng luân hồi tương đối dễ dàng.

Nhưng cùng với sự phát triển không ngừng của Hồng Hoang thế giới, quy tắc của nó cũng ngày càng hoàn thiện, ổn định, Luân Hồi Thần Khí trong thời gian dài cũng không ngừng khuếch trương và đề thăng.

Ý thức tự chủ và năng lực vận hành độc lập của Luân Hồi Thần Khí cũng không ngừng tăng cường, thêm vào đó Hậu Thổ và thần khí liên kết ngày càng chặt chẽ, hai bên hòa vào nhau, gần như trở thành một thể.

Vì vậy hiện nay ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa, cũng không thể dễ dàng trực tiếp can dự vào sự vận hành của nó.

Dù Thánh Nhân vẫn có thể trực tiếp đưa chân linh vào trong thông đạo, nhưng lại không thể can dự vào những chuyện sau luân hồi, kết quả chuyển thế liền trở thành ngẫu nhiên, căn bản không thể đảm bảo Linh Châu Tử có thể theo kế hoạch đầu thai vào Thương Tộc.

Hơn nữa nếu Nữ Oa mượn Thánh Nhân chi lực cưỡng ép đưa Linh Châu Tử thẳng đến Lục Đạo Luân Hồi, và chỉ định người chuyển thế, thì nhất định sẽ phá vỡ trật tự luân hồi vốn có, rất có khả năng dẫn phát một loạt phản ứng dây chuyền.

Nhẹ thì, Linh Châu Tử trên đường chuyển thế sẽ gặp phải đủ loại trở ngại khó lường, linh hồn có thể sẽ bị trọng thương, không thể thuận lợi hoàn thành chuyển thế, dẫn đến sứ mệnh thất bại; nặng thì, sẽ làm rối loạn toàn bộ trật tự luân hồi, dẫn phát thời không thác loạn, khiến luân hồi của vô số sinh linh rơi vào hỗn loạn, âm dương thất hành, thiên địa vặn loạn, Nhân Quả Nghiệp lực tạo thành sẽ khó mà lường hết.

Nữ Oa vốn dĩ là vì hóa giải Nhân Quả mà đến, tự nhiên sẽ không dễ dàng gây thêm sự cố.

Vì vậy nàng mới khai tịch ra thông đạo chuyên biệt này trong đại điện, trông có vẻ quanh co khúc chiết, thực chất là kế sách vẹn toàn sau khi suy nghĩ thấu đáo.

Nữ Oa muốn đảm bảo Linh Châu Tử chuyển thế định hướng vào trong Thương Tộc, nên cần thông báo cho Hậu Thổ, nhờ Hậu Thổ trợ giúp một phen.

Hậu Thổ thân là chúa tể luân hồi, chấp chưởng Luân Hồi Thần Khí, sự lĩnh ngộ và khống chế pháp tắc luân hồi đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh.

Chỉ có dưới sự giúp đỡ của nàng, mới có thể chính xác dẫn dắt chân linh Linh Châu Tử, thuận lợi chuyển thế vào trong Thương Tộc, đảm bảo mọi việc đều diễn ra theo kế hoạch đã định.

Sau đó khi thông đạo ổn định, Nữ Oa tâm niệm khẽ động, một đạo Thánh Nhân chi lực ngưng luyện bao bọc thần niệm của nàng, như một đạo sao băng xé toạc màn đêm, bay vào trong Luân Hồi Thông Đạo trước mắt.

Đương nhiên, Nữ Oa không hề lo lắng Hậu Thổ sẽ từ chối ra tay tương trợ.

Mặc dù Hậu Thổ vì chuyện Vu Yêu mà có quan hệ vi diệu với nàng, tâm tồn cảnh giác, nhưng Nữ Oa trong lòng tin chắc, Hậu Thổ nhất định sẽ ra tay trợ giúp.

Dù sao hành động lần này của Nữ Oa, không phải vì tư dục cá nhân mà làm rối loạn luân hồi, mà là một hành động thuận ứng đại thế Hồng Hoang.

Mặc dù Nữ Oa chọn Linh Châu Tử chuyển thế có mưu tính riêng của mình, nhưng trên danh nghĩa lại là để Linh Châu Tử nhập Phong Thần Bảng, vì vậy Nữ Oa biết rõ Hậu Thổ tuyệt đối sẽ không vì cảm xúc cá nhân mà làm hỏng đại sự như vậy.

Cần biết rằng trước đó trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân đã minh ngôn, Phong Thần Đại Kiếp lần này, tuy chỉ nhắm vào Kiếp số của chư vị Thánh Nhân, nhưng cũng liên quan đến toàn bộ Kiếp nạn của Hồng Hoang.

Đại Kiếp này càn quét Hồng Hoang, liên quan đến toàn bộ hệ thống, coi như là một lần điều chỉnh trọng đại quy tắc thiên địa.

Nếu Hậu Thổ từ chối trợ giúp, kết Nhân Quả với Nữ Oa thì còn là chuyện nhỏ, một khi ảnh hưởng đến tiến trình thuận lợi của Phong Thần Đại Kiếp, e rằng sẽ tạo ra vô lượng tội nghiệt.

Dù sao, nếu Phong Thần Đại Kiếp không thể thuận lợi tiến hành, thì chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân này sẽ không thể hóa giải Nhân Quả của bản thân, cũng sẽ có ảnh hưởng đến Thiên Đạo Hồng Hoang.

Mà Thiên Đạo nếu có biến hóa, Hồng Hoang thiên địa e rằng sẽ đón chào một Kiếp số còn khủng bố hơn.

Đến lúc đó, quy mô và tai họa của Đại Kiếp, e rằng sẽ lớn hơn nhiều so với Phong Thần Đại Kiếp lần này.

Cần biết rằng mỗi lần Đại Kiếp giáng lâm, đều kèm theo vô số

sinh linh vẫn lạc, Hậu Thổ sao có thể gánh vác Nhân Quả lớn đến như vậy?

Cũng chính vì hiểu rõ mối lợi hại này, Nữ Oa mới tự tin như vậy.

Cùng với thời gian trôi qua, đạo Thánh Nhân chi lực của Nữ Oa bao bọc thần niệm, cũng theo thông đạo đến được Địa Luân Hồi.

Lúc này, Hậu Thổ đang thân dung Luân Hồi Thần Khí, tham ngộ Đại Đạo Luân Hồi.

Cảm giác được thần niệm của Nữ Oa đến, Hậu Thổ cũng là lần đầu tiên từ trong tham ngộ Đại Đạo tỉnh lại.

Trong Địa Phủ Luân Hồi Điện, chỉ thấy những phù văn thần bí quanh thân Hậu Thổ chậm rãi tiêu tán, thân thể hòa cùng Luân Hồi Thần Khí cũng dần dần hiện ra.

Sau đó Hậu Thổ chậm rãi mở đôi mắt, trong ánh mắt vẫn còn lưu chuyển dư vận của Đại Đạo Luân Hồi.

"Nữ Oa Đạo Hữu, đến đây có ý gì?" Hậu Thổ khẽ mở lời, thanh âm vang vọng trong Luân Hồi Điện trống trải, mang theo vài phần không linh.

Ngay khi cảm nhận được thần niệm của Nữ Oa xuất hiện, trong lòng Hậu Thổ đã có vài phần suy đoán.

Dù sao bản thân và Nữ Oa đồng là Thánh Nhân, địa vị tôn sùng, nhưng vì chuyện Vu Yêu, giữa hai bên tồn tại hiềm khích.

Nếu không phải có chuyện cực kỳ quan trọng, Nữ Oa sao có thể dễ dàng đến Địa Phủ này?

Mà nói về đại sự, chuyện cấp bách nhất hiện nay của Hồng Hoang, không nghi ngờ gì chính là Phong Thần Đại Kiếp.

Môn hạ Nữ Oa có đệ tử phải lên Phong Thần Bảng, đây là chuyện

mọi người đều biết, nên Hậu Thổ suy đoán lần này Nữ Oa đến, nhất định là vì chuyện đệ tử chuyển thế.

Nhưng Hậu Thổ tuy đoán được tâm tư của Nữ Oa, nhưng lại không trực tiếp mở lời hỏi.

Dù bản thân sẽ không từ chối, nhưng cũng sẽ không vội vàng giúp đỡ.

Mà cùng với thanh âm của Hậu Thổ vang lên, thần niệm của Nữ Oa lập tức xuất hiện trong Luân Hồi Điện.

Tiếp đó chỉ thấy thần niệm của Nữ Oa ngưng tụ thành một hư ảnh, thân hình ưu nhã, dung mạo bình tĩnh, khẽ cúi chào Hậu Thổ đang ngồi trên điện: "Hậu Thổ Đạo Hữu, lần này đến đây, là muốn thỉnh ngươi trợ ta một tí chi lực." Nghe xong lời Nữ Oa, Hậu Thổ ngữ khí bình đạm, nói: "Nữ Oa Đạo Hữu có thể đến Địa Phủ của ta, là muốn cho đệ tử môn hạ chuyển thế sao?" Nữ Oa nghe vậy, không hề che giấu, hình ảnh thần niệm ngưng tụ khẽ gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói: "Hậu Thổ Đạo Hữu biết, Đại Kiếp lần này, môn hạ ta đương nhiên sẽ có đệ tử phải lên Phong Thần Bảng một chuyến.

Linh Châu Tử môn hạ ta, thiên phú dị bẩm, căn cốt kỳ giai, quả thực là nhân tuyển không thể nghi ngờ!" "Hiện nay Phong Thần Đại Kiếp đã đến, ta muốn lệnh cho hắn chuyển thế, đầu thai vào Thương Tộc, bình định sự động loạn của thế gian này, cũng có thể hóa giải một phần Nhân Quả mà ta đang gánh vác.

Nhưng, việc định hướng chuyển thế này, cực kỳ phức tạp, vẫn cần mượn lực luân hồi của Đạo Hữu, mong Đạo Hữu có thể thi ân ra tay." Nghe xong lời giải thích của Nữ Oa, trong lòng Hậu Thổ khẽ động.

Chương 622

Hiện nay Đại Kiếp tuy đã giáng lâm, nhưng cục diện Hồng Hoang vẫn còn mơ hồ khó đoán, vì vậy, Hậu Thổ cũng không rõ ý nghĩa sâu xa của hành động lần này của Nữ Oa là gì.

Tuy nhiên, Hậu Thổ hiểu rõ, Nữ Oa thân là một trong những Thánh Nhân ứng Kiếp, hành sự tất có mưu tính của nàng, sự tính toán trong đó, tuyệt không thể dễ dàng nhìn thấu.

Mặc dù trong lòng có suy đoán, nhưng Hậu Thổ không đi sâu tìm hiểu.

Dù sao, bản thân nàng không hề gây ra Nhân Quả, cũng không lo lắng hành động lần này của Nữ Oa sẽ gây ra ảnh hưởng gì đối với mình.

Lập tức, Hậu Thổ khẽ nheo đôi mắt, trong con ngươi lóe lên một tia u quang, nhìn chằm chằm vào hình ảnh do thần niệm của Nữ Oa hóa thành, chậm rãi mở lời nói: "Phong Thần Đại Kiếp, liên quan đến Hồng Hoang thiên địa, ta tự nhiên sẽ tương trợ.

Lần này đệ tử Đạo Hữu chuyển thế nhập Kiếp, cũng là hành động thuận ứng Thiên Mệnh, ta tự sẽ ra tay, điều chỉnh lực luân hồi, giúp hắn thuận lợi chuyển thế Thương Tộc!" Nhận được sự đáp lại xác định của Hậu Thổ, một tảng đá lớn trong lòng Nữ Oa cuối cùng cũng hạ xuống.

Sau đó, hình ảnh thần niệm của Nữ Oa lần nữa khẽ cúi chào Hậu Thổ, để bày tỏ lòng cảm tạ: "Đa tạ Hậu Thổ Đạo Hữu!" Hậu Thổ nghe vậy, không mở lời đáp lại, chỉ khẽ gật đầu với hư ảnh thần niệm của Nữ Oa, sau đó liền trực tiếp bắt đầu hành động.

Chỉ thấy Hậu Thổ trong Luân Hồi Điện tố thủ khẽ nâng, lực luân

hồi quanh thân liền như thủy triều dâng trào mà ra, sau đó từng sợi từng sợi hòa vào dưới nền Luân Hồi Điện, cuối cùng rơi xuống Luân Hồi Thần Khí dưới Địa Phủ.

Mà cùng với sự thúc đẩy của lực luân hồi của Hậu Thổ, trong khoảnh khắc, trên Lục Đạo Luân Hồi Thần Khí bắt đầu phát ra từng tầng vầng sáng, Nhân Đạo trong thông đạo Lục Đạo Luân Hồi vốn tĩnh lặng chậm rãi xoay chuyển.

Trong khi Nhân Đạo xoay chuyển, lực pháp tắc trong thông đạo như bị một bàn tay vô hình khuấy động, bắt đầu sắp xếp lại, những phù văn Đại Đạo ẩn mình trong thông đạo, cũng bắt đầu không ngừng lóe lên, như những tinh tú lóe sáng trên bầu trời đêm, tản ra ánh sáng nhu hòa và thần bí, mà mỗi đạo quang mang đều như ẩn chứa huyền bí cổ xưa giữa thiên địa.

Chỉ trong chớp mắt, Luân Hồi Thông Đạo vốn hơi hỗn loạn bị một lực lượng cường đại kéo về vị trí, ổn định lại như ban đầu, pháp tắc trong thông đạo cũng như được thuần phục, trở nên có trật tự rõ ràng, tuần hoàn theo quỹ tích đã định.

Ngay sau đó, Luân Hồi Thần Khí đột nhiên bùng nổ ra một trụ sáng rực rỡ chói mắt, trụ sáng đó mang theo lực luân hồi vô tận, chính xác liên kết với Luân Hồi Thông Đạo do Nữ Oa khai tịch.

Trong trụ sáng, lực luân hồi cuồn cuộn mãnh liệt, như một dòng sông đang cuồn cuộn chảy, kéo dài về phía không xác định.

Hậu Thổ thấy vậy, nói với hư ảnh thần niệm của Nữ Oa trong điện: "Nữ Oa Đạo Hữu, có thể cho đệ tử môn hạ chuyển thế rồi!" Nghe lời Hậu Thổ, Nữ Oa trong lòng vui mừng, hình ảnh thần niệm khẽ gật đầu, trong ngữ khí hơi kích động: "Đã làm phiền Hậu Thổ Đạo Hữu rồi." Hậu Thổ không mở lời đáp lại, chỉ khẽ gật đầu, biểu thị đã biết.

Hư ảnh thần niệm của Nữ Oa thấy vậy, cũng không tiếp tục mở lời, khẽ cúi chào Hậu Thổ trên điện lần nữa, sau đó liền chậm rãi tiêu tán trong Luân Hồi Điện.

Nhìn thấy hư ảnh thần niệm của Nữ Oa biến mất, Hậu Thổ chậm rãi thu hồi ánh mắt, lần nữa nhắm đôi mắt lại.

Trong Luân Hồi Điện, lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, như thể vừa rồi mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Khi Luân Hồi điện tái quy về trầm tịch, thần niệm của Nữ Oa cũng tựa như một đạo lưu quang, trong khoảnh khắc đã trở về đại điện Oa Hoàng cung kim bích huy hoàng.

Thần niệm quy vị, khí tức quanh thân Nữ Oa hơi gợn sóng, trên dung nhan vốn bình tĩnh tường hòa của Nữ Oa, đột nhiên thoáng qua một thần sắc phức tạp khó biện.

Tuy Nữ Oa đã sớm đốc định Hậu Thổ ắt sẽ ứng thuận tương trợ, song Hậu Thổ đáp ứng nhanh gọn lẹ như vậy, vẫn khiến Nữ Oa không khỏi dấy lên một tia nghi vấn trong lòng.

Ngay sau đó, trong Oa Hoàng điện, Nữ Oa khẽ nhíu mày, ngọc thủ nhẹ nâng, vô thức xoa nhẹ những hoa văn tinh mỹ, phồn phức trên tay áo.

Tư tưởng trong não hải như sông lớn bôn đằng, nhanh chóng hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Hậu Thổ tại Luân Hồi điện.

Hậu Thổ hào không do dự đáp ứng, khiến Nữ Oa không khỏi suy đoán, liệu Hậu Thổ có mưu đồ khác chăng.

Dù sao Vu tộc hiện nay đều bị khốn trong Địa Phủ, Hậu Thổ thân là một trong những Tổ Vu ngày trước, sao lại không muốn Vu tộc thoát khỏi nghiệp lực thúc phược, trọng hoạch tự do?

Song Nữ Oa rốt cuộc là tồn tại Thánh nhân, chỉ trong chốc lát,

nàng liền khẽ lắc đầu, ném những tạp niệm này ra sau đầu.

Bởi vì Nữ Oa lược vi suy tư một phen, liền ý thức được suy nghĩ này của mình quả thật có chút đa lo.

Cần biết, Hậu Thổ hành sự xưa nay trầm ổn cẩn trọng, dẫu thật sự có ý muốn mượn Phong Thần đại kiếp giúp Vu tộc, cũng đoạn không thể dễ dàng bị mình sát giác như vậy.

Huống hồ lần Phong Thần đại kiếp này, vốn không liên quan nhiều đến Hậu Thổ, cho dù là vì Vu tộc, Hậu Thổ cũng sẽ không động tâm tư gì với đại kiếp, bởi vì Hậu Thổ là hậu thuẫn duy nhất của Vu tộc, một khi thâm hãm kiếp số, thì Vu tộc sẽ thật sự không còn hy vọng.

Nghĩ thông những điều này, lòng Nữ Oa tức thì như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, Nữ Oa từ từ xoay người, ánh mắt hướng về Linh Châu Tử đang bái đảo trong điện.

Lúc này Linh Châu Tử, nhờ được Nữ Oa chúc phúc, toàn thân tản mát linh quang nhu hòa mà thuần tịnh, trên gương mặt tràn đầy thành kính và kiên định.

Nữ Oa nhìn biểu hiện của Linh Châu Tử, trong mắt không khỏi lộ ra một tia mỉm cười hân úy.

Ngay sau đó, nàng điểm một ngón tay, một đạo quang mang rực rỡ từ đầu ngón tay nàng bắn ra, chuẩn xác rơi xuống người Linh Châu Tử.

Trong khoảnh khắc, Linh Châu Tử trong điện chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một cỗ sức mạnh kỳ diệu chậm rãi kéo nguyên thần của y ra khỏi nhục thân.

Chỉ thấy nguyên thần Linh Châu Tử lơ lửng bay ra, ổn định huyền

đình trên đại điện.

Lúc này, Linh Châu Tử trong trạng thái nguyên thần, toàn thân quang mang càng thêm chói mắt, tựa như ngưng tụ linh khí thuần túy nhất giữa thiên địa, mỗi tia lấp lánh đều toát lên sinh cơ và hoạt lực vô tận.

Linh Châu Tử lơ lửng trên đại điện, phủ khám nhục thân mình đang tĩnh lặng đứng phía dưới, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ diệu khó tả.

Vừa xa lạ với trạng thái kỳ dị thoát ly nhục thân này, lại vừa mang theo sự kỳ vọng vào chuyển thế.

Mà đúng lúc y tâm niệm phù tưởng liên phiên, trong điện đột nhiên truyền đến tiếng Nữ Oa: "Hóa!" Nguyên thần Linh Châu Tử nghe tiếng, lập tức hướng về trong điện nhìn tới.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc tiếng Nữ Oa vừa dứt, nhục thân vốn đứng thẳng tắp trên đại điện của y, tựa như bị một bàn tay vô hình khẽ điều khiển, toàn thân nổi lên từng vòng quang vựng kỳ dị.

Những quang vựng này sắc màu rực rỡ, giao chức, triều quanh, từng tầng bao phủ nhục thân bên trong.

Ngay sau đó, luân khuếch nhục thân dần dần mơ hồ, từng chút một mất đi hình người, trở nên hư huyễn mà phiêu miểu, cùng với quang vựng không ngừng lóe lên biến ảo, nhục thân y dần dần ngưng tụ, áp súc, cuối cùng hóa thành một linh châu cổ phác.

Linh châu tĩnh lặng huyền phù giữa đại điện, bề mặt khắc đầy những văn lộ tinh tế, phồn phức, những văn lộ này ẩn hiện, mang theo một vận vị cổ phác.

Nguyên thần Linh Châu Tử thấy vậy, đột nhiên chấn động, trong mắt tức khắc tràn đầy vẻ kinh ngạc, miệng không khống chế khẽ hé

ra, muốn nói điều gì đó, nhưng cổ họng lại như bị một lực lượng vô hình nghẹn lại, lại không phát ra được nửa điểm thanh âm.

Y cứ như vậy ngây ngốc nhìn nhục thân mình hóa thành linh châu, sự chấn kinh trong nội tâm như thủy triều hung dũng, từng đợt nối tiếp từng đợt.

Còn chưa đợi Linh Châu Tử hoàn hồn khỏi chấn kinh, bàn tay như được điêu khắc từ mỹ ngọc của Nữ Oa lại khẽ nâng lên.

Trong khoảnh khắc, viên linh châu do nhục thân của y hóa thành trong điện, tựa như bị một lực hút mạnh mẽ dẫn dắt, như chim về tổ, ổn định rơi vào lòng bàn tay Nữ Oa.

Nữ Oa ngưng thị linh châu, trong mắt lóe lên một tia thần sắc phức tạp, nhìn thấy viên linh châu này, Nữ Oa tựa như trở về những năm tháng tu hành ở Bất Chu Sơn.

Khi đó trật tự giữa Hồng Hoang thiên địa còn chưa hoàn toàn ổn định, tuy hỗn loạn không chịu nổi, hung thú hoành hành, nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng khinh tùng tự tại, xa không có nhân quả dây dưa và đấu tranh ngầm phức tạp như hiện nay.

Tuy nhiên, hồi ức của Nữ Oa cũng chỉ thoáng qua, nàng liền lập tức hoàn hồn.

Ngay sau đó, chỉ thấy Nữ Oa khẽ nâng bàn tay khác lên, đầu ngón tay tức thì trán phóng ra một đạo quang mang rực rỡ chói mắt, tựa như ánh sáng tinh thần.

Đạo quang mang này như một thanh lợi nhận sắc bén, xé toạc sự tĩnh mịch trong đại điện, chuẩn xác rơi xuống trên linh châu.

Cùng với sự dung nhập của quang mang, viên linh châu vốn hơi ảm đạm, tản mát khí tức cổ phác, tựa như được rót vào sinh cơ và hoạt lực vô tận.

Chương 623

Giống như một hạt giống đã ngủ say rất lâu, sau khi được cam lộ tư nhuận, trong khoảnh khắc bừng tỉnh sức sống tràn đầy.

Bề mặt linh châu đầu tiên nổi lên từng tầng quang vựng, giữa những lần quang vựng lấp lánh, ngay sau đó, từng đạo Tiên Thiên Thần Thai Cấm huyến lệ đa sắc từ linh châu trán phóng ra.

Những phù văn thần cấm này lấp lánh quang mang thần bí, mỗi đạo đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc cổ lão, mạnh mẽ nhất giữa thiên địa.

Chúng giao chức, triều quanh, như từng chùm pháo hoa nở rộ, chiếu sáng cả đại điện hùng vĩ.

Nguyên thần Linh Châu Tử huyền phù trên điện, mục đổ mọi thứ trước mắt, sự chấn kinh trong lòng đã đạt đến đỉnh điểm.

Y dù thế nào cũng không ngờ, Nữ Oa nương nương lại Tố Bản Cầu Nguyên, đem nhục thân của mình hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo trước khi hóa hình.

Mà Nữ Oa ở đây nhìn linh châu quang mang vạn trượng trong tay, khóe miệng khẽ nhếch, cong lên một độ cung hài lòng, trong mắt cũng tràn đầy vẻ hân úy.

Ngay sau đó, Nữ Oa khẽ xoay cổ tay, linh châu trong lòng bàn tay tức thì như sao băng bay ra, kéo theo vệt sáng dài, chuẩn xác rơi vào trong nguyên thần Linh Châu Tử.

Linh châu vừa chạm vào nguyên thần Linh Châu Tử, liền lập tức dung nhập vào trong, không hề có chút trở ngại.

Tiếp đó, Linh Châu Tử liền cảm thấy một cỗ sức mạnh ấm áp mà

bàng bạc như thủy triều hung dũng tràn vào nguyên thần, lực lượng đó tựa như mang theo sự ôn nhu và che chở vô tận, khiến nguyên thần của y cũng vì thế mà chấn động.

Nguyên thần vốn bình tĩnh như bị ném vào một đốm lửa, trong khoảnh khắc bị thắp sáng, bắt đầu vui vẻ bôn đằng, mỗi tia nguyên thần chi lực cũng đều đang hoan hô nhảy nhót.

Đúng lúc này, tiếng Nữ Oa lại du du truyền ra, vang vọng mãi trong đại điện: "Ngô đã Tố Bản Cầu Nguyên, đem nhục thân ngươi hóa thành linh châu nguyên bản.

Châu này Tiên Thiên sở sinh, tuy không nhập vào cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, song uy lực và linh tính của nó lại vượt xa Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường!

Vì là bản thể của ngươi hóa thành, nên không cần luyện hóa đã có thể trực tiếp dung hợp với Nguyên thần!

Linh châu sẽ hộ ngươi sau khi chuyển thế khỏi tà túy xâm nhiễu, đợi ngươi giáng sinh Thương tộc, liền sẽ ẩn nấp trong Nguyên thần ngươi, vào thời khắc quan trọng tự sẽ trợ ngươi một phần lực." Huyền trên đại điện, nguyên thần Linh Châu Tử nghe lời, dùng lực gật đầu, vẻ mặt kiên định đáp lại: "Đệ tử định sẽ không phụ lời nương nương giáo huấn, vạn tử bất từ!" Nghe Linh Châu Tử nói, Nữ Oa khẽ hạm thủ, trong mắt lóe lên một tia hân úy.

Ngay sau đó, chỉ thấy Nữ Oa khẽ huy tay, hướng về nguyên thần Linh Châu Tử trong điện khẽ nói: "Đi đi!" Nghe xong tiếng Nữ Oa, Linh Châu Tử lại lần nữa hướng Nữ Oa cúi sâu một bái.

Rồi chậm rãi đứng dậy, hướng về luân hồi thông đạo trong điện bay đi.

Cùng với nguyên thần Linh Châu Tử dần dần tiêu thất trong thông

đạo, Nữ Oa lần này chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Tiếp đó, Nữ Oa tố thủ khẽ huy về phía điện, lòng bàn tay trắng nõn như ngọc tựa như ẩn chứa sức mạnh chưởng khống thiên địa.

Luân hồi thông đạo phát ra quang mang trong điện tức khắc bắt đầu vặn vẹo, biến hình, quang mang trong thông đạo cũng dần dần ảm đạm đi, tựa như ngọn lửa sinh mệnh lung lay trước gió.

Song chỉ trong khoảnh khắc, thông đạo liền trực tiếp tiêu thất không thấy, tựa như chưa từng xuất hiện trong đại điện này, chỉ để lại đại điện trống rỗng, chứng kiến mọi thứ vừa xảy ra.

Nhìn đại điện trống rỗng, Nữ Oa khẽ thở dài một hơi, rồi từ từ nhắm mắt, khí tức toàn thân dần dần nội liễm, lại lần nữa dung hòa vào thiên địa này.

Tuy Nữ Oa đã làm vạn toàn chuẩn bị cho đại kiếp lần này, phái Hiên Viên Phần Tam Yêu mê hoặc Đế Tân, lại sai Linh Châu Tử chuyển thế thượng bảng, cố gắng thôi động kiếp số theo hướng mình dự tính, song Nữ Oa biết, trong đại kiếp biến số vô cùng, cho dù mình thân là Thánh nhân, cũng không dám nói mọi sự chuẩn bị đều có thể dùng được, bất quá cũng chỉ là tận nhân sự thuận thiên mệnh mà thôi.

Từ khi Đế Tân bái tế cho đến nay, Oa Hoàng cung đã xảy ra bao nhiêu chuyện, nhưng trên thực tế cũng chỉ trong khoảng thời gian bằng chén trà.

Ngay khi Oa Hoàng cung tái hãm trầm tịch, bên kia Đế Tân cũng đã kết thúc việc bái tế Nữ Oa.

Lúc này tại thánh điện Thương Đô, những dị tượng trước đó đều tiêu tán hết thảy, ngay cả uy áp lớn lao tưởng chừng có thể nghiền nát linh hồn con người trong điện, cũng tiêu thất vô ảnh vô tung, tựa như chưa từng xuất hiện, chỉ để lại một khoảng tịch mịch bình tĩnh.

Trong điện, Đế Tân chậm rãi thẳng người dậy, ánh mắt cũng rời khỏi tượng thần Nữ Oa, nhìn về bầu trời ngoài thánh điện.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua tầng mây dày đặc, khó khăn chiếu xuống vài tia yếu ớt, nhưng không thể xua tan nỗi u ám trong lòng Đế Tân.

Đế Tân trong lòng rõ ràng, vừa rồi mình cự tuyệt chúc phúc của Nữ Oa, đã hoàn toàn chọc giận Nữ Oa.

Tuy nói mình không hối hận về hành vi vừa rồi, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút thấp thỏm, dù sao Nữ Oa cũng là Thiên Đạo Thánh nhân đường đường chính chính.

Sau một khắc, Đế Tân mới chỉnh lý tâm tình, bước chân trầm ổn đi ra khỏi đại điện.

Mà khi Đế Tân bước ra khỏi thánh điện, nhìn thấy chúng thần vẻ mặt hoảng sợ, tức thì trong lòng cũng dấy lên một tia bất mãn.

Chỉ thấy Đế Tân khẽ nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia bất duyệt, hướng về chúng thần tử mở lời nói: "Chư vị!" Tiếng Đế Tân lãnh đạm, nhưng lại toát ra uy nghiêm không cho nghi ngờ.

"Thần tại!" Nghe tiếng Đế Tân, các thần tử trong điện nhao nhao mở lời, chỉ là lúc này trên sắc mặt mọi người vẫn còn tàn dư sự kinh khủng do dị tượng trước đó mang lại.

Thậm chí có một số thần tử đứng phía sau thân thể còn hơi run rẩy, trong ánh mắt cũng tràn đầy bất an và sợ hãi.

"Chuyện ngày hôm nay, không được truyền ra ngoài." Đế Tân quét mắt nhìn mọi người, ánh mắt băng lãnh, ánh mắt này tựa như lưỡi dao sắc bén, lướt qua gương mặt mọi người, khiến lòng họ rùng mình.

Thấy thần tình Đế Tân, mọi người nhao nhao xưng thị, chỉ là trong

lòng mọi người nghĩ gì, thì cũng chỉ có mình họ biết.

Cũng đúng lúc này, một thanh âm cẩn thận phá vỡ sự trầm mặc.

"Bệ hạ..." Người mở lời này, chính là thúc phụ của Đế Tân, Tỷ Can.

Nghe Tỷ Can mở lời, sắc mặt Đế Tân hơi dịu đi, trong mắt lóe lên một tia ôn hòa khó nhận ra, rồi hướng về Tỷ Can mở lời nói: "Vương thúc, có gì dạy ta!" Tỷ Can nghe vậy, tiến lên một bước, chắp tay với Đế Tân nói: "Khải bẩm Vương thượng, Nữ Oa nương nương là Thánh Mẫu Nhân tộc ta, Thiên Đạo Thánh nhân, tuy không rõ vì sao Thánh Mẫu giáng xuống lửa giận, nhưng rốt cuộc là có hại cho tộc ta, e rằng có điềm chẳng lành!" Tỷ Can nói khá uyển chuyển, cho dù không biết Đế Tân vì sao xúc phạm Nữ Oa, nhưng cũng không trực tiếp chỉ trích Đế Tân sai, mà là muốn hỏi Đế Tân liệu có cơ hội hòa hoãn không.

Chúng nhân bên ngoài điện nghe lời liền một mảnh tịch tĩnh, các thần tử diện diện tương thứ, hiển nhiên là có chút động lòng trước lời nói này của Tỷ Can.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, ý ngầm trong lời Tỷ Can, chính là muốn Đế Tân xem xét liệu có thể bù đắp lại không.

Nhưng mọi người không biết Đế Tân sẽ đưa ra quyết định gì, vì vậy nhao nhao chuyển tầm mắt, nhìn về phía Đế Tân ở phía trước.

Lúc này bên ngoài đại điện, không khí cũng khá căng thẳng, mọi người không ai nói một lời, đều đang chờ đợi Đế Tân đáp lại.

Đế Tân đương nhiên cũng có thể nghe hiểu ý sâu xa trong lời Tỷ Can, nhưng Đế Tân lại không thuận theo lời Tỷ Can nói, mà là thẳng lưng, hướng về mọi người trực tiếp mở lời nói: "Uy nghiêm Thánh Mẫu, phi phàm nhân như Ngô có thể suy đoán.

Nhưng giang sơn Đại Thương Ngô, đứng vững hàng chục vạn năm, há lại vì chút sóng gió nhỏ này mà lay động?" "Thánh Tổ có lời, Nhân tộc tự cường bất tức.

Ngô thân là Nhân Vương Đại Thương, thượng thừa Thiên Mệnh, hạ phủ lê dân, nếu vì Thánh Mẫu nổi giận mà co rút không tiến, như vậy Ngô còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông, đối mặt với Thương sinh Đại Thương?" "Nhưng mà..." Tỷ Can còn muốn khuyên nữa, ông tiến lên một bước, trong mắt tràn đầy vẻ sốt ruột và khẩn thiết, cố gắng khiến Đế Tân thay đổi chủ ý.

"Đủ rồi!" Đế Tân vung tay lớn, cắt ngang lời Tỷ Can, trong mắt lộ ra một tia bất nhẫn và kiên quyết.

"Chuyện này không cần bàn lại, ý Ngô đã quyết, Đại Thương tự có cốt khí Đại Thương, đoạn sẽ không vì sự tức giận của Thánh Mẫu mà chùn bước.

Nếu có trừng phạt, Ngô một mình gánh chịu, sẽ không ảnh hưởng đến tộc Ngô.

Vương thúc, ngươi lui xuống đi." Nghe xong lời Đế Tân, lòng Tỷ Can chợt thắt lại, với tư cách là Vương thúc, Tỷ Can thâm tri sự kiêu ngạo và cố chấp của Đế Tân, nhưng lúc này lại không phải là lúc hành sự theo ý khí, song Tỷ Can muốn tiếp tục mở lời, lại thấy Đế Tân vẻ mặt âm trầm, toàn thân tản ra uy nghiêm không cho nghi ngờ, lời đến cửa miệng lại cứng rắn nuốt trở về.

Mặc dù trong lòng tràn đầy lo lắng, nhưng lại không thể làm gì được, cuối cùng chỉ có thể chậm rãi chắp tay, thần sắc ảm đạm nói: "Thần tuân chỉ." Trong giọng nói mang theo một tia bất lực, thân ảnh dưới uy nghiêm của Đế Tân cũng có vẻ đơn bạc.

Đế Tân thấy vậy, không còn quan tâm đến suy nghĩ của Tỷ Can nữa, mà quay đầu nói với mọi người: "Truyền lệnh xuống, đại tế sắp

bắt đầu, gia cường giới bị đô thành, nghiêm tra dị động bốn phương.

Chương 624

Đồng thời, bảo bá tánh an cư lạc nghiệp, đừng vì dị biến hôm nay mà hoảng loạn.” Mọi người nghe vậy, nhao nhao chắp tay lĩnh mệnh.

“Thần đẳng tuân chỉ!” Tiếng mọi người bên ngoài điện tuy đều đặn, nhưng khó che giấu sự thấp thỏm trong lòng.

Đế Tân cũng không quản suy nghĩ của mọi người, nghe xong lời mọi người, liền trực tiếp vẫy tay với mọi người nói: “Như vậy thì tốt, chư vị lui xuống đi!” Mọi người nghe vậy, nhao nhao lần nữa chắp tay hành lễ, rồi liền như cá ùa ra, chỉ là khi rời đi bước chân hơi vội vàng.

Mà Tỷ Can đi sau cùng, quay đầu nhìn Đế Tân thật sâu một cái, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng và bất lực.

Đế Tân cũng hiểu rõ vị Vương thúc này của mình là vì mình và Đại Thương mà suy nghĩ, nhưng Đế Tân có kiên trì và cân nhắc riêng của mình, dù sao Tỷ Can cũng chưa từng như Đế Tân mà hé thấy một góc tương lai.

Đợi đến khi quần thần rời đi, Đế Tân nhìn lại thánh điện, rồi cũng quay người rời đi.

Thời gian tựa như cát chảy qua kẽ tay, lặng lẽ trôi đi trong không khí căng thẳng kiếm bạt nỗ trương, đại tế vạn năm gánh vác quốc vận Thương triều, ngày bắt đầu cũng càng lúc càng gần.

Chỉ là, lúc này trong Đại Thương trừ Đế Tân ra, lại không một ai biết, một trận tai họa diệt đỉnh đang như mây đen, lặng lẽ áp cảnh.

Dù là quần thần ngày đó tận mắt chứng kiến dị tượng trong thánh điện, cũng đều chưa từng liệu được, Đại Thương tưởng chừng cố

nhược kim thang, lại sẽ có nguy hiểm sụp đổ.

Thương Đô vẫn chìm đắm trong một cảnh phồn hoa hư huyễn chỉ túy kim mê, không hề sát giác được tai họa sắp ập đến.

Cũng đúng hai ngày trước khi đại tế vạn năm của Đại Thương bắt đầu, những đoàn xe ngựa hạo hạo đãng đãng, dòng người hi hi nhương nhương, từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn đổ về đô thành Thương triều.

Các chư hầu của Thương triều, đều như hẹn mà đến Thương Đô.

Đúng như lời đã nói trước đó, đại tế long trọng như vậy, liên quan đến quốc vận Đại Thương, cũng liên quan đến khí vận bản thân các chư hầu, không một ai sẽ vắng mặt.

Chỉ là khác với các triều hội hay khánh điển thông thường trước đây, lần này các chư hầu đến đô thành, đều tuân theo mệnh lệnh của Đế Tân, mang theo con trai của mình.

Dù các chư hầu trong lòng có nghi hoặc và dị nghị đến đâu đối với mệnh lệnh này của Đế Tân, nhưng không một ai dám công nhiên vi phạm.

Dù sao, Đế Tân là Nhân Vương Đại Thương, nắm giữ quyền sinh sát đoạt lấy vô thượng, trên đất Đại Thương, mệnh lệnh của Đế Tân chính là thiên điều không thể kháng cự.

Và cùng với các chư hầu tề tụ đô thành, nhất thời gian, các đường phố lớn nhỏ trong đô thành trở nên náo nhiệt phi thường.

Khắp nơi có thể thấy các chư hầu và gia quyến thân mặc hoa phục, khí vũ hiên ngang, cùng với những đích tử trẻ tuổi khí thịnh, triêu khí bồng bột.

Những đích tử chư hầu này khác với các chư hầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ và dục vọng thử sức, đối với mọi thứ trong đô

thành đều tràn đầy cảm giác mới mẻ và dục vọng thám hiểm.

Vừa đi vừa ngắm nhìn, khẽ thì thầm bàn luận về sự mới lạ và phồn hoa của đô thành.

Nhưng trong các phủ đệ chư hầu này, không khí lại hoàn toàn khác biệt.

Có phủ đệ, hai cha con đóng kín cửa phòng, mật không lọt gió, sợ một tia lời nói nào tiết lộ ra ngoài.

Cửa phòng đóng chặt, ngay cả một tia sáng cũng khó lọt qua khe hở, tựa như cách biệt cả thế giới bên ngoài, chỉ để lại không gian nhỏ bé trong căn phòng này.

Chỉ nghe họ hạ thấp giọng, thì thầm to nhỏ, trong lời nói tràn đầy sự lo lắng sâu sắc và đủ loại suy đoán về chuyến đi đô thành lần này.

Hai người lúc thì nhíu mày chặt, lúc thì than ngắn thở dài, dường như dự cảm được nguy cơ sắp đến.

Lại có nơi thì tiếng cười nói vui vẻ, hai cha con chỉ lo giao lưu về sự phồn hoa của đô thành, hoàn toàn không có ý nghĩ khác, chìm đắm trong niềm vui hiếm có này.

Trong một phủ đệ chư hầu hơi cũ kỹ ở Thương Đô, một vị lão chư hầu thân hình hơi còng, đang vẻ mặt sầu dung đi đi lại lại trong phủ đệ của mình.

Ông nhíu mày chặt, thần sắc tràn đầy u ám không thể tan.

Và phía sau ông, đứng một vị đích tử trẻ tuổi, tuy vẻ mặt quan thiết nhìn phụ thân, nhưng cũng khó che giấu sự mơ hồ và hoang mang trong mắt.

Ngay sau đó, chỉ nghe vị chư hầu này mở lời nói: “Con trai à, lần này đưa con đến, là Vương thượng yêu cầu các đích tử của các chư

hầu nhập thành, sau này con đều phải ở trong đô thành.

Chỉ là trước đại tế mà Vương thượng lại triệu tập một chúng đích tử chư hầu, khiến ta luôn cảm thấy có chút bất an, Vương thượng dường như có dụng ý khác." Vị đích tử này khẽ hạm thủ, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, khẽ hỏi: "Phụ thân, người nói là..." Lão chư hầu xua xua tay, thở dài một tiếng, thần sắc ngưng trọng dặn dò: "Đừng hỏi nhiều, nhớ kỹ, cẩn ngôn thận hành là được." "Đợi ta đi rồi con phải nhớ, ở trong đô thành này, vạn sự đều phải cẩn thận, chỉ cần sơ suất một chút, rất có thể sẽ mang lại tai họa diệt đỉnh cho gia tộc chúng ta." Mà trong một phủ đệ xa hoa khác, một vị chư hầu trẻ tuổi khí thịnh, đang cùng đích tử vui vẻ uống rượu, trong phủ đệ trang hoàng kim bích huy hoàng, điêu lương họa đống, hết sức xa hoa.

"Con trai, lần này đến đô thành, phải cố gắng thể hiện thật tốt.

Lần này chính là cơ hội tốt để cha con chúng ta biểu thị thực lực với Vương thượng.

Vương thượng đã để chúng ta mang đích tử đến, nói không chừng là có đại dụng." Vị chư hầu này vẻ mặt tươi cười, trong mắt lấp lánh quang mang kỳ vọng, tựa như đã nhìn thấy tương lai gia tộc mình phi hoàng đằng đạt.

Đích tử vẻ mặt hưng phấn, giơ chén cao giọng nói: "Phụ thân yên tâm, nhi thần định sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối sẽ không làm mất mặt gia tộc chúng ta!" Trong đô thành, các phủ đệ chư hầu nhìn bề ngoài bình tĩnh tường hòa, thực chất bên trong ám lưu dũng động.

Cứ như vậy, thời gian hai ngày như bạch câu quá khích, chuyển thuấn tức thệ, đại tế vạn năm một lần của Đại Thương cuối cùng cũng chính thức kéo màn.

Trời còn chưa sáng, cả đô thành đã bị tiếng ồn ào sớm đánh thức.

Khắp các đường phố, binh sĩ đều thân mặc áo giáp sáng chói, tay cầm trường kích, chỉnh tề xếp hàng hai bên đường, duy trì trật tự.

Là khánh điển quan trọng nhất của Thương triều, ngay cả những binh sĩ đứng gác này cũng đều là tinh anh được tinh thiêu tế tuyển từ vạn vạn tinh nhuệ.

Huống chi là trang bị trên người, mỗi bộ áo giáp và trường kích đều được chế tạo tinh xảo, thậm chí mỗi phiến giáp diệp đều lấp lánh kim loại quang trạch lạnh lẽo.

Bởi vậy phóng tầm mắt nhìn ra, những binh sĩ này từng người một thân tư thẳng tắp, như cây tùng xanh biếc, ánh mắt như cự, trong sắc mông lung của buổi sớm, uyển như những bức tường thành bảo vệ, kiên bất khả tồi.

Ánh kim loại trên áo giáp và lưỡi trường kích sắc bén tương hỗ ánh sấn, tựa hồ đang nhắc nhở mọi người, sự trang nghiêm và thần thánh của đại tế này.

Còn bá tánh đô thành thì nhao nhao đổ ra đường, từng người đều thân mặc thịnh trang, trên mặt dương dật vẻ hưng phấn và kỳ vọng.

Đàn ông mặc trường bào, vạt áo thêu hoa văn tinh xảo, hoặc vân văn, hoặc long văn, đại biểu cho vinh dự và truyền thừa của gia tộc; phụ nữ thì tinh tâm trang điểm, búi tóc cao, trâm vàng trâm bạc lấp lánh trong ánh bình minh, váy áo diễm lệ khẽ lay động theo từng bước chân, uyển như những đóa hoa trán phóng.

Vô số hài đồng xuyên toa bôn bào trong đám đông, hiếu động đùa giỡn, tay nắm chặt những món ăn hương điềm do cha mẹ chuẩn bị, trong mắt lấp lánh quang mang hiếu kỳ.

Là đại tế vạn năm một lần của Thương triều, đương nhiên sẽ không cho phép trên đường phố còn có hàng quán.

Trước hết, trước đại tế đã có thông cáo phát ra, yêu cầu tất cả hàng quán tạm đình kinh doanh, nhường đường phố, đảm bảo trật tự bá tánh xem lễ.

Hơn nữa, ngay cả những người ham tiền nhất, cũng không muốn bỏ lỡ khánh điển này, dù sao đối với bá tánh bình thường trong Thương Đô, đây là cơ duyên chỉ có một lần trong đời.

Sở dĩ nói là cơ duyên, là vì người tu đạo cũng có giới hạn thọ số.

Giống như Nhân tộc khắp nơi đều là người tu hành, nhưng ngay cả những người thiên phú dị bẩm, tu vi cao thâm, nếu không thể đột phá trùng trùng nan quan thành tựu cảnh giới Thiên Tiên, sống quá vài ngàn năm đã là phượng mao lân giác, huống chi là vạn năm.

Bởi vậy, đại tế vạn năm một lần này, không phải ai cũng có hạnh phúc mà kịp tham dự.

Và trên quảng trường tế tự, tế đài đã được bố trí trang nghiêm túc mục.

Tế đài cao vút như một ngọn núi nguy nga, ổn định súc lập ở trung tâm quảng trường, bốn phía của nó điêu khắc rồng tinh mỹ và phù văn thần bí.

Chương 625

Long văn sống động như thật, trương nha vũ trảo, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể đằng không mà khởi, cao tường thiên tế, chương hiển uy nghiêm và bá khí của Đại Thương.

Phù văn thần bí thì tản ra khí tức cổ lão và thâm thúy, dưới ánh sáng bình minh chiếu rọi, lấp lánh quang mang kỳ dị, khiến cả tế đài tản ra khí tức cổ phác và trang trọng.

Trên tế đài, bày la liệt tế phẩm, hiển thị sự phú nhiêu và thành kính của Thương triều.

Yêu thú nguyên con được tinh tâm tể sát, những yêu tộc này mỗi con đều từng hoành hành ở hoang man chi địa, nay lại an tĩnh nằm trên tế đài; trên những chiếc đĩa làm từ vàng thuần, điêu khắc những đồ án ngụ ý cát tường, chứa đầy ngũ cốc tạp lương mẩy hạt; bình rượu tinh xảo thì được điêu khắc từ mỹ ngọc, trong đó chảy ra mỹ tửu hương thuần.

Các tế tư phụ trách đại tế vạn năm tiên phong xuất hiện trước tế đài.

Chỉ thấy một chúng tế tư thân mặc trường bào hoa lệ, đầu đội quan miện cao vút, tay cầm pháp khí, thần sắc ngưng trọng bận rộn quanh tế đài.

Những tế tư này vây quanh tế đài, miệng niệm niệm hữu từ, không ngừng tiến hành các loại nghi thức.

Cùng với việc một chúng tế tư thắp hương liệu quanh tế đài, khói hương bắt đầu nghi ngút bay lên, rồi từ từ lan tỏa ra bốn phía, cuối cùng trên không trung hình thành một tầng khói mỏng.

Khói mù vây quanh tế đài, tựa như cách biệt tế đài với trần thế, tạo ra một không khí thần bí và trang nghiêm.

Chỉ trong khoảnh khắc sau đó, trong tiếng hô thành kính của tế tư, chiếc chuông đồng lớn đối diện tế đài vang dội "Đương đương đương!".

Tiếng chuông hùng hồn hậu trọng, tựa hồ có thể xuyên thấu linh hồn con người, vang vọng mãi trên không trung quảng trường tế tự, dư âm không dứt.

Cùng với tiếng chuông hồng lượng, Đế Tân mặc long bào vàng kim, đầu đội miện lưu, dưới sự thốc ủng của một chúng đại thần và chư hầu, chậm rãi xuất hiện trên quảng trường tế tự.

Ngay trong khoảnh khắc Đế Tân xuất hiện, tiếng hoan hô trên toàn quảng trường tức thì đạt đến đỉnh điểm.

Vô số bá tánh Thương Đô nhao nhao bái đảo dưới đất, trong miệng cao hô: "Bái kiến Đại Vương!!!" Tiếng hô của mọi người nối tiếp nhau, hưởng triệt vân tiêu.

Nghe tiếng bá tánh trên quảng trường, thần tình Đế Tân tuy vẫn túc mục, nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên, trong ánh mắt lóe lên một tia đắc ý và kiêu ngạo khó nhận ra!

Tiếp đó, dưới sự chú thị của vô số tử dân Thương triều, Đế Tân chậm rãi nâng bước, đi về phía tế đài.

Sau một khắc, Đế Tân đăng thượng tế đài, đứng ở vị trí cao nhất trên tế đài.

Chỉ thấy Đế Tân chậm rãi giơ hai tay lên, quảng trường tức khắc an tĩnh lại, tất cả mọi người trên trường đều nín thở.

Đế Tân thấy vậy, cũng không hề do dự, hướng về Cửu Thiên hô lớn: "Thiên địa tại thượng, hôm nay Ngô Đại Thương cử hành vạn

năm đại tế, tế thiên bái địa, nguyện Đại Thương phong điều vũ thuận, quốc vận xương thịnh!" Nói rồi, Đế Tân hướng về Cửu Thiên cúi sâu một bái.

Tiếp đó, tiếng Đế Tân từ trên cao đài truyền xuống, vang vọng khắp quảng trường, cửu cửu bất tức.

Dân chúng trên quảng trường nghe tiếng Đế Tân, cảm xúc tức khắc bị điểm nhiên, nhao nhao cao hô: "Nguyện Đại Thương phong điều vũ thuận, quốc vận xương thịnh!" Tiếng hô truyền đến bên ngoài trường, cả bá tánh Thương Đô đều bị không khí nhiệt liệt này cảm nhiễm, những người không thể thân lâm quảng trường tế tự, bất kể là những người buôn bán rong trên đường phố ngõ hẻm, hay những đạt quan hiển quý trong những trạch viện sâu kín, đều tự phát đình chỉ động tác trong tay, hướng về phía quảng trường tế tự, cao hô.

Trong chớp mắt, cả Thương Đô đều bị tiếng "Nguyện Đại Thương phong điều vũ thuận, quốc vận xương thịnh" bao phủ.

Mà đúng lúc này, bầu trời trong xanh vốn quang đãng lặng lẽ có biến hóa.

Ở chân trời, một tia bạc vân chậm rãi tụ long, ban đầu bất quá chỉ là vài lọn vân khí hư ảo, gần như trong suốt dưới ánh nắng chiếu rọi.

Nhưng trong nháy mắt, chúng liền như bị một bàn tay vô hình dẫn dắt, nhanh chóng hội tụ, cuồn cuộn nổi lên.

Tầng mây càng tích càng dày, màu sắc cũng từ trắng tinh dần chuyển sang kim sắc, tựa như bị ánh huy quang của mặt trời triệt để thắp sáng, kim quang rực rỡ chói mắt vô cùng, cuồn cuộn bay về hướng tế đài.

Khi tầng mây kỳ dị này đến trên tế đài, lại chậm rãi tản ra.

Lúc này, chúng nhân trên trường mới thấy, trên tầng mây tụ tập kỳ

nhiên là Khí Vận Nhân Tộc và Lực lượng Công Đức.

Chỉ là còn chưa đợi chúng nhân trên trường kinh hô, liền nghe thấy một tiếng long ngâm vang dội.

Ngay sau đó, chúng nhân trên trường liền thấy Hư ảnh Chân Long do Khí Vận Nhân Tộc hóa thành xuất hiện giữa không trung.

Cùng với Khí Vận Chân Long hiển hóa, một cỗ uy áp vô hình di mạn ra, chúng nhân trên trường chỉ cảm thấy hô hấp cũng trở nên nặng nề, nhao nhao phục địa khấu bái, ngay cả Đế Tân cũng không ngoại lệ.

Dù sao, Khí Vận Chân Long chính là do Khí Vận Nhân Tộc hóa thành, đại biểu cho toàn bộ Nhân tộc.

Đừng nói Đế Tân hiện tại còn chưa tính là Nhân Hoàng thật sự, ngay cả khi thật sự đăng thượng vị trí Nhân Hoàng, hoạch được Nhân tộc cộng tôn, đối mặt với Khí Vận Chân Long cũng là cúi đầu.

Hư ảnh Khí Vận Chân Long hiển hóa, thân thể bàng đại hoành tuyên trên thiên tế, toàn thân kim quang chói mắt, nhìn xuống chúng sinh Nhân tộc phía dưới, long vĩ của Khí Vận Chân Long khẽ súy một cái, Khí Vận Nhân Tộc và Lực lượng Công Đức trên tầng mây liền giáng xuống quảng trường.

Chỉ thấy kim sắc quang mang như mưa bụi dày đặc, phân phân sái lạc.

Trong đó một nửa rơi xuống người Đế Tân, chiếu rọi Đế Tân toàn thân kim quang tứ dật, tựa như khoác một tầng sa vàng.

Lực lượng Khí Vận và Công Đức còn lại thì quân quân địa phiêu hướng mọi người trên quảng trường, một chúng chư hầu và thần tử vì có chức vị, nên Lực lượng Công Đức rơi xuống trên người tương đối nhiều hơn một chút.

Bá tánh phổ thông hoạch được tuy ít hơn, nhưng cũng khiến thân thể phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Giống như lão nhân thể nhược đa bệnh, dưới sự tẩy lễ của Lực lượng Công Đức, sắc mặt vốn tái nhợt dần dần có huyết sắc, trong mắt lại lần nữa bừng tỉnh sinh cơ.

Cảm thụ được biến hóa của thân thể, mọi người nhao nhao bái đảo, khấu đầu trước Khí Vận Chân Long giữa không trung.

Trên không trung, Hư ảnh Khí Vận Chân Long rồng mắt rũ xuống, chú thị chúng nhân đang phục địa khấu bái phía dưới, trong ánh mắt vừa có uy nghiêm, lại mang theo một tia từ ái.

Cùng với thời gian trôi đi, khi Khí Vận Nhân Tộc và Lực lượng Công Đức triệt để dung nhập vào thân thể mọi người, thân thể Khí Vận Chân Long đột nhiên quang mang đại thịnh, kim sắc quang huy chiếu sáng toàn bộ quảng trường tế tự.

Ngay sau đó, Hư ảnh Khí Vận Chân Long mãnh nhiên tiêu tán, hóa thành vô số kim sắc quang điểm, như sao dày đặc phiêu tán trong không trung.

Cùng với sự tiêu tán của Hư ảnh Khí Vận Chân Long, uy áp trên quảng trường cũng như thủy triều nhanh chóng thối đi.

Cảm thụ được uy áp tiêu tán, mọi người mới từ từ ngẩng đầu, lúc này bá tánh trên trường nhìn nhau, trong mắt tràn đầy kinh hỉ và kích động.

Một số người thậm chí không nhịn được mà thì thầm giao đàm, trong lời nói tràn đầy sự kinh thán về cảnh tượng thần kỳ vừa rồi.

“Chân Long hiện thế này, định là Đại Thương ta sắp có đại phúc vận a!” “Đúng vậy, xương già này của ta, đây là lần đầu tiên kiến thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, Đại Thương tất định phồn vinh

xương thịnh!" Các chư hầu và thần tử nghe vậy cũng chậm rãi đứng thẳng người dậy, chỉnh lý lại y quan của mình, lúc này trên mặt những người này cũng treo một tia hưng phấn, dù sao Lực lượng Khí Vận Nhân Tộc và Công Đức thì không ai chê ít.

Mà Đế Tân đứng trên tế đài, nhìn những kim sắc quang điểm dần dần tiêu tán trong không trung, trong ánh mắt lóe lên một tia quang mang phức tạp, trong lòng vừa có sự mê mang về tương lai, lại vừa có một tia hưng phấn khó kìm nén.

Nửa buổi sau, Đế Tân mới hoàn hồn, nói với mọi người: "Đại Thương Ngô được Khí Vận Chân Long phù hộ, tất phồn vinh xương thịnh, kế tục vạn tái thiên thu!!!" Mọi người nghe vậy nhao nhao tề thanh cao hô: "Đại Thương tất phồn vinh xương thịnh, vạn tái thiên thu!" Sau đó, đại tế này mới coi như triệt để kết thúc.

Mà Đế Tân sau khi kết thúc đại tế, cũng lập tức triệu tập Bát Phương Chư hầu.

Mỗi lần đại tế vạn năm kết thúc, Thương Vương đương nhiệm đều phải tổ chức yến hội khoản đãi Bát Phương Chư hầu, đến chỗ Đế Tân cũng không ngoại lệ, vì vậy sau khi đại tế kết thúc, Đế Tân liền nhanh chóng truyền lệnh cho Bát Phương Chư hầu, nói rõ chuyện yến hội khánh điển.

Nhưng lần này các chư hầu tuy đều hội tụ Thương Đô, song những người có thể được Đế Tân yêu thỉnh tham dự yến hội, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ đại biểu cốt lõi trong số đó.

Dù sao cương vực Thương triều liêu khoát, quảng mậu vạn vạn dặm, số lượng chư hầu được phân phong ở Bát Phương rất đông, Đế Tân cũng không thể yêu thỉnh hết thảy.

Chương 626

Một chúng chư hầu nhận được yêu thỉnh của Đế Tân đương nhiên không dám đãi mạn, nhao nhao động thân hướng về vương điện trong đô thành xuất phát.

Không lâu sau, đông đảo đại biểu chư hầu cũng đã đến Vương thành, tụ tập trong đại điện nơi bình thường Đế Tân nghị sự với quần thần.

Là nơi nghị sự quan trọng nhất của Thương triều, đại điện đương nhiên cũng phi đồng nhất bàn.

Một chúng chư hầu vừa đạp nhập cửa điện, liền có thể cảm thụ được khí thế bàng bạc ập đến, quy mô hùng vĩ, không gian khoáng đạt, đủ sức dung nạp vạn người cùng lúc tập hội.

Đây còn chỉ là không gian đại điện thuần túy, nếu sử dụng thủ đoạn Giới Tử, cho dù là hàng ức người cũng có thể dung nạp, nhưng như vậy sẽ hiển lộ có chút lộn xộn, đây cũng là một trong những nguyên nhân Đế Tân không yêu thỉnh hết tất cả chư hầu.

Mà bước vào trong đại điện, liền có thể nhìn thấy, đỉnh đại điện nghị sự cao vút, được xây dựng bằng thần mộc tinh thiêu tế tuyển.

Mỗi cây thần mộc đều điêu khắc những hoa văn phồn phức và thần bí, những hoa văn này tựa như quỹ tích tinh thần, lại như đồ đằng cổ lão, vô số văn lộ dọc ngang trên các cây thần mộc, tổ thành một đạo đại trận pháp thạc đại vô cùng, đây chính là nội tình của Đại Thương.

Phóng tầm mắt nhìn ra, cả đại điện khí thế khôi hoành, điêu lương họa đống đều hiển lộ uy nghiêm trang trọng, trong đó nổi bật nhất chính là hàng chục cây thạch trụ kim sắc sừng sững trong điện.

Những thạch trụ này đỉnh thiên lập địa chống đỡ cả đại điện, trên đó điêu khắc lịch sử Thương tộc quật khởi từ thuở vi mạt.

Từ thủy tổ Thương tộc là Khế phụ tá Đại Vũ trị thủy, lập hạ công huân hiển hách, thụ phong ở đất Thương, cho đến khi trải qua vô số gian nan hiểm trở, từng bước phát triển lớn mạnh, cuối cùng kiến lập vương triều Đại Thương bàng đại, mỗi một tiết điểm lịch sử trọng yếu đều được trình hiện hủ hủ như sinh trên thạch trụ.

Trong những bức họa, có dũng sĩ Thương tộc phấn dũng bính sát trên chiến trường, có bá tánh cần mẫn lao tác trên đồng ruộng, cũng có các đời Thương Vương bày mưu nghĩ kế trong cung điện, từng màn từng màn họa diện cũng kể lại quá vãng huy hoàng của Đại Thương.

Một chúng chư hầu đến điện chứng kiến cảnh tượng trong đại điện, cũng đều không khỏi tâm sinh kính sợ.

Những chư hầu lần đầu đến đây, có người hơi ngưỡng đầu, ánh mắt thuận theo những nét khắc trên thạch trụ chậm rãi di động, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kinh thán khe khẽ, tựa hồ bị mang vào dòng sông lịch sử ba lan tráng khoát.

Lại có người thì thần sắc ngưng trọng, tĩnh lặng đứng tại chỗ, trong ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ đối với nội tình thâm hậu của Đại Thương.

Đương nhiên, không ít chư hầu đã không phải lần đầu đến, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trong đại điện, trong lòng cũng y cựu khó che giấu vẻ kinh ngạc.

Bởi vì những người này có thể cảm nhận được uy áp của đại điện trước mắt cũng ngày càng nặng nề hơn.

Mọi người hoặc ba hai thành quần, thì thầm giao đàm, hoặc độc tự đả lượng bốn phía, cả đại điện nội di mạn một loại không khí vừa

trang trọng vừa hơi căng thẳng.

Sau một khắc, Đế Tân thân mặc long bào tượng trưng cho quyền lực vô thượng, chậm rãi đoan tọa ở vị trí cao nhất của đại điện, dưới miện lưu, ánh mắt Đế Tân thâm thúy và duệ lợi, tĩnh lặng phủ khám chúng nhân dưới điện.

Thấy thân ảnh Đế Tân xuất hiện, các đại biểu chư hầu Bát Phương dưới điện nhao nhao phủ thân về phía Đế Tân, cao hô: "Tham kiến Vương thượng!" Nghe tiếng một chúng chư hầu dưới điện, ánh mắt Đế Tân lóe lên một tia thẩm thị khó nhận ra.

Y nhìn lướt qua mọi người phía dưới tưởng chừng tùy ý, nhưng thực chất từng biểu tình, tư thế đứng, thậm chí những động tác chi thể vi tế nhất của mỗi chư hầu, đều bị Đế Tân thu hết vào mắt.

Sau một phen quan sát bất động thanh sắc, Đế Tân phương tài mở lời nói: "Chư vị miễn lễ!" Chúng nhân dưới điện nghe lời, liên mang mở lời hồi phục: "Đa tạ Vương thượng!" Đợi chúng nhân khởi thân xong, Đế Tân cũng tiếp lời nói: "Hôm nay Ngô thiết yến tại đây, là để khánh chúc đại tế vạn năm của Đại Thương viên mãn lạc mạc!

Đây là thịnh sự của Đại Thương Ngô, cũng là vinh dự chung của chư vị!" "Chư vị vô nhu câu thúc!" Nghe lời Đế Tân nói, một chúng chư hầu dưới điện tề tề xưng thị, nhưng lại không một ai thật sự thả lỏng.

Thấy phản ứng của chúng nhân trong điện, khóe miệng Đế Tân cũng không khỏi khẽ nhếch lên.

Lần này, Đế Tân thiết yến khoản đãi một chúng chư hầu, tuy là thao tác thường quy, nhưng thực chất Đế Tân có cân nhắc sâu xa hơn.

Mà một trong số đó, chính là muốn mượn cơ hội này để xem xét kỹ lưỡng các chư hầu, xem ai trong số chư hầu có dị tâm.

Cần biết trước đó dưới sự tập kích của Kiếp Khí, Đế Tân đã hé thấy một góc tương lai, biết Đại Thương tương lai sẽ xuất hiện hỗn loạn, thậm chí trong ký ức mơ hồ, Đế Tân kiến đáo cả Thương triều đều hãm nhập vào trong hỗn loạn, căn cơ vương triều dao dao dục trụy, gần như khuynh phúc.

Là chủ nhân của Thương triều, kiên phụ trọng trách kéo dài cơ nghiệp hàng chục vạn năm của Đại Thương, Đế Tân tự nhiên không thể tiếp thụ Đại Thương bị hủy hoại trong tay mình, bởi vậy tự nhiên phải đề tiền tra thanh ẩn hoạn.

Như vậy cho dù đến lúc đó có đại loạn xuất hiện, cũng có thể khinh tùng ứng đối, tránh cho Đại Thương hãm nhập vào cảnh địa vạn kiếp bất phục.

Còn việc vì sao Đế Tân lại phải đặt ánh mắt vào một chúng chư hầu, chứ không phải người khác, là vì theo Đế Tân thấy, khả năng lớn nhất dẫn phát nguy cơ này, chính là những chư hầu nắm trọng binh, cát cứ một phương.

Dù sao trong huyễn cảnh ngắn ngủi trước đó, Đế Tân ẩn ẩn cảm giác được, thời cơ loạn lạc xuất hiện quá trùng hợp, hơn nữa lại xuất hiện quá nhanh.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy, với thế sét đánh càn quét cả cương vực Đại Thương, một mạch công đả đến Thương Đô, trừ Bát Phương Chư hầu ra, Đế Tân thực sự nghĩ không ra, trong Thương triều còn có thế lực nào khác có thể làm được.

Mà thứ hai, Đế Tân cũng là muốn mượn dịp khánh điển này, để an phủ một chúng chư hầu.

Dù Đế Tân giữ con trai của các chư hầu ở đô thành, tuy danh nghĩa là để bồi dưỡng tốt hơn cho những đích tử chư hầu này, để những đích tử chư hầu này học tập đạo trị quốc, tiện cho sau này kế thừa vị

trí chư hầu, nhưng thực chất lại là biến tướng giam cầm, coi những đích tử chư hầu này như con tin.

Dù Đế Tân hành sự là dương mưu đường đường chính chính, một chúng chư hầu bề mặt cũng đều tuân tòng mệnh lệnh, nhưng Đế Tân trong lòng rõ ràng, tâm tư của các chư hầu thiên sai vạn biệt.

Có chư hầu vì muốn thảo hảo mình, bách bất cập đãi liền đem đích tử đưa đến, mà có chư hầu thì tâm không cam tình không nguyện, bất quá cũng chỉ là dưới áp lực chiếu lệnh, mới miễn cưỡng đem đích tử đưa đến.

Đối với những chư hầu tâm hữu bất cam như vậy, Đế Tân tự nhiên phải an phủ một phen.

Kim thời bất đồng vãng nhật, trước đây Đế Tân bằng vào nội tình hùng hậu của Đại Thương và uy quyền tuyệt đối của bản thân, có thể ở một mức độ nhất định vô thị tâm tư của một chúng chư hầu.

Nhưng giờ đây, biết loạn sắp đến, Đế Tân tự nhiên vô pháp tái đối với suy nghĩ của các chư hầu mà ngồi yên không lý.

Hơn nữa, Đế Tân còn có một tâm tư sâu hơn nữa, đó chính là hy vọng thông qua lần an phủ này, có thể thu long một số chư hầu có lập trường trung lập.

Tránh đến lúc đó kẻ phản loạn đăng cao nhất hô, những chư hầu trung lập này nhao nhao hưởng ứng, như vậy Thương triều tất tương hãm nhập vào địa cảnh vạn kiếp bất phục!

Đợi một chúng chư hầu dưới điện đã tự mình ngồi định, thần sắc Đế Tân cũng trở nên trang trọng, rồi hướng về người trong điện chậm rãi mở lời nói: "Lần đại tế vạn năm này, thừa hưởng sự phù hộ của thiên địa, tế tự cực kỳ thuận lợi, Khí Vận Chân Long Nhân tộc ta hiển hóa giáng hạ phúc trạch, đây chính là sự chung ái của thượng thiên

dành cho Đại Thương Ngô, do đó có thể biết, tương lai Đại Thương Ngô đáng kỳ vọng, tất sẽ ngày càng xương thịnh!" Lời vừa dứt, ánh mắt thâm thúy của Đế Tân, chậm rãi quét qua các chư hầu dưới điện, thấy thần sắc mọi người như thường, Đế Tân cũng tiếp tục nói: "Chư vị nhiều năm qua vì Đại Thương mà đàn tinh kiệt lự, tứ xứ chinh chiến, không ngừng khai cương thác thổ, lập nên những chiến công hiển hách, thực sự là rường cột của Đại Thương." "Đông Bá Hầu tổng trấn Đông Lỗ chi địa, suất dũng sĩ dưới trướng chống lại sự xâm nhiễu của Man Di, khiến biên cương Đại Thương được an ổn, tộc nhân có thể an cư lạc nghiệp." "Tây Bá Hầu lễ hiền hạ sĩ, quảng nạp hiền tài, đã bồi dưỡng cho Đại Thương ta nhiều đống lương chi tài, lại không từ tân lao, dẫn dắt bá tánh khai khẩn hoang địa, biến hoang vu chi địa thành ruộng tốt phì nhiêu!" "Nam Bá Hầu tọa trấn nam phương chi địa, tiễu diệt nhiều dị tộc bất chính, khiến bá tánh nam phương trọng quy an ninh, miễn chịu khổ chiến loạn." "Bắc Bá Hầu ở cực bắc khổ hàn chi địa, không sợ nghiêm hàn, không ngại gian nan, suất lĩnh tướng sĩ chống đỡ thế lực tàn dư Vu tộc tiến phạm, bảo vệ bình an cho bắc cương Đại Thương." "Các chư hầu còn lại cũng đều có công trạng riêng, từng việc từng việc, đều là đại công, Ngô Đế Tân minh ký trong lòng, trên sử sách Đại Thương, tất sẽ minh khắc xuống phong công vĩ tích của chư vị." Lời Đế Tân vừa dứt, một chúng chư hầu dưới điện nhao nhao xuất ngôn ứng hát: "Tất cả những điều này đều là sự lãnh đạo thánh minh của Đại Vương, chúng thần bất quá chỉ là dưới sự chỉ dẫn của Đại Vương, dốc chút sức mọn, thực sự không dám cư công." Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở suất tiên xuất liệt, vẻ mặt cung kính, thân thể hơi khiếm thân, ngôn từ khẩn thiết: "Vương thượng nãi thiên tuyển chi chủ, thiên mệnh sở quy, chúng thần truy tùy Vương thượng, vì Đại Thương hiệu lực, đây chính là vinh hạnh cả đời của chúng thần, những việc đã làm, đều là phận sự trong chức trách." Tây Bá Hầu Cơ Xương mặt mang nụ cười khiêm tốn, thần thái

ôn hòa, tiếp lời xuất liệt nói: "Đúng vậy, nếu không có quyết sách anh minh của Vương thượng, chúng thần dẫu có một thân bản lĩnh, cũng khó mà thi triển.

Đại Thương có được sự xương thịnh hôm nay, hoàn toàn dựa vào sự lãnh đạo của Vương thượng." Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ thần sắc túc mục, trong ánh mắt tràn đầy sự nhận chân và kiên định, hướng về Đế Tân trên điện nói: "Vương thượng tâm hoài thiên hạ, ân trạch tứ phương, chúng thần vì Vương thượng phân ưu, vì Đại Thương tận trung, há dám có niệm tham công?" Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ thanh âm hồng lượng, tuy dung mạo thô kệch, nhưng lúc này trong mắt tràn đầy sự kính trọng và trung thành đối với Đế Tân, chỉ nghe Sùng Hầu Hổ mở lời nói: "Uy của Vương thượng, chấn nhiếp tứ hải, chúng thần ở bắc cương bất quá chỉ làm một số việc thủ vệ, có thể bảo vệ bình an một phương, cũng là ngưỡng trượng hồng phúc của Vương thượng." Các chư hầu khác cũng nhao nhao cao giọng biểu thái, thanh âm nối tiếp nhau, vang vọng trong đại điện.

"Nguyện vì Đại Vương phó thang đạo hỏa, tại sở bất từ, vì Đại Thương phồn vinh xương thịnh, can não đồ địa!" Trong chốc lát, không khí trong đại điện nhiệt liệt phi thường, nhiệt tình của mọi người tựa như ngọn lửa hùng hùng liệt hỏa, hun nóng cả đại điện đến mức đỏ rực.

Nghe một chúng chư hầu dưới điện hồi phục, Đế Tân tiếu ý doanh doanh vẫy vẫy tay, hướng về mọi người mở lời nói: "Chư vị vô nhu khiêm tốn như vậy, Đại Thương tuyệt phi là Đại Thương của riêng Ngô Đế Tân một người, mà là Đại Thương của chư vị, càng là Đại Thương của vạn thiên bá tánh tộc Ngô!

Đại Thương xương thịnh, chúng ta đều có thể hưởng thụ vinh dự vô thượng, phù hộ tử tôn hậu đại; Đại Thương nếu suy yếu, chúng ta đều khó mà độc thiện kỳ thân, dưới tổ chim bị lật đổ, há có trứng

lành.

Những gì chư vị phó xuất, đều vì Đại Thương, cũng vì chính mình, đã có công, thì phải y theo công của chư vị, hành lễ ban thưởng." "Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, có công chống Man Di ở biên cương, tứ Tiên Thiên Tinh Cương Thiên Quân.

Tinh cương này là thần tài được thai nghén khi thiên địa sơ khai, kiên cố vô cùng, có thể dùng để rèn đúc thần binh lợi khí, trợ Đông Bá Hầu bảo hộ Đại Thương tốt hơn." "Tây Bá Hầu Cơ Xương, lễ hiền hạ sĩ, phát triển nông tang, công tích phi nhiên.

Tứ Tiên Thiên Linh Điền năm trăm mẫu.

Linh điền này uẩn hàm linh khí thiên địa, có thể khiến cây trồng sinh trưởng nhanh chóng và phẩm chất siêu phàm, trợ lực bá tánh dưới quyền Tây Bá Hầu càng thêm phú túc.

Ngoài ra tứ 《Binh Thư》 một bộ, vọng Tây Bá Hầu có thể từ đó lĩnh ngộ thêm nhiều đạo trị quốc trị quân, bồi dưỡng thêm nhiều đống lương cho Đại Thương." "Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, bình định dị tộc phương Nam, hoàn trả bình an cho bá tánh.

Tứ Ngũ Sắc San Hô mười chu.

San hô này là kỳ trân dưới biển sâu, không những mỹ quan, càng có hiệu quả tịch tà trấn trạch, có thể chương hiển thân phận tôn quý của Nam Bá Hầu.

Ngoài ra thưởng một diện chiến kỳ, trên đó thêu hai chữ 'Bình Nam', cầm lá cờ này, tướng sĩ dưới trướng Nam Bá Hầu định sẽ sĩ khí đại chấn, bảo vệ nam phương vĩnh hưởng thái bình." "Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, kiên thủ vùng cực bắc khổ hàn chi địa, chống đỡ tàn dư Vu tộc, lao khổ công cao.

Chương 627

Tứ Tiên Thiên Hàn Thiết Thiên Quân.

Hàn thiết có thể chế tạo giáp trụ binh khí chống lại nghiêm hàn, trợ quân đội của Bắc Bá Hầu trong hoàn cảnh ác liệt như hổ thêm cánh.

Tái tứ Linh Mã một trăm thất.

Những ngựa này đều là lương câu ngoài biên ải, ngày đi mười vạn dặm, có thể đại đại đề thăng tính cơ động của quân đội, khiến Vu tộc và tàn dư dị tộc không dám khinh dịch lai phạm." Đế Tân cũng căn cứ công tích của các chư hầu còn lại mà tiến hành ban thưởng, hoặc là kim ngân tài bảo trân quý, hoặc là tài nguyên hiếm có.

Đợi Đế Tân ban thưởng hoàn tất, một chúng chư hầu được thưởng nhao nhao xuất liệt, cung cung kính kính cúi mình hành lễ với Đế Tân trên điện.

Các chư hầu khác cũng nhao nhao mở lời, cao hô: "Đại Vương thánh minh!" Trong chốc lát, không khí trong điện trở nên càng nhiệt liệt hơn.

Dù sao, không một ai là không hỉ hoan được ban thưởng, ngay cả một chúng chư hầu trước đó có dị nghị với chiếu lệnh của Đế Tân, lúc này trong lòng cũng hơi hòa hoãn vài phần, đối với Đế Tân cũng có sự cải quan.

Tuy nói vẫn chưa triệt để hạ giới đề phòng, nhưng trong lòng cũng không còn nhiều sự chống đối, không thể không nói thủ đoạn của Đế Tân cao minh, chỉ phải phó xuất chút tài vật, liền hoạch được sự tín phục của một chúng chư hầu.

Có thể nói cử chỉ luận công hành thưởng lần này, đã hoàn mỹ đạt thành mục đích của Đế Tân, khiến một chúng chư hầu trung lập thiên hướng về Đế Tân.

Mà phản ứng của một chúng chư hầu dưới điện cũng bị Đế Tân thu hết vào mắt, nhìn biểu hiện của chúng nhân dưới điện, Đế Tân trong lòng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó Đế Tân thần sắc nhất chính, biểu tình trở nên ngưng trọng, khẽ khái một tiếng, đợi đại điện nội an tĩnh lại, mới tiếp tục nói với mọi người: "Chư vị, Đại Thương Ngô ngày càng đỉnh thịnh, tứ hải lai triều, phong quang vô hạn, nhưng cũng không phải hào vô ẩn ưu!" Nghe lời Đế Tân nói, chúng nhân dưới điện tức khắc lăng trụ, trên mặt tràn đầy nghi hoặc, rồi diện diện tương thứ, mồ hôi lạnh lặng lẽ từ trán mạo xuất, mọi người không minh bạch Đế Tân vì sao lại đột nhiên nói ra những lời này.

Mà đúng lúc chúng nhân đang lăng thần, Đế Tân cũng tiếp lời nói: "Ngô cận nhật trong mộng có cảm ứng, trong mộng cảnh, thiên tượng đại biến, huyết vân tế nhật, yêu tà chi khí di mạn đô thành, cung điện Đại Thương dao dao dục trụy, bá tánh tiếng khóc chấn thiên, cảnh này đáng sợ vô cùng, sau khi kinh tỉnh, Ngô lạnh hãn tiếp bối, trằn trọc khó ngủ." "Mộng cảnh này hoặc là cảnh kỳ của thượng thiên, Đại Thương Ngô tuy bề mặt phồn vinh, thực chất lại ám tàng nguy hiểm lật đổ!

Sở dĩ, chư vị vẫn không thể phóng tùng, cần bảo trì cảnh giác, cùng nhau hộ vệ an nguy Đại Thương." Một chúng chư hầu dưới điện nghe xong lời Đế Tân, sắc mặt tức khắc tái mét.

Không khí nhẹ nhàng, vui vẻ ban đầu do được ban thưởng đã tan biến, thay vào đó là sự căng thẳng bao trùm cả đại điện.

Đây là lần đầu tiên các chư hầu có mặt nghe được từ miệng

Thương Triều chi chủ Đế Tân nói ra nỗi lo tiềm ẩn của Đại Thương.

So với Đại Thương thịnh vượng, mưa thuận gió hòa mà mọi người vẫn biết từ trước tới nay, tin tức này như một tiếng sét đánh mạnh vào lòng mọi người.

Phải biết rằng, trong nhận thức của họ, suốt mấy chục vạn năm qua, quốc lực Đại Thương ngày càng cường thịnh, bát phương chư hầu đến triều cống, năm năm mưa thuận gió hòa, kho lúa đầy ắp, bách tính an cư lạc nghiệp.

Suốt mấy chục vạn năm về sau, Thương triều cũng lẽ ra vẫn phải như vậy, hơn nữa còn không ngừng mở rộng, không ngừng hưng thịnh, sự huy hoàng của Đại Thương sẽ kéo dài rất lâu, rất lâu.

Giờ phút này đột nhiên nghe từ miệng Đế Tân nói Đại Thương có nguy cơ bị lật đổ, làm sao mọi người có thể không kinh hãi.

Ngay sau đó, ánh mắt của mọi người trong điện qua lại giao nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, và cả hai bên đều từ đôi mắt mở to của đối phương mà bắt gặp sự kinh hãi và bất an.

Một chúng chư hầu trong điện, mặc dù một số người bất mãn với một vài chiếu lệnh của Đế Tân, nhưng lòng trung thành với Đại Thương đã ăn sâu vào tận linh hồn, không một ai muốn chứng kiến Đại Thương rơi vào nguy cơ lung lay sụp đổ.

Thế nên khi Đế Tân vừa dứt lời, cả điện tức khắc trầm mặc, thậm chí tiếng thở lúc này cũng trở nên yếu ớt.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, một chúng chư hầu mới từ từ hoàn hồn.

Kế đó, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở với vẻ mặt nghiêm nghị, cao giọng hô: “Vương thượng biết lo xa khi an, đây là phúc của Đại Thương!

Chúng thần nguyện vì Vương thượng mà xông pha dầu sôi lửa bỏng, quyết bảo vệ Đại Thương phồn vinh vĩnh viễn!" Tiếng Khương Hoàn Sở vừa dứt, Tây Bá Hầu Cơ Xương bên cạnh cũng vội vã cúi mình mở lời: "Vương thượng thánh minh, thấu rõ nguy cơ tiềm ẩn, thực là phúc của chúng thần.

Chúng thần nhất định sẽ dốc toàn lực phò tá, cùng nhau bảo vệ giang sơn Đại Thương." Ngạc Sùng Vũ nghe lời Đế Tân nói, thần sắc tức khắc trở nên vô cùng nghiêm túc, lớn tiếng đáp lời: "Nguyện tuân theo hào lệnh của Vương thượng, vì Đại Thương mà mở đường dọn chông, quét sạch mọi yêu ma quỷ quái, trả lại cho Đại Thương một bầu trời quang đãng!" Sùng Hầu Hổ cũng không chịu kém: "Tướng sĩ Bắc Cương của thần, luôn gối gươm đợi sáng, nghiêm chỉnh chờ đợi, quyết không để kẻ địch xâm phạm có đường trở về, thề chết bảo vệ Bắc Cương Đại Thương, tuyệt không để kẻ địch bước nửa bước vào Đại Thương!" Nghe bốn người mở lời, các chư hầu khác cũng lần lượt lên tiếng: "Chúng thần nguyện vì Đại Thương mà dâng hiến!" "Nguyện lấy máu của thần, bảo vệ Đại Thương vẹn toàn!" Nghe những lời nói hùng hồn của mọi người trong điện, trên mặt Đế Tân tuy hiện lên vẻ hài lòng, nhưng thực chất trong lòng lại đột nhiên dấy lên một tia hoang mang.

Với tư cách là chủ nhân Thương triều, trấn giữ trọng địa Thương Đô, Đế Tân có thể cảm nhận rõ ràng sự dao động cảm xúc của mọi người.

Lúc này Đế Tân có thể cảm nhận rõ ràng những gì mọi người nói đều là lời từ đáy lòng, không hề giả dối.

Nhưng chính cảm giác chân thật này lại khiến trong lòng Đế Tân không khỏi dấy lên từng đợt gợn sóng, thậm chí Đế Tân bắt đầu nghi ngờ.

Chẳng lẽ phán đoán của mình từ trước đến nay đã sai lệch?

Nguồn gốc của hỗn loạn, không phải đến từ các chư hầu này ư?

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Đế Tân liền dứt khoát gạt bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì cảnh tượng trong huyễn cảnh lại một lần nữa hiện lên trong đầu Đế Tân.

Nhớ lại hình ảnh trong huyễn cảnh, ngay sau khi mình triệu tập các con của chư hầu vào đô thành không lâu, Đại Thương liền rơi vào hỗn loạn, trên tế đài mây máu mịt trời, cung điện lung lay đổ nát cùng tiếng khóc than của bách tính, chân thật đến vậy, phảng phất như đang ở trước mắt, vậy sao có thể không liên quan gì đến các chư hầu?

Chẳng lẽ một chúng chư hầu này che giấu quá sâu?

Dưới vẻ trung thành bề ngoài, thực chất lại ẩn chứa ý đồ xấu?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đế Tân đột nhiên giật mình, sau lưng khẽ toát một tầng mồ hôi lạnh, ánh mắt cũng tức khắc trở nên càng thêm sắc bén, tựa như hai thanh lợi kiếm lóe lên hàn quang, muốn xuyên thấu sự ngụy trang của mọi người dưới điện, nhìn thấu suy nghĩ thật sự sâu trong nội tâm họ.

Sau đó, Đế Tân bất động thanh sắc quét mắt nhìn các chư hầu dưới điện.

Nhưng đập vào mắt Đế Tân lại là vẻ mặt chí thành, lời thề hùng hồn của những người này, điều này khiến Đế Tân nhất thời khó mà phân biệt thật giả.

Thấy không có thu hoạch, Đế Tân trong lòng cũng động một vài ý nghĩ khác.

Vì trước đây sự hiểu biết về các chư hầu này quá nông cạn, về sau

nhất định phải giám sát chặt chẽ hơn đối với các chư hầu, tuyệt đối không thể để bất kỳ mối họa tiềm ẩn nào đe dọa sự an nguy của Đại Thương tồn tại.

Đợi đến khi tiếng ồn dưới điện dần lắng xuống, Đế Tân khẽ gật đầu, thần sắc trên mặt cũng dịu đi một chút, sau đó mở lời nói với mọi người: "Có chư vị ở đây, Ngô tin chắc Đại Thương ắt sẽ gặp hung hóa cát, quốc vận vĩnh viễn hưng thịnh!

Tuy nhiên, như Ngô đã nói trước đây, Đại Thương không chỉ là Đại Thương của chư vị, mà còn là Đại Thương của Ngô.

Ngô là chủ của Đại Thương, trách nhiệm không thể chối từ, để phòng ngừa điều xấu xảy ra, Ngô cũng đã sớm có sự chuẩn bị!" Lời Đế Tân vừa dứt, dưới điện liền có không ít chư hầu tâm tư mẫn tuệ động lòng, tức khắc hiểu rõ thâm ý trong lời Đế Tân.

Hóa ra, hành động trước đây của Đế Tân, lại là vì điều này.

Và nội dung tiếp theo Đế Tân nói ra, cũng đúng như những chư hầu thông minh này đã dự đoán.

Chỉ nghe Đế Tân tiếp tục mở lời: "Chư vị đang ở độ tuổi tráng niên, dựa vào tài năng của chư vị, có thể bảo vệ Đại Thương không có biến động trong vài năm tới, nhưng thời gian thấm thoắt, chúng ta rồi cũng sẽ dần già đi theo năm tháng.

Khi ấy, gánh nặng của Đại Thương tự nhiên sẽ phải giao cho thế hệ sau.

Nhưng hiện nay, chư vị hãy nhìn xem con cái của mình, không ít người đều đang an nhàn hưởng thụ trong phong địa, suốt ngày đắm chìm vào vui chơi, không hề trải qua rèn luyện, càng không có năng lực đảm đương trọng trách.

Nếu tương lai Đại Thương được giao vào tay bọn họ, xin hỏi, làm

sao có thể chống đỡ nguy cơ, tiếp nối sự huy hoàng ban đầu của Đại Thương?

Tương lai của Đại Thương, cuối cùng vẫn phải dựa vào những người trẻ tuổi!

Từng thế hệ những người trẻ tuổi trí dũng song toàn, mới có thể chống đỡ cơ nghiệp của Đại Thương, khiến nó vững chãi không đổ.

Và đây chính là lý do Ngô triệu tập con cái của các chư hầu đến đô thành!

Chương 628

Ngô muốn tập trung những tài nguyên hàng đầu của Đại Thương, mời những danh sư nổi tiếng khắp thiên hạ đến cho họ truyền thụ văn thao vũ lược, đạo trị quốc lý chính, tỉ mỉ rèn giũa, để họ trở thành bức tường thành kiên cố không thể phá vỡ của Đại Thương trong tương lai." Không sai, việc ban thưởng hậu hĩnh cho một chúng chư hầu vừa rồi là một biện pháp an ủi đầu tiên của Đế Tân.

Còn phương diện thứ hai, chính là giải thích cho các chư hầu bát phương của Đại Thương rằng, sở dĩ mình triệu tập con cái của các chư hầu vào đô thành là để chuẩn bị bồi dưỡng thế hệ trẻ kế nhiệm, là một hành động đặt nền móng cho tương lai của Đại Thương.

Hai bản phủ này đánh xuống, tuy không thể đảm bảo nhất định có thể loại bỏ hoàn toàn sự đề phòng trong lòng đông đảo chư hầu, nhưng cũng đủ để các chư hầu không còn nghi ngại đối với hành động của Đế Tân nữa.

Và đây cũng là mưu tính sâu trong lòng Đế Tân.

Vì không thể biết chính xác suy nghĩ thật sự trong nội tâm một chúng chư hầu, Đế Tân liền quyết định làm những việc mình cần làm một cách hoàn hảo nhất.

Như vậy, ngay cả khi hỗn loạn thực sự xảy ra trong tương lai, Đế Tân cũng có thể dựa vào nội tình hùng mạnh và sự chuẩn bị đầy đủ, có đủ tự tin để dẹp tan mọi phản loạn, củng cố Đại Thương.

Một chúng chư hầu trong điện nghe xong lời Đế Tân, trước mắt tức khắc sáng bừng, những u ám và nghi ngờ trong lòng lập tức tiêu tan.

Có lẽ không lâu trước đây, không ít chư hầu vẫn vô cùng bất mãn

với hành động triệu tập con cái vào đô thành của Đế Tân, trong lòng càng tràn đầy nghi ngờ, cho rằng đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn mưu quyền của đế vương.

Tuy nhiên hiện tại, khi mọi người trong điện nghe Đế Tân nói, muốn tập trung toàn bộ nội tình vô tận được hun đúc qua mấy chục vạn năm phong ba bão táp của Đại Thương, dốc toàn lực bồi dưỡng thế hệ trẻ này, từng người một tức khắc kích động đến nỗi khó kiềm chế.

Thân là chư hầu Đại Thương, mọi người trên trường đối với nội tình của Đại Thương có một sự hiểu biết vô cùng thấu đáo.

Phải biết rằng trong mấy chục vạn năm phát triển này, Đại Thương đã tích lũy vô số đạo tịch quý giá.

Từ những phương lược trị quốc lý chính cao thâm khó lường, đến những thuật đạo môn tinh diệu tuyệt luân, từ những binh pháp thao lược hùng vĩ, đến những truyền thừa kỹ nghệ khéo léo tuyệt vời, tất cả đều là kết tinh tâm huyết của các tiền bối.

Ngay cả khi chỉ tùy ý chọn lấy một hai, cũng đủ để mọi người thụ ích cả đời, nếu có thể nhìn thấu được một hai, liền có thể đăng đường nhập thất, vượt qua chính mình các chư hầu này cũng không thành vấn đề, đương nhiên nếu may mắn từ trong những đạo tịch quý giá đó tìm được chút chân ý, thì Nhân tộc Tổ Miếu cũng có thể bước vào.

Nhớ lại lúc ban đầu, khi Đế Tân vừa truyền ra chiếu lệnh, đề cập đến việc muốn bồi dưỡng một chúng con cái tại đô thành, không ít chư hầu đều coi thường, cho rằng Đế Tân chỉ là nói bừa mà thôi.

Trong nhận thức của mọi người, việc triệu tập con cái vào đô thành, thực tế là Đế Tân xem con cái của chư hầu như con tin, để đạt được mục đích kiềm chế chư hầu, căn bản sẽ không thực sự dốc bao nhiêu tài nguyên vào những người trẻ tuổi này.

Nhưng hiện thực lại như một cái tát vang dội, giáng mạnh vào mặt bọn họ.

Mọi người không ngờ rằng, Đế Tân lại thực sự hạ quyết tâm, hao phí nhiều tài nguyên như vậy để bồi dưỡng họ.

Sự chênh lệch tâm lý lớn đến thế, giống như từ mùa đông lạnh giá tức khắc bước vào mùa hè thịnh vượng, làm sao không khiến mọi người kích động vạn phần.

Lúc này một chúng chư hầu trên trường, sự chấn động và hỉ duyệt đan xen trong lòng, khó mà diễn tả.

Dù sao thì các chư hầu này tuyệt không phải những kẻ ngu dốt, trong lòng mỗi người đều có một sổ sách rõ ràng như gương, có sự phán đoán chính xác về lợi hại được mất.

Sau một hồi cân nhắc, mọi người cũng phát hiện, so với lợi ích to lớn mà con cái có thể đạt được ở đô thành, những cái gọi là hạn chế kia đơn giản là không đáng nhắc tới.

Con cái của mình nếu có thể được bồi dưỡng tận tâm bằng tài nguyên đỉnh cao của Đại Thương ở đô thành, sau khi học thành dù là trở về phong địa, hay là trên triều đường, đều sẽ có tiền đồ xán lạn vô hạn.

Con cái có một tương lai đáng mong đợi như vậy, với tư cách là phụ huynh, trong lòng tự nhiên là cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng vì con.

Đương nhiên, lý do vì sao mọi người lại tin tưởng lời Đế Tân nói mà không chút nghi ngờ, cũng là rõ ràng.

Thứ nhất, ngay khi Đế Tân ban thưởng cho các chư hầu, sự hào phóng của ngài khiến người ta kinh ngạc.

Những vật ban cho, không có món nào không phải là tiên thiên trân

bảo, vật tư chiến lược, hầu như mỗi món đều giá trị liên thành, cũng thể hiện rõ khí phách đế vương, khiến một chúng chư hầu cảm nhận chân thực sự coi trọng của Đế Tân đối với họ.

Vì Đế Tân có thể hào phóng như vậy trong việc ban thưởng chư hầu, vậy thì trong việc bồi dưỡng con cái của chư hầu, một việc liên quan đến tương lai của Đại Thương, hẳn cũng sẽ không tiếc tài nguyên.

Dù sao so với nội tình hùng hậu của Đại Thương, tài nguyên tiêu hao để bồi dưỡng những người trẻ tuổi này, chẳng qua chỉ là một giọt nước trong biển cả, không đáng kể.

Thứ hai, Đế Tân thân là chủ của Đại Thương, mỗi hành động, mỗi lời nói đều gắn liền mật thiết với uy nghiêm của Đại Thương.

Lần này Đế Tân trước mặt các chư hầu bát phương Đại Thương, trịnh trọng định ra sự việc, tuyệt đối là đã suy nghĩ kỹ càng, sẽ không có chút sai sót nào.

Dù sao nếu chỉ là nói suông, không thể thực hiện lời hứa, Đế Tân nhất định sẽ mất tín nhiệm trong lòng một chúng chư hầu, uy nghiêm của Đại Thương cũng sẽ tan biến.

Điều này đối với Đế Tân, người một lòng muốn củng cố thống trị, tạo dựng thịnh thế, không nghi ngờ gì là một đòn chí mạng, tuyệt không có nửa điểm lợi ích nào đáng nói.

Với hùng tài đại lược của Đế Tân, làm sao có thể phạm phải sai lầm ngớ ngẩn sơ cấp như vậy?

Bởi vậy, mọi người tự nhiên không có bất kỳ lý do nào để nghi ngờ lời Đế Tân.

Lúc này không khí trong đại điện, vì lời nói này của Đế Tân, cũng đã xảy ra một sự biến đổi vi diệu.

Thái độ của các chư hầu, từ nghi ngờ và phản đối ban đầu, dần dần chuyển sang kỳ vọng và ủng hộ.

Sau sự việc này, cách nhìn của một chúng chư hầu dưới điện đối với Đế Tân cũng đã có sự thay đổi long trời lở đất, từ sự kính sợ đơn thuần ban đầu, dần dần biến thành sự kính sợ pha lẫn kính trọng hiện tại.

Dù sao thì Đế Tân vận dụng một loạt thủ đoạn đế vương này thực sự đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, âm thầm hóa giải một tia bất mãn cuối cùng trong lòng mọi người vào vô hình.

Nhận thấy sự chuyển hóa vi diệu trong lòng, mọi người dưới điện cũng không khỏi dấy lên từng đợt gợn sóng, đối với Đế Tân càng thêm vài phần tín phục.

Thế là lần lượt mở lời nói: "Vương thượng thiện cử!" "Vương thượng thiện cử!" Tiếng hô này vang lên rồi lại dứt, vang vọng mãi trong đại điện.

Đương nhiên mọi người đối với hành động của Đế Tân tuy vô cùng hài lòng, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi một vài nghi hoặc.

Chỉ thấy Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở dưới điện cau mày suy tư một lát rồi đứng dậy, cúi mình nói với Đế Tân trên điện: "Vương thượng có hành động này, quả thực nhìn xa trông rộng, chỉ là thần lo lắng con cái của một chúng chư hầu từ nhỏ lớn lên ở các phong địa khác nhau, tập tính cũng khác nhau, nếu đột nhiên đến đô thành, không có người quản thúc, e rằng sẽ gây ra rắc rối!" Nghe lời Khương Hoàn Sở nói, một chúng chư hầu dưới điện cũng tức khắc chìm sâu vào trầm tư.

Bởi vì lời Khương Hoàn Sở nói quả thực có lý có cứ, trúng vào chỗ yếu.

Phải biết rằng con cái của các chư hầu phần lớn lớn lên trong nhung lụa, từ nhỏ đã được cưng chiều hết mực, giống như những bông hoa trong nhà kính, được chiều chuộng nuông chiều, khó tránh khỏi hình thành một số thiếu sót về tính cách.

Ở các phong địa của mình, nếu có gây ra rắc rối gì thì cũng không thành vấn đề lớn, vẫn có thể dễ dàng hóa giải.

Nhưng nếu đến đô thành, lại không có sự quản thúc của gia tộc, e rằng sẽ trở nên vô pháp vô thiên, tùy ý làm bậy.

Mà đô thành lại là nơi ngọa hổ tàng long, các thế lực đan xen chằng chịt, nếu không xảy ra chuyện thì thôi, một khi xảy ra chuyện e rằng sẽ là đại họa lớn, như vậy không chỉ khiến những con cái này rơi vào hiểm cảnh, e rằng còn có thể liên lụy đến gia tộc, tình cảnh như vậy chính là điều một chúng chư hầu không muốn thấy.

Đế Tân trên điện nghe lời Khương Hoàn Sở nói, trong lòng không khỏi nảy sinh sự hài lòng đối với Khương Hoàn Sở.

Quả là một chư hầu một phương, từng trải chiến trường, kiến thức rộng rãi, mẫn tuệ nhận ra vấn đề, lời nói cũng lão luyện, chín chắn, trúng trọng tâm.

Nhưng Đế Tân tuy tương đối tán đồng lời Khương Hoàn Sở, nhưng không vội mở lời, mà lại nhìn về phía mấy vị chư hầu khác, muốn xem ý kiến của các chư hầu khác.

Tây Bá Hầu Cơ Xương bên cạnh, tâm tư tinh tế như tóc, tự nhiên đã chú ý đến ánh mắt của Đế Tân.

Ngay sau đó, chỉ thấy Cơ Xương khẽ nhíu mày, tiếp lời Khương Hoàn Sở chậm rãi nói: “Vương thượng minh giám, lời Khương Hầu nói cực kỳ đúng.

Như con trai của thần, từ nhỏ đã thông minh hơn người, nhưng

cũng vì thế mà có phần cậy tài khinh người, phô trương tài năng.

Chương 629

Nếu vào đô thành, không có người giáo đạo ước thúc, e rằng sẽ vì nhất thời bốc đồng mà làm sai việc, gây ra đại họa." Thấy Khương Hoàn Sở, Cơ Xương đều đã mở lời, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ cũng vội vàng đứng dậy, cung kính nói với Đế Tân trên điện: "Xin Vương thượng thấu hiểu, thằng nhỏ nhà thần, bị mẹ nó chiều hư, tính khí nóng nảy, hành sự bốc đồng, nếu đến đô thành, thật không biết sẽ gây ra họa lớn gì." "Vương thượng, thằng nhỏ nhà thần cũng là một kẻ không an phận, khi ở Bắc Cương, nó đã thích gây chuyện thị phi, đến đô thành, nếu không có quy củ quản thúc, e rằng sẽ làm loạn cả trời." Nghe lời của mấy người, các chư hầu còn lại dưới điện cũng lần lượt gật đầu, sau đó thi nhau bàn luận xôn xao, có người cảm thán con mình bướng bỉnh, có người lo lắng về cục diện phức tạp ở đô thành.

Đế Tân trên điện lặng lẽ lắng nghe các chư hầu dưới điện bàn luận, trên mặt không hề có chút biến hóa nào.

Đợi đến khi tiếng nói của mọi người dần dần lắng xuống, Đế Tân mới chậm rãi mở lời nói: "Những gì chư vị lo lắng, trong lòng Ngô đã sớm có tính toán.

Vì Ngô đã quyết định triệu tập con cái của chư vị đến đô thành để bồi dưỡng, tự nhiên sẽ xem xét đến những vấn đề này.

Ngô đã lệnh người thiết lập học quán tại đô thành, trong học quán có các phu tử đến từ Nhân tộc Tổ Miếu giáo đạo bọn họ.

Thứ hai, học quán có chế độ nghiêm khắc để ước thúc hành vi, đảm bảo bọn họ ở đô thành có thể học thành tài, không gây ra rắc rối, trưởng thành thành những tài năng trụ cột cho tương lai của Đại

Thương.” Nghe lời Đế Tân nói, mọi người dưới điện tức khắc ngây người tại chỗ, dường như bị thi triển định thân chú vậy.

Mọi người không ngờ Đế Tân lại chu toàn đến vậy, lại mời được các phu tử từ Nhân tộc Tổ Miếu đến trấn giữ.

Tuy rằng Nhân tộc Tổ Miếu ẩn mình khỏi thế tục, tuyệt đại đa số Nhân tộc đều không biết sự tồn tại của Nhân tộc Tổ Miếu, nhưng những người trong điện này lại không phải Nhân tộc tầm thường.

Với tư cách là chư hầu Đại Thương, cũng có thể coi là tầng lớp trung lưu của Nhân tộc, họ rất hiểu biết về Nhân tộc Tổ Miếu, thậm chí có thể nói trong lòng họ địa vị của Nhân tộc Tổ Miếu còn cao hơn cả Đế Tân.

Bởi vì Nhân tộc Tổ Miếu là nơi truyền thừa chân chính, là nơi nội tình, cũng là căn bản của Nhân tộc.

Tam Hoàng Ngũ Đế, Tạo Tự Tiên Sư… những tiền bối và đại năng của Nhân tộc này đều trấn giữ ở Tổ Miếu.

Hơn nữa, nơi đây phong tồn tất cả bí mật của Nhân tộc từ mông muội đi đến văn minh, ghi chép thiên văn địa lý, pháp nông canh súc mục từ khi khai thiên tích địa, và cả những pháp thuật thần bí cùng chiến trận chi thuật có thể cải thiên hoán địa.

Từ khi Nhân tộc ra đời cho đến nay, mỗi một vật truyền thừa, mỗi một lời huấn giới cổ xưa, đều ở trong Nhân tộc Tổ Miếu.

Cho dù vương triều thay đổi, năm tháng trôi qua, chỉ cần Nhân tộc Tổ Miếu còn đó, Nhân tộc vẫn có đủ nội tình, vẫn là nhân vật chính không thể nghi ngờ của Hồng Hoang thiên địa.

Dưới điện, Khương Hoàn Sở toàn thân khẽ run rẩy, trong mắt đầy vẻ khó tin, giọng nói cũng vì kích động mà run run: “Phu tử Tổ Miếu xuất sơn, nếu có thể lắng nghe giáo huấn, ắt sẽ thoát thai hoán cốt.

Vương thượng, đây...

đây là cơ duyên trời ban, lại dành cho con cháu chúng thần!

Ân lớn như vậy, Khương gia thần khắc cốt ghi tâm, Khương Hoàn Sở bái tạ Vương thượng!" Khương Hoàn Sở vừa nói vừa bái lạy Đế Tân trên điện.

Cơ Xương cũng quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt trang trọng nói với Đế Tân trên điện: "Vương thượng, hành động này tạo phúc cho muôn dân, công đức thiên thu.

Truyền thừa Tổ Miếu là cội nguồn của Nhân tộc, Cơ gia thần ghi nhớ ân tình của Vương thượng.

Thần nhất định sẽ căn dặn con cháu trong tộc, phải biết trân trọng cơ hội ngàn năm khó gặp này, dưới trướng các phu tử Tổ Miếu, chuyên tâm nghiên cứu học vấn, lĩnh ngộ Đại Đạo." Ngạc Sùng Vũ nghe vậy, bỗng đập mạnh vào đùi, sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Kế sách của Vương thượng thật thâm sâu viễn vông!

Con cháu phương Nam của thần, nhất định có thể dưới sự giáo đạo của phu tử, trở thành lưỡi dao sắc bén của Đại Thương!" Sùng Hầu Hổ tuy đầu óc chuyển động chậm hơn, nhưng nghe lời của mấy người phía trước, cũng đã hiểu ý nghĩa hành động của Đế Tân, thế là vội vàng bái lạy: "Vương thượng thánh minh!" Lúc này, các chư hầu khác cũng lần lượt hoàn hồn, trong đại điện tức khắc vang lên một tràng tiếng tán dương.

"Vương thượng thánh minh, ân trạch như vậy, chúng thần dù gan não đồ địa cũng khó báo đáp vạn nhất!" "Đúng vậy, có các phu tử Tổ Miếu giáo đạo con cái của chư hầu, tương lai của Đại Thương nhất định sẽ xán lạn!" "Chúng thần nguyện dốc toàn lực, ủng hộ quyết sách của Vương thượng, để Đại Thương trong tay thế hệ mới càng thêm hưng thịnh!" Nghe tiếng hô của mọi người dưới điện, trên mặt

Đế Tân từ từ hiện lên một nụ cười, trong nụ cười đó có vài phần an ủi và cũng có vài phần tự tin.

Phản ứng của mọi người dưới điện lúc này đã nằm trong dự liệu của Đế Tân.

Đúng như Đế Tân vừa nói, ngay từ khi ngài nảy sinh ý niệm triệu tập con cái của chư hầu vào đô thành, ngài đã liệt kê ra nhiều vấn đề có thể xảy ra, sau đó chuẩn bị kỹ lưỡng, làm tốt các sách lược đối phó chu toàn.

Trong lòng Đế Tân vô cùng rõ ràng, việc mình triệu tập các con của chư hầu vào đô thành, tuy mang danh bồi dưỡng thế hệ mới, truyền thừa nội tình của Đại Thương, nhưng mục đích sâu xa hơn đằng sau là để kiềm chế hữu hiệu các chư hầu bát phương, củng cố sự thống trị của bản thân.

Vì vậy, Đế Tân tuyệt đối sẽ không cho phép con cái của các chư hầu này tùy ý làm bậy ở đô thành, gây ra đại loạn.

Dù sao thì việc những con tin này gặp phải ngoài ý muốn ở đô thành, hoặc gây ra họa đoan không thể thu dọn, thì sẽ đi ngược lại ý định ban đầu của ngài.

Nếu xảy ra những chuyện như vậy, không những không thể đạt được mục đích kiềm chế chư hầu, mà ngược lại còn có thể gây ra sự bất mãn, thậm chí là phản kháng của các chư hầu, đe dọa sự ổn định của Đại Thương.

Dựa trên những nguyên nhân này, Đế Tân đã sớm nghĩ kỹ, đợi đến khi những con tin này đến đô thành, sẽ nhốt họ vào học quán được thiết lập riêng.

Còn các phu tử được mời từ Nhân tộc Tổ Miếu, ban đầu không nằm trong tính toán của Đế Tân.

Sở dĩ lúc này có phu tử từ Tổ Miếu xuất hiện, thực chất là do Đế Tân mời đến sau khi trải qua huyễn cảnh gần đây.

Thân là chủ của Thương tộc, cũng là nhân vật cấp cao của Nhân tộc, Đế Tân và Nhân tộc Tổ Miếu cũng có mối liên hệ mật thiết.

Sau khi trải qua huyễn cảnh, Đế Tân nhìn thấy cảnh Đại Thương rơi vào hỗn loạn suy bại, trong lòng tự nhiên không cam tâm, vì vậy sau khi tỉnh lại từ huyễn cảnh, ngài không ngừng hoàn thiện suy nghĩ trong lòng.

Cuối cùng mới hạ quyết tâm liên hệ với Nhân tộc Tổ Miếu, mời phu tử Tổ Miếu xuất sơn trấn giữ học quán, giáo đạo con cái của chư hầu.

Đương nhiên, về kinh nghiệm huyễn cảnh của mình, Đế Tân không hề nói một lời nào với Nhân tộc Tổ Miếu.

Đây không phải là Đế Tân cố ý che giấu, mà là vì Đế Tân hiểu rõ Nhân tộc Tổ Miếu là một tồn tại như thế nào.

Nhân tộc Tổ Miếu từ trước đến nay siêu thoát thế tục, ẩn mình phía sau, trừ khi Nhân tộc gặp nguy cơ sinh tử liên quan đến sự tồn vong, sự tiếp nối của chủng tộc bị đe dọa nghiêm trọng, nếu không sẽ không dễ dàng can thiệp.

Sự hưng suy thay đổi của các vương triều thế gian càng không nằm trong sự quan tâm của Tổ Miếu.

Cũng chính vì có sự nhận thức đầy đủ về Nhân tộc Tổ Miếu, nên Đế Tân căn bản không hề cân nhắc đến việc mượn sức mạnh của Nhân tộc Tổ Miếu để giải quyết hỗn loạn.

Thậm chí lần này mời phu tử trong Tổ Miếu đến trấn giữ, Đế Tân cũng lấy cớ là bồi dưỡng thế hệ mới, truyền thừa Nhân tộc.

Dù sao thì sứ mệnh của Nhân tộc Tổ Miếu chính là truyền thừa

hạt giống Nhân tộc, tiếp nối trí tuệ của các tiền bối.

Chính vì vậy, các phu tử trong Tổ Miếu mới bằng lòng phái một vị phu tử đến trấn giữ học quán.

Nghe xong tiếng nói của mọi người dưới điện, Đế Tân khẽ giơ tay ra hiệu mọi người im lặng.

Trong khoảnh khắc, đại điện vốn ồn ào tức khắc trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở hơi gấp gáp của mọi người, ẩn hiện trong sự tĩnh lặng.

Đợi đến khi trong điện lại yên tĩnh, Đế Tân mới chậm rãi mở lời nói với mọi người trong điện: "Chư hầu, sự hưng thịnh của Đại Thương không thể chỉ dựa vào sức lực của một người.

Ngô đã trải qua muôn vàn khó khăn, xoay sở chu toàn, cuối cùng mới may mắn mời được phu tử Tổ Miếu xuất sơn trợ giúp.

Đây là phúc của Đại Thương, cũng là cơ duyên lớn lao của con cái chư vị.

Ngô chân thành hy vọng con cái của chư vị có thể trân trọng kỳ ngộ ngàn năm khó gặp này, đừng phụ lòng cơ duyên tuyệt vời này!

Truyền thừa của Nhân tộc Tổ Miếu của Ngô, nguồn gốc xa xăm, chính là tâm huyết vô tận của các tiền bối Nhân tộc chúng ta.

Lần này phu tử Tổ Miếu xuất sơn, dốc hết những kiến thức và kinh nghiệm này để truyền thụ, con cái của chư vị vạn lần không được phụ lòng kỳ vọng này!" Nghe lời Đế Tân nói, mọi người trong điện tâm thần chấn động mạnh, trong mắt đều nhanh chóng lóe lên một tia kiên định, cơ duyên to lớn như vậy bày ra trước mắt, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Mọi người cũng đều là chư hầu một phương thấu hiểu lợi hại, tự nhiên sâu sắc biết giá trị trong đó.

Vì vậy, đợi đến khi tiếng Đế Tân dứt, một chúng chư hầu lần lượt mở lời biểu thái.

Chương 630

"Xin Vương thượng yên tâm, sau khi thần trở về, nhất định sẽ giải thích tầm quan trọng của cơ duyên lần này cho con thần.

Nếu nó dám có chút lơ là, coi thường sự giáo đạo của phu tử Tổ Miếu như trò trẻ con, thần nhất định sẽ dựa theo gia pháp, nghiêm trị không tha, tuyệt không dung túng!

Nếu nó thực sự cố chấp không nghe lời, bướng bỉnh khó bảo, phụ lòng kỳ vọng ân cần của Vương thượng, thần cam nguyện chịu bất kỳ hình phạt nào trước mặt Vương thượng, tuyệt không nửa lời oán trách!" "Vương thượng thâm mưu viễn lự, vì tương lai của Đại Thương mà dốc hết tâm huyết.

Lần này được Vương thượng ban ân trạch to lớn, có thể được phu tử Tổ Miếu tận tâm giáo đạo, thực là phúc của gia tộc, càng là phúc của Đại Thương.

Thần cũng sẽ luôn chú ý tình hình của các tử đệ, nếu có tử đệ nào vi phạm giáo đạo của phu tử, hoang phế học nghiệp, thần nguyện chủ động thỉnh tội với Vương thượng, tiếp nhận bất kỳ hình phạt nào." "Nếu con trai thần có hành vi vi phạm giáo đạo, hoang phế học nghiệp, thần nguyện thỉnh tội với Vương thượng, tiếp nhận bất kỳ hình phạt nào." "Vương thượng, thằng con của thần mà dám ở đô thành gây chuyện thị phi, hoang phí cơ hội học tập khó khăn này, thần sẽ là người đầu tiên không tha cho nó!

Nếu nó không biết phấn đấu, thần cam nguyện tiếp nhận bất kỳ hình phạt nào trước mặt Vương thượng, ngay cả là xử lý theo quân pháp, thần cũng tuyệt không oán trách!" Các chư hầu khác cũng lần lượt biểu thái, trong lời nói đều là sự coi trọng đối với việc này, cũng

như lời hứa với Đế Tân.

Cùng với việc các chư hầu trong điện lần lượt lên tiếng, trong đại điện nhất thời cũng vang lên những lời thề hùng hồn.

Đế Tân trên điện lắng nghe lời nói tin thề của một chúng chư hầu dưới điện, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, cho dù trong lòng mọi người còn có những tính toán nhỏ nhặt gì, thì cũng đều bị cơ duyên trước mắt hấp dẫn.

Ngay sau đó, Đế Tân gật đầu, ánh mắt từ từ quét qua mọi người dưới điện, sau đó mới nói với mọi người: "Như vậy thì rất tốt, vì chư vị không có dị nghị, vậy thì cứ quyết định như vậy.

Ngô đã lệnh người xây dựng học quán trong đô thành.

Học quán nằm ở một trọng địa trong đô thành, là nơi lý tưởng để cầu học vấn đạo lý, chư vị không cần lo lắng, đợi khi học quán mọi việc chuẩn bị thỏa đáng, con cái của chư vị liền có thể lập tức nhập học quán để học tập!" Đế Tân khẽ dừng lại, nhấn mạnh ngữ khí tiếp tục nói: "Ngô hy vọng, con cái của chư vị đều có thể ở trong học quán, gạt bỏ tạp niệm, chuyên tâm học hành, không phụ kỳ vọng của gia tộc, không phụ kỳ vọng của Đại Thương, sau khi học thành, trở thành rường cột của Đại Thương trong tương lai, chống đỡ giang sơn vạn dặm của Đại Thương của Ngô!" Đế Tân nói xong, mọi người dưới điện cũng bị lời nói của ngài cảm nhiễm, trong lòng dấy lên một cỗ nhiệt huyết sôi trào, thế là đồng thanh cao hô: "Vương thượng thánh minh, nguyện vì Vương thượng hiệu mệnh, nguyện Đại Thương hưng thịnh vạn năm!" "Vương thượng thánh minh, nguyện vì Vương thượng hiệu mệnh, nguyện Đại Thương hưng thịnh vạn năm!" Tiếng hô của mọi người vang vọng tận mây xanh, mãi mãi văng vẳng trong đại điện.

Mãi cho đến một lát sau, tiếng ồn ào dần lắng xuống, đại điện mới

lại khôi phục yên tĩnh, và đợi đến khi đại điện lại một lần nữa yên tĩnh, Đế Tân mới hạ lệnh khai tiệc.

Theo lệnh của Đế Tân, đại điện vốn trang nghiêm túc mục tức khắc trở nên náo nhiệt.

Chỉ thấy từng đội thị giả thân hình kiểu kiện, bước đi đều tăm tắp nối đuôi nhau tiến vào, tay bưng những hộp thức ăn tinh xảo và bộ đồ uống rượu.

Hộp thức ăn được làm từ gỗ kim tơ nam mộc vạn năm làm đáy, bề mặt khảm những viên đá quý lộng lẫy; bộ đồ uống rượu thì được điêu khắc từ mỹ ngọc ôn nhuận, đường nét trôi chảy, tạo hình tinh xảo.

Trong hộp thức ăn chứa đầy những món ngon quý hiếm, tất cả đều được chế biến công phu từ những nguyên liệu hàng đầu được sưu tầm từ khắp nơi của Đại Thương, không chỉ có những linh nguyên liệu quý giá tại Đại Thương mà còn có các loại món ngon chế biến từ dị thú.

Như cá Long Tiên đánh bắt từ sâu trong Đông Hải, sinh trưởng ở linh vực biển sâu, thịt cá tươi non mềm tan trong miệng, ẩn chứa linh khí nồng đậm.

Lại có Tê Viêm thú đến từ Tây Hoang, da thú rắn chắc như sắt, nhưng thịt lại dai và có lực, chứa đựng sức mạnh cường đại.

Hơn nữa còn có cháo lộc chế biến từ Linh Lộc Nam Sơn làm nguyên liệu, Linh Lộc Nam Sơn ăn linh thảo mà lớn, thịt tươi ngon lại có công hiệu tư bổ.

Cùng với cháo linh mễ nấu cùng tinh huyết của Điêu Tuyết Bắc Mạc, Điêu Tuyết Bắc Mạc tính tình linh động, tinh huyết của nó ẩn chứa năng lượng độc đáo, khi nấu cùng linh mễ càng hiển kỳ diệu.

Trong bộ đồ uống rượu tự nhiên cũng không cần nói nhiều, đều là những cực phẩm rượu thơm thuần khiết nồng đậm.

Rượu trong chén khẽ lay động, ánh lên vẻ hấp dẫn, không chỉ có Quỳnh Tương Linh Quả ủ từ linh quả vạn năm, mà còn có Ngọc Dịch Linh Cốc ủ theo bí phương cổ xưa, đối với người tu hành mà nói, đều là linh vật trợ lực tu hành, tăng cường tiên vận.

Tuy nói không sánh bằng Quỳnh Tương Ngọc Dịch của Thiên Đình, nhưng cũng không kém bao nhiêu!

Dù sao Thiên Đình là chủ của Tam Giới, thống lĩnh chư thiên, uy thế hiển hách.

Mà Nhân tộc cũng không kém, là nhân vật chính của toàn bộ Hồng Hoang, cho dù một triều đại Đại Thương không thể hoàn toàn đại diện cho Nhân tộc chân chính, nhưng lại là đại diện của Nhân tộc, cũng có địa vị cử túc khinh trọng.

Cùng với mỹ tửu trân tu bày đầy bàn án, nhất thời, trong đại điện ánh sáng giao thoa, náo nhiệt phi thường.

Mọi người trong điện một bên thưởng thức món ngon vật lạ, một bên trò chuyện với những người quen thuộc, không khí cũng đặc biệt sôi nổi.

Đế Tân trên điện ngồi ở chủ vị, nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận dưới điện, sợi dây căng thẳng bấy lâu trong lòng lúc này cũng âm thầm nới lỏng một chút.

Theo Đế Tân, bất kể tương lai thế nào, ít nhất từ tình hình hiện tại trong điện mà xem, cục diện đang phát triển theo hướng tốt, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ không giống như sự tuyệt vọng mà mình đã trải qua trong huyễn cảnh.

Hồi tưởng trong huyễn cảnh, toàn bộ Đại Thương đều rơi vào

chiến hỏa, còn mình thì bị vây khốn ở một góc đô thành.

Tuy lòng ôm chí lớn, vùng dậy phản kháng, nhưng lại như dã thú bị vây, ngã xuống rồi lại đứng lên, cuối cùng vẫn vô lực xoay chuyển trời đất, giống như động vật, mặc cho những người trên ngai vàng giữa không trung đô thành mặc kệ.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, ngay cả khi lùi một vạn bước mà nói, cho dù tương lai hỗn loạn vẫn xảy ra, những hành động hiện tại cũng đã mang lại cho mình cơ hội chuyển xoay cực lớn.

Ít nhất, khi hỗn loạn bắt đầu, các chư hầu trong điện này sẽ không như trong huyễn cảnh, một tiếng hô trăm người hưởng ứng, cùng nhau tấn công Đại Thương.

Sau đó, Đế Tân bưng chén rượu ngọc điêu khắc trên bàn án, nhấp một ngụm, khi hương rượu nồng hậu lan tỏa trong miệng, tư duy của ngài cũng trở nên càng thêm rõ ràng.

Vài ngày sau, buổi yến tiệc long trọng này cuối cùng cũng từ từ hạ màn, các chư hầu bát phương lần lượt cáo biệt ra về.

Và Đế Tân, sau khi bóng dáng các chư hầu biến mất khỏi tầm mắt, thần kinh căng thẳng bấy lâu mới khẽ giãn ra.

Nhưng Đế Tân vẫn không dám lơ là dù chỉ một khắc, đợi khi một chúng chư hầu rời khỏi vương điện, Đế Tân cũng lập tức triệu kiến cung nhân tâm phúc tin cậy nhất.

Cung nhân nhận được lệnh triệu, chạy vội vã, thần sắc hoảng sợ bước nhanh vào đại điện.

Thấy vẻ mặt Đế Tân lạnh lùng như hàn đàm, tức khắc sợ đến mức hai chân mềm nhũn, "phịch" một tiếng nặng nề quỳ xuống đất.

Đế Tân thần sắc lạnh lùng, ánh mắt như dao, không để ý đến biểu hiện của cung nhân, trực tiếp trầm giọng nói: "Tuyển chọn một nhóm

người tinh minh, mạnh mẽ, trung thành cảnh cảnh, lập tức đến các lãnh địa chư hầu các phương, bí mật giám sát mọi hành động của chư hầu.

Từ việc xử lý chính sự hàng ngày, điều phối binh lực, đến giao thiệp với các thế lực xung quanh, không bỏ sót chi tiết nào, tất cả đều phải ghi chép tỉ mỉ, định kỳ mật báo cho Ngô.

Hãy nhớ, việc này liên quan đến an nguy của Đại Thương, không được có sai sót!" Cung nhân dưới điện nghe vậy, vội vàng dập đầu, đáp lời: "Vương thượng yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tuyển chọn những người đáng tin cậy nhất để hoàn thành trọng trách Vương thượng giao phó." Đế Tân nghe lời hơi gật đầu, sau đó lại bổ sung: "Hãy nhớ, việc này cần phải vô cùng bí mật, một khi vì hành sự không đủ cẩn thận mà kế hoạch bại lộ, thì tại chỗ tự mình kết liễu tạ tội, tuyệt đối đừng liên lụy người khác, tuyệt đối không thể vì một người sơ suất mà hủy hoại toàn cục trong chốc lát." Cung nhân nghe lời nói đầy sát khí của Đế Tân, toàn thân đột nhiên run lên, trán tức khắc lấm tấm mồ hôi lạnh.

Từ lời Đế Tân, cung nhân hiểu sâu sắc việc này hệ trọng, chỉ cần sơ suất một chút liền là kết cục thân chết tộc diệt, thế là cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, lại dập đầu thật mạnh một cái, sau đó lĩnh mệnh vội vàng lui xuống.

Trong những ngày tiếp theo, vô số nhãn tuyến được chọn lựa, dưới sự sắp xếp khéo léo của cung nhân, đã thuận lợi trà trộn vào các đoàn thương lữ, dân lưu lạc qua lại các lãnh địa chư hầu, hoặc giả trang thành nông dân, hoặc đóng vai người bán hàng rong đi lại các ngõ hẻm, âm thầm từ đô thành phân tán đến khắp các vùng đất của Đại Thương.

Ngay khi Đế Tân ở đô thành đang ráo riết, dốc lòng chuẩn bị việc

học quán, sắp xếp nhãn tuyến giám sát chư hầu, dốc toàn lực bồi dưỡng các con tin, thì ở Hiên Viên Phần xa xôi, ba yêu cũng đã lặng lẽ chuẩn bị xong.

Trong Hiên Viên Phần, âm khí lan tỏa, đá lạ lởm chởm, vách động lấp lánh ánh lân quang xanh lục u tối, một cảnh tượng âm u đáng sợ.

Ba yêu ở Hiên Viên Phần tuy đều là đại yêu tu hành đã lâu, nhưng giờ đây lại hoàn toàn không còn phong thái uy phong lẫm liệt, quang cảnh vô hạn của yêu tộc ngày xưa.

Ngay cả nơi tu hành cũng hoang tàn thê thảm như vậy, thậm chí còn phảng phất vài phần hàn xì.

Điều này đương nhiên không phải ba yêu có tính cách đạm bạc, không muốn hưởng thụ, dù sao ai mà chẳng muốn chuyên tâm tu hành ở động thiên phúc địa linh khí tràn ngập, phảng phất tiên cảnh, có vô số tiểu yêu hầu hạ bên cạnh, khi ra ngoài thì tiền hô hậu ủng, tận hưởng sự tôn sùng.

Chẳng qua là thiên địa đại thế, ngày càng bất lợi cho yêu tộc mà thôi.

Hiện nay yêu tộc, dưới sự chèn ép liên tục của các thế lực, không gian sinh tồn ngày càng chật hẹp, ba yêu cũng chỉ đành bất đắc dĩ lang bạt kỳ hồ, thường xuyên bị buộc phải thay đổi hang ổ.

Nhớ lại năm xưa khi yêu tộc hưng thịnh, Đế Tuấn và Thái Nhất thống lĩnh yêu tộc, dưới trướng có mấy vị Yêu Thánh cường đại, thế lực vô cùng to lớn, chiếm cứ Thiên Đình linh tú nhất thế gian.

Những động phủ mà các Yêu Thánh đó cư ngụ, đều được chất đống từ kỳ trân dị bảo thế gian, trong động có rất nhiều linh mạch, thậm chí linh tuyền hiển hóa trên linh mạch còn không ngừng chảy róc rách ngày đêm.

Chương 631

Cùng với sự biến đổi không ngừng của cục diện thiên địa, các thế lực tiêu trưởng lẫn nhau, trải qua Vu Yêu Đại Kiếp, yêu tộc dần dần đi đến suy tàn, sự huy hoàng từng xưng bá Hồng Hoang đã một đi không trở lại.

Những nơi tụ hội linh mạch, những chốn sơn thủy tú lệ từng bị yêu tộc chiếm cứ, lần lượt đổi chủ.

Nhiều Yêu Thánh cường đại, hoặc là bất hạnh vẫn lạc trong đại chiến, hoặc là trọng thương sau đó đành phải ẩn mình, thế lực yêu tộc từ đó phân ly tan rã.

Vì vậy, ngay cả khi ba yêu Hiên Viên Phần đều có tu vi cấp Kim Tiên, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nương náu trong Hiên Viên Phần hẻo lánh, âm u này.

Lúc này, trong động phủ ở Hiên Viên Phần, ba yêu cùng tề tựu một chỗ.

Hồ yêu Đát Kỷ ánh mắt lưu chuyển, nhìn Hồ Hỷ Mị và Vương Quý Nhân bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia sáng ranh mãnh, tựa như quỷ hỏa lấp lánh trong đêm tối, toát ra vẻ mưu tính khó dò.

Sau đó, chỉ thấy Đát Kỷ khẽ mở môi son, giọng nói kiều mị nhưng lại ẩn chứa vài phần nghiêm nghị không cho phép nghi ngờ: "Chị em, đã chuẩn bị thỏa đáng cả chưa?" Hai yêu nghe Đát Kỷ hỏi, vội vàng đáp: "Tỷ tỷ, đã chuẩn bị thỏa đáng cả rồi, một chúng tiểu yêu cũng đã gửi gắm cho các trưởng bối trong nhà chăm sóc!" "Các tiểu yêu trong động cũng đều đã giải tán hết!" Nghe lời hai yêu nói, Đát Kỷ khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười hài lòng, sau đó mới nói với hai yêu: "Rất tốt, hiện nay đô thành nhìn có vẻ phồn hoa yên ổn, nhưng

thực chất lại ngầm chảy sóng ngầm.

Lợi dụng lúc Đế Tân ở Thương Đô đang bận rộn với việc học quán, chuyện con tin, lòng người trong thành nhất định sẽ dao động, phòng bị cũng sẽ có phần lơi lỏng, đây chính là cơ hội tuyệt vời của chúng ta.

Chúng ta nhất định phải nắm bắt tốt kỳ ngộ này, nghĩ mọi cách để tiếp cận Đế Tân, tìm cơ hội mê hoặc hắn." Hai yêu nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hồ Hỷ Mị bên cạnh hưng phấn xoa xoa móng tay, mở lời nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng, cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Chúng ta tu luyện nhiều năm, thật không dễ dàng được Nương nương ban ân, có được cơ hội này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ thời cơ tốt!" Vương Quý Nhân cũng phụ họa: "Phải phải, Thương Đô là trọng địa phồn hoa của Nhân tộc, chắc hẳn tài nguyên quý báu vô số, dù chỉ tùy tiện có được vài món, cũng đủ để tu vi của chúng ta tăng tiến rất nhiều." Nghe lời hai yêu nói, Đát Kỷ lông mày tức khắc nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia không vui, lập tức nghiêm khắc trách mắng hai yêu: "Nương nương đối với chúng ta ân trọng như núi, ban cho cơ duyên khó có được như vậy, lẽ nào lại để chúng ta đi tìm kiếm linh vật!

Nhiệm vụ lần này là mê hoặc Đế Tân, quấy phá cục diện Đại Thương, trợ lực đại kế của Nương nương.

Nếu các ngươi vì tham đồ bảo vật mà lơ là, làm hỏng đại sự của Nương nương, chúng ta đều sẽ bị thu vào Chiêu Yêu Phiên, chịu khổ vạn yêu cắn xé thân thể, các ngươi có muốn không?" Hai yêu nghe Đát Kỷ trách mắng, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, sau đó không nhịn được rùng mình.

Hồ Hỷ Mị vội vàng mở lời giải thích, giọng nói run rẩy: “Tỷ tỷ bớt giận, chúng muội nhất thời bị linh vật mê hoặc tâm trí, nhưng chúng muội đối với Nương nương tuyệt đối trung thành, nhất định sẽ không làm hỏng đại sự, mong tỷ tỷ tha thứ.” Vương Quý Nhân cũng vội vàng nói: “Tỷ tỷ bớt giận, sau này chúng muội mọi việc đều nghe theo tỷ tỷ sắp xếp.” Thấy hai yêu đã nhận ra sai lầm, thần sắc Đát Kỷ dịu đi một chút, ngữ khí nói chuyện với hai yêu cũng ôn hòa hơn một chút: “Các ngươi hiểu là được, ba chị em chúng ta đồng khí liên chi, ta cũng là lo lắng các ngươi thiếu đi lòng kính sợ.

Đế Tân thân là chủ của Đại Thương, bên cạnh cao thủ như mây, muốn tiếp cận hắn và mê hoặc thành công hắn, tuyệt phi dịch sự, sở dĩ ngã đẳng hành sự tất tu canh gia cẩn thận tiểu tâm. ”Hai yêu thấy Đát Kỷ không còn tức giận, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó liên tục gật đầu.

Đát Kỷ khẽ gật đầu, trong ánh mắt toát lên một tia hân hoan, tiếp đó nói: “Vì hai muội cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì chúng ta lập tức xuất phát!” Nói xong, yêu khí quanh Đát Kỷ tức khắc cuộn trào, trong chớp mắt hóa thành một đạo lưu quang, như tia chớp xé ngang trời, phi nhanh như gió điện về phía Thương Đô.

Hồ Hỷ Mị và Vương Quý Nhân thấy Đát Kỷ động thân, cũng không dám có chút chậm trễ nào, vội vàng thúc giục yêu khí quanh thân, cũng hóa thành lưu quang, theo sát Đát Kỷ tiến lên.

Ba đạo lưu quang tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát, đã bay đến gần đô thành.

Cổng thành, các thủ vệ như thường lệ, với vẻ mặt lạnh lùng tiến hành kiểm tra những người qua lại.

Ánh mắt họ quét qua khuôn mặt và hành lý của từng người một cách máy móc, nhưng hoàn toàn không hề nhận ra nguy hiểm đang

lặng lẽ đến gần.

Ba yêu lượn một vòng trên không trung ngoài thành, ánh mắt sắc bén như chim ưng, tìm kiếm một điểm dừng chân thích hợp ngoài thành.

Cuối cùng, sau một lát, ba yêu tìm được một góc hoang vắng và không ai chú ý, thân hình lặng lẽ hạ xuống.

Khoảnh khắc chạm đất, yêu khí quanh thân ba yêu nhanh chóng thu liễm, trong nháy mắt đã hóa thành ba vị nữ tử phong tư yểu điệu.

Đát Kỷ khoác một bộ y phục trắng, khí chất thanh lệ thoát tục; Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh mặc y phục màu hồng nhạt, dáng vẻ kiều diễm đáng yêu; Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh thì khoác một thân hoa phục ngũ sắc, rực rỡ động lòng người.

Ba người bước đi nhẹ nhàng thanh tao, tựa như dạo chơi nhàn nhã, lặng lẽ hòa vào dòng người vào thành, không lộ chút dấu vết nào mà đi về phía sâu trong đô thành.

Khi bước vào đô thành, đập vào mắt ba yêu là cảnh tượng đường phố xe cộ đông đúc, náo nhiệt phi thường.

Ba người Đát Kỷ thấy vậy, trong mắt tràn đầy hưng phấn, nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ ra chút nào.

Cứ như vậy, ba người Đát Kỷ một bên giả vờ thưởng thức cảnh sắc ven đường, một bên âm thầm quan sát tình hình xung quanh.

Cùng với việc ba người tiếp tục đi về phía trước, sau một lát, đã đến một khu chợ vô cùng sầm uất.

Nơi đây người qua lại tấp nập, đủ mọi thành phần, ngư long hỗn tạp, vừa hay cung cấp cho họ một vỏ bọc tuyệt vời.

Ngay lập tức Đát Kỷ tâm tư chuyển động, linh cơ chợt lóe, một kế

hoạch nhanh chóng hình thành trong đầu.

Chỉ thấy ánh mắt Đát Kỷ lấp lánh, trong lòng tính toán sẽ lập một sạp ở đây, lấy cớ bán nghệ, vừa có thể thu hút ánh mắt mọi người, lại có thể nhân cơ hội đó để dò hỏi thêm nhiều tin tức liên quan đến Đế Tân và vương thành.

Dù sao ở khu chợ có lưu lượng người khổng lồ, tin tức truyền bá nhanh chóng, vô luận là những bí mật của các quan lại quý tộc đô thành, hay những động tĩnh nhỏ nhất trong cung đình, đều có khả năng được biết.

Nghĩ xong những điều này, Đát Kỷ trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí.

Ngay sau đó, chỉ thấy nàng hơi nghiêng người, ánh mắt như tơ mềm quét qua khuôn mặt của Hồ Hỷ Mị và Vương Quý Nhân.

Hai yêu vốn dĩ tâm ý tương thông với Đát Kỷ, tự nhiên chú ý đến ánh mắt của Đát Kỷ, tức khắc thu liễm sự hưng phấn trên mặt, nhìn về phía Đát Kỷ.

Đát Kỷ thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia hài lòng khó nhận ra, tiếp đó truyền âm nói với hai yêu: "Chị em, nơi đây người đông miệng tạp, là một nơi tuyệt vời để dò hỏi tin tức, chúng ta không bằng lập một sạp, bán nghệ để thu hút mọi người, nhân cơ hội thăm dò hư thực." Hai yêu nghe vậy, tức khắc hiểu rõ ý nghĩ của Đát Kỷ, trước mắt bỗng nhiên sáng bừng.

Phải biết rằng hai yêu tuy đã bước vào đô thành, bị cảnh phồn hoa của đô thành hấp dẫn, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Dù sao mấy người họ thân mang trọng trách mê hoặc Đế Tân, nếu ngay cả cổng vương thành cũng không chạm tới được, thì càng đừng nói đến việc tiếp cận bên cạnh Đế Tân, thi triển mị hoặc chi thuật.

Lần này được Đát Kỷ gợi ý, hai yêu tức khắc phản ứng lại, trong lòng tự nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, lần lượt gật đầu biểu thị tán đồng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nóng lòng muốn thử.

Ba yêu ăn ý mười phần, ngay lập tức nhanh chóng tìm một vị trí nổi bật trong khu chợ.

Nơi đây nằm cạnh đường chính của khu chợ, người qua lại tấp nập như dệt, sạp vừa được bày ra, tức khắc đã trở thành tiêu điểm ánh mắt của mọi người.

Về động thái của ba yêu, Đế Tân hoàn toàn không hay biết.

Tuy rằng Đế Tân có kinh nghiệm huyễn cảnh, biết rằng Đại Thương tương lai sẽ có hỗn loạn xảy ra, nhưng hiện tại, ngài chú ý nhiều hơn đến một chúng chư hầu.

Dù sao trong mắt Đế Tân, kẻ hủy hoại cơ nghiệp Đại Thương chỉ có thể là các chư hầu bát phương mà thôi, vì vậy mỗi ngày, Đế Tân đều phải duyệt xem các mật báo từ nhãn tuyến khắp nơi trong vương cung.

Đương nhiên Đế Tân không biết, không có nghĩa là việc của ba yêu không có người khác biết, ít nhất sự biến hóa ở Thương Đô không thể qua mắt được các Thánh nhân khác.

Từ khi Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung giải thích về Phong Thần Đại Kiếp, Hồng Hoang Thiên Đạo không còn khó hiểu như tiên thiên nữa.

Ngay cả khi vì ảnh hưởng của đại kiếp, vẫn không thể suy tính cụ thể nhân quả chi tiết của đại kiếp, nhưng đại khái xu hướng và khung cảnh vẫn có thể được Thánh nhân thấu suốt.

Vì vậy, sau khi suy tính địa điểm ứng kiếp là Nhân tộc Thương Triều, các vị Thánh nhân cũng lần lượt đưa ánh mắt về phía đất của Thương tộc.

Sự ngụy trang của ba yêu Hiên Viên Phần, tuy có thể che mắt những người khác, nhưng đối với Thánh nhân mà nói, ba vị đại yêu này ở đô thành Nhân tộc hiển nhiên như ngọn lửa sáng rực trong đêm tối.

Trên Thủ Dương Sơn, một cung điện khí thế hùng vĩ lơ lửng giữa hư không, tỏa ra ngũ sắc hà quang, khí tường thụy tràn ngập.

Đây chính là Bát Cảnh Cung của Lão Tử.

Chương 632

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đoan tọa trên vân tháp, thần thái ung dung, phất trần trong tay khẽ phất, nơi vĩ trần đi qua, từng luồng đạo vận lưu chuyển.

Lúc này ánh mắt Lão Tử sâu thẳm, xuyên thấu vô tận hư không, thu trọn mọi hành động của Đát Kỷ, Hồ Hỷ Mị và Vương Quý Nhân ở Thương Đô vào mắt.

Thấy ba yêu vẫn luôn ở lại Thương Đô, trong mắt Lão Tử lóe lên một tia không hiểu, sau đó thấp giọng tự nói: "Mấy con tiểu yêu lại dám đường hoàng tiến vào đô thành Nhân tộc, hơn nữa trên người còn có lực lượng che chở của Nữ Oa Thánh nhân, nhất định là Nữ Oa có mưu tính gì đó!" Dừng một lát, Lão Tử lại lẩm bẩm: "Nhưng mà, mấy con tiểu yêu thì có tác dụng gì, lẽ nào chỉ là Nữ Oa dùng để trả nhân quả mà thôi?" Lão Tử suy nghĩ một lát, nhưng không đưa ra được một kết luận xác đáng.

Nhưng Lão Tử biết Nữ Oa thân là Thánh nhân, phái ba con tiểu yêu ra nhất định có thâm ý.

Ngay sau đó, ngài khẽ phất phất vĩ trần, một đạo sức mạnh vô hình từ đầu vĩ trần phát ra, tức khắc dung nhập vào hư không.

Vì nhất thời không thể biết tác dụng của ba yêu, Lão Tử dứt khoát lưu lại một đạo Thánh nhân chi lực trên người ba yêu, để xem rốt cuộc ba con tiểu yêu này muốn làm gì.

Sau khi tán xuất Thánh nhân chi lực, Lão Tử khẽ thở dài, thu lại phất trần, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục suy tính.

Đại kiếp lần này, vô số nhân quả đan xen trong đó, phức tạp như một mớ bòng bong, cộng thêm Thiên Đạo che đậy, cho dù Lão Tử thân

là Thiên Đạo Thánh nhân, có năng lực thông thiên triệt địa, cũng khó mà nhìn thấu hoàn toàn tất cả nhân quả, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy đang cao tọa trên ngọc đài, dưới điện mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo lần lượt ngồi định, từng người một thần sắc trang trọng.

Không khí trong đại điện trang nghiêm túc mục, chỉ có đạo vận u nhàn chậm rãi lưu chuyển trong không khí.

Hóa ra Nguyên Thủy đang giải thích chuyện đại kiếp cho mười hai Kim Tiên môn hạ.

Đột nhiên, đạo âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn dừng lại, khẽ nhíu mày, ánh mắt xuyên thấu trùng trùng mây mù, nhìn về phía ba yêu ở Thương Đô.

Một chúng Kim Tiên trong điện thấy thần sắc Thiên Tôn có vẻ khác thường, trên mặt tức khắc có chút hoảng sợ.

Dù sao vừa rồi mọi người còn đang nghe Nguyên Thủy nói về chuyện đại kiếp, biết rằng mình cũng sẽ rơi vào kiếp nạn, giờ đột nhiên thấy thần sắc Nguyên Thủy thay đổi, còn tưởng có biến cố gì, tâm thần tự nhiên có chút bất ổn.

Kế đó, chỉ thấy Quảng Thành Tử tiến lên một bước, thần sắc cung kính chắp tay hỏi: "Sư tôn, liệu đại kiếp có gì bất thường?" Nghe lời Quảng Thành Tử dưới điện nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ lắc đầu, thần sắc khôi phục bình tĩnh, sau đó chậm rãi mở lời với dưới điện: "Không sao, chẳng qua là ở Thương Đô xuất hiện mấy con tiểu yêu Kim Tiên mà thôi, đối với đại kiếp cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng!" Nghe Nguyên Thủy nói xong, Thập Nhị Kim Tiên dưới điện mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt căng thẳng dần tiêu tan.

Lại thấy biểu hiện của Thập Nhị Kim Tiên dưới điện cũng mỗi người một vẻ.

Xích Tinh Tử khẽ vuốt chòm râu, trong mắt lóe lên một tia may mắn, thầm nghĩ may mà không phải Đại kiếp xuất hiện sai lệch lớn khó lường, nếu không chính mình là người trong kiếp, e rằng sẽ đối mặt với nhiều hiểm nguy hơn.

Thái Ất Chân Nhân vốn tính nóng nảy, vừa rồi thần sắc Nguyên Thủy khác thường, lòng bàn tay y đã hơi đổ mồ hôi, lúc này thần kinh căng thẳng được thả lỏng, y bất giác thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Cũng may, cũng may, không phải đại sự gì nguy hiểm đến Xiển Giáo ta." Hoàng Long Chân Nhân thì chớp chớp mắt, liếc nhìn các vị sư huynh đệ, thấy mọi người đều đã buông lỏng, mình cũng triệt để thả lỏng, đứng không còn thẳng tắp như vậy nữa.

Nhưng Quảng Thành Tử lại không thư thái như chúng nhân, nghe xong lời của Nguyên Thủy, trên mặt y lại có chút khó hiểu.

Thương Đô là trọng địa Nhân tộc, sao lại xuất hiện mấy con Yêu tộc tu hành thành công?

Là Sư của Nhân Hoàng thuở trước, Quảng Thành Tử có mối liên hệ sâu sắc với Nhân tộc, tự nhiên lo lắng mấy con Yêu tộc này sẽ gây hại cho Nhân tộc.

Bởi vậy, nghe Nguyên Thủy nói xong, y cũng vội vàng mở lời: "Dám hỏi Sư tôn, mấy con Yêu tộc này. . . . . .?" Nguyên Thủy nghe vậy, cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa Quảng Thành Tử và Nhân tộc, hiểu Quảng Thành Tử lo lắng cho Nhân tộc, bèn nói với Quảng Thành Tử: "Trên người mấy con tiểu Yêu này có ấn ký của Nữ Oa Sư thúc của ngươi, chắc hẳn là Nữ Oa Sư thúc của ngươi đã chú ý tới!" Nghe lời Nguyên Thủy, Quảng Thành Tử mới hiểu ra, thì ra mấy con tiểu Yêu này có liên quan đến Nữ Oa Thánh nhân.

Biết mấy con tiểu Yêu có liên quan đến Nữ Oa Thánh nhân, Quảng Thành Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bởi y hiểu rằng, đã là do Nữ Oa Thánh nhân phái ra, vậy đối với Nhân tộc hẳn sẽ không có uy hiếp gì, dù sao Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, mối quan hệ với Nhân tộc còn thân cận hơn cả mình là Sư của Nhân Hoàng, lập tức Quảng Thành Tử cũng gạt bỏ nỗi lo trong lòng, chậm rãi lùi về hàng ngũ.

Nguyên Thủy thấy vậy, cũng bắt đầu tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc ngưng trọng, chậm rãi lướt qua mọi người dưới điện, mở lời nói: "Phong Thần Đại Kiếp lần này đã giáng lâm, các ngươi đều đang sa vào kiếp số, tuyệt đối không được khinh cử vọng động!

Kiếp này là sự vận chuyển của Thiên Địa, luân hồi tất yếu của Thiên Đạo, trong đó Nhân quả dây dưa, phức tạp muôn trùng, chỉ có thuận ứng Thiên Đạo, tuân theo kiếp số, mới có thể bảo toàn thân mình vô sự, cũng có thể khiến Xiển Giáo ta trong Đại kiếp này kéo dài truyền thừa, không mất uy danh." "Lần này môn hạ Xiển Giáo ta cần có đệ tử đăng lên Phong Thần Bảng, đây là Thiên số.

Các ngươi đều có Công đức Khí vận trong thân, lẽ ra sẽ không dễ dàng lên bảng.

Nhưng kiếp số vô thường, biến số trùng trùng, tuyệt đối không được khinh suất." Nghe lời Nguyên Thủy, trong lòng Thập Nhị Kim Tiên dưới điện cũng giật mình, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí lặng lẽ dâng lên từ sống lưng.

Sau đó liền nghe Thái Ất Chân Nhân không nhịn được nói: "Sư tôn, Phong Thần Bảng rốt cuộc là định đoạt người lên bảng như thế nào?

Chúng con lại phải làm sao để biết kiếp số của mình?" Nguyên Thủy nghe vậy, khẽ lắc đầu, rồi nói: "Ta biết các ngươi đều có nỗi

nghi hoặc này, nhưng Phong Thần Bảng là do Thiên Đạo định đoạt, quy tắc của nó huyền diệu vô cùng, ngay cả Thánh nhân như ta cũng chưa thể hoàn toàn thấu triệt!" "Người lên bảng đều là những người có duyên với kiếp số này, mang trong mình Nhân quả, còn về kiếp số của bản thân, khi kiếp số đến, trong lòng tự sẽ có cảm ứng." Thái Ất Chân Nhân suy tư chốc lát, tiếp tục hỏi: "Sư tôn, nếu Công đức Khí vận của chúng con không đủ để bảo hộ, có cách nào giải thoát không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy hơi ngừng lại, suy tư chốc lát rồi tiếp tục nói: "Nếu Công đức Khí vận không đủ, có thể do đệ tử của các ngươi thế bổ!" Đối với Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt kỳ vọng rất lớn, dù sao trong lòng Nguyên Thủy, những đệ tử này đều là căn bản của Xiển Giáo, tự nhiên không muốn những đệ tử thân truyền này đăng lên Phong Thần Bảng, trở thành tay sai bị Thiên Đình sai khiến.

Bởi vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm suy tính kỹ lưỡng, nghĩ ra phương pháp thế chỗ.

Chỉ là, những chuyện ẩn mật liên quan đến vận mệnh đệ tử và bố cục Xiển Giáo này, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, thật sự không nên tiết lộ quá sớm.

Hơn nữa, diễn biến của Đại kiếp đầy rẫy biến số, nói ra quá sớm e rằng sẽ gây ra sóng gió không cần thiết, thậm chí có thể nhiễu loạn tâm cảnh của các đệ tử, ảnh hưởng đến tu hành và phán đoán của họ.

Bởi vậy khi Thái Ất hỏi đến, Nguyên Thủy mới có chút do dự, nhưng cuối cùng Nguyên Thủy vẫn nói ra.

Bởi Nguyên Thủy cảm thấy Đại kiếp lần này, môn hạ đệ tử cũng là thay mình trả Nhân quả, để các đệ tử này sớm chuẩn bị cũng không có gì không ổn.

Mà nghe lời Nguyên Thủy, trước mắt Thập Nhị Kim Tiên trong

điện cũng bỗng nhiên sáng lên.

Tuy nói Nguyên Thủy không trực tiếp điểm danh, nhưng mọi người trong điện đều hiểu ý Nguyên Thủy, tức là nếu Công đức Khí vận của bản thân khó địch lại kiếp số, có thể sắp xếp đệ tử môn hạ thay mình ứng kiếp, đăng lên Phong Thần Bảng.

Lập tức chúng nhân cũng vội vàng cúi mình đối với Nguyên Thủy trên điện nói: "Đa tạ Sư tôn tứ pháp!" Nguyên Thủy trên điện thấy vậy, gật đầu với chúng nhân dưới điện, tiếp tục nói: "Nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai, đệ tử thế bổ ứng kiếp, tuy là sách lược ứng phó, nhưng cũng sẽ sinh ra thêm nhiều Nhân quả.

Khi các ngươi chọn lựa đệ tử, nhất định phải giữ lòng công chính, không thể vì tư tình mà thiên vị, người được chọn phải là người có duyên với kiếp số này, và có đại Nghị lực.

Như vậy, mới có thể trong quá trình ứng kiếp, lý giải Nhân quả, không đến nỗi sinh ra quá nhiều trắc trở." Chúng Kim Tiên nghe vậy, nhao nhao đồng thanh ứng lời, âm thanh chỉnh tề mà hùng tráng, vang vọng mãi trong đại điện.

Tại Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, khí tức quanh thân hòa cùng Thiên Địa, đang cảm ngộ Thiên Đạo thôi diễn Đại kiếp.

Khi ba Yêu xuất hiện, y cũng là người đầu tiên cảm nhận được khí tức của ba Yêu trong Thương Đô.

Thấy ba Yêu vào thành, Thông Thiên khẽ nhíu mày, nói: "Phong Thần Đại Kiếp này, quả nhiên là sóng gió mờ mịt, ngay cả Nữ Oa cũng xuống trận khuấy động cục diện, đệ tử Tiệt Giáo ta đông đảo, rải khắp Thiên Hạ, vẫn cần cẩn thận ứng đối." Lập tức, Thông Thiên Giáo Chủ truyền xuống Pháp chỉ, Pháp chỉ hóa thành một đạo lưu

quang, nhanh chóng truyền khắp Kim Ngao Đảo.

Ra lệnh đệ tử Tiệt Giáo không được tùy ý ra ngoài, để tránh cuốn vào phiền phức không cần thiết.

Còn ở Tây Phương Chi Địa, trên một tòa Liên Đài tỏa ra hào quang ngũ sắc, có một vị tăng nhân với dung mạo từ bi tường hòa đang đoan tọa, quanh thân y được tường quang bao phủ, chính là Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Bên cạnh y, dưới Thất Bảo Diệu Thụ, cũng có một vị tăng nhân với bảo tướng trang nghiêm đang đoan tọa, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Hai người khẽ mở hai mắt, ánh mắt dường như xuyên qua hư không vô tận mà chiếu xuống, rơi trên Thương Đô.

Thấy ba Yêu trong đô thành, Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, nhẹ giọng than thở: "Kiếp số của Thương Tộc sắp tới, ba Yêu này xen vào, e rằng sẽ dấy lên một trận tinh phong huyết vũ." Chuẩn Đề nghe vậy, khóe miệng nở một nụ cười bí ẩn: "Đây đúng là một cơ hội, hoặc có thể nhân cơ hội này mưu cầu một tuyến cơ duyên cho Tây Phương Giáo ta." Nghe lời Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chắp hai tay, khẽ lắc đầu: "Sư đệ không thể khinh cử vọng động!" "Đại kiếp lần này mọi thứ đều có định số, chúng ta cần thuận thế mà làm, không thể cưỡng cầu.

Nếu cố ý can dự, e rằng sẽ dẫn đến Nhân quả lớn hơn." Chuẩn Đề nghe vậy, lập tức hiểu được suy nghĩ của Tiếp Dẫn, dù sao Đại kiếp lần này Tây Phương Giáo bọn họ cũng cần trả Nhân quả, bởi vậy tự nhiên không thể dễ dàng ra tay.

Chương 633

Còn về mấy vị Thánh nhân còn lại, như Hậu Thổ, Chúc Long, thì không có quan hệ gì với Phong Thần Đại Kiếp lần này.

Hậu Thổ đã kết thúc Nhân quả của bản thân từ khi thân hóa Luân Hồi trong Vu Yêu Đại Kiếp, còn Chúc Long cũng đã trả hết Nghiệp lực dưới sự giúp đỡ của Chu Du trước đó.

Khi Thương Đô xuất hiện tung tích Yêu tộc, hai người bất quá tùy ý liếc nhìn một cái, liền không còn để tâm nữa.

Hậu Thổ quanh thân tỏa ra khí tức dày đặc, tiếp tục chìm đắm trong việc cảm ngộ sâu sắc Pháp tắc Đại Địa.

Thân thể khổng lồ của Chúc Long cuộn mình ngoài Hỗn Độn, một đôi đồng tử dọc lúc thì mở ra, lúc thì khép lại, những nhiễu loạn bên ngoài, thực sự khó có thể khơi dậy hứng thú của y.

Còn trong Tử Tiêu Cung, Chu Du tĩnh lặng khoanh chân ngồi trên đại điện, ánh mắt tựa như một thanh bảo kiếm sắc bén, xuyên thấu hư không, vững vàng khóa chặt bóng dáng ba Yêu Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân trong Thương Đô.

Nhìn bóng dáng mấy con tiểu Yêu, trong mắt Chu Du lóe lên một tia vẻ thích thú.

Trong sâu thẳm ký ức tiền kiếp, ba Yêu ở Mộ Hiên Viên có danh tiếng rất lớn, chính vì sự mê hoặc và cám dỗ của ba Yêu này mà Đế Tân dần đánh mất tâm trí, làm ra vô số chuyện hoang đường đến cực điểm, khiến người ta phẫn nộ, cuối cùng dẫn đến việc triều Thương đi vào vực sâu diệt vong.

Nhưng bây giờ, Đế Tân đã không còn là vị quân vương hôn dung

vô đạo, đắm chìm tửu sắc, bỏ bê triều chính như kiếp trước, ngược lại, Đế Tân có hùng tâm tráng chí.

Theo tôi thấy, nếu ba Yêu vẫn muốn dễ dàng mê hoặc Đế Tân, từ đó nhiễu loạn triều Thương như kiếp trước, e rằng còn khó hơn lên trời.

Tôi cũng không khỏi thầm nghĩ, giờ đây ba Yêu này rốt cuộc còn có thể dùng thủ đoạn nào để đạt được mục đích đây?

Đối với động thái của ba Yêu, Chu Du cũng đầy tò mò, đồng thời có chút mong chờ hành động tiếp theo của ba Yêu.

Nghĩ đến đây, Chu Du khẽ nheo mắt, tư duy trong đầu cũng không ngừng tuôn trào, các loại ý niệm và suy nghĩ không ngừng va chạm trong đầu.

Bởi vì tôi biết rất rõ, Phong Thần Đại Kiếp tuy có đại khái diễn biến và mạch lạc, nhưng vì sự xuất hiện của mình, đã sinh ra một số biến số, ba Yêu này chính là minh chứng.

Nhưng lát sau, tôi liền ngừng suy nghĩ, dù sao mình đã sớm có chuẩn bị, cho dù kiếp số Phong Thần Đại Kiếp có thay đổi thế nào cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng.

Lại đi khổ sở suy nghĩ những biến số vô cớ này, cũng chỉ là tự tăng thêm phiền não mà thôi.

Nghĩ xong những điều này, khóe miệng Chu Du khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn bóng dáng ba Yêu trong Thương Đô khẽ tự nhủ: "Cũng được, cứ xem ba con tiểu Yêu này có thể gây ra trò gì, Đại kiếp vốn đã đầy rẫy biến số, thêm chút chuyện thú vị xảy ra, cũng không đến nỗi nhàm chán." Nói xong, Chu Du lại lần nữa chậm rãi nhắm hai mắt, khí tức quanh thân lập tức hòa làm một thể với Tử Tiêu Cung, chìm vào Không Linh Chi Cảnh.

Thời gian như bạch câu qua kẽ, thoáng chốc đã trôi qua.

Mấy ngày sau, chợ Thương Đô vẫn náo nhiệt phi phàm, một cảnh tượng phồn vinh xương thịnh.

Đát Kỷ ba người xuyên qua giữa dòng người, nỗ lực bôn ba vì kế hoạch tiếp cận Đế Tân.

Đát Kỷ nhờ vào vẻ đẹp của mình, thành công bắt chuyện với một số thị vệ cung đình, sau đó lợi dụng kỹ năng mê hoặc trời sinh, moi móc sở thích và hành tung hàng ngày của Đế Tân.

Lẽ ra, là một Kim Tiên Yêu tộc, tùy tiện thi triển một chút Yêu lực là có thể khiến những thị vệ này răm rắp nghe lời, khai ra tất cả những gì mình biết.

Dù sao những thị vệ cung đình này tu vi thấp kém, trước mặt Đát Kỷ vị Kim Tiên Yêu tộc này, bất quá chỉ là tồn tại như kiến hôi, nhưng đô thành là trọng địa Nhân tộc, có Khí vận Nhân tộc bao quanh, trong thành càng không thiếu Nhân tộc Đại năng, trên người Đát Kỷ tuy có Thánh lực của Nữ Oa che đậy, không cần lo lắng bị Nhân tộc Đại năng nhận ra, nhưng nếu thi triển Yêu lực, e rằng sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

Nếu là vậy, đừng nói là tiến vào Vương thành mê hoặc Đế Tân, e rằng ngay cả đô thành cũng không thể ở lại, bởi vì một khi bại lộ, lực lượng canh gác Vương thành nhất định sẽ tăng cường gấp bội, những khuôn mặt lạ muốn vào Vương thành cũng khó.

Bởi vậy Đát Kỷ một tôn Kim Tiên Yêu tộc, cũng chỉ có thể dùng kỹ năng mê hoặc trời sinh của Hồ tộc để dò hỏi một thị vệ.

"Vị Đại ca này, nghe nói Vương thượng gần đây vì chuyện học quán mà lao tâm lao lực, thật khiến người ta khâm phục.

Chẳng hay Vương thượng ngày thường có sở thích đặc biệt nào

không, cũng để chúng ta những bách tính này có thể chia sẻ nỗi lo." Đát Kỷ dịu giọng nói với thị vệ, trong mắt đầy vẻ quan tâm.

Thị vệ lúc này đã sớm bị Đát Kỷ mê hoặc đến choáng váng, dường như đang ở trên mây, phiêu phiêu nhiên không biết gì nữa, thêm vào lời nói dịu dàng của Đát Kỷ, lập tức có chút lâng lâng.

"Vương thượng à, sở thích thì không ít, không những thích mỹ nhân, mà còn thích kỳ trân dị bảo, hơn nữa, Vương thượng cũng rất yêu thích âm luật." Đát Kỷ nghe vậy trong lòng mừng rỡ, đây chẳng phải là quá khéo sao, mình vốn sinh ra da thịt trắng như tuyết, dáng vẻ yêu kiều, uyển chuyển như tiên tử hạ phàm, dựa vào dung nhan tuyệt mỹ này, chỉ cần hơi thi triển Hồ tộc Mị Hoặc chi thuật, nhất định có thể dễ dàng thu hút ánh mắt của Đế Tân.

Huống hồ, bên cạnh còn có Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân hai vị tỷ muội tương trợ, các nàng cũng đều tư dung diễm lệ, lại có sở trường riêng.

Hồ Hỉ Mị chín đầu linh động, Yêu lực độc đáo; Vương Quý Nhân kỹ nghệ đàn tỳ bà tinh xảo, âm ba công kích thần xuất quỷ một.

Với đội hình như vậy, còn sợ Đế Tân không quỳ phục dưới váy áo của các nàng sao?

Đát Kỷ trong lòng thầm đắc ý, trong mắt lóe lên một tia sáng ranh mãnh.

Nàng dường như đã nhìn thấy cảnh Đế Tân bị các nàng mê hoặc, răm rắp nghe lời các nàng.

Nhưng Đát Kỷ dù sao cũng tâm tư kín đáo, trong lòng có kích động đến mấy, trên mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng, ngữ khí nhẹ nhàng hỏi: "Thì ra là vậy, đa tạ Đại ca đã cho hay.

Chẳng hay Vương thượng gần đây có sắp xếp hoạt động gì

không?

Biết đâu chúng ta cũng có thể góp vui, cảm nhận phong thái của Vương thượng." Thị vệ nghĩ nghĩ, nói: "Vương thượng mấy ngày nữa sẽ tổ chức một buổi yến hội trong cung, mời các Đại thần trong triều và con cái của các Chư hầu.

Đến lúc đó, nhất định sẽ náo nhiệt phi phàm." Đát Kỷ nghe vậy mắt sáng lên, trong lòng thầm tính toán, đây có lẽ là một cơ hội tốt để tiếp cận Đế Tân, lập tức Đát Kỷ vội vàng nén lại sự hưng phấn trong lòng, tiếp tục truy vấn: "Thì ra là vậy, Đại ca biết thật nhiều chuyện.

À Đại ca, chẳng hay bên cạnh Vương thượng có Đại thần nào đặc biệt sủng tín không?

Nếu có thể kết giao một chút, biết đâu cũng có thể giúp chúng ta gặp được Vương thượng.

Bách tính nhỏ bé như chúng ta, đối với Vương thượng tràn đầy kính ngưỡng, chỉ mong có cơ hội được diện kiến tôn dung của Vương thượng." Thị vệ gãi đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: "Đại thần được Vương thượng sủng tín à, đó là Phí Trọng và Vưu Hồn, hai người đó rất biết cách lấy lòng Vương thượng, thường xuyên ở bên cạnh Vương thượng bày mưu tính kế.

Nhưng hai người này tiếng tăm không tốt lắm, rất nhiều người đều sợ bọn họ, hơn nữa cho dù có bọn họ dẫn dắt, Vương thượng cũng không nhất định nguyện ý gặp những người lai lịch bất minh như các cô, Vương thượng trời sinh đa nghi, đối với người lạ vẫn rất cảnh giác!" Đát Kỷ nghe vậy, khẽ nhíu mày, không ngờ dù có người dẫn tiến, muốn gặp Đế Tân cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng rất nhanh nàng liền trấn tĩnh lại, trong lòng ghi nhớ hai cái tên này, cúi người với thị vệ rồi tiếp tục nói: "Thì ra là vậy, đa tạ Đại ca đã nhắc nhở.

Nhưng Đại ca, ngài xem chúng ta thân là phận nữ nhi yếu ớt, chỉ một lòng ngưỡng mộ Vương thượng, tuyệt không có ác ý.

Ngài có thể tiết lộ thêm cho chúng ta biết, hai vị Đại nhân Phí Trọng và Vưu Hồn có sở thích gì không?

Nếu chúng ta có thể làm vừa lòng họ, có lẽ sẽ có cơ hội để họ giúp chúng ta tiến cử." Thị vệ thấy Đát Kỷ yếu ớt đáng thương, động lòng người như vậy, trong lòng lập tức dâng lên một tia thương xót.

Lập tức y cảnh giác nhìn quanh bốn phía, xác định không ai chú ý, mới cẩn thận dè dặt hạ giọng nói: "Phí Trọng ấy à, thích nhất kim ngân tài bảo, chỉ cần cô cho y đủ hậu hĩnh, y nói không chừng sẽ nguyện ý giúp cô nói vài lời tốt đẹp trước mặt Vương thượng.

Còn Vưu Hồn ấy à, thích mỹ sắc, đối với nữ tử xinh đẹp không có chút sức chống cự nào, nếu cô có thể tìm vài nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc, nhan sắc tựa tiên nữ tặng cho y, y vui vẻ, có lẽ cũng sẽ giúp cô nói vài lời hay trước mặt Vương thượng." "Đương nhiên, cho dù hai người họ nguyện ý giúp cô, Vương thượng cũng không nhất định sẽ gặp cô.

Nhưng có họ giúp đỡ, cơ hội dù sao cũng lớn hơn một chút!" Nghe lời thị vệ nói, trong lòng Đát Kỷ lập tức dâng lên một trận vui mừng.

Phải biết rằng, đối với Đát Kỷ mấy người này là Đại Yêu tu hành thành công, vật tầm thường chẳng khác nào sỏi đá bên đường, căn bản không đáng kể.

Cho dù hiện tại Đát Kỷ mấy người đã sa sút, nhưng ban đầu khi Yêu tộc xưng bá Thiên Địa, đó cũng là lúc phong quang vô hạn, mấy Yêu cũng tích lũy được không ít Linh vật quý giá.

Nếu không, sau Đại kiếp, mấy Yêu bọn họ sao có thể nhanh chóng tu thành cảnh giới Kim Tiên như vậy?

Tuy nói rằng cùng với tu vi không ngừng thăng tiến, phần lớn Linh vật mà mấy Yêu đã tích trữ trước đây đều đã tiêu hao cạn kiệt, nhưng một số Linh vật tầm thường, các nàng vẫn không thiếu.

Dù sao đến cảnh giới như các nàng, Linh vật tầm thường đối với tu hành của các nàng đã không còn tác dụng lớn nữa.

Chương 634

Nghĩ xong những điều này, trên mặt Đát Kỷ lộ ra một nụ cười, lập tức nàng vội vàng nói với vị thị vệ kia: "Đa tạ Đại ca đã cho hay, hôm nay thật khiến muội được ích lợi không nhỏ.

Nếu sau này Đại ca còn có tin tức gì, vẫn mong có thể nói cho chúng muội, đại ân đại đức của Đại ca, chúng muội không răng khó quên." Thị vệ thấy vậy liền vội vàng gật đầu, trên mặt nở đầy nụ cười, nói: "Cô nương khách khí rồi, có thể nói chuyện với cô nương cũng là vinh hạnh của ta.

Sau này nếu có tin tức gì, ta nhất định sẽ nói cho cô nương ngay, thấy cô nương thành tâm như vậy, nói không chừng thật sự có cơ hội gặp được Vương thượng." Đát Kỷ nghe vậy, trong lòng hiểu rằng từ miệng thị vệ này sẽ không thể dò hỏi thêm tin tức hữu ích nào nữa, lập tức khẽ vung ống tay áo về phía thị vệ.

Giữa lúc ống tay áo lay động, một luồng tinh phong như có như không lặng lẽ tản ra.

Luồng tinh phong này cực kỳ nhỏ bé, không cẩn thận cảm nhận căn bản khó có thể phát giác, nhưng luồng khí tức này lại mang theo Mị Hoặc chi lực đặc hữu của Hồ tộc, như những xúc tu vô hình, trực tiếp phủ lên mặt thị vệ.

Sau đó Đát Kỷ liền xoay người, bước những bước chân ưu nhã, chậm rãi trở lại trước quầy hàng.

Mà vị thị vệ kia sau khi Đát Kỷ rời đi, đầu đột nhiên choáng váng, dường như bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, hoàn toàn quên mất cuộc nói chuyện vừa rồi với Đát Kỷ, chỉ cảm thấy vừa rồi dường như đã trải qua một giấc mơ đẹp đẽ và hư ảo.

Trở lại trước quầy hàng, Đát Kỷ cũng kể tin tức về việc Đế Tân thiết yến cho Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân.

"Tỷ tỷ, đây quả là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp!

Nếu chúng ta có thể tham gia buổi yến hội này, là có thể gặp được Đế Tân." Hồ Hỉ Mị phấn khích đến hai mắt sáng rực, dáng vẻ múa tay múa chân, tỏ ra vô cùng kích động.

"Đúng vậy, đúng vậy, đến lúc đó gặp được Đế Tân, bằng thủ đoạn của chúng ta, Đế Tân còn không dễ dàng quỳ phục dưới chân chúng ta sao!

Chúng ta phải khiến y trở thành con rối trong tay chúng ta, mặc sức chúng ta sắp đặt." Vương Quý Nhân cũng phụ họa bên cạnh, trên mặt cũng lộ ra nụ cười tự tin.

Phía này Đát Kỷ lại không hưng phấn như hai người kia, chỉ thấy nàng khẽ nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia lo lắng sâu sắc.

Bởi Đát Kỷ trong lòng hiểu rõ, cho dù có cơ hội tiến vào yến hội, với thân phận hiện tại của các nàng, muốn ở trong yến hội cung đình canh phòng nghiêm ngặt mà gây chú ý cho Đế Tân, thật sự khó hơn lên trời.

Hơn nữa, bên cạnh Đế Tân nhất định có vô số Nhân tộc Đại năng bảo hộ cận thân, những Đại năng đó ai nấy đều thực lực siêu phàm.

Chỉ cần sơ suất một chút, không những kế hoạch mê hoặc Đế Tân sẽ hoàn toàn thất bại, các nàng còn có khả năng rơi vào hiểm cảnh.

Dù sao Thương Đô nói thế nào cũng là trọng địa Nhân tộc, là căn cơ của Nhân tộc, không phải nơi mấy Kim Tiên nhỏ bé như các nàng có thể tùy ý làm càn.

Cho dù trên người mấy nàng có Thánh lực của Nữ Oa tồn tại, những Nhân tộc Đại năng kia không nhìn thấu được ngụy trang của

các nàng, nhưng chỉ cần các nàng có chút dị động, dù chỉ là một động tác nhỏ bé, một tia khí tức bất thường, là có thể kích động thần kinh mẫn cảm của những Đại năng này, dẫn đến họa sát thân.

Đối với những Nhân tộc Đại năng kia mà nói, đối xử với những tồn tại có khả năng uy hiếp đến an nguy của Thương Vương, đó là tuân thủ nguyên tắc "thà giết lầm, không bỏ sót".

Đến lúc đó, một khi Nhân tộc Đại năng ra tay sát thủ, với thực lực của Đát Kỷ ba người, tuyệt không có sức chống đỡ.

Không những tính mạng bản thân đáng lo, còn có khả năng liên lụy cả Yêu tộc Mộ Hiên Viên.

Dù sao không thể hoàn thành nhiệm vụ Nữ Oa giao phó, kết cục của Yêu tộc Mộ Hiên Viên tuyệt đối sẽ không tốt đẹp, nói không chừng sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân thấy Đát Kỷ dáng vẻ như vậy, trong lòng nghi hoặc muôn phần, rõ ràng cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, vì sao Đát Kỷ lại có biểu hiện như vậy?

Lập tức liền thấy Hồ Hỉ Mị nghiêng đầu hỏi: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại không vui vậy?

Đây là một cơ hội tốt hiếm có đó.

Chúng ta đã chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội tiếp cận Đế Tân, tỷ nên vui mới phải chứ." Vương Quý Nhân cũng thu lại nụ cười trên mặt, thần sắc trở nên nghiêm túc, nói: "Đúng vậy, lần này có hy vọng thành công, vì sao Tỷ tỷ lại lo lắng như vậy!" Nghe lời hai Yêu, Đát Kỷ khẽ thở dài, sau đó nói với hai Yêu: "Ta đương nhiên biết đây là một cơ hội, chỉ là thân phận hiện tại của chúng ta thấp kém, cho dù tiến vào yến hội, cũng rất khó tiếp cận Đế Tân, hơn nữa bên cạnh Đế Tân có vô số cao thủ, nếu chúng ta lộ ra sơ hở, hậu quả e

rằng không thể lường trước." Nghe lời Đát Kỷ nói, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân lúc này mới hiểu ra, vì sao Đát Kỷ lại có biểu hiện như vậy.

Hai Yêu vốn vì sắp có thể tham gia yến hội mà phấn khích, lúc này như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, sự kích động lập tức tan biến, thay vào đó là vẻ mặt hoảng loạn.

Các nàng vội vàng mở lời nói với Đát Kỷ: "Vậy phải làm sao đây?

Tỷ tỷ, tỷ mau nghĩ cách đi, chúng ta đều nghe lời tỷ." "Đúng vậy, Tỷ tỷ phải nhanh chóng nghĩ cách đi!" Thấy Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân hoảng loạn, Đát Kỷ không nói gì, nhưng mày cũng nhíu càng lúc càng chặt.

Ngay sau đó, Đát Kỷ cũng chìm vào trầm tư.

Hai Yêu thấy vậy, ngay cả thở mạnh cũng không dám, càng không dám ngắt lời suy nghĩ của Đát Kỷ.

Các nàng tĩnh lặng đứng sang một bên, mắt không ngừng nhìn quanh, đề phòng có người ngoài đến gần.

Thời gian dường như ngưng đọng lại, tiếng ồn ào của chợ búa xung quanh dường như đều bị cách biệt, tiếng rao hàng, tiếng nói cười, tiếng bánh xe lăn, đều dần xa đi, dường như cả thế giới chỉ còn lại ba người các nàng.

Trong đầu Đát Kỷ như đèn kéo quân, nhanh chóng lóe lên các loại phương pháp khả thi.

Tư duy trong đầu Đát Kỷ rối như tơ vò, sau đó nàng lập tức nghĩ đến việc lợi dụng Mị Hoặc chi thuật của mình.

Tuy nói trong đô thành không thể sử dụng Yêu lực, nhưng với Mị Hoặc chi lực trời sinh của Hồ tộc, một ánh mắt, một nụ cười nhẹ, là có thể dễ dàng lay động lòng người, khiến người ta phục tùng nàng.

Bởi vậy Đát Kỷ liền nghĩ đến việc lợi dụng Mị Hoặc chi thuật của bản thân, đi kết giao với nhiều người có thân phận địa vị hơn, hy vọng thông qua sự tiến cử của những người này mà tiến vào yến hội cung đình.

Thông thường mà nói, đây vốn là một phương pháp không tồi, tính nguy hiểm tương đối thấp, hơn nữa một khi thành công, khả năng gặp được Đế Tân cũng tương đối lớn.

Dù sao những quyền quý trong đô thành này tuy địa vị cao quyền trọng, nhưng cũng khó có thể chống lại sự dụ hoặc của mỹ sắc.

Nhưng phương pháp này lại bị Đát Kỷ loại bỏ ngay lập tức, bởi vì cách này tuy khả thi nhưng lại tốn quá nhiều thời gian.

Bởi vì muốn kết giao với những nhân vật thật sự có trọng lượng, có thể giúp đỡ, rồi giành được sự tin tưởng của họ, khiến họ cam tâm tình nguyện làm cầu nối cho mình trong cung đình, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều có thể thành.

Bởi vậy giờ đây yến hội cận kề, thời gian cấp bách, phương pháp thông qua kết giao quyền quý để có được sự tiến cử căn bản không kịp.

Ngay sau đó Đát Kỷ lại nghĩ đến việc lấy thân phận nhạc sư tiến vào yến hội, bởi vì trước đó Đát Kỷ đã biết từ miệng thị vệ rằng Đế Tân yêu thích âm luật, thêm vào đó trong yến hội cung đình nhất định không thể thiếu nhạc sư tấu nhạc trợ hứng.

Bởi vậy nếu các nàng lấy thân phận nhạc sư đến yến hội do Đế Tân thiết đãi, rồi nhờ kỹ nghệ tinh xảo mà nổi bật, nhất định cũng sẽ thu hút sự chú ý của Đế Tân.

Chỉ là làm như vậy tính nguy hiểm thật sự quá lớn, dù sao yến hội do Đế Tân thiết đãi là một trong những dịp quan trọng nhất của Đại

Thương.

Trong tình huống bình thường, những yến hội như vậy càng có xu hướng sử dụng đội ngũ nhạc sư chuyên nghiệp được bồi dưỡng nội bộ cung đình.

Những nhạc sư này từ nhỏ đã được huấn luyện, kỹ nghệ thành thục, lại có thân phận rõ ràng.

Ngay cả khi thỉnh thoảng tuyển dụng nhạc sư bên ngoài, cũng phải trải qua từng lớp sàng lọc, thậm chí ở giai đoạn tuyển chọn cuối cùng, còn có Đại năng đích thân kiểm tra.

Đát Kỷ ba người là Yêu tộc, thân phận nhạy cảm, chỉ cần sơ suất một chút, là có thể lộ ra sơ hở trước mặt Đại năng.

Một khi bị phát hiện thân phận khác thường, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Đát Kỷ nhíu mày chặt, trong đầu như thủy triều cuồn cuộn, các loại ý niệm ào ạt đến, nhưng lại bị nàng lần lượt phủ quyết.

Mà đúng lúc Đát Kỷ lòng đầy lo lắng, không còn kế sách nào, một đội thương nhân từ đô thành và Ký Châu qua lại đang chậm rãi tiến vào chợ.

Xe ngựa của đội thương nhân cuồn cuộn, một cỗ tiếp một cỗ, như một con rồng dài uốn lượn.

Chương 635

Các phu xe gào thét lớn tiếng, vung roi dài trong tay, dùng sức quất vào thân ngựa kéo xe, thúc giục ngựa tiến lên.

Tiếng nói chuyện của những người trong đội thương nhân mơ hồ truyền đến, ồn ào mà hỗn loạn, dường như đang bàn luận chuyện gì quan trọng.

Ánh mắt Đát Kỷ ba người lập tức bị đội thương nhân này thu hút, mấy nàng mơ hồ cảm thấy, sự xuất hiện của đội thương nhân này có lẽ sẽ mang đến cho các nàng một tia cơ hội.

Đương nhiên, ban đầu đây chỉ là trực giác thứ sáu của các nàng.

Nhưng đối với người tu hành mà nói, loại trực giác này thường có nguyên do đặc biệt.

Bởi vì người tu hành trong những năm tháng tu hành dài đằng đẵng, giao hòa với Thiên Địa Linh khí, cảm nhận trở nên vô cùng nhạy bén.

Có đôi khi, loại trực giác này giống như sự chỉ dẫn mà Thiên Đạo ban cho, tuy khó nắm bắt, nhưng luôn có thể phát huy tác dụng vào những thời khắc then chốt.

Sau khi đội thương nhân dừng lại, một số thương nhân nhanh chóng hành động, tay chân thoăn thoắt dựng quầy hàng trên chợ, bày ra từng món đặc sản từ Ký Châu.

Đát Kỷ ba người giả vờ như không có chuyện gì mà tiến lại gần, bề ngoài như bị hàng hóa trên quầy hấp dẫn, trong mắt lộ vẻ tò mò, thỉnh thoảng còn đưa tay lên cầm vật phẩm giả vờ ngắm nghía.

Thực tế, các nàng âm thầm dựng tai lên, không bỏ sót bất kỳ âm

thanh nói chuyện nào của những người xung quanh.

Chợ búa ồn ào hỗn tạp, người đến người đi, tiếng nói chuyện, tiếng rao hàng, tiếng cười đan xen vào nhau, nhưng đối với Đát Kỷ mấy người không hề có chút ảnh hưởng nào.

Ngay sau đó, ba người liền nghe thấy trong đám người của đội thương nhân có người nói nhỏ: "Lần này Ký Châu Hầu e rằng gặp xui xẻo rồi!" Âm thanh tuy không lớn, nhưng như một hòn đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, làm dấy lên từng đợt gợn sóng trong lòng Đát Kỷ ba người.

"Đúng vậy, đúng vậy, chỗ Ký Châu này không thể đi nữa rồi, đồ từ Ký Châu đến phải tăng giá lên!" Một âm thanh khác phụ họa.

Nghe những lời bàn tán trong đám đông, Đát Kỷ ba Yêu cũng có chút không hiểu, đến đô thành thời gian cũng không ngắn, chưa nghe nói Ký Châu có biến cố gì mà?

Phải biết rằng, những đội thương nhân này ngày thường đều vì lợi mà làm, Ký Châu là một vùng đất giàu có, sản xuất đủ loại đặc sản quý giá, bất kể là Đan dược Linh khí, hay Linh vật lương thảo ưu tú, đều có thị trường rộng lớn ở khắp nơi, có thể mang lại lợi nhuận hậu hĩnh cho đội thương nhân, từ trước đến nay đều là miếng mồi ngon trong mắt các đội thương nhân.

Sao lần này, ngay cả đội thương nhân vì lợi cũng không muốn đi nữa?

Tuy trong lòng nghi hoặc trùng trùng, nhưng ba Yêu cũng không mở lời hỏi.

Đúng lúc này, đã có người thay các nàng hỏi ra.

Liền nghe một thương nhân ở đô thành quen thuộc với đội thương nhân đầy vẻ khó hiểu, mở lời hỏi: "Mấy huynh đệ, lời này là sao?

Bình thường các huynh đều tranh nhau chạy đến Ký Châu, nơi đó tài lộ ai mà không đỏ mắt chứ, sao lần này lại đột nhiên kỳ lạ vậy?" Vị thương nhân này hiển nhiên vô cùng khó hiểu, vừa nói vừa gãi đầu, trong mắt đầy vẻ không hiểu.

Nghe người này mở lời, trong lòng Đát Kỷ ba người mừng rỡ, không động thanh sắc mà lặng lẽ di chuyển về phía trước mấy bước.

Bề ngoài mấy nàng vẫn bộ dạng tùy ý dạo chơi, thực tế ánh mắt lại chăm chú nhìn chằm chằm mấy thương nhân đang nói chuyện.

Sau đó liền nghe mấy người kia tiếp tục nói: "Tin tức này ở đô thành chắc hẳn còn chưa truyền tới, cũng chỉ có huynh đệ đây, người khác ta không nói đâu!" Một trong số đó vừa cảnh giác nhìn quanh bốn phía, vừa thần bí hề hề hạ giọng.

"Mau đừng giấu giếm nữa, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Thương nhân đô thành sốt ruột thúc giục, trên mặt đầy vẻ lo lắng và tò mò.

"Ai," người kia thở dài một tiếng, thần sắc ngưng trọng, "Ký Châu Hầu Tô Hộ sắp kháng chỉ rồi!

Vương thượng của chúng ta đã để ý đến con gái của Tô Hộ, ra lệnh y đưa con gái Tô Đát Kỷ vào cung phong làm Quý Phi, nhưng Tô Hộ cái tính cứng đầu đó, sống chết không chịu!" "Với cái tính của Tô Hộ đó, nhất định phải làm ra chuyện lớn chứ sao!" Một người khác lắc đầu than thở: "Huynh nói Ký Châu này còn đi được nữa không?" Thương nhân đô thành nghe vậy, trong lòng cũng giật mình, sau đó vội vàng mở lời nói: "Vậy ai còn dám đi nữa chứ, vạn nhất Vương thượng nổi long nhan đại nộ, hạ lệnh điều tập đại quân chinh phạt Ký Châu, chẳng phải sẽ gặp phải tai ương vô vọng sao!" "Chỉ sợ có đi mà không có về mệnh chứ!" Nghe những lời bàn tán của mấy người trong đội thương nhân, Đát Kỷ mấy người trong lòng cũng chấn động, không ngờ lại còn có chuyện như vậy.

Nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt Đát Kỷ lóe lên ánh sáng, một ý nghĩ táo bạo lập tức xuất hiện trong lòng nàng.

Lập tức Đát Kỷ khẽ nghiêng đầu, không để lại dấu vết mà liếc nhìn Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân.

Mà Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân thấy vậy, lập tức tâm ý tương thông, các nàng cùng Đát Kỷ tu hành nhiều năm, giữa nhau có sự ăn ý mười phần, chỉ cần một ánh mắt, là có thể biết đối phương đang nghĩ gì.

Ngay lúc đó, ba Yêu giả vờ như không có chuyện gì, chậm rãi xuyên qua đám đông, lặng lẽ đi về một nơi hẻo lánh.

Nơi hẻo lánh, bốn phía không một tiếng động, chỉ có gió nhẹ lay động, xao động đám cỏ dại ven đường, phát ra tiếng sột soạt nhẹ.

Khóe miệng Đát Kỷ khẽ nhếch lên, trong mắt đầy vẻ hưng phấn và kích động, nhìn Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân đang mang vẻ khó hiểu, mở lời nói: "Tỷ muội, trời ban cơ hội tốt, ta có một phương pháp tuyệt vời, có thể trực tiếp đến bên cạnh Đế Tân!" Nói xong, Đát Kỷ hơi ngừng lại, trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh, lại bổ sung: "Hơn nữa còn không có nhiều nguy hiểm!" Nghe lời Đát Kỷ nói, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân lập tức như bị thi triển chú định thân mà ngây người ra.

Ngay sau đó, các nàng trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm Đát Kỷ, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn khó kiềm chế.

Dù sao mấy nàng đã nhận Pháp chỉ của Nữ Oa, gánh vác trọng trách mê hoặc Đế Tân, nhưng đến bây giờ mấy nàng vẫn hoàn toàn không có manh mối nào.

Khó khăn lắm mới biết được Đế Tân thiết yến, vốn tưởng có thể nhân cơ hội này tiếp cận Đế Tân, nhưng ai ngờ lại xuất hiện vô số

vấn đề nan giải, điều này khiến Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân càng thêm chán nản, cảm giác cấp bách trong lòng cũng ngày càng mãnh liệt.

Ngay lúc tuyệt vọng này, Đát Kỷ lại nói có phương pháp tuyệt vời có thể trực tiếp tiếp cận Đế Tân, hơn nữa không có nguy hiểm lớn, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân sao có thể không phấn khích.

Bởi vậy còn chưa đợi âm thanh của Đát Kỷ hoàn toàn dứt, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân đã không kịp chờ đợi mà mở lời hỏi Đát Kỷ: "Tỷ tỷ, tỷ nghĩ ra phương pháp gì! " "Tỷ tỷ, có cơ hội nào có thể khiến chúng ta trực tiếp tiếp cận Đế Tân không!" Thấy Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân thất thố như vậy, Đát Kỷ vốn đang đầy vẻ kích động liền khẽ nhíu mày, hơi bất mãn, nói với hai Yêu: "Biết các muội gấp gáp, nhưng không thể bị xúc động làm mờ mắt!" Âm thanh của Đát Kỷ trong trẻo nhưng đầy uy nghiêm không cho phép nghi ngờ, quanh quẩn trong khu vực hẻo lánh này.

"Chuyện chúng ta làm, liên quan đến Pháp chỉ của Nữ Oa Nương Nương, chỉ cần một chút sai sót, không những chúng ta sẽ tan xương nát thịt, mà cả Yêu tộc Mộ Hiên Viên cũng có khả năng gặp phải tai ương diệt đỉnh!

Bởi vậy nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận, các muội nhìn hai người các muội xem, sao có thể đảm đương trọng trách!" Nghe lời Đát Kỷ nói, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân cũng ý thức được biểu hiện của mình có chút khoa trương, lập tức trên mặt lộ ra một tia hổ thẹn.

Hai Yêu từ từ cúi đầu xuống, mang vẻ xin lỗi nói: "Tỷ tỷ, là chúng ta thất thố rồi!" "Tỷ tỷ, chúng ta biết lỗi rồi, sau này nhất định sẽ không như vậy nữa!" Thấy hai người thái độ thành khẩn, thần sắc Đát Kỷ hơi dịu đi, lời lẽ chân thành nói: "Tỷ muội, ta không phải trách

mắng các muội, chỉ là muốn hai muội hiểu rõ sự nguy hiểm trong đó, tránh cho vào thời khắc then chốt lại gây ra chuyện gì loạn, nếu không chúng ta có thể sẽ công dã tràng!" Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân nghe vậy, trong lòng cũng lóe lên một tia sợ hãi.

Tính quan trọng và nguy hiểm của nhiệm vụ lần này, hai Yêu trong lòng không phải là không có khái niệm, chỉ là bị tin tức đột ngột làm cho choáng váng đầu óc mà thôi.

Nghĩ đến việc vì bản thân bất cẩn, khiến nhiệm vụ thất bại, phải gánh chịu hậu quả thảm khốc, trong lòng hai Yêu cũng là một trận co rút.

Bởi vậy đợi đến khi Đát Kỷ nói xong, thần sắc hai người cũng trở nên ngưng trọng, tuy không mở lời, nhưng trong mắt đầy vẻ hối hận.

Thấy thần sắc hai người thay đổi, trong mắt Đát Kỷ cũng lóe lên một tia an ủi.

Lần trách mắng này tuy không phải Đát Kỷ cố ý làm vậy, nhưng cũng coi như Đát Kỷ có ý phê bình hai người.

Dù sao hành động ở Ký Châu tiếp theo là khâu then chốt và quan trọng nhất của kế hoạch, không được phép sai sót.

Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân tuy tu hành nhiều năm với mình, Pháp lực không yếu, nhưng đôi khi hành sự dễ bồng bột, thiếu trầm ổn, nếu có chút sai sót, e rằng sẽ không còn cơ hội tuyệt vời như vậy có thể cung cấp cho mấy nàng, bởi vậy Đát Kỷ mới nghiêm khắc như vậy.

Thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, Đát Kỷ cũng không còn úp mở nữa, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười tự tin, trực tiếp mở lời nói với hai Yêu: "Được rồi, hai muội cũng không cần lo lắng, tiếp theo cứ nghe lệnh ta mà làm là được!" Hồ Hỉ Mị và Vương Quý

Nhân nghe vậy, không mở lời, mà nghiêm túc gật đầu, trong mắt đầy vẻ kiên định.

Đát Kỷ khẽ chắp tay, tiếp lời nói: "Lần này Đế Tân muốn con gái của Tô Hộ nhập kinh, chính là cơ hội tốt trời ban, chúng ta có thể thay thế nàng.

Như vậy, vừa tránh được những nguy hiểm có thể gặp phải ở đô thành này, lại còn có thể trực tiếp đến bên cạnh Đế Tân!" Nghe lời Đát Kỷ nói, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân đầu tiên là ngây người, lập tức trong mắt ánh sáng rực rỡ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Nhưng ngay sau đó, hai người liền nhớ lại lời Đát Kỷ vừa nói, vội vàng nén lại sự kích động trong lòng, mở lời nói với Đát Kỷ: "Tỷ tỷ, phương pháp này quá tuyệt diệu!

Như vậy, chúng ta không tốn chút công sức nào mà có thể tiếp cận Đế Tân, quả là trời giúp chúng ta." "Tỷ tỷ nói rất đúng, có thân phận con gái Tô Hộ, chúng ta liền có thể quang minh chính đại tiến về Vương thành." Nhờ lời quở trách vừa rồi của Đát Kỷ, hai Yêu tuy phấn khích, nhưng cũng không bị lời Đát Kỷ nói hoàn toàn làm cho mờ mắt, mà bắt đầu suy tư về khả năng thực hiện kế hoạch của Đát Kỷ.

Chương 636

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng hai Yêu cũng sinh ra một tia nghi hoặc, mà hai Yêu cũng không do dự, trực tiếp mở lời hỏi Đát Kỷ.

"Tỷ tỷ, thử pháp tốt thì tốt, nhưng Tô Hộ không nguyện để con gái vào cung làm Phi, chúng ta nếu muốn thay thế con gái Tô Hộ xuất hiện ở đô thành, e rằng sẽ bị phát hiện ngay lập tức phải không? " "Đúng vậy, chẳng lẽ chúng ta còn phải nghĩ cách để Tô Hộ nguyện ý đưa con gái vào cung?

Nhưng nhìn thái độ cứng rắn của y, điều này nói gì dễ dàng." Thấy hai Yêu đã bắt đầu suy luận, có suy nghĩ của riêng mình, trong lòng Đát Kỷ khá hài lòng.

Còn về vấn đề của hai Yêu, Đát Kỷ tự nhiên đã sớm có chuẩn bị, bởi vậy đợi đến khi hai Yêu nói xong, trong mắt Đát Kỷ lập tức lóe lên một tia tàn nhẫn.

Tiếp đó liền nghe Đát Kỷ lạnh lùng nói: "Vì sao phải giả mạo?

Ta muốn trở thành Tô Đát Kỷ chân chính!" Hai Yêu nghe vậy ngây người, sau đó lập tức hoàn hồn.

Tuy nói Đát Kỷ chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng sát ý ẩn chứa sâu trong đó cũng khiến trong lòng hai Yêu run lên.

Cùng Đát Kỷ bầu bạn tu hành nhiều năm, tâm ý tương thông, hai Yêu tự nhiên hiểu rõ Đát Kỷ nói là có ý gì, đó chính là khiến con gái của Tô Hộ không hay biết mà biến mất, sau đó thay thế.

Tô Hộ có nguyện ý đưa con gái đến đô thành hay không không quan trọng, chỉ cần khiến Đát Kỷ trở thành con gái chân chính của Tô Hộ, đó chẳng phải là do mấy nàng quyết định sao.

Hiểu được tâm tư của Đát Kỷ, hai Yêu cũng đầy vẻ kích động nói: "Tỷ tỷ chủ ý này hay!

Đô thành có Khí vận Nhân tộc áp chế, Yêu lực khó thi triển.

Ký Châu thì khác, xa đô thành, thi triển Yêu lực không có quá nhiều kiêng kị.

Chỉ cần thay thế con gái Tô Hộ, chuyện sẽ thành!

Đến lúc đó, tiếp cận Đế Tân dễ như trở bàn tay." "Không sai, giải quyết con gái Tô Hộ, hơi dùng thủ đoạn, là có thể thiên y vô phùng thay thế, tiếp cận Đế Tân chỉ là chuyện nay mai!" Hai Yêu nói xong, trên mặt Đát Kỷ lộ ra vẻ mặt hài lòng, lập tức nói với hai Yêu: "Nếu các muội cũng cảm thấy khả thi, vậy sự không nên chậm trễ, chúng ta lập tức khởi hành đến Ký Châu!" Nghe lời Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân không mở lời, chỉ là thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc.

Đát Kỷ thấy vậy, cũng không nói thêm nữa, dẫn hai người đi ra ngoài đô thành.

Đát Kỷ mấy người lưu lại đô thành thời gian còn ngắn, thêm vào đó ngày thường quen dùng Mị Hoặc chi thuật ẩn nấp hành tích, lần này lặng lẽ rời đi, cũng không gây ra chút sóng gió nào trong đô thành.

Ngoại trừ mấy vị Thánh nhân cao cao tại thượng, luôn chú ý từng hành động của các nàng ra, thế gian cũng không một ai phát giác được sự thay đổi trong hành tung của các nàng.

Kế sách mà Đát Kỷ mấy người tinh tâm mưu hoạch, tự nhiên cũng lọt vào tầm mắt của chúng Thánh nhân.

Khi chúng Thánh nhân phát giác mấy con tiểu Yêu này lại có tâm tư táo bạo và kín đáo như vậy, vọng tưởng dùng phương pháp lý đại đào cương (mượn danh thay thế), thay thế thân phận con gái Tô Hộ,

cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

Phải biết rằng Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa, từng hành động đều chịu sự chú ý của Thiên Đạo.

Tô Hộ thân là một Chư hầu có địa vị quan trọng ở Thương Đô, con gái của y tự nhiên mang theo một phần Khí vận Nhân tộc.

Tuy Khí vận Nhân tộc không nhiều, nhưng cũng không phải tùy tiện là có thể thay thế.

Những trở ngại này đối với Thánh nhân mà nói, tự nhiên không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với mấy tôn tiểu Yêu mà nói, đó lại là vấn đề lớn như trời, bởi vậy những Thánh nhân này thật sự muốn xem Đát Kỷ mấy người có thủ đoạn gì.

Đát Kỷ mấy người nào biết những Thánh nhân cao cao tại thượng kia lại có ý nghĩ như vậy.

Từ đô thành xuất phát, không quá mấy ngày ngắn ngủi, ba Yêu đã thuận lợi đến trong thành Ký Châu.

Khi ở Thương Đô, mấy nàng hành sự cực kỳ cẩn thận, không dám tiết lộ chút Yêu khí nào.

Nhưng ra khỏi đô thành, những xiềng xích trói buộc các nàng đã ít đi rất nhiều, chỉ cần không toàn lực thi triển Yêu pháp, như những tiểu Pháp thuật như Đằng Vân Giá Vũ, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị người khác phát giác.

Cũng chính nhờ điểm này, các nàng mới có thể trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đến được Ký Châu cách xa Thương Đô này.

Ký Châu thành cách xa đô thành, đối với Đát Kỷ mấy người mà nói, hạn chế khi thi triển Yêu pháp sở thụ giảm đi rất nhiều, điều này không nghi ngờ gì đã khiến các nàng tăng thêm mấy phần tự tin vào việc hoàn thành kế hoạch.

Bước vào Ký Châu thành, ánh mắt ba Yêu sắc bén như ưng, nhanh chóng quét nhìn tòa thành hoàn toàn xa lạ đối với các nàng.

Trên đường phố, dòng người qua lại tấp nập, tiếng rao hàng, tiếng nói cười đan xen vào nhau, tạo nên một cảnh tượng náo nhiệt phi phàm.

Nơi đây tuy không phồn hoa xương thịnh như Thương Đô, nhưng lại có một vẻ mộc mạc và sức sống mãnh liệt riêng, xem ra cũng không vì Tô Hộ từ chối mệnh lệnh của Đế Tân mà xuất hiện biến loạn.

Nhìn cảnh tượng đầy hơi thở nhân gian trước mắt, trong lòng Đát Kỷ không khỏi dâng lên một tia cảm khái.

Ban đầu khi Yêu tộc xưng bá, cũng không có Nhân tộc như vậy, trách gì Nhân tộc có thể thừa kế Thiên Đạo, thành tựu vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang Thiên Địa này.

Sau khi cảm khái, Đát Kỷ nhanh chóng thu liễm tâm thần, xoay người nhìn Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân bên cạnh, hạ giọng nói với hai người: "Tỷ muội, Ký Châu tuy không bằng Thương Đô, nhưng cũng có không ít Nhân tộc cao thủ, chúng ta vẫn cần cẩn thận hành sự, trước tiên tìm một nơi ẩn giấu để trú ngụ, sau đó đến gần phủ đệ của Tô Hộ thăm dò hư thực, tìm hiểu rõ hành tung hàng ngày của con gái Tô Hộ và tình hình canh gác trong phủ." Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân nghe vậy, cũng nghiêm túc gật đầu, xem ra lời Đát Kỷ cảnh báo trước đó quả thật đã phát huy tác dụng.

Lập tức ba người chậm rãi đi về phía nội thành, không lâu sau, đã hoàn toàn hòa vào dòng người đông đúc, như cá bơi vào biển lớn, khó mà phân biệt được tung tích nữa.

Mấy ngày sau, gần phủ đệ của Ký Châu Hầu Tô Hộ, một tiểu thư nhà giàu với khí chất cao nhã dẫn theo một nha hoàn lanh lợi ung dung

xuất hiện.

Hai người này chính là Đát Kỷ và một trong hai người Hồ Hỉ Mị hoặc Vương Quý Nhân giả mạo.

Hai người lượn lờ quanh phủ đệ của Tô Hộ giả vờ dạo chơi, lúc thì bước vào tiệm vải, cẩn thận chọn lựa vải vóc; lúc thì dừng chân trước quầy trang sức, tỉ mỉ ngắm nhìn những món đồ trang sức đủ loại.

Bề ngoài mấy nàng nhìn có vẻ nhàn nhã thoải mái, thực tế trong quá trình nói chuyện với những người xung quanh, cố ý dẫn dắt đề tài, thăm dò tình hình phủ Tô Hộ.

"Nghe nói Tô Hộ Đại nhân rất mực cưng chiều con gái, chẳng hay Tô tiểu thư minh châu như vậy ngày thường có những sở thích gì?" Đát Kỷ giả vờ như không cố ý mà hỏi ông chủ tiệm vải bên cạnh.

Đát Kỷ cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không mạo muội trực tiếp hỏi về việc Đế Tân triệu con gái Tô Hộ nhập cung, để tránh gây chú ý cho người khác.

Ông chủ đầy vẻ tươi cười, cẩn thận nói: "Tô tiểu thư à, không thường ra ngoài, lão già cũng không rõ sở thích của nàng lắm." Đát Kỷ trong lòng thầm cười lạnh, xem ra ông chủ này không muốn nói thật nha.

Lập tức trong mắt nàng Hồ nhãn chợt hiện ra, một tia sáng quỷ dị lóe lên, ông chủ tiệm vải ngay tức thì rơi vào trạng thái hoảng hốt.

Thấy ông chủ đã bị mình mê hoặc, Đát Kỷ thẳng thắn mở lời hỏi: "Có biết chuyện Vương thượng lệnh con gái Tô Hộ nhập cung, Tô Hộ và con gái y phản ứng ra sao không?" Tuy nói Đát Kỷ trước đó đã nghe từ miệng đội thương nhân ở đô thành về phản ứng của Tô Hộ, nhưng nàng biết những lời thương đội truyền đạt chỉ là lời nói phiến

diện, có thể trong quá trình truyền bá có thêm thắt gì đó.

Hơn nữa Đát Kỷ không hề biết suy nghĩ chân thật trong lòng con gái Tô Hộ, những điều này Đát Kỷ tự nhiên phải làm rõ, như vậy mới có thể chế định ra kế hoạch khả thi và thiết thực.

Vì đang trong trạng thái bị mê hoặc, ông chủ tiệm vải không chút giữ lại, biết gì nói nấy: "Chuyện này ở Ký Châu thành đã sớm đồn ầm lên, con gái Hầu gia thâm minh đại nghĩa, để tránh Vương sư đến chinh phạt, sinh linh Ký Châu đồ thán, vốn muốn tuân theo Vương lệnh, tiến về đô thành, nhưng Tô Hầu gia lại sống chết không chịu, y thật sự không đành lòng để con gái mình vào cung làm Phi, bởi vậy liền cấm túc con gái một thời gian!" Nghe những lời này của ông chủ, trước mắt Đát Kỷ lập tức sáng lên, những ý nghĩ mơ hồ trong lòng dần trở nên rõ ràng.

Ngay sau đó, nàng tiếp tục truy vấn: "Vậy Tô Hộ vì sao lại kiên quyết không muốn như vậy, là đối với Vương thượng bất mãn trong lòng, hay còn có nguyên do khác?" Ông chủ tiệm vải ánh mắt mơ màng, vẫn trong trạng thái bị mê hoặc, thành thật nói: "Tô Hầu gia người tính cương trực không a dua, nghe người ta nói là y cảm thấy hiện nay trong hậu cung của Vương thượng loạn tượng trùng trùng, Hầu gia thật sự không muốn con gái mình bước vào chốn thị phi đó, trở thành vật mua vui của Vương thượng, bởi vậy mới kiên quyết không nguyện ý đưa Tô tiểu thư vào cung." "Ngoài ra, nghe người hầu trong phủ Hầu gia nói, con gái Hầu gia hình như có chút liên quan đến trưởng tử của Tây Bá Hầu, nhưng cũng không chắc có phải thật không.

Nhưng chuyện này trong phủ đồn đại có vẻ có căn cứ, nói Tô tiểu thư trước đó trong một buổi yến hội đã gặp trưởng tử Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo, hai người nói chuyện rất vui vẻ, còn tặng quà cho nhau.

Kể từ đó, Tô tiểu thư thường xuyên nhắc đến Bá Ấp Khảo, cực kỳ ngưỡng mộ y, cũng không biết Hầu gia có ý tác thành duyên lành không." Đát Kỷ nghe những lời này, trong lòng đột nhiên chấn động, sau đó khóe miệng lặng lẽ nhếch lên một đường cong khó nhận thấy.

Nàng hơi cúi người tạ ơn ông chủ tiệm, rồi thong dong bước ra khỏi tiệm vải.

Sau khi Đát Kỷ rời đi, ông chủ tiệm mới dần dần hoàn hồn.

Chương 637

Nhưng nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi lại dường như bị một trận gió cuốn đi, không để lại chút dấu vết nào trong đầu ông ta.

Ông chủ tiệm lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, trong miệng lẩm bẩm vài câu, rồi lại tiếp tục chuyên tâm chỉnh lý vải vóc.

Khi Đát Kỷ và những tên yêu rời khỏi phòng bếp, vị yêu cuối cùng trong Tam Yêu như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Đát Kỷ.

Y khẽ cúi người, nhẹ giọng nói với Đát Kỷ: "Tỷ tỷ, ta đã dò la được đại khái tình hình phủ Tô Hộ một cách tường tận, phòng thủ trong phủ cực kỳ nghiêm ngặt, đặc biệt là nơi ở của Tô Hộ chi nữ, ngày đêm đều có cao thủ tuần tra.

Bất quá, những cái gọi là cao thủ này, đều là Nhân tộc chưa bước vào Tiên đạo, với thực lực của chúng ta, cũng không đáng ngại." Đát Kỷ nghe vậy, khẽ gật đầu, trong đầu nhanh chóng sắp xếp những tin tức đã có, trầm ngâm một lát rồi nói: "Bên ta cũng dò xét được tin tức quan trọng.

Tô Hộ chi nữ lòng mang đại nghĩa, không muốn nhìn thấy bách tính Ký Châu vì chính mình mà chịu cảnh binh đao đồ thán, vốn định tuân theo vương lệnh nhập cung làm phi, nhưng lại bị Tô Hộ kiên quyết phản đối, vì vậy bị cấm túc trong phủ.

Chúng ta có thể lợi dụng tâm tư lo cho thiên hạ này của nàng ta!" Đát Kỷ nói xong, trong mắt lóe lên một tia sáng giảo hoạt, tiếp tục nói: "Vì trong Tô phủ không có cao thủ chân chính tọa trấn, vậy chúng ta cứ trực tiếp tiềm nhập vào đó, tìm cơ hội thích hợp, trực tiếp thay thế Tô Hộ chi nữ!" Nghe Đát Kỷ nói vậy, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân

đang ngụy trang thành nha hoàn, lông mày lập tức lộ vẻ vui mừng.

Hai yêu nhìn nhau, lập tức đồng thanh nói: "Mọi việc đều theo an bài của Tỷ tỷ!" "Mọi việc đều theo an bài của Tỷ tỷ!" Nói xong, ba yêu thi triển yêu pháp, thân hình như làn khói nhẹ hòa vào dòng người, thoáng chốc đã mất tăm.

Khi ba yêu xuất hiện trở lại, đã ở bên trong Tô Hộ phủ.

Trong phủ Tô, nơi ở của Tô Hộ chi nữ.

Ba yêu nhờ yêu pháp, ẩn nấp trong hư không, lặng lẽ không tiếng động theo dõi mọi cử động bên trong căn phòng.

Khi ánh mắt của họ rơi vào Tô Hộ chi nữ, trong mắt mỗi người đều lóe lên một tia kinh ngạc khó che giấu.

Trước đó, Tam Yêu tuy nghe nói Tô Hộ chi nữ xinh đẹp, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến, nên cũng không có khái niệm thực tế.

Chỉ đến lúc này, tận mắt thấy Tô Hộ chi nữ, họ mới kinh ngạc nhận ra thế gian lại có dung mạo khuynh quốc khuynh thành đến thế.

Chỉ thấy Tô Hộ chi nữ đang đoan tọa trước bàn trang điểm, tư thái thanh nhã thướt tha, mỗi một cử chỉ, đều tự nhiên toát ra khí chất ôn nhu uyển chuyển.

Nàng cầm một chiếc lược ngọc điêu khắc tinh xảo, động tác nhẹ nhàng và tao nhã chậm rãi chải mái tóc dài như thác nước đang xõa xuống.

Tóc nàng đen nhánh sáng bóng, suôn mượt vô cùng, theo từng động tác của lược, lóe lên ánh sáng mê người, mỗi một lần chải đều toát lên vẻ duyên dáng thanh nhã.

Khuôn mặt nàng càng tuyệt mỹ vô song, đôi mày như nét vẽ xa xăm, dài thanh mảnh và dịu dàng, đôi mắt như hai hồ nước sâu thẳm

trong vắt, sáng trong, sống mũi nhỏ nhắn mà thanh tú, tinh xảo như ngọc khí được điêu khắc tỉ mỉ, môi như anh đào, không cần điểm tô cũng đỏ thắm, khi hơi chúm chím lại, càng tăng thêm vài phần duyên dáng.

Lúc này, Tô Hộ chi nữ khẽ nhíu mày, dường như đang buồn phiền vì chuyện gì đó, nét sầu muộn không những không làm tổn hại chút nào đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn tăng thêm cho nàng một khí chất độc đáo khiến người ta nảy sinh lòng yêu mến.

Nhìn thấy dung nhan tuyệt thế này của Tô Hộ chi nữ, Hồ Hỉ Mị ở một bên đầy kinh ngạc, không kìm được mở lời: "Tỷ tỷ, Tô Hộ chi nữ này thật sự đẹp không gì sánh được, trách gì Tô Hộ lại coi nàng ta là bảo bối trong lòng, yêu thương đến thế." Vương Quý Nhân cũng vô thức gật đầu, phụ họa: "Đúng vậy, chỉ bằng dung mạo này, nếu nhập cung, chắc chắn sẽ lấn át quần phương trong hậu cung, trở thành sủng phi của Đại vương." Nghe hai yêu nói, Đát Kỷ không lập tức mở lời.

Lúc này trong ánh mắt Đát Kỷ, ngoài sự kinh ngạc ban đầu, còn nhiều hơn là sắc thái hân hoan khó kiềm chế.

Vì theo Đát Kỷ thấy, dung nhan tuyệt mỹ của Tô Hộ chi nữ tuyệt đối là một lợi thế lớn.

Đợi mình thành công thay thế, bằng dung mạo khuynh quốc này, mê hoặc Đế Tân sẽ càng dễ như trở bàn tay, khi ấy, nhất định có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trọng đại mà Nữ Oa nương nương giao phó.

Nghĩ đến đây, trên mặt Đát Kỷ không kìm được hiện lên một tia kích động, lập tức nói với hai yêu: "Vẻ đẹp của nữ nhân này, đối với chúng ta mà nói, không nghi ngờ gì là cơ hội trời ban.

Dung mạo khuynh quốc này, chính là thứ chúng ta cần!" Nghe Đát Kỷ nói, hai yêu ở một bên cũng liên tục gật đầu, không kìm được sự

nóng lòng trong lòng, vội vàng mở lời nói: "Tỷ tỷ, vậy chúng ta bây giờ hành động đi!" "Đúng vậy, chúng ta trước hết giải quyết nữ nhân này, rồi Tỷ tỷ người liền có thể trở thành Tô Đát Kỷ thật sự!" Thấy hai yêu vẻ mặt sốt ruột, Đát Kỷ chậm rãi lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói với hai yêu bên cạnh: "Không thể mạo hiểm hành sự, Tô Hộ chi nữ thân mang khí vận Nhân tộc bao bọc, nếu khinh suất hành động, trực tiếp giết hại nàng, tất sẽ gây ra thiên địa dị tượng, chiêu mời các phương chú ý, đặc biệt là những cao thủ Nhân tộc ẩn mình, đến lúc đó chúng ta không những không thể hoàn thành nhiệm vụ, còn sẽ lâm vào nơi vạn kiếp bất phục!" Đúng vậy, ngay khi nhìn thấy Tô Hộ chi nữ lần đầu tiên, Đát Kỷ đã cảm nhận được khí vận Nhân tộc trên người nàng, khí vận Nhân tộc như một lá chắn vô hình nhưng kiên cố, khiến yêu tà bình thường khó lòng tiếp cận.

Cũng chính vì vậy, Đát Kỷ mới cố nén sát ý hung hãn trong lòng, không mạo hiểm trực tiếp động thủ.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Tô Hộ chi nữ chỉ dựa vào khí vận Nhân tộc che chở mà Đát Kỷ lại không có cách nào.

Chỉ là Đát Kỷ không chắc chắn khí vận Nhân tộc trên người Tô Hộ chi nữ rốt cuộc dày bao nhiêu, nhiều hay ít khí vận Nhân tộc, liên quan đến việc Đát Kỷ có thể nhất kích giết chết hay không.

Nếu có thể gọn gàng dứt khoát giải quyết thì không sao, nếu không, thì những kẻ đó muốn động tâm tư với Tô Hộ chi nữ nữa, về cơ bản là không thể rồi.

Hai yêu ở một bên nghe Đát Kỷ nói, trong lòng cũng dâng lên một trận sợ hãi.

Hồ Hỉ Mị lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ mở lời: "Tỷ tỷ, vậy theo ý người, chúng ta nên làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ đứng nhìn mãi như vậy, bỏ lỡ cơ hội tốt sao?"

Vương Quý Nhân cũng lộ vẻ lo lắng, phụ họa: "Đúng vậy, Tỷ tỷ, đợi thêm nữa, ai biết còn sẽ xảy ra biến cố gì." Đát Kỷ không trực tiếp trả lời sự nghi hoặc của hai yêu, mà ánh mắt chăm chú nhìn Tô Hộ chi nữ trong phòng không xa, chậm rãi mở lời nói: "Vì chúng ta muốn thay thế nữ nhân này, vậy cũng phải hiểu rõ mọi thứ về nàng ta, sở thích của nàng, thói quen của nàng, mọi lời nói hành động của nàng, đều phải nằm lòng, như vậy mới có thể trở thành nàng thật sự." Nói xong, Đát Kỷ hơi dừng lại, trong mắt lóe lên một tia sáng trí tuệ, rồi tiếp tục nói: "Hãy đợi vài ngày, ta trong lòng đã có mưu tính sơ bộ." Nghe Đát Kỷ nói, trên mặt hai yêu ở một bên lập tức lộ vẻ mong chờ.

Còn Đát Kỷ nói xong, lại nhìn về phía Tô Hộ chi nữ.

Lúc này, Tô Hộ chi nữ đang ngồi trước cửa sổ, đối diện với ánh trăng trong vắt buổi sớm chiếu vào phòng, tay ôm một quyển sách, thần tình chuyên chú đọc.

Đát Kỷ nhìn nàng, trong lòng thầm tính toán: "Tô Hộ chi nữ, ngươi tuy có khí vận gia thân, nhưng hôm nay gặp ta, chính là kiếp số của ngươi.

Đợi khi ta đã tường tận mọi việc, chính là lúc ngươi biến mất.

Thế gian này, chẳng mấy chốc sẽ chỉ còn lại Tô Đát Kỷ ta."...

Tiếp theo, ba yêu liền dồn hết tâm trí, không rời mắt nhìn chằm chằm mọi cử động của Tô Hộ chi nữ, dù là những động tác cơ thể nhỏ nhất, những thay đổi biểu cảm khó nhận thấy nhất, cũng không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Tam Yêu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, màn đêm càng trở nên sâu thẳm.

Tô Hộ chi nữ cuối cùng cũng đặt xuống quyển sách đã bị mài mòn từ lâu, ngón tay thon thả như ngọc khẽ xoa đôi mắt mệt mỏi và ê ẩm vì đọc lâu.

Đôi mắt vốn sáng như sao, giờ phút này phủ một tầng mệt mỏi đậm đặc.

Nàng thở dài một hơi, sau đó, bước những bước nhỏ, chậm rãi đi đến bên giường chậm rãi nằm xuống, không lâu sau, liền chìm vào mộng đẹp.

Nhìn thấy Tô Hộ chi nữ đã ngủ, sự tò mò trong lòng Hồ Hỉ Mị không còn kìm nén được nữa.

Nàng nhón chân rón rén đến bên tai Đát Kỷ, giọng nói đè thấp cực độ, gần như tiếng ong vò vẽ vo ve nói: "Tỷ tỷ, nàng ta ngủ rồi, chúng ta bây giờ có nên lại gần hơn một chút, rình mò đôi chút không?" Đát Kỷ khẽ lắc đầu, ánh mắt cảnh giác quét nhìn xung quanh một lượt, sau đó nhẹ giọng nói: "Không được, thân phận Tô Hộ chi nữ đặc biệt, khó bảo đảm nàng ta không mang theo pháp bảo thần bí gì, hoặc bị cao nhân âm thầm bố trí pháp trận phòng hộ cường đại.

Nếu chúng ta mạo hiểm lại gần, một khi kích hoạt những thủ đoạn phòng hộ này, nhất định sẽ dẫn dụ thủ vệ Tô phủ.

Tối nay tạm thời đến đây thôi, ngày mai cứ theo kế hoạch hành sự, chúng ta còn có thời gian sung túc, không cần vội vã lúc này." Hồ Hỉ Mị tuy trong lòng vô cùng không cam, nhưng thấu hiểu lời Đát Kỷ nói câu nào cũng có lý, cuối cùng chỉ đành lòng không cam mà gật đầu, cùng Vương Quý Nhân theo sau Đát Kỷ, cẩn thận thi triển yêu pháp.

Theo thân hình ba yêu dần hóa hư, cũng như sương khói phiêu diêu, lặng lẽ rời khỏi gần Tô Hộ phủ, chỉ còn lại một màn đêm tĩnh mịch.

Những ngày sau đó, Đát Kỷ mấy người vẫn tiếp tục quá trình này.

Ba yêu hành sự cực kỳ bí mật, không để lại chút dấu vết nào, trong khoảng thời gian đó cũng không một ai phát hiện điều bất thường.

Cứ như vậy, ngày tháng cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Còn tin tức bên ngoài về việc Tô Hộ có đưa con gái vào cung hay không, cũng đã lan truyền khắp nơi với tốc độ kinh người.

Từ đô thành phồn hoa náo nhiệt, xe cộ ngựa xe tấp nập, đến những thị trấn nhỏ vùng quê yên tĩnh hài hòa, khói bếp lượn lờ, từ bến cảng thương nghiệp ồn ào náo nhiệt, hàng hóa chất đống như núi, đến các cửa ải biên quan phòng bị nghiêm ngặt, quân kỳ phấp phới, chuyện này như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ phẳng lặng, khuấy động ngàn lớp sóng.

Theo tin tức không ngừng lan rộng, sự tò mò của mọi người bị khơi dậy hoàn toàn, ngày càng nhiều người bắt đầu quan tâm sát sao đến chuyện này, khắp hang cùng ngõ hẻm, quán trà tửu lầu, đâu đâu cũng có thể nghe thấy mọi người bàn tán sôi nổi về chuyện này.

Chương 638

Mọi người ngươi một lời ta một lời, mỗi người một ý kiến, đoán già đoán non về diễn biến của sự việc, dường như cả thiên hạ đều bị sự kiện này lay động, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phủ Tô Hộ Ký Châu.

Ngay trong ngày đó, một tin tức chấn động như cơn gió rít gào, lập tức truyền khắp thiên hạ.

Tô Hộ vậy mà quyết định kháng chỉ không tuân, và vung bút viết bài thơ phản nghịch: "Vua hoại thần cương, làm bại ngũ thường, Tô Hộ Ký Châu, vĩnh không theo Thương." Tin tức này như một quả bom tấn uy lực cực lớn, nổ tung ầm ầm ở Triều Ca, gây ra làn sóng lớn.

Trên triều đường, các đại thần nghe bài thơ này, lập tức loạn thành một đoàn, cảnh tượng như vỡ chợ.

Không ít đại thần mắt giận trừng to, hai mắt trợn trừng như muốn lòi ra, phẫn nộ ngút trời yêu cầu Đế Tân lập tức phát binh chinh thảo, để giữ quốc pháp.

Mọi người vung vẩy hốt bản trong tay, giọng nói kích động cao vút, thậm chí có người tức giận đến run rẩy toàn thân, la hét rằng Tô Hộ hành động này là đại nghịch bất đạo, tuyệt đối không thể dung túng cho qua, nếu không uy nghiêm vương thất sẽ không còn chút nào, thiên hạ tất sẽ lâm vào cục diện hỗn loạn vô trật tự.

Đế Tân ngồi trên ghế rồng, sắc mặt âm trầm như bầu trời trước cơn bão đến, trong mắt lóe lên ánh sáng phẫn nộ.

Phải biết rằng theo Đế Tân thấy, chính mình thân là Thiên tử, quyền thế ngút trời, tôn quý vô cùng, triệu tập Tô Hộ chi nữ nhập cung, là vinh quang lớn lao được ban ân cho cả gia đình Tô Hộ.

Hắn ngồi trên thiên hạ, giàu có bốn bể, khắp gầm trời đều là đất vua, nơi nào có đất là có thần dân của vua, có thể được hắn chọn vào cung hầu hạ, đó là phúc khí biết bao nữ tử mơ ước cầu được, là vinh dự vô thượng của gia tộc.

Mà Tô Hộ không những không biết ơn cảm đức, ngược lại còn dám viết ra bài thơ phản nghịch đại nghịch bất đạo như vậy.

Hành vi này đơn giản chính là giữa ban ngày ban mặt, thẳng thừng tát vào mặt hắn một cái, là sự khiêu khích công nhiên đối với quyền uy của hắn, ngay cả trước đó Đế Tân ngẫu nhiên thoáng thấy một góc tương lai, biết các lộ chư hầu thế lực ngầm cuộn trào, ẩn chứa uy hiếp đối với sự thống trị của mình, trong lòng có sự kiêng kỵ lớn lao đối với điều này.

Nhưng lần này chuyện Tô Hộ, thật sự khiến Đế Tân đặc biệt phẫn nộ.

Vì Đế Tân biết, nếu lần này không nghiêm trị hành vi ngỗ nghịch công khai như Tô Hộ, để cho loại phong khí này lan tràn tùy tiện, thì e rằng các lộ chư hầu đều sẽ bắt chước, coi vương mệnh như không có gì, như vậy, căn bản không cần có dị tượng trời đất quỷ dị như hồng nhật huyết nguyệt giáng lâm báo trước, sự thống trị của Đại Thương liền sẽ lung lay sắp đổ, nguy cấp vô cùng.

Nghĩ xong những điều này, Đế Tân mạnh mẽ vỗ tay vịn ghế rồng, phát ra một tiếng vang trầm đục nhưng uy nghiêm vang dội, chấn động cả triều đường ong ong, lập tức yên tĩnh lại.

Sau đó Đế Tân đứng dậy, giọng nói trầm thấp nhưng tràn đầy lửa giận, như thể từ Cửu U Địa Ngục truyền đến: "Tô Hộ nghịch tặc này, dám lớn mật làm càn như vậy, lại dám cãi lời ý vua, không coi ta ra gì.

Ta nhất định phải cho hắn biết, kết cục của việc kháng vương mệnh!" Nói xong, hắn quét mắt nhìn các đại thần trên triều đường,

ánh mắt như đuốc: “Chư khanh ái, lập tức thương nghị chuyện chinh thảo Ký Châu, ta muốn cho Tô Hộ phải trả cái giá thảm khốc cho những gì hắn đã làm!” Các đại thần lũ lượt quỳ xuống, chỉnh tề đồng thanh hô to: “Kính tuân ý chỉ Bệ hạ!” Trong một lúc, trên triều đường tràn ngập khí tức sát phạt, gươm tuốt nỏ giương, một trận đại chiến dường như đã như mũi tên đặt trên cung, một chạm là nổ ra.

Ngay sau đó, tin tức nhanh chóng truyền khắp mọi ngóc ngách Triều Ca, bách tính bàn tán xôn xao, hoang mang bất an.

Trong chợ, mọi người ba năm tụ tập lại với nhau, ghé tai thì thầm, bàn luận về biến cố đột ngột này.

“Tô Hộ này gan cũng quá lớn rồi, lại dám kháng vương mệnh, còn viết thơ phản nghịch, đây chẳng phải tự tìm đường chết sao?” Một lão già tóc bạc phơ lo lắng nói, những nếp nhăn trên mặt vì lo lắng mà càng sâu.

Người thanh niên bên cạnh thì nắm chặt tay, vẻ mặt lo âu nói: “Nói không chừng Tô Hộ có nỗi khổ riêng, nhưng cái sự làm loạn này, khổ vẫn là chúng ta những bách tính bình dân thôi.” Trong một lúc, Triều Ca chìm trong hỗn loạn và bất an, không khí căng thẳng bao trùm khắp hang cùng ngõ hẻm.

Còn bên Ký Châu, Ký Châu cũng đang khẩn trương chuẩn bị chiến đấu, binh sĩ ra vào tấp nập, vận chuyển vũ khí, lương thảo, tu sửa công sự phòng ngự.

Các tướng lĩnh chỉ huy các hạng mục công việc, trong ánh mắt toát lên vẻ kiên quyết và kiên nghị.

Là quê hương của Ký Châu Hầu, binh sĩ Ký Châu dù không muốn đối địch với quân vương, nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Mây đen đại chiến, nặng nề đè lên bầu trời Ký Châu thành, một

chạm là nổ ra. ...

Còn sự kiên nhẫn chờ đợi của ba yêu cuối cùng cũng được đền đáp, ngay trong ngày Tô Hộ viết thơ phản nghịch, cha con Tô Hộ cũng bùng nổ một trận tranh cãi kịch liệt.

Ngày hôm đó, không khí trong phủ Tô Hộ đặc biệt nặng nề, áp bức đến mức khiến người ta gần như không thở nổi.

Chỉ thấy Tô Hộ mặt đầy giận dữ, hai tay chắp sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, ống tay áo rộng cũng đung đưa theo những bước chân gấp gáp.

Sau đó Tô Hộ đột ngột dừng lại, lớn tiếng quát tháo với con gái ở một bên: "Cha tuyệt đối không thể để con bước vào cung đình, dù có mất mạng già này cũng không sao, con đến đó, không nghi ngờ gì là dê vào miệng hổ, cha làm sao nhẫn tâm đẩy con vào hố lửa?" Nói đến đây, Tô Hộ hơi thở chậm lại, rồi tiếp tục nói: "Hơn nữa, Tây Bá Hầu bên đó...

Aiz!" Còn Tô Hộ chi nữ, lúc này hai mắt đã ửng đỏ, nhưng vẫn cố nén không để nước mắt rơi.

Giọng nói mang theo vẻ nức nở, hơi run rẩy, nhưng trong lời nói lại toát ra một sự kiên định khiến người ta cảm động: "Phụ thân, nữ nhi há lại không biết một tấm lòng khổ tâm của người?

Từ nhỏ đến lớn, người yêu thương bảo bọc nữ nhi tột cùng, nữ nhi trong lòng vô cùng cảm kích." "Nhưng giờ vương mệnh khó cãi, thánh chỉ đã ban, nếu nữ nhi không tuân chỉ nhập cung, Đại vương tất sẽ phái quân vương đến chinh thảo.

Trong Ký Châu thành, vạn ngàn bách tính đều sẽ vì một mình nữ nhi mà chịu tai ương chiến tranh.

Nữ nhi làm sao có thể vì lòng tư lợi riêng, trơ mắt nhìn người bị

trị tội, người già trẻ nhỏ trong thành đều mất mạng?" Nàng khẽ cắn môi, tiếp tục nói: "Thiếp đối với Bá Ấp Khảo có vài phần hảo cảm, nhưng trong lúc sinh tử tồn vong này, tư tình nam nữ há lại có thể đem ra cùng bàn luận với sinh tử của bách tính Ký Châu, với sự an nguy của người?

Thiếp không thể tự tư như vậy!" Hai cha con ngươi một lời ta một lời, mỗi người một lời, không ai chịu ai.

Tiếng tranh cãi kịch liệt đó, xuyên qua cánh cửa phòng, truyền khắp trong phủ.

Còn Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân đang ẩn nấp trong hư không, như những u linh vô hình, nghe rõ ràng mọi chuyện này.

Nghe cha con Tô Hộ tranh cãi, trong lòng Đát Kỷ lập tức dâng lên một trận vô cùng hân hoan khó kiềm chế, trong mắt lóe lên một tia sáng giảo hoạt.

Vì Đát Kỷ biết, cơ hội mà mình chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng đến rồi.

Nửa buổi sau, Tô Hộ mặt đỏ bừng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hiển nhiên vẫn còn đang giận dữ.

Sau đó hừ một tiếng nặng nề, phất tay áo, tức giận quay người bước đi.

Trong phòng, Tô Hộ chi nữ đứng bất động tại chỗ, nước mắt không còn bị khống chế, tuôn rơi xối xả, như chuỗi ngọc đứt dây.

Nàng cắn chặt môi dưới, thân mình khẽ run rẩy, trong mắt tràn đầy thống khổ và vô vàn bất lực.

Gió ngoài cửa khẽ thổi qua, làm lay động những sợi tóc của nàng, những sợi tóc đó bay loạn trong gió, càng tăng thêm vài phần lạnh lẽo và thê lương.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Đát Kỷ lập tức hiện lên một nụ cười, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia kích động.

Hai yêu ở một bên nhìn thấy biểu hiện này của Đát Kỷ, trong lòng lập tức có chút đoán mò, không kìm được sự tò mò trong lòng, khẽ hỏi Đát Kỷ: "Tỷ tỷ, chúng ta có nên bây giờ động thủ không?" Nghe hai yêu nói, Đát Kỷ trước hết gật đầu, nhưng ngay sau đó, lại cười lắc đầu, trong nụ cười ẩn chứa ý nghĩa sâu xa khó nắm bắt.

Hai yêu thấy vậy mặt đầy nghi hoặc, nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ mê mang.

Cuối cùng thực sự không nhịn được, lại lần nữa mở lời hỏi: "Tỷ tỷ, rốt cuộc người có ý gì vậy?

Gật đầu rồi lại lắc đầu, thật khiến chúng ta hồ đồ rồi." Đát Kỷ ánh mắt sâu thẳm, dường như có thể xuyên qua từng lớp tường dày, nhìn về phía căn phòng của Tô Hộ chi nữ, chậm rãi nói: "Đây là cơ hội trời ban, chính là thời cơ tuyệt vời để động thủ, nhưng không phải chúng ta trực tiếp ra tay, mà là để nàng ta tự mình ra tay!" Hai yêu nghe vậy lập tức sững sờ, như bị đóng đinh tại chỗ.

Tiếp đó, lông mày họ nhíu chặt, trong mắt đầy vẻ không hiểu.

Vương Quý Nhân không kìm được lẩm bẩm nói một mình: "Tỷ tỷ, chuyện này...

để nàng ta tự mình ra tay, là ý gì?

Chẳng lẽ, người muốn Tô Hộ chi nữ tự sát?" Hồ Hỉ Mị ở một bên cũng tiếp lời: "Chuyện này không thể nào chứ?" Trong giọng nói đầy vẻ khó tin.

Chương 639

Nghe hai yêu nói, Đát Kỷ lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý sâu xa, sau đó mở lời nói với hai yêu: "Hai người mau đến phòng bếp Tô phủ, trong bữa ăn tối nay của Tô Hộ chi nữ, thêm một chút thảo dược có thể khiến người ta tinh thần hoảng hốt.

Chú ý lượng phải nắm giữ chính xác, không được nhiều cũng không được ít, để nàng ta uống vào ý thức hỗn loạn, thuận tiện cho việc hành động sau này của chúng ta là được." "Ngoài ra, ngàn vạn lần phải nhớ, toàn bộ quá trình nhất định không được sử dụng dù chỉ một chút yêu lực, không được để lại dù chỉ một dấu vết!!" Đát Kỷ nhấn mạnh ngữ khí, thần sắc lạnh lùng như băng ngàn năm, trong mắt tràn đầy uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Nói xong, Đát Kỷ ngửa đầu cười mấy tiếng, trong mắt lóe lên một tia hung ác, như sói dữ săn người trong đêm tối, nhấn mạnh ngữ khí nói: "Đêm nay ta sẽ trở thành Tô Đát Kỷ!!" Cảm nhận được khí tràng mạnh mẽ tỏa ra từ Đát Kỷ, hai yêu trong lòng rùng mình.

Tuy trong lòng càng thêm khó hiểu, hoàn toàn không đoán ra được Đát Kỷ rốt cuộc có mưu tính gì, nhưng họ biết, nếu kế hoạch thành công, thì hôm nay có thể giải quyết Tô Hộ chi nữ.

Nghĩ đến đây, trên mặt hai yêu cũng hiện lên một tia kích động, đồng thanh đáp lời Đát Kỷ: "Kính tuân phân phó của Tỷ tỷ!" "Kính tuân phân phó của Tỷ tỷ!" Giọng hai yêu tuy thấp, nhưng toát lên vẻ kiên định và hưng phấn.

Nói xong, thân hình hai yêu lóe lên, như một đôi huyễn ảnh màu đen, nhanh chóng phi đi về phía phòng bếp Tô phủ.

Suốt dọc đường, hai người nín thở tập trung, dựa vào kỹ xảo ẩn

nấp thường ngày luyện được, không dùng chút yêu lực nào, nhưng vẫn lặng lẽ không tiếng động xuyên qua Tô phủ.

Dù đôi khi có người đi ngang qua, cũng không hề phát hiện sự tồn tại của họ, họ dường như hòa mình vào màn đêm, trở thành một phần của bóng tối.

Trong nháy mắt, hai người đã đến phòng bếp sau Tô phủ.

Lúc này, trong phòng bếp Tô phủ đèn lửa sáng trưng, như ban ngày, các đầu bếp đang bận rộn rực lửa.

Mặc dù hôm nay Tô phủ sóng gió không ngừng, nhưng đối với họ mà nói, dù có chuyện lớn đến đâu, ăn cơm vẫn là chuyện quan trọng hàng đầu không thể chậm trễ.

Một đầu bếp trẻ tuổi vừa thái rau, dao nhấc dao chém, trên thớt phát ra âm thanh có nhịp điệu, vừa tán gẫu với đồng nghiệp bên cạnh: "Nghe nói lão gia và tiểu thư lại cãi nhau lớn vì chuyện nhập cung, cũng không biết lần này có kết quả gì không." Trên mặt hắn mang vẻ tò mò, trong mắt toát lên sự quan tâm đến chuyện lớn trong phủ.

Một đầu bếp khác nghe vậy nhíu mày, nói nhỏ: "Bọn ta làm người hầu, quản không được nhiều như vậy, làm tốt món ăn mới là việc chính.

Bất quá nói đến, tiểu thư cũng là người tâm địa thiện lương, vì bách tính Ký Châu mà nguyện ý hy sinh bản thân, thật sự khiến người ta kính nể." Hắn vừa nói, vừa thành thạo lật xào món ăn trong nồi, động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi, hiển nhiên là người kinh nghiệm phong phú.

"Đúng vậy, chỉ tiếc sinh vào thời buổi này, thân bất do kỷ a." Đầu bếp trẻ tuổi kia thở dài một hơi, nhưng con dao trong tay không dừng lại, vẫn nhanh chóng thái rau. ...

Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân ở đây nghe mọi người trong phòng bếp bàn tán, nội tâm không gợn sóng, không chút tình cảm dao động.

Trong nhận thức của họ, những lời nói của phàm nhân này chẳng qua là những âm thanh ồn ào vô nghĩa, chỉ làm tăng thêm phiền nhiễu.

Lúc này trong mắt hai yêu chỉ có một suy nghĩ, đó chính là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó chỉ thấy hai yêu này nín thở tập trung, như những sát thủ đỉnh cấp tiềm hành trong bóng tối, cẩn thận tránh né những đầu bếp qua lại.

Trong phòng bếp, các đầu bếp bước chân vội vã, bưng nồi niêu xoong chảo, hô hoán nhau, nhưng hoàn toàn không biết nguy hiểm đang lặng lẽ ẩn phục bên cạnh mình.

Ngay sau đó, ánh mắt hai yêu quét nhanh như chớp trong phòng bếp, như mắt chim ưng sắc bén.

Chỉ trong chốc lát, hai yêu đã chính xác khóa chặt hộp thức ăn của Tô Hộ chi nữ.

Hộp thức ăn được đặt trên một chiếc khay chạm khắc tinh xảo, xung quanh còn bày biện vài món ăn được chế biến tỉ mỉ, màu sắc tươi tắn như muốn nhỏ ra, hương thơm xông mũi.

Hồ Hỉ Mị liếc mắt ra hiệu cho Vương Quý Nhân, hai yêu tiếp tục cẩn thận tiến gần hộp thức ăn, sợ phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ làm kinh động người khác.

Khi đến trước hộp thức ăn, chỉ thấy Vương Quý Nhân từ trong ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ đựng bột thảo dược.

Bình ngọc trong suốt nhuận trạch, dưới ánh đèn lờ mờ của phòng bếp, phát ra ánh sáng dịu nhẹ, hoàn toàn không giống đựng vật tà.

Ngón tay Vương Quý Nhân khẽ run rẩy, nhẹ nhàng vặn nắp bình, sau đó hơi nghiêng bình, để bột thảo dược từ từ rắc vào món ăn.

Hai yêu không chớp mắt nhìn chằm chằm miệng bình, sợ đổ nhiều hoặc đổ ít.

Ngay lúc này, một đầu bếp dường như cảm thấy có gì đó, đột nhiên quay người lại, nhìn về phía họ.

Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân thấy vậy trong lòng giật mình kinh hãi, trái tim như ngừng đập, cơ thể căng thẳng như dây cung, không dám thở mạnh.

Khoảnh khắc này, mọi âm thanh xung quanh dường như đều biến mất, chỉ còn lại tiếng tim đập dữ dội của họ vang vọng bên tai.

Sau đó chỉ thấy đầu bếp đó dụi dụi mắt, lẩm bẩm trong miệng: "Kỳ lạ, sao vừa nãy cảm giác có cái gì đó động đậy." Nói xong, hắn lắc đầu, chỉ cho là mình hoa mắt, rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia căng thẳng, trên trán cũng lấm tấm những giọt mồ hôi li ti, lấp lánh dưới ánh đèn lờ mờ.

Vương Quý Nhân nhìn vào bình, xác nhận thảo dược đã đủ lượng, nhanh chóng vặn chặt nắp bình, đặt chiếc bình ngọc nhỏ trở lại trong ngực.

Sau đó đưa tay, nhẹ nhàng lắc nhẹ hộp thức ăn, để bột thảo dược và món ăn hòa lẫn vào nhau.

Từ bên ngoài nhìn vào, món ăn vẫn giữ vẻ ngoài hấp dẫn ban đầu, không có bất kỳ điều bất thường nào, dường như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Làm xong tất cả những điều này, họ lại cẩn thận lùi vào bóng tối, sau khi xác nhận không bị ai phát hiện, mới lặng lẽ rời khỏi phòng

bếp.

Hai yêu theo đường cũ, thân hình như quỷ mị nhanh chóng trở về vị trí ban đầu.

Lúc này Đát Kỷ, vẫn ẩn nấp trong bóng tối, ánh mắt như đuốc, chăm chú nhìn chằm chằm căn phòng của Tô Hộ chi nữ.

Trên mặt nàng không có chút biểu cảm nào, như bị sương lạnh phủ kín, nhưng trong ánh mắt lại toát ra một sự mong đợi gần như điên cuồng.

Khi thấy hai yêu trở về, Đát Kỷ khẽ ngẩng đầu, ý bảo hai người tiến lên, sau đó đè thấp giọng hỏi: "Mọi việc đã xong xuôi chưa?" Giọng nói tuy nhẹ, nhưng dường như mang theo một áp lực vô hình.

Hai yêu nghe vậy vội vàng đáp: "Tỷ tỷ yên tâm, mọi việc thuận lợi, thảo dược đã thêm vào rồi, lượng vừa đủ, bảo đảm sẽ không có sai sót." Giọng hai yêu mang theo một chút hưng phấn và tự hào, dường như đang tuyên bố hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại.

Đát Kỷ khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia hài lòng, "Rất tốt, tiếp theo chính là chờ đợi, đợi khi Tô Hộ chi nữ uống vào thảo dược đó, ý thức hỗn loạn, chính là lúc hành động." Nói xong, Đát Kỷ lại một lần nữa đưa ánh mắt về phía căn phòng của Tô Hộ chi nữ, trong đầu dường như đã thấy mình thành công thay thế Tô Hộ chi nữ, bước vào cung đình, khuấy động phong vân.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đát Kỷ vô thức nhếch lên một nụ cười đắc ý. ...

Và theo thời gian chậm rãi trôi qua, hộp thức ăn của Tô Hộ chi nữ vốn ở trong phòng bếp đã xuất hiện trong phòng nàng.

Đát Kỷ, Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân ẩn nấp trong hư không ngoài phòng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Hộ chi nữ trong

phòng, đầy mong đợi Tô Hộ chi nữ sẽ ăn bữa ăn đã bị hạ thuốc.

Tuy nhiên thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tô Hộ chi nữ trong phòng vẫn không có chút động tĩnh nào.

Đừng nói là ăn, thậm chí ngay cả mở hộp thức ăn cũng không.

Bởi vì lúc này trong lòng Tô Hộ chi nữ cũng đặc biệt ưu sầu, rõ ràng mình một lòng vì bách tính Ký Châu mà suy nghĩ, nguyện ý hy sinh bản thân nhập cung, để đổi lấy sự an bình của bách tính Ký Châu, nhưng phụ thân Tô Hộ lại kiên quyết phản đối.

Chẳng lẽ phụ thân cứ phải để mình trơ mắt nhìn quân vương huyết tẩy Ký Châu, để vô số bách tính sinh linh đồ thán sao?

Tô Hộ chi nữ đầy uất ức và bất lực, nhưng đối mặt với sự cố chấp của Tô Hộ, nàng cũng không có cách nào.

Chương 640

Trong lòng lo lắng như tảng đá nặng nề đè nặng, nàng có khẩu vị mới là lạ, vì vậy đối mặt với bữa ăn được đưa đến Tô Hộ chi nữ làm ngơ, chỉ ngây người ngồi đó, ánh mắt trống rỗng, chìm đắm trong đau khổ.

Ngoài phòng, ba yêu nhìn Tô Hộ chi nữ, trong mắt cũng dần có chút sốt ruột.

Hồ Hỉ Mị vò tai bứt tóc vì sốt ruột, đè thấp giọng nói với Đát Kỷ: "Tỷ tỷ, chuyện này biết phải làm sao đây, nàng ta sao vẫn không ăn?" Vương Quý Nhân cũng phụ họa ở một bên: "Đúng vậy, Tỷ tỷ, cứ thế này nữa, kế hoạch e rằng sẽ xảy ra biến cố." Nghe hai yêu nói, Đát Kỷ nhíu chặt mày, trong mắt lóe lên một tia hung ác, nàng chăm chú nhìn Tô Hộ chi nữ, trong đầu điên cuồng suy nghĩ đối sách.

Ngay lúc này, ngoài phòng xuất hiện một nha hoàn, nàng vẻ mặt vội vã, bước chân hơi hoảng loạn, trong tay còn bưng một chiếc khay trà.

Đát Kỷ thấy vậy, trong lòng đột nhiên động, trong mắt lóe lên một tia sáng giảo hoạt, hiển nhiên là đã có chủ ý.

Ngay sau đó chỉ thấy mắt cáo của Đát Kỷ khẽ động, một đạo mị lực vô hình liền lặng lẽ chui vào thân thể nha hoàn đó.

Trong một thoáng, ánh mắt nha hoàn trở nên mê ly, bước chân cũng loạng choạng, như mất đi ý thức tự chủ.

Sau đó toàn thân nàng như con rối bị giật dây, đến trước mặt Tô Hộ chi nữ.

Tô Hộ chi nữ thấy nha hoàn bước vào, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt

vốn sáng trong giờ phút này ảm đạm vô quang, trên mặt còn vương những vệt nước mắt chưa khô.

Đến trong phòng, nha hoàn cố gượng cười, khẽ nói với Tô Hộ chi nữ: "Tiểu thư, người vừa cãi nhau với lão gia, chắc hẳn trong lòng phiền muộn, uống chút trà, giải tỏa mệt mỏi đi ạ." Nói xong, nàng liền đổ trà từ ấm nước vào chén, mà trong nước trà tự nhiên cũng đã bị Đát Kỷ hạ thuốc.

Trong phòng Tô Hộ chi nữ nghe nha hoàn nói, cũng không thấy có nghi ngờ gì.

Một là, nàng và nha hoàn này đã ở cạnh nhau đã lâu, ngày thường chủ tớ tình sâu nghĩa nặng, chưa từng nghĩ nha hoàn sẽ hãm hại mình.

Hai là, lúc này nàng đầy tâm sự về chuyện cãi nhau với phụ thân, tâm phiền ý loạn, căn bản không thể để tâm đến chuyện khác.

Tuy không có hứng thú uống trà, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy chén nước. ...

Tô Hộ chi nữ đôi tay khẽ run rẩy, đưa chén nước đến bên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nước trà theo cổ họng từ từ trôi xuống, mang theo một chút vị đắng chát thoang thoảng, đó là vị vốn có của lá trà, nhưng dưới vị đắng chát này, còn ẩn chứa một hương vị kỳ dị cực kỳ khó nhận ra, chợt dừng lại trên đầu lưỡi, rồi lặng lẽ ẩn đi.

Tô Hộ chi nữ trong lòng tràn đầy sự uất ức và số phận chưa biết đang chiếm ngự, không để ý đến sự dị thường tinh vi này, chỉ cho là mình tâm trạng không tốt, vị giác cũng trở nên lạ lùng.

Nhưng không lâu sau, Tô Hộ chi nữ liền cảm thấy đầu bắt đầu nặng trĩu, cảnh tượng trước mắt dần dần mờ đi, căn phòng quen thuộc, đường nét bàn ghế, những nét vẽ trên tường, đều như bị nước

làm nhòe, trở nên méo mó, mờ mịt, mất đi vẻ rõ ràng ban đầu.

Sau đó chiếc chén nước trong tay "bốp" một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Thân thể nàng loạng choạng, cố gắng vật lộn để giữ tỉnh táo, nhưng cơn buồn ngủ dần ập đến như thủy triều hung dữ, hoàn toàn nhấn chìm nàng.

Cuối cùng Tô Hộ chi nữ vô lực ngã vật xuống ghế, hai mắt nhắm chặt, chìm vào trạng thái ý thức hỗn loạn.

Ngoài phòng, ba yêu ẩn nấp trong hư không nhìn thấy cảnh này, sợi dây căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khóe miệng Đát Kỷ căng chặt khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười tự tin.

Còn nhìn thấy Tô Hộ chi nữ chìm vào hoảng hốt, nha hoàn bị Đát Kỷ khống chế cũng toàn thân run rẩy, như con rối đứt dây, thẳng cẳng ngã vật xuống sàn phòng.

Sở dĩ không để nha hoàn rời đi, là vì Đát Kỷ còn có tính toán khác.

Đát Kỷ chuẩn bị sau khi mình thay thế Tô Hộ chi nữ, sẽ để nha hoàn đang bất tỉnh này đi báo tin.

Theo hai người trong phòng ngã vật xuống đất, Đát Kỷ và hai yêu cũng lập tức xuất hiện trong phòng.

Ngay khi vào phòng, Đát Kỷ liền nhanh chân đi đến bên hộp thức ăn, hai tay như điện, thu hồi thảo dược trong hộp thức ăn.

Diễn kịch đương nhiên phải làm trọn bộ, Đát Kỷ tuyệt đối không muốn để lộ dù chỉ một kẽ hở, khiến kế hoạch được mình tỉ mỉ sắp đặt công dã tràng.

Nhìn thấy Đát Kỷ làm xong động tác, hai yêu ở một bên cũng có

chút nóng lòng không chờ được, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn và mong đợi.

Sau đó liền nghe hai yêu nói: "Tỷ tỷ, có cần động thủ không?" Nghe hai yêu nói, Đát Kỷ khẽ gật đầu, nói với hai yêu: "Cứ xem thủ đoạn của ta!" Nói xong, mắt cáo của Đát Kỷ đột nhiên co lại, trong mắt lập tức lóe lên một đạo ánh sáng u tối.

Đạo u quang này lóe lên rồi biến mất, nhưng trong khoảnh khắc đó, đã trực tiếp kéo Tô Hộ chi nữ vào huyễn cảnh.

Trong huyễn cảnh, thần trí Tô Hộ chi nữ cũng khôi phục trở lại, nhưng khi Tô Hộ chi nữ hoàn hồn, chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, lập tức bao trùm toàn thân.

Nàng phát hiện mình vậy mà đang lạc vào một vùng nhân gian luyện ngục hỗn loạn và thảm khốc đến cực điểm.

Ký Châu thành vốn yên bình hài hòa, giờ phút này đã tan nát không chịu nổi, như một tòa thành chết bị bỏ hoang.

Khắp nơi đều là tường đổ ngói nát, những kiến trúc từng kiên cố, giờ chỉ còn lại khung xương méo mó và gạch đá vương vãi khắp nơi.

Khói lửa bao trùm, như một tầng mây mù dày đặc, nặng nề đè lên bầu trời thành phố, mãi không tan, mùi khói cay xè mũi hòa lẫn với mùi khét lẹt, xộc thẳng vào mũi, khiến người ta buồn nôn.

Trên đường phố, đầy rẫy gạch ngói vỡ nát, gỗ cháy khét, một cảnh tượng tan hoang.

Những cửa hàng từng phồn hoa náo nhiệt, người qua người lại, giờ đã hóa thành tro bụi, trong phế tích thỉnh thoảng bốc lên từng làn khói xanh, lộ ra những lỗ hổng đen kịt, như những cái miệng lớn tuyệt vọng, muốn nuốt chửng hết thảy những điều tốt đẹp trên thế gian.

Nhìn ra xa, khắp nơi đều là bách tính lưu lạc mất nhà.

Họ áo quần rách rưới, trên người đầy những lỗ thủng, run rẩy bần bật trong gió lạnh, trên mặt tràn đầy kinh hoàng, trong mắt toát ra sự bất lực vô tận.

Tiếng khóc, tiếng kêu hòa lẫn vào nhau, vang vọng trên vùng phế tích này, những âm thanh đó như những lưỡi dao sắc nhọn, cắt xé trái tim Tô Hộ chi nữ.

Nhìn xa hơn, từng đài hành hình đột ngột sừng sững, trông đặc biệt u ám trong cảnh tượng đổ nát này.

Trên đài hành hình vệt máu loang lổ, vết máu khô cạn có màu đỏ sẫm, phát ra mùi buồn nôn.

Người nhà họ Tô của nàng, đều bị trói năm hoa, áp giải lên đài hành hình.

Tô Hộ vẻ mặt bi phẫn, nhưng lại bị dây thừng trói chặt, không thể động đậy, chỉ có thể mắt giận trừng to, gào thét với đao phủ dưới đài.

Các trưởng bối Tô gia, ngày thường uy nghiêm trang trọng, lúc này lại mặt mũi tiều tụy, thần sắc ảm đạm.

Một đám huynh đệ tỷ muội của nàng, thân thể khẽ run rẩy, trong mắt cũng đầy vẻ kinh sợ và không cam lòng.

Theo tiếng lệnh của quan giám trảm, các đao phủ giơ cao đại đao lóe sáng hàn quang, tay nhấc đao chém.

Từng đầu lâu lăn lóc, máu tươi như suối, phun sái trên đài hành hình, lập tức hội tụ thành từng dòng sông máu.

Sông máu chảy dọc theo kẽ hở của đài hành hình, nhuộm đỏ đất đai xung quanh.

Tô Hộ chi nữ thấy vậy, trong lòng như bị búa tạ giáng xuống, một

nỗi đau xé ruột lập tức tràn ngập toàn thân.

Chương 641

Chỉ thấy nàng hai mắt trợn trừng, hốc mắt muốn nứt ra, dường như muốn khắc sâu cảnh này vào đáy mắt.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi không kiểm soát, nước mắt chảy dọc gò má trắng bệch của nàng, nhỏ xuống vùng đất thấm đẫm máu tươi dưới chân.

Nàng muốn lớn tiếng hô hoán, nhưng cổ họng lại như bị nghẹn lại, không phát ra được dù chỉ một tiếng.

Nàng muốn xông qua để ngăn chặn tất cả những điều này, nhưng cơ thể lại như bị đóng băng, không thể nhúc nhích dù chỉ một ly.

Cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân từng người một ngã xuống trong vũng máu, sự tuyệt vọng và đau khổ đầy lòng như thủy triều hung dữ, hoàn toàn nhấn chìm nàng.

Cũng chính vào lúc này, một giọng nói đầy dẫn dụ xuất hiện trong huyễn cảnh, giọng nói trống rỗng phiêu diêu, như đến từ chân trời xa xăm, nhưng lại gần ngay bên tai, mang theo một sức mạnh mê hoặc lòng người.

Giọng nói đó cứ quanh quẩn trong không gian hư ảo này: "Ngươi có nguyện ý nhìn thấy những điều này xảy ra không?" Nghe thấy giọng nói này, Tô Hộ chi nữ còn tưởng cảnh tượng trước mắt là do tâm cảnh của chính mình hóa thành, cho rằng giọng nói này là từ đáy lòng của mình.

Ngay sau đó khẽ nói: "Không muốn!" Nói xong, Tô Hộ chi nữ dừng lại một chút, như đang tích tụ toàn bộ sức lực của mình, sau đó gào thét lớn tiếng vào cảnh tượng trước mắt: "Ta không muốn!" Giọng nói mang theo vẻ nức nở, tràn đầy thống khổ và giằng xé.

Trong huyễn cảnh giọng nói kia lại vang lên, mang theo một câu hỏi chất vấn không cho phép nghi ngờ, như một con dao sắc nhọn, đâm thẳng vào nội tâm Tô Hộ chi nữ.

"Nếu đã không muốn, vì sao không thay đổi?" Tô Hộ chi nữ nghe vậy, do dự một thoáng, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt nàng lóe lên một tia mê mang, sau đó mới mở lời nói: "Không phải thiếp không muốn, mà là phụ thân không cho phép, biết phải làm sao?" Trong lời nói của nàng tràn đầy sự bất lực, trong giọng nói cũng mang theo cảm giác vô lực sâu sắc, câu cuối cùng dường như đang tìm kiếm sự giúp đỡ từ đáy lòng mình.

Theo giọng nói của Tô Hộ chi nữ hạ xuống, giọng nói kia lại xuất hiện: "Thật sự là do Tô Hộ sao?

Nếu đã yêu thương nữ nhi như vậy, sao lại không thành toàn?

E rằng chính là do lòng ngươi chưa hạ quyết tâm." "Nếu ngươi thật sự có lòng phá nồi dìm thuyền, thì dù Tô Hộ e rằng cũng không thể ngăn cản!" Lúc này, giọng nói trong huyễn cảnh dường như đã nhìn thấu sự do dự trong lòng Tô Hộ chi nữ, trong giọng nói cũng mang theo một tia châm biếm, không chút lưu tình xé rách lớp ngụy trang sâu thẳm trong nội tâm Tô Hộ chi nữ. ...

Tô Hộ chi nữ nghe xong đoạn thoại này, thân thể như bị một dòng điện giật trúng, khẽ run rẩy, vô thức lẩm bẩm nói: "Thật sự là do chính mình sao?" Sau đó ánh mắt nàng lập tức mất đi tiêu điểm, trở nên mê ly và hoảng hốt, đầy vẻ mê mang, hiển nhiên đã chìm sâu vào sự tự nghi ngờ bản thân.

Cảnh tượng thảm khốc của Ký Châu thành hư ảo nhưng lại vô cùng chân thực xung quanh, dường như trở thành một tấm gương, phản chiếu sự giằng xé sâu thẳm trong nội tâm nàng.

Lúc này, giọng nói kia dường như đoán biết được từng thay đổi

nhỏ nhất trong nội tâm Tô Hộ chi nữ, lại một lần nữa du dương vang lên, mang theo một cảm giác áp bức không cho phép nghi ngờ: "Không sai!

Chính là do ngươi! " Giọng nói không ngừng vang vọng trong không gian hư ảo này, mỗi một chữ đều như một cây búa tạ nặng nề, giáng mạnh vào căn cơ tinh thần của Tô Hộ chi nữ.

"Ngươi chưa hạ quyết tâm, nên ngươi sẽ do dự, ngươi sẽ bất an!" "Nếu là chính ngươi không muốn bách tính Ký Châu sinh linh đồ thán, không muốn người già trẻ nhỏ Tô gia đều chết hết, thì phải hạ quyết tâm hy sinh bản thân!" Giọng nói từng câu nối tiếp từng câu, như những đợt trống dồn dập, không ngừng công kích phòng tuyến tinh thần lung lay sắp đổ của Tô Hộ chi nữ, khiến nàng gần như không thở nổi.

Nghe một loạt lời nói trên không trung, Tô Hộ chi nữ chỉ cảm thấy đầu "ông" một tiếng, lập tức trống rỗng.

Ngay sau đó, thân thể nàng cũng vô thức run rẩy kịch liệt, cảnh tượng tàn viên đổ nát của Ký Châu thành, máu tươi đầm đìa của người thân và những câu hỏi chất vấn kia hòa lẫn vào nhau, như một mớ bòng bong, quấn lấy khiến nàng không thở nổi.

"Ta phải làm sao!" Nàng cuối cùng gào thét như sụp đổ, giọng nói mang theo vẻ nức nở, run rẩy không ngừng, vang vọng trong huyễn cảnh này.

Giọng nói trên không trung lạnh lùng đáp lại: "Ngươi biết phải làm sao!" Giọng nói này lạnh buốt thấu xương, dường như đến từ Cửu U Địa Ngục.

"Nếu đã là thân vô dụng, chi bằng tự kết liễu tại đây, để phụ thân ngươi thấu tỏ tâm ý!" Giọng nói này như một lưỡi dao sắc bén lóe hàn quang, đâm thẳng vào tim nàng.

Tô Hộ chi nữ nghe vậy, môi run rẩy kịch liệt, trong mắt tràn đầy kinh sợ và không cam lòng, muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy vô lực, cuối cùng chỉ có thể thút thít: "Nếu ta chết, chẳng phải Ký Châu cũng sẽ..." Lời nói của nàng còn chưa dứt, giọng nói đã nghẹn lại, nước mắt như lũ lụt vỡ đê, không kiểm soát tuôn trào ra, chảy dọc gò má trắng bệch của nàng.

Theo giọng nói của Tô Hộ chi nữ vang lên, trên không trung cũng truyền đến giọng nói cuối cùng, giọng nói đó dần dần tiêu tan, nhưng lại như vẫn còn vang vọng bên tai nàng, "Phế thân thể, hủy căn cơ!" Mấy chữ này như một lời nguyền độc ác, khắc sâu vào trí óc nàng, không sao xóa bỏ được.

Tô Hộ chi nữ đứng bất động tại chỗ, ánh mắt trống rỗng, dường như mất đi linh hồn, trong đầu không ngừng vang vọng giọng nói cuối cùng đó.

Trong chốc lát sau, Tô Hộ chi nữ mới từ từ hoàn hồn, trong ánh mắt, đã không còn sự mê mang và bất lực ban nãy, thay vào đó là một sự kiên định khiến người ta cảm động.

Ánh mắt nàng chậm rãi quét qua cảnh tượng đổ nát của Ký Châu thành trước mắt, những căn nhà đổ nát, ngọn lửa cháy rực, bách tính lưu lạc mất nhà, cùng với gương mặt tuyệt vọng của người thân trên đài hành hình, lòng nàng năm vị tạp trần.

Nếu chính mình không muốn nhìn thấy cảnh tượng nhân gian luyện ngục này thật sự xảy ra, vậy thì chỉ còn cách hy sinh một mình mình thôi.

Dù sao thân tu vi này cũng không còn tác dụng gì, thà vứt bỏ nó đi, coi như vì đại nghĩa trong lòng, làm chút cống hiến cuối cùng.

Chỉ là nàng không biết rằng, một khi mất đi cảnh giới tu vi, liền sẽ trở thành thân phàm nhân, thì khí vận Nhân tộc gánh vác trên người

cũng sẽ theo đó mà lặng lẽ tiêu tán.

Không có khí vận Nhân tộc che chở, nàng sẽ giống như cá trên thớt, mặc người xẻ thịt.

Nhưng những nguy cơ tiềm ẩn, đều bị Tô Hộ chi nữ bỏ lại sau đầu, lúc này nàng bị huyễn cảnh mê hoặc, đã bị giọng nói mê hoặc kia dắt mũi, một lòng chỉ muốn thông qua hy sinh bản thân, để ngăn chặn huyễn cảnh đáng sợ này trở thành hiện thực.

Đúng vậy, giọng nói trong huyễn cảnh kia không phải là tiếng nói từ đáy lòng gì cả, mà là sự mê hoặc của Đát Kỷ.

Ngoài huyễn cảnh Đát Kỷ, ẩn nấp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát mọi cử động của Tô Hộ chi nữ.

Khi thấy Tô Hộ chi nữ đưa ra lựa chọn, khóe miệng nàng lập tức hiện lên một nụ cười lạnh đắc ý.

Trong huyễn cảnh, Tô Hộ chi nữ đã hạ quyết tâm, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, chậm rãi nói: “Nếu đã như vậy, thì xin hãy bỏ một mình ta.” Giọng nói mang theo một tia quyết tuyệt, lại có vài phần sợ hãi đối với điều chưa biết.

Nói xong, Tô Hộ chi nữ nhắm chặt hai mắt, hít sâu một hơi, cố gắng làm dịu trái tim đang đập điên cuồng của mình.

Sau đó chậm rãi vận chuyển linh lực trong cơ thể, những mạch lạc linh lực vốn vận hành thuận lợi, lúc này dưới sự dẫn dắt cố ý của nàng bắt đầu vận hành ngược.

Linh lực như dòng lũ hung dữ, cuốn theo khí thế hủy diệt tất cả, xông thẳng đâm ngang trong kinh mạch.

Nơi nó đi qua, kinh mạch như bị lưỡi dao sắc bén rạch qua, cơn đau kịch liệt lập tức truyền khắp toàn thân.

Thân thể Tô Hộ chi nữ mạnh mẽ run rẩy, trên trán đổ những hạt mồ hôi to như hạt đậu, những hạt mồ hôi này chảy dọc gò má trắng bệch của nàng, rơi xuống đất, làm ướt một vùng nhỏ.

Nhưng nàng lại không hề dừng lại, ngược lại còn nghiến chặt răng hơn, má phồng lên, tiếp tục hành động tự hủy này.

Không lâu sau, sắc mặt nàng liền vì đau đớn mà trở nên trắng bệch như tờ giấy, môi cũng mất đi huyết sắc, hiện ra một màu xanh tái bệnh hoạn.

Tuy nhiên, nỗi đau đớn này dường như không thuộc về nàng, nàng vẫn hai tay nhanh chóng kết ấn, trong miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Ấn quyết đó là thứ nàng từng quen thuộc khi tu luyện, mỗi động tác đều trôi chảy và thành thạo, nhưng giờ đây lại được dùng để kết thúc con đường tu hành của chính mình.

Chỉ thấy hai tay nàng nhanh chóng múa động trong không khí, đầu ngón tay mang theo chút ánh sáng linh lực, chỉ là ánh sáng này không còn rực rỡ như ngày xưa, mà mang theo một chút ảm đạm của sự quyết tuyệt.

Theo ấn quyết biến hóa, linh lực trong cơ thể càng trở nên cuồng bạo, như ngựa hoang mất cương, tùy ý bôn đằng, hoàn toàn không kiểm soát.

Tô Hộ chi nữ cảm thấy thân thể mình dường như sắp bị lực lượng này căng nứt, năm tạng sáu phủ đều đang chịu áp lực cực lớn, như bị một bàn tay vô hình mặc sức xoa bóp.

Lông mày nàng nhíu chặt, hai mắt nhắm nghiền, cơ bắp trên mặt hơi méo mó vì đau đớn.

Đột nhiên, nàng hét lớn một tiếng, mở bừng hai mắt, trong mắt lóe lên vẻ quyết nhiên.

Chương 642

Cùng lúc đó, linh lực trong cơ thể như lũ lụt vỡ đê, điên cuồng công kích căn cơ tu hành của nàng.

Căn cơ tu hành là gốc rễ của tu hành, lúc này dưới sự công kích của linh lực, phát ra một tiếng động trầm đục.

Sau đó, căn cơ tu hành bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, như đồ sứ vỡ nát, vết nứt nhanh chóng lan rộng, ngày càng nhiều, ngày càng lớn.

Cuối cùng, "rắc" một tiếng, căn cơ hoàn toàn đứt đoạn.

Âm thanh trong trẻo này vang vọng bên tai Tô Hộ chi nữ, cũng tuyên bố sự kết thúc sự nghiệp tu hành của nàng.

Tô Hộ chi nữ chỉ cảm thấy một sức mạnh cường đại lập tức bị rút khỏi cơ thể, thân thể trở nên suy yếu vô cùng, dường như bị rút cạn toàn bộ sinh mệnh lực.

Ngay sau đó, nàng mạnh nhiên phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi vẽ nên một vệt cong trong không trung, rơi xuống đất, đỏ tươi chói mắt.

Sau đó hai chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất, tung lên một làn bụi.

Nàng thở hổn hển từng hơi lớn, trong ánh mắt tràn đầy mệt mỏi và mê mang. ...

Lúc này, Tô Hộ chi nữ đã thành công phế bỏ tu vi và cảnh giới của mình, linh lực vốn cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể như thủy triều rút đi, chỉ còn lại một thân xác suy yếu không chịu nổi.

Sắc mặt nàng xám xịt như tro tàn, không chút sinh khí, hơi thở yếu ớt và gấp gáp, lồng ngực khó khăn phập phồng.

Trong chốc lát sau, không chống đỡ được nữa, cuối cùng hoàn toàn mất đi ý thức.

Còn ngoài huyễn cảnh, tình trạng của Tô Hộ chi nữ càng thê thảm cực độ.

Chỉ thấy nàng thất khiếu chảy máu, vô cùng đáng sợ.

Thân thể nàng co giật dữ dội, tứ chi co quắp không kiểm soát, hai tay vô thức cào cấu mặt đất, móng tay cào ra từng vết cào chói tai trên gạch đá, dường như đang phản kháng với một loại sức mạnh vô hình nào đó.

Theo Tô Hộ chi nữ trong huyễn cảnh mất đi ý thức, nàng ngoài huyễn cảnh dường như bị rút đi tia sinh cơ cuối cùng, lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Sau đó thân thể mạnh mẽ nghiêng một cái, nặng nề nôn máu ngất xỉu trên đất, như con rối đứt dây.

Nhìn thấy sự biến đổi của Tô Hộ chi nữ, Đát Kỷ trước hết khẽ ngẩng đầu, phát ra một tràng cười trầm thấp và đắc ý.

Cười xong, Đát Kỷ chậm rãi cúi đầu, hai mắt như đầm lạnh băng giá, chăm chú nhìn chằm chằm thân thể Tô Hộ chi nữ đang ngã vật trên đất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, nói với Tô Hộ chi nữ: “Thật là một kẻ ngốc thiện lương.” “Dễ dàng sập bẫy như vậy!” Giọng Đát Kỷ chói tai và gay gắt, tràn đầy châm biếm và coi thường.

Nghe Đát Kỷ nói, hai yêu trước hết sững sờ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, họ liền phản ứng lại Đát Kỷ đã thành công đạt được mục đích, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng hưng phấn và kinh hỉ.

Tiếp đó liền nghe hai yêu nói: “Tỷ tỷ thật là thần cơ diệu toán, Tô

Hộ chi nữ này dễ dàng sập bẫy như vậy!" "Đúng vậy đúng vậy, nếu không phải thủ đoạn của Tỷ tỷ cao minh, kế hoạch này sao có thể thuận lợi như vậy!" Nghe hai yêu nói, ý cười trên mặt Đát Kỷ càng thêm nồng.

Bất quá Đát Kỷ không mở lời đáp lại, mà khẽ nheo mắt, lại một lần nữa nhìn về phía Tô Hộ chi nữ.

Lúc này, Tô Hộ chi nữ hơi thở yếu ớt, nằm trên đất, sống chết chưa biết.

Thân thể nàng bất động, chỉ có lồng ngực vẫn yếu ớt phập phồng, cho thấy vẫn còn một tia sinh cơ.

Khi ánh mắt Đát Kỷ rơi vào Tô Hộ chi nữ, cũng phát hiện sau khi Tô Hộ chi nữ tự phế tu vi, khí vận Nhân tộc vốn nồng đậm trên người nàng đã loãng đi.

Khí vận vốn như một quầng sáng rực rỡ bao quanh Tô Hộ chi nữ, giờ chỉ còn lại một tia sáng yếu ớt như có như không, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngấm.

Cảm nhận được sự thay đổi này, sát ý của Đát Kỷ chợt nổi lên.

Trong lòng Đát Kỷ, Tô Hộ chi nữ vốn chỉ là công cụ để mình đạt được mục đích, giờ đã tự phế tu vi, hiển nhiên đã mất đi giá trị lợi dụng, lúc này không giết thì đợi đến bao giờ?

Ngay sau đó, ánh mắt nàng trở nên hung ác, không chút do dự, trực tiếp quay đầu nói với hai yêu ở một bên: "Giải quyết nàng ta." Hai yêu nghe vậy trước hết sững sờ, nhưng rất nhanh, họ liền phản ứng lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, ngay sau đó trong mắt cũng lóe lên một tia sáng tàn nhẫn.

Tiếp đó chỉ thấy thân hình Hồ Hỉ Mị lóe lên, như tia chớp đen lập tức đến bên cạnh Tô Hộ chi nữ, nàng đưa một tay ra, móng tay lập tức

dài ra, như một con dao sắc bén, phát ra hàn quang u lãnh, sau đó không chút do dự chém vào cổ Tô Hộ chi nữ, động tác nhanh chóng và quyết tuyệt.

Vương Quý Nhân cũng không chịu kém, trong miệng lẩm nhẩm niệm chú, một luồng sương mù đen ngưng tụ trong tay nàng, sương mù cuộn trào, phát ra mùi buồn nôn.

Sau đó luồng sương mù đen này liền mạnh mẽ bay về phía Tô Hộ chi nữ, nơi sương mù đi qua, không khí như bị ăn mòn, phát ra tiếng "xì xì".

Dưới sự tấn công song trọng của hai yêu, Tô Hộ chi nữ không có chút sức phản kháng nào.

Thân thể lập tức bị sương mù đen bao phủ, máu tươi từ cổ tuôn ra xối xả, chỉ là còn chưa chảy đến mặt đất, liền bị sương mù đen trực tiếp làm tan biến.

Máu tươi đỏ thắm biến mất không còn chút dấu vết trong sương mù đen, dường như chưa từng xuất hiện.

Hai yêu không hề sử dụng chút yêu khí nào, đều dùng kỹ năng bản mệnh, nên không lo sẽ bị phát hiện.

Nhưng trong chốc lát, thân thể Tô Hộ chi nữ liền từ từ tiêu tán, như ảnh ảo phù du biến mất không còn thấy, chỉ còn lại một vùng mặt đất trống rỗng, dường như nàng chưa từng tồn tại trong căn phòng này.

Khi Tô Hộ chi nữ bị hai yêu giải quyết biến mất, khóe miệng Đát Kỷ khẽ nhếch, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, toàn thân phát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Trong ánh sáng lấp lánh, thân hình Đát Kỷ lặng lẽ biến đổi, trong nháy mắt đã biến thành dáng vẻ của Tô Hộ chi nữ, vẫn là gương mặt

trắng bệch đó, yếu ớt mang theo vài phần đáng thương, như thể cảnh tượng máu me vừa rồi chưa từng xảy ra.

Ngay sau đó Đát Kỷ chậm rãi mở lời, giọng nói không khác gì giọng Tô Hộ chi nữ ban đầu, trong trẻo mang theo một chút run rẩy: "Từ nay về sau, ta chính là Tô Đát Kỷ!" Nói xong, Đát Kỷ trực tiếp nhẹ nhàng ngửa ra sau, và dáng vẻ khi nàng ngã xuống không khác gì dáng vẻ của Tô Hộ chi nữ vừa ngã xuống, nằm trên đất.

Còn việc Đát Kỷ tại sao không lo sẽ có người nhìn thấu, đó là vì trên người Đát Kỷ có lực lượng Nữ Oa Thánh Nhân bao phủ.

Tại sao trước đó không vội vàng động thủ, mà lại đi một vòng lớn như vậy, chẳng qua là vì khí vận Nhân tộc mà thôi.

Một mặt là Tô Hộ chi nữ thân mang khí vận Nhân tộc che chở, mấy yêu không tiện động thủ, mặt khác chính là khí vận Nhân tộc không có cách nào ngụy trang.

Và ngay khi Đát Kỷ nằm trên đất, hai yêu ở một bên cũng nhìn nhau cười.

Ngay sau đó, thân hình hai yêu lóe lên, lập tức biến mất trong phòng.

Lúc này, Tô Đát Kỷ đã thành công thay thế Tô Hộ chi nữ, căn phòng này ngay lập tức sẽ trở thành tiêu điểm của Tô phủ, hai người họ tự nhiên không thể ở lại đây để lộ thân phận, vì vậy lập tức rời đi, tìm một nơi bí mật ẩn nấp, chờ đợi Đát Kỷ triệu hoán.

Ngay sau khi hai yêu biến mất không lâu, nha hoàn bị Đát Kỷ khống chế cũng từ từ tỉnh lại.

Ý thức nàng vẫn trong trạng thái mông lung, ánh mắt toát lên vẻ mê mang và hỗn độn, khi mơ mơ màng màng nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Tô Hộ chi nữ (đã bị Đát Kỷ thay thế) như vậy, toàn thân run

bắn lên một cái, lập tức tỉnh táo lại.

Nàng kinh hoàng trợn to mắt, trong mắt tràn đầy sắc thái kinh hoàng sợ hãi.

Ngay sau đó, nàng dùng hết toàn thân khí lực, gào thét khản cả giọng: “Mau đến người!

Tiểu thư gặp chuyện rồi!” Giọng nha hoàn vang vọng trong căn phòng tĩnh mịch, mang theo sự hoảng loạn và sốt ruột vô tận.

Chương 643

Tiếp đó một tràng tiếng bước chân gấp gáp và nặng nề từ xa đến gần truyền đến, đi kèm với tiếng bước chân này, cả căn phòng rất nhanh bị bao vây dày đặc.

Trong chốc lát sau, Tô Hộ và một nhóm trưởng bối Tô gia vẻ mặt vội vã xuất hiện trong phòng, trên mặt họ không ai là không đầy vẻ lo lắng và kinh ngạc.

Lúc này, Tô Đát Kỷ đã được những người hầu có mặt ở đó cẩn thận đặt lên giường, một vị thầy thuốc mặc áo vải, râu tóc bạc trắng đang vẻ mặt ngưng trọng đứng ở một bên, chuyên chú chẩn đoán và chữa trị cho nàng.

Nhìn dáng vẻ của Tô Đát Kỷ trên giường, Tô Hộ chỉ cảm thấy tim như dao cắt, đau thấu xương, hốc mắt hằn đỏ hoe, hai mắt đầy tơ máu, ngọn lửa giận dữ đầy lồng ngực bùng cháy hừng hực, nhưng không tìm thấy lối thoát để trút giận, chỉ có thể thông qua việc không ngừng đi đi lại lại, để miễn cưỡng làm dịu nỗi đau trong lòng.

Những người còn lại khi trông thấy Tô Đát Kỷ, trên mặt ai nấy đều tràn đầy thương xót.

Một số trưởng bối Tô gia nhìn Đát Kỷ đang nằm trên giường với sắc mặt tái nhợt, cũng không đành lòng khẽ lắc đầu, ánh mắt tràn đầy sự bất lực và bi ai, trong miệng cũng phát ra những tiếng thở dài nặng nề.

Thực tế, khi mọi người Tô gia vừa bước vào căn phòng, họ đã lập tức nhận ra tình cảnh thảm khốc này là do chính Tô Đát Kỷ cố ý tạo ra.

Dù sao, để đột nhập vào hầu phủ canh phòng nghiêm ngặt, gây ra

thương tổn như vậy cho Đát Kỷ mà không để lại bất kỳ dấu vết xâm nhập nào từ bên ngoài, điều đó gần như là không thể.

Nếu thật sự có năng lực thông thiên triệt địa như vậy, hà cớ gì lại để Đát Kỷ sống sót, chẳng phải trực tiếp trừ khử nàng một cách âm thầm sẽ gọn gàng hơn sao?

Kết hợp với những biểu hiện thường ngày của Đát Kỷ cùng với tình cảm sâu sắc của nàng dành cho Ký Châu và Tô gia, mọi người trong lòng liền có được một kết luận.

Nàng làm như vậy không ngoài mục đích dùng phương thức cực đoan này để khuyên giải Tô Hộ, muốn Tô Hộ từ bỏ ý định đối kháng vương đình.

Chỉ là biết thì biết, nhưng khi nhìn vào hiện thực tàn khốc trước mắt, mọi người vẫn cảm thấy đau đớn đến thấu xương, không biết phải làm sao.

Một vị trưởng bối Tô gia tóc đã điểm bạc, hai tay chắp sau lưng, thân thể khẽ run rẩy, ánh mắt vẫn không rời khỏi Đát Kỷ, lẩm bẩm nói: "Đứa nhỏ này, sao lại ngốc đến vậy chứ……" Trong giọng nói của vị trưởng bối Tô gia tràn đầy yêu thương và xót xa, nhưng cũng toát lên sự bất lực sâu sắc.

Mấy vị trưởng bối bên cạnh nghe vậy cũng nhao nhao phụ họa, nét sầu muộn trên mặt càng thêm nặng nề.

Bởi vì mọi người trong lòng đều hiểu rõ hành động này của Đát Kỷ là vì Tô gia, vì Ký Châu, nhưng cái giá phải trả như vậy, khiến những trưởng bối như họ thật sự không đành lòng.

Lúc này, các nữ quyến vây quanh giường, cũng đã khóc thành một mảnh.

Tất cả mọi người đều bị thương thế của Đát Kỷ làm cho đau lòng,

nhưng lại hoàn toàn không hay biết rằng điều mà họ không dám tin lại chính là sự thật, rằng tất cả mọi chuyện này đều là một âm mưu được sắp đặt kỹ lưỡng. …… Ngay khi mọi người trong phòng đang chìm đắm trong bầu không khí bi thương, Tô Đát Kỷ trên giường từ từ mở mắt.

Mi mắt nàng khẽ rung động, phải mất một lúc lâu mới khó khăn lắm mà mở được.

Đôi mắt vốn linh động có thần như tinh tú của Đát Kỷ, giờ đây lại toát lên vẻ suy yếu và mệt mỏi, khiến người ta nhìn vào mà lòng sinh thương xót.

Có người mắt tinh, nhìn thấy động tĩnh của Đát Kỷ trước, kích động nói: "Tiểu thư tỉnh rồi!" Tiếng nói ấy như một tiếng sấm kinh thiên, lập tức phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong phòng.

Tô Hộ nghe tiếng hô, bước chân vốn nặng nề chợt trở nên dồn dập, gần như một mũi tên xông đến bên giường.

Y khẽ cúi người, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn Đát Kỷ, giọng nói mang theo sự đau lòng và trách cứ khó kiềm chế: "Con sao lại ngốc như vậy!" Nhưng lời của Tô Hộ vừa thốt ra, yết hầu như bị thứ gì đó nghẹn lại, giọng nói đều có chút run rẩy, "Vì sao phải tự hủy căn cơ!" Trong mắt Tô Hộ ngấn lệ, những giọt lệ ấy đảo quanh hốc mắt, dường như có thể lăn dài xuống bất cứ lúc nào.

Tô Hộ nói xong, liền thấy bờ môi khô khốc của Đát Kỷ khẽ động.

Chỉ là do Đát Kỷ quá yếu ớt, giọng nói nàng nhỏ đến mức có như không, dường như có thể bị gió nhẹ thổi tan, nhưng chính cái giọng nói khe khẽ ấy, lại như mang theo ngàn cân sức nặng, từng lời từng chữ đều va đập vào trái tim mọi người: "Phụ thân, khởi nguyện để con mắt trừng trừng nhìn bách tính Ký Châu cùng lão ấu Tô gia bị tận diệt!" Nói đoạn, Đát Kỷ khẽ ngừng lại, lồng ngực kịch liệt phập

phồng, khó khăn hít một hơi, dường như mỗi lần hô hấp đều dùng hết sức lực toàn thân, rồi sau đó lại tiếp tục nói: "Hy sinh một mình con, bách tính Ký Châu có thể sống!" Nói đến đây, trong ánh mắt Đát Kỷ lóe lên một tia quyết tuyệt, mặc dù thân thể yếu ớt như ngọn đèn cạn dầu trước gió, nhưng ánh mắt ấy vẫn toát lên một vẻ kiên định không cho phép nghi ngờ, "Chẳng lẽ phụ thân nhất định phải để con lấy cái chết để ép sao?" Nghe những lời của Đát Kỷ, thân thể Tô Hộ mãnh liệt chấn động, như bị trọng chùy đánh trúng, đôi mắt hổ chợt trợn trừng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và những cảm xúc phức tạp.

Y trực tiếp nhìn chằm chằm vào nữ nhi Đát Kỷ, dường như muốn khắc sâu hình ảnh nàng vào tận đáy lòng.

Thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc này, cả căn phòng chìm vào sự tĩnh lặng chết chóc, tất cả mọi người đều nín thở, không dám ho he, chờ đợi hồi đáp của Tô Hộ.

Mãi đến nửa buổi sau, Tô Hộ mới hoàn hồn.

Ngay sau đó, mọi người thấy Tô Hộ thở dài một hơi, hơi thở này dường như được thốt ra từ sâu thẳm linh hồn, tràn đầy mệt mỏi và bất lực.

Sau tiếng thở dài, Tô Hộ lại từ từ nhắm hai mắt, như đang thực hiện sự giằng co và thỏa hiệp cuối cùng.

Đến khi mở mắt lần nữa, trong ánh mắt đã không còn sự kiên quyết trước đó, thay vào đó là sự bất lực sâu sắc.

"Được!" Chữ này từ miệng Tô Hộ thốt ra, giọng nói trầm thấp khàn khàn, dường như gánh chịu mọi tang thương của thế gian.

Tô Hộ biết, mình nói ra chữ này, có lẽ có thể tạm thời cứu vớt bách tính Ký Châu và lão ấu Tô gia, nhưng cũng là đẩy nữ nhi vào một vực sâu vô vọng, đây là điều y với tư cách một người cha không muốn

thấy nhất.

Tuy nhiên, lúc này, đối mặt với sự quyết tuyệt của nữ nhi, đối mặt với sự sống còn của Ký Châu thành, Tô Hộ đã không còn lựa chọn nào khác.

Cho dù Tô Hộ y có dũng khí phá phủ trầm chu, cũng không có cách nào nói không với Đát Kỷ và mọi người Tô gia!

Nghe vậy, trên khuôn mặt tái nhợt của Đát Kỷ miễn cưỡng nở một nụ cười, nụ cười yếu ớt nhưng toát lên vài phần an ủi, nàng khẽ nói: "Phụ thân, nữ nhi chỉ cầu Ký Châu an ổn, Tô gia thái bình, chuyến này nếu có thể đổi lại được những điều đó, dù có ngàn khó vạn hiểm, nữ nhi cũng không hối hận." Giọng nói tuy nhẹ, nhưng trong căn phòng tĩnh mịch lại đặc biệt rõ ràng, từng lời từng chữ, dường như đều mang theo sức mạnh.

Nói xong, Đát Kỷ từ từ nhắm hai mắt, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, thân thể cũng dường như không còn sức lực chống đỡ, nàng yên lặng nằm trên giường.

Tô Hộ nhìn dáng vẻ nữ nhi nhắm chặt hai mắt, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Y biết, từ khoảnh khắc này trở đi, nữ nhi phải bước vào vực sâu, mà y chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn nàng rời đi, vô năng vi lực.

Y vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt nữ nhi, nhưng tay dừng lại giữa không trung, khẽ run rẩy, dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó ngăn cản, cuối cùng vô lực rũ xuống.

Một lát sau, Tô Hộ quay người lưng đối diện với mọi người, hai vai khẽ run rẩy, dường như đang cố kìm nén nỗi đau trong lòng.

Bóng lưng run rẩy ấy, cũng tiết lộ sự bất lực và đau xót của một người cha.

Một số trưởng bối Tô gia nhìn nhau, trong mắt cũng tràn đầy sự bất lực và đau lòng.

Họ có thể hiểu được nỗi đau trong lòng Tô Hộ, cũng hiểu rằng tương lai của Đát Kỷ sau chuyến đi này là không thể đoán trước, thậm chí nỗi bi thương trong lòng họ cũng không kém Tô Hộ là bao, nhưng cũng như Tô Hộ, họ bất lực.

Dù sao thì hiện tại họ đại diện không chỉ cho bản thân, mà còn cho cả gia đình, trách nhiệm trên vai quá lớn.

Một vị trưởng bối tóc bạc phơ bước lên, khẽ vỗ vai Tô Hộ, âm thầm an ủi.

Các nữ quyến vẫn khóc nức nở, tiếng khóc vang vọng trong phòng, càng thêm phần bi ai.

Họ nhìn dáng người Đát Kỷ, trong mắt tràn đầy sự không nỡ và lo lắng.

Bầu không khí trong phòng ngột ngạt đến mức khiến người ta khó thở, dường như tất cả mọi người đều bị biến cố đột ngột này đè nén đến nghẹt thở. …… Thương Đô, vì chuyện Tô Hộ kháng chỉ, không khí bao trùm một sự căng thẳng đến nghẹt thở.

Đại Thương tự khai quốc đến nay, đã trải qua mấy chục vạn năm dài đằng đẵng.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng ấy, phản loạn chư hầu tuy không phải là hiếm, nhưng kể từ khi Đế Tân lên ngôi, Tô Hộ vẫn là chư hầu đầu tiên công nhiên kháng lệnh vương triều một cách trắng trợn như vậy.

Hơn nữa còn là công khai khiêu khích, hành động này tự nhiên giống như một tảng đá khổng lồ ném vào mặt hồ phẳng lặng, lập tức khuấy động ngàn trùng sóng lớn, cả Đại Thương bị kích động ngay

lập tức.

Chương 644

Theo lệnh Đế Tân triệu tập vương sư vang dội truyền xuống, quân đội đóng quân bên ngoài vương thành như mãnh thú tỉnh giấc, lập tức hành động.

Việc điều động quân đội Đại Thương, phong cách khác biệt hoàn toàn với quân đội phàm tục.

Cần biết đây là Hồng Hoang, tướng sĩ trong quân Đại Thương, ai nấy đều mang tu vi trong người.

Ngay khoảnh khắc nhận được chỉ lệnh, họ như bị một sức mạnh cường đại bắn ra, linh khí toàn thân lập tức cuồn cuộn như thủy triều dâng trào, hóa thành mũi tên rời cung, phóng đi như bay theo các hướng khác nhau.

Dựa vào khả năng siêu phàm này, quá trình tập kết quân đội diễn ra cực kỳ nhanh chóng.

Nhất thời, trong doanh địa linh lực tung hoành giao thoa, quang mang lấp lánh, các loại lực lượng nguyên tố va chạm vào nhau phát ra những tiếng rít gào.

Chỉ trong chốc lát, từng đội hình chỉnh tề đã nhanh chóng hình thành tại vị trí đã định.

Sau đó, liền thấy trên bãi tập rộng lớn bên ngoài vương thành, cờ xí tung bay phấp phới, những lá đại kỳ thêu chữ "Thương" cuồn cuộn trong gió lớn, nền đỏ chữ đen dưới bầu trời u ám càng thêm nổi bật.

Các sĩ tốt ai nấy thân hình thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị, binh khí trong tay lóe hàn quang, phản chiếu sát ý lạnh lẽo, lặng lẽ chờ đợi chỉ lệnh tiếp theo.

Toàn bộ quá trình nhanh chóng mà có trật tự, thể hiện phong thái huấn luyện nghiêm chỉnh của quân đội Đại Thương, khiến người ta kinh sợ.

Còn bách tính bên ngoài vương thành, nhìn vương sư tập kết thành hình trong quân doanh, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Dù sao trong lòng bách tính Đại Thương, vương sư mang ý nghĩa phi phàm, chính là nền tảng vững chắc của Đại Thương.

Từ tổ tông đến nay, họ đã nghe kể về những chiến công hiển hách của vương sư.

Một số thanh niên mắt lóe lên vẻ sùng bái, nhìn những tướng sĩ uy phong lẫm liệt ấy, trong lòng nhiệt huyết sục sôi, mơ tưởng một ngày nào đó mình cũng có thể khoác chiến giáp, trở thành một thành viên của vương sư, vì Đại Thương khai cương thác thổ, bảo vệ gia quốc.

Trong đó, một thanh niên vung nắm đấm, vẻ mặt hưng phấn hô lớn: "Đây chính là khí thế của tướng sĩ Đại Thương chúng ta, nghịch tặc Tô Hộ gặp vương sư, chắc chắn chỉ có nước bại vong!" Nghe lời của thanh niên, các lão giả Thương tộc bên cạnh cũng khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ an ủi.

Trong Hồng Hoang, tu hành giả tuổi càng cao, nên trong số những lão giả này không ít người từng trải qua phong ba bão táp, chứng kiến sự hưng suy của Đại Thương, hiểu rõ sức mạnh của vương sư trước mắt.

Một lão giả tóc bạc phơ vuốt râu, cảm khái nói: "Có vương sư này, cơ nghiệp Đại Thương vĩnh cố, chư hầu phản loạn, rốt cuộc cũng không thể gây sóng gió gì." Lũ trẻ thì chạy giỡn trong đám đông, chúng bị cảnh tượng náo nhiệt này thu hút, chưa có nhiều khái niệm về sự tàn khốc của chiến tranh, trong mắt chúng, tất cả đều tràn đầy sự mới lạ và kích thích.

Ngay khi vương sư đã tập kết xong, mọi thứ đã sẵn sàng, sắp sửa hùng hổ xuất phát, một bức biểu chương khẩn cấp từ Ký Châu được gửi đến tay Đế Tân.

Đế Tân cao tọa trên vương tọa, thân thể phát ra khí chất đế vương bẩm sinh.

Y thần sắc uy nghiêm, ánh mắt như đuốc, từ từ mở biểu chương, từng chữ từng câu lướt qua.

Sau khi đọc xong biểu chương, khóe miệng Đế Tân vốn khẽ nhếch lên, mang theo vài phần nụ cười lãnh đạm, dần dần đông cứng lại, trong mắt cũng lóe lên một tia dị sắc khó nhận ra.

Chỉ thấy trong biểu chương viết rằng: "Thần Tô Hộ, thành hoàng thành khủng, khấu đầu chịu tội chết.

Thuở trước kháng chỉ bất tuân, thực nãi hôn hội hồ đồ, phạm phải đại thác.

Nay hối lỗi sâu sắc, đau đớn đến tận xương tủy, mới hay tội của thần đáng chết.

Tuy nhiên, niệm đến an ổn của xã tắc Đại Thương, phúc lợi của bách tính Ký Châu, thần nguyện đem nữ nhi của mình, dâng lên cung bệ hạ làm phi.

Tiểu nữ tuy không có dung mạo trầm ngư lạc nhạn, nhưng cũng ôn uyển hiền thục.

Thần nguyện thân phó đô thành, đến bệ hạ thỉnh tội, tùy bệ hạ phát lạc, chỉ cầu có thể chuộc tội cũ, bảo toàn bình an cho một phương Ký Châu, vì Đại Thương cống hiến chút sức mọn cuối cùng." Ngôn từ trong biểu chương khẩn thiết, từng câu từng chữ dường như đều toát lên sự hối hận và trung thành của Tô Hộ.

Cầm biểu chương của Tô Hộ, Đế Tân khẽ nhíu mày, rơi vào trầm

tư ngắn ngủi nhưng nặng nề, trong lúc đó ngón tay khẽ gõ nhẹ vào tay vịn vương tọa, dường như có chút do dự.

Quần thần trong điện thấy biểu hiện của Đế Tân, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và tò mò, họ khẽ cúi đầu, nhưng thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt liếc trộm Đế Tân.

Rốt cuộc là nội dung gì, lại có thể khiến Đế Tân vốn luôn quả quyết dứt khoát lại do dự như vậy?

Chẳng lẽ Tô Hộ có dị động gì?

Nhưng đã là biểu chương, theo lẽ thường chắc chắn là Tô Hộ có lời giải thích cho hành vi kháng chỉ trước đó.

Một số đại thần có thâm niên hơn, cũng nhíu chặt mày, ánh mắt qua lại giữa Đế Tân và bức biểu chương, cố gắng tìm ra một tia manh mối từ mối liên hệ giữa hai bên.

Trong cung điện một mảnh tịch tĩnh, quần thần đều nín thở, không dám phát ra tiếng động nhỏ nào, lặng lẽ chờ đợi quyết định của Đế Tân.

Đế Tân cũng không để quần thần chờ lâu, không bao lâu, liền từ từ đặt bức biểu chương từ Ký Châu xuống, động tác không nhanh không chậm, nhưng dường như mang theo ngàn cân trọng lượng.

Sau đó y khẽ nâng tay, ra hiệu cho cung nhân đứng bên cạnh đọc to cho quần thần nghe.

Thấy thủ thế của Đế Tân, cung nhân vội vàng tiến lên, hai tay khẽ run rẩy nâng biểu chương.

Cung nhân hắng giọng, dùng giọng nói hơi the thé nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, từng chữ từng câu đọc nội dung biểu chương ra.

Giọng nói vang vọng trong cung điện trống trải, mỗi một chữ đều

gõ vào tâm can quần thần.

Nghe xong biểu chương do cung nhân đọc, biểu hiện của quần thần trong điện mỗi người một vẻ.

Một vị lão thần già nua, từ từ bước ra khỏi hàng, y hai tay nâng hốt bản, khẽ cúi người đối với Đế Tân, sau đó mở miệng nói: "Khải tấu Vương thượng, Tô Hộ kháng chỉ bất tuân, tội đáng chém đầu, nhưng y đã hối cải, nguyện dâng nữ nhi nhập cung làm phi và đích thân đến thỉnh tội, nếu Đại vương lúc này khoan dung tiếp nhận, thứ nhất có thể hiển thị sự khoan hồng đại lượng của bệ hạ, lấy đức phục người, khiến chư hầu thiên hạ biết được nhân đức của bệ hạ, sau này không dám sinh lòng phản loạn; thứ hai, nữ nhi của Tô Hộ được bệ hạ sủng ái, giữa Ký Châu và triều đình có thể hóa chiến tranh thành hòa bình, tránh được tai ương binh đao, thực nãi phúc lợi của xã tắc vậy." Lời vừa dứt, một viên võ tướng trẻ tuổi thân khoác áo giáp bạc bước ra, hai tay ôm quyền, ngữ khí hăng hái: "Vương thượng, Tô Hộ ngang ngược, công nhiên chống lại vương mệnh Đại Thương, nếu dễ dàng tha thứ, uy nghiêm của Đại Thương chúng ta còn đâu?

Tướng sĩ vương sư háo hức mong chờ, đều mong muốn xuất chinh dẹp loạn, để hiển thị uy vũ của quân đội.

Tô Hộ chỉ một phong biểu chương liền làm cho mọi chuyện êm xuôi, chẳng phải coi vương sư như không có gì sao!" …… Nhất thời, trên triều đường nghị luận sôi nổi, các đại thần mỗi người giữ một ý, tranh luận không ngừng, cả triều đường cũng náo nhiệt phi phàm. …… Nghe quần thần trong điện phát biểu, khóe miệng Đế Tân nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Tuy nhiên y không hề đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cho quần thần, mà đột nhiên vung tay, hạ chiếu lệnh: "Chuẩn Tô Hộ đến đô thành nhận tội, lệnh cho y mang theo nữ nhi cùng đến." Giọng nói

trầm thấp mà uy nghiêm, mang theo sức mạnh hùng hồn không cho phép nghi ngờ, không ngừng vang vọng trong cung điện trống trải và trang nghiêm.

Quần thần nghe lệnh này, bất kể trong lòng có suy tính gì, đều nhao nhao chỉnh tề bái lạy.

Nhất thời, trong cung điện vang lên tiếng áo bào "soạt soạt" lay động, quần thần đồng thanh hô lớn: "Vương thượng thánh minh!" …… Không lâu sau, triều hội tan, quần thần chen chúc rời đi.

Đế Tân ngồi trên vương tọa, nụ cười trên mặt lúc nãy giờ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt âm trầm.

Tuy rằng vừa rồi trước mặt quần thần, Đế Tân đối với hành động "hồi tâm chuyển ý" của Tô Hộ đã tỏ ra vô cùng khoan dung, thậm chí còn đồng ý với những gì Tô Hộ viết trong biểu chương, cho phép Tô Hộ mang nữ nhi đến đô thành nhận tội.

Nhưng thực tế, ngọn lửa giận dữ trong lòng Đế Tân đối với hành vi công nhiên kháng chỉ trước đó của Tô Hộ chưa bao giờ thật sự tắt.

Đúng như lời đã nói trước đó, kể từ khi Đế Tân lên ngôi, cũng đã gần vạn năm, triều đường trải qua vô số biến động phong ba, chư hầu tranh chấp không ngừng, nhưng một kẻ cả gan tày trời, công nhiên chống lại vương mệnh như Tô Hộ, vẫn là người đầu tiên.

Là một quân chủ có hoài bão lớn lao, y tuyệt đối không thể nhẫn nhịn hành vi như vậy, bởi vì hành vi đó là sự khiêu khích đối với vương quyền của Đế Tân!

Đế Tân cuối cùng không phát tác, không phải vì bị thần tử khuyên giải, cũng không phải thật sự bị sắc đẹp mê hoặc, y lựa chọn nhẫn nhịn, hoàn toàn là vì lo lắng chuyện này sẽ gây ra loạn lạc cho Đại Thương.

Chương 645

Kinh nghiệm về ảo cảnh trước đó đã để lại ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc cho Đế Tân, nếu không Đế Tân cũng sẽ không chú ý đến các chư hầu như vậy, phái vô số tai mắt đi giám sát.

Lần này chuyện của Tô Hộ, tuy không gây ra hỗn loạn lớn cho Đại Thương, nhưng cũng khiến Đế Tân trong lòng càng thêm cảnh giác, đối với một loạt chư hầu cũng hoàn toàn mất đi sự tin cậy như trước.

Ngày nay, trong mắt Đế Tân, mỗi một chư hầu đều có thể trở thành Tô Hộ tiếp theo, những chư hầu mà bình thường ở triều đường đối với y phủ phục xưng thần, lời lẽ cung kính, giờ khắc này trong lòng y đều trở nên đáng ngờ.

Đế Tân tuy đã cố gắng kìm nén cơn giận của mình, nhưng có thể tưởng tượng được rằng, khi Đại Thương hoàn toàn ổn định, đó chính là lúc Tô Hộ phải mất mạng.

Trong lòng Đế Tân, sự công nhiên kháng chỉ của Tô Hộ là một vết nhơ khó xóa nhòa trong triều đại của y.

Hồi tưởng lại cuộc tranh luận của các đại thần trên triều đường, có người chủ trương nghiêm trị Tô Hộ để răn đe, có người lại kiến nghị an ủi vỗ về.

Nhưng dù là kiến nghị nào, cũng không thể che giấu mối đe dọa từ thế lực chư hầu.

Các chư hầu chiếm giữ những vùng đất rộng lớn, nắm giữ trọng binh, gần như có toàn quyền sinh sát trong lãnh địa của mình.

Thời gian dài, khó tránh khỏi nảy sinh dã tâm.

Chuyện của Tô Hộ chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm, nếu

không kiềm chế, e rằng sẽ có nhiều chư hầu khác bắt chước, nền móng thống trị của Đại Thương sẽ lâm nguy.

Đế Tân trong lòng thầm tính toán, nhất định phải tăng cường kiểm soát các chư hầu, làm suy yếu quyền lực trong tay chư hầu hơn nữa, tập trung vương quyền, như vậy mới có thể khiến Đại Thương vững như bàn thạch.

Nghĩ xong những điều này, Đế Tân cũng đã có quyết định, sau đó triệu cung nhân trước đó phụ trách giám sát tám phương chư hầu đến.

Đợi cung nhân đến, Đế Tân đoan tọa trên vương tọa, ánh mắt như đuốc nhìn thẳng vào y, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Tăng cường mật độ bố trí ám tuyến tại các nơi chư hầu, không chỉ trong sinh hoạt thường nhật của chư hầu, mà ngay cả nội ngoại phủ đệ của họ, những nơi giao tế thường ngày, đều phải cài cắm những người đáng tin cậy, nắm bắt kịp thời mọi hành động, lời nói của chư hầu, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không được bỏ qua!

Ta muốn biết mỗi ngày họ gặp ai, nói gì, ngay cả lời thì thầm của vợ chồng trên giường, nếu liên quan đến sự an ổn của Đại Thương, đều phải báo cáo trung thực." Nghe lời của Đế Tân, cung nhân vội vàng bái lạy, trán dán chặt xuống nền đất lạnh lẽo, giọng nói mang theo một tia run rẩy: "Tuân lệnh, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không phụ vương thượng ủy thác.

Chỉ là……" Cung nhân cẩn thận ngẩng đầu, dùng ánh mắt liếc trộm thần sắc của Đế Tân, chỉ thấy Đế Tân sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt lộ ra một tia không vui, sợ đến mức y lại vội vàng cúi đầu xuống, trái tim trong lồng ngực đập mạnh kịch liệt, dường như muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Đế Tân nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, nói với cung nhân: "Chỉ là cái gì?" Nghe ngữ khí của Đế Tân, cung nhân sợ đến

mức vội vàng dập đầu, trán đập vào nền đất phát ra tiếng "thùm thùm", giọng nói càng thêm run rẩy: "Chỉ là phủ đệ của chư hầu canh giữ nghiêm ngặt, lại có nhiều người giỏi thuật pháp, muốn cài cắm ám tuyến, thuộc hạ cần không ít cao thủ!" Đế Tân khẽ nheo hai mắt, trong mắt hàn quang lóe lên, nhìn chằm chằm cung nhân lạnh lùng nói: "Cần cao thủ?

Hừ, ngươi mau đi truyền chỉ cho thống lĩnh Cấm Vệ quân, bảo y chọn ra một trăm tinh nhuệ tử sĩ từ trong quân, những người này cần thân thủ nhanh nhẹn, tâm tư mẫn cảm, lại trung thành tuyệt đối với ta, để họ nghe theo điều khiển của ngươi.

Nếu có kẻ không tuân lệnh, giết không tha!

Ta muốn xem, có phủ đệ nào mà người của ta không thể vào." Cung nhân nghe lệnh của Đế Tân, cũng không dám có chút kháng cự nào, vội vàng dập đầu nói: "Vương thượng thánh minh, thuộc hạ lập tức đi làm.

Nhất định không phụ vương thượng ủy thác, nhanh chóng cài cắm ám tuyến thỏa đáng, báo cáo trung thực mọi hành động của các chư hầu cho Vương thượng." Đế Tân không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cung nhân lui xuống.

Cung nhân như được đại xá, cẩn thận đứng dậy, lùi dần về phía cửa điện, mãi đến khi ra khỏi cửa điện, mới quay người chạy thục mạng đi truyền đạt ý chỉ của đế vương. …… Tiếp đó, tin tức như mọc cánh, nhanh chóng lan truyền khắp Thương Đô.

Trên đường phố ngõ hẻm, mọi người nghị luận xôn xao.

Một người đàn ông trung niên mặc áo vải thô nhăn mày, vẻ mặt nghi hoặc nói: "Tô Hộ này, trước đó còn cứng rắn như vậy, công nhiên kháng chỉ, nay sao lại đột nhiên mềm yếu rồi?" Bên cạnh, một người trông như thư sinh mặc áo dài nghe vậy bĩu môi, khinh thường

đáp: “Hừ, chẳng phải là vì nữ nhi bảo bối của y sao.

Nghe nói nữ nhi Tô Hộ, sinh ra khuynh quốc khuynh thành, nếu được đưa vào cung, được Đại vương sủng ái, Tô Hộ một nhà tự nhiên có thể bình an.” Lúc này, một lão giả vuốt râu, ánh mắt thâm thúy, dường như đang suy tư điều gì, từ từ nói: “Lời tuy đúng như vậy, nhưng sự chuyển biến này cũng quá đột ngột, e rằng trong đó còn có ẩn tình khác.” Lời của lão giả gây ra một tràng đồng tình từ những người xung quanh, mọi người nhao nhao gật đầu, nhỏ giọng nghị luận.

Trên phố chợ, các tiểu thương cũng dừng công việc đang làm, tham gia vào cuộc thảo luận này.

“Nghe nói nữ nhi của Tô Hộ, đúng là nhân vật tiên nữ giáng trần, lần này vào cung, e rằng sẽ khiến hậu cung không được yên bình đâu.” “Phải đó, từ xưa hồng nhan đa họa thủy, cũng không biết đây là phúc hay họa nữa.” Nhất thời, khắp Thương Đô, tiếng nghị luận không ngớt, tất cả mọi người đều đang chờ đợi sự xuất hiện của Tô Hộ và nữ nhi y. …… Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua, mấy ngày sau, một đội xe hùng hậu từ Ký Châu uốn lượn mà đến, từ từ tiến vào đô thành.

Đội xe nối dài hàng dặm, khí thế hùng vĩ, khiến người qua đường đều phải ngoái nhìn.

Nhìn ra xa, xe kiệu đều được chế tạo từ linh mộc thượng hạng, chất liệu kiên cố rắn chắc, vân gỗ tự nhiên trôi chảy, tỏa ra khí tức cổ kính mà thuần hậu.

Thân xe lại được khắc họa những hoa văn tuyệt đẹp bằng vàng ròng, hoặc là phượng hoàng bay lượn trên trời cao, dáng vẻ thanh thoát nhanh nhẹn, hoặc là giao long uốn lượn trong biển mây, uy phong lẫm liệt.

Đường nét trôi chảy linh động, màu sắc rực rỡ bắt mắt, dưới ánh nắng mặt trời không chút che giấu, xe kiệu lấp lánh rực rỡ, phô bày sự phú quý phồn hoa của Ký Châu một cách trọn vẹn nhất.

Trong đội xe, phần lớn các cỗ xe đều chở đầy cống phẩm dâng lên Đế Tân.

Những cống phẩm này mỗi một món đều có thể gọi là kỳ trân hi thế, thể hiện sự phú quý của Ký Châu và một tấm "chí thành chi tâm" của Tô Hộ.

Có linh tơ thượng hạng đặc sản Ký Châu, linh tơ này do linh tằm đặc biệt nhả ra, chất liệu mềm mại mượt mà, như tơ lụa chảy, lại ẩn chứa từng tia linh khí, chạm vào mát lạnh, đồng thời ẩn chứa từng sợi linh khí.

Còn có những bảo vật hiếm có, như những vật trang trí được điêu khắc từ vạn năm linh ngọc, mỗi món đều ôn nhuận tinh tế, chạm vào ấm áp, dường như có sinh mệnh.

Các cỗ xe khác thì chứa đồ dùng dành cho Đát Kỷ, ngoài linh tơ và trân bảo, còn có thêm những bộ y phục tinh xảo hoa lệ, hương liệu quý giá, trang sức tinh xảo, v.v., đều là để Đát Kỷ có thể có cuộc sống sung túc và thể diện ở đô thành.

Những cống phẩm này, đều do Tô Hộ cẩn thận chuẩn bị.

Kể từ khi đã quyết định nhận tội và chịu phạt, Tô Hộ tự nhiên sẽ không keo kiệt, y cũng hy vọng có thể mượn dịp này bù đắp phần nào sai lầm công khai kháng chỉ trước đây.

Hơn nữa, nữ nhi Tô Đát Kỷ sau này sẽ sống trong đô thành, ở chốn cung đình phức tạp, có những tài vật này bên mình, mới có thể ung dung ứng phó nhiều việc, không đến mức lâm vào cảnh quẫn bách.

Ở phía trước nhất đội xe, Tô Hộ cưỡi một con dị thú thân hình

khổng lồ.

Con thú này hình dáng giống tuấn mã, nhưng lại có một đôi cánh khổng lồ.

Cánh mở ra, dài hơn một trượng, lông toàn thân có màu vàng rực rỡ, dưới ánh nắng chiếu rọi lóe lên ánh sáng chói lọi, như vàng ròng đang chảy, bốn chân khỏe mạnh hữu lực, khi chạy tung hoành ngang dọc, cuốn lên từng trận bụi đất.

Tô Hộ vững vàng ngồi trên lưng thú, mặc một bộ trường bào màu đen, vạt áo phiêu bồng theo gió, thần sắc ngưng trọng đi ở phía trước nhất đội xe.

Còn ở giữa đội xe, trong một chiếc xe kiệu được trang trí vô cùng hoa mỹ, ngồi là nữ nhi của Tô Hộ là Tô Đát Kỷ, cùng với hai gương mặt quen thuộc, chính là hai yêu quái còn lại trong ba yêu quái ở mộ Hiên Viên là Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân.

Lần trước Đát Kỷ tự hủy căn cơ, Tô Hộ đau lòng nữ nhi, đã thay đổi tất cả nha hoàn thị nữ trong phòng nàng.

Mà biến cố này, vừa vặn tạo cơ hội cho Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân, họ nhân cơ hội, lặng lẽ trở về bên cạnh Đát Kỷ.

Trong xe kiệu, Tô Đát Kỷ mặc một bộ váy lụa màu phấn nhạt, dáng người yêu kiều, giữa hàng lông mày toát lên vẻ thanh lãnh và vũ mị.

Nàng khẽ vén một góc màn xe, trong mắt lóe lên vẻ tò mò và bất an, cẩn thận đánh giá cảnh phố thị phồn hoa của đô thành.

Đương nhiên, sự tò mò và bất an này đều là do Đát Kỷ ngụy trang, dù sao thì từ trước khi trở thành Tô Đát Kỷ, nàng đã từng ở đô thành rồi, tự nhiên sẽ không bị cảnh tượng đô thành mê hoặc.

Hạ màn xe xuống, mặt Đát Kỷ lập tức biến đổi, vẻ đáng thương

yếu đuối ban đầu biến mất không dấu vết.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Đát Kỷ sắc bén như chim ưng, lóe lên một tia ngoan độc lạnh lẽo đáng sợ.

Sau đó, chỉ thấy khóe miệng Đát Kỷ khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Chương 646

Hồ Hỉ Mị và Vương Quý Nhân bên cạnh thấy dáng vẻ của Đát Kỷ, trên mặt cũng lập tức lộ ra một nụ cười đắc ý, trong mắt tràn đầy hưng phấn và kích động, cuối cùng cũng có cơ hội tiến vào vương thành, tiến vào bên cạnh Đế Tân, hai yêu sao có thể không hưng phấn.

Tiếp đó, liền nghe hai yêu truyền âm cho Đát Kỷ nói: "Tỷ tỷ, chúng ta cuối cùng cũng đến vương thành này rồi, về sau nhất định phải khiến cung trung gà chó không yên." "Đúng vậy, đúng vậy, đã mong chờ khoảnh khắc này từ lâu, xem Đế Tân kia đối phó với thủ đoạn của tỷ muội chúng ta thế nào." Nhận thấy sự kích động của hai yêu, trên mặt Tô Đát Kỷ vẫn giữ vẻ lạnh lùng, trong mắt lóe lên một tia sắc bén khó nhận ra.

Sau đó nàng khẽ nghiêng đầu, truyền âm đáp: "Chớ vui mừng quá sớm, trong vương cung còn không biết ẩn chứa bao nhiêu đại năng, chỉ cần sơ suất một chút, liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Chúng ta phụng mệnh của Nữ Oa nương nương, tuyệt đối không được tranh sự khoái trá nhất thời." Nghe truyền âm của Đát Kỷ, hai yêu lập tức thu liễm nụ cười lại một chút, nhưng trong mắt vẫn không giấu được vẻ vui mừng, sau đó liền nghe hai yêu tiếp tục truyền âm nói: "Tỷ tỷ nói đúng, chỉ là muội muội thật sự buồn bực đã lâu, khó khăn lắm mới có cơ hội tốt như vậy, khó tránh khỏi có chút không kìm được.

Nhưng tỷ tỷ cứ yên tâm, vào thời khắc then chốt, muội muội nhất định sẽ không làm hỏng việc." "Tỷ tỷ, muội muội mọi việc đều nghe theo phân phó của người, tuyệt đối không hành động khinh suất." Nghe lời của hai yêu, Đát Kỷ khẽ gật đầu không nói nữa.

Còn hai yêu thấy vậy, cũng trở lại dáng vẻ như trước.

Bên ngoài xe kiệu, đội xe vẫn từ từ tiến lên, hai bên đường phố đô thành, bách tính đều dừng lại quan sát, xì xào bàn tán, rõ ràng là vô cùng tò mò về những vị khách đến từ Ký Châu này.

Trong đám đông, có người kinh ngạc trước sự hùng vĩ và xa hoa của đội xe, có người suy đoán vận mệnh của cha con Tô Hộ lần này tiến cung.

Nhất thời, tiếng nghị luận vang lên không ngớt.

Không lâu sau, đội xe đã đến chính giữa vương thành, sau khi đến vương thành, đội xe từ từ dừng lại.

Tô Hộ lật người xuống đất, chỉnh lý lại trường bào trên người, thần sắc ngưng trọng đi đến bên xe kiệu của Tô Đát Kỷ, khẽ đỡ Tô Đát Kỷ bước xuống.

Tô Đát Kỷ liên bộ khinh di, dáng vẻ vạn thiên, nhưng giữa hàng mi cụp xuống, lại ẩn hiện một tia căng thẳng khó nhận ra.

Tuy trên người có lực lượng của Nữ Oa Thánh nhân ngụy trang, nhưng khi bước vào trọng địa của Nhân tộc, nhịp tim của Đát Kỷ vẫn không tự chủ mà đập nhanh hơn, vô cùng căng thẳng.

Cần biết đây là nơi trung tâm quyền lực của Thương tộc, không chỉ tụ tập những tướng lĩnh tài năng đỉnh cao của thiên hạ, mà còn ẩn chứa nhiều đại năng Nhân tộc tu vi cao thâm, thủ đoạn khó lường.

Vạn nhất bản thân sơ suất một chút, để lộ dù chỉ một tia sơ hở, đều có thể bị những đại năng Nhân tộc này lập tức phát giác, sau đó ra tay như sét đánh, chém giết nàng tại chỗ.

Cảm giác áp bách sinh tử chỉ trong một đường tơ này, khiến Đát Kỷ sao có thể không căng thẳng?

Hơn nữa, Đát Kỷ tuy rất tự tin vào dung mạo của mình, nhưng nàng chưa từng gặp Đế Tân.

Trong tưởng tượng của nàng, Đế Tân thân là một đế vương, thống trị thiên hạ, hậu cung giai lệ như mây, chắc chắn đã duyệt hết mỹ sắc nhân gian, ánh mắt vô cùng kén chọn.

Với bộ mặt này của mình, liệu có thể thành công thu hút sự chú ý của Đế Tân hay không, Đát Kỷ hoàn toàn không có nắm chắc.

Tiếp đó, dưới sự dẫn đường của thị vệ, Tô Hộ cùng Đát Kỷ, người cha trong lòng cũng đầy lo lắng, bước vào cung điện uy nghiêm trang trọng kia.

Cánh cổng cung điện từ từ mở ra, một luồng khí tức trang trọng mà uy nghiêm ập đến.

Bước vào trong, chỉ thấy cung điện kim bích huy hoàng, điêu lương họa đống, cực kỳ xa hoa.

Lúc này, Đế Tân cao tọa trên vương tọa ở đầu điện, thân khoác long bào hoa lệ, đầu đội miện lưu, ánh mắt như đuốc, sắc bén thẩm thị cha con Tô Hộ vừa đến phía dưới.

Quần thần trong điện cũng đều chỉnh tề ngồi ngay ngắn, mắt không chớp nhìn hai người bước vào điện, cả đại điện tràn ngập bầu không khí căng thẳng và áp bức. …… Khi hai người đi đến giữa điện, Tô Hộ vội vàng kéo Tô Đát Kỷ cùng quỳ xuống dập đầu, y lưng căng thẳng, giọng nói hùng hồn nhưng lại mang theo một tia run rẩy khó che giấu: “Khải bẩm Vương thượng, tội thần Tô Hộ, dẫn nữ nhi Tô Đát Kỷ, đặc biệt đến thỉnh tội.” Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, trán của Tô Hộ cũng dán chặt vào nền đất lạnh lẽo thấu xương, thân thể không tự chủ khẽ run rẩy, hiển lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Tô Đát Kỷ cũng theo đó mà phủ phục, dáng người nhẹ nhàng

thanh nhã, giọng nói nhẹ nhàng nhưng rõ ràng, sau đó mọi người liền nghe Đát Kỷ mở miệng nói: "Thần nữ Tô Đát Kỷ, nguyện nghe Vương thượng phát lạc." Đế Tân cao tọa trên vương tọa, khoác long bào, đầu đội miện lưu, khí thế uy nghiêm.

Y khẽ gật đầu, ánh mắt như đuốc, từ từ rơi vào Tô Đát Kỷ.

Chỉ thấy Tô Đát Kỷ dung mạo xinh đẹp, da thịt trắng như tuyết, dưới ánh sáng rực rỡ trong điện bao phủ, nàng tựa như một đóa sen tuyết nở rộ giữa trời băng tuyết.

Khi nhìn rõ vẻ đẹp của Tô Đát Kỷ, trong lòng Đế Tân cũng không khỏi nổi lên một tia gợn sóng, hồ nước lòng vốn yên tĩnh như hàn đàm, chợt lặng lẽ gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Thực tế, Đế Tân tuy thống trị thiên hạ Đại Thương, quý là đế vương, nhưng hậu cung của y lại không hề đông đúc.

Trong hậu cung của Đế Tân, số lượng phi tần thưa thớt, tạo nên sự tương phản rõ rệt với vẻ ồn ào, náo nhiệt của hậu cung các đế vương khác.

Về con cái, Đế Tân cũng không nhiều, chỉ vài vị hoàng tử công chúa, trong cung đình rộng lớn này, họ tỏ ra vô cùng hiếm hoi, điều này cũng khiến Đế Tân và quần thần vô cùng lo lắng.

Dù sao, với tư cách đế vương, con cái đông đúc có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với sự tiếp nối và ổn định của vương triều.

Việc triệu Tô Đát Kỷ nhập cung, trong mắt Đế Tân, thuần túy là để kéo dài huyết mạch vương thất, củng cố nền móng Đại Thương, không ngoài những việc cung đình bình thường liên quan đến sự kế thừa của vương triều.

Tuy nhiên, sắc dục là bản tính tự nhiên của con người.

Lúc này Đế Tân tận mắt thấy Tô Đát Kỷ, trái tim vốn dần dần trở

nên chai sạn, chợt có một chút xúc động khác lạ.

Y chăm chú nhìn Đát Kỷ, trong ánh mắt lặng lẽ thêm vài phần tán thưởng và tò mò.

Nữ tử này không chỉ sở hữu dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành, mà điều hiếm có hơn là khí chất nàng toát ra, siêu phàm thoát tục, khác biệt với mọi người.

Ngay khi ánh mắt Đế Tân rơi xuống, Đát Kỷ trong điện nhạy bén chú ý đến ánh mắt của Đế Tân.

Nàng khẽ ngước mắt, ánh mắt liếc trộm thấy vẻ tán thưởng và tò mò trong mắt Đế Tân, trong lòng lập tức có thêm phần tự tin.

Ngay sau đó, chỉ thấy Đát Kỷ khẽ rủ mắt, hàng mi dài khẽ run rẩy, trên má trắng nõn từ từ hiện lên một vệt hồng nhạt, vừa vặn thể hiện một dáng vẻ kiều diễm e thẹn.

Nàng khẽ cắn môi dưới, dáng vẻ đó vừa như căng thẳng lại vừa như thẹn thùng.

Một loạt động tác nhỏ nhặt này, đã diễn tả hình ảnh một nữ tử lần đầu diện thánh, trong lòng lo lắng bất an một cách nhập tâm và trọn vẹn.

Thấy dáng vẻ đáng yêu động lòng người của Đát Kỷ, Đế Tân vốn luôn trầm ổn tự chủ, cũng chợt có một thoáng hoảng hốt, mãi đến một lát sau, Đế Tân mới đột nhiên hoàn hồn.

Ý thức được sự thất thố của mình, Đế Tân khẽ ho một tiếng, lúc này mới khôi phục lại vẻ uy nghiêm và trang trọng của đế vương.

Theo tiếng ho này, Đế Tân cũng từ từ thẳng lưng như cây tùng, đôi mắt vốn hơi nheo lại, lộ vẻ tán thưởng, chợt trở nên sắc bén như chim ưng, ánh mắt lạnh lẽo đó dường như có thể xuyên thấu lòng người.

Trong khoảnh khắc, toàn thân tỏa ra một luồng khí thế uy nghiêm đáng sợ, không khí trong cả điện dường như cũng đông cứng lại, cảm giác áp bức ập đến.

Ngay sau đó, liền nghe Đế Tân mở miệng nói với hai người đang quỳ dưới điện: "Tô Hộ, kháng chỉ bất tuân, tội đáng vạn tử, có biết tội không?" Giọng nói trầm thấp mà hùng hậu, mang theo sức mạnh bàng bạc không cho phép nghi ngờ.

Nhưng Tô Hộ dưới điện lại cảm thấy giọng nói này như đến từ cửu u địa ngục, khiến người ta kinh hồn bạt vía, vì vậy sau khi nghe xong cũng toàn thân mãnh liệt run rẩy.

Dường như bị một tiếng sét đánh trúng, khuôn mặt vốn còn giữ được bình tĩnh chợt tái nhợt như tờ giấy.

Tô Hộ không dám trì hoãn một chút nào, "phịch" một tiếng, lại lần nữa nặng nề phủ phục trên đất, giọng nói tràn đầy hoảng sợ: "Vương thượng, tội thần đáng vạn tử, trước đây nhất thời hồ đồ, quỷ mê tâm khiếu, mới phạm phải sai lầm đại nghịch bất đạo như vậy.

Nhưng tất cả những điều này đều là hành động của một mình thần, không liên quan đến gia đình, kính mong Vương thượng khai ân, tha thứ cho gia đình thần.

Thần nguyện phấn thân toái cốt, can não đồ địa, để chuộc tội hành tày trời này của thần." Tô Hộ vừa nói, vừa không ngừng dập đầu, trán và nền đất lạnh lẽo cứng rắn va chạm liên tục, phát ra tiếng động trầm đục khiến người ta xót xa.

Chương 647

Chỉ một lát sau, trên trán đã rỉ ra những vệt máu đỏ tươi, thấm trên nền đất, trông thật kinh hãi.

Tô Đát Kỷ cũng ở một bên mở miệng, nàng dáng người yêu kiều, khẽ cúi người, tư thái ưu nhã nhưng lại mang theo vẻ yếu đuối đáng thương vô cùng.

Chỉ nghe nàng khẽ mở môi son, giọng nói uyển chuyển như chim hoàng oanh hót trong khe suối, lại mang theo một chút nghẹn ngào: "Vương thượng, đều là lỗi của thần nữ, nếu không phải thần nữ, phụ thân cũng sẽ không phạm phải sai lầm lớn không thể tha thứ như vậy, là thần nữ đã không kịp thời khuyên giải phụ thân, khiến phụ thân nhất thời xúc động, làm ra chuyện chống lại vương mệnh, kính mong Vương thượng trách phạt thần nữ, tha cho phụ thân." Tô Đát Kỷ nói xong, những giọt lệ trong suốt long lanh trong hốc mắt, vẻ đáng yêu đáng thương đó, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không đành lòng, trong lòng dâng lên chút ý xót thương.

Đế Tân nghe vậy, khẽ nhíu mày, ánh mắt qua lại trên người Tô Hộ và Tô Đát Kỷ, dường như trong sâu thẳm nội tâm đang cân nhắc kỹ lưỡng lợi hại được mất.

Thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc này, cả điện chìm vào sự tĩnh lặng chết chóc, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, lặng lẽ chờ đợi phán quyết của Đế Tân.

Một lát sau, Đế Tân từ từ mở miệng: "Tô Đát Kỷ thà tự hủy căn cơ cũng muốn khuyên giải Tô Hộ, để Tô Hộ biết đường quay đầu, huyền nhai lặc mã, cũng coi như có công." Quần thần trong điện nghe lời này trước tiên đều ngẩn người, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, sau

đó chợt bừng tỉnh.

Đến lúc này mọi người mới hiểu ra, vì sao trước đó Đế Tân trên điện không giải thích gì cả, trực tiếp đưa ra quyết định, hóa ra phía sau lại có nguyên nhân ít người biết đến như vậy.

Trước đó mọi người hoàn toàn không biết gì về điều này, lần này nghe chính miệng Đế Tân nói ra, lập tức có thiện cảm với Tô Đát Kỷ.

Ánh mắt vốn có chút khinh miệt và chê bai của mọi người đối với Đát Kỷ, giờ khắc này lại thêm vài phần tôn trọng.

Trong mắt họ, Tô Đát Kỷ không còn chỉ là một nữ tử dựa vào sắc đẹp, mà là người chí thuần chí hiếu.

Vì phụ thân không tiếc tự hủy căn cơ, tấm lòng hiếu thảo này quả thật khiến người ta động lòng.

Trên triều đường với lòng người phức tạp này, tình cảm thuần túy như vậy càng trở nên quý giá.

Đế Tân cũng nhân cơ hội này mà nói rõ sự việc, một mặt là để tìm một cái cớ hợp lý cho việc mình tha thứ Tô Hộ.

Như đã nghĩ trước đó, Đế Tân vô cùng hiểu rõ cục diện của Đại Thương, biết rằng thế lực chư hầu đã ăn sâu bén rễ, nếu nghiêm trị Tô Hộ, e rằng sẽ gây ra động loạn chư hầu, nguy hiểm đến sự ổn định của vương triều.

Nhưng cũng không thể không trừng phạt hành vi kháng chỉ của Tô Hộ, nếu không sẽ khó phục chúng, vì vậy y mượn hành vi của Đát Kỷ, cho mọi người một lời giải thích, cân bằng các thế lực.

Mặt khác, Đế Tân cũng mượn cơ hội này để biểu thị cho quần thần thấy, mình nắm rõ mọi chuyện triều chính, mọi động thái, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không thoát khỏi mắt y, cảnh cáo quần thần chớ có tâm tồn may mắn, vọng tưởng lừa dối y, dùng để duy trì uy

quyền của mình với tư cách đế vương. …… Bên này Tô Hộ và Tô Đát Kỷ nghe lời của Đế Tân, trong lòng đều cuồng hỉ.

Hai người đều là những người thông tuệ, cũng nghe ra thâm ý trong lời nói của Đế Tân, đó chính là Đế Tân đã quyết định xử phạt nhẹ cho hai người họ.

Tô Hộ biết mình đã phạm phải tội lớn tày trời, vốn cho rằng khó thoát khỏi cái chết, đến đô thành cũng là ôm ý nghĩ dùng thân mình đổi lấy bình an cho Ký Châu.

Nhưng không ngờ mình lại có thể thoát chết, kích động đến mức hốc mắt phiếm hồng, lập tức liên tục dập đầu, đầu đập mạnh xuống nền đất cứng rắn, phát ra tiếng động trầm đục.

Giọng y run rẩy, mang theo vài phần may mắn thoát chết, gần như nghẹn ngào nói: "Tạ Vương thượng niệm tình tiểu nữ!

Đại ân của bệ hạ, thần dù phấn thân toái cốt cũng khó báo đáp!" Bên cạnh, Tô Đát Kỷ cũng khẽ cúi người bái lạy, tay khẽ rủ xuống, nhẹ nhàng nói: "Không dám nhận lời tán dương của Vương thượng, thần nữ chỉ làm tròn bổn phận của một người con gái.

Kính mong Vương thượng tha thứ cho phụ thân một mạng, nếu phụ thân có thể được Vương thượng khoan dung, đó chính là đại hạnh của Tô gia thần.

Thần nữ nguyện vì Vương thượng kỳ phúc, nguyện Vương thượng thánh thể an khang, quốc vận Đại Thương xương long, thiên thu vạn đại, vĩnh hưởng thái bình." Giọng Đát Kỷ nhẹ nhàng uyển chuyển, truyền vào tai Đế Tân, khiến trong lòng y không khỏi dâng lên chút ý xót thương.

Lúc này quần thần thấy vậy, cũng nhao nhao bước ra nói giúp Tô Hộ và Tô Đát Kỷ.

Thừa tướng Thương Dung tiến lên một bước, cung kính nói: "Bệ hạ, Tô tiểu thư lấy thân mình khuyên giải phụ thân, tấm lòng hiếu thảo này, thực nãi là tấm gương sáng cho con cái thiên hạ.

Thần cho rằng, nên ban thưởng, như vậy mới có thể hoằng dương đạo hiếu, giáo hóa vạn dân, khiến thần dân Đại Thương đều lấy Tô tiểu thư làm gương, gia đình hòa mục, xã tắc an ổn." Ngay sau đó, Đại tướng quân Hoàng Phi Hổ, cũng ôm quyền bước ra, giọng nói như chuông đồng vang vọng nói: "Vương thượng, Tô Hộ tuy phạm tội kháng chỉ, nhưng niệm tình y bình thường đối với Đại Thương cũng coi như trung tâm cảnh cảnh, hơn nữa nay có Tô tiểu thư hành động đại nghĩa như vậy.

Theo ý thần, có thể xử nhẹ, như vậy vừa có thể hiển thị sự nhân từ khoan hậu của bệ hạ, lại có thể khiến Tô Hộ cảm ân đội đức, sau này sẽ vì bệ hạ làm việc như chó ngựa.

Vương thượng từ trước đến nay luôn khoan hồng đại lượng, hành động này chắc chắn sẽ khiến chư hầu thiên hạ biết được nhân đức của bệ hạ, càng thêm tâm duyệt thành phục đối với bệ hạ." …… Nhất thời, trong điện nghị luận sôi nổi, các đại thần khác cũng nhao nhao phụ họa.

Mọi người nói lời này lời nọ, cả đại điện vô cùng náo nhiệt.

Đế Tân trên điện yên lặng lắng nghe quần thần nghị luận, trong mắt tràn đầy vẻ thẩm thị.

Mãi đến một lát sau, tiếng nói của mọi người trong điện dần lắng xuống, Đế Tân mới từ từ hoàn hồn, sau đó khôi phục vẻ uy nghiêm.

Y hắng giọng, giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ, nói với mọi người dưới điện: "Hạ lệnh Tô Đát Kỷ tiến cung, phong làm Quý phi, Tô Hộ, vì tội kháng chỉ, giáng tước một bậc, trách lệnh ở lại đô thành tại gia phản tư, không có triệu kiến không được ra ngoài." Nghe lời

của Đế Tân, trong lòng Tô Hộ và Tô Đát Kỷ dưới điện lại một lần nữa vui mừng khôn xiết, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kích động.

Quả nhiên đúng như hai người đã nghĩ, Đế Tân không hề xử phạt nặng hai người, thậm chí ngay cả Tô Hộ cũng chỉ bị trách lệnh tại gia phản tư.

Ngay sau đó hai người vội vàng bái lạy xuống đất, đồng thanh nói với Đế Tân trên điện: "Tạ Vương thượng long ân!" "Tạ Vương thượng long ân!" Chỉ là hai người Tô gia không biết rằng, hành động này của Đế Tân không đơn thuần là khoan hồng đại lượng, mà còn có mưu tính của riêng y.

Trong mắt Đế Tân, bất kể Tô Hộ có thật lòng hối cải hay không, kỳ thực đều đã không còn quan trọng.

Ngay từ khoảnh khắc Tô Hộ kháng chỉ bất tuân, Đế Tân đã coi Tô Hộ là một 'người chết', mà sở dĩ không lập tức ra tay sát hại, là vì Đế Tân cảm thấy thay vì đơn giản thô bạo lấy mạng Tô Hộ, chi bằng giam y tại đô thành, như vậy đối với xã tắc Đại Thương và sự thống trị của bản thân, mới có thể đạt được lợi ích tối đa.

Đầu tiên, Tô gia đời đời bám rễ ở Ký Châu, trải qua nhiều năm khổ tâm kinh doanh, đã sớm biến Ký Châu thành nơi cố như kim thang.

Tô Hộ ở Ký Châu có nền tảng sâu rộng, dưới trướng binh hùng ngựa mạnh, tướng sĩ ai nấy trung thành tuyệt đối với y, bình thường xông pha trận mạc, không hề oán than.

Bách tính Ký Châu cũng vô cùng ủng hộ Tô Hộ, trong lòng bách tính, Tô Hộ chính là xương sống của Ký Châu.

Nếu Đế Tân mạo hiểm hạ lệnh tru sát Tô Hộ, Ký Châu lập tức sẽ rơi vào cục diện hỗn loạn quần long vô thủ, thậm chí rất có khả năng

gây ra một cuộc nổi loạn quy mô lớn.

Mà một khi nổi loạn bùng nổ, triều đình Đại Thương không thể không dẹp loạn.

Đại Thương không chỉ phải hao phí lượng lớn nhân lực, vật lực, tài lực để dẹp loạn, mà còn khiến biên cảnh lâm vào động loạn, các bộ lạc man di xung quanh có thể nhân cơ hội xâm nhiễu, kết quả này đối với Đế Tân là không thể chấp nhận.

Nếu giam Tô Hộ tại đô thành, thì giống như nắm giữ mạng mạch của Ký Châu.

Thượng hạ Ký Châu, bất kể là tướng lĩnh hay sĩ tốt, hay bách tính bình thường, đều sợ hãi không dám manh động, chỉ cần mạng sống của Tô Hộ nằm trong tay Đế Tân, họ liền không dám hành động khinh suất, Ký Châu tự nhiên cũng khó mà gây ra loạn lạc.

Thứ hai, Tô Hộ cố nhiên phạm phải tội kháng chỉ tày trời, nhưng không thể phủ nhận rằng, y cũng từng là một thần tử trung thành của Đại Thương, lập nhiều chiến công hiển hách cho Đại Thương.

Mặc dù Tô Hộ, vị Ký Châu hầu này không cao quý như Tứ Phương Bá Hầu, nhưng cũng là một sự tồn tại độc nhất trong toàn bộ Đại Thương, trên triều đường cũng có không ít người có quan hệ và ủng hộ.

Trong số những người này có đồng liêu từng làm quan cùng Tô Hộ nhiều năm, từng kề vai chiến đấu, có hậu tiến từng được Tô Hộ đề bạt, giúp đỡ trên con đường làm quan, còn có những quyền quý có lợi ích gia tộc liên quan sâu sắc với Tô Hộ.

Họ trên triều đường đã ăn sâu bén rễ, có một thế lực nhất định.

Cho dù những người này cũng đều rõ Tô Hộ phạm tội đáng chết, nhưng nhân phi thảo mộc thục năng vô tình, trong lòng đối với Tô Hộ

vẫn có sự thiên vị.

Nếu Đế Tân trực tiếp xử tử Tô Hộ, mặc dù những người này miệng không chút đồng tình, thậm chí còn ca ngợi hành động của Đế Tân, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ có bất mãn và hoảng sợ.

Những người này trong lòng có thể nói là "thỏ chết chó buồn", lo lắng ngày mai mình liệu có vì sơ suất mà chọc giận long nhan mà phải chịu kết cục thảm hại tương tự, sinh lòng oán hận Đế Tân, thậm chí còn âm thầm liên kết, mà đây mới là điều Đế Tân thực sự lo lắng, dù sao trong nhận thức của Đế Tân, cội nguồn của sự hỗn loạn Đại Thương chính là những chư hầu này.

Ngày nay, Đế Tân đối với Tô Hộ xử phạt nhẹ, chỉ trách lệnh y tại gia phản tư, trong mắt những người này, Đế Tân khoan hồng đại lượng, tự nhiên sẽ không sinh lòng khác lạ.

Chương 648

Thậm chí những triều thần vốn đồng tình Tô Hộ hoặc nghi ngờ Đế Tân, cũng sẽ vì thế mà công nhận nhân đức của Đế Tân, từ đó càng thêm trung thành.

Cứ như vậy, Đế Tân không chỉ tránh được những biến động có thể xảy ra trên triều đường, mà còn khéo léo lợi dụng sự kiện này, tiếp tục củng cố lòng người, ổn định địa vị thống trị của mình.

Hơn nữa, Đế Tân giữ Tô Hộ lại đô thành, cũng có thâm ý khác.

Bởi vì y có thể thông qua Tô Hộ, can thiệp và kiểm soát quyền lực ở Ký Châu đến một mức độ nhất định, cho đến khi cuối cùng thu Ký Châu về hoàn toàn.

Mưu tính "một mũi tên trúng ba đích" như vậy, tự nhiên tốt hơn rất nhiều so với việc trực tiếp xử tử Tô Hộ, không chỉ có thể đạt được nhiều mục đích, mà còn không có lo lắng về hậu hoạn, Đế Tân sao lại không muốn?

Nếu không từng trải qua ảo cảnh, không nhìn thấy một góc tương lai, với tính cách của Đế Tân ngày trước, đối mặt với hành động đại nghịch bất đạo như việc Tô Hộ kháng chỉ bất tuân, y căn bản sẽ không có chút do dự nào, nhất định sẽ không suy nghĩ mà hạ lệnh xử tử Tô Hộ, mượn đó lập uy, trấn nhiếp tứ phương chư hầu.

Bởi vì Đế Tân trước đây cho rằng, uy nghiêm của đế vương không dung có chút xâm phạm nào, chỉ có dùng thủ đoạn thiết huyết nghiêm trị kẻ ngỗ nghịch, mới có thể củng cố sự thống trị của mình, duy trì trật tự Đại Thương.

Chỉ có để máu tươi nhuộm đỏ đại địa, để nỗi sợ hãi lan tràn khắp lòng người, mới có thể khiến những thế lực sẩn sẩn dục động kia

không dám hành động khinh suất.

Nhưng sau khi trải qua ảo cảnh, nội tâm của Đế Tân cũng đã xảy ra sự thay đổi cơ bản.

Là một đế vương trưởng thành, Đế Tân trong lòng hiểu rõ, so với việc đơn thuần theo đuổi uy nghiêm và sự quả quyết sát phạt, sự ổn định của Đại Thương mới là điều tối quan trọng.

Đại Thương hiện nay nhìn thì cường thịnh, như mặt trời ban trưa, tứ phương chư hầu đến triều cống, thực ra bên trong ẩn chứa không ít nguy cơ, thế lực chư hầu ăn sâu bén rễ, các mâu thuẫn chồng chéo phức tạp.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào giết chóc để giải quyết vấn đề, có lẽ có thể thỏa mãn nhất thời, nhưng rất có thể sẽ gây ra vấn đề lớn hơn, khi hỗn loạn thật sự đến, những thao tác này chỉ sẽ làm vương triều diệt vong nhanh hơn. …… Sự thay đổi trong nội tâm Đế Tân, quần thần trong điện tự nhiên không hề hay biết.

Sau khi Đế Tân nói xong về hình phạt đối với Tô Hộ, mắt mọi người trong điện đều sáng lên, bất kể trước đó đối với hành động của Tô Hộ có cái nhìn như thế nào, lúc này trong lòng mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, liền thấy mọi người nhao nhao cúi mình trước Đế Tân, hô lớn: "Vương thượng thánh minh!" "Vương thượng thánh minh!" …… Cứ như vậy, lần nghị triều này cuối cùng cũng hạ màn.

Theo quần thần chen chúc rời khỏi vương thành, tin tức liên quan đến Tô Hộ và Tô Đát Kỷ liền như lửa cháy lan ra khắp đô thành.

Nhất thời, trong đô thành tiếng nghị luận vang lên không ngớt, vô cùng náo nhiệt.

Trên đường phố ngõ hẻm, mọi người tụm ba tụm năm, xì xào bàn

tán, ai nấy đều cảm thán vận mệnh thăng trầm của Tô Hộ.

Cần biết, Tô Hộ trước đây thân là Ký Châu hầu, nắm trọng binh, quyền thế ngút trời, uy phong lẫm liệt.

Trên đất Ký Châu, y nói một là một, hai là hai, ngay cả trong toàn bộ Đại Thương, Tô Hộ cũng là nhân vật số một số hai, có tầm ảnh hưởng lớn, địa vị tôn sùng, khiến người ta kính sợ.

Nhưng giờ đây, lại vì tội kháng chỉ, mà rơi vào cảnh bị giáng tước, bị giam hãm trong đô thành, tại gia phản tư.

Tuy rằng y vẫn có thân phận tôn quý, nhưng so với phong quang hô phong hoán vũ, vô địch thiên hạ ngày trước, quả thực là khác biệt một trời một vực, như từ mây xanh rơi xuống bụi trần.

Sự chênh lệch lớn đến vậy, làm sao không khiến người ta cảm thán vận mệnh vô thường, tiếc nuối không thôi?

Đương nhiên, những lời nghị luận về Tô Hộ đã không ít, nhưng suy nghĩ của mọi người về Tô Đát Kỷ lại càng xôn xao hơn, như thủy triều dâng trào.

Dù sao, nguyên nhân của sự việc này chính là việc Vương thượng triệu Tô Đát Kỷ làm phi.

Theo những lời nghị luận về Tô Đát Kỷ ngày càng nhiều, trong chợ bắt đầu lan truyền đủ loại tin đồn về nàng.

Có người nói nàng dung mạo như thiên tiên, da thịt trắng như tuyết, như tiên nữ hạ phàm, đẹp đến mức không thể tả; có người nói nàng tài tình xuất chúng, cầm kỳ thi họa, mọi thứ đều tinh thông, tài hoa hơn người.

Không ngoại lệ, những tin đồn này đều là những lời ca ngợi vẻ đẹp của Tô Đát Kỷ, bởi vì trong lòng mọi người, không ai tin rằng Đế Tân sẽ triệu một nữ tử bình thường vô kỳ vào cung làm phi, cho nên

Tô Đát Kỷ nhất định có những điểm vượt trội, mới có thể được Đế Tân sủng ái.

Đương nhiên, những lời nghị luận trong đô thành sẽ không ảnh hưởng chút nào đến kết quả đã định.

Theo thời gian lặng lẽ trôi qua, tiếng nghị luận trong chợ cũng dần lắng xuống, cả Đại Thương lại một lần nữa khôi phục sự bình yên.

Bề ngoài mà nói, sự việc của Tô Hộ lần này đã lắng xuống, mọi thứ đều trở lại bình yên, dường như không có gì xảy ra.

Nhưng trên thực tế, đây chỉ là một sự khởi đầu, như một dòng chảy ngầm lặng lẽ cuộn trào dưới mặt hồ tĩnh lặng, nhìn thì sóng yên biển lặng, thực chất nguy cơ tứ phía, điều này đại diện cho sự khởi đầu của hỗn loạn Đại Thương.

Thời gian trôi vội vã, như bóng ngựa qua khe cửa, lại mấy năm trôi qua, bầu trời Đại Thương dường như vẫn trong xanh, vạn lý không mây, ánh nắng tươi sáng.

Trong đô thành, phố thị phồn vinh, bách tính an cư lạc nghiệp, biên cảnh bốn phương cũng không có chiến sự xâm nhiễu, một cảnh tượng an ninh thái bình.

Tai mắt do Đế Tân phái đi trải khắp mọi ngóc ngách thiên hạ, luôn chú ý đến động thái của tám phương chư hầu, nhưng lại không hề phát hiện bất kỳ tình huống bất thường nào.

Những con tin là con trai của chư hầu bị giữ lại đô thành, cũng đều rất ngoan ngoãn, mỗi ngày đúng giờ đọc sách tu hành, biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn, nhìn thì không có dị tâm, trung thành tuyệt đối với Đại Thương.

Cả Đại Thương đâu đâu cũng hiển lộ cảnh tượng phồn vinh hưng thịnh, không có một chút dấu hiệu nào của sự hỗn loạn, dường như

cảnh thái bình thịnh thế này sẽ mãi mãi kéo dài.

Trong những ngày thái bình kéo dài như vậy, Đế Tân dưới sự "quan tâm" cố ý của Đát Kỷ và những người khác, cuộc sống cũng ngày càng trở nên thoải mái hơn.

Đát Kỷ ôn nhu săn sóc, vũ mị động nhân, khiến Đế Tân say mê trong đó, không thể tự thoát ra.

Dần dần, đối với những gì đã nhìn thấy trong ảo cảnh về tương lai trước đó, trong lòng Đế Tân cũng xuất hiện vài phần nghi hoặc, thậm chí bắt đầu hoài nghi rằng cảnh tượng thảm liệt như vậy phải chăng chỉ là một chút tưởng tượng sâu thẳm trong nội tâm mình, chỉ là nỗi sợ hãi của bản thân đang trêu đùa, sẽ không thật sự xảy ra.

Dù sao trong ký ức của y, cảnh tượng vương triều diệt vong, so với cảnh thái bình thịnh thế trước mắt hiện giờ, lại có vẻ xa vời và không chân thực đến vậy, dường như là hai thế giới khác biệt.

Tuy nhiên, lúc này, Đế Tân cũng chỉ có vài phần nghi ngờ, trong lòng y chưa thật sự phủ nhận tính chân thực của đoạn ảo cảnh đó, vì vậy sự chú ý đến tám phương chư hầu cũng không dừng lại.

Tuy nhiên, theo thời gian không ngừng trôi đi, trong sự an nhàn ngày qua ngày, Đế Tân dần dần có chút lơ là.

Khi xử lý chính sự, không còn quyết đoán như trước, đối với một số việc nhỏ nhặt, cũng bắt đầu nới lỏng cảnh giác.

Mặc dù vẫn giữ đủ sự chú ý đối với các chư hầu, nhưng đã lâu rồi không còn phái thêm ám tuyến mới đến các vùng đất của chư hầu nữa.

Điều này đương nhiên không có nghĩa là Đế Tân đã hoàn toàn hôn quỹ, dù sao Đế Tân chỉ có chút lơ là, chứ không phải hoàn toàn mất đi khả năng phán đoán của một đế vương và ham muốn kiểm soát cục

diện.

Đế Tân trong lòng hiểu rõ, Đại Thương chưa thực sự tập quyền vào mình, đương nhiên sẽ không từ bỏ theo đuổi của mình!

Còn về lý do tại sao lại có thao tác như vậy, là vì Đế Tân tự nhận thấy đã không cần phải thẩm tra tám phương chư hầu nghiêm ngặt như vậy nữa, y muốn đặt trọng tâm vào những con tin ở đô thành này.

Khi mình hoàn toàn thu phục những con tin ở đô thành này, khiến họ trung thành tuyệt đối với mình, thì có thể đạt được "bất chiến nhi khuất nhân chi binh".

Đợi những con tin này học thành tài, thả về tám phương, đến lúc đó họ sẽ trở thành quân cờ mà mình cài cắm bên cạnh chư hầu.

Đợi những con tin này kế thừa vị trí chư hầu, Đại Thương liền có thể thực hiện việc tập quyền vào vương một cách thực sự, nắm chắc quyền lực trong tay mình.

Nhưng mọi việc lại không đơn giản như Đế Tân nghĩ, theo kiếp khí trong thiên địa Hồng Hoang ngày càng nồng đậm, trong Thương Đô cũng xuất hiện biến hóa, mà đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là những con tin ở đô thành này.

Cuộc sống vốn bình yên bị phá vỡ, những con tin này dường như chịu ảnh hưởng của một loại sức mạnh thần bí nào đó, ai nấy cũng bắt đầu trở nên xáo động bất an.

Chương 649

Trong học quán kinh thành, không khí cũng vô cùng căng thẳng, toàn bộ các thế tử chư hầu đều bị các tiên sinh học quán triệu tập đến đây.

Đại đường học quán ngày thường rộng rãi sáng sủa, tràn ngập tiếng đọc sách sang sảng cùng tiếng hô tu luyện, giờ phút này lại tràn ngập một luồng khí tức áp bức.

Sở dĩ những con tin này bị các tiên sinh học quán triệu tập đến, cũng là vì trong học quán, những con tin này suýt chút nữa đã gây ra án mạng.

Học quán mở khóa tu hành, cho phép các học tử giao lưu so tài.

Thông qua phương thức này để phân định thắng bại, vừa có thể xác định thứ hạng, lại vừa có thể phân phối tài nguyên hợp lý, mục đích ban đầu là để khuyến khích mọi người cùng nhau tiến bộ.

Trước đây, khi các thế tử chư hầu giao lưu, trong lòng đều giữ một phần kiềm chế, nghiêm khắc tuân thủ quy củ đã định.

Cho dù thực lực hai bên khác biệt một trời một vực, cũng sẽ không ra tay độc ác.

Một mặt, mọi người đều lấy thân phận con tin mà khách cư kinh thành, thân thế tương tự, đồng bệnh tương liên, giữa đôi bên không có thù hận sâu sắc; mặt khác, lại sợ chọc giận Đế Tân, mang đến phiền phức cho bản thân và gia tộc.

Những con tin này trong lòng đều sáng như gương, biết rằng Đế Tân vì muốn thành lập học quán để bồi dưỡng họ, đã đầu tư một lượng nhân lực, vật lực và tài lực khổng lồ, hy vọng họ sau này có thể

trở thành trụ cột của Đại Thương.

Tiêu tốn tâm huyết to lớn như vậy, Đế Tân há lại có thể dung túng bọn họ tự tương tàn sát?

Thế nhưng gần đây không biết vì sao, các thế tử trong học quán đột nhiên tính tình đại biến, người nào người nấy đều bạo táo dễ giận.

Khi giao lưu so tài đã không còn sự trầm ổn và kiềm chế như trước, hoàn toàn bị bốc đồng thay thế.

Có thế tử trong tỷ thí ra tay cực kỳ độc ác, mỗi chiêu mỗi thức đều như muốn đưa đối thủ vào chỗ chết, hoàn toàn không màng đến sống chết của đối phương.

Lấy một trận giao lưu so tài mấy ngày trước mà nói, hai thế tử vốn là tỷ thí bình thường, ban đầu còn có qua có lại, ra dáng ra hình.

Nhưng không biết thế nào, một bên trong đó đột nhiên như bị thứ gì đó chọc giận, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm thẳng vào yếu hại đối phương, trận tỷ thí vốn chỉ là điểm đến là dừng, trong chớp mắt trở nên hung hiểm vạn phần.

May mà các tiên sinh học quán mắt nhanh tay lẹ, quả quyết ra tay ngăn cản, mới tránh được một bi kịch.

Nhưng dù vậy, vẫn có một bên chịu trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Không khó để tưởng tượng, nếu không phải các tiên sinh học quán kịp thời cứu giúp, vị thế tử trọng thương này e rằng đã sớm máu đổ tại chỗ.

Nếu chuyện này chỉ là ngẫu nhiên xảy ra một lần, các tiên sinh học quán còn sẽ không quá để tâm.

Bởi vì trong mắt các tiên sinh học quán, những thế tử này xuất

thân từ chư hầu thế gia, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh ưu việt, tính cách ít nhiều đều mang theo vài phần ngạo khí cùng hiếu thắng tâm.

Trong tranh đấu xuất hiện tình huống ra tay nặng, là chuyện quá đỗi bình thường.

Huống hồ Nhân tộc từ thời viễn cổ đã dần dần phát triển hùng mạnh trong tranh đấu không ngừng, đây là bản năng ăn sâu vào bản tính, không ai sẽ cố ý ngăn cản.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, tranh đấu thích hợp ngược lại có thể kích thích ý chí chiến đấu của họ, thúc đẩy họ không ngừng trưởng thành trong tôi luyện, tựa như bảo kiếm chỉ có trải qua ngàn lần rèn luyện mới có thể đúc thành sắc bén.

Bởi vậy, chừng nào tranh đấu không đến mức náo ra nhân mạng, các tiên sinh học quán thông thường đều sẽ nhắm một mắt mở một mắt, chỉ coi đó là tuổi trẻ khí thịnh.

Thế nhưng gần đây, những sự kiện ác liệt kiểu này trong học quán lại liên tiếp không ngừng xảy ra như măng mọc sau mưa, tình hình trở nên ngày càng nghiêm trọng, thậm chí đến bờ vực mất kiểm soát.

Có thế tử thậm chí sau khi đối thủ dừng tay nhận thua, vẫn không buông tha, ngang nhiên ra tay, hoàn toàn không màng đến tình nghĩa ngày trước và quy củ học quán.

Các tiên sinh học quán cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, biết rằng nếu cứ để tình huống này tiếp tục phát triển, không chỉ phá hoại trật tự học quán, mà còn có thể dẫn đến xung đột lớn hơn.

Cuối cùng có thể xuất hiện thương vong quy mô lớn trong số các thế tử, điều này không phù hợp với mục đích ban đầu khi thành lập học quán.

Vì thế, các tiên sinh học quán quả quyết hành động, khẩn cấp triệu

tập toàn bộ các thế tử lại với nhau, chuẩn bị xử lý nghiêm túc mấy sự kiện ác liệt này, nhằm răn đe kẻ khác.

Trên đại đường học quán, không khí áp bức dường như có thể khiến người ta nghẹt thở.

Một vị tiên sinh học quán mặt mũi trang nghiêm túc mục ngồi trên đường, thần sắc lạnh lùng như sương, quanh thân tản ra khí tức uy nghiêm khiến người ta sợ hãi.

Những người liên quan đến mấy sự kiện trọng thương, giờ phút này mặt mày tái nhợt như tờ giấy, tựa chim sợ cành cong, run rẩy quỳ dưới đường.

Toàn bộ các thế tử chư hầu còn lại, ai nấy đều mặt mày ngưng trọng, chỉnh tề phân ra đứng hai bên dưới đường, cúi đầu, không dám tùy tiện phát ra tiếng động.

Vị tiên sinh học quán từ từ đứng dậy, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, sau đó ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn quét mấy người liên quan dưới đài, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất mãn: "Các ngươi có biết lỗi không?" Giọng của vị tiên sinh học quán trầm thấp mà mạnh mẽ, vang vọng trong đại đường.

Nghe thấy tiên sinh học quán chất vấn, trên mặt mấy thế tử liên quan tức khắc hiện lên vẻ hoảng loạn.

Từng người thân thể không kìm được run rẩy, ấp úng mở miệng nói: "Tiên sinh, chúng ta… chúng ta biết lỗi rồi." "Chúng ta biết lỗi rồi!" "Hừ, giờ mới biết lỗi sao?" Vị tiên sinh học quán hừ lạnh một tiếng.

"Những lời giáo huấn ngày thường đều coi như gió thoảng bên tai sao?

Các học tử giao lưu so tài, vốn là để cùng nhau thúc đẩy kỹ nghệ,

cùng tiến bộ, cùng nhau trưởng thành.

Nhưng các ngươi thì hay rồi, lại dám ra tay độc ác như vậy, nếu không phải có người kịp thời ngăn cản, e rằng thật sự đã náo ra nhân mạng rồi!

Các ngươi có biết hậu quả này nghiêm trọng đến mức nào không?" Các thế tử liên quan dưới đường nghe vậy, đều cúi đầu hổ thẹn, không dám nhìn thẳng ánh mắt của tiên sinh học quán.

Nhưng vẻ mặt mấy người lại khác nhau, có người lộ vẻ hối lỗi, có người lại đầy vẻ không phục.

Một thế tử trong số đó gan lớn hơn một chút mở miệng nói: "Tiên sinh, chúng ta cũng không muốn như vậy, thật sự.

Chỉ là gần đây không biết vì sao, trong lòng luôn bực bội bất an, thật sự khó có thể khống chế cảm xúc của mình." "Lý do!" Vị tiên sinh học quán quát lên cắt ngang lời hắn: "Đừng lấy những lý do này để biện bạch, dù có bực bội đến mấy cũng không thể mất đi chừng mực!

Các ngươi thân là thế tử chư hầu, gánh vác vinh diệu gia tộc, ở học quán này nhất cử nhất động đều đại biểu cho gia tộc, hành sự như vậy, đặt thể diện gia tộc ở đâu?" Bị các tiên sinh học quán trách mắng nghiêm khắc như vậy, những người dưới đường đều sợ đến câm như hến, không dám phát ra nửa điểm tiếng động, không khí áp bức đến nỗi khiến người ta không thở nổi.

Lúc này, một thế tử liên quan khác cũng đánh bạo mở miệng nói: "Tiên sinh, chúng ta thật sự không cố ý, xin tiên sinh có thể cho chúng ta một cơ hội, sau này chúng ta nhất định sẽ tuân thủ quy củ." Vị tiên sinh học quán nhìn họ, trầm mặc một lát, mới từ từ nói: "Chuyện lần này, ta sẽ như thực bẩm báo lên Vương thượng.

Còn việc Vương thượng cuối cùng sẽ xử trí thế nào, ta cũng không thể can dự.

Mấy người các ngươi, trước tiên đi cấm bế thất phản tỉnh kỹ lưỡng.

Hy vọng các ngươi có thể nhân cơ hội này, sâu sắc phản tư lỗi lầm của mình, đừng tái phạm sai lầm tương tự." Nói xong, vị tiên sinh học quán vẫy tay, ý bảo họ lui xuống.

Mấy thế tử liên quan dưới đường như bị sét đánh, sắc mặt xám xịt như tro tàn, từ từ đứng dậy, lê từng bước chân nặng nề, ảm đạm đi ra khỏi đại đường.

Đợi đến khi mấy thế tử này rời đi, vị tiên sinh học quán mới chuyển ánh mắt sang các thế tử chư hầu còn lại dưới đường.

Ánh mắt lạnh lùng mà uy nghiêm, nhìn khiến mọi người trên đường đều kinh hồn bạt vía.

Không ít thế tử thậm chí vô thức rụt cổ lại, không dám đối diện với ánh mắt của tiên sinh học quán.

Thấy biểu hiện của mọi người, vị tiên sinh học quán trong lòng ngầm gật đầu, hơi cảm thấy an ủi trước sự kính sợ của mọi người.

Chương 650

Thế nhưng giọng nói vẫn nghiêm túc, không hề dịu đi chút nào: "Các ngươi giao lưu so tài vốn là chuyện thường, trong phạm vi quy tắc học quán cho phép, thông qua so tài để nâng cao kỹ nghệ, tăng tiến tình nghĩa, vốn không có gì đáng chê trách.

Nhưng nay lại xuất hiện tình huống ác liệt ra tay gây chết người, thể thống gì đây!

Học quán là nơi bồi dưỡng nhân tài, không phải là chiến trường để các ngươi tùy ý phát tiết hung hăng, tranh giành hơn thua." "Chuyện ngày hôm nay, các ngươi đều thấy rõ.

Ta hy vọng các ngươi có thể lấy đó làm gương, đừng đi theo vết xe đổ của họ.

Giao lưu so tài ngày thường, điểm đến là dừng, tuyệt đối không được vì nhất thời bốc đồng, bị xung động che mờ tâm trí, làm ra những chuyện nông nổi khiến bản thân hối hận cả đời." "Các ngươi đều là thế tử chư hầu, nhất ngôn nhất hành đều liên quan đến vinh nhục hưng suy của gia tộc, càng liên quan đến tương lai của Đại Thương.

Các ngươi gánh vác sứ mệnh và kỳ vọng của gia tộc, ở học quán kinh thành, không chỉ đại biểu cho cá nhân, mà còn là thể diện của gia tộc, càng phải nghiêm khắc tự mình tuân thủ kỷ luật." Các thế tử chư hầu dưới đài nhìn nhau, có người trong ánh mắt lóe lên một tia hoảng loạn, có người lại đầy vẻ lo lắng.

Mãi một lúc lâu sau, mới có một thế tử đứng ra, chắp tay nói với vị tiên sinh học quán trên đại đường: "Tiên sinh, những chuyện này e rằng là ngoài ý muốn, không phải chúng ta cố ý làm ra.

Có lẽ là trong quá trình so tài, nhất thời lỡ tay, cảm xúc mất kiểm soát, mới dẫn đến kết quả như vậy, không phải chúng ta cố tình hại người." Vị tiên sinh học quán nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói đầy vẻ khinh thường và hoài nghi: "Ngoài ý muốn?

Hừ, một lần trọng thương có lẽ là ngoài ý muốn, nhưng liên tiếp xuất hiện tình huống trọng thương, còn có thể nói là ngoài ý muốn sao?

Các ngươi cho rằng học quán này là nơi để các ngươi tùy ý tranh đấu sao?

Nếu thật sự là ngoài ý muốn, vì sao lại tái diễn nhiều lần?

Các ngươi chẳng lẽ không nên tự vấn lại hành vi của mình, tìm ra căn nguyên vấn đề sao?" Một thế tử khác nghe thấy lời này, cũng không nhịn được mở miệng biện giải: "Tiên sinh, chúng ta chỉ là muốn trong so tài phân cao thấp, chứng minh thực lực của mình, nâng cao địa vị và sự phân phối tài nguyên trong học quán, tuyệt không có ác ý." "Huống hồ trong tranh đấu khó tránh khỏi nguy hiểm, nhất thời không nắm vững chừng mực, cũng không phải cố ý muốn làm hại bạn học." Vị tiên sinh học quán nghe vậy nhíu nhíu mày, thần sắc càng thêm ngưng trọng: "Tự mình tiến bộ bản không sai, theo đuổi tiến bộ là chuyện tốt, nhưng thủ đoạn cũng phải thích đáng, tuyệt đối không được vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Vương thượng tiêu tốn nhiều tài nguyên để bồi dưỡng các học tử, không phải để các ngươi tự tương tàn sát!" Nghe thấy tiên sinh học quán nhắc đến Đế Tân, sắc mặt các thế tử chư hầu đều hơi biến đổi.

Họ đều rõ, bản thân thân là con tin ở lại kinh thành, tuy thân phận tôn quý, nhưng cũng gánh vác sứ mệnh gia tộc, nhất cử nhất động đều liên quan đến lợi ích và danh dự của gia tộc.

Nếu vì tranh đấu của mình mà gây ra bất mãn cho Đế Tân, thì hậu

quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ tăng cường giám sát tranh đấu của các ngươi.

Nếu lại xuất hiện tình huống học tử trọng thương, sẽ nghiêm trị không tha!

Tuyệt đối không khoan nhượng!” Ánh mắt của tiên sinh học quán kiên định, ngữ khí dứt khoát.

“Kết cục của mấy người họ hôm nay, chính là vết xe đổ.

Đừng cho rằng những trận xô xát nhỏ ngày thường không ảnh hưởng gì, một khi vượt quá quy củ, chính là đại họa lâm đầu.

Các ngươi đều là thế tử chư hầu, thân phận tôn quý không sai, nhưng đây không phải là vốn liếng để các ngươi tùy ý làm càn.” “Trong học quán, trước quy củ mọi người đều bình đẳng, không ai được ngoại lệ.

Nếu có ai dám vi phạm quy củ, tất sẽ chịu sự trừng phạt nghiêm khắc, tuyệt đối không nhẹ tay.” Nói xong, vị tiên sinh học quán không dừng lại, tiếp tục nghiêm nghị nói: “Các ngươi đến đây là để học tập, vì Đại Thương cống hiến sức lực, vì gia tộc tranh quang, chứ không phải ở đây tranh giành hơn thua, hành động theo cảm tính.

Đã nghe rõ chưa?” “Nghe rõ rồi!” Các thế tử chư hầu đồng thanh đáp, trong giọng nói mang theo một tia bất đắc dĩ và không cam lòng.

Tiên sinh học quán nghe vậy, lúc này mới hài lòng nhìn họ, phất phất tay: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi, các ngươi đều về đi, phản tỉnh kỹ lưỡng chuyện ngày hôm nay.

Hy vọng các ngươi có thể rút ra bài học từ sự kiện này, sau này hành sự cẩn trọng lời nói và hành vi, đừng tái phạm sai lầm tương tự.” Nói xong, ông cũng không quản các thế tử trên đường, trực tiếp

đi về phía hậu đường.

Các thế tử trên đường cúi người tiễn biệt xong, cũng lũ lượt rời đi.

Sau khi ra khỏi đại đường, các thế tử tụm ba tụm bảy lại với nhau, thấp giọng bàn luận.

Một thế tử bất mãn nói: "Vị tiên sinh học quán này cũng quá nghiêm khắc rồi, chẳng phải chỉ bị thương một chút thôi sao, đến mức phải làm lớn chuyện như vậy à?

Chúng ta đều là người trẻ tuổi, trong so tài có chút ngoài ý muốn là khó tránh khỏi, hà tất phải nghiêm trọng hóa như thế." Một thế tử khác phản bác: "Không thể nói như vậy, nay xuất hiện tình huống học tử trọng thương, quả thật có chút quá đáng rồi.

Hơn nữa, tiên sinh nói cũng đúng, Vương thượng tiêu tốn nhiều tài nguyên lớn đến vậy để bồi dưỡng chúng ta, vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn, chọc giận Vương thượng giáng tội thì không hay đâu." Thế tử vừa rồi nhíu chặt mày, trong ánh mắt lộ ra một tia lo lắng: "Hừ, ta lại muốn xem, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau giở trò." Nếu để ta tra ra, nhất định sẽ không nhẹ tay tha cho hắn.

Dám làm hại bạn học đến vậy, phá hoại trật tự học quán, loại người này tất phải chịu trừng phạt." Nghe thấy lời của mấy thế tử, các thế tử còn lại cũng nhao nhao mở miệng: "Thôi đừng cãi nữa, bất kể có phải cố ý hay không, bây giờ sự việc đã xảy ra rồi.

Chúng ta vẫn nên nghĩ xem làm sao mới không bị liên lụy, an ổn trải qua những ngày tháng ở học quán này đi.

Tính khí của Vương thượng mọi người đều rõ, nếu thật sự trách tội xuống, không ai trong chúng ta thoát được.

Gia tộc đưa chúng ta đến học quán, là hy vọng chúng ta có thể học

thành tài, chứ không phải ở đây gây chuyện thị phi, mang đến phiền phức cho gia tộc." "Đúng vậy, đúng vậy, ta nghe nói người bị trọng thương mấy hôm trước, đến bây giờ vẫn còn nằm trên giường hôn mê bất tỉnh kìa.

Nếu thật sự xảy ra án mạng, những người như chúng ta đều không thể thoát liên quan.

Đến lúc đó, không chỉ bản thân chúng ta khó bảo toàn, gia tộc cũng sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng." "Ai, thật không hiểu, mọi người đều là thế tử, ngày thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, hà tất phải ra tay nặng như vậy.

Cho dù là vì thứ hạng và tài nguyên, cũng không thể không màng đến tình nghĩa bạn học chứ, nên tương trợ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ mới phải." "Tình nghĩa?

Tình nghĩa đáng mấy đồng tiền?

Mọi người đều là vì tiền đồ của mình, vì vinh diệu gia tộc.

Có vài người chính là muốn đạp người khác mà đi lên, thủ đoạn tự nhiên sẽ độc ác hơn." "Nhưng cho dù là vậy, cũng không thể làm quá đáng.

Chúng ta bây giờ đều ở dưới mắt Vương thượng, nhất cử nhất động đều bị theo dõi.

Nếu vì chuyện này mà bị Vương thượng trách phạt, địa vị của gia tộc trong số các chư hầu cũng sẽ bị ảnh hưởng." "Hừ, ta lại muốn xem, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau giở trò." Nếu để ta tra ra, nhất định sẽ không nhẹ tay tha cho hắn.

Dám làm hại bạn học đến vậy, phá hoại trật tự học quán, loại người này tất phải chịu trừng phạt." "Thôi được rồi, trước đừng nghĩ đến chuyện báo thù nữa, chúng ta vẫn nên trước tiên làm tốt chuyện

của mình, đừng gây ra thêm phiền phức gì.

Ở học quán này, vẫn nên khiêm tốn một chút, đừng vì nhất thời tranh giành ý khí, mà làm lỡ tiền đồ của mình." Nghe thấy lời của người cuối cùng, mọi người cũng đều lẳng lặng gật đầu, chỉ là vẻ mặt trên mỗi người lại khác nhau.

Vương thành Đại Thương, trong đại điện trang nghiêm túc mục, Đế Tân cao tọa trên điện.

Người phụ trách việc học quán, cung kính đứng dưới điện, thân hình ông ta hơi khom, nhưng sống lưng lại hơi cứng đờ vì căng thẳng.

Chỉ thấy người dưới điện này hít một hơi thật sâu, nhỏ nhẹ bẩm báo với Đế Tân tình huống gần đây xuất hiện ở học quán: "Khải tấu Vương thượng, gần đây trong học quán thường xuyên xảy ra tình huống, không ít thế tử chư hầu khi giao lưu so tài bình thường đều xuất hiện tình huống trọng thương!" Nói xong những lời này, người dưới điện dừng lại một chút, yết hầu khó khăn lên xuống, giọng nói bất giác hạ thấp, mang theo một tia hoảng sợ.

"Như mấy ngày trước, đã… đã có mấy thế tử chư hầu lâm vào hôn mê, đến nay vẫn chưa tỉnh lại!" Là thần tử do Đế Tân đặc biệt chỉ định phụ trách sự vụ học quán, người dưới điện này cực kỳ rõ ràng sự coi trọng của Đế Tân đối với các thế tử chư hầu trong học quán.

Phải biết rằng từ khi học quán mới thành lập, Đế Tân đã không tiếc công sức đầu tư một lượng lớn nhân lực, vật lực và tài lực vào học quán.

Thậm chí ngay cả các lão sư phụ trách giáo đạo toàn bộ các thế tử chư hầu trong học quán, đều là do Đế Tân thỉnh từ Tổ miếu Nhân tộc đến.

Đế Tân vì học quán tiêu tốn tâm huyết lực lớn đến vậy, đủ thấy

sự kỳ vọng to lớn của ông đối với những học tử trong học quán.

Nhưng nay trong học quán lại xuất hiện loạn tượng như vậy, thân là người phụ trách, ông ta biết tội trách của mình khó thoát, trong lòng tự nhiên hoảng sợ không thôi, sợ rằng Đế Tân vì chuyện này mà nổi giận, tính mạng của mình cũng sẽ khó bảo toàn.

Thế nhưng phản ứng của Đế Tân lại khác xa so với điều mà người dưới điện này dự đoán.

Chương 651

Sau khi nghe xong người phụ trách học quán bẩm báo, Đế Tân chỉ khẽ nhíu mày.

Mặt trước mũ miện nhẹ nhàng đung đưa theo, hiển nhiên chỉ là có chút ngoài ý muốn và không vui đối với tình huống đột phát này.

Trên thực tế phản ứng của Đế Tân cũng thuộc về bình thường, bởi vì trong mắt Đế Tân, việc học quán xuất hiện tình huống như vậy cũng nằm trong dự liệu.

Dù sao các thế tử chư hầu này đều tuổi trẻ khí thịnh, từ nhỏ ở các phong quốc của mình được nuông chiều hưởng thụ, đều là những kiêu tử trong số loài người, tâm cao khí ngạo, không ai chịu phục ai.

Trong sinh hoạt hàng ngày, vì ý kiến bất đồng, tỷ thí thắng thua mà nảy sinh mâu thuẫn quả thật là chuyện quá đỗi bình thường.

Thêm vào đó, những thế tử chư hầu này tuổi trẻ khí thịnh, căn bản không biết kiềm chế cảm xúc và hành vi của mình, thường thì ba lời hai ý bất hợp, liền lập tức ra tay, khi ra tay, cũng chỉ nghĩ đến việc áp chế đối phương, căn bản không màng đến nặng nhẹ chừng mực, bởi vậy xuất hiện tình huống bị thương cũng là điều đương nhiên.

Đối với loại chuyện này, Đế Tân đã sớm có dự kiến.

Chỉ là Đế Tân chưa từng liệu rằng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã có không ít thế tử chư hầu lâm vào hôn mê.

Tuy nói cá biệt thế tử chư hầu bị thương hôn mê, trong mắt Đế Tân không đáng là đại sự kinh thiên động địa gì.

Thậm chí cho dù có mấy vị thế tử chư hầu không may tử vong, Đế Tân cũng sẽ không quá để tâm.

Có lẽ lúc ban đầu, Đế Tân còn có ý lấy những thế tử chư hầu này làm con tin, kiềm chế những tiểu tâm tư của các chư hầu các phương, đối với tính mạng của những thế tử chư hầu này còn tương đối coi trọng.

Nhưng thời gian trôi đi cảnh vật thay đổi, nay suy nghĩ của Đế Tân thiên về việc thông qua học quán, để bồi dưỡng những thế tử chư hầu này thành nhân tài trung thành với Đại Thương.

Sau đó để những thế tử chư hầu này kế thừa vị trí của các chư hầu, hoàn thành mục tiêu tập trung quyền lực vào trung ương của mình.

Bởi vậy chỉ cần không tổn hại đại kế, Đế Tân sẽ không quá để ý.

Dù sao trong mắt Đế Tân, những con tin này bất quá chỉ là những quân cờ trên ván cờ vĩ đại nhằm ổn định sự thống trị của Đại Thương, chút hy sinh là khó tránh khỏi.

Tuy nhiên, luồng phong khí này không thể để nó lan tràn, Đế Tân không muốn kế hoạch còn chưa hoàn thành, những thế tử chư hầu này đã tự mình hao tổn gần hết.

Đại Thương nay nhìn như ổn định, thực chất lại ngầm sóng gió, những con tin này chính là một mắt xích quan trọng trong bố cục của Đế Tân.

Cho dù Đế Tân không bận tâm đến thương vong của cá biệt con tin, nhưng cũng không muốn thấy học quán vì thế mà hỗn loạn, làm hỏng mưu đồ của mình.

Ngay sau đó, Đế Tân ánh mắt sắc bén như chim ưng, chăm chú nhìn người đang bẩm báo phía dưới, giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ mở miệng hỏi: “Chuyện này các tiên sinh học quán lại xử trí thế nào?” Nghe thấy Đế Tân hỏi, người phụ trách học quán dưới điện vội

vàng cúi đầu, trên mặt đầy vẻ cung kính, liền đáp: "Bẩm Vương thượng, các tiên sinh học quán đã triệu tập thế tử liên quan huấn giới, nhốt thế tử trọng thương người khác vào cấm bế thất.

Đồng thời nghiêm lệnh các thế tử còn lại, sau này khi giao lưu so tài nhất định phải tuân thủ quy củ học quán, nếu không sẽ nghiêm trị không tha." Đế Tân nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó từ từ tựa vào chiếc long ỷ chạm khắc tinh xảo phía sau, chỉ thấy hai tay ông khẽ đặt lên tay vịn, ngón tay bất giác khẽ gõ, phát ra tiếng "tách tách" có tiết tấu.

Tiếng gõ của Đế Tân trên điện, như một cây búa tạ, từng nhịp từng nhịp đập vào lòng người dưới điện, khiến ông ta kinh hồn bạt vía, sợ rằng câu tiếp theo của Đế Tân chính là xử phạt mình.

Người dưới điện cúi đầu, thân mình hơi run rẩy, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn xuống trên trán, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim mình đập kịch liệt.

Cuối cùng, sau một lát trầm mặc, Đế Tân từ từ mở miệng nói: "Hành động này của các tiên sinh học quán rất hợp ý ta, học quán là nơi bồi dưỡng rường cột, vốn là để các thế tử chư hầu tu thân học nghệ tại đây, vì Đại Thương của ta cống hiến sức lực, nay lại xảy ra nhiều sự kiện trọng thương, thật sự không nên!" "Truyền ý chỉ của ta, ra lệnh cho các tiên sinh học quán tăng cường mức độ giám quản.

Nếu lại có sự kiện tương tự xảy ra, thế tử liên quan, sẽ căn cứ vào tình tiết nặng nhẹ mà tiến hành xử phạt.

Kẻ có tình tiết nghiêm trọng, có thể tước giảm cống nạp và đặc quyền của gia tộc họ, lấy đó để cảnh cáo mọi người, răn đe kẻ khác." Trong chiếu lệnh của Đế Tân, chỉ đề cập đến việc xử phạt các con tin, lại không có chút hạn chế nào đối với các tiên sinh học quán phụ trách giáo đạo các con tin.

Dù sao các tiên sinh học quán đều là hiền giả do Đế Tân tự mình

thỉnh từ Tổ miếu Nhân tộc đến, chức trách của họ chỉ là giáo đạo những thế tử này, hơn nữa Đế Tân cũng không có quyền lực can thiệp vào người của Tổ miếu.

Đương nhiên, cho dù Đế Tân có quyền, ông cũng tuyệt nhiên sẽ không vì mấy thế tử nhỏ nhoi, mà đi phá hoại mối quan hệ với Tổ miếu.

Cũng chính vì chuyện này trong lòng Đế Tân không phải là chuyện gì đặc biệt trọng đại, bởi vậy Đế Tân cũng không ban bất kỳ hình phạt nào cho người phụ trách học quán dưới điện.

Và người dưới điện này nghe thấy Đế Tân không hề xử phạt mình, trong lòng tức thì như trút được gánh nặng, một tảng đá lớn cuối cùng cũng rơi xuống.

Ông ta lén lau đi mồ hôi lạnh toát ra trên trán, cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, vội vàng mở miệng đáp: "Thần tuân lệnh, Vương thượng thánh minh!" Nghe thấy người dưới điện đáp, thần sắc Đế Tân không hề biến đổi chút nào.

Sau đó, Đế Tân như lại nghĩ ra điều gì, tiếp tục mở miệng nói: "Sau khi trở về, hãy báo cho các tiên sinh học quán, bảo họ cứ yên tâm truyền giáo theo phương thức trước đây, không cần có bất kỳ lo lắng nào, học quán có thể có hạn mức thương vong!" Nghe thấy những lời này của Đế Tân, người phụ trách học quán dưới điện trong lòng đột nhiên co rút lại, vẻ mặt kinh ngạc tức khắc hiện lên trên mặt.

Ông ta dù thế nào cũng không thể nghĩ ra, Đế Tân lại dám hạ đạt ý chỉ như vậy, lại trực tiếp chỉ rõ học quán có thể xuất hiện tình huống thế tử tử vong.

Sự thay đổi này, lại hoàn toàn tương phản với nhận thức trước đây của ông ta về thái độ của Đế Tân.

Là người phụ trách học quán, làm sao ông ta lại không biết Đế Tân từng coi trọng toàn bộ các thế tử chư hầu trong học quán đến mức nào.

Nghĩ đến đạo mệnh lệnh này của Đế Tân một khi được truyền xuống, trong học quán có lẽ sẽ có không ít thế tử chư hầu bỏ mạng, thân thể người dưới điện cũng run rẩy một trận.

Bởi vậy, sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, ông ta cũng vội vàng cúi mình, hai tay đặt trên đất, mặt đầy hoảng sợ nói: "Vương thượng, đây… ý chỉ này liên quan trọng đại, trong học quán đều là thế tử chư hầu, nếu thật sự xuất hiện tử vong, e rằng sẽ dẫn đến sự bất mãn kịch liệt của các chư hầu, vạn nhất…" Người dưới điện đánh bạo cố gắng tiến ngôn, nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt lạnh lẽo như sương của Đế Tân cắt ngang.

Đế Tân khẽ nheo mắt, ánh mắt như lửa, giọng nói trầm thấp nhưng lộ ra sự uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Tâm ý của ta đã quyết, Đại Thương nay nhìn như bình tĩnh tường hòa, thực chất lại ám lưu dũng động, Bắc Hải động loạn chính là minh chứng tốt nhất.

Toàn bộ các thế tử chư hầu trong học quán, tương lai đều sẽ trở thành nhân tài rường cột của Đại Thương.

Nếu ngay cả chút khảo nghiệm sinh tử này cũng không chịu nổi, nói gì đến bảo vệ gia quốc, nói gì đến việc củng cố cơ nghiệp thiên thu của Đại Thương?" "Chút thương vong này, nếu có thể tôi luyện ra cường giả chân chính, đối với Đại Thương mà nói, chính là đáng giá.

Ngươi chỉ cần truyền đạt chân thực ý chỉ của Trẫm, để các tiên sinh học quán biết, hạn mức thương vong cần được kiểm soát hợp lý, tuyệt đối không được để học quán trở thành bãi giết chóc vô trật tự là được." Đế Tân nói xong, khẽ nghiêng người về phía trước, ánh mắt sắc bén như chim ưng, thẳng tắp nhìn chằm chằm người phụ trách

học quán dưới điện.

Nghe thấy lời của Đế Tân, người dưới điện cũng cuối cùng đã hiểu được tâm tư của Đế Tân.

Ngay sau đó, ông ta vội vàng khấu đầu, nói với Đế Tân trên điện: "Vương thượng thâm mưu viễn lự, thần ngu độn, chưa thể lĩnh hội khổ tâm của Vương thượng." "Thánh dụ của Vương thượng, thần nhất định sẽ truyền đạt không sai một chữ đến các tiên sinh học quán." Đế Tân nghe vậy khẽ gật đầu, lần nữa tựa vào long ỷ, thần sắc hơi dịu đi một chút: "Ngươi lui xuống đi, nhớ kỹ, chuyện học quán liên quan đến tương lai của Đại Thương ta, vô cùng trọng đại, không thể có chút lơ là.

Nếu có bất kỳ dị động nào, lập tức bẩm báo cho ta." Người phụ trách học quán dưới điện nghe thấy lời của Đế Tân, như được đại xá, vội vàng mở miệng đáp: "Tuân chỉ!" Nói xong, ông ta cẩn thận từng bước lui ra ngoài, mãi đến khi ra khỏi đại điện, mới thở dài một hơi thật dài, dường như đã trút bỏ được gánh nặng trên người.

Không lâu sau, người phụ trách học quán mang theo tâm tình phức tạp, vội vã quay về học quán.

Sau đó trực tiếp đến chỗ ở của các tiên sinh học quán, đem lời của Đế Tân, một lời không sót truyền đạt lại.

Và các tiên sinh học quán nghe xong lời thuật lại của người này, trên mặt không hề biến sắc chút nào, nhưng trong lòng lại có chút cảm khái: Đế Tân quả không hổ là chủ của Đại Thương, tâm tư quả quyết độc ác, vì tương lai của Đại Thương, lại có thể hạ quyết đoán như vậy.

Sau khi cảm khái, các tiên sinh học quán từ từ ngẩng đầu, ánh mắt bình hòa nhìn về phía người phụ trách học quán bên cạnh, từ từ mở miệng nói: "Vương thượng có ý chỉ này, suy nghĩ kỹ, cũng là điều hợp

tình hợp lý, cục diện Đại Thương phức tạp, những học tử này gánh vác trọng trách, không trải qua chút ma nạn, làm sao có thể đảm đương trọng dụng?" Người này nghe lời của các tiên sinh học quán, khẽ gật đầu, trên mặt lại không tự chủ hiện ra một tia cười khổ chua xót, than thở: "Lời tiên sinh nói cực kỳ đúng, Vương thượng cũng nói với ta như vậy, chỉ là ý chỉ này một khi ban xuống, e rằng sẽ đón một trận động loạn không nhỏ." Tiên sinh học quán nghe vậy thần sắc vẫn bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, khẽ thở dài một hơi, giọng nói nặng nề mà chân thành nói: "Chúng ta đã nhận trọng thác của Vương thượng, tự nhiên phải dốc toàn lực, động loạn xuất hiện cũng là khó tránh khỏi.

Những thế tử này tuy thân phận tôn quý, nhưng tương lai Đại Thương hệ ở trên người họ, nếu không thể để họ trong học quán này thoát thai hoán cốt, Đại Thương nguy vậy." "Việc chúng ta có thể làm chính là giảm thiểu tổn thất mà thôi!" Nghe thấy lời của các tiên sinh học quán, người phụ trách học quán thần tình nghiêm túc, gật đầu thật mạnh, tiếp lời nói: "Tiên sinh nói đúng, điều chúng ta có thể làm chính là nghiêm khắc chấp hành ý chỉ của Vương thượng, đồng thời cố gắng hết sức để chế định các quy tắc chi tiết liên quan một cách chu toàn, kiểm soát rủi ro thương vong ở mức thấp nhất, còn cần phải luôn lưu ý động thái của các thế tử, kịp thời phát hiện và hóa giải mâu thuẫn xung đột có thể xảy ra, tránh những tổn thất không đáng có." Tiên sinh học quán nghe vậy, trong mắt tức khắc lóe lên một tia tán đồng.

Sau đó, ánh mắt ông ta nhìn quét về phía học quán, nhìn bóng dáng các học tử thấp thoáng dưới ánh nắng, tiếp tục nói: "Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào cá nhân, đây vừa là một lần khảo nghiệm, cũng đồng thời là một cơ hội!" Nghe thấy lời của các tiên sinh học quán, người phụ trách học quán lẳng lặng gật đầu, biết rằng các tiên sinh

học quán đã có quyết định, liền không mở miệng nữa, lặng lẽ lui xuống.

Thời gian vội vã trôi qua, lệnh của Đế Tân cũng đã truyền xuống mấy ngày.

Thế nhưng trong học quán, thoạt nhìn, dường như không hề xảy ra biến hóa rõ rệt nào, vẫn duy trì dáng vẻ như trước.

Nếu nhất định phải chỉ ra điểm khác biệt nào, thì đó là mấy vị học tử trước đây vì phạm lỗi mà bị nhốt cấm bế, nay đã được thả ra.

Họ đã phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng lại chỉ bị nhốt cấm bế mấy ngày ngắn ngủi, rồi không còn hình phạt nghiêm khắc nào khác.

Chương 652

Mặc dù toàn bộ giáo tập trong học quán đối với chuyện này đều giữ kín miệng, không nói nhiều, nhưng tình hình này, lại như một hòn đá ném vào mặt hồ yên ả, khiến trong lòng toàn bộ các thế tử chư hầu trong học quán dấy lên từng đợt sóng gợn.

Giờ phút này, toàn bộ các thế tử chư hầu trong lòng cũng đã có chút suy đoán.

Xem ra trong so tài cho dù xuất hiện thương vong, cũng sẽ không chịu sự xử phạt nghiêm khắc nào.

Sau khi toàn bộ các thế tử chư hầu trong lòng có suy đoán như vậy, tính tình vốn đã thu liễm lại dần dần có chút buông lỏng.

Trong những trận so tài tỷ thí sau đó, một số người vốn không bị kiếp khí tập kích, cũng bắt đầu rục rịch, lực độ ra tay không biết từ lúc nào đã tăng thêm rất nhiều, trong ánh mắt cũng thêm vài phần độc ác mà trước đây không có.

Theo kiếp khí của trời đất ngày càng nồng liệt, trong học quán, cuối cùng vẫn xuất hiện tình huống học tử bỏ mạng.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc lớn là, đối với sự kiện này, học quán tuy có phản ứng, nhưng lại không nghiêm trị kẻ gây chuyện như mọi người dự đoán.

Sau khi sự việc xảy ra, các tiên sinh học quán mặt mày ngưng trọng nhanh chóng đến hiện trường, mọi người đều cho rằng ông ta sẽ nổi trận lôi đình, giáng trọng phạt lên kẻ gây chuyện.

Thế nhưng, các tiên sinh học quán chỉ lặng lẽ nhìn hiện trường, sau khi điều tra rõ kẻ giết người không cố ý, liền nhàn nhạt tuyên bố

sẽ nhốt kẻ gây chuyện vào cấm bế thất một tháng, ngoài ra không có hình phạt nào khác.

Quyết định này, một lần nữa gây ra sóng gió lớn trong các thế tử chư hầu trong học quán, mọi người bàn tán xôn xao.

"Thế này cũng quá nhẹ rồi, một mạng người cứ thế mà bỏ qua sao?" "Đúng vậy, xem ra thật sự như chúng ta nghĩ, chỉ cần không quá đáng, trong so tài có chuyện cũng sẽ không có hình phạt quá nặng." "Nói không chừng là ý chỉ của Vương thượng, các tiên sinh học quán cũng không dám trái lời." Những tiếng bàn tán này truyền vào tai các tiên sinh học quán, ông ta lại chỉ khẽ nhíu mày, giữa thần sắc lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhưng lại không giải thích quá nhiều.

Học quán, trong kinh thành là nơi quan trọng bậc nhất, nhất cử nhất động của nó đều được các phương chú mục, đồng thời cũng là nơi Đế Tân trọng điểm quan tâm.

Bởi vậy, khi có chuyện học tử bỏ mạng xuất hiện, Đế Tân lập tức nhận được tin tức trong thời gian đầu tiên.

Bấy giờ, Đế Tân đang đoan tọa trong đại điện vương thành, xử lý núi chính vụ chất chồng.

Trong đại điện, ánh nến lung lay, quang ảnh chớp nháy, chiếu rõ bóng dáng chuyên chú của Đế Tân càng thêm sâu thẳm.

Trên án kỷ, thẻ tre chồng chất lớp lớp, tựa như một ngọn đồi cao sừng sững.

Tuy nói Đại Thương đã thái bình mấy năm, Đế Tân dưới sự vây quanh của Đát Kỷ và những người khác, trong chính sự có chút lơ là, nhưng ông thân là quân vương vẫn còn cảnh giác, cũng không hoàn toàn trở thành hôn quân vô đạo như trong truyền thuyết tiền thế.

Giờ phút này, cây bút trong tay ông không ngừng vung lên trên thẻ

tre, thần sắc ngưng trọng mà chuyên chú.

Và đúng lúc này, một vị truyền lệnh quan mặc hắc bào, thần sắc hoảng trương bước vào điện, khi truyền lệnh quan đến trung tâm đại điện, quỳ một gối, giọng nói mang theo vài phần căng thẳng và hoảng sợ, cao giọng bẩm báo: "Khải tấu Vương thượng, học quán truyền tin tức đến, có học tử trong tỷ thí không may bỏ mạng!" Đế Tân nghe lời này, cây bút trong tay đột nhiên khựng lại, cả người ông cũng tức khắc cứng đờ, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên từ đống thẻ tre dày đặc, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng, mấy ngày trước ông mới vừa trịnh trọng hạ lệnh cho người phụ trách học quán, cho phép học quán trong phạm vi nhất định xuất hiện tình huống thương vong.

Ý định ban đầu của ông là hy vọng nhân cơ hội này tôi luyện các thế tử chư hầu, để họ sau này có thể trưởng thành thành rường cột của Đại Thương.

Thế nhưng ông dù thế nào cũng chưa từng liệu rằng, mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi, trong học quán lại đột ngột xuất hiện chuyện học tử bỏ mạng.

Điều này cũng khiến trong lòng Đế Tân nảy sinh một tia khó hiểu, chẳng lẽ tình hình trong học quán lại mất kiểm soát đến mức này?

Sau đó, Đế Tân khẽ nhíu mày, hỏi truyền lệnh quan dưới điện: "Đã điều tra rõ là vì duyên cớ gì chưa?" Nghe thấy Đế Tân trên điện hỏi, người dưới điện vội vàng thẳng người dậy, cung kính mở miệng hồi đáp: "Hồi bẩm Vương thượng, theo tin tức từ học quán truyền đến, lần này học tử bỏ mạng, là do hai học tử trong quá trình tỷ thí, một người trong số đó né tránh không kịp, bị đối phương đòn đánh chí mạng, tại chỗ khí tuyệt thân vong.

Các tiên sinh học quán đã điều tra rõ, đây là hành động vô ý của kẻ

giết người, bởi vậy, các tiên sinh học quán chỉ nhốt kẻ gây chuyện vào cấm bế thất một tháng, lấy đó làm xử phạt." Nghe thấy lời của người dưới điện, trong lòng Đế Tân từ từ thở phào một hơi.

Tình huống ngẫu nhiên như vậy, ít nhiều khiến ông hơi cảm thấy an ủi.

Chỉ thấy ông khẽ ngả về phía sau, thong thả tựa vào long ỷ, ánh mắt từ từ lướt qua trong đại điện, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ về phản ứng dây chuyền có thể phát sinh sau sự kiện này.

"Xử trí của các tiên sinh học quán lại cũng hợp lý," Đế Tân lẩm bẩm tự nói, giọng nói tuy không lớn, nhưng lại vang vọng rõ ràng trong đại điện trống trải, "Chỉ là chuyện này liên quan đến con cháu chư hầu, hệ trọng vô cùng, cần phải cẩn thận đối đãi, để tránh gây ra ảnh hưởng không cần thiết." Nói xong, Đế Tân lần nữa hướng ánh mắt sắc bén như lưỡi dao về phía truyền lệnh quan, thần sắc tức khắc khôi phục sự uy nghiêm và trầm ổn như trước, trịnh trọng hạ lệnh: "Truyền ý chỉ của ta, ra lệnh cho người phụ trách học quán nhất định phải tăng cường giám quản hàng ngày trong học quán, cụ thể hóa quy tắc tỷ thí đến từng chi tiết nhỏ, xác định rõ đâu là hành vi vi phạm quy tắc, để phòng ngừa loại ngoài ý muốn này tái diễn.

Ngoài ra, chi tiết quá trình sự kiện lần này, lấy hình thức công văn thông báo cho các chư hầu, không được có chút nào che giấu." Nghe thấy lời của Đế Tân, truyền lệnh quan vội vàng cao giọng đáp: "Cẩn tuân lệnh của Vương thượng!" Truyền lệnh quan nói xong, Đế Tân khẽ phất tay, ý bảo hắn lui xuống.

Đợi đến khi bóng dáng truyền lệnh quan biến mất ngoài đại điện, Đế Tân lúc này mới từ từ mở miệng, nói với cung nhân đứng hầu một bên: "Chuyện vừa rồi ngươi đều nghe thấy rồi, tiếp theo phải làm thế nào, ta không cần nói nhiều!" Nghe thấy lời của Đế Tân, cung nhân

một bên lập tức tâm lĩnh thần hội, khẽ cúi mình, thái độ cung kính nói: "Khải bẩm Vương thượng, thuộc hạ sẽ lập tức truyền lệnh cho ám tuyến, mật thiết lưu ý phản ứng của các chư hầu bát phương đối với chuyện này, nếu có bất kỳ bất thường nào, tức khắc bẩm báo Vương thượng." Nghe cung nhân an bài, Đế Tân khẽ gật đầu, ánh mắt lần nữa bất đắc dĩ rơi xuống đống thẻ tre chất chồng như núi trước mặt, nhưng tư duy lại như ngựa hoang thoát cương, khó mà tập trung.

Việc thế tử chư hầu trong học quán bỏ mạng, nhìn như ngẫu nhiên, thực chất như một hòn đá ném vào mặt hồ, có thể khuấy động ngàn con sóng.

"Chuyện này tuyệt đối không thể lơ là!" Đế Tân trầm giọng nói, trong giọng nói lộ ra vẻ ngưng trọng chưa từng có.

"Không chỉ phải quan tâm nhất cử nhất động rõ ràng của các chư hầu, mà càng phải đào sâu những mưu đồ ẩn giấu của họ, cho dù là một tia phong xuy thảo động, cũng tuyệt đối không được bỏ qua." Nghe thấy lời của Đế Tân, cung nhân mặt đầy nghiêm túc hồi đáp: "Xin Vương thượng cứ yên tâm, hễ có chỗ đáng ngờ, thuộc hạ nhất định sẽ tra xét đến cùng, nếu có chút sai sót, nguyện chịu nghiêm trừng!" Cung nhân nói xong, Đế Tân lúc này mới hài lòng gật đầu, nhưng ngay sau đó, ông lại như nghĩ đến chuyện gì, tiếp tục nói: "Còn nữa, trong học quán cũng phải đặc biệt lưu ý, những thế tử chư hầu này, đều là hạt giống tương lai của Đại Thương ta, tuyệt đối không thể chưa trưởng thành đã chết yểu.

Ngoài ra, hãy tra kỹ trong số các thế tử này, có kẻ nào có ý đồ bất chính, mưu đồ gây sóng gió trong học quán không." Đế Tân nói xong, người dưới điện lập tức cao giọng hồi đáp: "Thuộc hạ tuân lệnh!" Đế Tân nghe vậy, lần nữa phất tay, ý bảo cung nhân lui xuống.

Cung nhân thấy vậy, cẩn thận từng li từng tí đứng dậy, sau đó

lặng lẽ lui xuống, bước chân nhanh nhẹn nhưng lại cố gắng không phát ra tiếng động, sợ làm kinh động đến tư duy sâu sắc của Đế Tân.

Và Đế Tân sau khi cung nhân rời đi, cũng dần dần thu lại tư duy, một lần nữa vùi đầu vào xử lý núi chính vụ chất chồng trên án kỷ.

Bởi vì trong mắt Đế Tân, sự kiện học tử bỏ mạng tuy không nhỏ, nhưng cũng không đáng để ông tiêu tốn quá nhiều tinh lực, huống hồ chuyện này cũng không phải do có người cố ý làm ra.

Học quán có quy củ đã định, các tiên sinh học quán đều là hiền giả do ông tự mình mời từ Tổ miếu đến, phẩm đức cao thượng và công chính vô tư, tuyệt đối sẽ không thiên vị bất công.

Bởi vậy ông cũng chỉ trong lòng hơi lưu ý, rồi đem nhiều tâm tư hơn đặt trở lại quốc sự trước mắt.

Mấy ngày sau, người phụ trách học quán trình công văn sự kiện học tử bỏ mạng lần này lên Đế Tân.

Xem xong công văn, Đế Tân khẽ gật đầu, thấy không có bất kỳ chỗ nào không thỏa đáng, cũng không sửa đổi chút nào, trực tiếp truyền lệnh thông báo cho các chư hầu bát phương.

Tiếp đó, ông lại cẩn thận phái người đưa di thể của học tử bỏ mạng về lãnh địa chư hầu thuộc về hắn, và kèm theo một phong thư.

Trong thư, Đế Tân trước hết bày tỏ sự tiếc nuối đối với việc học tử không may bỏ mạng, sau đó bút phong chuyển một cái, yêu cầu chư hầu tiếp tục cung cấp thế tử, giữa các dòng chữ tuy không có nhiều lời lẽ ra lệnh, nhưng lại toát ra sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

“Học quán của Đại Thương, là nơi bồi dưỡng rường cột tương lai, chỉ nhằm tôi luyện các công tử đệ, khiến họ có thể vì sự hưng thịnh của Đại Thương mà thêm gạch thêm ngói.

Nay tuy có bất hạnh này, nhưng đại nghiệp học quán không thể bỏ

phế, mong khanh có thể thâm minh đại nghĩa, lại phái hiền tử nhập quán tu tập, cùng nhau xây dựng sự huy hoàng của Đại Thương." Khi sứ giả mang theo thư tín của Đế Tân, cùng di thể lạnh lẽo của học tử bước vào phủ đệ chư hầu, đập vào mắt, toàn là một cảnh tượng trắng xóa tang thương.

Mỗi góc nhỏ trong phủ đệ, đều bị bầu không khí ngưng trọng bao phủ, áp bức đến gần như khiến người ta nghẹt thở.

Hạ nhân trong phủ đều mặc áo vải trắng toát, thần sắc bi thương, bước chân vội vã nhưng lại xuyên qua các nơi.

Dưới mái hiên treo lồng đèn màu trắng, trong gió nhẹ nhàng lay động, phát ra tiếng sột soạt.

Phụ thân của học tử bỏ mạng, mặc áo vải, dung mạo tiều tụy không chịu nổi, hai mắt đầy tơ máu, cô độc ngồi trong linh đường.

Xung quanh tràn ngập khí tức hương hỏa cay mũi, làn khói lượn lờ làm mờ tầm nhìn của ông, nhưng lại không che được nỗi bi thương đậm đặc không thể tan trong mắt ông.

Công văn thông báo ông đã sớm nhận được, nhưng đó bất quá chỉ là những dòng chữ lạnh lẽo cứng nhắc.

Giờ đây, tận mắt chứng kiến di thể con trai, bi thống cũng như thủy triều cuồn cuộn nhấn chìm ông.

Ông từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve quan tài, yết hầu như bị nghẹn lại, nửa buổi không nói nên lời.

Chương 653

Phải biết rằng, nằm trong quan tài chính là trưởng tử mà vị chư hầu này quý trọng nhất.

Từ khoảnh khắc lọt lòng, đứa trẻ này đã gánh vác toàn bộ kỳ vọng của ông.

Từ khi còn nhỏ, chư hầu đã tự mình giáo đạo, là người kế thừa vị trí chư hầu của mình duy nhất.

Cũng là người chưởng quản tương lai của gia tộc mà ông đã dày công bồi dưỡng, là tất cả hy vọng của ông để gia tộc tiếp tục huy hoàng.

Ban đầu Đế Tân hạ chiếu, yêu cầu đưa các thế tử chư hầu đến học quán tôi luyện.

Vị chư hầu này trong lòng tuy có chút bất mãn, nhưng ngại mệnh lệnh của Đế Tân, cộng thêm Đế Tân cực kỳ coi trọng học quán, đầu tư lượng lớn tài nguyên, có thể cho phép các thế tử chư hầu tại đây tiếp nhận sự giáo dục ưu tú nhất.

Dưới quyền hành, chư hầu mới đành lòng, đưa trưởng tử mà mình coi trọng nhất đi.

Ông mãn nguyện kỳ vọng đứa con trai ở học quán kinh thành, có thể tiếp nhận sự rèn giũa và bồi dưỡng tốt hơn.

Đợi học thành trở về, dựa vào những gì đã học ở học quán, nhất định có thể trở thành trụ cột của gia tộc.

Nhưng giờ đây, điều chờ đợi lại là tin dữ về con trai.

Ánh mắt chư hầu ngây dại rơi trên quan tài, tư duy không tự chủ bay về ngày tiễn con lên đường.

Ngày ấy, ánh nắng tươi sáng, con trai mặc cẩm bào mới, thắt lưng đeo trường kiếm, anh tư táp sảng, trong mắt tràn đầy sự mong đợi và cảnh tượng về cuộc sống học quán.

Ông tự tay chỉnh lý hành trang cho con, vỗ vai con, lời lẽ nặng nề mà chân thành dặn dò: "Con à, đến học quán, phải cần cù khắc khổ, tôn sư trọng đạo, đừng làm mất thể diện của gia tộc ta." Con trai gật đầu thật mạnh, xoay người bước lên mã xa, bụi bay mù mịt mà đi.

Cảnh tượng ấy, dường như vẫn còn là hôm qua, nhưng giờ đây, lại đã âm dương cách biệt.

Vị chư hầu này trong lòng tức thì lòng như cắt từng đao, hai tay nắm chặt mép quan tài, đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, khóe mắt đỏ hoe, dường như muốn trào máu ra.

"Con trai ta ơi, phụ thân tiễn con đi học quán, mãn tâm mong con y cẩm hoàn hương, quang tông diệu tổ, làm sao lại nghĩ đến kết cục như thế này!" Giọng ông ta run rẩy, mang theo nỗi đau tê tâm liệt phế, vang vọng trong linh đường.

Nói đoạn, thân mình chư hầu kịch liệt chao đảo, suýt nữa không đứng vững, gia phó bên cạnh thấy vậy, vội vàng bước nhanh tới, vững vàng đỡ lấy ông ta.

Ông ta hít một hơi thật sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh lại, nhưng ngọn lửa phẫn nộ và bi thống trong lòng lại như liệt hỏa hừng hực cháy, làm sao cũng không thể dập tắt.

Ngọn lửa tùy ý lan tràn trong lồng ngực ông, thiêu đốt ngũ tạng lục phủ của ông, khiến ông đau đớn không muốn sống.

Và đúng lúc này, ngoài linh đường lại truyền đến tiếng thông báo nhẹ nhàng cẩn thận của gia phó: "Lão gia, sứ giả nói nếu ngài xem xong thư tín của Vương thượng, mong ngài có thể cho một câu trả

lời.” Nghe thấy lời của gia phó, vị chư hầu này lúc này mới đột nhiên nhớ ra, Đế Tân còn có thư tín đưa đến.

Ánh mắt ông từ từ rời khỏi quan tài con trai, nhìn sang phong thư trên án kỷ bên cạnh.

Phong thư ấy lặng lẽ nằm đó, tờ giấy mỏng manh giờ phút này lại dường như gánh chịu ngàn quân trọng lượng, đè nặng khiến ông ta không thở nổi.

Chư hầu hít một hơi thật sâu, cố gắng khống chế đôi tay đang run rẩy của mình, từ từ đi đến trước án kỷ, một lần nữa mở phong thư ra.

Ánh mắt ông ta từng chữ từng câu lướt qua các dòng chữ trong thư, nhưng mỗi chữ trong thư đều như một mũi tên sắc nhọn bay ra từ sâu thẳm địa ngục, trực tiếp xuyên thấu trái tim đã nát tan của ông.

“Học quán của Đại Thương, là nơi bồi dưỡng rường cột, không thể vì biến cố nhất thời mà bỏ phế… mong khanh lại phái hiền tử nhập quán tu tập…” Những dòng chữ này dường như được phú cho ý chí, mang theo sự uy nghiêm chí cao vô thượng của Đế Tân, không ngừng bành trướng, phóng đại trước mắt chư hầu, cho đến khi chiếm trọn toàn bộ tầm nhìn của ông, đè nặng khiến ông ta gần như nghẹt thở.

Đôi tay chư hầu nắm chặt thư tín, đốt ngón tay vì dùng sức quá độ mà trắng bệch, thư tín trong tay ông không chịu nổi sự giày vò, phát ra tiếng “sột soạt” chói tai.

Trong lòng ông ta dấy lên một nỗi phẫn nộ khó kiềm chế: “Con trai ta mới mất, thi cốt chưa lạnh, Vương thượng lại muốn ta phái thêm thế tử?” Chư hầu đọc xong thư, bi phẫn giao gia, khóe mắt tức khắc bị lửa giận và bi thương nhuộm đỏ, giọng nói cũng vì nỗi đau cực độ mà có chút nghẹn ngào.

Nhưng nỗi phẫn nộ cuộn trào trong đáy lòng một lát, lại bị sự bất đắc dĩ sâu sắc thay thế.

Đối mặt với quyền uy chí cao vô thượng của Đế Tân, ông ta dù có vạn phần không cam lòng, nhưng cũng không dám công nhiên kháng chỉ.

Ông ta trong lòng rõ ràng, Tô Hộ lần trước công nhiên kháng chỉ, tuy chưa bị xử tử, nhưng đó là vì Tô Hộ có một người con gái được Đế Tân coi trọng.

Ngược lại nhìn bản thân, không hề có sự dựa dẫm như vậy, nếu mạo hiểm kháng mệnh, tất sẽ đại họa lâm đầu, cả gia tộc đều sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Hiểu rõ những điều này xong, chư hầu cắn chặt môi dưới, cắn đến môi trắng bệch, thậm chí rỉ máu tơ, nội tâm giằng xé giữa thống khổ và bất đắc dĩ.

Mãi một lúc lâu sau, vị chư hầu này mới từ từ hồi thần, chỉ thấy ông ta sâu sắc thở dài một hơi.

Ông ta đặt thư xuống, khẽ nói một câu với gia phó bên cạnh, sau đó liền lê từng bước chân nặng nề, từng bước một, từ từ đi ra khỏi linh đường.

Thấy chư hầu từ trong linh đường bước ra, sứ giả do Đế Tân phái đến mặt đầy cung kính bước nhanh đến trước mặt chư hầu, khẽ cúi mình, nói: “Cũng xin đại nhân bớt đau buồn, không biết ý chỉ của Vương thượng…” Chư hầu nghe vậy, giơ tay cắt ngang lời hắn, giọng nói khản đặc như giấy nhám chà xát: “Ta đã biết, chỉ là cho ta chọn lại đã.” Sứ giả khẽ gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Đại nhân nên nhanh chóng thì hơn, đừng để lỡ việc của Vương thượng.” Nghe thấy lời của sứ giả, trong lòng chư hầu một trận nhói đau, như bị một cây kim sắc nhọn đâm mạnh.

Ông ta cố nén nỗi tức giận tràn ngập lồng ngực, ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xám xịt xa xăm, cố gắng làm cho cảm xúc của mình bình ổn lại.

Giờ phút này, lồng đèn trắng trước linh đường trong gió nhẹ nhàng lay động, phát ra tiếng sột soạt, dường như cảm nhận được nỗi phẫn nộ và bi thương trong lòng ông ta mà than khóc.

"Ta tự sẽ nhanh chóng," chư hầu nghiến răng, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ, "Chỉ là con ta vừa mất, chuyện như thế này, tổng phải cho gia tộc chút thời gian thương nghị." Giọng nói trầm thấp mà áp bức, mang theo một tia run rẩy khó che giấu.

Sứ giả khẽ nhíu mày, trên mặt lóe lên một tia bất nhẫn, nhưng lập tức lại thay bằng vẻ mặt cung kính: "Đại nhân, Vương thượng cực kỳ coi trọng chuyện học quán, nay chính là lúc cần dùng người, vẫn mong đại nhân có thể thông cảm khổ tâm của Vương thượng, sớm ngày định ra nhân tuyển." Chư hầu nghe vậy, trong lòng hận ý ngập trời: "Thông cảm Vương thượng?

Ai lại đến thông cảm nỗi đau mất con của ta?" Nhưng ông ta cũng hiểu rõ, trong cảnh giới Đại Thương này, uy quyền của Đế Tân không thể bị thách thức, như ngọn núi cao ngất, không ai có thể lay chuyển.

Sau đó ông ta cố gắng kìm nén hận ý trong lòng, hít một hơi thật sâu, làm cho cảm xúc của mình hơi bình ổn lại.

Ông ta từ từ xoay người, kiên định nói với sứ giả của Đế Tân: "Ta tự sẽ trong thời hạn chọn ra người thích hợp, sứ giả không cần nói nhiều." Nói xong, ông ta cũng không quản sứ giả phản ứng thế nào, trực tiếp xoay người, từ từ đi về phía nghị sự sảnh gia tộc.

Và bên này, sứ giả nhìn bóng lưng chư hầu rời đi, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, trong lòng cũng không kìm được lẩm bẩm: "Vị chư hầu này nhìn như đồng ý, nhưng sự không cam lòng và phẫn uất

trong ánh mắt lại khó mà che giấu được, sau khi trở về nhất định phải bẩm báo Vương thượng!" Trong nghị sự sảnh của chư hầu, không khí ngưng trọng, ngột ngạt đến gần như nghẹt thở.

Các trưởng bối trong tộc đã sớm ở đây chờ đợi.

Nến lửa trong sảnh chao đảo không ngừng trong gió nhẹ, ánh sáng vàng vọt hắt lên khuôn mặt mọi người những đường nét sáng tối đan xen, càng tăng thêm vài phần u ám.

Mọi người thấy chư hầu bước vào, đều đứng dậy, thần sắc ai nấy đều ngưng trọng.

Chư hầu lê bước chân nặng nề tiến vào sảnh, ánh mắt mệt mỏi mà bi thương, dung mạo tiều tụy không chịu nổi, phảng phất chỉ sau một đêm đã già đi rất nhiều.

Y nhìn quanh một lượt, thấy những trưởng bối trong tộc đã cùng mình trải qua hoạn nạn, lòng đầy bất lực và chua xót.

Sau một tiếng thở dài, chư hầu chậm rãi mở miệng, thuật lại ý chỉ của Đế Tân cho mọi người: "Vương thượng lệnh ta chọn thêm đích tử nhập học quán!" Nghe xong lời chư hầu nói, đại sảnh vốn yên tĩnh, giờ đây bị tiếng kinh hô và nghị luận dồn dập lấp đầy.

Nhất thời, mọi người trong sảnh xôn xao bàn tán.

"Vương thượng cũng quá bất cận nhân tình rồi, vừa mất một công tử, lại còn muốn đưa thêm!" Một vị trưởng lão tóc bạc phơ không nhịn được lên tiếng, trên mặt lão đầy phẫn nộ, cây gậy trong tay lão gõ mạnh xuống đất vài cái, phát ra tiếng động trầm đục, phảng phất đang trút bỏ sự bất mãn khó kiềm chế trong lòng.

"Chẳng lẽ Vương thượng không để tâm đến cảm thụ của những người như chúng ta sao?

Con cháu của chúng ta cũng là mệnh cả!" Một vị trưởng lão khác

mặt đầy bất lực, trong ánh mắt lộ rõ sự yếu ớt sâu sắc.

Chương 654

Những người còn lại cũng liên tiếp lên tiếng, lời nói chứa đầy phẫn nộ và bất lực: "Vốn dĩ chỉ nghĩ học quán là nơi đơn thuần để học tập, nào ngờ lại là long đàm hổ huyệt, đáng thương cho công tử nhà chúng ta!" "Cứ lần này đến lần khác thế này, khi nào mới là kết thúc, chẳng lẽ nếu có thêm công tử gặp chuyện, lại phải đưa thêm công tử khác đi nữa sao?" "Vương mệnh khó trái, chúng ta còn có thể làm gì?" Chư hầu nghe mọi người bàn tán, trong lòng càng thêm phiền muộn, mãi đến nửa canh giờ sau, y mới giơ tay ra hiệu cho mọi người yên lặng, giọng nói trầm thấp khản đặc, phảng phất như bị ép ra từ kẽ răng: "Ý chỉ của Vương thượng đã ban xuống, chúng ta dẫu có bất mãn, thì cũng làm được gì?" Y đoạn từ từ quét mắt qua mọi người, trong ánh mắt đầy bất lực và mệt mỏi, "Hiện giờ sứ giả đang ở trong phủ, chờ chúng ta đưa ra hồi đáp, nếu không mau chóng chọn ra người, chọc giận Vương thượng, cả gia tộc sẽ gặp đại họa." Nói đoạn, chư hầu gõ mạnh xuống bàn, tiếng "phanh" vang vọng trong nghị sự sảnh tĩnh lặng, khiến lòng mọi người đều run lên.

Mọi người trong sảnh giật mình vì hành động đột ngột này, tiếng nghị luận ồn ào lập tức biến mất không còn tăm hơi, nghị sự sảnh chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Ai nấy đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt chư hầu, trong lòng mỗi người đều trăm mối ngổn ngang.

Bởi vì tất cả mọi người trong sảnh đều rất rõ, nói nhiều cũng vô ích, bởi vì lệnh của Đế Tân không thể vi bội.

Mãi rất lâu sau, một vị trưởng lão tóc bạc phơ ngẩng đầu lên, run rẩy nói: "Đại nhân, học quán giờ hiểm ác như vậy, đưa công tử nào

đi, cũng là đẩy con cháu vào hố lửa cả...” Nói đoạn, vành mắt lão nhân đỏ hoe, nước mắt luẩn quẩn trong khóe mắt, giọng nói nghẹn lại.

Chư hầu nghe vậy thở dài một tiếng, từ từ nhắm mắt lại, vẻ mệt mỏi trên mặt càng rõ rệt.

“Ta lại há chẳng biết ư?” Y khẽ nói, trong giọng đầy chua xót.

“Nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác, gia tộc truyền thừa đến nay, trải qua vô số ma nạn mới có được cảnh tượng này, không thể vì ý khí nhất thời mà hủy hoại trong chốc lát.” Nói xong, chư hầu từ từ đưa mắt nhìn về phía linh đường xa xa, nơi đó đặt linh cữu trưởng tử của y.

Đèn lồng trắng trước linh đường khẽ lay động trong gió nhẹ, như thể linh hồn người đã khuất chưa tan còn đang phiêu du.

Ánh mắt y dần mơ màng, dường như xuyên qua thời không, trở về những năm tháng đã qua, trong miệng cũng không tự chủ mà nói: “Nhớ khi xưa, ta đưa trưởng tử đến học quán, chính là mong y có thể thành tựu, vẻ vang cho gia tộc.

Nào ngờ...” Nói rồi, giọng chư hầu đột nhiên ngừng lại, cổ họng như bị thứ gì đó nghẹn cứng, vành mắt cũng hơi ẩm ướt, dâng lên một tầng lệ quang trong suốt.

Môi y khẽ run rẩy, nhưng không thể nói thêm được một lời nào nữa.

Mọi người nhìn bộ dạng của y, trong lòng đều dâng lên một trận chua xót.

Lại một lúc lâu sau, một vị trưởng lão mới bước tới, run rẩy nói: “Đại nhân, ngài bớt đau buồn, việc chọn người này, vẫn cần phải mau chóng quyết định.” Chư hầu nghe vậy khẽ gật đầu, hít sâu một hơi, cố gắng bình phục cảm xúc, ánh mắt một lần nữa trở lại với mọi người,

đoạn mở miệng nói: "Chư vị, hãy bàn bạc thêm đi, bất luận chọn ai, đều phải chuẩn bị chu toàn, nhất định phải nghĩ mọi cách, bảo vệ con cháu vẹn toàn." Mọi người đều đồng thanh hưởng ứng, nhưng trên mặt mỗi người đều đầy vẻ nặng nề.

Lúc này, một nam tử trung niên đứng dậy, chắp tay hành lễ với chư hầu, nói: "Đại nhân, hay là chọn nhị công tử đi, nhị công tử từ nhỏ thông tuệ, tính tình ổn trọng, tuy không dám nói chắc có thể làm nên chuyện gì trong học quán, nhưng ít nhất có thể tự lo cho mình, sẽ không dễ dàng vướng vào thị phi tranh chấp." Đúng vậy, giờ những người này đã không còn hy vọng con cháu mình có thể học được bao nhiêu thứ trong học quán, có thể bình an sống sót trở về từ học quán, đó chính là hy vọng lớn nhất của họ.

Lời nam nhân trung niên vừa dứt, một vị trưởng lão tóc bạc phơ khẽ lắc đầu, vẻ mặt lộ rõ vẻ lo lắng: "Nhị công tử thông tuệ ổn trọng là thật, nhưng thân thể y từ trước đến nay vốn yếu ớt, khóa nghiệp trong học quán lại nặng nề, còn phải ứng phó với các loại tỷ thí giao tranh, y có chịu nổi không?

Vạn nhất có điều sơ suất..." Giọng trưởng lão hơi run rẩy, không nói hết lời sau đó, nhưng mọi người đều hiểu ý lão.

Nghe lời trưởng lão này nói, một vị trưởng lão khác cũng tiếp lời: "Đúng vậy, lần này đi, sinh tử khó lường.

Nhị công tử yếu ớt như vậy, nếu thật sự phải đưa đi, quả thực khiến người ta không yên lòng." Nam tử trung niên nghe lời hai vị trưởng lão nói, liền vội vàng lên tiếng: "Chư vị trưởng lão, ta chính là vì cân nhắc đến thân thể của nhị công tử, mới cho rằng y là lựa chọn thích hợp.

Nhị công tử không có ưu thế võ lực, tự nhiên sẽ không bị coi là đối thủ cạnh tranh, ngược lại có thể nhờ đó tránh được rất nhiều tranh

chấp vô cớ.” Chư hầu nghe mọi người bàn tán, trong ánh mắt cũng đầy vẻ rối rắm.

Y nhớ đến dáng vẻ thông tuệ thường ngày của nhị tử, lại nghĩ đến thân hình hơi gầy yếu của y, trong lòng cũng vô cùng khó xử.

Trưởng tử ra đi đã khiến y đau đớn không muốn sống, đó là đứa con y đã dốc lòng bồi dưỡng nhiều năm, gửi gắm vô hạn kỳ vọng, là niềm kiêu hãnh và hy vọng tương lai trong lòng y.

Nếu nhị tử lại xảy ra chuyện gì bất trắc, y cảm thấy mình thực sự không thể chịu đựng được cú đả kích như vậy.

Nhưng đối mặt với tình thế này, cũng không cho phép y do dự quá nhiều, suy nghĩ một lát, chư hầu cũng đã đưa ra quyết định, đoạn thấy y cắn răng, như thể đã dùng hết toàn thân khí lực, mở miệng nói: “Thôi vậy, cứ chọn nhị tử đi.” Nói đoạn, lòng y chợt dâng lên một trận chua xót, phảng phất lại nhìn thấy cảnh trưởng tử ra đi.

Nghe lời chư hầu nói, mọi người trong sảnh cũng không tiếp tục lên tiếng, nhưng ai nấy đều thong thả thở dài một tiếng.

Một lát sau, nhị tử của chư hầu được triệu vào nghị sự sảnh.

Cửa sảnh từ từ đẩy ra, một tia sáng lọt vào, phác họa lên thân hình hơi gầy yếu của nhị tử chư hầu.

Y khoác một bộ trường bào màu trắng, thắt lưng bằng lụa trắng, dung mạo trắng trẻo mà thanh tú, hai má hơi hóp vào, gò má dưới ánh sáng mờ ảo ẩn hiện, giữa mày mắt lại toát lên vẻ trầm ổn cực kỳ không phù hợp với tuổi tác.

Bước vào sảnh, nhị tử chư hầu liền thấy thần sắc ngưng trọng của mọi người.

Trong lòng y tuy nghi hoặc, nhưng vẫn không hoảng không vội, bước vững vàng lên phía trước, cung kính hành lễ với chư hầu và các

vị trưởng lão, giọng nói trong trẻo: "Phụ thân, chư vị trưởng lão an hảo." Chư hầu nhìn nhị tử trước mắt, trong lòng đầy những tư vị phức tạp, nhất thời không biết nói từ đâu, môi khẽ run động, nhưng khó lòng phát ra được nửa điểm âm thanh.

Một vị trưởng lão bên cạnh thấy vậy, biết nỗi đau đớn và sự không nỡ trong lòng chư hầu, liền bước những bước nặng nề, đi đến trước mặt nhị tử chư hầu.

Đoạn nghe trưởng lão khẽ nói: "Nhị công tử, lần này gọi con đến, là có việc quan trọng cần bàn bạc." Nghe lời trưởng lão trong tộc nói, nhị tử chư hầu khẽ gật đầu, thần sắc chuyên chú, mở miệng hỏi: "Không biết việc quan trọng mà trưởng lão nói, rốt cuộc là việc gì?" Tuy nói giọng y vẫn bình ổn, nhưng đôi mắt khẽ híp lại, lại dường như gợn sóng, tiết lộ một tia căng thẳng trong lòng.

Dù sao có nhiều trưởng bối gia tộc tề tựu một nơi như vậy, thần sắc lại ngưng trọng đến thế, bất kỳ ai ở trong bầu không khí này, cũng khó tránh khỏi lòng sinh bất an.

Đương nhiên sự nghi hoặc của nhị tử chư hầu rất nhanh đã được giải đáp.

Liền thấy vị trưởng lão vừa nói chuyện hơi nghiêng người, nhìn nam tử trung niên vừa nãy, khẽ gật đầu với y.

Nam tử trung niên lập tức hiểu ý, bước lên một bước, từ từ thuật lại lệnh của Đế Tân cùng kết quả nghị sự của mọi người.

Nhị tử chư hầu yên lặng nghe xong, trong mắt thoáng hiện một tia gợn sóng, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Đoạn y ngẩng đầu nhìn chư hầu, ánh mắt kiên định: "Chư vị trưởng lão, phụ thân, hài nhi nguyện đi học quán." Tuy nói tai ương của huynh trưởng như đám mây đen bao phủ tâm trí, khiến nhị tử chư

hầu sợ hãi, nhưng y càng rõ hơn sự tồn vong của gia tộc giờ đây đều đặt lên vai y.

Nghe lời nhị tử chư hầu nói, một đám trưởng lão trong sảnh trong ánh mắt lóe lên một tia thần tình phức tạp.

Trong ánh mắt có sự tán thưởng đại nghĩa của nhị tử chư hầu, cũng có sự lo lắng cho y sắp bước vào hiểm cảnh, càng có sự bất lực sâu sắc.

Dù sao nếu không phải bất đắc dĩ, sao có thể nhẫn tâm để đứa trẻ vốn nên trưởng thành dưới sự che chở của gia tộc, lại phải đối mặt với hiểm nguy như vậy.

Còn chư hầu trong lòng càng thêm đau xót, vành mắt hơi đỏ hoe, nhìn nhị tử hiểu chuyện trước mắt, run rẩy hỏi: "Nhi a, học quán giờ đây nguy cơ tứ phía, sơ sẩy một chút là có thể mất mạng, thân thể con lại yếu ớt, thật sự không sợ sao?" Nhị tử chư hầu nghe vậy khẽ mỉm cười, nụ cười đó mang theo sự kiên định và bình thản, nói với chư hầu trên sảnh: "Phụ thân, hài nhi đương nhiên sợ hãi.

Nhưng gia tộc giờ đây đối mặt với cảnh khốn cùng, huynh trưởng đã mất, hài nhi nếu có thể gánh vác lo toan cho gia tộc, dẫu có ngàn khó vạn hiểm, cũng không hề sợ hãi, huống hồ hài nhi từ nhỏ đã thông thạo kinh sử, hiểu rõ mưu lược, nhất định có thể hành sự cẩn trọng trong học quán, bảo vệ tốt bản thân." Thấy nhị tử chư hầu hiểu lẽ phải như vậy, một vị trưởng lão tóc bạc phơ không nhịn được nói: "Nhị công tử, con có tấm lòng này cố nhiên tốt, nhưng khóa nghiệp và tỷ thí ở học quán hà khắc, thân thể con thế này..." Ánh mắt trưởng lão rơi trên thân thể hơi gầy yếu của nhị tử chư hầu, trong mắt đầy lo lắng, muốn nói lại thôi.

Nhị tử chư hầu nghe vậy, cung kính đáp lời, thân hình hơi cúi về phía trước, thần sắc kính trọng: "Trưởng lão yên tâm, hài nhi ngày

thường cũng có tu hành cường thân, tuy không sánh bằng những người có cảnh giới cao tuyệt, có thể tung hoành ngang dọc trên chiến trường, nhưng cũng chuyên cần không ngừng, học được một số thuật phòng thân, đủ để tự vệ phần nào.

Hơn nữa, hài nhi hiểu rõ cục diện học quán phức tạp, lòng người khó lường, nhất định sẽ đặc biệt chú ý, tuyệt đối không chủ động gây tranh đấu, cẩn ngôn thận hạnh, lấy hòa làm quý, không để mọi người lo lắng." Nghe lời đáp của nhị tử chư hầu, mọi người trong sảnh đều gật đầu, trong ánh mắt đầy sự công nhận lời nhị tử chư hầu nói.

Họ nhìn nhị công tử trước mắt này, thân hình tuy hơi gầy yếu, nhưng lại tỏa ra khí chất kiên định, trong lòng vừa mừng vừa cảm khái.

Mừng vì trong gia tộc có đệ tử hiểu rõ đại nghĩa, thông tuệ trầm ổn như vậy, cảm khái thế sự vô thường.

Chư hầu hít sâu một hơi, hơi bình phục cảm xúc trong lòng, mới chậm rãi mở miệng: "Nếu đã như vậy, tộc ta cũng sẽ chuẩn bị chu toàn cho con, phía sư trưởng học quán, chúng ta sẽ gửi hậu lễ, khẩn cầu quan tâm, hộ vệ và dược liệu cũng sẽ được sắp xếp thỏa đáng." Nói đoạn, chư hầu ánh mắt một lần nữa rơi trên thân thể hơi gầy yếu của nhị công tử, sự lo lắng trong mắt càng thêm đậm đặc.

Mãi rất lâu sau, y mới tiếp tục mở miệng, giọng nói trầm thấp khản đặc, như thể khó khăn lắm mới nặn ra từ sâu trong cổ họng: "Nhi a, vi phụ... thực sự không đành lòng để con đi mạo hiểm.

Nhưng gia tộc giờ đây nguy cấp sớm tối, cũng chỉ có thể..." Nói đến đây, chư hầu ngừng lại, yết hầu lên xuống, vốn dĩ là người trầm ổn kiên nghị, không thay đổi trước biến cố, giờ đây lại khó che giấu được sóng gió trong lòng, vành mắt đã đỏ hoe, nước mắt luẩn quẩn trong khóe mắt, nhưng y cố nén không cho chúng rơi xuống.

“Con nhất định phải đáp ứng vi phụ, vạn sự cẩn thận, tuyệt đối không được như huynh trưởng con...” Nhị tử chư hầu nhìn dung mạo tiều tụy và đầy lo lắng của phụ thân, trong lòng chợt dâng lên một trận chua xót, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ trấn tĩnh, khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười an ủi, nói: “Phụ thân, người yên tâm.

Hài nhi nhất định sẽ cẩn thận, mong rằng có thể bình an trở về, lại cùng người hưởng thiên luân, vì gia tộc chấn hưng huy hoàng.” Chư hầu khẽ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia an ủi, nhưng vẫn khó che giấu vẻ lo lắng, đoạn giơ tay khẽ xoa đầu nhị tử, nói: “Hãy nhớ, bất luận khi nào, bình an là trọng, nếu ở học quán gặp phải phiền phức không giải quyết được, nhất định phải kịp thời truyền tin!

Chương 655

Gia tộc vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc nhất của con, vi phụ dù có liều hết thảy, cũng sẽ bảo vệ con chu toàn." Nghe chư hầu dặn dò, vị trưởng lão tóc bạc phơ bên cạnh cũng không nhịn được lên tiếng: "Nhị công tử, chuyến này đi vạn phần phải cẩn thận hành sự, không thể xốc nổi.

Trong học quán, lòng người phức tạp, nhiều học tử vì tranh danh trục lợi mà không từ thủ đoạn.

Thân thể cốt con yếu ớt, tuyệt đối không được mạnh mẽ.

Nếu có bất cứ khó khăn nào, hãy kịp thời báo cho gia tộc, chúng ta sẽ tìm cách giải quyết." Trưởng lão vừa nói, vừa dùng bàn tay gầy khô của mình, khẽ vỗ vai nhị công tử.

Nhị tử chư hầu thần sắc trang trọng, cúi sâu một lễ với chư hầu và trưởng lão tóc bạc phơ, sau đó nói: "Lời dặn dò của phụ thân và chư vị trưởng lão, hài nhi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, chuyến này đến học quán, hài nhi nhất định sẽ vạn phần cẩn thận, không để gia tộc bị sỉ nhục, càng không để mình lâm vào hiểm địa, nếu gặp khốn cảnh, hài nhi sẽ truyền tin về ngay lập tức, tuyệt đối không để gia tộc phải lo lắng cho hài nhi." Nghe lời nhị tử chư hầu nói, mọi người trong sảnh cũng đều gật đầu.

Đoạn nghe chư hầu tiếp tục mở miệng nói: "Con có sự chuẩn bị này là tốt rồi, lòng ta cũng có thể tạm yên!" "Hãy đi thu xếp hành lý đi, sau đó đến trước linh vị huynh trưởng con tế bái một lượt, nói chuyện với y cho thật kỹ, rồi lại đi cáo biệt mẫu thân con, người vì chuyện huynh trưởng con mà đau lòng đã lâu, giờ con lại phải đi xa, nhất định phải an ủi người thật tốt, đừng để người quá lo lắng." Chư hầu vừa

nói, vừa giơ tay xoa xoa trán, vẻ mệt mỏi hiện rõ.

Nghe lời chư hầu nói, nhị tử chư hầu không chút do dự, cúi sâu một lễ với mọi người trong sảnh, sau đó liền kiên quyết xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng gầy yếu của nhị tử chư hầu, trong lòng mọi người trong sảnh nhất thời cũng trăm mối ngổn ngang.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng, tầng mây xám mờ còn chưa tan hoàn toàn.

Mọi người trong phủ chư hầu liền từng người từng người bước chân vội vã, thần sắc ngưng trọng, tụ tập về phía cổng lớn.

Sở dĩ mọi người có hành động như vậy, cũng là vì hôm nay nhị công tử trong phủ sắp khởi hành đến đô thành.

Vì đã quyết định được người được chọn, nên chư hầu cũng sẽ không cố ý trì hoãn, dù sao uy nghiêm của Đế Tân không dung tha khiêu khích, sơ sẩy một chút, có thể sẽ rước họa, nguy hiểm đến cả gia tộc.

Không lâu sau, trước cổng phủ đệ chư hầu đã tụ tập dày đặc người trong phủ từ trên xuống dưới.

Các thành viên gia đình chư hầu vành mắt đỏ hoe, thần sắc đầy luyến tiếc và lo lắng, khẽ thút thít.

Một đám trưởng lão trong phủ khoác trường bào trắng, tóc bạc phơ, những nếp nhăn trên mặt như khắc sâu, trong ánh mắt cũng lộ rõ vẻ lo lắng.

Nhị tử chư hầu khoác một bộ kình trang màu đen, tuy chất liệu mộc mạc, nhưng lại được chỉnh tề vô cùng, khiến thân hình càng thêm thanh tú, lưng thẳng tắp, lại hiển lộ vẻ kiên cường khác biệt.

Các gia tướng tùy hành, khoác áo giáp nặng nề, thắt lưng đeo trường đao, thân đao hàn quang lóe sáng, như có thể tuốt ra nghênh địch bất cứ lúc nào, tỏa ra từng trận khí thế lẫm liệt.

Chư hầu lê bước chân nặng nề, chậm rãi đi đến trước mặt con trai.

Đôi mắt y đầy những tia máu, hiển nhiên là thức trắng đêm.

Chỉ thấy y giơ bàn tay hơi run rẩy lên, khẽ đặt lên vai con trai, bàn tay vừa chạm vào con trai, như thể bị một luồng điện giật trúng, run rẩy càng rõ rệt hơn.

Giọng y hơi khản đặc, nhưng lại cố gắng duy trì vẻ trầm ổn: "Nhi a, chuyến này đường xá xa xôi, núi sông hiểm trở, con vạn sự đều phải cẩn thận, không được có chút lơ là." Nói đoạn, chư hầu chăm chú ngắm nhìn dung mạo con trai, muốn khắc sâu khuôn mặt quen thuộc và trân quý này vào tận đáy lòng.

Nhị tử chư hầu nghe vậy, khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc bén, khẽ đáp: "Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ tự lo cho mình thật tốt, luôn ghi nhớ sự phó thác của gia tộc, không phụ lòng kỳ vọng của gia tộc." Lúc này, mấy vị trưởng lão tóc bạc phơ chống gậy, bước đi lảo đảo tiến lên phía trước.

Đôi mắt đục ngầu đầy từ ái và lo lắng, nói với nhị tử chư hầu: "Nhị công tử, ở ngoài không được hành sự xốc nổi, trong học quán lòng người phức tạp, cục diện quỷ quyệt.

Gặp chuyện phải suy nghĩ kỹ càng, tuyệt đối không được liều lĩnh.

Nếu có khó khăn gì, nhất định phải kịp thời truyền tin về, gia tộc vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc của con." "Nhị công tử, đường phía trước còn dài, bảo trọng nhé!" Nhị tử chư hầu cung kính xoay người, cúi sâu một lễ với một đám trưởng lão: "Lời giáo huấn của chư vị

trưởng lão, hài nhi ghi nhớ trong lòng, nhất định không dám quên." Ngay lúc này, từ xa truyền đến một trận tiếng chuông xe trong trẻo êm tai nhưng lại mang vài phần gấp gáp.

Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy sứ giả của Đế Tân cưỡi một con dị thú thân hình to lớn, uy phong lẫm liệt, ngẩng cao đầu lao đến, bụi bay mịt mù.

Con dị thú đó toàn thân lông da óng ánh, bốn vó thô tráng hữu lực, khi chạy đại địa đều khẽ chấn động.

Đợi đến khi sứ giả đến gần, mọi người mới nhìn rõ sứ giả khoác một thân hoa phục, đai ngọc thắt ngang lưng khảm đầy những viên bảo thạch, lộng lẫy chói mắt.

Đầu đội một vương miện tinh xảo, châu ngọc trên vương miện khẽ lay động theo cử chỉ của y, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Cùng với cảnh tượng mọi người trong phủ chư hầu mặc tang phục, bi thương ngưng trọng, tạo thành một sự đối lập vô cùng rõ rệt.

Sứ giả đến trước mặt mọi người, cưỡi trên dị thú, từ trên cao nhìn xuống quét mắt qua mọi người, trong ánh mắt đầy vẻ ngạo mạn và khinh thường, giọng nói lạnh nhạt: "Không còn sớm nữa, đừng để lỡ hành trình, làm chậm trễ việc quan trọng của Vương thượng." Chư hầu nghe vậy, mày nhíu lại ngay lập tức, trong mắt lóe lên một tia bất mãn khó nhận ra, nhưng y cũng chỉ có thể cố nén cảm xúc, khẽ khom người, mở miệng nói với sứ giả: "Đại nhân, khuyển tử trẻ tuổi nông nổi, tính tình đơn thuần, chuyến này đến học quán, nhiều việc còn mong đại nhân chiếu cố nhiều hơn, trên đường đi, cũng phiền đại nhân có thể chỉ điểm thêm, tộc ta trên dưới nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của đại nhân." Chư hầu nói đoạn, liếc nhìn gia phó bên cạnh.

Gia phó thấy vậy, lập tức hiểu ý, vội vàng mang ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo, thân hộp được khắc những hoa văn tinh mỹ phức tạp,

trong ánh sáng ban mai tỏa ra vẻ cổ kính.

Gia phó hai tay nâng hộp gỗ, cung kính đi đến trước mặt sứ giả, hơi cúi người, mở hộp ra.

Bên trong hộp, mấy viên linh châu tròn trịa trong suốt, dưới ánh trời xám mờ, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ và linh động.

Bên trong mỗi viên linh châu, dường như có tinh vân lưu chuyển, từng luồng ánh sáng lấp lánh như ẩn chứa sức mạnh thần bí vô tận, đây đều là những thứ mà gia tộc chư hầu trải qua gian nan, tìm được từ sâu trong mỏ linh khoáng cổ xưa, lại được thợ khéo léo chế tác tinh xảo, giá trị liên thành.

Còn bên cạnh linh châu, mới là bảo vật quan trọng nhất trong hộp gỗ, một khối tiên thiên linh ngọc chất lượng hoàn mỹ.

Khối ngọc này toàn thân trong suốt nhuận trạch, uyển như dương chi (mỡ dê), chạm vào ấm áp, lại có cảm giác mát lạnh thấm người, chất ngọc thuần tịnh không tì vết, không một chút tạp chất, phảng phất ngưng tụ linh khí tiên thiên thuần túy nhất giữa trời đất.

Vân lý tự nhiên hình thành trên bề mặt, tựa như núi sông sông ngòi, lại như quỹ tích tinh thần, thần bí mà cổ kính, ẩn ẩn tỏa ra một luồng khí tức u viễn.

Sứ giả ngồi trên dị thú, khẽ cúi đầu, ánh mắt đầu tiên bị ánh sáng linh châu hấp dẫn, đồng tử đột nhiên co rút lại, trong mắt lóe lên sự tham lam khó kiềm chế, phảng phất như chó sói đói nhìn thấy con mồi.

Tiếp đó lại bị vẻ sáng nhuận ấm áp của tiên thiên linh ngọc chấn động, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhạt, thần sắc lạnh nhạt hơi dịu đi, nhưng ngữ khí vẫn mang vẻ ngạo mạn bề trên: “Nếu đã như vậy, bản sứ tự nhiên sẽ trông nom đôi chút, chỉ là học quán

này là trọng địa dưới chân Thiên tử, quy củ nghiêm ngặt, lệnh lang cũng phải tuân thủ quy củ, đừng gây rắc rối cho bản sứ." Nói đoạn, sứ giả vươn tay, một tay ôm lấy hộp gỗ cho vào lòng, động tác dứt khoát nhanh nhẹn, lộ rõ bản chất tham lam.

Thấy hành vi của sứ giả Đế Tân như vậy, chư hầu trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm khinh bỉ trong đáy lòng, đường đường là sứ giả Thiên tử, lại vì lợi quên nghĩa đến mức này, khuôn mặt tham lam đó, thực sự có nhục sứ mệnh.

Tuy lòng đầy phẫn muộn bất bình, nhưng trên mặt chư hầu lại không có chút biểu hiện nào, vẫn là bộ dạng khiêm tốn đó, khóe môi thậm chí còn treo một nụ cười vừa phải.

"Đa tạ sứ giả đại nhân, an nguy của khuyển tử, đều nhờ cậy đại nhân rồi." Chư hầu nói đoạn, thấy sứ giả gật đầu, không còn thúc giục nữa, liền biết phần trọng lễ này đã có tác dụng, trong lòng cũng thầm thở dài.

Đoạn chư hầu hơi nghiêng người, nhìn nhị tử trước mặt, môi khẽ động, dường như còn ngàn lời vạn tiếng, nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài: "Đi đi, mong con bình an trở về.

Bất luận khi nào, hãy nhớ gia tộc vĩnh viễn là nơi nương tựa của con." Nhị tử chư hầu nghe vậy, hít sâu một hơi, lồng ngực kịch liệt phập phồng, liền thấy y từ từ cúi lưng, cúi sâu người trước mọi người: "Kính xin phụ thân và chư vị trưởng lão bảo trọng thân thể!

Hài nhi ở ngoài, nhất định sẽ tự lo cho mình thật tốt, không để gia tộc lo lắng." Ngừng một lát, y lại mở miệng, ngữ điệu hơi cao hơn, như thể đang tự cổ vũ mình: "Hài nhi đây liền đi!" Nói đoạn, nhị tử chư hầu kiên quyết xoay người, sải bước đi về phía xe ngựa.

Thân hình y vốn đã gầy yếu, ở ngoài phủ đệ trống trải này, bóng dáng càng thêm nhỏ bé.

Đợi đến khi lên xe ngựa, nhị tử chư hầu trong lòng trăm mối ngổn ngang, bàn tay hơi run rẩy, như nặng ngàn cân, từ từ đưa về phía rèm xe.

Vén rèm xe, cuối cùng quay đầu nhìn lại phủ đệ quen thuộc và người thân, sau đó hạ quyết tâm, mạnh mẽ đóng sập rèm xe lại.

Rèm xe hạ xuống trong nháy mắt, phảng phất như một cánh cổng ngăn cách y và quá khứ hoàn toàn.

Nhị tử chư hầu trong xe chợt cảm thấy toàn thân khí lực bị rút cạn, thân người mềm nhũn, nặng nề đổ sụp xuống ghế xe.

Vành mắt trong khoảnh khắc đỏ hoe, nước mắt không còn bị khống chế, trào ra khỏi khóe mắt, như những hạt châu đứt dây tùy ý chảy dọc má.

Không bao lâu, đã làm ướt một mảng lớn y phục.

Chương 656

Chỉ thấy y cắn chặt môi dưới, môi dưới rất nhanh đã bị cắn bật máu, y cố sức nhẫn nhịn, không để mình bật ra tiếng khóc, nhưng hai vai lại không ngừng khẽ run rẩy, cũng tiết lộ sự luyến tiếc sâu thẳm trong lòng y.

Bên này, sứ giả Đế Tân thấy nhị tử chư hầu đã lên xe, lập tức thu lại tia cười vì tham lam hiện trên mặt, lộ ra vẻ sốt ruột.

Liền thấy sứ giả Đế Tân khẽ hắng giọng, cố ý nâng cao âm lượng, lạnh lùng nói: "Không còn sớm nữa, đừng chậm trễ nữa!" Nói đoạn, y chậm rãi chỉnh sửa bộ hoa phục vô cùng quý phái trên người, động tác cực kỳ ưu nhã, nhưng lại toát ra vẻ ngạo mạn đáng ghét.

Sau đó, ánh mắt y như chim ưng quét qua mọi người xung quanh, trong mắt đầy vẻ khinh thường, phảng phất như những người có mặt đều là sâu kiến.

Ngay sau đó, y cao giọng hạ lệnh: "Xuất phát!" Giọng sứ giả lạnh nhạt và sắc bén, như lưỡi dao băng lạnh cắt ngang không khí, trong buổi sáng tĩnh lặng này càng thêm chói tai.

Thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉnh tề đồng thanh ứng một tiếng, đều thúc giục dị thú ngựa dưới thân, trong nháy mắt bao bọc xe của sứ giả và nhị tử chư hầu ở giữa.

Bánh xe từ từ chuyển động, nặng nề lăn trên mặt đất, phát ra tiếng động trầm đục.

Chư hầu đứng tại chỗ, hai chân như bị đóng đinh, nhìn đoàn xe dần đi xa, trong lòng đầy luyến tiếc và lo lắng.

Cơ bắp trên mặt y khẽ co giật, hai tay không tự chủ nắm chặt,

khớp xương trắng bệch, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, đủ để thấy sự phẫn nộ trong lòng y.

Đợi đến khi đoàn xe biến mất khỏi tầm mắt, mọi người trong phủ chư hầu mới hoàn hồn.

Chư hầu hít sâu một hơi, cố gắng bình phục sóng gió trong lòng, sau đó quay người lại, nhìn mọi người trong phủ, giọng nói hơi khản đặc: "Tất cả giải tán đi, mỗi người về làm việc của mình.

Nhị công tử người hiền tự có trời giúp, nhất định sẽ bình an trở về." Lời y nói tuy kiên định, nhưng khó che giấu được sự lo lắng trong mắt.

Mọi người nghe lời chư hầu, đều cung kính hành lễ, sau đó từ từ lui xuống.

Nhưng trong lòng mọi người, cũng nặng trịch, phảng phất như đè một tảng đá lớn.

Chư hầu nhìn bóng lưng mọi người rời đi, khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi về phía linh đường trong phủ, bước chân tuy vẫn vững vàng, nhưng lại nặng nề lạ thường.

Trở lại linh đường, nến lửa trong linh đường chao đảo không ngừng, ánh sáng vàng vọt lung lay tùy ý trên vách tường, tựa như quỷ mị nhe nanh múa vuốt, càng tăng thêm vài phần âm u cho bầu không khí vốn đã bi thương này.

Chính giữa linh đường, đặt linh vị của trưởng tử, tấm bài gỗ lạnh lẽo, không chút hơi ấm, lại như một lưỡi dao sắc bén vô cùng, thẳng tắp đâm vào tim chư hầu.

Chư hầu chậm rãi đi đến trước linh vị, chậm rãi ngồi xuống.

Đôi mắt y chăm chú nhìn chữ trên linh vị, ánh mắt trống rỗng mà bi thương, phảng phất như mất tiêu cự.

Trong khoảnh khắc, dung mạo tươi cười của trưởng tử trong quá khứ không ngừng hiện lên trong đầu y như ngựa chạy đèn lồng, ngay sau đó, dáng vẻ luyến tiếc của nhị tử vừa rời đi cũng đan xen vào đó.

Bóng dáng hai người con trai thay nhau xuất hiện trong đầu chư hầu, khiến lòng chư hầu càng thêm co thắt.

Trong linh đường tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng "tích ba" của nến lửa cháy.

Cùng với những hình ảnh lướt qua trong đầu, vành mắt chư hầu dần đỏ hoe, nước mắt luẩn quẩn trong khóe mắt.

Y cố nén, không chịu để nước mắt rơi xuống, dáng vẻ quật cường đó, càng thêm thê lương.

Ngay lúc này, một đạo kiếp khí đen như mực cũng lặng lẽ xuất hiện, nó không có chút dấu hiệu nào, lơ lửng hiện ra ở góc tối của linh đường.

Ban đầu, nó như một làn khói mờ ảo, lờ lững trôi chầm chậm trong linh đường.

Nhưng trong chớp mắt, liền nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một cột khí đen thô tráng.

Quanh thân cuộn trào khí tức quỷ dị, phảng phất vô số oán linh đang giãy giụa, gào thét trong đó.

Sau đó, nó như bị một luồng lực lượng thần bí dẫn dắt, không chút do dự, thẳng tắp lao về phía chư hầu.

Nơi nó đi qua, không khí dường như bị một lực lượng vô hình vặn vẹo, xé rách, phát ra tiếng "tê tê" nhỏ nhưng sắc nhọn, nhưng chư hầu lại hoàn toàn không hề hay biết.

Cho đến khi kiếp khí biến mất trong cơ thể y, y vẫn chìm đắm

trong nỗi nhớ thương và bi ai dành cho các con trai.

Mãi rất lâu, chư hầu mới từ từ hít sâu một hơi, cố gắng để mình trở lại dáng vẻ trầm ổn kiên nghị thường ngày.

Chẳng qua lúc này trong ánh mắt chư hầu ngoài bi thống, còn thêm một tia quyết tuyệt.

Ngay lúc này, ngoài linh đường truyền đến một trận tiếng bước chân, ánh mắt chư hầu mới khôi phục thanh minh.

Đoạn nghe một tên gia phó cẩn thận ở cửa linh đường nói: "Lão gia, có mấy vị sứ giả do các chư hầu khác phái đến cầu kiến, nói là đến điếu viếng." Chư hầu nghe vậy, một lần nữa hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc phức tạp trong lòng.

Sau đó mới mở miệng nói với bên ngoài: "Mời họ vào đi." Nghe giọng chư hầu, gia phó ngoài cửa khẽ gật đầu, cung cung kính kính ứng một tiếng "Vâng", sau đó liền xoay người nhanh chóng đi về phía cổng phủ.

Không lâu sau, một đám sứ giả chư hầu nối gót nhau đi vào, từng người từng người đều thần sắc trang nghiêm, mặt lộ vẻ bi thương.

Vừa bước vào linh đường, mọi người liền thẳng tiến về phía linh cữu con trai chư hầu, sau đó chỉnh tề hành đại lễ.

Lễ xong, vị sứ giả dẫn đầu bước lên một bước, cung kính nói với chư hầu: "Gia chủ công của chúng tôi nghe tin công tử bất hạnh, bi thống vạn phần, đặc biệt sai chúng tôi đến điếu viếng đại công tử quý phủ, nguyện người đã khuất an nghỉ." Nói đoạn, các sứ giả phía sau cũng đều chắp tay hành lễ với chư hầu.

Chư hầu gắng gượng tinh thần, thân thể vốn chìm sâu trong ghế từ từ chống đỡ đứng dậy, y thẳng lưng, hơi chắp tay đáp lễ, giọng nói trầm thấp khản đặc: "Đa tạ chư vị chư hầu quan tâm, cũng làm phiền

các vị đã vất vả đường xa." Nghe lời chư hầu nói, một đám sứ giả đều cúi người đáp lễ.

Đoạn vị sứ giả dẫn đầu mới tiếp tục mở miệng, y hơi ngẩng đầu, ánh mắt mang vài phần dò xét, thẳng tắp nhìn chư hầu: "Chuyện học quán lần này, thực sự khiến người ta đau lòng nhức óc, không biết Hầu gia sau này định làm gì?" Chư hầu nghe vậy, ánh mắt lập tức ảm đạm đi, phảng phất bị một tầng mây đen hoàn toàn bao phủ, vẻ ý khí phong phát trước kia biến mất sạch.

Khóe môi y nở một nụ cười chua xót, giọng nói trầm thấp mà bất lực: "Vương thượng sai sứ giả đến, muốn bản hầu chọn thêm một đích tử đưa vào học quán!" Một đám sứ giả vừa đến, còn chưa biết gia đình chư hầu đã trải qua biến cố như vậy.

Nghe lời này, ai nấy đều hơi sững sờ, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau, trong ánh mắt đều đầy vẻ không thể tin nổi.

Học quán hiểm ác, họ đều có nghe nói, giờ đây vị chư hầu này vừa đau mất trưởng tử, lại còn phải đưa thêm một con trai nữa đi, thực sự khiến người ta chậc lưỡi.

Một lát sau, vị sứ giả dẫn đầu hơi nhíu mày, mặt lộ vẻ không đành lòng, khẽ nói: "Đại nhân, lại đưa chất tử, cái này... ngài nỡ sao?

Tình hình học quán giờ đây như vậy, thực sự khiến người ta lo lắng." Ngữ khí của sứ giả đầy sự đồng tình, dù sao đưa cốt nhục ruột thịt vào nơi nguy cơ tứ phía đó, làm cha mẹ, ai có thể dễ dàng hạ quyết tâm này, huống hồ các sứ giả này nhà họ cũng có công tử trong học quán, nên càng có thể thấu hiểu tâm trạng của chư hầu lúc này.

Chư hầu nghe vậy, thở dài một tiếng, trong ánh mắt đầy vẻ bất lực.

Đoạn mọi người liền nghe thấy giọng khàn đặc của chư hầu vang

lên: “Không nỡ thì làm sao?

Vương mệnh khó trái, ta thân là tộc trưởng, không thể vì tư lợi bản thân mà bỏ mặc gia tộc.” Nói đoạn, chư hầu từ từ đưa mắt về phía linh vị trưởng tử trong linh đường, nỗi bi thương trong mắt như nước lũ vỡ đê, tuôn trào ra.

Một đám sứ giả nghe lời này, đều im lặng không nói.

Họ là thần thuộc của các chư hầu, tự nhiên rõ khó khăn của chư hầu.

Chư hầu bình thường dưới vương quyền, bất quá cũng chỉ như sâu kiến, làm sao có thể nói “không” với vương đình.

Chương 657

Ngay cả cường thịnh như Tứ Đại Chư Hầu, khi đối mặt với chiếu lệnh của vương đình, cũng không dám chống lại chút nào.

Dù sao vương đình nắm chặt quyền hành thiên hạ, khống chế quyền sinh sát vô thượng, sơ sẩy một chút, có thể sẽ rước họa diệt vong, cơ nghiệp tích lũy mấy đời của chư hầu sẽ trong nháy mắt hóa thành hư không.

Qua một lúc lâu, vị sứ giả dẫn đầu cũng theo đó thở dài một tiếng, trong mắt cũng lộ ra một tia kiêng kỵ sâu sắc.

Đoạn nghe y chậm rãi mở miệng nói: "Đại nhân, chúng tôi cùng ngài cảm đồng thân thụ, công tử gia chủ công của chúng tôi cũng đang ở trong học quán, học quán bề ngoài là nơi bồi dưỡng nhân tài, thực chất là ngầm sóng ngầm gió, nguy cơ tứ phía, chúng tôi cũng ngày ngày lo lắng cho công tử nhà mình, ăn ngủ không yên.

Chỉ là không ngờ, đại công tử lại gặp phải bất trắc như vậy, Vương thượng lại bất chấp nỗi đau mất con của ngài, lại còn muốn ngài đưa nhị công tử đến nơi thị phi đó!" Đang nói, sứ giả ngừng lại, dường như đang cân nhắc lời nói, sau đó tiếp tục nói: "Đại nhân, tuy nói vương mệnh không thể trái, ngài lấy đại cục gia tộc làm trọng, đưa ra quyết định này, thực sự khiến người ta khâm phục, nhưng công bằng mà nói, yêu cầu này thực sự trái với luân thường tình người, quá tàn khốc.

Khi chúng tôi trở về, nhất định sẽ bẩm báo trung thực kinh nghiệm của đại nhân với gia chủ công nhà mình, nếu có cơ hội, nhất định sẽ tận lực tương trợ." Vị sứ giả dẫn đầu nói đoạn, các sứ giả còn lại cũng đều lên tiếng.

“Đại nhân, việc quý phủ gặp phải khiến chúng tôi vô cùng đau lòng, gia chủ công nhà chúng tôi từ trước đến nay đều kính trọng nhân phẩm và đức độ của ngài, lần này nghe tin này, nhất định cũng sẽ sinh lòng thương xót, nếu sau này cục diện có biến đổi, gia chủ công nhà chúng tôi nhất định sẽ đứng về phía ngài, cung cấp sự ủng hộ cần thiết cho quý phủ.” “Chúng tôi cũng sẽ báo cáo việc này cho gia chủ công, nhất định sẽ cùng Hầu gia tương trợ lẫn nhau!” Các sứ giả ngươi một lời ta một lời, giữa lời nói đầy sự quan tâm và trượng nghĩa.

Nhất thời, bầu không khí ngột ngạt trầm uất trong linh đường, lại vì những lời nói này mà hơi dịu đi một chút, thêm vài phần ấm áp.

Nghe lời của một đám sứ giả, khuôn mặt vốn đầy u ám của chư hầu hơi động dung, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, có sự bất ngờ, có sự cảm kích, lại càng có một tia an ủi vì tìm được tia sáng trong tuyệt cảnh.

Đoạn liền thấy y khẽ gật đầu, vành mắt hơi đỏ hoe, giọng nói hơi khản đặc: “Được quý chủ và chư vị sĩ ái, có thể nghĩ đến khó khăn của bản hầu, phần tình nghĩa này, bản hầu ghi nhớ trong lòng.” Nói đến đây, chư hầu hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, tiếp tục nói: “Nếu có nhu cầu, bản hầu nhất định sẽ mở miệng!

Gia tộc gặp đại nạn này, sau này có lẽ sẽ còn nhiều gian nan hiểm trở, nếu có thể được quý phủ tương trợ, nhất định có thể thêm vài phần thắng lợi.

Bản hầu ở đây lập thệ, ngày sau nếu chư vị có điều cầu xin, chỉ cần không phản bội đạo nghĩa, ta nhất định sẽ toàn lực dĩ phó, tuyệt đối không phụ tấm lòng chân thành của chư vị hôm nay.” Nghe lời thề khẩn thiết của chư hầu, các sứ giả nhìn nhau, trong ánh mắt cũng đồng loạt lộ vẻ mừng rỡ.

Lời thề của một chư hầu, lại có trọng lượng cực lớn.

Ở Đại Thương, uy tín của chư hầu chính là căn bản để lập thân, lời hứa hẹn đã ban ra, liên quan đến thanh danh gia tộc, sẽ không dễ dàng vi phạm.

Hôm nay chư hầu biểu thái trịnh trọng như vậy, có nghĩa là nếu sau này các bên gặp khó khăn, rất có thể sẽ nhận được sự giúp đỡ hết mình từ vị chư hầu này.

Thấy thái độ của chư hầu, một đám sứ giả cũng đều cúi người, động tác chỉnh tề nhất quán, thể hiện sự kính trọng đối với chư hầu.

Vị sứ giả dẫn đầu càng bước lên một bước, chắp tay nói: "Hầu gia khách khí rồi, chúng tôi nhất định sẽ chuyển đạt lời Hầu gia một cách trung thực cho gia chủ công, kính xin Hầu gia bớt đau buồn!" Chư hầu gật đầu, hai môi mím chặt, cuối cùng không tiếp tục mở miệng.

Thấy vậy, các sứ giả nhìn nhau, sau đó đều lên tiếng: "Nếu đã như vậy, chúng tôi sẽ không làm phiền Hầu gia nữa, Hầu gia vừa trải qua biến cố như thế, còn cần phải nghỉ ngơi thật tốt, điều dưỡng thân tâm." "Lần này đến đây, có thể giao lưu thẳng thắn với Hầu gia, chúng tôi vô cùng vinh hạnh, sau này nếu Hầu gia có bất kỳ nhu cầu nào, cứ việc sai bảo, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực tương trợ." "Chúng tôi đây liền trở về, sẽ báo cáo tất cả những gì đã thấy đã nghe hôm nay cho gia chủ công." Nói đoạn, các sứ giả một lần nữa chỉnh tề chắp tay hành lễ với chư hầu, sau đó từ từ xoay người, bước những bước vững vàng, tuần tự lui khỏi linh đường.

Bước ra khỏi linh đường, mọi người không chút chậm trễ, tức khắc nhanh chóng đi về phía ngoài phủ.

Vị sứ giả dẫn đầu thân hình cao lớn, sải bước đi ở phía trước nhất, bước chân y vội vã, nhưng lại luôn giữ thái độ trầm ổn, không

chút hoảng loạn.

Nhưng trên thực tế, trong lòng y đang dậy sóng lớn.

Biến cố lần này trong gia đình chư hầu, thực sự quá chấn động, vượt xa dự liệu của y.

Bầu không khí ngột ngạt trong linh đường, sự bất lực và bi thống của chư hầu khi đau mất trưởng tử lại phải đưa đích tử khác đi, từng cảnh từng cảnh đều để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng sứ giả.

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay y khẽ rịn ra mồ hôi lạnh, lén lau vào ống tay áo, sau đó trong đầu bắt đầu điên cuồng suy nghĩ.

Suy nghĩ xem sau khi trở về, nên bẩm báo chi tiết những gì đã thấy đã nghe hôm nay cho gia chủ công như thế nào.

Y rất rõ tâm tư của gia chủ công nhà mình, như mãnh thú ẩn mình trong bóng tối, cực kỳ quan tâm đến động thái của các thế lực các phương, sẽ không bỏ qua bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào.

Biến cố lần này, đủ để gia chủ công điều chỉnh lại bố cục gia tộc.

Các sứ giả khác bám sát phía sau, giữ khoảng cách thích hợp với nhau.

Họ từng người từng người cũng thần sắc nghiêm túc, nét mặt căng thẳng, mỗi người đều cẩn thận sắp xếp lại chi tiết cuộc nói chuyện trong linh đường, sợ bỏ sót điều gì đó cực kỳ quan trọng.

Một hàng người xuyên qua đình viện rộng rãi, lúc này trời đã dần về chiều, ánh tà dương rải trên con đường đá xanh, kéo dài những bóng hình.

Đến cổng phủ, những thị tòng đã đợi sẵn ở đó nhanh mắt lẹ tay, nhanh chóng dắt đến dị thú và ngựa do sứ giả mang tới.

Những dị thú và ngựa này, hoặc thân hình mạnh mẽ, hoặc thể hình

to lớn, dưới ánh tà dương tỏa ra ánh sáng đặc biệt, đều đại diện cho thực lực phi phàm của các gia tộc mà các sứ giả thuộc về.

Các sứ giả đều lên ngựa, vị sứ giả dẫn đầu ghì chặt cương ngựa, quay đầu nhìn cánh cổng lớn đóng chặt của phủ chư hầu, khẽ nhíu mày, sau đó quất roi ngựa, thúc ngựa tiến về phía trước.

Các sứ giả còn lại cũng đều theo kịp, tiếng vó ngựa "đát đát" vang lên, bụi đất bay lên mù mịt, tản ra ở một ngã tư, lao nhanh về lãnh địa của mỗi người.

Sau vài ngày, các sứ giả của các chư hầu đi điếu viếng lần lượt trở về.

Những người này phong trần mệt mỏi, giữa mày mắt còn mang vẻ ngưng trọng do bầu không khí ngột ngạt trong linh đường trước đó để lại.

Sau khi mỗi người trở về, các sứ giả này không kịp nghỉ ngơi, trực tiếp diện kiến các vị chư hầu.

Thuật lại tất cả những gì mình đã thấy đã nghe tại linh đường trong phủ vị chư hầu kia, một cách chi tiết cho các chư hầu.

Ban đầu, các chư hầu phái sứ giả đi úy hỏi, cũng chỉ đơn thuần xuất phát từ tình nghĩa cùng thuộc phe chư hầu.

Dù sao con trai của vị chư hầu đã mất, là người được định sẵn sẽ kế thừa vị chư hầu.

Một đám chư hầu ngày thường ở những trường hợp như vậy đều có nhiều dịp tiếp xúc, bỉ thử đều khá quen thuộc.

Đột nhiên nghe tin dữ này, trong lòng các chư hầu khó tránh khỏi dấy lên chút tiếc nuối và cảm khái.

Vì vậy phái sứ giả đi úy hỏi, cũng coi như là tình nghĩa và đạo lý

nên có giữa các chư hầu.

Nhưng mãi đến khi các sứ giả trở về, các chư hầu mới biết được hành động khiến người ta chặc lưỡi của Đế Tân.

Vị Vương thượng này của họ vậy mà trong lúc đưa thi thể con trai chư hầu về, còn phái sứ giả đến, yêu cầu chư hầu chọn thêm một đích tử lập tức vào học quán.

Cử chỉ này, trong nháy mắt đã gây ra chấn động mạnh mẽ giữa các chư hầu, khó tránh khỏi khiến họ sinh ra cảm giác "thỏ tử hồ bi" (cáo chết thỏ đau - đồng cảm với người cùng cảnh ngộ).

Cần biết, trong gia đình một đám chư hầu đều có đích tử ở trong đô thành.

Cái chết của con trai vị chư hầu này, khiến một đám chư hầu tỉnh táo nhận thức được, học quán tuyệt đối không phải như Đế Tân tuyên truyền trên bề mặt, là một nơi bình yên tĩnh lặng để bồi dưỡng nhân tài.

Thực tế, trong học quán nguy cơ tứ phía, thậm chí chỉ sơ sẩy một chút, là cực kỳ có khả năng bỏ mạng tại học quán.

Lúc này xảy ra chuyện chỉ là đích tử nhà người khác, nhưng ai lại có thể đảm bảo, lần tới sẽ không đến lượt nhà mình?

Nếu chỉ đơn thuần là đích tử ở học quán xảy ra bất trắc, các chư hầu tuy nói sẽ đau lòng vạn phần, nhưng cũng sẽ không oán trách nhiều với Đế Tân, vị Vương thượng này.

Dù sao con đường tu hành vốn dĩ không phải là một phàm phong thuận, xảy ra bất trắc cũng là chuyện bình thường.

Thậm chí không cần Đế Tân đặc biệt thúc giục, các chư hầu tự sẽ chủ động phái thêm đích tử nhập học quán.

Chương 658

Bởi vì đất phong của chư hầu không thể sánh bằng sự phồn hoa của đô thành, có nguồn tài nguyên tu hành ưu việt.

Một đám chư hầu cũng đều muốn người kế thừa của mình tiến vào học quán, nhận sự giáo dục ưu tú nhất, kết giao các anh tài các phương, mở rộng tầm mắt và nhân mạch, đặt nền móng cho việc kế thừa gia nghiệp, khuếch đại thế lực chư hầu sau này.

Nhưng hành động ngang ngược của Đế Tân, thực sự khiến các chư hầu này lạnh lòng, chẳng lẽ trong mắt Đế Tân, tình thân và nỗi đau của họ đều không đáng nhắc đến, chỉ là những quân cờ có thể tùy ý bày bố sao?

Nỗi bất mãn vốn đã nguôi ngoai trong lòng, lúc này lại tự nhiên nảy sinh, thậm chí có xu thế càng cháy càng mạnh.

Một vị chư hầu từ trước đến nay vẫn trung thành với vương thất, sau khi nghe sứ giả bẩm báo, mày nhíu chặt thành một chữ "xuyên" sâu sắc ngay lập tức, trầm mặc rất lâu không nói.

Mãi lâu sau, mới chậm rãi mở miệng, trong giọng nói đầy bất lực: "Mệnh lệnh của Vương thượng thực sự quá hà khắc, không chút nào để tâm đến nỗi đau mất con của chư hầu, cưỡng lệnh phải đưa thêm đích tử, điều này thực sự không giống hành động của một minh quân." Còn ở một nơi khác, một vị chư hầu từ trước đến nay vẫn bất mãn với sự thống trị của Đế Tân, sau khi nghe chuyện này, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn mà người khác khó nhận ra.

Trong mật thất, y khẽ nguyền rủa về phía đô thành: "Tiểu tử Đế Tân, thân là Vương thượng, lại bất chấp nỗi đau mất con của chư hầu, ngang ngược bức bách phải đưa thêm đích tử, thực sự là hôn

quân vô đạo đến cực điểm, hành động như vậy, sao có thể được lòng người?

Ta thấy, khí số Đại Thương này của hắn e là cũng không còn dài nữa!" Các chư hầu còn lại, sau khi nghe chuyện này, cũng đều tự mình sinh thêm nhiều tâm tư.

Đối với những phản ứng này của một đám chư hầu, Đế Tân đương nhiên sẽ không biết.

Dù sao các chư hầu này dù trong lòng bất mãn, cũng tuyệt đối sẽ không biểu lộ ra mặt.

Ám tuyến mà Đế Tân phái ra, tuy nói ở các lãnh địa chư hầu khắp nơi dò la, nhưng nơi chư hầu bàn bạc việc quan trọng đa phần là mật thất, ám tuyến cũng khó lòng lẻn vào nghe trộm cơ mật.

Lúc này Đế Tân đang ngồi thẳng trên vương tọa, tiếp kiến sứ giả trở về.

Thấy sứ giả vội vã bước vào đại điện, Đế Tân khẽ nhếch cằm, mở miệng hỏi: "Lần này đến chỗ chư hầu, chư hầu đối việc trẫm lệnh y đưa thêm đích tử vào học quán, thái độ thế nào?" Sứ giả trong lòng đã sớm có một phen tính toán, lập tức bước lên một bước, hơi cúi người, trên mặt vừa vặn lộ ra một tia thần tình khinh thường, nói: "Bệ hạ, vị chư hầu kia khá là không muốn, y tuy không dám công khai chống lại vương mệnh, nhưng giữa lời nói, khá nhiều lời oán trách, xem ra đối với sự sắp xếp của Bệ hạ ngài mang nỗi bất mãn cực lớn, theo vi thần thấy, lòng trung thành của y đối với Bệ hạ e rằng đã giảm đi rất nhiều, lần này đưa con trai vào học quán, chắc hẳn cũng là trong lòng không cam." Sứ giả vừa nói, vừa cẩn thận liếc trộm sắc mặt Đế Tân.

Để đạt được mục đích của mình, y cũng miêu tả biểu hiện của chư hầu có phần bất kham.

Đế Tân nghe vậy, khóe mắt đột nhiên co rút lại, ánh mắt vốn sâu thẳm trong nháy mắt trở nên sắc bén như ưng, hàn quang lóe lên.

Trong Đại Thương, lại có người dám đối với mệnh lệnh của trẫm mà sinh lòng oán giận, đây chính là đại bất kính với vương quyền.

Đoạn, liền nghe Đế Tân trầm giọng nói: "Hừ, một chư hầu nhỏ bé, cũng dám nảy sinh tâm tư bất quỹ như vậy, thật là to gan lớn mật!

Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức phái ám tuyến trọng điểm chú ý nhất cử nhất động của chư hầu đó.

Bất luận là hành vi thường ngày của y, hay giao du với các chư hầu khác, việc lớn việc nhỏ, đều phải bẩm báo trung thực.

Trẫm ngược lại muốn xem xem, y một chư hầu nhỏ bé, rốt cuộc có dám làm ra hành động mưu nghịch hay không!" Giọng Đế Tân băng lạnh và uy nghiêm, vang vọng trong đại điện trống trải, như tiếng chuông lớn chấn động màng tai, khiến người ta lạnh gáy.

Nghe lời Đế Tân nói, sứ giả dưới điện trong nháy mắt sững sờ.

Y vốn dĩ chỉ nghĩ nói vài lời xấu về chư hầu trước mặt Đế vương, để chư hầu chịu chút khổ sở, nhân cơ hội này lấy lòng Đế Tân, giành được chút thưởng tứ.

Nhưng chưa từng nghĩ, lời nói này của mình, lại khiến Đế Tân nổi giận đến mức này, thậm chí có xu hướng gán tội mưu nghịch lên đầu chư hầu.

Cần biết mưu nghịch là trọng tội thập ác bất xá, một khi bị xác thực, cả gia tộc chư hầu đó sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, điều này không phù hợp với những gì y nghĩ.

Đoạn sứ giả trong lòng lập tức hoảng loạn, trên trán không kìm được toát ra một tầng mồ hôi li ti, nhưng lại không dám biểu lộ chút nào trước mặt Đế Tân, chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh, cung kính đáp:

“Vương thượng thánh minh, vi thần nhất định sẽ tuân chỉ, bẩm báo chi tiết tình hình chư hầu một cách trung thực lên Vương thượng.” Ngừng một lát, sứ giả lại cẩn thận bổ sung: “Nhưng theo cảm giác của thần, dù cho vị chư hầu đó có gan lớn đến trời, y cũng không dám chống đối Vương thượng, cùng lắm cũng chỉ là tư riêng than vãn, bày tỏ chút bất mãn mà thôi.

Thiên uy của Vương thượng hùng tráng, trong tứ hải đều thần phục dưới uy nghiêm của Vương thượng, vị chư hầu kia dù trong lòng có oán, cũng tuyệt đối không dám có bất kỳ hành động phản nghịch thực chất nào.” Nghe lời sứ giả nói, thần sắc căng thẳng của Đế Tân cũng dần thả lỏng, từ từ tựa vào vương tọa, phẩy phẩy tay, dường như đã mất hứng thú với chuyện này, nói: “Thôi vậy, một chư hầu nhỏ bé, cũng không thể gây sóng gió lớn gì, tạm thời cứ theo dõi là được, đừng vì y mà làm lỡ việc quan trọng hơn của trẫm.” Nói đoạn, liền chuyển sự chú ý sang đống văn thư chính vụ chất cao như núi trên án kỷ.

Nhưng Đế Tân không ngờ rằng, hành động tưởng chừng vô ý này của hắn, đã gieo xuống giữa các chư hầu một hạt giống bất mãn.

Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua, chuyện một học tử trong học quán mất mạng dần dần lắng xuống theo dòng thời gian, tựa như những gợn sóng trên mặt hồ từ từ tiêu tan, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Tuy sự kiện đã hoàn toàn lắng xuống, nhưng điều này không có nghĩa là học quán từ đó trở thành nơi an toàn.

Trong học quán, các sự kiện học tử thân vong vẫn thỉnh thoảng xuất hiện, chỉ là mọi người đã quen, không còn kinh hoàng như lần đầu xảy ra.

Các học tử còn sống sót chứng kiến đồng môn ra đi, sự chấn kinh

và sợ hãi ban đầu dần dần được thay thế bằng sự chai sạn, vô cảm.

Dù có thêm các chất tử mới không ngừng đổ vào học quán, nhưng không khí học quán dần trở nên u ám và quỷ dị.

Dưới bầu không khí u ám, nặng nề như vậy, học quán đột nhiên vang lên một tiếng sét giữa trời quang.

Một tin tức động trời không biết từ đâu truyền ra, có người đã tiết lộ chuyện Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ từng có chút giao thiệp.

Trong tin tức, tuy không nói rõ giữa hai người rốt cuộc là giao thiệp kiểu gì, là tình cờ gặp mặt trò chuyện bình thường, hay là có mối liên hệ sâu sắc hơn, không ai biết được.

Nhưng chỉ riêng tin tức mập mờ, không rõ ràng này cũng đủ để gây nên sóng gió lớn cả trong và ngoài học quán.

Tin tức như một quả bom nặng ký, lập tức nổ tung trong học quán, khiến học quán vốn đã bao trùm bầu không khí bất an, giờ khắc này hoàn toàn sôi sục.

Cần biết, hiện tại Đát Kỷ là phi tần được Đế Tân sủng ái nhất.

Dù Đát Kỷ mới nhập cung chưa lâu, nhưng lại được Đế Tân sủng ái sâu sắc, trong hậu cung quyền thế ngập trời, uy thế không ai sánh bằng.

Thậm chí sở thích và khuynh hướng của nàng cũng có thể chi phối quyết sách của Đế Tân.

Cũng chính vì vậy, trong mắt người ngoài, Đát Kỷ nghiễm nhiên trở thành "kẻ đầu sỏ gây họa" họa nước hại dân, bá tánh đổ trách nhiệm cho sự mê hoặc của nàng về những hành động tàn khốc của Đế Tân.

Còn Bá Ấp Khảo, thân là con trai của Tây Bá Hầu Cơ Xương, thân

phận cũng tôn quý phi phàm, từ nhỏ đã được giáo dục tốt, tài hoa xuất chúng.

Trong học quán, hắn cũng khá có danh vọng.

Một công tử phẩm hạnh song toàn như vậy, lại có liên hệ với Đát Kỷ – người bị mọi người coi là "hồng nhan họa thủy", tin tức này thực sự quá chấn động, vì vậy vừa ra tin, các học tử trong học quán lập tức bàn tán xôn xao.

"Sao có thể như vậy?

Bá Ấp Khảo ngày thường trông chính trực như thế, sao lại có dính líu đến Đát Kỷ?" "Nói không chừng bên trong có ẩn tình, nhưng nếu chuyện này một khi bị Đại Vương biết, Bá Ấp Khảo e rằng sẽ đại họa lâm đầu." "Đúng vậy, nếu chuyện này truyền ra, không những Bá Ấp Khảo bản thân khó giữ, e rằng còn liên lụy đến phụ thân hắn là Tây Bá Hầu và cả Tây Kỳ nữa."… Trong một lúc, các loại suy đoán và bàn tán xôn xao.

Còn Bá Ấp Khảo lúc này lại hoàn toàn không hay biết gì về mọi chuyện bên ngoài, chút nào không biết mình đã trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người.

Hắn vẫn như thường ngày, đang chuẩn bị đến Tàng Thư Các của học quán để tra cứu tư liệu.

Nhưng khi hắn bước vào trong Các, lại nhạy bén nhận ra điều bất thường.

Ngày thường, các học tử trong Các khi thấy hắn, hoặc là nhiệt tình chào hỏi, hoặc là nhìn hắn bằng ánh mắt tôn kính, nhưng hôm nay, ánh mắt mọi người nhìn hắn lại đầy vẻ khác thường, có hiếu kỳ, có hoài nghi, thậm chí còn có vài phần hả hê.

Trong lòng hắn chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành, bước chân

không tự giác chậm lại, cho đến khi một đồng môn có giao tình khá sâu với hắn, vẻ mặt hoảng hốt chạy đến, nói cho hắn biết tin tức này, sắc mặt Bá Ấp Khảo lập tức tái nhợt như tờ giấy, không còn chút huyết sắc, thân thể loạng choạng, suýt không đứng vững.

Hắn tuyệt đối không thể ngờ rằng, đoạn giao thiệp giữa mình và Đát Kỷ lại bị người ta phơi bày ra.

Tuy nói hắn và Đát Kỷ không có bất kỳ liên hệ sâu sắc nào, nhưng "trăm miệng hóa vàng, tích hủy tiêu xương", hắn cũng biết dưới dư luận này, mình e rằng khó thoát khỏi lời đồn vô căn cứ này.

Chương 659

Ngay sau đó, Bá Ấp Khảo trong lòng dâng lên một trận bất an mãnh liệt, bởi vì Bá Ấp Khảo hiểu rõ tính khí của Đế Tân, biết Đế Tân là một vị quân vương đa nghi cực độ, thủ đoạn tàn nhẫn, lại thêm việc sủng ái Đát Kỷ gần như si mê, một khi tin vào những lời đồn này, mình e rằng khó giữ được tính mạng, thậm chí còn sẽ liên lụy phụ thân và cả Tây Kỳ.

Nghĩ đến đây, trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, hai tay không tự giác siết chặt thành quyền, cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng lại dâng trào như sóng biển không ngừng, lớp này tiếp nối lớp khác, công kích lý trí của hắn.

"Rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng?" Bá Ấp Khảo nghiến răng ken két khẽ nói, răng va vào nhau kêu lạo xạo, trong mắt lóe lên một tia phẫn nộ và bất cam, "Ta và Đát Kỷ căn bản không có liên hệ, sao có thể để những lời đồn này làm ô uế danh tiếng của ta, nguy hiểm đến an nguy gia tộc của ta!" Đồng môn nhìn Bá Ấp Khảo dáng vẻ kinh hoảng thất thố, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, vội vàng mở lời nói: "Bá Ấp Khảo, bây giờ không phải lúc truy cứu những điều này, việc cấp bách trước mắt là nghĩ cách đối phó, ngươi phải nhanh chóng nghĩ cách!" Nghe đồng môn nói, Bá Ấp Khảo trong đầu cũng nhanh chóng xoay chuyển, muốn tìm cách phá giải cục diện.

Nhưng thời gian từng phút từng giây trôi qua, sau một lúc lâu, Bá Ấp Khảo vẫn hoàn toàn không có manh mối.

Hắn mày nhíu chặt lại, ánh mắt đầy lo âu và bất lực.

"Chết tiệt!" Bá Ấp Khảo một quyền đập mạnh lên bàn sách trước mặt, ánh mắt đầy tuyệt vọng, "Bây giờ cục diện này, bảo ta phải làm

sao đây?

Phụ thân xa ở Tây Kỳ, ta ở đây cô lập không có ai giúp đỡ, lại có thể cầu cứu ai đây?" Nghe Bá Ấp Khảo nói, đồng môn đột nhiên mắt bỗng sáng lên, vội vàng mở lời nói: "Hay là đi tìm thầy học quán giúp đỡ?" "Thầy học quán ngày thường đối với chúng ta vô cùng quan tâm, lại đức cao vọng trọng, là Đại Vương tự mình thỉnh đến, trước mặt Đại Vương tuy không thể nói lời nói có trọng lượng, nhưng ít nhiều cũng có thể nói đôi lời, ông ấy hiểu rõ con người ngươi, biết ngươi tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện đó, vì vậy chỉ cần có thể khiến thầy học quán tin tưởng ngươi, nói không chừng sẽ nguyện ý vì ngươi mà cầu tình với Đại Vương, giúp ngươi minh oan." Nghe đồng môn nói, Bá Ấp Khảo hơi sững lại, trong mắt lóe lên một tia do dự.

Là trưởng tử của Tây Bá Hầu Cơ Xương, hắn tự nhiên hiểu rõ lai lịch của thầy học quán, hiểu rõ phẩm hạnh của thầy học quán, càng tin tưởng thầy học quán sẽ phân biệt phải trái.

Nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến Đát Kỷ, Đế Tân lại hết mực sủng ái Đát Kỷ, thầy học quán dù có nguyện ý giúp đỡ, mình lại có được mấy phần thắng lợi đây?

Tuy nhiên sự việc đến nước này đã không còn cách nào khác, thà ở đây tuyệt vọng chờ đợi, chi bằng đi thử một phen, nói không chừng thật sự có thể tìm thấy cơ hội xoay chuyển.

"Được, theo lời ngươi nói, đi cầu thầy học quán giúp đỡ." Bá Ấp Khảo nghiến răng, trong ánh mắt lại nhen nhóm một tia hy vọng.

"Chỉ mong tiên sinh có thể hiểu nỗi khổ tâm của ta, giúp ta vượt qua kiếp nạn này.

Nếu tiên sinh nguyện ý giúp ta, ta nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của tiên sinh, sau này nhất định báo đáp." Nói xong, hai người không còn chần chừ, bước chân vội vã, đi về phía nơi ở của thầy học quán.

Trên đường, lòng Bá Ấp Khảo ngổn ngang trăm mối, vừa có sự mơ hồ về tương lai, lại có nỗi lo lắng sâu sắc về vận mệnh gia tộc. …..

Cùng lúc đó, trong cung đình, tin tức về Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ từng có giao thiệp cũng truyền vào tai Đế Tân.

Đế Tân vốn bản tính đa nghi, nghe tin này, lập tức long nhan nổi giận.

Hắn đập mạnh xuống bàn, chiếc bàn gỗ lim nặng nề kia bị chấn động kêu "cộp cộp", chén đĩa trên bàn đổ nghiêng, trà đổ lênh láng khắp sàn.

"Bá Ấp Khảo, lại dám tơ tưởng sủng phi của Trẫm!" Đế Tân hai mắt trợn tròn, trong mắt dường như muốn phun ra lửa, cơ mặt vì phẫn nộ mà khẽ co giật, uy nghiêm ngày thường giờ hóa thành lửa giận khiến người ta khiếp sợ.

Quả thực, bất cứ ai gặp chuyện này đều không thể bình tâm tĩnh khí, huống chi Đế Tân là vị đế vương ngồi nắm thiên hạ Đại Thương, tôn nghiêm và quyền uy đối với hắn còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

"Mau điều tra rõ ràng việc này cho Trẫm, nếu tình huống đúng sự thật, Trẫm nhất định sẽ phanh thây vạn đoạn hắn, để răn đe kẻ khác!" Đế Tân nghiến răng, từng chữ từng chữ gầm lên.

Các thái giám đứng một bên, bị cơn thịnh nộ của Đế Tân dọa đến mặt mày tái mét, hai chân mềm nhũn, lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, thân thể run rẩy như sàng, không dám thở mạnh, sợ rằng một hành động nhỏ nhặt cũng sẽ trở thành vật hy sinh dưới cơn thịnh nộ của Đế Tân, mất mạng.

Còn thị vệ đến bẩm báo tin tức dưới điện, nghe tiếng gầm của Đế Tân, không chút do dự quỳ rạp xuống đất: "Thuộc hạ tuân lệnh!" Tuy

nhiên nói xong, thị vệ hơi ngẩng đầu, trên mặt lóe lên một tia do dự, dường như còn có lời muốn nói.

Đế Tân mẫn cảm đến nhường nào, lập tức bắt được sự bất thường của thị vệ, lông mày chợt nhíu chặt, trên mặt đầy phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Sao, lẽ nào mệnh lệnh của Trẫm cũng không nghe?" Nghe Trụ Vương chất vấn như vậy, thị vệ dưới điện trong lòng chợt thắt lại, thân thể lập tức cứng đờ như bị đóng băng, trên trán nhanh chóng lấm tấm mồ hôi, vội vàng lại lần nữa cúi đầu thật mạnh, trán chạm đất, giọng nói run rẩy nói: "Vương thượng bớt giận!

Thuộc hạ tuyệt đối không có ý chống lại mệnh lệnh của Vương thượng, chỉ là... chỉ là trong học quán này, học tử đông đảo, vả lại đa phần thân phận bất phàm, thuộc hạ lo lắng nếu tùy tiện hành sự, sẽ gây thêm nhiều phiền phức không cần thiết, thậm chí khó bề thu xếp." Đế Tân ánh mắt u ám như chim cú đêm, lạnh lẽo trừng mắt nhìn thị vệ đang run rẩy trước mặt, từng chữ từng chữ nói: "Hừ!

Khắp gầm trời không đất nào chẳng là đất của vua, học quán cũng là học quán của Đại Thương, Trẫm ban cho ngươi quyền điều tra, mau điều tra rõ ràng ngọn ngành chuyện của Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ cho Trẫm.

Nếu có nửa phần sai sót, hừ!" Tiếng hừ lạnh cuối cùng, dường như đến từ cửu u địa ngục, khiến thị vệ toàn thân chấn động, cảm giác lạnh lẽo từ bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Thị vệ vội vàng lại lần nữa khấu đầu, giọng nói mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc: "Vương thượng cứ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết sức lực, hoàn thành nhiệm vụ, nếu có phụ lòng tin của Vương thượng, cam nguyện chịu mọi hình phạt nghiêm khắc, dù cho phấn thân toái cốt, cũng tuyệt không oán than." Nghe xong lời của thị vệ,

Đế Tân không kiên nhẫn vẫy tay, ra hiệu cho thị vệ lui xuống.

Thị vệ như được đại xá, cẩn thận dè dặt đứng dậy, hai chân mềm nhũn, gần như loạng choạng lùi bước ra khỏi cửa điện.

Cho đến khi ra khỏi cung điện, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai chân vẫn không ngừng run rẩy, như cùi bắp.

Đợi thị vệ rời đi, Đế Tân nặng nề ngồi phịch xuống long ỷ, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Nghĩ đến Bá Ấp Khảo lại dám có dính líu đến Đát Kỷ, lửa giận trong lòng Đế Tân lại bùng lên hừng hực, hắn nghiến răng nghiến lợi lầm bầm: "Bá Ấp Khảo, nếu chuyện này không thật thì thôi, nếu để Trẫm tra ra điều gì, Trẫm nhất định sẽ cho ngươi và Cơ Xương kia biết tay, Tây Kỳ cũng đừng hòng yên ổn!" Chỉ là còn chưa kịp để Đế Tân tiếp tục suy tư, liền nghe tiếng cung nhân trước điện: "Khải tấu Vương thượng, thầy học quán xin gặp!" Nghe lời này, Đế Tân hơi sững lại, lông mày vô thức nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia không vui, nhưng tia không vui này rất nhanh bị hắn cố gắng nén xuống.

Thầy học quán, là do hắn tự mình thỉnh từ Tổ miếu Nhân tộc đến, đại diện cho Tổ miếu Nhân tộc, dù Đế Tân trong lòng biết rõ thầy học quán đến đây, khả năng lớn là vì chuyện của Bá Ấp Khảo, nhưng dù lửa giận trong lòng có mạnh đến mấy, cũng không tiện tùy tiện phát tác.

Ngay sau đó, hắn lạnh nhạt nói với cung nhân dưới điện: "Tuyên!" Không lâu sau, thầy học quán bước vào điện.

Ông khoác một bộ trường bào màu trắng, đội đạo quan, tuy vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia ưu tư.

Thấy Đế Tân, ông không hoảng không vội cúi mình hành lễ, rồi mở lời nói: "Thần tử tham kiến Vương thượng." Đế Tân trên điện

nghe vậy, vội vàng xua tay, trên mặt nặn ra một nụ cười nhạt, nói: "Tiên sinh không cần đa lễ!" Tiếp đó, hắn chuyển giọng, hỏi: "Không biết tiên sinh đến đây vì việc gì?" Dù Đế Tân trong lòng đã sớm đoán chắc thầy học quán đến đây, không thoát khỏi liên quan đến Bá Ấp Khảo, nhưng cũng không nói thẳng.

Còn thầy học quán dưới điện nghe lời Đế Tân nói, khẽ cúi đầu, vẻ mặt thản nhiên, không kiêu ngạo không tự ti nói: "Thần tử đến đây, là vì việc của học tử Bá Ấp Khảo!" Nghe lời thầy học quán nói, ánh mắt Đế Tân chợt lóe lên vẻ sắc bén, trừng mắt nhìn thẳng thầy học quán, rồi mở lời nói: "Tiên sinh đến đây, là để cầu tình cho Bá Ấp Khảo?" Thầy học quán nghe vậy thầm than trong lòng, đế vương quả nhiên tâm tư nhạy bén, mình còn chưa mở lời, liền đã bị đoán được ý đồ.

Nhưng mình đã được Đế Tân thỉnh đến để chỉ đạo học tử Đại Thương, thì phải làm chủ cho học tử, đây cũng là nguyên tắc cơ bản trong hành sự của Tổ miếu Nhân tộc.

Vì vậy, ông liền trực tiếp mở lời nói: "Vương thượng thấu hiểu mọi điều, thần tử đích xác vì việc của Bá Ấp Khảo mà đến, thần tử hạ mình làm thầy học quán, nhận trọng trách từ Vương thượng và Tổ miếu, gánh vác trách nhiệm giáo đạo học tử, phân biệt thị phi.

Trong học quán, thần tử và Bá Ấp Khảo ở cùng đã lâu, hiểu rõ phẩm tính của hắn.

Bá Ấp Khảo hiền lành lễ phép, lời nói hành vi giữ lễ, trong lòng ôm chí thiên hạ, thường lấy đức thánh hiền tự răn mình, thần tử thực sự khó mà tưởng tượng, một học tử phẩm hạnh cao khiết như vậy, lại làm ra chuyện mờ ám, không đứng đắn với Đát Kỷ nương nương." Đế Tân mày nhíu chặt, hừ lạnh một tiếng: "Hừ!

Tiên sinh, lời ngươi nói thật khéo léo, bây giờ đầy thành phong ba, đều đang đồn chuyện của Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ, lẽ nào đều là không

có lửa làm sao có khói?

Bản vương tuyệt đối không tin, nếu không có chuyện này, sao lại vô cớ sinh ra lời đồn như vậy?" Thầy học quán không vì Đế Tân chất vấn mà hoảng loạn, vẫn giữ thái độ trầm ổn, từ tốn nói: "Vương thượng, những lời đồn trên thế gian này, đa phần là bắt gió chụp ảnh, lấy sai truyền sai.

Thần tử cho rằng, trước khi sự việc chưa điều tra rõ ràng, không thể vội vàng kết luận.

Bá Ấp Khảo thân là con trai của Tây Bá Hầu, thân phận tôn quý, lại trong học quán tiếng tăm rất tốt, nếu chỉ dựa vào lời đồn mà định tội hắn, không những sẽ làm lạnh lòng các học tử, khiến họ đối với sự công chính của Vương thượng sinh ra hoài nghi, cũng sẽ khiến người trong thiên hạ cảm thấy Vương thượng xử sự không công bằng, làm tổn hại uy nghiêm và thanh danh của Vương thượng trong lòng vạn dân." Đế Tân nghe lời thầy học quán nói, trong lòng tuy có vài phần không vui, nhưng cũng cảm thấy không phải không có lý.

Tuy nhiên thầy học quán đột nhiên đến cầu tình cho Bá Ấp Khảo, khiến Đế Tân cũng có chút khó hiểu, cần biết thầy học quán từ trước đến nay nghiêm ngặt tuân thủ luật của Tổ miếu, chưa từng dễ dàng tham dự triều chính.

Đế Tân trầm mặc một lát, ánh mắt qua lại đánh giá trên người thầy học quán, dường như muốn nhìn thấu thầy học quán đang đứng dưới điện.

Nhưng cho đến cuối cùng, Đế Tân vẫn không trực tiếp hỏi, chỉ là vẻ mặt khó xử nói: "Những điều tiên sinh nói, Bản vương không phải không hiểu, nhưng chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của Bản vương, nếu không điều tra rõ ràng, mặt mũi Bản vương để đâu?

Sau này lại sao có thể khiến người trong thiên hạ kính sợ quyền uy

của Bản vương?" Thầy học quán nghe Đế Tân nói vậy, vội vàng tiến lên một bước, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lời Vương thượng nói rất đúng, điều tra rõ ràng việc này là cần thiết, nhưng thần tử cho rằng, có thể trước tiên bí mật điều tra, phái người đắc lực và cẩn thận, lặng lẽ thu thập chứng cứ xác thực, rồi quyết định.

Như vậy không những có thể điều tra rõ chân tướng, lại có thể tránh khỏi gây ra náo loạn không cần thiết, không đến nỗi khiến học quán rơi vào hỗn loạn, cũng có thể thể hiện sự công chính và anh minh của Vương thượng." Nghe đề nghị này của thầy học quán, Đế Tân khẽ nhíu mày, ánh mắt ngưng lại nhìn phía trước, chìm vào suy tư sâu sắc.

Không khí trong điện dường như đông đặc lại, chỉ có ánh nến khẽ lay động trong gió nhẹ, ánh sáng hắt bóng chập chờn trên khuôn mặt Đế Tân và thầy học quán.

Qua một lúc lâu, Đế Tân cuối cùng không nhịn được sự nghi hoặc trong lòng, mở lời hỏi: "Tiên sinh là hiền giả của Tổ miếu, từ trước đến nay đối với việc triều đình thì tránh còn không kịp, một lòng chuyên chú vào việc tu hành ở Tổ miếu và giáo hóa ở học quán, nhưng hôm nay lại vì việc của Bá Ấp Khảo mà đích thân vào cung cầu tình, lẽ nào Bá Ấp Khảo là người do Tổ miếu lựa chọn?" Khi Đế Tân nói những lời này, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm thầy học quán, cố gắng từ ánh mắt và biểu cảm của ông ta mà bắt được chút manh mối nào đó.

Nghe lời Đế Tân nói, thầy học quán vẻ mặt bình tĩnh như nước, ánh mắt thản nhiên không sợ hãi đối diện với Đế Tân.

Chương 660

Ông không trực tiếp trả lời câu hỏi của Đế Tân, mà khẽ cúi đầu, rồi không nhanh không chậm từ từ nói: "Vương thượng, mọi việc trên đời, trong cõi u minh đều có định số, việc người cũng thế, mệnh trời cũng vậy, đều không phải sức người có thể hoàn toàn khống chế.

Còn về Bá Ấp Khảo, có lẽ có thể tồn tại một số nhân duyên nào đó với Tổ miếu, nhưng đây không phải là nguyên do thần tử vì hắn mà cầu tình." "Thần tử lần này đến, thuần túy là với thân phận thầy học quán, làm chủ cho học tử!

Các học tử nhập học quán của thần tử, liền là phó thác học thức, phẩm hạnh cho thần tử.

Thần tử gánh vác trọng trách giáo hóa, bảo vệ họ.

Tận mắt thấy Bá Ấp Khảo gặp chuyện này, lại sao có thể ngồi yên không lo?

Thần tử sở cầu, chẳng qua chỉ là trả lại cho học tử sự công chính, trả lại cho sự thật một sự trong sạch mà thôi." Đế Tân ánh mắt sắc bén như chim ưng, gắt gao trừng mắt nhìn thầy học quán, muốn từ thần thái và lời nói của ông ta mà bắt được thêm nhiều tin tức.

Nhưng biểu cảm thầy học quán không chút gợn sóng, ngữ khí bình hòa trầm ổn, thực sự khiến người ta khó nắm bắt được suy nghĩ thật sự của ông ta.

Thấy thầy học quán biểu hiện như vậy, Đế Tân trong lòng chìm vào sự bối rối sâu sắc.

Chẳng lẽ chỉ là thầy học quán hết lòng hết sức làm tròn trách nhiệm?

Bá Ấp Khảo thật sự không có quan hệ gì với Tổ miếu sao?

Nhưng nếu thật sự là như vậy, vì sao thầy học quán lại muốn vào cung cầu tình cho Bá Ấp Khảo lúc mình đang thịnh nộ, mạo hiểm lớn đến vậy, phá bỏ lệ thường không can thiệp triều chính?

Cần biết trong nhận thức của Đế Tân, thầy học quán thân là hiền giả của Tổ miếu, lời nói hành động đều đại diện cho ý chí của Tổ miếu, không dễ dàng nhúng tay vào tranh chấp triều đình.

Nếu Bá Ấp Khảo không phải người đã được Tổ miếu định trước, thầy học quán lại sao có thể không ngại đối đầu với cơn thịnh nộ của đế vương, cũng phải bôn ba vì hắn, hơn nữa đối mặt với việc mình chất vấn, lại lời nói lấp lửng, không chịu tiết lộ điểm mấu chốt.

Nghĩ đến đây, Đế Tân trong lòng dần dần có chút suy đoán, dù Bá Ấp Khảo không phải người đã được Tổ miếu định trước, cũng nhất định có liên hệ ngàn sợi vạn mối với Tổ miếu, hoặc giả là ở một số phương diện có điểm đặc biệt, mới đáng để thầy học quán phá lệ, cầu tình cho hắn.

Nhưng thầy học quán đã không muốn nói rõ, mình hỏi tiếp cũng vô ích, ngược lại còn khiến mình tỏ ra quá nôn nóng, làm mất đi sự trầm ổn và uy nghiêm của đế vương.

"Thôi vậy, đã không muốn nói nhiều, Bản vương cũng không truy vấn nữa." Đế Tân tựa vào long ỷ, khẽ thở dài, ngữ khí mang theo một tia bất đắc dĩ và mệt mỏi, "Nhưng chuyện Bá Ấp Khảo, Bản vương tuyệt đối không bỏ qua, nếu hắn thực sự vô tội, Bản vương tự sẽ trả lại sự trong sạch cho hắn, nếu hắn có hành vi bất chính, nhất định sẽ nghiêm trị không khoan nhượng, mong tiên sinh có thể thấu hiểu nỗi khó xử của Bản vương." Thầy học quán lại lần nữa hành lễ với Đế Tân trên điện, nói: "Vương thượng thánh minh, thần tử tự nhiên hiểu được lo ngại của Vương thượng, thần tử chỉ hy vọng Vương thượng

khi xử lý việc này, có thể thấu hiểu mọi điều, đừng để bị lời đồn không thật làm lạc lối, như vậy, mới có thể thể hiện sự công chính và uy nghiêm của Vương thượng, cũng khiến người trong thiên hạ tâm phục khẩu phục." "Ừm, lời tiên sinh nói rất đúng." Đế Tân khẽ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia mệt mỏi, "Tiên sinh hãy lui xuống trước đi, Bản vương sẽ phái người cẩn thận điều tra việc này, nếu có nơi nào cần tiên sinh hỗ trợ, Bản vương tự sẽ triệu kiến." "Vi thần cáo lui." Thầy học quán lại hành lễ, rồi xoay người bước đi vững vàng ra khỏi đại điện.

Đợi thầy học quán rời đi, Đế Tân tựa vào long ỷ, từ từ nhắm hai mắt lại, giả vờ nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng lại ngổn ngang vạn mối tơ vò như sóng biển cuộn trào.

Trong đầu Đế Tân, bóng dáng Bá Ấp Khảo và lời nói của thầy học quán không ngừng đan xen hiện lên.

Hắn bắt đầu suy nghĩ về việc xử lý Bá Ấp Khảo, dù nói thế nào, chuyện này đều đã làm ầm ĩ khắp thành, mình thân là đế vương, tuyệt đối không thể không làm gì.

Nhưng nếu Bá Ấp Khảo thật sự là người do Tổ miếu lựa chọn, thì nhất định đối với Nhân tộc đều có lợi ích không nhỏ, tùy tiện nghiêm trị, tất sẽ gây ra bất mãn từ Tổ miếu.

Tổ miếu trong lòng Nhân tộc có vị trí vô cùng quan trọng, một khi mất đi sự ủng hộ của Tổ miếu, nền tảng thống trị của Đại Thương e rằng cũng sẽ bị lung lay.

Nhưng nếu vì kiêng kỵ Tổ miếu mà bỏ qua không giải quyết chuyện Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ, tôn nghiêm của mình lại để đâu?

Đó là phi tần được mình sủng ái nhất, bị người khác tơ tưởng, cục tức này làm sao nuốt trôi?

Trong một lúc, Đế Tân chỉ cảm thấy lòng phiền ý loạn, cảm thấy vô cùng khó xử.

Cho đến một lát sau, Đế Tân mới cuối cùng có quyết định, bất kể Bá Ấp Khảo có liên quan đến Tổ miếu hay không, hiện tại điều quan trọng nhất là hắn và Đát Kỷ có giao thiệp hay không.

Nghĩ đến đây, Đế Tân đột nhiên mở bừng hai mắt, trong mắt lóe lên một tia kiên quyết, đối với bên trong điện lớn tiếng hô: "Truyền ý chỉ của Trẫm." Tiếng Đế Tân truyền xuống, tất cả cung nhân trong điện lập tức "phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Thấy vậy, Đế Tân không chút do dự, lạnh lẽo nói: "Giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Bá Ấp Khảo trong học quán, hễ có gió thổi cỏ lay, lập tức bẩm báo cho Trẫm.

Ngoài ra, bí mật điều tra xem Bá Ấp Khảo và Tổ miếu có thật sự có nhân duyên không, việc này phải làm bí mật, không được kinh động người khác." Nghe lời Đế Tân nói, đội trưởng cung nhân trong điện lập tức vâng lời: "Tuân lệnh!" Đế Tân nghe vậy, khẽ cúi đầu, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng đó, không có chút gợn sóng.

Hắn tựa vào long ỷ, lại lần nữa chìm vào suy tư, qua một lát, mới lại lần nữa mở lời, ngữ khí vẫn lạnh băng: "Ngoài ra, bên phía thầy học quán, cũng phái người theo dõi, ông ấy tuy xuất thân từ Tổ miếu, nhưng lần này vì việc của Bá Ấp Khảo lại quan tâm đến vậy, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Nếu phát hiện ông ấy có bất kỳ hành động bất thường nào, hoặc có bí mật qua lại với người khác, cùng báo cho Bản vương." Đội trưởng cung nhân không dám có chút lơ là, lại lần nữa lĩnh mệnh: "Vâng, Vương thượng." Đế Tân nghe vậy, không tiếp tục mở lời, chỉ vẫy tay, ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Tất cả cung nhân như được đại xá, cẩn thận dè dặt đứng dậy,

bước chân nhẹ nhàng, lùi bước ra khỏi đại điện.

Đợi mọi người rời đi, trong cung điện rộng lớn lại khôi phục sự tĩnh mịch, chỉ có ánh nến chập chờn trên tường, Đế Tân tĩnh lặng ngồi trên long ỷ, lại lần nữa chìm vào suy tư…..

Chuyện liên quan đến phi tử của Đế Tân và con trai chư hầu, tự nhiên không phải là chuyện nhỏ.

Chỉ vài ngày sau, thị vệ cung đình đã điều tra rõ chân tướng.

Trên đại điện vương thành, không khí ngột ngạt đến khó thở.

Đế Tân tựa như một pho tượng uy nghiêm, ngồi ngay ngắn trên long ỷ, sắc mặt âm trầm gắt gao nhìn chằm chằm cửa điện, dường như đang chờ đợi phán quyết của vận mệnh.

Một lát sau, thị vệ vâng mệnh điều tra trước đó bước chân vội vã đi vào đại điện.

Hắn một đường chạy vội, dáng vẻ vội vã, vẻ mặt nghiêm trọng, trên trán lấm tấm mồ hôi, hiển nhiên là chạy vội đến đây.

Đến điện thượng, thị vệ một gối quỳ xuống đất, dáng người thẳng tắp nhưng lại lộ ra vài phần căng thẳng, giọng nói sang sảng nhưng lại mang theo một tia bất an: “Khải bẩm Vương thượng!

Việc của Bá Ấp Khảo và Vương phi đã điều tra rõ.” Đế Tân nghe vậy, hơi cúi về phía trước, lưng đang tựa vào long ỷ lập tức thẳng lên, ánh mắt như đuốc: “Nói!” Chỉ một chữ ngắn ngủi, nhưng dường như mang theo sức mạnh ngàn quân, vang vọng trong đại điện trống trải, làm màng nhĩ thị vệ đều đau nhức.

Thị vệ dưới điện hít một hơi thật sâu, từ từ nói: “Qua điều tra xác minh, giữa Bá Ấp Khảo và Vương phi Đát Kỷ, thực sự không có bất kỳ tư tình bất chính nào.” Đế Tân nghe vậy, lông mày giãn ra, đường nét khuôn mặt đang căng thẳng hơi thả lỏng, lửa giận do nghi kỵ mà

bùng lên cũng hơi giảm bớt, nhưng ngay sau đó, sự nghi hoặc trong lòng lại dâng trào như thủy triều, hắn liền tiếp tục hỏi: "Không có quan hệ, vì sao lại có lời đồn như vậy lan truyền?

Những lời đồn khắp thành này, không thể nào tự nhiên mà có." Giọng Đế Tân mang theo một tia uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Nghe lời Đế Tân nói, thân thể thị vệ hơi run lên, trên mặt cũng lóe lên một tia do dự, hắn biết nội dung sắp bẩm báo, có thể sẽ liên lụy đến các vị chư hầu, chỉ cần hơi bất cẩn, liền sẽ rước họa lớn vào thân.

Nhưng mệnh vua khó cãi, dứt khoát hạ quyết tâm, cắn nhẹ môi dưới, trực tiếp mở lời nói: "Qua điều tra của thuộc hạ, trước khi Vương phi chưa nhập cung, Ký Châu Hầu Tô Hộ từng có ý muốn Vương phi và con trai Tây Bá Hầu Bá Ấp Khảo kết thân.

Nhưng tin tức này không hề công khai, chỉ lưu truyền trong số thân tín của Ký Châu Hầu phủ và Tây Bá Hầu phủ." "Sau đó trong học quán có học tử không biết từ đâu biết được việc này, liền riêng tư bàn tán với đồng môn, vốn tưởng chỉ là trò chuyện phiếm trong phạm vi nhỏ, nhưng không ngờ truyền miệng, càng lúc càng lan rộng, kết quả gây nên sóng gió lớn, cuối cùng biến thành lời đồn đại khó nghe như bây giờ, nói rằng giữa Bá Ấp Khảo và Vương phi Đát Kỷ có tư tình không đứng đắn." Thị vệ nói xong, cẩn thận dè dặt ngước mắt lén nhìn sắc mặt Đế Tân.

Chỉ thấy lông mày Đế Tân lại nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia hung ác, hai tay không tự giác siết chặt tay vịn long ỷ, khớp ngón tay vì dùng sức mà hơi trắng bệch.

"Tô Hộ…" Đế Tân nghiến răng nghiến lợi khẽ gọi, trong giọng nói đầy phẫn nộ.

Vốn dĩ Đát Kỷ đích thân khuyên can, khiến Tô Hộ thay đổi ý định,

mình nghĩ đến tình cảnh của Đát Kỷ, rộng lượng ban ơn tha mạng cho Tô Hộ.

Nhưng không ngờ Tô Hộ thân là chư hầu một phương, nắm trong tay trọng binh, vốn nên hết lòng trung thành với chức trách, lại dám có ý định như vậy trước khi con gái vào cung, thực sự khiến Đế Tân giận không kìm được.

Hắn trong lòng lặp đi lặp lại suy nghĩ, Tô Hộ rốt cuộc có ý đồ gì?

Lẽ nào là muốn các chư hầu liên kết, lật đổ giang sơn Đại Thương?

Nhưng một lát sau, Đế Tân liền từ bỏ ý nghĩ này.

Dù sao chư hầu kết thân cũng là thường tình, nếu Tô Hộ sớm đã có ý nghĩ này, cũng sẽ không bị Đát Kỷ khuyên can ngăn cản, e rằng sớm đã hô một tiếng, giương cờ khởi nghĩa rồi.

Chương 661

Tuy nhiên chuyện này rốt cuộc cũng ảnh hưởng chút ít đến thể diện của Đế Tân, vì vậy ấn tượng của Đế Tân trong lòng đối với Tô Hộ cũng càng tệ hơn, có thể tưởng tượng, Tô Hộ kiếp này sẽ không còn ngày trở về Ký Châu.

Ngay sau đó liền thấy Đế Tân khẽ nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia hung ác, rồi từ từ mở lời: "Truyền chỉ xuống, tất cả học tử trong học quán gây ra phong ba, toàn bộ nghiêm trị không khoan nhượng, cho chúng biết, vọng nghị vương thất, truyền bá lời nói không đúng sự thật, là phải trả giá đắt." Thị vệ dưới điện vội vàng quỳ xuống đất, cung kính vâng lời: "Tuân chỉ!" Đế Tân nghe vậy, ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Còn về phía Tô Hộ, không cần khoa trương, nhưng phải phái người giám sát nhất cử nhất động của hắn mọi lúc, nếu hắn có bất kỳ hành động bất thường nào, đặc biệt là dấu hiệu cấu kết với các chư hầu khác, lập tức bẩm báo cho Bản vương.

Ngoài ra, bí mật điều tra một chút tình giao hảo trong quá khứ của Tô Hộ và Tây Bá Hầu phủ, xem ngoài lời đồn kết thân lần này ra, có còn liên hệ bí mật nào khác không." Thị vệ dưới điện nghe vậy, vội vàng hồi đáp: "Vâng, Vương thượng, thuộc hạ lập tức đi làm." Nghe lời thị vệ nói, Đế Tân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, tiếp tục hỏi: "Vương phi và Bá Ấp Khảo có liên hệ riêng tư không!" Thị vệ tự nhiên hiểu ý của Đế Tân, trong lòng chợt thắt lại, vội vàng mở lời: "Lời Vương thượng nói, thuộc hạ không hề điều tra ra.

Từ khi Vương thượng hạ lệnh, triệu Vương phi nhập cung, Vương phi không còn liên hệ với bên ngoài, vả lại Vương phi trong cung nhất cử nhất động đều bị giám sát, cũng chưa từng phát hiện

nàng có bất kỳ tiếp xúc riêng tư hoặc thư từ qua lại nào với Bá Ấp Khảo.

Còn về Bá Ấp Khảo, trong học quán tuy hành sự đôi lúc hơi có vẻ thần bí, nhưng cũng chưa phát hiện hắn có liên quan gì với Vương phi." Đế Tân nghe vậy, lúc này mới khẽ cúi đầu, lông mày đang căng thẳng hơi giãn ra, nét âm trầm trên mặt cũng tan đi vài phần.

Nhưng mối nghi ngờ trong lòng hắn chưa hoàn toàn biến mất, vẫn giữ cảnh giác cao độ.

Ngay sau đó liền nghe hắn tiếp tục mở lời với thị vệ dưới điện: "Tiếp tục theo dõi cho Trẫm, dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng không được bỏ qua, nếu để Bản vương phát hiện có người dám lừa dối Trẫm, nhất định không tha nhẹ!" Trong giọng nói mang theo một sự quyết tuyệt và tàn nhẫn, khiến người ta không rét mà run.

Thị vệ vội vàng vâng lời, trên trán không khỏi lấm tấm mồ hôi: "Vâng, thuộc hạ minh bạch." Hắn ở bên cạnh Đế Tân vô số năm, tự nhiên hiểu rõ Đế Tân lúc này đang ở trạng thái cực kỳ mẫn cảm và phẫn nộ, chỉ cần hơi bất cẩn liền có thể rước họa sát thân.

Mà lời Đế Tân nói tiếp theo cũng chính như thị vệ đã nghĩ, nghe lời thị vệ nói, Đế Tân trên điện khẽ gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng không có chút biểu cảm nào, khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Ngay sau đó, Đế Tân trực tiếp mở lời: "Người tham gia điều tra, ngươi biết phải xử lý thế nào rồi chứ!" Giọng Đế Tân trầm thấp và lạnh lẽo, dường như từ giếng cổ sâu hun hút truyền đến, mang theo một lực uy hiếp khiến người ta run sợ.

Thị vệ nghe vậy, chỉ thấy một luồng hơi lạnh từ bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt lưng.

Hắn không dám có chút do dự, vội vàng dập đầu, trán chạm đất thật mạnh, phát ra tiếng "phanh phanh": "Thuộc hạ minh bạch!" "Người phụ trách điều tra đều đã xử lý xong!" Giọng thị vệ run rẩy, nhưng lại cố gắng tỏ ra trấn tĩnh.

Thị vệ nói xong, Đế Tân khẽ "ừ" một tiếng.

Nghe lời Đế Tân nói, thị vệ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm tự may mắn, may mắn mình là thị cận của Đế Tân, được tin tưởng sâu sắc, nếu không e rằng cũng sẽ bị xử lý như những nhân viên bên ngoài kia.

Ngay sau đó Đế Tân vẫy tay, cho thị vệ lui xuống.

Thị vệ thấy vậy, vội vàng khấu đầu, rồi bước ra khỏi đại điện, bước chân vội vã, dường như sợ đi chậm, đế vương sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý.

Ra khỏi đại điện, hắn hít một hơi thật sâu, nhìn bức tường cung điện cao vời vợi kia, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt…..

Đợi bóng dáng thị vệ trên điện biến mất ngoài cửa điện, Đế Tân từ từ chuyển ánh mắt sang cung nhân bên cạnh.

Hắn thần sắc lạnh lùng, tựa như băng ngàn năm không tan, mở lời hỏi: "Trong học quán có điều gì bất thường không?" Giọng nói trầm thấp không mang theo chút cảm xúc nào, dường như từ giếng cổ sâu hun hút truyền đến, lãng đãng vang vọng trong đại điện trống trải.

Cung nhân nghe vậy, sợ đến toàn thân chấn động, "phịch" một tiếng, hai gối nặng nề quỳ xuống đất, thành hoàng thành khủng nói: "Hồi bẩm Vương thượng, từ khi lời đồn truyền ra, thuộc hạ liền tiến hành dò xét nghiêm ngặt học quán, Bá Ấp Khảo liền luôn ở trong nơi ở của học quán, ẩn mình trong đó, chưa từng bước ra nửa bước.

Bao gồm khu vực hoạt động hàng ngày của Bá Ấp Khảo, Tàng

Thư Các, giảng đường… thuộc hạ đều đã cẩn thận dò xét, không phát hiện Bá Ấp Khảo có bất kỳ nhân duyên nào với Tổ miếu." Nghe lời cung nhân nói, Đế Tân khẽ cúi đầu, thần sắc đang căng như dây cung hơi dịu đi, nhưng trong mắt lại vẫn ẩn chứa sự nghi ngại.

Hắn hơi dừng lại, rồi tiếp tục mở lời: "Thầy học quán có liên hệ với bên ngoài không?" Cung nhân nghe vậy, vội vàng đáp: "Vương thượng, thầy học quán vẫn như thường lệ giảng bài, không khác gì ngày thường, thuộc hạ ngày đêm giám sát, không phát hiện người ngoài nào bí mật liên lạc với thầy học quán." "Chỉ là, nơi ở của thầy học quán, đó là cấm địa riêng của ông ấy, xung quanh thường có học tử học quán và người hầu qua lại, vả lại thầy học quán có địa vị phi phàm, thuộc hạ thực sự không dám tùy tiện xông vào lục soát!" Nói xong, cung nhân trán gắt gao chạm đất, thân thể vì căng thẳng mà khẽ run rẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ rằng sẽ chọc giận Đế Tân trên điện.

Còn Đế Tân lại không bị sự cẩn thận của cung nhân làm cho tức giận, dù sao đối đãi với thầy học quán, dù cẩn thận đến mấy cũng không quá đáng.

Nghe xong lời cung nhân nói, Đế Tân tựa vào long ỷ, khẽ gõ lên tay vịn long ỷ bằng ngón tay, phát ra tiếng "đát đát" có tiết tấu, chìm vào suy tư.

Thầy học quán là hiền giả của Tổ miếu, mà Tổ miếu Nhân tộc là nơi tích lũy nội hàm của Nhân tộc, thuật pháp huyền diệu, thần bí khó lường, nếu thật sự có liên hệ với người khác, cũng không phải những cung nhân nội đình này có thể phát giác.

Nghĩ đến đây, Đế Tân trong lòng đã có quyết định, hắn ánh mắt như đuốc, đối với cung nhân đang run rẩy căng thẳng bên cạnh nói: "Tiếp tục theo dõi học quán, Bá Ấp Khảo, và cả những học tử kia,

nhất cử nhất động của họ, đều không được bỏ qua.

Nếu có bất kỳ động thái bất thường nào, lập tức đến báo, không được chậm trễ, nếu không, mang đầu đến gặp!" Trong giọng nói mang theo sát ý lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

Nghe lệnh Đế Tân, cung nhân vội vàng bái đảo lĩnh mệnh, giọng nói run rẩy nói: "Tuân chỉ!" Ngay sau đó, cung nhân cẩn thận dè dặt đứng dậy, lùi bước ra khỏi đại điện, cho đến khi rời khỏi tầm nhìn của đại điện, mới xoay người vội vã rời đi.

Đợi cung nhân cũng rời đi, toàn bộ đại điện lập tức chìm vào sự tĩnh mịch chết chóc, không khí trong điện dường như đông đặc lại, chỉ thỉnh thoảng có tiếng gió từ bên ngoài truyền vào, phá vỡ sự tĩnh lặng ngột ngạt này.

Cho đến một lát sau, trên điện lại lần nữa vang lên tiếng Đế Tân: "Chiếu lệnh!" Tiếng Đế Tân truyền ra, trong điện bất luận là thị vệ hay cung nhân, lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, động tác chỉnh tề nhất loạt.

Mọi người cúi đầu thấp, trong mắt đầy sự kính sợ, không dám có chút nào vượt quá phép tắc, tĩnh lặng chờ đợi chiếu lệnh của Đế Tân.

"Truất bỏ tước vị của Bá Ấp Khảo, ra lệnh hắn ở học quán bế môn tự kiểm điểm, lập tức truyền thư Tây Bá Hầu, trách lệnh hắn nhanh chóng vào cung diện thánh, không được chậm trễ!" Theo chiếu lệnh của Đế Tân ban xuống, từng đạo âm thanh bắt đầu từ đại điện truyền ra ngoài.

Đầu tiên là thị vệ gần Đế Tân nhất lớn tiếng thuật lại chiếu lệnh, âm thanh vang vọng trong hành lang cung điện.

Ngay sau đó, âm thanh này như tiếp sức vậy, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ vương cung: "Chiếu lệnh của Vương thượng: Truất Bá

Ấp Khảo tước vị, lệnh hắn ở học quán tự kiểm điểm, trách lệnh Tây Bá Hầu nhập cung!" "Chiếu lệnh của Vương thượng: Truất Bá Ấp Khảo tước vị…!" "Chiếu lệnh của Vương thượng:…." Tiếng chiếu lệnh vang vọng lên xuống trong cung điện, lớp này nối tiếp lớp khác, truyền khắp toàn bộ vương thành.

Nghe tiếng chiếu lệnh vang vọng lên xuống trong cung điện, trên mặt Đế Tân không có chút biểu tình nào, ánh mắt lạnh băng và sâu thẳm nhìn ra ngoài đại điện.

Một lát sau, một thị vệ vẻ mặt vội vã đi vào đại điện, một gối quỳ xuống đất, hai tay chắp tay ôm quyền, lớn tiếng bẩm báo: "Khải bẩm Vương thượng, thư đã truyền đi, đồng thời sứ giả lập tức lên đường, ngựa phi nhanh đến lãnh địa Tây Bá Hầu." Đế Tân nghe vậy khẽ cúi đầu, ánh mắt lại vẫn không thu hồi từ xa, lạnh nhạt nói: "Theo dõi sát sao động tĩnh trên đường, nếu có bất thường, lập tức bẩm báo." "Tuân chỉ!" Thị vệ lĩnh mệnh xong, nhanh chóng đứng dậy, xoay người sải bước lớn lui xuống.

Đợi đến khi trong điện lại lần nữa tĩnh mịch, Đế Tân thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhíu mày, khẽ tự lẩm bẩm: "Lần này xem như ngươi Bá Ấp Khảo mệnh lớn, nếu không phải việc này đã điều tra rõ là giả, lại có thầy học quán hết sức bảo đảm, thì chỉ bằng việc ngươi bị cuốn vào phong ba lời đồn đại này, vọng tưởng làm hoen ố danh tiếng Vương thất Đại Thương, Trẫm nhất định muốn mạng ngươi!" "Nhưng nếu để Trẫm phát hiện thêm điều gì bất thường, dù ngươi là người do Tổ miếu lựa chọn, cũng đừng trách Trẫm không nể tình, nhất định sẽ phanh thây vạn đoạn ngươi, để răn đe kẻ khác!

Cho người trong thiên hạ đều biết, uy nghiêm của Vương thất Đại Thương không thể xâm phạm!" Đế Tân khẽ nheo hai mắt, trong ánh

mắt lộ ra một tia hung ác và cảnh giác.

Nói xong, Đế Tân đứng dậy, từ từ đi đến bên cửa sổ của đại điện.

Nhìn bầu trời mây đen giăng kín bên ngoài, trong mắt Đế Tân cũng lóe lên một tia sắc lạnh, trong lòng lập tức dâng lên một trận sóng gió: "Hừ, người do Tổ miếu lựa chọn thì sao, trong Đại Thương của Trẫm, tất cả đều phải nghe theo lệnh Bản vương." "Đợi đại kế của Trẫm thành công, ngay cả Tổ miếu cũng phải ở dưới Trẫm!" Đế Tân nắm chặt tay, dường như muốn nắm cả thiên hạ trong tay.

Không sai, chiếu lệnh lần này của Đế Tân, không phải là nhất thời cao hứng, mà là đã suy nghĩ kỹ càng, có ý đồ.

Cần biết, Đế Tân trước đây bất luận là triệu tập con trai các chư hầu làm con tin, hay phái ám tuyến thăm dò tám phương chư hầu, mục đích đều là để tước giảm quyền lực của các chư hầu, thu quyền lực vững chắc về tay mình.

Kế sách con tin là kế lâu dài, thông qua học quán bồi dưỡng tiềm di mặc hóa, khiến những con tin này đối với Đại Thương và vị Vương thượng là mình có sự công nhận to lớn, sau này khi kế thừa tước vị chư hầu, liền sẽ là thần tử trung thành nhất của Đại Thương.

Còn ám tuyến thì như những con mắt mà Đế Tân bố trí khắp thiên hạ, khiến Đế Tân biết nhất cử nhất động của các chư hầu, từ đó lấy bất biến ứng vạn biến.

Bất luận các chư hầu mưu tính thế nào trong lãnh địa, đều không thoát khỏi mắt của Đế Tân.

Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ tuy không có bất kỳ tình ý bất chính nào, nhưng lời đồn truyền ra, đã gây tổn hại rất lớn đến danh tiếng của Vương thất Đại Thương.

Vả lại phía sau liên quan đến việc Ký Châu Hầu Tô Hộ từng có ý

định kết thân, đây không nghi ngờ gì là một thách thức tiềm tàng đối với vương quyền của Đế Tân.

Trong mắt Đế Tân, bất kỳ hành vi nào có thể đe dọa đến quyền uy thống trị của mình, đều như gai trong mắt, tất phải trừ bỏ.

Mà Đế Tân sở dĩ không hạ lệnh xử tử Bá Ấp Khảo, ngoài những điều đã nói trước đó, lo lắng Bá Ấp Khảo có liên hệ với Tổ miếu, còn có ý là muốn nhân cơ hội này, thu lại chút quyền lực trong tay Tây Bá Hầu.

Cần biết, Tây Bá Hầu Cơ Xương trong số các chư hầu khá có ảnh hưởng, vả lại thế lực ngày càng lớn mạnh, ngấm ngầm có thế lực xưng bá một phương.

Nếu không có bất kỳ hạn chế nào, e rằng sau này sẽ trở thành họa lớn trong lòng cho cơ nghiệp Đại Thương.

Đế Tân đương nhiên muốn nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này, trấn áp một phen Tây Bá Hầu.

Chương 662

Ngoài ra, trách lệnh Tây Bá Hầu nhập cung, càng là nước cờ tuyệt diệu được Đế Tân dụng tâm bày đặt.

Đặt Tây Bá Hầu vào vương thành, đặt dưới mí mắt của mình, Đế Tân liền có thể tùy thời nắm bắt động tĩnh của hắn, hạn chế tự do hành động của hắn, như vậy, liền có thể hữu hiệu kiềm chế hắn tiếp tục mở rộng thế lực trong lãnh địa.

Tuy nói Đế Tân không có cách nào giam Cơ Xương mãi trong đô thành, nhưng trách lệnh Cơ Xương ở đô thành suy ngẫm lỗi lầm vài tháng vẫn không có vấn đề gì.

Trong vài tháng này, đủ để Đế Tân làm rất nhiều việc rồi…..

Vài ngày trôi qua, Tây Bá Hầu Cơ Xương nhận được chiếu lệnh của Đế Tân, không dám có chút nào chần chừ, một mạch không ngừng ngựa, cuối cùng cũng đến đô thành.

Đoàn xe Tây Kỳ như một con rồng dài phi nhanh, những cỗ xe chở đầy kỳ trân dị bảo xuất hiện trong đô thành, lập tức thu hút vô số ánh mắt.

Còn Cơ Xương lúc này ngồi ngay ngắn trong cỗ xe ngựa vô cùng hoa lệ, lại hoàn toàn tách biệt với sự náo nhiệt ồn ào bên ngoài.

Hắn mày nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm trọng, trong đôi mắt sâu thẳm đầy rẫy nỗi lo âu và bất an sâu sắc.

Cảnh vật lướt qua ngoài cửa xe hoàn toàn không thể thu hút sự chú ý của hắn, hiển nhiên là sớm đã biết chuyện Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ đồn đại, không biết phải đối mặt với kết cục chưa biết thế nào.

Nói ra cũng phải, chuyện Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ đã được đồn đại

trong đô thành vài ngày, dù Cơ Xương ở tận Tây Kỳ, tin tức cũng như mọc cánh, nhanh chóng truyền đến tai hắn.

Chỉ là tin tức trong đô thành vừa mới truyền đến Tây Kỳ, còn chưa kịp để Cơ Xương có phản ứng gì, chiếu lệnh của Đế Tân liền theo sát đến nơi, vì vậy Cơ Xương lần này đến trong lòng đặc biệt bất an.

Ngay sau đó, tin tức Cơ Xương đến đô thành, cũng trong thời gian đầu tiên liền nhanh chóng truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Ngay lập tức đô thành trở nên náo nhiệt phi phàm, bá tánh ai nấy dừng công việc đang làm, hai ba người tụ tập thành nhóm, bàn tán xôn xao.

"Nghe nói Tây Bá Hầu lần này bị trách lệnh nhập cung, cũng không biết Vương thượng rốt cuộc sẽ trừng phạt hắn thế nào!" "Bị cuốn vào phong ba như vậy, làm tổn hại danh tiếng vương thất, ta thấy Tây Bá Hầu lần này e rằng hung nhiều cát ít, không dễ sống đâu." "Nghe nói Tây Bá Hầu từ trước đến nay hiền đức, ban phát rộng rãi nhân nghĩa, ngày thường mở kho lương phát chẩn, cứu trợ không ít bá tánh nghèo khổ, trong số các chư hầu uy vọng khá cao, sao lại gặp phải chuyện này, thật là tai họa vô cớ a." "Trời Đại Thương này, e rằng sắp đổi rồi."…..

Đối với những bàn tán trong đô thành, Cơ Xương tuy có chút nhận ra, nhưng cũng không để ý nhiều nữa.

Đến đô thành xong, Cơ Xương cũng lòng nóng như lửa đốt, không kịp sắp xếp các công việc lặt vặt khác, chỉ vội vàng sai thuộc hạ mang tất cả trân bảo đã mang đến các nơi trong đô thành.

Những trân bảo này đều là do Cơ Xương dụng tâm chuẩn bị, chính là hy vọng có thể phát huy tác dụng vào thời khắc quan trọng, hóa giải nguy cơ hiện tại.

Vừa sắp xếp ổn thỏa, hắn liền không dám chậm trễ một khắc nào, lập tức phi nhanh đến vương thành.

Mãnh thú kỳ lạ kéo cỗ xe phi nhanh trên đường lát đá đô thành, phát ra tiếng "đát đát" gấp gáp và mạnh mẽ.

Bá tánh trước cửa điện vương thành thấy cỗ xe đang đi gấp này, ai nấy đều nhìn bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Cơ Xương ngồi trong xe, thân thể khẽ lắc lư theo sự xóc nảy của xe ngựa, nhưng hắn lại không hề thả lỏng thần kinh căng thẳng.

Ánh mắt hắn xuyên qua cửa sổ xe, gắt gao nhìn về phía cung điện vương thành ngày càng gần.

Thấy tường thành vương thành cao vút lên mây, dưới ánh nắng tản ra khí tức lạnh lùng, cửa thành mở rộng, như miệng của dã thú khổng lồ mở ra, khiến Cơ Xương trong lòng càng thêm bất an.

Rất nhanh, xe ngựa dừng lại ở cổng thành vương cung.

Cơ Xương nhanh chóng xuống xe, chỉnh lại y phục, hắn khoác một bộ trường bào màu đen, thắt lưng ngọc trắng, đội quan miện cổ xưa, vẻ mặt trang trọng nghiêm nghị.

Thị vệ cửa thành tay cầm trường thương, ánh mắt như đuốc, cảnh giác đánh giá hắn.

Cơ Xương bước lớn về phía trước, vẻ mặt trấn định, xuất trình văn thư chiếu lệnh cho thị vệ.

Thị vệ sau khi kiểm tra kỹ lưỡng không có sai sót, liền nghiêng người cho đi.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của một thị vệ khác, Cơ Xương bước chân đi vào vương thành.

Vừa bước qua cổng cung, một đại đạo rộng lớn vô cùng hiện ra

trước mắt, hai bên đại đạo cung điện nguy nga sừng sững, mái hiên cong vút, đấu củng trùng trùng điệp điệp, dường như muốn xuyên phá mây xanh, phô bày hết uy nghiêm của vương thất.

Ngói lưu ly của cung điện dưới ánh nắng gay gắt lấp lánh ánh vàng, chói mắt đến mức không mở mắt ra được, ánh sáng đó phảng phất là tượng trưng cho sự huy hoàng và quyền thế của Đại Thương vương triều.

Cơ Xương không kịp cảm thán sự hùng vĩ tráng lệ của vương thành này, bám sát thị vệ vội vàng đi dọc theo đại đạo, trường bào màu đen bay phấp phới trong gió, mang theo vài phần gấp gáp và lo âu.

Dọc đường, thỉnh thoảng có thể thấy cửa sổ cung điện khép hờ, lờ mờ thấy bóng dáng thái giám và cung nữ bận rộn bên trong, nhưng Cơ Xương không tâm trí để ý đến những điều này.

Một lát sau, Cơ Xương dừng bước trước tiền sảnh đại điện.

Nhìn đại điện trước mắt, trong lòng Cơ Xương không khỏi dâng lên một trận căng thẳng không rõ nguyên do, trái tim đập kịch liệt trong lồng ngực, như muốn thoát khỏi sự ràng buộc.

Cho đến khi thị vệ bẩm báo xong, Cơ Xương cuối cùng cũng được Đế Tân cho phép triệu kiến.

Ngay sau đó Cơ Xương hít một hơi thật sâu, hơi bình phục sóng gió trong lòng, chỉnh lại y phục, bước đi nặng nề đi vào đại điện.

Trong đại điện, ánh nến lay động, ánh sáng hắt bóng nhảy múa trên tường, tạo nên một bầu không khí u ám và thần bí.

Đế Tân ngồi cao trên long ỷ, ánh mắt như đuốc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cơ Xương đang bước vào điện.

Cơ Xương chỉnh lại y phục, cung kính quỳ xuống hành lễ, giọng nói trầm ổn nhưng khó che giấu một tia căng thẳng: “Tây Bá Hầu Cơ

Xương, bái kiến Vương thượng." Nghe tiếng Cơ Xương dưới điện, Đế Tân khẽ cúi đầu, khóe môi trên khuôn mặt lạnh lùng kia nhếch lên một nụ cười khó nắm bắt, cười như không cười, khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Sau một lát trầm mặc, Đế Tân từ từ mở lời, giọng nói trầm thấp và uy nghiêm, dường như mang theo một áp lực vô hình, lan tỏa ra trong đại điện: "Cơ Xương, ngươi có biết tội của mình không?" Trong lòng Cơ Xương chợt rùng mình, tim chợt thắt lại, như bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Nhưng hắn vẫn cố gắng giữ vẻ trấn tĩnh, trán chạm đất, lại lần nữa khấu đầu đáp: "Vương thượng minh giám, thần Cơ Xương có tội." Đế Tân trên điện nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, vang vọng trong đại điện: "Lần này Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ làm ầm ĩ khắp đô thành, người người bàn tán xôn xao, khiến danh tiếng vương thất bị tổn hại nghiêm trọng, ngươi nói Trẫm nên xử trí thế nào!" Nghe lời Đế Tân nói, Cơ Xương vội vàng phủ phục xuống đất, trán gắt gao chạm vào nền đất lạnh lẽo, nói: "Vương thượng, trước đây Ký Châu Hầu Tô Hộ từng có ý định kết thân với thần, nhưng còn chưa bắt đầu, Vương thượng liền đã hạ lệnh Tô Hộ chi nữ nhập cung.

Việc này chưa thành sự thật, con trai thần và Vương phi tuyệt không có chút quan hệ nào, xin Vương thượng minh giám, con trai thần Bá Ấp Khảo vốn dĩ phẩm hạnh đoan chính, một lòng trung thành với vương thất, tuyệt đối không làm ra chuyện trái với cương thường luân lý như vậy.

Nhưng làm tổn hại danh dự vương thất, thần Cơ Xương có tội, xin Vương thượng trách phạt, nhưng xin Vương thượng tha cho con trai thần!" Đế Tân nghe vậy, khẽ nheo hai mắt, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm Cơ Xương đang phủ phục dưới đất, dường như muốn nhìn thấu linh hồn hắn: "Hừ, Cơ Xương, ngươi

đúng là khéo lời biện bác!" Nghe lời Đế Tân nói, trong lòng Cơ Xương chợt run lên, như bị một tia chớp đánh trúng, vội vàng mở lời: "Thần sở ngôn từng câu từng chữ đều là sự thật, tuyệt không có nửa lời dối trá, Vương thượng thánh minh, thấu rõ thiên hạ, nếu có điều không thật, cam nguyện chịu phạt!" Nói rồi, Cơ Xương dập đầu thật mạnh, trán chạm đất, rất lâu không ngẩng lên.

Đế Tân nghe Cơ Xương trần tình, sắc mặt âm tình bất định, như bầu trời trước cơn bão đến biến ảo khó lường.

Sau một lát trầm mặc, hắn mới lạnh lẽo nói: "Sự thật Trẫm đã rõ, Bá Ấp Khảo là trong sạch.

Nhưng ngươi Cơ Xương cố ý che giấu chuyện kết thân, gây ra việc đô thành bàn tán xôn xao, tội trách khó thoát!" Nghe Đế Tân lời ấy, Cơ Xương tâm trung trầm xuống, như đọa nhập vực sâu vô đáy, song y lại chẳng dám có chút ý phản bác, đành gắng nhẫn nội tâm hoảng loạn, lần nữa trọng trọng khấu thủ, thanh âm mang theo một tia run rẩy mà nói: "Vương Thượng minh sát thu hào, thần tội đáng vạn tử, thần nào phải cố ý ẩn man, chỉ bởi sự tình chưa thật sự thành hành, người tri hiểu việc này cũng lác đác vô mấy, Cơ Xương bèn cho là việc này vô thương đại nhã, nào ngờ lại dẫn phát cục diện như nay, khiến đô thành nhân tâm hoàng hoàng, nghiêm trọng tổn hại vương thất uy nghiêm." "Thần Cơ Xương, cam nguyện tiếp thụ Vương Thượng bất kỳ trừng xử nào, chỉ cầu Vương Thượng niệm tại thần một mảnh trung tâm, có thể tòng khinh phát lạc!" Đế Tân đoan tọa trên long ỷ, lắng nghe lời Cơ Xương, trên dung nhan y vẫn lãnh nhược băng sương, hào vô động dung chi sắc.

Y khẽ chuyển động ngọc bội trong tay, ngọc bội va chạm vào nhau, phát ra tiếng trong trẻo, tại đại điện tịch tĩnh này lại đặc biệt chói tai.

“Hừ, ngươi nghĩ một câu vô tâm chi thất là có thể dễ dàng đường tắc việc này sao?” Đế Tân lạnh hừ một tiếng, thanh âm phẳng phất từ kẽ răng bật ra, tràn ngập hàn ý, “Đại Thương triều đường há phải trò trẻ con, danh tiếng vương thất không dung nửa điểm điếm ô, nay trong đô thành, lưu ngôn phỉ ngữ mãn thiên phi vũ, bách tính trà dư phạn hậu đều nghị luận việc này, ngươi khiến ngô nhan diện đặt vào đâu?” Đế Tân mục quang như đao, trực xạ thẳng vào Cơ Xương, tự hồ muốn xuyên thấu y.

Cơ Xương phục địa bất khởi, mồ hôi hạt đậu trên trán lăn xuống, làm ướt gạch lát nền phía trước, “Vương Thượng, thần tội đáng vạn tử, thần nguyện khuynh tẫn Tây Kỳ chi lực, di bổ lần quá thác này.” Thanh âm Cơ Xương mang theo một tia tuyệt vọng cùng ai cầu, tại đại điện trung hồi đãng.

Nghe Cơ Xương lời này, trên dung nhan Đế Tân chung quy lộ ra một tia tiếu dung, “Ồ, quả chân nguyện ý?” Cơ Xương nghe Đế Tân ngữ, liên mang lần nữa phục địa khấu thủ: “Vương Thượng, thần sở ngôn câu câu phế phủ, tuyệt vô nửa phần hư giả, Tây Kỳ tuy địa xử biên thùy, nhiên nhân lực vật lực, đều nguyện vì Vương Thượng khu sử, lấy chuộc thần chi tội quá.” Đế Tân nghe lời, hơi nghiêng người về phía trước, hai tay đan chéo đặt trên tay vịn long ỷ, mắt híp lại, tỉ mỉ đánh giá Cơ Xương đang phục địa.

Lương cửu hậu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Cơ Xương, niệm ngươi một mảnh trung tâm, bản vương tạm tha ngươi một mạng, song tử tội khả miễn, hoạt tội nan đào, Tây Kỳ chi địa của ngươi, xưa nay phú túc, nhân lực vật lực đều hùng hậu, bản vương mệnh ngươi, dùng ba tháng thời gian tại đô thành tu kiến một tòa Tế Thiên Đài quy mô hoành đại, dùng để tế tự thiên địa, kỳ cầu phong điều vũ thuận, quốc thái dân an.” Nói xong, Đế Tân dừng lại, trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ: “Tế Thiên Đài này, ngươi hãy đến giam công, nếu tu kiến

khiến bản vương mãn ý, tội trách của ngươi, có thể chước tình giảm khinh, nếu bản vương phát hiện có nửa điểm phu diễn, đừng trách bản vương không màng tình nghĩa quân thần nhiều năm, trên dưới Tây Kỳ, đều sẽ vì quá thác của ngươi mà phó xuất thảm thống đại giới!" Nói xong, Đế Tân tựa lưng vào ghế, thân thể ổn định tựa vào long ỷ, trên dung nhan khôi phục vẻ uy nghiêm lãnh khốc, tĩnh lặng nhìn Cơ Xương đang phục địa, chờ đợi y hồi ứng.

Trong lòng Cơ Xương chợt siết chặt, tu kiến Tế Thiên Đài thì chẳng phải chuyện khó, nhưng yêu cầu chính mình giam công, tức là biến tướng giam lỏng y tại đô thành.

Chương 663

Tây Kỳ địa xử biên thùy, cục thế thác tống phức tạp, y thân là Tây Bá Hầu, rời đi thời gian dài tất định sẽ xuất loạn tử.

Song đối diện uy áp của Đế Tân, thời khắc này y biệt vô tuyển trạch, chỉ có thể lần nữa trọng trọng khấu thủ, thanh âm hơi hiển run rẩy mà nói: "Vương Thượng thánh minh, thần định sẽ kiệt tận toàn lực, án chiếu Vương Thượng yêu cầu, án thì hoàn công, nếu kỳ gian xuất hiện bất kỳ sai trì nào, thần cam nguyện lĩnh thụ bất kỳ trách phạt nào, để tạ Vương Thượng bất sát chi ân!" Nói đến đây, Cơ Xương ngừng lại, nội tâm thiên nhân giao chiến, do dự rồi lại do dự, cuối cùng vẫn quyết định thổ lộ tâm trung sở tưởng.

"Chỉ là..." Cơ Xương vừa thốt ra hai chữ này, nhãn mâu vốn hơi rũ xuống vô thức ngước lên, lén lút liếc nhìn Đế Tân trên long ỷ, chỉ thấy khóe mắt Đế Tân khẽ co lại, mục quang như lợi nhận bắn tới, băng lãnh nói: "Chỉ là cái gì?" Cơ Xương nghe vậy, tâm trung rụt rè, nào dám có chút ẩn man nào nữa, thanh âm hơi run rẩy tiếp lời: "Chỉ là Tây Kỳ chi địa tích xử biên thùy, sự vụ phồn tạp tỏa toái, như loạn ma, tuy có năng thần hiền sĩ phụ tá, song thần với tư cách một phương chư hầu, phần nhiều quyết sách vẫn cần tự mình định đoạt, thần trường thời gian ly khai, thật sự đam tâm sẽ sinh biến cố." "Hoàn vọng Vương Thượng khai ân, chuẩn hứa thần bất thì dữ Tây Kỳ thông tín, để tiện cập thì xử lý khẩn yếu sự vụ.

Như thế, thần cũng có thể tâm vô bàng vụ an tâm giam công, không phụ Vương Thượng sở thác, toàn lực xác bảo Tế Thiên Đài thuận lợi kiến thành." Cơ Xương nói xong, cả người như hóa đá nằm phục trên đất, đến thở mạnh cũng không dám, tai dựng lên, tĩnh tĩnh chờ đợi Đế Tân đáp phục.

Sát na gian, đại điện nội hãm vào một mảnh tử tịch, thời gian phảng phất ngưng cố, duy có tiếng "tí tách" của lửa nến khi nhiên thiêu du du hồi đãng trong không khí.

Đế Tân nghe lời Cơ Xương, khẽ cau mày, trong nhãn thần lóe lên một tia bất nại phiền.

Trầm mặc hồi lâu, Đế Tân mới lạnh lùng mở miệng nói: "Hừ, ngươi đã đam tâm Tây Kỳ sự vụ, ngô bèn chuẩn ngươi dữ Tây Kỳ thông tín, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, hết thảy lấy Tế Thiên Đài tu kiến làm trọng, nếu vì ngươi xử lý Tây Kỳ sự vụ mà đam ngộ công kỳ, bản vương định không khinh nhiêu, hơn nữa, nội dung thông tín cần kinh bản vương quá mục, nếu phát hiện có bất kỳ bất quỹ chi ngôn nào, đừng trách bản vương không khách khí!" Cơ Xương nghe lời Đế Tân, trong lòng không khỏi vui mừng, vội vàng lần nữa phục địa khấu tạ: "Vương Thượng anh minh, thần cảm kích khôn cùng, thần định sẽ tuân tuần Vương Thượng ý chỉ, tuyệt không dám có chút ẩn man nào, lần này được Vương Thượng khai ân, chuẩn thần dữ Tây Kỳ thông tín, thực nãi Tây Kỳ bách tính chi phúc, cũng là hạnh phúc biên cảnh Đại Thương ta, thần định không phụ Vương Thượng sở vọng, toàn lực đốc tạo Tế Thiên Đài, bảo quốc vận Đại Thương ta xương long." Đế Tân khẽ gật đầu, trên dung nhan lãnh tuấn thoáng qua một tia thần sắc phức tạp khó nhận thấy.

Sau đó đạm đạm nói: "Thối hạ đi, chớ để bản vương thất vọng." Nói rồi, Đế Tân khẽ phất tay, ý bảo Cơ Xương có thể thối hạ.

Cơ Xương chậm rãi đứng dậy, thân mình hơi khom, thủy chung bảo trì tư thái cung thân, lùi từng bước một ra khỏi đại điện.

Mỗi bước đều đi cẩn thận dè dặt, sợ rằng sơ suất nhỏ sẽ lại chọc giận Đế Tân.

Cho đến khi lui ra khỏi điện môn, đứng dưới ánh dương quang

ngoài điện, y mới thở dài một hơi.

Giờ đây, dương quang chiếu trên người y, song y lại cảm thấy một trận hàn ý.

Sự thỏa hiệp vô nại trên điện, ý vị rằng nhất cử nhất động của mình đều sẽ bị đặt dưới sự giám thị nghiêm mật của Đế Tân, hành sự về sau của mình, càng phải như giẫm trên băng mỏng.

Cùng với việc Cơ Xương rời khỏi vương thành, rất nhanh, phán quyết xử phạt y cũng truyền khắp đô thành.

Khi biết Cơ Xương bị trách lệnh đốc tạo Tế Thiên Đài, hơn nữa trong kỳ gian công trình không được đạp xuất đô thành nửa bước, cho đến khi Tế Thiên Đài hoàn thành, vô số người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe kết cục này của Cơ Xương, trên dưới đô thành, vô luận là triều đường quan viên, hay thị tỉnh bách tính, không một ai đề xuất dị nghị.

Dù sao việc này liên lụy đến danh tiếng vương thất, trong mắt chúng nhân, đây vô nghi là sự việc cực kỳ trọng đại.

Theo bọn họ, Đế Tân không thi dĩ trừng phạt nghiêm lệ hơn đối với Cơ Xương, đã xem như khoan hồng đại lượng.

Đối với cách nhìn của chúng nhân đô thành, Bá Ấp Khảo trong học quán lại không nghĩ vậy.

Trong tâm Bá Ấp Khảo, phụ thân Cơ Xương cả đời quang minh lỗi lạc, đối Đại Thương trung tâm cảnh cảnh, Tây Kỳ dưới sự trị lý của phụ thân Cơ Xương, không những bách tính an cư lạc nghiệp, mà còn nhiều lần thành công chống cự ngoại địch xâm nhiễu, vì biên cảnh Đại Thương trúc khởi một đạo bình chướng kiên bất khả tồi, có thể nói đã lập xuống hãn mã công lao cho Đại Thương.

Giờ đây lại vì tội danh mạc tu hữu, bị Đế Tân trách lệnh đốc tạo Tế Thiên Đài, khốn tại đô thành, đây thật sự là thiên đại oan uổng, nội tâm phẫn nộ cũng như hùng hùng liệt hỏa trong nháy mắt nhiên thiêu lên.

Trong học quán đô thành, Bá Ấp Khảo trong cư sở, nhìn về hướng vương thành, siết chặt nắm đấm, khớp ngón tay vì dùng lực mà trắng bệch, hai mắt trợn tròn, trong nhãn thần tràn đầy nộ hỏa cùng bất cam.

Y như một con khốn thú bị tù cấm, trong phòng không ngừng đi lại, vừa đi, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Phụ ta xưa nay trung tâm cảnh cảnh, một lòng vì Đại Thương cúc cung tận tụy, từ trước đến nay chưa từng có nửa điểm tư tâm, nay lại tao ngộ bất công này!

Thiên lý ở đâu?" Nói rồi, Bá Ấp Khảo đột nhiên dừng lại, phẫn nộ trên dung nhan càng lúc càng nồng liệt, ngũ quan đều vì tình tự kích động mà hơi vặn vẹo, "Vương Thượng vì sao lại hồ đồ như thế, không phân biệt trung gian, lại đối đãi phụ ta như vậy?

Khả hận!

Thật sự khả hận!" Nói đến Đế Tân, Bá Ấp Khảo mạnh mẽ dừng bước, một quyền trọng trọng đập xuống bàn bên cạnh, thẻ tre, bút nghiễn trên bàn bị chấn động văng tứ tán, mực cũng bắn tung tóe khắp sàn, hệt như tâm tình hỗn loạn mà bi phẫn của y lúc này.

Nhưng ngay sau đó, nghĩ đến quyền uy vô thượng của Đế Tân, Bá Ấp Khảo liền vô lực ngả xuống tháp, hai mắt vô thần nhìn trần nhà.

Sau đó, trong não hải Bá Ấp Khảo bắt đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh Cơ Xương tại đô thành gặp cảnh khó khăn, nước mắt vô giác trào lên khóe mắt, chậm rãi lăn dài trên gò má.

Là một chất tử, Bá Ấp Khảo tuy có một khoang nhiệt huyết và

hoài bão, nhưng lại không có chút quyền lực nào.

Y tuy thân ở trong học quán quan trọng nhất của Đại Thương, nhưng xung quanh đều là sự "giáo đạo" và giám thị được Đại Thương tinh tâm an bài, kiến thức và mưu lược học được hoàn toàn không có đất dụng võ, thậm chí ngay cả học quán cũng không thể ra ngoài, điều này khiến y làm sao có thể không sốt ruột.

Dù lòng đầy tiêu cấp, song lại vô kế khả thi, chỉ đành trơ mắt nhìn phụ thân hãm vào khốn cảnh, cảnh ngộ như vậy cũng khiến Bá Ấp Khảo cực kỳ tự tang.

Ngay lúc Bá Ấp Khảo ngả xuống, trong phòng lại đột nhiên sinh dị tượng.

Căn phòng vốn an tĩnh tường hòa, nhiệt độ đột nhiên cấp kịch hạ hàng, phảng phất trong nháy mắt rơi vào hầm băng, không khí phảng phất như ngưng kết, một tia hàn ý âm sâm thấu xương lặng lẽ tràn ngập, khiến người ta không rét mà run.

Ngay sau đó, chỉ thấy từng đạo hắc sắc vụ khí, bằng không mà sinh, chúng như oán linh đến từ Cửu U Địa Ngục, quanh thân tán phát khí tức khiến người ta đảm hàn, mà đây chính là **Đại Kiếp Kiếp khí**.

Những Kiếp khí này hình thái các dị, có cái như dây leo vặn vẹo, uyển diên nhúc nhích, có cái tựa như yên vụ phiêu hốt, nhưng lại ngưng mà không tan.

Lúc Bá Ấp Khảo hào vô sát giác, với thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ, chúng điên cuồng lao về phía y, cuối cùng trực tiếp dũng nhập vào thể nội Bá Ấp Khảo.

Bị Kiếp khí tập kích, nỗi phẫn muộn trong lòng Bá Ấp Khảo càng tăng lên theo cấp số nhân.

Nộ hỏa vốn đã hùng hùng nhiên thiêu vì oan khuất của phụ thân, giờ khắc này bị cổ quái dị sức mạnh này triệt để châm nhiên, hóa thành thế lửa cháy lan đồng cỏ, tấn tốc mạn diên đến khắp mọi ngóc ngách toàn thân y.

Trong não hải y, các loại họa diện hỗn loạn như ngựa chạy qua đèn lồng tốc biến, lúc thì là Cơ Xương tại đô thành gian nan đốc tạo Tế Thiên Đài, thân ảnh tiều tụy bất kham mà vẫn cố gắng chống đỡ, lúc thì là dung mạo cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình của Đế Tân, cùng với vẻ mặt lãnh mạc, hạnh tai lạc họa của quần thần trên triều đường.

Những họa diện này không ngừng giao chức, trọng điệp, không ngừng thứ kích thần kinh Bá Ấp Khảo.

Cùng với Kiếp khí trì tục tập kích, hô hấp của Bá Ấp Khảo càng lúc càng gấp gáp, lồng ngực kịch liệt phập phồng, giống như một cái phong tương cũ nát, phát ra tiếng thở dốc nặng nề.

Tiếp đó, Bá Ấp Khảo hai tay vô thức siết chặt tấm chăn trên tháp, khớp ngón tay vì dùng lực mà lại trắng bệch.

Trán y đầy mồ hôi hạt đậu, mồ hôi lăn theo gò má, thấm vào tháp, in ra từng vệt vết sâu sắc.

Mà đôi mắt vốn thanh triệt minh lượng của y, giờ khắc này lại bị một tầng hắc sắc nồng úc dần dần bao phủ, trong nhãn thần toát ra không còn là sự phẫn nộ đơn thuần và bất cam, mà là một loại thần tình phức tạp pha lẫn điên cuồng và dục vọng hủy diệt, khiến người ta nhìn mà không rét mà run.

Cho đến cuối cùng, trong phòng quy về trầm tịch, mà trong nhãn thần Bá Ấp Khảo lại lóe lên một tia quyết tuyệt quỷ dị.

Thời gian như bạch câu quá khích, chuyển thuấn đã du du lưu thệ

vài tháng.

Trong mấy tháng này, Cơ Xương phảng phất như trâu kéo cày không biết mệt mỏi, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc đốc tạo Tế Thiên Đài.

Để tránh Đế Tân hà trách, từ việc chọn lựa dược liệu cho Tế Thiên Đài, y liền thân lực thân vi, linh nguyên liệu từ Tây Kỳ đến, hầu như mỗi kiện đều qua tay Cơ Xương, trong quá trình thi công, Cơ Xương càng ngày càng túc trực tại công địa.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của Cơ Xương trong mấy tháng, Tế Thiên Đài cũng chung quy tức tương hoàn công.

Và ngay khi Cơ Xương thở dài một hơi, mãn tâm hoan hỉ chuẩn bị bẩm minh Đế Tân, đợi sau khi Tế Thiên Đài triệt để hoàn thành sẽ phản hồi Tây Kỳ, thì học yến thường niên lại sắp bắt đầu.

Học yến này là do Đế Tân thiết đặt cho một chúng chất tử trong học quán, mỗi năm cử hành một lần, ý tại chương hiển ân sủng của Đại Thương đối với các phương chư hầu tử đệ, càng là thời khắc Đế Tân lôi kéo những học tử này, củng cố thống trị của Đại Thương.

Dù sao trong mắt Đế Tân, những chất tử này chính là nhân tuyển không hai để thừa kế vị trí các chư hầu, chỉ cần những người này trung với Đại Thương, trung với chính mình, thì cơ nghiệp Đại Thương sẽ không có chút lo lắng động dao nào.

Mà đối với một chúng chất tử trong học quán, yến tiệc này đồng dạng ý nghĩa phi phàm.

Chương 664

Bọn họ là con cháu các chư hầu, xa rời cố hương, thân ở đô thành Đại Thương, yến tiệc này vô nghi là cơ hội hiếm có cho bọn họ, có thể đại diện một chúng chư hầu, tiến hành giao tế với một chúng triều thần trong đô thành.

Học yến trọng yếu như vậy, khi biết học yến sắp bắt đầu, Cơ Xương tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Thế là y tạm hoãn việc phong đỉnh cuối cùng của Tế Thiên Đài, chuẩn bị đợi sau học yến, mới tiến hành bước cuối cùng này, sau đó bẩm minh Đế Tân, phản hồi Tây Kỳ.

Đồng thời, Cơ Xương còn muốn nhân cơ hội hiếm có này, gặp con trai mình là Bá Ấp Khảo.

Không sai, Cơ Xương đến đô thành đã vài tháng, nhưng vẫn chưa từng gặp Bá Ấp Khảo một lần.

Bởi vì trước đó Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ dao ngôn náo động xôn xao, Đế Tân long nhan đại nộ, trách lệnh Bá Ấp Khảo trong học quán tư quá, đồng thời nghiêm cấm y đạp xuất học quán nửa bước.

Còn Cơ Xương thì bị yêu cầu đốc tạo Tế Thiên Đài, mấy tháng qua, y đã dồn toàn bộ tinh lực vào việc kiến thiết Tế Thiên Đài, có thể nói vì công trình Tế Thiên Đài mà đã ẩu tâm lịch huyết, dục muốn Đế Tân khoan thứ.

Do đó, từ khi Cơ Xương đến đô thành mấy tháng này, phụ tử hai người tuy đồng xử một nơi, song thủy chung chưa thể tương kiến.

Nay học yến tức tương cử hành, Bá Ấp Khảo với tư cách chất tử trong học quán, tự nhiên là phải tham gia.

Cơ Xương mãn tâm đều là sự lo lắng và quan hoài dành cho con trai, tự nhiên muốn nhân cơ hội này giao lưu đôi điều với Bá Ấp Khảo.

Chỉ là Cơ Xương nghĩ tuy tốt, nhưng không ngờ lần này lại suýt nữa đánh mất tính mạng.

Vài ngày du du lưu thệ, học yến được mong chờ chung quy cũng chính thức kéo màn.

Học yến lần này không chỉ là tập hội của các học tử trong học quán đô thành, mà còn là một thịnh yến xã giao của giới quyền quý trong đô thành.

Do đó, trời vừa tờ mờ sáng, vương thành đã bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Vô số đạt quan hiển quý, hào môn tử đệ, thân khoác hoa phục được tinh tâm chọn lựa, từ các ngóc ngách đô thành khuynh sào nhi xuất.

Trên đại nhai rộng lớn trước vương thành, xe ngựa chen chúc, từng cỗ xe giá trang sức tinh mỹ chậm rãi tiến về phía trước, bánh xe va vào đường lát đá, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Rèm che trên xe giá theo gió phiêu động, ẩn ước có thể nhìn thấy người bên trong xe, những người này hoặc đoan trang ưu nhã, hoặc ý khí phong phát, đều đồng loạt nở nụ cười trên dung nhan.

Các cửa hàng ven đường cũng giăng đèn kết hoa, các hỏa kế đứng ở cửa, nhiệt tình chiêu lãm khách nhân, tiếng rao hàng vang lên không ngớt.

Trước học quán vương thành, vô số thị vệ thân khoác áo giáp sáng chói, tay cầm trường kích, chỉnh tề xếp thành hai hàng, uy phong lẫm lẫm, mục quang như cự chú thị từng vị tân khách nhập tràng.

Cách bố trí trong học quán chuyên môn chuẩn bị cho học yến càng khiến người ta nhãn tiền nhất lượng.

Cổng lớn học quán được trang điểm kim bích huy hoàng, biển ngạch to lớn cao huyền phía trên, thượng thư bốn chữ vàng "Vạn Bang Đồng Huy", tự thể hùng hồn đại khí, thương kình hữu lực, dưới ánh dương quang chiếu rọi mà dập dập sinh huy.

Hai bên cổng lớn học quán, đặt những đỉnh đồng to lớn, trên thân đỉnh khắc hoa văn tinh mỹ, hương yên lượn lờ thăng đằng, tăng thêm vài phần khí tức thần bí mà trang trọng.

Đạp nhập học quán, phảng phất như đạp nhập một xử nhân gian tiên cảnh.

Trong đình viện, tài chủng đủ loại linh thực vật, những linh thực vật này hoặc là từ các phúc địa mà đến, hoặc là từ hải ngoại tiên đảo di thực mà về, hầu như mỗi cây đều ẩn hàm linh khí thiên địa nồng liệt, tán phát khí tức độc đáo.

Phóng nhãn nhìn ra, phồn hoa tự cẩm, các loại kỳ hoa dị thảo tranh kỳ đấu diễm, hương hoa lan tỏa, thấm nhân tâm tỳ.

Xuyên qua đình viện, đến yến hội sảnh, cảnh tượng trước mắt càng xa hoa chí cực.

Những đèn chùm bảo thạch to lớn từ khung đỉnh cao cao buông xuống, uyển như từng viên tinh thần huy hoàng hàng lâm nhân gian.

Đèn chùm này được tinh tâm điêu khắc từ vài vạn viên bảo thạch trân quý, mỗi viên bảo thạch đều qua tinh thiêu tế tuyển, chất địa thuần tịnh, hào vô tạp chất.

Vô số thủy tinh xen kẽ giữa đó, tương hỗ ánh sấn, tương đắc ích chương.

Đèn quang sáng lên, thủy tinh chiết xạ ra quang mang ngũ thải ban

lan, tựa như từng đạo cầu vồng huyến lệ giao thác tung hoành trong không gian, chiếu sáng cả yến hội sảnh như ban ngày.

Trên tường bích treo những bức họa cuốn cự phúc do danh gia hội chế, có bức miêu tả lịch sử huy hoàng của Đại Thương, có bức lại triển hiện những truyền thuyết kinh điển của Nhân tộc lưu truyền.

Mặt đất trải đá cẩm thạch quang khiết như gương, bên trên điêu khắc hoa văn vân mây và rồng phượng đồ án, đảo ánh thân ảnh các tân khách.

Cảnh xa hoa như vậy, không một nơi nào không chương hiển quốc lực hùng hậu của Đại Thương.

Cũng chỉ có Đại Thương, sau mấy trăm năm khai cương thác thổ, tích lũy vô tận tài phú, chưởng khống vô số tư nguyên, mới có thể chế tạo ra cảnh tượng cực hạn xa hoa như vậy.

Lúc này trong sảnh đã có không ít người, đều ba ba hai hai tụ lại trò chuyện.

Hoặc là đàm luận quyền lực canh điệt trên triều đường, hoặc là chia sẻ kỳ văn thú sự trong phong địa, hoặc là giao lưu kinh nghiệm và tâm đắc chiến trường.

Tiếng cười, tiếng trò chuyện của bọn họ giao chức vào nhau, hồi đãng trong cả yến hội sảnh.

Không lâu sau, Cơ Xương với một thân y phục mộc mạc mà chỉnh khiết cũng xuất hiện trong yến hội sảnh.

Trường bào của y làm bằng vải thô, nhan sắc tối trầm, kiểu dáng giản ước, chỉ ở cổ áo và tay áo thêu vài sợi văn lộ màu xanh tượng trưng cho Tây Kỳ.

Eo y buộc một chiếc đai da chất phác, trên đó treo một khối ngọc bội ôn nhuận, cả người nhìn trầm ổn mà nội liễm.

Chỉ là một tia tiều tụy trên dung nhan lại đặc biệt hiển nhãn.

Nhìn thấy thân ảnh Cơ Xương xuất hiện, chúng nhân trong sảnh cũng phân phân đưa mục quang đến.

Trong những mục quang này, có quan thiết, có đáng thương, cũng có không ít sự hiếu kỳ.

Người vây xem đông đảo, song ít ai chào hỏi Cơ Xương, dù sao hiện tại Cơ Xương là thân mang tội, chúng nhân sinh phạ vì giao lưu với Cơ Xương mà bị hoạch tội.

Cơ Xương đối với việc này tựa hồ đã sớm dự liệu, thần sắc thản nhiên, bất ti bất kháng chậm rãi tiến về phía trước, khiến người ta không thể nắm bắt tâm tư y.

Suốt dọc đường chậm rãi đi, Cơ Xương cũng nhãn thần bình tĩnh tảo thị yến hội sảnh xa hoa này, tựa hồ đang tìm kiếm điều gì, nhưng cuối cùng lại không phát hiện mục tiêu, trong nhãn thần cũng lóe lên một tia thất vọng.

Cho đến cuối cùng, vẫn là vài vị trọng thần Đại Thương, mời Cơ Xương ngồi vào vị trí hàng đầu.

Mấy vị trọng thần này, đều là những người đã lăn lộn trên triều đường nhiều năm, khá có uy vọng, ngày thường với Cơ Xương giao tình cũng khá sâu.

Dám mời Cơ Xương, là vì bọn họ biết Cơ Xương là người hiền lương, khi trị lý Tây Kỳ thì chính tích phỉ nhiên, được bách tính ái đái sâu sắc, cũng không phạm phải lỗi lầm gì không thể tha thứ, hơn nữa lần này Cơ Xương tuy thân mang trọng tội ở đô thành, đốc tạo Tế Thiên Đài, nhưng ngày Tế Thiên Đài kiến thành, chính là lúc Cơ Xương phản hồi Tây Kỳ.

Mấy người tự nhiên không đành lòng thấy một người hiền lương

như Cơ Xương bị chúng nhân lãnh lạc tại học yến, tao thụ thế thái viêm lương.

Hơn nữa, bọn họ trên triều nhiều năm, đối với tâm tư Đế Tân cũng đã có vài phần suy đoán.

Tri hiểu Đế Tân tuy sinh tính đa nghi, nhưng cũng không phải là người bất minh sự lý, sẽ không chỉ vì việc bọn họ mời Cơ Xương nhập tọa mà hàng tội cho bọn họ.

Dù sao Cơ Xương thân là một phương chư hầu, trong thiên hạ cũng có một định ảnh hưởng lực, Đế Tân cũng phải khảo lự đến dư luận và nhân tâm thiên hạ.

Chương 665

Đương nhiên nếu Cơ Xương thật sự phạm phải tội ác tày trời gì, thì mấy vị trọng thần này e rằng cũng không dám tiếp xúc quá nhiều với Cơ Xương, nhưng hiện tại tình huống Cơ Xương không phải như vậy, bọn họ tin vào phán đoán của mình, cũng tin vào nhân phẩm Cơ Xương, nên mới hào không do dự mời Cơ Xương ngồi vào vị trí hàng đầu.

Sau đó chỉ thấy một vị lão thần tóc trắng trong số mấy người đứng dậy, thân hình y tuy hơi còng, nhưng lại tự có một cổ khí chất trầm ổn uy nghiêm.

Trên dung nhan y mang theo nụ cười hòa ái, đưa tay về phía Cơ Xương, nói: "Cơ hầu, chỗ này mời." Cơ Xương văn ngôn vi vi khiếm thân, nhãn thần trung thiểm quá nhất ti cảm kích, khoái tẩu liễu kỷ bộ lai đáo kỷ nhân thân bàng.

Sau khi nhập tọa, Cơ Xương mục quang lần lượt quét qua mấy vị trọng thần, trong mắt tràn đầy thành chí cảm kích, y hai tay ôm quyền, hơi khom người, cung thủ nói: "Kim nhật được mấy vị đại nhân sĩ ái, Cơ Xương cảm kích bất tận." Mấy người nghe lời, phân phân mở miệng.

Trong đó một vị đại thần trung niên thân khoác hoa phục, dung mạo cương nghị, suất tiên nói: "Cơ hầu khách khí rồi, ngã đẳng và Cơ hầu giao du nhiều năm, thâm tri Cơ hầu vi nhân, Cơ hầu trị lý Tây Kỳ, bách tính an cư lạc nghiệp, đối Đại Thương càng trung tâm cảnh cảnh, việc lần này, hoàn vọng Cơ hầu chớ đặt trong lòng, cứ phóng khoan tâm, đợi Tế Thiên Đài hoàn công, Cơ hầu sẽ sớm ngày phản hồi Tây Kỳ, đoàn tụ cùng gia nhân, cộng hưởng thiên luân chi nhạc." Vị

lão giả vừa rồi mở miệng mời Cơ Xương, cũng đối với Cơ Xương nói: "Phải lắm, Cơ hầu không cần ưu tâm, lão hủ nghe nói, Tế Thiên Đài đã gần hoàn công, chẳng mấy chốc Cơ hầu sẽ có thể phản hồi Tây Kỳ!" Nghe những lời quan tâm của mấy người, trong lòng Cơ Xương cũng không khỏi dũng khởi một trận noãn lưu, khóe mắt cũng hơi phiếm hồng, sau đó hít sâu một hơi, đối với mấy người nói: "Đa tạ mấy vị đại nhân quan hoài, Cơ Xương minh ký vu tâm, Cơ Xương định sớm ngày hoàn thành việc đốc tạo Tế Thiên Đài, không phụ kỳ vọng của mấy vị đại nhân." Thanh âm Cơ Xương hơi run rẩy, mang theo một tia ngạnh yết khó nhận thấy, hiển nhiên là trong đoạn thời gian này đã chịu rất nhiều khổ sở.

Nghe lời Cơ Xương, mấy người cười bãi bãi tay, cũng không giao đàm thêm về việc này với Cơ Xương, mà kéo Cơ Xương trò chuyện về phong thổ nhân tình Tây Kỳ.

Mấy người ngươi một lời ta một lời, giao đàm rất hoan hỉ, nhất thời gian, phảng phất quên đi cục thế phức tạp trong yến hội sảnh này.

Cho đến trước khi học yến sắp khai yến, cuộc giao đàm của mấy người mới tạm ngưng, nhìn chúng nhân trong sảnh càng lúc càng đông, vị đại thần trung niên vừa rồi nói chuyện với Cơ Xương lại mở miệng nói: "Cơ hầu, như kim học yến đang náo nhiệt, bất quá bên dưới cũng là ám lưu dũng động, Cơ hầu vẫn cần đa gia tiểu tâm, nếu có tình huống gì, có thể cập thì liên hệ với ngã đẳng." Vị lão giả tóc trắng nghe lời khẽ gật đầu, chậm rãi nói: "Cơ hầu, hãy tạm nhẫn nại đôi chút, đợi Cơ hầu phản hồi Tây Kỳ, bách tính Tây Kỳ cũng có thể an tâm rồi." Tri biết mấy vị trọng thần nãi là vì chính mình mà nghĩ, Cơ Xương không có chút bất nại chi sắc, nghe xong lời mấy người, trọng trọng gật đầu, vẻ mặt cảm kích nói: "Đa tạ mấy vị đại nhân đề tỉnh, Cơ Xương định sẽ tiểu tâm hành sự." Nghe lời Cơ Xương, mấy

người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sở dĩ mấy người lại có lời chúc phúc như vậy, cũng là sợ Cơ Xương lại xuất hiện bất kỳ ý ngoại nào.

Cơ Xương như kim thân xử khốn cảnh, sơ suất nhỏ, liền có khả năng mang tai họa diệt đỉnh đến cho Tây Kỳ, bọn họ là bằng hữu của Cơ Xương, tự nhiên là vì Cơ Xương đam tâm.

Ngay lúc này, trong não hải Cơ Xương cũng lóe lên thân ảnh Bá Ấp Khảo, tùy tức nhẫn bất trụ mở miệng nói: "Lần học yến này, Cơ Xương cũng muốn tá thử cơ hội gặp mặt khuyển tử Bá Ấp Khảo, chư vị khả tri khuyển tử như kim tình huống như hà?" Đề cập đến nhi tử, trong nhãn thần Cơ Xương lưu lộ ra một tia khiên quải cùng đam ưu, dù sao y đã lâu không gặp Bá Ấp Khảo, không biết nhi tử trong học quán ra sao.

Nghe lời Cơ Xương, vị lão giả bên cạnh trầm ngâm phiến khắc, chậm rãi nói: "Cơ hầu phóng tâm, lệnh công tử trong học quán, tuy thân là chất tử, nhưng cũng vô đại ngại, lần học yến này, lệnh công tử cũng sẽ tham gia, Cơ hầu lát nữa định sẽ gặp được y, chỉ là trên học yến, nhân đa nhãn tạp, Cơ hầu và lệnh công tử tương kiến, vẫn cần chú ý phân thốn." Cơ Xương nghe lời, không mở miệng, chỉ là nghiêm túc gật đầu.

Thời gian lặng lẽ lưu thệ, cùng với học tử học quán ngư quán nhập tràng, thần sắc chúng nhân trên trường nháy mắt biến thành nghiêm túc.

Mà trong nhãn thần Cơ Xương thì lóe lên một tia kỳ đãi khó ức chế, mục quang y cấp thiết tìm kiếm trong đám người.

Chung quy, trong một nhóm chất tử thân khoác phục sức học quán, Cơ Xương đã thấy thân ảnh Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo lúc này, thân tư y cựu đĩnh bạt như tùng, toát lên sự

kiên nghị cùng trầm ổn bẩm sinh, song dung nhan lại tiều tụy quá độ.

Đôi mắt vốn minh lượng như sao, giờ khắc này lại đầy huyết ti, giống như đáy sông khô cạn, tẫn hiển tiều tụy, sắc mặt trắng bệch như tuyết tàn trong đông nhật, hào vô huyết sắc, đôi môi khô nứt, từng đạo tế văn chạm vào mắt mà kinh tâm, cả người toát lên một cổ tiều tụy và mệt mỏi sâu sắc.

Nhìn thấy Bá Ấp Khảo ra nông nỗi này, trong lòng Cơ Xương dũng khởi một trận chua xót, hai tay càng vô thức siết chặt, khớp ngón tay vì dùng lực mà trắng bệch, móng tay gần như cắm sâu vào lòng bàn tay, song y lại hồn nhiên bất giác đau đớn.

Cổ họng y như bị thứ gì đó chặn lại, ngạnh yết không nói nên lời, khóe mắt cũng hơi phiếm hồng.

Cơ Xương rất muốn lập tức đi đến bên cạnh Bá Ấp Khảo, nói với Bá Ấp Khảo vài câu, hỏi thăm tình hình gần đây của y, dặn dò y phải chăm sóc tốt cho mình.

Song vừa mới bước một bước nhỏ, y đã cố gắng kìm nén xung động trong lòng, sống chết thu lại bước chân đã bước ra.

Hiện tại không phải thời cơ thích hợp, xung quanh vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm bọn họ, sơ suất nhỏ, liền có khả năng mang đến ma phiền cho Bá Ấp Khảo.

Bất quá, tuy không thể giao lưu với Bá Ấp Khảo, nhưng mục quang Cơ Xương lại thủy chung chặt chẽ khóa trên người Bá Ấp Khảo, không một khắc rời đi.

Bá Ấp Khảo cũng trong đám người đã một nhãn nhìn thấy thân ảnh Cơ Xương.

Nhìn thấy dung mạo Cơ Xương, nhãn thần Bá Ấp Khảo trong nháy mắt hơi sáng lên, nhưng y rất nhanh đã ý thức được cảnh ngộ

hiện tại, tấn tốc khôi phục bình tĩnh, chỉ là lặng lẽ siết chặt nắm đấm, lấy đó che giấu sự kích động nội tâm.

Ngay khi phụ tử hai người cách không tương vọng, một danh thị vệ thân khoác thịnh trang đột nhiên đi vào yến hội sảnh, chỉ thấy y đến giữa sảnh đứng yên, thần sắc túc mục đối với chúng nhân trong sảnh cao thanh hô: "Vương Thượng giá đáo!" Thanh âm phảng phất như chuông hồng minh hưởng, trong yến hội sảnh rộng rãi cửu cửu hồi đãng.

Nghe thanh âm thị vệ, chúng nhân phân phân tấn tốc đứng dậy, động tác chỉnh tề hoa nhất.

Cảnh tượng vốn hoặc giao đầu tiếp nhĩ, hoặc đàm tiếu phong sinh trong nháy mắt tiêu thất bất kiến, thay vào đó là một phiến trang nghiêm túc mục.

Thần sắc chúng nhân trong nháy mắt biến thành trang trọng mà cung kính, cả yến hội sảnh cũng trong nháy mắt trở nên lạc châm khả văn.

Tu du chi hậu, Đế Tân thân xuyên một tập cẩm bào hắc sắc thêu đồ án kim long đằng phi, chậm rãi tiến nhập yến hội.

Chúng nhân trong điện thấy Đế Tân hiện thân, phân phân lần nữa cung thân, tề thanh cao hô: "Cung nghênh Vương Thượng!" Thanh âm chỉnh tề mà hồng lượng, chấn động tai người ù ù.

Nghe thanh âm chúng nhân trong sảnh, Đế Tân khẽ gật đầu.

Sau đó mại bước chân trầm ổn hữu lực, đi đến chủ vị chính thượng phương yến hội, chậm rãi tọa hạ.

Ngồi định sau, Đế Tân mục quang như cự, nhãn thần duệ lợi quét một nhãn chúng nhân trong sảnh.

Nhãn thần sở đáo chi xử, chúng nhân đều cảm giác như có gai trên

lưng, phảng phất bị một đạo điện lưu băng lãnh kích trung, phân phân cúi đầu, không dám đối thị với mục quang Đế Tân.

Mà khi mục quang Đế Tân quét đến trên người Cơ Xương, lại hơi đình đốn phiến khắc.

Cơ Xương cảm thụ đạo mục quang như đao kia rơi trên người mình, tâm trung hơi rụt rè, nhưng y vẫn thần sắc thản nhiên, bất ti bất kháng nghênh đón mục quang Đế Tân, chỉ là hơi khiếm thân, lấy kỳ kính ý.

Đế Tân ngưng thị Cơ Xương, trong nhãn thần tự hồ mang theo một tia thăm dò, lại tự hồ ẩn giấu đôi chút tình tự khó nắm bắt.

Cho đến phiến khắc sau, mới di khai mục quang, tiếp tục tảo thị các tân khách khác trong sảnh.

Cùng với tuyến thị của Đế Tân di khai, Cơ Xương trong đám người lúc này mới thở phào một hơi, cả người cũng hơi thả lỏng các cơ bắp đang căng cứng.

Ngay sau đó, trong sảnh cũng vang lên thanh âm của Đế Tân: "Bắt đầu đi." Cùng với một tiếng lệnh của Đế Tân, trong điện trong nháy mắt biến hóa.

Chỉ thấy một chúng nhạc sư tấn tốc tấu hưởng nhạc khúc, tiếng tơ trúc giao chức vào nhau, như sàn sàn lưu thủy, lưu xướng trong yến hội sảnh.

Tiếp đó, vũ cơ môn thân khoác vũ y ngũ thải ban lan, mại bước chân khinh doanh bộ nhập sảnh trung.

Đồng thời, thị giả môn đoan trứ thái hào tinh mỹ xuyên toa giữa các bàn tiệc, từng đạo thái hào uyển như tác phẩm nghệ thuật được bày biện trước mặt chúng nhân, một tràng yến tiệc xa hoa mà náo nhiệt chính thức bắt đầu.

Yến hội sảnh nội, một phiến cảnh tượng náo nhiệt phi phàm.

Mà Cơ Xương thân xử kỳ gian, lại giống như đặt mình trong một thế giới khác.

Mắt y nhìn dường như đang dõi theo màn biểu diễn trên trường, nhưng mục quang lại không động vô thần, tâm tư đã sớm không biết trôi dạt đến đâu.

Trừ vài vị trọng thần có giao tình sâu đậm với y, trong cả yến hội sảnh không ai dám giao lưu quá nhiều với Cơ Xương.

Thỉnh thoảng có người vô ý đưa mục quang quét qua y, cũng chỉ là lướt qua nhanh chóng, rồi lập tức di chuyển đi, sợ rằng sẽ rước lấy ma phiền.

Thân ảnh y trong hoàn cảnh huyên náo này hiện ra dị thường cô tịch, không hợp với cảnh náo nhiệt xung quanh, tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

Cùng với yến hội tiến triển, thị giả môn xuyên toa giữa các bàn tiệc, châm tửu cho tân khách.

Chúng nhân phân phân cử bôi, tương hỗ kính tửu hàn huyên.

Cơ Xương thấy vậy, cũng chỉ đành theo nhịp điệu của chúng nhân, cử ly rượu lên.

Động tác của y cơ giới mà trì hoãn, mục quang thủy chung hơi thất thần, rượu dịch nhập khẩu, cay nồng mà mang theo một tia khổ sáp, nhưng cũng vô pháp xua tan âm mai trong lòng y.

Chương 666

Tại một phía khác của yến hội, một chúng học tử học quán ngồi vây quanh, trên dung nhan thanh xuân triêu khí mang theo sự hiếu kỳ và hưng phấn.

Giữa ánh đèn giao thác, các học tử cũng bắt đầu nghị luận thấp giọng.

Mục quang bọn họ thỉnh thoảng nhìn về phía chủ vị yến hội, đối với thịnh yến quyền quý vân tập này tràn đầy sự tân kỳ.

Chủ đề từ cung đình bí văn nói đến cục thế triều đường, rồi đến kỳ văn dật sự của các chất tử các nước, đặc biệt chuyên chú.

Lúc này, Bá Ấp Khảo ngồi giữa các học tử, sau vài ly rượu nhập đỗ, sắc mặt hơi phiếm hồng.

Không biết là do rượu ở đây quá nồng úc thuần hậu, hậu kình thập túc, hay là tâm sự Bá Ấp Khảo quá nặng, hay vì nguyên nhân khác, tửu ý Bá Ấp Khảo dần dần dũng thượng đầu, nhãn thần cũng trở nên mê ly.

Nhưng thời khắc này, Bá Ấp Khảo vẫn chưa nói ra hành động kinh nhân nào.

Cùng với từng ly rượu không ngừng rót xuống đỗ, Bá Ấp Khảo chỉ cảm thấy đầu óc càng lúc càng hôn trầm, ý thức cũng trở nên có chút mơ hồ bất thanh.

Hết thảy trước mắt phảng phất đều bị bao phủ sau một tầng mông lung bạc sa, trở nên hư huyễn mà không chân thực.

Tiếng cười nói vui vẻ xung quanh, giờ khắc này nghe lại giống như đến từ nơi xa xăm, thanh âm càng lúc càng phiêu diểu, dần dần

mất đi cảm giác chân thực, phảng phất cả thế giới đều đang từ từ vặn vẹo, xoay tròn trước mắt y.

Đột nhiên, khóe mắt y lóe lên một tia hắc sắc quỷ dị, tia hắc sắc này cực đạm, nếu không phải người hữu tâm nhìn chằm chằm, căn bản khó mà sát giác.

Nhưng chính là sau khi tia hắc sắc này xuất hiện, Bá Ấp Khảo giống như bị một cổ sức mạnh tà ác mà thần bí thao khống, cả người trạng thái đột nhiên phát sinh biến hóa phiên thiên phúc địa.

Tình tự vốn còn xem như bình tĩnh trong nháy mắt mất kiểm soát, như hồng thủy vỡ đê, một phát bất khả thu thập.

Chỉ thấy Bá Ấp Khảo mạnh mẽ đập bàn, chiếc bàn gỗ chắc chắn nặng nề lại bị chấn động kịch liệt, ly rượu, chén đũa trên bàn đều theo đó mà rung lên, phát ra tiếng va chạm trong trẻo.

Các học tử xung quanh đang chìm đắm trong học yến, bị hành động đột như kỳ lai của Bá Ấp Khảo làm cho hoảng sợ không nhẹ, dung mạo vốn đang hi tiếu trong nháy mắt ngưng cố, nụ cười còn đọng lại trên dung nhan, phân phân hướng về phía Bá Ấp Khảo đưa ánh mắt kinh ngạc, trong nhãn thần tràn đầy nghi hoặc cùng bất giải, phảng phất đang nhìn một người xa lạ.

Bá Ấp Khảo lại như hào vô sát giác, hô hấp trở nên gấp gáp mà trầm trọng, lồng ngực kịch liệt phập phồng, đôi mắt vốn mê mang bị một cổ phẫn nộ cùng bất cam thay thế.

Sau đó chỉ thấy y mạnh mẽ đứng dậy, do tửu ý thượng đầu, thân hình lay động vài cái, mới miễn cưỡng đứng vững.

Tiếp đó, y bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, thanh âm mang theo nồng nặc tửu ý và phẫn muộn: “Ta có tội gì, phụ ta hà cô!

Vương Thượng lại nghe lời dao ngôn, hạ chỉ hàng tội, há chẳng

phải tai họa vô vọng sao!" Các đồng song bên cạnh thấy vậy, phân phân lộ ra sắc mặt kinh khủng, huyết sắc trên dung nhan trong nháy mắt thốn khứ, trở nên trắng bệch như giấy.

Một vị học tử ngày thường có giao tình không tồi với Bá Ấp Khảo, tiểu tâm dực dực đưa tay ra, kéo cánh tay y, thanh âm run rẩy nói: "Bá Ấp Khảo, thận ngôn a, đây là học yến, không thể hồ thuyết!" Nhưng Bá Ấp Khảo lúc này, dĩ nhiên bị Kiếp khí sở hoặc, không nghe lọt bất kỳ lời khuyên nào, trở nên càng lúc càng bạo táo.

Y dùng lực hất tay đồng song ra, hồng vựng trên dung nhan càng lúc càng nồng liệt, tựa như muốn rỉ máu ra.

Ngay sau đó, y đưa tay một bả chộp lấy ly rượu còn sót lại trên bàn, uống cạn số rượu còn lại trong ly, rồi sau đó ly rượu trọng trọng đập xuống bàn.

Chỉ nghe "bang" một tiếng cự hưởng, ly rượu trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, mảnh vỡ như tuyết hoa phi tiên ra, có vài mảnh thậm chí lướt qua mặt bàn, phát ra tiếng ma sát sắc nhọn.

Hành động này, không những triệt để phá vỡ sự bình tĩnh xung quanh, mà còn khiến tia lý trí cuối cùng của y cũng bị quăng ra sau đầu.

Bá Ấp Khảo lúc này, hoàn toàn bị tình tự hung dũng chưởng khống, trong nhãn thần nhiên thiêu nộ hỏa hùng hùng, phảng phất muốn đốt cháy cả thế giới.

Y mặt trướng hồng, gân xanh trên cổ nổi lên, xả cổ họng đại thanh hét lớn: "Vương Thượng vô đạo, xử sự bất công!" "Phụ ta trung tâm cảnh cảnh, vì Đại Thương tận tâm tận lực, lại vì dao ngôn vô cớ hoạch tội!

Có Vương Thượng này, Đại Thương chung có ngày phúc diệt!"

Lời này vừa xuất, xung quanh trong nháy mắt một phiến tử tịch, phảng phất thời gian đều tại thời khắc này ngưng cố.

Một chúng học tử môn trợn to hai mắt, nhãn cầu phảng phất muốn lồi ra khỏi hốc mắt, trên dung nhan tràn đầy thần tình kinh khủng và khó có thể tin.

Không ít người thậm chí sợ đến sắc mặt trắng bệch như giấy, môi hơi run rẩy, trên trán đổ ra mồ hôi li ti.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, Bá Ấp Khảo ngày thường hành sự ổn trọng, nội liễm tự trì, lại có thể tại học yến chi thượng, mượn rượu cồn, nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Ngay sau đó, một chúng học tử mặt lộ vẻ sợ hãi, vô thức lùi lại vài bước, sợ rằng sẽ bị liên lụy đến Bá Ấp Khảo.

Đồng song ở gần Bá Ấp Khảo hơn, há miệng, nhưng không nói được gì, chỉ có thể ngốc ngếch đứng tại chỗ, nhìn Bá Ấp Khảo đang hãm vào điên cuồng.

Chung quy, dị trạng tại chỗ học tử cũng xuất hiện trong tuyến thị của Đế Tân.

Đế Tân vốn đang hứng thú thưởng thức màn biểu diễn trên đài, nhưng dư quang khóe mắt liếc thấy một phiến dị dạng của các học tử, y khẽ cau mày, thần tình vốn khinh tùng du duyệt trong nháy mắt biến thành nghiêm túc, trong mắt cũng lóe lên một tia bất duyệt, tùy tức chỉ nghe y đối với cung nhân bên cạnh khẽ nói: "Đi xem xem là chuyện gì." Chỉ là còn chưa đợi cung nhân ứng đáp, thì thấy một danh thị vệ thần sắc thông thông vội vã đi đến, trên dung nhan mang theo thần tình khẩn trương và hoảng khủng.

Thị vệ đến trước mặt Đế Tân, "phịch" một tiếng quỳ một gối xuống đất, thanh âm hồng lượng mà cấp xúc bẩm báo: "Vương

Thượng, tại chỗ học tử yến hội có học tử tửu hậu thất ngôn, khẩu xuất cuồng bội mưu nghịch chi ngữ!" Thanh âm thị vệ trong yến hội sảnh đặc biệt vang dội, trong nháy mắt phá vỡ không khí vốn có.

Chúng nhân trên trường nghe xong, trong lòng đều siết chặt, phân phân dừng động tác trong tay, đưa mục quang về phía học tử, vẻ mặt kinh ngạc và bất giải.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, tại yến tiệc trang trọng túc mục này, lại có người to gan như vậy, mượn rượu cồn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Cần biết, yến tiệc này không chỉ là tập hội của các học tử, mà còn hội tụ Đế Tân và quần thần Đại Thương.

Tại tràng hợp như vậy khẩu xuất cuồng bội chi ngôn, vô nghi là công nhiên khiêu khích quyền uy của Đế Tân và Đại Thương.

Cùng với thanh âm mang theo một tia hoảng khủng của thị vệ hạ xuống, yến hội sảnh trong nháy mắt tràn ngập không khí khẩn trương và áp ức.

Trên dung nhan chúng nhân trên trường đều viết đầy bất an, trong lòng âm thầm đoán định, rốt cuộc là kẻ to gan bao thiên nào đã làm ra hành động mạo thiên hạ chi đại bất vĩ như vậy.

Nhất thời gian, các vũ cơ vốn vũ tư a na trên đài như bị thi triển định thân chú, trong nháy mắt dừng vũ bộ, thân tư cứng ngắc đứng tại chỗ, trong nhãn thần tràn đầy khủng cụ.

Các nhạc sư cũng đình chỉ diễn tấu, tiếng tơ trúc vốn du dương động thính chợt nhiên mà ngừng, cả yến hội sảnh an tĩnh đến đáng sợ, lạc châm khả văn.

Tất cả mọi người đều nín thở, mục quang đồng loạt hướng về phía Đế Tân, mãn tâm thấp thỏm chờ đợi phản ứng của y, phảng phất

không khí đều tại thời khắc này ngưng cố, thời gian cũng đình chỉ lưu động.

Mà nghe thị vệ bẩm cáo, khóe mắt Đế Tân mạnh mẽ co lại, nhãn mâu vốn thâm thúy như vực sâu trong nháy mắt híp thành một khe hẹp, nhãn thần như lợi nhận xuất sao, lăng lệ đến phảng phất có thể cắt đứt không khí, sở đáo chi xử, khiến người ta cảm thấy như có gai trên lưng.

Khóe môi y hơi co giật, trên dung nhan tấn tốc lóe lên một tia nộ sắc nồng liệt.

Sau đó, chúng nhân liền nghe Đế Tân lạnh lùng mở miệng hỏi: "Là ai, đã nói những gì?" Thanh âm trầm thấp mà băng lãnh, phảng phất là từ Cửu U Địa Ngục truyền đến, khiến mỗi một người tại tràng đều không rét mà run.

Thị vệ nghe lời hơi ngừng lại, hầu kết lên xuống, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tự hồ đang do dự có nên nói ra những lời bội nghịch như vậy hay không.

Nhưng cảm thụ được mục quang băng lãnh của Đế Tân, y không dám có chút ẩn man nào, cứng đầu mở miệng, thanh âm hơi run rẩy nói: "Kẻ có bội nghịch chi ngôn nãi là nhi tử của Tây Bá Hầu, Bá Ấp Khảo!" Nói đến đây, y lại dừng một chút, hít sâu một hơi, tiếp lời: "Y nói... y nói, Vương Thượng vô đạo, xử sự bất công, có Vương Thượng này, Đại Thương chung có ngày phúc diệt." Cùng với lời thị vệ thốt ra, cả yến hội sảnh trong nháy mắt xôn xao, nội sảnh vốn an tĩnh đến lạc châm khả văn, giờ khắc này bị một trận kinh hô liên tiếp, tiếng nghị luận giao đầu tiếp nhĩ lấp đầy.

Chúng nhân mặt đầy chấn kinh và hoảng khủng, trợn to hai mắt, không dám tin vào tai mình.

Đế Tân nghe lời, sắc mặt trong nháy mắt biến thành thiết thanh,

gân xanh trên trán nổi lên, hai tay siết chặt tay vịn tọa ỷ, khớp ngón tay vì dùng lực quá độ mà trắng bệch, phảng phất muốn bóp nát tay vịn cứng rắn vô cùng.

Lồng ngực y kịch liệt phập phồng, sau đó nộ bất khả át gào thét: "Đại đảm cuồng đồ!

Chương 667

Dám tại trước mặt bản vương như thế phóng tứ!" Thanh âm trong nháy mắt vang vọng cả yến hội sảnh, chấn động tai chúng nhân ù ù.

Nhất thời gian, yến hội sảnh nội lần nữa hãm vào sự tịch tĩnh như chết, tất cả mọi người đều bị nộ hỏa của Đế Tân dọa đến không dám thở mạnh, phảng phất đặt mình trong hầm băng.

Vốn dĩ vì chuyện dao ngôn trước đó, Đế Tân đã có tâm ý giới đế với Bá Ấp Khảo.

Lúc đó trong đô thành dao ngôn cực kỳ xôn xao, phân phân đồn đại Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ có tư tình.

Mặc dù cuối cùng tra minh Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ không có tư tình, nhưng chuyện này vẫn khiến Đế Tân nhan diện tảo địa.

Thân là quân vương một nước, hậu cung lại truyền ra những lời đồn đại bất kham như vậy, dù không phải sự thật, đối với một quốc chủ cũng là sự vũ nhục cực đại.

Nếu không phải sư phụ học quán xuất diện cầu tình, thêm vào đó Đế Tân lại lo lắng Bá Ấp Khảo có liên hệ với Tổ miếu Nhân tộc, mà mạo nhiên ra tay với Bá Ấp Khảo, cực kỳ có khả năng dẫn phát sự bất mãn của Tổ miếu, Đế Tân tuyệt sẽ không để Bá Ấp Khảo tiếp tục lưu lại thế gian.

Vốn dĩ Đế Tân tưởng rằng hành động "nhân từ" này của mình, có thể khiến Bá Ấp Khảo có chút thu liễm, từ đó về sau đối với Vương Thượng là mình kính sợ thêm, nào ngờ Bá Ấp Khảo căn bản "không lĩnh tình".

Lại còn tại học yến chi thượng, khẩu xuất mưu nghịch chi ngôn,

chẳng lẽ là khi bản vương Đế Tân tay cầm kiếm không sắc bén sao?

Xảy ra chuyện như vậy, Đế Tân lúc này dĩ nhiên vô pháp cố cập Bá Ấp Khảo có liên quan đến Tổ miếu Nhân tộc hay không nữa.

Dù Bá Ấp Khảo thật sự là người Tổ miếu Nhân tộc nội định, phạm phải tội ác tày trời như vậy, y cũng tuyệt vô khả năng vô động vu trung.

Hơn nữa, lần này nếu mình không gia dĩ nghiêm trừng, sau này hà dĩ phục chúng, hà dĩ chấn nhiếp những kẻ tâm hoài bất quỹ kia?

Những gì Bá Ấp Khảo làm hôm nay, tất phải phó xuất cái giá thảm thống, để cảnh tỉnh noi gương, để thiên hạ nhân đều biết, uy nghiêm Đại Thương không dung xâm phạm, bất kỳ ai dám khiêu chiến Đế Tân đều sẽ phấn thân toái cốt.

Đồng thời Cơ Xương thân là Tây Bá Hầu, kiên phụ trọng trách giáo hóa tử dân, củng vệ Đại Thương, lại ngay cả nhi tử của mình cũng không quản giáo tốt, dẫn đến phạm phải tội lỗi tày trời như vậy, tự nhiên cũng nan từ kỳ cữu, mình cũng phải hảo hảo răn dạy Cơ Xương này, để y hiểu rõ ai mới là chúa tể chân chính của thiên hạ này.

Suy nghĩ xong những điều này, trong lòng Đế Tân dĩ nhiên đã có quyết đoạn, nhãn thần cũng càng lúc càng băng lãnh, như đàm sâu trong hàn dạ, không có một tia ôn độ.

Lúc này trong lòng Đế Tân cuồn cuộn nộ hỏa ngút trời và sát ý quyết tuyệt, Cơ Xương tự nhiên sẽ không tri hiểu.

Nghe xong lời bẩm cáo từng chữ như đao của thị vệ, Cơ Xương chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu một đạo kinh lôi oanh nhiên nổ vang, cả người như bị sét đánh, cứng đờ tại chỗ.

Sát na gian, sắc mặt y trong nháy mắt biến thành trắng bệch như giấy, hào vô một tia huyết sắc, phảng phất bị rút cạn toàn bộ sinh khí.

Trong nhãn thần, sự kiên nghị và trầm ổn vốn có hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là vô tận tuyệt vọng.

Cả thân thể y cũng giống như bị rút xương sống, mềm nhũn vô lực, không tự chủ mà hơi run rẩy, hai tay vô thức siết chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng làm sao cũng không ngăn được sự run rẩy từ đầu ngón tay truyền đến.

Cơ Xương chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm kêu khổ, y quá rõ tửu hậu thất ngôn lần này của Bá Ấp Khảo ý vị điều gì, những lời đại nghịch bất đạo như vậy, vô nghi là đã chọc phải tai họa lớn, dĩ nhiên đã mang đến tai họa diệt đỉnh cho Tây Kỳ.

Thậm chí tất cả những gì mình khổ tâm kinh doanh nhiều năm tại Tây Kỳ, có lẽ đều sẽ hủy diệt trong một sớm một chiều.

Nhưng Bá Ấp Khảo dù sao cũng là nhi tử của mình, dù y phạm phải lỗi lầm lớn đến đâu, mình với tư cách phụ thân đều không thể thị nhược vô đổ.

Cơ Xương cũng là người đầu tiên bái đảo tại địa, y thượng thân tiền khuynh, hai tay phục địa, trán gần như chạm đất, thành hoàng thành khủng mà đối với Đế Tân nói: "Khuyển tử Bá Ấp Khảo, niên ấu vô tri, lại vì đa ẩm vài ly rượu, mới khẩu bất trạch ngôn, phạm hạ tội lỗi tày trời như vậy, đều là thần ngày thường sơ vu quản giáo, mới khiến y phóng tứ như thế, cầu Vương Thượng nhìn vào Tây Kỳ nhiều năm qua đối với Đại Thương trung tâm cảnh cảnh, chưa từng có chút dị tâm nào, võng khai nhất diện." "Thần nguyện lấy thân mình, để di bổ quá thác của khuyển tử, hoàn vọng Vương Thượng khai ân, tha Bá Ấp Khảo một mạng, cho y một cơ hội cải quá tự tân." Nói rồi, Cơ Xương lần nữa trọng trọng khấu thủ, trán trên mặt đất cứng rắn khái ra từng vết máu loang lổ, nhưng lại hồn nhiên bất giác đau đớn.

Nghe lời Cơ Xương, chúng nhân trong yến hội, phảng phất bị thi

triển định thân chú, giờ khắc này toàn bộ đều nín thở, không dám thở mạnh, cả yến hội sảnh an tĩnh đến gần như quỷ dị, ngay cả tiếng hô hấp khẽ cũng rõ ràng khả văn.

Bọn họ nhìn Đế Tân đang thịnh nộ và Cơ Xương tuyệt vọng vô trợ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mà Đế Tân trong sảnh, lắng nghe lời Cơ Xương, thần sắc lãnh tuấn như sương, phảng phất một tôn điêu khắc hàn băng ngàn năm không hóa, thân mình đoan tọa hơi nghiêng về phía trước, cư cao lâm hạ phủ thị Cơ Xương, phảng phất đang đánh giá một con lâu nghĩ bé nhỏ không đáng kể.

Quanh thân y tán phát khí tức khiến người ta đảm hàn, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, tùy thời có khả năng thôn phệ tất cả.

Sau đó, chỉ thấy trong mắt Đế Tân hàn mang nhất thiểm, lạnh lùng mở miệng nói: "Vốn dĩ phụ tử các ngươi đã là thân mang đại tội, ngô không thi dĩ cực hình cho các ngươi, đã là pháp ngoại khai ân, nào ngờ kim nhật, nghịch tử nhà ngươi lại to gan như vậy, tại nơi chúng mục khuê khuê này, khẩu xuất cuồng bội mưu nghịch chi ngữ, công nhiên hủy báng bản vương, động dao căn cơ Đại Thương." Thanh âm Đế Tân trầm thấp mà tràn đầy áp bách cảm, mỗi một chữ đều giống như một quả cầu chì nặng nề, đập vào lòng chúng nhân.

"Tội y phạm, trúc khánh nan thư, há dung dễ dàng tha thứ?

Ngươi Cơ Xương thân là Tây Bá Hầu, thân phụ trách nhiệm giáo hóa tử dân, củng vệ Đại Thương, lại ngay cả nhi tử của mình cũng không quản giáo tốt, dẫn đến phạm phải tội ác tày trời như vậy, tội trách cũng nan đào!" Nói đến đây, Đế Tân mạnh mẽ vỗ tay vịn tọa ỷ, "Bốp" một tiếng cự hưởng, vang vọng trong yến hội sảnh, trên dung nhan nộ dung càng lúc càng hiển rõ, trong mắt nhiên thiêu nộ hỏa hùng hùng, phảng phất muốn trực tiếp phần diệt Cơ Xương trước mắt.

“Truyền hữu ti tức khắc nã Bá Ấp Khảo xuống, đánh nhập tử lao, nghe hậu phát lạc!

Chí ư ngươi Cơ Xương, sơ vu quản giáo, dung túng nghịch tử, tức nhật khởi, tước bỏ tước vị Tây Bá Hầu, tạm áp ngục trung, đợi bản vương thâm tư chi hậu, tái hành định đoạt xử phạt chi pháp!” Thanh âm Đế Tân trảm đinh tiệt thiết, mang theo uy nghiêm đế vương không dung nghi vấn.

Nói xong, Đế Tân đại tụ nhất huy, kính trực ly khai yến hội sảnh.

Mà ngay khi thanh âm Đế Tân hạ xuống, trong yến hội sảnh trong nháy mắt dũng xuất gần trăm danh thị vệ, bọn họ nghiêm chỉnh huấn luyện, hành động chỉnh tề hoa nhất, như lang tự hổ xông vào nơi một chúng học tử.

Những thị vệ này nhãn thần băng lãnh, động tác nhàn thục, tấn tốc chế trụ Bá Ấp Khảo còn đang trong trạng thái mất kiểm soát.

Bá Ấp Khảo lúc này vẫn đang say rượu, ý thức hỗn độn bất thanh, y liều mạng tránh thoát, trong miệng không ngừng hô hoán, chửi rủa, thanh âm tràn đầy bất cam và phẫn nộ.

Nhưng trước mặt những thị vệ nghiêm chỉnh huấn luyện, thân cường lực tráng này, sự phản kháng của y trở nên đồ lao vô lực, giống như một con cừu đợi làm thịt.

Các thị vệ kéo cánh tay Bá Ấp Khảo, như kéo một vật phẩm không trọng lượng, tấn tốc kéo y rời khỏi hiện trường.

Tiếng hô hoán và chửi rủa của Bá Ấp Khảo dần dần xa khuất, nhưng vẫn cửu cửu hồi đãng trong yến hội sảnh, cũng khiến không khí cả yến hội sảnh càng lúc càng áp ức.

Mà Cơ Xương, vị Tây Bá Hầu từng uy phong bát diện tại Tây Kỳ, danh tiếng vang xa trong cả Đại Thương, khiến người ta kính

ngưỡng, giờ khắc này lại như một tôn tượng mất đi linh hồn, thất hồn lạc phách ngả ngồi trên đất.

Chỉ thấy môi y hơi run rẩy, tự hồ muốn nói điều gì, nhưng lại không phát ra được bất kỳ thanh âm nào.

Sau đó, trong những ánh mắt hoặc thương hại, hoặc hạnh tai lạc họa, hoặc kinh khủng của chúng nhân, Cơ Xương bị thị vệ thô lỗ kéo dậy, thân thể y mềm nhũn, hào vô lực phản kháng, cứ thế bị thị vệ kéo đi ra ngoài, bước chân lảo đảo, thân hình lang bái bất kham.

Nhìn Cơ Xương khi bị mang đi lang bái bất kham, bóng lưng thất hồn lạc phách, yến hội sảnh đốn thì một phiến xôn xao, chúng nhân lần nữa giao đầu tiếp nhĩ, tiếng xì xào bàn tán liên tiếp vang lên.

"Không ngờ Tây Bá Hầu lại lạc đến nông nỗi này, thật là thế sự nan liêu a!" "Phải đó, nhi tử của y cũng quá to gan vọng vi, tại yến tiệc này lại dám nói ra những lời như vậy, giờ thì hay rồi, liên lụy cả phụ thân mình." "Không biết Vương Thượng tiếp theo sẽ xử trí thế nào, Tây Kỳ e rằng sẽ đại họa lâm đầu, chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng bị liên lụy." Chúng nhân nghị luận thanh hồi đãng trong yến hội sảnh, nhưng Cơ Xương thì đã sớm bị mang đi, không còn nghe được những lời này.

Xảy ra chuyện như vậy, yến hội tự nhiên cũng bất hoan nhi tán.

Trong đại sảnh, một chúng tân khách phân phân đứng dậy, bọn họ thần sắc các dị, có người sắc mặt ngưng trọng, mặt đầy ưu lự, có người nhãn thần lóe sáng, tâm hoài quỷ thai, có người thì kinh khủng vạn phần, sợ rằng rước họa vào thân.

Bất quá điểm chung là, khi những người này rời đi đều là bước chân thông mang, như thể chạy trốn tai nạn, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi thị phi này.

Ngay sau đó, tin tức về việc Bá Ấp Khảo tửu hậu có mưu nghịch chi ngôn, cùng việc Cơ Xương bị tước vị và hạ ngục, như mọc cánh, tấn tốc truyền khắp đô thành, cũng trong đô thành hiên khởi hiên nhiên đại ba.

Ngoài đường ngõ hẻm, vô số người nghị luận phân phân.

Trên chợ, các người bán rau không màng việc rao bán, cùng khách hàng vây tụ lại, hưng phấn lại khẩn trương đàm luận chuyện kinh thiên đại sự này, trong quán trà, trà khách buông chén trà xuống, nước miếng văng tung tóe kể lại đủ loại phiên bản mình nghe được, giữa thị tỉnh, trẻ con cũng trong khi đuổi bắt đùa giỡn truyền đi tin tức này, cả đô thành đều chìm đắm trong một phiến không khí xôn xao.

Dịch nhật, trong đại điện vương thành, không khí ngưng trọng áp ức đến cực điểm.

Quần thần Đại Thương trong điện ai nấy thần sắc cẩn thận, những lời cao đàm khoát luận ngày thường giờ đã hoàn toàn bất kiến.

Chương 668

Quần thần hoặc chính câm nguy tọa, mặt vô biểu tình, hoặc hơi cúi đầu, mục quang né tránh, không dám đối thị với người bên cạnh.

Dương quang xuyên qua ngói lưu ly đỉnh điện chiếu xuống, nhưng lại không thể xua tan âm mai đầy điện này.

Trên điện, sắc mặt Đế Tân vẫn còn âm trầm đáng sợ, như bầu trời đen kịt như mực trước khi bão tố ập đến.

Chỉ thấy y đoan tọa trên vương tọa uy nghiêm, thân tư bút trực, nhưng lại tán phát một cổ khí tràng khiến người ta không rét mà run.

Nhãn thần băng lãnh, khiến người ta nhìn vào mà sinh úy.

Cho đến phiến khắc sau, quần thần trong điện mới nghe thấy thanh âm Đế Tân từ trên điện truyền xuống: "Chuyện học yến ngày hôm qua, các ngươi đều đã tri hiểu, kim thứ triệu tập các ngươi đến đây, cũng là muốn các ngươi nghị luận một phen, nên xử trí thế nào!" Theo lý mà nói, Bá Ấp Khảo phạm phải tội lỗi tày trời như vậy, với tính cách sát phạt quả đoán ngày thường của Đế Tân, hoàn toàn có thể hào không do dự mà trực tiếp hạ chiếu giết chết phụ tử y, để chương hiển quyền uy đế vương, chấn nhiếp thiên hạ.

Nhưng Cơ Xương dù sao cũng là Tây Bá Hầu, trong các chư hầu Đại Thương vốn có uy vọng.

Hơn nữa Tây Kỳ chi địa, địa thế hiểm yếu, núi sông tung hoành giao thác, dễ thủ khó công, sau nhiều đời người tinh tâm kinh doanh, binh cường mã tráng, lương thảo sung túc, sức mạnh quân sự không thể xem thường.

Đế Tân trong lòng thập phân thanh sở, nếu mạo nhiên xử trí, chỉ

bằng một đạo ý chỉ mà hỏi trảm Cơ Xương, cực kỳ có khả năng dẫn phát phản đạn cường liệt của Tây Kỳ.

Mà một khi chiến hỏa nhiên khởi, các chư hầu định sẽ nhân tâm hoàng hoàng, những thế lực vốn tâm hoài dị chí đối với thống trị Đại Thương, nói không chừng sẽ nhân cơ hội xuẩn xuẩn dục động, phân phân yết can nhi khởi.

Như thế này, cục thế ổn định của Đại Thương sẽ bị triệt để phá vỡ, hãm vào vũng lầy nội ưu ngoại hoạn, đây là cục diện Đế Tân vô luận như hà đều không nguyện ý nhìn thấy.

Thêm vào đó, cảnh tượng trong huyễn cảnh tiên tiền, vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trong não hải Đế Tân, khiến trong lòng Đế Tân cũng có đôi chút kỵ đạn.

Mặc dù hiện tại Đế Tân không còn hoàn toàn tin vào đoạn ký ức trong ảo cảnh trước đó, cho rằng có lẽ đó chỉ là ảo giác do áp lực mà bản thân sinh ra.

Dẫu sao, là quân chủ chí cao vô thượng của Đại Thương, Đế Tân mỗi ngày phải xử lý vô số sự vụ, không chỉ có điều binh khiển tướng, bố trí chiến lược cho chiến sự biên cương, mà còn phải điều giải các phe phái trong triều tranh đấu công khai, ngầm.

Trong trạng thái cao áp như vậy, thỉnh thoảng những cảnh tượng kỳ quái, hoang đường xuất hiện trong đầu dường như cũng là điều có thể hiểu được.

Nhưng trong tiềm thức, ảnh hưởng của ảo cảnh đó lại như hình với bóng.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, vạn vật tĩnh lặng, Đế Tân độc tọa trong cung điện u sâu tĩnh mịch, những hình ảnh trong ký ức cũng không tự chủ mà hiện lên trong đầu y.

Tông miếu Đại Thương bị lửa lớn nuốt chửng, những lễ khí tế tự truyền thừa tổ tông tượng trưng nằm ngổn ngang khắp nơi; bá tánh lầm than, khóc than thảm thiết thấu trời xanh giữa chiến hỏa; các chư hầu vốn ngày thường cúi đầu xưng thần, nay đều lộ ra bộ mặt nanh ác, cầm trong tay lợi nhận, phản lại hướng về vương tọa cao cao tại thượng… Từng cảnh tượng đó khiến Đế Tân kinh hồn bạt vía.

Chính vì sự kiêng kỵ như vậy, mới dẫn đến tình hình hôm nay, khi Đế Tân lệnh quần thần tề tựu triều đường nghị luận.

Đương nhiên, việc Đế Tân muốn quần thần nghị luận tại điện không chỉ vì những lý do trên, mà còn có một tâm tư khác, đó là mượn lời quần thần để kết quả xử trí phụ tử Cơ Xương cuối cùng hiển hiện thêm công chính hợp lý, danh chính ngôn thuận.

Bởi vì quần thần trên điện lúc này đại biểu cho ý chí của cả Đại Thương.

Nếu y tự mình chuyên quyền, mạnh mẽ ban chiếu lệnh trừng phạt phụ tử Cơ Xương, khó tránh khỏi sẽ khiến các chư hầu cho rằng y hành sự bất chấp đại cục, thậm chí sẽ nghi ngờ y công báo tư thù.

Dẫu sao, chuyện Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ lần trước đã giáng một đòn đau vào thể diện của y, vị vương thượng này.

Nhưng nếu thông qua nghị luận của quần thần, tổng hợp các quan điểm, kết quả xử trí đạt được sẽ có thể bịt miệng thiên hạ.

Ngay cả Tây Kỳ, khi biết đây là quyết định chung của triều đình, cũng khó tìm cớ khởi binh phản kháng, chỉ có thể tạm nuốt cục tức này.

Như vậy, vừa có thể nghiêm trị Bá Ấp Khảo để duy hộ đế vương tôn nghiêm, vừa có thể thỏa đáng xử trí Cơ Xương, lại còn mượn cơ hội này để thăm dò lập trường của quần thần, có thể nói là nhất cử đa

đắc.

Quần thần trong điện đâu biết tâm tư của Đế Tân.

Khi nghe thấy giọng nói của Đế Tân truyền xuống từ điện thượng, đại điện vốn tĩnh lặng và áp bức bỗng chốc như bị ném vào một hòn đá, gợn lên từng đợt sóng gợn.

Mọi người trong điện đầu tiên ngẩn ra, ngay sau đó liền xì xào bàn tán, những tiếng nghị luận thì thầm dần dần lan khắp điện, tựa như bầy ong vỡ tổ.

Lập trường của mỗi người trong điện khác nhau, tự nhiên cũng có những suy nghĩ khác nhau.

Sau đó, một vị thần tử trẻ tuổi, thân mặc triều phục màu đen, dáng người thẳng tắp, bước nhanh lên phía trước, hai tay ôm quyền, lớn tiếng nói: "Khải tấu Vương thượng, con trai Cơ Xương phạm đại tội mưu nghịch, công nhiên hủy báng Bệ hạ tại học yến, làm lung lay căn cơ Đại Thương.

Hành vi của y thiên lý nan dung, tội không thể tha, đáng lẽ phải lập tức xử tử để chấn chỉnh quốc pháp." Dừng lại một chút, y hơi nâng cao giọng, tiếp tục nói: "Cơ Xương thân là phụ thân, con trai hành hung, cũng khó thoát tội.

Y theo luật cũng nên liên tọa xử tử, như vậy mới có thể chương hiển uy nghiêm luật pháp Đại Thương, chấn nhiếp những kẻ có lòng dạ bất chính trong thiên hạ." Lời nói của vị thần tử trẻ tuổi vừa dứt, một lão thần râu tóc bạc phơ, run rẩy bước vài bước, cúi mình hành lễ rồi chậm rãi nói: "Khải tấu Vương thượng, lão thần cho rằng, Bá Ấp Khảo phạm đại tội này, xử tử quả thực là đáng, để răn đe kẻ khác.

Nhưng Tây Bá hầu Cơ Xương lại khác, y tận trung tận tụy, vì Đại Thương nam chinh bắc chiến, đông thảo tây phạt, lập hạ chiến công

hiển hách.

Nay vì chuyện nghịch tử mà bị liên lụy, nhưng xét đến công lao quá khứ, có thể miễn đi tội chết của y, cho y một cơ hội lập công chuộc tội, cũng để thiên hạ chư hầu thấy được lòng nhân từ và khoan hậu của Vương thượng." Lão thần nói xong, một võ tướng thân hình vạm vỡ, mặc chiến giáp, vẻ mặt nghiêm túc đứng ra.

Y nhìn thẳng, ngữ khí dứt khoát phản bác: "Bệ hạ, tục ngữ nói cha nợ con trả, nhưng con phạm lỗi, phụ thân cũng khó thoát trách nhiệm.

Cơ Xương quý vi Tây Bá hầu, gánh vác trách nhiệm giáo hóa tử dân, củng vệ Đại Thương, nhưng lại không quản giáo tốt con trai, khiến y phạm đại tội mưu nghịch, đây bản thân đã là thất trách.

Nếu không nghiêm trị, làm sao phục chúng?

Nếu hôm nay tha cho Cơ Xương, ngày khác các chư hầu khác đều bắt chước, dung túng con cháu làm càn, uy nghiêm Đại Thương ở đâu?

Luật pháp ở đâu?

Theo ý thần, Cơ Xương cũng phải xử trí, mới có thể chương hiển công chính." Nghe những lời của vài người, quần thần trong điện nhao nhao lên tiếng.

Trong chốc lát, tiếng nghị luận trong đại điện càng trở nên kịch liệt, quần thần mỗi người giữ một ý, chia thành vài phe, không ai chịu nhường ai.

Các thần tử ủng hộ nghiêm trị Cơ Xương đều đầy vẻ nghĩa phẫn điền ưng, lời lẽ nhấn mạnh sự nghiêm khắc và công chính của luật pháp, cho rằng nếu không trừng phạt nặng Cơ Xương, luật pháp Đại Thương sẽ trở thành tờ giấy không, uy nghiêm đế vương cũng sẽ tiêu tan.

Các thần tử chủ trương xử nhẹ Cơ Xương thì khổ tâm khuyên giải, liệt kê công tích quá khứ của Cơ Xương, lo lắng cục diện Tây Kỳ sẽ động loạn vì con trai Cơ Xương, từ đó ảnh hưởng đến sự ổn định chung của Đại Thương.

Mặc dù quần thần nghị luận xôn xao, quan điểm trái ngược, nhưng đối với vấn đề xử lý Bá Ấp Khảo, họ lại đạt được sự nhất trí đáng kinh ngạc, không một ai cầu xin tha tội cho Bá Ấp Khảo.

Dẫu sao, thượng hạ Đại Thương đối với đại tội mưu nghịch này, xưa nay chưa từng có chỗ dung nhẫn.

Nghe lời của quần thần trong điện, Đế Tân đang ngồi trên vương tọa, trong mắt lóe lên một tia sáng, trong lòng cũng đã có quyết định.

Đối với cách xử trí Bá Ấp Khảo, ý kiến của y và quần thần có thể nói là không hẹn mà gặp, đó chính là Bá Ấp Khảo nhất định phải xử tử.

Như đã nói trước đó, Đế Tân đối xử với Bá Ấp Khảo đã là khoan hồng đại lượng.

Thậm chí khi Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ có tin đồn, Đế Tân cũng không trừng phạt Bá Ấp Khảo quá nặng.

Nhưng nay Bá Ấp Khảo lại dám giữa thanh thiên bạch nhật, công nhiên chất vấn sự thống trị của mình, nguyền rủa vận nước Đại Thương, hành vi độc ác như vậy, nếu không nghiêm trị, uy nghiêm đế vương của mình ở đâu?

Luật pháp Đại Thương còn có sức răn đe nào?

Vì vậy, Bá Ấp Khảo chỉ có một kết cục, đó là lấy cái chết chuộc tội.

Chương 669

Đế Tân tuyệt đối sẽ không còn chút lòng từ thủ đoạn nào, nhất định phải khiến Bá Ấp Khảo trả giá thảm khốc nhất cho sự cuồng vọng của mình.

Còn đối với Cơ Xương, Đế Tân lại có toan tính riêng.

Ban đầu, trong cơn thịnh nộ, Đế Tân quả thực đã nghĩ đến việc xử tử luôn Cơ Xương, để giải hận trong lòng.

Nhưng sau một đêm suy nghĩ kỹ lưỡng, ý nghĩ của Đế Tân đã thay đổi.

Dẫu sao, một Cơ Xương đã chết, giá trị không thể bằng một Cơ Xương còn sống đối với Đế Tân.

Cơ Xương chết thì thôi, cùng lắm chỉ là để Đế Tân tạm thời trút một cục tức, nhưng sau khi trút xong, mọi thứ sẽ trở lại bình thường, Đại Thương cũng khó mà thu được thêm lợi ích thiết thực.

Nhưng nếu giữ lại mạng sống của Cơ Xương, giam cầm y tại đô thành, thì giá trị của y lại không thể đong đếm được… Đất Tây Kỳ, dưới sự cai trị và kinh doanh suốt mấy vạn năm của gia tộc Cơ Xương, đã trở thành một thế lực cường đại không thể xem thường.

Nếu Cơ Xương chết, Tây Kỳ nhất định sẽ rơi vào cục diện hỗn loạn vô tự.

Dẫu sao, đất Tây Kỳ cũng không phải là một khối sắt, các thế lực trong cảnh nội chắc chắn sẽ vì tranh giành tài nguyên mà rơi vào tranh chấp kịch liệt, các tộc ngoại xâm cũng sẽ nhân cơ hội này mà xung kích.

Như vậy, Đế Tân muốn thuận lợi nắm quyền kiểm soát tài

nguyên, nhân lực… trong cảnh nội Tây Kỳ, nghiễm nhiên sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Ngay cả khi cưỡng ép phái quân đội trú đóng, cũng sẽ gặp phải sự phản kháng ngoan cường của các thế lực Tây Kỳ, sa lầy vào vũng lầy chiến tranh, tiêu hao lượng lớn nhân lực, vật lực và tài lực, đây rõ ràng là cục diện mà Đế Tân cực kỳ không muốn thấy.

Nhưng nếu giam cầm Cơ Xương tại đô thành, lấy y làm con tin, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Các thần tử và bá tánh Tây Kỳ phần lớn đều một lòng trung thành với Cơ Xương.

Những người này rất có thể sẽ vì sự an nguy của Cơ Xương mà nghe theo lời Đế Tân.

Đế Tân lần này tha cho Cơ Xương một mạng, có thể mượn cơ hội tuyệt vời này, danh chính ngôn thuận can thiệp vào sự vụ Tây Kỳ.

Thậm chí còn thuận lợi hơn so với dự tính trước đó là dùng chất tử của mình kế thừa vị trí chư hầu, dẫu sao chất tử còn có tâm tư riêng.

Hiện tại, Đế Tân có thể tùy ý hành động, điều khiển binh lực Tây Kỳ chinh chiến bốn phương cho Đại Thương, thu thuế phú cường của Tây Kỳ để sung thực quốc khố Đại Thương, không ngừng chuyển giao tài phú và sức mạnh của Tây Kỳ đến khu vực thống trị cốt lõi của Đại Thương.

Như vậy, đất Tây Kỳ tuy là đất chư hầu, nhưng lại hoàn toàn thuộc về sự cai trị của Đế Tân.

Tựa như một quân cờ bị Đế Tân nắm chặt trong tay, có thể tùy ý bài bố.

Phải biết rằng, toàn bộ Đại Thương có tổng cộng chỉ bốn chư hầu

có địa vị cao, quyền trọng như Cơ Xương, nắm giữ quyền lực một phương.

Bốn phương chư hầu mỗi người cai quản một phương, tại lãnh địa của mình đều có quyền hành chính, quân sự và tài chính tương đối độc lập, giống như một quốc gia trong quốc gia, làm phân tán quyền lực vương quyền rất lớn, tạo thành mối đe dọa tiềm tàng đối với sự thống trị của Đế Tân.

Nếu có thể thành công thu phục Tây Kỳ, thì việc tập quyền mà Đế Tân đã mưu tính bấy lâu đã hoàn thành gần một phần tư.

Các chư hầu khác thấy Tây Kỳ bị Đế Tân nắm giữ thành công, vì muốn tự bảo vệ, cũng có thể chủ động dựa vào Đế Tân, chấp nhận nhiều sự kiểm soát và ràng buộc hơn từ trung ương.

Như vậy, đại nghiệp tập quyền của Đế Tân sẽ nhanh chóng đạt thành, hoặc có thể trở thành Nhân Hoàng đương thế danh chính ngôn thuận.

Hơn nữa, giữ lại Cơ Xương, Đế Tân còn có thể trưng bày sự "nhân từ" của mình trước thiên hạ chư hầu, chương hiển tấm lòng khoan dung của một quân vương.

Cơ Xương có uy vọng trong số các chư hầu, danh tiếng vang xa.

Nếu tùy tiện xử tử y, khó tránh khỏi sẽ khiến các chư hầu khác sinh lòng thỏ chết cáo buồn, làm sâu sắc thêm sự kiêng kỵ và ác cảm của họ đối với Đế Tân.

Ngược lại, có thể khiến các chư hầu vừa kính sợ, vừa cảm nhận được sự khoan hậu và bao dung của mình, từ đó giảm bớt sự phản cảm và bất an của các chư hầu có thể phát sinh do việc xử trí phụ tử Bá Ấp Khảo, củng cố thêm căn cơ thống trị của Đại Thương.

Kế hoạch tuyệt diệu nhất cử đa đắc như vậy, Đế Tân há có thể

không động lòng?

Nghĩ đến đây, Đế Tân hơi nheo mắt, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén, dường như đã thấy được cảnh tượng tốt đẹp của Đại Thương dưới sự cai trị của mình, vương quyền tập trung cao độ, quốc thế ngày càng hưng thịnh, tiến đến huy hoàng hơn.

Sau đó, Đế Tân cất lời, giọng trầm thấp mà uy nghiêm, vang vọng khắp đại điện rộng lớn: "Các ngươi đã có quyết định chưa?" Nghe lời Đế Tân, trong điện lập tức tĩnh lặng, tiếng nghị luận huyên náo ban nãy đột nhiên dừng hẳn.

Quần thần nhìn nhau, trong mắt đầy do dự và suy tư.

Cảnh tượng vừa rồi còn tranh cãi đỏ mặt tía tai, không ai chịu nhường ai, giờ đây đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một sự tĩnh lặng đến ngột ngạt.

Mãi một lúc sau, mới có một vị đại thần trung niên mặc triều phục màu tía, trấn tĩnh lại, suất tiên bước ra khỏi hàng.

Y hơi cúi mình, hai tay ôm quyền, cung kính thưa với Đế Tân trên điện: "Khải tấu Vương thượng, thần cho rằng, Tây Bá hầu Cơ Xương tuy tội trách khó thoát, nhưng y vì Đại Thương cần mẫn mấy chục năm, nam chinh bắc chiến, công huân hiển hách.

Lần này Cơ Xương có lẽ đã thất trách trong việc quản giáo, nhưng tội không đáng chết.

Khẩn cầu Vương thượng khai ân, tha cho y một mạng, để chương hiển lòng nhân từ của Vương thượng, cũng có thể an ủi lòng dân Tây Kỳ." Vị đại thần trung niên nói xong, lão thần nói chuyện trước đó cũng run rẩy bước vài bước, ra khỏi hàng quần thần, cúi mình hành lễ với Đế Tân trên điện: "Vương thượng, lão thần xin phụ nghị, Cơ Xương có uy vọng trong các chư hầu, nếu đột nhiên xử tử y, e rằng

các chư hầu sẽ sinh lòng bất an, cho rằng Vương thượng hà khắc, bất lợi cho sự ổn định của Đại Thương.

Để Cơ Xương một con đường sống, vừa có thể cho y lập công chuộc tội, vừa có thể tuyên bố với thiên hạ sự khoan hồng đại lượng của Vương thượng, củng cố căn cơ Đại Thương của ta." Theo sự bày tỏ thái độ của hai vị đại thần này, các thần tử khác trong điện cũng bắt đầu xì xào bàn tán, tiếng nghị luận thì thầm lại lần nữa lan khắp điện.

Không lâu sau, càng có nhiều thần tử đứng ra, khẩn cầu tha tội chết cho Cơ Xương.

Đương nhiên, quần thần trong điện sở dĩ có phản ứng như vậy, ngoài một số ít người quả thực có quan hệ không tệ với Cơ Xương, nên thật lòng hy vọng y được miễn chết, thì phần lớn hơn là lo lắng việc Tây Bá hầu bị xử tử sẽ ảnh hưởng đến cục diện ổn định của Đại Thương.

Dẫu sao Tây Kỳ là vùng biên thùy, vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng, một khi rơi vào hỗn loạn, không chỉ ảnh hưởng đến an ninh một vùng, mà còn có khả năng gây ra phản ứng dây chuyền ở các khu vực lân cận.

Một số bộ lạc nhỏ và các nước phụ thuộc xung quanh có thể nhân cơ hội này mà rục rịch, phòng tuyến biên giới sẽ đối mặt với áp lực rất lớn.

Còn nội bộ Đại Thương, các chư hầu khác cũng có thể vì cục diện không rõ ràng mà sinh lòng dị chí, dẫn đến toàn bộ quốc gia rơi vào cảnh nội ưu ngoại hoạn.

Đế Tân nghe lời thỉnh cầu của quần thần, trong lòng ngầm đắc ý, nhưng trên mặt lại không chút biểu cảm, như một pho tượng, đoan tọa trên vương tọa, ánh mắt bình tĩnh lướt qua mọi người trong điện.

Tất cả diễn biến này đều đúng như Đế Tân dự liệu, phản ứng của quần thần đều nằm trong tầm kiểm soát của y.

Sự sống chết của Cơ Xương vốn là một quân cờ trong tay y, nay quần thần chủ động cầu tình cho Cơ Xương, vừa hay đã cho Đế Tân một cơ hội tuyệt vời.

Tiếp đó, Đế Tân liền quyết định thuận nước đẩy thuyền, thể hiện sự "anh minh quyết đoán" của mình.

Sau đó, Đế Tân hơi ngẩng đầu, ánh mắt tựa như một tia chớp, chậm rãi lướt qua quần thần bên dưới, rồi chậm rãi cất lời: "Đây là quyết định của các ngươi sao?" Những người có mặt trong điện lúc này đều là trọng thần của Đại Thương, nhiều năm lăn lộn trên triều đường, trải qua vô số phong ba, đặc biệt quen thuộc với tính tình và thói quen nói chuyện của Đế Tân.

Vì vậy, nghe ngữ khí trong lời Đế Tân, mọi người lập tức tâm lĩnh thần hội, biết rằng Đế Tân có ý tha cho Cơ Xương một mạng.

Dẫu sao, nếu Đế Tân đã quyết tâm xử tử Cơ Xương, với tính cách sát phạt quả đoán, lôi lệ phong hành của y thường ngày, tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy, mà sẽ trực tiếp ban chiếu lệnh, để Cơ Xương lập tức chịu tội.

Nghĩ thông suốt điều này, quần thần trong điện thầm thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng ban đầu cũng cuối cùng được thả lỏng đôi chút.

Sau đó, mọi người nhao nhao lên tiếng, tiếng nói vang dội khắp đại điện: "Xin Vương thượng khai ân!" "Xin Vương thượng khai ân!"… Nghe tiếng quần thần bên dưới, Đế Tân đoan tọa trên vương tọa, nét mặt bình tĩnh như nước, không chút gợn sóng, dường như mọi thứ trước mắt đều nằm trong tầm kiểm soát của y, không có gì bất ngờ.

Nhưng trong ánh mắt thâm thúy, lại lóe lên một tia đắc ý khó nhận ra.

Chương 670

Đế Tân hiểu rõ, ý nghĩ của mình đã bị quần thần trong điện cảm nhận được, liền không nhanh không chậm ho nhẹ một tiếng.

Nghe tiếng Đế Tân, đại điện lập tức lại tĩnh lặng, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi quyết định của Đế Tân.

Chỉ thấy Đế Tân hơi thẳng người, ánh mắt uy nghiêm quét một lượt, rồi tiếp tục nói: "Nếu đã như vậy, ta liền lười lọng mở một mặt, xét đến công lao thuở trước của Cơ Xương, tha cho y tội chết.

Nhưng y dung túng con trai hành hung, cũng có lỗi!" Nói đến đây, Đế Tân cố ý dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua những khuôn mặt đầy hy vọng của quần thần, rồi mới tiếp tục nói: "Truyền, tước bỏ tước vị Tây Bá hầu của Cơ Xương, giam cầm tại đại lao đô thành, chung thân không được bước nửa bước ra ngoài, để y tự suy xét lỗi lầm." "Còn về Bá Ấp Khảo, tội y ác cực, công nhiên mưu nghịch, không thể tha thứ!

Ba ngày sau vào giờ Ngọ, xử trảm tại nơi đông người ở chợ, để chấn chỉnh quốc pháp, để răn đe kẻ khác!" Nghe lời Đế Tân, quần thần trong điện nhao nhao cất lời, đồng thanh hô vang: "Vương thượng thánh minh!" "Vương thượng thánh minh!"… Tiếng hô của quần thần vang vọng khắp đại điện, Đế Tân đoan tọa trên vương tọa, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Và cùng với việc buổi đình nghị trên đại điện chậm rãi kết thúc, kết cục hoàn toàn khác nhau của phụ tử Cơ Xương nhanh chóng truyền khắp mọi ngóc ngách đô thành.

Ngay sau đó, cũng nhanh chóng truyền đến khắp nơi của Đại Thương.

Sau đó, các loại tiếng nghị luận cũng bắt đầu lan truyền trong Đại Thương như những gợn sóng: "Tây Bá hầu ngày thường hiền đức, thường xuyên cứu tế bá tánh cùng khổ, nay lại vì nghịch tử mà gặp đại nạn này, thật đáng thương thay." "Đúng vậy, nghe nói khi y ở Tây Kỳ, thuế nhẹ phú bạc, khiến bá tánh đều có thể an cư lạc nghiệp, một vị Bá hầu như vậy, lại gặp phải đứa con bất hiếu như vậy, rơi vào kết cục này, thật là thế sự khó lường." "Luật pháp Đại Thương nghiêm khắc, mưu nghịch là trọng tội trong các trọng tội, từ trước đến nay những kẻ phạm tội này, ai mà không bị tru di cả tộc, lần này Vương thượng chỉ giam cầm Tây Bá hầu, quả thực là pháp ngoại khai ân." "Quả đúng là như vậy, Đại Thương truyền thừa mấy chục vạn năm, luật pháp nghiêm khắc, kẻ mưu nghịch xưa nay đều bị nghiêm trị không tha, lần này Vương thượng xử trí, tuy nói là nghiêm khắc, nhưng so với trước đây, quả thực là khoan dung hơn nhiều." Trước kết cục của phụ tử Cơ Xương, phản ứng của dân chúng Đại Thương cũng đúng như Đế Tân đã nghĩ, có sự thương xót, có sự cảm khái, cũng có sự e ngại, nhưng lại không có chút dị nghị nào, thậm chí còn cảm thấy vị Vương thượng Đế Tân này nhân từ hơn rất nhiều.

Dẫu sao, Đại Thương cai trị mấy chục vạn năm, tội mưu nghịch mà có kết cục như vậy, phụ tử Cơ Xương vẫn là trường hợp đầu tiên.

Trước đây, những kẻ phạm tội mưu nghịch đều bị tru di cả môn, thậm chí liên lụy, thủ đoạn cực kỳ tàn khốc.

Nhưng lần này, Đế Tân chỉ tước bỏ tước vị của Cơ Xương, giam cầm y, Bá Ấp Khảo tuy bị xử tử hình, nhưng so với nghiêm trị trước đây, đã coi là xử nhẹ.

Ngay cả các chư hầu vốn trước nay vẫn bất mãn với Đế Tân, khi nghe tin Đế Tân xử trí phụ tử Cơ Xương, trong lòng sự hậm hực cũng dịu đi đôi chút.

Chỉ có điều mọi người không biết rằng, đây mới chỉ là khởi đầu.

Trong lòng Đế Tân, có những mưu tính sâu xa hơn.

Ngay khi dân chúng Đại Thương cho rằng chuyện này cứ thế mà qua đi, chiếu lệnh của Đế Tân cũng đã đến đất Tây Kỳ.

Lúc này, trong thành Tây Kỳ đã gió tanh mưa máu, không khí nặng nề đến ngột ngạt.

Khắp phố phường ngõ hẻm tràn ngập sự bất an, bá tánh không còn vẻ ung dung như mọi ngày, trên mặt đầy lo lắng và hoảng sợ.

Chợ búa vốn ngày thường náo nhiệt phi thường, nay các gian hàng tuy còn đó, nhưng thiếu đi sự ồn ào.

Thương nhân không thiết rao bán, thì thầm trao đổi về những lo lắng cho tương lai, trong ánh mắt thỉnh thoảng lộ ra một tia kinh hoàng.

Các quán trà ven đường, những khách trà vốn ngày thường cao đàm khoát luận, giờ đây cũng hạ giọng, nghị luận về chuyện của Cơ Xương.

Dẫu sao, Tây Bá hầu Cơ Xương bị hạ ngục, Bá Ấp Khảo bị xử tử, số phận của hai người như một đòn búa tạ giáng mạnh vào lòng bá tánh Tây Kỳ.

Cơ Xương, là xương sống của Tây Kỳ, nhiều năm qua nhờ tấm lòng nhân hậu mà được bá tánh yêu mến sâu sắc.

Y đã thi hành nhân chính, giúp bá tánh Tây Kỳ an cư lạc nghiệp, cuộc sống sung túc.

Còn Bá Ấp Khảo, là trưởng tử của Cơ Xương, trẻ tuổi tài năng, tràn đầy khí phách, vốn là ánh sáng hy vọng cho tương lai của Tây Kỳ.

Nay, một người thì lâm vào ngục sâu, một người thì sắp mệnh

tang hoàng tuyền, bá tánh Tây Kỳ lo lắng như vậy, cũng là lẽ thường tình.

Đúng lúc này, sứ giả của Đế Tân cưỡi ngựa cấp tốc, mang theo chiếu lệnh phi nước đại, cuối cùng đã đến Tây Bá hầu phủ.

Sứ giả xuống ngựa, tay cầm chiếu lệnh của Đế Tân, sải bước đi vào hầu phủ, thần sắc lạnh lùng, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Các phó dịch trong phủ thấy trận thế này, đều lộ vẻ hoảng sợ, nhao nhao né tránh.

Không lâu sau, tin tức từ hầu phủ truyền ra, sứ giả mang vương mệnh đến, trên dưới phủ bỗng chốc tràn ngập không khí căng thẳng.

Ngay sau đó, chiếu lệnh của Đế Tân như một cơn gió lạnh buốt, nhanh chóng truyền khắp toàn Tây Kỳ.

Nội dung chiếu lệnh không nhiều, nhưng từng chữ như dao cắt, chỉ có hai điều: Yêu cầu đất Tây Kỳ hàng năm cống nạp số vật tư gấp mấy lần so với trước, và cung cấp hơn một nửa quân đội cho Đại Thương để bành trướng.

Và chính hai điều này, lại trực tiếp đánh vào tử huyệt của Tây Kỳ.

Đầu tiên, trong hệ thống thống trị của Đại Thương, mỗi năm các chư hầu đều phải cống nạp tài nguyên cho Đại Thương, và số tài nguyên cống nạp hàng năm của các chư hầu đều là con số thiên văn.

Những tài nguyên này từ các nơi hội tụ về đô thành Đại Thương, duy trì sự vận hành của Đại Thương.

Trước đây, tài nguyên Tây Kỳ cống nạp mỗi năm tuy có dư địa, nhưng cũng không còn nhiều.

Nay Đế Tân yêu cầu đất Tây Kỳ đột nhiên tăng số tài nguyên cống

nạp gấp mấy lần so với trước, nghiễm nhiên là muốn vét sạch nền tảng tích lũy bao năm khổ tâm kinh doanh của gia tộc Cơ Xương, từ đó cản trở sự phát triển của Tây Kỳ.

Nếu nói điều chiếu lệnh thứ nhất là dao mềm giết người, làm suy yếu Tây Kỳ một cách chậm rãi và liên tục, thì điều thứ hai lại trực tiếp lộ ra nanh vuốt chí mạng, đánh thẳng vào mệnh môn của Tây Kỳ.

Là một phương chư hầu, điều quan trọng nhất chính là binh quyền trong tay.

Mất đi binh quyền, Tây Kỳ liền như mãnh hổ mất vuốt mất răng, chỉ có hư danh, không còn chút uy hiếp nào.

Phải biết rằng, Tây Kỳ nhiều năm qua có thể đứng vững trong số bốn phương chư hầu, thậm chí phát triển thành thế lực cường đại nhất, công lao của quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, dũng mãnh thiện chiến dưới trướng là không thể phủ nhận.

Quân đội Tây Kỳ không chỉ là tấm khiên vững chắc chống lại sự xâm lược của ngoại địch, mà còn là kim chỉ nam duy trì trật tự trong cảnh nội Tây Kỳ, bảo đảm an ninh cho bá tánh.

Nay Đế Tân một đạo chiếu lệnh, yêu cầu điều động hơn một nửa quân đội để Đại Thương bành trướng, nghiễm nhiên là muốn cắt đứt đôi cánh của Tây Kỳ một cách thô bạo, đoạn tuyệt hy vọng bành trướng của Tây Kỳ.

Thậm chí, khi hơn một nửa quân đội bị điều đi, hệ thống phòng ngự quân sự của Tây Kỳ sẽ lập tức sụp đổ.

Trên biên giới, phòng tuyến vốn nghiêm mật trở nên đầy rẫy sơ hở, những thế lực lân cận vẫn luôn nhòm ngó lãnh thổ Tây Kỳ, nhất định sẽ nhận ra cơ hội ngàn năm có một này, nhân cơ hội phát động tấn công, Tây Kỳ sẽ lâm vào cảnh chênh vênh.

Vì vậy, hai đạo chiếu lệnh của Đế Tân, bề ngoài dường như không gây ra uy hiếp lớn cho Tây Kỳ, nhưng thực chất lại đang lung lay tận gốc rễ Tây Kỳ, đẩy Tây Kỳ vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Thượng hạ Tây Kỳ, đối mặt với cục diện này, cũng lâm vào tình cảnh hoảng sợ và tiến thoái lưỡng nan chưa từng có… Lúc này, trên triều đường Tây Kỳ không khí nặng nề, như đêm trước bão tố khiến người ta không thở nổi.

Một loạt thần tử tề tựu một đường, thần sắc nghiêm nghị.

Những người vốn ngày thường mặc hoa phục, khí phách ngút trời, giờ đây lại như những quả cà bị sương đánh, không còn chút tinh thần nào như mọi ngày.

Vài trọng thần đứng đầu, lông mày càng nhíu chặt, trên mặt đều là nỗi buồn không thể giải tỏa.

Mọi người biểu hiện như vậy, quả thực là vì gần đây Tây Kỳ gặp quá nhiều tai họa.

Có thể nói là họa vô đơn chí, một cơn ác mộng nối tiếp cơn ác mộng, khiến Tây Kỳ lâm vào khốn cảnh.

Ban đầu tin đồn giữa Bá Ấp Khảo và Đát Kỷ lan truyền, đã khuấy động sóng gió lớn trong lòng dân chúng Tây Kỳ, khiến mọi người hoảng sợ.

Lúc đó toàn bộ Tây Kỳ bị bao trùm bởi một không khí bất an, khắp phố phường ngõ hẻm đều nghị luận xôn xao, bá tánh lo lắng bồn chồn.

Chương 671

Các thần tử triều đình cũng bàng hoàng bất an, mỗi ngày lâm triều đều lo lắng tin đồn này sẽ mang lại ảnh hưởng như thế nào cho Tây Kỳ.

May mắn thay, sau đó tin tức từ Cơ Xương truyền về, biết Đế Tân không có hành động xử lý thực chất nào đối với chuyện này, dân chúng Tây Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm đôi chút, thần kinh căng thẳng cũng có phần dịu đi, cho rằng cơn phong ba này cứ thế mà lắng xuống.

Nhưng chưa kịp để dân chúng Tây Kỳ hoàn toàn hồi phục tinh thần từ sự nhẹ nhõm ngắn ngủi đó, một tai ương diệt đỉnh bất ngờ khác lại ập đến.

Ai có thể ngờ, Bá Ấp Khảo lại công nhiên phát biểu luận điệu mưu nghịch ngay tại học yến.

Tin tức này, như một tiếng sét đánh ngang trời, lập tức khiến dân chúng Tây Kỳ chết lặng như khúc gỗ.

Tây Kỳ vốn dần dần trở nên yên bình, lại một lần nữa rơi vào tình trạng hỗn loạn và hoảng sợ cực độ.

Các thần tử trên triều đường càng thêm rối loạn, vẻ đoan trang và trầm ổn thường ngày hoàn toàn biến mất.

Dù cho mọi người không dám tin đây là sự thật, nhưng lại không thể không chấp nhận hiện thực tàn khốc.

Ban đầu dân chúng Tây Kỳ đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho trường hợp xấu nhất là phụ tử Cơ Xương đều mất mạng, chuẩn bị đến bước đó thì đồng lòng hiệp lực phò tá Cơ Phát, tiếp nối di chí Tây Bá hầu,

lãnh đạo Tây Kỳ thoát khỏi khốn cảnh.

Dẫu sao, từ khi Cơ Xương vào đô thành thỉnh tội, mọi việc lớn nhỏ của Tây Kỳ tạm thời do vài thần tử đắc lực và con trai Cơ Xương là Cơ Phát cùng nhau thương nghị xử lý, phẩm hạnh của Cơ Phát cũng được thượng hạ Tây Kỳ công nhận.

Y là người khiêm tốn lễ độ, cần cù hiếu học, đối xử với bá tánh khoan hậu nhân từ, đối xử với thần tử chân thành, khi xử lý sự vụ, tuy hơi non nớt, nhưng cũng thể hiện được trí tuệ và dũng khí phi thường, có vài phần phong thái của Cơ Xương.

Nhưng không ngờ, phong hồi lộ chuyển, Cơ Xương lại vẫn còn giữ được một mạng.

Tin tức truyền đến, trên dưới Tây Kỳ một trận ồn ào, trong lòng mọi người đều kinh hỉ lẫn lộn, ngọn lửa hy vọng đã tắt từ lâu lại một lần nữa bùng cháy mạnh mẽ.

Mọi người đầy lòng mong đợi Cơ Xương có thể bình an trở về, một lần nữa chèo lái Tây Kỳ.

Bởi vì trong lòng mọi người, Cơ Xương mới là kim chỉ nam của Tây Kỳ.

Chỉ cần Cơ Xương trở về, Tây Kỳ liền có thể trở lại bình yên.

Chỉ có điều, chưa kịp để mọi người thở phào đôi chút, chiếu lệnh của Đế Tân liền như một đòn búa tạ, giáng mạnh xuống.

Những người có thể có mặt trên triều đường Tây Kỳ, làm sao có thể không nhìn ra dụng ý hiểm ác trong chiếu lệnh của Đế Tân.

Hai đạo chiếu lệnh này, một đạo yêu cầu Tây Kỳ cống nạp số vật tư gấp mấy lần so với trước, là muốn vét sạch nền tảng tích lũy bao năm của Tây Kỳ ngay lập tức; đạo còn lại yêu cầu điều động hơn một nửa quân đội để Đại Thương bành trướng, nghiễm nhiên là cắt đứt

đôi cánh của Tây Kỳ, khiến hệ thống phòng ngự quân sự của Tây Kỳ lập tức sụp đổ, trở thành cừu non mặc người xẻ thịt.

Đây rõ ràng là muốn đoạn tận gốc rễ Tây Kỳ!

Trên đại điện, một vị tướng lĩnh trẻ tuổi, mặt đầy giận dữ, đôi mắt vốn sáng ngời giờ đây đầy tia máu, bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: "Hành động này của Đế Tân quá bá đạo, chẳng phải là muốn dồn Tây Kỳ chúng ta vào đường cùng sao?

Làm sao có thể dễ dàng đồng ý?

Các tướng sĩ Tây Kỳ ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến, lẽ nào muốn trơ mắt nhìn Tây Kỳ bị chèn ép như vậy, trở thành cừu non mặc người xẻ thịt sao?

Chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên chờ chết!" Một mưu sĩ lớn tuổi nghe vậy, thần sắc trầm ổn bước ra khỏi hàng.

Y hơi cúi mình, nói với mọi người: "Không thể hành động bốc đồng.

Đế Tân hiện nay quyền thế thao thiên, nếu chúng ta tùy tiện từ chối, e rằng sẽ chiêu mời tai họa lớn hơn, huống hồ Tây Bá hầu còn đang trong tay y, chúng ta không thể không thận trọng." Mọi người nghe xong, đều im lặng, đại điện rơi vào một khoảng chết chóc.

Trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, đây là một lựa chọn khó khăn, bất luận ứng phó thế nào, Tây Kỳ đều sẽ đối mặt với thách thức to lớn.

Nếu đồng ý chiếu lệnh của Đế Tân, Tây Kỳ sẽ nguyên khí đại thương, con đường phát triển tương lai bị cắt đứt hoàn toàn.

Nếu từ chối, lửa giận của Đại Thương một khi trút xuống, Tây Kỳ cực kỳ có khả năng lập tức bị diệt vong.

Dường như là một ván cờ không có lời giải, khiến mọi người lâm vào tuyệt vọng sâu sắc.

Còn Cơ Phát, người tạm thời ngồi chủ vị trên điện lúc này, cũng nhíu chặt mày, nội tâm cuộn trào, trong ánh mắt lộ rõ sự lo lắng và kiên định.

Lo lắng cho tình cảnh khó khăn hiện tại của Tây Kỳ, chỉ cần sơ sẩy một chút liền trắng tay.

Kiên định rằng y tuyệt đối không cam lòng nhìn Tây Kỳ cứ thế chìm đắm.

Y siết chặt tay vịn ghế, khớp ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Nhưng suy nghĩ nửa ngày, vẫn không có chút manh mối nào.

Dẫu sao, Cơ Phát không phải Cơ Xương, y chưa từng trải qua nhiều biến cố như vậy.

Cơ Xương một đời sóng gió hùng tráng, tung hoành giữa các chư hầu, trải qua vô số phong ba, mới tích lũy được trí tuệ chính trị phong phú và kinh nghiệm xử thế, khiến Tây Kỳ trở thành một trong những chư hầu có nội hàm sâu sắc nhất trong Đại Thương.

Còn Cơ Phát, tuy từ nhỏ đã đọc nhiều thi thư, theo Cơ Xương học đạo trị quốc lý chính, nhưng so với Cơ Xương, rốt cuộc vẫn non nớt hơn nhiều.

Kinh nghiệm quá khứ của y, phần lớn là trong môi trường tương đối ổn định, xử lý cũng đa phần là những sự vụ thông thường.

Nay đối mặt với thử thách sinh tử nghiêm trọng như vậy, cũng khiến y cảm thấy bất lực và mơ hồ chưa từng có.

Đúng lúc Cơ Phát đang lo lắng bồn chồn, khổ tư không có kết quả,

một lão thần thân hình còng nhưng tinh thần quắc thước chậm rãi bước ra khỏi hàng.

Vị lão thần tử này ánh mắt thâm thúy, trên khuôn mặt từng trải đầy ưu tư, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vài phần trầm ổn.

Giọng nói hơi khàn, nhưng lại dứt khoát: "Công tử, lão thần cho rằng, không thể hành động manh động, Đế Tân thế lớn, Tây Kỳ chúng ta tùy tiện phản kháng, không khác gì lấy trứng chọi đá." Nghe lời lão thần, đại điện vốn hơi xao động, lập tức tĩnh lặng, mọi người trong điện đều hướng ánh mắt về phía lão thần.

Cơ Phát trên điện tự nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ thấy Cơ Phát đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia cấp thiết, hỏi lão thần dưới điện: "Vậy theo ý ngài, nên làm thế nào cho phải?" Lão thần nghe vậy, hơi cúi mình, tiếp tục nói: "Chiếu lệnh của Đế Tân, chúng ta đều biết dụng ý là gì.

Nhưng lần này chính là đại công tử gây ra họa sự, mới khiến Đế Tân có cớ để đàn áp Tây Kỳ chúng ta.

Nếu Tây Kỳ chúng ta dám trái lệnh, e rằng sẽ có nguy cơ diệt vong, đại quân áp cảnh, già trẻ Tây Kỳ đều phải chết.

Vì vậy, kế sách hiện nay, chỉ có cúi đầu tỏ vẻ yếu thế, lấy lùi làm tiến." "Vì Đế Tân yêu cầu cống nạp số vật tư gấp mấy lần, chúng ta hoàn toàn có thể đồng ý trước, thống kê số vật tư dự trữ hiện có của Tây Kỳ, trước tiên ứng phó.

Còn về việc điều động hơn một nửa quân đội, có thể chọn một số binh sĩ còn trẻ, kinh nghiệm chưa đủ, giả vờ hưởng ứng chiếu lệnh, bảo toàn thực lực của bản thân." Lão thần nói xong, hơi dừng lại một lát, sau đó hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Nói chung là một chữ 'kéo dài', kéo dài đến khi Đế Tân không còn coi Tây Kỳ chúng ta là mối đe dọa nữa, kéo dài đến ngày Tây Bá hầu trở về!" Một tràng lời của lão

thần cũng khiến trong lòng mọi người trong điện nhen nhóm một tia hy vọng.

Mặc dù ý nghĩ của lão già này mọi người đều từng có, nhưng mọi người lại không có niềm tin như lão thần.

Bởi vì họ không biết, nền tảng của Tây Kỳ có thể chống đỡ được bao lâu, Cơ Xương có thể chịu đựng được bao lâu trong lao ngục đô thành.

Chỉ cần một trong hai chìm đắm, Tây Kỳ đều sẽ đối mặt với tai họa diệt đỉnh.

Nhưng lúc này, mọi người nhìn ánh mắt kiên định của lão thần, lại cảm thấy dường như có một chút dũng khí để chống đỡ.

Còn Cơ Phát trên điện sau khi nghe lời lão thần, cũng lâm vào trầm tư sâu sắc.

Chương 672

Chỉ thấy y hơi cúi đầu, lông mày nhíu chặt, trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng.

Nửa ngày sau, Cơ Phát trên điện mới chậm rãi cất lời, chỉ thấy y thần sắc ảm đạm, hơi thở dài rồi nói: "Chỉ không biết phụ thân ta có ngày trở về hay không!" Là một trong những người kế thừa Tây Kỳ, Cơ Phát cũng từng có vài phần hiểu biết về nền tảng của Tây Kỳ, nhưng điều khiến Cơ Phát không thể xác nhận là, phụ thân mình liệu còn có ngày trở về hay không.

Nghe lời Cơ Phát, quần thần trong điện trong lòng cũng không khỏi sinh ra một trận chua xót và bi thương.

Đúng vậy, Tây Bá hầu Cơ Xương nay lâm vào ngục sâu, sống chết chưa biết, còn không biết có ngày trở về hay không?

Còn lão thần vừa mới nói chuyện, nghe lời Cơ Phát, thần sắc động dung, vội vàng tiến lên một bước.

Thân thể ông hơi run rẩy, giọng nói cũng mang theo một tia run rẩy khó che giấu, nói với Cơ Phát trên điện: "Công tử chớ quá lo lắng, vì Đế Tân không hạ lệnh lấy mạng Tây Bá hầu, tức là trong lòng y vẫn còn điều gì đó cố kỵ.

Danh tiếng hiền đức của Tây Bá hầu vang xa, thiên hạ bá tánh đều kính ngưỡng y, nếu Đế Tân vô cớ giết hại Tây Bá hầu, nhất định sẽ gây ra sự phẫn nộ của thiên hạ." "Hơn nữa, hiện nay Đế Tân tuy đã hạ hai đạo chiếu lệnh đó, bề ngoài dường như đang đàn áp Tây Kỳ chúng ta, nhưng cũng đã cho chúng ta một chút đường lui để xoay sở.

Chỉ cần chúng ta làm theo những gì vừa nghị luận, tạm thời nhẫn nhịn, ngấm ngầm tích lũy sức mạnh, nhất định sẽ tìm được cơ hội

cứu Tây Bá hầu ra." Lời của lão thần cũng khiến mọi người trong điện sinh ra vài phần tự tin.

Ngay sau đó, vị mưu sĩ lớn tuổi nói chuyện trước đó liền đứng ra, chắp tay hành lễ với Cơ Phát trên điện rồi trầm ổn nói: "Công tử, lời lão thừa tướng nói rất đúng, tạm thời nhẫn nhịn, tích lũy sức mạnh, nếu có thể kéo dài cục diện này, Tây Kỳ chúng ta sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Ngoài ra, thần còn có một kế, hoặc có thể rất hữu dụng để giải cứu Tây Bá hầu!" Lời này vừa thốt ra, trong điện lập tức tĩnh lặng, ánh mắt mọi người đều như đèn pha, đồng loạt tập trung vào y, trong mắt đầy mong đợi và tò mò.

Phải biết rằng mọi người hiện tại lo lắng nhất chính là làm sao giải cứu Tây Bá hầu, mà giờ đây người này lại nói có kế sách, tự nhiên khiến trong lòng mọi người sinh ra mong đợi.

Ngay cả Cơ Phát trên điện nghe vậy, cũng hơi thẳng người, ánh mắt vốn ảm đạm giờ đây lấp lánh tỏa sáng.

Chỉ thấy Cơ Phát nhìn chằm chằm mưu sĩ, ngữ khí mang theo một tia cấp thiết, nói: "Mau nói ra nghe xem." Mưu sĩ nghe vậy, hơi cúi mình, đầu tiên hắng giọng một tiếng, rồi chậm rãi nói: "Đế Tân ham công danh, lại chìm đắm trong tửu sắc tài bảo.

Ngoài việc thi hành theo lời lão thừa tướng nói, chúng ta không bằng nhân sở thích của y, chọn một lô kỳ trân dị bảo hiếm thấy trên đời, rồi tìm một vài mỹ nữ tuyệt sắc ca múa giỏi, dâng tiến cho Đế Tân.

Đồng thời, kèm theo thư tín, bày tỏ lòng trung thành không hai của Tây Kỳ đối với Đại Thương, cũng như sự tôn sùng đối với Đế Tân.

Như vậy, một là có thể khiến Đế Tân nới lỏng cảnh giác đối với

chúng ta, hai là cũng có thể tranh thủ thêm thời gian để chúng ta chuẩn bị đối sách." "Thứ hai," mưu sĩ hơi dừng lại, trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt, tiếp tục nói, "Đế Tân sủng tín nịnh thần, chúng ta có thể phái một người ăn nói khéo léo, tâm tư kín đáo đến Triều Ca.

Người này cần mang theo lượng lớn vàng bạc tài hóa, linh bảo quý giá, không tiếc tiền của, hối lộ những sủng thần bên cạnh Đế Tân, như Phí Trọng, Vưu Hồn… hứa hẹn lợi lộc hậu hĩnh, để họ nói tốt cho Tây Kỳ trước mặt Đế Tân, giải thoát Cơ Bá hầu khỏi cảnh khốn cùng." "Chỉ cần đả thông được nút thắt này, Cơ Bá hầu trở về là có thể kỳ vọng!" Nghe lời mưu sĩ, mọi người trong điện lập tức sáng mắt.

Ngay sau đó, mọi người nhao nhao lên tiếng.

"Kế này rất hay!

Vừa giải quyết được việc cấp bách trước mắt, lại vừa mưu tính bố cục lâu dài, quả là lương sách!" "Không sai, Đế Tân đó vốn tham lam vô độ, thấy kỳ trân dị bảo và mỹ nhân tuyệt sắc, nhất định sẽ vui mừng khôn xiết, sự đề phòng đối với Tây Kỳ chúng ta cũng sẽ nới lỏng vài phần." "Đúng vậy, đúng vậy, những kẻ như Phí Trọng, Vưu Hồn… tham tài nhất không gì bằng!" "Chỉ có điều việc đi sứ Triều Ca, hối lộ sủng thần này, rủi ro không nhỏ, cần phải cẩn thận lựa chọn sứ giả.

Nếu sứ giả hành sự không thận trọng, bị Đại Thương phát giác, thì sẽ hỏng đại sự." Nghe lời mọi người trong điện, trong mắt Cơ Phát cũng lóe lên một tia kích động, nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại.

Ngay sau đó, chỉ thấy Cơ Phát hơi gật đầu, ánh mắt kiên định lướt qua mọi người, thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Lời chư vị ái khanh nói đều có lý, chuyện này liên quan trọng đại, không cho phép

chút sai sót nào.

Việc lựa chọn sứ giả, lát nữa chư vị liền bắt tay thương nghị, nhất định phải chọn ra người thích hợp nhất.

Người này vừa phải ăn nói khéo léo, tâm tư kín đáo, lại vừa phải tận trung tận tụy, có thể gánh vác trọng trách này." Mọi người nghe vậy đều chắp tay hành lễ, đồng thanh hô vang: "Nguyện nghe công tử phân phó, nhất định sẽ dốc hết sức lực!" Cơ Phát nghe lời mọi người trong điện, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

Y hít sâu một hơi, cố gắng bình phục cảm xúc trong lòng, ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói: "Hiện nay cục diện phức tạp, mỗi bước đều như đi trên băng mỏng, chỉ cần sơ sẩy một chút liền vạn kiếp bất phục.

Mong chư vị ái khanh có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vì tương lai của Tây Kỳ, vì cứu phụ thân mà nỗ lực." Lúc này, mưu sĩ vội vàng lại cất lời: "Tây Bá hầu một đời tích đức hành thiện, nhân hậu hiền minh, được trời cao phù hộ sâu sắc.

Hiện nay tuy gặp đại nạn này, nhưng người hiền tự có trời giúp, nhất định sẽ hóa dữ thành lành, bình an trở về.

Chúng ta thân là thần tử Tây Kỳ, đương nhiên phải dốc hết sức mình, ổn định cục diện Tây Kỳ, đợi ngày Tây Bá hầu trở về." Nghe lời người này, mọi người trong điện nhao nhao lên tiếng: "Xin công tử yên tâm, chúng thần nguyện vì Tây Kỳ cúc cung tận tụy, vạn tử bất từ!" Tiếng nói đồng thanh vang dội khắp đại điện.

Ngay khi Tây Kỳ bên này thương định xong đối sách, nội dung chiếu lệnh của Đế Tân cũng đã truyền đến các chư hầu.

Biết được cách xử trí của Đế Tân đối với Tây Kỳ, phản ứng của các chư hầu khá bình thường, không gây ra sóng gió lớn như tưởng

tượng.

Là một địa chư hầu, tự nhiên có thể nhìn ra phán đoán của Đế Tân, nhưng đối với thủ đoạn dương mưu như vậy, mọi người thật sự không thể sinh ra dị nghị gì, càng đừng nói đến cảm giác môi hở răng lạnh.

Dẫu sao, Bá Ấp Khảo liên quan đến đại tội mưu nghịch, Đế Tân không giam cầm và xử tử toàn bộ gia tộc Cơ thị đã coi là khoan dung rồi.

Chỉ có điều mọi người không biết rằng, bức màn Phong Thần Đại Kiếp cũng từ đó kéo ra, mọi người đều không cách nào đứng ngoài cuộc. **Vài ngày sau.** Trời đất như bị mực nhúng, âm u đáng sợ.

Tầng mây dày nặng như một tấm chì khổng lồ, nặng nề đè ép trên không trung thành Tây Kỳ.

Không khí ngột ngạt tràn ngập trong từng tấc không gian, khiến người ta không thở nổi.

Cơ Phát thân mặc một bộ hắc bào giản dị nhưng không mất đi sự trang trọng, nét mặt ngưng trọng, đứng trên thao trường ngoài thành Tây Kỳ.

Bên cạnh y, là tài hóa chất đống như núi.

Số tài phú này sắp được đưa đến đô thành, chính là "kế hoãn binh" của Tây Kỳ để đối phó với Đế Tân.

Tất cả đều là tâm huyết tích lũy nhiều năm của Tây Kỳ, tuy không phải toàn bộ nội hàm của Tây Kỳ, nhưng cũng chiếm một hai phần mười.

Dẫu sao, Cơ Xương cũng không thể đặt toàn bộ hy vọng vào sứ giả, nếu mạo hiểm dâng hết gia sản mà vẫn không thành công, thì Tây Kỳ sẽ hoàn toàn mất hết hy vọng.

Luôn phải giữ lại một chút căn cơ cho Tây Kỳ, để ứng phó với những biến số không lường trước.

Ngay cả khi đây chỉ là một phần nội hàm của Tây Kỳ, cũng đủ để khiến người ta kinh hãi.

Phải biết rằng đất Tây Kỳ, tuy không thể nói là cực kỳ phú túc phồn hoa, nhưng bá tánh cũng an cư lạc nghiệp, cho nên tài phú tích lũy được có thể tưởng tượng.

Từng rương vàng bạc châu báu quý giá, linh nguyên liệu bảo, dưới trời u ám, vẫn lấp lánh thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Đúng lúc này, trên thao trường, một phó tướng thần sắc vội vàng, bước nhanh đến chỗ Cơ Phát.

Đến sau lưng Cơ Phát, tướng lĩnh giơ tay ôm quyền hành lễ, nói: "Công tử, xa đội đã chuẩn bị sẵn sàng." Cơ Phát nghe vậy, chậm rãi nâng mí mắt, ánh mắt lướt qua xa đội dày đặc xếp hàng, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Tướng lĩnh thấy vậy, cũng không nói thêm lời nào, cúi mình hành lễ rồi chỉ huy binh sĩ bắt đầu vận chuyển.

Tài hóa linh bảo mà Tây Kỳ cống nạp cho Đế Tân tự nhiên không thể dùng bảo vật trữ vật đơn giản mà thu lại.

Không phải là Tây Kỳ không có linh bảo loại không gian, mà là Tây Kỳ muốn cho Đại Thương thấy thành ý của họ.

Một lát sau, mỗi chiếc xe đều chất đầy tài hóa.

Thấy xa đội đã chuẩn bị xong, Cơ Phát hít sâu một hơi, sau đó hạ lệnh: "Xuất phát đi." Theo hiệu lệnh của Cơ Phát, xa đội chậm rãi khởi hành, bánh xe lăn bánh, phát ra âm thanh trầm đục, phá vỡ sự tĩnh lặng của thao trường.

Cơ Phát ngưng thị hướng xa đội đi xa, ánh mắt kiên định nhưng lại lộ ra một tia ưu tư.

Chương 673

Y không chắc chuyến đi đô thành lần này có thuận lợi hay không, phụ thân mình còn có ngày trở về hay không.

Phía trước cùng của xa đội, ngồi đó là sứ giả do Tây Kỳ tuyển chọn kỹ lưỡng.

Vị sứ giả này là một người nổi tiếng ăn nói khéo léo của Tây Kỳ, không chỉ tâm tư kín đáo, mà còn tận trung tận tụy với Tây Kỳ.

Lúc này, sứ giả đoan tọa trong xe, hai tay siết chặt một cuộn văn thư, bao gồm văn thư tài vật Tây Kỳ dâng lên, và thư gửi Đế Tân.

Từng chữ, từng câu trong văn thư và thư tín đều được cân nhắc kỹ lưỡng, lời lẽ khẩn thiết, đầy rẫy sự trung thành của Tây Kỳ đối với Đại Thương và sự tôn sùng đối với Đế Tân.

Xa đội một đường đi về phía tây, bụi đất bay lên mù mịt dưới bầu trời u ám.

Bá tánh dọc đường nhao nhao từ đồng ruộng, đầu làng, ngõ hẻm chạy đến, tự phát đứng hai bên đường dõi theo.

Lúc này, từng đôi mắt đục ngầu hoặc sáng rực, đều tràn ngập sự lo lắng và không nỡ.

Không chỉ xót của cho tài hóa Tây Kỳ, mà còn lo lắng cho tương lai của Tây Kỳ.

Vài ngày sau nữa, xa đội dài như rồng cuối cùng cũng đến đô thành.

Đô thành cao lớn hùng vĩ, tường thành sừng sững, mang lại một cảm giác áp bách khó tả.

Cửa thành phòng thủ nghiêm ngặt, binh sĩ mặc áo giáp dày nặng, tay cầm trường thương, oai phong lẫm liệt.

Sứ giả chỉnh trang lại y phục hơi nhăn nhúm, rồi ngẩng cao đầu ưỡn ngực, dẫn theo vài tùy tùng thần sắc trang trọng tương tự, sải bước đi về phía cửa thành.

"Đứng lại!

Các ngươi là ai?

Đến đô thành làm gì?" Tướng trấn thủ thành quát lớn, tiếng nói như chuông đồng, vang vọng trước cửa thành.

Sứ giả nghe tiếng vội vàng tiến lên, hai tay cung kính dâng văn thư: "Tướng quân, thần là sứ giả Tây Kỳ, phụng mệnh công tử Cơ Phát con trai Tây Bá hầu, đến dâng hiến bảo vật cho Bệ hạ, để bày tỏ lòng trung thành của Tây Kỳ đối với Đại Thương." Tướng trấn thủ thành nghe vậy, trong lòng bỗng chấn động.

Chuyện Tây Kỳ gần đây truyền khắp đô thành ồn ào, Bá Ấp Khảo mưu nghịch, Tây Bá hầu Cơ Xương lâm vào ngục sâu, thêm vào chiếu lệnh nghiêm khắc của Đế Tân, vốn tưởng Tây Kỳ sẽ cứ thế mà trầm tịch, lại không ngờ Tây Kỳ lại nhanh chóng phái sứ giả đến, còn mang theo số lượng lớn bảo vật dâng hiến.

Chẳng lẽ có tâm tư khác?

Trong mắt tướng trấn thủ thành lóe lên một tia nghi ngờ, liền đưa tay nhận lấy văn thư, mở ra rồi từng chữ từng câu xem xét kỹ lưỡng một lượt.

Trên văn thư lời lẽ khiêm tốn chân thành, bày tỏ sự tôn sùng của Tây Kỳ đối với Đại Thương, lòng trung thành đối với Đế Tân một cách tinh tế, còn liệt kê chi tiết danh sách bảo vật dâng hiến lần này, không gì không phải là trân phẩm hiếm có.

Tướng trấn thủ thành xem xong văn thư, lông mày vốn nhíu chặt hơi giãn ra, thần sắc nghi ngờ cũng dịu đi đôi chút.

Y ngẩng đầu, lại đánh giá một lượt vị sứ giả trước mặt, chỉ thấy sứ giả khí vũ hiên ngang, thân tư thẳng tắp như tùng, trong ánh mắt lộ rõ sự kiên định và trung thành, không giống kẻ lòng mang ý đồ bất chính.

Ngay sau đó, y vung tay một cái, lớn tiếng nói: "Sứ giả xin mời vào thành." Tuy nói Bá Ấp Khảo phạm đại tội, tước vị Tây Bá hầu của Cơ Xương cũng bị tước bỏ, nhưng Tây Kỳ dù sao cũng có nội hàm sâu sắc, có tiếng hiền danh trong số các chư hầu, lại luôn trấn thủ biên thùy phía tây cho Đại Thương, lập hạ chiến công hiển hách.

Đế Tân lần này tuy đàn áp Tây Kỳ nghiêm khắc, nhưng cũng không hoàn toàn dồn y vào đường cùng, có lẽ cũng tồn tại một chút tâm tư giết gà dọa khỉ, để uy hiếp các chư hầu khác.

Là tướng trấn thủ thành, tự nhiên có sự nhận định và phán đoán riêng về cục diện triều đình, cho nên thấy Tây Kỳ chủ động tỏ ý hòa hảo, dâng hiến bảo vật, trong lòng cũng sinh ra chút ý muốn kết giao, liền trực tiếp mở cổng thành.

Nghe lời tướng trấn thủ thành, sứ giả Tây Kỳ không chút do dự, hơi cúi mình với tướng trấn thủ thành, để bày tỏ lòng cảm tạ.

Sau đó liền dẫn theo xa đội đông đảo phía sau, chỉnh tề có trật tự tiến vào đô thành.

Xa đội chậm rãi tiến vào thành Triều Ca, hai bên đường phố, bá tánh xôn xao, đầu người chen vai thích cánh.

Họ nhìn xa đội Tây Kỳ bằng ánh mắt tò mò, xì xào bàn tán, thì thầm to nhỏ.

Sứ giả ngồi trong xe, qua cửa sổ xe, cẩn thận quan sát mọi thứ

trong thành Triều Ca.

Chuyến đi đô thành lần này, sứ giả gánh vác trọng trách, không chỉ phải dâng hiến tài hóa Tây Kỳ cho Đế Tân, mà còn phải dùng trọng lợi hối lộ một loạt sủng thần của Đế Tân.

Tuy nói tiêu tiền là một việc dường như dễ dàng, nhưng làm thế nào để dùng những tài hóa này đúng lúc đúng chỗ, chính xác đả thông nút thắt, thì tuyệt đối không phải là việc dễ.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, liền có thể bị bắt thóp, không chỉ không đạt được mục đích, mà còn khiến Tây Kỳ rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn.

Nghĩ đến đây, tâm tư của sứ giả càng thêm nặng nề, lông mày nhíu chặt.

Mãi một lúc sau, xa đội cũng đến nơi trú đóng của Tây Kỳ trong đô thành.

Đến nơi trú đóng của Tây Kỳ, sứ giả không quản sự mệt mỏi của chuyến đi đường dài, nhanh chóng sắp xếp kỹ lưỡng tài vật mang đến.

Sau đó, y cẩn thận chuẩn bị xong phần lớn tài vật dùng để dâng hiến cho Đế Tân, lại phân loại và sắp xếp gọn gàng số tài vật dùng để hối lộ sủng thần.

Căn cứ vào sở thích và nhu cầu của Phí Trọng, Vưu Hồn… chọn ra những lễ vật thích hợp.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, sứ giả không dám chậm trễ một khắc nào, bước chân vội vàng, ngay lập tức mang theo tài vật đến cầu kiến Phí Trọng, Vưu Hồn… Sứ giả ôm tâm tình nặng nề, trước tiên tìm đến phủ đệ Phí Trọng.

Từ xa trông lại, đã thấy phủ đệ Phí Trọng trang hoàng cực kỳ xa hoa, trên cánh cổng lớn màu đỏ thẫm nạm những đinh đồng to lớn,

dưới ánh mặt trời lấp lánh thứ ánh sáng lạnh lẽo và cứng nhắc.

Cặp sư tử đá trước cửa uy phong lẫm liệt, điêu khắc sống động như thật, dáng vẻ nhe nanh múa vuốt phảng phất đang phô trương quyền thế vô song của chủ nhân.

Trong lòng sứ giả dâng lên một trận khinh thường, theo y thấy, đằng sau sự xa hoa này chính là lòng tham lam.

Nhưng trên mặt y chẳng hề lộ vẻ khác thường, trái lại còn tràn đầy cung kính, hai tay dâng lên bái thiếp đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chẳng mấy chốc, liền có gia nhân dẫn y vào trong.

Phí Trọng đang ngồi giữa sảnh đường, thân mặc cẩm bào hoa lệ thêu đầy văn tường vân kim tuyến, đầu đội quan miện nạm ngọc quý, trên mặt treo nụ cười ngạo mạn, từ trên cao nhìn xuống sứ giả đang bước vào, phảng phất đang phủ xuống một con kiến hôi chẳng đáng kể.

Sứ giả thấy vậy, liền bước nhanh tới, "phịch" một tiếng quỳ xuống hành lễ, giọng nói hùng hồn và cung kính: "Tại hạ là sứ giả Tây Kỳ, đã ngưỡng mộ uy danh của Phí đại nhân từ lâu, hôm nay đặc biệt đến bái phỏng, thực sự là vinh hạnh khôn xiết, có chút lễ mọn, chẳng thành kính ý, kính mong đại nhân vui lòng nhận cho." Nói đoạn, sứ giả hơi nghiêng mình, ra hiệu cho tùy tùng phía sau, các tùy tùng nhanh chóng khiêng những chiếc rương đầy vàng bạc lên, lần lượt mở ra.

Phí Trọng nhìn thấy từng rương trân bảo, ánh mắt tham lam chợt bừng lên, đồng tử không tự chủ mà giãn lớn.

Nhưng y dù sao cũng lăn lộn chốn triều đình nhiều năm, thấu hiểu lẽ đời, trên mặt vẫn giữ vẻ cố làm ra vẻ kiềm chế: "Sứ giả khách khí rồi, chẳng hay sứ giả đến đây có việc gì vậy?" Nghe lời Phí Trọng, sứ giả trong lòng khinh bỉ vạn phần, mình đã tốn công tốn sức mang

trọng bảo đến như vậy, Phí Trọng này làm sao lại không biết ý đồ chứ?

Chẳng qua là cố tình giả vờ ngu dốt mà thôi.

Nhưng sứ giả trên mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên, lần nữa quỳ xuống, lời lẽ càng thêm khẩn thiết mà nói: "Phí đại nhân soi xét!

Tây Kỳ chúng ta trên dưới, xưa nay đối với Vương thượng một lòng trung thành, nhật nguyệt có thể chứng giám, đối với đại nhân ngài, càng thêm tôn sùng, lần việc Bá Ấp Khảo này, thực là bất hạnh của Tây Kỳ chúng ta, cũng là do bọn tiểu nhân quản giáo bất lực, Tây Kỳ trên dưới đều thống tâm tật thủ, nay đã sâu sắc phản tỉnh, thành tâm hối lỗi, hiện theo chiếu lệnh của Vương thượng, đang dốc toàn lực chuẩn bị vật tư thượng cống, điều động quân đội, chẳng dám chút nào lơ là." "Chỉ là, kính mong đại nhân có thể trước mặt Vương thượng nói vài lời tốt đẹp, để Vương thượng hiểu được lòng trung thành và thành ý của Tây Kỳ chúng ta, khoan thứ cho Tây Bá Hầu đôi chút, Tây Kỳ chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của đại nhân, sau này đại nhân có bất cứ yêu cầu gì, Tây Kỳ nhất định sẽ xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ nan chút nào." Sứ giả nói xong, lặng lẽ phủ phục trên mặt đất, chờ đợi Phí Trọng đáp lời.

Lúc này, trong sảnh đường yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua lá cây xào xạc bên ngoài cửa sổ.

Chương 674

Trong lòng sứ giả có chút bất an, trên trán lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, y phục sau lưng cũng dần dần thấm ướt bởi mồ hôi.

Y biết, Phí Trọng trước mặt Di Tân rất được sủng tín, một lời của y, có lẽ còn hữu dụng hơn cả tài vật mình dâng lên lần này.

Còn Phí Trọng nghe lời sứ giả, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vào tay vịn ghế, trong ánh mắt thoáng qua một tia suy tư.

Y trong lòng âm thầm cân nhắc, Tây Kỳ lần này cầu hòa, dâng lên hậu lễ như vậy, nếu có thể nhân cơ hội này vơ vét thêm nhiều lợi lộc, hà cớ gì mà không làm?

Huống hồ, nếu có thể trước mặt Di Tân cầu tình thành công cho Tây Kỳ, sau này Tây Kỳ nhất định sẽ cảm ân đội đức với mình, đây nghiễm nhiên là một món "buôn bán" chỉ có lời không lỗ.

Ngay cả khi tâm tư Di Tân đã định, không thể xoay chuyển, mình có được bấy nhiêu bảo vật trước mắt cũng không lỗ!

Nhìn thấy bảo vật trong phòng, ánh mắt Phí Trọng dần dần bị những kim ngân tài bảo trước mắt mê hoặc.

Tiếp đó, liền thấy Phí Trọng khẽ nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt, nửa cười nửa không nói: "Lời sứ giả nói quả là thành khẩn, lòng trung thành của Tây Kỳ, Vương thượng tự nhiên thấu rõ, chỉ là việc Bá Ấp Khảo này, dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, ngọn lửa giận trong lòng Vương thượng, cũng không dễ dàng xoa dịu, nhưng mà, nếu Tây Kỳ thật sự có thành ý, Phí mỗ ta cũng không phải kẻ không hiểu lý lẽ, nói vài lời tốt đẹp trước mặt Vương thượng, cũng không phải chuyện gì khó khăn." "Chỉ là... ..." Phí Trọng cố ý kéo dài ngữ điệu, trên mặt lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt lần nữa lướt

qua những tài bảo kia.

Nghe lời Phí Trọng, sứ giả nào còn không biết Phí Trọng nghĩ gì trong lòng, trong bụng thầm hận Phí Trọng tham lam vô đáy, nhưng trên miệng lại lập tức nói: "Phí đại nhân, Tây Kỳ chúng ta trên dưới đối với đại nhân tình cảm cảm kích khó lòng diễn tả, lần này đến, quả thực chuẩn bị chưa đủ, kính mong đại nhân rộng lòng bỏ qua, đợi khi tại hạ trở về, nhất định sẽ bẩm báo Cơ Phát công tử, sau đó lại vì đại nhân dâng lên một phần hậu lễ khác, để biểu thị sự kính ý và cảm kích của Tây Kỳ chúng ta đối với đại nhân, chỉ cần đại nhân chịu nói lời tốt đẹp trước mặt Vương thượng, sau này Tây Kỳ có được gì, nhất định sẽ không quên ân tình của đại nhân, kính mong đại nhân có thể chiếu cố Tây Kỳ chúng ta nhiều hơn, giúp Tây Kỳ chúng ta vượt qua kiếp nạn lần này." Sứ giả nói xong, lén lút ngẩng mắt quan sát thần sắc Phí Trọng, chỉ thấy nụ cười trên mặt Phí Trọng càng thêm rõ rệt, khóe miệng vốn căng thẳng gần như ngoác đến tận mang tai, ánh mắt tham lam cũng càng trở nên nồng đậm.

Trong lòng sứ giả thầm thở phào một hơi, biết Phí Trọng đã đồng ý rồi.

Mà biểu hiện của Phí Trọng quả nhiên như sứ giả đã liệu, chỉ thấy Phí Trọng khẽ gật đầu, hài lòng nói: "Sứ giả quả là người thông minh, Tây Kỳ đã biết điều như vậy, ta tự nhiên sẽ nói lời tốt đẹp cho các ngươi trước mặt Vương thượng." Sứ giả nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng cất tiếng: "Đa tạ Phí đại nhân!

Ân đức rộng lớn của Phí đại nhân, Tây Kỳ chúng ta khắc cốt ghi tâm." Phí Trọng hài lòng gật gật đầu, phất phất tay: "Được rồi, sứ giả về trước đi, chỉ cần Tây Kỳ luôn biết điều như vậy, chuyện bên Vương thượng, ta tự sẽ hết sức xoay sở." Nói đoạn, y tựa vào lưng ghế, khẽ nheo mắt lại, tựa hồ đã bắt đầu tính toán làm sao để hưởng thụ những tài bảo có được từ Tây Kỳ này.

Sứ giả lần nữa cung kính hành lễ, nói: "Vâng, Phí đại nhân, tại hạ nhất định sẽ chuyển lời của đại nhân như thật đến Cơ Phát công tử, vậy tại hạ xin cáo lui trước." Sau đó, y chậm rãi xoay người, dẫn tùy tùng lui ra khỏi sảnh đường.

Bước ra khỏi phủ đệ Phí Trọng, ánh nắng rải trên người sứ giả, nhưng y lại chẳng cảm thấy chút ấm áp nào.

Sứ giả biết mặc dù tạm thời đã lôi kéo được Phí Trọng, nhưng nguy cơ mà Tây Kỳ đang đối mặt còn lâu mới được giải trừ.

Bởi thái độ của Di Tân khó lường, các sủng thần khác cũng cần phải lần lượt đánh điểm.

Nghĩ xong những điều này, sứ giả hít sâu một hơi, trấn định lại tinh thần, rồi bước về phía phủ đệ Vưu Hồn.

Y biết, tiếp theo còn có từng cuộc "giao dịch" gian nan đang chờ đợi y.

Nhưng vì tương lai của Tây Kỳ, vì bách tính Tây Kỳ có thể thoát khỏi cảnh lầm than chiến hỏa, vì Tây Bá Hầu có thể bình an trở về, y không thể lùi bước nửa phần.

Trên đường phố, người qua lại tấp nập, xe ngựa như nước chảy, tiếng rao hàng, tiếng cười nói hòa quyện vào nhau, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng sứ giả lại phảng phất như lạc vào một thế giới khác, sự ồn ào và phồn hoa xung quanh đều chẳng liên quan gì đến y.

Khi sứ giả đến trước cổng phủ đệ Vưu Hồn, bức tường cao vút và cánh cổng đóng chặt ấy, phảng phất như một ngọn núi lớn chắn ngang trước mặt y.

Sứ giả hít sâu một hơi, trấn định lại tinh thần, rồi vững vàng bước tới.

Chẳng mấy chốc, cánh cổng phát ra tiếng "kẽo kẹt" trầm đục, từ từ mở ra một khe hẹp, một gia nhân thò đầu ra.

Y mặc áo vải màu xám, trong ánh mắt mang vài phần dò xét và cảnh giác, đánh giá sứ giả từ trên xuống dưới một lượt.

Sứ giả thấy vậy, liền bước tới một bước, hơi cúi người, lời lẽ khẩn thiết nói: "Phiền xin thông truyền một tiếng, sứ giả Tây Kỳ cầu kiến Vưu đại nhân, có việc hệ trọng cần bàn, kính mong nhanh chóng chuyển đạt." Gia nhân nghe vậy, khẽ cau mày, do dự một lát, cuối cùng đưa tay nhận lấy bái thiếp, ngữ khí bình thản nói: "Ngươi cứ đợi ở đây." Nói xong, liền "rầm" một tiếng đóng sập cửa lại.

Sứ giả đứng ngoài cửa, trong lòng bất an, thầm cầu nguyện cuộc "giao dịch" lần này có thể thuận lợi.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa lại từ từ mở ra, thần sắc gia nhân kia hơi hòa hoãn, gật đầu với sứ giả, ngữ khí cũng thêm vài phần khách khí: "Đại nhân nhà ta có lời mời, xin mời theo ta vào." Sứ giả trong lòng thắt chặt, cố gắng trấn tĩnh, chỉnh lại y phục, theo sau gia nhân bước vào phủ đệ Vưu Hồn.

Trong phủ viện sâu thăm thẳm, rường cột chạm trổ, khí chất xa hoa ập vào mặt.

Hòn non bộ, ao hồ soi bóng lẫn nhau, kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, nhưng sứ giả lúc này không có lòng thưởng thức cảnh đẹp này.

Vượt qua vài hành lang uốn lượn khúc khuỷu, bọn họ đến một sảnh đường.

Sảnh đường rộng rãi sáng sủa, mặt đất lát đá cẩm thạch trơn bóng, phản chiếu ánh sáng từ những chiếc đèn cung tinh xảo treo trên trần.

Vưu Hồn đang đoan tọa trên ghế chủ vị, thân mặc cẩm bào, đầu đội ngọc quan, trên mặt mang vài phần thần tình lười biếng, tựa

nghiêng vào ghế, trong ánh mắt toát lên một tia bất cần.

Thấy sứ giả bước vào, y khẽ nhấc mí mắt, giọng nói hơi khàn khàn nói: "Sứ giả Tây Kỳ?

Tìm đại nhân đây có việc gì vậy?" Sứ giả bước nhanh tới, quỳ xuống hành lễ, giọng nói hùng hồn nhưng lại mang một tia khẩn trương: "Vưu đại nhân, tại hạ là sứ giả Tây Kỳ, đã ngưỡng mộ uy danh đại nhân từ lâu, hôm nay mạo muội đến bái phỏng, thực có việc hệ trọng cầu mong, Tây Kỳ chúng ta trên dưới xưa nay đối với Vương thượng một lòng trung thành, chỉ là gần đây việc Bá Ấp Khảo, khiến Vương thượng long nhan nổi giận, Tây Kỳ chúng ta đã biết lỗi, đặc biệt chuẩn bị một phần lễ mọn này, kính mong đại nhân vui lòng nhận cho, và xin đại nhân có thể trước mặt Vương thượng nói vài lời tốt đẹp, để Vương thượng hiểu được tấm lòng xích thành của Tây Kỳ chúng ta." Nói đoạn, sứ giả ra hiệu cho tùy tùng khiêng những chiếc rương đã mang theo lên, các tùy tùng cẩn thận đặt những chiếc rương vào giữa sảnh đường, rồi từ từ mở nắp rương.

Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra từ trong rương, bên trong toàn là những cổ vật, thư họa, kỳ trân dị bảo.

Sứ giả cầm một bức cổ họa từ từ mở ra, chỉ thấy trên bức họa núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ, phảng phất như cảnh tiên, suối trong róc rách chảy giữa núi, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong trẻo.

Ánh mắt Vưu Hồn lập tức bị thu hút, thân hình vốn lười biếng khẽ ngồi thẳng dậy, trong mắt cùng Phí Trọng giống nhau thoáng qua một tia tham lam, phảng phất như chó sói đói nhìn thấy con mồi, nhưng rất nhanh lại khôi phục trấn tĩnh.

Y cố ý hắng giọng một tiếng, đưa tay cầm lấy một bức thư họa, tỉ mỉ quan sát một lượt, nói: "Ai nha, sứ giả quả là quá khách khí, thư

họa quý giá như vậy, tại hạ thực sự là yêu thích không buông tay." Sứ giả cung kính nói: "Vưu đại nhân có nhã hứng, tại hạ đã sớm được nghe.

Mấy bức thư họa này có thể lọt vào pháp nhãn của đại nhân, là vinh hạnh của chúng.

Kính mong đại nhân có thể hao tâm tổn trí nhiều hơn, sau này nếu đại nhân có điều gì cần, Tây Kỳ nhất định sẽ cảm ân đội đức, dốc toàn lực tương trợ." Vưu Hồn nghe vậy ha ha cười nói: "Sứ giả cứ yên tâm, có ta đây, việc của Tây Kỳ chính là việc của ta." Sứ giả trong lòng thầm mừng rỡ, vội vàng lần nữa tạ ơn: "Đa tạ Vưu đại nhân!

Ân đức rộng lớn của đại nhân, Tây Kỳ khắc cốt ghi tâm." Sau đó, y chậm rãi đứng dậy, dẫn tùy tùng lui ra khỏi sảnh đường.

Bước ra khỏi phủ đệ Vưu Hồn, sứ giả không chút chậm trễ, thần sắc vội vã, bước chân gấp gáp, như trước kia, mang theo trọng bảo đi về phía các triều thần khác.

Cho đến khi gần như đã đưa hết tài vật mà Tây Kỳ chuẩn bị cho các sủng thần này, sứ giả mới lê tấm thân mỏi mệt trở về trú địa của Tây Kỳ.

Vừa vào phòng, liền ngã phịch xuống giường, toàn thân tứ chi như bị rút cạn sức lực.

Đôi mắt vô thần nhìn trần nhà, trong đầu trống rỗng.

Lâu sau, ánh mắt y chậm rãi dịch xuống, dừng lại trên chiếc túi đựng đồ trống rỗng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chiếc túi từng đầy ắp tài vật, giờ đây trống rỗng không có gì, giống như nội tâm đang có chút mê mang của y lúc này.

Y không biết lần nỗ lực tốn nhiều công sức này rốt cuộc có thể đổi lấy cho Tây Kỳ bao nhiêu phần sinh cơ.

Cứ như vậy, sứ giả cũng đã trải qua một đêm dài trong sự bất an và đầy lo lắng.

Khó khăn lắm mới thức đến sáng, sứ giả vật vã ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tứ chi vẫn còn đau nhức không thôi.

Nhưng y cố gắng vực dậy tinh thần, sau khi rửa mặt đơn giản, liền bắt đầu tỉ mỉ chỉnh trang y phục của mình.

Chương 675

Bởi sứ giả biết, hôm nay mới là lúc cực kỳ quan trọng, không thể sai sót dù chỉ nửa phần.

Bởi hôm qua sứ giả đã dâng tấu xin cận kiến, hôm nay y sẽ diện kiến Di Tân.

Ăn mặc chỉnh tề, sứ giả hít sâu một hơi, bước ra khỏi phòng.

Triều Ca thành sáng sớm, trên đường phố đã có người qua lại, tiểu thương sớm đã bày hàng, tiếng rao hàng vang lên không ngớt, tràn đầy hơi thở cuộc sống.

Nhưng sứ giả không có tâm tình để ý đến mọi thứ xung quanh, trong mắt y chỉ có phương hướng vương thành phía trước.

Đến dưới vương thành, tường thành cao ngất ngưởng chạm mây, cửa thành khổng lồ đóng chặt, mang lại cho y một cảm giác áp bách vô hình.

Thị vệ trước cửa mặc giáp nặng nề, tay cầm trường thương, ánh mắt như đèn lồng, cảnh giác nhìn chằm chằm người qua lại.

Sứ giả bước tới, thần sắc cung kính nhưng không mất đi sự trầm ổn, hai tay dâng văn thư và tín kiện của Tây Kỳ cho thị vệ đang trực, giọng nói rõ ràng nói: "Phiền xin thị vệ đại nhân thông truyền, tại hạ là sứ giả Tây Kỳ, phụng mệnh của Cơ Phát công tử con trai Tây Bá Hầu, đặc biệt đến cận kiến Vương thượng." Thị vệ nhận lấy văn thư và tín kiện, đánh giá sứ giả từ trên xuống dưới một lượt, thấy y khí vũ bất phàm, thân hình cao lớn, lời lẽ có lễ, tuy trong lòng vẫn còn cảnh giác, nhưng cũng không gây khó dễ quá nhiều, khẽ gật đầu nói: "Ngươi cứ đợi ở đây, ta đây sẽ đi bẩm báo." Nói đoạn, xoay người bước nhanh vào vương thành.

Sứ giả đứng trước cửa thành, trong lòng cũng vô cùng bất an.

Nhìn cánh cửa thành đóng chặt, trong lòng thầm cầu nguyện.

Mà lúc này, trên đại điện vương thành, Di Tân cao tọa trên vương tọa, đầu đội miện lưu, dung mạo lạnh lùng.

Một đám sủng thần như Phí Trọng, Vưu Hồn... rủ tay đứng dưới đại điện, ánh mắt lấp lánh, mỗi người ôm một tâm tư riêng.

Đúng lúc này, một thị vệ vội vã bước vào điện, quỳ xuống bẩm báo, giọng nói vang vọng trong đại điện rộng lớn: "Khải bẩm Vương thượng, sứ giả Tây Kỳ đang chờ bên ngoài điện, cầu kiến cận kiến Vương thượng." Di Tân khẽ nhấc cằm, trong mắt thoáng qua một tia khinh thường, sau đó từ từ nói: "Tuyên." Di Tân bên này sớm đã biết sứ giả Tây Kỳ đến, cũng rõ mục đích của sứ giả Tây Kỳ lần này, trong lòng thầm cười lạnh, nhưng trên mặt lại không hề biến sắc.

Y đoan tọa trên vương tọa, lặng lẽ chờ đợi sứ giả Tây Kỳ đến.

Chẳng mấy chốc, sứ giả Tây Kỳ bước đi với những bước chân trầm ổn và kiên định, thần sắc trang trọng bước vào điện.

Y thân mặc một bộ trường bào màu trắng, tuy không có trang sức phức tạp hoa lệ, nhưng khó che giấu khí chất bất phàm toát ra khắp người.

Sứ giả vững vàng bước đến giữa điện, hai gối quỳ xuống đất, phủ phục hành lễ, giọng nói hùng hồn, vang vọng du dương trong đại điện rộng lớn và tĩnh mịch: "Tiểu thần Tây Kỳ bái kiến Vương thượng, nguyện Vương thượng thánh thể an khang, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Nghe lời sứ giả Tây Kỳ, Di Tân trên điện ngồi trên vương tọa, khẽ gật đầu, thần sắc trên mặt lạnh nhạt, phảng phất như một pho tượng băng lạnh.

Y ánh mắt lướt qua sứ giả, sau đó cố hỏi, giọng nói trầm thấp nói:

"Ngươi đến đây cận kiến là vì việc gì?" Nghe Di Tân hỏi, sứ giả khẽ ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy kính sợ, nhưng lại mang một tia kiên định.

Sau đó, liền thấy sứ giả hít sâu một hơi, cất tiếng nói: "Tiểu thần đến đây, là để biểu minh tấm lòng thần dân của Tây Kỳ chúng ta đối với Vương thượng, Tây Kỳ trên dưới đối với Vương thượng một lòng trung thành, tấm lòng xích thành có thể soi thấu nhật nguyệt.

Từ khi tiếp nhận chiếu lệnh của Vương thượng, Tây Kỳ chẳng dám chút nào lơ là, lập tức dốc toàn lực chuẩn bị, nay một loạt vật tư đã được sắp xếp ổn thỏa, chẳng mấy ngày nữa sẽ đến vương thành, để biểu thị sự tôn sùng của Tây Kỳ chúng ta đối với Vương thượng." Nói xong những điều này, sứ giả hơi ngừng lại, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục nói: "Thần dân Tây Kỳ chúng ta biết uy đức của Vương thượng, như nhật nguyệt treo cao, phổ chiếu bốn phương, cảm niệm thiên ân của Vương thượng, đặc biệt chuẩn bị chút lễ mọn này.

Tuy không đủ để chương hiển sự tôn vinh của Vương thượng, nhưng lại đại biểu cho tấm lòng thành kính của Tây Kỳ chúng ta trên dưới đối với Vương thượng quyền quyền.

Kính mong Vương thượng vui lòng nhận cho, Tây Kỳ nguyện làm bình chướng vững chắc của Đại Thương, vì Bệ hạ xông pha hiệu mệnh, xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ nan chút nào." Nói đoạn, sứ giả khẽ phất tay, các tùy tùng phía sau liền khiêng từng hộp lễ tinh xảo bước vào điện, cẩn thận đặt các hộp lễ vào giữa đại điện, rồi từ từ mở ra.

Trong chốc lát, trong điện ánh sáng rực rỡ, các loại kỳ trân dị bảo lấp lánh thứ ánh sáng chói mắt.

Có những khí vật tinh xảo được điêu khắc từ ngọc linh ôn nhuận

thấu suốt, trong đó ẩn chứa linh khí tiên thiên nồng đậm, phảng phất có từng tia từng sợi ánh sáng lưu chuyển bên trong.

Có những châu báu linh quang rực rỡ, viên nào viên nấy tròn đầy viên mãn, tỏa ra thứ ánh sáng mê người.

Lại còn có những linh nguyên liệu tỏa ra hương thơm kỳ dị, khiến cả cung điện đều tràn ngập một luồng khí tức thần bí và quyến rũ.

Di Tân cao tọa trên vương tọa, ánh mắt lạnh lùng, phảng phất như chim ưng nhìn chằm chằm từng món tài vật này.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy những trân bảo tuyệt thế kia, ánh sáng trong mắt Di Tân chợt lóe lên rồi tắt đi.

Nhưng rất nhanh, y liền thu liễm cảm xúc, vẫn giữ thần sắc uy nghiêm, giọng nói trầm thấp cất tiếng: "Thần tử Tây Kỳ các ngươi quả là có tâm, nhưng dâng lên nhiều bảo vật như vậy, cũng là để cầu tình cho Cơ Xương phải không?" Nghe lời Di Tân, sứ giả toàn thân đột nhiên run rẩy, phảng phất bị một đạo kinh lôi đánh trúng giữa không trung, thân thể lập tức căng cứng.

Nhưng sau phút hoảng loạn ngắn ngủi, sứ giả liền khôi phục lại sự trấn tĩnh, liền thấy sứ giả tức thì quỳ rạp xuống điện, trán dán chặt vào mặt đất lạnh lẽo, giọng nói run rẩy nói: "Vương thượng thánh minh!

Tây Kỳ đối với Vương thượng một lòng trung thành, thiên địa có thể chứng giám, lần này Tây Kỳ phụng thượng những lễ vật này, quả thực có ý khẩn cầu Vương thượng khoan dung cho Tây Bá Hầu." Nghe lời sứ giả, Di Tân lạnh hừ một tiếng, hơi nghiêng người về phía trước, thẳng thừng nhìn chằm chằm sứ giả đang phủ phục trên đất, lạnh lùng cất tiếng nói: "Hừ, khoan dung?

Cơ Xương dạy con không đúng cách, nghịch tử Bá Ấp Khảo phạm

tội mưu nghịch tày trời, sai lầm như vậy, há lẽ chút tài vật này có thể dễ dàng bù đắp sao?" Giọng Di Tân trầm thấp, mỗi một chữ đều phảng phất như một chiếc búa tạ nặng nề, giáng vào lòng sứ giả.

Sứ giả trong lòng thắt chặt, vội vàng lần nữa khấu đầu, trán đập vào mặt đất phát ra tiếng động trầm đục.

Giọng y càng thêm khẩn thiết: "Vương thượng minh giám, Bá Ấp Khảo tuổi trẻ vô tri, phạm phải đại sai, Tây Kỳ trên dưới sâu sắc cảm thấy hổ thẹn, lần này đến, một là để thỉnh tội với Vương thượng, hai là để biểu minh lòng trung thành của Tây Kỳ chúng ta đối với Vương thượng tuyệt không thay đổi, theo chiếu lệnh của Vương thượng, đã chuẩn bị vật tư thượng cống, điều động quân đội, kính mong Vương thượng minh xét." Sứ giả vừa nói, vừa lén lút ngẩng mắt nhìn Phí Trọng, Vưu Hồn và vài người khác đang đứng dưới Di Tân.

Lúc này, y toàn tâm mong đợi mấy vị sủng thần từng nhận trọng lễ của Tây Kỳ có thể đứng ra, nói vài lời tốt đẹp cho Tây Kỳ.

Chú ý thấy ánh mắt sứ giả, Phí Trọng khẽ nhấc mí mắt, liếc nhìn Vưu Hồn và những người khác.

Mấy người tâm lĩnh thần hội, trong ánh mắt thoáng qua một tia xảo quyệt khó nhận ra.

Ngay sau đó, liền thấy Phí Trọng khẽ hắng giọng, bước lên một bước, cúi người nói với Di Tân trên điện: "Vương thượng, theo thần thấy, lời sứ giả Tây Kỳ nói không sai, Tây Kỳ xưa nay đối với Đại Thương một lòng trung thành, nhiều năm qua đều nộp cống đúng hạn, chưa từng có sai sót.

Sự kiện lần này chắc hẳn cũng là do một mình Bá Ấp Khảo hồ đồ, phạm phải sai lầm không thể tha thứ, thực không nên liên lụy đến Tây Bá Hầu Cơ Xương." "Tây Bá Hầu Cơ Xương ở Tây Kỳ nhiều năm, trị lý có phương pháp, quản lý vùng đất Tây Kỳ đâu ra đấy, bách tính an

cư lạc nghiệp, vì biên cảnh Đại Thương an ổn đã lập không ít công lao, chống đỡ ngoại địch xâm nhập, giữ gìn an ninh một phương.

Nay y tuy bị liên lụy vì việc Bá Ấp Khảo, nhưng xét công lao trong quá khứ, có lẽ có thể chước tình xử phạt nhẹ hơn, nếu có thể để Tây Bá Hầu mang tội lập công, Tây Kỳ nhất định sẽ cảm ân đội đức với Bệ hạ, sau này cũng sẽ càng thêm tận tâm tận lực vì Đại Thương hiệu lực." Phí Trọng nói xong, hơi cúi người, trên mặt chất đầy nụ cười nịnh hót, mắt không ngừng quan sát thần sắc Di Tân.

Thấy mí mắt Di Tân khẽ động, tựa như có chút dấu hiệu lay động, y cũng tiếp tục cất tiếng nói: "Thái độ Tây Kỳ cũng coi như thành khẩn, Vương thượng chiếu lệnh đã ban ra, Tây Kỳ liền tích cực chuẩn bị vật tư thượng cống và quân đội, đủ thấy lòng hối lỗi của họ.

Thần xin mạo hiểm thỉnh Vương thượng khoan dung cho Tây Bá Hầu, cấp cho Tây Kỳ một cơ hội sửa đổi lỗi lầm." Nghe lời Phí Trọng, Vưu Hồn đứng một bên cũng vội vàng phụ họa, bước lên một bước nói: "Vương thượng, Phí đại nhân nói có lý.

Nếu Vương thượng nghiêm trừng Tây Bá Hầu, e rằng sẽ làm lạnh lòng thần dân Tây Kỳ trên dưới, cũng sẽ khiến các chư hầu khác sinh lòng nghi ngại, cho rằng Vương thượng quá nghiêm khắc, từ đó nảy sinh ý muốn ly tâm với Đại Thương.

Nhưng nếu Vương thượng khoan hồng đại lượng, khoan dung cho Tây Bá Hầu, không những có thể thể hiện nhân đức của Vương thượng, còn có thể khiến thiên hạ chư hầu thấy được sự anh minh của Vương thượng." Hai người nói xong, những thần tử khác bình thường giao hảo với Phí Trọng, Vưu Hồn, hoặc cũng nhận lợi lộc từ Tây Kỳ, cũng đều lần lượt cất lời cầu tình cho Cơ Xương.

Trong chốc lát, tiếng cầu tình trong đại điện vang lên không ngớt, vang vọng khắp điện.

Mà Di Tân ngồi trên vương tọa cao cao, ánh mắt như đèn lồng, lặng lẽ nghe hết lời mọi người, trên mặt vẫn không lộ vẻ hỉ nộ, phảng phất như một pho tượng băng lạnh.

Sau đó, dưới sự chú ý của mọi người trong điện, Di Tân khẽ nheo mắt, trong con ngươi hàn quang lóe lên, rơi vào trầm tư.

Mọi người trong đại điện thấy vậy, đều im lặng, không dám thở mạnh, tất cả đều cúi đầu, lặng lẽ chờ đợi Di Tân phán quyết.

Thực tế, từ khoảnh khắc sứ giả Tây Kỳ bước vào đô thành, mọi cử chỉ, lời nói, hành động của y, đều nằm trong sự chú ý mật thiết của Di Tân.

Phải biết rằng, bên trong đô thành, khắp nơi đều bố trí tai mắt do Di Tân tinh tâm cài cắm, những người này như những con độc xà ẩn mình trong bóng tối, từng khắc giám sát mọi động tĩnh trong thành.

Hành tung của sứ giả Tây Kỳ, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt Di Tân?

Từ khoảnh khắc sứ giả bước vào cửa thành, cho đến việc y bái phỏng phủ đệ của Phí Trọng, Vưu Hồn và các sủng thần khác, rồi đến từng chi tiết của cuộc cận kiến, đều được tường tận bẩm báo đến trước mặt Di Tân.

Chương 676

Bởi vậy Di Tân tự nhiên rõ ràng, lần này Phí Trọng, Vưu Hồn và những người khác vì sao lại phải nói đỡ cho Cơ Xương, chẳng qua là vì tham lam những kỳ trân dị bảo mà Tây Kỳ đưa tới, muốn nhân cơ hội này vơ vét lợi lộc mà thôi.

Theo Di Tân thấy, những sủng thần của mình vì tư lợi mà coi thường nguyên tắc, thực sự đáng khinh bỉ.

Tuy nói trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa là Di Tân sẽ trừng phạt những người này, kỳ thực lòng tham của các sủng thần này sớm đã nằm trong dự liệu của Di Tân.

Sở dĩ Di Tân không trừng phạt những người này, là bởi vì các sủng thần này là những quân cờ y có thể tùy ý bày đặt.

Trên triều đường, bọn họ đối với y răm rắp tuân lệnh, tuy bản tính tham lam nhưng cũng có thể bị y sử dụng.

Di Tân cần những người như vậy để củng cố sự thống trị của mình, khiến các thần tử khác e sợ, từ đó không dám dễ dàng chống đối mình.

Đối với sứ giả Tây Kỳ, Di Tân cũng không cố ý gây khó dễ, không phải nói Di Tân cũng bị tài vật của Tây Kỳ mê hoặc, dù sao y thân là chúa tể Đại Thương, nắm giữ tài phú thiên hạ, Tây Kỳ có giàu có đến mấy, làm sao có thể sánh bằng sự giàu có của y.

Sở dĩ Di Tân không trách mắng sứ giả Tây Kỳ, cũng là vì y có những toan tính sâu xa hơn.

Trong lòng Di Tân, một Tây Kỳ an ổn, biết nghe lời, mới là điều y thực sự cần.

Tây Kỳ nằm ở biên thùy phía Tây, địa thế hiểm yếu, dễ giữ khó công, binh cường mã tráng.

Nếu có thể khiến họ an phận thủ thường, vì Đại Thương mà cống hiến, nghiễm nhiên đó là một bình chướng vững chắc, có thể chống đỡ ngoại địch xâm nhập, bảo vệ sự ổn định của Đại Thương.

Nhưng nếu bức bách Tây Kỳ quá mức, kích khởi lòng phản kháng của Tây Kỳ trên dưới, thì Tây Kỳ sẽ trở thành họa lớn trong lòng Đại Thương, lúc đó ắt sẽ chiến hỏa ngút trời, bách tính ly tán, dân chúng lầm than, nền tảng của Đại Thương cũng sẽ bị lung lay.

Nay sứ giả Tây Kỳ đến biểu minh Tây Kỳ triệt để thần phục, Di Tân cũng nguyện ý cho Tây Kỳ một cơ hội.

Như vậy, vừa có thể chương hiển sự đại độ và khoan dung của mình, khiến thiên hạ nhìn thấy y anh minh, lại vừa có thể khiến Tây Kỳ tiếp tục vì Đại Thương hiệu lực, củng cố quốc lực Đại Thương.

Hơn nữa y còn có thể nhân cơ hội này, tiến một bước làm suy yếu thực lực Tây Kỳ, nắm chắc họ trong tay mình, hà cớ gì mà không làm?

Nghĩ đến đây, Di Tân khẽ nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh khó nhận ra.

Qua rất lâu, Di Tân mới từ từ cất tiếng, giọng nói trầm thấp uy nghiêm, vang vọng du dương trong đại điện rộng lớn: "Tây Kỳ lần này tuy có cử chỉ hối lỗi, nhưng Bá Ấp Khảo mưu nghịch, sự việc trọng đại, không thể dễ dàng tha thứ.

Tội mưu nghịch này, là luật pháp Đại Thương không dung thứ, nếu không nghiêm túc đối đãi, làm sao chấn nhiếp thiên hạ chư hầu?

Tuy nhiên xét công lòng trung thành nhiều năm qua của Tây Kỳ, khoan dung cho Tây Bá Hầu đôi chút cũng không phải là không thể, nhưng còn phải xem biểu hiện của Cơ Xương và Tây Kỳ các ngươi."

Nói đến đây, giọng Di Tân ngừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục cất tiếng nói: "Nếu Tây Kỳ có thể trong vòng một tháng, đưa vật tư thượng cống đã chuẩn bị đến đô thành, và quân đội đã điều động đến đúng hạn, Trẫm liền chấp thuận tha cho Tây Bá Hầu một mạng, lại bảo lưu tước vị Tây Bá Hầu của y." Di Tân khẽ nheo mắt, trong con ngươi thoáng qua một tia xảo quyệt khó nhận ra.

Yêu cầu hà khắc như vậy, đối với Tây Kỳ mà nói là một thử thách cực lớn, vừa có thể thăm dò lòng trung thành và thực lực của Tây Kỳ, lại có thể nhân cơ hội này làm suy yếu Tây Kỳ, khiến họ khó có thể tạo thành uy hiếp cho Đại Thương.

Sứ giả nghe vậy, trong lòng chợt mừng rỡ, thần kinh căng thẳng cũng dịu đi phần nào.

Y vội vàng phủ phục khấu tạ, trán nặng nề đập vào mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, phát ra tiếng động trầm đục, trong giọng nói tràn đầy cảm kích và may mắn, gần như nghẹn ngào: "Đa tạ Vương thượng khai ân!

Tây Kỳ trên dưới nhất định sẽ ghi nhớ đại ân đại đức của Vương thượng, sau này nhất định sẽ một lòng trung thành với Vương thượng, xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ nan chút nào." Di Tân khẽ nhấc tay, ra hiệu sứ giả đứng dậy, tiếp đó nói: "Tây Kỳ hoàn thành chiếu lệnh, Tây Bá Hầu Cơ Xương tuy có thể miễn tội, nhưng cần ở trong ngục đô thành sám hối, để xem xét về sau." Di Tân vốn dĩ không có ý định xử tử Cơ Xương, việc đưa ra thêm nhiều yêu cầu với Tây Kỳ, chẳng qua là muốn nhân cơ hội này làm suy yếu thực lực Tây Kỳ, nay cũng nhân cơ hội này mà nói ra.

Trước đó, y tuy sớm đã có ý này, nhưng vẫn khổ sở vì không có cớ thích hợp, nay sứ giả Tây Kỳ tự đưa đến tận cửa, vừa vặn cho y cơ hội này.

Đương nhiên, việc thả Cơ Xương trở về Tây Kỳ, hiện tại tuyệt đối không thể.

Một mặt, Di Tân còn muốn lợi dụng sinh mệnh Cơ Xương, để kiềm chế Tây Kỳ.

Trong mắt Di Tân, thế lực Tây Kỳ cường đại, nếu không có đủ con bài để khống chế, khó mà đảm bảo họ sẽ không gây ra sự cố.

Phải biết rằng Cơ Xương ở Tây Kỳ uy vọng cực cao, là trụ cột của Tây Kỳ, chỉ cần y còn ở đô thành một ngày, mọi người Tây Kỳ đều sẽ ném chuột sợ vỡ đồ, hành sự sẽ có phần cố kỵ, không dám manh động.

Như vậy, Di Tân liền có thể ở một mức độ nhất định nắm giữ động hướng của Tây Kỳ, khiến Tây Kỳ ngoan ngoãn làm theo ý nguyện của mình, vì Đại Thương hiệu lực, vận chuyển vật tư, mở rộng quân đội, củng cố nền tảng thống trị của Đại Thương.

Mặt khác, Di Tân không chắc chắn sau khi Cơ Xương gặp biến cố này, liệu có nảy sinh lòng bất trung hay không.

Tuy nói sứ giả Tây Kỳ lời lẽ khẩn thiết, biểu thị Tây Kỳ một lòng trung thành, nhưng lòng người khó dò, ai cũng không thể đảm bảo trong lòng Cơ Xương không gieo mầm oán hận.

Cơ Xương ở Tây Kỳ kinh doanh nhiều năm, quan hệ sâu rộng, nếu y đối với Di Tân ôm lòng oán hận, một khi trở về Tây Kỳ, hô hào một tiếng, mọi người Tây Kỳ rất có khả năng sẽ theo y mà đối địch với Đại Thương.

Di Tân đa nghi, tự nhiên sẽ không mạo hiểm này, y muốn giữ Cơ Xương lại đô thành, từng khắc quan sát thái độ của y, tiêu hao ý chí của y, cho đến khi xác nhận Cơ Xương và Tây Kỳ triệt để thần phục, mới sẽ cân nhắc bước đi tiếp theo.

Nghe lời Di Tân, sứ giả trong lòng hoàn toàn thả lỏng.

Ngay trước khi sứ giả lên đường đến đô thành, mọi người Tây Kỳ đã có dự liệu, với sự đa nghi và tàn nhẫn của Di Tân, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thả Tây Bá Hầu trở về Tây Kỳ, bởi vậy lần này sứ giả đến, mọi người Tây Kỳ sớm đã có dặn dò, mục đích hàng đầu chính là bảo toàn tính mạng Cơ Xương, những thứ khác đều không quan trọng.

Dù sao chỉ cần Tây Bá Hầu còn sống, Tây Kỳ vẫn có trụ cột, vẫn có hy vọng.

Còn về việc giải cứu Cơ Xương về Tây Kỳ, mọi người Tây Kỳ cũng rõ ràng tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều, bởi vậy cũng không ôm ảo tưởng không thực tế này.

Còn đối với Bá Ấp Khảo, mọi người Tây Kỳ cũng không quá xa vời, bởi vì mọi người Tây Kỳ biết Bá Ấp Khảo chắc chắn phải chết, không có bất kỳ đường lui nào.

Từ khi Bá Ấp Khảo công khai nói ra lời mưu nghịch, kết cục của y đã định sẵn.

Trong Đại Thương luật pháp nghiêm khắc, mưu nghịch là đứng đầu thập ác bất xá, một khi phạm phải, tuyệt đối không có khả năng tha thứ.

Đợi đến khi giọng Di Tân du dương hạ xuống, sứ giả cố gắng kiềm chế những cảm xúc phức tạp trong lòng, lần nữa phủ phục trên đất, cung kính nói: "Đa tạ Vương thượng khai ân!

Tây Kỳ định đương khuynh tẫn toàn lực, án thì hoàn thành Vương thượng giao đại đích trọng nhậm, Tây Kỳ thượng hạ tất tương dĩ thử thứ vi giám, khắc thủ thần tử bổn phận, đối Đại Thương trung tâm bất nhị, tuyệt bất hội hữu bán phân du việt, hoàn vọng Vương thượng

khoan tâm, tĩnh hậu Tây Kỳ giai âm." Di Tân khẽ gật đầu ý chỉ, trong ánh mắt sâu thẳm, âm thầm thoáng qua một tia đắc ý khó người ngoài nhận ra.

Y ung dung tựa vào vương tọa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vào tay vịn, phát ra tiếng động có tiết tấu: "Đã như vậy, liền trở về báo cho mọi người Tây Kỳ, chớ phụ sự khoan dung của Trẫm.

Nếu Tây Kỳ có thể biểu hiện tốt, Trẫm tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi, nhưng nếu lại có lòng bất chính, chớ trách Trẫm không nhớ công lao của các ngươi." Giọng Di Tân trầm thấp mà uy nghiêm, từng lời từng chữ đều mang sức uy hiếp khiến người ta rợn gáy.

Sứ giả vội vàng khấu đầu, trán nặng nề đập vào mặt đất, phát ra tiếng động trầm đục: "Vương thượng cứ yên tâm, Tây Kỳ nhất định sẽ giữ bổn phận, tuyệt không dám phụ lòng tin của Vương thượng." Nghe những lời thề thốt như đinh đóng cột của sứ giả, Di Tân không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ phất tay về phía sứ giả, ý bảo sứ giả lui xuống.

Sứ giả thấy vậy, chậm rãi đứng dậy, hơi cúi người, dáng vẻ khiêm tốn, từng bước từng bước cẩn thận chậm rãi lùi ra khỏi đại điện.

Y mỗi động tác của y đều cẩn thận, sợ rằng sơ suất một chút liền sẽ chọc giận vị Vương thượng cao cao tại thượng này.

Cho đến khi cuối cùng bước ra khỏi đại điện, sứ giả mới như trút được gánh nặng, thở phào một hơi dài.

Lúc này, y mới giật mình nhận ra, lưng mình đã sớm thấm đẫm mồ hôi, y phục dán chặt vào lưng, lạnh buốt.

Sứ giả ngẩng mắt, nhìn kiến trúc nguy nga của vương cung, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nhưng y không dám chậm trễ chút nào, bởi vì mọi người Tây Kỳ còn đang chờ tin tức từ y.

Ngay sau đó sứ giả trấn định lại tinh thần, hung hăng cắn đầu lưỡi, mượn cơn đau tức thì dâng lên, cố gắng xua tan những tạp niệm hỗn loạn trong lòng, sau đó bước đi với những bước chân hơi vội vã về phía ngoài vương thành.

Trở về trú địa của Tây Kỳ, sứ giả không quản sự mệt mỏi vì bôn ba, liền lập tức bắt tay vào việc truyền tin tức về cuộc cận kiến Di Tân lần này với tốc độ nhanh nhất, để mọi người Tây Kỳ biết được tiến triển của sự việc, phần nào làm dịu đi tâm trạng căng thẳng.

Chương 677

Ngay sau đó, y nhanh chóng thu xếp hành lý, động tác dứt khoát gọn gàng, nhét quần áo, văn thư và các vật phẩm khác vào bọc một cách gần như thô bạo.

Thu xếp xong, y dắt con linh mã dị thú đã được chuẩn bị sẵn ra.

Linh mã phảng phất cảm nhận được sự sốt ruột của chủ nhân, bất an dậm vó, phát ra tiếng "hí hí" kêu.

Sứ giả lật người lên ngựa, dùng lực kẹp vào bụng ngựa, tuấn mã hí dài một tiếng, như mũi tên rời cung lao vút đi, lao nhanh về phía Tây Kỳ.

Tuy nói tin tức đã được truyền đi nhanh chóng bằng nhiều cách, nhưng rốt cuộc vẫn không thể bằng y, người trực tiếp trải qua, có thể truyền đạt chi tiết mọi việc nguyên vẹn.

Ngay khi sứ giả Tây Kỳ phong trần mệt mỏi trở về trú địa, Di Tân trong vương thành cũng kết thúc buổi nghị sự đại điện dài dòng và trầm buồn.

Y bước đi với những bước chân trầm ổn nhưng hơi mỏi mệt, dưới sự vây quanh của một đám thị vệ và cung nữ, đi về phía nơi Đát Kỷ ở trong hậu cung.

Nơi Đát Kỷ ở, có thể nói là xa hoa đến cực điểm.

Tường ngoài cung điện được xây bằng những khối linh thạch trắng như ngọc nguyên khối, dưới ánh nắng chiếu rọi lấp lánh thứ ánh sáng dịu dàng mà thánh khiết, trên linh thạch điêu khắc những họa tiết long phượng trình tường sống động như thật, mỗi chi tiết đều thể hiện kỹ nghệ xảo đoạt thiên công của các thợ thủ công triều Thương.

Cánh cổng lớn của cung điện được làm từ linh mộc dày nặng, nạm vô số viên bảo thạch rực rỡ chói mắt, khi đóng mở, tỏa ra từng trận hương thơm dịu nhẹ.

Bước vào trong điện, đập vào mắt là toàn bộ những đồ trang sức xa hoa.

Mặt đất lát gạch lưu ly hiếm thấy, trong suốt sáng bóng, phản chiếu ánh sáng có thể soi người, bước đi trên đó, phảng phất như đạp trên làn sóng gợn lăn tăn.

Trên trần treo cao chiếc đèn chùm linh tinh khổng lồ, được điêu khắc từ vô số viên linh tinh trong suốt lấp lánh, hình dạng khác nhau, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, chiếu rọi cả cung điện như mơ như huyễn.

Lúc này, Đát Kỷ thân mặc một bộ sa y màu hồng mỏng như cánh ve, dưới lớp sa mỏng, thân hình lả lướt tinh xảo ẩn hiện.

Làn da trắng nõn mịn màng như tuyết, phảng phất có thể thổi tan.

Mái tóc dài như suối tùy ý xõa sau lưng, vài lọn tóc rủ xuống trước ngực, càng thêm vài phần quyến rũ.

Lông mày cong cong như lá liễu, đôi mắt như nước mùa thu hàm chứa tình ý nồng nàn, môi tựa như đóa hồng kiều diễm sắp rụng, khẽ nhếch lên, mang theo một nụ cười câu hồn phách.

Nghe tiếng bước chân Di Tân, Đát Kỷ liền bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển uốn éo vòng eo đón lên: "Đại vương hôm nay chính vụ bận rộn, chắc đã mệt mỏi rồi phải không?" Vừa nói, nàng vừa đưa bàn tay trắng nõn thon dài, phảng phất như ngọc dương chi, nhẹ nhàng cởi y phục và thắt lưng cho Di Tân, động tác nhẹ nhàng mà thành thục, mang theo từng tia từng sợi khí tức ái muội.

Di Tân thuận thế ngồi xuống giường mềm, khẽ nheo mắt, trong ngữ điệu mang một tia ý vị thâm trường, nói: "Ái phi có biết hôm nay

ai đến cận kiến không!" Khóe miệng Đát Kỷ mang một nụ cười như có như không, đôi mắt đẹp lưu chuyển, giọng kiều mị nói: "Thần thiếp tự nhiên không biết rồi, kính xin Đại vương nói cho thần thiếp biết, rốt cuộc là ai." Nàng vừa nói, vừa nhẹ nhàng tựa vào Di Tân ngồi xuống, một tay vòng lấy cánh tay Di Tân, đầu khẽ tựa vào, tư thái thân mật, phảng phất hai người vốn là một thể.

Di Tân khẽ hừ một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia ánh sáng lạnh lẽo, phảng phất như cơn gió lạnh của mùa đông, nói: "Là sứ giả Tây Kỳ, đến cầu tình!" Đát Kỷ nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc này chợt lóe lên rồi biến mất rất nhanh, nàng tựa vào lòng Di Tân, giọng kiều mị nói: "Hừ, Bá Ấp Khảo phạm phải đại tội như vậy, Tây Kỳ còn dám đến cầu tình sao?

Cơ Xương dạy con không đúng cách, tội lỗi như vậy, cũng không phải có thể dễ dàng tha thứ, sứ giả Tây Kỳ quả thực gan lớn quá!" Di Tân bật cười, trong tiếng cười mang vài phần khinh thường, phảng phất đang chế giễu Tây Kỳ không biết tự lượng sức mình, tiếng cười vang vọng trong cung điện, càng thêm vài phần ý vị lạnh lẽo.

Sau đó, liền thấy y nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Đát Kỷ, nói: "Ái phi chớ vội, Bản vương há lại dễ dàng bỏ qua cho bọn chúng, Bá Ấp Khảo bé nhỏ lại dám ô nhục danh tiếng của Ái phi, còn dám tại học yến nói lời càn rỡ, thực sự là tội không thể tha, Bản vương lần này muốn y phải trả giá thảm khốc cho ngôn hành của mình, để chấn chỉnh dư luận, hoàn lại công đạo cho Ái phi!" "Cơ Xương và Tây Kỳ cũng phải trả giá cho việc này!

Bản vương muốn thiên hạ chư hầu đều hiểu rõ, uy nghiêm của Đại Thương, không thể xâm phạm, kẻ nào chọc giận Bản vương, nghiêm trị không tha!" Giọng Di Tân trầm thấp mà tràn đầy hàn ý, trong ánh mắt toát ra sự tàn nhẫn khiến người ta không rét mà run.

Đát Kỷ tựa vào lòng Di Tân, trong mắt thoáng qua một tia đắc ý, nhưng rất nhanh lại đổi sang vẻ mặt ủy khuất, giọng kiều mị nói: "Đại vương, thần thiếp chỉ là một nữ lưu yếu ớt, bình nhật ở sâu trong cung, chưa từng nghĩ sẽ chịu sự ô nhục như vậy, nếu không phải Đại vương minh sát thu hào, danh tiếng thanh bạch của thần thiếp có lẽ đã bị hủy hoại trong chốc lát." Vừa nói, nàng vừa nhẹ nhàng tựa vào vai Di Tân, ngón tay vô thức cấu vào tay áo Di Tân, phảng phất như vậy liền có thể có được chút cảm giác an toàn.

Di Tân nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Đát Kỷ mảnh mai như cành liễu, thần sắc lạnh lùng nhưng lại mang vài phần nhu tình, chậm rãi nói: "Ái phi không cần sợ hãi, Bản vương quý là chúa tể Đại Thương, nắm giữ đại quyền sinh sát, há lại để nàng chịu ủy khuất như vậy?

Bá Ấp Khảo kia gan lớn tày trời, lại dám ô nhục Ái phi, phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, tội chết khó dung, tuyệt không dung túng." "Còn về Cơ Xương, y dạy con không đúng cách, vốn dĩ nên cùng Bá Ấp Khảo luận tội như nhau, nhưng dù sao cũng đã lập nhiều chiến công hiển hách cho Đại Thương, vậy thì cho y một cơ hội.

Nếu Tây Kỳ có thể dốc toàn lực đáp ứng các điều kiện mà Bản vương đưa ra, Bản vương liền tha cho Cơ Xương một mạng, nhưng, cần để Cơ Xương ở trong ngục đô thành sám hối phản tỉnh, Bản vương muốn xem y có thật lòng hối lỗi hay không, để xem xét về sau." Đát Kỷ nghe vậy, ánh mắt ba đào lưu chuyển, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên lồng ngực rộng lớn của Di Tân, đôi mắt quyến rũ như tơ, giọng kiều mị nói: "Đại vương thánh minh, Tây Kỳ kia xưa nay không an phận, lần này nhất định phải cho bọn họ triệt để biết lợi hại của Đại vương, chỉ là Tây Bá Hầu Cơ Xương kia, Đại vương thật sự định giữ y lại sao?

Cơ Xương ở Tây Kỳ khổ tâm kinh doanh nhiều năm, gốc rễ sâu dày, được bách tính và một đám thần tử địa phương ủng hộ sâu sắc,

nếu thả y trở về, chỉ e sau này sẽ trở thành họa lớn trong lòng Đại Thương, như gai trong lưng, không được an ổn." Di Tân khẽ cau mày, trong mắt thoáng qua một tia hàn quang lạnh lẽo như sao băng, cười lạnh nói: "Cơ Xương cứ tạm thời giữ lại một mạng y đi, y ở Tây Kỳ uy vọng khá cao, giữ y lại, có thể khiến Tây Kỳ ném chuột sợ vỡ đồ, hành sự sẽ có phần cố kỵ.

Bản vương muốn Tây Kỳ vì Đại Thương mà cống hiến, trở thành trợ lực của Đại Thương, chứ không phải họa hoạn.

Huống hồ, giam y trong đô thành, Bản vương còn có thể từng khắc theo dõi y, xem y rốt cuộc có tâm tư gì." Đát Kỷ khúc khích cười lên, tiếng cười trong trẻo dễ nghe, nhưng ẩn ẩn toát ra một tia xảo quyệt: "Đại vương suy xét chu toàn, thần thiếp bội phục.

Có Đại vương là một quân chủ anh minh như vậy, Đại Thương nhất định có thể trường trị cửu an, thiên thu vạn đại.

Chỉ là tri nhân tri diện bất tri tâm, ngài làm sao có thể biết Cơ Xương có lòng bất trung hay không chứ, chỉ sợ y bề ngoài một đằng, sau lưng một nẻo, trong ngục giả bộ hối lỗi, nhưng ngấm ngầm lại nghĩ cách mưu phản thì sao?" Di Tân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà như suối của Đát Kỷ, trong ánh mắt tràn đầy tự tin và khinh thường: "Hừ, ngay cả khi Cơ Xương y thật sự có lòng bất trung, Bản vương cũng có đủ cách để chế ngự bọn chúng.

Quốc lực Đại Thương hùng hậu, cương vực rộng lớn, binh cường mã tráng, lương thảo dồi dào, há lại sợ một Tây Kỳ bé nhỏ?

Bản vương muốn thiên hạ chư hầu đều hiểu rõ, thuận ta thì vinh, nghịch ta thì vong.

Tây Kỳ nếu ngoan ngoãn nghe lời, an phận làm việc vì Đại Thương, Bản vương tự nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ.

Nhưng nếu dám có lòng hai, vọng đồ khiêu chiến quyền uy của Bản vương, Bản vương nhất định sẽ khiến bọn họ như kiến hôi, hồn phi phách tán, cho bọn họ biết kết cục của việc chống đối Đại Thương." Đát Kỷ khẽ gật đầu, cái đầu nhỏ nhắn hơi lắc lư, trong đôi mắt đẹp thoáng qua một tia tàn độc, giọng kiều mị nói: "Đại vương thánh minh, có sự sắp xếp tuyệt diệu như Đại vương, thần thiếp liền hoàn toàn không lo lắng nữa.

Nhưng thần thiếp cũng thực sự không muốn Vương thượng vì việc Tây Kỳ mà hao tổn tâm thần quá độ.

Vì Bá Ấp Khảo chắc chắn phải chết, vậy thần thiếp có một kế sách vô cùng tinh diệu, có thể dùng để trắc nghiệm Cơ Xương có lòng bất trung hay không." Di Tân khẽ nhướng mày, trên mặt lộ ra thần sắc hứng thú, nhẹ nhàng nhéo nhéo cằm Đát Kỷ hồng hào như hoa đào, nói: "Ồ?

Ái phi có diệu kế gì, mau mau nói ra nghe xem, Bản vương muốn xem, nàng có chủ ý mới lạ nào có thể thăm dò Cơ Xương lão thất phu kia." Đát Kỷ kiều tiếu một tiếng, thân mật cọ cọ vào lòng Di Tân, giữa lúc ánh mắt lưu chuyển tràn đầy vẻ ác độc, chỉ là Di Tân lại hoàn toàn đắm chìm trong sự nhu tình của nàng, hồn nhiên không tự biết.

Sau đó, liền nghe Đát Kỷ khẽ nói: "Bá Ấp Khảo đã ô danh thần thiếp, chết dễ dàng như vậy, thực sự là quá tiện cho y.

Đại vương, không bằng đem nhục thân của y chế thành nhục mi (cháo thịt), ban cho Cơ Xương dùng.

Một là có thể coi như Bá Ấp Khảo vì hành vi ác độc mạo phạm thần thiếp mà chuộc tội; hai là, cũng có thể nhân cơ hội tuyệt diệu này trắc nghiệm xem Cơ Xương có lòng bất trung hay không!" "Nếu Cơ Xương ăn, điều đó chứng tỏ y vì bảo toàn tính mạng, không tiếc làm ra việc trái luân thường đạo lý, trời đất khó dung, người này cũng chỉ

đến thế mà thôi, không đáng lo ngại.

Ngay cả khi sau này y trở về Tây Kỳ, bách tính biết chuyện này, y cũng sẽ bị thiên hạ chỉ trích, bị người đời chê bai, uy vọng một rớt ngàn trượng, khó mà gây sóng gió nữa.

Nếu y không ăn, đó chính là công khai chống lại ý chỉ của Đại vương, coi lệnh của Đại vương như không.

Chúng ta liền có lý do danh chính ngôn thuận, quang minh chính đại để trị tội y, tức khắc xuất binh Tây Kỳ, một trận quét sạch, để răn đe kẻ khác.

Đại vương thấy kế sách của thần thiếp thế nào?" Di Tân nghe xong, trước tiên hơi sững sờ, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, trong mắt thoáng qua một tia phấn khích, vỗ tay cười nói: "Hay!

Kế sách của Ái phi thực sự là hay, rất hợp ý Bản vương.

Cơ Xương y chẳng phải xưa nay nổi tiếng thiên hạ với danh hiền đức sao, lần này Bản vương sẽ xem thật kỹ danh hiền lương của y là thật hay giả.

Nếu y ăn thịt con trai mình, xem y sau này còn mặt mũi nào đứng giữa trời đất.

Nếu y không ăn, điều đó chứng tỏ y có lòng bất trung với Đại Thương, Bản vương vừa hay nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này, cho y một sự kết thúc, để Tây Kỳ triệt để kiến thức được cơn thịnh nộ như sấm sét của Đại Thương." Mà ngay khi hai người đang thảo luận, một cung nhân thần sắc vội vã, bước chân gấp gáp và hoảng loạn bước vào, hai người lúc này mới tạm thời dừng chủ đề này lại.

Cung nhân vừa vào điện, liền quỳ một gối xuống đất, cung kính bẩm báo: "Khải bẩm Đại vương, sứ giả Tây Kỳ đã cưỡi ngựa nhanh rời thành, nhìn phương hướng, chính là về Tây Kỳ." Nghe lời cung

nhân, Di Tân khẽ gật đầu, tư thái trầm ổn phảng phất như Thái Sơn, giữa cử chỉ và bước đi đều hiển hiện uy nghiêm của vương giả.

Sau đó, liền thấy y nhẹ nhàng phất tay, ý bảo cung nhân lui xuống.

Đợi đến khi bóng cung nhân biến mất ngoài cổng cung, tiếng bước chân dần xa, xung quanh trở lại tĩnh mịch, Di Tân lúc này mới quay đầu lại, chậm rãi cất tiếng nói với Đát Kỷ bên cạnh: "Cứ chờ vài ngày nữa rồi hãy thi hành kế sách của Ái phi, trước tiên xem Tây Kỳ có thể đúng hạn chuẩn bị vật tư ổn thỏa, và điều động quân đội đến đúng vị trí hay không.

Chương 678

Bản vương muốn xem Cơ Phát và những người khác có năng lực đến đâu, có thể trong vòng một tháng đạt được yêu cầu mà Bản vương đưa ra hay không.

Nếu bọn họ làm được, có lẽ còn có thể bảo toàn tính mạng Cơ Xương.

Nếu không làm được, hừ, Tây Kỳ đừng trách Bản vương vô tình, đại quân sẽ tức khắc áp sát biên giới, một trận quét sạch bọn chúng." Đát Kỷ nhẹ nhàng tựa vào lòng Di Tân, đôi mắt đẹp lưu chuyển, giọng kiều mị nói: "Đại vương thánh minh, thần thiếp cũng mong Tây Kỳ có thể ngoan ngoãn nghe lời, như vậy Đại vương cũng có thể bớt chút vất vả.

Nhưng thần thiếp nghe cung nhân vừa nói sứ giả Tây Kỳ thần sắc vội vã, biết đâu trong lòng đang toan tính gì đó, Đại vương, ngài nói bọn họ có khi nào bề ngoài thì vâng lời, nhưng sau lưng lại mưu tính phản kháng hay không?" Di Tân lạnh cười một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia ngoan lệ, phảng phất có thể nhìn thấu tâm tư của mọi người Tây Kỳ, nói: "Hừ, ngay cả khi bọn họ có ý nghĩ đó, cũng tuyệt đối không thể đắc chí.

Bản vương đã bố trí trùng trùng tai mắt quanh Tây Kỳ, mọi cử động của bọn họ đều không thoát khỏi ánh mắt của Bản vương.

Huống hồ, Cơ Xương còn trong tay Bản vương, bọn họ cũng không dám manh động.

Tây Kỳ nếu dám có nửa phần bất chính, Bản vương nhất định sẽ khiến bọn họ phải trả giá thảm khốc cho hành vi ngu xuẩn của mình, để thiên hạ chư hầu lấy đó làm gương, không dám nảy sinh lòng

chống đối nữa." Đát Kỷ khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng, nhẹ nhàng nói: "Có Đại vương tọa trấn, Đại Thương định năng trường trị cửu an, thiên thu vạn đại.

Thần thiếp nguyện mãi mãi bầu bạn bên Đại vương, vì Đại vương san sẻ lo âu giải quyết khó khăn, chỉ mong việc Tây Kỳ này có thể sớm ngày kết thúc, Đại vương cũng có thể an tâm xử lý các chính vụ khác." Di Tân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của Đát Kỷ, tựa vào giường, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Trên con đường quan đạo từ đô thành thông đến Tây Kỳ, sứ giả Tây Kỳ thúc ngựa phi nước đại.

Mặt trời chói chang treo cao, ánh nắng nóng bức không chút che chắn đổ ập xuống, thiêu đốt mặt đất nóng hầm hập, trên quan đạo dấy lên từng lớp bụi vàng.

Con ngựa của sứ giả toàn thân ướt đẫm mồ hôi, lông dính chặt vào người, mỗi lần phi nước đại đều gắng sức duỗi thẳng tứ chi, mũi ngựa thở dốc liên hồi.

Còn y phục màu nâu của sứ giả cũng đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, lại dính đầy bụi bặm, trở nên xám xịt và cứng đờ.

Đôi mắt y đầy những tia máu, dung mạo tiều tụy, nhưng vẫn không ngừng vung roi ngựa, thúc giục con ngựa tiến về phía trước.

Sau mấy ngày đêm không ngủ không nghỉ vội vã lên đường, sứ giả cuối cùng từ xa đã nhìn thấy cánh cửa thành nguy nga sừng sững của Tây Kỳ.

Trên tường thành, binh sĩ tuần tra ánh mắt sắc bén, từ xa nhìn thấy bóng người đang lao nhanh tới, lập tức cảnh giác.

Một đám binh sĩ nắm chặt binh khí trong tay, thân thể căng thẳng, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Đợi sứ giả đến gần, binh sĩ nhìn rõ ký hiệu Tây Kỳ trên người y, lúc này mới bỏ cảnh giác.

Đợi đến khi cửa thành mở ra, sứ giả không kịp nghỉ ngơi, không ngừng ngựa mà thẳng tiến đến nghị sự sảnh Tây Kỳ.

Lúc này, trong nghị sự sảnh, một đám nhân vật cốt lõi của Tây Kỳ đã chờ đợi từ lâu.

Cơ Phát đoan tọa trên ghế chủ vị, thân hình tuy cao lớn, nhưng khó che giấu sự bất an trong lòng, hai tay không tự chủ mà nhẹ nhàng gõ gõ vào tay vịn.

Bên cạnh y đứng Tán Nghi Sinh và một đám mưu sĩ, mọi người kề tai nói nhỏ, thần sắc ngưng trọng, lông mày nhíu chặt.

Tuy nói sớm đã nhận được tin tức do sứ giả truyền về, biết rõ quyết định mà Di Tân đã đưa ra, nhưng trong lòng mọi người vẫn còn lo lắng bồn chồn.

Bởi vậy vừa hay tin sứ giả hôm nay có thể trở về, mọi người sớm đã tề tựu trong nghị sự sảnh.

Đúng lúc này, bên ngoài sảnh đột nhiên truyền đến một giọng nói hùng hồn và gấp gáp, phá vỡ sự tĩnh lặng căng thẳng trong nghị sự sảnh: "Bẩm!

Sứ giả Tây Kỳ đã trở về Tây Kỳ!" Giọng nói hùng hồn và gấp gáp, vang vọng trong hành lang rộng rãi bên ngoài sảnh.

Cơ Phát nghe vậy, đột nhiên đứng bật dậy, đôi mắt vốn ảm đạm chợt lóe lên một tia sáng, gấp gáp nói: "Mau, nhanh chóng mời đến nghị sự sảnh!" Những người còn lại trong sảnh nghe vậy, cũng đều dừng cuộc trò chuyện, xoay người nhìn về phía cửa sảnh, trên mặt tràn đầy những thần tình phức tạp đan xen giữa mong đợi và căng thẳng.

Khoảnh khắc sau, bên ngoài nghị sự sảnh truyền đến một trận tiếng bước chân gấp gáp và hơi hỗn loạn.

Mọi người nhìn theo tiếng động, liền thấy sứ giả bước chân vội vã đạp vào trong sảnh, thân hình y hơi tiều tụy, hiển nhiên là do đường dài bôn ba mà ra.

Y phục dính đầy bụi đất, tóc tai bù xù, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn dài trên má.

Vừa vào sảnh, sứ giả liền quỳ một gối xuống đất, cất tiếng nói với mọi người: "Công tử, chư vị đại nhân, tại hạ đã trở về." Giọng nói mệt mỏi và khàn đặc, phảng phất như tiếng kéo từ một chiếc phong cầm cũ nát.

Nghe giọng sứ giả khàn đặc và mệt mỏi như vậy, Cơ Phát trong lòng thắt chặt, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng bước nhanh vài bước, đến trước mặt sứ giả.

Y đưa hai tay ra, vững vàng đỡ sứ giả dậy, trong mắt tràn đầy sự quan tâm và sốt ruột, miệng nói: "Không cần đa lễ!" Đợi đến khi sứ giả đứng dậy, Cơ Phát nhịn không được tiếp tục cất tiếng nói: "Tin tức khanh từ đô thành truyền về, Tây Kỳ đã nhận được, nhưng tình hình cụ thể cần khanh tường tận kể lại.

Nếu Tây Kỳ chúng ta có thể trong vòng một tháng chuẩn bị vật tư thượng cống đầy đủ, và đúng hạn đưa đến đô thành, liền có thể bảo toàn tính mạng phụ thân ta, phải không?" Giọng Cơ Phát hơi run run, khó che giấu nỗi lo lắng trong lòng về an nguy của phụ thân.

Nghe lời Cơ Phát, thần sắc vốn ngưng trọng của mọi người trong điện càng thêm vài phần căng thẳng, đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía sứ giả.

Nhìn thấy ánh mắt đầy mong đợi và căng thẳng của mọi người, sứ

giả không chút do dự, hít sâu một hơi, ổn định cơ thể hơi run rẩy vì mệt mỏi, trực tiếp cất tiếng nói: "Quả thực là như vậy, Di Tân đã nói ra những lời này trước mặt văn võ bá quan, tuyệt đối sẽ không có chuyện giả dối." Nghe lời sứ giả, mọi người trong nghị sự sảnh trước tiên sững sờ, sau đó đều thở ra một hơi dài, cơ thể căng thẳng cũng dịu đi rất nhiều.

Tán Nghi Sinh vuốt râu, khẽ nhắm mắt, lông mày nhíu chặt cuối cùng cũng giãn ra vài phần.

Các tướng lĩnh bên cạnh vốn nắm chặt nắm đấm, lúc này cũng từ từ buông lỏng, những gân xanh nổi lên trên cánh tay vì dùng sức cũng dần dần phẳng lại.

Sau đó cơ thể mọi người đều không tự chủ mà thả lỏng, dáng người vốn thẳng tắp hơi ngả về phía sau, tựa vào lưng ghế hoặc cột.

Đối với lời của sứ giả, mọi người tự nhiên không có gì nghi ngờ, dù sao mọi người đối với Di Tân có bất mãn đến mấy, cũng sẽ không cho rằng chúa tể Đại Thương lại dám thất hứa trước mặt quần thần.

Nếu thất hứa trên lời hứa này, sau này làm sao khiến các chư hầu tin phục, làm sao hiệu lệnh thiên hạ?

Xác nhận được tin tức, sau phút trầm mặc ngắn ngủi trong nghị sự sảnh, không khí dần dần trở nên sôi nổi.

Trên mặt mọi người ít nhiều đều hiện lên thần tình như trút được gánh nặng, tiếng bàn tán kề tai cũng dần dần lớn hơn.

Ngay sau đó, liền thấy Cơ Phát đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia hy vọng, nhìn quanh mọi người nói: "Đây coi như là vạn hạnh trong bất hạnh, đã có cơ hội bảo toàn tính mạng phụ thân ta, vậy thì tuyệt đối không được có sai sót nào.

Một loạt tư tài và quân bị đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?" Nghe lời Cơ

Phát, Tán Nghi Sinh vuốt râu, khẽ gật đầu, nói: "Một loạt tư tài đã chuẩn bị ổn thỏa, nhưng quân đội vẫn chưa hoàn chỉnh, hiện tại việc điều động binh lực còn thiếu hụt, hơn nữa tân binh huấn luyện thời gian còn ngắn, chiến lực e rằng khó được như ý, không biết có thể qua cửa được không!" Nghe lời này, Cơ Phát lắc lắc đầu, cất tiếng nói: "Hiện nay thời gian khẩn cấp, việc trưng binh đã không còn quá nhiều thời gian để xoay sở, đối với tân binh, chỉ cần huấn luyện sơ qua là được, dù sao chiếu lệnh của Di Tân cũng không yêu cầu chiến lực.

Mục tiêu hàng đầu của chúng ta là đáp ứng số lượng binh lực mà y yêu cầu, để giải nguy cho phụ thân.

Việc cấp bách trước mắt, là phải nhanh chóng lấp đầy chỗ thiếu hụt binh lực, có thể phái người đến các thôn làng xung quanh, dùng lý lẽ thuyết phục, dùng tình cảm động viên, khuyến khích các nam tử thanh tráng hăng hái tham gia quân đội, đồng thời cấp cho họ và gia đình họ một khoản trợ cấp và bảo đảm nhất định, để họ không có nỗi lo về sau." Tán Nghi Sinh vuốt râu, khẽ cau mày, suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Lời công tử nói cực kỳ đúng, chỉ là, từ các thôn làng xung quanh trưng binh, đột nhiên điều động số lượng lớn thanh tráng, e rằng sẽ gây hoảng loạn cho bách tính, làm xáo trộn cuộc sống bình thường của thôn làng, còn cần phải an ủi thỏa đáng, để tránh dân tâm bất ổn." Cơ Phát khẽ cau mày, trầm tư một lát rồi nói với mọi người trong sảnh: "Việc an ủi bách tính, có thể do chư vị đại phu tự mình ra mặt, các vị đều quen thuộc dân tình, lại có uy vọng trong bách tính, hãy đến các thôn làng, trình bày sự thật, giảng giải đạo lý, giải thích rõ ràng cho họ duyên do và mục đích của việc trưng binh lần này.

Nói cho mọi người biết, đây không chỉ là vì để giải cứu Tây Bá Hầu, mà còn là để bảo vệ tương lai an ổn của Tây Kỳ.

Đồng thời, sắp xếp người chuyên trách ghi lại những lo lắng và

thỉnh cầu của thôn dân, kịp thời báo cáo lại, chúng ta sẽ điều chỉnh, nhất định phải làm tốt công tác an ủi, để bách tính cam tâm tình nguyện ủng hộ." Nghe lời Cơ Phát, một đám đại phu trong điện cũng đều gật đầu.

Cơ Phát thấy vậy, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía mọi người, thần sắc nghiêm túc tiếp tục nói: "Việc lần này, liên quan đến an nguy của phụ thân ta, càng liên quan đến sự tồn vong của Tây Kỳ, chúng ta gánh vác trọng trách, không được phép lơ là và giải đãi dù chỉ nửa phần.

Di Tân tuy đã cho chúng ta cơ hội, nhưng chúng ta không thể ký thác hy vọng vào lòng nhân từ của y, phải chuẩn bị đầy đủ, mới có thể ứng phó với mọi biến cố có thể xảy ra." Tán Nghi Sinh khẽ gật đầu, cung kính nói: "Lời công tử nói cực kỳ đúng, chúng thần nhất định sẽ dốc toàn lực, không phụ sự phó thác." Các tướng lĩnh và mưu sĩ khác cũng đều chắp tay, đồng thanh đáp: "Nguyện vì công tử hiệu mệnh, vì Tây Kỳ tận tâm!" Thời gian tựa bạch câu quá khích, trong chớp mắt đã qua.

Phía Tây Kỳ, dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Cơ Phát cùng quần thần suốt ngày đêm, cuối cùng cũng tập hợp đủ mọi tư liệu và quân đội mà Đế Tân yêu cầu.

Ngay sau đó cũng lập tức đưa tư liệu và quân đội đến kinh thành.

Khi đội xe chở đầy tư liệu và đội quân chỉnh tề đến bên ngoài kinh thành, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Chương 679

Phóng tầm mắt, những cỗ xe chất đầy vàng bạc tài bảo nối dài bất tận, vô số tư liệu chất đống như núi lấp lánh rực rỡ dưới ánh nắng, các binh sĩ mặc giáp trụ chỉnh tề, đội hình nghiêm chỉnh, khí thế khoáng đạt.

Biết Tây Kỳ đã đúng hẹn mang tư liệu và quân đội đến, toàn bộ văn võ triều thần Đại Thương đều như trút được gánh nặng, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bởi lẽ trong lòng mọi người đều rõ, lần này Tây Kỳ đúng hẹn, theo ước định giao nộp tất cả tư liệu và quân đội, thì sẽ không còn tai họa diệt đỉnh nào nữa.

Tuy Đế Tân có nhiều khuyết điểm bị người đời chỉ trích như kiêu căng dâm dật, cương trực tự mãn, nhưng với thân phận là quân chủ Đại Thương đường đường chính chính, kim khẩu ngọc ngôn, lời đã nói ra tất nhiên sẽ không dễ dàng thất hứa.

Về điểm này, quần thần vẫn tin tưởng sâu sắc.

Còn Đế Tân thấy Tây Kỳ thức thời như vậy, quả nhiên cũng không thất hứa bội ước.

Vào ngày đoàn xe Tây Kỳ đến, Đế Tân đứng trên tường thành nguy nga của kinh thành, nhìn xuống đống tư liệu chất như núi và đội quân chỉnh tề, trên mặt thoáng qua một nét phức tạp.

Vừa có sự hài lòng vì Tây Kỳ ngoan ngoãn vâng lời, lại vừa có sự khinh thường đối với sự mềm yếu của Tây Kỳ.

Cho đến khi cung nhân phụ trách kiểm tra tư liệu của Tây Kỳ vội vã trở về, cung kính quỳ gối dưới chân Đế Tân.

Đế Tân lúc này mới từ từ thu lại vẻ khinh thường trên mặt, thần sắc dịu đi đôi chút, mở miệng hỏi cung nhân dưới chân: "Tư liệu Tây Kỳ cống nạp, có phù hợp yêu cầu của Bản vương không?" Cung nhân nghe Đế Tân hỏi, lòng thắt lại, không dám chút do dự, vội vàng cung kính đáp: "Bẩm Đại vương, tư liệu Tây Kỳ cống nạp, số lượng không sai một phân, lại đều là thượng phẩm, vàng bạc khí vật, công nghệ tinh xảo, lương thảo vải vóc, chất lượng thượng thừa, không một thứ nào là giả." Đế Tân nghe vậy, khẽ gật đầu, trên mặt thoáng qua một tia hài lòng chốc lát, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh như có như không, liền mở miệng nói: "Hừ, lần này Tây Kỳ ngược lại rất thức thời." Lời vừa dứt, giọng điệu Đế Tân đột nhiên chuyển ngoặt, ánh mắt lập tức trở nên u ám như đêm, tiếp đó trầm giọng nói với sử quan đang đứng chờ lệnh bên cạnh: "Hãy ghi chép chi tiết tư liệu Tây Kỳ cống nạp, công bố khắp thiên hạ, để chư hầu xem họ có thể có được tư liệu như vậy mà chuộc mạng không!" Không sai, Đế Tân chính là muốn mượn sự kiện này, để chư hầu thiên hạ đều rõ ràng thấy rằng, uy nghiêm Đại Thương thần thánh bất khả xâm phạm.

Sử quan nghe vậy, trong lòng kinh hãi, không dám chút chểnh mảng, bút lông trong tay khẽ run, nhanh chóng ghi chép trên thẻ tre.

Thấy sử quan hành động như vậy, Đế Tân hài lòng gật đầu, không còn để ý đến đội xe và binh sĩ Tây Kỳ đang xếp hàng chỉnh tề bên ngoài thành.

Vung tay áo, liền xoay người đi vào bên trong vương thành.

Trở lại cung điện, Đế Tân ngồi trên vương tọa hoa lệ, ánh mắt lướt qua quần thần bên dưới, từ từ mở miệng: "Bản vương có lời nói trước, nếu Tây Kỳ có thể đúng hẹn dâng lên tư liệu và quân đội yêu cầu, thì sẽ tha tội chết cho Cơ Xương.

Nay Tây Kỳ đã làm đúng như hẹn ước, Bản vương tự nhiên không

thất hứa.

Sai hữu ty đưa Cơ Xương ra khỏi tử ngục, giam vào lao thường, để y ở trong đó hảo hảo phản tỉnh lỗi lầm của mình, cũng để chư hầu thiên hạ thấy rằng, Bản vương nói một không hai, lời nói ra tất làm." Nghe lời Đế Tân nói, quần thần trong điện lòng đều nhẹ nhõm.

Sau đó mọi người đều mở miệng, tiếng hô chỉnh tề nhất loạt, như hồng chung cùng vang, vọng khắp cả đại điện: "Vương thượng thánh minh!" Nghe lời quần thần dưới điện, Đế Tân khẽ nhếch cằm, trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo, trong mắt càng thoáng qua một tia đắc ý, tựa như đang hưởng thụ lời tán tụng của quần thần.

Cho đến một lát sau, âm thanh trong điện dần lặng, Đế Tân mới khẽ nheo mắt, giọng nói lạnh lùng lần nữa mở miệng: "Cơ Xương có thể miễn tội chết, nhưng tội chết của Bá Ấp Khảo khó tha, chọn ngày trực tiếp xử tử đi." Lời này vừa ra, quần thần trên điện lòng đều thở dài một tiếng.

Họ trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng không một ai dám đứng ra cầu tình cho Bá Ấp Khảo.

Không chỉ vì quần thần hiểu rõ tính khí Đế Tân, biết rằng lúc này nếu dám lắm lời cầu tình, tất sẽ rước họa vào thân.

Quan trọng hơn là, việc Bá Ấp Khảo đã phạm cực kỳ nghiêm trọng, quả thật không có đường lui nào.

Xúc phạm quyền uy quân chủ, gần như đồng nghĩa với tự tìm đường chết.

Thấy phản ứng như vậy của quần thần trên điện, Đế Tân hài lòng gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh khinh thường.

Khẽ nhếch cằm, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén lướt qua quần thần một lượt, từ từ mở miệng nói: "Đã không dị nghị, vậy cứ theo đó mà

chấp hành, đều lui xuống đi.” Nói xong, Đế Tân không quay đầu lại, xoay người đi về phía hậu cung.

Quần thần nghe vậy, đều chỉnh tề quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô lớn: “Đại vương thánh minh!” Tiếp đó, mọi người từ từ đứng dậy, nối gót nhau lui khỏi đại điện.

Trong hậu cung vương thành, Đế Tân vừa ngồi xuống, Đát Kỷ liền bước những bước nhẹ nhàng từ trắc điện đi ra, chỉ thấy nàng liên tục bước uyển chuyển, eo thon lắc lư, đến bên cạnh Đế Tân, mở miệng nói: “Đại vương, thiếp nghe nói Tây Kỳ đã dâng lên toàn bộ những gì Đại vương chiếu lệnh!” Đế Tân nghe vậy, khẽ gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng véo bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương của Đát Kỷ, khẽ nói: “Người Tây Kỳ biết rõ hậu quả nếu không tuân theo, tự nhiên không dám trái ý Bản vương.” Trong lúc nói chuyện, sắc mặt Đế Tân nghiêm nghị, ánh mắt lập tức sắc bén, toàn thân toát ra khí thế khiến người ta rợn tóc gáy, tiếp đó nói: “Nếu quần thần Tây Kỳ đã thần phục, vậy tiếp theo phải xem Cơ Xương còn có lòng bất trung không!” Nghe lời Đế Tân nói, mắt Đát Kỷ sáng lên, sau đó mở miệng nói: “Đại vương định dùng kế thiếp đã hiến?” Nghe lời Đát Kỷ nói, Đế Tân gật đầu với nàng, sau đó khóe miệng lộ ra một tia cười tàn nhẫn, nói: “Diệu kế của ái phi, sao Trẫm có thể không dùng?

Cơ Xương tự cho mình là người hiền năng, lại giỏi xem quẻ, nếu y ngay cả thịt con trai mình cũng ăn mà không hề hay biết, thì y cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nếu y biết rõ đó là thịt Bá Ấp Khảo mà vẫn ăn, tức là đã mất đại nghĩa, Trẫm thả y về Tây Kỳ thì có thể làm gì được y!” Đát Kỷ nghe vậy, che miệng cười khẽ, trong mắt lấp lánh ánh sáng xảo quyệt, giọng điệu kiều mị nói: “Đại vương thánh minh, Cơ Xương nếu thật sự có lòng bất trung, kế này của thiếp nhất định sẽ khiến y lộ nguyên hình.

Nếu y có chút cảnh giác, không ăn thịt băm, thì Đại vương có thể vĩnh viễn giam cầm y, để diệt trừ hậu hoạn.

Nếu y ăn, bất kể có biết hay không, y đều sẽ trở thành trò cười của thiên hạ, danh vọng quét sạch." Đế Tân nghe Đát Kỷ phân tích, hài lòng gật đầu, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, nói: "Ái phi quả nhiên tâm tư cẩn mật, suy nghĩ chu toàn.

Có nàng ở bên Bản vương, Bản vương còn lo gì đại nghiệp không thành?

Chờ ngày Trẫm thành tựu Nhân Hoàng, ái phi chính là hoàng hậu của Trẫm, cùng Trẫm thống trị thiên hạ, cùng hưởng vinh hoa vô thượng này!" Đát Kỷ nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ hân hoan, nói: "Có được sự hậu ái của Đại vương, là phúc phận của thần thiếp.

Thần thiếp nguyện vì Đại vương phân ưu, giúp Đại vương thành tựu bá nghiệp thiên cổ." Nói xong, nàng nhẹ nhàng tựa vào lòng Đế Tân, chỉ có điều lúc này trong mắt Đát Kỷ lấp lánh không phải là sự mong đợi và hy vọng, mà là sự âm hiểm và độc ác.

Cứ như vậy, lại mấy ngày trôi qua, ánh sáng mặt trời luân chuyển, thời gian cũng đến ngày Bá Ấp Khảo bị xử tử.

Trên pháp trường, lạnh lẽo vắng tanh, một mảnh tiêu điều, nhìn khắp bốn phía, không có mấy người.

Tuy nói Bá Ấp Khảo phạm tội mưu nghịch, nhưng Đế Tân vẫn muốn giữ cho Bá Ấp Khảo một phần thể diện.

Dẫu sao Bá Ấp Khảo không chỉ là con trai của chư hầu, mà còn có khả năng liên quan đến tổ miếu Nhân tộc, động một phát mà lay động toàn thân, Đế Tân không thể không thận trọng.

Hơn nữa, Đế Tân còn có ý dùng thân thể Bá Ấp Khảo làm quân cờ, khảo nghiệm tâm tư Cơ Xương, cho nên tự nhiên không thể phô

trương mà xử cực hình.

Trên đài hành hình, quái tử thủ (đao phủ) đã đợi sẵn bên cạnh.

Quái tử thủ mặc y phục đen, che mặt bằng khăn đen, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lẽo, thanh đại đao nặng trịch trong tay lấp lánh ánh sáng âm u dưới nền trời ảm đạm.

Một lát sau, Bá Ấp Khảo với khuôn mặt trắng bệch cũng bị dẫn đến pháp trường.

Y tuy mặc tù phục, tóc tai rối bù, nhưng dáng người vẫn thẳng tắp, trong mắt toát lên sự bất khuất.

Bá Ấp Khảo đứng trên pháp trường, từ từ nhìn quanh bốn phía.

Thấy cảnh pháp trường, trong lòng Bá Ấp Khảo hiểu rõ, biết hôm nay mình chắc chắn sẽ chết, nhưng trên mặt lại không có chút vẻ buồn bã.

Ngược lại, y khẽ nhếch cằm, khóe miệng mang theo vài phần ngạo nghễ và tiêu sái, từ từ bước lên đài hành hình.

Khoảnh khắc Bá Ấp Khảo bước lên đài hành hình, giọng nói lạnh lùng của giám trảm quan phá vỡ sự tĩnh mịch trên pháp trường.

"Thời thần đã đến!" Quái tử thủ nghe vậy, hai tay cao cao giơ đại đao lên, lưỡi đao xé gió, phát ra một trận tiếng rít.

Bá Ấp Khảo hít một hơi thật sâu, quỳ trên đài hành hình, nhắm hai mắt, chờ đợi sự kết thúc của sinh mệnh.

Khoảnh khắc này, tư tưởng của y bay về Tây Kỳ, nhớ về mảnh đất núi sông quen thuộc, nhớ về lời dạy bảo ân cần của phụ thân Cơ Xương ngày thường, nhớ về những thời gian ấm áp bên huynh đệ tỷ muội.

Trong lòng tuy có tiếc nuối, nhưng cũng mang theo vài phần thản

nhiên.

“Trảm!!!” Theo tiếng giám trảm quan vang lên, đại đao của quái tử thủ nhanh chóng hạ xuống, một đạo hàn quang chợt lóe, thân thể Bá Ấp Khảo từ từ đổ xuống, máu tươi đỏ thẫm lan ra trên nền đất lạnh lẽo, nhuộm thành một mảng đỏ rực đến chói mắt.

Không ai biết rằng, ngay khoảnh khắc thân thể Bá Ấp Khảo đổ xuống, một cảnh tượng quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Từng sợi tơ đen, mảnh như lông trâu, nhưng toát ra khí tức quỷ dị khiến người ta rợn tóc gáy, nhẹ nhàng bay ra từ tàn thi dần lạnh của Bá Ấp Khảo.

Chương 680

Những sợi tơ này tựa như có sinh mệnh, nhẹ nhàng uốn lượn, bay lượn trên không trung.

Chốc lát, những sợi tơ đen này dường như đã nhận được một loại triệu hoán thần bí, tìm thấy phương hướng rõ ràng, cấp tốc bay về phía lao phòng giam giữ Cơ Xương.

Nơi chúng đi qua, không khí dường như bị cắt xé, để lại từng vết đen mờ ảo, rồi chớp mắt tan biến trong gió, tựa như chưa từng xuất hiện.

Chỉ còn lại một pháp trường tĩnh mịch, và thân thể Bá Ấp Khảo đang dần lạnh đi.

Lao phòng giam giữ Cơ Xương, u ám và ẩm ướt, tràn ngập khí tức hủ lậu khiến người ta buồn nôn.

Trong không gian chật hẹp, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ cao tít, khó khăn lọt vào vài tia sáng yếu ớt, chiếu những bóng tối lốm đốm lên bức tường phủ đầy rêu xanh.

Cơ Xương mặc tù phục cũ nát, thân hình gầy gò, mặt mày tiều tụy, tóc tai bù xù rải rác trên vai.

Lúc này, y đang ngồi bệt dưới đất, hai mắt khẽ nhắm, miệng lẩm bẩm, trước người rõ ràng bày ra một mai rùa cổ kính và cỏ thi.

Mai rùa trải qua năm tháng mài dũa, bề mặt có hoa văn phức tạp, toát ra khí tức thần bí, cỏ thi dài và mảnh, hơi ngả vàng, nhưng tựa như có linh tính.

Ngón tay Cơ Xương nhẹ nhàng lướt qua hoa văn mai rùa, rồi từ từ gảy cỏ thi, rõ ràng là đang dùng thuật chiêm bốc để suy tính.

Còn việc suy tính điều gì, thì chỉ có Cơ Xương tự mình biết.

Mà ngay khoảnh khắc Bá Ấp Khảo chết, mai rùa trên đất đột nhiên truyền đến một tiếng vỡ nứt, âm thanh tuy không lớn, nhưng trong lao phòng tĩnh mịch này, lại như sấm sét chói tai.

Nghe thấy âm thanh, tay Cơ Xương chợt run lên, động tác ngừng phắt lại, cả người như bị sét đánh.

Chỉ thấy y chợt mở hai mắt, ánh mắt lập tức nhìn về mai rùa trước người, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc và bất an.

Chỉ thấy trên mai rùa vốn có hoa văn rõ ràng, cổ kính và nguyên vẹn, lại xuất hiện một vết nứt sâu, từ một góc mai rùa nhanh chóng lan đến trung tâm, tựa như bị một cỗ sức mạnh vô hình cường đại xé toạc.

Vết nứt như vết sẹo dữ tợn, ngang dọc trên mai rùa, toát ra sự quỷ dị và bất tường khó tả.

Thấy vết nứt trên mai rùa, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Cơ Xương đột nhiên biến sắc, huyết sắc trên mặt lập tức biến mất, trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Hơi thở của y trở nên gấp gáp và nặng nề, lồng ngực kịch liệt phập phồng, hai tay nắm chặt cỏ thi, đốt ngón tay trắng bệch.

“Không... không thể nào...” Cơ Xương lẩm bẩm, giọng run rẩy, mang theo một tia cầu xin và không muốn tin tưởng.

Nhưng vết nứt chói mắt trên mai rùa, lại vô tình nhắc nhở y, hiện thực tàn khốc đã xảy ra.

Không sai, điều Cơ Xương tính toán chính là hung cát của Bá Ấp Khảo.

Kể từ khi bị hạ ngục, Cơ Xương đã lún sâu vào chốn lao tù cách

biệt với thế gian này, hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài, tự nhiên không biết những chuyện xảy ra sau đó, vẫn luôn dựa vào thuật chiêm bốc để dò xét hung cát.

Trong lòng Cơ Xương vẫn luôn mang theo một tia may mắn, cho rằng Đế Tân tuy cương trực tự mãn, có lẽ sẽ nể tình thế lực Tây Kỳ và thân phận Bá Ấp Khảo, mà mở một con đường, tha mạng cho Bá Ấp Khảo.

Mà nay, tia may mắn cuối cùng này cũng hoàn toàn tan vỡ.

Mai rùa vỡ nứt, là điềm đại hung, điều này có nghĩa là Bá Ấp Khảo đã gặp bất trắc.

Khoảnh khắc này, nỗi bi thống cực lớn như thủy triều cuộn trào nhấn chìm Cơ Xương.

Cơ Xương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi, trái tim dường như bị một bàn tay vô hình siết chặt, nỗi đau lan khắp toàn thân, thân thể cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Môi y khẽ run rẩy, muốn hô hoán tên con trai, nhưng lại phát hiện cổ họng mình như bị tắc nghẽn, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Cuối cùng, nước mắt không kìm nén được tuôn trào, lăn dài trên gương mặt đầy nếp nhăn, tiều tụy không chịu nổi của y.

Nước mắt làm mờ tầm nhìn của Cơ Xương, nhưng y đã không còn bận tâm đến.

Nhưng đúng lúc này, Cơ Xương đột nhiên liếc thấy một bóng người ở góc khuất bên ngoài lao.

Thấy bóng người đó, thân thể Cơ Xương chợt cứng đờ, thân thể vốn đang run rẩy cũng ngừng lại trong chốc lát, ngay cả nước mắt tuôn trào kia dường như cũng ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Bởi vì Cơ Xương biết, bóng người đó chính là cung nhân Đế Tân phái ra, chuyên đến giám sát y.

Trong lao phòng tối tăm không thấy ánh mặt trời này, mọi hành động của y đều nằm dưới sự khống chế của Đế Tân.

Để không bị cung nhân phát hiện, Cơ Xương nghiến chặt răng, lần nữa nhắm mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay trắng bệch vì dùng sức.

Móng tay sắc nhọn găm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi đỏ thẫm từ kẽ ngón tay từ từ rỉ ra.

Nhưng Cơ Xương không hề dừng lại, mặc cho nỗi đau đớn kích thích mình, chỉ để gắng gượng không cho cảm xúc hoàn toàn sụp đổ.

Khi Cơ Xương lần nữa mở mắt, nỗi đau trong mắt tuy vẫn còn, nhưng đã nhiều hơn một phần kiên nghị và nhẫn nhịn.

Đúng lúc này, từng sợi tơ đen từ tàn thi Bá Ấp Khảo bay ra, như quỷ mị xuất hiện trong lao phòng Cơ Xương.

Những sợi tơ đen này tựa như có ý thức, lượn lờ trên không lao phòng một lát, sau khi khóa chặt mục tiêu, liền với thế sét đánh không kịp bưng tai, điên cuồng dũng nhập vào trong thể nội Cơ Xương.

Theo sự dũng nhập của sợi tơ, khí tức u ám ẩm ướt trong lao phòng càng trở nên nồng đậm.

Mà Cơ Xương vẫn chìm đắm trong nỗi đau mất con, hoàn toàn không biết gì về sự thay đổi trong lao phòng.

Chỉ có điều khi sợi tơ đen hoàn toàn dung nhập, khóe mắt Cơ Xương, lặng lẽ thêm một tia u quang khó nhận thấy.

Đồng thời, trong hậu cung vương thành, một cung nhân vội vã xuyên qua hành lang cung điện dài và sâu thẳm, đến chỗ Đế Tân đang

ở.

Đến ngoài điện, cung nhân quỳ rạp khấu đầu, giọng nói mang theo một tia run rẩy, bẩm báo với Đế Tân trong điện: "Khải bẩm Đại vương, Bá Ấp Khảo đã phục pháp." Đế Tân vốn đang uể oải tựa vào vương tọa xa hoa, bên cạnh là Đát Kỷ đã ngủ say.

Khi tiếng cung nhân ngoài điện vang lên, thân hình Đế Tân lập tức ngồi thẳng, sau đó khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, cong thành một độ cong.

Mà Đát Kỷ cũng cùng lúc bị tiếng động ngoài điện làm giật mình tỉnh giấc, uể oải mở hai mắt, trong mắt còn mang theo sự mơ màng chưa tan.

Khi nghe rõ lời cung nhân nói, khuôn mặt vốn còn chút vẻ buồn ngủ đột nhiên thoáng qua một tia dị thường, ánh mắt uể oải lập tức trở nên sắc bén.

Ngay sau đó, Đát Kỷ khẽ ngồi thẳng người, chiếc sa y mỏng như cánh ve trượt xuống theo động tác của nàng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Thấy Đát Kỷ tỉnh lại, trong mắt Đế Tân cũng thoáng qua một tia nhu hòa, liền khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng ôm Đát Kỷ vào lòng, trầm giọng nói: "Ái phi, Bá Ấp Khảo đã chết, đã đến lúc thi triển diệu kế của ái phi.

Bản vương muốn xem khi thịt Bá Ấp Khảo xuất hiện trên bàn ăn, Cơ Xương sẽ phản ứng thế nào!

Ha ha." Tiếng cười của Đế Tân vang vọng trong điện, lạnh lẽo mà đầy ác ý.

Chương 681

Đát Kỷ tựa vào lòng Đế Tân, khóe miệng nhếch lên nụ cười quyến rũ đến cực điểm, vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lướt qua ngực Đế Tân, giọng kiều mị nói: "Đại vương, thần thiếp cũng muốn xem Cơ Xương rốt cuộc là ăn hay không ăn!" Trong lúc nói chuyện, trong mắt Đát Kỷ lấp lánh ánh sáng hưng phấn và mong chờ.

Nghe lời Đát Kỷ nói, Đế Tân cũng không do dự nữa, ánh mắt lộ vẻ u ám, khẽ mở môi mỏng, nói với cung nhân ngoài điện: "Truyền lệnh xuống, đem thân thể Bá Ấp Khảo làm thành thịt băm, nhanh chóng đưa tới." Cung nhân ngoài điện nghe vậy, cũng ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại, tiếp đó sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, trong lòng cũng dâng lên một trận sợ hãi và khó chịu mãnh liệt.

Nhưng dù trong lòng có sợ hãi đến mấy, cung nhân cũng không dám trái lệnh Đế Tân chút nào.

Bởi vậy, khi tiếng Đế Tân vừa dứt, cung nhân cũng vội vàng quỳ rạp xuống đất, sau đó run rẩy nói: "Tuân... tuân chỉ." Nói xong, cung nhân cũng nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh qua hành lang dài, đi về phía ngoài cung.

Đi trên đường, mặt cung nhân cũng trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, bước chân loạng choạng, mấy lần suýt bị đá lát dưới chân làm vấp ngã.

Thị nữ và thị vệ hai bên hành lang thấy cung nhân thần sắc hoảng loạn, đều vô thức tránh ánh mắt, không dám hỏi nhiều.

Rất nhanh, cung nhân đến trên pháp trường.

Khi thấy thân thể lạnh lẽo của Bá Ấp Khảo, cùng với nền đất

dưới thân bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ thẫm, lại nghĩ đến mệnh lệnh của Đế Tân, trong lòng cung nhân một trận đau quặn thắt, suýt nữa nôn ra.

Đợi chút trấn tĩnh lại, cung nhân cũng nghiến răng, gắng nhịn sự khó chịu kép về thể chất và tâm lý, hạ lệnh đưa thân thể Bá Ấp Khảo về cung.

Đến một nơi hẻo lánh trong cung, cung nhân không dám chút do dự, chỉ huy các hạ nhân khác theo mệnh lệnh Đế Tân, chặt nhỏ thân thể Bá Ấp Khảo thành thịt băm.

Trong suốt quá trình, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng khiến người ta buồn nôn, một đám cung nhân đều sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy, nhưng không ai dám ngừng động tác trong tay.

Cuối cùng, thịt băm đã làm xong, được đựng trong một đĩa tinh xảo.

Chiếc đĩa được điêu khắc từ bạch ngọc tinh tế, mép còn khảm cẩn thận một vòng bảo thạch rực rỡ, dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng dịu dàng mà mê hoặc.

Chiếc đĩa tinh xảo và vật trong đĩa tạo thành một sự tương phản rõ rệt, càng thêm châm biếm.

Cung nhân hít một hơi thật sâu, gắng nhịn sự sợ hãi và ghê tởm trong lòng, hai tay khẽ run rẩy bưng đĩa lên, rồi vội vã quay về cung điện Đế Tân đang ở.

Suốt đường đi, bước chân hoảng loạn mà nặng nề, trong lòng tràn đầy lo sợ và bất an.

Một lát sau, bóng dáng cung nhân lần nữa xuất hiện trong cung điện.

Y cẩn thận đi vào trong điện, quỳ rạp khấu đầu, giọng run rẩy nói:

“Khải bẩm Đại vương, thịt băm đã chuẩn bị xong.” Lúc này Đế Tân và Đát Kỷ đang ngồi trên vương tọa xa hoa, nhìn thịt băm trong tay cung nhân, trong mắt cũng thoáng qua một tia lạnh lùng và tàn nhẫn.

Sau đó chỉ thấy Đế Tân khẽ nâng tay, ngữ khí lạnh lùng nói với cung nhân đang quỳ trên đất: “Đem thịt băm này đưa cho Cơ Xương trong ngục, để y hảo hảo nếm thử.” Cung nhân nghe vậy lại ngẩn người, dường như không hiểu mệnh lệnh của Đế Tân, ngay sau đó trên mặt cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh, y liền phản ứng kịp, lời Đế Tân có ý gì, hóa ra là muốn đem thịt băm làm từ thân thể Bá Ấp Khảo đưa đến trước mặt Cơ Xương, bắt y ăn!

Hiểu rõ dụng ý của Đế Tân, sắc mặt cung nhân lập tức trắng bệch, hai mắt trợn trừng, nhìn Đế Tân trên điện đầy vẻ không thể tin được.

Môi y khẽ run rẩy, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại dưới uy áp vô hình của Đế Tân, không thốt ra được một chữ nào.

Thấy cung nhân mãi không hồi đáp, Đế Tân khẽ nhíu mày, sau đó ngẩng mắt nhìn xuống dưới điện.

Khi thấy sắc mặt trắng bệch của cung nhân, và ánh mắt không thể tin được, Đế Tân lập tức nổi giận, hai mắt trợn tròn, ánh mắt như ưng sắc bén nhìn chằm chằm cung nhân, lạnh lùng nói: “Còn ngẩn ra đó làm gì!

Mau đem thịt băm này đưa cho Cơ Xương ăn, nếu có chậm trễ, sẽ nghiêm trị không tha!” Cung nhân nghe vậy toàn thân run lên, bị tiếng Đế Tân dọa cho gan mật vỡ nát, vội vàng quỳ rạp xuống đất, giọng run rẩy nói: “Tuân... tuân lệnh!” Sau đó, y nhanh chóng đứng dậy, bưng đĩa thịt băm đó, bước chân vội vã đi về phía lao ngục giam giữ Cơ Xương.

Mỗi bước đi, y đều cảm thấy chiếc đĩa trong tay như nặng ngàn cân, mùi máu tanh nồng không ngừng xộc vào mũi, khiến dạ dày y một trận cuộn trào.

Đến khi bóng dáng cung nhân lần nữa xuất hiện, đã là đến bên ngoài lao phòng giam giữ Cơ Xương.

Thấy cung nhân thị vệ bên cạnh Đế Tân đến, sắc mặt thị vệ trong lao phòng nghiêm nghị, vội vàng mở cửa lao, sau đó tiến lên nghênh tiếp.

Chỉ là còn chưa đợi thị vệ lao phòng mở miệng hỏi thăm, dụng ý của cung nhân lần này, đã nghe cung nhân trực tiếp mở miệng nói: "Ta... ta phụng mệnh Đại vương, mang thức ăn cho Cơ Xương." Nghe lời cung nhân nói, thị vệ lao phòng nào dám chút lơ là, vội vàng né người nhường đường, đồng thời đưa tay ra hiệu cho cung nhân đi vào.

Nhưng khoảnh khắc né người, trong mắt thị vệ đột nhiên thoáng qua một tia nghi ngờ.

Không phải nói Bá Ấp Khảo có lời mưu nghịch, chọc giận Đại vương, liên lụy cả Tây Bá hầu Cơ Xương cũng bị hạ ngục, Đại vương đối với Cơ Xương lẽ ra không nên có sắc mặt tốt.

Sao lúc này Đại vương lại phái người mang thức ăn cho Cơ Xương?

Phải biết, thường ngày những người đắc tội với Đại vương, nào có đãi ngộ tốt như vậy.

Không thì là tự sinh tự diệt trong lao phòng u ám này, hoặc bị nghiêm hình khảo đả, cho đến mất mạng.

Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình khác?

Nghĩ xong những điều này, trong lòng thị vệ cũng không kìm được

mà lẩm bẩm, ánh mắt cũng không tự chủ được mà dừng lại trên đĩa thịt băm đó mấy giây.

Chỉ thấy thịt băm này sắc thái đỏ sẫm, tản ra một mùi tanh nồng dị thường, trong hoàn cảnh lao phòng u ám, vô cớ mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị khó tả.

Vừa nhìn đã biết không phải là thức ăn bình thường!

Nhìn xong thịt băm trong đĩa, thị vệ cũng không kìm được mà lén nhìn thần sắc cung nhân.

Chỉ thấy sắc mặt đối phương trắng bệch như tờ giấy, trán đầy mồ hôi li ti, hai tay còn khẽ run rẩy, nhìn thế nào cũng toát ra vẻ chột dạ.

Thị vệ càng lúc càng cảm thấy chuyện này có điều mờ ám, nhưng cũng không dám hỏi nửa lời.

Dẫu sao y chỉ là một thị vệ nhỏ bé, nào dám can dự vào phân tranh giữa Đế Tân và chư hầu.

Nếu vì tò mò mà mất mạng, thật sự quá không đáng.

Bởi vậy thị vệ đầy lòng tò mò, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm nuốt xuống, cứng đầu đi theo sau cung nhân, bước vào lao phòng tràn ngập khí tức hủ lậu.

Đến trước lao phòng giam Cơ Xương, thị vệ giơ tay, nhẹ nhàng gõ cửa lao, sau đó cao giọng hô vào bên trong: "Tây Bá hầu, Đại vương phái người mang thức ăn đến cho ngài rồi!" Nói xong, y từ thắt lưng lấy ra một chùm chìa khóa lớn, khó nhọc xoay tròn trong ổ khóa rỉ sét loang lổ.

Kèm theo tiếng "kẹt kẹt" chói tai, cửa lao từ từ mở ra, một luồng mùi mốc nồng hơn và hơi lạnh xộc thẳng vào mặt.

Nghe thấy tiếng thị vệ ngoài cửa, Cơ Xương đang chìm đắm trong

bi thống lúc này mới từ từ hoàn hồn, sau đó nhìn về phía ngoài cửa lao.

Khi thấy thị vệ và cung nhân bưng đĩa ở cửa lao, trong lòng Cơ Xương lập tức dâng lên một tia nghi hoặc.

Y biết hoàn cảnh của mình hiện giờ, bị Đế Tân coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, sao lại đột nhiên phái người mang thức ăn đến?

Chỉ là còn chưa đợi Cơ Xương nghĩ nhiều, cung nhân ngoài cửa lao liền trực tiếp bước vào trong lao phòng, sau đó run rẩy nói: "Tây Bá hầu, đây là thiện thực Đại vương đặc biệt phân phó đưa tới, xin ngài dùng." Cung nhân vừa nói, vừa cẩn thận đặt đĩa thịt băm trong tay lên bàn đá đầy bụi bặm trong lao phòng, hai tay vẫn luôn không kìm được mà khẽ run rẩy.

Chương 682

Đặt đĩa xong, cung nhân liền vô thức lùi lại mấy bước, cúi đầu thấp, không dám nhìn thẳng vào mắt Cơ Xương, sợ Cơ Xương nhìn ra chân tướng từ trong mắt y.

Thấy phản ứng của cung nhân, Cơ Xương nhíu chặt mày, sau đó từ từ đứng dậy, bước những bước nặng nề, đi về phía bàn đá.

Khi đến trước bàn đá, nhìn thịt băm trong đĩa, trong lòng Cơ Xương dâng lên một trận bất an mãnh liệt.

Thịt băm sắc thái đỏ sẫm, chất lượng thô ráp, tản ra một mùi tanh nồng hắc và dị thường, không phải mùi vị của thịt thông thường sau khi nấu.

Nhưng lúc này Cơ Xương cũng không đoán ra thịt băm trong đĩa chính là thân thể Bá Ấp Khảo, còn tưởng là Đế Tân cố ý đưa đến thức ăn biến chất, muốn dùng cách này để sỉ nhục y.

Ngay sau đó Cơ Xương ngẩng đầu, nhìn cung nhân, giọng nói bình tĩnh hỏi: "Thịt băm này, có vẻ đặc biệt.

Đại vương sao lại đột nhiên nghĩ đến việc ban cho ta thứ này?" Nghe lời Cơ Xương nói, thân thể cung nhân chợt run lên, như bị dòng điện đánh trúng, hai tay vô thức nắm chặt vạt áo.

Cung nhân há miệng, muốn trả lời, nhưng cảm thấy cổ họng như bị một bàn tay siết chặt, không phát ra được chút âm thanh nào.

Mãi một lúc lâu, cung nhân mới khó khăn nặn ra được mấy chữ từ cổ họng: "Tiểu... tiểu nhân chỉ là phụng mệnh hành sự, tâm tư của Đại vương, tiểu nhân thật sự... thật sự không biết." Giọng cung nhân run rẩy lợi hại, mang theo chút nức nở, ánh mắt hoảng loạn nhìn

quanh, thủy chung không dám đối mặt với Cơ Xương.

Cơ Xương nghe vậy, biết không thể hỏi ra được gì từ miệng cung nhân, liền không tiếp tục truy vấn nữa.

Mà là đặt ánh mắt lên đĩa thịt băm trước mặt, tiếp đó chỉ thấy y từ từ giơ tay, vươn về phía thịt băm.

Nhưng ngay khoảnh khắc tay chạm vào đĩa, một nỗi đau tim kịch liệt như dòng điện lập tức truyền khắp toàn thân.

Tay Cơ Xương chợt run lên, như bị lửa đốt, nhanh chóng rụt về.

Ngay sau đó, một nỗi bi thương và sợ hãi khó tả dâng lên trong lòng, tựa như có một giọng nói không ngừng kêu gào trong sâu thẳm tâm hồn y.

Nhận thấy thịt băm trong đĩa có điều dị thường, Cơ Xương không mở miệng, mà nheo hai mắt, ngón tay giấu trong tay áo dài cũng lúc này động đậy.

Không sai, Cơ Xương đang bói toán về nguồn gốc của thịt băm.

Theo những ngón tay tính toán, Cơ Xương nhíu mày càng lúc càng chặt, trên trán rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Khi quẻ tượng dần dần rõ ràng, Cơ Xương như bị một tiếng sét đánh trúng, toàn thân khí lực dường như bị rút cạn trong chốc lát, môi lập tức trở nên không còn chút huyết sắc.

Y trợn tròn hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Cơ Xương làm sao cũng không ngờ, đĩa thịt băm tản ra khí tức quỷ dị trước mắt này, lại chính là huyết nhục của con trai mình Bá Ấp Khảo.

Đế Tân lại tàn nhẫn đến mức này!

Trong lòng Cơ Xương phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ muốn xé

tai, một cỗ lửa giận hừng hực bốc lên trong lồng ngực.

Hai tay y nắm chặt thành quyền, gân xanh trên cánh tay nổi lên, dường như giây tiếp theo sẽ xông ra ngoài, liều chết với Đế Tân.

Ngay sau đó, trong lòng Cơ Xương dâng lên một xung động mãnh liệt, muốn hất đổ đĩa thịt băm này xuống đất, muốn gào thét sự tàn bạo của Đế Tân, muốn mắng chửi Đế Tân bất nhân.

Nhưng lý trí rất nhanh kéo Cơ Xương trở về hiện thực, y biết hành động này của Đế Tân chính là muốn khiến mình phẫn nộ, mất bình tĩnh, từ đó lộ ra sơ hở, để nắm lấy cớ danh chính ngôn thuận mà đẩy mình vào chỗ chết.

Nếu không thể nhẫn nhịn nỗi đau xé lòng này, không chỉ tính mạng mình khó giữ, mà đại nghiệp Tây Kỳ cũng sẽ hủy hoại trong chốc lát.

Nghĩ đến đây, Cơ Xương nắm chặt hai quyền, đốt ngón tay trắng bệch vì dùng sức, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay, nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy gì.

Cho đến một lát sau, thần sắc Cơ Xương mới từ từ khôi phục, lửa giận trong mắt đã bị che giấu sâu thẳm.

Y nhìn cung nhân đang run rẩy bần bật bên cạnh, những cảm xúc phức tạp trong mắt khiến cung nhân vô thức rụt rè.

Sau đó Cơ Xương gắng nhịn vị tanh mặn trào lên cổ họng, thần sắc bình tĩnh, trầm giọng nói: "Đã là Đại vương ban cho, ta tự nhiên phải nhận." Nói xong, y run rẩy vươn tay, cầm lấy dụng cụ ăn uống bên cạnh, từ từ vươn về phía đĩa thịt băm đó.

Một động tác nhỏ bé cũng dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực của y, mỗi khi lại gần một chút, trái tim y lại như bị lưỡi dao sắc bén cắt sâu thêm một chút.

Mỗi lần nuốt một miếng, dường như đều đang nuốt nỗi đau tột

cùng thế gian, nhưng trên mặt y lại không có chút dị thường nào.

Cung nhân nhìn hành động của Cơ Xương, trong lòng tràn đầy sự không đành lòng và sợ hãi.

Cho đến khi thịt băm trong đĩa được ăn hết, Cơ Xương mới đặt dụng cụ ăn xuống.

Động tác vẫn trầm ổn, chỉ có đầu ngón tay khẽ run rẩy, biểu lộ rằng trong lòng Cơ Xương cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Nuốt miếng thịt băm cuối cùng, Cơ Xương ngẩng mắt, nói với cung nhân đang đứng bên cạnh: "Thịt băm không tệ, còn xin các hạ thay ta đa tạ Đại vương đã ban thưởng." Giọng Cơ Xương trầm thấp và bình ổn, không có chút gợn sóng nào, tựa như thật sự chỉ đang bình phẩm về đĩa thịt băm trước mắt.

Cung nhân nghe vậy, thân thể chợt run lên, hệt như bị một tiếng sét đánh trúng, trong lòng như sóng biển cuộn trào, sóng lớn dâng trào mãnh liệt.

Cung nhân há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng lại như bị tắc nghẽn, khô khan đến mức không phát ra được chút âm thanh nào.

Y không dám nói ra chân tướng với Cơ Xương, chỉ có thể hoảng loạn gật đầu.

Nhìn về phía Cơ Xương, ánh mắt phức tạp khó hiểu, mang theo một tia thương hại, một tia áy náy, lắp bắp đáp: "Tiểu, tiểu nhân nhất định sẽ như thật chuyển cáo Đại vương, Tây Bá hầu ngài... xin hãy bảo trọng." Nói xong, cung nhân tựa như có ác quỷ đuổi theo sau lưng, vội vàng đưa tay chộp lấy chiếc đĩa trên bàn đá, bước chân loạng choạng, nhanh như bay thoát khỏi lao phòng, bóng lưng hoảng hốt, như thể đã làm chuyện gì đó cực kỳ khuất tất.

Thị vệ trực ban bên cạnh nhìn thấy tất cả, trên mặt không khỏi lộ

ra một tia khó hiểu.

Y nhìn cung nhân đã rời đi, lại nhìn Cơ Xương thần sắc bình tĩnh, trong lòng tuy tràn ngập nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi thêm gì.

Đợi bóng dáng cung nhân biến mất, thị vệ tiến lên một bước, cung kính nói với Tây Bá hầu: "Ngài nghỉ ngơi sớm đi, có nhu cầu gì cứ phân phó tiểu nhân." Nói xong, cũng bước đi, theo hướng cung nhân rời đi.

Cửa lao phòng từ từ khép lại, cách biệt bóng dáng Cơ Xương trong bóng tối.

Ngay khoảnh khắc hai người biến mất, Cơ Xương không thể nhịn nổi nữa, sự kiên cường gượng ép trong chốc lát sụp đổ hoàn toàn.

Thân thể y loạng choạng, như bị rút cạn toàn bộ khí lực, từ từ ngã quỵ xuống đất.

Nước mắt bị kìm nén bấy lâu như lũ vỡ đê cuộn trào, lăn dài trên gương mặt đầy nếp nhăn của y, rơi xuống nền đất lạnh lẽo.

Y một tay túm vạt áo, một tay đưa lên cổ họng, muốn nôn ra thịt băm vừa nuốt xuống.

Kèm theo từng tiếng nôn khan xé lòng, những miếng thịt băm dính máu được y khó khăn nôn ra.

Từng cục bẩn thỉu mang mùi tanh, dường như đang nhắc nhở y về thảm kịch vừa trải qua.

Chương 683

Cho đến khi không còn gì để nôn, Cơ Xương mới khom người quỳ xuống đất, kịch liệt thở dốc.

Hai tay y chống xuống đất, các khớp ngón tay trắng bệch vì dùng sức, cả thân thể không ngừng run rẩy.

Nước mắt lẫn mồ hôi, không ngừng lăn từ trán y xuống, nhỏ xuống bên vũng bẩn thỉu khiến người ta buồn nôn.

Hơi thở chậm lại một chút, Cơ Xương cũng như bị ma ám, run rẩy nâng vũng bẩn thỉu trên đất lên, như nâng bảo vật hiếm có.

"Con trai của ta..." Giọng Cơ Xương bị kìm nén vỡ vụn và khàn đặc, toát ra nỗi thê lương vô tận, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và phẫn nộ.

Lúc này, không ai chú ý, khóe mắt y đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Trong hậu cung vương thành, Đế Tân không hề biết Cơ Xương đang gặp cảnh ngộ này, vẫn đang cùng Đát Kỷ đùa giỡn vui vẻ.

Trong cung điện, tiếng tơ trúc không ngớt bên tai, các cung nữ nhẹ nhàng múa.

Đế Tân nghiêng mình tựa trên ghế, một tay ôm vòng eo thon của Đát Kỷ, một tay nâng chén ngọc đầy mỹ tửu, trên mặt tràn đầy vẻ say đắm.

"Mỹ nhân, ca vũ hôm nay có hợp ý nàng không?" Đế Tân cười nhìn Đát Kỷ, trong nụ cười tràn đầy sự sủng nịnh.

Đát Kỷ cười mị hoặc, nhẹ nhàng tựa vào vai Đế Tân, giọng nhu hòa nói: "Đại vương sắp xếp, tự nhiên là cực tốt, chỉ là..." Đế Tân

đưa tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Đát Kỷ, mở miệng nói: "Chỉ là gì?

Ái phi cứ nói không sao." Đát Kỷ nghe vậy, khẽ ngẩng đầu, trong mắt thoáng qua một tia sáng xảo quyệt, môi chu nhẹ mở, giọng kiều mị nói: "Chỉ là không biết, Cơ Xương kia đã ăn thịt băm chưa?" Đế Tân nghe vậy, hơi ngẩn người, sau đó khóe miệng nhếch lên một tia cười tàn nhẫn, nói: "Cơ Xương nếu không muốn chết, nhất định sẽ ngoan ngoãn ăn.

Chắc là lúc này, y đã nuốt đĩa thịt băm chứa huyết nhục con trai y xuống bụng rồi, ha ha ha ha!" Nói xong, Đế Tân ngẩng đầu cười lớn, trong tiếng cười tràn đầy sự đắc ý và ngông cuồng.

Đát Kỷ nghe vậy cũng cười khẽ theo, trong mắt lấp lánh ánh sáng âm lạnh, u u nói: "Đại vương thánh minh, Cơ Xương vẫn luôn tự cho mình là người hiền đức nhân nghĩa, nay ăn thịt con ruột của mình, nếu tin tức này truyền ra ngoài, danh tiếng của y sẽ hoàn toàn hủy hoại, đối với Đại vương cũng không còn uy hiếp gì nữa!" Đế Tân gật đầu, trong mắt lộ vẻ hài lòng, sau đó mở miệng nói: "Ái phi nói chí phải, Cơ Xương là hạng người câu danh cầu lợi, không đáng lo ngại.

Đợi Trẫm tâm tình tốt, sẽ thả y về!" Hai người đang nói chuyện, cung nhân trước đó được phái đi đưa thịt băm cho Cơ Xương, thần sắc hoảng loạn cầm chiếc đĩa không vội vã trở về.

Y vừa vào cửa điện, hai chân mềm nhũn, liền "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống đất, chiếc đĩa trong tay vì thân thể run rẩy mà phát ra tiếng va chạm khẽ.

Đế Tân thấy vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống, quát lớn: "Hoảng loạn luống cuống ra thể thống gì!" Cung nhân thấy vậy, sợ đến hồn xiêu phách lạc, vội vàng quỳ lạy, trán sát đất, giọng mang theo vẻ nức nở: "Xin Vương thượng thứ tội, xin Vương thượng thứ tội!" Đế Tân

nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia thiếu kiên nhẫn, vẫy vẫy tay nói: “Thôi, Cơ Xương đã ăn thịt băm rồi sao?

Có gì bất thường không?

Bẩm báo thật, nếu có nửa lời dối trá, quyết không tha nhẹ!” Cung nhân nghe vậy, thân thể run rẩy càng lợi hại hơn, tựa như người mất hồn, vội vàng giơ chiếc đĩa trống rỗng lên quá đầu, giọng run rẩy nói: “Khải bẩm Đại vương, Cơ Xương kia...

Cơ Xương kia đã ăn hết thịt băm rồi, không có, không có bất kỳ dị thường nào.” Nói xong, cung nhân ngừng lại một chút, cổ họng khó khăn nuốt xuống, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Cơ Xương còn nhờ tiểu nhân chuyển cáo Đại vương, đa tạ Đại vương đã ban thưởng...” Đế Tân nghe vậy, đầu tiên hơi sững sờ, tiếp đó ngẩng đầu cười lớn: “Ha ha ha ha!

Hay cho một Cơ Xương, thật sự khiến Bản vương phải nhìn với con mắt khác a!” Đát Kỷ cũng khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc, nhưng nghi hoặc chớp mắt tan biến, liền khôi phục vẻ kiều diễm quyến rũ đó, nhẹ giọng nói: “Chúc mừng Đại vương, hạ hỉ Đại vương.

Bất kể Cơ Xương thật sự không nhận ra hay giả vờ không biết, đã ăn thịt băm rồi, thì tôn nghiêm và danh tiếng của y đều đã mất sạch, không còn đáng lo ngại nữa.” Đế Tân hài lòng gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Đát Kỷ, cười nói: “Ái phi nói chí phải, Cơ Xương đã không còn chút uy hiếp nào, cho dù bây giờ thả y về Tây Kỳ, cũng không thể gây sóng gió gì.

Bất quá...” Ánh mắt Đế Tân đột nhiên trở nên u ám, sắp bùng phát: “Trẫm không thể lơ là khinh suất, hơn nữa còn cần Tây Kỳ xuất lực, cứ giam y thêm mấy năm rồi nói.” Đát Kỷ khẽ gật đầu, nhu hòa nói: “Đại vương suy tính chu toàn, có Đại vương anh minh như vậy, nào

lo thiên hạ không định!" Đế Tân nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, trong mắt thoáng qua một tia tự mãn, đưa tay ôm vòng eo thon của Đát Kỷ, ôm chặt nàng vào lòng, cười lớn nói: "Ái phi nói không sai, có Bản vương ở đây, thiên hạ này sớm muộn gì cũng là vật trong túi Bản vương." Nói xong, Đế Tân lại nhìn cung nhân đang quỳ trên đất, trong mắt toát ra một tia hàn ý, nói: "Hôm nay ngươi làm việc coi như đắc lực, lui xuống lĩnh thưởng đi.

Nếu chuyện ngày hôm nay tiết lộ ra nửa lời, ngươi biết hậu quả!" Nghe lời Đế Tân nói, cung nhân như được đại xá, vội vàng dập đầu tạ ơn, trán đập xuống đất phát ra tiếng vang trầm đục: "Tạ Đại vương ân điển, tiểu nhân tuyệt không dám tiết lộ nửa phần!" Đế Tân thấy vậy, cũng hài lòng gật đầu, sau đó vẫy tay về phía dưới điện.

Cung nhân thấy vậy, lúc này mới cẩn thận đứng dậy, bưng đĩa, bước chân vội vã lui ra khỏi cửa điện.

Đợi cung nhân đi khuất, Đế Tân lại lần nữa tựa về ghế, một tay ôm vòng eo của Đát Kỷ, trên mặt lộ vẻ thoải mái, nói: "Ái phi, chuyện hôm nay coi như đã toại lòng Bản vương.

Nào, cùng Bản vương uống thêm mấy chén!" Đát Kỷ cười duyên, cầm bình rượu rót đầy chén cho Đế Tân: "Có thể làm Đại vương vui lòng, là phúc phận của thần thiếp.

Đại vương xin mời!" Hai người nâng chén đối ẩm, tiếng tơ trúc trong cung điện lại lần nữa vang lên.

Thời gian vội vã, mấy năm trôi qua, tựa bạch câu quá khích, chớp mắt đã qua.

Cùng với cái chết của Bá Ấp Khảo, Cơ Xương bị hạ ngục, chuyện mưu nghịch cũng dần dần lắng xuống.

Mà trong mấy năm này, Tây Kỳ vì cầu Tây Bá hầu Cơ Xương bình

an trở về, không chỉ hàng năm cống nạp cho Đế Tân số tư liệu gấp mấy lần trước đây, còn tiêu tốn lượng lớn tài phú hối lộ sủng thần của Đế Tân.

Cơ Xương trong ngục, càng tinh thông đạo thao quang dưỡng hối, vẫn luôn biểu hiện vô cùng cung thuận, mỗi ngày chỉ đọc sách tự tỉnh, không hề có nửa điểm hành vi sai trái.

Có cung nhân ngày đêm giám sát, Đế Tân cũng thấy rõ đủ loại biểu hiện của Cơ Xương trong ngục.

Lại thấy Tây Kỳ năm nào cũng ân cần cúng bái, dần dần đối với Cơ Xương không còn sự cảnh giác mạnh mẽ như trước nữa.

Thêm vào đó trên triều đường, quần thần không ngừng tiến gián, cho rằng Cơ Xương đã phản tỉnh lâu trong ngục, Tây Kỳ cũng vẫn luôn an phận thủ thường, không bằng thả y về, để chương hiển nhân đức của Đế Tân.

Đế Tân cuối cùng cũng động lòng, suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng hạ lệnh, thả Cơ Xương về Tây Kỳ.

Đương nhiên, Đế Tân vốn tính đa nghi, tuy rằng bằng lòng thả Cơ Xương trở về Tây Kỳ, nhưng cũng lưu lại một nước.

Đối với yêu cầu cống nạp của Tây Kỳ vẫn không thay đổi, vẫn là yêu cầu Tây Kỳ mỗi năm cung cấp lượng lớn tài phú.

Bởi vì Đế Tân cảm thấy, không có tư liệu, Cơ Xương dù có bản lĩnh trời bể, cũng không cách nào ảnh hưởng đến Đại Thương.

Mà trên dưới Tây Kỳ sau khi biết tin này, cũng không có chút dị nghị nào.

Dẫu sao vì Cơ Xương có thể trở về, Tây Kỳ đã hao phí vô tận tư liệu, nay khó khăn lắm mới thấy hy vọng, lại làm sao có thể bỏ phí công sức trước đó?

Tây Kỳ thức thời như vậy, Đế Tân ngược lại cũng không thất hứa, theo ước định, mệnh người chọn ngày lành, thả Cơ Xương ra khỏi ngục.

Mấy ngày thời gian rất nhanh trôi qua, chớp mắt đã đến ngày Cơ Xương ra khỏi ngục.

Ngày này, bầu trời trong xanh như rửa, mặt trời treo cao trên đỉnh trời, không hề che chắn mà chiếu rọi ánh sáng.

Ngay khoảnh khắc Cơ Xương bước ra khỏi ngục, ánh nắng chói mắt chiếu thẳng lên người Cơ Xương.

Cơ Xương vô thức giơ tay che chắn, nhiều năm không thấy ánh mặt trời, ánh nắng hòa ái ngày nào lại khiến y cảm thấy một trận choáng váng.

Thân thể y khẽ lắc lư mấy cái, mãi một lúc sau, mới dần dần ổn định thân hình.

Mãi một lúc lâu, Cơ Xương mới từ từ hạ tay xuống, nheo mắt đánh giá thế giới vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt này.

Mấy năm trong lao ngục cũng đã khắc lên mặt Cơ Xương những dấu vết sâu đậm, vẻ ý khí phong phát năm xưa đã bị cuộc sống lao ngục dài đằng đẵng tiêu hao đi rất nhiều, hai bên thái dương lốm đốm bạc, khuôn mặt càng thêm gầy gò tiều tụy.

Nhưng trong ánh mắt Cơ Xương, lại vô cùng sáng rõ.

Trước đại ngục, sứ giả Tây Kỳ đến nghênh đón đã đợi từ lâu.

Khi thấy bóng dáng quen thuộc của Cơ Xương xuất hiện, vành mắt sứ giả lập tức đỏ hoe, nước mắt tuôn trào.

Vội vàng tiến lên mấy bước, đến trước mặt Cơ Xương, quỳ một gối xuống đất, kích động nói: “Tây Bá hầu, ngài đã chịu khổ rồi!

Chương 684

Trên dưới Tây Kỳ, ngày đêm mong ngài trở về!" Nghe thấy giọng Tây Kỳ quen thuộc, trong mắt Cơ Xương thoáng qua một trận hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh liền hoàn hồn, khẽ gật đầu với sứ giả đang quỳ dưới đất, giọng nói trầm ổn nhưng mang theo một tia run rẩy khó nhận thấy: "Đứng dậy đi, chúng ta về Tây Kỳ." Nghe lời Cơ Xương nói, sứ giả không do dự, vội vàng đứng dậy, cẩn thận đỡ Cơ Xương, đi về phía cỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn.

Suốt đường đi đến cỗ xe ngựa, bước chân Cơ Xương tuy có chút chậm chạp, nhưng lại vô cùng kiên định.

Khi ngồi lên xe, Cơ Xương nhẹ nhàng giơ tay, từ từ lấy ra một cái hũ gốm cũ kỹ từ trong lòng.

Bề mặt hũ gốm thô ráp, có dấu vết mài mòn của năm tháng, nhưng trong mắt Cơ Xương, nó lại vô cùng trân quý.

Bởi vì bên trong đó, đựng những mảnh huyết nhục khô héo của Bá Ấp Khảo, là nỗi đau vĩnh viễn không thể lành trong lòng y.

Ôm chiếc hũ gốm, Cơ Xương nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên hũ, tựa như đang giao lưu xuyên qua sinh tử với Bá Ấp Khảo.

Cho đến một lát sau, Cơ Xương hít một hơi thật sâu, gắng nhịn nỗi đau kịch liệt trong lòng, từ từ cất hũ gốm đi, đặt trở lại trong lòng.

Sau đó chỉ thấy Cơ Xương ngẩng đầu, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, xuyên qua cửa sổ xe, trừng mắt nhìn chằm chằm vương thành không xa.

Y nghiến răng, hận tiếng nói: "Ta còn sẽ trở lại!" Mà ngay lúc cỗ

xe của Cơ Xương từ từ khởi hành, trên Côn Luân Sơn, giữa mây mù lượn lờ, tiên khí bao phủ, một bóng người từ từ xuất hiện.

Người này mặc đạo bào, tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, râu dài phất phơ, trong mắt toát ra sự tuệ trí và trầm ổn, toàn thân tản ra khí chất siêu phàm thoát tục.

Mà người này chính là Khương Tử Nha được Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu kiến.

Khương Tử Nha thiên tư bình thường, từ khi nhập Xiển Giáo môn hạ mấy năm nay, tu hành cũng chỉ đạt đến cảnh giới Thiên Tiên.

So với những đồng môn khác có thiên phú dị bẩm, tu hành cao thâm, tư chất của y có vẻ đặc biệt bình thường.

Tuy ngày thường quan hệ với Thập Nhị Kim Tiên khá tốt, nhưng vì nguyên nhân căn cốt của bản thân, y vẫn luôn không được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng.

Cũng chính vì vậy, mấy năm nhập môn, y cũng chỉ gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn được vài lần ít ỏi.

Mỗi lần bái kiến, đều như thoáng qua một cái, vội vàng đến, vội vàng đi, chưa từng nhận được quá nhiều lời dạy bảo và chỉ điểm của Thiên Tôn.

Lần này không biết vì sao được Nguyên Thủy Thiên Tôn đơn độc triệu kiến, trong lòng Khương Tử Nha vừa mừng vô cùng, nhưng đồng thời, y cũng đặc biệt bất an.

Mừng là cuối cùng cũng nhận được sự chú ý của Sư tôn, có lẽ có nghĩa là nhiều năm nỗ lực của mình cuối cùng cũng được công nhận.

Bất an là y không biết lần triệu kiến này của Thiên Tôn là vì chuyện gì.

Mang theo tâm trạng phức tạp như vậy, Khương Tử Nha cũng bước lên Côn Luân Sơn.

Không lâu sau, bóng dáng Khương Tử Nha liền xuất hiện trước Ngọc Hư Cung.

Ngọc Hư Cung nguy nga hùng vĩ, khí thế khoáng đạt, cung điện vàng son lộng lẫy tản ra ánh sáng thất thải rực rỡ, khắp nơi đều là dấu vết đạo vận Đại đạo.

Tiên đồng ở cửa thấy Khương Tử Nha, khẽ cúi người, nhẹ giọng nói: "Khương sư thúc, Sư tôn đã đợi từ lâu, xin mời theo ta vào trong." Khương Tử Nha khẽ gật đầu, cố nén sự căng thẳng trong lòng, nói với tiên đồng: "Đa tạ!" Nói xong, cũng dưới sự chỉ dẫn của tiên đồng, từ từ bước vào đại điện.

Bước vào cung điện, chỉ thấy ở điện thủ Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi đoan chính trên bảo tọa hoa sen, bảo tướng trang nghiêm, dung mạo mơ hồ, toàn thân tản ra ánh sáng nhu hòa mà cường đại.

Ánh sáng tựa như ánh mặt trời ấm áp mùa xuân, tuy không có chút uy áp nào, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác như được nhìn thấy Thiên đạo.

Khương Tử Nha đến giữa điện, không chút do dự, "phịch" một tiếng trực tiếp quỳ xuống đất, khấu đầu với vị trên điện nói: "Đệ tử Khương Tử Nha, bái kiến Sư tôn, nguyện Sư tôn thánh thọ vô cương." Âm thanh vang vọng trong cung điện rộng lớn, mang theo một chút run rẩy nhẹ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, khẽ gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Khương Tử Nha, từ từ mở miệng nói: "Khương Tử Nha, ngươi là đệ tử môn hạ Xiển Giáo của ta, tư chất tuy không phải thượng thừa, nhưng nhiều năm nay tiềm tâm tu hành, cũng coi như có chút tuệ căn.

Nay, đại kiếp đã đến, Nhân tộc lại nổi lên tranh chấp, ta mệnh ngươi mang Phong Thần Bảng xuống núi, thay trời hành đạo, phong thần thiên hạ, ngươi có bằng lòng không?" Khương Tử Nha nghe vậy, trong lòng chợt chấn động, vạn vạn lần không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại giao trọng trách này cho y!

Nhất thời, Khương Tử Nha chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, cả người sững sờ tại chỗ.

Khuôn mặt vốn bình tĩnh lập tức bị sự chấn kinh, kinh ngạc chiếm cứ, hai mắt trợn tròn, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin, ẩn ẩn còn toát ra một tia hoảng sợ, ngay cả hai tay cũng không ngừng khẽ run rẩy.

Giờ khắc này, vô số ý niệm trong đầu Khương Tử Nha xẹt qua như tia chớp.

Cho đến khi thanh âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn dứt, Khương Tử Nha vẫn chưa hoàn hồn, ánh mắt cũng trở nên có chút hoảng hốt.

Thân là đệ tử Xiển Giáo, Khương Tử Nha tuy không phải hạt nhân, nhưng cũng sớm đã biết việc Phong Thần Đại Kiếp.

Bởi vì khi Đại Kiếp vừa giáng xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền triệu tập các đệ tử Xiển Giáo đến, nói rõ về Đại Kiếp, và cũng điểm danh rằng mọi người đều là những người ứng kiếp.

Sau đó tin tức Phong Thần Bảng rơi vào Ngọc Hư Cung cũng truyền ra trong Xiển Giáo, mọi người đều biết đến thần khí này có liên quan đến Đại Kiếp.

Cũng chính vì thế, Khương Tử Nha đối với Phong Thần Bảng, vật trọng yếu then chốt của Phong Thần Đại Kiếp này, cũng biết rất rõ.

Chấp chưởng Phong Thần Bảng, sắc phong ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần trên bảng, trở thành cơ duyên mà đệ tử Xiển Giáo mơ

ước cầu được.

Nhưng Khương Tử Nha chưa từng nghĩ rằng, tạo hóa lớn đến nhường này, lại rơi vào đầu kẻ vô danh tiểu tốt như mình.

Phải biết rằng, y nhập môn chưa được vài năm ngắn ngủi, bất luận là tư lịch hay cảnh giới, đều kém xa các đệ tử Xiển Giáo khác, càng đừng nói so với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Bởi vậy, khi nghe Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân điểm tên mình là người phong thần, Khương Tử Nha mới chấn kinh đến nhường này.

Thấy Khương Tử Nha thất thái đến vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tọa trên bảo tọa liên hoa, khẽ nhíu mày, thánh âm uy nghiêm lại một lần nữa vang dội trong đại điện Ngọc Hư Cung: "Khương Tử Nha, ngươi có nguyện ý không!" Thanh âm của Nguyên Thủy phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận, mang theo Đại Đạo pháp tắc giữa thiên địa, không ngừng kích động vang vọng trong đại điện Ngọc Hư Cung rộng lớn.

Mỗi một chữ đều như búa tạ ngàn cân, hung hăng gõ vào tâm Khương Tử Nha, chấn động đến nỗi linh hồn y cũng run rẩy.

Lúc này Khương Tử Nha mới chợt tỉnh mộng, ý thức được mình đã thất thái bấy lâu, vội vàng chỉnh đốn tư thế, một lần nữa phủ phục khấu đầu, trán y chặt chẽ dán vào mặt đất ngọc thạch lạnh lẽo, thanh âm kích động đáp: "Bẩm Sư tôn!

Đệ tử nguyện ý!" Nghe Khương Tử Nha hồi đáp, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới từ từ giãn hàng mày đang nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia hân hoan khó nhận ra.

Ban đầu, trong danh sách người phong thần mà Nguyên Thủy Thiên Tôn dự kiến, căn bản không hề có bóng dáng Khương Tử Nha.

Dù sao, trong mắt Nguyên Thủy, đệ tử này ở Xiển Giáo thực sự không có gì nổi bật.

Y không có thiên phú kinh thế hãi tục, cũng chưa thể hiện thành quả tu hành nào đáng chú ý, trong số một đám đệ tử thiên phú trác tuyệt, thực sự chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng bất đắc dĩ, người chấp chưởng Phong Thần Bảng là do Thiên Đạo định sẵn, ngay cả Thánh nhân như Nguyên Thủy cũng không có cách nào can dự.

Bởi vậy khi Nguyên Thủy Thiên Tôn biết người phong thần được định sẵn lại là Khương Tử Nha, y thực sự cảm thấy có chút kinh ngạc.

Khoảnh khắc đó, tâm cảnh vốn tĩnh lặng như giếng cổ không gợn sóng của y, cũng dấy lên từng gợn sóng lăn tăn.

Đương nhiên rất nhanh, Đạo tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn liền trở lại bình tĩnh.

Bởi vì Nguyên Thủy biết Thiên Đạo vận hành, tự có chỗ huyền diệu của nó, đã chọn Khương Tử Nha, vậy tất nhiên có thâm ý riêng.

Chương 685

Khương Tử Nha tuy tư chất tầm thường, thực lực yếu kém, nhưng trên người y có lẽ có những đặc chất độc đáo mà người khác không có, chỉ là chưa được mình phát hiện ra mà thôi.

Hơn nữa, Khương Tử Nha tuy tư chất bình thường, cảnh giới kém, nhưng dù sao cũng là người của Xiển Giáo.

Do y chấp chưởng Phong Thần Bảng, dù sao cũng tốt hơn là đệ tử Tiệt Giáo chấp chưởng.

Dù sao, giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, từ lâu đã mâu thuẫn chồng chất, thế như nước với lửa.

Đệ tử hai giáo, thường xuyên vì giáo nghĩa lý niệm bất đồng, tranh đoạt cơ duyên pháp bảo và nhiều sự việc khác mà xảy ra xung đột kịch liệt, ma sát không ngừng.

Trong vô số lần tranh đấu, hai bên tích oán ngày càng sâu.

Đệ tử hai giáo đối với ấn tượng về đối phương đều cực kỳ ác liệt, vừa gặp mặt liền như kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Nếu thật sự để đệ tử Tiệt Giáo chấp chưởng Phong Thần Bảng, thì Đại Kiếp này đối với các đệ tử Xiển Giáo mà nói, e rằng cực kỳ bất lợi, thậm chí có thể coi là một tai họa diệt đỉnh.

Dù sao, Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ, lấy "hữu giáo vô loại" làm tín điều.

Môn hạ đệ tử cá rồng lẫn lộn, trong đó không thiếu kẻ hành sự quái dị, tâm tính cực đoan, thủ đoạn ngoan độc.

Nếu những đệ tử này nắm giữ đại quyền phong thần, nói không chừng sẽ công báo tư thù, trong quá trình phong thần cố ý đả áp đệ tử

Xiển Giáo, cưỡng ép thực hiện nhiều sắp xếp thần vị bất lợi cho Xiển Giáo.

Như vậy, Xiển Giáo dưới Đại Kiếp này, e rằng sẽ chịu trọng thương, nguyên khí đại thương.

Mà Khương Tử Nha thân là đệ tử Xiển Giáo, dù năng lực có hạn, nhưng lại tin tưởng sâu sắc vào giáo nghĩa của Xiển Giáo.

Do y chấp chưởng Phong Thần Bảng, ít nhất có thể trong phạm vi quy tắc cho phép, tranh thủ được không gian sinh tồn và phát triển nhất định cho Xiển Giáo.

Tối đa hóa bảo đảm quyền lợi của đệ tử Xiển Giáo trong Phong Thần Đại Kiếp, không đến mức khiến Xiển Giáo rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Bởi vậy lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đặc biệt triệu Khương Tử Nha đến Ngọc Hư Cung, trịnh trọng giao phó Phong Thần Bảng cho y.

Nghe Khương Tử Nha nói, Nguyên Thủy nhìn Khương Tử Nha một lát, trong mắt cũng lóe lên một tia kỳ vọng.

Ngay sau đó khẽ gật đầu, thần sắc vốn uy nghiêm hòa hoãn vài phần, nói với Khương Tử Nha: "Khương Tử Nha, ngươi tuy tư chất không bằng người khác, nhưng tâm tính thuần lương kiên nhẫn, đây chính là điều mà việc phong thần cần.

Lần này hạ sơn, ngươi cần khắc cốt ghi tâm, Phong Thần Bảng là thần khí thiên địa, quan hệ đến vận mệnh Tam Giới, tuyệt đối không được có chút lơ là.

Con đường phong thần, hiểm trở trùng trùng, không chỉ có Tiệt Giáo cản trở, càng có nhiều loạn tượng thế gian đợi ngươi bình định.

Ngươi phải giữ sự công chính, thuận ứng Thiên Đạo, vạn lần

không được vì tư tình hay ngoại lực can nhiễu, làm hỏng đại sự phong thần." Nghe Sư tôn Nguyên Thủy chúc phúc, trong mắt Khương Tử Nha cũng lóe lên một tia kiên định.

Chỉ thấy y hít một hơi thật sâu, ổn định lại cảm xúc của mình, sau đó quỳ sụp xuống đất, hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn khấu đầu, thanh âm vang dội nói: "Sư tôn giáo huấn, từng lời châu ngọc, như hồng chung chấn tai, đệ tử nhất định sẽ khắc ghi trong lòng, không dám có phút nào quên lãng.

Đệ tử tuy năng lực bạc yếu, nhưng được Sư tôn tín nhiệm, giao phó trọng trách như vậy, lần này đi sẽ lấy tính mạng đảm bảo, bảo hộ Phong Thần Bảng, không thiên vị, công chính hành sự." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia hài lòng, khẽ nâng tay ý bảo y đứng dậy.

Đợi Khương Tử Nha đứng vững trở lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay một cái, một luồng Thánh nhân chi lực bàng bạc mà ôn hòa lập tức tràn ngập trong Ngọc Hư Điện.

Cùng với Thánh nhân chi lực của Nguyên Thủy tuôn trào, hư không dấy lên từng gợn sóng.

Trong khoảnh khắc, một đạo hào quang ngũ sắc từ trên vòm điện đổ xuống, nơi ánh sáng chiếu đến, mỗi tấc góc cạnh trong Ngọc Hư Cung đều nhuộm lên một tầng sắc thái thần thánh mà trang nghiêm.

Ngay trong luồng hào quang rực rỡ này, Phong Thần Bảng từ từ xuất hiện trong đại điện Ngọc Hư Cung. . . . .

Phong Thần Bảng vừa xuất hiện, một luồng khí tức thần bí liền lập tức tràn ngập, như thủy triều hung dũng cuồn cuộn, lập tức nhấn chìm cả Ngọc Hư Cung, khiến thời không xung quanh cũng khẽ vặn vẹo.

Ngay cả những minh châu treo trong điện phát ra ánh sáng ôn hòa, cũng dưới sự trùng kích của luồng khí tức này mà ánh sáng chớp động bất định, phảng phất như pháp tắc cổ xưa nhất giữa thiên địa hóa thành vật chất mà sinh ra.

Trên thân bảng, phù văn lấp lánh, rực rỡ như tinh thần, lại trầm ổn như sơn xuyên, mỗi một đạo phù văn đều lưu chuyển huyền bí của Thiên Đạo.

Biên duyên thân bảng, bao quanh từng sợi Huyền Hoàng chi khí, đó là bản nguyên chi khí tồn tại từ khi thiên địa sơ khai, tôn quý vô cùng, mang theo một loại uy nghiêm trấn nhiếp lòng người.

Thấy Phong Thần Bảng, trong mắt Khương Tử Nha lập tức lóe lên một tia chấn động và kính sợ.

Ngay sau đó, y liền cảm nhận được giữa mình và Phong Thần Bảng trong điện, tựa hồ có một mối liên hệ yếu ớt mà vô cùng chặt chẽ.

Phảng phất như một sợi tơ vô hình, nhẹ nhàng quấn quanh linh hồn y với Phong Thần Bảng.

Cảm giác kỳ diệu này khiến Khương Tử Nha hô hấp vô thức trở nên dồn dập, tim cũng bắt đầu đập kịch liệt, phảng phất như muốn phá vỡ lồng ngực mà xông ra, không kịp chờ đợi mà đáp lại sự triệu hoán của Phong Thần Bảng.

Thấy Khương Tử Nha biến hóa, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tọa trên bảo tọa liên hoa, trên mặt cũng không khỏi lóe lên một tia dị sắc.

Là một Thánh nhân, y cũng không ngờ rằng cảm ứng giữa Khương Tử Nha và Phong Thần Bảng lại mạnh mẽ đến vậy.

Loại cảm ứng này không phải mối quan hệ đơn thuần giữa khí vật và người sở hữu, mà là một sự cộng hưởng ở tầng linh hồn, phảng

phất như Khương Tử Nha sinh ra chính là để chấp chưởng Phong Thần Bảng này, hoàn thành đại nghiệp phong thần.

Tuy nói Nguyên Thủy biết Phong Thần Bảng chọn chủ là thuận ứng Thiên Đạo, nhưng tận mắt chứng kiến trạng thái của Khương Tử Nha lúc này, nội tâm y vẫn dấy lên một tia sóng gợn.

Dù sao trong những năm tháng dài đằng đẵng của Nguyên Thủy, đã chứng kiến vô số Pháp bảo hiện thế, nhận chủ, nhưng chưa từng thấy tình hình khế hợp đến như vậy, quả không hổ là người do Thiên Đạo định sẵn.

Thấy trạng thái của Khương Tử Nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút do dự, tay phải nhẹ nhàng ấn xuống.

Trong nháy mắt, một luồng Thánh nhân chi lực mạnh mẽ mà nhu hòa hùng dũng tuôn trào.

Phong Thần Bảng vốn lơ lửng giữa không trung Ngọc Hư Cung, dưới sự dẫn dắt ôn nhu của luồng Thánh nhân chi lực này, như được một bàn tay khổng lồ vô hình vững vàng nâng đỡ, từ từ bay về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha đứng tại chỗ, ngẩng nhìn Phong Thần Bảng đang từ từ tiến đến, tim đập càng lúc càng dồn dập.

Hai mắt y trợn tròn, tràn đầy vẻ kính sợ và kỳ vọng, chăm chú nhìn chằm chằm thần khí đang tỏa ra khí tức thần bí vô tận trước mắt.

Khi Phong Thần Bảng cách y chỉ gang tấc, Khương Tử Nha cũng từ từ đưa hai tay ra, đôi mắt khẽ run rẩy đã nói rõ tâm tình của Khương Tử Nha lúc này.

Cuối cùng, Phong Thần Bảng vững vàng rơi vào tay Khương Tử Nha.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh mạnh mẽ mà ấm áp, thuận theo

lòng bàn tay y nhanh chóng lan ra toàn thân, phảng phất như vô số dòng nhiệt lưu cuồn cuộn xuyên qua kinh mạch của y.

Chương 686

Khương Tử Nha chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, sâu trong linh hồn tựa hồ có một sợi dây bị khẽ khẩy động, mối liên hệ giữa y và Phong Thần Bảng lập tức trở nên càng thêm chặt chẽ, phảng phất như hai vật đã hòa làm một, không phân biệt ta ngươi.

Thấy Khương Tử Nha tiếp nhận Phong Thần Bảng, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ lóe lên, ánh mắt y sâu thẳm như vực thẳm, ngữ trọng tâm trường dặn dò: "Thần khí chọn chủ, chính là thiên ý, ngươi hãy cầm Phong Thần Bảng hạ sơn, hoàn thành đại nghiệp phong thần!" Khương Tử Nha nghe vậy, vội vàng quỳ xuống đất, một lần nữa khấu đầu, trán y chặt chẽ dán vào mặt đất, thanh âm kiên định mà thành khẩn: "Đệ tử khắc ghi Sư tôn giáo huấn." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một tia tán thành đối với Khương Tử Nha.

Sau đó y nâng tay, khẽ phất một cái, một luồng sức mạnh nhu hòa như gió xuân thổi nhẹ lướt qua thân thể Khương Tử Nha.

Luồng lực lượng này chính là một tia Thánh nhân chi lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể bảo Khương Tử Nha không bị tà ma xâm nhiễu.

Cùng với Thánh nhân chi lực rơi vào thể nội, Khương Tử Nha chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, tinh thần cũng vì thế mà phấn chấn.

Đồng thời, thanh âm của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng từ từ vang lên trong đại điện Ngọc Hư Cung rộng lớn: "Đi đi!" Tử Nha nghe vậy, vội vàng bái lạy xuống đất, khấu đầu thật sâu, sau đó từ từ đứng dậy, lùi lùi ra khỏi đại điện.

Cho đến khi lùi ra khỏi cửa điện, y mới quay người lại, hai tay ôm

chặt Phong Thần Bảng, hít một hơi thật sâu, cất bước đi xuống núi.

Ngay khi Khương Tử Nha rời khỏi Ngọc Hư Cung, một bóng người như quỷ mị từ từ hiện ra trước Ngọc Hư Cung.

Chỉ thấy người này đầu đội mũ đuôi cá, thân mặc áo choàng xanh thẫm, mặt như điện lam, tóc như chu sa, hai mắt quỳnh quỳnh, toát ra một vẻ xảo quyệt.

Bóng người này, không phải ai khác, chính là Thân Công Báo.

Sau khi hiện thân, Thân Công Báo thấy Phong Thần Bảng trong lòng Khương Tử Nha, hai mắt lập tức trợn tròn, trong mắt tràn đầy sự chấn kinh và không cam lòng.

Sau đó y chăm chú nhìn chằm chằm Phong Thần Bảng đang phát ra vầng sáng thần bí, trong mắt bùng cháy ngọn lửa đố kỵ hừng hực.

Phải biết rằng Thân Công Báo y, tự nhận mình trong Xiển Giáo, bất luận về trí mưu hay thủ đoạn, đều là sự tồn tại nhất đẳng.

Hơn nữa, ngày thường y kết giao rộng rãi, ở Tam Giới có chút thanh danh, tự cảm thấy đối với Phong Thần Đại Kiếp có sự lý giải sâu sắc, có cơ hội đạt được đại tạo hóa chấp chưởng Phong Thần Bảng.

Thế nhưng lại không ngờ rằng, Phong Thần Bảng không rơi vào tay mình, lại bị Khương Tử Nha, kẻ mới nhập môn chưa được vài năm, thu vào trong túi.

Nếu Phong Thần Bảng do Thập Nhị Kim Tiên chấp chưởng, thì còn đỡ, Thân Công Báo cũng không đến mức không cam lòng như vậy.

Bởi vì Thân Công Báo dù tự tin đến mấy, cũng không thể không thừa nhận thực lực và địa vị của Thập Nhị Kim Tiên vượt xa mình.

Dù sao, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, ai nấy đều là người căn cơ sâu hậu, thần thông quảng đại, hơn nữa còn được Sư tôn Nguyên Thủy tín nhiệm và coi trọng sâu sắc.

Nhưng hiện giờ, Phong Thần Bảng quan hệ đến khí vận thiên địa này, lại rơi vào tay Khương Tử Nha, kẻ mà trong mắt y tư chất bình thường, không có chút gì nổi bật.

Trong mắt Thân Công Báo, Khương Tử Nha tu hành nhiều năm mà tiến triển chậm chạp, ở Xiển Giáo vẫn luôn âm thầm vô danh.

Y không có thần thông kinh thế hãi tục, cũng không có thủ đoạn tung hoành khắp chốn, càng không có nhân mạch kết giao rộng rãi khắp thiên hạ.

Có thể có được Phong Thần Bảng, chẳng qua là gặp đại vận, càng là Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất thời thiên vị.

Sự chênh lệch tâm lý to lớn này, khiến ngọn lửa đố kỵ trong lòng Thân Công Báo điên cuồng sinh trưởng như cỏ dại, gần như muốn nuốt chửng y.

Hai mắt y đầy tơ máu, chăm chú nhìn chằm chằm hướng Khương Tử Nha rời đi, răng nghiến ken két.

"Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà Khương Tử Nha y có thể có được cơ duyên như vậy?" Nói xong, Thân Công Báo hai tay nắm chặt quyền, đi đi lại lại tại chỗ, mày nhíu chặt, ánh mắt tràn đầy oán độc và không cam lòng.

Trong đầu y không ngừng hồi tưởng bóng lưng Khương Tử Nha ôm Phong Thần Bảng rời đi, ngọn lửa đố kỵ trong lòng càng cháy càng mạnh.

Một lát sau, Thân Công Báo đột nhiên dừng bước, trong mắt lóe

lên một tia sáng âm lãnh, y tự mình lẩm bẩm: “Không được, ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn cơ duyên này tuột khỏi kẽ tay.” Nói rồi, thân hình Thân Công Báo khẽ động, hóa thành một làn khói đen, đuổi theo Khương Tử Nha. . . . . .

Ngay khoảnh khắc bóng dáng Thân Công Báo biến mất trước Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy trong Ngọc Hư Cung cũng đột nhiên có phản ứng.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn trên bảo tọa, quanh thân tỏa ra ánh sáng nhu hòa mà uy nghiêm.

Y nhìn về phía ngoài điện khẽ lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài như có như không, sau đó nói: “Chấp niệm quá sâu, cuối cùng sẽ hại mình.” Không sai, vừa rồi mọi cử chỉ hành động của Thân Công Báo ngoài điện, ngay cả những biến hóa nhỏ nhất trên thần sắc, đều hoàn toàn lọt vào mắt Nguyên Thủy.

Trên thực tế, ngay khoảnh khắc Thân Công Báo xuất hiện bên ngoài Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cảm nhận được sự tồn tại của y.

Dù sao, mọi động tĩnh dù là nhỏ nhất của cây cỏ trên Côn Luân Sơn đều nằm trong cảm tri của Nguyên Thủy, bóng dáng Thân Công Báo há lại có thể thoát khỏi Pháp nhãn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đối với Thân Công Báo, một đệ tử căn cơ bình thường, lại xuất thân từ Yêu tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không có quá nhiều hảo cảm, nhưng cũng không hoàn toàn bỏ mặc, trước đó cũng từng có chút chú ý đến y.

Bởi vậy tự nhiên biết rõ bản chất của Thân Công Báo.

Ý đồ của Thân Công Báo lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng biết rõ.

Chỉ là, khác hẳn với những gì Thân Công Báo nghĩ trong lòng, ngay từ đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vô cùng rõ ràng, Thân Công Báo tuyệt đối sẽ không phải là người chấp chưởng Phong Thần Bảng.

Không phải vì Thân Công Báo thực lực không đủ, cũng không phải vì cơ duyên y quá nông cạn, truy cứu đến cùng, là vì vấn đề xuất thân của Thân Công Báo.

Chính như lời đã nói trước đó, Thân Công Báo xuất thân từ Yêu tộc.

Chính xuất thân này, liền trực tiếp phủ định khả năng y chấp chưởng Phong Thần Bảng.

Phải biết rằng, nơi ứng kiếp của Phong Thần Đại Kiếp lần này chính là địa vực Nhân tộc.

Mà giữa Nhân tộc và Yêu tộc, lại có mối thù huyết hải thâm cừu đã tích lũy qua nhiều lần.

Nếu một người Yêu tộc như Thân Công Báo chấp chưởng Phong Thần Bảng, tất nhiên sẽ chuốc lấy sự phản phệ của khí vận Nhân tộc.

Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, khí vận của họ một khi bị kích nộ, phản ứng dây chuyền gây ra, đủ để lay chuyển sự ổn định của cả Tam Giới.

Bởi vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không thể biết chính xác Phong Thần Bảng cuối cùng sẽ rơi vào tay đệ tử nào của Xiển Giáo hay Tiệt Giáo, nhưng trong lòng y hiểu rõ, Thân Công Báo xuất thân từ Yêu tộc tuyệt đối không có cơ hội.

Đương nhiên, những duyên do này Thân Công Báo tự nhiên sẽ không biết.

Ngay cả khi trong lòng Thân Công Báo thỉnh thoảng lóe lên một tia suy đoán, nhưng với tính cách tự phụ và cố chấp của y, cũng hoàn

toàn sẽ không thừa nhận.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn sự không cam lòng và oán hận gần như hóa thành vật chất trong mắt Thân Công Báo, lông mày y cũng khẽ nhíu lại, tiếp đó trong mắt cũng lóe lên một tia bất mãn.

Chương 687

Tuy nhiên, dù trong lòng có bất mãn với tâm thái cố chấp của Thân Công Báo, nhưng Nguyên Thủy lại không hề có chút động tác nào, thậm chí ngay cả ý nghĩ muốn trừng phạt Thân Công Báo cũng không hiện lên.

Bởi vì Nguyên Thủy rõ ràng, từ khoảnh khắc Khương Tử Nha tiếp nhận Phong Thần Bảng, Phong Thần Đại Kiếp đã bước sang giai đoạn mới.

Bao gồm Thân Công Báo và mọi người, mọi việc, đều là những ma luyện mà Khương Tử Nha mệnh trung chú định cần phải trải qua.

Phong Thần Đại Kiếp tuy là hành động thuận ứng Thiên Đạo, mọi việc tựa hồ đã có định số, nhưng trong đó cũng tràn đầy vô số biến số và khảo nghiệm.

Chính như các Đại Kiếp trước, Phong Thần Đại Kiếp cũng là một ván cờ vĩ đại và phức tạp đến cực điểm.

Trong ván cờ này, mỗi một nước cờ, đều khiên nhất phát nhi động toàn thân (khiến toàn cục thay đổi).

Ngoại trừ Khương Tử Nha, người gánh vác sứ mệnh phong thần, những người ứng kiếp khác, chỉ cần một chút sơ suất, liền có thể thua cả ván.

Đương nhiên, Khương Tử Nha là người phong thần do Thiên Đạo định sẵn, dù không có gánh nặng trầm trọng như những người ứng kiếp khác, nhưng cũng tuyệt đối không thể thuận buồm xuôi gió hoàn thành sứ mệnh.

Như tấm lòng đố kỵ và phá hoại của Thân Công Báo lần này,

chính là một cửa ải trong số đó.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn sở dĩ không có cách nào xuất thủ can dự, là vì y thâm tri lợi hại trong đó, một khi mình xuất thủ, liền sẽ ảnh hưởng tiến trình phong thần, thậm chí tạo thành sự can nhiễu khó lường đối với toàn bộ đại thế phong thần.

Thiên Đạo vận chuyển tự có quy luật của nó, Thánh nhân tuy có năng lực thông thiên triệt địa, nhưng cũng cần tuân theo quy tắc trong cõi vô hình này.

Càng đừng nói Đại Kiếp lần này xuất hiện, vốn là do mấy người Nguyên Thủy dẫn động.

Nguyên Thủy tự nhiên là muốn Đại Kiếp thuận lợi qua đi, triệt để kết thúc nhân quả của bản thân.

Bằng không, cùng với Thiên Đạo Hồng Hoang ngày càng hoàn thiện, quy tắc ngày càng nghiêm mật, bản thân Thánh nhân hợp Thiên Đạo này sẽ chịu hạn chế ngày càng tăng, càng lúc càng nghiêm khắc.

Đối với điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng thấu hiểu, bởi vậy càng sẽ không tùy tiện xuất thủ cưỡng ép can thiệp.

Nghĩ xong những điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong điện lại từ từ thở dài một hơi, khẽ nhắm mắt, quang mang quanh thân cũng dần dần thu liễm, chìm vào trầm tư. . . . . .

Mà Khương Tử Nha bên này tự nhiên sẽ không biết, sau khi mình rời đi lại còn có những khúc mắc như vậy.

Lúc này y, ôm chặt Phong Thần Bảng trong lòng, đầy vẻ hưng phấn đi về phía động phủ của mình trên Côn Luân Sơn.

Phong Thần Bảng tỏa ra vầng sáng nhu hòa và thần bí, dung hợp với đạo khí quanh thân y, khiến nụ cười trên mặt Khương Tử Nha càng thêm đậm.

Y vừa đi vừa trong lòng không ngừng hồi vị lại cảnh tượng Sư tôn Nguyên Thủy giao Phong Thần Bảng cho y trong đại điện Ngọc Hư Cung.

Lời dặn dò ngữ trọng tâm trường của Nguyên Thủy, phảng phất vẫn còn văng vẳng bên tai.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khương Tử Nha càng thêm kiên định, khóe miệng vô thức nhếch lên, lộ ra một nụ cười tự tin.

Không lâu sau, Khương Tử Nha liền đến trước động phủ của mình.

Động phủ nằm trong một thung lũng yên tĩnh trên Côn Luân Sơn, xung quanh bao quanh bởi trúc xanh rậm rạp và hoa cỏ kỳ lạ, ngày thường chính là nơi y tiềm tâm tu hành.

Lúc này, động phủ quen thuộc này trong mắt y, tựa hồ cũng vì sự xuất hiện của Phong Thần Bảng mà tỏa ra một vẻ rực rỡ khác thường.

Khương Tử Nha thành thạo mở cấm chế động phủ, bước vào động phủ.

Khương Tử Nha cẩn thận từng li từng tí đặt Phong Thần Bảng nhẹ nhàng lên bàn đá, sau đó y lùi lại vài bước, yên lặng nhìn chằm chằm nó.

Nhìn Phong Thần Bảng trên bàn đá, trong lòng Khương Tử Nha tràn đầy cảm khái.

Từng im lặng tu hành nhiều năm trong Xiển Giáo, bản thân tư chất bình thường của mình, chưa từng nghĩ có một ngày có thể gánh vác sứ mệnh trọng đại đến vậy.

Khi y nhìn các sư huynh đệ đồng môn dựa vào thiên phú trác tuyệt, trên con đường tu hành đột phá mãnh liệt, mà bản thân y lại luôn dậm

chân tại chỗ, tiến bộ chậm chạp, trong lòng cũng không ngừng xuất hiện một tia tự hoài nghi.

Nhưng Khương Tử Nha chưa từng từ bỏ, luôn kiên trì tín niệm của mình, tiềm tâm nghiên cứu đạo pháp.

Giờ đây, Phong Thần Bảng ngay trước mắt, tất cả điều này phảng phất như giấc mộng, khiến y có chút không dám tin.

Qua rất lâu, Khương Tử Nha mới dần dần bình phục sự kích động trong lòng, sau đó, y khẽ nói với Phong Thần Bảng trên bàn đá: "Phong Thần Bảng, ngươi và ta đã kết duyên, Khương Tử Nha ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, lấy sức mạnh của ngươi, hoàn thành đại nghiệp phong thần, không phụ tín nhiệm của Sư tôn, không phụ thiên địa phó thác này." Trong thanh âm mang theo vài phần thành kính và trang trọng.

Nói rồi, Khương Tử Nha cũng khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn sau bàn đá, bắt đầu suy nghĩ.

Tuy đã có được Phong Thần Bảng, nhưng Khương Tử Nha hiện tại đối với việc phong thần cụ thể, vẫn hoàn toàn không có manh mối.

Dù sao Phong Thần Bảng lại không giống linh bảo, pháp bảo thông thường, chỉ cần người tu hành dùng pháp lực bản thân luyện hóa, thiết lập liên hệ thần hồn với nó, thì thông tin về thần thông, cấm chế phong ấn bên trong pháp bảo liền sẽ như thủy triều tuôn vào thức hải, khiến người tu hành lập tức thấu hiểu toàn bộ huyền bí của nó.

Nhưng Phong Thần Bảng lại hoàn toàn khác biệt, không chỉ vì Phong Thần Bảng là vật của Thiên Đình, tuy tạm thời thuộc về Khương Tử Nha y, nhưng không có cách nào triệt để luyện hóa.

Quan trọng hơn là, tác dụng của Phong Thần Bảng Khương Tử Nha đã sớm biết, chẳng qua là điền tên những người lên bảng mà thôi.

Nhưng khó nhất cũng chính là bước này, làm sao để điền, điền tên ai, Khương Tử Nha hoàn toàn không biết. . . . . .

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha cũng muốn xem liệu có thể từ Phong Thần Bảng mà có được chút gợi ý nào không.

Sau đó y hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu điều động pháp lực trong cơ thể.

Chỉ thấy quanh thân Khương Tử Nha dần dần dấy lên một tầng quang mang màu vàng nhạt, pháp lực như dòng chảy nhỏ từ người Khương Tử Nha tuôn ra, lan về phía Phong Thần Bảng.

Khương Tử Nha cẩn thận từng li từng tí từ từ chú nhập linh lực bản thân vào Phong Thần Bảng, thử thăm dò huyền bí bên trong.

Chương 688

Nhưng khi linh lực của y vừa chạm vào Phong Thần Bảng, lại như đá chìm đáy biển, không hề khuấy động một chút sóng gợn nào.

Phong Thần Bảng vẫn tỏa ra vầng sáng nhu hòa nhưng lại khiến người ta khó nắm bắt, đối với sự thử thăm dò của y không hề có hồi ứng.

Khương Tử Nha cũng không nản lòng, y tĩnh tâm lại, bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng lại các lời dặn dò của Sư tôn Nguyên Thủy trong Ngọc Hư Cung, thử tìm kiếm một tia manh mối từ đó.

Sau đó lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng một lần nữa hiện ra trong đầu Khương Tử Nha.

Nghĩ đến Sư tôn Nguyên Thủy từng nói, việc phong thần, cần thuận ứng Thiên Đạo, giữ sự công chính, không thể bị tư tình và ngoại lực chi phối.

Nhưng bốn chữ "thuận ứng Thiên Đạo" này, nói thì dễ, làm thì khó như lên trời.

Thiên Đạo vô hình, vô ảnh vô tung, vậy làm sao để nắm bắt một cách chính xác đây?

Suy nghĩ của Khương Tử Nha rối bắm như tơ vò, cuối cùng y cũng không nhịn được đứng dậy, đi đi lại lại trong động phủ.

Đột nhiên, trong đầu Khương Tử Nha linh quang chợt lóe, một ý niệm xẹt qua như tia chớp.

Có lẽ có thể bắt đầu từ phù văn pháp tắc trên Phong Thần Bảng.

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha không chút do dự, một lần nữa đi đến trước bàn đá, cúi người xuống, tỉ mỉ quan sát Phong Thần Bảng.

Chỉ thấy trên thân bảng, những phù văn lấp lánh kia phảng phất như có sinh mệnh của chính mình, lúc sáng lúc tối chớp động, lúc lại đan xen quấn quýt.

Nhưng bất luận Khương Tử Nha cố gắng vắt óc đến đâu, cũng không thể giải đọc ra hàm nghĩa chính xác từ đó.

Nhìn hồi lâu, Khương Tử Nha lại chẳng có được gì, cuối cùng y cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, ngồi trở lại trên bồ đoàn.

Chỉ thấy y nhắm mắt ngưng thần, cố gắng khiến suy nghĩ hỗn loạn của mình bình tĩnh lại.

Nhưng khối mê đoàn về Phong Thần Bảng lại như một màn sương mù trong lòng, mãi không thể xua tan, đè nặng khiến y có chút khó thở.

Mà ngay lúc này, bên ngoài động truyền đến thanh âm của Thân Công Báo.

"Tử Nha sư đệ, có ở nhà không?" Thanh âm xuyên qua vách động dày đặc, từ từ truyền vào tai Khương Tử Nha, mang theo vài phần ngữ điệu trơn tru thường ngày của y.

Thanh âm vang vọng trong động phủ tịch tĩnh, phá vỡ sự trầm tư của Khương Tử Nha.

Thực tế, từ khi Khương Tử Nha từ Ngọc Hư Cung đi ra, Thân Công Báo liền luôn đi theo sau Khương Tử Nha.

Cho đến khi Khương Tử Nha tiến vào động phủ, Thân Công Báo mới dừng bước.

Nhưng Thân Công Báo không rời đi, mà ở bên ngoài động phủ của Khương Tử Nha tính toán làm sao để mưu đồ Phong Thần Bảng.

Thân Công Báo trong lòng rõ như ban ngày, Phong Thần Bảng đã

được Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Khương Tử Nha, mình tuyệt đối không thể trực tiếp xông lên cướp đoạt.

Dù sao uy nghiêm và thần thông của Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn, y không dám tùy tiện mạo phạm.

Nếu cưỡng ép cướp đoạt, e rằng sẽ lập tức bị Thánh nhân chi lực nghiền thành tro bụi, hoàn toàn hồn phi phách tán, thậm chí ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có.

Bởi vậy muốn có được Phong Thần Bảng, cũng chỉ có thể là dùng trí mà lấy, dựa vào mưu kế của mình, từ trong tay Khương Tử Nha đoạt lấy cơ duyên này.

Thân Công Báo đi đi lại lại bên ngoài động, trong đầu điên cuồng vận chuyển, suy nghĩ các loại kế sách.

Đột nhiên, mắt y sáng lên, một kế sách hiện lên trong lòng.

Sau đó tùy tay biến hóa, một vò mỹ tửu liền xuất hiện trong tay Thân Công Báo.

Phải nói vò mỹ tửu trong tay Thân Công Báo này không phải vật phàm, là y hao phí không ít tâm huyết, từ khắp nơi sưu tầm kỳ trân linh quả, lại dùng tiên pháp độc đáo ủ chế mà thành.

Rượu này không chỉ hương khí thuần hậu, ngửi thấy liền khiến người ta say đắm, quan trọng hơn là, một khi uống vào, liền sẽ khiến thần trí hoảng hốt, trong thời gian ngắn quên đi nhiều chuyện, thậm chí ở một mức độ nhất định sẽ nghe theo chỉ lệnh của người khác.

Không sai, Thân Công Báo liền muốn dùng mỹ tửu này, chuốc say Khương Tử Nha, sau đó nhân cơ hội từ trong miệng y moi ra bí mật của Phong Thần Bảng, hoặc là canh chuẩn thời cơ, trực tiếp cướp Phong Thần Bảng đi.

“Tử Nha sư đệ, đã lâu không cùng ngươi nâng chén đàm hoan,

hôm nay có được rượu ngon, đặc biệt đến cùng ngươi tụ họp, cùng hưởng Quỳnh Tương Ngọc Dịch này." Trên mặt Thân Công Báo chất đầy nụ cười giả tạo, lại một lần nữa dương thanh hô lớn, trong thanh âm tràn đầy sự nhiệt tình, phảng phất như thật sự chỉ đến gặp Khương Tử Nha ôn chuyện cũ.

Y vừa hô, vừa thầm quan sát động tĩnh bên trong động phủ, trong lòng thầm cầu nguyện Khương Tử Nha có thể mắc câu.

Khương Tử Nha trong động nghe thấy thanh âm của Thân Công Báo, khẽ giật mình.

Tuy nói y và Thân Công Báo ngày thường giao tình không tệ, cũng thường xuyên trao đổi tâm đắc tu hành, lẫn nhau cũng coi như quen thuộc.

Nhưng không ngờ mình vừa có được Phong Thần Bảng, Thân Công Báo liền đột nhiên đến thăm, thực sự khiến y có chút bất ngờ.

Trong nháy mắt, một ý niệm xẹt qua trong đầu y: Chẳng lẽ là đã biết mình có được Phong Thần Bảng?

Nhưng ngay sau đó Khương Tử Nha liền gạt bỏ ý nghĩ này, dù sao chuyện Phong Thần Bảng là cơ mật của Ngọc Hư Cung, Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân giao phó Phong Thần Bảng cho y.

Mới chỉ khoảnh khắc, Thân Công Báo căn bản không thể biết được.

Huống chi, Thân Công Báo dù có biết thì có thể làm gì, bọn họ đều là đệ tử Xiển Giáo, sư huynh đệ đồng môn dù trong lòng có không cam lòng, cũng không thể mưu hại y.

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha chỉ cho rằng Thân Công Báo lần này đến, thật sự như y nói, ngẫu nhiên có được rượu ngon, muốn tìm mình cùng thưởng thức.

Y không nghĩ nhiều xem liệu có gian trá gì trong đó, liền lập tức đứng dậy đi về phía cửa động, chuẩn bị nghênh tiếp vị sư huynh này.

"Đến đây, Thân sư huynh đợi chút." Khương Tử Nha vừa đáp lời, vừa nhẹ nhàng vung tay, một đạo pháp lực nhu hòa tuôn về phía cửa đá.

Cùng với động tác của Khương Tử Nha, cửa đá ở cửa động từ từ dịch chuyển, phát ra một trận tiếng động trầm đục, phá vỡ sự tịch tĩnh bên ngoài động.

Thân Công Báo vừa thấy cửa mở, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Tử Nha sư đệ, nhiều ngày không gặp, thật sự là nhớ ngươi quá!" Thân Công Báo đầy mặt tươi cười, trong ngữ khí toát ra một sự nhiệt tình, vừa nói vừa giơ cao vò rượu trong tay.

"Ngươi xem, ta ngẫu nhiên tìm được rượu ngon tuyệt thế này, lập tức nghĩ đến việc tìm ngươi cùng thưởng thức, hôm nay huynh đệ chúng ta phải uống thật sảng khoái một trận!" Nghe lời Thân Công Báo nói, trong lòng Khương Tử Nha dấy lên một tia ấm áp, không còn hoài nghi gì khác.

Ngay sau đó trên mặt y lộ ra nụ cười chân thành, vội vàng nói: "Thân sư huynh có lòng rồi, tình nghĩa này, Tử Nha khắc ghi trong lòng, đa tạ sư huynh vẫn còn nhớ đến ta." Nói rồi, y nghiêng người làm động tác mời, nhiệt tình mời Thân Công Báo tiến vào động phủ.

"Thân sư huynh, mau mời vào, bên ngoài mặt trời đang gay gắt, đừng đứng ở chỗ gió lùa này." Thấy Khương Tử Nha không hề có chút hoài nghi, Thân Công Báo trong lòng thầm vui sướng, nụ cười trên mặt càng thêm vui vẻ, gật đầu với Khương Tử Nha, liền cất bước đi vào động phủ.

Mà khi Thân Công Báo bước vào động phủ, ánh mắt y cũng lập tức bị Phong Thần Bảng trên bàn đá hấp dẫn.

Sau đó chỉ thấy Thân Công Báo trợn tròn mắt, giả vờ không thể tin được, đầy mặt kinh ngạc nói với Khương Tử Nha: "Đây, đây lẽ nào là?" Nhìn dáng vẻ của Thân Công Báo, phảng phất như thật sự là lần đầu tiên thấy trọng bảo quan hệ đến thần vị thiên địa này, diễn xuất có thể nói là tuyệt vời, nếu không phải lòng mang quỷ thai, người khác nhất định sẽ bị dáng vẻ kinh ngạc này của y lừa gạt. .

Chương 689

. . . .

Thấy dáng vẻ chấn kinh của Thân Công Báo, trong mắt Khương Tử Nha vô ý lướt qua một tia đắc ý.

Nhưng ngay sau đó, tia đắc ý này liền trực tiếp biến mất.

Dù sao Khương Tử Nha vốn là người khiêm tốn, tuy được Nguyên Thủy giao phó trọng trách, trong lòng tràn đầy kích động, nhưng cũng sẽ không tùy tiện khoe khoang.

Sau đó y khẽ ho khan một tiếng, tằng hắng cổ họng, thần sắc trang trọng mở miệng nói: "Không sai, chính là Phong Thần Bảng." Thân Công Báo tiếp tục giả vờ kinh ngạc, mắt trợn càng to, miệng hơi hé, phảng phất như nghe được chuyện khó tin nhất thế gian, mở miệng nói: "Phong Thần Bảng không phải ở trong tay Sư tôn sao, sao lại?" Nói đến đây, Thân Công Báo cố ý ngừng lại, ánh mắt đảo trên mặt Khương Tử Nha.

Sau đó, mang theo vẻ kinh ngạc và nghi hoặc được nắm bắt vừa vặn, y thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ...

Sư tôn người lại trịnh trọng giao Phong Thần Bảng cho sư đệ ngươi?" Ngữ khí đó, giống như không dám tin nhưng lại không thể không hỏi, thể hiện sự chấn kinh trong lòng một cách triệt để.

Nghe lời Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha không trực tiếp đáp lời, mà theo thói quen khẽ vuốt râu.

Tiếp đó, y vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt kiên định nhìn về phía Thân Công Báo, mở miệng nói: "Thân sư huynh nói không sai, Sư tôn đã ban nhiệm vụ phong thần cho Tử Nha!" Khương Tử Nha không hề

che giấu, dù sao các sư huynh đệ Xiển Giáo sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Hơn nữa y vốn là người chính trực thẳng thắn, cho rằng chuyện này cũng không cần che đậy.

Thân Công Báo nghe lời này, ngọn lửa đố kỵ trong lòng "phụt" một tiếng bùng lên, cháy bừng bừng khiến lồng ngực y nghẹn lại, nhưng trên bề mặt lại không hề có biểu hiện nào.

Y vẫn duy trì vẻ mặt kinh ngạc không thôi, đôi mắt trợn to, miệng hơi hé, trông thập phần chấn kinh.

Nhưng trong lòng y lại nghiến răng nghiến lợi thầm nghĩ: Khương Tử Nha ngươi đức độ tài năng gì, lại có thể có được cơ duyên lớn đến nhường này!

Nhưng trong miệng lại nói: "Tử Nha sư đệ, ngươi thật sự là may mắn nha!

Từ khi Phong Thần Bảng xuất thế đến nay, trong Xiển Giáo không biết bao nhiêu đệ tử đều mơ ước cầu được cơ duyên này, ngày đêm mong đợi, ngay cả sư huynh ta cũng không ngoại lệ.

Nhưng ai có thể ngờ được, cuối cùng lại là sư đệ ngươi có được tạo hóa vô thượng này!" Trong ngữ khí của Thân Công Báo, tuy mang theo vài phần "chúc mừng" trông có vẻ chân thành, nhưng sâu trong lời nói đó, lại ẩn chứa sự oán hờn ngay cả chính y cũng chưa hoàn toàn nhận ra.

Mà nghe lời Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha lại không hưng phấn như tưởng tượng, ngược lại, y nhíu chặt mày, vẻ mặt đầy sầu muộn.

Thấy biểu hiện của Khương Tử Nha như vậy, Thân Công Báo lập tức sững sờ, nụ cười vốn treo trên mặt cũng lập tức ngưng trệ.

Y cứ nghĩ, Khương Tử Nha sẽ vì mấy câu "chúc hạ" của mình mà

dương dương tự đắc, dù sao đổi lại là người khác, có được lợi ích lớn đến nhường này, e rằng đã sớm vui mừng ra mặt rồi.

Nhưng cảnh tượng trước mắt này, thực sự vượt xa dự liệu của y.

Sau đó, trong lòng Thân Công Báo dấy lên sự hiếu kỳ mãnh liệt, vội vàng mở miệng, đầy vẻ quan tâm hỏi Khương Tử Nha: "Sư đệ, đây là sao?

Sư tôn ban cho Phong Thần Bảng, chính là vô lượng tạo hóa, đáng lẽ phải ý khí phong phát mới đúng, sao lại vẻ mặt lo lắng bồn chồn vậy?

Chẳng lẽ đã gặp phải khó khăn gì?" Thân Công Báo vừa nói, vừa khẽ nghiêng đầu, biểu tình trên mặt vừa vặn thể hiện sự nghi hoặc và quan tâm.

Kỹ năng diễn xuất đó có thể nói là lô hỏa thuần thanh (tuyệt đỉnh), nếu không biết ý nghĩ thực sự trong lòng y, nhất định sẽ bị dáng vẻ này làm cảm động, cho rằng y thật sự đang lo lắng cho Khương Tử Nha.

Nghe lời Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha từ từ gật đầu, vẫn vẻ mặt đầy sầu khổ, nặng nề thở dài một hơi, sau đó mở miệng nói: "Thân sư huynh, Tử Nha đương nhiên biết Sư tôn đặt kỳ vọng rất sâu vào ta, nhưng ta lĩnh Phong Thần Bảng này, lại trong lòng mịt mờ, thực sự không biết nên bắt đầu từ đâu.

Phong Thần Bảng thần bí vô cùng, ta đã thử đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể thấu hiểu huyền bí bên trong, đại nghiệp phong thần khi nào khai khởi, lại nên thúc đẩy như thế nào, ta hoàn toàn không có manh mối, sao có thể không sầu?" Khi Khương Tử Nha nói, trong ánh mắt y tràn đầy sự bất lực và mê mang, trong thanh âm cũng toát ra cảm giác vô lực sâu sắc.

Nghe lời Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo động não nhanh chóng, trong mắt lập tức lóe lên một tia xảo quyệt khó nhận ra.

Trong lòng y thầm vui mừng, cảm thấy cơ hội đã đến.

Ngay sau đó, y nở nụ cười đầy mặt, nói với Khương Tử Nha: "Từ khi Phong Thần Bảng hiện thế đến nay, sư huynh đã nghe danh từ lâu, chỉ là vẫn vô duyên được thấy.

Hôm nay khó được ở chỗ sư đệ, liệu có thể cho sư huynh được chiêm ngưỡng một phen không?

Nói không chừng sư huynh ta dựa vào những bí tân từng nghe được khi du lịch khắp nơi, có thể giúp sư đệ ngươi đưa ra vài ý kiến, cùng nhau suy tính, xem có tìm ra cách giải quyết khối mê đoàn này không." Thân Công Báo vừa nói, vừa vô thức nhìn về phía Phong Thần Bảng trên bàn đá, ánh mắt y chăm chú nhìn chằm chằm Phong Thần Bảng, hai tay cũng vô thức khẽ run rẩy, hận không thể lập tức tóm lấy Phong Thần Bảng vào tay.

Khương Tử Nha vừa rồi trút bầu tâm sự, vốn đã có ý muốn Thân Công Báo giúp đỡ một chút.

Bởi vì trong mắt Khương Tử Nha, Thân Công Báo ngày thường nói năng khéo léo, kết giao rộng rãi, kiến thức và kinh nghiệm phong phú hơn mình rất nhiều, ở Xiển Giáo cũng coi như có chút thủ đoạn, nói không chừng thật sự có thể từ chỗ y mà có được vài kiến nghị hữu ích.

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha do dự một chút, ngẩng mắt nhìn về phía Thân Công Báo, chỉ thấy Thân Công Báo đầy mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại ẩn ẩn toát ra một tia sốt ruột.

Thấy biểu hiện của Thân Công Báo như vậy, trong lòng Khương Tử Nha cũng nảy sinh một tia lo ngại.

Dù sao Phong Thần Bảng quá đỗi trọng yếu, vạn nhất có chuyện gì sai sót, mình làm sao hướng Sư tôn giao đại?

Nhưng nghĩ kỹ lại, Thân Công Báo tuy có chút tranh cường háo thắng, nhưng chung quy cũng là đồng môn Xiển Giáo.

Hơn nữa Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn thần thông quảng đại, lúc nào cũng chú ý động tĩnh trên Côn Luân Sơn, dám chắc Thân Công Báo cũng không dám làm càn.

Hơn nữa Phong Thần Bảng thần bí khó lường, có cấm chế cường đại, há là thứ muốn cướp là cướp được?

Nghĩ xong những điều này, Khương Tử Nha cuối cùng cũng gật đầu, nói: "Kể đã Thân sư huynh muốn xem, vậy thì xem đi.

Chỉ mong sư huynh có thể giúp ta tìm hiểu một chút, cũng tốt để ta sớm ngày thấu hiểu việc phong thần." Mà Thân Công Báo lại không hề hay biết những suy nghĩ phức tạp trong lòng Khương Tử Nha.

Nghe lời Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo thầm nắm chặt quyền, cực lực đè nén sự kích động trong lòng, nhưng trên bề mặt lại giả vờ vẻ vân đạm phong khinh (ung dung tự tại), từ từ đi về phía Phong Thần Bảng.

Nhưng trong đầu lại điên cuồng tính toán, làm sao nhân cơ hội này chiếm trọng bảo này làm của riêng.

Khi đến trước bàn đá, ánh mắt Thân Công Báo vừa chạm vào Phong Thần Bảng, trong mắt liền không thể kiềm chế được mà lóe lên một tia tham lam.

Nhưng y rất nhanh lấy lại tinh thần, cố giả trấn định, bắt đầu dùng tâm quan sát Phong Thần Bảng.

Hai mắt trợn tròn, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào trên mặt bảng, muốn từ phù văn thần bí và văn lộ kỳ dị trên bảng mà tìm ra bí mật

của Phong Thần Bảng.

Nhưng nghiên cứu nửa ngày, Thân Công Báo chỉ cảm thấy những phù văn kia phảng phất như tinh linh linh động, biến hóa khó lường, bất luận cố gắng thế nào, cũng không thể giải đọc ra hàm nghĩa chính xác, trong lòng không khỏi càng thêm sốt ruột.

Một kế không thành, Thân Công Báo trong lòng không cam lòng, thầm nghiến răng, quyết định liều một phen. . .

Chương 690

. . .

Ngay sau đó, Thân Công Báo không kìm được sự sốt ruột và tham lam trong lòng, giả vờ trấn định tự nhiên, lén lút tán xuất pháp lực, cẩn thận từng li từng tí thăm dò về phía Phong Thần Bảng.

Nhưng vận mệnh tựa hồ luôn thích trêu đùa người, khi pháp lực của y vừa tiếp xúc với Phong Thần Bảng, dị biến liền đột ngột sinh ra.

Pháp lực tán ra, như thể đâm vào một bức tường đồng vách sắt kiên cố không thể phá vỡ, lập tức bật ngược trở lại.

Lực trùng kích mạnh mẽ chấn động khiến cánh tay Thân Công Báo tê dại, khí huyết trong cơ thể một trận sôi trào.

Thân Công Báo trong lòng không cam lòng, nghiến chặt răng, gân xanh trên trán nổi lên, dốc hết toàn lực thôi động pháp lực, cố gắng phá vỡ tầng chướng ngại này.

Hai mắt y trợn tròn, đầy tơ máu, trong ánh mắt toát ra sự điên cuồng và cố chấp.

Thế nhưng tất cả đều là công cốc, bất luận y thôi động pháp lực thế nào, cũng không có cách nào khiến pháp lực tiến vào Phong Thần Bảng một phân nào.

Phong Thần Bảng vẫn tỏa ra vầng sáng nhu hòa nhưng lại khiến người ta cách xa ngàn dặm, như thể đang thầm lặng tuyên cáo sự bất khả xâm phạm của nó.

Thân Công Báo nhìn vầng sáng đó, ngọn lửa giận dữ trong lòng càng thêm thịnh vượng, y cho rằng Khương Tử Nha có điều che giấu,

cố ý không nói về cấm chế đặc biệt tồn tại trong Phong Thần Bảng, chính là muốn mượn đó để sỉ nhục mình.

Dù sao trong lòng y, Khương Tử Nha vốn tư chất bình thường, lại vô duyên vô cớ có được cơ duyên chấp chưởng Phong Thần Bảng lớn đến nhường này, bản thân điều đó đã khiến y đố kỵ bừng bừng.

Giờ đây mình ngay cả cơ hội tiếp cận huyền bí của Phong Thần Bảng cũng không có, càng tin chắc là Khương Tử Nha đã gây khó dễ.

Ý nghĩ này càng làm sâu sắc thêm sự oán hận của y đối với Khương Tử Nha, thần sắc trên mặt càng thêm âm trầm, trong lòng vừa chấn kinh vừa tức giận, nhưng lại không có kế sách nào, cuối cùng chỉ có thể cố nhịn cảm xúc, tiếp tục suy nghĩ bước tiếp theo nên hành động như thế nào.

Qua một lát, Thân Công Báo cố gắng làm dịu tâm trạng của mình một chút, y từ từ quay đầu, nhìn Khương Tử Nha đầy vẻ thất lạc ở một bên, giả vờ bất đắc dĩ nói: "Sư huynh cũng không nhìn ra, Phong Thần Bảng này thực sự quá đỗi thần bí, vượt xa sức tưởng tượng." Trong lời nói mang theo một tia bất đắc dĩ và tự ti cố ý tạo ra, nhưng sâu trong đáy mắt đó, một tia âm hiểm lại lóe qua như tia chớp, rồi chợt biến mất.

Nghe lời Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha vẻ mặt ủ dột, cả người phảng phất như bị sương đánh úa, chán nản rầu rĩ.

Mà thấy biểu hiện của Khương Tử Nha, Thân Công Báo cũng có chút hoài nghi, lẽ nào Khương Tử Nha này thật sự như y nói, hoàn toàn không biết phương pháp sử dụng Phong Thần Bảng?

Thân Công Báo vốn khẳng định Khương Tử Nha có điều che giấu, cố ý gây khó dễ cho mình, nhưng dáng vẻ tự ti cực độ của Khương Tử Nha trước mắt, lại không giống như giả vờ.

Trong lòng y không khỏi dấy lên một tia nghi ngờ, mày khẽ nhíu lại, trong ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Nếu Khương Tử Nha thật sự không có manh mối nào, vậy suy đoán trước đó của mình chẳng phải là sai rồi sao?

Nhưng Thân Công Báo chợt nghĩ lại, cũng có khả năng Khương Tử Nha diễn xuất tinh xảo, cố ý bày ra dáng vẻ này để mê hoặc mình.

Dù sao Phong Thần Bảng là việc trọng đại, ai có thể đảm bảo Khương Tử Nha không giữ lại một chiêu chứ?

Trong lòng Thân Công Báo rối bời vạn phần, vừa muốn từ trong miệng Khương Tử Nha moi ra thêm tin tức, lại không chắc Khương Tử Nha rốt cuộc đã nắm giữ bao nhiêu bí mật.

Suy nghĩ phức tạp như tơ vò, nhất thời y có chút ngẩn người, ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt mơ màng.

Thấy biểu hiện của Thân Công Báo, Khương Tử Nha còn tưởng Thân Công Báo là vì không giúp được mình mà sinh ra áy náy.

Thấy vậy, y khẽ thở dài một tiếng, mở miệng an ủi: "Thân sư huynh, ngươi cũng đừng tự trách, Phong Thần Bảng này quá đỗi thần bí, không phải ngươi và ta dễ dàng có thể thấu hiểu, ngươi có thể đến giúp đỡ, Tử Nha đã vô cùng cảm kích rồi." Trên mặt Khương Tử Nha mang theo nụ cười ôn hòa, trong ánh mắt tràn đầy sự chân thành.

Trong mắt y, Thân Công Báo tuy đôi khi hành sự có chút khoa trương, ngày thường ở Xiển Giáo cũng thường vì tranh cường háo thắng mà gây ra vài chuyện rắc rối, nhưng chung quy cũng là đồng môn sư huynh, hôm nay có thể đến giúp, phần tình nghĩa này đáng để trân trọng.

Nhưng Khương Tử Nha lại không biết trong lòng Thân Công Báo đang ẩn chứa toan tính gì, sự thiện ý này của y, trong mắt Thân Công

Báo, có lẽ chỉ là một nhược điểm có thể lợi dụng.

Mà nghe lời Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo lúc này mới hoàn hồn, nhãn cầu lanh lợi xoay chuyển, sau đó ý kế liền hiện lên trong lòng.

Y xua xua tay, trên mặt nặn ra một nụ cười coi như phóng khoáng, thực chất là giả dối, sau đó tiếp tục mở miệng nói: "Đa tạ Tử Nha sư đệ thể lượng, sư huynh quả thực có chút lực bất tòng tâm, Phong Thần Bảng này quá đỗi huyền ảo, vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Nhưng sư đệ chớ vội, Sư tôn đã ban cho ngươi Phong Thần Bảng, vậy nhất định có duyên cớ, ngươi thiên phú dị bẩm, phúc trạch sâu dày, nhất định có thể thấu hiểu huyền bí bên trong, hoàn thành đại nghiệp phong thần này." Nói rồi, y tiến lên một bước, vỗ vỗ vai Khương Tử Nha, trông có vẻ an ủi, thực chất âm thầm chú ý phản ứng của Khương Tử Nha.

"Hơn nữa, còn có sư huynh ta ở đây mà, huynh đệ chúng ta đồng lòng hiệp lực, nhất định có thể tìm ra cách phá giải." Thân Công Báo vừa nói, vừa trong lòng cười lạnh.

Tính toán làm sao từ chỗ Khương Tử Nha này moi ra thêm tin tức, để tạo cơ hội cho mình đoạt lấy Phong Thần Bảng.

Ánh mắt y qua lại giữa Khương Tử Nha và Phong Thần Bảng, như con sói tham lam nhìn chằm chằm con mồi, lúc nào cũng tìm kiếm thời cơ ra tay.

Nghe lời Thân Công Báo nói, trong lòng Khương Tử Nha lập tức dấy lên một trận cảm động, nội tâm vốn hơi mê mang cũng có chút phương hướng.

Phảng phất như sau khi quanh quẩn trong sương mù rất lâu, cuối

cùng cũng nhìn thấy một tia sáng.

Tia sáng này có lẽ vẫn chưa đủ để xua tan mọi u ám, nhưng đã đủ để y một lần nữa nhen nhóm hy vọng.

Ngay sau đó Khương Tử Nha ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sự cảm kích, nhìn về phía Thân Công Báo, chân thành nói: "Có lời của sư huynh, Tử Nha cũng cảm thấy lòng tin bội tăng, tin rằng nhất định không phụ Sư tôn phó thác!" Ánh mắt Khương Tử Nha kiên định mà sáng ngời, phảng phất như bùng lên ý chí chiến đấu hừng hực, tràn đầy kỳ vọng đối với đại nghiệp phong thần tương lai.

Thân Công Báo nghe vậy, trên mặt vẫn treo nụ cười giả dối, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia âm hiểm khó nhận ra, đáy lòng thầm hận không thôi: Khương Tử Nha ngươi đức độ tài năng gì, lại có thể được Sư tôn coi trọng đến thế, chấp chưởng Phong Thần Bảng?

Mà Thân Công Báo ta, luận trí mưu, luận thủ đoạn, điểm nào mà không mạnh hơn ngươi!

Nhưng y rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, khóe miệng nhếch lên, lộ ra vẻ nhiệt tình hăng hái, mở miệng nói: "Có ý nghĩ như vậy mới đúng chứ, sư đệ!

Với tài năng của ngươi, lại thêm sự tín nhiệm của Sư tôn, đại nghiệp phong thần này nhất định sẽ thành công." Nói rồi, Thân Công Báo vỗ tay một cái, kèm theo một đạo quang mang rực rỡ lóe qua, một cái hồ rượu tinh xảo và hai chén rượu bạch ngọc lơ lửng hiện ra, tỏa ra ánh sáng ôn nhuận.

Y cầm lấy mỹ tửu đã chuẩn bị trước đó đổ vào hồ rượu, sau đó rót đầy chén rượu, chất lỏng màu hổ phách nhẹ nhàng sóng sánh trong chén, hương rượu lan tỏa.

“Sư đệ, ngươi có được Phong Thần Bảng, đây chính là hỷ sự lớn đến nhường này, vò rượu ngon này vừa hay dùng để chúc mừng, huynh đệ chúng ta hãy uống vài chén thật sảng khoái, cũng để chúc mừng đại nghiệp phong thần của ngươi thành công!” Thân Công Báo vừa nói, vừa đưa một chén rượu cho Khương Tử Nha, trong ánh mắt mang theo một tia kỳ vọng khó nhận ra, tựa hồ đang chờ đợi Khương Tử Nha mắc câu.

Khương Tử Nha nghe vậy, nhận lấy chén rượu Thân Công Báo đưa tới, trên mặt lộ ra nụ cười cảm kích, trong mắt cũng lóe lên vẻ xúc động.

Sau đó thấy Khương Tử Nha hơi ngửa đầu, giọng kiên định nói: “Sư huynh hậu ý như vậy, Tử Nha ghi lòng tạc dạ.

Việc Phong Thần Bảng này trọng trách lớn lao, được sư huynh ủng hộ, cổ vũ như thế, lại có rượu ngon hạ dạ, thật là may mắn.

Hôm nay, ta xin mượn chén rượu này kính sư huynh một chén, cũng kính đại nghiệp phong thần sắp mở ra, nguyện mọi sự thuận lợi, không phụ sự phó thác của sư tôn, không phụ kỳ vọng của trời đất!” Nói đoạn, Khương Tử Nha chậm rãi nâng chén rượu, khẽ gật đầu ý với Thân Công Báo, rồi nhẹ mở môi mỏng, ngửa đầu nhấp một ngụm rượu nhỏ.

Hương rượu nồng hậu lan tỏa trong miệng, khiến y không khỏi khẽ híp mắt, trên mặt lộ vẻ say mê.

Thân Công Báo nghe lời Khương Tử Nha, trên mặt tức thì nở nụ cười càng rạng rỡ, nhưng sâu trong đáy mắt y, lại có một tia xảo quyệt khó phát giác như sao băng thoáng qua.

Y cũng nâng chén rượu, lớn tiếng nói với Khương Tử Nha: “Hay!

Sư đệ quả nhiên hoài bão đại chí, có tấm lòng kiên nghị như vậy,

lo gì đại sự không thành!" Nói đoạn, y ngửa đầu uống cạn chén rượu, động tác hào sảng phóng khoáng.

Chương 691

Sau đó, y còn mạnh mẽ đặt chén rượu xuống bàn đá, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Tiếp đó, Thân Công Báo lại nhanh chóng cầm lấy bình rượu, lần nữa tự mình rót đầy chén, rượu bắn tung tóe, vài giọt vương vãi trên bàn đá.

Y liếc xéo nhìn chén rượu chưa uống cạn trong tay Khương Tử Nha, nụ cười trên mặt vẫn rạng rỡ không giảm, nhưng trong lời nói lại lặng lẽ mang theo vài phần thúc giục: "Sư đệ, rượu ngon như vậy, đừng nên phụ lòng.

Rượu này là sư huynh khó lắm mới có được, trong đó ẩn chứa khí tường thụy, uống thêm vài chén, nói không chừng có thể giúp ngươi sớm ngày thấu hiểu huyền bí Phong Thần Bảng." Vừa nói, Thân Công Báo vừa vỗ nhẹ vào bình rượu, nụ cười càng lộ vẻ nhiệt tình.

"Nào, sư đệ, cạn thêm chén nữa!

Vì đại nghiệp phong thần sắp khai mở của chúng ta, vì huynh đệ chúng ta cùng nhau tiến bước, quét sạch mọi trở ngại!" Thân Công Báo mạnh mẽ nâng chén rượu, thân thể nghiêng về phía trước, làm ra vẻ muốn cụng chén với Khương Tử Nha.

Chén rượu trong tay khẽ lắc lư trên không, rượu suýt chút nữa tràn ra miệng chén, đủ thấy sự nôn nóng trong lòng y.

Nghe lời Thân Công Báo, trong lòng Khương Tử Nha chợt lóe lên một tia bất an mơ hồ, sau đó khẽ nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc.

Nhưng nhìn Thân Công Báo đầy vẻ nhiệt thành, lại nghĩ đến

những lời khích lệ vừa rồi của y, Khương Tử Nha chỉ cho là mình đã đa tâm.

Khương Tử Nha thầm lắc đầu, xua đi cảm giác kỳ lạ trong lòng, rồi cũng lộ ra một nụ cười ấm áp, lần nữa nâng chén rượu, nói: "Sư huynh có hảo ý, Tử Nha đâu dám từ chối, nguyện mượn rượu ngon này, phán đại nghiệp phong thần thuận lợi." Nói đoạn, Khương Tử Nha ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Chất rượu cay nồng theo cổ họng trượt xuống, tức thì trong bụng bùng lên một ngọn lửa, Khương Tử Nha chỉ cảm thấy đầu hơi nặng trĩu, thân thể cũng dường như có chút không nghe lời sai khiến.

Nhưng Khương Tử Nha không hề có chút nghi ngờ nào, chỉ cảm thấy rượu này phi phàm, thực lực của mình có chút khó mà chịu nổi sức mạnh bên trong.

Y lắc lắc đầu, cố gắng khiến mình tỉnh táo hơn, nhưng không biết rằng trong rượu đã sớm bị Thân Công Báo âm thầm động tay động chân.

Thân Công Báo ở một bên nhìn phản ứng của Khương Tử Nha thu trọn vào đáy mắt, trong mắt lóe lên một tia đắc ý khó phát giác.

Nhưng trên mặt y lại nhanh chóng làm ra vẻ quan tâm, nói: "Sư đệ tửu lượng thật tốt!

Nào nào nào, rót đầy nữa!" Nói đoạn, y vội vàng rót rượu cho Khương Tử Nha, động tác nhanh nhẹn như tiểu nhị quán rượu lâu năm.

"Sư đệ, huynh đệ chúng ta quen biết nhiều năm, hiếm khi có cơ hội thoải mái uống rượu tụ tập như vậy, hôm nay nhất định phải uống cho thật sảng khoái!" Thân Công Báo vừa nói, vừa lần nữa nâng chén rượu, trong mắt đầy vẻ mong đợi.

Khương Tử Nha dưới sự nhiệt tình mời rượu của Thân Công Báo, lại một chén nữa xuống bụng.

Thấy vậy, ý cười trên mặt Thân Công Báo càng nồng, rồi không ngừng ân cần mời rượu, trên mặt chất đầy vẻ nhiệt tình giả tạo, trong miệng nói đủ lời tâng bốc và khích lệ Khương Tử Nha.

"Sư đệ, hôm nay đại hỉ như vậy, không uống thêm vài chén thì tuyệt đối không được!

Nào, rót đầy nữa!" Y lần lượt rót rượu cho Khương Tử Nha, trong mắt giấu đi tia sáng không ai biết.

Khương Tử Nha vốn đã cảm kích Thân Công Báo, lại thêm Thân Công Báo khéo ăn nói, bất tri bất giác liền thả lỏng cảnh giác.

Y chén này tiếp chén khác uống cạn, ban đầu còn miễn cưỡng kiểm soát được tiết tấu cơ thể, giữ được vài phần tỉnh táo.

Nhưng theo men rượu dần nồng, cồn rượu mãnh liệt như thủy triều cuồn cuộn không ngừng ập đến, ý thức của y cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha đã có vài phần say xỉn, trong lòng thầm mừng, nhưng lại giả vờ quan tâm nói: "Sư đệ, tửu lượng của ngươi thật không tệ, nhưng cũng đừng quá miễn cưỡng mình, chúng ta từ từ uống." Miệng nói thế, nhưng tay lại không hề dừng động tác rót rượu, trái lại càng ân cần rót đầy chén rượu cho Khương Tử Nha.

Theo thời gian lặng lẽ trôi qua, hai mắt Khương Tử Nha bắt đầu mơ màng, ánh mắt mất đi sự thanh tỉnh thường ngày, thân thể cũng bắt đầu có chút chao đảo.

Y cố gắng muốn giữ mình tỉnh táo, hai tay nắm chặt mép bàn, cố gắng giữ vững thân hình, nhưng cuối cùng không địch lại tác dụng

mạnh mẽ của liệt tửu.

Cuối cùng, y hoàn toàn gục ngã bên bàn, thân thể nặng nề đổ xuống đất, phát ra tiếng động trầm đục.

Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha đã bị chuốc say, nụ cười giả tạo trên mặt tức thì biến mất, thay vào đó là vẻ tham lam và đắc ý.

Y sốt ruột ghé sát Khương Tử Nha, rồi nhìn kỹ lại, xác định Khương Tử Nha đã bị cồn rượu tê liệt hoàn toàn, trong lòng cũng kích động như sóng trào biển động.

"Khương Tử Nha à Khương Tử Nha, ngươi cũng quá dễ lừa rồi, Phong Thần Bảng này, hôm nay phải thuộc về ta!" Nghĩ xong những điều này, thần sắc Thân Công Báo trở nên nghiêm túc và lạnh lùng, dường như đã biến thành một người khác.

Ngay sau đó, y tán ra một đạo pháp lực, đạo pháp lực đó mang theo từng tia hàn ý, như lưỡi dao băng trong đêm tối, trực tiếp quán nhập vào thể nội Khương Tử Nha.

Chỉ thấy thân thể Khương Tử Nha vốn mềm nhũn, tức thì run mạnh một cái, dường như phải chịu thống khổ cực lớn.

Mày y nhíu chặt, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, hàm răng nghiến chặt, trán lấm tấm mồ hôi, lấp lánh dưới ánh nến vàng vọt.

Thân Công Báo nhìn Khương Tử Nha đã hoàn toàn chìm vào trạng thái hoảng hốt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh tàn nhẫn, khiến người ta không rét mà run.

Y ghé sát tai Khương Tử Nha, thì thầm nói: "Hừ, ngươi nghĩ bằng chút bản sự đó mà có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng sao?

Chẳng qua chỉ là vận khí tốt thôi, được sư tôn chọn trúng.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, thế gian này cường giả vi tôn,

Phong Thần Bảng chỉ khi rơi vào tay ta, Thân Công Báo này, mới có thể phát huy giá trị chân chính của nó." Nói xong, Thân Công Báo cũng không còn chế giễu, vẻ mặt trang trọng hỏi lớn Khương Tử Nha: "Khương Tử Nha, khi sư tôn giao Phong Thần Bảng cho ngươi, có nói về cách sử dụng Phong Thần Bảng, hoặc là những huyền bí quan trọng trong đó không?

Mau nói, đừng chần chừ nữa!" Trong cơn hoảng hốt, Khương Tử Nha nghe lời Thân Công Báo, cố sức nâng mí mắt, ánh mắt hoán tán, cố gắng tập trung nhìn rõ Thân Công Báo trước mặt.

Nhưng đầu óc như bị một khối hồ dán lấp đầy, tư duy căn bản không thể tập trung.

Y cố gắng há miệng, cổ họng khô khốc đến khó chịu, rất khó khăn mới phát ra âm thanh lộn xộn, không rõ ràng: "Sư huynh...

đệ...

đệ thật sự không biết...

Sư tôn chỉ nói... bảo đệ... hoàn thành đại nghiệp phong thần..." Thân Công Báo nghe lời này, trên mặt tức thì lóe lên vẻ giận dữ dữ tợn.

Y tiến một bước dài, thân thể nghiêng về phía trước, cúi lưng ghé sát Khương Tử Nha.

Hai tay như gọng kìm siết chặt vai Khương Tử Nha, rồi dùng sức lắc mạnh, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi thật sự không biết?

Ngươi đừng hòng lừa ta!

Sư tôn đã giao vật quan trọng như vậy cho ngươi, sao lại không tiết lộ chút tin tức quan trọng nào?

Nếu ngươi còn không thành thật khai báo, ta có nhiều thủ đoạn để khiến ngươi mở miệng, đến lúc đó, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" Khương Tử Nha đau đớn, mày nhíu chặt, trán lấm tấm mồ hôi, y ra sức lắc đầu, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Thân Công Báo, nhưng thân thể mềm nhũn vô lực, chỉ đành bất lực nói: "Sư huynh...

đệ không lừa huynh... sự hiểu biết của đệ về Phong Thần Bảng...

Chương 692

thật sự chỉ có thế...” Khương Tử Nha lòng đầy hoang mang, sao cũng không thể hiểu nổi, vì sao Thân sư huynh vừa rồi còn đầy vẻ tươi cười, lời lẽ khẩn thiết, lại đột nhiên biến thành bộ dạng hung thần ác sát này.

Nhưng trong trạng thái đầu váng mắt hoa, ý thức mơ hồ này, y căn bản không thể suy nghĩ kỹ nguyên do.

Y chỉ cảm thấy đầu óc như bị búa tạ giáng mạnh, tư duy hỗn loạn không chịu nổi, bóng hình Thân Công Báo trước mắt cũng trở nên méo mó.

Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha bộ dạng này, trong lòng tuy có chút dao động, nhưng sức cám dỗ của Phong Thần Bảng thật sự quá lớn, khiến y không muốn tin lời Khương Tử Nha.

Y buông tay, đẩy Khương Tử Nha ngã xuống đất, rồi đi đi lại lại tại chỗ, trong mắt lộ vẻ điên cuồng và không cam lòng, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Không thể nào, điều này tuyệt đối không thể nào...

Ngươi nhất định biết gì đó, nhất định biết...” Đột nhiên, y dừng bước, lần nữa nhìn về phía Khương Tử Nha, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.

Ngay sau đó, pháp lực toàn thân y dâng trào, lại một đạo pháp lực tán ra.

Đạo pháp lực này mang theo từng tia âm hàn chi khí, như rắn độc uốn lượn quán nhập vào thể nội Khương Tử Nha.

Ngay lập tức, chỉ thấy thân thể Khương Tử Nha tức thì như bị điện giật, tứ chi cũng không tự chủ run rẩy, trong miệng còn phát ra

tiếng rên rỉ thống khổ.

Sắc mặt y tức thì trắng bệch như tờ giấy, không chút huyết sắc, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán tuôn ra, làm ướt mái tóc mai.

Sau một trận co giật, Khương Tử Nha mới từ từ mở hai mắt.

Nhưng lúc này, ánh mắt y hoán tán và mơ màng, toát lên nỗi thống khổ và khó hiểu sâu sắc, đôi mắt vốn sáng ngời, giờ đây lại ảm đạm vô quang, dường như bị bóng tối nuốt chửng.

Thân Công Báo thấy vậy, sốt ruột mở miệng hỏi: "Khương Tử Nha, Phong Thần Bảng điều khiển thế nào, mau nói ra!" Giọng y cấp thiết và chói tai, trong mắt tràn đầy tham lam và khao khát, nhìn chằm chằm Khương Tử Nha.

Môi Khương Tử Nha khẽ run rẩy, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng lại như bị nghẹn lại, cuối cùng thì cũng không nói được gì, chỉ khó khăn phun ra một ngụm đờm có máu từ khóe miệng.

Thấy Khương Tử Nha thảm trạng như vậy, Thân Công Báo cuối cùng cũng tin lời Khương Tử Nha nói không phải là lời nói dối, không tiếp tục kích Khương Tử Nha nữa.

Dù sao nhìn tình trạng của Khương Tử Nha, nếu lại kích động, nhất định sẽ khiến Khương Tử Nha lâm vào cảnh giới càng suy yếu hơn, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Mà một khi Khương Tử Nha có mệnh hệ nào, mình sẽ không còn cơ hội biết được bí mật Phong Thần Bảng từ y nữa.

Nghĩ đến đây, Thân Công Báo mày nhíu chặt, đi đi lại lại bên cạnh Khương Tử Nha, trong lòng đầy vẻ không cam lòng.

Y thỉnh thoảng liếc nhìn Khương Tử Nha đang nằm trên đất, khí tức yếu ớt, lại hướng ánh mắt về Phong Thần Bảng đang tỏa ra ánh sáng thần bí, trong mắt lộ vẻ tham lam vô tận.

Ngay sau đó, Thân Công Báo trong lòng quyết định, đã không có cách nào moi ra phương pháp khống chế Phong Thần Bảng từ miệng Khương Tử Nha, vậy thì bằng mọi giá cũng phải mang Phong Thần Bảng đi.

Chỉ cần bảo vật này nằm trong tay mình, sau này từ từ tìm hiểu huyền bí bên trong, y tin tưởng bằng thủ đoạn của mình, không lo không thể chưởng khống thần khí thượng cổ này.

Nghĩ xong những điều này, ánh mắt Thân Công Báo khóa chặt vào Phong Thần Bảng.

Chỉ thấy y miệng lẩm bẩm niệm chú, hai tay nhanh chóng kết ấn, cố gắng thu Phong Thần Bảng vào pháp bảo trữ vật của mình.

Pháp bảo trữ vật là do y hao tốn nhiều năm tâm huyết luyện chế mà thành, trong đó có một không gian riêng, pháp bảo, linh vật tầm thường đều có thể dễ dàng thu nạp.

Nhưng lúc này đối mặt với Phong Thần Bảng, lại như trâu đất xuống biển, không hề có chút phản ứng nào.

Thấy cảnh này, Thân Công Báo cũng hơi sững sờ, vẻ đắc ý trên mặt tức thì cứng đờ, như bị điểm huyệt vậy, đứng yên tại chỗ.

Trong ánh mắt vốn tràn đầy tự tin, xẹt qua một tia nghi hoặc và hoảng loạn.

Mãi một lúc sau, y mới chậm rãi phản ứng lại, Phong Thần Bảng là thần khí Thiên Đạo, địa vị và uy lực của nó vượt xa mọi vật phàm tục trên thế gian.

Há có thể bị pháp bảo trữ vật tầm thường này của y dung nạp được?

Đừng nói pháp bảo trữ vật này chỉ là vật hậu thiên, dù là Tiên Thiên Linh Bảo e rằng cũng không có cách nào thu Phong Thần Bảng.

Nghĩ xong những điều này, Thân Công Báo nghiến răng, sự không cam lòng trong lòng như ngọn lửa rừng rực thiêu đốt trong lồng ngực, gần như muốn nuốt chửng cả người y.

Y sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Đã pháp bảo trữ vật vô dụng, vậy thì trực tiếp dùng tay mà lấy!

Y đưa hai tay ra, lòng bàn tay khẽ run rẩy, hướng về phía Phong Thần Bảng!

Rồi hai tay mạnh mẽ vươn tới, nắm chặt mép Phong Thần Bảng, muốn trực tiếp nhấc Phong Thần Bảng lên.

Nhưng phát hiện Phong Thần Bảng dường như mọc liền với bàn đá, lại không thể nhấc lên được.

Ngay sau đó Thân Công Báo nổi máu hiếu thắng, dốc toàn lực ra sức.

Bắp thịt trên cánh tay nổi lên cuồn cuộn, gân máu căng phồng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, hàm răng nghiến ken két, mặt biến dạng vì dùng sức.

Tuy nhiên, bất kể y dùng sức thế nào, Phong Thần Bảng vẫn như một ngọn núi cao chót vót, vững vàng cắm rễ tại chỗ, văn ti vị động, thậm chí không có dù chỉ một chút lay động.

Thân Công Báo chỉ cảm thấy một cảm giác vô lực sâu sắc từ lòng bàn chân xộc thẳng lên tim, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa gục xuống đất.

Lòng đầy phẫn nộ và không cam, nhưng lại vô kế khả thi.

Nhìn Phong Thần Bảng đang tỏa ánh sáng thần bí, trong mắt vừa có sự kính sợ trước sức mạnh to lớn của nó, lại vừa có nỗi căm hận vì không thể khống chế nó.

“Phong Thần Bảng này, lẽ nào thật sự vô duyên với ta?” Thân Công Báo lẩm bẩm một mình, trong giọng nói toát lên vẻ thất vọng và mơ hồ.

Nhưng rất nhanh, trong mắt y lại bùng lên một tia quyết tuyệt, y thầm thề trong lòng: “Không, ta tuyệt đối không cam tâm, hôm nay không lấy được ngươi, Thân Công Báo ta sau này nhất định phải nghĩ mọi cách, để ngươi nằm trong tay ta!

Dù phải đối địch với trời, ta cũng không từ!” Thân Công Báo tốn chừng đó công sức, lại rốt cuộc công cốc.

Vốn định từ miệng Khương Tử Nha moi ra bí mật Phong Thần Bảng, thậm chí còn vọng tưởng chiếm Phong Thần Bảng làm của riêng, nhưng đến nay, đừng nói là có được Phong Thần Bảng, ngay cả những điều ẩn mật về Phong Thần cũng chẳng moi ra được chút nào, tâm trạng có thể tưởng tượng được.

Hai tay y nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, để lại những vết máu hình trăng khuyết, nhưng y lại hồn nhiên không cảm thấy đau đớn.

Lúc này, trong đầu Thân Công Báo hỗn loạn, biết thời gian có hạn, đủ loại ý niệm như đèn kéo quân vụt qua, nhưng vẫn không tìm được cách nào để hóa giải cục diện khó khăn trước mắt.

Ngay khi Thân Công Báo đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình không thoát ra được, khóe mắt y chợt liếc thấy ngón tay Khương Tử Nha khẽ động đậy một cái.

Động tĩnh nhỏ bé của Khương Tử Nha, trong mắt Thân Công Báo, lại như một tiếng sét đánh ngang tai.

Ngay sau đó, mí mắt Khương Tử Nha cũng bắt đầu khẽ lay động.

Thấy cảnh này, trong lòng Thân Công Báo tức thì “lạc đăng” một

tiếng, làm sao mà không biết Khương Tử Nha trước mắt sắp tỉnh lại.

Y không ngờ, Khương Tử Nha lại tỉnh nhanh như vậy!

Chương 693

Thấy Khương Tử Nha sắp tỉnh lại, trong lòng Thân Công Báo chợt giật mình.

Tuy Thân Công Báo tin vào hiệu quả của loại rượu mình mang đến, nhưng cũng không dám có chút lơ là.

Bởi vì y hiểu rõ hành động của mình lần này, một khi bị Khương Tử Nha phát hiện, mình không những không còn chút khả năng đoạt Phong Thần Bảng nào, mà còn sẽ triệt để trở mặt thành kẻ thù với Khương Tử Nha.

Đến lúc đó, Khương Tử Nha phía sau không chỉ có sự ủng hộ của sư tôn Nguyên Thủy, mà chúng đồng môn Xiển Giáo cũng sẽ đứng về phía Khương Tử Nha đang chấp chưởng Phong Thần Bảng.

Còn mình trong Xiển Giáo sẽ trở thành chuột chạy qua đường ai cũng muốn đánh, lâm vào cảnh tuyệt cảnh cô lập không ai giúp đỡ, thậm chí có khả năng trong đại kiếp Phong Thần sau này sẽ bị khắp nơi nhằm vào, tiến thoái lưỡng nan.

Phong Thần Bảng không có được thì thôi, lại còn rất có thể sẽ rơi vào kết cục thê thảm thân bại danh liệt, thậm chí sẽ bị trục xuất khỏi Xiển Giáo, mất đi tất cả chỗ dựa.

Đây là kết cục mà Thân Công Báo dù thế nào cũng không thể chấp nhận.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thân Công Báo cũng lóe lên một tia sợ hãi.

Nhưng sợ hãi thì sợ hãi, Thân Công Báo lại không có chút ý nghĩ hối hận nào.

Dù sao sức cám dỗ của Phong Thần Bảng thực sự quá lớn, lớn đến mức đủ để y cam tâm mạo hiểm một phen.

Theo Thân Công Báo thấy, một khi chưởng khống Phong Thần Bảng, y liền có thể thao túng vận mệnh của các vị thần trên bảng, trở thành nhân vật có tiếng nói trong Tam Giới.

Đến lúc đó, ai còn dám khinh thị y, chế giễu y?

Nghĩ xong những điều này, ánh mắt Thân Công Báo cũng lóe lên một tia ngoan lệ, liếc nhìn Khương Tử Nha sắp tỉnh lại, thân hình y liền khẽ lay động, giả vờ hôn thụy, trực tiếp nằm vật xuống đất.

Chẳng mấy chốc, Khương Tử Nha du du chuyển tỉnh.

Vừa tỉnh, y chỉ cảm thấy đầu óc lờ đờ nặng trĩu, dường như bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, ý thức cũng chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Mí mắt như nặng ngàn cân, phí rất nhiều kình mới hoàn toàn mở ra.

Mục quang sở cập chi xử, động phủ nội đích cảnh tượng nhất phiến mô hồ, quá liễu hảo nhất hội nhi mới tiệm tiệm thanh tích khởi lai.

Do đầu óc hỗn loạn, Khương Tử Nha tịnh không có đệ nhất thời gian tưởng khởi chi tiền phát sinh đích sự tình, chỉ bản năng cảm thấy một chủng mạc danh bất an, phảng phất có thập yêu cực vi trọng yếu đích đông tây bị chính mình di vong.

Y hạ ý thức địa động liễu động thân tử, khước phát giác hồn thân cương thống vô cùng, đề bất khởi nhất ti khí lực, tựu hảo tượng thân thể dĩ kinh bất thuộc về chính mình nhất bàn.

Cảm thụ được thân thể đích dị dạng, Khương Tử Nha mi đầu khẩn trứu, nỗ lực tưởng yếu khu tán não hải trung đích hôn trầm,

tưởng nhượng chính mình đích tư duy khôi phục chính thường.

Chỉ kiến y nhu liễu nhu thái dương huyệt, hoãn hoãn tọa khởi thân lai, mục quang tại động phủ nội hoãn hoãn tảo thị.

Trực đáo giá thì, y mới khán đáo thảng tại bất viễn xử đích Thân Công Báo.

Thân Công Báo song nhãn khẩn bế, hô hấp quân quân, tượng thị hoàn tại trầm thụy chi trung.

Kiến đáo thảng tại địa thượng đích Thân Công Báo, Khương Tử Nha giá mới hồi tưởng khởi chi tiền dữ Thân Công Báo hát tửu đích tràng cảnh, tùy tức, Khương Tử Nha tâm trung tựu thị nhất kinh, xuất liễu nhất thân lãnh hãn.

Nguyên bản hoàn tàn lưu đích ta hứa tửu ý, thuấn gian tiêu tán đắc vô ảnh vô tung.

Tựu kiến y mãnh địa tọa khởi thân lai, đãn do vu động tác cấp thiết, gia thượng hoàn vị hoàn toàn thanh tỉnh, hiểm ta hựu tài đảo hạ khứ.

Đãn thử khắc đích Khương Tử Nha dĩ kinh hoàn toàn cố bất thượng giá ta, nhãn thần hoảng loạn địa vãng thạch trác thượng khán khứ.

Đương khán đáo Phong Thần Bảng nhưng an nhiên vô dạng địa phóng trí tại na lý, tán phát trứ nhu hòa nhi thần bí quang mang thì, Khương Tử Nha cao huyền trứ nhất khỏa tâm mới trọng tân lạc hồi đỗ tử trung.

Tuy tức trường thư liễu nhất khẩu khí, chỉnh cá nhân tượng bị trừu khứ liễu cân cốt nhất bàn, nhuyễn miên miên địa than tọa tại địa, khẩn banh đích thần kinh giá mới sảo vi phóng tùng liễu nhất ta.

Nhi tựu tại thử thì, nhất bàng đích Thân Công Báo dã thị trang tác

cương tỉnh đích dạng tử, nhãn bì vi vi chiến động, tùy hậu hoãn hoãn tĩnh khai nhãn tình.

Y thụy nhãn tinh chung, sĩ thủ nhu liễu nhu não đại, kiểm thượng đái trứ nhất ti kháp đáo hảo xử mang nhiên, thanh âm trung hoàn đái trứ kỷ phân cương thụy tỉnh đích sa ách: "Sư đệ, giá thị chẩm yêu liễu?

Ngã chẩm yêu cảm giác não đại hôn hôn trầm trầm, tượng thị túc túy vị tỉnh đích dạng tử." Thân Công Báo nhất biên thuyết trứ, nhất biên tà nhãn thâu thâu quan sát Khương Tử Nha phản ứng, khán tự bất kinh ý, thực tắc nội tâm khẩn trương đắc như đồng lạp mãn đích cung huyền, sinh phạ chính mình ngụy trang bị thức phá.

Thính đáo Thân Công Báo đích thoại, hựu kiến đáo Thân Công Báo na khán tự hào vô phá trán phản ứng, Khương Tử Nha dã một hữu đa tưởng.

Y chỉ đương thị Thân Công Báo sở đái chi tửu thái quá nồng liệt, hậu kình thập túc đích duyên cố.

Vu thị, dã đối trứ Thân Công Báo khai khẩu thuyết đạo: "Thân sư huynh, huynh giá tửu phi đồng nhất bàn, hậu kình đại đắc kinh nhân, đệ nhị nhân cánh đô túy đảo." Khương Tử Nha nhất biên thuyết trứ, nhất biên sĩ thủ tái thứ nhu liễu nhu thái dương huyệt, kiểm thượng lộ xuất kỷ phân vô nại đích khổ tiếu.

Thính đáo Khương Tử Nha đích thoại, Thân Công Báo tâm trung ám tự thiết hỉ, tri đạo Khương Tử Nha dĩ kinh vong liễu túy tửu hậu sự tình, khẩn banh đích thần kinh thuấn gian phóng tùng liễu bất thiếu.

Tuy tức, y dã phách liễu phách thân thượng bất tồn tại trần thổ, trạm khởi thân lai, kiểm thượng đôi khởi hàm hậu đích tiếu dung, thuyết đạo: "Sư đệ a, ngã đương sơ đắc đáo giá tửu đích thì hậu, nhưỡng tửu tiên nhân tựu cáo tố ngã, giá tửu uẩn hàm trứ thiên địa

gian đích linh vận, tầm thường nhân khả tiêu thụ bất khởi.

Ngã tưởng trứ cha lưỡng sư huynh đệ tình nghị thâm hậu, hựu đô hữu ta bản sự, tiện tưởng trứ nã xuất lai dữ nhĩ nhất đồng phẩm thường, na tằng tưởng giá tửu kình như thử đại, cánh nhiên liên ngã lưỡng giá bàn Xiển Giáo tiên nhân đô hữu ta cật bất tiêu liễu." Thân Công Báo nhất biên thuyết trứ, nhất biên tẩu đáo thạch trác bàng, nã khởi tửu hồ hoảng liễu hoảng, tửu hồ phát xuất "khuông đương khuông đương" thanh hưởng, tự hồ tại chứng minh tửu hồ lý dĩ kinh một thặng đa thiếu tửu.

"Nhĩ tiều, cha lưỡng giá nhất đốn sướng ẩm, bả giá nan đắc đích hảo tửu đô khoái hát quang liễu." Y tiếu trứ thuyết đạo, nhãn thần trung thiểm quá đích na nhất ti quang mang, sảo tung tức thệ.

Khương Tử Nha vi vi điểm đầu, kiểm thượng lộ xuất nhất ti khổ tiếu: "Sư huynh giá tửu, xác thực nhượng ngã kiến thức đáo, bất phạ sư huynh tiếu thoại, tỉnh lai chi hậu, ngã tâm trung trứ thực hữu ta hậu phạ, đam tâm Phong Thần Bảng nhược thị hữu cá thiểm thất, ngã khả như hà hướng sư tôn giao đại, như kim kiến tha an nhiên vô dạng, ngã giá tâm lý mới đạp thực liễu ta." Thuyết trứ, Khương Tử Nha mục quang tái thứ lạc tại Phong Thần Bảng thượng, nhãn thần trung mãn thị quan thiết dữ cẩn thận.

Nghe lời Khương Tử Nha, Thân Công Báo mi đầu vi trứu, trang tác nhất kiểm ủy khuất đích dạng tử, song thủ nhất than, vi vi oai trứ đầu, thiêu mi thuyết đạo: "Sư đệ hoàn phạ ngã toán kế nhĩ Phong Thần Bảng cơ duyên bất thành?

Ngã Thân Công Báo tuy bình nhật lý hành sự hữu ta bất ky, đãn dã đoạn bất hội tố xuất na bàn đối bất khởi sư huynh đệ tình nghị sự lai." "Hảo bất dung dịch đắc liễu nhất đàn giai nhưỡng, bản tưởng trứ dữ sư đệ hảo hảo tụ tụ, phân hưởng nhất phiên, na tằng tưởng cánh

nhượng sư đệ sinh xuất giá bàn cố lự, thực tại thị nhượng ngã tâm hàn nột.” Thân Công Báo nhất biên thuyết trứ, nhất biên khinh khinh dao đầu, kiểm thượng lộ xuất nhất phó thất lạc đích thần tình, phảng phất chân đích bị Khương Tử Nha hoài nghi thương thấu liễu tâm.

Khẩn tiếp trứ, y vi vi thán liễu khẩu khí, kế tục thuyết đạo: “Cha môn sư huynh đệ nhất đồng tại sư tôn môn hạ tu hành đa niên, giá tình phân khởi thị năng bị khinh dịch cô phụ.

Ngã tri đạo giá Phong Thần Bảng trách nhậm trọng đại, sư đệ nhĩ áp lực dã đại, khả dã bất cai tương ngã tưởng đắc như thử bất kham a.” Khương Tử Nha thính văn Thân Công Báo giá nhất phiên thoại, kiểm thượng thuấn gian phiếm khởi liễu tằng tằng hồng vựng, tu quý chi tình dật vu ngôn biểu.

Y cản khẩn củng thủ tác ấp, thân tử bất do tự chủ địa vi vi tiền khuynh, ngữ khí trung đái trứ kỷ phân hoảng loạn địa khai khẩu thuyết đạo: “Sư huynh mạc quái, Tử Nha đệ nhất thứ đảm thử trọng nhậm, tâm trung thực tại thị hoàng khủng bất an, Phong Thần Bảng nhất sự quan hệ trọng đại, đệ bất đắc bất tiểu tâm cẩn thận, tịnh phi thị đối sư huynh hữu thập yêu hoài nghi, hoàn vọng sư huynh đại nhân hữu đại lượng, bất yếu dữ Tử Nha kế giác.” Khương Tử Nha đích nhãn thần trung mãn thị quý cứu dữ bất an, như đồng nhất cá phạm thác hài đồng.

Thân Công Báo kiến Khương Tử Nha giá bàn mô dạng, tâm trung ám tự đắc ý, kiểm thượng khước y cựu duy trì trứ na phó ủy khuất hựu đại độ thần tình, một hữu lộ xuất ti hào phá trán.

Chỉ kiến y trang tác nhất phó hào bất tại ý đích dạng tử, khinh khinh bãi liễu bãi thủ, thuyết đạo: “Bãi liễu bãi liễu, sư đệ dã bất thị cố ý đích, ngã hựu chẩm hội chân đích quái tội vu nhĩ, chỉ thị hi vọng sư đệ dĩ hậu năng đa tín ngã kỷ phân, cha môn sư huynh đệ huề thủ

cộng tiến, giá Phong Thần đại nghiệp dã năng tảo nhật hoàn thành." Thân Công Báo thuyết trứ, kiểm thượng quải trứ quan thiết đích tiếu dung, thượng tiền nhất bộ, thân nật địa phách liễu phách Khương Tử Nha kiên bàng, thuận thế vấn đạo: "Đối liễu, sư đệ, phương tài nhĩ thuyết bất tri Phong Thần Bảng huyền bí, na sư tôn khả hữu chỉ kỳ!" Thính đáo Thân Công Báo đích thoại, Khương Tử Nha thuấn gian hãm nhập liễu trầm tư chi trung.

Y vi vi trứu trứ mi đầu, nhãn thần trung thấu lộ xuất nhất ti mê mang dữ hồi ức đích thần sắc, phảng phất tại nỗ lực tòng ký ức đích thâm xử khai quật xuất sư tôn Nguyên Thủy đương sơ đích thoại ngữ.

Động phủ nội nhất thì an tĩnh hạ lai, chỉ hữu vi nhược đích phong thanh tòng động khẩu lược quá, phát xuất khinh khinh đích hô khiếu thanh.

Quá liễu hảo bán thưởng, Khương Tử Nha mới chung vu hồi quá thần lai, hoãn hoãn địa đối trứ Thân Công Báo khai khẩu thuyết đạo: "Sư tôn chỉ ngôn, giá Phong Thần Bảng nãi thị thượng cổ thần khí, quan hồ trứ tam giới chúng sinh, mệnh ngã vụ tất thỏa thiện bảo quản, bất khả hữu ti hào thiểm thất.

Chí vu như hà sử dụng, như hà hoàn thành Phong Thần đại nghiệp, sư tôn tịnh vị tường tế thuyết minh, chỉ thị nhượng ngã thuận ứng thiên mệnh, hạ sơn tại lịch luyện trung tầm hoa đáp án, khả giá 'thuận ứng thiên mệnh' tứ tự thuyết khởi lai dung dịch, tố khởi lai khước thị nan như đăng thiên, ngã chí kim nhưng vị tham thấu kỳ trung đích huyền cơ." Thân Công Báo thính trứ Khương Tử Nha đích thoại, biểu diện thượng tố xuất nhất phó nhận chân tư tác đích dạng tử, tâm trung khước tại ám ám bàn toán.

Y tâm tưởng, sư tôn Nguyên Thủy như thử giao đại, khán lai giá

Khương Tử Nha xác thực dã một chưởng ác đa thiếu quan kiện tin tức.

Bất quá, giá "thuận ứng thiên mệnh, hạ sơn tại lịch luyện trung tầm hoa đáp án" giá cú thoại, đảo thị cấp liễu y cực đại đích khải phát.

Chương 694

Hoặc hứa, y khả dĩ tá trứ giá cá do đầu, túng dũng Khương Tử Nha đa khứ ngoại diện sấm đãng, nhi tha chính mình, tắc khả dĩ tầm cơ tiếp cận Phong Thần Bảng, thuyết bất định tại giá quá trình trung, tiện năng tri hiểu Phong Thần Bảng huyền bí, hoa đáo đoạt thủ Phong Thần Bảng cơ hội.

Nghĩ xong những điều này, Thân Công Báo tâm trung dã tố xuất quyết định, kiểm thượng bất động thanh sắc, đối trứ Khương Tử Nha thuyết đạo: "Tử Nha sư đệ, sư tôn ký hữu giá bàn chỉ thị, y ngã khán, sư đệ nhĩ bất phương thuận ứng sư tôn chi ý, hạ sơn khứ lịch luyện nhất phiên.

Dĩ sư đệ thông tuệ quá nhân, gia chi thiên chúc phúc duyên thâm hậu, giá nhất lộ chi thượng, tất định năng tầm đắc thuận ứng thiên mệnh quan kiện khế cơ, tòng nhi tham thấu Phong Thần Bảng huyền bí." Thân Công Báo nhất biên thuyết trứ, nhất biên tại tâm trung ám tự đả trứ chính mình tiểu toán bàn, khả khước hồn nhiên bất tri, chính mình giá nhất phiên đề nghị, khấp khấp thị Khương Tử Nha đương hạ tối vi chính xác quyết trạch.

Thính hoàn Thân Công Báo kiến nghị, Khương Tử Nha trọng trọng địa điểm liễu điểm đầu, cực vi nhận đồng địa thuyết đạo: "Thân sư huynh sở ngôn thậm thị, thị Tử Nha hữu ta trứ tượng liễu, ký như thử, ngã giá tiện trứ thủ chuẩn bị, sảo hậu tiện hạ sơn khứ!" Thân Công Báo thính văn, kiểm thượng đương tức phù hiện xuất nhất mạt khấp đáo hảo xử tiếu ý, thuận thế tiếp thoại đạo: "Sư đệ dã tri hiểu ngã tại giá thế gian sấm đãng hứa cửu, kiến quá bất thiếu kỳ nhân dị sự, tích lũy liễu bất thiếu ta nhân mạch dữ kinh nghiệm, nhược sư đệ bất hiềm khí, ngã nguyện dữ nhĩ nhất đồng hạ sơn, cha môn sư huynh

đệ tương hỗ phù trì, bỉ thử chiếu ứng, giá nhất lộ thượng, dã hảo hữu cá thương lượng, ngộ đáo thập yêu nan đề, thuyết bất định hoàn năng nhất đồng giải quyết." "Tái giả thuyết, giá Phong Thần Bảng trách nhậm trọng đại, hữu ngã tại nhất bàng, dã năng đa nhất phân bảo chướng bất thị?" Thính đáo Thân Công Báo giá bàn thuyết từ, Khương Tử Nha vi vi nhất chinh, nhãn thần trung thuấn gian thiểm quá nhất ti do nghi.

Tất cánh Phong Thần sự đại, vạn nhất Thân Công Báo đáo thì hữu thập yêu biệt dạng tâm tư, chính mình hựu như hà ứng đối?

Tuy thuyết bình nhật lý Thân Công Báo hành sự phong cách dữ chính mình đại tương kính đình, khả đồng vi Xiển Giáo đệ tử, bất hảo vô đoan sủy trắc, đãn Phong Thần Bảng nãi trọng trung chi trọng, quan hồ tam giới trật tự, dung bất đắc bán điểm thiểm thất.

Khương Tử Nha vi vi trứu khởi mi đầu, tâm trung ám tự quyền hành lợi tệ.

Thân Công Báo sở ngôn, tòng biểu diện thượng khán, xác thực cú cú tại lý, hữu cá đồng môn sư huynh đệ tại thân biên, ngộ đáo nguy hiểm thì dã hảo hữu cá chiếu ứng.

Khả Khương Tử Nha đích tâm trung, khước tổng giác đắc na lý bất thái đối kình, giá chủng bất an đích cảm giác, tựu tượng nhất căn thứ, khinh khinh địa trát tại tâm để.

Y sĩ mâu khán hướng Thân Công Báo, đối phương chính mãn kiểm tiếu ý, nhãn thần trung thấu trứ quan thiết, hảo tượng chân đích chỉ thị nhất tâm vi liễu bang trợ chính mình hoàn thành Phong Thần đại nghiệp.

Đoản tạm đích do dự hậu, Khương Tử Nha hoàn thị quyết định phóng hạ tâm trung na điểm nghi lự.

Nhất lai, chính mình xác thực nhu yếu bang thủ, Phong Thần chi lộ nan khăn trọng trọng, đan kháo nhất kỷ chi lực, trứ thực gian nan, nhị lai, Thân Công Báo ngôn từ khẩn thiết, mãn kiểm chân thành, dã bất tượng hữu kỳ tha tâm tư nhân.

Nghĩ xong những điều này, Khương Tử Nha dã tố xuất quyết định.

Tuy tức tựu kiến y củng thủ tác ấp, thái độ cực vi thành khẩn địa đối trứ Thân Công Báo thuyết đạo: "Ký như thử, na tiện hữu lao sư huynh liễu, thử phiên hạ sơn, tiền lộ mạn mạn, nguy cơ tứ phục, hoàn vọng sư huynh năng đa đa đề điểm, trợ ngã thuận lợi hoàn thành sư tôn giao phó trọng nhậm." Thân Công Báo văn ngôn, ngưỡng đầu cáp cáp nhất tiếu, thượng tiền nhất bộ, dụng lực địa phách liễu phách Khương Tử Nha kiên bàng, nhãn trung thiểm quá nhất ti bất dịch sát giác giảo hiệt, thuyết đạo: "Sư đệ phóng tâm, ngã định hội toàn lực dĩ phó, cha môn sư huynh đệ tề tâm hiệp lực, giá Phong Thần đại nghiệp, tất năng tảo nhật công thành." Thuyết trứ, Thân Công Báo đích nhãn thần trung tái thứ thiểm quá nhất ti bất dịch sát giác hưng phấn, phảng phật dĩ kinh khán đáo Phong Thần Bảng lạc nhập chính mình thủ trung.

Đãn Khương Tử Nha khước tịnh vị chú ý đáo Thân Công Báo giá tế vi đích biến hóa, chính mãn tâm tưởng trứ hạ sơn hậu chủng chủng an bài.

Tuy tức nhị nhân bất tái đam các, giản đan địa chỉnh lý nhất phiên hậu, tiện triêu trứ sơn hạ tẩu khứ.

Cơ Xương trở lại Tây Kỳ Ngay khi Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người hạ sơn, Tây Bá Hầu Cơ Xương được thả về cũng đã trở lại đất Tây Kỳ.

Khi xe giá lai đáo Tây Kỳ thành ngoại, Cơ Xương hoãn hoãn hiên

khai xa liêm, khán hướng xa song chi ngoại, thấu qua xa song, viễn viễn vọng kiến Tây Kỳ nguy nga tủng lập đích tường thành, Cơ Xương nhãn khuông thuấn gian thấp nhuận, tâm trung canh thị bách cảm giao tập.

Số niên đích tù cấm sinh nhai, y vô thì vô khắc bất tại tư niệm trứ Tây Kỳ chi địa, như kim chung vu quy lai, khước phảng nhược cách thế.

Số niên quá khứ, chính mình đích nhi tử Bá Ấp Khảo, dĩ nhiên thân vẫn vu đô thành.

Nhi Tây Kỳ chi địa, dã tại Đế Tân tứ ý bàn bác áp trá hạ nguyên khí đại thương, vãng tích đích phồn vinh xương thịnh tự dĩ viễn khứ, chỉ lưu hạ mãn mục sang di.

Tưởng đáo giá lý, Cơ Xương tâm trung trừ liễu kiếp hậu dư sinh đích khánh hạnh, canh đa đích thị đối Đế Tân hòa triều Thương mãn khang cừu hận.

Tại Cơ Xương khán lai, Bá Ấp Khảo tuy tại ngôn hành thượng lược hữu soa trì, đãn na dã chỉ thị túy tửu hậu chi ngôn, tội bất chí tử.

Nhi Đế Tân phi đãn trực tiếp xử tử Bá Ấp Khảo, cánh hoàn tang tâm bệnh cuồng địa tương Bá Ấp Khảo đích huyết nhục tố thành nhục bính, bức trứ chính mình cật hạ.

Giá đẳng hành kính, giản trực thiên lý nan dung, thực phi nhất quốc chi quân sở năng vi.

Thả Đế Tân tá cố đối Tây Kỳ đại tứ bàn bác, sử đắc Tây Kỳ bách tính khổ bất kham ngôn, canh nhượng Cơ Xương tâm trung nộ hỏa việt thiêu việt vượng.

Sở dĩ, thử thứ vạn hạnh năng cú hồi quy, Cơ Xương tất nhiên thị yếu Đế Tân phó xuất đại giới.

Ngay khi Cơ Xương đang trăm ngàn suy nghĩ, mưu tính tương lai, xa giá dã hoãn hoãn lai đáo liễu Tây Kỳ thành hạ.

Tây Kỳ cửa thành, tảo dĩ mật mật ma ma địa tụ tập liễu đại phê kiều thủ dĩ phán bách tính hòa quan viên.

Kiến đáo Cơ Xương xa giá xuất hiện tại viễn xử, cửa thành ngoại chúng nhân phân phân trừng đại liễu nhãn tình, nhãn thần trung ký hữu trọng phùng đích hỉ duyệt, dã hữu đối khổ nan bi thích.

Đương Cơ Xương xa giá hoãn hoãn sử nhập thị tuyến, nhân quần trung tiên thị nhất trận đoản tạm đích tịch tĩnh, khẩn tiếp trứ bạo phát xuất nhất trận hoan hô: "Tây Bá Hầu hồi lai!" "Tây Bá Hầu hồi lai!" Cửa thành ngoại thanh âm như hung dũng đích lãng triều, nhất ba tiếp trứ nhất ba, hưởng triệt vân tiêu.

Bách tính phong ủng nhi thượng, hữu quỵ địa khái đầu, hữu nhãn hàm nhiệt lệ, chủy lý bất đình địa niệm thao trứ: "Tây Bá Hầu, ngài khả toán hồi lai, chúng ta chung vu phán đáo ngài hồi lai!" Tùy trứ bách tính thanh âm hưởng khởi, Tây Kỳ nhất chúng quan viên môn dã phân phân tẩu đáo cửa thành ngoại, thần sắc cung kính nhi kích động.

Kiến đáo cửa thành ngoại bách tính dữ Tây Kỳ nhất chúng triều thần, Cơ Xương hoãn hoãn tẩu hạ xa giá, bộ phạt trầm ổn khước hựu đái trứ nhất ti bì bại.

Hoàn thị trứ nhãn tiền đích bách tính hòa quan viên, khán đáo tha môn kiểm thượng tiều tụy hòa nhãn trung đích kỳ phán, tâm trung canh thị nhất trận toan sáp.

Tuy tức Cơ Xương vi vi sĩ thủ, kỳ ý chúng nhân khởi thân, thanh âm đê trầm địa thuyết đạo: "Cơ Xương hồi lai vãn liễu, nhượng đại gia thụ khổ liễu!" Thính đáo Cơ Xương đích thoại, nhất vị niên mại đích quan viên, bộ lý bàn san địa tẩu thượng tiền, thanh âm chiến đẩu địa thuyết đạo: "Tây Bá Hầu, thử phiên quy lai, khả chân thị nhượng

Tây Kỳ phán đắc thái cửu.” Cơ Xương văn ngôn, mục quang trầm ổn nhi thâm thúy, kiểm thượng đái trứ nhất ti bất dịch sát giác phức tạp thần tình, khai khẩu thuyết đạo: “Hữu lại vương thượng từ bi, niệm cập bản hầu đối Thương Thang giang sơn đích nhất phiến xích thành, xá ngã quy lai.” Chúng nhân văn ngôn, tiên thị nhất trận đoản tạm đích tĩnh mặc, tùy hậu nhân quần trung bạo phát xuất thử khởi bỉ phục nghị luận thanh, ngôn ngữ chi gian giai thị đối Đế Tân hoài nghi dữ bất mãn.

Trực đáo phiến khắc chi hậu, nhất vị niên khinh lực tráng đích tiểu hỏa tử, thực tại nhẫn bất trụ tâm trung đích kích động, đại thanh hảm đạo: “Tây Bá Hầu, chỉ yếu ngài hồi lai tựu hảo!

Chúng ta đô thính ngài!” Giá thoại nhất xuất, tựu tượng tại cán sài thượng điểm nhiên liễu nhất bả liệt hỏa, lập khắc đắc đáo chúng nhân hưởng ứng, “Đối!

Thính Tây Bá Hầu!” Chúng nhân hô hảm thanh tiếp liên hưởng khởi, thanh lãng nhất trận cao quá nhất trận.

Cơ Xương văn ngôn, kiểm thượng thiểm quá nhất ti động dung, nhãn khuông bất cấm vi vi phiếm hồng.

Tuy tức thâm thâm địa hấp liễu khẩu khí, nỗ lực bình phục trứ nội tâm phiên dũng tình tự, mới sĩ thủ kỳ ý đại gia an tĩnh.

Đãi đáo chúng nhân thanh âm tiệm hiết, Cơ Xương nhất kiểm trang trọng địa khai khẩu: “Cơ Xương tái thứ đa tạ đại gia tín nhiệm, đại gia đích tâm tư Cơ Xương đô minh bạch, dã nhất định bất hội nhượng đại gia thất vọng, đô thả tiên hồi khứ, đãi ngã an trí thỏa đáng, tiện hội thương thảo chấn hưng Tây Kỳ đại kế.” Thuyết hoàn giá ta, Cơ Xương đốn liễu đốn, nhiên hậu tiếp trứ khai khẩu thuyết đạo: “Lao phiền đại gia hồi khứ an phủ hảo gia nhân, các tự quy vị, tố hảo thủ đầu chi sự, chúng ta nhất khởi, định năng nhượng Tây Kỳ

trọng tân hoán phát sinh cơ.” Thuyết bãi, tha mục quang kiên định địa tảo thị chúng nhân, nhãn thần trung mãn thị kiên định dữ kỳ hứa.

Cửa thành ngoại chúng nhân văn ngôn, phân phân điểm đầu, nhãn thần trung thấu lộ xuất đối Cơ Xương kính trọng.

Phương tài thuyết thoại niên trưởng quan viên chiến chiến nguy nguy địa tẩu thượng tiền, nhãn trung hàm lệ, thanh âm đái trứ nhất ti chiến đẩu: “Hoàn thỉnh Tây Bá Hầu phóng tâm, thần đẳng định hội tận kỷ sở năng, phụ tá ngài nhượng Tây Kỳ trọng hồi vãng nhật phồn vinh.” Khẩn tiếp trứ nhất vị niên khinh tướng lĩnh dã đại thanh thuyết đạo: “Ngã đẳng nguyện vi Tây Bá Hầu hiệu mệnh, phó thang đạo hỏa, tại sở bất từ!” Thính đáo nhị nhân sở ngôn, nhân quần trung tái thứ hưởng khởi nhất trận thử khởi bỉ phục ứng hòa thanh, “Nguyện thính Tây Bá Hầu sai khiển!” “Định bất phụ Tây Bá Hầu kỳ vọng!” Nhất thanh thanh thệ ngôn, như đồng kích ngang đích chiến ca, tại Tây Kỳ cửa thành cửu cửu hồi đãng.

Chúng nhân thuyết hoàn, dã tại Cơ Xương chú thị hạ khai thủy hữu tự tán tràng, bất quá kiểm thượng đích thần tình khước dữ lai thì tiệt nhiên bất đồng.

Thử thì đích chúng nhân bất tái thị mãn kiểm sầu dung dữ tuyệt vọng, nhi thị sung mãn trứ hi vọng đích quang thải, thậm chí liên cước bộ dã biến đắc khinh khoái khởi lai.

Kiến đáo Tây Kỳ bách tính chuyển biến, Cơ Xương tâm trung mãn thị hân úy dữ cảm động.

Vọng trứ na ta tiệm tiệm viễn khứ đích thân ảnh, phảng phật khán đáo liễu Tây Kỳ tương lai đích hi vọng.

Đẳng đáo bách tính tiệm tiệm tán khứ, Cơ Xương dã hoãn hoãn chuyển thân, lĩnh trứ Tây Kỳ nhất chúng triều thần hướng trứ thành trung tẩu khứ.

Chẳng bao lâu, Tây Kỳ quân thần chúng nhân tiện xuất hiện tại nghị sự đại điện chi trung.

Thử thì đích Cơ Xương cao tọa chủ vị, diện dung nghiêm túc nhi trầm ổn.

Đại điện nội chúc hỏa dao duệ, hôn hoàng đích đăng quang ánh chiếu trứ chúng nhân đích kiểm bàng, triều thần môn phân liệt lưỡng bàng, thần sắc ngưng trọng, khí phân hiển đắc cách ngoại trang nghiêm túc mục.

Cơ Xương vi vi tảo thị liễu nhất quyển điện nội triều thần, mục quang đình lưu tại kỷ vị nguyên lão trọng thần thân thượng, hoãn hoãn khai khẩu thuyết đạo: "Chư vị, Cơ Xương ta thử phiên năng bình an quy lai, toàn lại chư vị kiên thủ Tây Kỳ, kiệt lực duy trì, tại giá lý, Cơ Xương ta tạ tạ đại gia." Cơ Xương thuyết hoàn, khởi thân triêu trứ điện hạ chúng nhân tựu thị nhất bái, kiến đáo Cơ Xương động tác, điện hạ chúng nhân phân phân cung thân, tùy hậu khai khẩu thuyết đạo: "Tây Bá Hầu ngôn trọng liễu, ngã đẳng thực quân chi lộc, đam quân chi ưu, vi Tây Kỳ hiệu lực, nãi phân nội chi sự, Tây Bá Hầu tại ngoại mông nan, ngã đẳng khước vị năng tương ngài cập thì cứu xuất, tâm trung quý cứu vạn phân, như kim Tây Bá Hầu bình an quy lai, thực nãi Tây Kỳ chi phúc, bách tính chi hạnh, vãng hậu ngã đẳng định đương truy tùy Tây Bá Hầu tả hữu, can não đồ địa, tại sở bất từ, vi phục hưng Tây Kỳ kiệt tận toàn lực!" "Tây Bá Hầu nhân hậu ái dân, tâm hệ Tây Kỳ, thử phiên quy lai định năng lực vãn cuồng lan, ngã đẳng nguyện thính tòng Tây Bá Hầu điều khiển, bất phụ Tây Bá Hầu tín nhiệm dữ kỳ vọng!" Điện thượng Cơ Xương văn ngôn, nhãn khuông thuấn gian thấp nhuận.

Hứa cửu dĩ lai tích áp tại tâm để tình tự, như quyết đê đích hồng thủy bàn hung dũng nhi lai, nội tâm đích kích động dữ cảm khái kỷ hồ tương Cơ Xương yêm một.

Chương 695

Đãn Cơ Xương tịnh vị trực tiếp biểu hiện xuất lai, nhi thị cường nhẫn trứ nội tâm đích kích động dữ cảm khái, thâm hấp nhất khẩu khí, nhượng chính mình đích tình tự bình phục hạ lai.

Đãi đáo tâm tình sảo sảo bình phục, Cơ Xương tài hoãn hoãn sĩ khởi song thủ, kỳ ý chúng nhân khởi thân, thanh âm lược đái ngạnh yết địa thuyết đạo: "Ngã Cơ Xương vi hữu nhĩ môn giá ta trung can nghĩa đảm, nhất tâm vi kỳ thần tử nhi thâm cảm khánh hạnh dữ tự hào." "Hữu nhĩ môn tại, Tây Kỳ hà sầu bất hưng!" Thính đáo điện thượng Cơ Xương lược đái ngạnh yết đích thanh âm, điện hạ quần thần dã thị tâm hữu thích thích, nhãn khuông phân phân phiếm hồng.

Nhất thời gian, điện trung khí phân dã thị cách ngoại ngưng trọng.

Trực đáo phiến khắc chi hậu, Cơ Xương tái thứ khai khẩu, chúng nhân tâm tình giá mới sảo sảo hoãn hòa.

Tựu thính Cơ Xương thuyết đạo: "Chư vị, quá vãng chi sự, tuy bất kham hồi thủ, đãn dĩ thành vi quá khứ, như kim bãi tại chúng ta diện tiền, thị Tây Kỳ tương lai, Cơ Xương ta tương tín chỉ yếu đại gia nhất đồng tề tâm hiệp lực, hòa trung cộng tế, định năng nhượng Tây Kỳ trọng hiện vãng nhật vinh quang, thậm chí khai sang xuất canh vi xương thịnh đích cục diện." Cơ Xương đích thoại ngữ kiên định hữu lực, đái trứ nhất chủng nhượng nhân vô pháp kháng cự tín niệm.

Thuyết bãi, kiến chúng nhân nhãn thần trung tăng thiêm liễu kỷ phân tự tín, Cơ Xương kiểm thượng dã lộ xuất nhất ti hân úy.

Không đẳng chúng nhân khai khẩu hồi phục, kế tục thuyết đạo: "Thử phiên Vương Thượng tuy phóng ngã hồi quy, đãn đối ngã Tây Kỳ chi địa chiếu lệnh nhưng vị cải biến, biểu minh Vương Thượng

chi nộ nhưng vị triệt để tiêu trừ, ngã Tây Kỳ nhu án chương vãng niên chi số cung phụng, hoàn vọng chư vị đa gia phí tâm nha.” Thuyết giá thoại thì, Cơ Xương ngữ khí bình hòa, khước ám tàng thâm ý.

Thuyết hoàn chi hậu, Cơ Xương mục quang như cự, khán tự bất kinh ý địa bất động thanh sắc tảo thị chúng nhân.

Tha đối Đế Tân chiếu lệnh nội dung tị nhi bất đàm, chỉ thị đề cập Tây Kỳ nhu chiếu cựu cung phụng Đại Thương, giá bàn thuyết pháp tịnh phi thị nhưng đối Đại Thương, đối Đế Tân trung tâm cảnh cảnh.

Nhi thị nhân vi tha tưởng khán khán điện trung chúng nhân đích phản ứng, khán khán điện trung giá ta Tây Kỳ triều thần trung thị phủ tồn tại tử trung Đế Tân, tử trung triều Thương chi nhân.

Yếu tri đạo Cơ Xương tự ngục trung xuất lai chi hậu, tiện dĩ kinh ám tự quyết định, hồi đáo Tây Kỳ tựu hội khai khải phản Thương đại nghiệp.

Nhi yếu khai thủy phản Thương, thủ yếu tiện thị xác bảo nội bộ đích tuyệt đối đoàn kết dữ cơ mật tính.

“Sự dĩ mật thành, ngôn dĩ tiết bại”; “Thành ư tâm tư, mưu ư thâm tư” đích đạo lý, Cơ Xương tái thanh sở bất quá, canh hà huống hiện tại Tây Kỳ dữ chỉnh cá Đại Thương bỉ khởi lai, bất quá thị thương hải nhất túc.

Đại Thương lịch kinh số thập vạn niên truyền thừa, cương vực liêu khoát, nhân khẩu chúng đa, binh cường mã tráng, huy hạ chư hầu vô số.

Phản quan Tây Kỳ, thiên cư nhất ngung, nhân khẩu, tư nguyên, binh lực đô viễn bất cập Đại Thương.

Tại tuyệt đối thực lực diện tiền, nhậm hà khinh cử vọng động đô đẳng đồng vu dĩ noãn kích thạch.

Nhược thị Cơ Xương xử sự bất mật, tâm tư bị Đế Tân tri hiểu, na nghênh tiếp Tây Kỳ tất nhiên thị nhất tràng tiền sở vị hữu đích diệt đỉnh chi tai.

Đế Tân tàn bạo đa nghi, nhai tí tất báo, tất nhiên bất hội cấp Cơ Xương, cấp Tây Kỳ nhậm hà cơ hội, nhất đán sát giác đáo Cơ Xương hữu phản ý, định hội hào bất do dự địa điều tập Thương triều khuynh quốc chi binh, dĩ lôi đình vạn quân chi thế phác hướng Tây Kỳ, giới thì, Tây Kỳ tương tại chiến hỏa trung hóa vi hôi tận, bách tính tương sinh linh đồ thán.

Sở dĩ Cơ Xương tâm trung thanh sở, dục thành thử đại sự, đương hạ tất tu yếu ẩn nhẫn chập phục, ám trung tích súc sức mạnh, bất nhượng Đế Tân đối Tây Kỳ khởi nghi.

Và nghe lời Cơ Xương trên điện, điện trung chúng nhân tiên thị nhất trận đoản tạm đích trầm mặc, tùy hậu thần sắc dã thị các dị, hữu tùng liễu nhất khẩu khí, hữu tắc thị diện lộ kích động chi sắc, hoàn hữu đích thần sắc ngưng trọng, hãm nhập liễu trầm tư.

Kiến đáo điện trung chúng nhân giá bàn phản ứng, Cơ Xương tâm trung dĩ nhiên hữu liễu để.

Đương nhiên, Cơ Xương dã thanh sở phản Thương chi sự thái quá trọng đại, hiện tại điện trung hữu ta nhân bất nhất định tựu thị đối Đế Tân trung tâm cảnh cảnh.

Tất cánh triều Thương thống trị trường đạt số bách niên, thâm căn cố đế, bất thiếu nhân đối vu triều Thương đô tồn tại trứ phức tạp đích tình cảm dữ quan niệm.

Sở dĩ, tịnh vị trứ cấp nhượng chúng nhân biểu minh thái độ.

Nhất ta thoại, hoàn nhu dữ tối vi tín nhiệm đích tâm phúc tế tế mưu hoa tài thị chính đạo.

Nghĩ xong những điều này, Cơ Xương thần sắc bình tĩnh, kế tục khai khẩu thuyết đạo: "Kim nhật tiện tạm thả đáo thử ba, chư vị tiên các tự tán khứ, hồi khứ hảo hảo chuẩn bị nhất phiên, minh nhật ngã hội thiết yến khao lao chư vị chi công!" Thính đáo Cơ Xương đích thoại, điện trung chúng nhân phân phân lĩnh mệnh, y thứ hữu tự địa ngư quán nhi xuất, đại điện nội tiệm tiệm khôi phục bình tĩnh, chỉ lưu hạ Cơ Xương độc tự trữ lập, tư tự phiêu hướng viễn phương.

Đãi đáo điện trung chúng nhân tận số tán khứ, Cơ Xương dã một hữu ti hào do dự, tức khắc hạ lệnh, triệu tập Tán Nghi Sinh, Hoành Yêu, Thái Điên, Tân Giáp đẳng nhân.

Giá ta nhân đô thị Cơ Xương tuyệt đối tương tín đích tâm phúc, đa niên lai dĩ kinh chứng minh liễu đối Cơ Xương hòa Tây Kỳ trung thành, thử phiên phản Thương sự đại, do như tại huyền nhai biên hành tẩu, nhất bộ bất thận tiện hội phấn thân toái cốt, Cơ Xương tự nhiên yếu hoa giá kỷ vị tối vi khả kháo chi nhân thương thảo, cộng thương đại kế.

Sảo vãn thì phân, Tây Kỳ nghị sự điện trung, chúc hỏa dao duệ, hôn hoàng đích đăng quang tại vi phong trung thiểm thước bất định, ánh chiếu trứ Tán Nghi Sinh đẳng nhân y lệnh hối tụ vu thử thân ảnh.

Đối vu Cơ Xương triệu hoán, Tán Nghi Sinh đẳng nhân tâm trung tảo hữu chuẩn bị.

Tất cánh thử tiền triều đường thượng Cơ Xương na nhất phiên ý vị thâm trường đích thoại ngữ, như đồng nhất khỏa đầu nhập bình tĩnh hồ diện cự thạch, kích khởi tằng tằng liên y.

Giá ta niên lai, tha môn truy tùy Cơ Xương, thân nhãn kiến chứng liễu Tây Kỳ tại Cơ Xương trị lý hạ tòng nhất cá phổ thông biên thùy chi địa trục tiệm tẩu hướng phồn vinh, bách tính an cư lạc nghiệp, thành thị kiến thiết nhật tân nguyệt dị.

Tại tha môn nhãn trung, Cơ Xương tâm hoài thiên hạ, nhân đức khoan hậu, tâm hệ bách tính tật khổ, tài thị chân chính minh chủ, thị Tây Kỳ nãi chí thiên hạ hi vọng sở tại.

Nhi triều Thương khước tại Đế Tân thủ trung nhật ích hủ hủ.

Đế Tân hoang dâm vô đạo, đại hưng thổ mộc, tu kiến xa hoa cung điện, lao dân thương tài.

Đối bách tính hoành chinh bạo liễm, phú thuế trầm trọng, trí sử bách tính khổ bất kham ngôn, sinh hoạt tại thủy thâm hỏa nhiệt chi trung.

Các địa dân bất liêu sinh, ngạ biễu biến dã, oán thanh tái đạo.

Chúng nhân đa thứ tư hạ nghị luận, đô giác đắc nhược yếu thiên hạ thái bình, duy hữu thôi phiên Đế Tân tàn bạo thống trị, nhượng Cơ Xương thủ nhi đại chi, phương năng chửng cứu thương sinh.

Thử tiền, tha môn tiện bất thì tầm cơ ủy uyển kiến nghị Cơ Xương tảo tố trù mưu, thuận ứng dân tâm, giang khởi chửng cứu thiên hạ đại kỳ.

Đãn na thì Cơ Xương, mỗi thứ thính đáo thử loại gián ngôn, đô chỉ thị mặc mặc dao đầu, thần sắc gian mãn thị ưu lự.

Tất cánh tại Cơ Xương khán lai, tuy nhiên Đế Tân thống trị xuất hiện gia đa tệ bệnh, khả tại đương thì, tịnh vô đa thiếu xác tạc tàn bạo chi cử công chi vu chúng, thiên hạ cục thế y cựu vi diệu.

Tái giả phản Thương chi cử sự quan trọng đại, nhất đán khai khải, tiện thị sinh linh đồ thán, Tây Kỳ dã khả năng hãm nhập vạn kiếp bất phục.

Bất đáo vạn bất đắc dĩ, Cơ Xương thực tại bất nguyện khinh dịch thiêu khởi chiến đoan, đồ tăng bách tính thống khổ.

Đãn thế sự vô thường, Cơ Xương bị tù cấm lý số niên, thân thân kinh lịch liễu Đế Tân đích đa nghi dữ tàn bạo, Đế Tân cận bằng vô đoan sai kỵ, tiện tương tha tù vu ngục trung, nhượng tha bão thụ chiết ma, thậm chí hoàn tàn nhẫn địa sát hại liễu Bá Ấp Khảo, tố thành nhục bính bức bách tha cật hạ, giá bàn diệt tuyệt nhân tính đích hành kính, triệt để kích toái liễu Cơ Xương đối Đế Tân cận tồn đích nhất ti huyễn tưởng, tâm trung đối Đế Tân tôn sùng tảo dĩ đãng nhiên vô tồn, thủ nhi đại chi đích thị mãn khang phẫn nộ dữ cừu hận.

Tái gia thượng giá ta niên Tây Kỳ tại Đế Tân bạo chính hạ, xử xử thụ hạn, gian nan tránh trát, bách tính khổ bất kham ngôn, tại giá bàn tuyệt cảnh chi hạ, Cơ Xương tâm trung đích thiên bình chung vu triệt để khuynh tà, phản Thương quyết tâm tại tâm để tiễu nhiên trát căn.

Chúng nhân tiến vào nghị sự điện, trao đổi ánh mắt, đều nhìn thấy sự kỳ vọng và lo lắng từ đối phương.

Kì vọng là Cơ Xương cuối cùng đã đồng ý nghe lời can gián của họ, giương cao ngọn cờ phản Thương.

Lo lắng là bởi chúng nhân đều hiểu rõ, con đường phản Thương đầy chông gai, hiểm nguy rình rập.

Phải biết rằng, thế lực triều Thương hiện tại vô cùng lớn mạnh, Tây Kỳ muốn chống lại chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, chỉ một chút sơ sẩy, không những Tây Kỳ sẽ bị hủy diệt, mà những người tham gia mưu sự như bọn họ cũng sẽ đối mặt với họa diệt tộc.

Nhưng dù vậy, sự kiên định trong lòng chúng nhân vẫn không hề lay chuyển, bởi vì họ là trọng thần của Tây Kỳ, hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu chiếu lệnh của Đế Tân cứ tiếp diễn, thì kết cục cuối cùng của Tây Kỳ chắc chắn là bị vắt kiệt triệt để, đi đến diệt vong.

Cuối cùng, trong ánh mắt mong đợi của chúng nhân trong điện, Cơ

Xương ổn định bước vào nghị sự điện.

Tán Nghi Sinh, Hoành Yêu, Thái Điên, Tân Giáp và những người khác đều đứng dậy, cung kính hành lễ, trong mắt tràn đầy kính trọng và kỳ vọng.

Chương 696

Cơ Xương khẽ giơ tay, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, sau đó chậm rãi đi đến vị trí chủ tọa, đứng thẳng người, ánh mắt sắc bén quét qua các tâm phúc đang có mặt, rồi không chút do dự hay dò xét, trực tiếp mở lời: "Chư vị, nay ta đã quyết ý phản Thương, chư vị có điều gì muốn chỉ giáo cho ta không?" Nghe Cơ Xương nói, điện phủ lập tức tĩnh lặng, chúng nhân như bị một lực lượng vô hình nào đó định trụ, hơi thở cũng bất giác chậm lại.

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, trên mặt chúng nhân đều lộ ra vẻ kích động.

Ngay sau đó, Tán Nghi Sinh dưới điện là người đầu tiên phản ứng.

Chỉ thấy khuôn mặt vốn đã gầy gò của Tán Nghi Sinh vì kích động mà đỏ bừng, trong mắt càng thêm rực sáng, "Tăng" một tiếng đứng bật dậy, hai tay ôm quyền, thân mình cúi về phía trước, ngữ khí gấp gáp và kiên định nói: "Chúa công thánh minh, vì bách tính thiên hạ mà suy nghĩ, giương cao cờ phản Thương, nhưng triều Thương thế lực hùng mạnh, thần cho rằng không thể vội vàng, nên từ từ tính kế.

Còn về việc phản Thương như thế nào, thần có hai sách lược: Một là, bề ngoài vẫn tuân theo chiếu lệnh của Đế Tân, đúng hạn cống nạp phú thuế, phái khiển quân lực, để hạ thấp lòng đề phòng của Đế Tân đối với Tây Kỳ ta.

Hai là, các chư hầu khắp Đại Thương không phải ai cũng một lòng trung thành với Đế Tân, từ lâu đã có nhiều chư hầu chịu cảnh áp bức của Đế Tân, lòng mang bất mãn.

Chúa công có thể bí mật liên kết các chư hầu, phái những sứ giả khéo ăn nói, trung thành đáng tin cậy, bí mật đến các lãnh địa chư hầu,

làm rõ những hành vi bạo ngược của Đế Tân, cùng với quyết tâm và đại nghĩa phản Thương của Tây Kỳ ta, động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý, mời họ cùng nhau hành sự.

Với những chư hầu còn dao động, có thể hứa hẹn sau khi thành công sẽ phân chia nhiều đất đai hơn, ban tặng nhiều tài nguyên hơn, thu hút họ gia nhập liên minh phản Thương." Nghe Tán Nghi Sinh nói, Cơ Xương khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng y không nói gì mà nhìn về phía những người khác dưới điện, ánh mắt đầy kỳ vọng và dò hỏi.

Nhận thấy ánh mắt của Cơ Xương, Hoành Yêu không chút do dự, nhanh chóng đứng dậy, thần sắc trang trọng mở lời: "Chúa công, lời của Tán Nghi Sinh rất đúng, kế sách hiện tại là trước tiên để Đế Tân giảm bớt lòng đề phòng đối với Tây Kỳ ta, mới có thể để Tây Kỳ ta bí mật phát triển sau này.

Thần cho rằng, có thể theo như cách làm trước đây, bí mật hối lộ sủng thần của Đế Tân, để họ nói lời hay ý đẹp trước mặt Đế Tân, tạo ra một hình ảnh Tây Kỳ cung thuận trung thành.

Như bọn Phí Trọng, Vưu Hồn bên cạnh Đế Tân, đều là hạng người vì lợi quên nghĩa, chỉ cần cấp đủ vàng bạc tài bảo, kỳ trân dị bảo, họ nhất định sẽ nói giúp cho chúng ta, giống như lần này.

Như vậy, sự cảnh giác của Đế Tân đối với Tây Kỳ ta sẽ dần dần nới lỏng, Tây Kỳ ta mới có thể chuyên tâm phát triển!" Hoành Yêu nói xong, Cơ Xương khẽ gật đầu, sau đó giơ tay ra hiệu Hoành Yêu ngồi xuống, rồi chậm rãi nói với hai người: "Lời của Tán Nghi Sinh là kế sách lâu dài, nay Đế Tân bạo ngược, đây chính là cơ hội của Tây Kỳ ta, nhưng triều Thương căn cơ sâu đậm, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, không thể khinh địch mạo tiến.

Việc hạ thấp lòng đề phòng của Đế Tân, liên kết chư hầu có thể

tranh thủ cơ hội phát triển cho Tây Kỳ ta, thật sự là lương sách!

Kế sách của Hoành Yêu cũng có thể giải quyết được tình thế cấp bách hiện tại.

Bọn Phí Trọng, Vưu Hồn là hạng người hám lợi, dùng tài bạch lung lạc họ, quả thực có thể giải quyết mối lo của Tây Kỳ ta, khiến Đế Tân nới lỏng cảnh giác.

Năm xưa ta có thể thoát nạn trở về, cũng nhờ chư khanh khéo léo dùng cách này, chu toàn ở Triều Ca.

Lần này tiếp tục dùng kế này để mê hoặc Đế Tân, hoàn toàn khả thi." Nói xong, Cơ Xương dừng lời một chút, ánh mắt đặt lên những người còn lại, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Ngoài ra, các mặt kinh tế, quân sự, nhân tài đều không thể lơ là!" Nói đoạn, ánh mắt Cơ Xương đầu tiên rơi vào Thái Điên.

Lúc này, vị võ tướng dũng mãnh này, trong ánh mắt lộ ra vẻ khát khao chiến đấu, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, hai tay bất giác nắm chặt thành quyền, như thể sẵn sàng lao ra chiến trường, đại chiến một trận.

Cơ Xương thấy vậy, mở lời: "Thái Điên, quân sự là đại sự quốc gia, nay Tây Kỳ ta muốn chuẩn bị phản Thương, việc huấn luyện và thống lĩnh quân đội đều phải trông cậy vào ngươi." Thái Điên nghe vậy, "hoắc" một tiếng đứng bật dậy, tiếng như chuông đồng vang vọng: "Xin chúa công yên tâm!

Mạt tướng sớm đã mong chờ ngày này rồi, ta sẽ đích thân đốc luyện, đảm bảo sẽ tạo ra một đội quân tinh nhuệ khiến kẻ địch nghe danh đã phải khiếp sợ!" Cơ Xương hài lòng nhìn Thái Điên, khẽ gật đầu nói: "Tốt!

Có quyết tâm này của ngươi, ta liền yên tâm rồi, nhưng cũng phải

nhớ, huấn luyện tuy cần nghiêm khắc, nhưng không được quá vội vàng, phải tuần tự tiệm tiến, đảm bảo trạng thái của tướng sĩ." Thái Điên nghiêm túc gật đầu, nói: "Mạt tướng xin ghi nhớ lời giáo huấn của chúa công!

Nhất định không phụ sự kỳ vọng của chúa công!" Cơ Xương nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười an ủi, ngay sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Tân Giáp ở bên cạnh.

Tân Giáp là người tâm tư cẩn mật, giỏi mưu lược, có tài năng xuất chúng trong việc thu thập tình báo.

Cơ Xương tự nhiên sẽ không để nhân tài như vậy bị chôn vùi, mở lời nói: "Tân Giáp, tình báo đối với đại nghiệp phản Thương vô cùng quan trọng, là tai mắt của chúng ta, gánh nặng trên vai ngươi không hề nhẹ đâu." Tân Giáp nghe vậy, lập tức đứng dậy, chắp tay hành lễ, lời lẽ khẩn thiết nói: "Chúa công yên tâm, thần thâm tri công tác tình báo trách nhiệm trọng đại, quan hệ đến sự thành bại của đại nghiệp phản Thương của Tây Kỳ ta, thần nhất định sẽ dốc toàn lực, không phụ sự ủy thác của chúa công.

Lát nữa, thần sẽ bắt tay vào mở rộng đội ngũ tình báo, bố trí tai mắt, đảm bảo cho dù là trên triều đình triều Thương, hay trong quân đội, hoặc là các lãnh địa chư hầu khác, đều sẽ có người của chúng ta." Tân Giáp nói xong, Cơ Xương cũng mở lời nói: "Rất tốt, kế hoạch chu toàn tỉ mỉ, lời khuyên duy nhất ta có thể cho ngươi, chính là tuyệt đối không được nóng vội cầu thành, cũng không được dễ dàng tin tưởng những tin tức chưa được kiểm chứng." Nghe Cơ Xương chỉ thị, Tân Giáp lại lần nữa chắp tay hành lễ, cung kính nói: "Xin chúa công yên tâm, chúng thần nhất định sẽ ghi nhớ lời giáo huấn của chúa công, không kiêu không nóng, vững chắc từng bước, kiểm tra xác minh nhiều lần nguồn tin tức, cẩn thận xác thực sự thật giả của tình báo, đảm bảo mỗi một tin tức truyền đến trước mặt chúa công đều là

chính xác không sai." Đợi đến khi Tân Giáp dứt lời, nụ cười trên mặt Cơ Xương càng thêm nồng đậm, sau đó lại chậm rãi đưa mắt nhìn về phía các thần tử khác.

Thấy chúng nhân đều lộ vẻ suy tư, nhưng không ai đưa ra đề nghị mới, y mới chậm rãi mở lời nói: "Hôm nay, ta cùng chư vị thương nghị đại kế phản Thương, nghe các mưu kế của chư vị, ta cảm thấy vô cùng vui mừng.

Viễn kiến trác thức của Tán Nghi Sinh, ứng biến lâm cơ của Hoành Yêu, dũng mãnh quả cảm của Thái Điên, tâm tư cẩn mật của Tân Giáp, tất cả đều khiến ta nhìn thấy hy vọng của Tây Kỳ." Cơ Xương nói xong, khẽ dừng lại một chút, ánh mắt như thực chất, từ từ quét qua mỗi người trong điện.

Trong ánh mắt, lộ rõ niềm tin kiên định bất di và sự kỳ vọng ân cần đối với chúng nhân, sau đó tiếp tục nói: "Từ hôm nay trở đi, chúng ta ai nấy làm tròn chức trách, từng bước thực hiện kế hoạch, trong quá trình hành động, tuyệt đối phải chú ý bảo mật, không được để tin tức tiết lộ." Nói xong, Cơ Xương nét mặt trang trọng, nhìn về phía Tán Nghi Sinh, trịnh trọng nói: "Tán Nghi Sinh, thu phục lòng dân là cái gốc lập quốc, liên kết chư hầu có thể làm mạnh thêm cánh tay cho Tây Kỳ ta.

Hai việc vô cùng quan trọng này, ta giao cho ngươi tiếp tục dốc toàn lực thúc đẩy." Tán Nghi Sinh nghe vậy, lập tức chắp tay hành lễ, thần sắc nghiêm túc mà trang trọng đáp: "Chúa công yên tâm, thần nhất định sẽ dốc toàn lực, không phụ sự ủy thác." Cơ Xương khẽ gật đầu, rồi chuyển ánh mắt sang Hoành Yêu, trong mắt tràn đầy tín nhiệm và phó thác, nghiêm túc dặn dò: "Hoành Yêu, việc hối lộ sủng thần của Đế Tân, ngươi phải đích thân quán xuyến, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Đồng thời, cũng phải chú ý sự thay đổi thái độ của Đế Tân, một khi có bất kỳ phong ba nào, phải kịp thời báo cáo cho ta." Hoành Yêu khẽ gật đầu, trong ánh mắt lộ rõ sự quyết đoán và kiên định, trầm giọng nói: "Chúa công, thần biết việc này quan trọng, nhất định sẽ cẩn thận, chuẩn bị chu đáo." Cơ Xương khẽ gật đầu, tiếp đó quay đầu nói với Thái Điên một cách chân thành: "Thái Điên, trong khi huấn luyện sĩ tốt, cũng phải chú ý an ủi lòng quân, để tướng sĩ hiểu rõ mục tiêu huấn luyện, và phải phối hợp lẫn nhau với các đại nhân khác, không được đơn độc phấn chiến." Thái Điên nghe vậy, ôm quyền tiến lên, lớn tiếng nói: "Mạt tướng xin ghi nhớ lời giáo huấn của chúa công, nhất định sẽ cùng các vị đại nhân đồng tâm hiệp lực, cùng kẻ địch hiềm thù, vì tương lai Tây Kỳ mà xông pha một con đường máu!" Cuối cùng, Cơ Xương nhìn về phía Tân Giáp, thần sắc tràn đầy coi trọng, lại lần nữa nhấn mạnh: "Tân Giáp, công tác tình báo là tai mắt của chúng ta, phải luôn giữ cảnh giác, không ngừng hoàn thiện mạng lưới tình báo, nếu có tình báo quan trọng, phải báo cáo cho ta ngay lập tức." Tân Giáp cung kính đáp: "Chúa công yên tâm, thần nhất định sẽ kiên thủ cương vị, vì chúa công cung cấp tình báo chính xác kịp thời." Nghe chúng nhân đốc định đáp lời, Cơ Xương hài lòng gật đầu, chậm rãi đứng dậy, nói với các tâm phúc trong điện: "Chư vị, việc phản Thương, trên thuận ý trời, dưới ứng lòng dân, là để bách tính thiên hạ khỏi chịu khổ bởi bạo chính, là để Tây Kỳ có thể khai mở một vùng thái bình thịnh thế trong thời loạn này.

Con đường này nhất định sẽ đầy gian nan hiểm trở, nhưng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, thì không có khó khăn nào không thể khắc phục!" Chúng nhân trong điện đều đứng dậy, nhiệt huyết sôi trào, đồng thanh cao hô: "Nguyện vì chúa công hiệu mệnh, nguyện vì Tây Kỳ phó thang đạo hỏa!" Âm thanh như sấm động, không ngừng vang vọng trong nghị sự điện.

Nhìn những thần tử trung thành vô úy trước mắt, trong lòng Cơ Xương cũng dâng lên một dòng nước ấm cuồn cuộn.

Theo kế hoạch được xác định, vùng đất Tây Kỳ, cũng như một cỗ máy tinh mật, bắt đầu vận chuyển khẩn trương.

Vô số người Tây Kỳ tràn đầy nhiệt huyết, đều dốc sức vào sự nghiệp vĩ đại này, liên quan đến vận mệnh Tây Kỳ và phúc lợi của bách tính thiên hạ.

Ngay khi quân thần Tây Kỳ đồng tâm hiệp lực chuẩn bị đại nghiệp phản Thương, Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người cũng đã đến đô thành của triều Thương.

Bước vào đô thành, chỉ thấy vương thành cao vút tận mây, khí thế hùng vĩ.

Hai người ngẩng nhìn Nhân đạo khí vận thoang thoảng, như dải lụa mỏng cuộn chảy trên vương thành, đều giật mình, trong lòng dâng lên sự chấn động khó tả.

Mãi đến một khắc sau, hai người mới dần dần hoàn hồn.

Sau đó liền nghe Thân Công Báo phá vỡ sự im lặng trước tiên, khẽ nhíu mày, mở lời hỏi: "Tử Nha sư đệ, Phong Thần Bảng có còn dị trạng nào không?" Đúng vậy, hai người lần này đến đô thành, chính là do Phong Thần Bảng chỉ dẫn.

Kể từ khi hai người hạ sơn, Phong Thần Bảng liền vô duyên vô cớ nổi lên những triệu chứng kỳ dị, lúc thì quang mang đại thịnh, lúc thì phù văn lấp lánh, trong minh minh chi trung dắt dẫn hai người, một đường chuyển đến đô thành triều Thương này.

Tuy nói hai người chưa thấu triệt dị tượng Phong Thần Bảng rốt cuộc có ý nghĩa sâu xa gì, nhưng hai người đều rõ ràng, dị tượng này nhất định liên quan đến Phong Thần cơ duyên, vì vậy hai người cũng

vô cùng hưng phấn, không chút trì hoãn, thuận theo sự chỉ dẫn của Phong Thần Bảng mà đến đô thành triều Thương.

Bên này, Khương Tử Nha nghe Thân Công Báo hỏi, bất đắc dĩ lắc đầu, thần sắc xen lẫn một tia mê mang, nói: "Phong Thần Bảng không có chút động tĩnh nào!" Nghe Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo cũng ngẩn ra, thần sắc vốn tràn đầy kỳ vọng trong nháy mắt cứng đờ, ngay sau đó không thể tin nổi nhìn về phía Khương Tử Nha.

Thấy Khương Tử Nha trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt, Thân Công Báo cũng vẻ mặt phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hai người nhìn nhau, sau đó cũng không hẹn mà thở dài một tiếng.

Trước đó một đường dựa vào Phong Thần Bảng chỉ dẫn, vốn tưởng rằng đến đô thành liền có thể vén màn sương mù trùng điệp, tìm được khế cơ trọng đại liên quan đến Phong Thần, nhưng nay Phong Thần Bảng lại không có chút động tĩnh, thật sự khiến họ có chút không biết phải làm sao.

Đương nhiên, Khương Tử Nha thở dài là vì tràn ngập bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng Phong Thần Bảng chỉ dẫn có thể khiến con đường phía trước rõ ràng, nhưng hiện tại vẫn như lạc vào sương mù, mờ mịt không biết phương hướng.

Còn Thân Công Báo thở dài là vì Phong Thần Bảng không còn động tĩnh, kế hoạch đoạt Phong Thần Bảng để mưu lợi cá nhân của y đã đổ vỡ, trong lòng tràn đầy bất cam và thất vọng.

"Phong Thần Bảng này thật cổ quái, trước đó một đường dẫn dắt chúng ta đến đây, nay lại không có tin tức gì, thật sự khiến người ta khó hiểu." Thân Công Báo chậm rãi mở lời, ngữ khí mang theo một tia nghi hoặc và bất cam, y vừa nói, vừa khẽ lắc đầu, dường như muốn xua tan những bối rối trong lòng.

“Chẳng lẽ là chúng ta đã phạm sai lầm ở đâu đó, chưa từng lĩnh ngộ được ý đồ chân chính của nó?” Khương Tử Nha khẽ thở dài, khẽ lắc đầu, mở lời nói: “Ta cũng không biết, Phong Thần Bảng huyền diệu mạc trắc, ẩn chứa huyền cơ thiên địa, không phải ta và ngươi có thể dễ dàng thấu triệt!” Nghe Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo cũng rơi vào trầm tư.

Sau một lúc lâu, Thân Công Báo mới dừng bước, ánh mắt kiên định nói: “Nếu Phong Thần Bảng đã dẫn dắt hai chúng ta đến đây, nhất định có nguyên do, có lẽ là thời cơ chưa tới, hai chúng ta cứ ở đô thành chờ đợi là được.” Thân Công Báo vừa nói, vừa giơ tay, khẽ vuốt chòm râu lưa thưa trên cằm, trong ánh mắt lộ rõ một tia chắc chắn, dường như đã nhận định, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, cơ duyên liền sẽ tự động nổi lên mặt nước.

Nghe Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha lấy làm phải, nét mặt u sầu cũng hơi giãn ra, trong mắt một lần nữa bùng lên một tia hy vọng, sau đó mở lời đáp: “Thân sư huynh nói rất đúng, Phong Thần Bảng sẽ không vô duyên vô cớ mà chỉ dẫn, cơ duyên nhất định ở đây.

Vừa hay ta có một người bạn đang ở trong đô thành, hai chúng ta có thể đi tìm hắn trước.” Thân Công Báo gật đầu, cũng đi theo sau Khương Tử Nha, hướng về phía nơi ở của bạn Khương Tử Nha.

Người bạn này của Khương Tử Nha, tên là Tống Dị Nhân.

Chương 697

Nói đến Tống Dị Nhân này, ở đô thành cũng là một nhân vật khá có danh vọng, gia sản sung túc, điền trạch nhiều, việc làm ăn buôn bán khắp các ngõ hẻm, trong nhà tiền tài chất thành núi, cuộc sống vô cùng phú quý xa hoa.

Tuy nhiên, Khương Tử Nha từ khi bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyên tâm tu đạo, đã rất lâu không hạ sơn.

Năm tháng nơi sơn trung thong thả trôi đi, trần thế biến thiên vội vàng, đối với tình hình và chỗ ở của người bạn này, ký ức của hắn vẫn dừng lại ở ấn tượng mơ hồ nhiều năm trước, tự nhiên không biết sự thay đổi của Tống Dị Nhân lúc này.

Lần này cùng Thân Công Báo đến đô thành, suốt chặng đường, Khương Tử Nha tràn đầy kỳ vọng được trùng phùng, nhưng cũng xen lẫn một chút bất an, lo lắng sẽ tìm nhầm chỗ.

Cuối cùng, hai người cũng phải trải qua không ít khó khăn, mới tìm đến phủ đệ của Tống Dị Nhân.

Hai người dừng lại trước cổng phủ đệ của Tống Dị Nhân, chỉ thấy cánh cửa son đóng chặt, vòng đồng trên cửa lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Nhìn thấy phủ đệ của người bạn này phô trương phi phàm như vậy, trong lòng Khương Tử Nha không khỏi dấy lên từng đợt gợn sóng.

Rất nhanh, một người phó tòng nhanh nhẹn nhìn thấy bóng hai người xuất hiện ngoài cổng, bước nhanh tới, ánh mắt đánh giá một lượt Khương Tử Nha và Thân Công Báo, sau đó lễ phép nhưng mang theo vài phần cảnh giác mở lời hỏi: “Hai vị trưởng giả đến tìm ai?”

Đúng vậy, Khương Tử Nha tóc tai đều bạc trắng, Thân Công Báo tuy nhìn trẻ hơn Khương Tử Nha không ít, nhưng tóc cũng đã pha lẫn đen trắng.

Vì vậy, phó tòng gọi hai người là trưởng giả cũng là điều bình thường.

Khương Tử Nha nghe vậy, vội vàng tiến lên một bước, thần sắc bình hòa nói: "Đây có phải là nơi ở của Tống Dị Nhân không?" Nghe Khương Tử Nha nói, phó tòng lập tức nhíu chặt mày, như đang xét hỏi kẻ khả nghi, trên dưới dò xét kỹ lưỡng hai người, sau đó ngữ khí hơi đề phòng mở lời nói: "Ngươi là ai?

Đến tìm lão gia nhà ta có ý đồ gì?" Phó tòng phản ứng như vậy thực ra cũng có nguyên do, phải biết rằng, từ khi Tống Dị Nhân phát tài, danh tiếng nổi như cồn, liền có không ít kẻ lừa đảo tâm hoài bất quỹ tìm đến.

Những kẻ lừa đảo này hoặc ăn mặc rách rưới giả làm cố giao thất thế, hoặc khéo miệng như rồng tạo ra những câu chuyện kỳ lạ, đều hoang đường tự xưng là bạn tốt của Tống Dị Nhân, đến để lừa tiền.

Ban đầu Tống Dị Nhân nhớ đến tình nghĩa với bạn cũ, bất kể có phải là bạn cũ thật hay không, đều sẽ kiên nhẫn tiếp đãi, thậm chí khi kẻ lừa đảo rời đi còn cho không ít tiền.

Nhưng thời gian trôi qua, loại thủ đoạn lừa đảo này xuất hiện không ngừng, thật sự khiến hắn phiền không chịu nổi, các phó tòng trong nhà cũng đều được dặn dò phải cẩn thận đối đãi với mỗi người lạ đến cầu kiến.

Vì vậy lần này nghe Khương Tử Nha nói đến tìm Tống Dị Nhân, phó tòng mới phản ứng như vậy.

Còn Khương Tử Nha ngoài cổng nghe phó tòng nói, trong nháy

mắt tâm lĩnh thần hội, hiểu rằng đối phương nhất định vì những trải nghiệm quá khứ mà cảnh giác như vậy.

Ngay sau đó khóe miệng khẽ nhếch, thần sắc thản nhiên, rồi nói với phó tòng: "Ngươi hãy nhanh chóng bẩm báo lão gia nhà ngươi, cứ nói Phi Hùng đến bái phóng!" Hai chữ "Phi Hùng" này, là biệt danh của Khương Tử Nha, vì mẫu thân mơ thấy phi hùng mà sinh ra hắn, nên Khương Tử Nha có biệt danh Phi Hùng tiên sinh.

Cái danh hiệu này, người biết không nhiều, mà Tống Dị Nhân chính là một trong số đó.

Thấy Khương Tử Nha nói một cách nghiêm túc, lời lẽ toát lên đủ sự tự tin, phó tòng tuy trong lòng vẫn còn nghi ngại, nhưng cũng không dám lơ là, do dự một lát sau, khẽ chắp tay nói: "Hai vị trưởng giả xin đợi một lát, tiểu nhân sẽ đi thông báo ngay." Nói xong, không đợi hai người phản ứng, liền quay người bước nhanh vào phủ đệ.

Sân sâu hun hút, phó tòng bước chân vội vã, xuyên qua hành lang quanh co, vòng qua giả sơn, thẳng tiến về chính sảnh.

Lúc này Tống Dị Nhân đang ngồi phẩm trà trong sảnh, phó tòng tiến lên, ghé tai hắn thì thầm vài câu.

Tống Dị Nhân nghe đến hai chữ "Phi Hùng", chén trà trong tay đột nhiên run lên, trà suýt chút nữa bắn ra ngoài, trên mặt đầu tiên xẹt qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó tràn đầy vẻ mừng rỡ, "Tăng" một tiếng đứng bật dậy, gấp gáp nói: "Nhanh, nhanh mời người vào!" Lời vừa ra khỏi miệng, Tống Dị Nhân lại như đột nhiên ý thức được điều gì, liền cắt ngang chính mình, trong mắt tràn đầy vẻ nóng lòng, sau đó mở lời nói: "Không, ta tự mình đi!" Nói đoạn, không kịp chỉnh lý y sam hơi lộn xộn trên người, bước chân vội vã đi ra ngoài cổng.

Bình thường, Tống Dị Nhân với tư cách là một thương gia phú quý có tiếng trong thành, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ điềm đạm và trang

nhã, nhưng lúc này, hắn hoàn toàn mất đi sự ung dung đó, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là nhanh chóng gặp mặt người bạn cũ Khương Tử Nha đã xa cách bấy lâu.

Không lâu sau, Tống Dị Nhân cũng xuất hiện ngoài cổng.

Tuy rằng từ khi Khương Tử Nha rời đi đã mấy chục năm, dung mạo cũng có chút thay đổi, nhưng Tống Dị Nhân vẫn nhận ra ngay Khương Tử Nha đang đứng ngoài cổng.

Nhìn thấy Khương Tử Nha, Tống Dị Nhân thân hình hơi khựng lại, như bị định trụ tại chỗ.

Ánh mắt chăm chú khóa chặt Khương Tử Nha, trong mắt tràn đầy những cảm xúc phức tạp, có niềm vui trùng phùng, có sự cảm khái về năm tháng biến thiên, và cả nỗi nhớ nhung sâu sắc.

Mãi đến một khắc sau, hắn mới dần dần hoàn hồn, sau đó khóe môi khẽ run rẩy, khẽ khàng mở lời: "Tử Nha!" Khương Tử Nha ngoài cổng, nhìn thấy Tống Dị Nhân tóc mai đã bạc trắng, trên mặt đầy những nếp nhăn của năm tháng, thân hình cũng không còn thẳng tắp như xưa, trong lòng cũng trăm mối ngổn ngang.

Khóe mắt hắn trong nháy mắt ướt đẫm, trong mắt tràn đầy xúc động, giọng nói khẽ run rẩy nói: "Một biệt mấy năm, huynh trưởng vẫn khỏe chứ!" Nghe Khương Tử Nha nói giọng thân thuộc, Tống Dị Nhân không còn kìm nén được sự kích động trong lòng, vội vàng bước nhanh đến trước mặt Khương Tử Nha, khóe mắt đỏ hoe, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào nói: "Tử Nha, ngươi cầu đạo một đi mấy chục năm, thật khiến cho huynh nhớ đến phát điên rồi.

Hôm nay có thể trùng phùng, thật là lão thiên khai nhãn mà!" Nói đoạn, hắn đưa hai tay ra, nắm chặt tay Khương Tử Nha, như sợ rằng một khi buông ra, người bạn cũ trước mắt sẽ lại biến mất.

Tống Dị Nhân nắm tay Khương Tử Nha, rất lâu không muốn buông, ánh mắt trên người Khương Tử Nha qua lại đánh giá, như muốn bù đắp lại tất cả thời gian đã bỏ lỡ.

Sau một lúc lâu, đợi tâm tình hơi dịu lại, hắn mới phản ứng kịp bên cạnh còn có một người, nhìn Thân Công Báo bên cạnh, hắn vội vàng mở lời nói với Khương Tử Nha: "Tử Nha, vị này là?" Khương Tử Nha nghe vậy, cũng mở lời giới thiệu cho bạn: "Vị này là sư huynh của ta, Thân Công Báo.

Hai chúng ta cùng nhau hạ sơn, cơ duyên xảo hợp đến đô thành này." Tống Dị Nhân nghe vậy, cũng vội vàng chắp tay nói với Thân Công Báo: "Đã là sư huynh của Tử Nha, vậy chính là quý khách.

Vừa rồi chỉ lo hàn huyên với Tử Nha, đã lơ là quý khách, mong sư huynh lượng thứ." Khóe miệng Thân Công Báo khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười tựa như hòa nhã, đáp lễ: "Tống huynh khách khí rồi, ta cùng Tử Nha một đường đồng hành, nghe không ít chuyện thú vị về hắn và Tống huynh trong quá khứ.

Hôm nay được gặp Tống huynh, quả nhiên hào sảng trọng tình." Tống Dị Nhân nghe vậy, ha ha cười lớn, nói: "Đều là chuyện quá khứ rồi, hôm nay khó khăn lắm mới tụ họp, nhanh, nhanh theo ta vào phủ." Nói đoạn, hắn một tay kéo Khương Tử Nha, một tay dẫn Thân Công Báo, ba người sánh vai đi vào phủ.

Bước vào phủ, xuyên qua hành lang quanh co, đến một sân viện bài trí trang nhã.

Trong sân, hoa nở rực rỡ như gấm, hương thơm thoang thoảng, giả sơn sắp đặt khéo léo, nước chảy róc rách.

Bước vào chính sảnh, không gian rộng rãi sáng sủa, bài trí cổ kính mà không kém phần xa hoa.

Tống Dị Nhân mặt mày nhiệt thành, mời hai người ngồi xuống, ngay sau đó có phó tòng dâng hương trà.

Tống Dị Nhân đích thân cầm ấm trà, rót trà cho Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Rót xong trà, Tống Dị Nhân ánh mắt quan tâm nhìn Khương Tử Nha, mở lời nói: "Tử Nha, ngươi một đi tiên sơn, âm tín toàn vô, huynh vẫn thường xuyên lo lắng.

Những năm nay trên núi, tu hành có thuận lợi không?" Khương Tử Nha nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, cảm nhận hơi ấm của trà, chậm rãi nói: "Huynh trưởng, tu hành trong núi tuy thanh khổ nhưng sung túc, chỉ là cũng thường xuyên nhớ lại những chuyện quá khứ với huynh trưởng ở trần thế.

Lần này có thể trùng phùng với huynh trưởng, cũng là phụng lệnh sư tôn hạ sơn lịch luyện." Khương Tử Nha không nói rõ chân tướng cho Tống Dị Nhân, dù sao chuyện Phong Thần Bảng quá huyền bí, liên quan rộng khắp, chỉ một chút sơ sẩy cũng có thể mang đến tai họa không lường.

Tống Dị Nhân là phàm nhân, nếu biết quá nhiều, e rằng sẽ vô duyên vô cớ cuốn vào kiếp số kinh thế này, vô cớ chịu tai họa.

Nghe Khương Tử Nha nói chuyến này là hạ sơn lịch luyện, trong mắt Tống Dị Nhân xẹt qua một tia tò mò, nhưng hắn không hỏi thêm, chỉ gật đầu nói: "Chỉ cần ngươi mọi việc an lành, huynh liền mãn nguyện rồi.

Trong trần thế này, biến hóa vạn ngàn, huynh những năm nay tuy gây dựng được chút gia nghiệp, nhưng những gian nan chông gai trong đó, cũng chỉ có mình huynh rõ." Lúc này, Thân Công Báo vẫn im lặng liền mở lời: "Tống huynh, ta và Tử Nha sư đệ lần này vâng lệnh sư môn hạ sơn, một đường chuyển đến, cơ duyên xảo hợp đến đô

thành này.

Nghe nói Tống huynh đã ở đô thành lâu năm, đối với mọi việc trong thành đều như lòng bàn tay, có từng nghe nói chuyện kỳ lạ hay kỳ sự gì không?

Cũng để cho những người như chúng ta đã lâu ở trong núi, hiểu thêm một chút về sự biến hóa của trần thế." Tống Dị Nhân nghe vậy, khẽ nhíu mày, rơi vào trầm tư.

Sau một lát, mới chậm rãi nói: "Đô thành mỗi ngày đều náo nhiệt phi phàm, chuyện mới lạ xuất hiện không ngừng, nhưng vẫn là chuyện phụ tử Tây Bá Hầu bị giáng tội mấy năm trước, được đồn thổi rầm rộ nhất." Nghe Tống Dị Nhân nói, Khương Tử Nha và Thân Công Báo nhìn nhau, trong mắt đều xẹt qua một tia tò mò.

Phải biết rằng hai người đã sống lâu trong núi, sống cuộc đời cách biệt với thế tục, bình thường dù có ra ngoài, cũng đa phần là ở những nơi hẻo lánh tham ngộ pháp lý thiên địa, hoặc giao lưu tu hành cảm ngộ với các sư huynh đệ Xiển giáo, rất ít khi đặt chân đến những nơi nhân tộc tụ cư.

Đối với chuyện triều Thương của nhân tộc, họ hiểu biết thật sự có hạn, như nhìn hoa trong sương, mông lung.

Vì vậy nghe Tống Dị Nhân nói phụ tử Tây Bá Hầu Đại Thương xảy ra chuyện, trong lòng liền dâng lên một tia nghi hoặc và tò mò.

Sau đó liền nghe Khương Tử Nha mở lời hỏi: "Không biết huynh trưởng nói phụ tử Tây Bá Hầu, rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 698

Mong huynh trưởng kể rõ.” Nghe Khương Tử Nha nói, Tống Dị Nhân thần sắc nghiêm nghị, theo bản năng liếc nhìn trái phải.

Lúc này, các phó tòng trong sảnh đang đứng một bên, chờ Tống Dị Nhân phân phó trong sảnh.

Tống Dị Nhân khẽ ho một tiếng, giơ tay, ra hiệu cho tất cả phó tòng lui xuống.

Các phó tòng được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh chóng và im lặng đi ra ngoài theo lối cũ, không lâu sau, trong chính sảnh rộng rãi chỉ còn lại ba người họ.

Thấy các phó tòng đều đã rời đi, Tống Dị Nhân hơi cúi người về phía trước, thần sắc ngưng trọng, sau đó mới nói với hai người: “Chuyện này còn phải bắt đầu từ Ký Châu Hầu Tô Hộ.

Mấy năm trước, cũng không biết Vương Thượng từ đâu mà biết được con gái Tô Hộ, Đát Kỷ, sinh ra khuynh quốc khuynh thành, dung mạo như tiên nữ, liền truyền ý chỉ, mệnh Tô Hộ đưa Đát Kỷ vào cung.

Tô Hộ vốn là người trung dũng, đối với hành động này của Vương Thượng rất bất mãn, không muốn đưa con gái mình vào nhà đế vương ăn thịt người không nhả xương đó, trong cơn giận dữ, liền viết phản thi ‘Quân phôi thần cương, hữu bại ngũ thường, Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương’ trên cửa thành Ký Châu, từ đó khởi binh làm phản.” Nghe chuyện này, Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người cũng ngẩn ra.

Tuy nói hai người đã sống lâu trong núi, không rõ nội tình triều Thương sâu đậm đến mức nào, nhưng cũng đã hiểu biết không ít về

nội tình nhân tộc, dù sao đại sư bá Chu Du của họ chính là chỗ dựa lớn nhất của nhân tộc.

Hơn nữa, chỉ dựa vào lẽ thường cũng có thể phán đoán, một Ký Châu Hầu nhỏ bé, dù có chút binh lực, nhưng so với triều Thương hùng mạnh, chẳng qua là một hạt cát trong biển cả, căn bản không có cách nào chống lại.

Nhưng Tô Hộ lại dám công nhiên khiêu chiến Trụ Vương như vậy, không biết nên nói là vô úy tốt, hay nên than thở hắn quá lỗ mãng.

Khương Tử Nha khẽ nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia suy tư, nói: "Tô Hộ này cũng có vài phần huyết tính, chỉ là như vậy, bách tính Ký Châu e rằng sẽ lâm vào chiến hỏa, chịu khổ nạn.

Bách tính hà cô, phải vì tranh chấp triều đình này, mà lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng." Thân Công Báo thì cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, chế nhạo: "Hừ, chỉ có cái dũng của thất phu, hành sự lỗ mãng như vậy, chẳng phải là đặt Ký Châu vào chỗ vạn kiếp bất phục sao?

Lấy trứng chọi đá, thực sự là cử chỉ bất trí." Tống Dị Nhân khẽ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, tiếp tục nói: "Lời của Tử Nha và sư huynh đều có lý.

Vương Thượng sau khi biết Tô Hộ làm phản, đại phát lôi đình, lập tức muốn phái đại quân đi chinh phạt.

Tô Hộ tuy nói dũng khí đáng khen, nhưng binh lực Ký Châu hữu hạn, làm sao có thể chống đỡ được hổ lang chi sư của Đại Thương ta.

Nhìn thấy vương quân sắp áp cảnh, Ký Châu nguy tại đán tịch, con gái Tô Hộ, Đát Kỷ, thâm minh đại nghĩa, vì bảo toàn bách tính Ký Châu, đã dùng chính mình để ép Tô Hộ khuất phục, cuối cùng Tô Hộ bất đắc dĩ, mới đưa nàng vào vương cung." Nghe đến đây, Thân Công

Báo và Khương Tử Nha cũng u u thở dài một hơi, sau đó liền nghe Thân Công Báo hỏi: "Cái này và phụ tử Tây Bá Hầu có liên quan gì?" Tống Dị Nhân thần sắc càng thêm ngưng trọng, khẽ nhíu mày, nâng chén trà, nhấp một ngụm, làm ẩm cổ họng khô khốc, tiếp tục nói: "Sư huynh hãy nghe ta nói!

Sau khi Đát Kỷ vào cung, liền trở thành sủng phi của Vương Thượng.

Theo lẽ thường, chuyện này đã được dẹp yên, sẽ không còn xảy ra chuyện gì nữa, nhưng không biết từ đâu lại truyền ra lời đồn, nói con trai Tây Bá Hầu, Bá Ấp Khảo, đã tư tình với Đát Kỷ từ sớm, cũng khiến cả thành xôn xao.

Sau này tuy đã tra ra chuyện này là giả, Vương Thượng cũng khoan dung, không vì chuyện này mà vấn tội phụ tử Tây Bá Hầu!" Nói đến đây, Tống Dị Nhân dừng lại, sau đó lắc đầu, vẻ mặt đầy thống khổ, như thể chuyện sắp kể quá nặng nề, khiến hắn gần như không thở nổi.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo thấy vậy, nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ không hiểu.

Khương Tử Nha hơi cúi người về phía trước, gấp gáp hỏi: "Nếu đã như vậy, vậy phụ tử Tây Bá Hầu lại vì sao bị giáng tội?" Thân Công Báo cũng khẽ gật đầu, mày nhíu chặt, trên mặt viết đầy sự tò mò, chờ Tống Dị Nhân tiếp tục nói.

Tống Dị Nhân khẽ thở dài, chậm rãi mở lời: "Vốn tưởng rằng chuyện này cứ thế lật trang, nhưng không biết tại sao, Bá Ấp Khảo trong bữa tiệc học thuật, sau khi say rượu đã buông lời mưu nghịch, chọc giận Vương Thượng, lập tức hạ lệnh vấn tội phụ tử Tây Bá Hầu, cuối cùng Bá Ấp Khảo bị xử tử, Tây Bá Hầu cũng bị giam vào ngục, cho đến mấy ngày trước mới được thả ra!" Nghe Tống Dị Nhân

kể xong, Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người đều nhíu mày, thần sắc tràn đầy nghi hoặc.

Hiển nhiên hai người có chút không hiểu, tại sao các chư hầu Đại Thương này từng người một đều bất lý tính như vậy.

Phải biết rằng, triều Thương với tư cách là đại diện bên ngoài của nhân tộc hiện tại, được khí vận nhân tộc che chở sâu sắc, há có thể dễ dàng động chạm như vậy?

Tuy trong lòng tràn đầy sự khó hiểu đối với hiện trạng Đại Thương, nhưng hai người cũng không quá để ý đến chuyện này.

Dù sao, trong nhận thức của họ, những chuyện này đều chỉ là tranh chấp nội bộ nhân tộc.

Nhân tộc có truyền thừa và quy tắc riêng, đa số sự việc đều do Tổ Miếu nhân tộc quyết định, không liên quan nhiều đến đại sự Phong Thần, tự nhiên cũng không liên quan nhiều đến hai người họ.

Sau đó, Khương Tử Nha và Thân Công Báo lại lần nữa ánh mắt giao nhau, trong mắt cả hai đều xẹt qua một tia thất vọng khó che giấu.

Họ vốn tưởng rằng hạ sơn lịch luyện, có thể nhanh chóng tiếp xúc được những manh mối then chốt liên quan đến Phong Thần, nhưng hiện tại những chuyện nội bộ nhân tộc này, dường như không mang lại cho họ cơ duyên như mong đợi.

Tuy nhiên, Khương Tử Nha rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm thái, lấy lại tinh thần, nói với Thân Công Báo: “Nhập gia tùy tục, những chuyện này tuy không trực tiếp liên quan đến chuyến lịch luyện lần này của hai ta, nhưng đúng như sư huynh đã nói trước đó, có lẽ chỉ là cơ duyên của chúng ta chưa thành thục mà thôi!” Dứt lời, Khương Tử Nha khẽ dừng lại, ánh mắt ôn hòa dừng lại trên người Tống Dị Nhân

một lát, tiếp đó chậm rãi nói: "Lần này ta có thể trùng phùng với huynh trưởng, cũng là một chuyện may mắn.

Huynh trưởng đã kinh doanh nhiều năm ở đô thành này, nhân mạch rộng rãi, tin tức linh thông.

Về sau hai ta ở trong thành hành sự, mong huynh trưởng có thể giúp đỡ và chỉ dẫn nhiều hơn." Tống Dị Nhân nghe vậy, liền sảng khoái cười lớn, tiếng cười tràn đầy hào sảng: "Tử Nha không cần khách khí, đây cũng là chuyện huynh trưởng nên làm!" "Huynh đệ chúng ta nhiều năm chưa gặp, hôm nay trùng phùng, thực sự không dễ dàng.

Ta đã sắp xếp chỗ ở rồi, Tử Nha và sư huynh hãy nghỉ ngơi một chút, tối nay ta sẽ bày tiệc, chúng ta không say không về, hảo hảo ôn cố tri tân!" Nghe lời này, trong lòng Khương Tử Nha dâng lên một dòng nước ấm, trên mặt hiện lên nụ cười hoan hỷ.

Chỉ thấy hắn chắp tay, trịnh trọng nói với Tống Dị Nhân: "Vậy thì đa tạ huynh trưởng.

Nhiều năm không gặp, huynh trưởng vẫn hào sảng nhiệt tình như vậy.

Lần này có huynh trưởng chiếu cố, hai ta ở đô thành này cũng có thể yên tâm hành sự." Thân Công Báo cũng ở bên cạnh ôm quyền nói: "Tống huynh thịnh tình như vậy, ta và Tử Nha sư đệ cảm kích không hết.

Ngày sau nếu có chỗ nào có thể giúp đỡ, Tống huynh cứ việc mở lời." Tống Dị Nhân xua tay, mặt đầy ý cười nói: "Người nhà với nhau, nói cảm ơn làm gì.

Các ngươi một đường bôn ba, chắc hẳn cũng mệt rồi, ta sẽ sắp xếp người đưa các ngươi đến chỗ ở." Nói đoạn, hắn giơ tay gọi một

phó tòng, phân phó: "Đưa hai vị quý khách đến khách phòng, hầu hạ cẩn thận, chớ có lơ là." Phó tòng cung kính đáp một tiếng, cúi chào Khương Tử Nha và Thân Công Báo, làm động tác mời.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo thấy vậy, lại chào Tống Dị Nhân một lễ, rồi theo phó tòng đến khách phòng.

Suốt đường đi, cảnh vật trong sân viện được bài trí khéo léo, hoa cỏ tươi tốt, yên tĩnh và dễ chịu.

Thấy cảnh này, Khương Tử Nha không nhịn được mở lời: "Phủ đệ của huynh trưởng ta tuy không thanh u tĩnh mật như trong núi, không có vận linh không tự nhiên, nhưng cảnh vật được chạm khắc tỉ mỉ như vậy, cũng mang một nét phồn hoa trần thế khác, có thể tạm cư ở đây, cũng có thể cảm nhận tốt hơn sự phồn hoa thế tục." Thân Công Báo khẽ gật đầu, đáp: "Sư đệ nói chí phải, năm tháng trong núi tuy tốt, nhưng thiếu đi vài phần náo nhiệt trần thế này.

Chúng ta lần này hạ sơn lịch luyện, vốn dĩ nên tiếp xúc nhiều với những nơi thế tục như vậy, có lẽ có thể tìm được khế cơ liên quan đến đại nghiệp Phong Thần." Nghe Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha cũng nghiêm túc gật đầu, sau đó chậm rãi nói: "Vạn vật nhân gian này, đều là đạo trường tu hành, nên lấy tâm lịch luyện, động sát vạn tượng thế gian.

Nếu có thể từ đó tìm được manh mối hữu ích cho chuyện Phong Thần, cũng không phụ sự ủy thác của sư tôn." Đương nhiên, đối với cuộc đối thoại của hai người, phó tòng dẫn đường hoàn toàn không biết.

Cứ như vậy, hai người vừa trò chuyện, vừa theo phó tòng đi tới.

Không lâu sau, liền đến chỗ khách phòng.

Khách phòng bài trí giản dị nhưng trang nhã, cửa sổ sáng sủa,

giường nệm mềm mại sạch sẽ, trên bàn còn bày mấy đĩa điểm tâm tinh xảo và một ấm hương trà đang bốc hơi nóng.

Phó tòng khẽ cúi người, cung kính nói: "Hai vị quý khách, đây chính là chỗ ở lão gia đã sắp xếp cho hai vị, nếu có bất kỳ nhu cầu gì, cứ việc phân phó tiểu nhân." Nói xong, liền cung kính lui ra ngoài, khẽ khàng đóng cửa phòng lại.

Khương Tử Nha đi đến bên cửa sổ, khẽ đẩy cửa ra, cảnh vật sân viện bên ngoài lập tức đập vào mắt.

Hoa cỏ cây cối vẫn xanh tươi, xào xạc trong gió nhẹ, trong sự tĩnh lặng mang theo vài phần sinh cơ bừng bừng.

Hắn hít sâu một hơi, nói: "Thân sư huynh, hai ta cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, đợi tối gặp lại huynh trưởng, rồi tìm hiểu kỹ thêm tình hình đô thành." Thân Công Báo ngồi xuống bên cạnh, nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, gật đầu đáp: "Ừm, chính phải như vậy, dị nhân huynh ở đô thành nhân mạch rộng, tin tức linh thông, biết đâu lúc nào lại có tin tức liên quan đến Phong Thần.

Chúng ta cứ dưỡng tinh súc duệ trước đã." Hai người nói xong, cũng tự mình khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Thân là người tu hành, họ đã sớm siêu thoát khỏi nhu cầu sinh lý phàm tục, không cần như bách tính bình thường, dựa vào giấc ngủ để khôi phục tinh lực.

Huống chi hai người còn là tiên nhân tu đạo có thành tựu, dù mấy năm không ngủ không nghỉ, đối với trạng thái của hai người cũng không có ảnh hưởng lớn.

Chương 699

Lúc này nhắm mắt dưỡng thần, không phải để nghỉ ngơi, mà là hai người muốn bình phục những dao động trong nội tâm, sắp xếp lại những điều đã thấy và suy nghĩ trên đường đi.

Khi tia nắng cuối cùng biến mất nơi chân trời, màn đêm bao trùm toàn bộ sân viện.

Lúc này, một tiếng gõ cửa khẽ khàng phá vỡ sự tĩnh lặng của căn phòng.

Một phó tòng ở ngoài cửa cung kính nói: "Hai vị quý khách, yến tiệc tối đã chuẩn bị xong, lão gia nhà ta mời hai vị di bộ đến chính sảnh." Nghe phó tòng ngoài cửa nói, Khương Tử Nha và Thân Công Báo chậm rãi mở hai mắt, trong mắt lộ ra một tia thanh minh.

Sau đó hai người nhìn nhau, đứng dậy chỉnh sửa y bào, rồi đẩy cửa theo phó tòng đến chính sảnh.

Vừa bước ra khỏi phòng, chỉ thấy phủ Tống Dị Nhân đèn lồng kết hoa, náo nhiệt phi phàm.

Bước vào chính sảnh, một bàn tiệc rượu thịnh soạn hiện ra trước mắt, bày đầy những món ngon quý hiếm.

Hương rượu nồng nặc bay khắp chính sảnh, khiến người ngửi phải liền muốn say.

Tống Dị Nhân đã chờ sẵn trong sảnh, thấy Khương Tử Nha và Thân Công Báo đến, vội vàng đứng dậy đón chào, trên mặt nở nụ cười nhiệt tình.

Ba người hàn huyên vài câu, liền ngồi quanh bàn, nâng chén mời rượu.

Rượu qua ba tuần, Tống Dị Nhân mặt hơi đỏ, nói với Khương Tử Nha: "Tử Nha, huynh có một chuyện muốn hỏi, ngươi nay hạ sơn, có còn ý định đại triển hoành đồ ở trần thế không?

Với tài học của ngươi, nếu đầu thân triều đình, nhất định có thể thành tựu một phen đại nghiệp." Khương Tử Nha nghe vậy, chậm rãi đặt chén rượu trong tay xuống, thần sắc trang trọng nói: "Mỹ ý của huynh trưởng, Tử Nha xin tâm lĩnh.

Chỉ là hai chúng ta lần này hạ sơn, thân mang trọng trách của sư môn.

Tử Nha một lòng chỉ muốn hoàn thành viên mãn trọng trách này, sau đó quay về sư môn, tiềm tâm tu hành, tạm thời không có ý định đầu thân triều đình, dấn thân vào chính vụ trần thế." Tống Dị Nhân nghe lời này, khẽ lắc đầu, trên mặt hiện lên một tia tiếc nuối, khẽ thở dài một tiếng "đáng tiếc".

Sau đó, hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Tử Nha đã quyết tâm, có ý nghĩ như vậy, huynh trưởng cũng không tiện khuyên nhiều nữa.

Chỉ là nhiều năm chưa gặp, thực sự nhớ nhung sâu sắc, chỉ mong Tử Nha có thể ở lại đây thêm chút thời gian, hai huynh đệ chúng ta hảo hảo ôn lại tình xưa, cũng để huynh trưởng tận tình làm chủ nhà." Khương Tử Nha nghe vậy, nét mặt tươi cười, ánh mắt tràn đầy chân thành đáp: "Xin huynh trưởng yên tâm, sau khi chuyện này xong, sau này Tử Nha sẽ có rất nhiều thời gian, đến lúc đó có thể thỉnh thoảng cùng huynh trưởng chén chú chén anh, cùng nhau trò chuyện về quá khứ." Thân Công Báo ngồi một bên, cũng lúc này thích hợp mở lời.

Chỉ thấy trên mặt y treo một nụ cười vừa vặn, khiến người ta như gặp gió xuân, nói: "Tống huynh, ta và Tử Nha sư đệ lần này hạ sơn lịch luyện, vô số sự vụ cùng lúc ập đến, như tơ vò quấn thân, thật sự là thân bất do kỷ.

Tuy nhiên, đô thành này phồn hoa náo nhiệt, nhân kiệt địa linh, chúng ta cũng tâm sinh hướng vọng.

Sau này nếu có lúc rảnh rỗi, nhất định sẽ thường xuyên đến bái phóng, mong Tống huynh đừng chê chúng ta làm phiền." Y khẽ dừng lại, trong mắt xẹt qua một tia tinh ranh khó nhận ra, tiếp tục nói: "Hơn nữa, hai chúng ta lần này đến, còn không biết khi nào mới có thể hoàn thành sự ủy thác của sư môn, khoảng thời gian này sẽ phải làm phiền Tống huynh, mong Tống huynh ở trần thế này, có thể cung cấp cho hai chúng ta chút trợ lực." Tống Dị Nhân ha ha cười lớn, vỗ ngực nói: "Thân sư huynh nói lời gì vậy, chỉ cần là chuyện ta có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối.

Tử Nha là bạn tốt nhiều năm của ta, nay các ngươi thân mang trọng trách như vậy, ta nếu có thể giúp đỡ, đó là nghĩa bất dung từ." Nói xong, hắn lại rót đầy rượu cho hai người, "Nào, chúng ta tiếp tục uống, hôm nay tụ họp, thực sự hiếm có, nhất định phải không say không về!" Trên bàn rượu, ba người lại lần nữa nâng chén sảng khoái uống, tiếng nói vang vọng trong chính sảnh.

Khi tiệc rượu đến lúc cao trào, Tống Dị Nhân khẽ nheo mắt, mang theo vài phần say ý nói: "Nghĩ năm xưa, Tử Nha cùng ta cùng nhau xông pha ở trần thế này, cuộc sống lúc đó tuy không sung túc như ngày nay, nhưng cũng sống tiêu dao tự tại.

Thời gian trôi vội, thoắt cái đã mấy chục năm trôi qua, nay Tử Nha đã bước lên tiên đồ, còn ta thì lăn lộn ở thế tục này, gây dựng được chút gia nghiệp, thế sự biến thiên, thật khiến người ta không khỏi thở dài hư vô!" Khương Tử Nha nhìn Tống Dị Nhân, trong mắt tràn đầy ôn tình, nói: "Huynh trưởng, năm tháng quá khứ, Tử Nha chưa từng quên, nay tuy thân phận khác nhau, nhưng tình nghĩa huynh đệ chúng ta, vĩnh viễn không thay đổi." Thân Công Báo ở bên cạnh cũng cười phụ họa: "Đúng vậy, Tống huynh, tình nghĩa thế gian này khó có

được, tình cảm sâu đậm như huynh và Tử Nha, càng khiến người ta ngưỡng mộ.” Thân Công Báo cười cực kỳ tự nhiên, ngữ khí có vẻ nồng nhiệt như muốn hòa tan người khác, song nếu nhìn kỹ, có thể nhận ra ý cười chẳng tới đáy mắt.

Nếu là bình thường, phàm nhân như Tống Dị Nhân, trong mắt Thân Công Báo chẳng qua là những con sâu cái kiến qua đường trên thế gian, nhỏ bé đến mức không đáng nhắc tới, thậm chí y còn chẳng thèm liếc nhìn.

Phải biết rằng Thân Công Báo đã ở tiên sơn lâu năm, tu đạo nhiều năm, đã sớm quen với việc dùng thái độ cao cao tại thượng mà phủ khám chúng sinh trần thế.

Nhưng lúc này vì cơ duyên Phong Thần, Thân Công Báo cũng đã cố gắng hạ thấp thể diện, vừa là để không khiến Khương Tử Nha nghi ngờ, vừa là để tận dụng triệt để nhân mạch và kênh tin tức của Tống Dị Nhân.

Dù sao, ở đô thành, trọng địa của nhân tộc này, Thân Công Báo không dám tùy tiện thi triển tiên pháp để dò xét.

Không phải nói, thực lực của Thân Công Báo không đủ.

Y ở Xiển giáo nhiều năm, ngày đêm tham ngộ đạo pháp, đã sớm luyện thành một thân bản lĩnh kinh người.

Trong số các đệ tử Xiển giáo, y cũng được coi là xuất chúng.

Nhưng đô thành là nơi cốt lõi của nhân tộc, địa vị vô cùng tôn sùng, được khí vận nhân tộc ưu ái sâu sắc, lại còn có vô số đại năng nhân tộc tọa trấn.

Thân Công Báo tuy là môn hạ Xiển giáo, cảnh giới không thấp, bối cảnh sâu đậm, nhưng cũng không thể chống lại đại năng nhân tộc.

Nhân tộc có hóa thân khí vận cảnh giới Thánh Nhân, lại có đệ tử

thân truyền của Đạo tổ, đại sư bá Chu Du của họ, cùng với Chúc Long đã chứng đạo làm bối cảnh, e rằng sẽ không nương tay với y, một môn hạ Xiển giáo.

Hơn nữa, Thân Công Báo vốn xuất thân từ yêu tộc, không được nhân tộc hoan nghênh.

Nếu làm ra những chuyện quá đáng ở đô thành, nhất định sẽ bị nhân tộc trừng trị.

Mục tiêu của Thân Công Báo là cơ duyên Phong Thần, tự nhiên sẽ không mạo hiểm hành sự, vì vậy đối với Tống Dị Nhân, một phàm nhân có căn cơ sâu đậm, tin tức linh thông ở trần thế nhân tộc như vậy, y cố gắng giao hảo, dù trong lòng tràn đầy sự khinh thường, bề ngoài vẫn phải giả vờ thân thiện hòa nhã.

Còn Khương Tử Nha vốn là xuất thân nhân tộc, lại có giao tình sâu đậm với Tống Dị Nhân, từ nhỏ cùng nhau lăn lộn, tình nghĩa thâm hậu.

Hắn đối đãi với Tống Dị Nhân, thuần túy là xuất phát từ tình cảm chân thành giữa những người bạn cũ nhiều năm, không có chút tâm tư công lợi nào.

Cứ như vậy, ba người trên bàn rượu tiếp tục nâng chén mời rượu, cho đến tận đêm khuya.

Sau đó Thân Công Báo, Khương Tử Nha hai người liền ở lại phủ Tống Dị Nhân.

Ban ngày, hai người hoặc là cùng Tống Dị Nhân nói chuyện trời đất, từ Tống Dị Nhân mà có được đủ loại tin tức trong đô thành, hoặc là du lịch khắp nơi trong thành, quan sát cuộc sống trăm nẻo của bách tính đô thành, muốn tìm kiếm những manh mối liên quan đến Phong Thần.

Ban đêm, liền tự mình về phòng, tiềm tâm tu hành, ổn cố tu vi của bản thân.

Thời gian vội vã, như bạch câu qua kẽ, thoắt cái đã mấy năm trôi qua.

Trong mấy năm này, hai người vẫn sống cuộc sống nhìn như bình đạm nhưng lại tràn đầy kỳ vọng như vậy.

Tuy nhiên không có thu hoạch lớn nào, cuối cùng vẫn không thể tìm thấy manh mối then chốt có thể trực tiếp thúc đẩy đại nghiệp Phong Thần, nhưng hai người cũng không hề sốt ruột.

Dù sao là người tu hành, đạo lý dục tốc bất đạt hai người đều hiểu rõ hơn ai hết.

Hơn nữa, Phong Thần Bảng liên quan đến Hồng Hoang đại kiếp, hai người có sốt ruột đến mấy cũng không có cách nào.

Bên này Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người ở đô thành kiên nhẫn chờ đợi khế cơ, còn ở Tây Kỳ, lại là một cảnh tượng khác.

Ngay cả khi yêu cầu của Đế Tân đối với Tây Kỳ vẫn không hề thay đổi, nhưng vì Cơ Xương trở về, chúng nhân Tây Kỳ đồng tâm hiệp lực, cũng dần dần khôi phục sinh cơ.

Cùng với việc bách tính vùng đất Tây Kỳ an cư lạc nghiệp, khôi phục cảnh phồn vinh hưng thịnh như xưa, thêm vào việc Cơ Xương bí mật liên kết các chư hầu đã đạt được những thành quả nhất định, khí vận nhân tộc mà vùng đất Tây Kỳ nhận được cũng như mặt trời mọc phun trào, dần dần tăng vọt.

Còn đối lại, đô thành với tư cách là nơi cốt lõi, khí vận nhân tộc vốn ổn định trên vương thành đô thành, lại vì Đế Tân dần dần trầm mê tửu sắc, lạm thi hình phạt tàn khốc, khiến dân chúng lầm than, lòng người hoang mang, xuất hiện sự dao động rõ rệt.

Dưới sự tiêu trưởng này, triều Thương dần dần xuất hiện vài phần suy bại.

Và chính lúc này, Phong Thần Bảng đã mấy năm không biến hóa cũng lại lần nữa xuất hiện dị tượng.

Đêm đó, vạn vật tĩnh lặng, ánh trăng như sương.

Chương 700

Trong khách phòng phủ Tống Dị Nhân, Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người vẫn như thường lệ, khoanh chân mà tọa, tiềm tâm tu hành.

Và ngay khi hai người đang đắm chìm sâu trong sự ngộ đạo, Phong Thần Bảng vốn an tĩnh đặt trong lòng Khương Tử Nha, lại vô duyên vô cớ dấy lên từng trận quang mang kỳ dị.

Ban đầu, dị tượng không mạnh mẽ, thậm chí Khương Tử Nha là người chấp chưởng Phong Thần cũng không hề hay biết.

Nhưng thời gian lặng lẽ trôi qua, quang mang kia lại tăng cường nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Như thể một ngôi sao đã ngủ say từ lâu bỗng chốc được thắp sáng, phóng ra thứ ánh sáng kinh người.

Trong nháy mắt, Phong Thần Bảng như chim trời thoát khỏi ràng buộc, "sưu" một tiếng bay ra khỏi lòng Khương Tử Nha, ổn định lơ lửng trước mặt hắn.

Ngay sau đó, từng đạo vận đại đạo như hóa thực chất, từ trên Phong Thần Bảng chậm rãi hiện ra.

Những đạo vận này như rồng linh động, tản ra khí tức cổ xưa và thần bí, chúng giao thoa quấn quanh, khiến quang mang càng thêm chói mắt.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ khách phòng liền bị thứ cường quang chói mắt này lấp đầy, mọi ngóc ngách tối tăm đều được chiếu rọi rõ mồn một.

Cảm nhận được đạo vận đột nhiên dũng động trong phòng,

Khương Tử Nha và Thân Công Báo trong nháy mắt tỉnh khỏi trạng thái tu hành.

Hai người đột nhiên mở bừng mắt, trong mắt vẫn còn lưu lại sự sâu sắc khi ngộ đạo, nhưng khi họ nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, vẻ kinh ngạc nhanh chóng lấp đầy ánh mắt họ.

Chỉ thấy hai người trừng lớn mắt, cả khuôn mặt đều là vẻ không thể tin nổi, trực tiếp nhìn chằm chằm vào cảnh tượng quang mang rực rỡ, đạo vận tung hoành trước mắt.

Tuy nói hai người trước đây đã từng nhìn thấy Phong Thần Bảng xuất hiện dị tượng một lần, nhưng động tĩnh lúc đó so với lần này, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Lần trước Phong Thần Bảng xuất hiện dị tượng, chẳng qua là dấy lên ánh sáng yếu ớt, phù văn trên bảng hơi lấp lánh, tin tức truyền ra cũng tương đối ẩn mật.

Nhưng bây giờ, lại là cảnh tượng quang mang chói mắt, đạo vận tung hoành.

Sự biến hóa như vậy cũng khiến hai người ý thức được, sự biến hóa lần này phi thường.

Còn Khương Tử Nha với tư cách là người gánh vác sứ mệnh Phong Thần, sự xung kích và chấn động mà hắn cảm nhận được, xa xa không phải Thân Công Báo có thể sánh bằng.

Dù sao từ khi hắn từ tay sư tôn Nguyên Thủy nhận lấy Phong Thần Bảng, Phong Thần Bảng và nguyên thần của hắn có một sự ràng buộc sâu sắc.

Lúc này, theo dị tượng Phong Thần Bảng càng lúc càng kịch liệt, Khương Tử Nha chỉ cảm thấy một sức mạnh cường đại và thần bí, như thủy triều hung mãnh, theo sự liên kết giữa hắn và Phong Thần

Bảng, không ngừng dũng mãnh dâng trào vào thức hải của hắn.

Cỗ lực lượng này dường như bao bọc lấy khí tức hồng mông khi thiên địa sơ khai, mỗi một tia ba động đều ẩn chứa vô số tin tức phức tạp và thâm ảo.

Thức hải của Khương Tử Nha, như bị ném vào một tảng đá khổng lồ, hồ ý thức vốn bình tĩnh dấy lên sóng to gió lớn.

Ngay sau đó, từng bức họa diện như tia điện nhanh chóng lướt qua thức hải của hắn.

Có họa diện, núi sông băng liệt, đất rung núi chuyển, chiến hỏa hoành hành trên đại địa rộng lớn, bách tính lưu ly thất sở, tiếng khóc chấn động trời đất.

Có họa diện, một vị vương giả đầu đội miện lưu, thân mặc hoa phục, đoan tọa trên cung điện nguy nga, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sự mê mang và giằng xé.

Lại có những họa diện, là một số thần linh và yêu ma hình thù kỳ dị, tản ra khí tức cường đại, kịch liệt chém giết trong hư không mây mù bao phủ, mỗi lần giao phong đều dẫn phát quy tắc thiên địa chấn động kịch liệt.

Những họa diện này tuy chỉ thoáng qua trong thức hải của Khương Tử Nha, không để lại chút dấu vết thực thể nào, nhưng lại khắc sâu vào tận tâm linh hắn.

Tim hắn đập dữ dội, như muốn phá tung lồng ngực, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, bởi vì Khương Tử Nha rõ ràng, những họa diện này là do Phong Thần Bảng truyền đến, nhất định có liên quan đến Phong Thần đại kiếp.

Vì vậy, hắn nghiến chặt răng, tập trung toàn bộ tinh thần, muốn từ những họa diện thoáng qua này, khai thác được một tia manh mối,

nhưng cho dù Khương Tử Nha cố gắng đến mấy, ngay cả khi điều động toàn bộ tinh thần lực của mình để tìm hiểu, vẫn không có chút thu hoạch nào.

Những họa diện kia vẫn như những tinh linh nghịch ngợm, tùy ý xuyên qua sâu trong thức hải của hắn, mãi mãi không thể khiến hắn nhìn rõ những chi tiết then chốt trong đó.

Hắn càng sốt ruột như lửa đốt, tốc độ chuyển động của họa diện càng nhanh, như thể có một lực lượng vô hình, cố ý ngăn cản hắn thăm dò chân tướng.

Cuối cùng, núi sông băng liệt trong họa diện chỉ còn lại những đường nét mơ hồ, khuôn mặt vương giả dưới miện lưu càng thêm mông lung, thời gian giao phong của thần linh và yêu ma cũng che lấp tất cả.

Và ngay khi Khương Tử Nha trong lòng sinh ra một tia vô lực, muốn thu hồi ý thức thì.

Tất cả họa diện trong thức hải dường như bị một trận cuồng phong vô hình thổi tan, biến mất hết, chỉ còn lại một khoảng trống không.

Tiếp đó, thức hải vốn tràn ngập hỗn loạn và chấn động, trở nên tĩnh lặng vô tiếng, như thể những cảnh tượng sóng gió hùng vĩ vừa rồi chưa từng xuất hiện.

Đồng thời, một giọng nói đột nhiên vang lên sâu trong thức hải của Khương Tử Nha: “Trạch minh chủ nhi tê, định thiên hạ chi tự.” Giọng nói như đến từ thần linh viễn cổ, xuyên qua vô tận thời không, mang theo một sự uy nghiêm không thể nghi ngờ, mỗi một chữ đều nặng nề gõ vào linh hồn Khương Tử Nha.

Chưa kịp đợi Khương Tử Nha từ sự chấn kinh và mê mang phản

ứng lại, giọng nói này liền như khi đến, đột nhiên hoàn toàn biến mất, chỉ để lại trong sâu thẳm thức hải một tiếng vọng yếu ớt.

Và khi giọng nói trong thức hải của Khương Tử Nha tiêu tán, dị tượng Phong Thần Bảng bên ngoài cũng đột nhiên biến mất.

Phong Thần Bảng vốn quang mang chói mắt, đạo vận tung hoành, trong nháy mắt thu liễm tất cả quang mang, phù văn cũng ngừng nhảy múa và lưu chuyển, trở nên cổ kính và an tĩnh, như một tấm vải trắng bình thường, nhẹ nhàng bay xuống, lại lần nữa trở về lòng Khương Tử Nha.

Sau nửa khắc, Khương Tử Nha chậm rãi mở hai mắt, nhưng lúc này tư tưởng của hắn đã bị giọng nói xuất hiện trong thức hải lấp đầy, cả người như bị định trụ, ngây ngốc sững sờ, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và suy tư, trong nhất thời lại quên mất mọi thứ xung quanh.

Thân Công Báo bên cạnh nhìn thấy sự thay đổi của Khương Tử Nha, trong lòng cũng đột nhiên thắt chặt.

Y hai mắt chăm chú nhìn Khương Tử Nha, trong ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ và dò xét, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ dị biến Phong Thần Bảng lần này, đã khiến Khương Tử Nha có được Phong Thần khế cơ!

Ý niệm này một khi xẹt qua trong đầu, liền như cỏ dại điên cuồng sinh trưởng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thân Công Báo cũng xẹt qua một tia cấp bách, dù sao y vì cơ duyên Phong Thần, đã hao phí vô số tâm huyết, không những cùng Khương Tử Nha hạ sơn, từ biệt tốc độ tu hành nhanh chóng của tiên sơn Côn Luân, đến trần thế này, còn phải cố nhịn sự khinh thường đối với phàm nhân, cố gắng ngụy trang chính mình, khổ sở chờ đợi mấy năm ở phủ Tống Dị Nhân.

Nay, nhìn thấy Khương Tử Nha có lẽ đã chạm đến Phong Thần khế cơ trước, y sao có thể không sốt ruột như lửa đốt.

Thấy Khương Tử Nha mở mắt, Thân Công Báo vội vàng mở lời, vẻ mặt gấp gáp hỏi: "Tử Nha sư đệ, dị tượng Phong Thần Bảng lần này có khải thị gì không!" Thân Công Báo vừa nói, vừa chăm chú nhìn chằm chằm vào mắt Khương Tử Nha, cố gắng tìm kiếm một tia manh mối.

Hai tay y bất giác khẽ run rẩy, cho thấy sự căng thẳng và kỳ vọng trong lòng.

Khương Tử Nha đang chìm đắm trong suy tư, nghe tiếng Thân Công Báo vang lên, cũng chậm rãi hoàn hồn.

Y khẽ giật mình, ánh mắt dần thoát khỏi sự mơ màng mà trở nên thanh minh, khi nhìn về phía Thân Công Báo, trong mắt vẫn còn vương vấn dư vị của sự tư lự.

Nghe Thân Công Báo hỏi, Khương Tử Nha không hề giấu giếm, khẽ thở dài, đáp: "Dị động lần này của Phong Thần Bảng không mang đến quá nhiều khải thị rõ ràng, chỉ truyền ra một câu nói!" Nghe Khương Tử Nha đáp lời, Thân Công Báo lập tức tỉnh táo, vẻ cấp thiết hiện rõ trên mặt, vội vàng hỏi dồn: "Lời gì?" Song nhãn của y trợn tròn, nhìn chằm chằm Khương Tử Nha.

"Chọn minh chủ mà phò tá, định trật tự thiên hạ." Khương Tử Nha không hề giữ lại, dù sao mấy năm qua, Thân Công Báo luôn ở bên cạnh, không hề có dị động, một lòng toàn tâm toàn ý giúp đỡ mình tìm kiếm khế cơ Phong Thần.

Tình nghĩa và sự trung thành này, Khương Tử Nha thấy rõ, ghi nhớ trong lòng, vì vậy đối với Thân Công Báo không có ý giấu giếm.

Nhưng, Khương Tử Nha lại hoàn toàn không biết tâm tư phức tạp

sâu thẳm trong lòng Thân Công Báo.

Khi Thân Công Báo nghe thấy những lời này của Khương Tử Nha, cả người y lập tức sững sờ, biểu cảm đọng lại trên mặt, mãi đến một khắc sau mới như bừng tỉnh từ một giấc mộng lớn mà hoàn hồn.

Chương 701

Nhìn Khương Tử Nha khẽ nhíu mày, Thân Công Báo cũng lâm vào trầm tư.

Thực tế, Thân Công Báo bề ngoài dường như đang cùng Khương Tử Nha suy tư về thâm ý của câu nói này, nhưng nội tâm lại điên cuồng tính toán riêng.

Bởi vì Thân Công Báo rõ ràng, có lẽ cơ duyên Phong Thần lần này chính là ở câu nói này, nếu có thể nắm bắt cơ hội này, nói không chừng sẽ có thể đạt được cơ duyên to lớn này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thân Công Báo cũng khó mà bình tĩnh như sóng biển dâng trào.

Y âm thầm suy nghĩ, "minh chủ" này rốt cuộc là chỉ ai?

Bề ngoài, Thương Vương Đế Tân hiện nay là Thiên Tử, nắm giữ thiên hạ, khống chế Khí vận Nhân tộc, có vẻ là người thích hợp nhất.

Nhưng Thân Công Báo đến đô thành mấy năm, cũng biết Đế Tân mấy năm gần đây trầm mê tử sắc, bạo ngược vô đạo, căn cơ Thương triều cũng đang dần lung lay.

Nhưng nếu không phải Đế Tân, vậy thì sẽ là ai?

Trong đầu Thân Công Báo nhanh chóng lướt qua từng nhân vật có khả năng, nhưng đều cảm thấy không mấy phù hợp với hình tượng "minh chủ" trong lòng y.

Đúng lúc này, Khương Tử Nha như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên mở miệng nói: "Câu nói này chẳng lẽ là muốn ta nhập triều đình, trọng lập trật tự thiên hạ?" Trong giọng nói của y mang theo vài phần thăm dò, lại có một tia khẳng định.

Thân Công Báo nghe vậy, trước mắt bỗng sáng bừng, trong khoảnh khắc, mọi suy nghĩ mà y đã xây dựng trong đầu trước đó, như bị một trận cuồng phong thổi tan làn khói nhẹ, hoàn toàn tiêu tán.

Y bừng tỉnh ngộ ra, thì ra "minh chủ" không phải là điểm mấu chốt của câu nói này, điều thực sự quan trọng là "định trật tự thiên hạ".

Mà Đế Tân, với tư cách là Thương triều chi vương, hiện là Thiên hạ Cộng chủ, tuy nói có phần hôn dung, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, quyền thế và tài nguyên trong tay vẫn không thể xem thường.

Huống chi còn có mấy chục vạn năm nội tình của Thương tộc, chỉ cần mình có thể giúp Đế Tân triệt để thống nhất Đại Thương, vậy chẳng phải có thể đoạt được Phong Thần tạo hóa sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thân Công Báo đã có tính toán.

Ánh mắt y bắt đầu lấp lánh không ngừng, nói với Khương Tử Nha: "Tử Nha sư đệ, huynh là người chấp chưởng Phong Thần Bảng, những gì huynh nghĩ chắc chắn không sai, tin tức lần này từ Phong Thần Bảng hẳn là như vậy, chọn minh chủ, định trật tự thiên hạ, chỉ là…." Thân Công Báo nói đến đây, đột nhiên chuyển giọng, dừng lại.

Trong mắt y lóe lên một tia xảo quyệt cực kỳ khó nhận ra, nhưng trên mặt lại vừa vặn bày ra vẻ ưu lo nặng nề.

Nghe Thân Công Báo nói câu úp mở như vậy, trong lòng Khương Tử Nha dâng lên chút không hiểu, vội vàng hỏi: "Sư huynh, chỉ là cái gì?" Thân Công Báo nghe vậy, không hề do dự, nhẹ nhàng lắc đầu, rồi nói: "Chỉ là minh chủ này rốt cuộc là ai, chúng ta vẫn chưa thể biết, vốn dĩ sư huynh cho rằng, Đế Tân thân là chủ của Đại Thương, nếu chúng ta có thể phò tá y thành tựu đại nghiệp thống nhất, từ đó định trật tự thiên hạ, sư đệ huynh trong việc Phong Thần nhất định có thể

đại hữu tác vi.

Nhưng mà, những ngày gần đây chúng ta ở trong đô thành, cũng đã nghe không ít chuyện về Đế Tân.

Y cả ngày trầm mê tử sắc, bạo ngược vô đạo, những hành vi y làm thực sự khiến người ta căm phẫn, e rằng không phải minh chủ mà chúng ta kỳ vọng!" Thân Công Báo vừa nói vừa lén lút quan sát biểu cảm của Khương Tử Nha.

Nghe những lời này của Thân Công Báo, Khương Tử Nha khẽ nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra vẻ suy tư và ngưng trọng, y khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Sư huynh nói rất đúng, chuyện của Đế Tân, thiên hạ đều biết, sự hôn dung bạo ngược của y, thực khó xưng minh chủ, nhưng chính như sư huynh đã nói, y thân là Thiên hạ Cộng chủ, nội tình thâm hậu, nếu có cơ hội khiến y cải quá tự tân, cũng không mất đi phúc phận của thiên hạ thương sinh, chỉ là trong đó ẩn chứa hiểm nguy cực lớn, chúng ta không thể không thận trọng xem xét." Thân Công Báo nghe Khương Tử Nha vẫn còn ôm một tia hy vọng với Đế Tân, trên mặt đầu tiên khẽ giật mình, nhưng y dù sao cũng tâm cơ thâm trầm, lập tức ánh mắt lóe lên, bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách trong đầu.

Phải biết Thân Công Báo cố chấp với cơ duyên Phong Thần đến mức nào, tự nhiên sẽ không để Khương Tử Nha giành mất tiên cơ.

Sau đó thấy Thân Công Báo khẽ híp mắt, trên mặt nặn ra một nụ cười có vẻ thành khẩn, nói: "Sư đệ, sư huynh hiểu rõ đệ tâm hoài thiên hạ, hy vọng có thể cho Đế Tân một cơ hội cải quá tự tân, tấm lòng nhân ái này thực sự đáng khâm phục.

Nhưng đệ và ta đều rõ, cục diện Đại Thương bây giờ đã trầm trọng khó vãn hồi, Đế Tân trầm mê tử sắc nhiều năm, bên cạnh lại toàn là gian nịnh chi thần, muốn y bừng tỉnh, nói dễ vậy sao?" Thân

Công Báo vừa nói vừa quan sát biểu cảm của Khương Tử Nha, thấy y khẽ nhíu mày, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ lời mình, trong lòng âm thầm mừng thầm, tiếp tục nói: "Hơn nữa, việc Phong Thần, thời gian cấp bách, không cho phép chúng ta lãng phí quá nhiều tinh lực vào Đế Tân.

Nếu như y thực sự không thể cứu vãn, chúng ta lại cứ ngốc nghếch chờ đợi, không những sẽ bỏ lỡ các minh chủ tiềm năng khác, mà còn làm lỡ đại nghiệp Phong Thần." Y ngừng lại một chút, ngữ khí trở nên càng thêm cấp thiết: "Sư đệ gánh vác sứ mệnh trọng đại, Phong Thần Bảng được giao vào tay sư đệ, là sự tín nhiệm của Sư tôn dành cho đệ, cũng là kỳ vọng của thiên hạ thương sinh.

Không thể vì một chút do dự và mềm lòng nhất thời mà đưa ra lựa chọn sai lầm.

Ta thấy Tây Kỳ Cơ Xương kia, từ xưa đã có hiền danh, lễ hiền hạ sĩ, có lẽ mới là minh chủ thực sự đáng để chúng ta phò tá.

Đương nhiên, sư đệ cũng có thể gặp Đế Tân một lần, cứ coi như là đi qua loa, nếu Đế Tân không có chút ý hối cải nào, chúng ta liền lập tức đi Tây Kỳ, tìm kiếm cơ hội mới, đệ thấy sao?" Những lời này của Thân Công Báo, bề ngoài là vì đại nghiệp Phong Thần và thiên hạ thương sinh mà suy tính, nhưng thực chất là cực lực khuyên Khương Tử Nha từ bỏ hy vọng vào Đế Tân, đồng thời hướng sự chú ý của y đến Tây Kỳ, để mình có thể khống chế cục diện tốt hơn.

Nhưng Thân Công Báo lại không biết, chính sự tiến cử lúc này của y, lại khiến Tây Kỳ Cơ Xương xuất hiện trong mắt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nghe lời Thân Công Báo nói, trong lòng cũng vạn mối tơ vò, y biết những gì Thân Công Báo nói không phải không có lý, nhưng tia hy vọng cuối cùng trong lòng y đối với Đế Tân, lại như một

sợi tơ bền chắc, khó có thể dễ dàng cắt đứt.

Suy nghĩ cuối cùng, Khương Tử Nha bất đắc dĩ thở dài, nói: "Sư huynh, huynh nói có lý, nhưng vẫn là nên gặp Đế Tân một lần thì hơn, trước khi chưa tận mắt thấy Đế Tân, ta thực sự không muốn dễ dàng từ bỏ." Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha chưa bị mình hoàn toàn thuyết phục, trong lòng tuy có chút thất vọng, nhưng cũng biết không thể quá vội vàng.

Y gật đầu, nói: "Được, sư đệ, cứ theo ý đệ, chúng ta trước tiên cứ xem Đế Tân rốt cuộc thái độ ra sao, nhưng dù thế nào, chúng ta đều phải lấy đại nghiệp Phong Thần làm trọng, không thể dùng tình cảm mà hành sự." Nghe Thân Công Báo chúc phúc, trong ánh mắt trong veo của Khương Tử Nha không hề có nửa phần nghi ngờ, chỉ cho rằng đó là sư huynh đồng môn đối đãi chân thành.

Y hai tay ôm quyền, đạo bào màu đen dưới ánh trăng phản chiếu vầng sáng dịu nhẹ, trịnh trọng nói: "Vẫn xin sư huynh yên tâm, Tử Nha hiểu rõ nặng nhẹ!" Thân Công Báo nghe vậy, đáy mắt âm độc như rắn độc rình rập, trên mặt lại nở nụ cười vui mừng an ủi, đưa tay vỗ mạnh lên vai Khương Tử Nha, nói: "Tử Nha sư đệ trong lòng có tính toán, sư huynh cũng có thể an tâm rồi!" Nhìn dáng vẻ của Thân Công Báo, người không biết còn tưởng y thật lòng toàn tâm toàn ý vì Khương Tử Nha mà suy xét, nhưng nếu có người có thể nhìn thấu nội tâm Thân Công Báo, thì có thể biết lúc này trong lòng Thân Công Báo không hề chân thành như vẻ bề ngoài.

Thực tế, sau khi biết khải thị của Phong Thần Bảng và suy nghĩ của Khương Tử Nha, trong lòng Thân Công Báo vô số ý niệm cuồn cuộn như rắn độc: Tuyệt đối không thể để Khương Tử Nha phá hỏng đại sự của ta!

Đợi khi vào vương thành, nhất định phải tìm cách khiến Khương

Tử Nha va chạm với Trụ Vương, khi đó lại dẫn y đến Tây Kỳ.

Nghĩ đến đây, đáy mắt Thân Công Báo lóe lên hàn mang, nhưng trong khoảnh khắc ngẩng đầu lại hóa thành sự quan tâm, ngữ khí khẩn thiết nói: "Sư đệ đã có quyết định, vậy hai chúng ta hãy sớm nghỉ ngơi, đợi đến ngày mai lại nghĩ cách diện kiến Đế Tân!" Nghe lời Thân Công Báo, Khương Tử Nha cũng không hề do dự, mở miệng đáp: "Sư huynh nói rất đúng, việc Phong Thần mười vạn hỏa cấp, nay đã có phương hướng, tự nhiên không thể trì hoãn, sớm một ngày gặp Đế Tân, liền có thể sớm một ngày xác nhận y có phải minh chủ hay không, cũng có thể sớm có tính toán." Kể từ khi biết khải thị của Phong Thần Bảng, trong lòng Khương Tử Nha cũng không còn bình tĩnh như trước.

Dù sao đại sự Phong Thần đã cận kề, trước đó khi không có chút đầu mối nào, mình còn có thể kiềm chế sự sốt ruột trong lòng, từ từ tìm kiếm manh mối, nhưng nay đã có phương hướng, tức là đại kiếp Phong Thần có thể giáng lâm bất cứ lúc nào, không thể chậm trễ nửa điểm.

Thân Công Báo nghe lời Khương Tử Nha, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt đầy ẩn ý, đáy mắt lại giấu đi những tính toán không ai biết.

Y tiến lên một bước, đưa tay đặt lên vai Khương Tử Nha, ngữ khí quan tâm nói: "Ta biết sư đệ muốn sớm hoàn thành đại sự Phong Thần, nhưng tuyệt đối không thể quá vội vàng, Đế Tân kia là chủ của Thương tộc, lĩnh tụ Nhân tộc, địa vị vô cùng tôn sùng, hai ta tuy là môn hạ Xiển giáo, nhưng cũng không thể dễ dàng gặp mặt.

Đợi sư huynh nghĩ cách, xem có thể liên hệ được với người quen nào không, đến khi đó sẽ để sư đệ đi gặp Đế Tân!" Nói xong những lời này, ánh mắt Thân Công Báo khẽ híp lại, lóe lên một tia xảo quyệt khó nhận ra.

Không sai, lúc này trong lòng Thân Công Báo đã có kế sách.

Đến đô thành mấy năm, y đã sớm nắm rõ cục diện Thương triều như lòng bàn tay, biết Đế Tân sủng tín Phí Trọng, Vưu Hồn và các nịnh thần khác, liền định âm thầm móc nối với những sủng thần này của Đế Tân, lợi dụng bọn họ để ly gián Khương Tử Nha trước mặt Đế Tân, như vậy, vừa cắt đứt khả năng Khương Tử Nha phò tá Đế Tân, lại vừa có thể xây dựng mình thành hiền tài trung tâm của Đại Thương.

Khương Tử Nha đương nhiên không biết tính toán của Thân Công Báo, nghe lời Thân Công Báo, y khẽ giật mình, nhận ra mình quả thực có chút quá vội vàng.

Trên mặt lộ ra vài phần áy náy, ôm quyền hành lễ với Thân Công Báo, chân thành nói: "Đa tạ sư huynh nhắc nhở, là sư đệ vội vàng rồi, vẫn xin sư huynh lượng thứ, trợ sư đệ một tay!" Thân Công Báo thấy vậy, vội vàng đưa tay đỡ Khương Tử Nha, trên mặt chất đầy nụ cười hòa nhã, nói: "Huynh đệ đồng môn, cần gì khách khí như vậy, chỉ cần đệ có thể thuận lợi hoàn thành đại sự Phong Thần, sư huynh cũng coi như không phụ giáo huấn của Sư tôn!" Thân Công Báo nói xong, hai người ai nấy về phòng nghỉ ngơi.

Chớp mắt đã là ngày thứ hai, ánh sáng ban mai xuyên qua tầng mây, rải xuống mái hiên phủ của Tống Dị Nhân.

Thân Công Báo dậy sớm, chỉnh lý đạo bào gọn gàng, trong mắt lóe lên ánh sáng quyết thắng.

Nhưng không phải như Khương Tử Nha nghĩ, mà là ôm ấp một âm mưu không thể nói ra.

Sau đó thấy Thân Công Báo đi đến trước mặt Khương Tử Nha, nói: "Sư đệ cứ tạm thời đợi ở phủ Tống huynh, sư huynh đi tìm bạn bè trước, xem có cơ hội gặp Đế Tân không!" Khương Tử Nha nghe

vậy, trong mắt lóe lên một tia kỳ vọng.

Y biết Thân Công Báo giao du rộng rãi, tam giáo cửu lưu đều có qua lại, thậm chí ngay cả trong số đệ tử Tiệt giáo cũng có không ít người xưng huynh gọi đệ.

Muốn gặp Đế Tân, quả thực phải nhờ quan hệ của Thân Công Báo, nghĩ đến đây, Khương Tử Nha vội vàng ôm quyền hành lễ với Thân Công Báo, nói: "Vậy thì làm phiền sư huynh rồi!" Thân Công Báo phẩy tay, trên mặt nở nụ cười ôn hòa: "Tử Nha sư đệ, không cần khách khí, lần này ta ra ngoài không biết khi nào trở về, nếu Tống huynh có hỏi, sư đệ cứ tự nhiên mà nói!" Khương Tử Nha trịnh trọng gật đầu, ánh mắt kiên định: "Tử Nha hiểu rõ!" Thân Công Báo khẽ chắp tay, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh khó nhận ra, nói: "Huynh đi đây!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy quanh người Thân Công Báo cuồn cuộn một làn khói đen, ngay sau đó toàn bộ thân thể hóa thành một tàn ảnh, trong khoảnh khắc đã biến mất trong khách phòng.

Nhìn bóng lưng Thân Công Báo biến mất, Khương Tử Nha khẽ nhíu mày, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Không biết sư huynh chuyến này có thuận lợi không?

Đế Tân thân là Cộng chủ Nhân tộc, mang trong mình đại Khí vận, bên cạnh lại có vô số cao thủ Nhân tộc hộ vệ, muốn gặp mặt y nói dễ vậy sao.

Nhưng sự đã đến nước này, chỉ có thể ký thác hy vọng vào thủ đoạn của sư huynh, hy vọng Thân sư huynh có thể mang đến tin tức tốt, tìm được một tia chuyển cơ cho đại nghiệp Phong Thần.

Chương 702

Nghĩ xong những điều này, Khương Tử Nha bước đến trước án, nhẹ nhàng trải Phong Thần Bảng ra.

Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ, rải lên Phong Thần Bảng, nhìn những hoa văn tưởng chừng bình thường ẩn hiện trong ánh sáng, Khương Tử Nha dần nhíu mày.

Sau đó y đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve phù văn trên bảng, cố gắng tìm kiếm thêm một tia khải thị từ pháp khí thần bí này.

Đúng lúc đầu ngón tay chạm vào một chỗ nào đó, Phong Thần Bảng đột nhiên khẽ phát sáng, một đạo kim quang cực nhạt lóe lên, nhưng lại trong khoảnh khắc y ngưng thần chú thị mà biến mất không dấu vết.

"Hử?…" Thấy Phong Thần Bảng biến hóa, Khương Tử Nha không kịp nghĩ nhiều, lòng bàn tay khẽ run rẩy đưa Phong Thần Bảng đến gần trước mắt, ánh mắt như cây đuốc từng tấc quét nhìn.

Và đúng vào khoảnh khắc đầu ngón tay y chạm vào tấm lụa trắng, một đạo kim quang rực rỡ đột nhiên bắn ra, như tia chớp xé toạc màn đêm, chói lòa khiến đồng tử y co rút mạnh.

Lần này, Khương Tử Nha ngưng thần định thần, cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của đạo kim quang kia, hóa ra là do vân văn ngưng tụ mà thành.

Giữa những vân văn lưu chuyển dường như có mây mù bốc hơi, những đường nét uyển chuyển trùng khớp mơ hồ với hình ảnh sơn xuyên mà y thấy trong thức hải đêm qua.

Nhìn thấy cảnh này, Khương Tử Nha hô hấp đột nhiên dồn dập,

tim đập dữ dội trong lồng ngực, như muốn phá vỡ sự ràng buộc.

Mặc dù vẫn không biết đạo vân văn này đại diện cho điều gì, nhưng y bản năng nhận ra, đây có lẽ là một manh mối quan trọng khác mà Phong Thần Bảng ban cho.

Ngay sau đó Khương Tử Nha nhanh chóng lấy ra thẻ tre và bút than mang theo bên mình, nín thở ngưng thần phác họa vân văn xuống.

Mỗi nét phác họa, đều như cộng hưởng với Thiên Địa Đại Đạo.

Đúng lúc y vẽ xong nét cuối cùng, thẻ tre trên án đột nhiên không gió tự động, xếp thành một quái tượng kỳ dị.

Y nhìn sự biến hóa đột ngột này, mày nhíu chặt, trong lòng càng vạn mối tơ vò: "Chẳng lẽ vân văn và quái tượng này, ám chỉ nơi minh chủ đang ở?

Hay là…" Đúng lúc Khương Tử Nha đang trầm tư, bên ngoài sân truyền đến tiếng cười sảng khoái của Tống Dị Nhân: "Hiền đệ!

Sáng nay đã nấu món canh nấm núi tươi mới, mau đến nếm thử!" Nghe tiếng Tống Dị Nhân trong sân, Khương Tử Nha cũng chỉ có thể tạm thời dừng suy tư, thu Phong Thần Bảng và vân văn phác họa lại, chuẩn bị đợi đến lát nữa sẽ xem xét kỹ càng.

Sau đó Khương Tử Nha hít một hơi thật sâu, cố gắng kéo mình ra khỏi vòng xoáy suy nghĩ, chỉnh lý lại đạo bào có chút lộn xộn, trên mặt nặn ra một nụ cười, bước đi về phía sảnh.

Bước vào sảnh, hương nấm đậm đà thoang thoảng bay đến.

Tống Dị Nhân mặt mày hồng hào đứng cạnh đỉnh đồng xanh, chiếc muỗng trong tay khuấy động món canh đặc đang sôi sùng sục.

"Hiền đệ, mau ngồi mau ngồi!" Thấy Khương Tử Nha đến, Tống Dị Nhân nhiệt tình chào hỏi, trên mặt tràn đầy nụ cười chân thành,

“Món nấm núi này là ta sáng nay sai người lên núi hái về đó, tươi non lắm, đệ nhất định phải uống vài bát.” Khương Tử Nha khẽ ôm quyền, từ ống tay áo rơi xuống vài mảnh than của vân văn phác họa, cảm kích nói: “Huynh trưởng phí tâm rồi, đối đãi hậu hĩnh như vậy, Tử Nha khắc ghi trong lòng.” Nói xong mới ngồi xuống cạnh bàn.

Tống Dị Nhân vội vàng múc một bát canh cho y, đưa đến trước mặt: “Nếm thử xem, mùi vị thế nào?” Khương Tử Nha nhẹ nhàng thổi lên mặt bát, nhấp một ngụm nhỏ, vị tươi đậm đà lập tức bùng nổ trên đầu lưỡi, trong thoáng chốc lại nếm được vài phần thanh khiết của suối Côn Luân.

Y không khỏi sáng mắt lên, sự u ám mấy ngày qua cũng nhạt đi vài phần: “Ngọt quá!

Vị tươi thuần hậu, hương nấm bay khắp nơi, tấm lòng này của huynh trưởng, thực sự khiến ta nhớ đến nhân gian khói lửa đã lâu không gặp.” Tống Dị Nhân nghe vậy cũng bật cười, những nếp nhăn trên mặt đều giãn ra, đầy vẻ đắc ý.

Sau đó y đột nhiên nghĩ đến điều gì, khẽ nhíu mày, vội vàng nói với Khương Tử Nha: “Thân sư huynh sao lại không có ở đây?

Bình thường hai người luôn kề vai sát cánh, hôm nay thật hiếm thấy.” Khương Tử Nha nghe vậy, thần sắc bình tĩnh, không vội vàng mà nói: “Sư huynh có chút việc cần làm, sáng sớm đã ra ngoài rồi, huynh trưởng có lẽ không chú ý!” Khương Tử Nha cũng không nói nhiều, một là không muốn Tống Dị Nhân vô cớ lo lắng, hai là việc Phong Thần liên quan rất rộng, thực sự không nên để Tống Dị Nhân biết quá nhiều.

Mà Tống Dị Nhân nghe vậy cũng không hỏi nhiều, dù sao người tu đạo hành tung bất định, hành sự thần bí, y tuy không tu đạo, nhưng trong đô thành khắp nơi đều là người tu đạo, ít nhiều cũng có thể lý

giải.

Thế là y cười lại thêm canh cho Khương Tử Nha, nói: "Hiền đệ ăn nhiều một chút, bồi bổ thân thể." Nghe lời Tống Dị Nhân, Khương Tử Nha cũng không khách khí, tuy món canh này đối với cảnh giới như y đã không còn nhiều tác dụng, nhưng cũng là tấm lòng tốt của Tống Dị Nhân, sao có thể phụ lòng.

Ngay khi Khương Tử Nha và Tống Dị Nhân đang trò chuyện, bóng dáng Thân Công Báo như quỷ mị xuất hiện trong phủ của Phí Trọng.

Không sai, chính là trong phủ, chứ không phải ngoài phủ.

Dù sao Thân Công Báo vẫn luôn coi những phàm nhân này như kiến hôi, cho dù những người như Phí Trọng có Khí vận Nhân tộc che chở, nhưng trong mắt Thân Công Báo, bọn họ chẳng qua chỉ là những quân cờ có thể lợi dụng mà thôi.

Y không thể nào ngoan ngoãn đứng ngoài cửa xin gặp, vì vậy dứt khoát trực tiếp động dụng pháp lực, đột phá cấm chế, xuất hiện trong phủ Phí Trọng.

Cấm chế và trận pháp trên phủ Phí Trọng đối với Thân Công Báo hình đồng hư thiết, căn bản không thể ngăn cản y.

Đương nhiên, Thân Công Báo tuy động dụng pháp lực, nhưng cũng không gây ra động tĩnh lớn, cũng không làm cho nhiều người chú ý.

Phải biết nơi Nhân tộc tu đạo giả khắp nơi, chỉ cần không gây ra động tĩnh lớn gì, thì sẽ không có cao thủ Nhân tộc nào để ý.

Sau đó, Thân Công Báo cũng lặng lẽ đến ngoài thư phòng của Phí Trọng, xuyên qua song cửa, nhìn thấy Phí Trọng đang ngồi trước bàn, đối mặt với một đống văn thư mà thở dài than vãn, khóe miệng Thân Công Báo nhếch lên một nụ cười khinh miệt, sau đó nhẹ nhàng khẽ ho

một tiếng, bước vào thư phòng.

Thấy bóng dáng Thân Công Báo xuất hiện, Phí Trọng đột nhiên đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, trong mắt tràn đầy cảnh giác và kinh hoảng, sau đó lớn tiếng hô: "Ngươi là ai, sao lại vào phủ của ta!" Phí Trọng đương nhiên sẽ không coi Thân Công Báo là tùy tùng trong phủ, bởi vì từ y phục đến khí chất đều hoàn toàn khác biệt.

Thân Công Báo thân khoác đạo bào màu tím sẫm, trên đó thêu phù văn thần bí, quanh người tỏa ra một loại khí tức lạnh lẽo mà thần bí, tuyệt không phải người tầm thường.

"Người đâu, mau đến người đâu!" Phí Trọng khản tiếng hô hoán ra bên ngoài, hai tay không tự chủ run rẩy, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Thân Công Báo mỉm cười nhìn Phí Trọng trước mặt hô hoán, nhưng không hề có ý mở miệng, ngay từ khi y xuất hiện, đã cách biệt thư phòng với bên ngoài, vì vậy Phí Trọng dù có gào khản cổ cũng sẽ không có ai nghe thấy.

Hơn nữa, Thân Công Báo lại không có ý ra tay với Phí Trọng, cũng sẽ không dẫn đến sự phản phệ của Khí vận Nhân tộc, vì vậy y chỉ hứng thú nhìn Phí Trọng biểu diễn.

Phí Trọng kêu gọi nửa ngày, thấy không có ai xuất hiện, cũng biết có chuyện bất ngờ, vẻ kinh hoảng trên mặt càng thêm rõ rệt, lập tức nói với Thân Công Báo: "Ngươi muốn làm gì!" Giọng y có chút run rẩy, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Thân Công Báo nghe vậy, không trả lời Phí Trọng, mà trực tiếp mở miệng nói: "Ngô là đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thân Công Báo vậy." Nghe lời Thân Công Báo, sắc mặt Phí Trọng lập tức tái nhợt, là sủng thần của Đế Tân, y tự nhiên biết Thân Công Báo là thân phận gì, cũng rõ khái niệm đệ tử môn hạ Thánh nhân.

Mặc dù Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, là tồn tại cường hãn nhất giữa Thiên Địa, nhưng đó là cả Nhân tộc, chứ không phải y Phí Trọng.

Đối mặt với đệ tử môn hạ Thánh nhân, cho dù là sủng thần nhất của Đế Tân, cũng không khỏi sinh ra sợ hãi, dù sao trong nhận thức của Phí Trọng, những tiên nhân môn hạ tam giáo này đều có năng lực hô phong hoán vũ, không thể dễ dàng đắc tội.

Ngay sau đó hai chân y mềm nhũn, vội vàng quỳ rạp xuống đất, giọng nói mang theo một tia nịnh bợ, nói: "Ra mắt tiên nhân, không biết tiên trưởng hôm nay đại giá quang lâm, có việc gì?

Tiểu nhân có chỗ nào đắc tội, còn mong tiên trưởng hải hàm." Thân Công Báo thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười mãn ý, khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia đắc ý.

Sau đó mở miệng nói: "Lần này ta đến, là có một thương vụ lớn muốn cùng ngươi thương lượng, chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, sau khi sự việc thành công, lợi lộc tự nhiên không thiếu của ngươi, nhưng nếu ngươi dám giở trò gì, hừ hừ…" Ngữ khí Thân Công Báo đột nhiên trở nên băng lãnh, trong ánh mắt lộ ra một tia uy hiếp, khí tức trên người y cũng trong khoảnh khắc trở nên sắc bén, như một con hung thú đang rình rập, tùy thời chuẩn bị vồ lấy con mồi.

Phí Trọng cảm nhận được uy áp từ Thân Công Báo, trong lòng run sợ, vội vàng nói: "Tiên trưởng yên tâm, tiểu nhân nhất định làm theo phân phó của ngài, tuyệt đối không dám có chút lơ là, còn mong tiên trưởng chỉ bảo, tiểu nhân định sẽ dốc hết sức mình." Phí Trọng trán dán xuống đất, không dám ngẩng đầu, sợ chọc giận Thân Công Báo.

Thấy Phí Trọng như xác ve sầu nằm rạp trên đất, mồ hôi lạnh chảy ra khiến gạch xanh in hằn những vết tích màu sẫm, khóe miệng Thân Công Báo chậm rãi nhếch lên một đường cong.

Sau đó y chắp tay sau lưng, chậm rãi bước đến vị trí chủ tọa, huyền không lướt qua gạch xanh mà không phát ra nửa phần tiếng động, nhưng khi ống tay áo quét qua lưng ghế đàn mộc, không khí trong phòng lại đột nhiên dâng lên một tầng sương lạnh.

Sau khi ngồi xuống, Thân Công Báo lười biếng dựa vào tay vịn, ngón tay thon dài vô ý thức vuốt ve lá bùa trong ống tay áo, ánh mắt như chim ưng sắc bén nhìn chằm chằm Phí Trọng đang nằm dưới đất, nói: "Sẽ không lâu nữa, sư đệ Khương Tử Nha của ta sẽ xin gặp Vương thượng của các ngươi." Giọng Thân Công Báo trầm thấp lại băng lãnh, mỗi chữ đều như mũi băng nhọn đâm vào tai Phí Trọng, khi nói đến hai chữ "sư đệ", ngữ khí đột nhiên nặng hơn.

"Đến lúc đó, ngươi cần phải ly gián một phen trước mặt Đế Tân, bất luận y nói gì, đều phải khiến Đế Tân nhận định người này lòng dạ khó lường, ôm họa tâm." Nói xong những lời này, Thân Công Báo ngừng lại một chút, trong mắt lóe lên một tia ngoan độc, tiếp tục nói: "Nhớ kỹ, việc này làm tốt, núi vàng núi bạc tùy ngươi lấy; làm hỏng…" Lời chưa dứt, đầu ngón tay Thân Công Báo khẽ búng, một đạo phù văn u tối từ đầu ngón tay bay ra, lượn lờ trên đỉnh đầu Phí Trọng, viền phù văn lấp lánh huyền quang quỷ dị.

Phí Trọng nhìn phù văn uốn lượn như vật sống, dường như giây tiếp theo sẽ chui vào thiên linh cái của mình, sợ hãi đến toàn thân run rẩy, ngay cả răng cũng không ngừng va vào nhau.

Chương 703

Ngay sau đó vội vàng quỳ rạp xuống, giọng nói run rẩy đáp: "Tiểu nhân cẩn tuân phân phó của tiên trưởng!

Bất quá…" Phí Trọng nuốt nước bọt, lấy hết can đảm ngẩng đầu lên, trên mặt chất đầy nụ cười nịnh hót, nhưng đáy mắt lại giấu một tia may mắn.

"Đã là đồng môn của tiên trưởng, lại có lòng phò tá Vương thượng, vì sao không thuận nước đẩy thuyền?

Ngược lại lại muốn…" Lời chưa nói hết, quanh người Thân Công Báo đột nhiên dâng lên khói đen, cả thư phòng trong khoảnh khắc chìm vào bóng tối mịt mù không thấy rõ năm ngón tay.

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh chói tai muốn thủng màng nhĩ vang lên, một luồng sức mạnh vô hình hất Phí Trọng ngã nặng xuống đất.

Phí Trọng kinh hoàng nhìn ngọn lửa đỏ sẫm nhảy nhót trong mắt Thân Công Báo, như thể thấy được Tu La địa ngục.

"Câm miệng!" Giọng Thân Công Báo mang theo uy áp bàng bạc, chấn động khiến Phí Trọng thất khiếu chảy máu, "Ngươi thứ kiến hôi này cũng xứng hỏi chuyện của bản tiên sao?" Phí Trọng lúc này mới kinh hãi nhận ra mình đã phạm đại kỵ, vị tiên nhân trước mặt này không giống Đế Tân dễ lừa gạt.

Y hoảng loạn vừa lăn vừa bò sà đến chân Thân Công Báo, trán đập 'đông đông' vang dội: "Vẫn xin tiên trưởng thứ tội!

Là tiểu nhân lắm lời!

Tiểu nhân đáng chết!" Thân Công Báo nhìn dáng vẻ lấm lét của y, trong mắt lóe lên một tia khinh thường, nhưng uy áp quanh thân lại

dần tiêu tán.

Y phẩy tay một cái, một luồng lực lượng vô hình chậm rãi nâng Phí Trọng lên, nhưng lại khiến y lơ lửng cách mặt đất ba tấc, như con rối dây mà lắc lư chực ngã.

"Nói cho ngươi biết cũng không sao." Thân Công Báo thong thả vuốt vạt áo, trong ngữ khí tràn đầy oán độc, "Vị sư đệ tốt của ta này đã cướp mất một cơ duyên to lớn của ta!

Cơ duyên vốn dĩ thuộc về ta, lại bị y đoạt mất!" Nói đến đây, quanh người Thân Công Báo khói đen cuồn cuộn, chiếc bàn đàn mộc bên cạnh thậm chí bắt đầu nứt toác, theo Thân Công Báo mạnh mẽ nắm chặt nắm đấm, một đạo lôi quang bùng nổ trong lòng bàn tay, trong ánh sáng chói mắt, cả chiếc bàn nổ tung, hóa thành mảnh vụn rơi vãi khắp nơi, mảnh gỗ như đạn tán xạ bay ra, đập vào tường tạo thành những vết lõm chi chít.

Phí Trọng bản năng giơ tay chắn đỡ, trên cánh tay lập tức xuất hiện vài vết máu, nhưng ngay cả đau đớn cũng không dám kêu.

Thân Công Báo chậm rãi bước đến gần, bàn chân lơ lửng nghiền nát những mảnh gỗ dưới đất, phát ra tiếng kêu khiến người ta nhức răng.

"Lần này y hạ sơn xin gặp Đế Tân, chính là muốn phò tá Vương thượng của các ngươi trùng tu Đại Thương, định trật tự thiên hạ, đạt được Công đức Thiên Đạo." Y cúi xuống, khí tức thở ra phả vào mặt Phí Trọng, "Nhưng các ngươi đoán xem, nếu y thành công, việc đầu tiên y muốn làm là gì?" Y dùng ngón tay nâng cằm Phí Trọng, ép đối phương đối mặt với mình, "Chính là muốn quét sạch trong triều đình những nịnh thần như các ngươi!

Các ngươi trong mắt y chẳng qua chỉ là những con kiến đợi làm thịt mà thôi!" Thân Công Báo đương nhiên sẽ không nói cho Phí Trọng

sự thật.

Bởi vì y rõ ràng lòng người như vực sâu, sơ ý một chút liền sẽ thua trắng tay.

Vạn nhất tiểu nhân tham lam trước mắt này bị vài lời lừa gạt mà nói ra chuyện, ván cờ mà mình khổ tâm kinh doanh tất sẽ thua trắng tay.

Đến lúc đó đừng nói đến việc đạt được Phong Thần tạo hóa, có thể toàn thân trở ra hay không còn là ẩn số.

Bất quá những gì y nói cũng không hoàn toàn là giả, với tính cách của Khương Tử Nha, nếu thực sự để y phò tá Đế Tân thành công, những nịnh thần như Phí Trọng này quả thực khó thoát khỏi sự thanh trừng.

Vì vậy Thân Công Báo dứt khoát kéo Phí Trọng cũng lên 'thuyền', để Phí Trọng tự mình chủ động làm việc này!

Nói xong, một đạo phù triện lặng lẽ bay ra từ ống tay áo Thân Công Báo, trước mắt Phí Trọng hóa thành huyễn tượng Khương Tử Nha vung kiếm chém nịnh thần.

Nghe lời Thân Công Báo nói, lại nhìn huyễn tượng Khương Tử Nha kiếm quang lạnh lẽo, vạt áo bay phấp phới trước mắt, sắc mặt Phí Trọng lập tức tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, y run rẩy môi, nhưng không thốt ra được một chữ.

Mãi đến một khắc sau, Phí Trọng mới hoàn hồn, sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống, đầu gối đập vào đầy mảnh gỗ vụn trên đất, như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng mà nắm chặt vạt áo Thân Công Báo, hoảng loạn nói: "Vẫn xin tiên trưởng cứu tiểu nhân!" Thấy biểu hiện của Phí Trọng, Thân Công Báo biết đối phương đã bị phá vỡ phòng tuyến tâm lý, trong mắt lóe lên một tia khinh miệt khó

nhận ra.

Y từ trên cao nhìn xuống con kiến hôi đang phủ phục dưới chân mình, trong ống tay áo lại xuất hiện một đạo phù văn, trên không trung phác họa ra cảnh tượng vàng bạc chất đống như núi: "Vốn dĩ nên là ta hạ sơn phò tá Vương thượng của các ngươi, nhưng Khương Tử Nha đã cướp mất cơ duyên của ta, ta tự nhiên sẽ không để y yên." Y cố ý kéo dài âm cuối, nhìn ánh mắt Phí Trọng nhìn chằm chằm kim quang trở nên càng thêm tham lam.

"Ngươi chỉ cần phối hợp, đợi ta thành công sau này, tự sẽ khoan thứ cho các ngươi." Nói rồi, lòng bàn tay Thân Công Báo nâng lên một đoàn sương khí tỏa ra ánh sáng dụ người, bên trong đó mơ hồ có thể thấy Phí Trọng thân khoác mãng bào, thê thiếp vây quanh, "Đến lúc đó, đô thành này núi vàng núi bạc…" Phí Trọng hô hấp đột nhiên dồn dập, nước dãi chảy ra khóe miệng cũng không hề hay biết.

Y mạnh mẽ dập đầu, trán va vào gạch xanh phát ra tiếng "đông đông" trầm đục: "Vẫn xin tiên trưởng yên tâm, tiểu nhân định sẽ vì tiên trưởng mà làm việc hết sức!" Nói xong, y một vẻ nịnh nọt nhìn Thân Công Báo, trong mắt lấp lánh ánh sáng điên cuồng: "Đến lúc đó, tiểu nhân bọn ta nhất định sẽ không để Khương Tử Nha có cơ hội phò tá Đại Vương!

Nhất định phải khiến y thân bại danh liệt trước mặt Đại Vương!" Nghe lời đảm bảo chắc nịch của Phí Trọng, Thân Công Báo ngửa đầu phát ra một tràng cười lớn chói tai, tiếng cười chấn động khiến bụi bám trên xà nhà rơi lả tả.

Y đưa tay mạnh mẽ túm lấy cổ áo Phí Trọng, kéo đối phương lên ngang tầm mắt mình, lệ khí cuồn cuộn trong đáy mắt hóa thành thực chất: "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Có câu nói này của ngươi, bản tiên liền yên tâm rồi.” Y cố ý nhấn mạnh ngữ khí, mỗi chữ thốt ra đều mang theo sát ý như muốn phun trào, “Nhớ kỹ, ngày mai Khương Tử Nha thượng triều, ngươi cần phải thế này thế này…” Thân Công Báo đột nhiên hạ thấp giọng, ghé vào tai Phí Trọng thì thầm.

Theo lời y thuật lại, sắc mặt tái nhợt ban đầu của Phí Trọng dần dần hồng hào trở lại, trong mắt tham lam và ngoan độc đan xen lấp lánh.

Một khắc sau, giọng Thân Công Báo mới dừng lại, khi tiếng nói vừa dứt, một đạo phù triện màu tím sẫm từ trong ống tay áo Thân Công Báo cũng như linh xà trườn ra, trực tiếp chui vào giữa trán Phí Trọng.

U quang lưu chuyển của phù triện lan tỏa trên làn da trắng bệch của y, khiến đôi mắt đục ngầu kia dấy lên những gợn sóng sợ hãi.

“Phù này có thể bảo ngươi bảy ngày bình an, nhưng nếu dám tiết lộ nửa phần cơ mật,” Thân Công Báo vừa nói, đầu ngón tay vừa đốt lên ngọn quỷ hỏa màu xanh thẳm, ngọn lửa nhảy nhót trước mắt Phí Trọng lúc sáng lúc tắt, “Thì cái mạng nhỏ của ngươi, e rằng…” Đạo phù triện này không đáng sợ như Thân Công Báo nói, thực tế, đạo phù triện này chẳng qua chỉ là một thủ đoạn che mắt tinh xảo, phù văn lưu chuyển trên đó trông có vẻ âm u, nhưng thực ra còn không bằng một chú tị trần thông thường.

Ngay cả sau bảy ngày, phù triện tự động tiêu tán, cũng sẽ không gây ra nửa phần tổn hại cho Phí Trọng.

Dù sao Phí Trọng dù có tham lam âm độc đến mấy, cũng là thần của Thương triều, có Khí vận Nhân tộc che chở, Thân Công Báo sao lại vì kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa này mà mạo hiểm xúc động Khí

vận Nhân tộc, chuốc lấy phiền phức không cần thiết?

Mà Phí Trọng lại hoàn toàn không biết điều này, chỉ cảm thấy giữa trán truyền đến một trận lạnh thấu xương, như thể có một đôi tay vô hình đang kẹp chặt mệnh môn của mình.

Đợi phù triện biến mất không thấy, y toàn thân run rẩy, trán nặng nề đập vào gạch xanh, phát ra tiếng động trầm đục: "Xin tiên trưởng yên tâm!

Cái miệng của tiểu nhân kín lắm!" Nói xong, y vội vàng lau nước dãi bên khóe miệng, trong nụ cười nịnh hót ẩn chứa vẻ nịnh nọt bệnh hoạn: "Đợi Khương Tử Nha kia ngã đài, tiên trưởng liền là hồng nhân số một bên Đại Vương, đến lúc đó còn mong tiên trưởng chiếu cố tiểu nhân nhiều hơn!" Thân Công Báo ghê tởm buông tay, mặc cho Phí Trọng lấm lét ngồi sụp xuống đất.

Sau đó thong thả phủi phủi ống tay áo, lơ đãng nói: "Sau khi việc thành công, lợi lộc của ngươi sẽ không thiếu.

Nhưng nếu làm hỏng…" Lời chưa dứt, nhiệt độ cả thư phòng đột nhiên hạ xuống, bốn phía tường hiện ra chi chít những khuôn mặt quỷ, phát ra tiếng thét chói tai khiến người ta dựng tóc gáy.

Phí Trọng vừa lăn vừa bò lùi vào góc tường, trán dán chặt vào mặt đất lạnh lẽo: "Tiên trưởng minh giám!

Tiểu nhân nhất định sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Trong lòng Phí Trọng cũng đã đưa ra quyết định, nhất định phải ngăn cản Khương Tử Nha, chỉ có như vậy, mới có thể bảo toàn tính mạng, hơn nữa nói không chừng còn có thể dựa vào cành cao của vị "tiên trưởng" này, vinh hoa phú quý chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thân Công Báo mãn ý nhìn dáng vẻ xấu xí trước mắt này, quanh

người khói đen cuồn cuộn, trước khi đi, giọng y âm u truyền đến từ trong khói đen: "Sau ngày mai, ta muốn nghe được tin tức xác thực, nếu có sai sót, ngươi nên biết hậu quả." Cùng với chữ cuối cùng tan biến trong không khí, trong thư phòng cũng không còn bóng dáng Thân Công Báo, chỉ còn lại sự bừa bộn khắp nơi và Phí Trọng đang run rẩy lập cập.

Đợi đến khi bóng dáng Thân Công Báo hoàn toàn biến mất, Phí Trọng như bị rút hết gân cốt mà nằm liệt trên đất, y phục trên người sớm đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dán vào lưng khó chịu không nói nên lời.

Y run rẩy đưa tay sờ ngọc bội bên hông, nhưng lại sờ phải một bàn tay dính đầy máu vừa nãy dập đầu đụng vỡ trán, những giọt máu đang chảy dọc theo má trượt vào cổ áo.

Mãi một lúc sau, Phí Trọng mạnh mẽ chống vào bàn đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia ngoan độc.

Y loạng choạng chạy đến trước cửa, lớn tiếng hô vào sân trống vắng: "Người đâu!" Thân Công Báo đã rời đi, kết giới y bố trí trước đó tự nhiên cũng mất tác dụng, vì vậy khi tiếng Phí Trọng vang lên, lập tức có hai tùy tùng xuất hiện trước thư phòng, đợi hai người nhìn thấy bàn ghế vỡ nát khắp nơi, phù chú đen sì trên tường, cùng với dáng vẻ lấm lét thảm hại của Phí Trọng, sợ hãi đến sắc mặt tái nhợt, môi không ngừng run rẩy.

Mặc dù kinh hãi vạn phần, nhưng không dám có chút ý niệm nào, càng không dám lên tiếng, bởi vì hai người đều rõ tính cách của Phí Trọng, vị đại nhân bình thường cao cao tại thượng, hỉ nộ vô thường này, nếu phát hiện ra bọn họ có bất kỳ cử động dị thường nào, thì tính mạng nhỏ bé của mình tất nhiên khó bảo toàn.

Thế là, hai người cố nhịn sự sợ hãi trong lòng, thân thể căng cứng

như dây cung kéo căng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ đợi Phí Trọng phân phó.

Chương 704

"Dọn dẹp một chút!" Thấy tùy tùng đến, Phí Trọng gắng sức giật giật chiếc mũ quan lệch lạc, cố gắng làm cho giọng nói nghe có vẻ trấn tĩnh, "Lại phái người đi mời Vưu Hồn đại nhân, cứ nói ta có việc quan trọng muốn bàn!" Nói xong, ngón tay y vô ý thức vuốt ve giữa trán, nơi đó vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo của phù triện Thân Công Báo, như thể có một đôi mắt đang xuyên qua da thịt mà nhìn chằm chằm mọi cử động của y.

Các tùy tùng như được đại xá, lập tức luống cuống tay chân dọn dẹp.

Những mảnh gỗ vỡ nát khi bị kéo đi phát ra tiếng ma sát chói tai, Phí Trọng lại như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm vào bóng mình trong gương đồng, trên khuôn mặt vốn dĩ bóng bẩy lúc này, trong đôi mắt đầy tia máu, tham lam và sợ hãi đang kịch liệt giao tranh.

Khi thư phòng cuối cùng cũng khôi phục sạch sẽ, y vuốt qua sắp xếp lại bàn ghế, đầu ngón tay dừng lại một khắc ở một chỗ lõm nào đó, đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh âm hiểm.

"Khương Tử Nha, muốn phò tá Vương thượng, trước tiên phải qua được cửa ải của ta đã!" Không lâu sau, bóng dáng Vưu Hồn xuất hiện bên ngoài thư phòng.

Y bước chân nhẹ nhàng, trên mặt mang theo nụ cười thường thấy, nhưng khi y nhìn thấy dáng vẻ của Phí Trọng, cũng lập tức sững sờ, nụ cười đông cứng trên mặt.

Ánh mắt y lướt qua y phục lấm lét và vết bầm trên trán Phí Trọng, trong lòng dấy lên một tia nghi hoặc, sau đó vội vàng tiến lên, nói: "Phí huynh, đây là sao vậy?" Nghe lời Vưu Hồn, Phí Trọng phẩy tay, trên

mặt lộ ra vẻ không để ý, sau đó nói: "Không cẩn thận va phải, không sao!" Ngữ khí của y bình thản, như thể thực sự chỉ là một tai nạn nhỏ.

Vưu Hồn nghe vậy, khẽ nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra một tia không tin, sau đó nói: "Sao lại bất cẩn đến mức này!" Nói rồi, ánh mắt y lại một lần nữa quét qua thư phòng.

Phí Trọng khẽ ho một tiếng, che giấu sự hoảng loạn trong lòng, nói: "Chỉ là nhất thời bất cẩn thôi, không cần để ý!" Sau đó không đợi Vưu Hồn truy vấn, liền đi thẳng vào vấn đề: "Lần này gọi ngươi đến, là có việc quan trọng cần thương lượng!" Nghe lời Phí Trọng, lại thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Phí Trọng, Vưu Hồn cũng nổi lên vài phần hiếu kỳ, sự nghi hoặc trong lòng tạm thời bị đè xuống, lập tức vội vàng mở miệng: "Phí huynh có gì chỉ giáo ta?" Phí Trọng cũng không giấu giếm, tiến lại gần một bước, hạ thấp giọng, kể lại một lượt chuyện Khương Tử Nha muốn diện kiến Đế Tân, nhập triều làm thần.

Tiếp đó, y cũng thêm dầu thêm mỡ nói về những biện pháp Khương Tử Nha sắp thi hành sau khi nhập triều, cũng như sự nguy hại đối với mấy người mình.

Nói đến chỗ kích động, trong mắt y lóe lên một tia âm độc: "Một khi để y đắc chí, những người như chúng ta…" Phí Trọng không nói hết, chỉ ý vị thâm trường nhìn Vưu Hồn một cái.

Mà tất cả tâm tư liên quan đến Thân Công Báo, Phí Trọng đều không hề đề cập, bất luận là cơ duyên mà Thân Công Báo nói, hay phù triện Thân Công Báo lưu lại trên trán mình, đều bị y cẩn thận che giấu trong đáy lòng, như thể những chuyện đó chưa từng xảy ra.

Sắc mặt Vưu Hồn cũng dưới sự miêu tả của Phí Trọng mà càng lúc càng âm trầm, khóe miệng vốn dĩ đang cười lúc này căng thẳng thành một đường thẳng, đáy mắt cuộn trào bất an và sát ý.

Đợi Phí Trọng nói xong, liền thấy Vưu Hồn mạnh mẽ vỗ bàn một cái, chấn động khiến nước trà trong chén bắn tung tóe: "Tốt cho một Khương Tử Nha môn hạ Xiển giáo, dám xen vào chuyện vương triều Nhân tộc của chúng ta, còn vọng tưởng ra tay với bọn ta, thật là không biết tự lượng sức mình!" Vưu Hồn trong cổ họng phát ra một tiếng gầm giận dữ trầm thấp, hệt như một dã thú bị chọc giận.

Lúc này, trong mắt hai người họ, thân phận Nhân tộc của Khương Tử Nha hoàn toàn bị phớt lờ, chỉ coi y là ngoại nhân Xiển giáo đang dòm ngó quyền thế của bọn họ.

"Tuyệt đối không thể để ngoại nhân này mê hoặc Đại Vương, nếu không chúng ta sẽ không còn đường sống!" Vưu Hồn đột nhiên đứng bật dậy, vạt áo quan bào quét qua bàn, hất đổ chồng thẻ tre bên cạnh.

Y đi đi lại lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, "Một khi Đại Vương tin lời gièm pha của y, quyền thế mà chúng ta khổ tâm kinh doanh bấy lâu, gia tài vạn quán tích lũy, đều sẽ hóa thành bong bóng!" Trong mắt Vưu Hồn bốc cháy ngọn lửa tham lam, như thể đã nhìn thấy cảnh tượng thê thảm tài sản vàng bạc của mình bị tịch thu, mỹ thiếp bị đuổi đi, trong lòng sự sợ hãi và oán hận như thủy triều cuộn trào.

Mà nghe lời Vưu Hồn, trong mắt Phí Trọng lóe lên một tia hưng phấn tàn nhẫn, như chó sói ngửi thấy mùi máu mà xông tới.

Y hạ thấp giọng, ngữ khí mang theo sự kích động bị kìm nén: "Tâm tư của ta cũng là như vậy, tuyệt đối không thể để người này phò tá Đại Vương, nếu không chúng ta có lẽ sẽ chịu thiệt lớn, vì vậy kế sách hiện giờ chính là phải ngăn cản người này nhập triều làm quan, chỉ cần người này không thể mê hoặc Đại Vương, thì sẽ không có bất kỳ uy hiếp nào đối với chúng ta!" Trong mắt Phí Trọng lấp lánh ánh sáng âm độc, "Cho dù y là tiên nhân Xiển giáo thì sao?

Nếu không có quan chức Đại Thương gia trì, cho dù có năng lực thông thiên triệt địa, cũng khó mà can thiệp vào chuyện triều đình, càng đừng nghĩ đến việc uy hiếp chúng ta!" Là sủng thần của Đế Tân, Phí Trọng có một sự hiểu biết nhất định về cục diện Hồng Hoang, vì vậy mới có sự tự tin đến thế.

Cho dù sau lưng Khương Tử Nha có Thánh nhân tọa trấn, nhưng phải biết Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, sau lưng còn có Đạo Tổ đích truyền.

Vưu Hồn nghe lời Phí Trọng, trong mắt lóe lên một tia thấu hiểu.

Ngay sau đó, hai người nhìn nhau, đáy mắt đều là những tính toán âm độc, khiến người ta không rét mà run.

Ánh lửa nến chiếu lên mặt hai người tạo thành những bóng méo mó, khiến khuôn mặt hai người càng thêm dữ tợn.

Ngay sau đó, Phí Trọng lấy ra một tờ giấy da dê nhăn nhúm trải lên bàn, trên đó vẽ nguệch ngoạc sơ đồ bố cục triều đình.

"Sáng mai thượng triều, ngươi ta cứ thế này thế này…" Vừa nói, Phí Trọng vừa dùng ngón tay dính mực vẽ vời trên bản đồ, "Đợi y mở miệng, chúng ta liền lên tiếng chất vấn, nhất định phải khiến Đại Vương tin rằng người này ôm họa tâm!" Vưu Hồn vuốt vuốt cằm, trong mắt lóe lên ánh sáng xảo quyệt: "Cứ nói y yêu ngôn hoặc chúng, đồ mưu bất quỹ!

Lại mua chuộc vài người, cùng nhau hặc tội y!" Hai người càng nói càng hưng phấn, như thể đã nhìn thấy dáng vẻ lấm lét của Khương Tử Nha khi bị đuổi khỏi triều đình, không khỏi nhìn nhau cười lớn, tiếng cười tràn đầy đắc ý và độc ác.

Mà lúc này Khương Tử Nha lại hoàn toàn không hay biết gì về điều đó, đang cùng Tống Dị Nhân nói chuyện trời đất trong căn nhà

tre.

Trong sảnh lửa lò đang cháy mạnh, canh nấm trong nồi đồng sôi sùng sục, hơi nóng bốc lên làm mờ những ô cửa sổ xung quanh.

Hai người nói chuyện đến chỗ hứng thú, Khương Tử Nha vuốt râu mỉm cười, Tống Dị Nhân thì liên tục nâng chén, trong nhà tràn ngập ấm áp.

Và đúng lúc này, một bóng đen như quỷ mị lướt qua song cửa, bóng dáng Thân Công Báo đột nhiên xuất hiện trước cửa.

Thấy bóng dáng Thân Công Báo đột nhiên xuất hiện, chén rượu trong tay Tống Dị Nhân khẽ rung lên, suýt nữa làm đổ rượu ra ngoài, mà Khương Tử Nha lại thần sắc tự nhiên, chỉ là trong mắt ẩn ẩn lóe lên ánh sáng kỳ vọng.

Khi Thân Công Báo bước vào sảnh, Tống Dị Nhân là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, trên mặt nở nụ cười, nhiệt tình nói: "Thân sư huynh về rồi, mau nếm thử canh nấm ta đã chuẩn bị!" Nói rồi liền đứng dậy đón, hai tay cung kính đưa một chiếc bát sứ xanh vào tay Thân Công Báo, "Vừa nãy ta còn hỏi Tử Nha, sư huynh đi đâu rồi, biết Thân sư huynh ra ngoài rồi, còn tưởng Thân sư huynh vô duyên với món ngon đồng quê này." Thân Công Báo nghe vậy, khóe miệng lập tức kéo ra một nụ cười giả tạo, ôm quyền tạ ơn Tống Dị Nhân, trong giọng nói mang theo sự nhiệt tình giả dối: "Đa tạ Tống huynh, may mà ta đi nhanh một chút, nếu không thì đã bỏ lỡ rồi!

Haha." Trong khi nói, y nhận bát ngồi xuống, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia khinh miệt khó nhận ra, ánh mắt như nhìn đám kiến hôi mà khinh thường.

Tống Dị Nhân thấy vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, vội vàng dùng thìa bạc múc canh nấm, ân cần nói: "Thân sư huynh khách khí rồi, mau nếm thử!" Thân Công Báo nhấp một ngụm nhỏ, yết hầu khẽ

động, trong lòng không hề gợn sóng, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ kinh hỉ, tán thán: "Nước canh thanh mát, so với sơn hào hải vị tầm thường lại có thêm vài phần hương vị đồng quê." Nghe Thân Công Báo khen ngợi, trên mặt Tống Dị Nhân lộ ra một nụ cười mãn ý, vừa định mở miệng nói tiếp, thì bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gọi cấp thiết của tùy tùng: "Lão gia, người của tiệm đến nói có chuyện cần bẩm báo!" Tống Dị Nhân nghe vậy, lập tức lộ vẻ xin lỗi, nói với hai người bên cạnh: "Thực sự xin lỗi, việc vặt quấn thân…" Nghe lời Tống Dị Nhân, Khương Tử Nha và Thân Công Báo hai người vội vàng xua tay, sau đó đồng thanh nói: "Huynh trưởng cứ đi đi!" "Tống huynh cứ đi đi!" Tống Dị Nhân khẽ gật đầu, xoay người vội vã rời đi, tiếng bước chân dần biến mất trong hành lang.

Cùng với sự rời đi của Tống Dị Nhân, không khí trong nhà đột nhiên yên tĩnh trở lại, ánh lửa lò nhảy nhót lung lay trên tường.

Khương Tử Nha rốt cuộc không nhịn được nữa, ánh mắt khóa chặt Thân Công Báo, trong mắt tràn đầy kỳ vọng và cấp thiết, trực tiếp mở miệng hỏi: "Thân sư huynh, chuyến đi này có thu hoạch gì không, ngày mai Tử Nha có thể diện kiến Đế Tân không!" Thấy biểu hiện của Khương Tử Nha, Thân Công Báo khẽ nhếch cằm, trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt, sau đó không nhanh không chậm gật đầu, trong ngữ khí mang theo một tia thần bí: "Sư huynh đã an bài thỏa đáng rồi, ngày mai Tử Nha đi vương thành, liền có thể được Đế Tân triệu kiến!" Nghe lời Thân Công Báo, trong mắt Khương Tử Nha lập tức sáng bừng lên ánh sáng kinh hỉ, đôi mày vốn khẽ nhíu lập tức giãn ra, trên mặt càng khó nén vẻ kích động.

Tiếp đó, chỉ thấy Khương Tử Nha đứng dậy, cúi người nói với Thân Công Báo: "Đa tạ sư huynh hiệp trợ, nếu không có sư huynh, Tử Nha thực sự không biết làm thế nào mới có thể diện kiến Đế Tân!" Thân Công Báo khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười trông có vẻ

ôn hòa nhưng lại ẩn chứa thâm ý, một tia tính toán lóe qua trong mắt.

Y đỡ Khương Tử Nha dậy, cố ý làm ra vẻ hào phóng phẩy tay, nói: "Ngươi ta đồng môn, không cần khách khí, chỉ cần Tử Nha có thể thuận lợi hoàn thành đại sự Phong Thần, thì sư huynh cũng coi như không bận rộn uổng phí những ngày này." Khương Tử Nha dùng sức gật đầu, trịnh trọng nói: "Sư huynh yên tâm, Tử Nha nhất định sẽ dốc toàn lực, không phụ sứ mệnh!

Lần này nhập triều, ta nhất định sẽ trình bày rõ lợi hại với Đế Tân, để định trật tự thiên hạ." Nghe lời Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo cũng gật đầu, lập tức trong ánh mắt lóe lên vẻ ngoan lệ khó nhận ra, như tia sáng u ám lướt qua bầu trời đêm, chợt lóe rồi vụt tắt.

Song trên mặt y không chút biểu cảm, vẫn giữ vẻ ngoài ôn hòa quan tâm, mở lời nói: "Bản sự của Tử Nha ta rõ, song trên triều đường Nhân tộc, ám lưu cuồn cuộn, các thế lực phức tạp, nếu muốn nhập triều, Tử Nha còn cần cẩn trọng ứng đối." Thân Công Báo nói xong ngừng lại một chút, ánh mắt lạnh lùng nhìn Khương Tử Nha, tựa như đang quan sát phản ứng của đối phương, dường như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nghe vậy, lông mày cũng hơi cau lại.

Là một thành viên của Nhân tộc, y sao lại không rõ cục diện phức tạp nội bộ Nhân tộc?

Song những điều ấy trong mắt y chẳng qua chỉ là màn sương trước bình minh, chỉ cần lòng mang xích thành, ắt sẽ thấy được ánh sáng.

Nghĩ đến đây, trong mắt Khương Tử Nha lóe lên một tia kiên nghị: "Sư huynh nói, ta ghi nhớ trong lòng.

Song ta đã hạ quyết tâm nhập triều, liền không sợ bất cứ gian nan

hiểm trở nào.

Dẫu phía trước gai góc trùng trùng, ta cũng phải đạp ra một đại đạo khang trang!" Nghĩ đến đây, trong mắt Khương Tử Nha lóe lên một tia kiên nghị: Song trên mặt y vẫn giữ vẻ quan tâm, giả vờ thở dài một tiếng: "Quyết tâm này của sư đệ khiến vi huynh kính phục, chỉ là trên triều đường lòng người khó lường.

Ta nghe nói Phí Trọng, Vưu Hồn loại người vì lợi ích bản thân mà không từ thủ đoạn, trước mặt Đế Tân dùng lời lẽ khéo léo như hoàng yến, không biết đã lừa gạt bao nhiêu trung lương chi sĩ.

Tử Nha lần này đi, những kẻ đó ắt sẽ coi ngươi như cái đinh trong mắt, còn cần chuẩn bị trước đối sách mới phải!" Đương nhiên Thân Công Báo không hảo tâm đến vậy, giải thích những điều này cho Khương Tử Nha, cũng là để Khương Tử Nha đối đầu với Phí Trọng và những kẻ khác.

Bởi vì tính nết Khương Tử Nha, Thân Công Báo rất rõ ràng, biết y ghét ác như thù, chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn những hành vi xấu xa của Phí Trọng và đồng bọn, cho nên y cố ý nhắc đến, cốt để Khương Tử Nha bị địch trên triều đường, lâm vào khốn cảnh.

Khương Tử Nha khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia giận dữ, nhưng lại nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

Y ôm quyền hành lễ, ngữ khí kiên định: "Đa tạ sư huynh nhắc nhở, ta tự nhiên minh bạch hiểm ác dụng tâm của những kẻ gian nịnh này, nhưng ta đã quyết tâm nhập triều, liền không sợ bọn chúng gây khó dễ.

Ta tin rằng, chỉ cần kế sách của ta có thể mang lại phúc lành cho Đại Thương, Đế Tân ắt sẽ minh sát thu hào, không bị lời gièm pha của bọn chúng làm dao động." Thân Công Báo trong lòng cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ lo lắng hơn: "Sư đệ thiết bất khả ý khí dụng sự.

Chương 705

Hiện nay Đế Tân rất tin tưởng bọn chúng, nếu mạo hiểm hành sự, không những không thể lật đổ bọn chúng, trái lại còn tự rước họa vào thân.

Vẫn cần suy tính kỹ lưỡng, tìm thời cơ thích hợp vậy." Giọng y mang vẻ khẩn thiết vừa phải, dường như thực sự lo lắng cho an nguy của Khương Tử Nha.

Nghe lời khuyên nhủ của Thân Công Báo, Khương Tử Nha cũng có chút động lòng.

Tuy biết lời Thân Công Báo nói không phải không có lý, sự thiên vị của Đế Tân và thế lực nịnh thần quả thật không thể xem thường.

Nhưng ngọn lửa chính nghĩa trong lòng Khương Tử Nha sao có thể dễ dàng dập tắt?

Khương Tử Nha đột nhiên đứng dậy, tà áo lướt qua bàn tre trên án, kéo theo tiếng sột soạt nhẹ nhàng.

Y sải bước đến bên cửa sổ, nhìn màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: "Sư tôn mệnh ta hạ sơn, hành Phong Thần đại nghiệp.

Đây chính là thiên mệnh đã định, há dung kẻ tiểu nhân ngăn trở!" Nói đến đây, y chợt quay người, ánh mắt như kiếm sắc bén đâm thẳng vào Thân Công Báo, "Như Phí Trọng, Vưu Hồn loại người, bất quá chỉ là quân cờ trên bàn cờ mà thôi.

Ta đã cầm cờ, há sẽ dung túng bọn chúng làm loạn đại cục?" Thân Công Báo nhìn vẻ quyết nhiên của Khương Tử Nha, trong lòng ngầm vui sướng.

Y biết Khương Tử Nha cố chấp, cũng hiểu phép khích tướng của

mình đã phát huy tác dụng.

Chỉ cần Khương Tử Nha trên triều đường xảy ra xung đột với Phí Trọng và đồng bọn, vậy thì kế hoạch của mình đã thành công một nửa.

"Sư đệ quả nhiên hào sảng, tin rằng ngày mai ắt sẽ được Đế Tân thưởng thức, nhất triển hoành đồ." Thân Công Báo trên mặt nở nụ cười giả dối, trong mắt lại lóe lên vẻ xảo quyệt khó nhận ra, "Ngày mai vi huynh tuy không thể kề cận ngươi, nhưng sẽ ngầm lưu ý động tĩnh cho ngươi.

Nếu có biến cố, ắt sẽ kịp thời thông báo cho ngươi!" Nói thì là vậy, nhưng Thân Công Báo trong lòng lại nghĩ, chờ khi Khương Tử Nha lâm vào khốn cảnh, mình sẽ kịp thời "ra tay tương trợ", khiến Khương Tử Nha thay đổi mục tiêu.

Khương Tử Nha không hề nhận ra sự tính toán của Thân Công Báo, trái lại vì sự "quan tâm" này mà lần nữa ôm quyền tạ ơn: "Đa tạ sư huynh ủng hộ, có sư huynh ở trong tối chiếu ứng, ta cũng an tâm rất nhiều." Thân Công Báo cười gật đầu đáp lại, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh, như dòng chảy ngầm dưới vực sâu.

Trong phòng, lửa lò than tí tách cháy, hắt bóng Thân Công Báo trên tường vặn vẹo chập chờn, tựa như một con độc xà đang ẩn mình.

Một lát sau, Tống Dị Nhân vội vàng trở về, trên vạt áo còn dính vài chiếc lá rụng, xem ra là vội vã chạy về, ngay cả vết tích trên người cũng chưa kịp phủi.

Y thở hổn hển, nói với hai người: "Trong tiệm đột nhiên có chút chuyện, chậm trễ một lát!" Khương Tử Nha nghe vậy, khẽ gật đầu, trên mặt mang nụ cười ôn hòa, trong ánh mắt lộ vẻ quan tâm, nói: "Huynh trưởng không cần vội vã, việc tiệm kinh doanh quan trọng, xử lý ổn thỏa là được." Thân Công Báo khóe miệng khẽ nhếch lên nụ

cười như có như không, trong mắt lóe lên vẻ thiếu kiên nhẫn khó nhận ra, nhưng trong chớp mắt đã hóa thành nụ cười đúng mực: "Tống huynh cứ lo việc của mình là được, không cần quá khách khí với hai ta!" Tống Dị Nhân đưa tay lau vệt mồ hôi mỏng trên trán, hiên ngang ngồi phịch xuống ghế tre, chiếc ghế phát ra tiếng kẽo kẹt như không chịu nổi sức nặng: "Không sao, không sao!" Y ánh mắt qua lại đánh giá hai người, tò mò hỏi: "Ngược lại là hai vị, vừa rồi trò chuyện có vui vẻ không?" Khương Tử Nha cũng không che giấu, thẳng thắn nói: "Ngày mai ta chuẩn bị thỉnh kiến Đế Tân." "Ngày mai?" Chiếc chén trà trong tay Tống Dị Nhân đặt mạnh xuống bàn, trà văng ra tạo thành vệt nước sẫm màu trên bàn gỗ, "Sao mà vội vã vậy!

Đã chuẩn bị đầy đủ văn thư và đồ đạc chưa?

Còn cả triều phục nữa…" Một chuỗi câu hỏi dồn dập của y đầy vẻ lo lắng, nhưng trong mắt lại không giấu được tia kinh hỉ, "Đây cũng coi như kỳ ngộ lớn!

Nếu có thể yết kiến đại vương, Tử Nha có thể triển khai mưu lược trong lòng…" Nói đến đây, Tống Dị Nhân đột nhiên đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng.

Khi tà áo lướt qua chiếc rương gỗ góc tường, y chợt mắt sáng lên, vội nói: "Tử Nha đợi một lát!

Ta lập tức phân phó người đi chuẩn bị hậu lễ, rồi tìm người quen thuộc trong cung để dọn đường!" Vừa nói y vừa định lao ra ngoài, nhưng bị Khương Tử Nha giơ tay ngăn lại.

"Huynh trưởng không cần khẩn trương như vậy, ta tự có chừng mực." Khương Tử Nha ngữ khí trầm ổn.

"Sao có thể không khẩn trương!!!" Tống Dị Nhân nghe lời, vội đến trán đổ mồ hôi, bàn tay nắm chặt cổ tay Khương Tử Nha, "Chuyện này đã sâu như nước, bao nhiêu người chen chúc vỡ đầu

cũng không gặp được vương nhan!" Y đột nhiên hạ thấp giọng, cảnh giác liếc nhìn Thân Công Báo đang im lặng, rồi ghé sát tai Khương Tử Nha, giọng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, "Tên Phí Trọng, Vưu Hồn loại người đó, ghét nhất là có người nổi bật… một khi phát hiện uy hiếp, ắt sẽ không từ thủ đoạn…" Nghe lời Tống Dị Nhân nói, Khương Tử Nha lắc lắc đầu, sau đó mở lời nói: "Huynh trưởng không cần lo lắng, Thân sư huynh đã giúp ta thông suốt quan tiết, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp diện kiến vương thượng." "Nếu được vương thượng chấp thuận, tự nhiên không cần để ý đến những nịnh thần đó!" Nghe lời Khương Tử Nha nói, thần kinh căng thẳng của Tống Dị Nhân mới dần dần thả lỏng, vẻ lo lắng trên mặt cũng theo đó biến mất, y thở phào một hơi, nói: "Như vậy thì tốt!

Như vậy thì tốt!" Tiếp đó, y rót đầy trà trở lại, quay sang Thân Công Báo bên cạnh nói: "Đa tạ Thân sư huynh trượng nghĩa tương trợ, nếu không có sư huynh từ giữa điều hòa, con đường diện thánh lần này của Tử Nha, chỉ sợ là khó như lên trời.

Ân tình này của sư huynh, ta Tống Dị Nhân đã ghi nhớ!

Ngày sau nếu có bất cứ nhu cầu gì, cứ việc mở lời!" Nghe lời Tống Dị Nhân nói, Thân Công Báo vội vàng xua tay, trên mặt nở nụ cười khiêm tốn vừa phải: "Tống huynh không cần khách khí, ta và Tử Nha sư đệ là đồng môn thủ túc, vốn dĩ phải tương trợ lẫn nhau." Y cố ý nhấn mạnh hai chữ "đồng môn", nhưng trong mắt lại cuộn trào sự tính toán mà người ngoài khó lòng nhận ra, "Lần này giúp đệ ấy yết kiến vương thượng, chẳng qua chỉ là chút sức mọn, huống hồ…" Giọng y ngừng lại, y liếc nhìn Khương Tử Nha đầy ẩn ý, tiếp tục nói: "Mưu lược trong lòng Tử Nha, ắt sẽ khiến Đại Thương lấy lại sinh cơ, ta há lại chịu khoanh tay đứng nhìn?" Tống Dị Nhân nghe vậy, gật đầu, trong mắt đầy vẻ khâm phục, giơ ngón tay cái lên với Thân Công Báo, nói: "Tình nghĩa này của Thân sư huynh, thật sự khiến người ta

bội phục!

Có đồng môn như ngươi tương trợ, Tử Nha lần này ắt định mã đáo thành công!" Nói xong, y lại quay đầu nhìn Khương Tử Nha, trong ánh mắt mang theo vẻ mừng rỡ và kỳ vọng, "Tử Nha à, có một sư huynh trượng nghĩa như vậy, thật là đại hạnh!

Ngươi lần này nhập triều, ắt phải hảo hảo thi triển tài hoa, đừng phụ lòng khổ tâm của Thân sư huynh!" Khương Tử Nha khẽ cúi đầu, mở lời nói: "Huynh trưởng yên tâm, Thân sư huynh lần này hết lòng tương trợ, Tử Nha minh ký trong lòng." Tống Dị Nhân nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, sau đó y cũng nói về tính nết, sở thích của các trọng thần, cũng như phân bố thế lực trên triều đường cho Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Tuy nói Tống Dị Nhân chỉ là một thương gia, nhưng có thể gây dựng nên cơ nghiệp lớn như vậy, kiến thức tự nhiên cũng phi phàm, cho nên Khương Tử Nha và Thân Công Báo cũng lắng nghe vô cùng nghiêm túc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong cuộc trò chuyện của ba người.

Chớp mắt đã sang ngày thứ hai, trời còn chưa sáng hẳn, Khương Tử Nha đã sớm chuẩn bị ổn thỏa.

Một thân đạo bào mới tinh thẳng thớm và trang trọng, ngọc bội cài ngang lưng lấp lánh vẻ ôn nhuận dưới ánh sáng mờ ảo.

Đợi đến khi canh phu trong thành gõ trống điểm canh, Khương Tử Nha gật đầu với Thân Công Báo bên cạnh, rồi trực tiếp bước ra khỏi khách phòng.

Thân Công Báo đứng tại chỗ, nhìn Khương Tử Nha thần tình nghiêm túc bước ra khỏi phòng, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng không ai nhận ra.

Trong sân, Tống Dị Nhân cũng đang chờ đợi, y mặc một chiếc trường bào giản dị, trên mặt mang chút căng thẳng và kỳ vọng.

Thấy Khương Tử Nha bước ra, y vội vàng đón lấy, ánh mắt đánh giá Khương Tử Nha một lượt, hài lòng gật đầu: "Tử Nha, hôm nay ngươi phong thái lẫm liệt, ắt sẽ đại phóng dị thải trên triều đường!" Vừa nói, y từ trong lòng lấy ra một gói vải nhỏ, đưa vào tay Khương Tử Nha, "Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, bên trong là một số linh trân tiên thạch, có thể dùng khi nhập cung để tặng cho cung nhân và thị vệ." "Những người này tuy địa vị không cao, nhưng có thể truyền tin tức trong cung, biết được động tĩnh.

Ngươi đưa những linh trân tiên thạch này cho bọn họ, một là có thể mua sự tiện lợi, nhờ bọn họ lưu ý giúp ngươi những động tĩnh nhỏ nhặt; hai là cũng có thể cho bọn họ chút bổng lộc, để bọn họ vào thời điểm mấu chốt nói giúp ngươi vài câu." Ánh mắt Tống Dị Nhân khẩn thiết, lời nói đầy vẻ quan tâm đối với Khương Tử Nha, "Trên triều đường hiểm ác khó lường, có thêm một trợ lực sẽ thêm một phần thắng lợi, tuyệt đối không được xem nhẹ những chi tiết nhỏ nhặt này." Khương Tử Nha tiếp nhận gói vải, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, y khẽ gật đầu, cảm kích nói: "Huynh trưởng tư lự chu toàn, Tử Nha đã thụ giáo, lần này nhập triều, ắt không phụ một phen khổ tâm của Tống huynh." Nói xong, y cẩn thận cất gói vải vào trong tay áo, ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong ánh mắt lộ vẻ kiên định và tự tin.

Lúc này, chân trời đã hửng màu trắng bụng cá, tia nắng đầu tiên sắp xuyên phá bóng tối.

Thân Công Báo đứng một bên, trên mặt treo nụ cười như có như không, trong mắt lại lóe lên vẻ khinh miệt khó nhận ra.

Y nhìn Khương Tử Nha và Tống Dị Nhân tình nghĩa sâu đậm như

vậy, trong lòng ngầm cười lạnh, tính toán chờ khi Khương Tử Nha gặp phải trở ngại trên triều đường, mình sẽ "kịp thời ra tay" như thế nào, dẫn dắt Khương Tử Nha đến Tây Kỳ.

"Thời thần không còn sớm, Tử Nha, mau lên đường đi." Thân Công Báo mở lời nhắc nhở, ngữ khí mang vẻ quan tâm vừa phải.

Khương Tử Nha gật đầu, lần nữa ôm quyền hành lễ với Tống Dị Nhân và Thân Công Báo, sau đó quay người sải bước về phía vương thành.

Nhìn bóng lưng Khương Tử Nha, Tống Dị Nhân khẽ cau mày, trong lòng ẩn ẩn có chút lo lắng, nhưng vẫn cố gắng trấn định, lẩm bẩm nói: "Tử Nha phúc trạch thâm hậu, ắt sẽ phùng hung hóa cát…" Còn Thân Công Báo thì khóe miệng nhếch lên nụ cười âm hiểm, trong lòng ngầm nghĩ: "Sư đệ à sư đệ, hãy xem ngươi hôm nay trên triều đường, ứng đối đám Phí Trọng, Vưu Hồn như lang như hổ kia ra sao." "Cơ duyên Phong Thần, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay ta!" Nghĩ xong những điều này, bóng Khương Tử Nha cũng đã biến mất khỏi tầm mắt hai người.

Thấy bóng Khương Tử Nha biến mất, Thân Công Báo cũng không chần chừ, trực tiếp mở lời với Tống Dị Nhân: "Tống huynh, ta còn phải đi tìm bằng hữu, xem liệu có thể giúp đỡ Tử Nha sư đệ gì không, ta đi trước một bước đây." Thân Công Báo trên mặt treo vẻ quan tâm giả dối, dường như thực sự lo lắng cho việc của Khương Tử Nha.

Tống Dị Nhân nghe vậy, vội vàng từ trong tay áo lấy ra một gói vải nặng trĩu, y như trước đây đưa cho Khương Tử Nha, hạ thấp giọng nói: "Thân sư huynh bôn ba bên ngoài ắt tốn kém không ít, chút tâm ý này xin huynh hãy nhận lấy, coi như tiền mua rượu uống dọc đường!" Gói vải lay động giữa chừng, phát ra tiếng kim thạch va chạm lách cách.

Thân Công Báo đã gặp quá nhiều thiên tài địa bảo, đối với những thứ một thương nhân như Tống Dị Nhân chuẩn bị tự nhiên sẽ không quá để ý, nhưng Thân Công Báo cũng không biểu hiện ra ngoài, trên mặt vẫn treo nụ cười đúng mực, nói: "Tống huynh thật sự quá khách khí rồi, ta và Tử Nha vốn là đồng môn, bôn ba vì đệ ấy cũng là lẽ đương nhiên, sao dám nhận hậu lễ như vậy." Tống Dị Nhân lại không chịu, cứng rắn nhét gói vải vào tay Thân Công Báo, trên mặt mang vẻ cố chấp chất phác: "Thân sư huynh, huynh đừng từ chối nữa, nếu không phải huynh từ giữa chu toàn, Tử Nha nào có cơ hội diện kiến đại vương?

Chút đồ này, chỉ là một chút tâm ý của ta, mong sư huynh đừng chê, ngày sau Tử Nha nếu có thành tựu trên triều đường, còn phải nhiều lần ngưỡng trượng sư huynh đó." Thân Công Báo thấy y kiên trì như vậy, liền không từ chối nữa, cất gói vải vào tay áo, khẽ chắp tay nói: "Đã như vậy, vậy ta xin khiếm nhã nhận lấy." Khi đầu ngón tay lướt qua gói vải, y không để lại dấu vết nào, liếc mắt nhìn những tiên thạch, linh trân sáng lấp lánh bên trong, trong lòng thầm nghĩ thương gia này cũng thú vị, thảo nào có thể gây dựng cơ nghiệp lớn đến vậy.

Nói xong, Thân Công Báo vẫy tay với Tống Dị Nhân, rồi sải bước, đi về một hướng khác.

Nói về phía Thân Công Báo, sau khi rời đi, y không hề chần chừ.

Hai ống tay áo vung lên, toàn thân liền bốc lên khói đen, trong chớp mắt đã hóa thành một đạo u ảnh bay về phủ Phí Trọng.

Trong phủ Phí Trọng, trong ấm các, ánh nến lung lay, tràn ngập khí tức huân hương nồng đậm.

Là sủng thần của Đế Tân, Phí Trọng nhờ có yêu bài liền có thể tự do ra vào cung thành, tự nhiên không cần như Khương Tử Nha phải đợi ngoài vương thành.

Chương 706

Lúc này y đang nghiêng người tựa vào chiếc sập điêu khắc trong ấm các, trong tay đùa nghịch một viên dạ minh châu trong suốt tinh xảo.

Đột nhiên, một trận âm phong thổi qua, ánh nến chợt tối sầm, thân ảnh Thân Công Báo như quỷ mị xuất hiện giữa ấm các.

Thấy thân ảnh Thân Công Báo xuất hiện, viên dạ minh châu trong tay Phí Trọng suýt nữa rơi xuống.

Y đột nhiên ngồi thẳng người, tiến lên vài bước đến trước mặt Thân Công Báo, trong đôi mắt tam giác lóe lên một tia cảnh giác, sau đó nở nụ cười xu nịnh: "Ai da, Tiên trưởng cuối cùng cũng đến rồi!" Thân Công Báo nghe vậy, không mở lời, đôi ủng màu đen trực tiếp dẫm qua gạch xanh, thẳng thừng ngồi xuống chiếc sập điêu khắc mà Phí Trọng vừa ngồi.

Y tùy ý kéo chiếc đệm lông cáo trên sập kê vào khuỷu tay, thản nhiên mở lời nói: "Các ngươi đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?" Phí Trọng thấy vậy, thân thể béo mập lập tức cúi gập người như con tôm, cái trán bóng nhẫy dầu mỡ gần như chạm xuống sàn gạch xanh, liên tục nói: "Khải bẩm Tiên trưởng, những việc Tiên trưởng đã an bài, hạ thần đều đã sắp xếp ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không để Khương Tử Nha có bất kỳ sơ hở nào để lợi dụng!" Nói xong, Phí Trọng vội vàng từ trong tay áo lấy ra một cuộn thẻ tre nhuộm chu sa, hai tay run rẩy dâng lên, mép thẻ tre còn dính chút mực đen, "Tiên trưởng xin xem, đây là hạ thần đã liên hệ với các triều thần, đều sẽ cùng nhau công kích y trên điện!" Nghe lời Phí Trọng nói, nhìn thấy thẻ tre trước mặt, Thân Công Báo hài lòng gật đầu, khóe môi nhếch lên một đường cong lạnh

lẽo: “Phí đại nhân quả nhiên thủ đoạn cao minh, cứ theo kế hoạch mà hành sự là được, tuyệt đối không thể để Khương Tử Nha có cơ hội nhập triều phò tá vương thượng của các ngươi!” Lời vừa dứt, nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống, ánh nến trong gió lạnh lay động một cách kỳ dị, đổ bóng y lên tường, vặn vẹo thành hình dạng nhe nanh múa vuốt.

“Nếu không, hừ!” Âm cuối của Thân Công Báo kéo dài rất lâu, mang theo uy áp khiến người ta kinh sợ trực tiếp giáng xuống người Phí Trọng.

Cảm nhận được uy áp trên người, Phí Trọng ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất, giọng nói đầy sợ hãi và nịnh bợ nói: “Tiên trưởng yên tâm!

Tuyệt đối sẽ không có chút sai sót!” Thân Công Báo nghe vậy, khẽ gật đầu, đầu ngón tay niết một ngọn nến, ngọn lửa trong lòng bàn tay y kỳ dị ngưng tụ thành một phù chú màu xanh u ám: “Ta sẽ đợi ngươi ở đây, nếu có kết quả, lập tức về bẩm báo!” Phí Trọng nghe vậy, liên tục gật đầu, sau đó mở lời nói: “Còn xin Tiên trưởng đợi một lát!” Nói xong, liền trực tiếp đứng dậy, ba bước gộp làm hai lao ra khỏi ấm các.

Chuyển qua hành lang quanh co, Phí Trọng lấy ra yêu bài lưu kim đeo ở thắt lưng, quát lớn với thị vệ đứng gác cổng phủ: “Chuẩn bị xe!

Nhanh chóng đến Vương cung!” Thời gian từng chút một trôi qua, chỉ còn nửa nén hương nữa là đến giờ chuông triều.

Ngoài vương thành, Khương Tử Nha cùng các quan viên thượng triều đứng chờ ngoài cửa thành.

Khi mọi người nhìn thấy khuôn mặt lạ lẫm của Khương Tử Nha, nhất thời, tiếng xì xào bàn tán như thủy triều dâng lên.

“Người này là ai?

Sao chưa từng thấy bao giờ?" Một lão thần tóc bạc phơ nhíu mày, ánh mắt đục ngầu qua lại đánh giá Khương Tử Nha, chiếc hốt bản ngà voi trong tay vô thức khẽ gõ vào lòng bàn tay.

"Đạo bào thì khá mới, chẳng lẽ là một mạc liêu hoàng thân quốc thích nào đó?" Một quan viên trung niên mặc cẩm bào thêu hoa văn đỏ cười khẩy một tiếng, cố ý nâng cao giọng: "Giờ triều đường dùng người, e là ngay cả thuật sĩ thị tỉnh cũng có thể trà trộn vào được!" Lời chưa dứt, trong đám đông bùng lên một trận cười nén.

Trong góc tối của đám đông, vài tâm phúc của Phí Trọng thấy vậy, cũng nhìn nhau cười.

Ngay lúc đó, Hoàng Phi Hổ tách đám đông bước tới, giáp trụ huyền thiết lấp lánh ánh lạnh, ánh mắt như diều hâu sắc bén nhìn chằm chằm Khương Tử Nha: "Ta thấy các hạ khí độ bất phàm, không biết sư thừa ở đâu?" Là đệ tử của Văn Trọng, Hoàng Phi Hổ cũng thuộc môn hạ Tiệt Giáo, đối với khuôn mặt lạ lẫm của Khương Tử Nha, người mặc đạo bào, ẩn hiện khí tức Ngọc Hư, trong lòng không khỏi có vài phần cảnh giác và tò mò.

Khương Tử Nha tay cầm ngọc hốt, chòm râu dài không nhúc nhích trong gió lạnh, khẽ gật đầu với Hoàng Phi Hổ: "Người sơn dã, đặc biệt đến hiến kế sách trị quốc." Khương Tử Nha cũng không nói rõ mình là đệ tử của Nguyên Thủy tọa hạ, môn hạ Xiển Giáo, một là vì chuyện Phong Thần khá bí ẩn, đệ tử Tam Giáo đều đang tranh giành cơ duyên này, nếu để quá nhiều người biết, ắt sẽ phát sinh tranh chấp.

Hai là vì trong triều đình Đại Thương có rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo, Xiển Giáo và Tiệt Giáo vốn không hòa hợp, Khương Tử Nha cũng lo lắng đệ tử Tiệt Giáo cố ý gây rối.

Nghe lời Khương Tử Nha nói, Hoàng Phi Hổ không lập tức thả lỏng cảnh giác, trái lại nheo mắt lại, bàn tay dưới giáp huyền thiết

lặng lẽ nắm chặt.

Trực giác chinh chiến nhiều năm nói cho y biết, người trước mắt tuy nhìn có vẻ khiêm hòa, nhưng quanh thân lại ẩn chứa khí cơ mà ngay cả y cũng khó lòng nhìn thấu, tuyệt đối không phải người sơn dã tầm thường.

Nhưng Hoàng Phi Hổ cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ khẽ gật đầu, sau đó nói với Khương Tử Nha: "Đã như vậy, còn mong kế sách trị quốc của các hạ có thể chịu được khảo nghiệm của triều đường." Khương Tử Nha nghe vậy, không hoảng không vội, lần nữa hành lễ với Hoàng Phi Hổ: "Đa tạ Tướng quân nhắc nhở, tại hạ trong lòng đã có tính toán." Thấy biểu hiện của Khương Tử Nha, Hoàng Phi Hổ hơi sững sờ, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc khó nhận ra.

Nhìn vẻ thong dong bất bách của Khương Tử Nha, trong lòng ngầm suy nghĩ, người này đối mặt với lời của mình mà có thể bình tĩnh đến vậy, quả thật phi phàm.

Nhưng thời gian triều hội sắp đến, Hoàng Phi Hổ cũng không có thời gian để tìm hiểu thêm, lắc đầu, liền trực tiếp quay trở lại đám đông, về vị trí của mình.

Đợi đến khi Hoàng Phi Hổ đứng vững, cửa lớn vương thành cũng "kẽo kẹt" một tiếng chậm rãi mở ra.

Các quan viên thần tình nghiêm túc, theo phẩm cấp cao thấp lần lượt như cá bơi vào.

Khương Tử Nha tay cầm ngọc hốt, thần sắc bình tĩnh đi ở cuối đám đông, chờ đợi thị vệ kiểm tra.

Đạo bào của y giữa một loạt triều phục hoa lệ trông giản dị và khiêm tốn, nhưng khí chất tĩnh lặng và sâu sắc tỏa ra từ quanh thân lại khiến không ít quan viên khi đi ngang qua y, đều không kìm được mà

liếc mắt nhìn.

Mấy thị vệ ngoài cung môn ánh mắt sắc bén, như ưng chim ưng dò xét từng người nhập triều, khi ánh mắt rơi vào Khương Tử Nha, hiển nhiên dừng lại.

"Ngươi là ai?

Có yêu bài văn thư không?" Một thị vệ bước tới, ánh mắt như diều hâu, nhìn chằm chằm Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không hoảng không vội, từ trong tay áo lấy ra một tờ văn thư, đưa đến trước mặt thị vệ: "Tại hạ Khương Tử Nha, đặc biệt đến nhập triều hiến sách, đây là văn thư." Văn thư là do Thân Công Báo đã sớm đưa cho, trên đó có đóng dấu quan ấn đỏ tươi, chữ viết chỉnh tề, rõ ràng ghi tên họ, lai lịch và duyên cớ nhập triều của Khương Tử Nha.

Thị vệ nghi ngờ nhận lấy văn thư, lật đi lật lại xem xét một hồi, lại liếc mắt nhìn đồng bạn bên cạnh, mới miễn cưỡng trả lại văn thư, phất tay ý bảo y thông qua.

Trên đường Khương Tử Nha tiến vào, các tâm phúc của Phí Trọng đã ở không xa ngầm quan sát mọi việc.

Thấy y thuận lợi thông qua kiểm tra, một người trong số đó hạ giọng nói: "Cứ để y đắc ý một lát, đợi vào triều đường, sẽ có trò hay cho y xem!" Mấy người cười âm hiểm vài tiếng, rồi hòa vào đám đông, đi về phía triều đường.

Một lát sau, triều hội chính thức bắt đầu.

Đế Tân cao tọa trên điện, đầu đội miện lưu, thân mặc long bào hoa lệ, dung mạo dưới miện lưu uy nghiêm lạnh lùng, không giận mà tự hiển uy.

Dưới điện hai bên, văn võ quan viên chỉnh tề sắp hàng, thân tư

thẳng tắp.

Hoàng Phi Hổ đứng đầu hàng võ tướng, giáp trụ huyền thiết lấp lánh ánh lạnh dưới ánh nến, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét khắp điện.

Phí Trọng cùng các sủng thần khác thì đứng trong hàng văn thần dưới điện, trong mắt lấp lánh ánh sáng âm hiểm, thỉnh thoảng liếc trộm thần sắc Đế Tân, tính toán kế hoạch tiếp theo.

"Có việc tấu sớm, vô sự bãi triều!" Giọng nói the thé của Ti Lễ Quan vang vọng trong điện, phá vỡ sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Đợi đến khi tiếng Ti Lễ Quan dứt, các văn thần võ tướng trong điện cũng bắt đầu tấu trình các sự việc.

Mãi cho đến một lát sau, mới tạm kết thúc.

Ngay lúc các quần thần tạm nghỉ, thân ảnh Khương Tử Nha bước ra khỏi hàng.

Y tay cầm ngọc hốt, không ti không kháng nói: "Khải bẩm Vương thượng, thần có kế sách trị quốc, nguyện vì đại vương phân ưu." Đế Tân nghe vậy, khẽ vén mi, ánh mắt rơi vào Khương Tử Nha, trên dưới đánh giá một lượt, mở lời hỏi: "Ngươi là ai?" Khương Tử Nha thong dong đáp: "Hồi đại vương, thần là người sơn dã, đặc biệt đến vì đại vương tiến ngôn." Nghe lời Khương Tử Nha nói, Đế Tân khẽ nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra một tia không vui và hoài nghi, "Người sơn dã?" "Đã là người sơn dã, lại có thể vì trẫm phân ưu sao?

Đại Thương ta nhân tài tề tựu, trên triều đường, văn thần võ tướng đều có tài kinh thiên vĩ địa, ngươi có đức có tài gì, dám ở đây khoa trương như vậy?" Nghe ngữ khí chất vấn của Đế Tân, Khương Tử Nha còn chưa mở lời, Phí Trọng đã vội vàng bước lên một bước, chắp tay nói: "Đại vương nói chí phải, người này lai lịch bất minh,

mạo hiểm nhập triều hiến sách, e rằng không ổn, huống hồ Đại Thương ta nhân tài tề tựu, hà tất nghe một sơn dã thôn phu hồ ngôn loạn ngữ?" Lời này vừa ra, một số quan viên liên tục gật đầu phụ họa, "Phí đại nhân nói đúng, đại vương không thể không đề phòng." Nghe các quân thần trên điện chất vấn, Khương Tử Nha thần sắc bình tĩnh, không hề hoảng loạn, khẽ chắp tay, lớn tiếng nói: "Khải bẩm Vương thượng, nhân tài há phân xuất thân quý tiện?

Xưa nay, bao nhiêu hiền năng chi sĩ đều xuất thân từ thảo dã, lại có thể vì quốc gia xã tắc lập hạ công lao hiển hách.

Thần tuy ở sơn dã, nhưng tâm hoài thiên hạ, tự nhận đã nghiên cứu nhiều về trị quốc lý chính, cũng có chút sở đắc.

Nay thấy Đại Thương nội ưu ngoại hoạn, bách tính khổ sở, thực không đành lòng ngồi yên không quản, cố đấu đảm tiến đến, mong đại vương ban cho thần một cơ hội, nếu lời nói vô dụng, thần cam nguyện lĩnh tội." Nghe Khương Tử Nha nói Đại Thương nội ưu ngoại hoạn, bách tính khổ sở, Đế Tân lập tức bạo nộ.

Y "hoắc" một tiếng từ long ỷ đứng dậy, hai mắt trợn tròn, trong mắt lửa giận hừng hực cháy, long bào hoa lệ trên người khẽ rung động theo động tác kịch liệt.

"Đại đảm cuồng đồ!" Đế Tân mạnh mẽ vỗ long án một cái, tiếng động lớn vang vọng trong điện, tấu chương và bút mực trên án đều theo đó mà rung chuyển, "Dám ở đây vọng ngôn, phỉ báng quốc uy Đại Thương ta!

Đại Thương ta tứ hải thần phục, bách tính an cư lạc nghiệp, hà cớ gì nói nội ưu ngoại hoạn, bách tính khổ sở?

Ngươi lại yêu ngôn hoặc chúng, cư tâm khó lường!" Phí Trọng và đồng bọn cũng ở một bên âm dương quái khí nói: "Đại vương tức giận!

Chương 707

Tên cuồng đồ này đáng lẽ phải lập tức trị tội, để răn đe kẻ khác, khỏi để y tiếp tục ở đây hồ ngôn loạn ngữ, làm loạn triều đường!" "Đúng vậy, hạng thôn phu sơn dã này không biết trời cao đất dày, cũng dám đối với Đại Thương ta bình đầu luận túc, thật sự tội không thể tha!" "Đại vương, quốc lực Đại Thương ta cường thịnh, há lại bị vài câu phỉ báng của y mà bôi đen?

Nhất định phải nghiêm trị, mới có thể chương hiển uy nghiêm của đại vương!" Khương Tử Nha lại không hề bị lửa giận của Đế Tân chấn nhiếp, thần sắc vẫn bình tĩnh, khẽ cung thân, không ti không kháng nói: "Thỉnh Vương thượng tức giận, Khương Tử Nha tuyệt không có ý phỉ báng Đại Thương, những gì thần nói đều là thực tình.

Hiện nay nhiều nơi tai ương hạn hán, xác đói đầy đồng, bách tính thực không đủ ăn, y không đủ mặc, đây chính là nỗi khổ dân sinh.

Biên cương chiến sự không ngừng, tướng sĩ dục huyết phấn chiến, tử thương vô số, lại thêm dị tộc thường xuyên xâm nhiễu, biên dân không được an ninh, đây chính là nỗi lo ngoại hoạn." "Câm miệng!" Đế Tân nộ mục mà nhìn, chỉ vào Khương Tử Nha, "Ngươi bất quá là một thôn phu sơn dã, có tư cách gì ở đây nghị luận triều chính?

Người đâu, lôi tên cuồng đồ này ra chém!" Thị vệ trong điện nhận lệnh, lập tức như lang như hổ xông lên, định bắt Khương Tử Nha.

Lúc này, Hoàng Phi Hổ trong lòng thắt lại, y tuy nghi ngờ lai lịch Khương Tử Nha, nhưng cũng cảm thấy người này đàm thổ bất phàm, không nên dễ dàng bị giết như vậy.

Thế là vội vàng bước ra một bước, quỳ một gối xuống, lớn tiếng

nói: "Vương thượng xin tạm tức thánh nộ, người này tuy lai lịch bất minh, nhưng xét khí độ bất phàm, lời nói cũng có vài phần đạo lý, chẳng bằng trước tiên lắng nghe kế sách trị quốc của y, sau đó quyết định cũng không muộn." Phí Trọng thấy Hoàng Phi Hổ cầu tình cho Khương Tử Nha, trong lòng cũng thầm hận.

Vốn dĩ chuyện dễ dàng như vậy, chỉ cần Đế Tân một tiếng lệnh hạ, là có thể chém tên Khương Tử Nha không biết trời cao đất dày này ngay trên điện, nhưng Hoàng Phi Hổ này xen vào, mọi chuyện trở nên phiền phức.

Y trong lòng thầm mắng Hoàng Phi Hổ lo chuyện bao đồng, trên mặt lại vẫn giữ nụ cười giả tạo, nhãn châu đảo lia lịa, một kế sách hiện lên trong lòng.

"Võ Thành Vương, ngài một lòng trung thành vì đại vương mà suy nghĩ, vì xã tắc Đại Thương mà cân nhắc, điều này ta Phí Trọng tự nhiên kính phục." Phí Trọng cười như không cười nói, ngữ khí mang theo một tia âm dương quái khí, "Chỉ là Khương Tử Nha này lai lịch bất minh, đột nhiên trên triều đường đại phóng quyết từ, phỉ báng thái bình thịnh thế của Đại Thương ta, y tâm đáng bị tru diệt.

Cho dù y thật sự có vài phần cái gọi là 'kế sách trị quốc', nhưng ai có thể bảo đảm y không phải cư tâm khó lường, mượn cớ tiến ngôn để mưu đồ bất chính?" Nói xong, Phí Trọng quay đầu nhìn Đế Tân, trên mặt lộ ra vẻ nịnh bợ, tiếp tục mở lời: "Đại vương thánh minh, tự nhiên có thể động sát tâm tư của người này.

Triều đường Đại Thương ta, xưa nay thưởng phạt phân minh, loại người dám khẩu xuất cuồng ngôn, làm loạn triều cương như vậy, nếu dễ dàng bỏ qua, e rằng sẽ khiến thiên hạ người ta cảm thấy đại vương quá nhân từ, sau này những kẻ tâm hoài bất chính há lại càng thêm tứ vô kỵ đạn?" Vài tâm phúc của Phí Trọng cũng ở một bên liên

tục gật đầu, phụ họa theo: "Phí đại nhân nói cực chí, đại vương, không thể khinh nhiêu Khương Tử Nha này!" "Đúng vậy, đại vương, người này nếu không trọng phạt, uy nghiêm triều đường ở đâu?" Nghe lời Phí Trọng và đồng bọn nói, Hoàng Phi Hổ cũng có chút phẫn nộ, "Phí Trọng, đừng dùng lời lẽ xảo ngôn lệnh sắc, điên đảo trắng đen!

Ngươi ngày thường trong triều kết đảng doanh tư, bài trừ dị kỷ, những việc ngươi làm sớm đã người qua đường đều biết.

Nay lại còn muốn mượn cơ hội này lừa gạt thánh thính của đại vương, rốt cuộc tâm địa của ngươi ở đâu?" Hoàng Phi Hổ ánh mắt như lưỡi dao sắc bén quét qua Phí Trọng và đồng bọn, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh bỉ và phẫn nộ.

Phí Trọng bị Hoàng Phi Hổ một phen quở trách, mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng hận không thôi, nhưng lại không dám công khai xung đột với Hoàng Phi Hổ vào lúc này.

Y cố nén giận, cười như không cười nói: "Võ Thành Vương, ngài không thể huyết khẩu phún nhân, ta Phí Trọng đối với bệ hạ trung tâm cảnh cảnh, tất cả đều là vì xã tắc Đại Thương mà suy nghĩ." "Đủ rồi!" Hoàng Phi Hổ cắt ngang lời Phí Trọng, "Sự thật ra sao, bệ hạ thánh minh, tự sẽ phân biện." Nói xong, Hoàng Phi Hổ quay người đối mặt với Đế Tân, lần nữa chắp tay hành lễ, ngữ khí thành khẩn nói: "Vương thượng xưa nay quảng nạp gián ngôn, cầu hiền như khát, còn mong Vương thượng có thể nghe Khương Tử Nha nói hết, nếu lời nói vô dụng, sau đó trị tội cũng không muộn." Trên điện, Đế Tân nghe lời Hoàng Phi Hổ nói, không trực tiếp mở lời, mà là khẽ nheo mắt lại, ánh mắt quét qua Khương Tử Nha, tự như đang cân nhắc lợi hại.

Mọi người trong điện cũng đều nín thở, tĩnh lặng chờ đợi Đế Tân tài quyết.

Phí Trọng đứng một bên, trong lòng thầm nguyền rủa, nhưng lại không dám dễ dàng mở miệng phản bác, sợ chọc Đế Tân càng thêm không vui.

Chỉ có thể dùng ánh mắt âm độc trừng Hoàng Phi Hổ, trong lòng tính toán chờ chuyện này qua đi, sẽ tìm cơ hội chỉnh trị kẻ khiến y hận đến ngứa răng này.

Còn Khương Tử Nha thủy chung thần sắc bình tĩnh, tay cầm ngọc hốt, tĩnh lặng đứng đó, dường như mọi tranh chấp bên ngoài đều không liên quan đến y.

Cuối cùng, Đế Tân cau mày, chậm rãi ngồi xuống, sau đó nói với Khương Tử Nha dưới điện: "Đã Võ Thành Vương mở lời cầu tình, vậy thì ban cho ngươi cơ hội này.

Khương Tử Nha ngươi cứ từ từ nói rõ, nếu không thể khiến trẫm hài lòng, chớ trách trẫm không nể mặt Võ Thành Vương, ắt sẽ chém không tha!" Khương Tử Nha trong lòng khẽ rùng mình, nhưng không hề có chút sợ hãi nào, sau khi cúi thật sâu một cái, y thẳng người dậy, lớn tiếng nói: "Đa tạ Vương thượng, thần cho rằng, hiện nay các chư hầu địa phương cống nạp quá mức, điều tiên quyết chính là giảm thấp số lương thực các chư hầu cống nạp, để các chư hầu địa phương nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thế lực chư hầu nếu bị phú thuế khốn khổ, khó tránh khỏi nảy sinh oán hận.

Nay giảm bớt cống nạp của họ, một là có thể hiển thị nhân đức của Vương thượng, khiến chư hầu cảm kích thánh ân; hai là để các địa phương có tinh lực khôi phục sản xuất, đợi khi nông tang phồn thịnh, bách tính an khang, phú thuế ngày sau ắt sẽ nước lên thuyền lên." "Thứ hai, có thể phái ra tinh nhuệ chi sư của Đại Thương, đóng giữ biên cương.

Thần nghe nói gần đây Bắc Vực thường xuyên xâm phạm bờ cõi, đều do phòng tuyến biên quân của các chư hầu lỏng lẻo, phòng bị không đủ.

Nếu có thể dùng tinh binh cường tướng đóng giữ nơi hiểm yếu, phụ trợ bằng phong hỏa cảnh báo, tiếu kỵ tuần tra, không những có thể chấn nhiếp ngoại địch, mà còn có thể mượn cơ hội tốt này chỉnh huấn sĩ tốt, rèn luyện biên quân của chư hầu thành hổ lang chi sư." Lời của Khương Tử Nha từng câu từng chữ đâm thẳng vào tim Đế Tân.

Phải biết rằng, sở dĩ Đế Tân hàng năm tăng cống nạp của các chư hầu đối với Đại Thương, chính là muốn thu hồi quyền lực trong tay chư hầu!

Mà hai kế sách của Khương Tử Nha tuy nhìn có vẻ vì xã tắc dân sinh mà suy nghĩ, thực chất lại trái ngược hoàn toàn với ý định ban đầu của y.

Sắc mặt Đế Tân lập tức trở nên âm trầm, ngón tay vô thức gõ vào tay vịn long ỷ, phát ra tiếng "tách tách" có tiết tấu, trong đại điện tĩnh lặng càng thêm chói tai.

Phí Trọng một bên thấy phản ứng của Đế Tân, liền biết Đế Tân đang ở bên bờ vực thịnh nộ, trong lòng thầm vui mừng, cảm thấy cơ hội đã đến.

Y đảo mắt một vòng, trên mặt lộ ra vẻ nghĩa phẫn điền ưng, bước lên một bước, lớn tiếng nói: "Đại vương, Khương Tử Nha này xảo ngôn lệnh sắc, rõ ràng là hồ ngôn loạn ngữ!

Lời lẽ nhìn có vẻ có lý, thực chất chỗ nào cũng là ngụy biện tà thuyết, tâm địa y đáng bị tru diệt!

Nếu hôm nay đại vương nghe lời y nói, cắt giảm cống nạp của

chư hầu, ngày sau chư hầu ắt sẽ càng thêm kiêu căng, coi uy nghiêm của đại vương như không có gì.

Mà phái tinh nhuệ đóng giữ biên cương, càng là phân tán binh lực của Đại Thương ta, vạn nhất chư hầu cấu kết với ngoại địch, trong ứng ngoài hợp, vậy Đại Thương ta nguy vậy!

Đại vương, vạn lần không thể bị y mê hoặc a!" Vài tâm phúc của Phí Trọng cũng ở một bên phụ họa theo, "Phí đại nhân nói quá đúng, đại vương nhất định phải minh sát thu hào, không thể để loại gian nhân này đắc chí!" "Đúng vậy, đại vương, lời Khương Tử Nha nói thực sự là cư tâm khó lường, vạn vạn không thể nghe!" Còn về phía Hoàng Phi Hổ, sau khi nghe lời Khương Tử Nha nói, lại có chút tán thưởng y.

Bởi vì lời Khương Tử Nha nói, trùng hợp với suy nghĩ trong lòng y.

Là Võ Thành Vương của Đại Thương, y đối với cục diện Đại Thương tự nhiên có nhận thức rõ ràng, hiểu rằng Đại Thương hiện nay bề ngoài nhìn có vẻ cường đại, nhưng thực chất nội bộ mâu thuẫn chồng chất, nguy cơ tứ phía.

Bởi vì tám phương chư hầu dưới áp lực nặng nề của Đế Tân, đã oán thán khắp nơi.

Nếu không thay đổi, hậu quả e rằng không dám tưởng tượng.

Hoàng Phi Hổ trong lòng thầm nghĩ, Khương Tử Nha một người sơn dã mà có kiến giải như vậy, ắt không phải vật trong ao.

Lập tức lần nữa xuất liệt, chắp tay tâu với Đế Tân: "Khải bẩm Vương thượng, lời Khương Tử Nha nói thiết trung thời tệ, thực là lương sách.

Hiện nay quan hệ giữa chư hầu và triều đình căng thẳng, nếu

không xoa dịu, e rằng sẽ phát sinh họa đoan.

Giảm bớt cống nạp, có thể hiển thị nhân đức của Vương thượng, khiến chư hầu cảm ân đeo đức, từ đó càng thêm ủng hộ triều đình.

Còn về việc phái tinh nhuệ đóng trú biên cương, vừa có thể chống lại ngoại địch xâm lược, lại vừa có thể chỉnh đốn biên quân, nâng cao sức chiến đấu của quân đội Đại Thương ta.

Thần nguyện tự mình suất lĩnh tinh nhuệ tiền vãng biên cương, ắt không phụ sự phó thác của Vương thượng.

Còn mong Vương thượng tam tư, đừng bỏ lỡ lương tài, bỏ qua cơ hội tốt để xoay chuyển càn khôn này." Nghe lời Hoàng Phi Hổ trong điện nói, sắc mặt Đế Tân càng thêm khó coi.

Đế Tân vẫn luôn cho rằng, chỉ có thông qua thủ đoạn cứng rắn, gia tăng mức độ kiểm soát đối với chư hầu, tăng cống nạp, mới có thể thực hiện trung ương tập quyền, củng cố sự thống trị của mình.

Mà kiến nghị của Khương Tử Nha, trong mắt y, không nghi ngờ gì là đang làm suy yếu quyền uy của mình, lung lay quốc bản.

Vốn dĩ cho rằng Hoàng Phi Hổ là người ủng hộ kiên định của mình, sẽ cùng mình đứng trên cùng một chiến tuyến, nhưng không ngờ Hoàng Phi Hổ lại tán thưởng kế sách của Khương Tử Nha, Đế Tân trong lòng tự nhiên càng thêm não nộ, "Hoàng Phi Hổ, ngươi thân là Võ Thành Vương, chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu?!" Giọng Đế Tân trầm thấp và lạnh lẽo, dường như mang theo một cỗ hàn ý, "Cắt giảm cống nạp của chư hầu, bọn họ liền sẽ cảm ân đeo đức sao?

Đơn giản là si nhân thuyết mộng!

Những chư hầu đó, từng kẻ đều dã tâm bừng bừng, một khi nới lỏng kiểm soát đối với bọn họ, bọn họ liền sẽ thừa cơ mà hành động,

uy hiếp đến giang sơn xã tắc của Đại Thương ta." Hoàng Phi Hổ nghe vậy, trong lòng tuy có chút bất lực, nhưng vẫn dũng cảm lần nữa tiến gián: "Vương thượng, thần thâm tri những lo lắng của Vương thượng.

Nhưng cục diện hiện nay đã khác trước, các chư hầu dưới áp lực nặng nề, sớm đã nảy sinh bất mãn.

Nếu một mực cường áp, chỉ sẽ phản tác dụng.

Chương 708

Chi bằng mượn cơ hội này, thi ân nhân đức, để chư hầu cảm nhận được sự quan tâm của Vương thượng, từ đó cam tâm tình nguyện vì Đại Thương mà cống hiến." "Hừ, một lũ hồ ngôn!" Đế Tân giận quát một tiếng, mạnh mẽ đứng dậy, long bào trên người theo đó mà bay phấp phới, "Ngươi đây là bị Khương Tử Nha này dùng lời lẽ ngụy biện tà thuyết mà mê hoặc!

Nếu không phải xem xét công lao hiển hách ngươi lập được cho Đại Thương bao năm nay, trẫm hôm nay ắt sẽ trị tội ngươi!" Phí Trọng một bên thấy vậy, trong lòng thầm vui mừng, cảm thấy thời cơ đã đến, liền vội vàng bước lên một bước, nịnh bợ nói: "Đại vương thánh minh!

Võ Thành Vương cũng là nhất thời hồ đồ, bị Khương Tử Nha này dùng lời lẽ xảo ngôn lệnh sắc mà lừa gạt.

Đại vương vạn lần đừng nổi giận, khí phôi long thể thì biết làm sao.

Khương Tử Nha này rõ ràng là cư tâm khó lường, muốn làm loạn triều cương của Đại Thương ta, còn mong đại vương nhanh chóng trị tội y, để chính thị thính." Khương Tử Nha thần sắc trấn định, không hề hoảng loạn vì lửa giận của Đế Tân và lời phỉ báng của Phí Trọng.

Y lần nữa cung thân hành lễ, nói: "Khải bẩm Vương thượng, thần lý giải lo lắng của Vương thượng.

Nhưng điều thần nói về việc cắt giảm cống nạp, tuyệt không phải là sự nhượng bộ vô điều kiện.

Chúng ta có thể ước pháp tam chương với chư hầu, đồng thời giảm nhẹ gánh nặng cho họ, cũng xác định rõ trách nhiệm và nghĩa vụ

của họ.

Nếu có chư hầu nào dám chống đối, Vương thượng cứ việc xuất binh chinh phạt, như vậy vừa có thể giành được lòng dân, lại vừa có thể duy trì uy nghiêm của Vương thượng." "Hoang đường!

Lôi xuống chém cho ta!" Đế Tân bạo khiêu như lôi, mạnh mẽ vỗ long ỷ một cái, nộ mục viên tĩnh, trong mắt tràn đầy lửa giận, "Ngươi cái tên cuồng đồ lớn mật này, dám ở đây xảo ngôn lệnh sắc, vọng đồ cổ hoặc trẫm!

Trẫm há lại nghe lời ngụy biện tà thuyết như ngươi!?" Lời Đế Tân vừa dứt, cửa chính đại điện liền xông vào hai hàng thị vệ, như lang như hổ xông lên điện, định lôi Khương Tử Nha đi.

Hoàng Phi Hổ thấy vậy, trong lòng đại cấp, vội vàng bước lên, đứng chắn trước Khương Tử Nha.

Sau đó quỳ một gối xuống, lớn tiếng tâu với Đế Tân trên điện: "Vương thượng tức nộ!

Lời Khương Tử Nha nói tuy có chỗ mạo phạm, nếu Vương thượng cứ thế giết y, e rằng sẽ làm lạnh lòng sĩ tử thiên hạ, cũng bất lợi cho việc Đại Thương ta chiêu lãm hiền tài vậy!" Hoàng Phi Hổ nói xong, các quần thần trong điện cũng lần lượt mở lời: "Đại vương không thể!

Dù cho lời Khương Tử Nha có chỗ sai lệch, nhưng Đại Thương ta xưa nay lấy nhân đức trị quốc, Vương thượng nếu vì một lời nói sai mà hành tru sát, truyền ra ngoài, hiền sĩ thiên hạ há dám bước nửa bước vào Triều Ca?" "Đại vương còn xin tam tư!

Khương Tử Nha dù có lỡ lời, nhưng đạo trị quốc vốn dĩ nên bác thải chúng trường, khẩn thỉnh đại vương niệm tình y một lòng xích thành, tạm tha cho lần này." "Võ Thành Vương nói chí phải, còn thỉnh

đại vương tam tư vậy!" Nghe quần thần trong điện cầu tình cho Khương Tử Nha, sắc mặt Phí Trọng lập tức âm trầm.

Y trừng mắt nhìn chằm chằm các triều thần trước mặt, the thé nói: "Chư vị đại nhân đây là ý gì?

Chẳng lẽ muốn dung túng cuồng đồ phỉ báng đại vương?

Khương Tử Nha yêu ngôn hoặc chúng, không giết không đủ để chấn chỉnh triều cương!" Phí Trọng nói xong, Vưu Hồn một bên cũng tiếp lời: "Phí đại nhân nói đúng, chư vị đại nhân chớ bị lời yêu ngôn này mê hoặc!

Khương Tử Nha rõ ràng là cố ý làm loạn triều cương, đại vương nếu khinh nhiêu y, ngày sau uy nghiêm ở đâu?" "Câm miệng!" Hoàng Phi Hổ đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Phí Trọng và mấy người, mở lời nói: "Các ngươi kết đảng doanh tư, mông tế thánh thính, nay lại còn muốn trở ngại hiền lộ không thành?" Nghe lời Hoàng Phi Hổ nói, Phí Trọng, Vưu Hồn hai người cũng trong chớp mắt sững sờ, bọn họ không ngờ Hoàng Phi Hổ lại vì Khương Tử Nha mà công khai đối đầu với bọn họ.

Trên mặt Phí Trọng lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, cười như không cười nói: "Võ Thành Vương lời này nói có vẻ nặng rồi, bọn ta đối với đại vương trung tâm cảnh cảnh, hà cớ gì kết đảng doanh tư, trở ngại hiền lộ?

Khương Tử Nha kia yêu ngôn hoặc chúng, kế sách hiến ra thực là hành động họa quốc ương dân, bọn ta vì xã tắc Đại Thương, tự nhiên phải cư lý lực tranh." Vưu Hồn cũng vội vàng phụ họa theo: "Đúng vậy, Võ Thành Vương, ngài chớ bị Khương Tử Nha kia dùng lời hoa ngôn xảo ngữ mà lừa gạt.

Y bất quá là một thôn phu sơn dã, có tài trị quốc an bang gì lớn?" Theo Hoàng Phi Hổ đối đầu với Phí, Vưu hai người, những người còn

lại trong điện cũng lần lượt mở lời.

Nhất thời, tiếng tranh chấp càng ngày càng dữ dội, quần thần mỗi người giữ một lời, tranh cãi không ngớt.

Đế Tân nghe tranh luận ồn ào náo động trong điện, sắc mặt cũng dần dần từ xanh chuyển tím, gân xanh trên trán giật giật, miện lưu theo hơi thở kịch liệt không ngừng lay động.

Y mạnh mẽ nắm lấy chiếc trấn chỉ bạch ngọc trên án, hung hăng ném xuống bậc thềm, tiếng "loảng xoảng" cực lớn khiến mọi người trong chớp mắt im bặt, ngọc vỡ bay tứ tung dưới chân quần thần.

"Tất cả câm miệng cho trẫm!" Thấy động tác của Đế Tân, quần thần đều quỳ lạy, trên đại điện trong chớp mắt trở nên yên tĩnh như tờ.

Chỉ có ánh nến trong gió nhẹ chập chờn, đổ bóng mọi người lên vách điện.

Theo quần thần quỳ lạy, sắc giận của Đế Tân dịu đi đôi chút, sau đó nói với Hoàng Phi Hổ: "Võ Thành Vương, ngươi hãy nói xem, Khương Tử Nha này nên xử trí thế nào?" Hoàng Phi Hổ thẳng lưng, mồ hôi lạnh thấm ra qua kẽ giáp sắt, tâu với Đế Tân trên điện: "Khải tấu Vương thượng, Khương Tử Nha quả thật có tài trị quốc, nếu Vương thượng cứ thế chém giết y, thật sự quá đáng tiếc.

Người này tuy lời nói có chỗ mạo phạm, nhưng kế sách đưa ra không phải hoàn toàn vô lý.

Đại Thương hiện nay chính cần những bậc thức giả như vậy để hiến mưu hiến kế.

Thần cho rằng có thể trước tiên trục xuất y khỏi triều đường, lệnh y ở ngoài Triều Ca, tìm một nơi an toàn, phản tư lỗi lầm của mình.

Nếu y có thể thống cải tiền phi, dùng hành động thực tế chứng

minh tài năng của mình, Vương thượng có thể tái ủy dĩ trọng nhậm.

Như vậy, vừa có thể chương hiển nhân đức và độ lượng của Vương thượng, lại vừa có thể chiêu nạp hiền tài cho Đại Thương, còn mong Vương thượng tam tư!" Nghe một phen lời Hoàng Phi Hổ nói, sắc mặt Đế Tân lần nữa hòa hoãn hơn một chút, lửa giận trong mắt cũng không còn rực cháy như vậy.

Sau đó y nặng nề hừ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, thân thể dưới long bào khẽ ngả về phía sau, tựa vào long ỷ, ngữ khí Đế Tân vẫn mang theo một tia bất mãn: "Cũng chỉ có ngươi là Võ Thành Vương, nếu không, hừ!" Tuy Đế Tân không nói rõ, nhưng mọi người có mặt đều biết, nếu không phải Hoàng Phi Hổ bao năm nay chiến công hiển hách, trung tâm cảnh cảnh, lại có uy vọng cực cao trong triều, Đế Tân tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý như vậy.

Hoàng Phi Hổ lần nữa bái lạy, mở lời nói: "Tạ Vương thượng khai ân!" Đế Tân nghe lời khẽ gật đầu, y phất phất tay nói: "Nhìn mặt mũi của Võ Thành Vương, hôm nay sẽ không khai sát giới, nhưng tên cuồng đồ này, nếu còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ắt sẽ không khinh nhiêu!

Người đâu, đuổi y ra ngoài!" Các thị vệ nhận lệnh, liền thô lỗ lôi Khương Tử Nha ra ngoài.

Khương Tử Nha lại không hề giãy giụa, chỉ thần sắc bình tĩnh chắp tay hành lễ với Đế Tân, nói: "Vương thượng, thần tuy bị trục xuất, nhưng những gì thần nói đều là vì xã tắc Đại Thương mà suy nghĩ, còn thỉnh Vương thượng châm chước!" Nghe lời Khương Tử Nha nói, sắc mặt Đế Tân cũng âm trầm trở lại, hai mắt khẽ nheo, ánh mắt như diều hâu sắc bén nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, nhưng lại không mở lời.

Dù sao y đã nói sẽ tha mạng cho Khương Tử Nha, tự nhiên sẽ

không dễ dàng thay đổi.

Cho đến khi Khương Tử Nha bị thị vệ lôi ra khỏi đại điện, Đế Tân mới lạnh lùng hừ một tiếng, giọng nói tràn đầy khinh thường và giận dữ: "Hừ, tên cuồng đồ này, dám ở trước mặt trẫm xảo ngôn lệnh sắc!

Nếu thực sự vì xã tắc Đại Thương mà suy nghĩ, thì phải biết thuận tòng ý của trẫm, chứ không phải ở đây vọng nghị triều chính, làm loạn triều cương!

Hôm nay tha y một mạng, đã là thiên đại ân tứ của trẫm, lại còn vọng tưởng trẫm chấp nhận những ngụy biện tà thuyết như vậy, thật không biết điều!" Đế Tân nói xong, Phí Trọng liền vội vàng mở lời: "Đại vương thánh minh!

Khương Tử Nha này không biết trời cao đất dày, dám mạo phạm thiên uy, thực là tội đáng vạn tử.

Hôm nay đại vương nhân từ, tha y một mạng, đã là cách ngoại khai ân.

Y còn dám ở đây đại phóng quyết từ, rõ ràng là không biết hối cải.

Đại vương yên tâm, thần ắt sẽ phái người theo dõi y, một khi y có bất quỹ chi cử, ắt sẽ bẩm báo Vương thượng ngay lập tức, để y phải trả giá cho sự cuồng vọng của mình!" Nghe lời Phí Trọng nói, Đế Tân khẽ gật đầu, không tiếp tục mở lời, chỉ quay đầu nhìn Ti Lễ Quan một bên.

Ti Lễ Quan lập tức tâm lĩnh thần hội, khẽ cung thân, bước lên một bước, tằng hắng một tiếng, lớn tiếng nói: "Triều hội hôm nay đến đây là hết, chư vị đại thần nếu không có việc gì thì lui ra đi." Quần thần đều quỳ lạy, đồng thanh nói: "Vương thượng vạn an." Sau đó liền nối đuôi nhau ra, lui khỏi đại điện.

Hoàng Phi Hổ trong lòng lo lắng cho an nguy của Khương Tử

Nha, tuy có ngàn lời vạn ý muốn lại tiến gián Đế Tân, nhưng thấy sắc mặt Đế Tân âm trầm, biết lúc này nói thêm vô ích, cũng đành phải theo mọi người lui ra.

Ngay khi quần thần bãi triều, Khương Tử Nha cũng bị thị vệ lôi ra khỏi vương thành.

Các thị vệ thô bạo đẩy Khương Tử Nha ngã xuống đất, một người trong số đó ác nghiệt nói: "Hừ, cái thứ không biết sống chết như ngươi, còn dám ở trước mặt đại vương phóng tứ, hôm nay có thể giữ cho ngươi một cái mạng, coi như tổ tiên ngươi tích đức rồi!" Mau cút, đừng để chúng ta nhìn thấy ngươi nữa!" Khương Tử Nha chậm rãi từ dưới đất đứng dậy, phủi phủi bụi bẩn trên người, ánh mắt bình tĩnh nhìn các thị vệ đó, nói: "Chư vị e rằng sẽ không gặp lại ta nữa!" Nói xong, cũng không quản phản ứng của thị vệ, trực tiếp đi về phía chỗ ở của Tống Dị Nhân.

Ngay sau khi Khương Tử Nha rời khỏi vương thành một khắc, thân ảnh Phí Trọng đã xuất hiện trong tầm mắt thị vệ vương thành.

Thấy Phí Trọng tới, một toán thị vệ vội cúi người nói: "Tham kiến Phí đại nhân!" Phí Trọng không nói lời nào, chỉ phất tay, rồi vội vàng lên xe giá, gấp rút phóng về phủ đệ.

Nhìn xe giá Phí Trọng cuốn lên cuồn cuộn bụi trần, các thị vệ đều nhìn nhau.

Chương 709

Bách phu trưởng dẫn đầu nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm: "Phí đại nhân vội vã như vậy, chẳng lẽ có đại sự gì?" Thị vệ trẻ tuổi bên cạnh nuốt nước bọt, cẩn thận nói: "Đại nhân, chúng ta có cần phái người theo sau không?

Vạn nhất…" "Câm miệng!" Bách phu trưởng trừng mắt nhìn hắn, "Chuyện của Phí đại nhân là thứ ngươi ta có thể đoán mò sao?

Nghe rõ đây, nghiêm thủ cung môn, ai dám tự ý rời cương vị, xử trí theo quân pháp!" Nói xong, hắn khoanh tay trước ngực, ánh mắt cảnh giác quét nhìn bốn phía, nhưng vẻ nghi hoặc trong mắt thì sao cũng không giấu được.

Các thị vệ khác không dám nói nhiều, chỉ đành trở lại vị trí, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn hướng Phí Trọng rời đi vài lần.

Dù sao thì biểu hiện của Phí Trọng hôm nay khác xa với mọi khi, phải biết bình thường Phí Trọng thấy bọn họ, tuy không hỏi han ân cần nhiều, nhưng cũng sẽ cười híp mắt ném vài thỏi bạc vụn, rồi lại vừa đấm vừa xoa dặn dò vài câu "làm việc cho tốt".

Nhưng hôm nay không những không nói lời nào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không thèm bố thí nửa phần, quả thật khiến mọi người có chút khó hiểu.

Chỉ là bọn họ đâu biết, Phí Trọng lúc này hận không thể lập tức về nhà, đem chuyện xảy ra trên triều đường nói cho Thân Công Báo ngay lập tức, sợ rằng phù văn nơi mi tâm xuất hiện biến cố gì.

Một đường gấp rút, Phí Trọng cũng đã về tới nhà.

Xe giá còn chưa dừng hẳn, hắn đã vội vàng vén rèm xe, mũ áo xiêu

vẹo cũng không kịp chỉnh lý, ba bước gộp làm hai lao vào phủ.

Vượt qua hành lang sơn son thếp vàng cuối cùng, căn noãn các cuối cùng cũng hiện ra trong tầm mắt.

Khi Phí Trọng bước vào noãn các, mới phát hiện tàn trà trên án còn ấm, nhưng không thấy bóng dáng Thân Công Báo đâu.

Thấy vậy, Phí Trọng trong lòng thắt lại, yết hầu khó khăn lên xuống, mồ hôi lạnh chảy dọc gáy vào trong cổ áo.

Hắn cố nén sự hoảng loạn trong lòng, rón rén bước chân tìm kiếm trong noãn các, nhưng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của mình vang vọng trong sự tĩnh mịch.

"Tiên trưởng?

Tiên trưởng có ở đây không?" Phí Trọng run rẩy cất tiếng gọi, chỉ sợ Thân Công Báo đã rời đi, không ai giải khai Đinh Dậu Chi Phù này cho mình.

Lời còn chưa dứt, một tiếng cười khẽ âm trầm cũng vang lên trong noãn các: "Phí đại nhân sao lại gấp gáp như vậy!" Cùng với tiếng nói, thân ảnh Thân Công Báo như quỷ mị từ trong bóng tối chậm rãi bước ra, hắc bào phần phật, trên mặt mang vẻ cười như không cười, ánh mắt dường như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi trong lòng Phí Trọng.

Thấy Thân Công Báo còn ở đó, Phí Trọng trong lòng thở phào một hơi dài, rồi vội vàng mở miệng: "Tiên trưởng, lần này Khương Tử Nha vào điện hiến kế, tiểu nhân và các vị đại thần đã lý lẽ tranh chấp, lời qua tiếng lại kịch liệt với hắn, cuối cùng khiến Đại vương trục xuất Khương Tử Nha." Phí Trọng rũ mắt, cố tình giấu đi chi tiết Đại vương Đế Tân bị chọc giận trực tiếp, mà chuyển hết công lao về mình, tự nhiên là muốn Thân Công Báo thấy được sự tận tâm của hắn, từ đó tiêu trừ phù văn khiến hắn kinh sợ nơi mi tâm.

Nghe thấy lời Phí Trọng, trên mặt Thân Công Báo cũng thoáng hiện một tia hài lòng khó nhận ra, khóe môi khẽ cong lên, lộ ra nụ cười có như không, chậm rãi nói: "Phí đại nhân quả nhiên giữ chữ tín!" Nghe Thân Công Báo nói, mắt Phí Trọng sáng lên, nặn ra một nụ cười nịnh nọt, tiếp tục nói: "Tiên trưởng, lần này có thể thành công trục xuất Khương Tử Nha, thực nãi tiểu nhân đẳng cộng đồng chi công, tiểu nhân tại triều đường thượng cư lý lực tranh, xảo diệu chu toàn, mới khiến Đại vương nhìn rõ chân diện mục của Khương Tử Nha, nay Khương Tử Nha đã xám xịt rời đi, không còn cơ hội phò tá Đại vương nữa." "Đã như vậy, còn mong Tiên trưởng ra tay tương trợ, bảo toàn cho tiểu nhân.

Chỉ cần giải được cái khổ của phù văn này, sau này Tiên trưởng có lời gì, ta Phí Trọng dù phải vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ nan!" Nói rồi, Phí Trọng lại lần nữa cung kính hành lễ, ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Thân Công Báo nghe vậy, khóe môi thoáng hiện một tia cười lạnh, rồi mở miệng: "Phí đại nhân đã giữ chữ tín như vậy, ta tự nhiên sẽ không thất hứa.

Sau này, ta cùng Phí đại nhân cùng làm quan trong triều, đều là vương thần, vậy còn cần Phí đại nhân giúp đỡ nhiều lắm!" Nói đoạn, Thân Công Báo khẽ móc tay, giữa mi tâm Phí Trọng liền hiện ra một đạo phù văn màu đen, chính là thứ Thân Công Báo đã lưu lại trước đó.

Đạo phù văn này vốn dĩ không có hại gì cho Phí Trọng, Thân Công Báo bây giờ lấy ra cũng chỉ là để trấn an lòng Phí Trọng, dù sao sau này Thân Công Báo cũng sẽ nhập triều, tự nhiên không thể đơn giản dùng "thuật pháp uy hiếp" để duy trì hợp tác.

Sau đó thấy đầu ngón tay Thân Công Báo phù văn lưu chuyển, phù văn màu đen lượn lờ trên mi tâm Phí Trọng một lát, rồi từ từ tiêu tán.

Thấy phù văn màu đen tiêu tán, sợi dây căng thẳng trong lòng Phí Trọng cuối cùng cũng buông lỏng.

Hắn đưa tay sờ lên mi tâm, nơi chạm vào chỉ còn lại một mảnh ấm áp, cảm giác đau đớn như bị kiến cắn trước đó quả nhiên đã biến mất không còn dấu vết, trên mặt cũng lộ ra một tia nhẹ nhõm.

Hoàn hồn lại, Phí Trọng vội vàng cúi người đối với Thân Công Báo, nói: "Đa tạ Tiên trưởng!

Đa tạ Tiên trưởng!" Thân Công Báo nghe vậy, phất tay, nói với Phí Trọng: "Không cần khách khí, lát nữa chỉ cần Phí đại nhân giúp ta dẫn tiến một phen!" Lời của Thân Công Báo, Phí Trọng tự nhiên không dám từ chối, "Tiên trưởng yên tâm!

Ngày mai ta sẽ tâu lên Đại vương, hết lời tiến cử tài năng của Tiên trưởng!" Lời Phí Trọng vừa dứt, liền thấy Thân Công Báo trước mặt khẽ gật đầu, quanh thân hắc vụ như vật sống cuồn cuộn, bao bọc lấy thân ảnh y từng lớp.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh Thân Công Báo đã tiêu tán trong luồng hắc khí nồng đặc, chỉ còn lại sợi nhiệt khí cuối cùng bốc lên từ tàn trà trên án.

Thấy Thân Công Báo rời đi, Phí Trọng cũng thở phào một hơi dài.

Lưng căng thẳng chợt đổ sụp, cả người như bị rút hết xương cốt mà mềm nhũn ngã xuống nền gạch xanh lạnh lẽo.

Hắn run rẩy sờ lên mi tâm, xác nhận phù văn đã triệt để biến mất, mới dám thở dốc từng hơi lớn, tiếng nôn ọe của kẻ thoát chết hòa lẫn trong tiếng hít thở dồn dập thoát ra từ yết hầu.

Mà đúng lúc Thân Công Báo rời khỏi phủ Phí Trọng, Khương Tử Nha cũng đã trở về phủ Tống Dị Nhân.

Tống Dị Nhân nghe tin Khương Tử Nha trở về, từ nội đường

nhanh chóng bước ra, thấy Khương Tử Nha, trên mặt lộ vẻ quan tâm, tiến lên đón nói: "Tử Nha, chuyện triều đường hôm nay ta đã biết sơ qua, có bị ủy khuất không?" Khương Tử Nha cười khổ lắc đầu: "Huynh trưởng không cần bận lòng, Đại vương không chấp nhận kế sách ta dâng lên mà thôi!" Tống Dị Nhân nghe vậy, cũng bất lực thở dài một tiếng, rồi mới mở miệng nói: "Đại vương không nghe thì thôi, Tử Nha không cần lo lắng, nơi đây chính là nơi an thân của ngươi, cứ tĩnh dưỡng thêm vài ngày rồi tính toán." Khương Tử Nha nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ, cảm nhận sự ấm áp của nước trà, trong lòng hơi ấm lên: "Đa tạ huynh trưởng." Đúng lúc hai người nhìn nhau không nói, mỗi người một tâm sự, chỉ nghe một trận gió nhẹ thổi qua, lá cây ngoài cửa sổ xào xạc.

Ngay sau đó, một thân ảnh cũng xuất hiện trước sảnh.

"Thân sư huynh đã trở về!" "Sư huynh!" Khương Tử Nha và Tống Dị Nhân đồng thanh hô lên khi thấy người đến.

Không sai, người đến chính là Thân Công Báo vừa từ phủ Phí Trọng trở về.

Bước vào sảnh, thấy Khương Tử Nha và Tống Dị Nhân vẻ mặt sầu muộn, Thân Công Báo trong lòng thầm vui mừng, nhưng trên mặt lại giả vờ nghi hoặc, mở miệng nói với hai người: "Tử Nha sư đệ, Tống huynh, nhìn hai người vẻ mặt sầu muộn như vậy, có chuyện gì sao?" Nói xong, không đợi hai người mở miệng, Thân Công Báo liền nói tiếp: "Chẳng lẽ lần này Tử Nha diện kiến Đế Tân có biến cố gì?" Nghe Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha khẽ thở dài, nỗi sầu muộn giữa lông mày càng sâu thêm vài phần, chậm rãi nói: "Đúng như sư huynh liệu, lần này diện kiến Đế Tân, kế sách ta dâng lên không những không được chấp nhận, mà còn khiến Đế Tân đại nộ, lại còn bị Phí Trọng, Vưu Hồn cùng bè lũ gian nịnh tiểu nhân gièm pha vu khống, nên thảm bị trục xuất." Tống Dị Nhân đứng một bên cũng đầy

vẻ phẫn nộ, tiếp lời Khương Tử Nha nói: "Bọn Phí Trọng, Vưu Hồn, trên triều đường kết bè kết phái, mưu lợi riêng, trắng trợn đổi đen thay trắng, thực sự là đáng ghét đến cực điểm, Tử Nha một lòng vì nước vì dân, bọn chúng lại trăm phương nghìn kế gây khó dễ, thật khiến người ta đau lòng." Thân Công Báo giả vờ kinh ngạc trợn tròn mắt, trên mặt lộ vẻ nghĩa phẫn điền ưng, vỗ bàn đứng dậy nói: "Làm sao có lý đó được!

Tử Nha sư đệ tài năng như vậy, lòng dạ vì thiên hạ, lại chịu đãi ngộ bất công này, Đại vương Đế Tân thật là có mắt không tròng!

Bọn tiểu nhân Phí Trọng, Vưu Hồn, lại dám hãm hại trung lương như vậy, thực sự tội không thể tha!" Thân Công Báo vừa nói vừa đi đi lại lại, dường như đang bất bình thay Khương Tử Nha, nhưng khóe môi lại khẽ nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh khó nhận ra.

Thấy Thân Công Báo vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng Khương Tử Nha cũng dâng lên một dòng nước ấm, rồi mở miệng nói: "Sư huynh không cần lo lắng, huynh đệ chúng ta vốn là người sơn dã, không chịu quy củ triều đình ràng buộc, cũng tự tại vậy." Trước mặt Tống Dị Nhân, Khương Tử Nha không nói quá rõ ràng, dù sao chuyện Phong Thần quá mức huyền bí, nếu sau này Khương Tử Nha đi phò Tây Kỳ, quan hệ với Tống Dị Nhân bị người ta biết được, thì Tống Dị Nhân chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thân Công Báo khẽ gật đầu, trên mặt vẫn giữ vẻ quan tâm, nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh, Khương Tử Nha này tâm tư cũng thật tinh tế, còn biết nghĩ cho người khác, nhưng bề ngoài y vẫn thuận theo lời Khương Tử Nha nói: "Sư đệ có được tâm cảnh khoáng đạt như vậy, cũng khiến người ta an ủi.

Nếu Đế Tân không biết tài năng của sư đệ, thì hai huynh đệ ta trở về sư môn, chuyên tâm tu hành dưới tòa của sư tôn, cũng không phải

là chuyện tồi tệ." Khương Tử Nha nghe vậy, khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Sư huynh nói rất đúng, lần này hạ sơn cũng đã lâu, nếu không có cơ hội nhập triều thi triển hoài bão, thì cũng quả thực nên tính toán khác!" Tống Dị Nhân một bên nghe cuộc đối thoại của hai người, trên mặt cũng thoáng qua một tia không nỡ, mở miệng nói: "Tử Nha cứ vậy mà đi sao?

Huynh trưởng còn chưa kịp làm tròn tình nghĩa chủ nhà, ngươi ở phủ ta có bấy nhiêu ngày, nay phải đi, lòng ta thật không phải tư vị." Tống Dị Nhân khẽ thở dài, ánh mắt thiết tha nhìn Khương Tử Nha, tiếp tục nói: "Hơn nữa, ngươi đi lần này, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại, chi bằng ở lại chỗ ta thêm vài ngày?" Khương Tử Nha nhìn Tống Dị Nhân vẻ mặt quan tâm, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, nắm lấy tay Tống Dị Nhân, cảm kích nói: "Huynh trưởng, ở phủ ngươi quấy rầy đã lâu, được ngươi chiếu cố mọi mặt, tình nghĩa này Tử Nha khắc ghi trong lòng, chỉ là có sư môn dặn dò trên người, đã không có cơ hội nhập triều, thì không thể ở lâu, còn mong huynh trưởng đừng trách!" Nghe Khương Tử Nha nói có sư môn dặn dò trên người, Tống Dị Nhân khẽ khựng lại, trên mặt lộ vẻ bất lực.

Hắn biết Khương Tử Nha là người trọng tín giữ lời, đã nhắc đến chuyện sư môn, thì tuyệt không có khả năng thay đổi.

Trầm mặc một lát, Tống Dị Nhân khẽ vỗ vỗ tay Khương Tử Nha, cố nặn ra một nụ cười nói: "Đã là có sư môn sắp đặt, thì huynh trưởng tự nhiên không tiện giữ ngươi lại.

Chỉ là ngươi đi lần này, núi cao sông xa, ta thực sự không yên lòng, trên đường này, ăn gió nằm sương là chuyện thường, còn có thể gặp phải những nguy hiểm không lường trước, ngươi tuy có một thân bản lĩnh, nhưng cũng phải hết sức cẩn thận." Hắn khẽ ngừng lại, trong mắt đầy vẻ không nỡ và lo lắng, rồi nói tiếp: "Nếu rảnh rỗi, ở ngoài không như ý, tuyệt đối đừng cố chấp, nhớ trở về là được, huynh

trưởng không có bản lĩnh gì khác, nhưng nơi dung thân và trà thô cơm đạm này vẫn có thể cung cấp cho ngươi dùng." Khương Tử Nha nghe vậy, cảm động khôn xiết, đứng dậy đối với Tống Dị Nhân cúi người thật sâu, giọng hơi nghẹn ngào nói: "Ân tình của huynh trưởng, Tử Nha khắc cốt ghi tâm, nếu có cơ hội, nhất định sẽ trở về cùng huynh trưởng cạn chén rượu, nối lại tình huynh đệ." Thân Công Báo đứng một bên nhìn cảnh này, trong lòng thầm cười lạnh, nhưng trên mặt lại giả vờ vẻ quan tâm, tiến lên nói: "Tình nghĩa của Tống huynh thật khiến người ta cảm động.

Tử Nha có người huynh như vậy, quả là may mắn." Tống Dị Nhân nhìn Thân Công Báo một cái, khẽ gật đầu, lại quay ánh mắt về phía Khương Tử Nha, nói với giọng nặng tình: "Tử Nha, bất luận ngươi đi đến đâu, đều phải nhớ, nơi này vĩnh viễn là nhà của ngươi.

Nếu có khó khăn gì, cứ phái người về báo một tiếng, huynh trưởng nhất định sẽ dốc hết sức lực giúp ngươi." Khương Tử Nha nghe vậy, không mở miệng, chỉ đỏ mắt nặng nề gật đầu.

Tống Dị Nhân thấy vậy, cũng mở miệng nói: "Dẫu có đi, cũng không thiếu ngày hôm nay, tối nay ta sẽ bày một bữa tiệc rượu, tiễn Tử Nha và Thân sư huynh." Nói đoạn, Tống Dị Nhân không đợi Khương Tử Nha từ chối, liền quay người bắt đầu phân phó người nhà chuẩn bị rượu thịt, bận rộn sắp xếp.

Thấy bóng dáng Tống Dị Nhân bận rộn, Khương Tử Nha cũng có chút cảm khái.

Bên này Thân Công Báo cũng nhận ra sự thay đổi của Khương Tử Nha, trong lòng cũng thầm phấn khích, nhưng Thân Công Báo cũng hiểu rõ ở thêm một ngày thì thêm một biến số, vạn nhất Khương Tử Nha bị Tống Dị Nhân thuyết phục thay đổi chủ ý, thì kế hoạch của mình sẽ khó mà tiến hành được.

Vì vậy, y không động thanh sắc đi đến bên cạnh Khương Tử Nha, khẽ nói: "Sư đệ, Đế Tân phi là minh chủ, vậy tiếp theo liền phải đi Tây Kỳ, nghe nói Cơ Xương của Tây Kỳ vốn có hiền danh, lễ hiền hạ sĩ, rộng nạp nhân tài, hẳn là minh chủ mà Phong Thần Bảng mong đợi!" Nghe Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha gật đầu, cười nói: "Cũng nên đến Tây Kỳ một chuyến, chỉ không biết Cơ Xương đó có thật sự hiền minh như trong truyền thuyết, có thể tiếp nhận ta, một người sơn dã hay không!" Thân Công Báo vỗ vỗ vai Khương Tử Nha, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin, nói: "Đã là minh chủ, tự nhiên sẽ không bỏ qua sư đệ!" Khương Tử Nha nghe vậy, khẽ gật đầu, nhưng không tiếp tục mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm vào bóng dáng bận rộn của Tống Dị Nhân, không biết đang suy nghĩ gì.

Chương 710

Thân Công Báo cũng hiểu đạo lý quá mức thì không tốt, nên cũng không nói tiếp.

Cứ như vậy, dưới sự nhiệt tình chiêu đãi của Tống Dị Nhân, hai người lại ở thêm một đêm.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa mờ sáng, Tống Dị Nhân đã dậy sớm, tự mình đến nhà bếp thúc giục chuẩn bị một bữa sáng thịnh soạn cho Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo cũng đã thu xếp xong hành lý, đi đến sảnh.

Nhìn bàn đầy thức ăn, trong lòng Khương Tử Nha dâng lên một dòng nước ấm, hắn đi đến trước mặt Tống Dị Nhân, cúi người thật sâu, nói: "Huynh trưởng, làm phiền ngươi như vậy, Tử Nha thật sự quá áy náy." Tống Dị Nhân vội vàng đỡ Khương Tử Nha dậy, trên mặt mang theo vẻ sầu muộn nhàn nhạt, nhưng lại cố gượng cười nói: "Nói gì mà khách sáo, huynh đệ ta một nhà, đây đều là việc huynh trưởng nên làm.

Mau ngồi xuống ăn cơm đi, ăn xong còn kịp lên đường." Ba người ngồi xuống, bắt đầu dùng bữa.

Tống Dị Nhân không ngừng gắp thức ăn vào bát Khương Tử Nha, miệng còn lẩm bẩm: "Ăn nhiều một chút, trên đường đi không có cơm ngon như vậy đâu." Khương Tử Nha nghe vậy, mắt hơi đỏ, lẳng lặng ăn thức ăn, trong lòng tràn đầy cảm động.

Thân Công Báo tuy sốt ruột lên đường, nhưng cũng không tiện biểu lộ quá vội vàng, chỉ đành kiên nhẫn ăn một ít.

Ăn xong bữa cơm, Khương Tử Nha và Thân Công Báo đeo hành lý lên vai, chuẩn bị xuất phát.

Tống Dị Nhân tiễn họ ra đến tận cửa, trong mắt đầy vẻ không nỡ và lo lắng.

Khương Tử Nha lại lần nữa chắp tay với Tống Dị Nhân, nói: "Huynh trưởng, ngươi trở về đi, bảo trọng thân thể." Tống Dị Nhân vi vi điểm đầu, thanh âm hữu ta ngạnh yết địa thuyết đạo: "Hảo, ngươi chính mình thiên vạn yếu tiểu tâm, yếu thị tại na biên bất như ý, tựu hồi lai, vi huynh vĩnh viễn tại giá lý đẳng nhĩ." Thân Công Báo một bên thúc giục: "Sư đệ, chúng ta đi thôi, đừng để Tống huynh quá đau lòng." Khương Tử Nha cuối cùng nhìn Tống Dị Nhân một cái, quay người cùng Thân Công Báo lên đường đi Tây Kỳ.

Nhưng, vừa đi ra khỏi đô thành chưa được bao lâu, Thân Công Báo liền đột nhiên dừng bước, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Khương Tử Nha nhận ra sự khác thường của Thân Công Báo, cũng dừng lại theo, nghi hoặc hỏi: "Sư huynh, sao vậy?

Chẳng lẽ có biến cố gì?" Thân Công Báo khẽ nhíu mày, nhìn sang trái phải, xác định xung quanh không có người, mới hạ giọng nói: "Tử Nha sư đệ, ta đột nhiên nhớ ra trước đó trong núi còn có vài việc vặt chưa làm xong, cần phải quay về Côn Luân một chuyến, chuyến đi Tây Kỳ này e rằng sư huynh không thể cùng ngươi đi được!" Nghe Thân Công Báo nói, Khương Tử Nha hào phóng phất tay, mở miệng nói: "Sư huynh đã có việc gấp trên người, tự nhiên phải lấy việc làm trọng, một mình ta đi Tây Kỳ là được, dù sao đường cũng không khó tìm, đợi sư huynh làm xong việc vặt trong núi, chúng ta lại hội hợp ở Tây Kỳ là được." Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha nói như vậy, trong lòng thầm mừng, nhưng trên mặt lại giả vờ vẻ áy náy, nói: "Sư đệ thông cảm như vậy, huynh trưởng thật sự xấu hổ, chỉ là chuyện

Phong Thần là đại sự, để ngươi một mình đi, trong lòng ta luôn có chút không yên tâm." Khương Tử Nha khẽ mỉm cười, nói: "Sư huynh không cần bận lòng, Phong Thần là chuyện thuận ứng Thiên Đạo, tuy một mình độc hành, nhưng cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, huống hồ ta ở trần thế này cũng đã lịch luyện đã lâu, những khó khăn này còn không làm khó được ta, sư huynh cứ yên tâm đi làm chuyện Côn Luân, ta nhất định sẽ đứng vững gót chân ở Tây Kỳ, chờ đợi sư huynh đến hội hợp." Thân Công Báo gật đầu, nói: "Đã như vậy, vậy ta yên tâm rồi, sư đệ, ngươi đi Tây Kỳ lần này, nếu có khó khăn gì, thì hãy tìm cách truyền tin cho ta, ta xử lý xong chuyện Côn Luân, nhất định sẽ nhanh chóng đến hội hợp với ngươi." Khương Tử Nha chắp tay nói: "Đa tạ sư huynh bận lòng, ta đã nhớ kỹ." Nói đoạn, hai người liền chia tay ở ngã ba đường.

Nhìn bóng lưng Khương Tử Nha càng lúc càng xa, khóe môi Thân Công Báo khẽ nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh khó nhận ra, trong lòng thầm tính toán: "Khương Tử Nha à Khương Tử Nha, tuy ta không thể tranh đoạt Phong Thần Bảng, nhưng cơ duyên Phong Thần ngươi lại không thể nào nắm được." Nghĩ xong những điều này, Thân Công Báo cũng không do dự, thân thể lập tức tuôn ra một luồng hắc vụ, đợi hắc vụ tan đi, dung mạo y lại phát sinh chút biến hóa, bớt đi vẻ dữ tợn và âm hiểm, thêm vài phần cảm giác tiên khí phiêu diêu.

Một bộ đạo bào trên người, trên đó thêu ám văn tiên hạc dường như muốn vỗ cánh bay cao, quanh thân bao quanh linh quang có như không, ngay cả mái tóc cũng được phủ lên một lớp viền vàng mềm mại, hệt như một vị tiên trưởng vừa từ Cửu Trọng Thiên đạp mây mà đến, toàn thân trên dưới tỏa ra khí tức siêu phàm thoát tục, khiến người ta dễ nảy sinh lòng thân cận.

Thân Công Báo giơ tay khẽ vuốt vân văn ám thêu trên tay áo, đầu ngón tay ngưng tụ hắc vụ nhẹ nhàng hóa thành những đốm tinh quang

tiêu tán.

Y nhìn ánh sáng vi diệu lưu chuyển trong lòng bàn tay, rũ mắt khẽ cười: "Cái túi da này, ngược lại cũng đỡ không ít phiền phức." Lời còn chưa dứt, cả người y hóa thành một đạo lưu quang lướt về đô thành.

Ngay khi hai người chia đường, tại Tử Tiêu Cung ngoài Hồng Hoang, Chu Du cũng từ từ mở đôi mắt, nhìn về phía Hồng Hoang.

Khi thấy Hồng Hoang đã bị kiếp khí bao phủ hoàn toàn, khóe môi Chu Du cũng cong lên một nụ cười nhàn nhạt, thầm nghĩ: Đã là đại kiếp bắt đầu, vậy những vị Chuẩn Thánh đang trấn giữ Bồng Lai cũng đã đến lúc xuất thế rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Du phất tay một cái, một đạo Hỗn Nguyên Đại La Chi Lực liền trực tiếp bay về phía Bồng Lai.

Đợi Hỗn Nguyên Chi Lực bay ra khỏi Tử Tiêu Cung, Chu Du cũng lại lần nữa nhắm đôi mắt.

Bên này, trên Tiên Đảo Bồng Lai, bầu không khí tĩnh mịch hòa bình vốn có bị phá vỡ bởi Hỗn Nguyên Đại La Chi Lực đột nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy một đạo quang mang rực rỡ chói mắt, uy thế kinh người từ chân trời gào thét đến, trong chớp mắt chiếu sáng cả Bồng Lai.

Các vị Chuẩn Thánh đã từ bí cảnh bước ra, đều có cảm ứng, lần lượt mở đôi mắt đã nhắm chặt bấy lâu.

Lúc này, bất luận là Chuẩn Thánh Nhân tộc hay Chuẩn Thánh Long tộc, trên mặt đều lộ ra một tia kích động.

Tại một chỗ, một vị Chuẩn Thánh Nhân tộc mặc thanh bào, râu tóc bạc phơ, lẩm bẩm: "Chỉ thị của Thánh Tổ đã đến, đã đến lúc chúng ta xuất thế!" Ở một chỗ khác, một vị Chuẩn Thánh Long tộc dáng người

uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ khẽ vuốt tay áo, ánh mắt thoáng qua một tia kiên định, nói với các Chuẩn Thánh Long tộc bên cạnh: "Đại kiếp đã khởi, mau chóng đến Hồng Hoang trấn thủ!" Nói đoạn, vị Chuẩn Thánh Long tộc này phất tay áo dài, một cỗ long uy bàng bạc trong chớp mắt khuếch tán ra.

Trong khoảnh khắc, phía sau y hiện ra một hư ảnh kim long năm móng khổng lồ, thân rồng uốn lượn, râu rồng bay phấp phới, tiếng rồng ngâm vang vọng mây trời.

"Ngự lệnh của Điện Hạ, chuyến này đến Hồng Hoang, không được khinh cử vọng động, nhưng nếu có kẻ nào dám gây họa cho Hồng Hoang, giết không tha!" Chuẩn Thánh Long tộc lạnh lùng nói, trong giọng nói mang theo một tia bá khí không cho phép kháng cự.

"Vâng!" Các Chuẩn Thánh Long tộc đồng thanh đáp lời, sau đó lần lượt hóa thành từng đạo lưu quang, lao về phía Nhân tộc ở Hồng Hoang.

Mà vị Chuẩn Thánh Nhân tộc mặc thanh bào trước đó nhìn bóng lưng các Chuẩn Thánh Long tộc rời khỏi Bồng Lai, khẽ nhíu mày, quay đầu nói với mấy vị Chuẩn Thánh Nhân tộc bên cạnh: "Chúng ta cũng mau chóng trở về, trấn thủ tổ miếu!" "Vâng!" Các Chuẩn Thánh Nhân tộc cũng lần lượt mở miệng, sau đó đi theo Chuẩn Thánh Nhân tộc thanh bào bay ra khỏi Bồng Lai, hướng về phía tổ miếu Nhân tộc.

Thị tuyến quay lại phía Khương Tử Nha, từ khi Khương Tử Nha đặt chân vào địa giới Tây Kỳ, Phong Thần Bảng trong lòng bỗng phát ra ánh sáng vi diệu, phù văn màu vàng như vật sống bơi lội, hóa thành từng luồng thanh quang thẳng vút lên trời.

Trong chốc lát, thiên địa phong vân biến sắc, trên bầu trời vốn trong xanh bỗng hiện ra vô số thần bí quái tượng, núi sông cỏ cây đều phủ lên một lớp khí lành.

Xa xa trên đỉnh Kỳ Sơn, có một cột sáng màu tím vàng xông thẳng lên trời, cùng ánh sáng phát ra từ Phong Thần Bảng hô ứng từ xa, một cảnh tượng hùng vĩ thiên địa dị tượng đều quy vị bỗng nhiên mở ra.

Giữa mây mù cuồn cuộn, vạn ngàn đốm kim quang nhỏ vụn như mưa sao rơi xuống, bao phủ cả không gian, khiến vô số bá tánh Tây Kỳ đều dừng chân ngước nhìn, xì xào bàn tán đầy kinh ngạc.

Khương Tử Nha ngưng mắt nhìn cảnh tượng chấn động lòng người này, trong lòng đã có câu trả lời.

Chủ nhân của Tây Kỳ mới là minh chủ được Phong Thần Bảng dự ngôn, đại nghiệp Phong Thần chính là ứng tại đất Tây Kỳ.

Nghĩ thông suốt những điều này, trên mặt Khương Tử Nha cũng lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Hắn giơ tay khẽ vuốt Phong Thần Bảng, đầu ngón tay lướt qua những hoa văn cổ kính, cảm nhận Thiên Đạo Chi Lực đang lay động bên trong, khóe môi bất giác nhếch lên, sải bước lớn đi về phía thành Tây Kỳ.

Cùng lúc đó, Thân Công Báo cũng dưới sự tiến cử của Phí Trọng, bước vào Trích Tinh Lâu nguy nga của đô thành.

Đạo bào màu huyền sắc cuồn cuộn trong bóng tối dưới cột rồng khắc đầu rồng trong lầu, Thân Công Báo rũ mắt che đi sự toan tính trong mắt, đối với Đế Tân đang ngồi cao trên long ỷ hành đại lễ cúi đầu.

Phí Trọng đứng dưới thềm, vẻ mặt nịnh nọt cười, cố ý nâng cao giọng nói với Đế Tân: "Đại vương, vị Thân đạo trưởng này là cao đồ của Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, một thân năng lực thông thiên triệt địa, nhất định có thể giúp Đại Thương chúng ta bình định bốn phương!" Đế Tân vuốt tay vịn long ỷ khảm đầy minh châu, thân hình

hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt như mũi tên quét qua Thân Công Báo, nói: "Đã là môn hạ Xiển Giáo, sao lại đến chỗ Nhân tộc ta?" Nghe Đế Tân nói, Thân Công Báo không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói: "Không dám giấu Đại vương, Đại vương quý là nhân chủ đương thời, là tồn tại sẽ trở thành Vô Thượng Nhân Hoàng, ta muốn noi gương các sư huynh Xiển Giáo, trợ lực Đại vương thành tựu công lao hiển hách, để đạt được chút cơ duyên tạo hóa!" Nghe xong lời Thân Công Báo, trên mặt Đế Tân cũng thoáng qua một tia xúc động khó nhận ra, ánh mắt nhìn Thân Công Báo cũng mang theo vài phần xem xét, dù sao đây vẫn là lần đầu tiên có người trực tiếp nói ra tâm tư sâu kín của hắn, phải biết, sở dĩ hắn muốn tập trung quyền lực vào một người, chẳng phải là muốn trở thành Vô Thượng Nhân Hoàng đó, thống ngự vạn dân, uy lâm bốn cực sao!

Đáng tiếc, ngày thường các thần tử hoặc là ấp a ấp úng, hoặc chỉ biết nịnh hót, lại chưa từng có ai có thể chuẩn xác nói trúng tâm tư của hắn như vậy, cho nên đối với Thân Công Báo, Đế Tân tự nhiên có chút nhìn khác, sau đó vẫy tay xuống phía dưới, ý bảo Phí Trọng và những người khác lui xuống, trong đại điện lập tức yên tĩnh hơn nhiều, chỉ còn lại hắn và Thân Công Báo hai người.

"Ngươi cũng có chút đảm lược, dám nói thẳng điều trong lòng bản vương." Nghe Đế Tân nói, Thân Công Báo khẽ cúi người, rồi nói tiếp: "Từ khi Đại vương mở học quán, thu quyền lực từ các chư hầu, ta liền biết Đại vương là người có hùng tài đại lược, chí tại trở thành Vô Thượng Nhân Hoàng đó, tạo hóa như vậy ta tự nhiên sẽ không bỏ lỡ!" Nghe Thân Công Báo nói, Đế Tân cũng nảy sinh vài phần hứng thú, ánh mắt nhìn Thân Công Báo từ long ỷ mang thêm chút ấm áp, hắn hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thân Công Báo, như muốn nhìn thấu y.

"Ồ, vậy ngươi hãy nói xem, theo kiến giải của ngươi, bản vương

hiện nay nên làm gì, mới có thể sớm ngày đăng lên ngôi vị Nhân Hoàng đó?" Thấy Đế Tân khảo hạch, Thân Công Báo trong lòng hiểu rõ, Đế Tân đối với mình đã có vài phần hứng thú và kỳ vọng, nếu có thể trả lời tốt, liền có thể đứng vững gót chân trong lòng Đế Tân, giành được tín nhiệm và trọng dụng.

Ngay lập tức Thân Công Báo khẽ ngẩng đầu, ánh mắt kiên định mà tự tin đối diện ánh mắt Đế Tân, mở miệng nói: "Khải bẩm Đại vương, trở ngại Đại vương thành tựu Nhân Hoàng chỉ có một, đó chính là bát phương chư hầu của Đại Thương!" Nghe đến đây, khóe mắt Đế Tân khẽ co lại, tư thế ngồi cũng bất giác đoan chính hơn, tay đang thờ ơ đặt trên tay vịn long ỷ khẽ siết chặt.

Thân Công Báo thấy vậy, trong lòng cũng có chút tự tin, biết lời mình nói đã chạm đến nỗi lòng của Đế Tân, lập tức càng không dám có chút lơ là, tiếp tục nói: "Đại vương tuy là chủ của Đại Thương, nhưng các chư hầu ở các vùng đất lại thường có hành động bề ngoài tuân theo nhưng bên trong trái lệnh, những kẻ này nắm giữ binh lính tự cường, cát cứ một phương, bề ngoài tôn Đại vương làm Thiên tử, thực chất trong lãnh địa của mình tự thành một nước, không nghe điều khiển.

Những chư hầu quốc này, tựa như những khối u độc trên người Đại vương, nếu không loại bỏ, Đại vương dù có hùng tài đại lược, cũng khó có thể thực sự trở thành Vô Thượng Nhân Hoàng thống ngự vạn dân, uy lâm bốn cực." "Hừ, những chư hầu này, bản vương sớm đã muốn thu thập bọn chúng rồi, chỉ là vẫn chưa có thời cơ thích hợp." Đế Tân lạnh hừ một tiếng, tiếp tục mở miệng hỏi: "Ngươi đã biết vấn đề ở đâu, có giải pháp nào không?" Nghe Đế Tân mở miệng hỏi, Thân Công Báo hiểu rõ mình đã được Đế Tân công nhận, tảng đá lớn trong lòng cũng triệt để rơi xuống, trên mặt thoáng qua một tia vui mừng khó nhận ra, nhưng rất nhanh liền khôi phục thần sắc cung

kính, tiếp tục bình tĩnh nói: "Đại vương, thần quả thật có vài kế sách có thể cung cấp cho Đại vương tham khảo, hiện nay thế lực chư hầu hùng mạnh khó lay chuyển, là mối họa lớn trong lòng Đại Thương, nhưng muốn giải quyết bọn chúng, không thể nóng vội, cần từ từ mà làm." Đế Tân nghe vậy, trong mắt thoáng qua một tia ngưng trọng, nói: "Những điều này bản vương sớm đã biết, nếu không cũng sẽ không dung thứ bọn chúng cho đến nay.

Chỉ là vẫn chưa có kế sách vạn toàn, ngươi cứ nói xem, cụ thể nên từ từ làm như thế nào, đừng để bản vương thất vọng." Thân Công Báo khẽ cúi đầu, rồi nói tiếp: "Đại vương, thần cho rằng giải quyết họa chư hầu, có thể chia làm bốn bước, bước thứ nhất, dùng uy trấn áp, Đại vương có thể chọn lựa vài nơi chư hầu có hành động bề ngoài tuân theo nhưng bên trong trái lệnh nghiêm trọng nhất, phái đại quân tuần thị, danh là tuần thị, thực chất là uy hiếp, vừa để phô trương binh lực tinh nhuệ của Đại Thương chúng ta, để những chư hầu ôm lòng bất chính hiểu rõ, Đại vương có đủ thực lực để quét sạch bọn chúng trong một đòn, như vậy, nhất định sẽ khiến nhiều chư hầu sinh lòng sợ hãi, thu liễm hành vi ngang ngược của chúng." "Bước thứ hai, dùng lợi dụ dỗ, đối với những chư hầu còn có giá trị lôi kéo, Đại vương có thể hứa hẹn lợi ích hậu hĩnh, ví dụ như, mở ra một số kênh lợi nhuận béo bở cho bọn chúng, hoặc giảm một mức thuế nhất định, đồng thời, hứa hẹn nếu bọn chúng có thể tích cực phối hợp với chính lệnh của Đại vương, sau này nhất định sẽ được ban cho địa vị và vinh dự cao hơn trên triều đường, như vậy, những chư hầu ý chí không kiên định, nhất định sẽ vì lợi ích của bản thân mà dần dần hướng về Đại vương." "Bước thứ ba, phân hóa tan rã, giữa các chư hầu không phải là một khối sắt, bọn chúng cũng tồn tại tranh chấp lợi ích và mâu thuẫn, Đại vương có thể phái những người giỏi ăn nói, âm thầm chia rẽ quan hệ giữa các chư hầu, khiến bọn chúng nghi kỵ lẫn nhau, tranh đấu.

Đối với những chư hầu đang ở thế yếu trong tranh đấu, Đại vương có thể ra tay tương trợ kịp thời, khiến chúng trở thành thế lực thân tín của Đại vương, còn đối với những chư hầu ngoan cố không biết điều, luôn đối đầu với Đại vương, thì có thể liên hợp các chư hầu khác cùng nhau thảo phạt, triệt để loại bỏ chúng." "Bước thứ tư, thống nhất giang sơn, ba bước trước hoàn thành, khi đó, Đại vương chỉ cần một chiếu lệnh, liền có thể tập trung binh quyền, tài quyền về trung ương!

Thành trì, phong địa của chư hầu đều hóa thành châu huyện trên bản đồ của Đại vương, các mưu sĩ, võ tướng dưới trướng cũng sẽ trở thành thần tử phò tá Đại vương trị thế, đợi đến lúc đó, cương vực Đại Thương vạn dặm đồng phong, vạn dân chỉ biết có Nhân Hoàng, không biết có chư hầu!" Đế Tân nghe đến đây, hai mắt phát sáng, tay vịn long ỷ bị hắn nắm đến mức các khớp ngón tay trắng bệch, yết hầu phát ra tiếng cười trầm thấp: "Hay!

Hay!

Hay một kế phân hóa lôi kéo, từng bước đánh phá!

Chương 711

Chỉ là…" Hắn đột nhiên sầm mặt xuống, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Thân Công Báo, "Nếu chư hầu nhìn thấu ý đồ của bản vương, liên thủ chống đối, thì sao?" Thân Công Báo trong lòng rùng mình, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, tiến lên một bước, cung kính nói: "Đại vương chớ lo, thần cũng đã lường trước.

Chư hầu tuy đông, nhưng lợi ích và yêu cầu khác nhau, khó có thể thực sự đồng lòng, Đại vương có thể khi thực thi kế sách phân hóa tan rã, hành sự càng kín đáo hơn, khiến chư hầu khó mà phát giác ý đồ thật sự của Đại vương, cho đến khi thành công.

Dù cho những chư hầu này có ý thức được, thì cũng đã vô lực xoay chuyển." Nghe lời Thân Công Báo, Đế Tân bật cười ha hả, vẻ âm u trong mắt tan biến, trên mặt lộ ra vẻ sảng khoái: "Không hổ là cao đồ Xiển Giáo, quả nhiên có vài thủ đoạn!

Không giống như kẻ sơn dã kia, cứ nói Đại Thương nội ưu ngoại hoạn, bắt ta phải khoan dung chư hầu, phái đại quân trấn giữ các chư hầu, thật sự là đáng ghét đáng hận!" Nghe Đế Tân nói, Thân Công Báo tự nhiên biết người mà Đế Tân nói đến chính là sư đệ Khương Tử Nha của mình, cũng chỉ có Khương Tử Nha mới đưa ra ý tưởng như vậy, còn tưởng là thời Nhân tộc thượng cổ, vọng đồ dùng nhân chính để củng cố sự thống trị của Đại Thương.

Tuy trong lòng thầm khinh bỉ Khương Tử Nha ngây thơ, nhưng trên mặt y vẫn không động sắc, khẽ cúi đầu nói: "Đại vương thánh minh, kẻ sơn dã tầm nhìn hạn hẹp, không biết hùng đồ bá nghiệp của Đại vương rộng lớn nhường nào, chỉ tri nhất vị cô tức dưỡng gian, khoan dung chư hầu, chẳng khác nào nuôi hổ gây họa, phái đại quân

trấn giữ chư hầu, càng là làm trái bản chất, hao phí quốc lực, để chư hầu ngồi hưởng thành quả, sau này tất sinh dị tâm." Nói đoạn, Thân Công Báo lại tiến lên một bước, trong mắt toát ra một tia ngoan lệ: "Hiện nay Đại vương muốn thành tựu ngôi vị Vô Thượng Nhân Hoàng, chính cần hành sự quả quyết, nhổ tận gốc họa chư hầu.

Kế này của thần tuy cần tốn chút tâm tư, nhưng chỉ cần từng bước thực hiện, tất sẽ thành công.

Đợi vấn đề chư hầu giải quyết, quốc lực Đại Thương tập trung, khi đó, thiên hạ ai có thể cản được uy thế của Đại vương?" Đế Tân khẽ nheo mắt lại, trong mắt lóe lên một tia hàn quang: "Không sai, cứ làm theo lời ngươi nói, cứ yên tâm mà làm, nếu thiếu nhân lực, có thể điều động từ thân vệ, nếu cần tài vật, quốc khố cũng mặc ngươi lấy, nhưng phải nhớ, việc này liên quan đến bá nghiệp của bản vương, không được phép thất bại." Thân Công Báo trong lòng dâng lên một trận cuồng hỉ, vội vàng lại lần nữa cúi người, kích động nói: "Đại vương hậu ái như vậy, thần dù phấn thân toái cốt cũng khó báo vạn nhất!

Thần định sẽ cúc cung tận tụy, chết rồi mới thôi, nhất định không phụ tín nhiệm và trọng trách của Đại vương." Đế Tân khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia mãn ý: "Đứng dậy đi.

Ngươi trở về sau, nhanh chóng nghĩ ra một kế hoạch chi tiết, trình cho bản vương xem." "Vâng, Đại vương." Thân Công Báo cung kính đứng dậy, lùi dần ra khỏi đại điện, cho đến khi ra khỏi cửa điện, mới quay người, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng Thân Công Báo rời đi, trong lòng Đế Tân cũng bắt đầu huyễn tưởng ra cảnh tượng mình đăng lâm ngôi vị Nhân Hoàng, uy lâm bốn cực.

Thời gian cứ thế trôi đi từng chút một, cùng với việc Thân Công

Báo bắt tay vào thực hiện kế hoạch, bên Khương Tử Nha cũng đã thành công giành được tín nhiệm của Cơ Xương, cả Đại Thương ngầm cuộn sóng.

Và dưới sự mưu tính của Thân Công Báo, Đế Tân tự cho mình đã nắm giữ lợi khí để chế ngự chư hầu, trong lòng không còn cố kỵ.

Lại dưới sự mê hoặc của Đát Kỷ, càng trở nên kiêu căng xa xỉ, ra lệnh cho người khuếch trương Lộc Đài, sưu tầm trân bảo thiên hạ lấp đầy vào đó.

Mỗi ngày cùng Đát Kỷ yến tiệc vui chơi giữa tửu trì nhục lâm, xem cung nữ chân trần giẫm qua cột đồng nóng bỏng, nghe tiếng kêu thảm thiết của kẻ chịu hình phạt hòa cùng tiếng nhạc diễm lệ.

Hoàng thúc Tỷ Can không đành lòng nhìn Đế Tân tự hủy hoại tông miếu xã tắc, bất chấp cung cấm nghiêm ngặt, xông thẳng vào Lộc Đài, nhưng cuối cùng lại tự tường trên Lộc Đài.

Thấy kết cục của Tỷ Can, trên triều đường cũng không còn ai dám mở miệng khuyên can, Đế Tân càng trở nên phóng túng vô độ.

Dưới sự dung túng của Đế Tân, bọn Phí Trọng, Vưu Hồn càng trở nên ngang ngược, công khai mua quan bán tước, giẫm đạp luật pháp Đại Thương như bùn đất.

Thuế má năm năm tăng nặng, bá tánh áo không đủ che thân, ăn không đủ no bụng, người chết đói khắp phố, lại còn bị ép buộc lao dịch, để Đế Tân xây dựng thêm nhiều cung thất xa hoa.

Đối với việc này Thân Công Báo lại chọn mắt không thấy tai không nghe, bởi vì Thân Công Báo tự tin kế sách phân hóa chư hầu của mình có thể khiến Đế Tân nắm vững cục diện, thực hiện "trung hưng" Đại Thương, còn chuyện Đế Tân hoang dâm tàn bạo, trong mắt y chẳng qua cũng chỉ là biểu hiện của kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu

tiết mà thôi.

Theo Thân Công Báo, chỉ cần thế lực chư hầu bị suy yếu, không thể uy hiếp Đế Tân, thì dẫu Đế Tân hành sự quái đản, cũng không ảnh hưởng đến đại cục, thậm chí, bạo hành của Đế Tân có thể càng trấn nhiếp những chư hầu ôm lòng bất chính, khiến bọn chúng không dám khinh cử vọng động.

Thế là, Thân Công Báo điên cuồng phái thám tử khắp nơi hoạt động, chia rẽ giữa các chư hầu, tạo ra mâu thuẫn và tranh chấp.

Một số chư hầu bị vu oan với tội danh giả dối, lãnh địa bị suy yếu, còn một số khác bị lợi ích dụ dỗ, dần dần rời bỏ liên minh ban đầu.

Nhưng Thân Công Báo dù sao cũng không phải Nhân tộc, làm sao hiểu được đạo lý nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Mất lòng dân, dẫu cho Đại Thương có binh cường mã tráng đến đâu, có cương thổ rộng lớn và tài phú vô tận, cũng khó mà trường cửu.

Dưới sự bảo đảm của Thân Công Báo, Đế Tân càng trở nên biến chất nặng nề.

Không ngừng trưng dụng dân lực, dùng vào việc xây dựng cung điện và vườn cảnh xa hoa, khiến một lượng lớn ruộng đồng không người canh tác, sản lượng lương thực giảm mạnh.

Đồng thời, thuế má nặng nề khiến bá tánh không chịu nổi gánh nặng, nhiều gia đình vì để nộp thuế, không thể không bán con trai bán con gái, lưu lạc mất nhà.

Khắp phố phường, đâu đâu cũng là bá tánh mặt vàng thân gầy, áo không đủ che thân, họ đối với sự thống trị của Đế Tân tràn đầy oán hận.

Những chư hầu vì lợi ích dụ dỗ mà rời bỏ liên minh, tuy tạm thời

giành được một số đất đai và tài phú, nhưng trong lãnh địa của mình cũng bắt chước Đế Tân, đối với bá tánh bóc lột tàn bạo, dẫn đến dân oán sôi sục.

Những chư hầu này vì để lấy lòng Đế Tân, không ngừng dâng hiến kỳ trân dị bảo và mỹ nữ, tiến một bước trợ trưởng Đế Tân hoang dâm vô đạo.

So với đó, sự phát triển của Tây Kỳ lại ngày càng thịnh vượng, dưới sự phò tá của Khương Tử Nha, Cơ Xương rộng thi nhân đức, cứu tế bá tánh, chiêu nạp hiền tài.

Cảnh nội Tây Kỳ một mảnh hòa bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, quân đội sĩ khí cao ngang, cảnh ngoại, các chư hầu mà Cơ Xương liên kết cũng ngày càng nhiều.

Trong tình huống này, danh vọng Tây Kỳ ngày càng cao, nhiều bá tánh chịu khổ vì hà chính lũ lượt chạy đến Tây Kỳ, cung cấp đầy đủ lao động và binh lính cho sự phát triển của Tây Kỳ.

Và cùng với sự mất dần lòng dân của Đại Thương, các thế lực phản kháng ở khắp nơi cũng như nấm mọc sau mưa không ngừng xuất hiện.

Bá tánh chịu sự tra tấn của bạo chính Đế Tân, lần lượt nổi dậy, tổ chức thành các đội ngũ khởi nghĩa lớn nhỏ.

Một số quan viên địa phương từng trung thành với Đại Thương, chứng kiến Đế Tân hôn dung vô đạo, cũng dần dần mất lòng tin vào Đại Thương, thậm chí còn âm thầm ủng hộ các thế lực phản kháng này.

Giang sơn Đại Thương bắt đầu lung lay sắp đổ, hệt như một chiếc thuyền gỗ mục nát giữa cuồng phong.

Thấy thời cơ đã đến, Tây Kỳ cũng giương cao cờ phản Thương,

đánh trận phạt Trụ đầu tiên.

Ngày này, cửa thành Tây Kỳ mở rộng, Cơ Xương đội mũ miện, thân khoác vương bào màu huyền sắc đứng trên đài điểm tướng.

Khương Tử Nha thì tay cầm linh bảo Đả Thần Tiên đứng một bên, râu tóc bạc phơ theo gió lớn bay phần phật.

Dưới đài điểm tướng, ba mươi sáu lá cờ soái Hạnh Hoàng phần phật bay, dưới đài vạn quân Hổ Bí giáp trụ phản chiếu ánh mặt trời, giáo mác như rừng.

Nhìn các tướng sĩ dưới đài, Cơ Xương chậm rãi tiến lên nửa bước, gương mặt dưới mũ miện nghiêm nghị như sương.

Thấy Cơ Xương hành động, toàn trường lập tức yên lặng như tờ, vạn đôi mắt cùng lúc hướng về phía hắn.

Sau đó thấy ánh mắt Cơ Xương như điện, quét nhìn các tướng sĩ sĩ khí cao ngang dưới đài, chậm rãi mở miệng nói: "Chư vị!" "Ngày xưa Thành Thang lập quốc, nhân đức trạch bị thiên hạ, nay Đế Tân bạo ngược, hoàng thúc Tỷ Can oan khuất mà chết, Đại phu Mai Bá bị pháo nướng thành tro, lê dân bá tánh đổi con mà ăn thịt… Sinh linh Cửu Châu đều sa vào nước sôi lửa lửa bỏng, món nợ máu này, đã đến lúc phải đòi rồi!" Giọng Cơ Xương tuy không lớn, nhưng lại như mang theo âm thanh của kim thạch, từng chữ từng câu xuyên thấu không trung: "Lần này Tây Kỳ giương cờ nghĩa, không vì tư lợi của một người, mà là Thiên Mệnh đã định!" Khi bốn chữ "Thiên Mệnh đã định" vừa dứt, trên không trung bỗng hiện ra điềm lành, lại có ngũ sắc tường vân từ đỉnh Kỳ Sơn trải ra, trăm chim vờn quanh cờ soái.

Các tướng sĩ thấy vậy sĩ khí đại chấn, lần lượt vung tay hô lớn.

Thấy trời giáng điềm lành, trên mặt Cơ Xương cũng lộ ra một tia kích động, ngay lập tức cởi bỏ vương bào màu huyền sắc, lộ ra áo vải

thô bên trong, hô lớn với mọi người dưới đài: “Thiên Mệnh ở ta, Cơ Xương từ hôm nay trở đi, cùng chư vị đồng cam cộng khổ, cùng sinh cùng tử, không phá Thương đô, thề không trở về!” Cơ Xương nói xong, sự tĩnh lặng của toàn trường trong chớp mắt bị tiếng hô như sấm sét phá vỡ.

“Không phá Thương đô, thề không trở về!” “Không phá Thương đô, thề không trở về!” Thấy sĩ khí có thể dùng được, Cơ Xương khẽ gật đầu, trong mắt lấp lánh ánh hân hoan và kỳ vọng, rồi quay người nhìn về phía Khương Tử Nha, trầm giọng nói: “Khương tiên sinh, hôm nay đại quân Tây Kỳ sĩ khí như hồng, đều nhờ tiên sinh mưu tính, lần xuất chinh này, còn mong tiên sinh dốc sức nhiều hơn, giúp chúng ta sớm ngày thành tựu đại nghiệp.” Khương Tử Nha khẽ cúi đầu, râu bạc phơ bay bay, ánh mắt kiên định đáp: “Hầu gia yên tâm, Đế Tân ác quán mãn doanh, thiên hạ cùng ghét bỏ, chúng ta thuận thiên ứng nhân, điếu dân phạt tội, tất sẽ khải hoàn trở về, thần định sẽ dốc hết khả năng, phò tá Hầu gia, không phụ lòng mong đợi của mọi người.” Nghe Khương Tử Nha nói, Cơ Xương hài lòng gật đầu, tiếp tục mở miệng nói: “Hành quân đánh trận, biến hóa vạn phần trong chớp mắt, còn mong tiên sinh tùy cơ ứng biến, linh hoạt chỉ huy, nếu có nhu cầu, không cần xin chỉ thị, có thể tự mình quyết đoán.” Khương Tử Nha trong lòng ấm lên, ôm quyền hành lễ, trịnh trọng nói: “Thần minh bạch, được Hầu gia tín nhiệm như vậy, Tử Nha định không làm nhục sứ mệnh.” Cơ Xương nghe vậy, cũng không nói nữa, giao lại chủ trường cho Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha cũng không chút do dự, trực tiếp đi đến bên cạnh Cơ Xương, pháp lực tuôn trào, lớn tiếng nói với vạn ngàn tướng sĩ dưới đài điểm tướng: “Hiện nay Đế Tân bạo ngược, tàn hại trung lương, đồ thán sinh linh!” “Chủ chúng ta Cơ Xương phụng thiên thừa vận, hành việc điếu dân phạt tội, thế tất công thành!” Nghe giọng

Khương Tử Nha, các tướng sĩ đều vung tay hô lớn, tiếng vang như sóng triều, "Phạt Thương!

Phạt Thương!" "Điếu dân phạt tội, công thành có ta!" Tiếng hô vang lên không ngừng, chấn động đến nỗi đất dưới đài điểm tướng cũng hơi rung chuyển.

Nhìn các tướng sĩ sĩ khí cao ngút trời, Khương Tử Nha hài lòng gật đầu, rồi giơ cao Đả Thần Tiên, hạ lệnh: "Toàn quân nghe lệnh, xuất phát!" Theo lệnh này, đại quân Tây Kỳ như hổ ra khỏi lồng, hùng hổ tiến ra khỏi Tây Kỳ.

Trống trận rền vang, tiếng vó ngựa dồn dập, quân kỳ phần phật bay, đại quân dũng mãnh tiến về phía Thương đô.

Đương nhiên, Tây Kỳ đã dám đi tiên phong giương cờ phản Thương, tự nhiên không phải muốn dùng sức lực một mình Tây Kỳ để đối kháng với triều Thương hùng mạnh.

Dù sao thì đất Tây Kỳ dù có phồn vinh đến mấy cũng chỉ là một góc của Đại Thương, khẳng định không thể địch lại cả Đại Thương.

Chương 712

Mà Cơ Xương sở dĩ dám giương cờ phản Thương, cũng là vì đã hoàn thành liên kết với các chư hầu.

Ban đầu khi Cơ Xương liên kết, vẫn còn không ít chư hầu còn lòng nghi ngại, nhưng khi Cơ Xương không tiếc kể ra nỗi nhục Đế Tân đã giáng lên thân mình, các chư hầu đều không còn chút do dự nào nữa.

Vì vậy, ngay khi Tây Kỳ khởi binh, Đông Bá Hầu Khương Văn Hoán cũng dẫn mười vạn thiết kỵ Đông Lỗ từ ven biển xông ra, Nam Bá Hầu Ngạc Thuận dẫn năm vạn tượng binh Nam Cương dọc sông tiến lên phía bắc, ngay cả con trai của Bắc Bá Hầu Sùng Ưng Bưu là Sùng Hắc Hổ cũng cử binh hưởng ứng.

Trong một thời gian, các chư hầu khắp thiên hạ hưởng ứng, số binh lính tập hợp lại lên đến hàng triệu.

Mà lúc này trong đô thành, Đế Tân vẫn đang vui chơi hưởng lạc trên Lộc Đài cùng Đát Kỷ, hoàn toàn không biết tin tức Tây Kỳ phản Thương.

Mãi đến khi Thân Công Báo đến, Đế Tân mới từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê sực tỉnh lại.

Hắn nửa tựa vào giường, ánh mắt mơ màng, khóe môi còn vương chút hơi rượu, khó chịu nhìn Thân Công Báo đang vội vàng bước vào: "Thân ái khanh, có chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?

Không thấy bản vương đang cùng ái phi tiêu khiển sao?" Thân Công Báo lòng như lửa đốt, nhưng cũng không dám biểu lộ chút nào, cố nén cảm xúc, quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: "Khải bẩm Đại vương, đại sự không ổn!

Cơ Xương Tây Kỳ đã giương cao cờ phản Thương, đang dẫn đại quân tiến về Triều Ca của chúng ta!" Đế Tân nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức bật cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong cung điện Lộc Đài, nghe chói tai dị thường: "Ha ha ha ha, Cơ Xương lão thất phu đó, lại dám tạo phản?

Tây Kỳ một góc đất, những năm này sớm đã bị bóc lột sạch rồi, còn lại chẳng qua là một đám ô hợp mà thôi, có gì đáng sợ!

Thân ái khanh, ngươi cũng quá hoảng hốt rồi." Đát Kỷ khẽ lay cây quạt tròn trong tay, mắt mị như tơ liếc Thân Công Báo một cái, yểu điệu cười nói: "Đại vương nói đúng, Tây Kỳ đó còn có thể có bản lĩnh gì?

Chẳng qua là tự không biết lượng sức mà thôi." Thân Công Báo trong lòng thầm sốt ruột, nhưng cũng chỉ đành kiên nhẫn giải thích: "Đại vương, Cơ Xương vốn có hiền danh, ở Tây Kỳ rộng thi nhân đức, được lòng dân, lần này hắn cử binh phạt Trụ, nhất định là đã sớm có mưu tính, hơn nữa, bên cạnh hắn còn có Khương Tử Nha phò tá, không thể coi thường đâu ạ." Đế Tân khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia không vui: "Hừ, Khương Tử Nha?

Chẳng qua là kẻ sơn dã mà thôi, hắn Cơ Xương một vị chủ Tây Kỳ nhỏ bé dưới sự mê hoặc của kẻ sơn dã, lại vọng tưởng lay chuyển cơ nghiệp sáu trăm năm của Thành Thang ta sao?" "Đại Thương ta tọa ủng thiên hạ, quân Hổ Bí giáp sĩ triệu người, chiến xa liệt trận có thể che trời lấp đất!

Ánh lửa nhỏ bé của Tây Kỳ, cũng dám tranh huy với nhật nguyệt sao?

Binh lực của Cơ Xương đó, chẳng qua là châu chấu đá xe, tự không biết lượng sức mà thôi, còn Khương Tử Nha kia, có thể có bản lĩnh thật sự gì?

Chẳng qua là biết vài thuật pháp bàng môn tả đạo, hù dọa người ta mà thôi." Đát Kỷ thấy Đế Tân nổi giận, vội vàng tựa vào bên cạnh hắn, yểu điệu nói: "Đại vương bớt giận, hà tất vì cái Tây Kỳ bé nhỏ và một thôn phu sơn dã mà sinh khí làm gì?

Theo thiếp thân thấy, bọn chúng chẳng qua là lũ tiểu nhân nhảy nhót, không làm nên khí hậu gì lớn, Đại vương chỉ cần hạ lệnh, phái vài viên đại tướng, giết bọn chúng không còn manh giáp là được." Đế Tân nghe lời Đát Kỷ, sắc mặt hơi dịu lại, cười lạnh nói: "Không sai, lượng bọn chúng cũng không thể gây sóng gió gì lớn, truyền lệnh cho quân thủ thành xuất kích, ta muốn xem, Cơ Xương và Khương Tử Nha có thể có bản lĩnh đến đâu." Thân Công Báo kiến Đế Tân nhưng bất dĩ vi nhiên, chích thị phái khiển đô thành thủ bị xuất kích, tâm trung tiêu cấp vạn phân, kế tục khuyến đạo: "Đại vương, hiện nay lòng dân đã mất, tứ phương chư hầu lần lượt hưởng ứng Cơ Xương, thế cục này đã thành thế lửa cháy đồng cỏ!

Nếu không coi trọng, e rằng sẽ sinh đại họa, còn mong Đại vương mau chóng triệu tập binh mã, sớm chuẩn bị, để bảo toàn giang sơn Đại Thương vững chắc." Nghe Thân Công Báo nói, sắc mặt Đế Tân cũng biến đổi, rồi mở miệng nói: "Cái gì?

Còn có các chư hầu khác hưởng ứng?" Thân Công Báo nghe vậy, cũng không giấu giếm, trình bày hết tình hình xuất binh của các chư hầu: "Đông Bá Hầu Khương Văn Hoán đích thân dẫn mười vạn thiết kỵ Đông Lỗ, đã vượt Hoàng Hà, Nam Bá Hầu Ngạc Thuận điều khiển tượng binh Nam Cương, đang dọc Hoài Thủy tiến lên phía bắc, ngay cả Bắc Bá Hầu Sùng Ưng Bưu cũng…" Y hạ thấp giọng, "Em trai hắn Sùng Hắc Hổ đã phản chiến Tây Kỳ, đem hết tinh nhuệ phương bắc đi, hiện nay dưới trướng Cơ Xương hội tụ đại quân chư hầu, đủ trăm vạn người, lại đều là sư hổ sói." Nghe Thân Công Báo nói, sắc mặt Đế Tân âm trầm như sắt, gân xanh trên tay áo nổi lên, mạnh mẽ đập

vỡ kỷ án bên cạnh: “Phản rồi!

Đều phản rồi!

Một lũ tiểu nhân nhảy nhót, thật sự coi Đại Thương ta không có người sao?” “Truyền ý chỉ của ta, mệnh Thái Sư tức khắc hồi triều, lại bảo Ma Gia Tứ Tướng điểm đủ binh mã, đi nghênh chiến quân phản Tây Kỳ.” Thân Công Báo thấy Đế Tân cuối cùng cũng bắt đầu coi trọng việc này, thầm thở phào một hơi, vội vàng nói: “Đại vương anh minh!

Tuy nhiên, Khương Tử Nha kia tinh thông kỳ môn độn giáp thuật, dưới trướng còn có không ít người tài năng dị sĩ thân mang tuyệt kỹ, quân ta tuyệt đối không thể khinh địch, thần nguyện tiền vãng tiền tuyến, hiệp trợ Ma Gia Tứ Tướng, nhất định có thể một mẻ tiêu diệt quân phản Tây Kỳ!” Nghe Thân Công Báo nói, cơn giận còn sót lại của Đế Tân chưa tiêu, nhưng cũng đã khôi phục vài phần lý trí, nói với Thân Công Báo: “Chuẩn tấu!

Ái khanh đi lần này, nhất định phải bắt sống Cơ Xương và Khương Tử Nha về cho ta, ta định sẽ lột da rút gân hai kẻ đó, treo trên đầu thành đô thành!” Đế Tân nói đoạn, trong mắt lóe lên ánh sáng khát máu, mạnh mẽ rút thanh bội kiếm bên hông, lưỡi kiếm dưới ánh nến phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, “Nếu dám để xổng một người, bản vương sẽ cùng ngươi và Ma Gia Tứ Tướng ném cả vào bồn tẩy uế!” Hắn một cước đá văng chén rượu đồng bên chân, thân chén va vào cột rồng khắc đầu rồng phát ra tiếng động lớn, “Ngoài ra truyền chỉ cho Đặng Cửu Công, mệnh hắn suất hai mươi vạn đại quân cắt đứt lương đạo Tây Kỳ, để Cơ Xương lão thất phu kia nếm thử cái khổ đứt lương!” Thân Công Báo phục trên mặt đất, trán kề sát nền gạch xanh lạnh lẽo, giọng nói lại toát lên sự phấn khích khó kìm nén: “Thần tuân chỉ!

Chuyến này định sẽ bắt Cơ Xương và Khương Tử Nha về, giao cho Đại vương xử trí!" Nói đoạn trọng trọng khấu đầu, đứng dậy ra khỏi điện, không quay đầu lại hóa thành hắc vụ lao đi.

Đợi thân ảnh Thân Công Báo biến mất, Đát Kỷ nhẹ nhàng di chuyển, ngón tay như cọng hành đặt lên bờ vai đang căng cứng của Đế Tân, đôi môi chu ra bên tai hắn, hơi thở như lan: "Đại vương hà tất động nộ?

Chẳng qua là mấy kẻ tiểu nhân nhảy nhót, có Thân Công Báo và Ma Gia Tứ Tướng ra tay, nhất định có thể giết quân phản Tây Kỳ không còn manh giáp." Nàng dùng đầu ngón tay lướt qua mu bàn tay gân xanh nổi lên của Đế Tân, chuông vàng trên cổ tay phát ra tiếng kêu khe khẽ, "Chỉ sợ Đại vương tức giận làm hại thân thể, lại khiến thiếp thân đau lòng…" Đế Tân phản thủ nắm chặt cổ tay trắng nõn của nàng, lực đạo lớn đến mức gần như muốn nghiền nát xương cốt Đát Kỷ: "Nếu không phải những chư hầu này phản bội, hà cớ gì phải tốn công tốn sức như vậy?" Nói đoạn, hắn mạnh mẽ kéo Đát Kỷ vào lòng, mũ miện va vào nhau kêu leng keng, "Đợi bình định Tây Kỳ, bản vương nhất định sẽ tru diệt toàn bộ gia tộc những kẻ phản thần tặc tử đó, để thiên hạ biết, kẻ dám chống đối bản vương sẽ có kết cục như thế nào!" Đát Kỷ thuận thế dựa vào ngực hắn, trong ánh mắt chuyển động tràn đầy vẻ mê hoặc: "Thần uy của Đại vương, nhất định có thể đạp bằng Tây Kỳ, chẳng qua chỉ tốn chút thời gian mà thôi!

Tuy nhiên, thần thiếp lại có một kế, có thể giúp Đại vương nhanh hơn nữa làm tan rã quân tâm Tây Kỳ." Nhìn Đại Thương sắp lâm vào hỗn loạn, Đát Kỷ làm sao không thổi gió thêm lửa, để ngọn lửa này cháy càng mạnh liệt hơn.

Nghe lời Đát Kỷ, Đế Tân khẽ nhướng mày, trong mắt lộ ra một tia hứng thú, nới lỏng cánh tay đang ôm Đát Kỷ, ngồi thẳng người dậy, trầm giọng nói: "Ồ?

Ái phi có diệu kế gì, nói ra nghe xem, nếu thật sự có thể như ngươi nói, giúp đại quân bình định loạn quân, bản vương sẽ trọng thưởng." Đát Kỷ cũng không cố ý làm ra vẻ bí ẩn, nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi mở miệng nói: "Na Cơ Xương tuy đả trứ điếu dân phạt tội kỳ hào, huy hạ gia đa tướng sĩ giai thị bị tha nhân nghĩa chi danh sở hấp dẫn, khả thực tử chi sự khước vô nhân tri hiểu." Nói đoạn, Đát Kỷ khẽ nâng tay, vuốt ve má Đế Tân, hơi thở như lan nói, "Đại vương có thể phái người khắp nơi tung tin, nói Cơ Xương là kẻ giả nhân giả nghĩa, ngay cả con trai ruột cũng có thể nhẫn tâm ăn thịt, lại sao có thể thật lòng vì bá tánh thiên hạ?

Như vậy, những tướng sĩ bị hắn lừa gạt, nhất định sẽ sinh lòng nghi ngờ, nội bộ Tây Kỳ tất nhiên sẽ sinh loạn.

Đến lúc đó, bọn chúng không cần chúng ta tấn công, tự mình sẽ loạn thành một đoàn!" Đế Tân khẽ nheo đôi mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng âm hiểm, đưa tay nắm chặt bàn tay mềm mại của Đát Kỷ, cười lạnh nói: "Ái phi quả nhiên tâm tư cẩn mật, kế này rất hay!

Cứ theo lời ngươi nói, phái người đi làm, đợi quân tâm Tây Kỳ đại loạn, bản vương lại mệnh đại quân áp sát, định sẽ khiến chúng không thể thành quân." Đát Kỷ yểu điệu cười dựa vào vai Đế Tân, giọng mị hoặc nói: "Đại vương anh minh, có Đại vương bày mưu tính kế, lo gì Tây Kỳ không diệt?" Đế Tân một tay ôm Đát Kỷ vào lòng, gật đầu nói: "Ái phi nói rất đúng, bản vương đây sẽ phái người đi làm, đợi bản vương tóm gọn những tên phản tặc đó, nhất định sẽ cho thiên hạ biết, uy nghiêm của Đại Thương ta không thể xâm phạm!" Nhìn nụ cười dữ tợn trên mặt Đế Tân, ánh mắt Đát Kỷ chuyển động, một tia ngoan lệ cũng nhẹ nhàng lóe qua.

Rất nhanh, Đế Tân cho truyền tin tức Cơ Xương ăn thịt con trai.

Tin tức này cũng như dịch bệnh, nhanh chóng lan rộng khắp Đại

Thương.

Giữa chợ búa, đám đông tụ tập ở những góc tối, thỉnh thoảng có người cảnh giác nhìn quanh, rồi hạ giọng bàn tán: "Nghe nói chưa?

Cơ Xương kia vì cầu bảo mệnh, lại tự tay ăn thịt canh con trai ruột!" "Chẳng phải sao?

Kẻ như vậy ngay cả cốt nhục ruột thịt cũng có thể tàn hại, sao có thể thật lòng vì bá tánh?

Ta thấy hắn chính là một con sói khoác da cừu!" Tin tức càng truyền càng rộng, càng truyền càng kỳ lạ, thậm chí có người thêm dầu thêm mỡ nói Cơ Xương sau khi ăn thịt con trai còn mang vẻ cười, hoàn toàn vô nhân tính.

Mà trong quân doanh Tây Kỳ, dòng ngầm này cũng lặng lẽ cuộn sóng.

Quân đội vốn sĩ khí cao ngang, không khí dần trở nên áp lực.

Trên thao trường, binh sĩ không còn tinh thần hăng hái như ngày trước, ngấm ngầm bắt đầu xì xào bàn tán.

Mấy tiểu đầu mục tụm lại một chỗ, lông mày cau chặt, vẻ mặt sầu muộn: "Nếu thật sự là như vậy, chúng ta liều mạng phục vụ, chẳng phải là giúp Trụ làm ác sao?

Ta không muốn đi theo một người như vậy!" Một số tân binh trong lòng càng thêm dao động, họ vốn là vì danh nghĩa nhân nghĩa của Cơ Xương mà tòng quân, nay nghe chuyện như vậy, đối với tương lai tràn đầy mờ mịt và hoang mang.

Cả quân doanh, dường như bị một lớp âm u bao phủ, một cuộc khủng hoảng niềm tin đang lặng lẽ nung nấu.

Trong trướng trung quân, ngọn đèn đồng lay động chập chờn trong

gió lùa, chiếu rọi khuôn mặt trắng bệch của Cơ Xương khi ẩn khi hiện.

Trên án, thẻ tre vương vãi khắp nơi, tựa như chiến trường bị cuồng phong càn quét, hỗn độn và tan hoang.

Những ngón tay khô gầy của Cơ Xương vuốt ve tấm thẻ tre đã ố vàng, móng tay găm sâu vào các đường vân tre, "Đế Tân, ngươi quý là quân vương, lại dám thi độc kế này!" Giọng Cơ Xương trầm thấp khàn đặc, tràn ngập phẫn nộ và tuyệt vọng.

Lời vừa dứt, Cơ Xương đột nhiên ho dữ dội, nước mắt đục ngầu lăn theo những nếp nhăn, làm ướt vạt áo bạc màu.

Trong khoảnh khắc hoảng hốt, ký ức ùa về như thủy triều cuộn sóng.

Trong ngục tối tăm, cảnh mình bị buộc nuốt huyết nhục của ái tử, lòng đau như cắt nhưng vẫn phải cố giả vờ trấn định lại hiện rõ trước mắt.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền từ ngoài trướng vào, phá vỡ sự tĩnh lặng ngột ngạt.

"Phụ thân!" Cơ Phát vén rèm bước vào, áo giáp còn vương sương đêm tuần tra.

Nhìn khuôn mặt già nua đột ngột của Cơ Xương, vành mắt Cơ Phát đỏ hoe, ba bước thành hai bước tiến lên đỡ lấy lão nhân đang lảo đảo, giọng đầy lo lắng và quan tâm: "Phụ thân, giữ gìn thân thể là điều quan trọng nhất!" Cơ Xương nghe vậy, lại đột nhiên lắc đầu, rồi nắm chặt cổ tay con trai, ánh mắt đục ngầu tràn ngập bất cam và bi phẫn, tựa như đang bừng cháy hai ngọn lửa báo thù: "Phát nhi, độc kế của Đế Tân này, không chỉ muốn làm loạn quân tâm ta, mà còn muốn đổ oan nhục vào lòng ta!

Chương 713

Năm xưa...” Lời chưa dứt, lại một tràng ho dữ dội, máu rỉ ra từ kẽ ngón tay.

Lúc này, Khương Tử Nha tay cầm Hạnh Hoàng Kỳ vững vàng bước vào trướng, mái tóc bạc khẽ lay động dưới ánh nến: “Chúa công, đây là ly gián kế của Đế Tân, ý muốn làm dao động quân tâm, Chúa công tuyệt đối không thể để bi phẫn làm loạn tâm trí!” Vừa nói, Khương Tử Nha chậm rãi mở tấm thẻ tre trong tay, trên đó chi chít ghi chép động hướng của những lời đồn đãi rải khắp Đô Thành.

“Điều cấp bách hiện tại là phải nhanh chóng ổn định quân tâm, vạch trần âm mưu của Đế Tân.” Cơ Xương hít sâu một hơi, cố gắng đứng dậy, trong mắt lại bùng lên ánh sáng kiên định: “Khương Thừa tướng nói chí phải, truyền lệnh xuống, ngày mai toàn quân tướng sĩ tề tựu tại giáo trường, bản Hầu sẽ đích thân.....” Y dừng lại một chút, nhìn ra màn đêm đen kịt ngoài trướng, “Đích thân nói cho các tướng sĩ biết, thế nào là nhân đức, thế nào là chính đạo!

Dù Đế Tân có dùng hết tâm cơ, cũng đừng hòng lay chuyển Tây Kỳ của ta dù chỉ một phân hào!” Nói đoạn, Cơ Xương vung tay áo chậm rãi mở một quyển bạch thư, trên đó chi chít ghi lại đầu đuôi việc Bột Ấp Khảo bị sát hại, mỗi một chữ đều là lời tố cáo Cơ Xương dùng máu tươi viết thành.

Ngày hôm sau, trên giáo trường, mấy vạn tướng sĩ tề tựu.

Không khí tràn ngập sự căng thẳng và ngưng trọng, tựa như sự yên tĩnh trước khi bão tố ập đến.

Cơ Xương mặc tang bào trắng toát, thắt lưng buộc dây gai bạc màu, dưới sự đỡ của thân vệ, y chậm rãi bước lên đài điểm tướng,

mỗi bước đi như dẫm trên xích sắt hoen gỉ, phát ra tiếng vang trầm đục.

Thấy bóng dáng Cơ Xương, dưới giáo trường cũng truyền đến những tiếng xì xào, như một làn gió nhẹ lướt qua mặt hồ yên ả, làm dấy lên từng tầng gợn sóng.

"Xem dáng Hầu gia, thật sự như bị rút đi nửa cái mạng....." "Nhưng tin tức từ Đô Thành truyền đến....." "Suỵt!

Chớ nói lung tung, coi chừng quân pháp xử trí!" Trong tiếng nghị luận, có lão tướng mãnh liệt dậm chân, làm bụi đất bay mù mịt: "Tất cả câm miệng!

Hầu gia tự có phân giáo!" Lời y chưa dứt, liền thấy trên giáo trường Cơ Xương giơ tay ý bảo thân vệ lui xuống, những ngón tay khô gầy bám chặt vào hoa văn ly long bằng đồng trên đài, gân xanh nổi lên như rễ cây cổ thụ.

"Chư vị tướng sĩ!" Giọng khàn đặc đột nhiên xé tan tĩnh lặng, khiến những con quạ lạnh lẽo đậu trên cổng thành hoảng loạn bay tán loạn.

Cơ Xương run rẩy mở quyển bạch thư trong ngực, lụa trắng ố vàng bay phấp phới trong gió, "Ta tin rằng các ngươi đã nghe nói rồi..." Giọng Cơ Xương như bị ép từ sâu trong cổ họng, thô ráp như rỉ sét, mỗi một chữ đều chứa đựng nỗi đau khổ và bi phẫn, "Rằng ta Cơ Xương vì cầu sống sót, đích thân ăn huyết nhục của con trai ruột." Lời vừa dứt, giáo trường rơi vào sự tĩnh lặng như chết, chỉ còn tiếng quân kỳ phần phật trong gió.

Cơ Xương đột nhiên ho dữ dội, tay nắm bạch thư vì dùng lực quá độ mà không còn chút huyết sắc, "Không sai, ta đã ăn." Giọng y nghẹn lại, nước mắt đục ngầu lăn theo nếp nhăn, rơi xuống đài làm loang lổ vết màu sẫm.

Các tướng sĩ trên giáo trường nghe vậy lập tức xôn xao, tiếng xì xào bàn tán lan ra như thủy triều, tựa như một tảng đá lớn bị ném xuống mặt biển yên tĩnh, kích động ngàn lớp sóng.

Tuy nhiên, chưa đợi mọi người định thần lại, giọng Cơ Xương lại vang lên, như một tiếng sét xé toạc chân trời: "Nhưng, đó là độc kế của Đế Tân, y đã đem nhi tử Bột Ấp Khảo của ta....." Một vị ngọt tanh trào lên cổ họng khiến lời Cơ Xương đột ngột dừng lại.

Y nặng nề lau vệt máu nơi khóe miệng, hung hăng giũ mạnh bạch thư, như muốn phơi bày tất cả uất ức và phẫn nộ cho mọi người thấy, "Trên này mỗi một chữ, đều là ta dùng máu viết trong ngục Đô Thành!

Đế Tân giam cầm ta bảy năm, lấy việc giết con trai ta ra uy hiếp, nếu ta không chịu nuốt bát canh thịt ấy, mười vạn bách tính Tây Kỳ sẽ phải theo đó mà chôn cùng!" Giáo trường lại xôn xao, tay những sĩ tốt hàng đầu nắm chặt trường thương khẽ run rẩy.

Cơ Xương xé toạc tang bào trắng toát, vết sẹo nham nhở trên ngực y đỏ quỷ dị trong gió lạnh: "Vết thương này, là do ta tự mình gây ra!

Từ khoảnh khắc ta biết mình đã nuốt huyết nhục của Bột Ấp Khảo, ta đã hận không thể tự sát tạ tội, nhưng cuối cùng ta lại không ra tay, lẽ nào ta sợ chết?" Nói đến đây, Cơ Xương đột nhiên thở dốc dữ dội, khớp ngón tay siết chặt vết thương trên ngực, tựa như muốn nôn hết những ký ức thối rữa kia ra ngoài, mỗi động tác đều tràn đầy đau khổ và giãy giụa.

"Không, vì ta biết chỉ có sống sót mới có thể báo thù huyết cừu này cho con ta, vì thiên hạ đòi lại công đạo.

Ta nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm, mỗi ngày đều lòng đau như cắt, nhưng ta không thể gục ngã, ta không thể chết!!" Nói đoạn, Cơ Xương đột nhiên lảo đảo dữ dội, thân vệ vội vàng tiến lên đỡ lấy,

nhưng bị y vung tay áo hất ra.

“Đế Tân hôn hội, giam cầm ta, làm nhục ta, đều không thành vấn đề, nhưng lại ép ta nuốt huyết nhục của con trai ta, mối thù sâu hận lớn thế này, ta sao có thể không báo?

Y tưởng dùng thủ đoạn hạ tiện như thế là có thể khiến ta suy sụp mãi mãi, có thể làm dao động quân tâm Tây Kỳ, đúng là si tâm vọng tưởng!” Giọng Cơ Xương mang theo bi phẫn vô tận, vang vọng trên giáo trường, xuyên thẳng vào tận đáy lòng mọi người.

Cơ Xương chậm rãi buông tay xuống, ánh mắt lướt qua từng đôi mắt dưới đài, có phẫn nộ, có nghi hoặc, và cũng có ý chí chiến đấu dần bùng lên, tựa như thấy được tia sáng hy vọng.

“Chư vị tướng sĩ, ta Cơ Xương hôm nay đứng tại đây, công bố những chuyện quá khứ không dám nhìn lại cho mọi người biết, chính là muốn cho các ngươi hiểu, tội ác của Đế Tân nhiều không kể xiết!

Những việc y làm, trời giận người oán, nếu Đại Thương này không diệt vong, thiên lý khó dung!” “Nếu chư vị cảm thấy ta Cơ Xương là kẻ giả nhân giả nghĩa, bị những lời đồn thổi thâm hiểm của Đế Tân mê hoặc, cứ việc rời đi, ta Cơ Xương tuyệt không ngăn cản!

Nếu cảm thấy lời ta Cơ Xương nói là thật, hôn quân Đế Tân đáng bị tru diệt, vậy thì hãy cùng ta, cao cử nghĩa kỳ, cùng phạt vô đạo!” Các tướng sĩ dưới đài nghe vậy xì xào bàn tán.

Có binh sĩ siết chặt trường thương trong tay, ánh mắt lộ ra quyết tâm kiên định, có người lại lộ vẻ suy tư, tựa như đang cân nhắc lợi hại.

Dưới giáo trường, có lão tướng dẫn đầu quỳ một gối xuống đất, lớn tiếng nói: “Hầu gia, mạt tướng thề chết theo Hầu gia, cùng phạt bạo quân, báo thù cho Công tử!” “Chúng ta nguyện theo Hầu gia!”

“Đạp bình Triều Ca, báo thù cho Công tử!”...

Càng ngày càng nhiều tướng sĩ quỳ một gối xuống, đồng thanh hô lớn, tiếng hô nối tiếp nhau, vang vọng tận trời xanh.

Cơ Xương nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng và an ủi, nước mắt lại làm nhòe đi đôi mắt y.

Y khẽ run rẩy hai tay, ra hiệu cho các tướng sĩ đứng dậy, giọng nói tràn đầy cảm kích và an ủi: “Tốt, tốt!

Có chư vị tướng sĩ tương trợ, còn lo gì Đế Tân không diệt, Đại Thương không vong!

Ta Cơ Xương ở đây hứa hẹn, đợi khi phạt Trụ thành công, nhất định sẽ hoàn lại thiên hạ thái bình, để bách tính sống cuộc sống an lành!” “Hoàn thiên hạ thái bình!” “Hoàn thiên hạ thái bình!” Trên giáo trường lại vang lên tiếng hô hoán như núi lở biển gào...

Cùng lúc Cơ Xương tại giáo trường tuyên thệ, trong Trích Tinh Lâu ở Đô Thành, lư đồng hình thú thủ đang phun ra ngọn lửa đỏ rực, chiếu sáng cả đại điện như một luyện ngục.

Không khí tràn ngập hương long tiên nồng nặc, nhưng không thể che lấp được mùi máu tanh thoang thoảng.

Đát Kỷ nghiêng mình tựa vào bộ da cửu vĩ hồ, đầu ngón tay vờn một lọn tóc xanh, nhìn nụ cười yêu mị của mình trong gương đồng, ánh mắt đầy xảo quyệt và đắc ý: “Đại Vương, quân Tây Kỳ bên kia e là sắp loạn cả trời rồi.” Đế Tân mân mê chén rượu ngọc huyết mãn trân quý, chất rượu màu hổ phách lắc lư trong chén tạo thành những bóng ảnh quỷ dị.

Y ngửa đầu uống cạn chén rượu, rồi đặt mạnh chén rượu xuống án kỷ, phát ra tiếng vang trầm đục: “Chẳng qua chỉ là lũ hề nhãi nhép, đợi khi đại quân Thái Sư đến, tất cả đều sẽ hóa thành tro bụi.” Nghe

lời Đế Tân, mắt Đát Kỷ khẽ híp lại, khóe môi cong lên một nụ cười mị hoặc.

Nàng khẽ nhón gót, tựa như linh xà uyển chuyển áp sát vai Đế Tân, những ngón tay mềm mại không xương vẽ vòng trên ngực y, đôi môi anh đào khẽ mở: "Đại Vương nói chí phải, có Thái Sư ở đây, Cơ Xương dù có thông thiên bản sự, e cũng khó lòng chống đỡ." Nói đoạn, nàng từ trong tay áo lấy ra một mảnh lụa thêu cửu vĩ hồ, nhẹ nhàng lau khóe môi Đế Tân, vẻ mị hoặc tràn đầy, "Đợi khi khải hoàn trở về, Đại Vương đừng quên công lao thần thiếp đã vì Đại Vương hiến kế mưu sách nhé." Giọng Đát Kỷ mang theo vẻ nũng nịu, âm cuối vút cao, khiến lòng Đế Tân cảm thấy sảng khoái.

Y ha hả cười lớn, ôm lấy eo Đát Kỷ, dùng sức siết chặt nàng vào lòng, ánh mắt đầy sủng nịnh: "Ái phi cứ yên tâm, bản vương trong lòng đã rõ, đợi đánh bại Tây Kỳ, bản vương nhất định sẽ trọng thưởng." Đát Kỷ khẽ cười yểu điệu, dựa dẫm trong lòng Đế Tân một chút, rồi đứng thẳng người dậy, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, tựa như đã thấy cảnh Tây Kỳ thành bị phá vỡ, Cơ Xương cùng những người khác quỳ xuống cầu xin tha thứ, khẽ nói: "Thần uy của Đại Vương, thiên hạ sớm muộn cũng sẽ hoàn toàn quy về Đại Thương ta.

Đến lúc đó, Đại Vương sẽ là bá chủ độc nhất vô nhị trên thế gian này, không ai dám kháng cự ý chỉ của Đại Vương." Đế Tân hài lòng gật đầu, ánh mắt tràn đầy tham lam và dã tâm.

Y buông Đát Kỷ ra, đi đến cửa điện, nhìn Đô Thành đèn đuốc huy hoàng, lẩm bẩm: "Không sai, ngôi vị Nhân Hoàng sớm muộn cũng là của bản vương, kẻ nào dám phản kháng bản vương, tất sẽ tan thành tro bụi!" Đúng lúc này, một bóng cung nhân từ trong bóng tối ngoài điện bước ra, quỳ rạp dưới chân Đế Tân, "Đại Vương, đại quân Cơ Xương đã chỉnh đốn lại, dường như sắp có hành động.

Theo tin tức từ nội gián, sĩ khí trong quân họ rất cao, dường như không hề bị tin tức Cơ Xương ăn thịt con trai làm lay chuyển." Nghe báo cáo của cung nhân, sắc mặt Đế Tân lập tức âm trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia độc ác.

Y đột nhiên quay người, một cước đá vào người cung nhân kia, giận dữ quát: "Phế vật!

Một lũ vô dụng!

Tội ác tày trời của Cơ Xương ăn thịt con trai, lại còn không thể khiến chúng nó loạn lên sao?" Cung nhân bị đá lăn xa tít, nhưng không dám có nửa lời oán trách, vội vàng giãy dụa bò lại phủ phục trên đất, trán nặng nề đập xuống nền đất lạnh lẽo, liên tục dập đầu: "Đại Vương thứ tội!

Đại Vương thứ tội!" Đát Kỷ nhẹ bước di chuyển, uyển chuyển uốn eo đi đến bên cạnh Đế Tân, đưa tay ngọc khẽ đặt lên cánh tay y, nhẹ nhàng nói: "Đại Vương bớt giận, đừng để tức giận làm hại thân thể.

Cơ Xương hẳn là đã dùng yêu pháp gì đó để mê hoặc quân tâm, mới khiến những tướng sĩ kia một lòng một dạ như vậy.

Bất quá, đó cũng chỉ là nhất thời mà thôi, Thái Sư đại quân vừa đến, dù tướng sĩ Tây Kỳ có đồng lòng đến đâu, cũng chỉ là châu chấu đá xe, không đáng một kích." Đế Tân hít sâu một hơi, cố nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Ái phi nói chí phải, truyền lệnh xuống, lệnh Thái Sư nhất định phải nhanh chóng trở về.

Ngoài ra, lại phái người đi báo cho Thân Công Báo nhanh chóng hành động!" "Tuân lệnh!" Cung nhân như được đại xá, lăn lê bò toài đứng dậy, vội vàng lui xuống.

Đát Kỷ thấy sắc mặt Đế Tân hơi dịu đi, lại cười yểu điệu khoác

tay y: “Đại Vương anh minh thần võ, thiên hạ này sớm muộn gì cũng là vật trong túi Đại Vương.

Cơ Xương chẳng qua chỉ là giãy giụa trong cái chết mà thôi, Đại Vương hà tất phải vì y mà động khí chứ?

Chương 714

Chi bằng cùng thần thiếp đến hậu điện, thần thiếp sẽ gảy đàn một khúc cho Đại Vương, thư thái tâm tình." Khóe môi Đế Tân khẽ nhếch lên, ôm lấy eo Đát Kỷ, nói: "Vẫn là ái phi hiểu lòng ta.

Đi, theo bản vương đến hậu điện!" Nói đoạn, hai người nắm tay đi về hậu điện, chỉ để lại đại điện trống rỗng, tràn ngập một luồng túc sát chi khí.

Thoáng chốc lại mấy ngày trôi qua, đại quân Cơ Xương đã đến trước Tị Thủy Quan.

Những doanh trướng liên miên như trường thành bằng sắt thép đóng dưới cửa quan, chiến kỳ bay phấp phới trong gió.

Trong trướng trung quân, ánh nến lung lay, chiếu ba bóng người lên màn trướng da trâu.

Cơ Xương khẽ nhíu mày, ánh mắt dừng trên bản đồ hành quân trải rộng.

Bên cạnh y, Cơ Phát một thân nhung trang, thắt lưng đeo kiếm, thần sắc nghiêm nghị.

Một bên khác, Khương Tử Nha khẽ vuốt chòm râu dài, hơi híp mắt, tựa như đang suy nghĩ kế sách phá địch.

"Hiện giờ quân ta tuy sĩ khí cao ngút, nhưng Trương Quế Phương tại Tị Thủy Quan kia lại cố thủ trong thành, hơn nữa còn có một số mãnh tướng, trận chiến này chắc chắn sẽ gian nan." Cơ Xương chậm rãi mở lời, giọng nói lộ ra một tia ưu lo.

Cơ Phát siết chặt nắm đấm, trầm giọng nói: "Phụ thân, nhi thần nguyện dẫn tiên phong bộ đội, xung kích phía trước, nhất định phải

cho Trương Quế Phương kia nếm mùi lợi hại của tướng sĩ Tây Kỳ ta!" Khương Tử Nha xua tay, ánh mắt thâm thúy: "Không thể hành động khinh suất, Trương Quế Phương là thuật sĩ tả đạo bàng môn, tu vi không thấp, lại có thuật pháp Hô Danh Đoạt Hồn thuật hại người.

Quân ta nếu cường công, e rằng thương vong thảm trọng, cần tìm được điểm yếu trong phòng thủ của y, nhất kích chế thắng." Cơ Phát nghe vậy, bội kiếm bên hông "xoảng" một tiếng rút ra ba tấc, hàn quang chiếu rọi khiến khuôn mặt trẻ tuổi của y càng thêm cương nghị: "Chẳng lẽ cứ để y ở trên thành đầu dương oai diễu võ?

Thừa tướng có phương pháp phá giải nào chăng?" Lời y chưa dứt, ngoài trướng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Hoàng Phi Hổ cùng mấy người vén rèm bước vào, "Chúa công, Thừa tướng!

Trương Quế Phương phái người đưa chiến thư, hẹn ngày mai ngọ thời quyết chiến dưới cửa quan." Hoàng Phi Hổ đặt mạnh cuộn da dê lên án, mắt hổ trừng to, "Kẻ kia còn lớn tiếng tuyên bố muốn trước mặt toàn quân, bắt sống Chúa công!" Những ngón tay trắng bệch của Cơ Xương khẽ run rẩy, nhưng y vẫn chậm rãi đứng dậy: "Kể từ khi chiến thư đã đến, quân ta không thể khiếp chiến.

Thừa tướng, xin hãy nhanh chóng bố trí." Khương Tử Nha vuốt râu trầm ngâm một lát, đột nhiên mắt sáng lên, trong mắt lóe lên tia sáng xảo quyệt, quay sang mọi người trong điện nói: "Trận chiến ngày mai, cần phải như thế này....." Y hạ thấp giọng nói nhỏ với mọi người, nói đến điểm mấu chốt, trong mắt Cơ Phát bùng lên ngọn lửa hưng phấn, tựa như đã thấy ánh sáng chiến thắng, Hoàng Phi Hổ cũng không nhịn được vỗ tay tán thưởng.

"Chỉ là khổ cho mấy vị tướng quân." Khương Tử Nha cuối cùng thở dài một tiếng, ánh mắt lướt qua mọi người trong trướng, "Thuật này của Trương Quế Phương cần thi triển cận thân, chúng ta muốn

dụ y rời thành, còn cần có người giả vờ trúng thuật.....” “Mạt tướng nguyện đi!” Nam Cung Thích, người cùng Hoàng Phi Hổ đến trướng, dẫn đầu bước ra, khuôn mặt đen sạm đỏ bừng, y đặt mạnh cây khai sơn phủ xuống đất, phát ra tiếng “đông” trầm đục, “Mạt tướng muốn xem, yêu thuật kia của y có chặn được khai sơn phủ của ta không!” Khương Tử Nha nghe vậy, đánh giá Nam Cung Thích từ trên xuống dưới, rồi chậm rãi gật đầu.

Lúc này, ngoài trướng sấm sét vang trời, chiếu sáng thần sắc ngưng trọng của Khương Tử Nha.

Chỉ thấy y chậm rãi giơ lên Đả Thần Tiên, roi phất phới trong gió, “Đêm nay toàn quân nghỉ ngơi chỉnh đốn, ngày mai ngọ thời, chính là lúc phá địch!” Lại một đêm trôi qua, ánh bình minh xuyên qua tầng mây dày, nhuộm tháp tiễn đồng ở Tị Thủy Quan thành màu huyết sắc.

Trương Quế Phương thân khoác khóa tử hoàng kim giáp, đứng trên thành đầu nhìn xuống trận quân Tây Kỳ, hỗn thiết côn trong tay y khẽ gõ vào tường thành, phát ra tiếng “đông, đông” trầm đục, làm kinh động một đàn quạ đang bay lượn.

“Báo!” Một tiếng hô hoán gấp gáp truyền từ dưới tường thành lên, sau đó liền thấy một sĩ tốt mặt đầy lo lắng, cuồng chạy đến, khôi giáp của y dính đầy bụi đất, hơi thở dồn dập.

“Quân Tây Kỳ đã bày trận xong, Nam Cung Thích đang chửi mắng trước trận!” Trương Quế Phương nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, trong mắt đầy vẻ khinh thường, mở lời nói: “Nam Cung Thích nho nhỏ, cũng dám trước mặt bản tướng mà làm càn?

Chẳng qua chỉ là một tên mãng phu dưới trướng Cơ Xương mà thôi.

Truyền lệnh xuống, chỉnh quân xuất chiến, hôm nay nhất định phải khiến quân giặc Tây Kỳ kia có đi không về!” Nói đoạn, y khoanh

tay trước ngực, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Phó tướng bên cạnh nghe vậy vội vàng đáp lời, vội vã đi xuống truyền đạt mệnh lệnh.

Chẳng mấy chốc, trong Tị Thủy Quan vang lên từng tràng trống dồn dập, binh sĩ nhanh chóng tập kết, tiếng khôi giáp va chạm không ngớt.

Trương Quế Phương chậm rãi đứng dậy, bước xuống thành đầu, đi vào trong thành.

Y từ tay một thân binh bên cạnh nhận lấy hỗn thiết côn, cưỡi lên Hoàng Bưu Mã, phía sau tám trăm thân binh đồng thanh hô hoán, tiếng vang chấn động bốn phương.

Cửa thành ầm ầm mở ra, y phóng ngựa xông ra.

Từ xa trông thấy Nam Cung Thích đơn thương độc mã đứng trước trận, khai sơn phủ vác trên vai, mặt đầy khinh thường, lớn tiếng quát: "Nam Cung Thích!

Ngươi chẳng qua chỉ là một con chó chạy dưới trướng Cơ Xương, sao dám trước mặt bản tướng mà phóng tứ?" Nam Cung Thích cắm mạnh cán phủ xuống đất, làm bụi đất bay lên: "Trương Quế Phương, bớt nói nhảm!

Có bản lĩnh thì phóng ngựa qua đây, xem là yêu thuật của ngươi lợi hại, hay là cái rìu trong tay ông nội ta sắc bén!" Trương Quế Phương trừng mắt nhìn, trong mắt lóe lên một tia độc ác, "Đồ không biết sống chết, hôm nay tiện cho ngươi kiến thức thủ đoạn của bản tướng!" Lời chưa dứt, y dùng sức hai chân kẹp vào bụng ngựa, Hoàng Bưu Mã hí dài một tiếng, như mũi tên rời dây cung lao thẳng về phía Nam Cung Thích.

Móng ngựa giẫm trên đất, làm dấy lên từng trận bụi đất.

Hai người càng ngày càng gần, không khí cũng càng thêm căng thẳng.

Khi hai ngựa giao nhau, Trương Quế Phương đột nhiên kéo cương ngựa, miệng lẩm bẩm niệm chú: "Nam Cung Thích, còn không xuống ngựa!" Lời chưa dứt, Nam Cung Thích chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình trực tiếp đập vào mặt, tọa kỵ đột nhiên quỵ chân trước, cả người không kiểm soát được mà ngã nhào về phía trước.

"Ha ha ha ha!" Trương Quế Phương cuồng tiếu, hỗn thiết côn bổ thẳng xuống đầu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Nam Cung Thích liền lăn một vòng né tránh, lưỡi phủ trên mặt đất tóe ra một tia lửa: "Phi!

Chẳng qua chỉ có vậy!" Y bò dậy, cố ý lảo đảo lùi lại mấy bước, nhưng chiêu thức phủ trong tay lại càng thêm hỗn loạn.

Trương Quế Phương thấy vậy cũng ngẩn ra, không ngờ thuật "Hô Danh Lạc Mã" của mình lại không thể hoàn toàn chế phục Nam Cung Thích.

Nhưng y rất nhanh lấy lại bình tĩnh, trong mắt lóe lên một tia độc ác, lạnh lùng cười nói: "Hừ, tiểu kỹ điêu trùng, còn có thể chống đỡ bao lâu?

Hôm nay ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!" Nói đoạn, y lại một lần nữa thúc ngựa tiến lên, hỗn thiết côn trong tay múa đến hổ hổ sinh phong, mang theo khí thế lăng liệt, bổ mạnh về phía Nam Cung Thích.

Gió côn gào thét, tựa hồ muốn xé rách cả không khí.

Nam Cung Thích giả vờ không địch lại, né trái tránh phải, bước chân loạng choạng, động tác chống đỡ bằng lưỡi phủ cũng có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Trương Quế Phương thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia khinh

miệt, “Chỉ có chút bản lĩnh này sao?

Dưới trướng Cơ Xương quả nhiên toàn là lũ rượu chè cơm no!” Trương Quế Phương vừa tấn công vừa trào phúng, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

Nam Cung Thích cũng không nói gì, sau khi chặn thêm một kích hỗn thiết côn của Trương Quế Phương, y giả vờ không chịu nổi sức nặng, bước chân loạng choạng lùi lại mấy bước, trên mặt lộ vẻ đau khổ, rồi thúc ngựa bỏ chạy.

Trương Quế Phương thấy vậy, làm sao có thể bỏ qua, liền thúc ngựa đuổi theo sát nút: “Đi đâu!

Hôm nay nhất định phải cho ngươi máu tươi vương vãi tại chỗ!” Giọng Trương Quế Phương vang vọng trên chiến trường, trong mắt tràn đầy sát ý tham lam.

Hoàng Bưu Mã dưới háng phi nước đại, bụi đất bay mù mịt, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Nam Cung Thích.

“Trương Quế Phương, ngươi chớ có cuồng vọng!” Nam Cung Thích vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại, trên mặt đầy phẫn nộ và bất cam, nhưng dây cương trong tay lại vô thức siết chặt, thúc ngựa chạy nhanh hơn một chút.

Trương Quế Phương thấy y ra vẻ như vậy, trong lòng càng thêm đắc ý, hỗn thiết côn trong tay vung vẩy hô hô tác hưởng, tựa như đang ăn mừng trước chiến thắng này.

Hai người một trước một sau, dần dần rời xa đội hình ban đầu của Trương Quế Phương.

Lúc này, thân binh của Trương Quế Phương muốn đuổi theo, nhưng lại bị một đội bộ binh đột nhiên xông ra từ phía bên cạnh chặn đứng.

Đội bộ binh này tay cầm trường thương, xếp thành phương trận chỉnh tề, như tường đồng vách sắt chặn đứng đường đi của Phi Hổ binh.

Còn Trương Quế Phương lại hoàn toàn không hay biết biến cố phía sau mình, một lòng chỉ nghĩ đến việc bắt sống Nam Cung Thích.

Chương 715

Đúng lúc Trương Quế Phương sắp đuổi kịp Nam Cung Thích, Nam Cung Thích đột nhiên kéo cương ngựa, mãnh liệt quay người.

Vẻ mặt đau khổ ban đầu của y lập tức biến mất, thay vào đó là một nụ cười lạnh xảo quyệt: "Trương Quế Phương, ngươi trúng kế rồi!" Trong lòng Trương Quế Phương kinh hãi, vừa định kéo ngựa lùi lại, thì nghe từ trong trận Tây Kỳ đột nhiên vang lên một tiếng loa hiệu sắc bén.

Đội hình ban đầu tán loạn lập tức như một cái vạc sắt, hợp long về phía Trương Quế Phương, muốn vây chặt Trương Quế Phương cùng các thân binh.

"Không ổn!" Trương Quế Phương thầm kêu không hay, lúc này y mới ý thức được mình đã trúng kế dụ địch của quân Tây Kỳ.

Nhưng y dù sao cũng là tướng lĩnh dày dạn trận mạc, rất nhanh liền trấn tĩnh lại, vung vẩy hỗn thiết côn, muốn quay đầu xông ra vòng vây.

Lại thấy không xa Khương Tử Nha nhẹ nhàng phe phẩy quạt, Hoàng Phi Hổ dẫn ba ngàn kỵ binh từ sườn xông ra, vó ngựa giẫm lên bụi trần che khuất trời đất.

Điều đáng sợ hơn là, những kỵ binh kia đều dùng vải bịt tai, trường thương trong tay lóe hàn quang.

"Phóng tiễn!" Khương Tử Nha ra lệnh một tiếng, mưa tên bay khắp trời như châu chấu ập đến.

Trương Quế Phương vung vẩy hỗn thiết côn chống đỡ, trong lòng lại thầm kêu khổ, quân Tây Kỳ này không biết từ khi nào đã tìm được

phương pháp phá giải!

"Trương Quế Phương, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

Còn không mau mau xuống ngựa đầu hàng!" Nam Cung Thích lớn tiếng quát, khai sơn phủ trong tay giơ cao, trong mắt tràn đầy tự tin tất thắng.

Nghe lời Nam Cung Thích, Trương Quế Phương lớn tiếng quát: "Nam Cung Thích, chớ có đắc ý!

Muốn bản tướng xuống ngựa đầu hàng, tuyệt đối không thể!

Hôm nay dù có chết, ta Trương Quế Phương cũng phải kéo các ngươi mấy tên chôn cùng!" Trương Quế Phương hai mắt đỏ ngầu, gân xanh nổi đầy mặt, dốc toàn lực vung vẩy hỗn thiết côn, cản phá từng mũi tên bay tới, nhưng mưa tên dày đặc kia lại dường như vô cùng vô tận.

"Tướng sĩ Đại Thương nghe lệnh, theo ta xông ra ngoài!" Trương Quế Phương một mặt gắng sức chống đỡ mưa tên, một mặt quay đầu về phía thân binh không xa phía sau mà hô.

Những thân binh kia vốn vì mưa tên mà trận cước đại loạn, nhưng nghe lệnh chủ tướng, vẫn cố nén sợ hãi, vung vẩy binh khí, cố gắng phá vỡ vòng vây của quân Tây Kỳ.

Nhưng đội hình quân Tây Kỳ vẫn như tường đồng vách sắt, vững vàng chặn đứng Trương Quế Phương và các thân binh hội hợp.....

Trương Quế Phương lòng nóng như lửa đốt, nhìn các thân binh bị quân Tây Kỳ chia cắt, trong mắt đầy lo lắng.

Y gắng sức vung vẩy hỗn thiết côn, đánh lui từng binh sĩ Tây Kỳ áp sát xung quanh, mỗi một kích đều mang theo sức mạnh vạn quân như sấm sét.

Nhưng thế công của quân Tây Kỳ lại như thủy triều dâng từng đợt, không hề có dấu hiệu suy yếu.

"Lũ chuột nhắt các ngươi, dám cản đường bản tướng, hôm nay nhất định phải cho các ngươi nợ máu trả máu!" Trương Quế Phương gầm lên, giọng nói mang theo một tia tuyệt vọng.

Lúc này khôi giáp của y đã nhuộm đầy máu tươi, không phân biệt được là của mình hay của địch nhân, mồ hôi theo gò má y lăn xuống, thấm ướt cổ áo.

"Trương Quế Phương, khí số Đại Thương đã tận, hà tất làm những sự giãy giụa vô vị!" Nam Cung Thích thấy Trương Quế Phương vẫn ngoan cố chống cự, lại lần nữa lớn tiếng hô, "Kẻ thức thời thì hãy buông vũ khí xuống, có lẽ còn có thể giữ lại một mạng!"
"Câm miệng!

Lão Cơ Xương kia chẳng qua chỉ là một tên phản tặc vọng đồ mưu nghịch, Đại Thương ta mới là chính thống!" Trương Quế Phương lớn tiếng quát vào mặt Nam Cung Thích: "Hôm nay dù có chết, ta cũng phải cho các ngươi biết, ta Trương Quế Phương không phải là kẻ dễ trêu chọc!" Nói đoạn, y mãnh liệt quát một tiếng, thúc ngựa tiến lên, xông thẳng về phía Nam Cung Thích.

Trong ánh mắt y tràn ngập sự điên cuồng, hỗn thiết côn trong tay mang theo tiếng gió lăng liệt, trực bức mặt Nam Cung Thích.

Nam Cung Thích thấy vậy, ánh mắt rùng mình, vội vàng giơ khai sơn phủ lên, chuẩn bị nghênh kích.

Đúng lúc binh khí hai người sắp giao nhau, Trương Quế Phương đột nhiên lớn tiếng hô: "Nam Cung Thích, còn không xuống ngựa!" Nam Cung Thích không ngờ Trương Quế Phương trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này lại còn sử dụng "Hô Danh Lạc Mã Thuật", trong lòng thầm kêu không hay.

Luồng sức mạnh vô hình quen thuộc kia lập tức ập đến, y chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không kiểm soát được mà chao đảo, cây khai sơn phủ trong tay cũng suýt chút nữa không giữ vững.

Trương Quế Phương làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội này, trong mắt lóe lên một tia cuồng hỉ, khóe môi cong lên một nụ cười tàn nhẫn.

Y mãnh liệt quát một tiếng, hỗn thiết côn trong tay mang theo sức mạnh vạn quân như sấm sét, hung hăng bổ xuống đỉnh đầu Nam Cung Thích.

Tiếng gió gào thét, bóng côn như một tia chớp đen, trực bức yếu hại của Nam Cung Thích.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Nam Cung Thích cố nén cơn choáng váng trong đầu, dốc toàn thân khí lực, giơ khai sơn phủ ngang ra, chắn phía trên đỉnh đầu.

Một tiếng "đương" vang dội, hỗn thiết côn nặng nề đập vào khai sơn phủ.

Lực xung kích cực lớn khiến cánh tay Nam Cung Thích tê dại, hổ khẩu nứt toác, máu tươi chảy dọc cán phủ.

Nhưng Nam Cung Thích dù sao cũng là kẻ dày dạn trận mạc, có ý chí ngoan cường và sức chịu đựng kinh người.

Y cắn chặt răng, hai chân vững vàng bám chặt xuống đất, gắng gượng chịu đựng một kích này.

Ngay sau đó, y trợn mắt giận dữ, lớn tiếng quát: "Trương Quế Phương, ngươi chớ có đắc chí!" Lợi dụng khoảnh khắc Trương Quế Phương hơi dừng lại vì lực phản chấn của cú đánh này, Nam Cung Thích mãnh liệt hất khai sơn phủ lên, cố gắng hất văng hỗn thiết côn của Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương thấy Nam Cung Thích trong tình huống bất

lợi như vậy mà vẫn có thể phản kích, trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

Y vội vàng dùng sức nắm chặt hỗn thiết côn, muốn đè khai sơn phủ của Nam Cung Thích xuống.

Hai người cứ thế giằng co, nơi binh khí giao nhau tóe lửa, không khí tràn ngập mùi kim loại cháy khét nồng nặc.

Nhưng Nam Cung Thích dù sao cũng đã trúng ảnh hưởng của "Hô Danh Lạc Mã Thuật", đầu óc vẫn choáng váng từng trận, thể lực cũng đang nhanh chóng tiêu hao.

Trương Quế Phương nhận thấy trạng thái của Nam Cung Thích, khóe môi cong lên một nụ cười nham hiểm, mãnh liệt tung lực, gia tăng sức mạnh trên tay.

Nam Cung Thích chỉ cảm thấy một luồng áp lực cực lớn ập đến, khai sơn phủ không kiểm soát được mà chìm xuống, càng lúc càng gần trán y.

Hai cánh tay y vì dùng lực quá độ mà run rẩy không ngừng, gân xanh nổi lên, mặt đầy mồ hôi.

"Ha ha ha ha, Nam Cung Thích, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!" Trương Quế Phương thấy vậy, phát ra một tràng cuồng tiếu, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, trong trận quân Tây Kỳ đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn: "Chớ hại tướng của ta!" Hóa ra là Hoàng Phi Hổ thấy Nam Cung Thích lâm vào hiểm cảnh, thúc ngựa phi đến cứu viện.

Y tay cầm Kim Toản Đề Lô Thương, như một tia chớp đen, lao nhanh về phía Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương nghe tiếng hô, trong lòng kinh hãi, vô thức quay đầu nhìn lại.

Ngay trong khoảnh khắc phân tâm đó, Nam Cung Thích chớp thời cơ mãnh liệt rút khai sơn phủ ra, thoát khỏi sự áp chế của Trương Quế Phương.

Y thở hổn hển từng hơi, trong mắt tràn đầy lửa giận, siết chặt khai sơn phủ, chuẩn bị chiến đấu lần nữa.

Hoàng Phi Hổ rất nhanh đã xông đến gần, y lớn tiếng quát một tiếng, trường thương trong tay trực tiếp đâm vào yết hầu Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương vội vàng vung động hỗn thiết côn chống đỡ, một tiếng "đương" vang lên, hỏa tinh bắn tứ tung.

Hoàng Phi Hổ lợi dụng lực xung kích này, thuận thế nghiêng người, trường thương như linh xà lượn qua hỗn thiết côn, đâm về phía ngực Trương Quế Phương.

Chương 716

Trương Quế Phương vội vàng ngửa người ra sau, né tránh một kích này, nhưng lưng y lại nặng nề đập vào yên ngựa, đau đến mức y rên khẽ một tiếng.

Lúc này, Nam Cung Thích cũng đã hồi sức, y lớn tiếng quát rồi lại xông lên, cùng Hoàng Phi Hổ tạo thành thế giáp kích.

"Trương Quế Phương, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Nam Cung Thích và Hoàng Phi Hổ đồng thanh gầm lên, tiếng vang làm không khí xung quanh cũng run rẩy.

Trương Quế Phương trong lòng thầm kêu khổ, vốn tưởng có thể thừa cơ giải quyết Nam Cung Thích, không ngờ Hoàng Phi Hổ lại đột nhiên xông đến.

Y biết mình hiện giờ lưng bụng đều chịu địch, tình thế cực kỳ bất lợi, nhưng y không cam tâm cứ thế thất bại, bèn cắn răng, vung vẩy hỗn thiết côn, cố gắng mở ra một con đường sống trong tuyệt cảnh này.

Hỗn thiết côn hô hô sinh phong, Trương Quế Phương múa đến kín kẽ, miễn cưỡng chống đỡ khai sơn phủ của Nam Cung Thích và Kim Toản Đề Lô Thương của Hoàng Phi Hổ.

Nhưng Nam Cung Thích và Hoàng Phi Hổ phối hợp càng ngày càng ăn ý, một trái một phải, một trên một dưới, không ngừng tìm kiếm sơ hở trong phòng thủ của Trương Quế Phương.

"Xem chiêu!" Nam Cung Thích nắm lấy một cơ hội, lớn tiếng quát, khai sơn phủ mang theo tiếng gió lăng liệt, chém về phía eo Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương vội vàng nghiêng người né tránh, nhưng không ngờ trường thương của Hoàng Phi Hổ như hình với bóng, trực tiếp đâm vào ngực y.

Y đại kinh thất sắc, vội vàng dùng hỗn thiết côn chống đỡ, chỉ nghe một tiếng "đương", trường thương bị hất ra, nhưng lực xung kích cực lớn khiến y suýt chút nữa ngã khỏi ngựa.

"Trương Quế Phương, ngươi đã cùng đường mạt lối, hà tất còn làm những sự giãy giụa vô vị!" Hoàng Phi Hổ trợn mắt giận dữ, lớn tiếng quát.

Trương Quế Phương cắn răng, trên mặt lộ ra thần sắc nham hiểm, "Hừ!

Muốn ta chết, không dễ vậy đâu!" Nói đoạn, y đột nhiên hung hăng bổ hỗn thiết côn xuống đất, làm dấy lên một trận bụi đất.

Lợi dụng khoảnh khắc Nam Cung Thích và Hoàng Phi Hổ bị che khuất tầm nhìn, Trương Quế Phương lại lớn tiếng quát: "Nam Cung Thích, Hoàng Phi Hổ, mau mau xuống ngựa!" "Nam Cung Thích, Hoàng Phi Hổ, mau mau xuống ngựa!" Nam Cung Thích và Hoàng Phi Hổ không ngờ Trương Quế Phương lại có thể lần nữa thi triển "Hô Danh Lạc Mã Thuật".

Luồng sức mạnh vô hình quen thuộc kia lại một lần nữa ập đến, hai người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể cũng theo đó mà chao đảo.

Trương Quế Phương thấy hai người lộ ra sơ hở, trong lòng thầm mừng rỡ, biết đây là cơ hội tuyệt vời để thoát thân, liền không lưu luyến chiến đấu, trực tiếp thúc ngựa chạy về phía thân binh.

Binh sĩ quân Tây Kỳ thấy Trương Quế Phương muốn chạy, liền đồng loạt giương thương cản lại.

Trương Quế Phương vung vẩy hỗn thiết côn, tả xung hữu đột, như vào đất không người.

Thân binh của y cũng thấy cảnh chủ soái của mình, vội vàng thúc ngựa đến tiếp ứng, hai bên rất nhanh hội hợp lại.....

Nam Cung Thích và Hoàng Phi Hổ sau khi ổn định thân hình, thấy Trương Quế Phương sắp thoát thân, trong lòng vô cùng lo lắng.

Hoàng Phi Hổ lớn tiếng quát: "Trương Quế Phương, đi đâu!" Nói đoạn, y kẹp bụng ngựa, đuổi theo Trương Quế Phương.

Nam Cung Thích cũng không cam chịu yếu thế, bám sát phía sau Hoàng Phi Hổ.

Nhưng Trương Quế Phương đã thoát khỏi vòng vây, làm sao còn dây dưa với hai người, dẫn theo các thân binh không quay đầu lại xông thẳng về phía Tị Thủy Quan.

Các tướng sĩ Tây Kỳ thấy vậy, tự nhiên không muốn để Trương Quế Phương thoát, cũng đuổi theo bóng dáng Trương Quế Phương như thủy triều hung mãnh xông về phía Tị Thủy Quan.

Nhưng trên lầu thành Tị Thủy Quan đã sớm có phòng bị, khi mọi người Tây Kỳ áp sát Tị Thủy Quan, trên thành đầu đột nhiên dựng lên ba mặt Huyền Thiết Chiến Kỳ.

"Phóng tiễn!" Theo tiếng tướng lĩnh gầm rống trên tường thành truyền ra, mấy trăm cây nỏ mạnh đồng thời phát ra tiếng ông ông chói tai, ngay sau đó hơn ngàn mũi tên điêu linh khổng lồ xé gió bay tới, tạo thành một màn lưới tử vong dày đặc không kẽ hở giữa không trung.

Các kỵ binh hàng đầu lần lượt trúng tên ngã ngựa, người ngã ngựa đổ, đội ngũ phía sau cũng bị buộc phải chậm lại bước chân truy kích.

Hoàng Phi Hổ tả xung hữu đột trong mưa tên, Kim Toản Đề Lô Thương múa đến kín kẽ, gạt từng mũi tên bắn về phía mình, nhưng

nhìn cửa thành càng ngày càng gần, trong lòng càng thêm lo lắng.

Trương Quế Phương đã thúc ngựa xông vào cửa thành, khi quay đầu lại trên mặt còn treo nụ cười đắc ý nham hiểm.

"Chớ chạy!" Nam Cung Thích mắt đỏ hoe gầm lên, con ngựa hồng của y bị tên lạc bắn trúng chân trước, nhưng vẫn quật cường bước đi.

Trương Quế Phương không hề để ý, ngay khi xông vào cửa thành liền lớn tiếng quát với sĩ tốt giữ thành: "Nhanh chóng đóng cửa!" Quân giữ thành ở cửa lầu nghe lệnh chủ tướng, không dám lơ là chút nào, lập tức xoay bánh răng khổng lồ, cửa thành nặng nề chậm rãi đóng lại.

Lúc này, Hoàng Phi Hổ và Nam Cung Thích cũng đã đuổi đến dưới thành.

Nhìn cửa thành đóng chặt, Hoàng Phi Hổ kéo cương ngựa, trên mặt lộ ra một tia ảo não: "Để tên tặc tử này chạy thoát rồi!" Nam Cung Thích siết chặt nắm đấm, hằn học nói: "Hừ, Trương Quế Phương hôm nay tuy thoát thân, nhưng lần sau nhất định phải cho y có đi không về!" Các tướng sĩ quân Tây Kỳ nhìn quân giữ thành nghiêm trận chờ đợi trên cửa thành, đều xoa tay sát cánh, nóng lòng muốn thử sức.

Hoàng Phi Hổ nhìn quanh bốn phía, suy nghĩ kế sách phá thành.

Lúc này, một binh sĩ chạy đến báo cáo: "Tướng quân, Khương Tử Nha Thừa tướng có lệnh, bảo chúng ta trước tiên rút về doanh địa, rồi sẽ thương nghị." Hoàng Phi Hổ khẽ gật đầu, trong lòng tuy có chút bất cam, nhưng cũng biết Thừa tướng tất có thâm ý, bèn hạ lệnh: "Toàn quân rút về doanh địa!" Quân Tây Kỳ có trật tự rút lui, chẳng mấy chốc đã biến mất ở phía xa.

Trong Tị Thủy Quan, Trương Quế Phương vừa xông vào cửa

thành, liền lật người xuống ngựa, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất.

Một thân binh mắt nhanh tay lẹ, vội vàng đỡ lấy y: "Tướng quân, ngài bị thương rồi!" Trương Quế Phương cắn răng, cố gắng đứng thẳng người, lông mày nhíu chặt, trong ánh mắt lộ ra một tia bất cam: "Không sao, mau truyền lệnh xuống, tăng cường phòng thủ thành!

Nghiêm phòng quân Tây Kỳ nhất định sẽ đến công!" Nói đoạn, Trương Quế Phương đầu nghiêng sang một bên, liền ngất xỉu tại chỗ.

Đợi đến khi Trương Quế Phương tỉnh lại lần nữa, thì đã ở trong phủ nha.

Tuy nói tu vi của Trương Quế Phương không thấp, nhưng rốt cuộc không phải là người có cảnh giới cao tuyệt, cho nên sau khi bị thương không có thủ đoạn hồi phục nhanh như vậy.

Khi y từ hôn mê tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hang băng, ngũ tạng lục phủ tựa như bị vạn cây kim thép xoáy đâm.

Khi vận công điều tức, nơi đan điền truyền đến một trận đau nhói sắc bén, pháp lực hùng hồn ngày trước lại như dòng chảy nhỏ đứt đoạn, đừng nói thi triển "Hô Danh Lạc Mã Thuật", ngay cả cương khí hộ thể cơ bản nhất cũng khó lòng ngưng tụ.

Và thấy Trương Quế Phương tỉnh lại, cận thị trong phòng nhíu mày, mở lời nói: "Tướng quân, thương thế của ngài không nhẹ, cần phải hảo hảo dưỡng thương." Trương Quế Phương xua tay: "Thương thế của bản tướng không sao, hiện giờ quân Tây Kỳ hổ thị đam đam, bản tướng làm sao có thể an tâm dưỡng thương!" Đúng lúc này, một tướng lĩnh bước vào soái trướng, quỳ một gối xuống đất: "Tướng quân, quân Tây Kỳ đã rút về doanh địa, chúng ta có nên phái người ra thành thăm dò không?" Trương Quế Phương trầm tư một lát, nói: "Phái người đi thăm dò hư thực, tuyệt đối không được khinh cử vọng

động.

Ngoài ra, tăng cường tuần tra trong thành, phòng ngừa quân Tây Kỳ phái người trà trộn vào thành." Tướng lĩnh nghe vậy, không nói gì, cúi người lĩnh mệnh rời đi.

Trương Quế Phương tựa vào ghế, trong ánh mắt lộ ra một tia mệt mỏi và ưu lo.

Vì y biết, hôm nay tuy may mắn thoát thân, nhưng thực lực quân Tây Kỳ không thể xem thường, những ngày tiếp theo nhất định sẽ là một trận ác chiến.

Nghĩ đến đây, y thầm siết chặt nắm đấm, trong lòng âm thầm thề: "Cơ Xương, Khương Tử Nha, ta Trương Quế Phương nhất định sẽ không để các ngươi đắc chí!

Chỉ cần ta Trương Quế Phương còn chưa chết, các ngươi đừng hòng vượt qua Tị Thủy Quan!" Đồng thời, trong doanh địa quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha đang triệu tập các tướng để thương nghị kế sách phá thành.

Hoàng Phi Hổ mặt đầy bất cam mở lời nói: "Đáng tiếc!

Nếu không phải tường thành Tị Thủy Quan cao ngất, mưa tên như châu chấu, hôm nay nhất định đã có thể chém Trương Quế Phương dưới ngựa!" Nam Cung Thích nghe vậy, cũng vội vàng nói: "Chủ yếu là thuật pháp của kẻ đó phòng không thể thắng phòng, nếu không hai ta hợp lực, tuyệt đối sẽ không để y có nửa phần cơ hội thoát thân! 'Hô Danh Lạc Mã Thuật' kia thần xuất quỷ một, chỉ cần sơ ý một chút liền sẽ bị y chế trụ.

Mạt tướng hôm nay khi trúng thuật, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay cả binh khí cũng suýt chút nữa không nắm vững." Y vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, mặt đầy

ảo não và phẫn hận, “Thừa tướng, yêu thuật này không trừ, quân ta cường công Tị Thủy Quan tất sẽ thương vong thảm trọng!” Nghe lời Nam Cung Thích, mọi người trong trướng đều lộ vẻ mặt ngưng trọng, xì xào bàn tán đầy lo lắng.

Khương Tử Nha vuốt râu trầm tư, muốn nghĩ ra phương pháp phá địch, nhưng sau một lát suy nghĩ, vẫn không có chút manh mối nào.

Chương 717

Dù sao Khương Tử Nha y tuy là cảnh giới Tiên nhân, thật sự ra trận nghiền ép Trương Quế Phương không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt là lần này là đại chiến Nhân tộc, y không thể trực tiếp ra trận.

Vì vậy, nghe lời các tướng, y chỉ có thể nhíu mày bất đắc dĩ mở lời nói: "Tên giặc Trương Quế Phương này, thiện trường thuật pháp, lại cố thủ trong thành, muốn phá thành không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, sau trận này, y chắc chắn sẽ không mắc lừa nữa.

Tuy nói quân ta sĩ khí đang thịnh, nhưng không thể khinh cử vọng động, đợi ta nghĩ ra kế sách phá địch rồi hãy hành đại sự." Nghe lời Khương Tử Nha, mọi người trong trướng tuy lòng đầy bất cam, nhưng cũng biết rõ lời Thừa tướng nói là chí lý, đều im lặng gật đầu.

Hoàng Phi Hổ siết chặt hai nắm đấm, khớp xương trắng bệch, trong mắt lửa giận hùng hùng bùng cháy: "Thừa tướng, mạt tướng nhất định sẽ chỉnh quân bị chiến, nghiêm trận chờ đợi, chỉ đợi ngài một tiếng lệnh hạ, nhất định phải cho tên tặc tử kia có đi không về!" Nam Cung Thích cũng vẻ mặt kiên nghị, nặng nề ôm quyền nói: "Thừa tướng, mạt tướng nguyện làm tiên phong, nếu có pháp phá địch, nhất định sẽ là người đầu tiên xung kích hãm trận, lấy đầu Trương Quế Phương!" Khương Tử Nha nghe vậy, gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia an ủi.

Sau đó y chậm rãi đứng dậy, đi đi lại lại trong doanh trướng, ánh nến chập chờn, kéo dài bóng y in lên màn trướng.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền vào trong trướng, "Tử Nha Sư thúc có ở đó không, Na Tra vâng mệnh Sư tôn, đến tương

trợ!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, thân khoác Hỗn Thiên Lăng, như một khối hỏa diễm đỏ rực "vụt" một cái xuất hiện ngoài doanh trướng.

Càn Khôn Quyển trên cổ tay y lấp lánh quang trạch lạnh lẽo.....

Nghe tiếng truyền từ ngoài trướng vào, trên mặt Khương Tử Nha lập tức lóe lên một tia kinh hỉ, rồi y vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi đến trước trướng.

Khi đến trước trướng, liền thấy ngoài trướng, trên ngọn lửa đỏ rực đang hừng hực cháy, đứng một bóng người dáng vẻ thiếu niên.

Y chân đạp Phong Hỏa Luân, nơi chân đạp đến hỏa tinh bắn tung tóe.

Tay cầm Hỏa Tiêm Thương lóe lên hàn quang sắc bén trong đêm tối, Hỗn Thiên Lăng như giao long đỏ rực cuộn quanh người, mỗi lần vung động đều dấy lên sóng nhiệt nóng bỏng.

Càn Khôn Quyển phát ra quang trạch lạnh lẽo cô độc trên cổ tay, giữa những phù văn lưu chuyển tựa hồ có sấm sét ẩn hiện.

Thấy người đến tay cầm pháp bảo, Khương Tử Nha cũng ngay lập tức nhận ra đó là đệ tử của sư huynh Thái Ất Chân Nhân, liền vội vàng cất tiếng: "Có phải sư điệt môn hạ Thái Ất sư huynh?" Nghe Khương Tử Nha hỏi, thiếu niên khẽ quỳ một gối, ôm quyền hành lễ, nói: "Khải bẩm Sư thúc, đệ tử Thái Ất Chân Nhân Na Tra vâng mệnh Sư tôn đến tương trợ!" Khương Tử Nha nghe vậy, vội vàng đưa tay đỡ Na Tra dậy, trong mắt tràn đầy vui mừng và kỳ vọng, cảm khái nói: "Sư điệt đến thật đúng lúc, lần này quân ta hành quân đến Tị Thủy Quan, gặp Trương Quế Phương thủ tướng chặn đường.

Y một thân tà thuật quỷ quyệt khôn lường, có 'Hô Danh Lạc Mã Thuật' chuyên dùng tiếng gọi nhiếp hồn.

Tướng sĩ quân ta hễ bị y gọi phá tên, liền như gặp sét đánh, ngã ngựa bị trói.

Lần trước tuy đã bày kế vây hãm, nhưng y vẫn thoát được.

Hiện nay thành quan cao chót vót, cường công dưới đó quân ta đã tổn thất không ít tinh nhuệ, không biết sư điệt có phương pháp phá địch nào không!" Nghe lời Khương Tử Nha, Na Tra cũng không chút do dự, "Xin Sư thúc hiểu rõ, Sư tôn sai ta đến, chính là để giải quyết kẻ này!

Ta là Liên Hoa Hóa Thân, không sợ loại tà thuật này.

Đợi ta xuất trận, nhất định sẽ cho Trương Quế Phương kia biết sự lợi hại của đệ tử Xiển giáo!" Khương Tử Nha nghe vậy, lập tức đại hỉ, trong mắt tinh quang bùng nổ, hai tay nặng nề nắm chặt vai Na Tra: "Tốt!

Tốt!

Không hổ là đệ tử môn hạ Thái Ất sư huynh!

Liên Hoa Hóa Thân của sư điệt, chính là khắc tinh của yêu thuật kia!" Là đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo, Khương Tử Nha tuy không có cảnh giới địa vị như Thập Nhị Kim Tiên, nhưng kiến thức lại cực kỳ quảng bác.

Na Tra vừa mở lời, Khương Tử Nha liền biết được chỗ kỳ diệu của Liên Hoa Hóa Thân này: không hồn không phách, không bị ảnh hưởng bởi tà thuật nhiếp hồn, đứng trước "Hô Danh Lạc Mã Thuật", chính là khắc tinh trời sinh.

Nói đoạn, Khương Tử Nha cũng kéo Na Tra vào nội trướng, quay sang mọi người trong trướng nói: "Chúa công, chư vị tướng quân, đây là cao đồ Na Tra của sư huynh Thái Ất Chân Nhân.

Hiện giờ vâng sư mệnh đến tương trợ, thực là may mắn của Tây

Kỳ ta, phá địch có hy vọng rồi!" Mọi người nghe vậy, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Na Tra.

Hoàng Phi Hổ dẫn đầu ôm quyền hành lễ, ánh mắt tràn đầy tán thưởng: "Đã lâu nghe danh đệ tử môn hạ Xiển giáo cao tuyệt, hôm nay được gặp, quả nhiên anh khí bất phàm.

Có Na Tra tương trợ, Trương Quế Phương kia tất không thể đắc chí!" Nam Cung Thích cũng theo lên trước, thô thanh thô khí nói: "Đúng vậy, chúng ta đang vì tà thuật của yêu đạo kia mà phiền não, Na Tra ngươi vừa đến, coi như là giải quyết được mối lo cháy lông mày rồi." Cơ Xương cũng vuốt râu cười nói: "Hôm nay được Thái Ất Tiên Trưởng tương trợ, phái ái đồ đến đây, thực là trời giúp Tây Kỳ ta.

Trương Quế Phương dựa vào tà thuật, khiến quân ta liên tục gặp trở ngại, nay Na Tra đã đến, nhất định có thể xoay chuyển càn khôn." Nói đoạn, y khẽ gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Na Tra, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Na Tra nghe vậy, ôm quyền đối với mọi người nói: "Chư vị, Na Tra vâng mệnh Sư tôn mà đến, nhất định sẽ dốc toàn lực, phá yêu thuật của Trương Quế Phương kia, trợ đại quân Tây Kỳ công hạ Tị Thủy Quan!" Nghe lời Na Tra, trong trướng cũng là một trận sôi trào.

Trên mặt Khương Tử Nha cũng lộ ra một tia cười, sau đó kéo Na Tra đến trước sa bàn, chỉ vào vị trí Tị Thủy Quan nói: "Sư điệt, ngươi xem Tị Thủy Quan này, địa thế hiểm yếu, tường thành kiên cố.

Trương Quế Phương lại có một số bộ tướng tương trợ, không thể xem thường.

Trước đây quân ta công thành, vì yêu thuật kia mà thương vong không nhỏ.

Ngày mai xuất chiến, cần phải cẩn thận hành sự." Na Tra chân

đạp Phong Hỏa Luân, chậm rãi đến gần sa bàn, ánh mắt như đèn, nhìn chằm chằm vào biểu tượng Tị Thủy Quan, trầm giọng nói: "Sư thúc yên tâm, Na Tra tỉnh táo rồi.

Đợi ngày mai ta liền khiêu chiến, dẫn Trương Quế Phương ra ngoài.

Y nếu dám ra, ta liền dùng Hỏa Tiêm Thương, Càn Khôn Quyển giao chiến với y, nhất định phải cho y biết sự lợi hại của đệ tử Xiển giáo ta.

Y nếu co rụt không ra, ta còn có Kinh Hồn Linh do Sư tôn ban tặng, có thể phá giải phép nhiếp hồn của y, tạo cơ hội cho đại quân công thành." Khương Tử Nha vuốt râu gật đầu, trong mắt tràn đầy an ủi, "Tốt, tốt!

Phương pháp này thật diệu kỳ, Na Tra, ngươi là Liên Hoa Hóa Thân, không sợ yêu thuật kia, ngày mai có thể xuất trận khiêu chiến trước, dẫn Trương Quế Phương đến!" Nói đoạn, Khương Tử Nha quay đầu sang những người còn lại trong trướng nói: "Hoàng Phi Hổ, ngươi dẫn kỵ binh tiếp ứng ở sườn, một khi Na Tra giao thủ với Trương Quế Phương, liền thừa cơ hành động, làm rối loạn địch trận.

Nam Cung Thích, ngươi dẫn một đội tử sĩ, mai phục dưới cửa quan, đợi khi trên thành đầu sinh loạn, liền nhanh chóng trèo tường, mở cửa thành." Mọi người đều lĩnh mệnh, "Tuân mệnh!" Nghe Khương Tử Nha sắp xếp, Cơ Xương khẽ gật đầu, ánh mắt kiên định lướt qua mọi người, chậm rãi nói: "Trận đại chiến này, liên quan đến sự hưng suy của Tây Kỳ ta, cũng liên quan đến thiên hạ thương sinh.

Trương Quế Phương trợ Trụ làm ngược, thi tà thuật tàn hại tướng sĩ quân ta, thực sự là tội lớn tày trời.

Chúng ta khởi binh là vì dân phạt tội, hành động là vì chính nghĩa, nhất định sẽ được thượng thiên phù hộ.

Mong chư vị tướng quân phấn dũng giết địch, không phụ sự ủy thác của bách tính Tây Kỳ ta." "Nguyện vì Tây Kỳ hiệu mệnh!" Mọi người lại lần nữa đồng thanh hô lớn, tiếng vang chấn động doanh trướng.

Ngày hôm sau đến, Na Tra cũng theo bố trí ngày hôm trước, thân khoác Hỗn Thiên Lăng, chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, uy phong lẫm liệt đến dưới Tị Thủy Quan, "Trương Quế Phương!

Ngươi tên rùa rụt cổ kia, còn không mau ra chịu chết!" Trên Tị Thủy Quan, Trương Quế Phương sau một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng đã có bảy tám phần tinh khí thần như ngày trước.

Nghe tiếng khiêu chiến dưới thành, sắc mặt y lập tức âm trầm xuống.

Dù Trương Quế Phương không biết Na Tra dưới thành là đệ tử môn hạ Xiển giáo, nhưng thấy Na Tra vô úy như vậy, trong lòng y ít nhiều cũng có chút kiêng kỵ.

Bất quá, vì có tà thuật "Hô Danh Lạc Mã Thuật" này, y cũng không mấy sợ hãi.

"Hừ, tiểu mao hài con con, cũng dám trước mặt ta mà làm càn!" Trương Quế Phương lạnh lùng hừ một tiếng, phi thân lên ngựa, tay cầm hỗn thiết côn, dẫn theo các bộ tướng, khí thế hung hăng xuất quan nghênh chiến.

Đợi Trương Quế Phương vừa xuất quan, liền nhìn thấy dáng vẻ anh tư táp sảng của Na Tra, trong lòng không khỏi siết chặt, nhưng vẫn cố giả vờ trấn định mà quát: "Ngươi là ai?

Dám ở đây khẩu xuất cuồng ngôn!" "Ta là đệ tử môn hạ Thái Ất

Chân Nhân, Linh Châu Tử chuyển thế, tam tử Na Tra của Lý Tịnh ở Trần Đường Quan đây!

Hôm nay chính là đến lấy đầu chó trên cổ ngươi!" Na Tra lớn tiếng đáp lại, trong mắt lóe lên quang mang sắc bén.

Nghe lời Na Tra, trong mắt Trương Quế Phương cũng lóe lên một tia hoảng trương, dù sao đệ tử môn hạ Thánh nhân vẫn có sức uy hiếp không nhỏ.

Chương 718

Nhưng vừa nghĩ đến mình còn có sát thủ giản "Hô Danh Lạc Mã Thuật" này, hơn nữa phía sau còn có Nhân tộc làm chỗ dựa, sự hoảng loạn trong lòng liền hơi bình ổn lại.

Y cố giả vờ trấn định, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Hừ, chẳng qua chỉ là tiểu bối ỷ vào sư môn mà thôi!

Hôm nay ngươi đã dám đến, ta liền cho ngươi có đi không về!" Hỗn thiết côn trong tay Trương Quế Phương khẽ rung lên, thúc ngựa tiến lên, trực bức về phía Na Tra.

Na Tra không hề sợ hãi, chân đạp Phong Hỏa Luân, nghênh đón Trương Quế Phương xông lên.

Hai người tức thì giao chiến, Hỗn Thiết Côn cùng Hỏa Tiêm Thương giao nhau, tóe ra những đốm lửa chói mắt.

Côn pháp của Trương Quế Phương cương mãnh sắc bén, mỗi chiêu đều mang vạn quân chi lực, còn Hỏa Tiêm Thương của Na Tra thì linh hoạt đa biến, như giao long xuất hải, khiến người ta phòng không kịp.

Sau vài hiệp, Trương Quế Phương dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Y thầm lo lắng trong lòng, biết rằng cứ thế này sẽ không phải là đối thủ của Na Tra, bèn nhân một cơ hội, đột ngột lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách với Na Tra.

Ngay sau đó, y niệm chú trong miệng, ánh mắt lóe lên vẻ âm ngoan, hô lớn một tiếng: "Na Tra, còn không mau xuống đây!" Nhưng nằm ngoài dự liệu của Trương Quế Phương là Na Tra không hề giống

các tướng sĩ Tây Kỳ khác mà bị rớt ngựa chịu trói, mà vẫn vững vàng đứng trên Phong Hỏa Luân, khóe môi còn mang theo nụ cười trào phúng, "Yêu thuật của ngươi đối với ta vô dụng!" Na Tra cười lớn một tiếng, Hỏa Tiêm Thương trong tay đột ngột đâm ra, thẳng tới yết hầu Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương thấy vậy, đại kinh thất sắc, vội vàng nghiêng người tránh né, nhưng vẫn bị Hỏa Tiêm Thương cứa vào cánh tay.

Ôm lấy vai bị thương, Trương Quế Phương trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Y biết mình hôm nay đã gặp phải khắc tinh, nếu không nhanh chóng rút lui, ắt sẽ không giữ được tính mạng.

Bởi vậy, y xoay đầu ngựa, hoảng hốt chạy trốn về phía Tị Thủy Quan.

Na Tra nào chịu buông tha y, Phong Hỏa Luân dưới chân khẽ chuyển động, liền đuổi tới phía sau Trương Quế Phương.

Cùng lúc đó, kỵ binh do Hoàng Phi Hổ dẫn dắt cũng phát động công kích mãnh liệt ở cánh, quân giữ Tị Thủy Quan tức thì rơi vào hỗn loạn.

Còn tử sĩ do Nam Cung Thích dẫn dắt thì thừa lúc hỗn loạn, nhanh chóng leo lên tường thành, cùng quân giữ thành đầu giao chiến kịch liệt.

Trương Quế Phương chạy tới dưới cửa quan, vừa định gọi mở cửa, lại phát hiện cửa thành đã bị Nam Cung Thích và những người khác kiểm soát.

Y trong lòng tuyệt vọng, biết mình đã không còn đường thoát.

Lúc này, Na Tra đã đuổi tới, ánh mắt y lóe lên vẻ quyết tuyệt, quay

người một lần nữa giao chiến với Na Tra.

Nhưng Trương Quế Phương lúc này đã trọng thương, lại tâm hôi ý lạnh, căn bản không phải đối thủ của Na Tra.

Sau vài hiệp, Na Tra liền dồn y vào tuyệt cảnh.

Dù Trương Quế Phương trong lòng không cam tâm, nhưng lại không có chút biện pháp nào, cuối cùng, Càn Khôn Quyển trong tay Na Tra khẽ vung, hung hăng đập vào đầu Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.

Theo cái chết của Trương Quế Phương, một đám tướng sĩ Đại Thương cũng tan tác như chim thú.

Trận Tị Thủy Quan, đại quân Tây Kỳ đại thắng toàn diện.

Sau đó, tin tức Trương Quế Phương tử trận, đại quân Tây Kỳ tiến vào Tị Thủy Quan cũng truyền tới đô thành.

Thân Công Báo nhận được chiến báo chi tiết, cũng là lần đầu tiên biết được tin tức Xiển giáo môn hạ hạ tràng, sắc mặt tức thì âm trầm xuống, "Hay cho Khương Tử Nha, hay cho Na Tra!

Dám phá hỏng đại kế của ta!" Thân Công Báo nghiến răng nghiến lợi nói, hai mắt đỏ ngầu, tựa như muốn phun ra lửa.

Y vốn tưởng rằng mình phò tá Đế Tân, liền có thể thuận lý thành chương tiếp quản đại nghiệp Phong Thần trong tay Khương Tử Nha, nào ngờ Khương Tử Nha tên này không giảng võ đức, lại dám trực tiếp gọi Xiển giáo đệ tử hạ tràng, điều này khiến Thân Công Báo làm sao có thể chấp nhận được.

"Hừ, Khương Tử Nha ngươi lại dám để Xiển giáo đệ tử hạ tràng, vậy thì đừng trách ta bất nhân bất nghĩa, ta Thân Công Báo cầu viện

không được Xiển giáo, chẳng lẽ còn không thể mời người của Triệt giáo sao!" Nói xong, Thân Công Báo đột ngột dừng bước, ánh mắt lóe lên vẻ ngoan lệ.

Y thò tay vào trong ngực, lấy ra một lá cờ nhỏ màu đen, trên mặt cờ vẽ phù văn quỷ dị, dưới ánh nến lấp lánh u quang.

"Lá cờ này, chính là vật Đế Tân ban cho để liên hệ Văn Trọng, hôm nay vừa hay có thể dùng." Khóe môi Thân Công Báo nhếch lên một nụ cười âm hiểm, lầm bầm tự nói.

Chỉ thấy y hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm niệm có từ, lá cờ nhỏ màu đen kia tức thì không gió tự bay, phần phật vang lên.

Theo y thi pháp, phù văn trên mặt cờ quang mang đại thịnh, một luồng khí tức âm sâm tràn ngập.

Nhiệt độ trong phòng đột ngột hạ thấp, ánh nến cũng lay động bất định, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt ngúm.

"Đợi ta lấy cờ làm dẫn, báo cho Văn Trọng tin tức Xiển giáo hạ tràng, để Văn Trọng triệu tập những nhân vật lợi hại của Triệt giáo tới, nhất định phải khiến đại quân Tây Kỳ các ngươi phải đẹp mặt!" Trong giọng nói của Thân Công Báo toát ra một vẻ điên cuồng, trong mắt lóe lên ngọn lửa báo thù.

Một lát sau, phù văn quang mang dần dần thu lại, Thân Công Báo cất lá cờ nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ mong chờ.

"Tin tức đã truyền đi, chắc hẳn Văn Trọng biết tin, tất nhiên sẽ mời được rất nhiều đại năng Triệt giáo tới, hắc hắc, ngày lành của Tây Kỳ, cũng nên kết thúc rồi." Cùng lúc đó, trong quân doanh Tây Kỳ tại Tị Thủy Quan, Khương Tử Nha đang cùng Na Tra, Hoàng Phi Hổ cùng các tướng lĩnh khác bàn bạc chiến lược tiếp theo.

Ngay khi Thân Công Báo và Văn Trọng truyền tin, Khương Tử

Nha đột nhiên nhíu mày, trong lòng cũng tức thì dâng lên một dự cảm chẳng lành.

"Thừa tướng, có điều gì không ổn sao?" Hoàng Phi Hổ thấy sắc mặt Khương Tử Nha khác thường, vội vàng hỏi.

Khương Tử Nha khẽ lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng nói: "Ta mơ hồ cảm thấy có điều chẳng lành, có lẽ Thương Triều lại muốn phái trọng thần xuất chinh!" Na Tra nghe vậy, ánh mắt lóe lên, nắm chặt Hỏa Tiêm Thương trong tay: "Mặc kệ là ai, tới một người ta giết một người, tới hai người ta giết một đôi!

Có ta ở đây, nhất định sẽ không để kẻ tới đắc chí!" Khương Tử Nha nghe vậy, cười lắc đầu, nói: "Không thể khinh địch, trong Thương Triều không thiếu người tài, chúng ta cần chuẩn bị vẹn toàn, truyền lệnh xuống, tăng cường giới bị, mật thiết chú ý động tĩnh bốn phía." Các tướng lĩnh đồng thanh lĩnh mệnh, ai nấy đều xuống dưới sắp xếp.

Mà vào lúc này, Văn Trọng đang từ Bắc Hải đi ra cũng nhận được tin tức của Thân Công Báo, biết có Xiển giáo đệ tử hạ tràng, công phá Tị Thủy Quan, đánh chết Trương Quế Phương, sắc mặt Văn Trọng tức thì trở nên âm trầm như mực, y nhíu chặt mày, trong mắt đầy nộ hỏa và không cam tâm.

"Hay cho Khương Tử Nha, hay cho Xiển giáo!

Dám công nhiên nhúng tay vào việc nhân tộc của ta!" Văn Trọng tuy là thác cô trọng thần của Thương Triều, lại càng là môn hạ Triệt giáo.

Là đệ tử Triệt giáo, Văn Trọng từ trước đến nay không hài lòng với phong cách hành sự của Xiển giáo, cho rằng bọn họ bề ngoài đạo mạo nghiêm nghị, thực chất lại đa phần thiên vị.

Nay Xiển giáo đệ tử trực tiếp tham dự chinh phạt nhân tộc, muốn giúp Tây Kỳ lật đổ Đại Thương, theo Văn Trọng thấy, đây không chỉ là sự khiêu khích đối với mình, mà còn là sự chà đạp lên tôn nghiêm của Triệt giáo.

Nghĩ đến đây, Văn Trọng cũng đã có quyết định, không chút do dự, trực tiếp cưỡi Mặc Kỳ Lân liền đi về phía Đông Hải.

Bởi vì Khương Tử Nha có thể dẫn theo đệ tử Xiển giáo hạ tràng, vậy Văn Trọng thân là môn hạ Triệt giáo, thác cô trọng thần của Thương Triều, tự nhiên cũng có thể mời một đám sư huynh đệ Triệt giáo tới trợ chiến.

Mặc Kỳ Lân bốn vó sinh phong, chớp mắt đã chạy xa mấy chục dặm.

Không lâu sau, Văn Trọng liền tới bờ Đông Hải, tìm thấy một đám sư huynh đệ Triệt giáo.

Khi những đệ tử Triệt giáo này nghe Văn Trọng kể xong, hiểu được Xiển giáo môn hạ lại dám khi dễ lên đầu Triệt giáo, tự nhiên là khó nén phẫn khái trong lòng, lũ lượt cùng Văn Trọng xuống núi.

Từ đó, hai giáo Xiển Triệt chính thức hạ tràng.